

Sai Gả Kinh Hôn

Tổng

Giám

Độc

Xin

Kiểm

Chế

Sachvui.Com

SAI GẢ KINH HÔN: TỔNG GIÁM ĐỐC XIN KIỂM CHẾ

Thiên Hiểu Huyền

Sachvui.Com

Ngôn Tình

Mở đầu câu chuyện Sai Gả Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiểm Chế của tác giả Thiên Hiểu Huyền là vào thời điểm chồng trước đã phản bội cô, hẳn ta muốn ly hôn với cô nhưng không muốn chịu tiếng xấu mình phụ bạc đã lập ra một kế hoạch là đã tạo một "xì căng đan" cho cô, chuốc say cô và ném vào phòng của ba người đàn ông xa lạ.

Nhưng dường như kế hoạch này lại thay đổi hoàn toàn cuộc đời cô vì lúc đó cô say rượu lại cùng nam thần trong lòng của phụ nữ toàn thành phố "người đàn ông ngôn tình sủng độc thân kim cương, tổng tài Long Tư Hạo lạnh lùng" phát sinh tình một đêm dây dưa không rõ.

Cô đoạt lấy lần đầu tiên của anh, anh đoạt lấy lần đầu tiên của cô.

Anh giúp cô ly hôn, giúp cô đấu với tiểu tam và cả người chồng trước.

Sau khi ly hôn với người đàn ông cặn bã, cô vốn chôn chặt đáy lòng,

nhưng Long Tur Hạo nổi giận, cố chấp xen vào tâm trí cô, leo lên giường cô, dụ dỗ cô, cô không thể không lấy danh nghĩa vợ chồng với anh và cùng anh ở cùng một chỗ, cùng anh hàng đêm tạo người!

Cô híp mắt, ánh mắt căm giận nhìn người đàn ông tuấn mỹ trước mặt: “Long Tur Hạo, anh là tên khốn kiếp! Anh~ hôm qua anh dụ dỗ tôi!”

Long Tur Hạo nghe truyện cô nói, vừa nhấp ngậm cà phê lại suýt nữa phun ra.

Ánh mắt anh sáng quắc nhìn cô, hài hước nói: “Nanni*? Hiểu Hiểu, tối hôm qua hình như chính em mới là người dụ dỗ anh, anh phục vụ em như vậy, em không thoải mái sao?”

“Thoải mái!” suýt chút nữa cô bật thốt lên hai chữ này, cô trợn mắt, cắn răng nhìn anh nói: “Không thoải mái!”

“Sao?” Anh liếc mắt như bưng bình tĩnh hiểu ra: “Ý em là vẫn còn chưa thoải mái!”

Cô gắt giọng: “Long Tur Hạo! Anh là tên khốn kiếp!”

Anh hài hước cười: “Anh không khốn kiếp làm sao trong bụng em có tiểu hõn đàn được?”

Anh là một người đàn ông cực phẩm xấu xa, một câu nói thực hoan giả yêu thôi cũng đủ làm chồng trước của cô hộc máu: “Cám ơn cậu đã để dành lần đầu tiên của Hiểu Hiểu cho tôi!”

Chồng trước lập tức hộc máu, bệnh nặng liệt giường!

*Nanni: ngôn ngữ mạng của Nhật Bản, có nghĩa là "cái gì".

Mục lục

- Chương 1: Qúa chén, ném vào phòng người khác
- Chương 2: Cho cô vượt tường
- Chương 3: Nhất định không phải anh
- Chương 4: Bị cô mở miệng làm hư
- Chương 5: Buông ra, nếu không em sẽ hối hận đấy
- Chương 6: Xác định muốn tôi cứu em sao?
- Chương 7: Đau, chạy trốn
- Chương 8: Người trong phòng là ai?
- Chương 9: Tiểu tam ngang ngược
- Chương 10: Một cái tát nóng rát nửa mặt
- Chương 11: Để cô giải thích, dựa vào cái gì chứ?
- Chương 12: Lòng đã chết, bóp cổ
- Chương 13: Ly hôn đi, tôi thành toàn cho anh
- Chương 14: Người đàn ông tự chuẩn bị nón xanh
- Chương 15: Thật trùng hợp, cô cũng mua thuốc tránh thai sao?
- Chương 16: Mua thuốc, anh mới mua nhầm thuốc ấy!
- Chương 17: Nghe thấy tên anh đã buồn nôn
- Chương 18: Gặp mặt, cố ý mặc thành như vậy
- Chương 19: Đừng ngại nhiều, giá trị của anh chỉ đến đây thôi
- Chương 20: Sao có thể là người đàn ông này?
- Chương 21: Chúng ta không quen nhau?
- Chương 22: Mục đích chân chính khiến anh trở về
- Chương 23: Miệng chó phun không ra ngà voi
- Chương 24: Chơi lạt mềm buộc chặt sao?
- Chương 25: Mạnh mẽ kéo vào trong xe
- Chương 26: Anh không biết cự tuyệt sao?
- Chương 27: Sợ tới mức không dám tiến lên
- Chương 28: Gắt gao gần sát anh
- Chương 29: Bế lên, ném vào bồn tắm
- Chương 30: Đột nhiên tim đập nhanh
- Chương 31: Nhỏ bé lại vừa vặn

Chương 32: Cô muốn ly dị!

Chương 33: Ôm trách nhiệm vào người

Chương 34: Trước kia mắt cô đúng là bị mù

Chương 35: Cẩn thận trinh tiết khó giữ

Chương 36: Lại thấy người đàn ông cặn bã

Chương 37: Tiểu tam, kỹ thuật ti tiện là số 1

Chương 38: Chất vấn, anh ta dựa vào đâu?

Chương 39: Biết lùi mà tiến, anh định...

Chương 40: Hôn một cái tôi sẽ không tức giận nữa

Chương 41: Nụ hôn của anh, cuồng dã bá đạo

Chương 42: Lê Hiếu Mạn, muốn chết thì cút xa một chút

Chương 43: Cô không nhận nổi lời xin lỗi của anh ta

Chương 44: Người đàn ông nói quen cô

Chương 45: Anh cũng làm ở đây?

Chương 46: Anh chàng đưa cơm gọi

Chương 47: Kinh ngạc, thân phận thật sự của tổng giám đốc

Chương 48: Đùa bỡn, cô nghĩ sai rồi

Chương 49: Cảm động, sự dịu dàng của anh

Chương 50: Không dung lấy lòng, không là kẻ gian dối thì cũng là trộm

Chương 51: Chi phí lao động, một tỉ tiền âm phủ

Chương 52: Ba ngày, ba trăm ngàn

Chương 53: Anh thật đáng kinh tởm

Chương 54: Cô muốn ly dị, tôi cứ không ly dị đấy

Chương 55: Tuổi thơ, thanh mai trúc mã

Chương 56: Đua xe dẫn tới "Tai nạn xe!"

Chương 57: Ngang ngược, dạy dỗ kẻ ngồi lê đôi mách

Chương 58: Si mê, một đám phụ nữ điên

Chương 59: Long Tư Hạo ngang ngược

Chương 60: Cô cố ý

Chương 61: Tôi muốn pha cà phê cho tổng giám đốc

Chương 62: Tôi không ngại mỗi người một nửa đâu

Chương 63: Thành thư kí riêng của anh?

Chương 64: Tức giận, vậy mà anh lại hôn cô

Chương 65: Anh không làm trinh thám thì thật tiếc
Chương 66: Tôi không ngại
Chương 67: Đừng trêu đùa tôi, tôi chơi không nổi
Chương 68: Anh ghét cô mặc ngắn
Chương 69: Để cô và cô ta hợp tác?
Chương 70: Yên tâm, mình nhất định làm phiền cậu
Chương 71: Tức giận, cô không phải nữ tiếp viên bồi rượu
Chương 72: Thoát hiểm, chồng tôi chết sớm...
Chương 73: Lộ vẻ xúc động, Long thiếu gia đến đây
Chương 74: Hai người đàn ông trực tiếp giao chiến
Chương 75: Máu huyết cô ấy dâng trào
Chương 76: Cô mau hold lại
Chương 77: Long thiếu gia cực kỳ âm hiểm
Chương 78: Đây là nhà của chồng cũ của tôi
Chương 79: Hải lòng với vóc người của tôi không
Chương 80: Công bằng, mỗi người nhìn một lần
Chương 81: Đùa bỡn, chung chăch gối
Chương 82: Cáo giận, đứng lên cho tôi
Chương 83: Khẩn trương, cũng bị tóm lấy
Chương 84: Đừng đùa nữa, mau mặc vào đi
Chương 85: Loại cảm giác này
Chương 86: Chuông điện thoại trong phòng tắm
Chương 87: Bắt gian dân thì phải bắt cả đôi, bắt trộm thì phải bắt cả tang chứng
Chương 88: Tạo nghiệt không thể sống
Chương 89: Buông ra, chỗ nào anh cũng ghê tởm hết
Chương 90: Xâm chiếm, anh muốn cô thương anh
Chương 91: Tức giận, tôi chịu đủ rồi!
Chương 92: Hiểu Hiểu, đừng bắt tôi ép buộc em!
Chương 93: Hi vọng đây là lần cuối
Chương 94: Tôi hỏi, Long tiên sinh đi rồi chứ?
Chương 95: Nam thần thật đáng yêu!
Chương 96: Không cần phải bám theo súc sinh!
Chương 97: Dù sao cũng không phải câu dẫn anh

Chương 98: Buổi tiệc, xinh đẹp nhất!
Chương 99: Anh có đủ tư cách làm chồng không?
Chương 100: Tiên sinh, chúng ta quen thân lắm à?
Chương 101: Anh đùa đủ chưa?
Chương 102: Ăn trong bát nhòm trong nồi
Chương 103: Em là người trêu chọc tôi trước
Chương 104: Long thiếu, trinh tiết của anh đã mất rồi
Chương 105: Long Thiếu bất mãn
Chương 106: Vì Đẹp mắt nên phải đổi
Chương 107: Con gái phải ôn nhu
Chương 108: Tôi không có em gái súc sinh
Chương 109: Âm mưu, phim tình cảm đau khổ
Chương 110: Kinh ngạc, Hạ Lâm mang thai
Chương 111: Ha ha, vợ lớn thành người thứ ba...
Chương 112: Người đàn bà đáng chết, cô làm gì?
Chương 113: Công phu... Luyện thật tốt
Chương 114: Ly hôn là lựa chọn tốt nhất!
Chương 115: Nôn ọe, cô mang thai sao?
Chương 116: Khi không lại có chuyện xảy ra
Chương 117: Mời cô khiêu vũ
Chương 118: Điệu nhảy đầu tiên
Chương 119: Không ngăn cản được
Chương 120: Giấy dựa, mau buông tôi ra đi
Chương 121: Khủng hoảng, ký ức thời thơ ấu
Chương 122: Nhuốm máu, Long thiếu cảm phẫn...
Chương 123: Tuyên bố, cô ấy là của tôi...
Chương 124: Đánh nhau, súng lục đã thương
Chương 125: Chặn súng lục, anh đau lòng
Chương 126: Mừng rỡ, anh vẫn chưa đi
Chương 127: Đau lòng, anh bị thương
Chương 128: Ngượng ngùng, ngồi trên đùi anh
Chương 129: Em mới không cần...
Chương 130: Anh yêu cầu, rời khỏi Hoắc gia!

Chương 131: Muộn rồi, ngủ thôi

Chương 132: Anh nói, không tránh thai... (1)

Chương 133: Anh nói, không tránh thai...(2)

Chương 134: Đầu đề tra nam tiện nữ (1)

Chương 135: Đầu đề tra nam tiện nữ (2)

Chương 136: Bị phạt, tra nam ăn đòn (1)

Chương 137: Bị phạt, tra nam ăn đòn (2)

Chương 138: Đánh trả, khiển trách ác bà.. (1)

Chương 139: Đánh trả, khiển trách ác bà.. (2)

Chương 140: Phúc hắc, làm chút chuyện khốn kiếp (1)

Chương 141: Phúc hắc, làm chút chuyện khốn kiếp (2)

Chương 142: Tôi là đàn ông bình thường (1)

Chương 143: Tôi là đàn ông bình thường (2)

Chương 144: Bá đạo, em trốn không thoát đâu (1)

Chương 145: Bá đạo, em trốn không thoát đâu (2)

Chương 146: Bị nhốt, chân tướng bỏ thuốc (1)

Chương 147: Bị nhốt, chân tướng bỏ thuốc (2)

Chương 148: Tạm thời làm vợ chồng hờ (1)

Chương 149: Tạm thời làm vợ chồng hờ (2)

Chương 150: Khiếp sợ, Tổng giám đốc leo cửa sổ (1)

Chương 151: Khiếp sợ, Tổng giám đốc leo cửa sổ (2)

Chương 152: Kinh ngạc, Long thiếu sẽ làm... (1)

Chương 153: Kinh ngạc, Long thiếu sẽ làm... (2)

Chương 154: Uy hiếp, giặt cho anh (1)

Chương 155: Uy hiếp, giặt cho anh (2)

Chương 156: Hợp đồng hôn nhân, Long thiếu... (1)

Chương 157: Hợp đồng hôn nhân, Long thiếu... (2)

Chương 158: Thiếu lễ độ, tiếp xúc với giường chiếu (1)

Chương 159: Thiếu lễ độ, tiếp xúc với giường chiếu (2)

Chương 160: Long Tư Hạo, anh mới đau bụng kinh... (1)

Chương 161: Long Tư Hạo, anh mới đau bụng kinh... (2)

Chương 162: Que thử, thật sự mang thai! (1)

Chương 163: Que thử, thật sự mang thai! (2)

Chương 164: Tức giận, cảnh tượng kinh ngạc! (1)
Chương 165: Tức giận, cảnh tượng kinh ngạc! (2)
Chương 166: Rung động, hôn trước mặt mọi người (1)
Chương 167: Rung động, hôn trước mặt mọi người (2)
Chương 168: Tin tôi, tôi đối với em.. (1)
Chương 169: Tin tôi, tôi đối với em.. (2)
Chương 170: Điều kiện, Long thiếu bức ông nội.. (1)
Chương 171: Điều kiện, Long thiếu bức ông nội.. (2)
Chương 172: Tuyên bố, cô ấy là chị dâu của cậu (1)
Chương 173: Tuyên bố, cô ấy là chị dâu của cậu (2)
Chương 174: Tuyên bố, cô ấy là chị dâu của cậu (3)
Chương 175: Bệnh viện, mang thai sóng gió (1)
Chương 176: Bệnh viện, mang thai sóng gió (2)
Chương 177: Bệnh viện, mang thai sóng gió (3)
Chương 178: Bệnh viện, mang thai sóng gió (4)
Chương 179: Chấn kinh, sự thật quạ đen (1)
Chương 180: Chấn kinh, sự thật quạ đen (2)
Chương 181: Chết vấn, vì sao muốn... (1)
Chương 182: Chết vấn, vì sao muốn... (2)
Chương 183: Thích ngủ hai người (1)
Chương 184: Thích ngủ hai người (2)
Chương 185: Ngượng ngừng, sinh con hay không
Chương 186: Bắt cóc? Người đàn ông xa lạ (1)
Chương 187: Bắt cóc? Người đàn ông xa lạ (2)
Chương 188: Buộc cô, thông báo với chồng.. (1)
Chương 189: Buộc cô, thông báo với chồng.. (2)
Chương 190: Phát hiện, cô để lại video (1)
Chương 191: Phát hiện, cô để lại video (2)
Chương 192: Tiền chuộc (1)
Chương 193: Tiền chuộc (2)
Chương 194: Uy hiếp, chết không toàn thân (1)
Chương 195: Uy hiếp, chết không toàn thân (2)
Chương 196: Bom nổ, sinh tử không rời (1)

Chương 197: Bom nổ, sinh tử không rời (2)
Chương 198: Hóa hiểm, kiếp sau kích hôn* (1)
Chương 199: Hóa hiểm, kiếp sau kích hôn* (2)
Chương 200: Tư Hạo, em chuẩn bị xong rồi (1)
Chương 201: Tư Hạo, em chuẩn bị xong rồi (2)
Chương 202: Ái phi, để trảm phục vụ nàng (1)
Chương 203: Ái phi, để trảm phục vụ nàng (2)
Chương 204: Hiểu Hiểu, mẹ muốn gặp con (1)
Chương 205: Hiểu Hiểu, mẹ muốn gặp con (2)
Chương 206: Quyết tuyệt, tôi không yêu anh (1)
Chương 207: Quyết tuyệt, tôi không yêu anh (2)
Chương 208: Trêu tức, nội dung hợp đồng
Chương 209: Đừng nghĩ thoát khỏi anh (1)
Chương 210: Đừng nghĩ thoát khỏi anh (2)
Chương 211: Kỳ lạ, hợp đồng không có chữ (1)
Chương 212: Kỳ lạ, hợp đồng không có chữ (2)
Chương 213: Khốn kiếp, quạ đen thiên hạ...
Chương 214: Kinh ngạc, đụng sắc còn đụng cả mặt.. (1)
Chương 215: Kinh ngạc, đụng sắc còn đụng cả mặt.. (2)
Chương 216: Phục tùng, anh là cấp trên.. (1)
Chương 217: Phục tùng, anh là cấp trên.. (2)
Chương 218: Hiểu lầm, phụ nữ có chồng!! (1)
Chương 219: Hiểu lầm, phụ nữ có chồng!! (2)
Chương 220: Tên gọi, gọi Tiểu Mị Mị (1)
Chương 221: Tên gọi, gọi Tiểu Mị Mị (2)
Chương 222: Tuyên bố, cô không lấy chồng
Chương 223: Thiết kế, chúng ta nói chuyện chút đi (1)
Chương 224: Thiết kế, chúng ta nói chuyện chút đi (2)
Chương 225: Bức bách, lấy cái chết uy hiếp
Chương 226: Long Tư Hạo, anh là đồ Khốn kiếp (1)
Chương 227: Long Tư Hạo, anh là đồ Khốn kiếp (2)
Chương 228: Hiểu Hiểu, anh giải thuốc cho em.. (1)
Chương 229: Hiểu Hiểu, anh giải thuốc cho em.. (2)

Chương 230: Đoán! Chẳng lẽ ở cùng Long... (1)
Chương 231: Đoán! Chẳng lẽ ở cùng Long... (2)
Chương 232: Ngồi tù, Hoắc Vân Hy bị bắt (1)
Chương 233: Ngồi tù, Hoắc Vân Hy bị bắt (2)
Chương 234: Vì em, không tiếc tất cả (1)
Chương 235: Vì em, không tiếc tất cả (2)
Chương 236: Uy hiếp, đều là vì em (1)
Chương 237: Uy hiếp, đều là vì em (2)
Chương 238: Nói mớ gọi tên người khác
Chương 239: Đến Cục dân chính ly dị (1)
Chương 240: Đến Cục dân chính ly dị (2)
Chương 241: Bọn họ, rốt cuộc đã ly dị (1)
Chương 242: Bọn họ, rốt cuộc đã ly dị (2)
Chương 243: Say, chúng ta nhanh chóng... (1)
Chương 244: Say, chúng ta nhanh chóng... (2)
Chương 245: Tin tưởng, anh sẽ là người chồng tốt.. (1)
Chương 246: Tin tưởng, anh sẽ là người chồng tốt.. (2)
Chương 247: Gặp được nhau, một màn khiếp sợ (1)
Chương 248: Gặp được nhau, một màn khiếp sợ (2)
Chương 249: Nuông chiều, anh là nam thần (1)
Chương 250: Nuông chiều, anh là nam thần (2)
Chương 251: Vô tình gặp mặt, mừng rỡ, ngạc nhiên rồi khiếp sợ! (1)
Chương 252: Vô tình gặp mặt, mừng rỡ, ngạc nhiên rồi khiếp sợ! (2)
Chương 253: Ăn cơm, không khí quý dị (1)
Chương 254: Ăn cơm, không khí quý dị (2)
Chương 255: Đính hôn, hẳn không thể.. (1)
Chương 256: Đính hôn, hẳn không thể.. (2)
Chương 257: Cô say, 12 carat.. (1)
Chương 258: Cô say, 12 carat.. (2)
Chương 259: Long thiếu uy vũ, tra nam.. (1)
Chương 260: Long thiếu uy vũ, tra nam.. (2)
Chương 261: Hồ Ly, đàn ông cực phẩm “Xấu” (1)
Chương 262: Hồ Ly, đàn ông cực phẩm “Xấu” (2)

Chương 263: Rung động, chủ động hôn anh (1)
Chương 264: Rung động, chủ động hôn anh (2)
Chương 265: Long thiếu, chân tình tỏ tình (1)
Chương 266: Long thiếu, chân tình tỏ tình (2)
Chương 267: Rất muốn ôm hôn anh (1)
Chương 268: Rất muốn ôm hôn anh (2)
Chương 269: Tư Hạo, em sẽ không buông tay (1)
Chương 270: Tư Hạo, em sẽ không buông tay (2)
Chương 271: Dường như yêu anh ấy (1)
Chương 272: Dường như yêu anh ấy (2)
Chương 273: Mong đợi, cô ngưng ngưng
Chương 274: Mắt không nhìn vì sạch (1)
Chương 275: Mắt không nhìn vì sạch (2)
Chương 276: Hiểu Hiểu, em càng lúc càng giống một người vợ hiền rồi! (1)
Chương 277: Hiểu Hiểu, em càng lúc càng giống một người vợ hiền rồi! (2)
Chương 278: Tư Hạo, em bắt đầu nhớ anh rồi! (1)
Chương 279: Tư Hạo, em bắt đầu nhớ anh rồi! (2)
Chương 280: Giáo dục, cô không có điều này
Chương 281: Tiết lộ, đã ly hôn (1)
Chương 282: Tiết lộ, đã ly hôn (2)
Chương 283: Người chết, không phải em giết (1)
Chương 284: Người chết, không phải em giết (2)
Chương 285: Thẩm vấn, báo cáo vân tay (1)
Chương 286: Thẩm vấn, báo cáo vân tay (2)
Chương 287: Biến thái trong ngục giam (1)
Chương 288: Biến thái trong ngục giam (2)
Chương 289: Tư Hạo, hôn em muốn em (1)
Chương 290: Tư Hạo, hôn em muốn em (2)
Chương 291: Thông minh, tìm ra sơ hở (1)
Chương 292: Thông minh, tìm ra sơ hở (2)
Chương 293: Cấp cứu, xảy ra tai nạn xe cộ (1)
Chương 294: Cấp cứu, xảy ra tai nạn xe cộ (2)
Chương 295: Cấp cứu, xảy ra tai nạn xe cộ (3)

Chương 296: Giải thích, anh không phải là người máu lạnh (1)
Chương 297: Giải thích, anh không phải là người máu lạnh (2)
Chương 298: Có thể biến thành người thực vật (1)
Chương 299: Có thể biến thành người thực vật (2)
Chương 300: Hiểu Hiểu, em xem anh như người tàng hình sao? (1)
Chương 301: Hiểu Hiểu, em xem anh như người tàng hình sao? (2)
Chương 302: Ba chữ kia (1)
Chương 303: Ba chữ kia (2)
Chương 304: Đầu từng bị lừa đá (1)
Chương 305: Đầu từng bị lừa đá (2)
Chương 306: Đầu từng bị lừa đá (3)
Chương 307: Con lừa ngu ngốc, cô cướp đồ “rác rưởi” (1)
Chương 308: Con lừa ngu ngốc, cô cướp đồ “rác rưởi” (2)
Chương 309: Buồn nôn, có thai sao? (1)
Chương 310: Buồn nôn, có thai sao? (2)
Chương 311: Di vật, không muốn báo thù! (1)
Chương 312: Di vật, không muốn báo thù! (2)
Chương 313: Ban ngày, gặp phải tên cướp (1)
Chương 314: Ban ngày, gặp phải tên cướp (2)
Chương 315: Ban ngày, gặp phải tên cướp (3)
Chương 316: Chạy nhanh ra ngoài gặp anh (1)
Chương 317: Chạy nhanh ra ngoài gặp anh (2)
Chương 318: Ngọt ngào, anh đang ghen (1)
Chương 319: Ngọt ngào, anh đang ghen (2)
Chương 320: Ngọt ngào, anh đang ghen (3)
Chương 321: May mắn, vụ tai nạn xe này.. (1)
Chương 322: May mắn, vụ tai nạn xe này.. (2)
Chương 323: Không làm bạn với súc sinh (1)
Chương 324: Không làm bạn với súc sinh (2)
Chương 325: Không làm bạn với súc sinh (2)
Chương 326: Đào cá, chó ăn đá gà ăn sỏi (1)
Chương 327: Đào cá, chó ăn đá gà ăn sỏi (2)
Chương 328: Đào cá, chó ăn đá gà ăn sỏi (3)

Chương 329: Cho cô sống không bằng chết (1)
Chương 330: Cho cô sống không bằng chết (2)
Chương 331: Yêu sách, vạch trần chân tướng (1)
Chương 332: Yêu sách, vạch trần chân tướng (2)
Chương 333: Yêu sách, vạch trần chân tướng (3)
Chương 334: Chụp hình, trò hay lên sàn (1)
Chương 335: Chụp hình, trò hay lên sàn (2)
Chương 336: Đáng ghét, ác ma trấn trên (1)
Chương 337: Đáng ghét, ác ma trấn trên (2)
Chương 338: Đánh cược, cô sẽ không (1)
Chương 339: Đánh cược, cô sẽ không (2)
Chương 340: Đánh cược, cô sẽ không (3)
Chương 341: Long thiếu, khiến phụ nữ mê đắm (1)
Chương 342: Long thiếu, khiến phụ nữ mê đắm (2)
Chương 343: Long thiếu, khiến phụ nữ mê đắm (3)
Chương 344: Long thiếu, khiến phụ nữ mê đắm (4)
Chương 345: Cuối cùng, trở lại thành phố K (1)
Chương 346: Cuối cùng, trở lại thành phố K (2)
Chương 347: Cuối cùng, trở lại thành phố K (3)
Chương 348: Ngọt ngào, cô thật sự hạnh phúc (1)
Chương 349: Ngọt ngào, cô thật sự hạnh phúc (2)
Chương 350: Anh sẽ, phản bội em sao? (1)
Chương 351: Anh sẽ, phản bội em sao? (2)
Chương 352: Cố ý, chạy đến (1)
Chương 353: Cố ý, chạy đến (2)
Chương 354: Cố ý, chạy đến (3)
Chương 355: Phản kích, tôi mang thai (1)
Chương 356: Phản kích, tôi mang thai (2)
Chương 357: Phản kích, em mang thai (3)
Chương 358: Xét nghiệm có thai, nghi ngờ tứ phía (1)
Chương 359: Xét nghiệm có thai, nghi ngờ tứ phía (2)
Chương 360: Tức giận, muốn giết (1)
Chương 361: Tức giận, muốn giết (2)

Chương 362: Ảnh chụp, không dám tin (1)
Chương 363: Ảnh chụp, không dám tin (2)
Chương 364: Ảnh chụp, không dám tin (3)
Chương 365: Phu nhân rất giống cô ấy (1)
Chương 366: Phu nhân rất giống cô ấy (2)
Chương 367: Trốn tránh, muốn làm đà điểu (1)
Chương 368: Trốn tránh, muốn làm đà điểu (2)
Chương 369: Trốn tránh, muốn làm đà điểu (3)
Chương 370: Long thiếu bản Sophie (1)
Chương 371: Long thiếu bản Sophie (2)
Chương 372: Long thiếu bản Sophie (3)
Chương 373: Bị người đánh cắp... (1)
Chương 374: Bị người đánh cắp... (2)
Chương 375: Bị người đánh cắp... (3)
Chương 376: Bị người đánh cắp... (4)
Chương 377: Ký giả bao vây (1)
Chương 378: Ký giả bao vây (2)
Chương 379: Uy phong, không chiến mà thắng (1)
Chương 380: Uy phong, không chiến mà thắng (2)
Chương 381: Uy phong, không chiến mà thắng (3)
Chương 382: Bởi vì yêu, không thể rời xa! (1)
Chương 383: Bởi vì yêu, không thể rời xa! (2)
Chương 384: Bởi vì yêu, không thể rời xa! (3)
Chương 385: Khuyên, nhân vô thập toàn(*) (1)
Chương 386: Khuyên, nhân vô thập toàn (2)
Chương 387: Dùng kế, tìm ra chân tướng (1)
Chương 388: Dùng kế, tìm ra chân tướng (2)
Chương 389: Lộ vẻ xúc động, anh nói lời xin lỗi (1)
Chương 390: Lộ vẻ xúc động, anh nói lời xin lỗi (2)
Chương 391: Lộ vẻ xúc động, anh nói lời xin lỗi (3)
Chương 392: Lộ vẻ xúc động, anh nói lời xin lỗi (4)
Chương 393: Bá đạo, chồng nói vợ nghe! (1)
Chương 394: Bá đạo, chồng nói vợ nghe! (2)

Chương 395: Bá đạo, chồng nói vợ nghe! (3)
Chương 396: Tòa biệt thự xa hoa (1)
Chương 397: Tòa biệt thự xa hoa (2)
Chương 398: Hiểu Hiểu, mùi dấm thật nồng (1)
Chương 399: Hiểu Hiểu, mùi dấm thật nồng (2)
Chương 400: Hiểu Hiểu, mùi dấm thật nồng (3)
Chương 401: Cô ấy là vị hôn thê của tôi (1)
Chương 402: Cô ấy là vị hôn thê của tôi (2)
Chương 403: Long thiếu, yêu ai yêu cả đường đi (1)
Chương 404: Long thiếu, yêu ai yêu cả đường đi (2)
Chương 405: Long thiếu, yêu ai yêu cả đường đi (3)
Chương 406: Long thiếu, yêu ai yêu cả đường đi (4)
Chương 407: Không được thì dùng áo lau sạch đi (1)
Chương 408: Không được thì dùng áo lau sạch đi (2)
Chương 409: Hiểu Hiểu, con đã quyết định lấy rồi! (1)
Chương 410: Hiểu Hiểu, con đã quyết định lấy rồi! (2)
Chương 411: Cúng tế, có thời gian thì sẽ đi (1)
Chương 412: Cúng tế, có thời gian thì sẽ đi (2)
Chương 413: Mang thai, phải khắc chế (1)
Chương 414: Mang thai, phải khắc chế (2)
Chương 415: Mang thai, phải khắc chế (3)
Chương 416: Mang thai, phải khắc chế (4)
Chương 417: Gien anh rất mạnh mẽ (1)
Chương 418: Gien anh rất mạnh mẽ (2)
Chương 419: Kì lạ, hoa trước mộ (1)
Chương 420: Kì lạ, hoa trước mộ (2)
Chương 421: Kì quái muốn chết (1)
Chương 422: Kì quái muốn chết (2)
Chương 423: Thế nào? Rất muốn hôn anh?
Chương 424: Lo lắng, đột nhiên vang lên tiếng súng (1)
Chương 425: Lo lắng, đột nhiên vang lên tiếng súng (2)
Chương 426: Biến thái
Chương 427: Khiếp sợ, Hạ Lâm trúng đạn (1)

Chương 428: Khiếp sợ, Hạ Lâm trúng đạn (2)
Chương 429: Khiếp sợ, Hạ Lâm trúng đạn (3)
Chương 430: Diễn kịch, chân tướng giả (1)
Chương 431: Diễn kịch, chân tướng giả (2)
Chương 432: Diễn kịch, chân tướng giả (3)
Chương 433: Giả bộ ngủ, bị anh trộm hôn (1)
Chương 434: Giả bộ ngủ, bị anh trộm hôn (2)
Chương 435: Bày tỏ, Tư Hạo em yêu anh (1)
Chương 436: Bày tỏ, Tư Hạo em yêu anh (2)
Chương 437: Khốn kiếp, lại không đứng đắn rồi (1)
Chương 438: Khốn kiếp, lại không đứng đắn rồi (2)
Chương 439: Kinh sợ, tủ quần áo có rắn
Chương 440: Diễn kịch, nháy mắt (1)
Chương 441: Diễn kịch, nháy mắt (2)
Chương 442: Cô chết, tôi liền vui vẻ (1)
Chương 443: Cô chết, tôi liền vui vẻ (2)
Chương 444: Trúng kế, quỳ xuống đất cầu hôn (1)
Chương 445: Hiểu Hiểu, rơi xuống lầu (1)
Chương 446: Hiểu Hiểu, rơi xuống lầu (2)
Chương 447: Đối phó, đánh bất ngờ (1)
Chương 448: Đối phó, đánh bất ngờ (2)
Chương 449: Giúp cô, giải trừ nguy hiểm (1)
Chương 450: Giúp cô, giải trừ nguy hiểm (2)
Chương 451: Tàn nhẫn, rắn độc cắn người (1)
Chương 452: Tàn nhẫn, rắn độc cắn người (2)
Chương 453: Điều kiện, kêu anh ông xã (1)
Chương 454: Thừa nhận, tôi đẩy chị ấy (1)
Chương 455: Thừa nhận, tôi đẩy chị ấy (2)
Chương 456: Làm mù mắt chó của cậu ta (1)
Chương 457: Làm mù mắt chó của cậu ta (2)
Chương 458: Hiểu Hiểu, chúng ta đi đập phá lễ cưới
Chương 459: Động phòng, không thành vấn đề (1)
Chương 460: Động phòng, không thành vấn đề (2)

Chương 461: Sự kết hợp tuyệt vời, nam cận bã và nữ cận bã (1)
Chương 462: Sự kết hợp tuyệt vời, nam cận bã và nữ cận bã (2)
Chương 463: Ai cũng không cướp được tôi (1)
Chương 464: Ai cũng không cướp được tôi (2)
Chương 465: Phá hư, hủy bỏ hôn lễ (1)
Chương 466: Phá hư, hủy bỏ hôn lễ (2)
Chương 467: Xem kịch, vẻ mặt như thường (1)
Chương 468: Xem kịch, vẻ mặt như thường (2)
Chương 469: Video trình diễn xuất sắc (1)
Chương 470: Video trình diễn xuất sắc (2)
Chương 471: Chân tướng, vở kịch ngoạn mục bùng nổ (1)
Chương 472: Chân tướng, vở kịch ngoạn mục bùng nổ (2)
Chương 473: Đi chết đi, tôi giết cô (1)
Chương 474: Đi chết đi, tôi giết cô (2)
Chương 475: Đi chết đi, tôi giết cô (3)
Chương 476: Hồ Lô, bán thuốc gì? (1)
Chương 477: Hồ Lô, bán thuốc gì? (4)
Chương 478: Anh cố ý để em khấn trương
Chương 479: Đột nhiên mất tích... (1)
Chương 480: Đột nhiên mất tích... (2)
Chương 481: Không muốn xa cách anh (1)
Chương 482: Không muốn xa cách anh (2)
Chương 483: Hiểu Hiểu, nhớ anh sao? (1)
Chương 484: Hiểu Hiểu, nhớ anh sao? (2)
Chương 485: Bà không có quyền ngăn cản (1)
Chương 486: Bà không có quyền ngăn cản (2)
Chương 487: Bệnh nhân, không thờ được
Chương 488: Điều động, máy quay phim (1)
Chương 489: Điều động, máy quay phim (2)
Chương 490: Nén bi thương, em còn có anh (1)
Chương 491: Nén bi thương, em còn có anh (2)
Chương 492: Phần clip mãi mãi bị cắt bỏ (1)
Chương 493: Phần clip mãi mãi bị cắt bỏ (2)

Chương 494: Hậu sự, tự mình tổ chức (1)
Chương 495: Hậu sự, tự mình tổ chức (2)
Chương 496: Hậu sự, tự mình tổ chức (3)
Chương 497: Cùng là người luân lạc nơi chân trời (1)
Chương 498: Cùng là người luân lạc nơi chân trời (2)
Chương 499: Mẹ tôi, là bị bệnh qua đời
Chương 500: Độ sức, Long thiếu thắng nam cận bã (1)
Chương 501: Độ sức, Long thiếu thắng nam cận bã (2)
Chương 502: Tư Hạo, đầu em bị lừa đá... (1)
Chương 503: Tư Hạo, đầu em bị lừa đá... (2)
Chương 504: Hét thật lớn, Hạ Lâm điên rồi (1)
Chương 505: Hét thật lớn, Hạ Lâm điên rồi (2)
Chương 506: “Vua thuốc độc” (1)
Chương 507: “Vua thuốc độc” (2)
Chương 508: Yêu anh ấy, đời này không thay đổi (1)
Chương 509: Yêu anh ấy, đời này không thay đổi (2)
Chương 510: Mặt trời mọc hướng Tây (1)
Chương 511: Mặt trời mọc hướng Tây (2)
Chương 512: Càng nhìn, càng thấy nhiều tật xấu (1)
Chương 513: Càng nhìn, càng thấy nhiều tật xấu (2)
Chương 514: Đẹp trai, cả người lẫn thần đều phần nộ (1)
Chương 515: Đẹp trai, cả người lẫn thần đều phần nộ (2)
Chương 516: Một ngày, bồi thường mười lần (1)
Chương 517: Một ngày, bồi thường mười lần (2)
Chương 518: Quý dị, nghe nhầm (1)
Chương 519: Quý dị, nghe nhầm (2)
Chương 520: Anh là tất cả của em (1)
Chương 521: Anh là tất cả của em (2)
Chương 522: Chảy máu, sắp sinh (1)
Chương 523: Chảy máu, sắp sinh (2)
Chương 524: Lo lắng, anh phải về nước (1)
Chương 525: Lo lắng, anh phải về nước (2)
Chương 526: Bé con, trộm long tráo phượng (1)

Chương 527: Bé con, trộm long tráo phượng (2)
Chương 528: Tôi muốn, con của tôi (1)
Chương 529: Tôi muốn, con của tôi (2)
Chương 530: Muốn nợ máu phải trả bằng máu (1)
Chương 531: Muốn nợ máu phải trả bằng máu (2)
Chương 532: Muốn nợ máu phải trả bằng máu (3)
Chương 533: Muốn anh ta thì sống cho tốt (1)
Chương 534: Muốn anh ta thì sống cho tốt (2)
Chương 535: Em muốn, gặp con gái của em (1)
Chương 536: Em muốn, gặp con gái của em (2)
Chương 537: Em muốn, gặp con gái của em (3)
Chương 538: Tổng giám đốc, vịt chết còn cứng mỏ
Chương 539: Sẽ không, tiếp tục chán nản (1)
Chương 540: Sẽ không, tiếp tục chán nản (2)
Chương 541: Sẽ không, tiếp tục chán nản (3)
Chương 542: Tiền, tôi muốn Money.. (1)
Chương 543: Tiền, tôi muốn Money.. (2)
Chương 544: Khiến cô một đêm giàu lên nhanh chóng (1)
Chương 545: Khiến cô một đêm giàu lên nhanh chóng (2)
Chương 546: Tối qua, cô và Tư Hạo (1)
Chương 547: Tối qua, cô và Tư Hạo (2)
Chương 548: Tối qua, cô và Tư Hạo (3)
Chương 549: Anh mở cái trò đùa quốc tế gì thế? (1)
Chương 550: Anh mở cái trò đùa quốc tế gì thế? (2)
Chương 551: Cô nhóc bốn tuổi đầy khí phách
Chương 552: Tổ chức triển lãm đồ Trang sức (1)
Chương 553: Tổ chức triển lãm đồ Trang sức (2)
Chương 554: Lê tiểu thư, tính tình bị tiêm nhiễm... (1)
Chương 555: Lê tiểu thư, tính tình bị tiêm nhiễm... (2)
Chương 556: Anh ơi, anh đẹp trai nhất (1)
Chương 557: Anh ơi, anh đẹp trai nhất (2)
Chương 558: Chú G thần bí (1)
Chương 559: Chú G thần bí (2)

Chương 560: Chú G thần bí (3)
Chương 561: Sân bay, cha con tương ngộ (1)
Chương 562: Sân bay, cha con tương ngộ (2)
Chương 563: Dĩ nhiên là giống mommy của cháu
Chương 564: Đẹp, là gien tốt (1)
Chương 565: Đẹp, là gien tốt (2)
Chương 566: Nghĩa trang, gặp Tư Hạo (1)
Chương 567: Nghĩa trang, gặp Tư Hạo (2)
Chương 568: Nghĩa trang, gặp Tư Hạo (3)
Chương 569: Đây là, con gái của em? (1)
Chương 570: Đây là, con gái của em? (2)
Chương 571: Có bệnh thì phải chữa (1)
Chương 572: Có bệnh thì phải chữa (2)
Chương 573: Uy hiếp, hôn đến khó thở (1)
Chương 574: Uy hiếp, hôn đến khó thở (2)
Chương 575: Chết cũng không buông tay (1)
Chương 576: Chết cũng không buông tay (2)
Chương 577: Trò chơi, muốn chơi thế nào? (1)
Chương 578: Trò chơi, muốn chơi thế nào? (2)
Chương 579: Mẹ đi cướp sắc rồi
Chương 580: Tổng giám đốc, đáng người đẹp lắm (1)
Chương 581: Tổng giám đốc, đáng người đẹp lắm (2)
Chương 582: Mẹ, cẩn thận béo phì (1)
Chương 583: Mẹ, cẩn thận béo phì (2)
Chương 584: Không tính là xấu, không dọa chết người được (1)
Chương 585: Không tính là xấu, không dọa chết người được (2)
Chương 586: Ngạc nhiên, người mẫu nhỏ tuổi nhất (1)
Chương 587: Ngạc nhiên, người mẫu nhỏ tuổi nhất (2)
Chương 588: Ngạc nhiên, người mẫu nhỏ tuổi nhất (3)
Chương 589: Tổng giám đốc uy vũ ngang ngược (1)
Chương 590: Tổng giám đốc uy vũ ngang ngược (2)
Chương 591: Tổng giám đốc uy vũ ngang ngược (3)
Chương 592: Hoàng sợ, anh đừng làm bậy (1)

Chương 593: Hoàng sợ, anh đừng làm bậy (2)
Chương 594: Bản thu nhỏ của tổng giám đốc (1)
Chương 595: Bản thu nhỏ của tổng giám đốc (2)
Chương 596: Sao anh vào... (1)
Chương 597: Sao anh vào... (2)
Chương 598: Biệt thự, tất cả như lúc đầu (1)
Chương 599: Biệt thự, tất cả như lúc đầu (2)
Chương 600: Sinh con gái cho anh (1)
Chương 601: Sinh con gái cho anh (2)
Chương 602: Hiểu Hiểu, em trốn không thoát
Chương 603: Cô bé là, con gái của anh? (1)
Chương 604: Cô bé là, con gái của anh? (2)
Chương 605: Long thiếu, bắt đầu nhìn thấu (1)
Chương 606: Long thiếu, bắt đầu nhìn thấu (2)
Chương 607: Kỳ lạ, đồ Ăn tránh thai
Chương 608: Cùng nhau đùa giỡn nhưng không đùa được anh (1)
Chương 609: Cùng nhau đùa giỡn nhưng không đùa được anh (2)
Chương 610: Khiến người ta đau lòng.. (1)
Chương 611: Khiến người ta đau lòng.. (2)
Chương 612: Ăn no, đã nghĩ vận động.. (1)
Chương 613: Ăn no, đã nghĩ vận động.. (2)
Chương 614: Ba à, ba có mộng ngựa (1)
Chương 615: Ba à, ba có mộng ngựa (2)
Chương 616: Chú à, chưa đánh đã khai (1)
Chương 617: Chú à, chưa đánh đã khai (2)
Chương 618: Oh! Chịu không nổi nữa rồi (1)
Chương 619: Oh! Chịu không nổi nữa rồi (2)
Chương 620: Phạm tội đùa giỡn lưu manh (1)
Chương 621: Phạm tội đùa giỡn lưu manh (2)
Chương 622: Thiếu phu nhân, có cần thử độc không? (1)
Chương 623: Thiếu phu nhân, có cần thử độc không? (2)
Chương 624: Mommy, thích chú đẹp trai
Chương 625: Hiểu Hiểu, em nhớ anh ta nhiều bao nhiêu (1)

Chương 626: Hiểu Hiểu, em nhớ anh ta nhiều bao nhiêu (2)
Chương 627: Chú đẹp trai, cha cháu
Chương 628: Chú tìm mẹ...
Chương 629: Chúng ta bắt đầu lại
Chương 630: Khôi hài, quan hệ nam nữ
Chương 631: Hiểu Hiểu, có thể ép rồi
Chương 632: Bảo bối, tim em thật ác độc
Chương 633: Không tin, trên đời có quỷ
Chương 634: Nữ giúp việc, rất không bình thường
Chương 635: Long thiếu có phúc lợi lớn
Chương 636: Cho cô, trả giá thật nhiều
Chương 637: Không được lãn vào giường
Chương 638: Đó là biểu hiện yêu em
Chương 639: Chúng ta lãn thăm
Chương 640: Chụt, hôn anh ta một cái (1)
Chương 641: Chụt, hôn anh ta một cái (2)
Chương 642: Chú biết, chú sẽ đánh gục tổng giám đốc
Chương 643: Tổng giám đốc, tôi muốn hôn anh (1)
Chương 644: Tổng giám đốc, tôi muốn hôn anh (2)
Chương 645: Việc sai bảo khó làm quá
Chương 646: Mẹ ơi, con đau bụng
Chương 647: Long thiếu, lại xuất hiện như thần.. (1)
Chương 648: Long thiếu, lại xuất hiện như thần.. (2)
Chương 649: Quét sạch mại dâm, kịch hay ra sân
Chương 650: Tổng tài, là ai chinh anh vậy (1)
Chương 651: Tổng tài, là ai chinh anh vậy (2)
Chương 652: Gặp gỡ, ông cháu Hoắc gia
Chương 653: Chú đẹp trai, chú thật là bá đạo (1)
Chương 654: Chú đẹp trai, chú thật là bá đạo (2)
Chương 655: Long thiếu nói ra chân tướng
Chương 656: Kinh ngạc, ba con nhận nhau... (1)
Chương 657: Kinh ngạc, ba con nhận nhau... (2)
Chương 658: Cô thật sự chuyển kiếp đến tương lai

Chương 659: Phối hợp, kiên trì không thừa nhận
Chương 660: Lần sau, không được chơi dịch chuyển thời gian nữa...
Chương 661: Cổ có dấu ô mai
Chương 662: Bảo bối, có ai hiểu con gái bằng ba
Chương 663: Không có khí phách đã không có Nghiên Nghiên
Chương 664: Hiểu Hiểu, anh cùng em PA
Chương 665: Tặng đá vá, bẻ ra
Chương 666: Thằng bé rất giống anh
Chương 667: Allen, cô ta là người phụ nữ hư hỏng
Chương 668: Tư Hạo, anh lại trèo cửa sổ (1)
Chương 669: Tư Hạo, anh lại trèo cửa sổ (2)
Chương 670: Mẹ ơi, lần này người sai là mẹ (1)
Chương 671: Mẹ ơi, lần này người sai là mẹ (2)
Chương 672: Kẻ quái đản, thích hàng hiệu Âu Dương Thần
Chương 673: Bói lông tìm vết, tìm được gói trà (1)
Chương 674: Bói lông tìm vết, tìm được gói trà (2)
Chương 675: Ước hẹn, tổng giám đốc đang đợi cô
Chương 676: Long thiếu, lãng mạn nói xin lỗi (1)
Chương 677: Long thiếu, lãng mạn nói xin lỗi (2)
Chương 678: Khốn kiếp, anh có thể đừng xấu như vậy hay không
Chương 679: Nói ra, chân tướng bị bệnh (1)
Chương 680: Nói ra, chân tướng bị bệnh (2)
Chương 681: Hiểu Hiểu truy hỏi sự thật
Chương 682: Sự thật khiến cho cô đau lòng
Chương 683: Lê tiểu thư, có phải cô từng mất trí nhớ không?
Chương 684: Chân tướng mất trí nhớ và bắt cóc
Chương 685: Chân tướng tiếp tục bùng nổ
Chương 686: Gả cho anh, không thể không gả
Chương 687: Hiểu Hiểu, bị sợ mà khóc...
Chương 688: Hiểu rõ, ông nội già nhân già nghĩa
Chương 689: Bù đắp, thẻ bách phu trường
Chương 690: Hiểu Hiểu, tối nay cực vất vả rồi
Chương 691: Cẩn hồng miệng em

Chương 692: Kết hôn, muốn kết thì kết
Chương 693: Thang máy, tình cờ gặp Long Dập
Chương 694: Anh, bị vào ngược đãi (1)
Chương 695: Anh, bị vào ngược đãi (2)
Chương 696: Quái gở, chị cực thích
Chương 697: Chú, con rất xấu sao?
Chương 698: Vạch trần, lại một sự thật nữa
Chương 699: Hiểu Hiểu đau lòng cho Long Dập
Chương 700: Người đàn bà dùng mặt nạ dưỡng
Chương 701: Gillen, ba...
Chương 702: Chuyện quan trọng, đừng làm quá lâu
Chương 703: Áy náy, em quá ngu ngốc
Chương 704: Nhất định kéo em chịu tội thay (1)
Chương 705: Nhất định kéo em chịu tội thay (2)
Chương 706: Phải đi, kiểm tra theo thông lệ (1)
Chương 707: Phải đi, kiểm tra theo thông lệ (2)
Chương 708: Daddy, ba chết chắc rồi
Chương 709: Tổng giám đốc, cả người rất sạch sẽ (1)
Chương 710: Tổng giám đốc, cả người rất sạch sẽ (2)
Chương 711: Thật, nhớ ra rồi
Chương 712: Một lần sảy chân để hận nghìn đời
Chương 713: Chị có thể bắt chước chứ...
Chương 714: Phẫn nộ, đêm nay cho anh nổ tung
Chương 715: Hiểu Hiểu Long thiếu đăng ký kết hôn (1)
Chương 716: Hiểu Hiểu Long thiếu đăng ký kết hôn (2)
Chương 717: Em đoán, thai lần này là...
Chương 718: Có vẻ như, rất thoải mái (1)
Chương 719: Có vẻ như, rất thoải mái (2)
Chương 720: Cô dâu nhỏ, muốn gọi video với em
Chương 721: Kinh ngạc, anh họ yêu cô (1)
Chương 722: Kinh ngạc, anh họ yêu cô (2)
Chương 723: Nhận nuôi, không phải ruột thịt
Chương 724: Thông cảm, em không trách anh (1)

Chương 725: Thông cảm, em không trách anh (2)
Chương 726: Ông xã, vóc người của anh rất đẹp (2)
Chương 727: Tinh lực của anh rất dồi dào (1)
Chương 728: Tinh lực của anh rất dồi dào
Chương 729: Làm chuyện xấu, anh muốn ăn đồ Bồ...
Chương 730: Tình địch gặp mặt hết sức đỏ mắt (1)
Chương 731: Tình địch gặp mặt hết sức đỏ mắt (2)
Chương 732: “Đụng vào bà lão”
Chương 733: Mục đích, một lời vạch trần (1)
Chương 734: Mục đích, một lời vạch trần (2)
Chương 735: Tôn trọng quyết định của anh
Chương 736: Xin chào, bà nội lừa*
Chương 737: Chú hai, cháu tên Long An Nghiên (1)
Chương 738: Chú hai, cháu tên Long An Nghiên (2)
Chương 739: Rất tuấn tú, giống với ba...
Chương 740: Giáo huấn Lý Tuyết Hà
Chương 741: Giáo huấn Lý Tuyết Hà (2)
Chương 742: Xuất phát, viên mộ an bình
Chương 743: Vô tình, dùng súng uy hiếp (1)
Chương 744: Vô tình, dùng súng uy hiếp (2)
Chương 745: Hoắc lão gia kinh sợ
Chương 746: Rắn cắn, chết không thấy xác (1)
Chương 747: Rắn cắn, chết không thấy xác (2)
Chương 748: Cho thêm cái gì vào trong trà
Chương 749: Thú nhận, nói ra sự thật (1)
Chương 750: Thú nhận, nói ra sự thật (2)
Chương 751: Em đã khiến chồng nhìn bằng cặp mắt khác xưa rồi
Chương 752: Kinh ngạc, con trai của anh mấy tuổi rồi (1)
Chương 753: Kinh ngạc, con trai của anh mấy tuổi rồi (2)
Chương 754: *** nó, cô nhịn
Chương 755: Động não thêm một chút (1)
Chương 756: Động não thêm một chút (2)
Chương 757: Mỗi đêm, thi hành nhiệm vụ

Chương 758: Tôi là, cậu nó
Chương 759: Dong dài, muốn cướp thì cướp
Chương 760: Bọn họ là đối thủ
Chương 761: Ông ta là con nuôi của lão gia (1)
Chương 762: Ông ta là con nuôi của lão gia (2)
Chương 763: Biến thành rùa thần nhẩn nhẹn (1)
Chương 764: Biến thành rùa thần nhẩn nhẹn (2)
Chương 765: Sống trong quá khứ để chờ em
Chương 766: Người nhà không có thù qua đêm...
Chương 767: Nói ra chân tướng nhận con nuôi
Chương 768: Đi đâu chụp áo cưới
Chương 769: Bất ngờ, đá kim cương giá trên trời.. (1)
Chương 770: Bất ngờ, đá kim cương giá trên trời.. (2)
Chương 771: Nguy hiểm, sắp không thờ nổi
Chương 772: Không có em, anh sống không bằng...
Chương 773: POSE, giờ tay...
Chương 774: Quá chén, thay nhau kính rượu (1)
Chương 775: Quá chén, thay nhau kính rượu (2)
Chương 776: Chúc mừng anh, vừa làm chồng vừa làm cha
Chương 777: Ba là ba con...
Chương 778: Ngay cả IQ cô cũng không có (1)
Chương 779: Ngay cả IQ cô cũng không có (2)
Chương 780: Sự thật, hai bên bùng nổ
Chương 781: Đáng người rất tệ.. (1)
Chương 782: Đáng người rất tệ.. (2)
Chương 783: Tôi để cho mấy người tức chết
Chương 784: Càn rỡ, giả mạo tiểu tam (1)
Chương 785: Càn rỡ, giả mạo tiểu tam (2)
Chương 786: Quý kế, nhẩn đôi kim cương (1)
Chương 787: Quý kế, nhẩn đôi kim cương (2)
Chương 788: Cục dân chính, không gặp không về
Chương 789: Long thiếu làm bữa sáng cho “anh trai” (1)
Chương 790: Long thiếu làm bữa sáng cho “anh trai” (2)

Chương 791: Long thiếu, mang anh trai đi (1)
Chương 792: Long thiếu, mang anh trai đi (2)
Chương 793: Anh muốn làm tôi ghen tỵ đến chết đấy hả?
Chương 794: Daddy, gần đây bề bộn nhiều việc (1)
Chương 795: Daddy, gần đây bề bộn nhiều việc (2)
Chương 796: Yêu anh, rất yêu anh (1)
Chương 797: Yêu anh, rất yêu anh (2)
Chương 798: Tiểu tinh linh, Long thiếu hoảng sợ
Chương 799: Hiểu Hiểu tóm được
Chương 800: Tổng giám đốc thật muốn như vậy sao?
Chương 801: Hầu hạ bốn thiếu gia cho tốt
Chương 802: Chỉ vì quá quan tâm
Chương 803: Ăn món khai vị trước
Chương 804: Anh có gan thì nổ súng đi
Chương 805: Bà ngoại, quý phu nhân thân thiết
Chương 806: Nói dối, thụ tinh nhân tạo
Chương 807: Tôi tự có mục đích của tôi
Chương 808: Tổng giám đốc, tôi rất sợ ma
Chương 809: Bà là, mẹ ruột của cô
Chương 810: Anh là, thủ lĩnh LR
Chương 811: Tạm tạm, một chút thôi
Chương 812: Khiếp sợ, cô ấy là...
Chương 813: Cha của Hiểu Hiểu là ai (1)
Chương 814: Cha của Hiểu Hiểu là ai (2)
Chương 815: Chất vấn, làm thế nào có bầu
Chương 816: Đẻ thường hay là đẻ mổ? (1)
Chương 817: Đẻ thường hay là đẻ mổ? (2)
Chương 818: Cậu ấy là anh rể của con
Chương 819: Anh có bằng chứng phán đoán không?
Chương 820: Đây gọi là đánh đòn phủ đầu
Chương 821: Anh cũng nhớ bà xã như thế
Chương 822: Bắt cóc ở rừng cây ngoại ô thành phố
Chương 823: Ác độc, muốn phá hủy cô

Chương 824: Chơi cô, chúng tôi không khách sáo
Chương 825: Sophie bị “ngược”
Chương 826: Sùng bái, chòng thật thánh tai
Chương 827: Cầm thú, tôi muốn giết các người
Chương 828: Lạc Thụy, đi đến căn nhà bỏ hoang
Chương 829: Kẻ đang bị thương, chính là lão đại
Chương 830: Anh không, đánh giá tình yêu
Chương 831: Hiểu Hiểu, anh không đau lòng
Chương 832: Không thích, cũng không vui
Chương 833: Hóa ra, sớm đã gặp
Chương 834: Sophie, vận vẹo sự thật
Chương 835: Ủy khuất, thất vọng khóc rống
Chương 836: Mời đến đồn cảnh sát cùng chúng tôi
Chương 837: Long thiếu kịp thời chạy tới
Chương 838: Hiểu Hiểu, tìm ra sơ hở
Chương 839: Toàn bộ côn đồ Nhận tội
Chương 840: Biện pháp, thân bại danh liệt
Chương 841: Con trai, bị ông ta đổi
Chương 842: Chỉ có thể dẫn xà xuất động
Chương 843: Kỳ ngộ, mẹ ruột gặp ba ruột
Chương 844: Lỡ miệng nói, ông ta là ông ngoại
Chương 845: Vợ ơi, anh đánh mất con trai rồi
Chương 846: Cử hành hôn lễ
Chương 847: Hiểu Hiểu là cô dâu xinh đẹp nhất
Chương 848: Tình một ngày khó dứt
Chương 849: Mục đích tới quấy rối hôn lễ
Chương 850: Allen, con trai của mẹ
Chương 851: Uy hiếp, phát điên
Chương 852: Nguy hiểm, bom nổ
Chương 853: Kẻ thần bí xuất hiện
Chương 854: Giả mạo, đều là hàng giả
Chương 855: Vui mừng, mẹ con nhận nhau
Chương 856: Anh chết, em cũng không sống nổi đâu...

Chương 857: Hôn lễ, anh ta có tham dự không
Chương 858: Anh ta là, một mũi tên hạ hai con chim
Chương 859: Knox, không phải loại hiền lành gì
Chương 860: Lớn hơn một tuổi, cũng vẫn là lớn
Chương 861: Bà xã ngủ một mình có
Chương 862: Ba, ba thật giỏi
Chương 863: Chải đầu đến khi bảo bối lấy chồng
Chương 864:   ;
Chương 865: Thích cầm sừng người khác
Chương 866: Daddy thích thùy mị
Chương 867: Cô tin, cái dáng vẻ không đứng đắn kia sẽ chẳng thể nào thắng nổi
nhấn
Chương 868: Phải chăng, nghi ngờ sai người
Chương 869: Bã tha ma mới có nhiều phụ nữ...
Chương 870: Tôi là, con trai nhà lành
Chương 871: Mời mang hung khí rời đi
Chương 872: Nhận được, kích thích quá lớn?
Chương 873: Hôn người khác, tôi sợ nôn ra mất
Chương 874: Ghi âm, làm sao có được?
Chương 875: Kế thừa, tôi không có hứng thú...
Chương 876: Giết, Knox gia...
Chương 877: Bắt đầu thoát khỏi sự khống chế
Chương 878: Coi bà là khi để đùa bỡn (1)
Chương 879: Coi bà là khi để đùa bỡn (2)
Chương 880: Ủy khuất, độc thủ phòng trống
Chương 881: Tẩy trắng, di hoa tiếp mộc (1)
Chương 882: Tẩy trắng, di hoa tiếp mộc (2)
Chương 883: Không muốn biến thành kẻ thù
Chương 884: Tra ra được ai là nội gián
Chương 885: Thừa nhận là tôi bắn
Chương 886: Quýnh nhiều tầm mắt của Hoắc thị
Chương 887: Thật sự rất thích anh
Chương 888: Con trai chỉ có thể họ Long
Chương 889: Buổi họp báo bị náo loạn...

Chương 890: Bi thương, chỉ muốn cô ấy!
Chương 891: Kết quả khiến Hoắc Nghiệp Hoảng chấn ngu*
Chương 892: Gây nên những tổn thất to lớn
Chương 893: Chúng ta sẽ không li hôn
Chương 894: Cô ấy không hiểu thế giới của tôi
Chương 895: Đây giống như đi dạo kỹ viện
Chương 896: Đi đâu đều nhớ vợ
Chương 897: Long thiếu đối sách lược
Chương 898: Thật không may, bị nhìn hết sạch (1)
Chương 899: Thật không may, bị nhìn hết sạch (2)
Chương 900: Anh muốn, Bá vương ngạnh thượng cung?
Chương 901: Đau thương, anh chỉ muốn cô ấy thôi (1)
Chương 902: Đau thương, anh chỉ muốn cô ấy thôi (2)
Chương 903: Đùng, người quá ngu dốt
Chương 904: Từ cửa sổ bắt cóc (1)
Chương 905: Từ cửa sổ bắt cóc (2)
Chương 906: Trận này không đánh được
Chương 907: Nước Pháp, không thể không đi (1)
Chương 908: Nước Pháp, không thể không đi (2)
Chương 909: Đến, trụ sở chính của liên minh LR
Chương 910: Nhân yêu, nhìn đủ chưa (1)
Chương 911: Nhân yêu, nhìn đủ chưa (2)
Chương 912: Không thể, để cho cô mạo hiểm (1)
Chương 913: Không thể, để cho cô mạo hiểm (2)
Chương 914: Lãng thiếu tạm thời thành con tin
Chương 915: Không thể hành động thiếu suy nghĩ (1)
Chương 916: Không thể hành động thiếu suy nghĩ (2)
Chương 917: Một người lâu trên, một người...
Chương 918: Triệu tập sát thủ lr
Chương 919: Hiểu Hiểu, điểm yếu của anh
Chương 920: Cô so với tôi còn độc ác hơn
Chương 921: Anh là đang ép em ly hôn
Chương 922: Hành động, không được thất bại

Chương 923: Đánh lén ở Phi Nhĩ trang viên..

Chương 924: Mười người, bản lĩnh phi phạm

Chương 925: Tội lỗi, may là không giết người

Chương 926: Chúng ta, lấy một địch mấy chục

Chương 927: Uy hiếp, dùng cái chết để đe dọa

Chương 928: Lạc Thụy, đừng dọa Long thiếu

Chương 929: Kinh khủng, núi từ vong

Chương 930: Nguy hiểm, cự xà đánh tới

Chương 931: Ngạc nhiên, gặp Âu Dương Thần

Chương 932: Vào rồi không ra được

Chương 933: Cô quyết định nhảy hay không

Chương 934: Vua sói gặp phải sói lớn

Chương 935: Mạnh mẽ, chiến thắng chó sói (1)

Chương 936: Mạnh mẽ, chiến thắng chó sói (2)

Chương 937: Anh là người tốt chính hiệu

Chương 938: Nguyên nhân, bởi vì ông nội của anh ta (1)

Chương 939: Nguyên nhân, bởi vì ông nội của anh ta (2)

Chương 940: Giống như là cô đã sống một cuộc sống rất ngu ngốc vậy (1)

Chương 941: Giống như là cô đã sống một cuộc sống rất ngu ngốc vậy (2)

Chương 942: Kinh khủng, dã thú biết đứng lên

Chương 943: Anh chậm mới liên lụy với tôi

Chương 944: Ông trời không tuyệt đường người sống

Chương 945: Chữa ngựa chết thành ngựa sống

Chương 946: Thế giới không thiếu cái lạ

Chương 947: Kinh khủng, địa ngục trần gian

Chương 948: Cảm ơn, em còn sống

Chương 949: Đến lượt cô ta xuống địa ngục

Chương 950: Ngay cả mẹ cũng muốn giết...

Chương 951: Nổ tung, một đao chém đầu

Chương 952: Long thiếu, tôi cần cảm giác an toàn

Chương 953: Đột nhiên bị tập kích

Chương 954: Hôm nay, đã đến lúc hiểu rõ (1)

Chương 955: Hôm nay, đã đến lúc hiểu rõ (2)

Chương 956: Trận này không chiến không được
Chương 957: Anh dám bị thương, em sẽ tái giá (1)
Chương 958: Anh dám bị thương, em sẽ tái giá (2)
Chương 959: Uy hiếp, Sophie trúng đạn (1)
Chương 960: Uy hiếp, Sophie trúng đạn (2)
Chương 961: Con không có người cha như vậy
Chương 962: Shock, người đêm hôm đó là bà (1)
Chương 963: Shock, người đêm hôm đó là bà (2)
Chương 964: Thủ lĩnh cũng dịu dàng ư?
Chương 965: Tự Kiến quân của Knox (1)
Chương 966: Tự Kiến quân của Knox (2)
Chương 967: Chúng ta cùng sống cùng chết
Chương 968: Không sợ chúng tôi phản ông sao? (1)
Chương 969: Không sợ chúng tôi phản ông sao? (2)
Chương 970: Đại chiến, càng đấu càng ác liệt
Chương 971: Cục diện xoay chuyển
Chương 972: Nên đến, trước sau cũng sẽ đến
Chương 973: Người thần bí, tháo mặt nạ xuống
Chương 974: Hối hận vì lúc trước đã cứu cậu
Chương 975: Người chân chính đứng phía sau trù tính
Chương 976: Đó là một lần duy nhất
Chương 977: Quyết liệt, một trận sinh tử
Chương 978: Cậu thắng, giết tôi đi
Chương 979: Kinh hãi, cậu điên rồi sao?
Chương 980: Tìm được điện thoại bị nổ
Chương 981: Tôi sẽ chờ anh ấy trở lại
Chương 982: Chú đẹp trai, thảo luận kỹ thuật diễn xuất
Chương 983: Long thiếu kiên quyết xuất viện
Chương 984: Tin tức làm người ta kinh ngạc
Chương 985: Hoắc thị, lâm vào phá sản
Chương 986: May mắn, anh còn sống
Chương 987: Long thiếu, lăn ra đây cho tôi
Chương 988: Sẽ không từ bỏ anh

Chương 989: Chồng, bảo bọn họ đi ra ngoài
Chương 990: Cậu có muốn gần thêm chút nữa?
Chương 991: Em nhất định sẽ giúp anh lấy lại Long thị
Chương 992: Thái độ, đột nhiên chuyển biến
Chương 993: Cảm giác hạnh phúc, lại ngập tràn
Chương 994: Chủ động, ôm hôn ở phòng khách (1)
Chương 995: Chủ động, ôm hôn ở phòng khách (2)
Chương 996: Tối nay, bù đắp cho em (1)
Chương 997: Tối nay, bù đắp cho em (2)
Chương 998: Thư nặc danh được gửi đến
Chương 999: Bốc lửa, lão đầu cố chấp (1)
Chương 1000: Bốc lửa, lão đầu cố chấp (2)
Chương 1001: Nha đầu, cô dám uy hiếp ta?
Chương 1002: Làm ông chết không tử tế
Chương 1003: Nói ra ân oán Hoắc Long
Chương 1004: Cục đơan, mỗi người đều có số mệnh
Chương 1005: Tư Hạo, lo cho vợ cháu đi
Chương 1006: Hạnh phúc đến mức cô cũng ghen tị
Chương 1007: Bù đắp, em hiểu mà
Chương 1008: Lý do kỳ lạ của Hiểu Hiểu
Chương 1009: Đêm nay, đến ta trong phòng
Chương 1010: Tạm thời không mang họ Long (1)
Chương 1011: Tạm thời không mang họ Long (2)
Chương 1012: Vợ, chồng em không hài lòng...
Chương 1013: Phúc hắc, anh thích hôn nude.. (1)
Chương 1014: Phúc hắc, anh thích hôn nude.. (2)
Chương 1015: Những người đứng xem cuối cùng bàng quan...
Chương 1016: Không bằng, tuyên bố phá sản (1)
Chương 1017: Không bằng, tuyên bố phá sản (2)
Chương 1018: Đưa ông ta ra tòa
Chương 1019: Kiểm chế, đến cực hạn (1)
Chương 1020: Kiểm chế, đến cực hạn (2)
Chương 1021: An ủi, tin tưởng chồng

Chương 1022: Chuyện chuyển nhượng cổ phần
Chương 1023: Trịnh trọng xin lỗi em (1)
Chương 1024: Trịnh trọng xin lỗi em (2)
Chương 1025: Tổng giám đốc mới là ông chủ thực sự
Chương 1026: Sẽ nhanh chóng có người đến bắt ông
Chương 1027: Hai người có quan hệ gì?
Chương 1028: Không tin ông không động lòng
Chương 1029: Chết cũng kéo ông ta theo chôn cùng
Chương 1030: Anh phải sống, sống trả nợ
Chương 1031: Hy vọng, xuất hiện kỳ tích
Chương 1032: Không có tiêu đề chương
Chương 1033: Nói ra, thật sự nổ tung
Chương 1034: Đâm cô, hiểu lầm
Chương 1035: Cắt sai lập tức phát nổ
Chương 1036: Khẩn trương, vô cùng nguy hiểm
Chương 1037: Long phu nhân, cô thật tuyệt
Chương 1038: Tắm rửa, đừng dùng xăng
Chương 1039: Sống khổ, chết càng khổ
Chương 1040: Sáng lập, kỳ tích của y học
Chương 1041: Gia thế trong sạch hay không trong sạch
Chương 1042: Tiểu tử thúì, dám uy hiếp ông ngoại?
Chương 1043: Chồng, em sẽ tố cáo
Chương 1044: Yêu cô, mãi không buông tay
Chương 1045: Cô muốn dùng sát chiêu
Chương 1046: Kịch liệt
Chương 1047: Tòa án, tuyên án tử hình
Chương 1048: Lãng thiếu, không đuổi theo vợ à?
Chương 1049: Nha đầu ngọc, ông ngoại thật sự nhói tim
Chương 1050: Người nào đó, trống vắng cô quạnh
Chương 1051: Cô, đang nằm mơ sao?
Chương 1052: Hôn lễ hoàng kim, chú rể đến rồi
Chương 1053: Hôn lễ long trọng, kết đôi là chuyện tốt
Chương 1054: Hôn lễ, trong phòng có người đẹp

Chương 1055: Hôn lễ long trọng, mở khóa cửa

Chương 1056: Hôn lễ long trọng, nghĩ muốn động phòng

Chương 1057: Hôn lễ hoàng kim, phát trực tiếp toàn cầu

Chương 1058: Hôn lễ hoàng kim, thiên đường mộng ảo

Chương 1059: Hôn lễ cả đời khó quên

Chương 1060: Hóa ra, anh ta là cận bã phóng đãng

Chương 1061: Léch théch, khác xa với con người trước kia

Chương 1062: Vui mừng, thật giống mang thai

Chương 1063: Ông xã, em yêu anh

Chương 1: Qúa chén, ném vào phòng người khác

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Khách sạn quốc tế Đế Hoa thành phố K.

Đèn xanh vàng rực rỡ quay tròn bên trong nhà ăn, Lê Hiểu Mạn ngồi gần cửa sổ, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ hơi phiếm hồng, đôi mắt trong suốt đến giờ vẫn không tin tưởng mà nhìn người đàn ông tuấn dật ngồi đối diện cô.

Người đàn ông bình thường cô chỉ thấy được trên TV và báo chí - Hoắc Vân Hy, dáng người tuấn lãng, gương mặt anh tuấn, cả người mặc tây trang màu đen trắng càng làm tôn thêm vẻ tuấn dật của anh ta, lúc này anh ta đang ngồi đối diện cô, bảo sao mà cô không kinh ngạc, hiện tại ánh mắt cô nhìn anh ta như nhìn người ngoài hành tinh vậy.

Hàng lông mày của Hoắc Vân Hy nhíu lại nhìn cô gái nhỏ đang kinh ngạc nhìn anh ta, âm thanh trầm thấp đầy quyến rũ vang lên: “Mạn Mạn, kết hôn mới đó đã được 1 năm rồi, chúng ta cạn một ly đi.”

“Kết hôn một năm?” Lê Hiểu Mạn nhoáng lên, cô sắp quên về mặt pháp luật cô đã thăng cấp làm người đàn bà đã kết hôn.

Vậy mà anh lại gọi cô là Mạn Mạn? Lời nói của anh ta khiến cho cô kinh ngạc không thua gì chính tai nghe tổng thống Obama gọi cô.

Hình như đã rất lâu rồi anh không gọi cô.

Anh không sợ đau đầu lười sao?

Hoắc Vân Hy thấy cô thất thần, bàn tay trắng nõn nâng ly chân dài lên, nhẹ nhàng chạm vào ly trong tay cô, nhỏ giọng gọi: “Mạn Mạn.”

Cô ngược mắt nhìn Hoắc Vân Hy, bàn tay trắng nõn nhỏ bé nâng ly, khóe môi nở nụ cười đẹp như hoa chạm cốc với Hoắc Vân Hy: “Cảm ơn, một năm vui vẻ.”

Hoắc Vân Hy nheo mắt nhìn nụ cười của cô, chớp mắt anh ta cảm thấy hoảng hồn, đôi mắt kính ngạc nhìn cô, âm thanh trầm thấp ít đi sự lạnh lùng hàng ngày: “Vì sao lại nói cảm ơn?”

Khuôn mặt trắng nõn của cô vì rượu mà đỏ hồng mê người, càng hấp dẫn mắt người, cô cười nhẹ: “Em chỉ cảm thấy ngoài ý muốn vậy mà anh còn nhớ rõ hôm nay là ngày kỉ niệm kết hôn của chúng ta.”

Bọn họ kết hôn được một năm anh vẫn lạnh lùng với cô, chưa bao giờ chạm vào cô, thậm chí không ngủ chung giường với cô, căn bản cô không nghĩ anh sẽ nhớ tới kỉ niệm 1 năm kết hôn của bọn họ, ngay cả cô cũng đã quên mất.

Trong lời nói của cô lộ ra sự vui vẻ, có chút thương cảm nữa, đôi mắt nổi lên tầng sương mù là cao hứng cũng là chua xót trong lòng.

Hoắc Vân Hy nhíu mày, đôi mắt đầy phức tạp thân sĩ rót rượu cho cô: “Lại cụng ly.”

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Vân Hy rót rượu cho cô, vì uống đã choáng váng rồi nhưng vẫn nheo mắt nhìn anh ta: “Vân Hy, anh biết em không biết uống rượu mà, uống nữa sẽ say.”

Hoắc Vân Hy nhíu mày, bàn tay nắm ly rượu căng lên, có khoảnh khắc do dự lập tức nói: “Yên tâm đi, còn có anh mà.”

Mấy chữ "yên tâm đi còn có anh mà" ngăn ngụt lại khiến cho lòng Lê Hiếu Mạn chua xót, cảm thấy muốn khóc, cô yên lặng chờ chờng mình một năm đã bắt đầu hồi tâm chuyển ý rồi hả?

Tuy đầu cô choáng váng, cả thế giới như xoay tròn nhưng thấy hiếm khi Hoắc Vân Hy có hưng trí nên không muốn làm anh ta mất hứng mà cụng ly với anh ta.

Một bữa cơm kết thúc, Lê Hiếu Mạn say bất tỉnh nhân sự, gương mặt thanh lệ xinh đẹp đỏ ửng không thôi, giống như quả anh đào chín mọng lại đẹp ngọt ngào như rượu mơ quyến rũ mê người.

Hoắc Vân Hy rũ mắt nhìn cô, đôi mắt lãnh mị do dự, sau đó nhăn mày, giống như đang do dự nhưng cuối cùng vẫn phải quyết tâm, đư vợ mình vào phòng khách sạn đã đặt trước, vào phòng một người đàn ông lòng dạ khó lường.

Anh ta ôm Lê Hiếu Mạn đến trước cửa phòng, do dự đang muốn gõ cửa thì người đàn ông bằng tuổi anh ta đã ra mở cửa.

Người đàn ông rất đẹp trai, nhưng dáng vẻ lưu manh, mặc tây trang đeo ca vạt, dáng đứng không khác gì tên lưu manh.

Anh ta nhìn người đàn bà trong tay Hoắc Vân Hy, không kiên nhẫn nói: “Sao giờ mới tới? Đưa cô ta cho tôi là được, hôm nay là sinh nhật của Hạ Lâm, cô ấy còn chờ cậu, đừng để cô ấy chờ lâu.”

Người đàn ông nói xong nhận lấy Lê Hiếu Mạn đang say đến bất tỉnh nhân sự, khinh miệt nhìn cô sau đó xoay người đi vào phòng giống như ném đồ bỏ đi, không hề thương tiếc mà ném cô xuống giường

lớn. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 2: Cho cô vượt tường

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy thấy vậy nháy mắt muốn xông vào mang Lê Hiểu Mạn đi nhưng nghĩ đến Hạ Lâm, người vì anh ta mà không cần tính mạng của mình thậm chí vì nh ta mà từng sẩy thai, anh ta vẫn dừng lại.

Anh ta không nhìn Lê Hiểu Mạn mà ánh mắt lạnh lùng nhìn người đàn ông trong phòng, lạnh lung nói: “Lôi Dương, đừng quên chuyện tôi dặn cậu.”

Cái người tên Lôi Dương đứng trước cửa nhìn Hoắc Vân Hy cười lưu manh: “Tôi làm việc cậu yên tâm đi.”

Lập tức hắn ta đóng cửa phòng, Hoắc Vân Hy nhìn cửa phòng đóng chặt, nhẹ chau mày sau đó xoay người đi khỏi khách sạn.

Bên trong phòng, Lôi Dương nhìn Lê Hiểu Mạn đang say bất tỉnh nhân sự nằm trên giường lớn, ánh mắt hung ác nhét viên thuốc đã chuẩn bị tốt vào miệng cô, khinh thường nói: “Lê Hiểu Mạn, hưởng thụ cho hết đi, đó là sắp xếp của ông xã cô đấy, cô đừng có trách ai, muốn trách thì trách cô quá ti tiện, dám gả cho Vân Hy, phá hủy hạnh phúc của Hạ Lâm, chỉ có cô thật sự ở bên ngoài... Vân Hy ly hôn với cô mới không bị cản trở, mới buộc phải ép cô vượt tường.”

Lôi Dương nói xong giấu chiếc camema nhỏ thật tốt sau đó nhìn đồng hồ Rolex trong tay.

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng gõ, hắn nhếch môi ra cửa tự tay

mở cửa phòng.

Ba người đàn ông sắc mặt bí ối, hai mắt lóe sáng thô lỗ đứng ngoài cửa phòng nhìn Lôi Dương: “Lôi thiếu.”

Lôi Dương khinh miệt nhìn Lê Hiểu Mạn nằm trên giường: “Người đàn bà kia giao cho các người, đừng có gấp, từng bước mà lên, đó là bà xã của tổng giám đốc Hoắc Vân Hy của Hoắc thị đấy, nhưng mà anh ta tự mình dặn dò các người phải hầu hạ với anh ta cho tốt, các người hưởng thụ tốt đi, đúng rồi, tốt nhất là kịch liệt một chút, nhưng đừng hành hạ cô ta chết là được.”

Lôi Dương nói xong nhếch môi nở nụ cười như đạt được sau đó đi khỏi phòng, Hạ Lâm, em sắp được gả cho Vân Hy rồi, hy vọng em có thể hạnh phúc, qua đêm nay tiện nhân kia rồi cuộc không thể ở lại Hoắc gia được nữa.

Lôi Dương vừa đi, ba người đàn ông bí ối ngay cả cửa phòng chẳng thèm đóng là bí ối đến trước giường.

“Nóng... nóng quá....”

Lê Hiểu Mạn nằm trên giường lớn vịn vẹo thân thể, bàn tay như ngọc bắt đầu xé quần áo trên người mình.

Bởi vì ăn cơm ở khách sạn xa hoa nên hôm nay cô mặc váy dài trắng điểm hoa nhỏ, bên ngoài là áo choàng màu lam, lúc này bị cô kéo một cái, bả vai trắng nõn mượt mà lộ ra, gáy trắng như ngọc, đôi chân thon dài cân xứng trông cực kì hấp dẫn.

Nhìn thấy cảnh đó, đôi mắt ba tên đàn ông bí ối tỏa sáng, nuốt nước miếng, rồi cuộc chẳng thèm quan tâm lời Lôi Dương nói, lột sạch quần áo tiến về phía Lê Hiểu Mạn, bắt đầu giờ trò gặm cắn với cô.

Áo choàng của Lê Hiếu Mạn bị kéo ra, dây lưng cũng bị kéo xuống, Lê Hiếu Mạn say rượu cảm thấy hít thở không thông, lại cảm thấy trong bụng quay cuồng, muốn nôn.

Cô nhíu chặt hai đầu mày, khó chịu mở mắt ra nhưng lại thấy ba tên đàn ông cười vô cùng bỉ ổi đang nằm trên người cô bắt đầu giở trò với cô. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 3: Nhất định không phải anh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhất thời cô không hiểu rõ tình hình, không phải cô và Vân Hy đang dùng cơm sao? Sao lại thế này?

Trong bụng càng ngày càng khó chịu, cơ thể như bị lửa thiêu.

Ba tên đàn ông cười ti bỉ khiến cho cô tỉnh táo lại, cô ra sức uốn éo thân thể, giọng nói đầy kinh hoàng: “Các người là ai? Các người muốn làm gì? Buông tôi ra... cắt ngay... buông ra...”

Lê Hiểu Mạn uốn éo thân mình nhưng mà mấy người đàn ông nằm trên người cô như núi thái sơn không hề nhúc nhích.

“Haha... đừng lộn xộn, mấy anh trai sẽ thương em thật tốt mà.” Trong đó có một tên đàn ông bỉ ổi nói, mạnh mẽ kéo váy Lê Hiểu Mạn xuống eo.

Trên người không một mảnh vải, nháy mắt phong cảnh trước ngực cô khiến cho người ta hít thở không thông rơi vào mắt ba tên đàn ông, khiến cho thú tính của chúng bộc phát.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn kinh hoàng muốn lấy tay che đi lại bị người đàn ông giữ chặt, cô vùng vẫy đả cả cổ tay cũng không thoát ra được.

Cảm giác khuất nhục và kinh hoàng chưa bao giờ trải qua đột nhiên

tập kích cô, cô liều mạng lắc đầu né tránh nụ hôn của tên đàn ông bỉ ổi, đôi mắt lóng lánh đầy nước mắt: “Không nên đụng vào tôi... cút ngay... các người cái đám lưu manh này.. cút ngay... Vân Hy, cứu em... Vân Hy...”

Một tên bỉ ổi trong đó thấy vậy khinh thường nói: ‘Hừ, còn giả bộ trình tiết liệt nữ làm cái gì? Mấy anh chơi chán sẽ bỏ cô em, đừng có kêu, hấn ta sẽ không tới cứu cô em đâu, là hấn bỏ tiền mời bọn anh tới chơi cô em đấy, Tổng giám đốc Hoắc thật là hào phóng, ngay cả vợ mình cũng bỏ được để cho người ta chơi. Haha...’

Tên đàn ông bỉ ổi nói xong, hai bàn tay khiến cho người ta buồn nôn đánh úp về phía ngực Lê Hiểu Mạn.

Nghe lời tên đàn ông bỉ ổi nói, đột nhiên Lê Hiểu Mạn ngừng vũng vẩy, hai tai như mất đi thính giác, không nghe thấy bất kì tiếng động gì, chỉ còn một câu nói kia của hấn ‘Hoắc Vân Hy bỏ tiền mời bọn hấn chơi cô’ vẫn không ngừng vang lên trong đầu cô.

Không, không thể là Vân Hy, không thể nào, dù anh không yêu cô, có chán ghét cô thì cũng sẽ không đối với cô như vậy, nhất định không phải là anh, nhất định không phải.

Tên đàn ông bỉ ổi thấy cô không phản kháng nữa liền kinh ngạc nhìn cô, sau đó lại cười ti bỉ với cô.

Đột nhiên người đàn ông dáng người cao lớn, quanh thân tản ra khí thế chấn nhiếp người khác đi vào, anh nhanh tay kéo tên đàn ông bỉ ổi đang nằm trên người Lê Hiểu Mạn ra.

Tên đàn ông bị kéo nổi giận mắng: “Mẹ kiếp, thằng nào dám phá hỏng chuyện tốt của ông?”

Hắn quay người lại thấy rõ gương mặt tuần lãng của người đàn ông, đối diện với ánh mắt trong trẻo lạnh đến thấu xương của anh.

Quanh thân người đàn ông tỏa ra khí thể lạnh lung khiến cho người ta sợ hãi, giống như quỷ Satan từ địa ngục đi ra, trong không khí nhiệt độ vì anh xuất hiện mà giảm đi rất nhiều.

Đôi môi mỏng mê người của anh nhếch lên, tràn ra âm thanh đầy lệ khí, âm u như vang lên từ hồ băng: “youbastard!” (đồ khốn).
Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 4: Bị cô mở miệng làm hư

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Mày... a....”

Tên đàn ông muốn lên tiếng lại bị người đàn ông tuần lãng ra một quyền nhanh như gió, hai quyền đã đánh hấn bầm dập mặt mũi ngã xuống đất.

Hai gã đàn ông đáng khinh còn lại còn chưa rõ câu chuyện thế nào đã bị hai cánh tay bắt lấy cổ áo mỗi tên một quyền đánh nằm xuống đất.

Không tới 3s, ba tên đàn ông đáng khinh đã bị đánh ngã đau đớn kêu rên.

Nghe thấy tiếng kêu rên, Lê Hiểu Mạn mới lấy lại tinh thần, chỉ thấy mặt mũi ba tên đàn ông đáng khinh bầm dập, khóe miệng chảy máu, đang lăn lộn dưới đất.

Bởi vì uống rượu quá nhiều nên dạ dày của cô lại quay cuồng, vừa muốn duỗi tay che miệng nhưng không nhịn được mà nôn ra, đúng lúc nôn lên một tường thịt.

Người đàn ông thần bí đột nhiên bị dính bãi dơ bắn lên âu phục, đối lập cực kỳ rõ ràng, mùi rượu nồng hôi thối tràn ngập trong phòng.

Âu phục màu đen quý báu cứ thế bị dơ.

Lúc này một tiếng kêu bén nhọn vang lên, kinh ngạc như thấy khủng long băng hà, giống như bị hủy không phải một bộ âu phục mà là long bào của đế vương thời cổ đại.

Trời ơi, âu phục định chế giá trị xa xỉ cứ thế bị cô há miệng một cái làm hỏng, đúng là làm cho người ta đau lòng mà.

Tiếng kêu bén nhọn phát ra từ người đàn ông gần 30 tuổi, ngón tay anh ta đưa lên chỉ vào người Lê Hiểu Mạn: “Cô cô cô... cô là ai? Tổng tài nhà chúng tôi cứu cô.. cô... cô cô cô.. sao làm bẩn âu phục tổng tài nhà chúng tôi... cô cô cô... chỉ mấy khuy cài áo trên âu phục này cô đã dền chẳng nổi rồi... cô....”

Anh ta chỉ tay vào người Lê Hiểu Mạn, còn chưa nói xong đã bị âm thanh trầm thấp không nghe ra vui giận như thanh kiếm xuyên qua màng tai anh ta.

“Shutup! getout!”- (câm miệng, đi ra ngoài.)

Giọng điệu nhẹ nhàng không hề cao giọng nhưng vô hình khiến cho người ta cảm thấy áp bách, không giận mà uy, tư thế bày ra vô cùng nhàn nhuễn.

Người đàn ông chỉ tay đột nhiên im lặng giống như mông bị đốt nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

Lê Hiểu Mạn thấy người đàn ông lải nhải như gặp quỷ lao ra khỏi phòng, cơ thể khô nóng ngày càng khó chịu, cô ngược mắt nhìn tường thịt trước mặt.

Một người đàn ông tuấn mỹ làm cho người ta hít thở không thông xông vào tầm mắt mê ly của cô, long mày như vẩy mực ẩn chứa sự

khí phách, dáng người hoàn mỹ tràn đầy quyến rũ, tròng mắt đen như mực lại như đầm sâu không đáy, thâm thúy như có thể hút hồn phách người ta, đôi môi mỏng mím lại, sắc thái vô cùng mê ly như hai cánh hoa đào tràn đầy mê hoặc, làm cho người ta không tự chủ nhìn vào môi anh, mơ hồ như có ma lực làm cho người ta không dời mắt được.

Chóp mũi cao ngất xinh đẹp, dáng người cao ráo, cả người mặc âu phục đen càng làm cho anh thêm mị hoặc mê người hơn.

Sắc mặt không giận mà uy, quanh thân tỏa ra khí thế vương giả cao quý, vô hình làm cho người ta cảm thấy áp bách.

Anh đẹp như nhìn như trong tranh, không phải 1, 2 phút là có thể thưởng thức hết được, càng nhìn càng làm cho người ta trầm mê.

Vốn Lê Hiểu Mạn đang say cả người mơ hồ, hơn nữa dục tính trong cơ thể bắt đầu phát tác, càng khiến cho ý thức của cô mơ hồ không rõ, càng nhìn người đàn ông tuấn mỹ trước mặt càng miệng đắng lưỡi khô, khó chịu không thôi.

“Nóng... tôi nóng quá... khó chịu...”

Cô bất an vặn vẹo cơ thể, vốn chiếc chăn đắp lên người cô đột nhiên trượt xuống, phong cảnh mê người rơi vào đôi mắt thâm thúy của người đàn ông tuấn lãng tên Long Tư Hạo. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 5: Buông ra, nếu không em sẽ hối hận đấy

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt anh trầm xuống, tròng mắt đen như mực nhú buộc chặt, đôi mắt anh thâm thúy mang theo sự nóng bỏng.

Lê Hiểu Mạn vô ý uốn éo thân mình, động tác kéo váy ở trong mắt Long Tư Hạo giống như đang mời anh hưởng thụ vậy.

Lê Hiểu Mạn ngồi dậy, đôi tay mảnh khảnh như ngọc giống như con rắn nước cuốn lấy cổ anh, cô không an phận cọ cọ ngực anh, giống như làm vậy mới có thể giảm bớt sự khô nóng trong người cô.

Đôi môi rỉ máu của cô chạm vào cổ anh, miệng thì thầm: “Nóng quá... nóng...”

Người đàn ông tuấn mỹ nhìn cô, thân thể không thể khống chế mà cứng đờ, hầu kết tượng trưng cho phái nam cũng lặn lên lặn xuống.

Đôi mắt Long Tư Hạo sâu thẳm, nhìn không ra cảm xúc bên trong, cánh tay trắng nõn thon dài của anh kéo cà vạt xám kẻ sọc xuống, động tác mỉa hoặc mang theo mấy phần ái muội.

Anh cúi người, ánh mắt thâm thúy nhạy cảm nhìn gương mặt có chỗ đang rỉ máu của cô, thấy sắc mặt cô đỏ bừng không giống bình thường, mày kiếm của anh chau lại, âm thanh trầm thấp mỉa hoặc vang lên: “Em bị bỏ thuốc hả?”

“Uh`m...” Lê Hiểu Mạn vô ý đáp lại, ánh mắt mê ly rơi vào gương mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo.

Cô như con rắn nước xinh đẹp, hai tay quấn lấy cổ anh cũng chặt hơn, đôi môi hồng mê người từng chút tiếp sát môi anh.

Hơi thở hai người quấn quanh, ngay cả hô hấp cũng nóng bỏng vài phần.

ở khoảng cách gần như vậy nhìn cô, hô hấp Long Tư Hạo dồn dập, lúc môi hai người sát nhau, đôi mắt anh trầm xuống, nhếch môi nở nụ cười trầm thấp dịu dàng: “Biết tôi là ai không?”

Lê Hiểu Mạn như không nghe thấy anh nói, ánh mắt mê ly nhìn anh, đôi môi phấn nộn mê người ngậm chặt vành tai anh.

Long Tư Hạo vì động tác này của cô mà thờ dốc kinh ngạc, huyết dịch toàn thân sôi trào, cô có biết làm vậy nguy hiểm thế nào hay không?

Đôi mắt anh híp lại, duỗi tay ôm ngang Lê Hiểu Mạn đang quỳ trên giường đi vào phòng tắm.

Anh ôm cô vào bồn tắm lớn, xả đầy nước cho cô, sau đó mới cởi âu phục bắn thiu trên người anh ra.

Anh vừa cởi tây phục và chiếc áo sơ mi trắng ra đột nhiên thân thể cứng đờ, trên lưng không có một vết sẹo nào đột nhiên lộ ra đôi tay trắng nõn như ngọc cực kì mịn màng.

Anh nheo mắt, đôi mắt đen như mực lóe lên sự thâm trầm sâu như vực thẳm nhìn không ra anh đang nghĩ gì.

Hai tay quấn bên eo anh tự nhiên là Lê Hiếu Mạn đang mất đi ý thức, cô từ trong bồn tắm đi ra ngoài, từ phía sau ôm lấy anh, gương mặt nóng bỏng như rỉ máu cọ cọ sau lưng anh, giống như chỉ làm vậy mới có thể giảm bớt sự khô nóng của cô.

Đôi môi mê người của cô dán vào lưng anh, vô ý đụng vào như hôn như liếm.

Long Tur Hạo cứng người, thân thể căng thẳng, đôi mắt thâm thúy đầy nguy hiểm nheo lại, sau đó từ trong đôi môi mỏng vang lên âm thanh trầm thấp không nghe ra vui giận, nhẹ nhàng mà khí phách vang lên: “Buông ra, nếu không em sẽ hối hận.”

Năng lực tự chủ của anh rất tốt nhưng mà ở trước mặt cô lại từng chút từng chút tan rã.

Lê Hiếu Mạn chỉ biết càng ôm anh sẽ càng dễ chịu hơn.

Cô như đứa bé tức giận lắc đầu: “Không... tôi không buông... để tôi ôm đi, ôm anh tôi sẽ không khó chịu.”

Cô vừa nói xong lại ôm chặt anh hơn, đôi môi dán trên lưng anh lại trượt xuống, đôi tay nhỏ bé mảnh khảnh cứ ôm chặt eo anh, sờ lên lồng ngực khiêu gợi của anh.

Long Tur Hạo thờ dốc kinh ngạc, máu toàn thân sôi trào, đôi mắt thâm thúy cứ thế nheo lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lung tán ra khí tức nguy hiểm, giọng điệu nhẹ như cánh bạc, không hề giảm đi sự uy hiếp và khí phách: “Tôi nói lại lần nữa, buông ra, đừng trêu chọc tôi, nếu không em sẽ hối hận đấy.”

Anh ôm cô vào bồn tắm muốn tắm rửa cho cô nhưng mà cô cứ ôm anh như vậy...

“Không... không buông...” Lê Hiểu Mạn thì thầm, đôi môi dán lên lưng anh cứ thế hôn lên.

Long Tư Hạo cứng đờ, cơ thể như bốc lửa, đôi mắt đen nheo lại lóe lên sự ái muội, âm thanh khàn khàn mê người vang lên: “Đây là do em tự tìm...”
Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 6: Xác định muốn tôi cứu em sao?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đột nhiên anh xoay người lợi dụng ưu thế của thân thể đẩy Lê Hiểu Mạn lên tường lạnh băng trong nhà tắm, đặt nụ hôn lên tròng phật lên môi cô.

Nhắm nháp được hương vị ngọt ngào trên môi cô, Long Tư Hạo không chịu nổi khống chế muốn thu hoạch nhiều hơn, hôn lấy, dây dưa, động tác bá đạo mà cuồng dã.

Lê Hiểu Mạn dựa vào tường, nhiệt độ lạnh băng trên tường càng kích thích thân thể nóng bỏng của cô, đôi môi bị hôn lấy, đầu lưỡi bị quấn quanh long trời lở đất truyền đến từng đợt tê dại, bởi vì được tính mà cổ họng không lan tràn quanh người, đầu ngón chân tê dại nhưng thoải mái vô cùng.

Lê Hiểu Mạn hoàn toàn không ý thức được, thân thể cô khát vọng khiến cho cô miệng đắng lưỡi khô mà đáp lại nụ hôn của Long Tư Hạo.

Hai người dính sát vào nhau, da thịt nóng bỏng như mài ra lửa.

Nhận thấy cô đáp lại, hô hấp Long Tư Hạo dồn dập, đôi mắt đầy tình dục càng rõ ràng, càng không khống chế được mà hôn cô.

Chưa có một người đàn bà nào có thể làm cho anh không kiềm chế được như vậy, cô là người đầu tiên mà cũng vì đó là cô nên anh mới

kìm lòng không được.

Bàn tay lo lổn trắng nõn của anh giữ chặt gáy cô, để cô ngẩng đầu lên, càng thân thiết thừa nhận nụ hôn của anh.

Lê Hiểu Mạn gắt gao ôm cổ anh, theo bản năng dựa vào anh, không hề có ý thức mà đáp lại anh.

Long Tur Hạo dờn khỏi môi cô, cuồng nhiệt hôn xuống cổ cô, đi đến đâu để lại dấu vết đến đó.

Đôi mắt xinh đẹp như hạt nước nhiễm tầng sương mù, ánh mắt cô mê ly nhìn anh, cô thật khó chịu, nóng muốn chết mất.

Cô không biết mình đang khát vọng cái gì, chỉ biết hôn như vậy không để cứu được cô.

Bởi vì thân thể không nóng không thôi mà âm thanh của cô mang theo sự nức nở: “Khó chịu quá... thật là khó chịu... cứu.. cứu tôi...”

Long Tur Hạo nghe thấy lời cô, đôi mắt nhiễm đầy tình dục nhìn bộ dạng khó chịu của cô, ánh mắt nóng bỏng để hóa cô thành tro tàn, ánh mắt cô lại mang theo sự khát vọng có thể quyến rũ chết người.

“Xác định muốn tôi cứu em sao?” âm thanh của Long Tur Hạo khàn khàn tràn đầy dụ hoặc, đôi mắt đen nháy đều cảm xúc phức tạp.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn mơ hồ nhìn anh, vô ý thức gật đầu, thân thể mềm mại dính sát vào người anh.

Long Tur Hạo chỉ cảm thấy bụng dưới căng thẳng, máu nóng toàn thân sôi trào, hai tay rắn chắc thon dài của anh ôm lấy eo cô, áp cô lên sàn nhà tắm. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 7: Đau, chạy trốn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hôm sau

Lê Hiểu Mạn tỉnh lại, theo thói quen lật người, chiếc chăn từ trên người cô rơi xuống, cảm thấy lạnh lẽo, cô hắt hơi một cái, lại duỗi tay kéo chăn nhưng phát hiện thân thể mình trần như nhộng, hơn nữa cả người đau nhức, dự cảm không tốt ập lên trong lòng cô.

Cô cup mắt nhìn, chỉ thấy trên da thịt trắng nõn đều là vết hôn lớn nhỏ không đồng nhất giống như hoa anh đào xinh đẹp nở rộ.

Một màn tối qua như thước phim nhanh chóng hiện lên trong đầu.

Đầu tiên là cô và Hoắc Vân Hy ăn tối, Hoắc Vân Hy để cô uống nhiều một chút, cô uống say sau khi tỉnh lại thấy ba người đàn ông muốn chiếm đoạt cô.

Sau đó có một người đàn ông xa lạ cứu cô, mà cô vì dược tính của thuốc mà chủ động quần lấy anh ta, bọn họ ở trong phòng tắm....

“Hắt xì.....”

Lê Hiểu Mạn hắt hơi, vẫn mơ hồ như cũ, cô không dám nhớ lại nữa.

Sắc mặt cô trắng bệch, đôi mắt xinh đẹp mờ mịt một tầng hơi nước, nước mắt từ hạt rơi xuống gương mặt trắng nõn.

“Không..... Không có khả năng..... đó không phải sự thật..... đó không phải sự thật..... Không phải sự thật.....”

Cô không thể tiếp nhận chuyện xảy ra tình một đêm với người đàn ông xa lạ, cô vò đầu ra sức lắc đầu mặc cho nước mắt cứ rơi.

Bên cạnh đã không còn thân ảnh của Long Tư Hạo, cô khóc thút thít, thân trong sạch bị một người đàn ông xa lạ chiếm hữu, cô hận không thể lập tức đi tìm chết, sao cô có thể làm chuyện có lỗi với Vân Hy đây? Cô không phải là người mà.

“Lê Hiểu Mạn, mày không phải người.” Lê Hiểu Mạn khóc mắng, đưa tay lên hung hăng tát mình một cái.

Cô thực xin lỗi Hoắc Vân Hy, cô muốn đi thẳng thẳng với anh, dù anh muốn ly hôn với cô cô cũng không oán hận câu gì.

Rốt cuộc cô không còn trong sạch, là cô có lỗi với anh.

Lúc này Lê Hiểu Mạn hoàn toàn quên mất người đưa mình vào phòng người đàn ông xa lạ mà cô cho rằng cô có lỗi lại chính là Hoắc Vân Hy.

Cô nhíu chặt đầu long mày, chịu đựng thân thể không khỏe xuống giường, nhặt lên chiếc váy nằm dưới đất sau đó đi vào phòng tắm, cô vẫn không dám ngẩng đầu nhìn mình, rửa mặt xong rời khỏi phòng tắm, cầm lấy túi liền rời đi.

Trùng hợp là cô vừa đi thì Long Tư Hạo mặt bộ âu phục màu đen thủ công quý giá đi vào, lúc anh nhìn trên giường không còn thân ảnh của Lê Hiểu Mạn, đầu mày xinh đẹp nhíu lại, bước lớn đi vào phòng tắm, động tác có chút vội vàng.

Người đàn ông mặc âu phục màu lam đi theo anh nhíu mày nghi ngờ, tổng tài vội vã tìm gì vậy? Chẳng lẽ là người đàn bà tối hôm qua.

Chỉ một lúc sau, Long Tư Hạo từ phòng tắm đi ra, người mặt tuấn mỹ là cho người ta hít thở không thông bao trùm tầng sương lạnh, tản ra hơi thở lạnh lẽo thấm người, đôi môi mím chặt, đường cong trên mặt ban ra, làm cho người ta không rét mà run.

“Tổng tài, anh mới vừa tìm cái gì? Không phải là tìm người đàn bà tối qua đấy chứ?” Nói chuyện đúng là người đàn ông tối qua nói Lê Hiểu Mạn không bởi thường nổi chiếc khuy áo trên âu phục của Long Tư Hạo, Lạc Thụy.

Đôi mắt đen thâm thúy của Long Tư Hạo nổi lên tầng băng mỏng, ánh mắt sắc bén như thanh kiếm sắc, âm thanh lạnh lung: “Điều tra rõ ba tên kia có thân phận gì chưa?”

Lạc Thụy gật đầu nói: “Đã điều tra rõ rồi, bọn họ là...” Đẳng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 8: Người trong phòng là ai?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Một chiếc xe màu lam tiến vào trước tòa biệt thự xa hoa Thúy Viên liền dừng lại.

Lê Hiểu Mạn xuống xe, đôi mắt sưng đỏ, cô đứng bên ngoài một hồi mới hạ quyết tâm tiến vào biệt thự.

Cô đi thẳng vào phòng khách thì gặp phải thím Lâm.

Thím Lâm thấy cô khóc sưng mắt có chút kinh ngạc hỏi: “Thiếu..... Thiếu phu nhân, cô làm sao vậy? Như thế nào lại khóc? Không phải cô cùng nhị thiếu gia ở trong phòng sao? đi ra ngoài lúc nào?”

Lê Hiểu Mạn nghe thấy lời thím Lâm giật mình, đột nhiên cô nghĩ tới lời ba tên đàn ông bỉ ổi đó, là Hoắc Vân Hy tiêu tiền mời chúng tới chơi cô.

Bỗng nhiên trái tim cô đau đớn, sắc mặt phức tạp nhìn thím Lâm, chịu đựng cơn đau toàn thân mà chạy lên lầu.

Người ở cùng Hoắc Vân Hy trong phòng là ai? Là Hoắc Vân Hy mang người đàn bà nào về nhà sao?

Cô biết anh có rất nhiều tai tiếng, hôm nay cùng nữ tinh này ôm hôn, ngày mai cùng thiên kim nhà giàu nọ ra vào có đôi. Cô vẫn luôn im lặng chịu đựng, thậm chí còn ôm thái độ không tin.

Hơn nữa anh ít khi về nhà này, sao có thể mang đàn bà khác trở về? Nhất định là có gì đó hiểu nhầm, cô không thể nghĩ lung tung được.

Lê bước chân nặng như ngàn cân đi lên, mỗi bước cô lên lầu, trái tim liền dâng cao, như bị đâm một lưỡi dao sắc bén, đau đớn từ từ lan ra.

Đôi mắt cô ngấn nước, nước mắt không biết đã kìm nén bao lâu lại rơi xuống, sợ lên lầu lại đối mặt chuyện cô không cách nào tiếp nhận nổi.

Thậm chí cô còn muốn xoay người xuống lầu, không muốn đi lên chứng thực chuyện đó.

Nhưng hai chân cô không nghe sai sử, vẫn đi lên lầu.

Cô trực tiếp đi phòng của Hoắc Vân Hy, đẩy cửa ra, trong phòng không có người.

Thoáng thở phào nhẹ nhõm một hơi, trong lòng có chút mừng thầm, nguyên lai là cô hiểu lầm, sao Hoắc Vân Hy có thể mang người đàn bà khác trở về?

Lúc này, lỗ tai cô truyền đến âm thanh sung sướng của người đàn bà, tiếng sau to hơn tiếng trước, giống như muốn đâm thủng màng tai cô vậy.

Nháy mắt âm thanh này đẩy Lê Hiểu Mạn xuống vực sâu, cô ngẩn ra, đôi mắt xinh đẹp không có tiêu cự nhìn nơi phát ra âm thanh.

Nâng bước chân nặng trĩu đi tới trước cửa phòng ngủ của mình thì dừng lại.

Cánh cửa hé mở, một màn trần tròng hiện ra, hai người mới sáng sớm đã tình cảm mãnh liệt như vậy, đúng là tình lực tràn đầy.

Dưới đất là quần áo của hai người họ, âu phục, cà vạt, váy ngắn, tất chân gợi cảm, nội y bằng ren, giày cao gót màu đỏ.....

Hô hấp Lê Hiếu Mạn cứng lại, phảng phất như rơi vào tầng sâu dưới địa ngục, tầm mắt bị nước mắt làm cho mờ hồ ngẩn người nhìn hai người đang vận động bên trong phòng ngủ, trong lòng bi thống không thôi, trong đầu cô trống rỗng suýt nữa thì đứng không vững mà ngã ngồi dưới đất, may mắn đúng lúc chống lên cánh cửa.

Hoắc Vân Hy, người đàn ông cô yêu, người chồng hợp pháp của cô, người chồng cô vẫn luôn tin tưởng lại ngoại tình với người đàn bà khác, còn ở trong phòng cô, phòng tân hôn của bọn họ.

Đó là điều nhục nhã nhất đối với cô.

Hiện tại cô đã bắt đầu tin tưởng, tin lời ba tên bỉ ổi kia, tối qua cô bị bỏ thuốc, mà người bỏ thuốc cho cô, hại cô mất đi trong sạch lại là chồng cô.

Lúc anh ta hãm hại cô vậy mà anh ta lại ngoại tình.

Ha ha..... Thật là buồn cười.

Phận nộ và bi thống, Lê Hiếu Mạn rơi nước mắt đẩy mạnh cửa phòng đi vào.

Mà lúc cô đẩy cửa thì hai người trên giường đều cả kinh mà ngừng lại.

Hoắc Vân Hy nghiêng mặt, thấy Lê Hiểu Mạn đi vào, đôi mắt anh ta xẹt qua sự kinh ngạc, đáy mắt lóe lên sự kinh hoàng nhưng khi nhìn người đàn bà dưới thân mình, sự kinh hoàng thay vào là sự lạnh lùng.

Ánh mắt anh ta sắc bén nhìn cô, khuôn mặt tuấn tú không hề có sự áy náy khi bị vợ mình bắt gian mà lạnh lùng quát: «Cút đi.» Đứng bởi:
Thất Liên Hoa

Chương 9: Tiểu tam ngang ngược

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn không thể tin vào tai mình, đôi mắt đầy nước mắt ngẩn ngơ nhìn Hoắc Vân Hy, trong đôi mắt kia là sự xa lạ giống như cô chưa từng quen biết anh, nhìn anh... không có một chút kích động, xem ra là cô nhìn nhầm anh rồi.

Anh đã không còn là Hoắc Vân Hy mà cô biết.

Người đàn bà dưới người anh bị anh ngăn cản khiến cho cô không nhìn thấy rõ dáng vẻ.

Âm thanh kiều mỹ của người đàn bà vang lên: “Vân Hy, đừng giận, cô ta thích xem thì để cho cô ta xem đi, chúng ta tiếp tục.”

Không nghe Hoắc Vân Hy đáp lại, nhưng hai người lại bắt đầu vận động.

Cô ngẩn ngơ tại chỗ, chờ hai người vận động xong, lòng cô đã đau đến vô cảm rồi.

Cô chưa bao giờ biết cô có thể dũng cảm như thế, dũng cảm tới mức có thể lẳng lặng nhìn người chồng mà mình yêu thương cũng người đàn bà khác lên giường làm tình, vậy mà không khóc không ãm ã, cứ bình tĩnh như thế.

Trong mắt cô đầy hơi nước, hiện tại bọn họ huề nhau có phải không?

Cô bị anh ta thiết kế đan díu mà... anh ta ở trước mặt cô ngoại tình...

Thấy hai người đã xong việc, đôi mắt xinh đẹp của Lê Hiếu Mạn nheo lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn hai người trần truồng trên giường: “Đủ chưa? Không đủ thì tiếp tục, tôi chờ các người.”

Có lẽ là chịu đả kích quá lớn, giọng điệu của cô rất nhẹ, bình tĩnh không nghe ra chút gợn sóng, nhưng lòng cô đã sớm tan tành.

Hoắc Vân Hy nghe thấy lời cô làm như không biết, liếc mắt nhìn cô, đó là người đàn bà yêu anh ta nhưng nhìn anh ta và người đàn bà khác làm tình trên giường lại không hề tức giận.

Trong mắt anh ta hằn lên sự tức giận, trong lòng không hiểu sao cảm thấy nhụt chí, lập tức không thèm để ý đến cô mà ôm người đàn bà trên giường đi vào phòng tắm.

Lúc anh ta ôm người đàn bà đó, khóe môi cô ta nhếch lên nụ cười như đạt được mục đích, khiêu khích khinh miệt nhìn Lê Hiếu Mạn.

Lúc này Lê Hiếu Mạn mới nhìn rõ cô ta, vốn lòng đã vô cảm lại đau đớn hơn, đau đến mức cô thờ không nổi, đau đến đôi môi run rẩy, khóc không thành tiếng.

Vì sao lại là Hạ Lâm? Vì sao lại là cô ta?

Nước mắt trào ra, bàn tay nhỏ nắm chặt thành nắm đấm, bởi vì lòng đau mà móng tay nhọn đâm sâu vào lòng bàn tay, nhưng cô không cảm thấy đau.

Bởi vì lúc này lòng cô còn đau hơn so với nỗi đau từ lòng bàn tay.

Lúc này trong phòng tắm lại truyền ra âm thanh dâm dăng của người

đàn bà.

Hạ Lâm như sợ Lê Hiếu Mạn không nghe thấy, rên to còn hơn lúc này.

Lê Hiếu Mạn nghe tiếng dâm đảng của cô ta, không biết lòng mình có còn đau hay không.

Rất lâu sau, Hạ Lâm quấn khăn tắm ra khỏi phòng tắm, che đi dấu hôn trên người.

Cô ta nở nụ cười đắc ý, vắn mông lắc eo đi tới trước mặt Lê Hiếu Mạn, ánh mắt khinh miệt nhìn cô: “Thế nào? Đau lòng rồi hả? Tận mắt nhìn thấy chồng mình cùng người khác lên giường có cảm giác gì? Khổ sở sao? Haha... trách được ai chứ? Chỉ có thể trách cô quá ti tiện, cô không gả cho ai mà cứ phải gả cho Vân Hy, phá hủy hạnh phúc của tôi và Vân Hy...”

Lê Hiếu Mạn cắn chặt môi dưới, không để mình rơi nước mắt trước mặt Hạ Lâm, cô cho rằng lòng mình đau đến vô cảm rồi nhưng mà vẫn đau như thế.

Cô tổn thương chưa đủ nặng sao?

Hạ Lâm thấy cô chịu đựng không khóc, ánh mắt hèn mọn nhìn cô, chế nhạo: “Chị à, cảm giác kìm nén không khóc rất khó chịu phải không? Nếu tôi là cô, đã sớm không chịu được rồi, sao cô còn không biết xấu hổ, có chết cũng không chịu buông Vân Hy ra, cô có biết Vân Hy chán ghét cô thế nào không? Cô không thấy tịch mịch sao? Không bằng tìm lão già nào gả đi, đỡ phải làm bà cô già.” Nói đến đây, ánh mắt Hạ Lâm hèn mọn nhìn cô: “Tối qua cô cả đêm không về, nói vậy chắc là khoái trá lắm đúng không?”

Nghe được lời của cô ta, Lê Hiểu Mạn giật mình, đôi mắt đong đầy nước mắt trong trẻo mà lạnh lùng, giống như thanh kiếm sắc bén:
“Cô có ý gì?” Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 10: Một cái tát nóng rất nửa mặt

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Haha... muốn người khác không biết... Lê Hiểu Mạn, cô dám nói lúc này cô còn thân trong sạch sao?” ánh mắt Hạ Lâm hèn mọn nhìn cô, lúc đến gần cô, giọng điệu trào phúng vang lên: “Như thế nào? Vân Hy nói tối qua đã chuẩn bị cho cô một lễ vật kết hôn một năm, vừa ý sao?”

Nghe được lời của cô ta, trong đầu Lê Hiểu Mạn như bị hung hăng đánh một gậy, choáng váng nhìn Hạ Lâm, trái tim như rơi vào đáy cốc, bàn tay mảnh khảnh gắt gao nắm chặt, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng: “Chuyện tối qua... thật là Vân Hy thiết kế sao?”

Hạ Lâm lộ ánh mắt khinh miệt nhìn cô: “Muốn biết sao không tự mà đi hỏi Vân Hy đi? Cô phá hỏng chuyện của tôi và Vân Hy, anh ấy sẽ không giấu cô điều gì, chị à, chị đúng là ngu không trị nổi, Vân Hy không thích cô, cô còn vì anh ấy làm quả phụ sống một năm, thế nào, tối qua rất thoải mái đúng không?”

Ánh mắt cô lạnh lùng nhìn Hạ Lâm, lòng xem như vô cảm rồi, đôi môi cô quét xuống nụ cười trào phúng, giọng điệu sắc bén như lưỡi dao: “Haha... súc vật tự đàn, người phân theo nhóm, muốn xem đàn ông là mặt hàng gì thì nhìn tiểu tam của hắn là biết, Hạ Lâm, tôi phải cảm ơn cô, là cô để cho tôi nhìn rõ được Hoắc Vân Hy là mặt hàng gì, hai người các người có thể ở cùng một chỗ, quả thật là ngu ngu tầm ngu ngu mã tầm mã, trời đất tạo thành một đôi, tôi cầu cho các người ngàn vạn lần đừng tách ra, tốt nhất dùng keo dán đánh lại vạn năm đừng

trách ra, vì vậy trên đời này sẽ không ai phối với các người, không ai có năng lực thái hóa thành súc sinh như các người.”

“Cô... cô...” Hạ Lâm bị Lê Hiểu Mạn nói cho giận đỏ cả mặt, thở hồng hộc, ngay cả bộ ngực cũng phập phồng, cô ta đưa tay chỉ vào mặt cô, đôi mắt đỏ lên, hận không thể bóp chết Lê Hiểu Mạn.

“Tiện nhân, cô dám nói tôi và Vân Hy là súc sinh?” Hạ Lâm phẫn nộ mắng Lê Hiểu Mạn, ánh mắt hung ác đưa tay tát Lê Hiểu Mạn một cái.

“Bốp...”

Tiếng tát thanh thúy vang lên trong phòng, Lê Hiểu Mạn nhất thời không kịp né tránh, bị Hạ Lâm hung hăng tát một cái, nửa mặt nóng rát đau suýt rơi nước mắt.

Bàn tay nhỏ nhắn của cô sờ lên má, ánh mắt lạnh lùng mà sắc bén nhìn Hạ Lâm.

Đột nhiên cô đưa tay lên dùng sức tát Hạ Lâm một cái, còn nặng hơn cả cái tát lúc nãy của Hạ Lâm.

“Á...” Hạ Lâm bị tát đau kêu thảm, vừa lúc Hoắc Vân Hy từ trong phòng tắm đi ra, cô ta cố ý ngã xuống đất.

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn tát Hạ Lâm ngã xuống đất, vội vàng tiến lên ngồi xổm trước người Hạ Lâm, thấy nửa mặt cô ta sưng lên, trong mắt hiện lên sự đau lòng: “Lâm Lâm, có phải đau lắm không?”

Hạ Lâm đưa tay sờ má sưng đỏ, cắn chặt môi chịu đau không khóc ra tiếng: “Vân... Vân Hy, em... em không sao, anh không nên trách chị, ở trong mắt chị ấy, em là tiểu tam quyến rũ anh, ngày hôm qua là

ngày kỉ niệm một năm anh và chị kết hôn, anh lại ở chỗ em, chị ấy đánh em là đương nhiên, ai bảo anh lấy chị chứ.”

Hoắc Vân Hy thấy Hạ Lâm khóc thương tâm như vậy phần hận không thôi, đau lòng đỡ cô ta dậy.

Xoay người, đôi mắt anh ta tức giận nhìn Lê Hiểu Mạn, ánh mắt tàn nhẫn, âm thanh lạnh lùng cả giận nói: “Lê Hiểu Mạn, cô ăn gan báo sao, lại dám đánh Lâm Lâm? Cô đừng quên Lâm Lâm là em gái cô, cô lập tức giải thích với Lâm Lâm, nếu không đừng trách tôi không khách khí với cô.” Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 11: Để cô giải thích, dựa vào cái gì chứ?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe thấy lời Hoắc Vân Hy nói, Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn anh ta, nước mắt ứa khuất từ khóe mắt chảy xuống, đó là chồng cô đấy. Anh ta chẳng những vô tình bỏ thuốc cô, đưa cô cho người đàn ông khác chơi đùa mà còn để cô giải thích cho một tiểu tam.

Em gái... hahaha.... Đưa em gái này của cô khi nào xem cô là chị rồi hả?

Lòng cô đau sắp rỉ máu, sau đó nở nụ cười lạnh lùng: “Haha... giải thích cho nó, dựa vào cái gì? Không thể nào.”

Thấy cô không chịu giải thích, ánh mắt Hoắc Vân Hy càng lóe lên sự tàn nhẫn, sắc mặt xanh mét, giống như con sư tử cuồng loạn đến gần Lê Hiểu Mạn, giọng nói đầy lạnh lẽo: “Tôi nói lại lần nữa, giải thích.”

Lê Hiểu Mạn cũng lạnh lùng nhìn Hoắc Vân Hy, nhìn vào đôi mắt hằn đỏ của anh a, giọng điệu vừa sắc bén vừa kiên quyết: “Đúng là người khác con vật mà, tôi nói lại lần nữa, tôi tuyệt đối sẽ không hạ thấp thân phận mình đi nói lời áy náy với súc sinh.”

“Cô... mẹ kiếp... tiện nhân...” Hoắc Vân Hy tức giận mắng một câu, lập tức đưa tay lên, ma xui quỷ khiến thế nào lạt tát Lê Hiểu Mạn.

“Á...” vì dùng sức quá mạnh, Lê Hiểu Mạn bị ngã xuống đất, lổ tai

ong lên, nửa mặt bị tát trúng đã sưng đỏ, năm ngón tay in hằn có thể thấy rõ, khước môi tràn ra máu đỏ cực kì chói mắt.

Lê Hiểu Mạn quỳ dưới đất, mặt đau còn chẳng bằng lòng đau, thì ra cô vẫn còn biết đau, nỗi đau lan hết cả toàn thân.

Lòng cô vỡ tan không chịu nổi, giống như có người dùng dao hung hăng đâm vào, mỗi một lần sẽ đâm vào lòng cô, xương cô, cả người cô đau thành từng mảnh.

Đôi mắt cô đong đầy nước mắt, đôi mắt đen như bảo thạch ngậm đầy nước mắt, từng giọt nước mắt như mưa rơi xuống, cô mím chặt môi, khóc không thành tiếng, cô không thể không có tôn nghiêm được.

Hoắc Vân Hy, cô sẽ không tha thứ cho anh ta, tuyệt đối không.

Anh ta không cần sự tha thứ của cô, cũng không đáng cho cô tha thứ.

Hiện tại cô ngay cả hận anh ta cũng cảm thấy dư thừa.

Cô không muốn dành chút tình cảm gì cho anh ta nữa, bao gồm cả hận.

Hoắc Vân Hy giận tới đỏ cả mắt nhưng lúc này lại ngẩn ngơ nhìn Lê Hiểu Mạn nằm dưới đất, thấy nửa mặt cô sưng đỏ không chịu nổi, anh ta đưa tay lên, run run, không sao lại có thể ra tay mà đánh cô được.

Anh ta hối hận, hối hận vì ra tay đánh cô, anh ta muốn nhận lỗi với cô, muốn đỡ cô dậy, nói cho cô biết anh ta là lỡ tay.

Lúc anh ta muốn đỡ cô lên thì thấy Hạ Lâm như vô ý ôm tay anh ta, đôi mắt đẫm nước mắt nhìn anh ta: “Vân Hy... thật xin lỗi, là em phá hủy hôn nhân của anh và chị, em không nên xuất hiện nơi này, không nên yêu anh, không nên mang thai con của anh, là em đáng chết.”

Hạ Lâm khóc lóc nói xong, đưa tay đánh vào mặt mình.

“Lâm Lâm, em làm gì vậy?” Hoắc Vân Hy thấy Hạ Lâm đưa tay lên liền giữ chặt cổ tay cô ta, đôi mắt đầy đau lòng nhìn cô ta: “Lâm Lâm, không thể trách em được.”

Đối với Hạ Lâm, anh ta đau lòng, cô ta vì anh ta mà mạng chẳng cần, còn vì anh ta mà bỏ con, mà lúc này cô không thể làm mẹ nữa.

Lê Hiểu Mạn nghe nói Hạ Lâm mang thai con của Hoắc Vân Hy, lòng cô đóng băng lại rồi, lạnh đến cực hạn.

Hoắc Vân Hy thấy Hạ Lâm khóc lóc đầy ủy khuất, đôi mắt phức tạp nhìn Lê Hiểu Mạn đang quỳ trên mặt đất, âm thanh lạnh lùng: “Ra ngoài.”

Thấy cô không nhúc nhích, anh ta tiến lên mạnh mẽ bóp cổ tay cô kéo cô ra cửa.

Lê Hiểu Mạn như không có linh hồn mặc cho anh ta kéo.

Cô ngã ngồi dưới đất, đôi mắt sưng đỏ không rơi một giọt nước mắt, chỉ là ánh mắt dần trong trẻo mà lạnh lùng nhìn anh ta, âm thanh vang lên không một chút nhiệt độ, giọng nói đầy bình tĩnh: “Hoắc Vân Hy, chuyện ở khách sạn là anh sắp xếp sao?” Đứng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 12: Lòng đã chết, bóp cổ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tuy Hạ Lâm đã nói rõ cho cô biết chuyện này liên quan tới Hoắc Vân Hy nhưng cô phải nghe anh ta tự mình nói ra, như vậy lòng cô đối với anh ta mới hoàn toàn chết.

Thấy cô hỏi, Hoắc Vân Hy nhú mày, hơi do dự, lập tức không thêm che giấu, ánh mắt sắc bén nhìn cô, âm thanh lạnh lùng: “Là tôi sắp xếp.”

Lời khẳng định của anh ta khiến cho sắc mặt Lê Hiểu Mạn trắng bệch, trái tim như rơi vào đáy cốc, chớp mắt thật muốn như người bệnh tâm thần mà gào khóc.

Đôi môi cô run run, ngay cả người cũng run lên, trái tim vô cảm lại rỉ máu, cô thu hồi tầm mắt nhìn anh ta, cảm thấy chỉ cần nhìn anh ta thêm một lần nào nữa thì cảm thấy ghê tởm vô cùng, giọng nói của cô lạnh nhạt không hề gợn sóng: “Vì sao chứ?”

Hoắc Vân Hy lạnh lùng khinh miệt nhìn cô, âm thanh đầy phẫn nộ, châm chọc nói: “Tiện nhân, cô còn dám hỏi vì sao? Nếu không phải cô chiếm lấy vị trí Hoắc thiếu phu nhân thì Lâm Lâm sao có thể chịu ủy khuất lớn như vậy? Tôi không biết cô dùng cách gì để ông nội ép tôi cưới cô, nhưng là trong lòng tôi, tôi chưa từng xem cô là vợ của Hoắc Vân Hy tôi, ở trong mắt tôi, chỉ có Hạ Lâm mới đúng, cũng chỉ có cô ấy mới có tư cách.”

Nửa mặt bị tát vẫn còn đau rát, Lê Hiếu Mạn một tay chống tường đứng lên, lập tức xoay người qua, cười lạnh, giọng nói đầy quạnh quẽ: “Haha... Hoắc Vân Hy, lúc trước là anh cầu hôn tôi, vậy mà anh dám nói ông nội ép anh? Haha...tôi đúng là không đủ tư cách mà, sao tôi có thể có tư cách để làm vợ của súc sinh chứ?”

Nói đến đây cô dừng lại, ánh mắt như lưỡi kiếm nhìn anh ta, bàn tay nhỏ nắm chặt, móng tay bén nhọn đâm vào lòng bàn tay, trong lòng phần nộ không thôi: “Anh luôn miệng nói tôi là tiện nhân, vậy anh là cái gì? Anh là tiện súc, anh ngay cả làm người cũng không xứng, Hoắc Vân Hy, tôi nhìn nhầm anh rồi, vì ép tôi ly hôn mà anh còn thiết kế tôi... anh... hại tội bị...Hoắc Vân Hy, anh còn là người sao? Tôi hận anh.”

Dứt lời, Lê Hiếu Mạn đưa tay lên, dùng hết sức tát Hoắc Vân Hy một tát.

“Lê Hiếu Mạn, cô dám đánh tôi?” thế nào Hoắc Vân Hy cũng không nghĩ tới Lê Hiếu Mạn dám đánh anh ta, anh ta tức giận đỏ mắt, ánh mắt tàn nhẫn nhìn cô, tiến lên thô lỗ đẩy cô, lại bóp cổ cô như sắp đứt, dùng sức rất lớn.

Anh ta bóp cổ cô, cái gáy Lê Hiếu Mạn đập vào tường, đau đến da đầu run lên, đôi mắt sưng đỏ suýt nữa thì trào nước mắt.

Cảm giác hít thở không thông, khuôn mặt trắng xanh của cô bắt đầu đỏ lên, cổ họng khó chịu không thôi.

Tròng mắt cô lạnh lẽo không sợ chết nhìn Hoắc Vân Hy, lạnh lùng cười ra nước mắt: “Haha... anh bóp... bóp chết tôi đi. Tôi chết rồi, vị trí Hoắc thiếu phu nhân là của Lâm Lâm nhà anh, Hoắc Vân Hy... anh làm hại tôi mất đi sự trong sạch... tôi...có chết cũng sẽ không tha thứ cho anh.” Đắng bở: Thất Liên Hoa

Chương 13: Ly hôn đi, tôi thành toàn cho anh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy đỏ mắt nhìn đôi mắt tràn ngập hận ý của Lê Hiểu Mạn, trái tim anh ta khẽ run, nhưng không dám nhìn vào đôi mắt lúc này của cô.

Câu nói sẽ không tha thứ cho anh ta của cô không hiểu sao làm cho anh ta cảm thấy phiền não.

Lúc này mặt anh ta tái mét, hai mắt đỏ hoe, giống như con sư tử sắp phát cuồng, hôm nay anh ta đã được mở rộng tầm mắt, bình thường cô đều dịu dàng yếu đuối, hôm nay lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy, quả không đơn giản.

“Lê Hiểu Mạn, tôi không cần cô tha thứ, tôi sẽ không để cho cô lấy một phen tiền của Hoắc gia, cô giả cho tôi chẳng phải vì tiền sao? Tôi càng muốn cô ra đi hai bàn tay trắng lặn khỏi Hoắc gia, không chỉ vậy, tôi còn muốn khiến cô thân bại danh liệt đeo tội danh ngoại tình ra ngoài... tội này sẽ khiến ông nội nhìn thấy, ông ấy ép tôi cưới cô là mặt hàng gì.”

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn anh ta, khóe môi quét xuống nụ cười nhạt: “Hoắc Vân Hy, anh không cần lo lắng thiết kế tôi, anh muốn ly hôn, tôi thành toàn cho anh, chúng ta ly hôn.”

Thấy cô chủ động nói ly hôn, Hoắc Vân Hy không đoán được, hơi

ngắn ra, đôi mắt đỏ hoeen khinh thường nhìn cô, giọng điệu trào phúng: “Lê Hiếu Mạn, cô không có tư cách nói ly hôn, cô muốn sau khi ly hôn lấy một nửa tài sản Hoắc gia sao? Cô nằm mơ, tôi nói rồi, tôi muốn cô thân bại danh liệt.”

Dứt lời, anh ta buông ta đang bóp chặt cổ tay cô, không thèm nhìn cô mà âm trầm xoay người về phòng.

Trong phòng lại truyền ra âm thanh nũng nịu của Hạ Lâm: “Vân Hy, sao lâu như vậy? Người ta nhớ anh muốn chết.”

Hoắc Vân Hy dịu dàng nói: “Không phải anh về với em rồi sao? Tiểu yêu tinh này.”

Rốt cuộc Lê Hiếu Mạn nghe không nổi nữa, hai tay che kín lỗ tai, lao đảo chạy cách xa phòng bọn họ ra.

Đóng cửa lại, cả người mảnh khảnh của cô dựa vào cửa trượt xuống mặt đất, vốn cho rằng nước mắt đã chảy khô lại không ngừng rơi xuống.

Lần này cô không khóc vì Hoắc Vân Hy mà khóc vì cô, khóc cho sự không đáng giá của cô.

Cô giữ gìn một năm đổi lại kết quả như vậy.

Sao anh ta có thể vô tình như thế, không nhân tính như thế, vì muốn ly hôn với cô mà bỏ thuốc cô, hại cô mất đi trong sạch.

Cô hận anh ta, cô hận anh ta!

Hoắc Vân Hy không xứng để cô yêu anh ta.

Anh ta không xứng... anh ta không xứng...

Anh ta đã không phải là Hoắc Vân Hy muốn bảo vệ cô nữa rồi.

Lê Hiểu Mạn ngồi xồm trong phòng, đau lòng khóc tỉ tê.

Cô chỉ cho phép mình khóc lúc này, về sau, cô sẽ không bao giờ khóc vì Hoắc Vân Hy nữa.

Bởi vì khóc mà cả người cô run rẩy, đau đớn không thôi, bộ dạng thật làm người ta đau lòng.

Không biết cô đã khóc bao lâu, khóc đến mệt mới mơ màng ngủ mất.

Trong mộng, cô mơ thấy Hoắc Vân Hy đang bảo vệ cô, anh dịu dàng gọi cô là Mạn Mạn, nói muốn cưới cô.

Nhưng mà nháy mắt Hạ Lâm xuất hiện trước mặt bọn họ, Hoắc Vân Hy vừa nãy còn nhẹ giọng với cô lại trở nên lạnh lùng xa cách, thậm chí vì Hạ Lâm mà ra tay đánh cô.

Cô ở trong mộng khóc mà tỉnh lại, vừa mở mắt ra thì trời đã tối, trong phòng tối đen một mảnh, lòng cô càng tối hơn, giống như rơi vào vực sâu vậy.

Cô ngồi dậy, qua một đêm mà cô cảm thấy dài như một thế kỉ.

Lúc này di động trong túi xách của cô vang lên, vừa cầm xem thì thấy Lâm Mạch Mạch gọi tới.

“Mạch mạch...” Tiếp điện thoại, âm thanh của Lê Hiểu Mạn mang theo sự nức nở, ở trước Lâm Mạch Mạch, cô muốn dấu cũng không dấu được.

“Mạn Mạn, cậu làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì rồi hả? Như thế nào lại khóc?” Trong điện thoại truyền đến âm thanh quan tâm của Lâm Mạch Mạch.

“Mình...” Lê Hiểu Mạn cầm di động, hốc mắt đỏ lên, không biết nên nói gì.

Tính tình Lâm Mạch Mạch nóng vội, không chờ cô nói đã nói: “Sao vậy? Thôi, ở trong điện thoại khó nói, mấy ngày rồi chúng ta không đi quán café Kano, mình lái xe qua đón cậu.” Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 14: Người đàn ông tự chuẩn bị nón xanh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn nhìn xuống màn hình điện thoại đang rung, đang chuẩn bị đứng dậy rửa mặt, nhưng vì ngồi trên mặt đất rất lâu nên hai chân tê rần, suýt chút nữa cô đã ngã sấp xuống, không tề, đúng lúc chống được tường.

30 phút sau, quán café Kano.

Lê Hiểu Mạn mặc chiếc váy trắng, hiếm khi mới trang điểm nhẹ nhàng nhưng không che hết được sự tiều tụy của cô, mà Lâm Mạch Mạch ngồi đối diện cô lại đau lòng.

Lâm Mạch Mạch mặc chiếc váy màu xanh đậm, lộ ra xương quai xanh khêu gợi, mái tóc xoăn màu râm nắng tùy ý xõa trên vai: «Mạn Mạn, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra hả?

“Mạch Mạch... mình....” Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn Lâm Mạch Mạch, đôi mắt ửng đỏ, lập tức kể chuyện xảy ra ngày đó ở khách sạn cho Lâm Mạch Mạch.

Sau khi nghe xong, đôi mắt Lâm Mạch Mạch nheo lại, vẻ mặt tức giận đập bàn: “***nó, Hoắc Vân Hy còn phải người không vậy? Vì ép cậu ly hôn mà khiến cậu ngoại tình, anh ta lại dám thiết kế cậu...” Anh ta thích đội nón xanh như thế? Anh ta xem cậu là gì hả? Không được, mình muốn đi đánh anh ta một trận, Hoắc Vân Hy đúng là tên thối tha mà.”

Thấy Lâm Mạch Mạch nghiêng răng nghiêng lợi muốn đứng lên đi đánh người, Lê Hiểu Mạn lập tức kéo cô ấy ngồi xuống.

“Mạch Mạch...”

Lần nữa ngồi xuống Lâm Mạch Mạch mới thay đổi bộ mặt tức giận bưng bưng vừa nãy mà nhìn co: “Mạn Mạn, Hoắc Vân Hy thối tha như vậy, cậu quên anh ta đi, hôn nhân này phải ly dị, nhưng cậu không thể để cho Hoắc Vân Hy và tiểu tam kia tiện nghi được, nhưng mà có một số chuyện đã xảy ra, cậu đừng để mình chịu áp lực quá lớn, cũng không cần cảm thấy có lỗi với Hoắc Vân Hy, anh ta thay đàn bà nhanh hơn thay quần áo, chuyện xấu đầy trời, vậy mà còn gian díu với Hạ Lâm không thèm xem cậu là chị, anh ta đã sớm phản bội hôn nhân của các cậu, còn cả chuyện ở khách sạn, cậu bị bỏ thuốc, hiện tại xã hội này tình một đêm rất bình thường, cậu đừng để trong lòng, như vậy sẽ mệt chết cậu.”

Lâm Mạch Mạch an ủi Lê Hiểu Mạn nên tâm tình như mây đen của cô cũng tốt hơn nhiều, đôi mắt xinh đẹp hiện lên ý cười: “Mạch Mạch, cảm ơn cậu, tâm trạng mình tốt hơn nhiều rồi.”

Lâm Mạch Mạch nhếch môi: “Vậy là tốt rồi.”

Lập tức nghĩ tới gì đó, Lâm Mạch Mạch nhìn cô: “Mạn Mạn, cậu uống thuốc tránh thai chưa?”

“Sao cơ...” Lê Hiểu Mạn trừng mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tái mét, cô chưa uống, ngay từ đầu cô đã không nghĩ tới chuyện uống thuốc tránh thai rồi.

Lâm Mạch Mạch thấy phản ứng của cô cũng đoán ra là cô chưa uống liền nhíu mày: “Không sao, hiện tại uống vẫn còn kịp, mình cùng

cậu đi mua.”

“Ừ.” Lê Hiểu Mạn gật đầu, đôi mắt mảnh khảnh gắt gao nắm chặt, cô nói không hận Hoắc Vân Hy nhưng mà thật sự làm được thì rất khó.

Lâm Mạch Mạch vẫn khuyên cô, hai người ngồi ở quán café Kano một hồi liền rời đi, đến một tiệm thuốc.

Hai người vừa đi thì một chiếc Roll Royce màu đen xa hoa đã dừng ngoài tiệm thuốc, trước khi xuống xe thì người đàn ông mặc tây trang màu lam, áo sơ mi tơ tằm trắng tinh xuống trước, anh ta hơi khom người: “Tổng giám đốc, việc mua thuốc cho tiểu thư Sophie tôi đi là được, cần gì anh phải đại giá như vậy?”

Lập tức một người đàn ông cao lớn tuấn mỹ từ trên xe đi xuống, cả người mặc tây trang màu xám, sơ mi tơ tằm trắng tinh, cà vạt màu xám, càng tôn thêm vẻ tuấn mỹ của anh thêm phần cao quý, khí chất tao nhã, quanh thân tản ra khí thế vương giả.

Người đàn ông đi xuống đúng là Long Tư Hạo.

Anh không để ý tới Lạc Thụy mà cất bước đến gần tiệm thuốc.

Khí chất tao nhã của anh cực kì đẹp trai, từ lúc anh xuống xe đã hấp dẫn không ít ánh mắt. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 15: Thật trùng hợp, cô cũng mua thuốc tránh thai sao?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiệm thuốc này là một tiệm thuốc có quy mô lớn nhất thành phố K, nếu không phải Lâm Mạch Mạch nói tiệm lớn đảm bảo hơn thì từ đầu Lê Hiểu Mạn đã không nghĩ mua thuốc tránh thai ở hiệu thuốc lớn.

Hiện tại cô xấu hổ muốn chết rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ đỏ không thôi, hận không thể tìm cái hang mà chui vào.

Lúc trả tiền, nhân viên bán hàng trong hiệu thuốc kêu lên

“Đẹp trai quá, nam thần...”

Ngay cả Lâm Mạch Mạch ở bên cạnh cô cũng khen: “Oà, đẹp trai quá, Mạn Mạn, cậu mau nhìn xem, bên trong hiệu thuốc có người đàn ông cực đẹp trai, so với Hoắc Vân Hy thì còn đẹp trai hơn, mình thấy giống vị thần quá, quá đẹp trai rồi, anh ta đúng là nam thần mà.”

Nghe lời Lâm Mạch Mạch nói, Lê Hiểu Mạn ngược mắt lên nhìn người đàn ông gây ra đọt xôn xao, vừa lúc cùng Long Tư Hạo bốn mắt nhìn nhau.

Nhất thời đôi mắt của Lê Hiểu Mạn căng lên, người đàn ông đẹp trai như vị thần này sao lại giống trai đẹp cô gặp ở khách sạn vậy.

Thì ra là anh, người đàn ông có tình một đêm với cô.

Có cần trùng hợp như vậy không, trái đất này ngâm nước rồi sao?
Sao cô đi mua thuốc tránh thai thôi ma cũng gặp anh ta vậy?

Bọn họ không phải là oan gia sao gặp ngộ hẹp vậy?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn tái mét, lập tức đỏ lên, thuốc trong tay cũng không chú ý mà rơi xuống.

Lâm Mạch Mạch lấy lại tinh thần thấy thuốc trong tay cô đã rơi, cô ấy lập tức cúi xuống nhặt lên giúp cô, nhanh miệng nói: “Mạn Mạn, nhìn thấy nam thần không cần kích động tới mức ném cả thuốc tránh thai đi vậy chứ?”

Ba chữ “Thuốc tránh thai” ba khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn đỏ tới mức sắp nhỏ ra máu, cô cầm thuốc trong tay Lâm Mạch Mạch sau đó kéo cô ấy chạy đi giống như gặp quỷ vậy.

Lúc cô đi ngang qua Long Tư Hạo, cổ tay đột nhiên bị nắm lấy.

Cô cả kinh, nhìn đôi tay trắng nõn đang nắm lấy tay mình, khớp xương rõ ràng nhìn thật đẹp.

Lập tức cô ngược mắt nhìn đôi mắt đen như mực của anh, thâm ánh mắt lạnh nhạt của anh nhạy cảm rơi xuống thuốc tránh thai trong tay cô, thần kinh cô căng lên, rút cánh tay bị anh nắm ra, giấu ở sau lưng, làm như không hiểu gì nói: “Tiên sinh, có c huyệt gì sao?”

Hai mắt Long Tư Hạo nheo lại, ánh mắt vẫn tập trung vào tay ở sau lưng cô, đôi môi mỏng xinh đẹp mím lại, âm thanh trầm thấp vang lên: “Em tới mua thuốc tránh thai sao?”

Âm thanh của anh cực kì nhẹ, không nghe ra vui giận gì.

Hồ hấp của Lê Hiểu Mạn bị kìm hãm, không hiểu sao có cảm giác giật mình, cô nhú mày, trừng mắt nói dối: “Không phải.”

Thấy cô phủ nhận, hàng lông mày anh tuấn của anh nhíu lên, đôi mắt hẹp dài như có thể hút đi hồn người khác, đôi môi anh đào vén lên: “Nói vậy em mua sai thuốc rồi hả?”

Vừa dứt lời, anh mím chặt môi, gương mặt lạnh lẽo, quanh thân như tản ra hàn khí, âm thanh nghe mà rung mình: “Ai là trương quỳ ở đây?”

“Là tôi...” một người đàn bà chừng 30 tuori đứng trước người Long Tư Hạo, đôi mắt sợ hãi nhìn người đàn ông tuấn mỹ không giận mà uy này. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 16: Mua thuốc, anh mới mua nhầm thuốc ấy!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đôi mắt đen như mực của Long Tư Hạo híp lại, ánh mắt lạnh nhạt lại như thanh kiếm sắc bén, âm thanh khàn khàn vang lên: “Cô ấy mua sai thuốc rồi, nếu uống vào mà có vấn đề gì có phải cô nên phụ trách hay không?”

Trưởng quầy nghe vậy xoay người tức giận nhìn nhân viên bán thuốc trong quầy: “Ai lấy nhầm thuốc cho vị tiểu thư này hả?”

Một nhân viên bán thuốc mặc đồng phục trong quầy đứng ra nhìn người đàn ông tuấn mỹ mà khí thế bức người, lại nhìn trưởng quầy: “Tôi không lấy sai, vị tiểu thư này muốn mua thuốc tránh thai.”

Lúc này Lê Hiểu Mạn thật hận không thể cắn lưỡi tự sát đi, cô quần bách muốn chết rồi, mua thuốc tránh thai mà còn gặp sóng gió.

Vốn không muốn quá nhiều người biết, lúc này thì cả tiệm thuốc đều biết cô tới mua thuốc tránh thai rồi.

Cô nheo mắt nhìn Long Tư Hạo, cô mua thuốc thì liên quan gì tới anh, dù cô có mua sai thuốc thật đi nữa cũng chẳng liên quan gì tới anh.

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng xen lẫn sự tức giận vang: “Tiên sinh, tôi mua sai thuốc hay là mua gì đều là chuyện của tôi, liên quan gì tới anh, xen vào chuyện của người khác.”

Dứt lời, cô nhìn Lâm Mạch Mạch đang hoài nghi nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Mạch mạch, chúng ta đi.”

Ánh mắt thâm thúy của lht nheo lại, nhìn bóng dáng mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn, đôi môi anh đào nhếch lên: “Em uống thuốc tránh thai rồi.”

Nghe thấy lời này, bóng lưng Lê Hiểu Mạn cứng đờ, giật mình, sau đó kéo Lâm Mạch Mạch nhanh chân rời khỏi tiệm thuốc.

Lời của anh là có ý gì? Chẳng lẽ anh đã cho cô uống thuốc tránh thai rồi hả?

Rời khỏi tiệm thuốc, hai người đi một đoạn xa, Lâm Mạch Mạch mới khoanh tay, nheo mắt nhìn cô: “Mạn Mạn, cậu nói thật đi, không phải người có tình một đêm với cậu là nam thần là cho người thần đều phần hận đấy chứ?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Lâm Mạch Mạch, gương mặt nhỏ nhắn thanh lệ quần bách đồ lên, đang muốn phủ nhận thì Lâm Mạch Mạch đã ngắt lời cô.

“Mạn Mạn, mình là bạn tốt nhất của cậu đấy, nếu ngay cả mình mà cậu cũng gạt thì sau này mình không để ý tới cậu nữa.”

Lê Hiểu Mạn thấy Lâm Mạch Mạch tức giận đành gạt đầu: “Là anh ấy.”

“Oh! mygod!” Lâm Mạch Mạch thờ hất ra đầy kinh ngạc, lập tức cười tít mắt nhìn cô: “Mạn Mạn à, cậu đúng là nhật được bảo bối, bộ dạng người đàn ông kia đẹp trai như thế, khí chất lại tốt, cậu có tình một đêm với anh ta thì không hề thiệt, cho nên, cho dù chuyện kia có hơi

phiền não nhưng mà dù sao lần đầu của cậu cũng là cho nam thần, còn không bằng nhanh nhanh ly hôn với Hoắc Vân Hy đi, sau đó gả cho nam thần, không phải Hoắc Vân Hy muốn ly hôn với cậu sao?”

Nghe Lâm Mạch Mạch nói, Lê Hiểu Mạn giật giật khóe môi, lúc này di động trong túi vang lên, nhìn xem là ông nội của Hoắc Vân Hy gọi tới.

Đối với người ông nội này, Lê Hiểu Mạn luôn cực kì tôn kính bởi vì ông ấy đối tốt với cô như cháu ruột vậy.

“Ông nội, tìm cháu có việc gì sao?” giọng nói của Lê Hiểu Mạn rất nhẹ, trên mặt nở nụ cười thản nhiên.

“Mạn Mạn à, cháu nói cho ông nội, vào ngày kỉ niệm một năm kết hôn của cháu và Vân Hy có phải nó mang người đàn bà khác về nhà không?” trong điện thoại vang lên tiếng nói đầy tức giận của Hoắc Nghiệp Hoằng. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 17: Nghe thấy tên anh đã buồn nôn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tuy Hoắc Vân Hy khiến cho Lê Hiểu Mạn thống hận không thôi nhưng cô không phải là người thích cáo trạng, càng không muốn Hoắc Nghiệp Hoảng vì chuyện của cô và Hoắc Vân Hy mà tức giận.

Ông ấy sắp đại thọ 70 tuổi rồi, thân thể không được tốt, cô không muốn ông ấy lại xảy ra bệnh viện, cũng giấu diếm chuyện này.

Cô nhỏ giọng nói: “Ông nội, ông nghe ai nói Vân Hy mang người đàn bà khác về nhà? Không có chuyện đó đâu ạ.”

Hoắc Nghiệp Hoảng không hỏi chuyện của Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy nữa mà nói: “Mạn Mạn à, đêm nay cùng Vân Hy về nhà một chuyến đi.”

Lê Hiểu Mạn nghe nói phải về Hoắc gia, cô nhíu mày: “Ông nội, có chuyện gì sao?”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Hoắc Nghiệp Hoảng: “Mạn Mạn à, anh cả các cháu về nước, đêm nay sẽ về nhà một chuyến, cháu và Vân Hy về sớm một chút.”

Hoắc Nghiệp Hoảng nói xong liền tắt máy.

Lê Hiểu Mạn cầm di động giật mình mấy giây, anh cả bọn cô, ông nội đang nói anh cả của Hoắc Vân Hy sao?

Đối với người anh cả này Lê Hiếu Mạn không có ấn tượng gì lớn, cô nhớ mang máng hình như có người như vậy, nhưng không phải anh ta đã ra nước ngoài từ lâu rồi sao? Hình như trải qua chuyện bắt cóc mười năm trước sau đó anh ta ra nước ngoài.

Nhớ tới sự kiện bắt cóc mười năm trước, đến giờ lòng cô vẫn cảm thấy sợ hãi.

Hình như từ sau lần bắt cóc đó mà Hoắc Vân Hy bắt đầu lạnh nhạt với cô, xa cách, thậm chí là hoàn toàn coi thường.

Mãi một năm trước trong khi cô nản lòng thoái chí thì đột nhiên anh ta tới cầu hôn cô, lúc đó cô không đồng ý ngay mà là ông nội anh ta Hoắc Nghiệp Hoằng đên stimf cô, vì chuyện kia mà ông nội không cho cô nói ra, cô mới đồng ý gả cho anh ta.

Tính ra mà nói thì người bị ép hôn không phải là Hoắc Vân Hy mà là cô mới đúng.

Tuy cô bị ông nội của Hoắc Vân Hy bắt gả cho anh ta nhưng đối với cô mà nói có thể gả cho anh ta sao không phải là tâm nguyện của cô chứ.

Cô cho rằng sau khi kết hôn anh ta sẽ hồi tâm chuyển ý, cô vẫn một mực im lặng chờ đợi anh ta, dù anh ta có bao nhiêu chuyện xấu, cô vẫn làm như không thấy gì.

Nhưng mà lúc cô nhìn thấy anh ta gian díu với h1 thì cô không tiếp nhận nổi mà tan vỡ, nhất là anh ta vì muốn ly hôn với cô mà thiết kế cô, hại cô mất đi sự trong sạch, cô càng hoàn toàn vô cảm với anh ta rồi.

Lòng ẩn ẩn đau, lập tức cô nhìn Lâm Mạch Mạch, xấu hổ nói: “Mạch Mạch à, mình không thể cùng cậu đi dạo được rồi, ông nội gọi tới bảo mình đêm nay về Hoắc gia một chuyến.”

Lâm Mạch Mạch nhìn cô nhếch môi nói: “Về vừa lúc đấy, cậu nói hết chuyện Hoắc Vân Hy làm cho ông nội anh ta đi, để cho ông ta quyết định cho cậu.”

Lê Hiểu Mạn lắc đầu, đôi mắt nhìn Lâm Mạch Mạch: “Mạch Mạch, tạm thời mình không thể nói cho ông nội, thân thể ông không tốt, nếu biết nhất định sẽ tức giận mà bệnh ra.”

Lâm Mạch Mạch nghe cô nói xong lườm cô: “Mạn Mạn à, sao cậu tốt bụng như vậy chứ? Nếu là mình mình mặc kệ đấy.”

Chờ đến khi chia tay với Lâm Mạch Mạch, cô về Thúc Viên, ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Hoắc Vân Hy.

Trong điện thoại truyền đến âm thanh không chút nhiệt độ của anh ta: “Lê Hiểu Mạn, cô đi cáo trạng với ông nội rồi hả? Tôi nhìn nhầm cô rồi, quả nhiên cô là người đàn bà tâm cơ mà, cô cho rằng ông nói sẽ quyết định cho cô, tôi và Lâm Lâm sẽ phải tách ra sao? Tôi yêu cô hả? Cô nằm mơ đi.”

“Tôi..” Không chờ Lê Hiểu Mạn lên tiếng, anh ta nói xong liền cúp máy.

Lê Hiểu Mạn nhìn chăm chăm di động, đôi tay mảnh khảnh xiết chặt, trong lòng đầy tức giận, thiết thời cô còn thay ông nội anh ta suy nghĩ muốn giấu diếm thay anh ta, vậy mà anh ta không hiểu rõ mọi chuyện đã gọi tới chất vấn cô.

Rất ít khi chủ động gọi cho Hoắc Vân Hy, cô gọi tới, đợi có người bắt

máy, không chờ Hoắc Vân Hy nói thì cô đã lạnh lùng nói: “Hoắc Vân Hy, tôi có tâm cơ nặng hay không nhưng vẫn thay anh giấu chuyện cần thú mà anh làm, ngày kỉ niệm một năm chúng ta kết hôn đó, tôi thật hy vọng anh có thể tốt với tôi nhưng mà hiện tại tôi nghe thấy ba chữ Hoắc Vân Hy đã buồn nôn, nghe đây, người và súc vật khác nhau, anh và Hạ Lâm quá xứng đáng, tôi chúc phúc cho các người còn không kịp thì sao nữa chia rẽ các người chứ.” Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 18: Gặp mặt, cố ý mặc thành như vậy

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vừa nói xong Lê Hiếu Mạn đã ngắt điện thoại.

Cô vừa cắt đứt không bao lâu thì Hoắc Vân Hy lại gọi tới, cô trực tiếp từ chối không nhận.

Vừa từ chối không nhận thì điện thoại lại vang lên, cô lại từ chối nhận.

Hoắc Vân Hy gọi liên tục năm lần, Lê Hiếu Mạn đều từ chối không nhận, sau đó trực tiếp tắt máy luôn.

Không gọi được máy riêng, anh ta lại dùng số máy công ty gọi tới nhưng Hiếu Mạn đều cự tuyệt nghe máy, tắt máy, suýt chút nữa thì muốn đập máy luôn.

Ngồi bên cạnh Hạ Lâm, sắc mặt anh ta xanh mét, ngay cả anh ta cũng chẳng biết vì sao mình tức giận.

“Vân Hy, làm sao vậy? Có phải ông nội biết chúng ta ở cùng một chỗ rồi không? Chị đã biết rõ thân thể ông nội không tốt mà còn nói chuyện của chúng ta cho ông, chị ấy muốn ông tức giận sao? Sao chị lại hư hỏng như thế chứ? Vân Hy, không bằng... chúng ta chia tay đi. Em muốn muốn... bởi vì em mà làm hai anh và ông nội quyết liệt như năm trước, không muốn thân thể ông nội vì em mà hỏng bét hơn, chỉ trách anh và em có duyên không phận...”

Hạ Lâm càng nói càng thương tâm, thậm chí còn khóc lên thành tiếng.

Hoắc Vân Hy thấy vậy, trong mắt xẹt qua sự đau lòng, ánh mắt dịu dàng hơn, anh ta ôm cô ta vào ngực, âm thanh ôn hòa an ủi: “Lâm Lâm, em yên tâm, anh sẽ không để em chịu ủy khuất nữa.”

Hai mắt Hạ Lâm đẫm nước mắt nhìn Hoắc Vân Hy, âm thanh nức nở: “Vân Hy, tâm cơ của chị nặng như vậy, em thật sự sợ chị ấy lấy ông nội làm chỗ dựa mà để ông nội như năm trước ép em rời khỏi anh, Vân Hy, em rất yêu anh, em... em không nỡ rời khỏi anh đâu...”

Hoắc Vân Hy cúi đầu đau lòng hôn nước mắt cô ta, giọng nói đầy kiên quyết: “Lâm Lâm, em yên tâm đi, anh sẽ không để ông nội uy hiếp nữa đâu, anh yêu em, đời này sẽ không rời khỏi em.”

Gương mặt Hạ Lâm đầy ý cười, hai tay ôm cổ anh ta, hôn môi anh ta, nụ hôn đầy thâm tình.

Hoắc Vân Hy vừa hôn cô ta, sau đó ôm cô ta lên xoay người đi vào phòng nghỉ bên trong phòng làm việc, một hồi đại chiến trên giường bắt đầu.

Lê Hiểu Mạn thấy trời tối mà Hoắc Vân Hy vẫn chưa về biệt thự, tuy trong lòng có chút thất vọng nhưng không còn đau lòng nữa, đau lòng quá mức đã biến thành vô cảm rồi.

Cô cầm túi xách đi xuống lầu, ngoài ý muốn nhìn thấy Hoắc Vân Hy.

Đêm nay cô mặc một chiếc váy ngắn thắt lưng hình bông sen, phối hợp dây đeo màu trắng, càng lộ ra dáng người của cô, đôi chân thon dài đầy mê người, tất chân mỏng màu đen đầy quyến rũ, mái tóc hơi

xoăn xĩa hết bên vai, khí chất trong vô cùng thanh nhã, tĩnh lệ, động lòng người, đôi lông mi như lông mĩ, ánh mắt lấp lánh, giống như dòng suối trong, đôi môi đỏ đầy mê hoặc tầm mắt.

Trước kia Hoắc Vân Hy chưa bao giờ nhìn thẳng vào cô, tối nay là lần đầu tiên từ khi kết hôn mà anh ta cẩn thận đánh giá cô, mới phát hiện thì ra cô cũng động lòng người đến thế.

Hai mắt anh ta vẫn nhìn cô đầy khinh thường, khóe môi nhếch lên sự trào phúng: “Lê Hiểu Mạn, tâm cơ của cô quả nhiên đủ nặng, cô có biết hôm nay đến chỗ ông nội sẽ chạm mặt với tôi cho nên mới cố ý mặc thành như vậy là muốn quyến rũ tôi, hấp dẫn ánh mắt của tôi sao? Cô thật quá tiện mà.”

Nghe lời anh ta nói, từ tận đáy lòng cô bốc lên ngọn lửa giận, hôm nay cô cố ý ăn mặc như vậy căn bản không vì anh ta mà là không muốn ông nội nhìn ra cô không khỏe.

Hoắc Vân Hy này quá tự tin rồi.

Đôi môi cô cong lên, nhếch lên vòng cung xinh đẹp, sau đó đi đến trước người Hoắc Vân Hy, đôi tay mềm mại không xương khoác lên vai anh ta, đôi môi phấn nộn từng chút từng chút tiến gần lỗ tai anh ta... Đẳng bời: Thất Liên Hoa

Chương 19: Đừng ngại nhiều, giá trị của anh chỉ đến đây thôi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hơi thở của cô, mùi hương của cô tiếp sát lượn lờ gần mũi Hoắc Vân Hy.

Anh ta ngẩn ra, đôi mắt lãnh mị buộc chặt, nhìn Lê Hiểu Mạn đang lại gần mình.

Đôi môi hồng hào của cô dán gần tai anh ta, âm thanh nhỏ nhẹ:
“Hoắc Vân Hy, đừng có tự tin như thế, tôi có thể leo lên xe bất cứ ai, cũng không có hứng thú với xe công cộng chở giải thưởng Oscar, nghe cho rõ đây, tôi mặc thế nào chẳng liên quan gì đến anh, anh đã mất đi tư cách để tôi làm mọi chuyện vì anh, anh không xứng để tôi phí tế bào não mà đi quyến rũ anh.”

Dứt lời Lê Hiểu Mạn nhàn nhạt nhìn anh ta, đầu gối hung hăng húc vào bụng dưới anh ta một cái.

“Ư...Mạn Mạn...Mạn Mạn.... Cô...” Hoắc Vân Hy kêu đau, đôi mắt phần nộ nhìn Lê Hiểu Mạn.

Mà Lê Hiểu Mạn lại nhân lúc anh ta khom người mà né tránh khỏi anh ta, cố ném chiếc túi xách vào anh ta, vừa vịn ném đúng chiếc mũi xinh đẹp của anh ta.

“Lê Hiếu Mạn...” sắc mặt Hoắc Vân Hy xanh mét tức giận hét to.

Lê Hiếu Mạn liếc anh ta, đôi môi hồng cong lên, lập tức chẳng thèm quay đầu mà đi ra ngoài phòng khách.

Cô vừa ra phòng khách, Hoắc Vân Hy liền nắm chặt cổ tay cô.

Lê Hiếu Mạn thấy vậy, đôi mắt nheo lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn anh ta: “Anh làm gì?”

Hoắc Vân Hy tức giận khinh thường nhìn cô, âm thanh lạnh lẽo vang lên: “Nếu không phải Lâm Lâm bảo tôi tới đón cô, cô nghĩ rằng tôi sẽ cùng cô trở về sao? Lâm Lâm lượng thiện rộng lượng như thế sao lại có người chị tâm cơ nặng như cô vậy?”

Lê Hiếu Mạn nghe anh ta nói Hạ Lâm lương thiện, suýt chút nữa thì phun ra búng máu, cô thật không biết Hoắc Vân Hy dùng tiêu chuẩn nào để đánh giá một người tốt hay xấu.

Anh ta đúng là ‘không giống người bình thường’, ánh mắt trờng thành theo bàn chân mà thôi.

Lê Hiếu Mạn bị Hoắc Vân Hy lôi kéo, mạnh mẽ nhét vào xe của anh ta.

Hoắc gia nằm trên sườn núi phía đông của thành phố K, hai bên đường bằng phẳng là những dãy cây cao lớn, đi lên giữa sườn núi có thể thấy được biệt thự trang viên, diện tích xung quanh rất lớn, có hồ nước trong suốt, vườn hoa rực rỡ, phía sau vườn hoa còn có một ngọn núi lớn, hoàn cảnh xung quanh cực kì yên tĩnh, thanh lịch.

Một chiếc Bentley màu đen tiến vào Hoắc gia, Lê Hiếu Mạn xuống xe, từ trong ví lấy ra một tờ 1 tệ, dặt vào chỗ tay lái, thấy Hoắc Vân Hy

xuống xe nhân tiện nhét vào tay anh ta.

Thấy vậy, Hoắc Vân Hy trừng mắt, không hiểu nhìn Lê Hiếu Mạn: “Cô có ý gì?”

Lê Hiếu Mạn nhướn mày mỉm cười: “Lái xe Hoắc, đó là tiền lái xe của anh đó, đừng ngại nhiều, giá trị của anh chỉ từng đó thôi.”

Dứt lời cô tao nhã xoay người, túi xách trong tay vung một cái vung đúng mặt anh ta, hơn nữa còn chẳng thèm nhìn mà trực tiếp đi thẳng vào phòng khách.

Hoắc Vân Hy cầm tờ một tệ trong tay, hung hăng trừng bóng lưng Lê Hiếu Mạn, ánh mắt cực kì sắc bén, hận không thể xông lên bóp chết cô.

Giá trị của anh ta chỉ đáng 1 tệ sao? Trước kia sao anh ta không phát hiện người đàn bà này biết làm người ta tức giận như thế, xem ra trước kia cô nhu nhược yếu đuối đều là giả vờ, quả nhiên là người đàn bà tâm cơ nặng.

Lê Hiếu Mạn và Hoắc Vân Hy một trước một sau vào phòng khách, vừa lúc thấy Hoắc Nghiệp Hoằng từ trên lầu đi xuống, đi chung với ông là người mà lh có năm mơ cũng không nghĩ tới, người đàn ông tuấn mỹ kia lại xuất hiện ở Hoắc gia. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 20: Sao có thể là người đàn ông này?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nam thần?

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn nhìn vào người đàn ông tuấn mỹ đi bên cạnh Hoắc Nghiệp Hoảng, thấy rõ gương mặt người đó, cả người cô u mê rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ nháy mắt đỏ rực, trái đất này bị úng nước sao? Sao cô ta lại gặp anh rồi hả? Anh tới Hoắc gia làm gì?

Anh là anh? Vì sao cùng ông nội xuống lầu?

Chẳng lẽ anh là anh cả của Hoắc Vân Hy?

Trời ạ, cô lại cùng anh cả của chồng mình xảy ra tình một đêm?

Máu nóng trên người Lê Hiểu Mạn dâng lên, xấu hổ muốn chết rồi, vì sao lại là anh chứ? Tuy cô bị bỏ thuốc nhưng mà chín chồ chủ động leo lên người anh đó, sau này bảo cô làm người thế nào đây?

Cô cúi đầu, không dám nhìn anh một chút, cô thật hy vọng mình có thể làm thổ thần mà độn thổ xuống đất quá.

Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy sau đó cười giới thiệu: “Mạn Mạn, Vân Hy, đây là Tư Hạo, anh anh cả của các cháu.”

Nghe Hoắc Nghiệp Hoảng giới thiệu, trái tim đang đập mạnh mẽ của

Lê Hiểu Mạn rơi chậm một nhịp, không hiểu sao lại cảm thấy khẩn trương, hai tay không biết nên đặt vào đâu, đành cụp mắt xuống, hàng lông mi dài như cánh quạt phe phẩy, như sóng nước xao động lòng người.

Hoắc Vân Hy ở bên cạnh cô cất tiếng nói đầy gượng gạo: “Anh cả...”

Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, như bị sét đánh vậy, ngược mắt nhìn Long Tư Hạo, nhìn thấy đôi mắt anh thâm trầm như trời đêm.

Cô đứng thẳng người, cố gắng bình tĩnh tâm tình mà đối mặt với anh, lễ phép chào hỏi, nhưng khóe môi lại co quắp: “Anh... anh cả, xin chào.”

Long Tư Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn, đôi mắt đen như mực híp lại, đôi mắt tối tăm ở trên gương mặt tuấn mỹ làm cho người ta nhìn không ra: “Ông nội, đây là...”

Ánh mắt Hoắc Nghiệp Hoảng từ ái nhìn Lê Hiểu Mạn, cười nói: “Tur Hạo, đó là Mạn Mạn, lúc trước các cháu đã gặp qua, một năm trước Mạn Mạn và Vân Hy kết hôn, hiện tại là em dâu cháu.”

Nghe thấy Hoắc Nghiệp Hoảng giới thiệu Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy kết hôn, đôi mắt Long Tư Hạo thâm thúy càng tối tăm hơn, khiến người cho người gần đó nhìn không ra, gương mặt lạnh lẽo của anh thêm rõ ràng, đôi môi mỏng nhếch lên: “Thì ra là em dâu.”

Giọng nói của anh rất nhẹ, âm thanh rất êm tai nhưng nghe vào tai Lê Hiểu Mạn lại không hiểu sao nghe ra được sự lạnh lẽo.

Không khí có chút cứng ngắc, Lê Hiểu Mạn xấu hổ không biết làm sao, có cảm giác như hít thở không thông.

Cô ngược mắt nhìn anh, thấy đôi mắt anh vẫn tối tăm như thế, khiến cho người ta không lý giải được, biểu tình vô cùng lạnh nhạt không hề có gì là khẩn trương xấu hổ, giống như giữa cô và anh chưa có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh như người xa lạ vậy.

Xem ra chuyện đêm đó anh không để trong lòng, vậy cô cũng không cần lo lắng, như vậy đều tốt cho hai người.

Ánh mắt Hoắc Vân Hy khó có lúc nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy cô nhìn anh cả của anh ta xong hình như không được tự nhiên, gương mặt anh ta không tự chủ căng thẳng hơn.

Hoắc Nghiệp Hoảng ần ần nhận ra bầu không khí không thích hợp, không nghĩ gì nhiều liền nhìn Hoắc Vân Hy, sắc mặt trầm xuống: “Vân Hy, cháu theo ông lên lầu, ông có lời muốn nói với cháu.”

Dứt lời ông ta nhìn Lê Hiểu Mạn, gương mặt ôn hòa: “Mạn Mạn à, hiếm khi anh cả cháu về nhà một chuyến, thay ông nội tiếp đón anh cả cháu nhé.”

“Vâng ạ.” Lê Hiểu Mạn khẽ vâng một tiếng, nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng và Hoắc Vân Hy lên lầu.

Trong phòng khách xa hoa chỉ còn lại Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn, không khí cứng ngắc làm cho da đầu cô run lên. Đấng bời: Thất Liên Hoa

Chương 21: Chúng ta không quen nhau?

Ánh mắt cô nhìn xung quanh đại sảnh, lúc này mới phát hiện từ lúc cô vào không nhìn thấy mẹ của Hoắc Vân Hy - Lý Tuyết Hà.

Long Tư Hạo ngồi trên chiếc ghế salon bằng da trong phòng khách, đôi mắt thâm thúy như mực nhìn Lê Hiểu Mạn đang bất an đứng đó, đôi môi mỏng mím lại, lạnh lạnh nói: "Ông nội bảo em tiếp đãi tôi, em quên sao?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn mới ngược nhìn anh, thấy anh đang ngồi trên ghế salon, đôi chân thon dài được bọc trong chiếc quần tây tao nhã, đẹp trai thật khiến cho người ta hít thở không thông, đôi mắt đen như mực thần bí khó lường, cả người khí chất tao nhã, ẩn ẩn khí thế cao quý, anh ngồi đó giống như vương giả, làm người ta sinh lòng sùng bái.

Lê Hiểu Mạn tiến lên, anh mắt vẫn nhìn lửng lơ mà không dám nhìn thẳng vào anh, đã xảy ra chuyện như vậy cô không thể bình tĩnh được như anh.

Hiện tại cô không biết tiếp đãi người khác như thế nào đây.

Lúc Long Tư Hạo ngồi trên ghế, ánh mắt cô lại nhìn trên bàn trà xa hoa được khắc hoa, lại từ trong mâm chân đờ ngã voi cầm quả táo vàng nhập khẩu từ Mỹ nhỏ giọng nói: "Tôi gọt cho anh quả táo."

Long Tư Hạo không nói gì, ánh mắt híp lại lạnh nhạt nhìn cô, thấy đôi tay nhỏ nhắn như ngọc của cô đang gọt táo mà run run, anh mím

chặt môi, cất tiếng: "Hôm nay vì sao em lại đi mua thuốc tránh thai?"

"Sao cơ..." nghe thấy lời anh nói, khuôn mặt Lê Hiếu Mạn quẫn bách đỏ lên, bàn tay run run, lưỡi dao sắc bén cứ thế cắt qua ngón tay cô.

Thấy ngón tay dính máu, Lê Hiếu Mạn theo bản năng muốn cho vào miệng, thì đột nhiên một bàn tay trắng tinh đã trước một bước nắm lấy cổ tay cô, lúc cô đang giật mình thì ngón tay cô đã được cho vào miệng anh.

"Á.. anh..." cả người Lê Hiếu Mạn ngây ra như phỗng, chấn kinh vô cùng, ánh mắt nhìn tới nhìn lui như tên trộm, anh đang làm gì vậy? Giúp cô hút ngón tay sao? Vì sao chứ? Hình như anh là anh chồng cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên không thôi, lập tức rút tay về, đôi mắt cảnh giác trừng anh: "Anh làm cái gì vậy?"

Đôi môi anh nhếch lên, ánh mắt nhàn nhạt nhìn cô, không đáp lời của cô mà nhỏ giọng nói: "Em còn chưa nói cho tôi biết vì sao lại đi mua thuốc tránh thai?"

Cô nhúu mày lại ngược mắt lên nhìn anh, ngẫm điều chỉnh bản thân mới bình tĩnh nói: "Tôi và Vân Hy vẫn chưa muốn có con, đương nhiên là phải đi mua thuốc tránh thai, chuyện này hình như không nằm trong phạm vi cần anh quan tâm, tuy anh là anh trai của Vân Hy nhưng mà từ lúc tôi gả vào Hoắc gia thì chưa bao giờ gặp anh, chẳng quen biết anh..."

Cô còn chưa nói xong thì Long Tư Hạo đã lạnh giọng nói: "Đêm đó ở cùng một chỗ với tôi vẫn chưa đủ quen hả?"

"Anh..." Lê Hiếu Mạn kinh ngạc, còn tưởng anh không để chuyện đó

trong đầu quên sạch rồi, cho rằng anh sẽ không để ý, không nghĩ lúc này anh lại mặt không đỏ tim không đập nhamb mà nhắc tới.

Cô nheo mắt, khuôn mặt đỏ đến mang tai, cố gắng dùng giọng điệu bình thường nhất: "Chuyện đêm đó tôi đã quên rồi, tối nhất anh cũng quên hết đi."

Anh nhìn vào khuôn mặt đỏ bừng của cô, ánh mắt lạnh nhạt, đôi môi mím lại, giọng nói cất lên không nghe r chút gợn sóng: "Tôi là lần đầu tiên đấy."

Chương 22: Mục đích chân chính khiến anh trở về

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe vậy khóe môi Lê Hiểu Mạn giật giật, suýt chút nữa thì từ trên ghế sofa bật dậy, nhìn bề ngoài của anh tao nhã như thế, sao lời nói ra lại làm chấn động lòng người như vậy? Chuyện vừa nãy đủ làm cho người ta chấn kinh rồi.

Cô nheo mắt, đang muốn nói gì đó thì mẹ của Hoắc Vân Hy là Lý Tuyết Hà từ trên lầu đi xuống.

Cô lập tức đứng lên lễ phép chào hỏi: “Mẹ...”

Lý Tuyết Hà vừa thấy cô liền không cho sắc mặt hòa nhã, sau đó đưa tay lên dùng sức tát cô một cái.

“Á...” đột nhiên bị một cái tát, Lê Hiểu Mạn quay đầu lảo đảo, không đứng vững, cả người ngã sấp trên ghế.

Bàn tay mảnh khảnh che má, lại ngược mắt nhìn Lý Tuyết Hà, trong mắt đỏ lên: “Vì sao mẹ đánh con?”

Lý Tuyết Hà tàn nhẫn phẫn nộ nhìn cô: “Cô còn dám hỏi vì sao? Cô nói bậy gì Vân Hy trước mặt ông cụ? Ông cụ ở trong phòng giận dữ nói muốn đuổi Vân Hy ra khỏi Hoắc thị, người đàn bà như cô thật nhẫn tâm, Vân Hy là chồng cô, cô lại đối với tôi như thế, cô cứ thế hy vọng nó bị đuổi ra khỏi Hoắc gia sao?”

Dứt lời, bà ta trừng cô, lại đưa tay muốn tát thêm cái nữa.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn không kịp trốn tránh, lúc ngàn cân treo sợi tóc thì cổ tay Lý Tuyết Hà bị một cánh tay bóp chặt.

Lý Tuyết Hà thấy người ngăn bà ta đánh Lê Hiếu Mạn là Long Tur Hạo, đành nén lại cảm xúc trong lòng, đột nhiên anh về nước khiến bà ta vô cùng bất an, thậm chí lo sợ mục đích thực sự khiến anh về nước, từ mười năm trước anh đã ra nước ngoài, bà ta còn tưởng anh không về, thậm chí nghĩ anh...

Bà ta ra vẻ kinh ngạc nhìn Long Tur Hạo, giọng điệu không vui: “Tur Hạo, con làm gì vậy? Tuy con là cháu trai trưởng của Hoắc gia nhưng dù sao ta cũng là bề trên của cháu, thế nào, vừa về nước đã muốn ngăn ta dạy dỗ con dâu sao?”

Ánh mắt Long Tur Hạo lạnh nhạt nhìn gò má đang sưng của Lê Hiếu Mạn, đôi mắt đen thâm thúy thậm chí không tự chủ hiện lên sự thô bạo, đôi mắt thâm trầm như màn đêm, âm thanh lạnh lẽo phát ra từ kẽ răng: “Dì muốn dạy con dâu thì được nhưng nơi này không thích hợp.”

Dứt lời, anh buông tay bà ta ra, lại ngồi xuống ghế, khí chất tao nhã khí vũ bất phàm, giống như một đế vương cao cao tại thượng.

Lê Hiếu Mạn không nghĩ tới anh lại giúp cô, cô đỏ mắt nhìn anh, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc.

Lý Tuyết Hà bị Long Tur Hạo ngăn cản nên không dám ngang nhiên làm gì anh đành trút hết sự tức giận lên người Lê Hiếu Mạn.

Ánh mắt bà ta không vui giận dữ hét cô: “Còn ngây ngốc đó làm gì? Không mau vào bếp giúp mẹ Trương đi, thật sự xem mình là thiếu

phu nhân Hoắc gia sao?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn rũ mắt, hàng mi thon dài che đi cảm xúc trong mắt, cô đứng lên đi vào bếp, từ đầu cô đã không muốn đối mặt với bà ta rồi, đi vào bếp.

Ánh mắt Long Tư Hạo vẫn lạnh nhạt nhìn bóng lưng cô, đôi mắt tối tăm, gương mặt tuấn tú như bao phủ một tầng thâm thúy khiến cho người ta không nhìn ra cảm xúc của anh.

Chương 23: Miệng chó phun không ra ngà voi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đang bận rộn ở phòng bếp, mẹ Trương nhìn thấy Lê Hiểu Mạn đi vào có chút ngạc nhiên: “Thiếu phu nhân, sao cô lại tới đây?”

Lê Hiểu Mạn nhìn mẹ Trương nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Mẹ Trương, tôi tới giúp bà.”

Mẹ Trương nhìn cô, thấy nửa má trái cô sưng đỏ, thở dài đau lòng nói: “Thiếu phu nhân, cô lại phải chịu ủy khuất rồi, haiz, không biết thiếu gia và phu nhân nghĩ gì nữa, sao cứ không thấy điểm tốt của cô chứ? Cô nhanh đi cầm túi nước đá đắp lên má đi, nơi này của tôi không cần cô giúp đỡ.”

Lê Hiểu Mạn cười nhìn mẹ Trương đang chuẩn bị rửa rau: “Mẹ Trương, tôi không sao, tôi ở đây giúp bà, thuận tiện học tập tay nghề nấu ăn của bà.”

Mẹ Trương nghe cô nói vậy cũng không cự tuyệt cô giúp đỡ nữa.

Nấu cơm xong, Lê Hiểu Mạn giúp mẹ Trương bày đồ ăn lên bàn ăn bằng cẩm thạch, Hoắc Nghiệp Hoàng và Hoắc Vân Hy từ trên lầu đi xuống, sắc mặt hai người cực kì khó coi.

Đặc biệt là Hoắc Vân Hy, sắc mặt lạnh lẽo như bao phủ một tầng băng, ánh mắt nhìn Lê Hiểu Mạn sắc như kiếm, hận không thể ăn tươi nuốt sống cô.

Nhận ra ánh mắt sắc bén của anh ta, Lê Hiểu Mạn nhíu mày làm như không thấy

Ánh mắt Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn khuôn mặt Lê Hiểu Mạn, thấy khuôn mặt trắng nõn của cô sưng đỏ, dấu tay rõ rệt rõ ràng bị ăn tát.

Ông kéo Lê Hiểu Mạn lại ngồi xuống hỏi: “Mạn Mạn, mặt cháu làm sao vậy? Ai đánh cháu?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng cười nói: “Ông nội, cháu không sao, ăn cơm thôi ạ”

Hoắc Nghiệp Hoằng đau lòng nhìn cô: “Mạn Mạn, trong tay ông có 60% cổ phần, 15% ông tặng cho cháu.”

Lý Tuyết Hà nghe vậy không vui nói: “Ba, nó và Vân Hy kết hôn một năm mà chẳng ra nổi một cái trứng, nó có tư cách gì mà nhận 15% cổ phần chứ?”

“Câm miệng!” Hoắc Nghiệp Hoằng không chờ Lý Tuyết Hà nói xong đã tức giận ngắt lời bà ta, ánh mắt phẫn nộ trừng Hoắc Vân Hy: “Nếu anh dám làm tôi không ôm được chặt trai thì rút khỏi Hoắc thị cho tôi.”

Ánh mắt Lý Tuyết Hà chán ghét nhìn Lê Hiểu Mạn, sau đó nói: “Ba, là thân thể Lê Hiểu Mạn có vấn đề, không mang thai được thì liên quan gì tới Vân Hy? Ba làm vậy chẳng phải quá không công bằng với thằng bé sao?”

Nghe lời Lý Tuyết Hà nói, Lê Hiểu Mạn nắm chặt đôi đũa trong tay, vừa ngước mắt nhìn vừa lúc thấy được ánh mắt thâm thúy như mực của Long Tư Hạo, cô cảm thấy xấu hổ, lập tức cúi đầu, cô không

mang thai hẳn anh phải rõ nhất chứ.

Long Tư Hạo thấy cô hoảng hốt cúi đầu, đôi mắt thâm thúi vi liễm, nhưng gương mặt tuấn tú vẫn như cũ không nhìn ra cảm xúc gì.

Bữa cơm ăn tương đối áp lực, sau khi nhanh chóng ăn xong, mẹ Trương mang cho mỗi người một bát canh gà.

Cơm nước xong Lê Hiểu Mạn dưới ánh mắt của Hoắc Nghiệp Hoảng phải ngồi vào chiếc Bentley của Hoắc Vân Hy ra về.

Rời khỏi Hoắc gia, Lê Hiểu Mạn nhận thấy sắc mặt Hoắc Vân Hy không bình thường, đỏ như nhò ra máu.

Đột nhiên anh ta dừng xe, hô hấp dồn dập.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn nheo mắt cho rằng anh ta đột ngột dừng xe là muốn đuổi cô xuống, cô lạnh lùng nói: “Không cần anh đuổi, tôi tự mình đi xuống.”

Dứt lời cô muốn đẩy cửa xe đi xuống, nhưng đôi tay mảnh khảnh đột nhiên bị Hoắc Vân Hy giữ lại, kéo cô vào ngực anh ta, sau đó cúi đầu muốn hôn cô.

Lê Hiểu Mạn vì hành động của anh ta mà ngẩn ra, sau đó đưa tay đẩy ngực anh ta, ra sức giãy giụa: “Hoắc Vân Hy, anh làm cái gì vậy? Uống lộn thuốc hả?”

Đôi mắt niễm đầy tình dục của Hoắc Vân Hy mang theo sự tức giận nhìn cô, châm chọc nói: “Haha... Lê Hiểu Mạn, tôi có uống lộn thuốc hay không không phải cô hiểu rõ lắm sao? Có phải cô bỏ thuốc vào canh gà không? Cô cứ muốn được tôi leo lên vậy sao? Đê tiện.”

“Bỏ thuốc?” Lê Hiếu Mạn kinh ngạc nhìn anh ta, âm thanh lạnh lẽo:
“Hoặc Vân Hy, anh đủ rồi đấy, tôi bỏ thuốc lúc nào? Anh đừng miệng chó không phun được ngà voi, tôi đã nói rồi, tôi không hề có hứng thú gì với anh.”

Chương 24: Chơi lạt mềm buộc chặt sao?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cơ thể Hoắc Vân Hy khô nóng không thôi, hô hấp ngày càng nóng rực, bàn tay trắng nõn của anh ta nâng cằm cô lên, khuôn mặt tuấn tú lại gần mặt cô, mùi hương nhàn nhạt trên người cô lượn lờ mê hoặc anh ta, làm cho nhiệt độ cơ thể càng nóng hơn.

Khóe môi anh ta nhếch lên sự châm chọc: “Haha Lê Hiểu Mạn, cô thật làm tôi ghê tởm, cô còn giả vờ cái gì, không phải cô bỏ thuốc thì là ai? Nếu cô muốn thế thì tôi thành toàn cho cô.”

Dứt lời anh ta cúi đầu hôn cô.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn hoảng hốt, đôi mắt mờ mịt hơi nước, ra sức giãy giụa: ‘Hoắc Vân Hy, anh bị điên rồi, đừng có chạm vào tôi, hiện tại anh không có tư cách chạm vào tôi.’

Nghe thấy lời cô, Hoắc Vân Hy ngừng lại, đôi mắt nóng rực lại phần nộ nhìn cô: “Lê Hiểu Mạn, cô còn giả vờ trình tiết liệt nữ với tôi làm cái gì? Cô muốn chơi lạt mềm buộc chặt sao?”

“Haha. Lạt mềm buộc chặt với súc sinh sao?” Lê Hiểu Mạn cười lạnh, đôi mắt xinh đẹp khinh thường nhìn anh ta, âm thanh lạnh lùng:

“Hoắc Vân Hy, vốn dĩ tôi còn nghĩ anh là súc sinh, hiện tại xem ra là tôi sao, xem anh là súc sinh thì đúng là vũ nhục đám súc sinh rồi, anh ngay cả súc sinh cũng không bằng, anh là súc nam, biết súc nam là gì không? Là tiện nam ngay cả súc sinh cũng không bằng.”

Lê Hiểu Mạn càng nói càng làm Hoắc Vân Hy phần nộ, lồng ngực kịch liệt đập phồng, sắc mặt xanh mét, đôi mắt đỏ lên, hận không thể ngay lập tức bóp chết cô.

Đột nhiên anh ta giống như con sư tử nổi điên, ánh mắt mang theo thị huyết nhìn cô, bàn tay xé rách quần áo cô: “Nếu cô nói tôi ngay cả súc sinh cũng không bằng vậy tôi đây làm chuyện súc sinh không bằng vậy.”

Dứt lời anh ta cúi đầu xuống như con sói cắn đồ ăn hung hăng hôn cô, chiếc lưỡi dài không mang theo một chút dịu dàng mà xâm lược bên trong.

Hương vị mềm mại ngọt ngào của cô khác hoàn toàn với Hạ Lâm.

Vì được tính phát tác mà Hoắc Vân Hy càng điên cuồng hôn cô.

“Ừm... không cần chạm vào tôi.”

Đôi mắt Lê Hiểu Mạn mờ mịt hơi nước, ủy khuất và khuất nhục theo nước mắt rơi xuống, cô nghiêng đầu ra sức né tránh nụ hôn thô bạo của Hoắc Vân Hy.

Trước kia cô hy vọng anh ta đối tốt với cô, nhưng mà lúc này anh ta đụng vào lại khiến cô cảm thấy chán ghét, làm cô thống hận, làm cô ghê tởm.

Bởi vì Lê Hiểu Mạn quay tới quay lui đầu mình, Hoắc Vân Hy liền hôn vào tóc và mặt cô.

đột nhiên anh ngừng lại, đôi mắt nhiễm đầy tình dục phần nộ nhìn cô, thấy hai tròng mắt cô đầy nước mắt, anh ta không hiểu sao lại cảm

thấy bực bội, khóe môi nhếch lên sự khinh thường: “Lê Hiểu Mạn suýt chút nữa là tôi leo lên người cô rồi đấy, cô bỏ thuốc là muốn tôi chạm vào cô, tôi càng không cho cô được như ý muốn.”

Dứt lời, anh ta lấy di động ra, ở trước mặt cô gọi điện thoại: “Bảo bối, em lập tức đến đường X, anh cần em đến dập tắt lửa, nhanh lên.”

Nghe được lời Hoắc Vân Hy nói, sắc mặt Lê Hiểu Mạn trắng bệch, ngần ngại liếc anh ta.

Nói chuyện điện thoại xong Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn vẫn còn ngồi ở trong xe, phẫn nộ quát: “Còn ngồi ở trong xe làm cái gì? Lăn xuống đi.”

Nghe vậy, trái tim Lê Hiểu Mạn đau nhói, đôi mắt xinh đẹp mờ mịt hơi nước, hít một hơi thật sâu mới lãnh đạm hỏi: “Hoắc Vân Hy, anh thật sự chán ghét tôi như vậy, chưa từng thích tôi một chút sao?”

Hoắc Vân Hy nhíu mày, ánh mắt khinh thường nhìn cô: “Nếu cô không để ông nội ép tôi cưới cô thì có lẽ tôi sẽ không chán ghét cô như lúc này, Lê Hiểu Mạn, sau này cô đừng có chơi tâm cơ gì, tôi không thể nào thích cô.”

Chương 25: Mạnh mẽ kéo vào trong xe

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe thấy lời anh ta nói, nước mắt từ khóe mắt Lê Hiểu Mạn rơi xuống, cô thật nản lòng thoái chí với anh ta rồi: ‘Hoắc Vân Hy, tùy anh có tin hay không, tôi chưa bao giờ ép ông nội để anh cưới tôi, anh nhớ kỹ lời hôm nay, mãi mãi đừng bao giờ hối hận.’

Dứt lời cô xoay người xuống xe, sau đó nhìn thấy một chiếc Porsche dừng lại, một người đàn bà trang điểm kiêu kiêu đi xuống.

Người đàn bà đó trực tiếp leo lên xe của Hoắc Vân Hy.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn sững sờ tại chỗ, trong chốc lát chiếc Bentley màu đen truyền đến tiếng rên của người đàn bà và tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông.

Sắc mặt Lê Hiểu Mạn trắng bệch, thân hình mảnh khảnh như lá thu bay lung lay sắp đổ.

Lúc này, một chiếc Rolls-Royce màu đen đắt đỏ dừng sau lưng cô, một lúc sau lùi lại dừng bên cạnh cô, người đàn ông tuấn mỹ trong xe chính là Long Tư Hạo.

Đôi mắt thâm thúy của anh nhìn chiếc xe Bentley đang lay động, tiếng ái muội trong xe truyền ra rõ rõ, rơi vào lỗ tai anh, thân là đàn ông anh đương nhiên biết trong xe đang là tình huống gì.

Anh nhíu mày, ánh mắt lạnh nhạt nhìn bóng lưng lung lay của cô gái, anh đẩy cửa xe đi xuống, âm thanh trầm thấp vang lên: “Lên xe.”

Nghe được tiếng nói truyền đến, Lê Hiếu Mạn mới hồi hồn, nước mắt làm mờ tầm mắt không hề có ánh sáng nhìn Long Tư Hạo, ngón tay nhỏ hấn chỉ vào chiếc Bentley, như cười như khóc tự giễu nói: “Haha... có phải tôi rất đáng bị cười không? Em trai anh, chồng tôi đấy, lúc này lại đang điên long đảo phượng với người đàn bà khác ở trong xe, mà tôi...”

Long Tư Hạo không chờ cô nói xong đã nhíu mày, cánh tay duỗi ra kéo cô vào xe, sau đó đóng cửa xe, giẫm chân ga lao nhanh mà đi.

“Anh làm gì thế?” Lê Hiếu Mạn ngược nhìn anh, ánh mắt đầy khó hiểu.

Gương mặt Long Tư Hạo không có biểu cảm gì mà lái xe, đôi mắt đen thâm thúy như đáy hồ, nhìn không ra vui giận.

Thấy anh không nói, Lê Hiếu Mạn đành nheo mắt nói: “Tôi muốn xuống xe, tôi không cần ý tốt của anh, đàn ông các anh chẳng có ai tốt đẹp cả, có em thì sẽ có anh...”

Long Tư Hạo nghe lời cô nói, đôi mắt tối tăm, đột nhiên giảm mạnh phanh xe, ánh mắt lạnh lẽo như thanh kiếm vô cùng sắc bén, đôi môi mỏng mím lại: “Lặp lại lời vừa rồi lần nữa.”

Lê Hiếu Mạn thấy đột nhiên anh dừng xe, biểu tình lạnh lùng, cả người ần ần lệt khí làm cho người ta không rét mà run.

Nếu bình thường đối mặt với anh như vậy sẽ khiến cô sợ hãi, nhưng lúc này cô không rảnh mà để ý điều đó.

Cô ngược mắt lên nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tức giận, âm thanh lạnh lùng nói: “Nói lại thì nói lại, I đàn ông các anh không có ai tốt đẹp, có em thì sẽ có anh, Hoắc Vân Hy không phải người thì anh cũng chẳng tốt đẹp hơn gì, đêm đó ở khách sạn anh đã làm gì chính anh rõ ràng, đàn ông quả nhiên đều là động vật nửa thân dưới.”

Không khí trong xe yên lặng quý dị, Lê Hiểu Mạn nghiêng đầu nhìn anh, dưới ánh trắng gương mặt anh càng đẹp trai không giống người bình thường.

Ngón tay trắng nõn thon dài của anh nắm chặt tay lái, đôi môi mím chặt, đường cong trên mặt banh ra, làm cho người ta cảm thấy uy hiếp, tức giận nhưng lại không có biểu tình gì.

Anh không nói gì, ngay lúc Lê Hiểu Mạn cho rằng anh sẽ nổi bão thì anh mới lạnh nhạt phun ra mấy từ: “Đêm đó là em chủ động.”

Chương 26: Anh không biết cự tuyệt sao?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn nháy mắt đỏ ầu, đôi mắt không vui nhìn anh: “Tôi chủ động thì anh không biết cự tuyệt sao? Anh không biết người bị bỏ thuốc thì ý thức sẽ không rõ sao?”

Long Tư Hạo nheo mắt lại, trong mắt bắn ra lệ khí, gương mặt tuấn mỹ vẫn bày ra biểu tình thâm thúy như cũ, đôi môi mỏng mím lại, lạnh nhạt phun ra một câu: “Biết là thế cho nên tôi mới cứu em.”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn bị Long Tư Hạo lạnh nhạt nói một câu làm cho sượng cả mặt, suýt chút nữa thì phun ra máu, cô phát hiện người đàn ông này có thể làm cho người ta tức chết không đền mạng.

Cô cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, tìm một tờ nhân dân tệ từ trong túi ra, trực tiếp nhét cho anh, nghiêng răng nói: “Cảm ơn anh đã cứu tôi, xem như tôi đi tìm một con vịt vậy, đây là thù lao của anh, còn có, nhân tiện cho anh một đánh gia, kỹ thuật của anh thật thối nát.”

Cô đẩy cửa xe tức giận đi xuống.

Kỹ thuật của anh thối nát thật sao? Long Tư Hạo nhìn tờ 100 tệ trong tay, đôi mắt thâm thúy nheo lại, đáy mắt lóe lên ánh sáng không rõ, sau đó nhếch môi không nhìn ra được là anh đang tức giận hay vui vẻ.

Anh ngược mắt lên, ánh mắt nhạy cảm xuyên qua cửa kính xe rơi vào bóng dáng mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn, đôi mắt tối tăm buộc chặt.

Bar Khuynh Tình.

Mùi thuốc lá và rượu trộn lẫn vào không khí, tiếng nhạc trên sàn nhảy vỗ vào lỗ tai, nam nữ muôn hình muôn vẻ không ngừng lác lác thân thể.

Từ lúc Lê Hiểu Mạn từ trên xe Long Tur Hạo đi xuống liền tiến vào quán bar này, đây là lần đầu tiên cô đến bar, âm nhạc điếc tai nhức óc kích thích đau cả màng tai cô.

Không khí ồn ào nơi này không hợp với cô, cô rất không thích, nếu không phải bị Hoắc Vân Hy làm tổn thương trái tim thì cô sẽ không chạy tới nơi này.

Lúc này cô đang ngồi trên quầy bar, vừa uống được vài ly thì khuôn mặt đã đỏ hồng không thôi, giống như quả anh đào chín mọng, quyến rũ mê người.

Tầm mắt cô có chút hoảng hốt, vừa ngược mắt lên liền thấy bốn năm tên đàn ông đang đi tới, trong lòng có cảm giác không tốt, cô chau mày, đứng lên muốn rời đi thì một người đàn ông trong đó chặn cô lại.

Người đàn ông chặn đường cô chừng hơn 40 tuổi, cả người toàn mùi rượu, dây chuyền vàng trên cổ nhìn rất rõ, ông ta cười bỉ ổi, một bàn tay đặt lên vai cô, hai mắt háo sắc nhìn cô: “Người đẹp, một mình uống rượu thật cô đơn, anh trai uống cùng em.”

Lê Hiểu Mạn cựa vai, ánh mắt lạnh lùng nhìn người đàn ông đang

khoác vai cô: “Cút ngay, tôi không cần anh uống cùng.”

Cô càng cựa quậy thì người đàn ông càng ôm chặt lấy cô, cười vô cùng bỉ ổi: “Em gái à, cùng anh chơi đùa đi.”

Nhìn bộ dạng ghê tởm của hắn ta, Lê Hiếu Mạn lại nghĩ tới một màn ở khách sạn, trong lòng dâng lên sự tức giận, cô nheo mắt, ra sức vùng vẫy, một đạp đá vào bụng dưới hắn ta, nhân lúc hắn ta khom lưng vì đau, cô đẩy hắn ra sau đó chạy ra khỏi bar.

Người đàn ông bị đá trúng đau đến nhe rung, giận dữ hét lên: “Mẹ kiếp, bắt người đàn bà kia cho lão tử.”

“Vâng, anh Tuyền.” bốn người đàn ông sau lưng đuổi theo.

Lê Hiếu Mạn vừa chạy ra khỏi quán bar thì đã bị bốn người đàn ông đuổi theo vây quanh, trong đó có một người đàn ông bắt lấy cổ tay cô.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn hoảng hốt, ánh mắt vẫn lạnh lùng nhìn người đàn ông đang giữ chặt cổ tay cô, vùng vẫy: “Buông ra.”

“Cô em dám động tay động chân với anh Tuyền, cô em chết chắc rồi.” người đàn ông bắt được cổ tay cô ngoan độc nhìn cô, cứng rắn kéo cô vào bar.

Chương 27: Sợ tới mức không dám tiến lên

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Buông ra... Buông...” Lê Hiểu Mạn ra sức vùng vẫy, lúc cô định cắn vào tay hắn ta thì phía sau truyền đến âm thanh lạnh lẽo quen thuộc: “Buông cô ấy ra.”

Lê Hiểu Mạn nhìn qua, thấy đúng là Long Tư Hạo, anh đứng thẳng người như cây tùng bách, quanh thân tỏa ra khí thế chấn nhiếp người, hai mắt đen như mực, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cổ tay cô, khuôn mặt tuấn mỹ khó phán đoán tâm tình của anh.

Người đàn ông giữ chặt cổ tay cô nhìn anh, dù là đàn ông nhưng vì dung mạo khiến người ta hít thở không thông của anh mà giật mình, lập tức khinh thường nói: “Mày là ai? Dám quản chuyện của anh Tuyền? Không muốn chết thì tốt nhất đừng xen vào chuyện người khác.”

Người đàn ông nói xong cầm cổ tay muốn dắt Lê Hiểu Mạn đi vào bar nhưng không hiểu sao cổ tay đột nhiên đau xót, rống to: “Áa....”

Lê Hiểu Mạn thấy vậy kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo, cô không hề nhìn thấy anh ra tay thế nào, chỉ nháy mắt anh đã xuất hiện bên cạnh cô, sau đó bóp chặt cổ tay người đàn ông đang nắm chặt cổ tay cô.

Người đàn ông đau đớn kêu la: “Á... buông tay... buông tay...”

Long Tư Hạo híp mắt, đôi mắt lóe lên lệ khí, ánh mắt lợi hại, anh

nhếch môi, cánh tay trắng nõn khẽ dùng sức, sau đó nghe thấy cánh tay người đàn ông rãng rắc một tiếng giống như bị bẻ gãy.

“Á...” Người đàn ông thảm thiết kêu vang trời đêm, tay phải buông lỏng ra, sắc mặt tái nhợt, chỗ bị bẻ đau đớn làm hắn ta đổ mồ hôi như mưa, hai mắt hoảng sợ nhìn người đàn ông anh tuấn trước mặt, thờ cũng không dám thờ mạnh.

Ba người đàn ông khác cũng chấn kinh, sợ tới mức không dám tiến lên giúp đỡ, sợ hãi đứng tại chỗ.

Lê Hiểu Mạn trừng mắt, ngẩn ngơ Long Tur Hạo mặt không đổi sắc, cô không thấy anh dùng sức nhưng bàn tay người đàn ông kia cứ thể bị bẻ gãy, có thể thấy được bắp thịt của anh lớn đến kinh người.

Bề ngoài của anh nhìn thì tao nhã nhưng ra tay lại sắc bén như vậy, trực giác nói cho cô biết người đàn ông trước mặt này là người nguy hiểm, cô nên cách anh xa một chút.

Long Tur Hạo buông lỏng người đàn ông kia ra, sau đó nhìn Lê Hiểu Mạn, âm thanh ầm ầm sự lạnh lùng: “Sau này không được quay lại bar nữa, đi theo tôi.”

Lập tức anh kéo Lê Hiểu Mạn đi, biểu tình trên mặt đầy thâm thúy, bước đến vị trí đậu chiếc Roll-Royce của anh.

Lúc anh mở cửa xe chuẩn bị để Lê Hiểu Mạn ngồi vào thì cô đột nhiên đẩy anh ra, đứng cách xa anh một bước, sau đó hí mắt nhìn anh: “Anh quản tôi làm gì?”

Dứt lời cô nhắc đôi chân không đứng vững tiến về phía trước.

Hai mắt anh vẫn nhìn vào bóng lưng quật cường của cô, anh nhíu

mày, gầm nhẹ: “Lê Hiếu Mạn...”

Lê Hiếu Mạn giật mình đứng vững sau đó xoay người nhìn Long Tur Hạo, nhìn vào đôi mắt đen như mực của anh, nơi đó vẫn thâm trầm làm cho người ta không hiểu, lại như nam châm có ma lực hút vào, hấp dẫn ánh mắt cô, linh hồn của cô sắp bị anh hút vào rồi.

Cô ngẩn ngơ nhìn anh thật lâu.

Rượu tác dụng chậm, tầm mắt của cô có chút mê ly nhìn Long Tur Hạo, lại quơ quơ đầu, bước chân không ổn định tiến về phía trước, sau đó chụp lấy cánh tay anh, nói một lời khiến anh chấn kinh: “Đi thôi, chúng ta đi thuê phòng có được không?”

Chương 28: Gắt gao gần sát anh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Em nói gì?” Long Tư Hạo nhìn cô, thấy sắc mặt cô đỏ hồng liền biết là vì uống rượu.

Anh mím môi, âm thanh trầm thấp vang lên: “Em say rồi.”

Lê Hiểu Mạn có chút tùy hứng lắc đầu: “Tôi không uống rượu, đi thôi, chúng ta đi chỗ phía trước được không?”

Phía trước cách đó không xa có một khách sạn cao cấp 5 sao, cô kéo anh đến đại sảnh khách sạn vàng xanh rực rỡ, sau đó đi thẳng đến quầy lễ tân, đặt túi xách lên bàn sau đó cầm chi phiếu và chứng minh thư ra, ánh mắt lơ mơ nhìn cô gái quầy lễ tân: “Chúng tôi thuê phòng, phiền toái nhanh lên một chút. Thuê một phòng lớn, giường lớn, co dẫn tốt, chúng tôi dễ làm việc.”

Long Tư Hạo bị cô kéo đi nghe thấy cô nói thẳng thừng như thế, đôi môi giật giật, thấy mặt cô ngày càng đỏ, ánh mắt lơ mơ cũng hiểu rượu tác dụng chậm đã bắt đầu phát tác mới nói ra lời như vậy.

Cô gái đứng quầy lễ tân nhìn Lê Hiểu Mạn say khướt lại nhìn dung mạo tuấn mỹ của Long Tư Hạo, sững sốt một chút, gương mặt hoa si nhìn anh mãi mới lắp bắp hỏi: “Tiên sinh... trước... muốn... muốn...”

Không chờ cô ta nói xong thì anh đã nhìn cô ta yêu cầu một gian phòng tổng thống.

Lập tức anh kéo Lê Hiếu Mạn say khướt đi vào phòng tổng thống xa hoa sau đó kéo cô vào phòng tắm.

“Em uống say rồi, tôi xả nước cho em tắm rửa.” anh nhìn cô sau đó bắt đầu xả nước cho cô.

Lê Hiếu Mạn lờ mờ nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh, đột nhiên tiến lên từ phía sau ôm lấy anh.

Long Tư Hạo ngẩn ra, thân thể cứng ngắc, đáy mắt hiện lên cảm xúc phức tạp, đôi môi mỏng mím lại, âm thanh trầm thấp đầy từ tính vang lên: “Lê Hiếu Mạn...”

Anh tách ngón tay trắng nõn của cô ra, xoay người nhìn khuôn mặt đỏ ửng không thôi của cô: “Đi tắm rửa đi, cho tỉnh rượu một chút.”

“Tôi không...” Lê Hiếu Mạn tức giận lắc đầu, cô nhìn anh, lại ôm cổ anh, thân thể mềm mại dựa gần anh, âm thanh khóc nức nở, như muốn lên án: “Hoắc Vân Hy còn đi ngoại tình rồi... vì sao tôi không thể chứ? Tôi cũng muốn thế... không phải chúng ta từng có một lần sao?”

Cánh tay mảnh khảnh trắng trẻo trượt từ mặt anh xuống lồng ngực to lớn của anh, ngón tay run rẩy cứa áo bằng kim cương trên tây phục của anh, một chiếc, hai chiếc...

Sau đó đến cúc áo sơ mi bằng tơ tằm.

Mãi đến khi lồng ngực trắng kiện của anh hiện ra, cô mới ngừng tay run rẩy sờ ngực anh.

Cả người Long Tư Hạo cứng ngắc, đôi mắt nhìn chăm chăm khuôn

mặt cô, đáy mắt lóe lên cảm xúc dị thường, anh nhíu mày như hạ quyết tâm thật lớn sau đó nắm chặt đôi tay không an phận của cô.

“Hiểu Hiểu, được rồi, đừng náo loạn nữa.” âm thanh của anh trầm thấp mà khàn khàn, tràn đầy từ tính và mỉa mai.

Lê Hiểu Mạn lắc đầu, mím chặt môi nói: “Không, tôi cứ muốn anh đấy...”

Cô dán mặt vào lồng ngực gợi cảm của anh, bàn tay nhỏ tranh thủ nắm tay anh, sau đó đặt lên cổ anh, kiễng chân lên hôn anh.

Chương 29: Bế lên, ném vào bồn tắm

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Kĩ thuật hôn của cô vô cùng trúc trắc, không hề có kĩ xảo.

Long Tư Hạo phức tạp nhìn cô, bàn tay trắng nõn chế trụ eo cô, bên trong đôi mắt sâu thẳm lập lòe tình cảm khác thường, âm thanh khàn khàn: “Hiểu Hiểu, biết tôi là ai sao?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt lại nghiêng đầu nhìn, ánh mắt mê ly nhìn anh “Ừ..... anh là..... anh là ai? Anh là đối tượng ngoại tình của tôi sao?”

Nghe vậy, cánh tay Long Tư Hạo đặt bên eo cô hơi siết chặt, đôi mắt thâm trầm, ánh mắt tối tăm sâu không thấy đáy, đột nhiên anh bế cô lên trực tiếp bỏ vào bồn tắm, sau đó xả nước lạnh cho cô.

“A.....”

Nước lạnh kích thích lạnh khiến Lê Hiểu Mạn muốn hét lên, Long Tư Hạo lại ấn vào bồn tắm.

“Nước lạnh có thể làm em khôi phục lý trí.” Anh thấy Lê Hiểu Mạn ngồi ở trong bồn tắm lạnh phát run, gương mặt không có biểu tình nói sau đó liền xoay người đi ra phòng tắm.

Lê Hiểu Mạn thấy anh rời đi cũng không đứng dậy, nước lạnh kích thích để cho cô thanh tỉnh rất nhiều, nghĩ đến Hoắc Vân Hy phản bội,

nghĩ đến anh ta vô tình, cô ngồi ở trong phòng tắm không tiếng động khóc lên.

Qua một hồi lâu, cô mới từ bồn tắm đứng lên, mặc vào áo choàng tắm, sau đó đi ra phòng tắm.

Ngồi ở trên sô pha Long Tur Hạo thấy cô đi ra, ánh mắt nhạy bén dừng ở đôi mắt và gương mặt sưng đỏ của cô, nơi đó rõ ràng có dấu vết đã khóc.

Hàng lông mày anh nhíu lại, đôi mắt đen lóe lên tia lạnh thấu xương, sau đó nhanh chóng khôi phục sự lãnh đạm, thanh âm trầm thấp vang lên: “Lại đây.”

Lê Hiểu Mạn ngẩn ra hạ, khẽ cắn môi do dự nửa mái nhưng vẫn đi tới trước người Long Tur Hạo, giờ phút này cô vẫn hơi nặng đầu, nhưng ý thức thanh tỉnh không ít, nghĩ đến vừa nãy cô chủ động khiêu khích hôn môi anh, mặt cô đỏ lên không thôi, xấu hổ muốn độn thổ rồi.

Cô hơi rử mi mắt, đôi tay buông thõng ở bên người không biết làm sao, ánh mắt lập loè liếc anh: “Vừa nãy..... Tôi không phải cố ý.”

Long Tur Hạo không đáp lại cô mà nhìn cô một cái sau đó duỗi tay nắm cổ tay cô, kéo cô ngồi xuống ghế sofa.

«Á...anh...» Lê Hiểu Mạn cả kinh ngẩn người nhìn anh, lại thấy trong tay anh đang cầm túi chườm đá.

«Chườm đá, đến giờ còn chưa hết sưng đâu.» anh cúi người nhẹ nhàng chườm túi đá lên gò má sưng đỏ của cô.

Anh tới gần, hơi thở thơm mát thuộc về anh xông vào mũi, hô hấp Lê

Hiếu Mạn hơi căng thẳng, hoảng loạn cầm túi nước đá: «Tôi... tôi tự mình làm.»

Cô không cẩn thận chạm vào tay anh như bị điện giật, cô lập tức thu tay, biểu tình có chút không được tự nhiên.

“Không muốn ngày mai không thể gặp người thì đừng lộn xộn.” Long Tur Hạo nhìn cô, thanh âm trầm thấp, biểu tình lạnh nhạt không vì cô không được tự nhiên mà thay đổi.

Lê Hiếu Mạn không nghĩ tới anh còn nhớ cô ở Hoắc gia bị tát một cái tát, đầu quả tim dâng lên cảm giác rung động.

Cô nhìn gương mặt của anh gần ngay trong gang tấc, bởi vì khoảng cách quá gần cho nên hô hấp đan xen lẫn nhau, trái tim cô không hiểu sao đập nhanh gấp mấy lần.

Không khí quá mức ái muội, hô hấp Lê Hiếu Mạn có chút rối loạn, càng thêm không được tự nhiên, không muốn mình lại trầm luân trong bầu không khí này, cô đang muốn duỗi tay đoạt lấy túi chườm đá trong tay Long Tur Hạo thì anh đã buông ra trước.

Anh đứng lên, lãnh đạm nhìn: “Đã khuya rồi, đi ngủ sớm một chút, đừng khóc vì người làm mình đau lòng, như vậy không đáng.”

Dứt lời, Long Tur Hạo lập tức đi ra khỏi phòng ngủ, cũng thay cô đóng cửa phòng ngủ.

Ra ngoài, anh ưu nhã ngồi xuống ghế sofa, ngay sau đó gọi điện thoại cho trợ lý Lạc Thụy của anh.

Chương 30: Đột nhiên tim đập nhanh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong điện thoại truyền đến âm thanh kinh ngạc của Lạc Thụy: “Này tổng tài, sao anh còn chưa ngủ? Không ngủ được sao? Không phải là nhớ tôi đấy chứ? Muốn tôi hát ru ngủ sao?”

“Khụ...Khụ...”

Giọng nói của Lạc Thụy vang lên, đang chuẩn bị hát ru thì Long Tư Hạo đã híp mắt, trong mắt lóe lên sự thô bạo, lạnh thấu xương, âm thanh không có một chút nhiệt độ: “Trước buổi sáng cần để cho tên anh Tuyên ở bar Khuynh Tình biến mất ở thành phố K.”

Lúc này anh như ác ma đến từ địa ngục, ánh mắt lạnh lẽo đó như muốn hủy diệt cả vũ trụ.

Người đàn ông ở đâu đây kia lập tức nghiêm túc lại: “Tổng tài yên tâm, tôi nhất định hoàn thành nhiệm vụ.”

Phòng ngủ, Lê Hiểu Mạn ngơ ngác nhìn cánh cửa phòng bị đóng lại, đôi mắt ướt át, sao anh biết cô khóc chứ?

Cô đứng lên đi tới giường, sau đó mệt mỏi nằm xuống.

Bởi vì vừa uống rượu xong nên đầu vô vẩn nặng nề, ngủ đến nửa đêm thì cả người bắt đầu nóng lên, miệng đắng lưỡi khô lắm bả nói muốn uống nước.

Lúc này đột nhiên cửa phòng ngủ bị mở ra, người đàn ông cao lớn đi tới.

Người tiến vào chính là Long Tư Hạo, trên tay anh cầm một ly nước, lập tức đến cạnh giường, bật đèn ngủ lên, chỉ thấy Lê Hiểu Mạn đang nhú mày, đôi môi khô khốc, anh duỗi tay sờ trán cô phát hiện lại nóng kinh người.

Anh nhú chặt đầu lông mày, một tay đỡ co, động tác dịu dàng cho cô uống nước, sau đó để khách sạn mang thuốc hạ sốt lên.

Anh ôm cô dựa vào ngực, cho cô uống thuốc, sau đó anh đứng lên chuẩn bị rời đi thì đột nhiên Lê Hiểu Mạn ôm lấy eo anh lẩm bẩm: “Không cần đi...không cần đi...”

Thân thể Long Tư Hạo cứng lại, sau đó ngồi xuống, đôi mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt thanh lệ của cô, ngón tay thon dài trắng nõn khẽ vuốt mái tóc mềm mại của cô, âm thanh đầy bất đắc dĩ: “Hiểu Hiểu, vì sao em lại gả cho cậu ta? Nếu không phải bởi vì biết em rất không hạnh phúc, anh sẽ không xuất hiện ở trước mặt em.....”

Nửa đêm, Lê Hiểu Mạn muốn uống nước, nhiệt độ lạnh giảm xuống, anh chăm sóc cô cảm đêm mãi đến sáng.

Sau khi cô tỉnh lại thì đã 3h chiều rồi.

Cô nheo mắt nhìn căn phòng xa lạ, sau đó ngồi dậy duỗi tay vỗ đầu, một màn đêm qua hiện lên trong đầu.

Hiện tại cô tỉnh hơn tối qua nhiều lắm, nhớ tới cô muốn thuê phòng với Long Tư Hạo, sau đó mặt cô lại đỏ lên.

Sao cô uống say xong lại không biết rụt rè như vậy? Chẳng những chủ động cởi áo người đàn ông mà người đó còn là anh trai của Hoắc Vân Hy đấy, quá mất mặt rồi, cô xấu hổ muốn chết.

Lúc này, cửa phòng bị người đẩy ra, âm thanh của người đàn ông vang lên: “Tình rồi sao?”

Nghe tiếng, Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn lên, vừa lúc nhìn vào mắt anh, đột nhiên trái tim cô đập lỡ một nhịp, có chút không được tự nhiên rũ mắt, “Ừ” một tiếng.

Long Tư Hạo nhắc chân đi tới.

Hàng mi dài của cô run run, cong như cánh bướm mê người, ánh mắt nhìn đến đùi anh, trái theo bước chân anh, không hiểu sao trái tim đập loạn nhịp.

Thấy anh đến trước người cô thì dừng lại, hơi thở mát lạnh trên người anh bao trùm khoang mũi, cô lùi ra sau, một bàn tay ấm áp đột nhiên áp lên trán cô.

Cô cứng đờ người cảnh giác nhìn anh: “Anh... anh muốn làm gì?”

Chương 31: Nhỏ bé lại vừa vụn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo thấy cô phản ứng hơi lớn, ánh mắt thâm thúy của anh híp lại, ánh mắt lãnh đạm sắc bén nhìn cô, bàn tay phủ trên trán cô nhẹ nhàng nâng cằm trắng nõn của cô, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: “Tại sao khẩn trương như vậy? Em đang sợ cái gì?”

Lông mi Lê Hiểu Mạn khẽ run, ngược mắt nhìn Long Tur Hạo, cố gắng giữ bình tĩnh: “Anh vừa tiến lên sờ trán tôi, là ai cũng sẽ khẩn trương.”

Long Tur Hạo nheo mắt, lông mi dài nhọn trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh, đẹp kinh tâm.

Anh khẽ nhếch môi mỏng, biểu tình lãnh đạm, không có một tia gợn sóng như mặt hồ tĩnh lặng, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: “Tôi xem em hạ sốt chưa.”

Lê Hiểu Mạn nheo đôi mắt trong suốt sáng bóng lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lướt qua kinh ngạc, đưa tay sờ trán: “Tối qua tôi sốt sao?”

“Ừ!” Ánh mắt Long Tur Hạo sâu thẳm, nhàn nhạt đáp một tiếng, đưa túi Chanel trong tay cho cô, thanh âm trầm thấp: “Vào phòng tắm thay.”

Đôi mi thanh tú của Lê Hiểu Mạn hơi cau lại, liếc áo choàng tắm trên

người cô, do dự một lát, mới nhận lấy túi Chanel trong tay anh, xoay người vào phòng tắm.

Đóng kỹ cửa phòng tắm, cô mới nhìn vào túi, chỉ thấy bên trong trừ áo đầm dài màu trắng còn có đồ lót.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp của cô nhất thời đỏ lên mấy phần, anh ngay cả đồ lót cũng chuẩn bị giúp cô.

Đưa tay lấy ra, cô nhìn xuống đồ lót nhỏ bé, lòng khẽ run lên, nhỏ bé lại vừa vặn, sao anh biết?

Đầm và đồ lót đều là hiệu Chanel, hơn nữa còn là kiểu mới nhất, đôi mi thanh tú nhú lại, cái này hẳn rất đắt!

Thay đồ xong, cô đi ra phòng ngủ, thấy Long Tư Hạo đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng khách sang trọng, thân hình anh tuấn thật cao, áo sơ mi nòng đậm sắc thái, cởi ba nút áo trước ngực, lộ ra lồng ngực quyến rũ khỏe đẹp, nút màu vàng chỗ tay áo dưới ánh sáng rạng đông lấp lánh rực rỡ, ánh mặt trời phủ một lớp màu vàng nhạt lên người anh, lưu quang tuyệt trần, tôn lên gương mặt trắng nõn kia càng tuấn mỹ mê người.

Ngũ quan như thần tạo thành, mày kiếm hẹp dài mê người như bầu trời đêm, vừa giống đan mắt phượng vừa giống cặp mắt đào hoa, sống mũi anh tuấn thật cao, đôi môi mỏng, màu môi như hoa anh đào, phấn phấn mê người, thân người cao chừng 1m88, vai rộng eo hẹp, tỉ lệ vóc người là tam giác hoàng kim, đường nét hoàn mỹ, 360 độ hoàn mỹ không góc chết, bất luận từ góc độ nào nhìn sang đều hoàn mỹ không thể bắt bẻ.

Anh chỉ đứng đó thôi đã là một phong cảnh tịnh lệ, trong trẻo lạnh lùng, cao quý, ưu nhã, mỹ hoặc, mê người.

Lê Hiểu Mạn nheo mắt, không tự chủ nhìn anh nhiều hơn, sau đó giọng cứng rắn hời hợt hỏi: “Cái đó... vậy bao nhiêu tiền? Tôi trả tiền lại cho anh.”

Long Tư Hạo híp đôi mắt thâm thúy, rảo bước đi tới trước mặt cô, hơi nghiêng người, ánh mắt nhạy bén rơi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp của cô, môi mỏng xinh đẹp cách gang tấc bên tai cô: “Tôi không lấy tiền, tôi muốn...”

Lúc nói chuyện, ngón tay thon dài trắng nõn vén tóc cô ra sau tai, động tác ôn nhu mập mờ, nửa câu sau khiến người ta suy nghĩ liên miên.

Hơi thở thoang thoang thuộc về anh tấn công tới, Lê Hiểu Mạn nhú mày, giống như vô tình lui về sau một bước, đứng thẳng người, giọng cứng rắn: “Tôi muốn trả tiền, tôi hẳn không có gì khác có thể cho anh.”

Long Tư Hạo liếc nhìn khuôn mặt lạnh lùng của cô, mắt đen càng thâm trầm làm người ta suy nghĩ không ra: “Không cần.”

Giọng nói anh vẫn trầm thấp thanh nhuận như cũ, ba chữ ngắn gọn như mơ hồ lộ ra lãnh ý.

Lê Hiểu Mạn không rõ liếc anh, cảm thấy trong lời nói của anh hình như mang theo tức giận không thể nói rõ.

Hoặc là ảo giả của cô, cô và anh không quen nhau, anh không thể vì câu nói đầu tiên của cô mà tức giận.

Cô ngược mắt nhìn anh, thanh âm nhỏ lộ ra hời hợt: “Tôi rất cảm ơn anh tối qua không ném tôi say rượu ở ven đường, mặc dù anh là anh

trai Hoắc Vân Hy, nhưng tôi và anh cũng không quen biết...”

Ánh mắt Long Tư Hạo âm trầm, ngắt lời cô: “Không quen?”

Chương 32: Cô muốn ly dị!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt anh lãnh đạm sắc bén, Lê Hiểu Mạn bị anh nhìn chăm chăm như vậy, không biết tại sao có chút không được tự nhiên, nhưng cô vẫn đứng thẳng người, nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của anh: “Xin lỗi, tôi đối với anh, trừ biết anh là anh trai của Hoắc Vân Hy ra, không có bất kỳ ấn tượng nào, còn nữa, tôi sẽ ly dị với Hoắc Vân Hy, anh không cần thiết vì là anh trai của anh ta mà xin lỗi đòi tiền tôi, cho nên, tiền váy, tôi nhất định phải trả cho anh.”

Cô vừa dứt lời, điện thoại Long Tư Hạo bỗng vang lên, nhưng anh không nhận, ánh mắt thâm thúy liếc nhìn cô: “Em muốn ly dị với Hoắc Vân Hy?”

Thanh âm anh vẫn trầm thấp thanh nhuận như cũ, nghe không ra vui giận, ánh mắt sâu thẳm lóe lên tia tình cảm không rõ.

Lê Hiểu Mạn không biết tại sao anh phải hỏi chuyện cô và Hoắc Vân Hy ly dị, có lẽ anh chỉ thuận miệng hỏi, không nghĩ nhiều, cô nhíu mày liếc nhìn anh nói: “Ừ...”

Long Tư Hạo nghe cô trả lời xong liền tiếp điện thoại.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn híp đôi mắt xinh đẹp, vô hình cảm thấy hơi kỳ lạ.

Long Tư Hạo tiếp điện xong, đôi mắt thâm thúy lại híp, ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô: “Tôi có một cuộc họp, đưa em về trước.”

Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu, nở nụ cười hời hợt: “Không cần, tôi sẽ tự về.”

Long Tư Hạo thấy cô kiên quyết, ánh mắt càng phát ra ám trầm khiến người ta nghĩ không ra.

Bầu không khí trong phòng lập tức cứng đờ quý dị, có thể nghe rõ hô hấp của nhau.

Lê Hiểu Mạn không chịu nổi bầu không khí quý dị này, nhíu mày nhìn Long Tư Hạo không chút háo hức, lễ phép nói: “Cảm ơn anh lần nữa, tôi đi về trước.”

Dứt lời, cô xoay người, cũng không quay đầu lại.

Đến khi bóng lưng mảnh khảnh biến mất khỏi phòng, Long Tư Hạo vẫn đứng tại chỗ, ánh mắt thâm trầm nhìn về hướng cô rời đi, đường nét trên khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lẽo cứng rắn.

Rời khách sạn, Lê Hiểu Mạn trực tiếp đón xe về biệt thự Thúy Viên.

Sau đó đến thư phòng gõ hai tờ đơn ly dị, khoe miệng kéo ra nụ cười khổ sở, ký tên mình vào.

Hôn nhân của cô và Hoắc Vân Hy đã hoàn toàn tan vỡ, không cần thiết tiếp tục kéo dài nữa.

Cầm đơn ly dị, cô ngồi trên sofa ở phòng khách chờ Hoắc Vân Hy, chẳng qua đến lúc trời tối cũng không thấy Hoắc Vân Hy trở lại.

Ngay khi cô co rúc trên sofa mơ mơ màng màng ngủ, một thanh âm lạnh như băng xen lẫn châm chọc truyền vào tai cô: “Em đang đợi

tôi?”

Nghe tiếng, lông mi dài nhọn của Lê Hiểu Mạn khẽ run, từ từ mở mắt ra, ánh mắt mê ly nhìn người đàn ông đang lạnh lùng nhìn cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp vừa tỉnh ngủ hơi đỏ, hơn nữa dáng vẻ mông lung kia, mang theo cảm dỗ trí mạng, làm mắt người ta lom lom.

Hoắc Vân Hy nhìn cô lúc này, cục xương ở cổ họng chuyển động lên xuống, ánh mắt lạnh như băng chợt nóng bỏng mấy phần, mang theo tia mê luyến đánh giá cô.

Ngũ quan trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần, mắt trái xoan tiêu chuẩn, lông mày nhỏ, hai mắt ánh nước như một khe suối, con ngươi đen như thạch, mũi xinh xắn, đôi môi béo mạp mê người, là một đại mỹ nhân khí chất thanh nhã hiếm có.

Vóc người nhỏ bé lanh lợi, váy áo dài màu trắng, lộ ra đường cong hình chữ S mê người của cô, giống như một đóa hoa bách hợp khí chất thanh nhã, tinh khiết, không nhiễm bụi trần, lại giống đóa hoa hồng trắng kiêu ngạo, cao quý, đẹp lạnh lùng, mang theo gai nhọn, mơ hồ lộ ra tia trong trẻo lạnh lùng và bất khuất kiêu ngạo không gãy.

Lê Hiểu Mạn cũng không nhận ra ánh mắt Hoắc Vân Hy rơi trên người cô mang theo tia nóng bỏng và mê luyến, cô đứng lên, đưa đơn ly dị mình đã ký xong cho anh ta, mặt không biểu cảm nói: “Hoắc Vân Hy, đây là đơn ly dị tôi in, tôi không cần một phân tiền nào của Hoắc gia các anh, anh xem có vấn đề gì khác hay không, nếu như không có, ngày mai chúng ta đi tìm luật sư xử lý.”

Chương 33: Ôm trách nhiệm vào người

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy liếc nhìn đơn ly dị trong tay cô, hai mắt lạnh lùng mang theo tia không thể tin được, thẳng tắp nhìn cô, thấy biểu tình nghiêm túc của cô.

Đưa tay, anh ta thô lỗ cầm lấy đơn ly dị trong tay cô, thấy cô đã ký tên xong, trong lòng anh ta là vô hình phiền não, thậm chí là tức giận.

Siết chặt đơn ly dị trong tay, ánh mắt rét lạnh nhìn cô: “Lê Hiểu Mạn, chơi lạt mềm buộc chặt cũng phải có giới hạn, em cho là như vậy thì có thể uy hiếp tôi?”

Lòng Lê Hiểu Mạn mơ hồ đau, ở trong lòng anh ta, cô rốt cuộc là một người thế nào, đến giờ anh vẫn cho là cô đang chơi lạt mềm buộc chặt.

Cô ngược mắt liếc nhìn gương mặt tuấn tú xanh mét của anh, thanh âm trong trẻo lạnh lùng: “Hoắc Vân Hy, tôi không có hứng thú chơi lạt mềm buộc chặt với anh, từ khi anh bắt đầu phản bội hôn nhân của chúng ta, anh liền không có tư cách để tôi làm bất cứ chuyện gì vì anh, ký tên đi! Chờ chúng ta ly dị, anh sẽ biết tôi có phải đang chơi lạt mềm buộc chặt với anh hay không.”

Ánh mắt Hoắc Vân Hy sắc bén nhìn khuôn mặt lạnh lùng của cô, từ trong mắt cô, anh ta nhìn ra tia quyền uy của cô đối với anh ta, lòng anh ta có chút hoảng sợ.

Anh ta nheo mắt, bàn tay trắng nõn nắm cầm cô, ánh mắt sắc bén nhìn cô: “Lê Hiểu Mạn, đừng giả bộ với tôi, không phải em rất yêu tôi sao? Chúng ta kết hôn một năm, bất luận tôi lạnh nhạt em thế nào, em cũng không nói ly dị, bây giờ em nói ly dị với tôi, em cho là tôi sẽ tin em?”

Nghe anh ta nhắc tới một năm qua, Lê Hiểu Mạn liền đau lòng không thôi, càng hối hận không thôi.

Cô dùng một năm chờ anh ta hồi tâm chuyển ý, bây giờ nghĩ lại, thật sự rất không đáng giá.

Cô lạnh nhạt kéo tay anh ta nắm cầm mình xuống, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, có tin hay không là tùy anh, anh hãy bớt nói nhảm đi, ký tên là được.”

Hoắc Vân Hy thấy giọng cô kiên quyết, ánh mắt lạnh lùng, trong lòng anh ta càng hốt hoảng tức giận.

Cô chủ động nói ly dị, anh ta phải vui vẻ mới đúng, nhưng mà tại sao anh ta lại cảm thấy không cam lòng?

Anh ta lạnh lẽo nhìn cô: “Lê Hiểu Mạn, em lại đang chơi trò gì? Em biết rõ ông nội sẽ không đồng ý chúng ta ly dị, em làm như vậy là cố ý muốn cho ông nội giận tôi có phải không? Em đang trả thù tôi, em muốn mượn tay ông nội đuổi tôi ra khỏi Tập đoàn Hoắc thị? Tâm cơ của em đúng là lớn, tôi không thể nào ly dị với em.”

Lê Hiểu Mạn vì lời nói của anh ta, tay mảnh khảnh nắm lại thành quyền, mắt đầy tức giận: “Hoắc Vân Hy, rõ ràng chỉ số thông minh của anh rất cao, nếu đầu óc anh xảy ra vấn đề, phiền anh dùng tiểu não xem xét vấn đề, tôi...”

Điện thoại Hoắc Vân Hi đột nhiên vang lên, anh ta không đợi cô nói xong, liền tiếp điện thoại.

“Lâm Lâm...”

Lê Hiểu Mạn vừa nghe đến Hoắc Vân Hy ôn nhu kêu Lâm Lâm, cũng biết là điện thoại Hạ Lâm gọi tới, quyết tâm muốn ly dị với anh ta hơn.

Chờ anh ta tiếp điện thoại xong, cô bình thản nói: “Hoắc Vân Hy, nếu như anh sợ ông nội biết chuyện chúng ta ly dị, chúng ta có thể lén ly dị trước, sau đó phía ông nội tôi sẽ đi nói, tôi sẽ ôm tất cả trách nhiệm vào người tôi, như vậy anh có thể yên tâm!”

Hoắc Vân Hy nheo mắt, thấy cô không giống như đang nói dối, ánh mắt sắc bén thêm mấy phần: “Lê Hiểu Mạn, em cho là ông nội sẽ tin lời em sao?”

“Cái này cũng không được, kia cũng không được, rốt cuộc anh muốn thế nào?” Lê Hiểu Mạn nheo mắt, thanh âm tăng cao mấy phần, gặp phải người như Hoắc Vân Hy, tốt tính đi nữa cũng sẽ bị anh ta chọc giận.

Hoắc Vân Hy ném đơn ly dị trong tay cho cô, bàn tay trắng nõn nâng cằm cô, ánh mắt sắc bén nhìn cô, nói ra lời nói sẽ khiến anh ta hối hận sau này: “Trừ phi em tìm một người ngoại tình...”

Chương 34: Trước kia mắt cô đúng là bị mù

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tám chữ ngắn gọn nghe vào tai Lê Hiểu Mạn như sấm sét giữa trời quang, cô lui về sau một bước, né tránh đụng chạm của Hoắc Vân Hy, lòng đau thắt lại.

Đây chính là chồng cô chờ đợi một năm sao? Đêm đó ở quán bar hại cô mất đi trong sạch còn chưa đủ sao?

Trước kia mắt cô đúng là bị mù, lại thích tra nam như anh ta, cô thật sự nên đi mua chai thuốc nhỏ mắt rửa mắt.

Ánh mắt cô ửng đỏ, cắn chặt môi dưới đang run rẩy, không để cho mình rơi nước mắt trước mặt anh ta, giọng nhẹ như tơ lông hồng: “Hoắc Vân Hy, vì bảo vệ chính anh, anh thật sự dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào...”

Xoay người, cô không để ý tới Hoắc Vân Hy nữa, đi thẳng lên lầu, đi được một nửa, thanh âm cô như từ nơi xa xôi bay tới, làm người ta không đoán được: “Gặp được người thích hợp, tôi sẽ làm như ý muốn của anh.”

Hoắc Vân Hy đứng ngây người nhìn Lê Hiểu Mạn, đến khi bóng người cô biến mất khỏi tầm mắt anh ta, anh ta vẫn còn đứng tại chỗ.

“Gặp được người thích hợp, tôi sẽ làm như mong muốn của anh.”
Lời này giống như một cây gai đâm vào lòng anh ta, khiến anh ta

phiền não không dứt, lòng mơ hồ phát đau.

Lúc này, điện thoại anh ta lại vang lên lần nữa, vừa nghe đi thoại, anh ta vừa đi ra ngoài.

Sau khi lên lầu, Lê Hiếu Mạn đi thẳng vào phòng khách*, lần này không khóc vì Hoắc Vân Hy nữa, vì nhớ tới câu nói kia của Long Tư Hạo, không cần khóc vì người không đau lòng em, không đáng giá.

(*) Phòng ngủ dành cho khách.

Mấy ngày sau, Hoắc Vân Hy không về biệt thự, Lê Hiếu Mạn cũng được yên tĩnh.

Trước kia còn ôm hy vọng với Hoắc Vân Hy, cô luôn đợi ở nhà, làm một người vợ tốt chờ chồng về nhà, nhưng bây giờ không cần.

Cô bấm số điện thoại của Lâm Mạch Mạch: “Mạch Mạch, mình muốn đi tìm việc làm, không muốn mỗi ngày đều nằm dí ở nhà.”

Trong điện thoại truyền tới thanh âm tán đồng của Lâm Mạch Mạch: “Mạn Mạn, cậu nên như vậy sớm hơn, đi làm việc thì sẽ không đặt tâm tư trên người Hoắc Vân Hy cận bã đó mỗi ngày nữa, Tập đoàn châu báu TE gần đây đang tuyển nhà thiết kế, mình chuẩn bị đi thử, cậu có muốn đi chung không?”

“Mình...” Lê Hiếu Mạn nhíu đôi mi thanh tú: “Đầu vào có cao hay không? Mạch Mạch, cậu biết đó, mình học chưa xong đã gả cho Hoắc Vân Hy, cho nên...”

“Mạn Mạn, mình cũng đáng tiếc thay cậu, cậu còn chưa học xong đã gả cho tên cận bã Hoắc Vân Hy đó, bây giờ chưa tới 20 tuổi... Nhưng mà cậu yên tâm, mình nghe nói TE không chú trọng bằng

cấp, chỉ cần cậu có sản phẩm thiết kế tốt, thì có hy vọng vào, với thiên phú của cậu về phương diện này, mình tin cậu nhất định có thể vào.”

Lê Hiểu Mạn nở nụ cười yếu ớt: “Được rồi, chúng ta cùng đi khảo hạch.”

“Vậy thì ngày mai đi, cứ quyết định như vậy.”

Ngày hôm sau, Lê Hiểu Mạn và Lâm Mạch Mạch cùng đi khảo hạch, may mắn chính là hai người đều được trúng tuyển.

Để ăn mừng, Lâm Mạch Mạch đề nghị đi ăn một bữa.

Hai người đến nhà hàng tây tên là Victor ở thành phố K ăn.

Victor là nhà hàng tây sang nhất thành phố K, bên trong cực kỳ xa hoa, mực đen phối hợp với vàng óng, tràn đầy lãng mạn, sàn nhà màu vàng nâu, đèn treo thủy tinh phức cổ lớn, sáng chói mắt, mỗi một bàn ăn đều bày bó hoa hồng đỏ kiêu diễm ướt át, hai nến thủy tinh, ánh nến vàng óng lóe lên như sao, là nơi tình nhân hẹn hò dùng cơm.

Dĩ nhiên, tới nơi này dùng cơm không chỉ có tình nhân.

Lê Hiểu Mạn và Lâm Mạch Mạch tiến vào nhà hàng, ngồi xuống ở chỗ đặt.

Chương 35: Cẩn thận trình tiết khó giữ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hôm nay Lê Hiểu Mạn mặc váy yếm màu bạc ôm sát người, hoàn mỹ quấn quanh vóc người vô cùng yếu điệu nhỏ bé của cô, quyến rũ không mất ưu nhã, bên ngoài khoác áo cộc tay nhỏ màu trắng, tóc dài quấn xõa xuống, khí chết mê người, kết hợp với khuôn mặt thanh xuân tịnh lệ của cô, lại thu hút tầm mắt người khác.

Cô tiến vào nhà hàng liền thu hút không ít ánh mắt nam sĩ trong nhà hàng.

Ánh mắt trong veo đánh giá nhà hàng, cô nheo mắt nhìn Lâm Mạch Mạch ngồi đối diện cô, thấp giọng nói: “Mạch Mạch, nơi này rất đắt phải không! Bữa này hay là mình mời.”

Lâm Mạch Mạch mặc áo đầm màu cam eo gầy, quyến rũ cáng dã.

Vóc người cô ta vô cùng nhỏ bé lả lướt như Lê Hiểu Mạn, tóc dài màu nâu uốn lại gọn sóng tùy ý xõa ngang vai, đôi mắt xinh đẹp, màu da trắng nõn, màu môi hồng diễm mê người, so sánh với khí chất thanh nhã như bách hợp của Lê Hiểu Mạn, cô ta giống như một đóa hoa hồng đỏ rực, diễm lệ, quyến rũ, là kiểu mỹ nữ quyến rũ trên người.

Cô ta nhìn Lê Hiểu Mạn đang nhíu mày, cười nói: “Bạn thân, tình hình của cậu, mình biết rõ, mặc dù cậu kết hôn với tên cận bã Hoắc Vân Hy nhưng xưa nay anh ta không hề cho tiền cậu, tiền của cậu

đều chính cậu kiếm được, mỗi tháng còn phải cho mẹ và cậu của cậu, bữa này vẫn mình là mời, lần sau cậu mời.”

Ngay sau đó, Lâm Mạch Mạch đưa thực đơn cho cô, cong môi nói: “Gọi thức ăn trước đi.”

Lê Hiếu Mạn ngược mắt nhìn cô ta, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lộ ra nụ cười yếu ớt, trong lòng rất cảm động, cô có người bạn tốt này, cô rất vui vẻ yên tâm.

Cô rũ mắt, ánh mắt vừa nhìn thực đơn, bên tai liền vang lên tiếng kinh hô của Lâm Mạch Mạch.

“Mạn Mạn, mau nhìn, nam thần...”

Nghe được hai chữ “nam thần”, lòng Lê Hiếu Mạn vô hình run lên, ngay sau đó ngược mắt nhìn theo hướng ngón tay Lâm Mạch Mạch chỉ, quả nhiên thấy Long Tư Hạo, ngoài anh ra còn hai người đàn ông.

Hôm nay anh mặc áo sơ mi màu bạc hiệu Armani, quần tây màu trắng nhãn hiệu Calvin, không đeo cà vạt, áo sơ mi cởi ra hai nút áo, hơi rộng mở, khí chất cao nhã, trong trẻo lạnh lùng, tôn quý, mị hoặc, là người đứng giữa quyền rũ nhất trong ba người.

Nhân viên phục vụ trong nhà hàng và khách, bất luận trai gái đều đưa mắt nhìn anh.

“Long thiếu, tôi có đề nghị này, lần sau anh đi ra ngoài tốt nhất đeo mặt nạ, khuôn mặt trai gái mê luyến này của anh, cẩn thận trình tiết khó giữ được.”

Người nói chuyện chính là người đàn ông ngồi đối diện Long Tư

Hạo, Lăng Hàn Dạ, thái tử gia Tập đoàn Lăng Đình, ngũ quan tuấn mỹ tà mị, góc cạnh rõ ràng, màu da trắng nõn, sống mũi cao lớn lộ ra mấy phần khí tức người Tây phương, ánh mắt màu nâu mị hoặc mê người, khoe mọi nở nụ cười nhạt, xen vào chút tà khí làm người ta nghĩ không ra, âu phục màu nâu hiệu Armani, thân hình cao lớn, như Long Tur Hạo, quanh thân tản ra một ít tà khí, nhưng lại không mất đi ưu nhã, cao quý.

Người đàn ông ngồi bên cạnh anh ta vô cùng gầy gò, tóc ngắn lờm chờm, cắt tinh xảo che trán, giữa hai lông mày lộ ra thanh tú, làn da trơn mịn như kem, đường cong khuôn mặt nhu mỹ, đôi mắt hắc bạch phân minh, đôi môi khế mím, màu môi là màu hồng đào nhàn nhạt, khí chất nho nhã, lịch sự, mặc trang phục thường hiệu Bocelli, tay trái đeo đồng hồ Da Feili, tôn lên khí chất ôn văn nho nhã của anh ta, cao hơn 1m7, ở trước Long Tur Hạo và Lăng Hàn Dạ, anh ta trông tương đối gầy gò.

Đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn Long Tur Hạo, nho nhã cười một tiếng: “Tur Hạo, tôi đồng ý lời của Hàn Dạ, anh thật sự nên đeo mặt nạ, hai người phụ nữ bên kia nhìn anh rất lâu rồi.”

Chương 36: Lại thấy người đàn ông cận bã

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo nghe vậy nheo mắt lại, ánh mắt lạnh nhạt nhìn nhà ăn, vừa lúc cùng Lê Hiểu Mạn ngồi ở cách chỗ anh không xa, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Trong mắt anh hiện lên sự kinh ngạc, như không nghĩ lại trùng hợp gặp cô ở nơi này.

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy anh đột nhiên trái tim đập loạn nhịp.

Cô thu hồi tầm mắt, khuôn mặt không hiểu sao đỏ lên.

“Mạn Mạn, sao đỏ mặt hả? Không phải là... vì nam thần đấy chứ?” Lâm Mạch Mạch nhíu mày, vẻ mặt đặc ý nhìn Lê Hiểu Mạn.

“Mình đỏ mặt chỗ nào chứ?” Lê Hiểu Mạn đưa tay sờ mặt, làm bộ tức giận trừng cô ấy: “Cậu đừng có nói lung tung, làm sao mình có thể đỏ mặt vì anh ta được chứ, anh ta là anh trai của Hoắc Vân Hy đấy.”

“Cái gì? Anh...anh trai?” Lâm Mạch Mạch trừng mắt ra, kinh ngạc nhìn Lê Hiểu Mạn, nhỏ giọng hỏi: “Mạn Mạn, sao lại như thế? Sao nam thần lại có thể là anh trai của Hoắc cận bã được.”

Lê Hiểu Mạn chau mày, ngược mắt nhìn Lâm Mạch Mạch: “Chuyện của Hoắc gia mình không rõ, mình chỉ biết anh ta đã ra nước ngoài

từ lâu, anh ta hình như cùng Hoắc Vân Hy là cùng cha khác...”

Chữ mẹ còn chưa nói ra thì Lê Hiểu Mạn ngừng lại sững sờ nhìn hai người đi tới.

Hôm nay đúng là trùng hợp mà, Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm lại tới đây ăn cơm.

“Mạn Mạn, sao vậy?” Lâm Mịch Mịch thấy đột nhiên Lê Hiểu Mạn không lên tiếng, cô ấy nhìn theo tầm mắt của cô, vừa lúc nhìn thấy Hoắc Vân Hy vô cùng thân thiết ôm eo Hạ Lâm eo, ngênh ngang đi tới.

“*** kiếp, Hoắc cận bã thật hung hăng, giữa ban ngày ban mặt ôm tiểu tam ngênh ngang yêu dương vụng trộm bên ngoài, anh ta xem cậu không tồn tại sao? Mạn Mạn, hôm nay mình phải thay cậu dạy dỗ đôi nam nữ cận bã này mới được.”

Dứt lời, Lâm Mịch Mịch đứng lên chuẩn bị đi tới chỗ Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy lập tức kéo cô ấy ngồi xuống, lạnh nhạt nói: “Mịch Mịch, đừng làm ô uế tay cậu.”

Cô nói lời này đúng lúc Hoắc Vân Hy ôm Hạ Lâm đi qua, ánh mắt anh ta sắc bén mà phần nộ trừng cô, sau đó cùng Hạ Lâm đi tới chỗ đã đặt sẵn.

Hạ Lâm mặc váy đỏ cổ chữ V bó sát, dáng người nhỏ xinh làm cho người ta có cảm giác yếu đuối, không nhìn được mà đau lòng che chở cho cô ta, làn da cô ta trắng tinh, mặt trái xoan nhỏ nhỏ, trang điểm lên tương đối xinh đẹp, mặt mày lộ ra sự kiêu căng, tuy là mỹ nữ nhưng so với Lê Hiểu Mạn thì ít hơn sự thanh nhã mê người.

Hoắc Vân Hy mặc áo sơ mi màu hồng phấn, cà vạt màu tím trầm, quần tây đen thủ công, đều là nhãn hiệu nổi tiếng, anh ta ít nhất cũng cao hơn 185, dáng người tuấn lãng, hàng lông mày đen xinh đẹp, đôi mắt sắc bén, độ dày đôi môi cũng rất vừa phải, gương mặt đẹp trai, kiên nghị, tuy là em trai Long Tur Hạo nhưng hai người ngoại trừ khoảng trán có 3 phần giống ra thì khí chất hoàn toàn khác, anh ta làm cho người ta cảm thấy lạnh lùng xa cách, lãnh mị mà sắc bén, mà Long Tur Hạo làm cho người ta cảm thấy cao nhã, khí phách, khí vũ hiên ngang, thần bí, vô hình tạo ra khí thế chấn nhiếp người khác.

Không may là Hạ Lâm và Hoắc Vân Hy đặt chỗ lại ở ngay bên cạnh Lâm Mạch Mạch và Lê Hiểu Mạn.

Chương 37: Tiểu tam, kỹ thuật ti tiện là số 1

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vừa ngồi xuống, tiếng nói kiều mỹ của Hạ Lâm vang lên: “Vân Hy, không bằng chúng ta đổi chỗ ăn khác đi, em không muốn cho chị khó chịu.”

Lâm Mạch Mạch vừa nghe Hạ Lâm nói mà giận, giọng nói không tốt đẹp gì: “Có người trời sinh ti tiện chưa nói còn thích giả bộ thanh cao, quả nhiên trồng dưa được dưa trồng đậu được đậu, tiểu tam thì trời sinh đã là tiểu tam, khả năng khác thì không có nhưng kỹ thuật ti tiện thì số 1, còn có người đàn ông cặn bã nào đó, bắt cá hai tay thì hơn người, sớm muộn gì cũng tổn thương mình, một kỹ thuật ti tiện, một kỹ năng bắt cá hai tay, trời sinh một đôi.”

Hạ Lâm nghe Lâm Mạch Mạch nói, tức giận nắm chặt tay, gương mặt đỏ bừng nhưng không dám cãi lại, cô ta biết nếu mình mở miệng thì chẳng khác nào là tiểu tam rồi.

Trong nhà hàng nhiều người như vậy, cô ta mắt mặt không chịu nổi.

“Vân Hy...” hai mắt cô ta đắm lệ nhìn Hoắc Vân Hy, ủy khuất vô cùng.

Hoắc Vân Hy thấy vậy nhíu chặt mày, gương mặt góc cạnh hiện lên sự tức giận, liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, trong đôi mắt sắc bén lóe lên sự cảnh cáo.

Nhận thấy ánh mắt cảnh cáo của Hoắc Vân Hy, Lê Hiếu Mạn nhíu mày, lồng ngực phình muộn, nhưng không còn cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế nữa rồi.

Đối với Hoắc Vân Hy mà nói cô đã vô cảm rồi.

Lâm Mạch Mạch che mũi nhíu mày nhìn Lê Hiếu Mạn: “Mạn Mạn, sao có mùi gì khai khai, sao hồ ly tinh lại chạy tới nhà hàng? Thật là khó ngửi, chúng ta đổi bàn khác đi.”

Lập tức cô ấy kéo Lê Hiếu Mạn đứng lên đi về phía bàn của Long Tur Hạo.

Long Tur Hạo thấy Lê Hiếu Mạn và Lâm Mạch Mạch đi tới, ánh mắt anh vẫn nhìn cô.

Mà Lê Hiếu Mạn căn bản không nghĩ tới Lâm Mạch Mạch lại đổi bàn mà còn kéo tới bàn của Long Tur Hạo.

Càng lại gần Long Tur Hạo, tim cô đập như trống bỏi, thấy hai người đàn ông cùng bàn đang kinh ngạc nhìn cô và Lâm Mạch Mạch, cô càng cảm thấy xấu hổ.

Lâm Mạch Mạch khá bình tĩnh nhíu mày nhìn ba người trên bàn, cười nói: “Hi, các anh không ngại để chúng tôi ngồi cùng bàn chứ?”

Người đàn ông tên Lăng Hàn Dạ cả người toát lên sự tà khí đang ngồi đối diện Long Tur Hạo nhíu mày: “Có mỹ nữ đương nhiên không ngại.”

Lâm Mạch Mạch cười cười với anh ta, sau đó nhìn Lâm Mạch Mạch: “Mạn Mạn, cậu ngồi chỗ đó đi.”

Ngay sau đó không biết là do cô ấy cố ý hay vô ý mà dùng khuỷ tay đẩy mạnh Lê Hiếu Mạn.

“Á...” Lê Hiếu Mạn bị cô ấy đột nhiên đẩy một cái, trọng tâm không vững trực tiếp nhào vào lòng Long Tur Hạo, nếu không phải Long Tur Hạo đưa tay đúng lúc đỡ góc bàn thì hai người đã va chạm mà ngã xuống đất rồi.

Lăng Hàn Dạ ngồi bên phải Long Tur Hạo thấy vậy đôi mắt màu nâu mê người nhíu lại, khóe môi nhếch lên nụ cười tà mị, giọng điệu trêu ghẹo nói: “Tur Hạo à, sớm bảo cậu đeo mặt nạ rồi mà, không phải bị người ta bổ nhào sao? Cẩn thận khó giữ trinh tiết...”

Lê Hiếu Mạn ngã vào lòng Long Tur Hạo chau mày, trong hơi thở đều là khí tức thanh mát của anh.

Lúc ngã vào lòng anh, đôi tay mảnh khảnh tiện đà ôm cổ anh.

Mà cánh tay thon dài của anh cũng theo đó ôm eo cô.

Tư thế nào người cứ ái muội thế nào ấy.

Hoắc Vân Hy ở cách đó không xa thấy vậy, hai mắt như trừng ra hai viên đạn, gương mặt tuấn tú không che lấp được sự tức giận.

Lê Hiếu Mạn đỏ mặt, vừa ngước mắt lên nhìn vào đôi mắt Long Tur Hạo, cô liền cụp mắt xuống xấu hổ nói: “Không.. ngại quá...”

Lúc này sau lưng cô lại truyền đến âm thanh trêu chọc của Lăng Hàn Dạ: “Tur Hạo à, vị mỹ nữ này yêu thương nhưng nhớ cậu rồi, có phải cậu nên khen thưởng cô ấy một chút không? Hôn một cái, hôn một cái...”

Lăng Hàn Dạ vừa nói, Lâm Mạch Mạch đồng ý nhìn anh ta một cái cũng ồ ào theo: “Đúng thé, hôn một cái, hôn một cái...”

Bọn họ vừa hô, mọi người trong nhà hàng đều nhìn qua.

Chương 38: Chết vẫn, anh ta dựa vào đâu?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Khuôn mặt Lê Hiểu Mạn đỏ như rỉ ra máu, cô ngược mắt nhìn Long Tur Hạo, nhìn vào đôi mắt thâm thúy như một cái hồ của anh.

Thu hồi tầm mắt, cô đang muốn đứng lên thì bên hông căng thẳng, cô bị một cánh tay thon dài ôm vào lòng.

“Anh.. ưm...”

Trên môi ẩm ướt, đôi môi Long Tur Hạo dán lên môi cô, ấn xuống một nụ hôn.

Lê Hiểu Mạn vì hành động đột ngột của anh mà ngẩn ra, trong đầu lóe lên không biết làm sao, đôi mắt mở to ngơ ngác nhìn anh: “Anh...”

Long Tur Hạo nhếch môi, cúi đầu để bên tai cô, âm thanh khàn khàn mê người: “Nếu tôi không hôn em thì em sẽ mất mặt.”

Một câu của anh như muốn nói anh đang suy nghĩ cho cô.

“Anh...” Lê Hiểu Mạn há miệng thờ dốc không biết nói cái gì, anh hôn cô vậy mà còn có thể tìm ra được lý do đàng hoàng như thế, có phải cô nên cảm ơn anh hay không?

Lâm Mạch Mạch, Lăng Hàn Dạ và người đàn ông cao gầy kia đều mở to mắt sững sờ nhìn hai người.

Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch làm sao cũng không nghĩ tới Long Tư Hạo sẽ thật sự hôn Lê Hiểu Mạn, dù sao bọn họ quen anh nhiều năm như vậy rồi, tính cách anh trong trẻo lạnh lùng chưa từng có người đàn bà nào đứng cách anh gần 3m chứ đừng nói là hôn.

Bọn họ suýt chút nữa còn xem anh là hòa thượng thanh tâm quá dục.

Hoắc Vân Hy ngồi cách đó không xa, đôi mắt lóe lên lửa giận, khuôn mặt cương nghị xanh mét, phần nộ như đi bắt gian vợ mình.

Thấy có người đang phần nộ nhìn chằm mình, Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn Hoắc Vân Hy đang tái mét cả mặt.

Thấy bộ dạng của anh ta như hận không thể bóp chết cô, cô không rõ anh ta tức giận cái gì, không phải anh ta vẫn mong cô ở bên ngoài ngoài tình sao?

Tám phần là anh ta nổi lên lòng tự trọng của đàn ông, dù sao về danh nghĩa thì cô là vợ anh ta, cô ở trước mặt mọi người anh anh em em với người đàn ông khác, anh ta sẽ cảm thấy mất mặt.

Hướng hồ người đàn ông này còn là anh trai anh ta.

Cô rời khỏi lòng Long Tư Hạo, bỏ lại một câu nói đi toilet, sau đó vội vàng rời đi.

Trong toilet, Lê Hiểu Mạn dựa vào bồn rửa mặt, đôi mắt lại nhìn bản thân ở trong gương.

Trong gương, khuôn mặt cô đỏ lên, cô dùng nước vỗ vỗ mặt mình, chờ không còn đỏ nữa thì trái tim loạn nhịp mới hết đập loạn, ra khỏi

toilet, đúng lúc thấy Hoắc Vân Hy tái mặt đứng bên ngoài, ánh mắt sắc bén như hận không thể xé rách cô thành nhiều mảnh nhỏ vậy.

Cô nhú mào, làm bộ như không thấy, đi qua người anh ta, lại bị anh ta hung hăng nắm chặt cổ tay.

“Anh làm cái gì? Buông ra” Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn anh ta, dùng sức né tránh sự kiềm chế của anh ta.

Anh ta tức giận áp cô lên tường, từ trên cao nhìn cô.

“Lê Hiểu Mạn, cô ăn gan báo hả? Dám ở trước mặt mọi người anh em em với anh cả, cô đừng quên cô còn là Hoắc thiếu phu nhân đấy.” âm thanh của anh ta lạnh lùng tràn ngập phần nộ.

Nghe thấy mấy chữ Hoắc thiếu phu nhân trong miệng anh ta, Lê Hiểu Mạn thầm nghĩ muốn ôm bụng lăn ra cười, không phải anh ta nói đến giờ chưa lúc nào xem cô là Hoắc thiếu phu nhân sao? Hiện tại lại ở đây chất vấn cô, anh ta dựa vào đâu?

Chỉ cho phép quan châu đốt lửa mà không cho dân chúng đốt đèn sao? Anh ta mang theo tiểu tam chạy khắp nơi dựa vào đâu mà quản cô?

Lê Hiểu Mạn nhìn vào mắt anh ta, cười nhạt một tiếng: “Hoắc Vân Hy, anh nghĩ sai rồi, đối với Hoắc thiếu phu nhân này, không phải anh muốn tôi ra ngoài ngoài tình sao?”

Chương 39: Biết lùi mà tiến, anh định...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy xiết chặt tay, gân xanh trên trán nổi lên, ánh mắt lạnh lẽo: “Cho nên cô mới tìm anh cả? Khi nào các người gian dú với nhau hả? Lê Hiểu Mạn, cô đúng là ti tiện ghê tởm, chỉ bằng cô, còn không xứng anh ấy đâu...”

Lời của anh ta hoàn toàn chọc giận Lê Hiểu Mạn, cô nheo mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, tôi không xứng anh ấy cho nên mới biết lùi mà tiến tới giả cho anh, hiện tại chúng ta sắp ly hôn rồi, anh không có quyền quản tôi, tôi gian dú với ai thì liên quan gì tới anh?”

“Biết lùi mà tiến?” Hoắc Vân Hy vì mấy chữ này mà tức giận răng rãnh lợi, bàn tay to lớn nâng cằm cô lên, đôi mắt sắc bén mà thị huyết nhìn cô giận dữ hét lên: “Lê Hiểu Mạn, cô muốn chết có phải không? Ý cô là tôi không bằng anh ấy?”

Cầm bị nắm đầu, Lê Hiểu Mạn nhú mày nhìn anh ta, đôi môi nở nụ cười châm học: “Đừng tức giận, so với cận bã thì anh ấy còn lâu mới bằng anh.”

“Cô...” Hoắc Vân Hy tức giận nhìn cô đầy tàn nhẫn, lại nắm chặt cằm cô cả giận: “Lê Hiểu Mạn tôi xem là cô muốn chết mà.”

Cầm đau, Lê Hiểu Mạn cảm thấy cằm mình sắp bị bóp nát rồi.

Cô không nhịn được tức giận, nâng chân lên, nhân lúc Hoắc Vân Hy chưa chuẩn bị liền đá vào hạ thân anh ta.

“Ừm...” Hoắc Vân Hy kêu đau bụng cô ra, trán nhíu chặt, gương mặt đau khổ không thôi.

Lê Hiểu Mạn nhân cơ hội này đẩy anh ta ra, vừa lúc thấy Long Tur Hạo đang đi tới toilet.

Cô nhanh chân đi tới, đôi tay mảnh khảnh ôm lấy cổ anh, chủ động hôn anh.

Long Tur Hạo giật mình, đôi mắt chăm chú nhìn Lê Hiểu Mạn đang hôn anh, đôi mắt thâm thúy làm người ta nhìn không ra.

Hoắc Vân Hy vừa ngược mắt lên liền thấy Lê Hiểu Mạn đang hôn Long Tur Hạo, anh ta tức giận xiết chặt nắm đấm phần nộ như con dã thú cuồng bạo nhìn cô: “Lê Hiểu Mạn, đừng quên cô là vợ tôi, chú ý hành vi của cô đi.”

Nghe thấy âm thanh phần nộ từ sau lưng truyền tới, Lê Hiểu Mạn không thèm để ý mà vẫn khoác tay Long Tur Hạo, nhìn anh mỉm cười một cái: “Chúng ta đi.”

Hoắc Vân Hy nhìn hai người rời đi, tức giận đấm lên tường thật mạnh.

Lê Hiểu Mạn kéo Long Tur Hạo đến góc hành lang mới buông ta, đôi mắt đầy xấu hổ nhìn anh: “Vừa rồi rất xin lỗi, là tôi lợi dụng anh.”

Long Tur Hạo nhếch môi, ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô sau đó cất bước rời đi.

Thấy anh tức giận, Lê Hiếu Mạn nhíu mày đuổi theo, chắn trước người anh, nhìn anh đầy hối lỗi: “Không phải tôi cố ý lợi dụng anh, chỉ là anh đúng lúc xuất hiện, tôi...”

Long Tư Hạo không chờ cô nói xong đã vượt qua cô mà rời đi.

“Này.. anh..” Lê Hiếu Mạn nhìn bóng lưng thẳng đứng của anh, đôi mày nhíu chặt hơn, anh không chờ cô nói xong đã đi rồi.

Trở lại phòng ăn, Lê Hiếu Mạn thấy Long Tư Hạo đã về chỗ ngồi, mà hai người bạn tốt của anh và Lâm Mạch Mạch thì không thấy đâu nữa.

Chương 40: Hôn một cái tôi sẽ không tức giận nữa

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô nheo mắt lập tức cầm điện thoại gọi cho Lâm Mạch Mạch: “Mạch Mạch, cậu đi đâu rồi hả?”

“Mạn Mạn, ngại quá, mình tạm thời có việc về nhà trước rồi.”

“Cậu về nhà rồi hả? Vậy một mình mình thì làm sao bây giờ?” Lê Hiểu Mạn cảm thấy sao giống như cô ấy cố ý vậy?

“Còn không phải có nam thần sao?” nói xong Lâm Mạch Mạch sốt ruột tắt máy.

Lê Hiểu Mạn nhìn chăm chăm màn hình di động đen thui, càng cảm thấy cô ấy cố ý, cô nhìn Long Tur Hạo, thấy anh đang nhếch môi, quanh thân lộ ra khí lạnh chấn nhiếp người khác.

Cô nhăn mày do dự có đi tới hay không, nếu tới mà nói chỉ có cô và anh, cô sẽ thấy xấu hổ.

Lúc cô đang do dự thì Long Tur Hạo đứng lên sau đó tính tiền rời đi.

“Này... cái đó...” Lê Hiểu Mạn thấy anh rời đi ma xuy quý khiến thế nào mà đuổi theo anh.

“Chờ một chút...” thấy Long Tur Hạo đang chuẩn bị ngồi vào xe, cô lập tức chạy tới chặn trước người anh.

Long Tur Hạo nhíu mày, ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô gái nhỏ đang chắn đường anh, đôi môi mím chặt, lạnh nhạt nói: “Có việc gì sao?”

Vì Lê Hiểu Mạn vừa chạy nên thở phì phò, hàng mi dài theo động tác thở mà run run, lăn lăn sóng lăn tăn, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi phồng hồng, càng đáng yêu càng hấp dẫn tầm mắt.

Long Tur Hạo nhìn cô chăm chăm, ánh mắt lạnh nhạt trở nên nhu hòa hơn.

Cô nhếch môi cười: “Tôi muốn nhờ anh đưa tôi về.”

Sau đó kéo cửa ghế phụ ngồi vào.

Thấy vậy Long Tur Hạo nhìn cô sau đó ngồi vào xe đạp chân ga rời đi.

Trên đường trở về, Long Tur Hạo vẫn lái xe mà không nói gì, anh nhếch môi, vẻ mặt bình tĩnh.

Lê Hiểu Mạn như cảm thấy được khí tức lạnh lẽo của anh liền lảng lảng ngồi yên, thi thoảng sẽ nhìn qua người đàn ông đẹp trai làm cho người ta hít thở không thông này.

Thấy nãy giờ anh không nói gì, Lê Hiểu Mạn nhăn mày, chẳng lẽ anh vẫn đang tức giận?

Cô nhỏ giọng nói: “Anh đang giận sao?”

Long Tur Hạo không đáp lại cô mà tiếp tục lái xe, lúc Lê Hiểu Mạn cho rằng anh sẽ không đáp lại cô thì đột nhiên anh đạp phanh xe nghiêng người đến gần cô: “Em để ý sao?”

Hơi thở thuộc về riêng anh xông vào mũi, Lê Hiếu Mạn cả kinh hô hấp căng thẳng, nhìn anh đầy khó hiểu: “Để ý cái gì?”

Long Tư Hạo lại gần cô, mãi đến khi chóp mũi sắp đụng vào mũi cô anh mới hỏi: “Tôi có tức giận hay không em để ý đến sao?”

Hai người ngồi quá gần, lúc anh nói chuyện, hơi thở phủ lên mặt cô, cảm giác ngứa ngáy làm cho cô khẩn trương.

Hàng lông mi dài của cô run run, rũ mắt xuống: “Là tôi lợi dụng anh, thật xin lỗi.”

Nói đến đây cô ngừng lại, sau đó nhìn anh tiếp tục nói: “Thật ra thì anh cũng không chịu thiệt mà, không phải tôi còn hôn anh sao? Có thể xí xóa rồi.”

Long Tư Hạo nheo mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đôi mắt đen như mực lúc này lấp lánh như ngôi sao, sáng hơn mấy phần.

Ngón tay thon dài của anh vuốt nhẹ môi cô, động tác nhẹ nhàng, hơi thở cũng nóng bỏng hơn, âm thanh khàn khàn đầy mê người quyến rũ nói: “Em hôn tôi một cái, tôi sẽ không tức giận.”

Chương 41: Nụ hôn của anh, cuồng dã bá đạo

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đôi môi truyền tới nhiệt độ nóng bỏng từ giữa tay anh, Lê Hiểu Mạn chống với đôi mắt sâu thẳm của anh, hô hấp hơi chậm lại, tim đập như trống bỏi, lý trí quyết định tiếng lòng, cự tuyệt nói: “Không được, tôi đã kết hôn, trên danh nghĩa, tôi là em dâu của anh, chúng ta không nên như vậy.”

Nói xong, cô cảm hận cắn đầu lưỡi, ngược mắt nhìn Long Tư Hạo, lại thấy lãnh đạm trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh, đôi mắt đen tối mị hoặc càng phát ra âm trầm sâu thẳm, làm người ta nghĩ không ra ưu tư của anh.

Đôi mi thanh tú của cô hơi cau lại, tại sao cô không hiểu nổi anh? Anh giống như một điều bí ẩn.

Long Tư Hạo mím chặt môi, không nói gì, đạp cần ga, tốc độ xe không nhanh không chậm.

Một lát sau, Lê Hiểu Mạn khẽ gọi: “Hoắc tiên sinh...”

Cô mới nói, Long Tư Hạo liền đạp thắng xe, đôi mắt thâm thúy nguy hiểm nheo lại, thanh âm trầm thấp mơ hồ lộ ra tức giận: “Em đang gọi tôi?”

Lê Hiểu Mạn không hiểu tại sao anh đột nhiên ngừng xe, đang muốn gạt đầu, liền bị cánh tay dài của Long Tư Hạo duỗi ra kéo vào ngực,

trong tiếng kinh hô của cô, cúi đầu xuống quẩn lầy môi cô trừng phạt.

“Ừm...” Lê Hiểu Mạn hoàn toàn bối rối, không hiểu nổi tại sao Long Tư Hạo đột nhiên hôn cô.

Nụ hôn của anh bá đạo, mãnh liệt, cuồng dã, hơi thở phái nam thuộc về anh lượn lờ quanh mũi, giống như thuốc mê, khiến Lê Hiểu Mạn choáng váng hoa mắt, quên mất phải đẩy anh ra.

Miệng lưỡi tê dại giống như có một dòng điện chạy toàn thân, nụ hôn cuồng phong bạo vũ làm cô không khỏi mềm nhũn tựa vào ngực anh.

Nhiệt độ nóng bỏng từ lòng bàn tay anh làm Lê Hiểu Mạn cả kinh, nhanh chóng khôi phục lý trí, cô liền đẩy anh ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp vì xấu hổ mà nhanh chóng đỏ bừng: “Anh... Anh không thể như vậy...”

Cô đưa tay mảnh khảnh như ngọc lên, đánh về phía Long Tư Hạo.

Anh vốn có thể né tránh, nhưng đôi mắt đen của anh một mực khóa chặt cô, nghiêng người về trước, để cho cô đánh.

“Ba...”

Thanh âm thanh thúy cực kỳ vang dội trong xe.

Trên mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo hiện lên dấu tay đỏ, theo cái tát của cô, dục vọng anh giảm đi, đôi mắt thâm trầm lãnh đạm, sâu thẳm không thấy đáy, lại khiến người ta nhìn không thấu.

Lê Hiểu Mạn gơ tay nhỏ bé hơi run rẩy, cô rũ mắt, sửa quần áo trên người, khẽ cắn môi dưới, thanh âm trong trẻo lạnh lùng: “Tôi không biết tại sao anh đột nhiên làm vậy, mặc dù giữa chúng ta từng có tình

một đêm... Nhưng xin anh nhớ, anh là anh trai của Hoắc Vân Hy, anh không nên như vậy, tôi không hy vọng có lần sau nữa.”

Dứt lời, cô liếc mắt Long Tur Hạo, thấy ánh mắt anh sâu thẳm, đường nét khuôn mặt cứng rắn, nửa bên mặt bị đánh sưng đỏ.

Cô hơi cau mày, thấy anh không nói lời nào, cũng không lên tiếng.

Không khí trong xe lại lắng xuống, luồng khí lạnh quanh quần trong xe.

Long Tur Hạo đạp cần ga, chạy xe lẩn nữa, tốc độ nhanh hơn vừa rồi.

Đến khi xe tiến vào khu biệt thự Thúy Viên, Long Tur Hạo mới dừng xe.

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy, liếc Long Tur Hạo hai tay khoác lên tay lái, biểu tình lãnh đạm, lễ phép nói tiếng cảm ơn: “Cảm ơn.”

Ngay sau đó cô đẩy cửa xe ra, đang muốn xuống xe, cổ tay mảnh khảnh liền bị một bàn tay trắng nõn giữ lại.

Cô cả kinh, quay đầu đối mặt với ánh mắt sâu thẳm của Long Tur Hạo, cau mày hỏi: “Còn có việc sao?”

Ánh mắt Long Tur Hạo lãnh đạm nhìn cô, thâm thúy như đại dương, thanh âm hết sức chìm lãnh: “Tôi họ Long, không phải họ Hoắc, còn nữa, sau này đừng trêu chọc tôi nữa, nếu không, tôi sẽ không để cho em rút lui toàn thân.”

Chương 42: Lê Hiểu Mạn, muốn chết thì cút xa một chút

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Dứt lời, Long Tur Hạo buông tay Lê Hiểu Mạn ra.

Lê Hiểu Mạn vừa xuống xe, Long Tur Hạo liền đạp cần ga, chạy gấn đi.

Liếc nhìn chiếc xe Rolls Royce, Lê Hiểu Mạn đứng ngây người tại chỗ, tại sao anh họ Long mà không phải họ Hoắc? Anh nói cô đừng trêu chọc anh nữa, cô...

Ách! Hình như hôm nay đúng là cô chủ động trêu chọc anh, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp hơi ửng đỏ.

Long Tur Hạo lái xe ra khỏi khu biệt thự Thúy Viên một đoạn đường, liền gặp Hoắc Vân Hy vội vàng chạy tới.

Lúc xe hai người lướt qua nhau, đều nghiêng đầu liếc đối phương, đối mặt không tới mấy giây, mỗi người chạy nhanh chóng hướng của mình.

Long Tur Hạo? Tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây?

Hoắc Vân Hy hí hai tròng mắt lãnh mị lại, tay nắm chặt tay lái, nghĩ tới một màn của anh ta và Lê Hiểu Mạn trong nhà hàng tây, trong mắt anh ta liền tràn đầy tức giận.

Đối với anh trai cùng ba khác mẹ này, thái độ của anh ta luôn hời hợt, tuy là anh em ruột thịt, nhưng giống như người xa lạ.

Anh ta vì tức giận trong lòng, chọt lái xe vào khu biệt thự Thúy Viên.

Lê Hiếu Mạn đứng ở cửa khu biệt thự, tốc độ xe anh ta quá nhanh, đúng lúc chạy về hướng cô.

“Lê Hiếu Mạn... Cút ngay...” Hoắc Vân Hy trong xe thấy Lê Hiếu Mạn đứng tại chỗ, anh ta rống to một tiếng, nắm chặt tay lái, lúc gần đụng Lê Hiếu Mạn, nhanh chóng quẹo tay lái.

“A...” Lê Hiếu Mạn đứng ngây người thấy chiếc xe Bentley của Hoắc Vân Hy đột nhiên chạy tới, cô căn bản không có cơ hội né tránh, đang lúc ngàn cân treo sợi tóc, Hoắc Vân Hy bẻ tay lái, cô thoát khỏi nguy hiểm, nhưng cô vẫn bị thân xe đụng phải, ngã ngời trên mặt đất, lòng bàn tay và đầu gối đều bị trầy da chảy máu.

Hoắc Vân Hy dừng xe, hai mắt giận đỏ bừng, như một con dã thú nổi điên chạy tới trước người cô, không kiểm tra vết thương cô, mà vươn tay bóp cổ cô, tức giận hét: “Lê Hiếu Mạn, em muốn chết thì cách xa một chút, làm sao? Em muốn chết ở dưới xe tôi, để tôi vì em mà đi ngồi tù, cả đời áy náy với em sao?”

Lê Hiếu Mạn vì đầu gối đau đớn, hai mắt nổi lên hơi nước, đây chính là chồng cô sao? Chẳng những không quan tâm vết thương của cô, ngược lại bóp cổ cô rống cô.

Lòng cô đã lạnh tới mức cao nhất.

Cô tận lực đè nén nước mắt vào, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc anh ta: “Hoắc Vân Hy, anh yên tâm, hôm nay cho dù tôi bị anh đụng chết, cũng là tôi đáng đời, lấy thân phận của anh, sao có thể đi ngồi

tù? Tôi không cần anh đối với tôi áy náy cả đời, nếu như tôi chết, còn ở lại trong lòng anh, tôi sẽ chết không nhắm mắt.”

“Em...” Hai mắt Hoắc Vân Huy dữ tợn nhìn cô: “Lê Hiểu Mạn, em có ý gì? Em...”

Anh ta chợt ngừng lại, ánh mắt sắc bén rơi vào trên đôi môi sưng đỏ của cô, rõ ràng cho thấy cô vừa bị người khác hung hăng hôn.

Anh ta tức giận không thôi, nheo mắt lại, dáng vẻ tức giận kia như bắt được vợ vụng trộm, tay anh ta bóp cổ cô chặt hơn, giận dữ hỏi: “Tiện nhân, em và Long Tư Hạo làm cái gì? Em để cho anh ta làm em? Có phải hai người đã làm hay không?”

Lê Hiểu Mạn bị bóp cổ mặt đỏ lên, cảm giác hít thở không thông khiến cô nhúu chặt mi.

Cô ngược mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta, cả giận nói: “Hoắc cặn bã, anh nói chuyện đừng có ác tâm như vậy.”

Chương 43: Cô không nhận nổi lời xin lỗi của anh ta

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Chán ghét tôi?” Hoắc Vân Hy giận đến đỏ mắt dữ tợn nhìn cô: “Tùy tiện để đàn ông làm em, em và anh ta chính là đồ đê tiện, làm sao? Em vắng vẻ tịch mịch như vậy sao? Long Tư Hạo là anh trai tôi, em để cho anh ta làm em, là vừa ý tiền của anh ta? Có phải chỉ cần là đàn ông có tiền, là em có thể để anh ta làm hay không?”

Hoắc Vân Hy vừa nói vừa tăng lực tay bóp cổ Lê Hiếu Mạn, dùng sức lay động.

Thân hình mảnh khảnh của Lê Hiếu Mạn lay động theo anh ta, giống như lá thu trong gió, đảo đảo muốn ngã, cảm giác hít thở không thông ngày càng mãnh liệt làm cho cô lần đầu tiên cảm thấy cô cách cái chết gần như vậy.

Mắt cô nổi lên nước mắt, hai tay vô lực rũ xuống, cô thật hối hận gả cho tên cặn bã Hoắc Vân Hy này.

Bình thường anh ta ra ngoài chơi đàn bà như cơm bữa, lại tới chất vấn cô, chà đạp tự ái của cô, không nhìn cô như người bình thường, sao đối với cô như vậy?

“Nói... Có phải đàn ông có tiền là em có thể để bọn họ làm em hay không?” Hoắc Vân Hy bóp cổ Lê Hiếu Mạn ngày càng chặt, đến khi sau lưng truyền tới giọng nói của bảo vệ khu biệt thự.

“Hoắc tiên sinh, nếu tiếp tục bóp, vợ anh sẽ bị anh bóp chết.”

Một câu nói khiến Hoắc Vân Hy khôi phục lý trí, anh ta đỏ mắt tức giận nhìn cô, Lê Hiểu Mạn đang nhắm mắt, trong mắt thoáng qua tia hoảng sợ, lập tức buông lỏng tay.

Cảm giác hít thở không thông biến mất, trên cổ vẫn còn đau đớn, không khí chui vào mũi, nhưng Lê Hiểu Mạn nhất thời không thích ứng được mà ho khan: “Khụ... Khụ...”

Thấy cô ho khan nước mắt tràn ra, Hoắc Vân Hy đưa tay muốn vỗ lưng cô, nhưng không thể.

Hai mắt một mực nhìn cô, đợi cô từ từ khôi phục như cũ, anh ta mới lãnh đạm nói: “Tôi... xin...”

Anh ta còn chưa nói chữ ‘lỗi’, Lê Hiểu Mạn đã lạnh lùng ngắt lời anh ta: “Không cần... Không cần nói xin lỗi, tôi... không cần...”

Nơi cổ họng còn đang đau đớn, thanh âm cô vô cùng khàn, Hoắc Vân Hy nghe mà nhúm mày.

Thấy nước mắt cô rơi như mưa, dáng vẻ bi thương tuyệt vọng kia lại làm anh ta đau lòng.

Anh ta vươn tay ra, muốn lau mặt cô, bị cô nghiêng đầu né tránh.

Anh ta khẽ run, tay vươn ra cứng đờ giữa không trung.

Lê Hiểu Mạn không nhìn anh ta nữa, giọng lãnh đạm nói: “Chúng ta... ly dị đi!”

Dứt lời, hai tay cô chống đất, từ từ đứng lên.

Ngay khi cô xoay người rời đi, Hoắc Vân Hy đột nhiên giữ chặt cổ tay mảnh khảnh của cô, ôm cô vào ngực, thanh âm ôn nhu hiếm thấy vang lên trên đỉnh đầu cô: “Mạn Mạn, thật xin lỗi.”

Lê Hiểu Mạn cố nén nước mắt, ra sức cựa ra khỏi cái ôm của anh ta, không nhìn anh ta thêm, bước chân không vững xoay người rời đi.

Liếc nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô, Hoắc Vân Hy đột nhiên cảm thấy anh ta sắp mất đi cái gì, lòng... vô hình đau.

Anh ta chuẩn bị đuổi theo Lê Hiểu Mạn, điện thoại anh ta đột nhiên vang lên, lấy ra nhìn, là Hạ Lâm gọi tới.

Tiếp điện thoại, ánh mắt anh ta một mực nhìn hướng Lê Hiểu Mạn, giọng lãnh đạm: “Chuyện gì?”

Hạ Lâm bên kia điện thoại nghe thanh âm lãnh đạm của anh ta, hơi ngẩn ra, sau đó giống như rất yếu ớt nói: “Vân Hy, em... em vừa vô tình đụng phải bụng, bụng rất đau... rất đau...”

Nghe thanh âm thống khổ của Hạ Lâm, Hoắc Vân Hy nhíu mày, liếc mắt phương hướng Lê Hiểu Mạn rời đi, do dự một lúc, liền xoay người ngồi vào xe Bentley, đạp cần ga, nhanh chóng chạy khỏi khu biệt thự Thúy Viên.

Chương 44: Người đàn ông nói quen cô

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trở lại biệt thự, Lê Hiểu Mạn lên lầu, vì bước chân không vững mà suýt chút nữa ngã xuống, đúng lúc thím Lâm ở phòng khách đỡ cô.

“Thiếu phu nhân, cô thế nào? Sao yếu ớt như vậy? Hay là tôi đỡ cô, bộ dáng này của cô, tôi không yên tâm.”

Lê Hiểu Mạn nhìn thím Lâm, nở nụ cười yếu ớt, gật đầu: “Ừ!”

Có thím Lâm đỡ, Lê Hiểu Mạn thuận lợi lên lầu vào phòng khách.

Cô nghỉ ngơi một hồi, chờ thân thể khôi phục như cũ, mới vào phòng tắm.

Lòng bàn tay và hai đầu gối cô đều trầy da, da thịt trắng nõn in lên dấu đỏ, vô cùng chói mắt, nhưng cô lại không xử lý, tắm xong trực tiếp lên giường ngủ.

Cô đắp chăn qua đầu, co rúc trên giường lớn, nghĩ tới những lời Hoắc Vân Hy làm nhục cô, thấp giọng khóc lên.

Không biết cô khóc bao lâu, đến khi ngoài cửa phòng truyền tới thanh âm của thím Lâm.

“Thiếu phu nhân... Thiếu phu nhân...”

Nghe tiếng, Lê Hiếu Mạn ngưng khóc, đưa tay lau khô nước mắt, sửa sang lại, chịu đựng đau đớn ở đầu gối bước xuống giường, sau khi mở cửa phòng, thấy thím Lâm đứng trước cửa, còn có một người đàn ông vừa xa lạ vừa quen mắt.

Người đàn ông hơn 30, dáng dấp vô cùng đẹp trai, trên mặt anh tuấn mang theo nụ cười, mặc áo sơ mi màu xanh da trời đầy hoa, quần tây màu xanh da trời, trong tay xách hai cái túi.

Anh ta đưa tay hoa* lên, chỉ Lê Hiếu Mạn, cười nói: “Hi! Chúng ta lại gặp mặt, chắc hôm nay cô vẫn chưa dùng cơm! Đây là Tổng giám đốc chúng tôi đưa đến, đừng phụ tâm ý của Tổng giám đốc chúng tôi.”

(* Tay hoa: ngón tay xếp thành hình hoa lan.

Người đàn ông nói xong, tựa như quen biết mà trực tiếp đi vào phòng, để túi xuống, sau đó cười nói với Lê Hiếu Mạn: “Bye bye, không cần tiễn.”

Dứt lời, người đàn ông bước chân dài rời đi.

Lê Hiếu Mạn nhìn bóng lưng người đàn ông kia, cảm thấy quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ nổi đã gặp anh ta ở đâu.

Sao Tổng giám đốc của bọn họ biết cả ngày nay cô chưa ăn cơm? Tổng giám đốc bọn họ là ai? Cô biết sao?

Cô nhìn thím Lâm, nghi ngờ hỏi: “Thím Lâm, người vừa rồi, thím biết không?”

Thím Lâm không hiểu nhìn cô: “Thiếu phu nhân không quen cậu ta sao? Cậu ta nói quen Thiếu phu nhân, còn nói cả ngày nay Thiếu phu

nhân chưa ăn gì, cố ý đưa tới.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn híp mắt, sau đó ‘à’ một tiếng, xoay người đi vào phòng.

Ánh mắt cô rơi vào hai cái túi kia, phía trên in ba chữ “Nhà hàng Ngự Yến”.

Nhà hàng Ngự Yến là nhà hàng tây sang nhất trong tám nhà hàng tây ở thành phố K, được khen ngợi tốt, đầu bếp bên trong, người người đều có bằng đầu bếp cấp quốc gia, giá cả đắt tiền là một, bếp như cung đình mỗi ngày chỉ chiêu đãi 100 bàn, nếu như muốn vào “Nhà hàng Ngự Yến” dùng cơm thì cần phải đặt trước một tháng, hơn nữa “Nhà hàng Ngự Yến” xưa nay không bán mang đi, Tổng giám đốc kia sao mang đi được?

Lê Hiếu Mạn mở túi ra, híp mắt lại, ngay cả hộp cơm cũng dùng hộp thủy tinh, phỏng đoán là hộp Glasgow khoảng một hai ngàn, tính ra món ăn này có quá đắt hay không, Tổng giám đốc đó rốt cuộc là ai?

Cô mở hộp cơm ra, mùi thức ăn xông vào mũi, cô vốn không có khẩu vị lại muốn ăn, có bốn món, tất cả đều là món cô thích.

Lê Hiếu Mạn ăn từng miếng từng miếng, trong mắt đầy ý cười, không hổ là thức ăn của Nhà hàng Ngự Yến, quả nhiên danh bất hư truyền.

Vừa thưởng thức món ăn ngon, lòng cô vừa nghi ngờ, người đàn ông này rốt cuộc là ai? Chẳng những cho người mang thức ăn tới, còn biết khẩu vị của cô.

Chương 45: Anh cũng làm ở đây?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong tiềm thức, cô cảm thấy cô quen người này, chẳng qua là không nghĩ ra được là ai.

Ăn xong, Lê Hiếu Mạn ngủ thật sớm, Hoắc Vân Hy không ảnh hưởng tâm tình cô.

Anh ta càng cận bã, lòng cô càng kiên định ly dị với anh ta.

Một đêm, cô không mơ gì, ngủ thẳng đến trời sáng.

Vì hôm nay phải chính thức đi làm, cô thức dậy rửa mặt chải đầu thật sớm, cột tóc lên, mặc bộ đồ màu trắng, sau đó ngồi xe điện ngầm tới cao ốc Tập đoàn trang sức TE.

Ngửa đầu nhìn cao ốc hùng vĩ khí phái, Lê Hiếu Mạn nở nụ cười, trong lòng mong đợi.

Ngày đầu tiên đi làm, cảm giác này rất đặc biệt, giống như đời người tiến vào một cái mới.

Mơ ước của cô là trở thành Trưởng ban thiết kế trang sức nổi danh, hy vọng nơi này có thể hoàn thành ước mơ của cô.

Mang theo tâm tình mong đợi, cô tiến vào cao ốc.

Buổi sáng là giờ cao điểm đi làm, thang máy xếp hàng dài.

Lê Hiếu Mạn đứng sau cùng, nheo mắt nhìn điện thoại, sắp tám giờ, cô cũng không muốn ngày đầu tiên đi làm đã tới trễ.

Mắt thấy bên ngoài thang máy đứng đầy người, cô quay đầu, thấy thang máy bên cạnh chỉ có hai người đàn ông anh tuấn cao lớn.

Một người đàn ông trong đó đi vào, một người đàn ông khác khẽ gật đầu, giống như rất cung kính.

“Chờ chút...” Lê Hiếu Mạn híп mắt, trước khi cửa thang máy đóng lại, chạy nhanh tới, vọt vào trước ánh mắt khiếp sợ của người đàn ông sau lưng và đồng nghiệp đứng chờ bên ngoài.

Đến khi cửa thang máy đóng lại, một đám người bên ngoài thang máy đang khiếp sợ mới hoàn hồn lại.

Đó... đó là ai? Cô ta có gan voi sao? Lại dám đi thang máy dành riêng cho Long tổng.

Vì quán tính, Lê Hiếu Mạn vọt vào thang máy liền trực tiếp nhào vào trong lồng ngực rộng rãi của người đàn ông.

Hơi thở mát lạnh quen thuộc ập vào mũi, khiến Lê Hiếu Mạn nhúu mày, đưa tay xoa xoa mũi bị đụng đau, phát hiện cô lại nhào vào trong ngực một người đàn ông.

Ách! Trong nháy mắt đỏ bừng mặt, lập tức lui về sau một bước, ngẩng đầu, liền thấy khuôn mặt tuấn mỹ làm người ta hít thở khó khăn của Long Tư Hạo.

“A... Anh...” Cô ngây người như phỗng.

Khiếp sợ! Rất khiếp sợ!

Nhất định là địa cầu này thu nhỏ lại, nếu không tại sao cô lại gặp phải anh?

Nếu không thì kiếp trước bọn họ nhất định là oan gia, cho nên kiếp này ngộ hẹp rồi.

Cô híp mắt, thật lâu mới hoàn hồn lại, vì khiếp sợ, quên mất tối qua mập mờ với anh, cô khẽ nhếch môi mềm mại, kinh ngạc hỏi: “Tại sao anh ở chỗ này? Anh làm gì ở chỗ này?”

Long Tư Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn vọt vào thang máy, ánh mắt sâu thẳm thoáng qua tia kinh ngạc, nhưng khôi phục dừng dừng rất nhanh, môi mỏng anh đào khẽ nhấp, khắc ra ba chữ trầm thấp: “Đi thang máy.”

Ách! Khóe môi Lê Hiểu Mạn co rúc, cô hỏi anh làm gì ở đây, anh lại nói đi thang máy, anh đúng là hài hước.

Cô nghi ngờ nhìn anh hỏi: “Anh đi làm ở đây? Anh cũng là nhân viên của nơi này?”

Anh là anh trai của Hoắc Vân Hy, hẳn không phải là nhân viên bình thường mới đúng, chẳng lẽ là Tổng thanh tra ngành nào đó? Quản lý?

Long Tư Hạo lạnh nhạt đánh giá cô, mặc đồng phục làm việc màu trắng tôn lên dáng người mảnh khảnh của cô càng mê người, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp ửng đỏ, lông mi dài nhọn, hai mắt trong suốt, tinh khiết như mùa xuân, môi phấn nước mê người, cả người như đóa bách hợp trắng tinh, sạch sẽ, tinh khiết, mát mẽ, tịnh lệ, mê

người.

Ánh mắt sắc bén của anh rơi vào cần cổ trắng nõn của cô, nhìn chăm chăm vết đỏ trên cổ cô, nheo mắt, ánh mắt sâu thẳm lướt qua tia hung ác.

Chương 46: Anh chàng đưa cơm gọi

“Đã xảy ra chuyện gì với cái cổ của em?” giọng nói của anh trầm thấp, xen lẫn với tia tức giận không dễ phát giác.

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn lấy tay che cổ của mình theo bản năng, nhớ tới chuyện tối hôm qua bị Hoắc Vân Hy bóp cổ, ánh mắt của cô lạnh dần xuống, tay xuôi ở bên người siết chặt thêm mấy phần, giọng vững vàng nói: “Không sao.”

Thấy cô nói không sao, ánh mắt của Long Tur Hạo lại càng âm u mà nặng nề, ánh mắt sâu thẳm, đường cong tuấn mỹ trên mặt dần lạnh hơn, quanh thân mơ hồ tản ra một dòng khí lạnh chết chóc, giọng nói nặng nề mà lạnh lùng: “Em bảo vệ anh ta?”

Bởi vì những lời này của anh mà nhiệt độ trong thang máy như hạ xuống bằng với tốc độ của hỏa tiễn.

Nhận ra được lãnh ý của anh, Lê Hiểu Mạn không hiểu gì mà liếc nhìn anh, nhớ tới ngày hôm qua anh nói là không nên trêu chọc anh, cô thờ ơ nói: “Tôi không bảo vệ bất kỳ ai, nếu có chuyện thì tôi sẽ giải thích trước, hôm nay là ngày đầu tiên tôi tới nơi này làm việc, không có ý muốn trêu chọc anh, trước đó tôi cũng không biết anh làm ở chỗ này, sau này thấy anh, tôi sẽ tránh đi.”

Cô vừa nói xong, thang máy cũng vừa vận dừng lại, thấy cửa thang máy mở ra, cô như trốn ra khỏi thang máy.

Sau khi ra ngoài, cô mới phát hiện ra mình lại đến tầng ba mươi.

Ách... hình như vừa rồi cô quên nhấn nút thang máy, cô có cảm giác quần bách như quạ đen bay qua đỉnh đầu vậy.

Hình như bộ phận thiết kế là ở tầng mười.

Sau lưng truyền tới tiếng bước chân trầm ổn, cô quay đầu lại nhìn, thấy Long Tư Hạo mặt không cảm giác ra khỏi thang máy, sau đó như là không nhìn thấy cô, anh ta đi ngang qua bên cạnh cô.

Cô híp mắt liếc nhìn bóng lưng anh tuấn của anh ta, sau đó mới tiến vào thang máy lần nữa, trở lại tầng mười.

Vừa mới tới cửa bộ phận thiết kế, cô lại đụng phải Lâm Mạch Mạch.

“Mạn Mạn, sao bây giờ cậu mới đến? Mình còn tưởng rằng cậu ngủ quên?”

“Làm sao có thể?” Lê Hiểu Mạn chớp chớp đôi mi thanh tú, vừa nói với Lâm Mạch Mạch vừa tiến vào phòng làm việc của bộ phận thiết kế.

Bàn làm việc của hai người gần nhau, Lê Hiểu mới Mạn vừa ngồi xuống, thì đã có tiếng nghị luận về cô truyền vào trong tai cô.

“Đừng nói là người phụ nữ đó ăn gan báo rồi đấy nhé, dám đi vào thang máy chuyện dưng của tổng giám đốc?”

“Hình như là cô ta, vừa mới tới công ty đã câu dẫn tổng giám đốc...”

“Nói không chừng cô ta có quan hệ đặc thù gì đó với tổng giám đốc?”

“Chẳng lẽ là tình nhân nhỏ của tổng giám đốc?”

“Không thể nào! Không phải là tổng giám đốc không thích phụ nữ hay sao? Tôi nghe nói, trước đây có thư ký của tổng giám đốc cũng bởi vì nhìn tổng giám đốc nhiều lần, nên vô duyên vô cớ biến mất ở công ty.”

“Không biết là tổng giám đốc có bị chứng chán ghét con gái không?”

“Tổng giám đốc là nam thần trong lòng chúng ta, cho nên anh ấy coi thường những cô gái phàm tục...”

Bởi vì âm thanh tương đối nhỏ, Lê Hiểu Mạn nghe không được rõ ràng lắm, nên cô chỉ nghe được mấy chữ sắc bén như: câu dẫn, tình nhân nhỏ, quan hệ đặc thù.

Cô híp mắt lại nhìn, không hiểu vì sao cô vừa mới tới đã đắc tội với người rồi?

Mới ngày đầu tiên đi làm, còn chưa hết một buổi sáng nữa.

Tới gần lúc tan trưa, có một người đàn ông tuấn dật mặc áo sơ mi màu xanh da trời đi tới cửa văn phòng của bộ phận thiết kế, chính là người đàn ông tối hôm qua đã đưa bữa ăn kia cho Lê Hiểu Mạn.

Anh ta là Lạc Thụy, trợ lý của Long Tư Hạo.

“Trợ lý Lạc, sao anh lại tới đây? Có phải tổng giám đốc có chỉ thị đặc biệt gì bảo anh truyền đạt hay không? Trợ lý Lạc, bộ phận thiết kế chúng tôi thật sự bông tất sanh huy(*)! Trợ lý Lạc...” Trưởng phòng bộ phận thiết kế Dương Chính Phong hớn hở khom người nghênh đón, dáng vẻ nịnh hót.

(*)Bông tất sanh huy: vẻ vang cho kẻ hèn này, ý nói thơm lây...

Lạc Thụy nhíu mày, cũng không để ý tới trưởng phòng Dương, anh ta đi thẳng tới bên cạnh Lê Hiếu Mạn, đưa tay ra vỗ xuống bả vai của cô, mỉm cười khóe mắt cong híp lại thành sợi chỉ: “Này, chúng ta lại gặp mặt rồi, cùng tôi đi đến văn phòng của tổng giám đốc đi.”

Đột nhiên bị vỗ xuống bả vai, Lê Hiếu Mạn ngẩn ra, cô sợ hết hồn, lúc phục hồi lại tinh thần cô liếc nhìn gương mặt tuấn tú của người đàn ông tuấn dật vừa tiến tới trước mắt cô, vừa nhìn đã nhận ra anh ta, cô kinh ngạc hỏi: “Là anh, anh cũng làm ở chỗ này sao?”

!!!

Chương 47: Kinh ngạc, thân phận thật sự của tổng giám đốc

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy khẽ chớp lông mi, khuôn mặt lộ ra nụ cười tuyệt diệu, anh xích lại gần cô, dùng âm thanh mà chỉ cô có thể nghe thấy, thấp giọng nói: “Là tôi, tôi rất vinh hạnh khi cô vẫn còn nhớ tôi, đi với tôi đến văn phòng tổng giám đốc một chuyến đi.”

“Đến văn phòng tổng giám đốc?” Lê Hiểu Mạn kinh ngạc liếc nhìn người đàn ông trước mắt, không hiểu hỏi: “Tại sao?”

Chẳng lẽ ngày đầu tiên đi làm mà cô đã đắc tội với tổng giám đốc TE? Cô không xui xẻo như vậy chứ?

Lạc Thụy nheo mắt lại, lại xích đến gần cô lần nữa, dùng âm thanh mà chỉ cô có thể nghe được nói: “Lê tiểu thư, tổng giám đốc nói, chỉ cho cô năm phút, nếu như năm phút sau, cô không xuất hiện ở văn phòng tổng giám đốc, đến phút thứ sáu cô sẽ bị mời ra khỏi TE.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt lại, dâng lên lửa giận trong lòng, tổng giám đốc cái gì chứ, lại uy hiếp cô, cô phải đi để còn nhìn xem dáng vẻ của anh thế nào, thuận tiện hỏi anh ta, cô đã đắc tội với anh ta bao giờ.

Cô đứng lên, dưới ánh mắt kinh ngạc của trưởng phòng bộ phận thiết kế Dương Chính Phong và những đồng nghiệp khác, cô đi theo

Lạc Thụy rời đi.

Sau khi cô rời đi, tiếng nghị luận lại vang lên.

“Cô ta có quan hệ như thế nào với Trợ lý Lạc? Nhìn có vẻ như hai người rất thân mật.”

“Ai mà biết được, nói không chừng là tình nhân nhỏ của Trợ lý Lạc.”

“Không phải cô nói cô ta là tình nhân nhỏ của tổng giám đốc sao?”

“Tổng giám đốc cự tuyệt duyên phận với phụ nữ, cô hẳn là tình nhân nhỏ của Trợ lý Lạc mới đúng.”

Tầng ba mươi, văn phòng tổng giám đốc!

“Lê tiểu thư, cô tự đi vào đi.” Lạc Thụy nhưn mày liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, sau khi nói xong, anh ta đẩy cửa văn phòng tổng giám đốc ra thay cô.

Lê Hiểu Mạn lễ phép cười với Lạc Thụy, rồi tiến vào văn phòng tổng giám đốc.

Vừa đi vào, cô liền bị phòng làm việc sang trọng làm cho rung động.

Nhưng sang trọng là thứ yếu, mấu chốt là quá lớn, đủ phong cách, liếc mắt áng chừng khoảng ba trăm mét vuông. Phòng nghỉ ngơi phòng thay đồ phòng thể dục đều có đủ.

Khu vực cửa sổ sát đất rất lớn, chẳng cần đứng ở trong phòng làm việc, là có thể nhìn toàn cảnh thành phố K sầm uất, phía trước là chiếc ghế sa lon da màu nâu thật mềm sang trọng, sàn nhà màu nâu sậm, bàn trà nhỏ quý giá với thảm lót kiểu phục cổ màu rượu chát,

họa tiết trên trần nhà được chạm trổ hoa và cây nho quấn chung quanh, phía trên cao là chiếc đèn chùm pha lê màu tím nhạt, vừa làm tăng thêm cảm giác thần bí lại vừa tôn lên vẻ hoa mỹ của phòng làm việc.

Toàn bộ văn phòng mang đến cho người ta cảm giác độc đoán, xa hoa, thoải mái, trống trải.

Người đàn ông tuấn mỹ ngồi ở sau bàn làm việc được làm bằng gỗ tử đàn dài hai mét thấy sau khi Lê Hiếu Mạn đi vào thì đứng yên tại chỗ, lông mi anh tuấn của anh ta khẽ chớp, giọng nói trầm thấp mà rõ ràng: “Đến...”

Nghe thấy tiếng nói, Lê Hiếu Mạn nhướn mày nhìn về phía bàn làm việc, thấy Long Tư Hạo lại ngồi ở chỗ đó, cô híp mắt lại, đột nhiên sáng tỏ, kinh ngạc hỏi anh: “Anh chính là tổng giám đốc của TE?”

Long Tư Hạo đứng lên từ trên ghế xoay màu đen làm bằng da thật, khí chất cao nhã đi tới trước người Lê Hiếu Mạn, anh hơi nghiêng người, đôi mắt đem như mực hơi híp lại, môi mỏng xinh đẹp nhẹ nhàng nâng lên, trầm thấp nói: “Đúng, có thể coi như tôi là nhân viên ở đây.”

Nghe thấy anh nói như vậy, Lê Hiếu Mạn nghĩ đến chuyện buổi sáng coi anh là nhân viên ở đây ở trong thang máy, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ lên.

Anh ta rõ ràng là CEO ở đây, là đại boss, cô lại coi anh ta là công nhân viên bình thường, vậy... vậy chiếc thang máy kia hẳn là thang máy dành riêng cho anh ta đi!

Ách! Cô sắp chết rồi, thật muốn tìm cái lỗ mà chui vào.

Ngày đầu tiên đi làm, đã ném người lớn như vậy, khó trách cô vừa tiến vào bộ phận thiết kế thì đã có đồng nghiệp nghị luận cô, nhất định là do nguyên nhân này.

Vậy anh ta gọi cô tới làm gì? Chẳng lẽ là muốn giáo huấn cô một trận?

Vậy là... anh ta là tổng giám đốc của TE, vậy tối hôm qua thức ăn của “Ngự yến lầu” là do anh bảo người đàn ông kia đưa tới.

Tại sao anh ta phải đối xử tốt với cô như vậy? Cũng bởi vì cô là “Em dâu” của anh ta?

Vẻ mặt của Lê Hiểu Mạn có biểu tình vô cùng phong phú, lúc thì lúng túng, lúc thì quẩn quít, lúc thì kinh ngạc, lúc thì nghi hoặc...

!!!

Chương 48: Đùa bỡn, cô nghĩ sai rồi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đôi mắt đen như mực của Long Tur Hạo khóa chặt vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô, thu tất cả biểu tình của cô vào mắt, ánh mắt của anh mang theo ý thưởng thức, môi mỏng xinh đẹp hơi cong lên, độ cong mỉ hoặc lòng người.

“Anh...” Lê Hiểu Mạn đột nhiên ngược mắt lên, nhưng Long Tur Hạo đã nhanh chóng khôi phục lại vẻ lãnh đạm như dĩ vãng, môi mỏng mím chặt, ánh mắt sâu thẳm ám trầm.

Thấy anh ta đột nhiên khôi phục lại vẻ lãnh đạm, Lê Hiểu Mạn nhúu chặt hàng mày thanh tú lại, chẳng lẽ là cô nhìn thấy ảo giác? Ánh mắt mà anh ta vừa mới nhìn cô rất dịu dàng, khuôn mặt còn như mang nụ cười sưởi ấm lòng người.

Trong ấn tượng của cô, đây là lần đầu tiên cô thấy anh ta cười, không ngờ lại mê người như vậy.

Chẳng qua là cảnh tượng đó giống như là ảo ảnh vậy, trong nháy mắt đã biến mất.

Cô lại ngược mắt lên lần nữa, nhướn mày liếc nhìn Long Tur Hạo, dùng thái độ đối đãi với cấp trên, giọng điệu cung kính: “Tổng giám đốc, anh tìm tôi có chuyện gì?”

Long Tur Hạo thấy thái độ thờ ơ của cô, ánh mắt hơi trầm xuống, môi

mỏng xinh đẹp lại mím chặt thêm mấy phần: “Có chuyện rất quan trọng.”

“Cái...” Cô đang muốn hỏi chuyện gì, Long Tur Hạo đã kéo tay cô tiến vào trong phòng nghỉ ngơi của văn phòng.

Thấy anh đóng cửa phòng nghỉ ngơi lại, ánh mắt của cô vô thức rơi vào trên chiếc giường lớn mềm mại, ngay sau đó dùng thái độ tránh xa chín mươi dặm, mắt khế nheo lại, dùng ánh mắt đầy cảnh giác liếc nhìn Long Tur Hạo: “Anh... Anh muốn làm gì?”

Long Tur Hạo liếc nhìn dáng vẻ cảnh giác còn kém nước dùng hai tay ôm ngực của cô, anh đi đến gần cô, nghiêng người sang, môi mỏng xinh đẹp kề sát vào bên tai cô, giọng nói trầm thấp: “Cái gì cũng có thể làm...”

“Cái gì? Anh vô sỉ...” Lê Hiểu Mạn cả kinh, nâng tay lên định cho Long Tur Hạo một cái tát, thì cô bị Long Tur Hạo dễ dàng vươn tay ra nắm lấy cổ tay của cô.

Lê Hiểu Mạn vùng vẫy hai cái nhưng không thoát khỏi sự kiềm chế của anh được, ánh mắt của cô tràn đầy lửa giận tức giận: “Buông tôi ra, cái dáng vẻ của anh thật đúng là nhân mô cầu dạng(*), anh là kẻ ngu ngốc, bên ngoài là kim ngọc mà bên trong lại là thứ bại hoại, anh là tên háo sắc vũ trụ bị tinh trùng ăn mòn đại não.”

(* Nhân mô cầu dạng (人模狗样): Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.

Long Tur Hạo lớn như vậy, mà cho tới bây giờ đều chưa từng bị ai mắng qua như vậy, đánh chết anh cũng không nghĩ tới nhìn cô nhu nhu nhược nhược, mà có thể mắng người tới mức khiến cho người

ta nội thương.

Anh nheo đôi mắt hẹp dài lại, ánh mắt lạnh nhạt liếc nhìn cô, trên khuôn mặt tuấn mỹ không có chút biểu tình tức giận, môi mỏng xinh đẹp kề sát vào bên tai cô như cũ, âm thanh trầm thấp: “Tôi còn chưa nói hết lời, có thể làm gì ở chỗ này cũng được, trừ...”

Long Tư Hạo dừng lại, ánh mắt lạnh nhạt khóa chặt khuôn mặt nhỏ nhắn đã tức giận đến mức đỏ bừng của cô, môi mỏng xinh đẹp lại cong lên, trong nụ cười nhàn nhạt xen lẫn một tia phúc hắc: “Trừ cái sự kiện em đang nghĩ trong lòng kia.”

Dát... Lê Hiểu Mạn có loại quạ đen từ đỉnh đầu bay qua quẩn bách cảm.

Cô chớp chớp đôi mắt ngập nước, khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng đỏ hơn, ý của anh ta là cô nghĩ sai.

Thế nhưng anh ta vừa mới nói như vậy, ai cũng sẽ nghĩ sai lệch mà thôi, sao cô có thể phát hiện ra anh ta cố ý để cho cô nghĩ sai được, tự nhiên cô lại có cảm giác bị trêu đùa.

Bây giờ cô càng khẳng định, người đàn ông trước mắt tuyệt đối không phải là tiểu bạch thủ, mà là chó sói khoác lớp da người.

“Trước tiên ngồi xuống đã.” Long Tư Hạo thu biểu tình quẩn bách của cô vào trong mắt, đôi mắt đen nhánh tràn đầy ý cười thản nhiên, anh kéo cô ngồi xuống trên ghế sa lon mềm mại ở trong phòng nghỉ ngơi, sau đó thì cầm khăn lông đã sớm chuẩn bị xong, rượu cồn, bông gòn, thuốc bôi các loại tới.

Anh ngồi ở bên cạnh cô, dùng khăn lông nóng thoa lên trên cổ cô, đại khái cứ năm phút lại đổi cho cô một lần.

Động tác của anh hết sức dịu dàng, tỉ mỉ, sự chú ý đều đặt ở trên vết bóp cổ.

Hai người cách nhau rất gần, hơi thở đan xen dây dưa lẫn nhau.

!!!

Chương 49: Cảm động, sự dịu dàng của anh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc liếc nhìn Long Tư Hạo đang gần cô trong gang tấc, hơi thở mát lạnh chỉ thuộc về anh đang lượn lờ ở trong mũi cô, rất dễ ngửi, rất tinh khiết, hô hấp của cô hơi căng lên, cô hơi không dám dùng quá sức mà thở hổn hển.

Thời khắc này, anh hơi rũ mắt xuống, lông mi dài nhọn dày như rèm ngọc, giống như chiếc quạt đang xòe rộng trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh, màu da trắng nõn, khí chất cao nhã.

Cô vẫn luôn liếc nhìn anh, làm thế nào cô cũng không nghĩ tới lý do anh bảo cô tới văn phòng tổng giám đốc là để xử lý vết bóp trên cổ của cô, tại sao anh lại đối xử tốt với cô như vậy? Là có dụng ý khác hay là vì cái gì?

Cô tuyệt đối sẽ không ngốc nghếch cho rằng là vì anh vừa ý cô, anh xuất sắc như vậy, mà cô lại đã kết hôn, coi như đã ly dị, anh cũng không khả năng vừa ý cô, huống chi cô còn treo cái thân phận em dâu của anh.

Tuy nhiên, cho tới bây giờ Hoắc Vân Hy vẫn luôn không quan tâm đến cô, mà anh tỉ mỉ như vậy, nếu nói không cảm động, đó là giả.

Giống như là nhận ra ánh mắt của Lê Hiểu Mạn đang rơi vào trên người mình, Long Tư Hạo ngược mắt lên nhìn cô, con ngươi đen nhánh như thu nạp ánh sáng tinh thần, thiêu đốt mấy phút, khăn lông

nóng trong tay anh còn đè ở trên cổ cô, lực xoa càng ngày càng nhẹ.

Cô bị anh nhìn mà hơi không được tự nhiên, Lê Hiểu Mạn dời tầm mắt đi: “Tổng giám đốc, hẳn là xong rồi! Tôi nên xuống làm việc tiếp.”

Ánh mắt của Long Tư Hạo lạnh nhạt quét nhìn cô, anh thu tay về, sau đó nâng đôi chân mảnh khảnh của cô lên...

Lê Hiểu Mạn cả kinh, đáy lòng hơi kinh hoàng, cô nheo mắt lại: “Anh làm gì vậy?”

Long Tư Hạo lạnh nhạt liếc nhìn cô, anh nâng hai chân của cô lên đặt ngang trên đùi anh.

Lê Hiểu Mạn híp mắt lại, đôi mi thanh tú hơi cau lại, ánh mắt hơi có vẻ nghi hoặc liếc nhìn anh.

Trải qua sự kiện vừa rồi kia, bây giờ cô sẽ không nghĩ về cái phương diện kia, nếu mà nghĩ sai, thì sẽ xấu hổ chết mất.

Thấy anh dùng rượu cồn và bông gòn tỉ mỉ lau rửa vết trầy xước trên đầu gối của mình, cô hơi ngơ ngẩn, đôi mắt của cô phủ một lớp sương mù, anh lại nhận ra đầu gối của cô bị thương, so với Hoắc Vân Hy, anh thật rất ưu tú, rất cẩn thận.

Long Tư Hạo tỉ mỉ lau vết trầy xước cho cô xong, anh bóp một ít thuốc bôi lên ngón tay thon dài.

Lúc ngón tay của anh đặt ở trên đầu gối của cô khẽ xoa xoa, nhiệt độ của ngón tay và thuốc bôi mát rượi khiến cho Lê Hiểu Mạn run lên, giống như là có dòng điện từ ngón tay của anh truyền vào trong cơ thể của cô vậy.

Dây thần kinh trong đầu cô trở nên căng thẳng, chờ Long Tư Hạo bôi thuốc xong, cô thu hồi hai chân lại, đứng lên, rồi duy trì một khoảng cách với anh, không dám nhìn đôi mắt đang sụp xuống của anh, cô thờ ơ nói: “Tổng giám đốc, cảm ơn anh, tôi nên đi xuống làm việc tiếp rồi.”

Dứt lời, cô liền xoay người chuẩn bị rời đi, không muốn ở chỗ này đợi thêm một giây, cô sợ sẽ không chống cự nổi sự dịu dàng như vậy.

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn chạy ra khỏi cửa phòng nghỉ ngơi, anh nheo đôi mắt thâm thúy đen như mực lại, ánh mắt trầm xuống, môi mỏng mím chặt, thấp giọng gọi: “Lê Hiểu Mạn...”

Lê Hiểu Mạn dừng bước chân lại, cô xoay người, đứng đàng hoàng, rũ thấp mi mắt, giọng điệu cung kính: “Tổng giám đốc còn có việc sao?”

Long Tư Hạo cất bước đến, thân thể cao lớn dễ dàng đẩy người cô dựa ở trên cửa, ngón tay thon dài của anh nâng cằm của cô lên, để cô đối diện với đôi mắt của anh: “Em nhất định phải như vậy phải không?”

Lê Hiểu Mạn nhìn thẳng vào mắt của anh, cười hết sức công thức hóa: “Tổng giám đốc, anh cảm thấy tôi không nên như vậy phải không?”

Long Tư Hạo nheo mắt lại, liếc nhìn nụ cười công thức hóa trên mặt cô, ánh mắt càng ngày càng ám trầm, anh thu tay về, môi mỏng xinh đẹp mím chặt, âm thanh lãnh đạm: “Em có thể đi về làm việc.”

Lê Hiểu Mạn gật đầu với Long Tư Hạo, rồi cô xoay người kéo cửa ra rời đi, mới ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, cô liền gặp Lạc Thụy

đang đi tới, trong tay anh ta còn cầm mấy cái túi.

Cô liếc mắt nhìn, phía trên là logo “Ngự yển lâu.”

Lạc Thụỵ nhìn thấy cô, đôi mắt cười híp lại thành một sợi chỉ: “Lê tiểu thư, đã tan làm rồi, cô đi đâu vậy? Đi vào dùng bữa trưa với tổng giám đốc trước đã.”

Lê Hiểu Mạn hơi nhả đôi mi thanh tú lại, sau đó cô cười nói: “Không cần, tôi vẫn chưa đói, hướng chi tôi không thích hợp dùng cơm ở văn phòng tổng giám đốc.”

Dứt lời, cô liền đi thẳng vào thang máy, ấn xuống tầng mười.

!!

Chương 50: Không dưng lấy lòng, không là kẻ gian dối thì cũng là trộm

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vừa về tới phận bộ thiết kế, Lê Hiểu Mạn liền bị Lâm Mạch Mạch kéo đi đến phòng ăn dành cho nhân viên công ty dùng bữa trưa, thuận tiện “Tra hỏi” cô đã xảy ra chuyện gì?

Cô đành phải kể đại khái sự tình cho cô ấy nói.

Sau khi nghe xong, Lâm Mạch Mạch mấp mề liếc nhìn cô: “Mạn Mạn, cậu có phát hiện hay không, cậu và nam thần rất có duyên nha!”

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn cô: “Ăn cơm đi! Đừng có nói bậy bạ, ngày hôm qua ở nhà hàng tây, đừng nói là cậu cố ý rời đi đấy nhé?”

Lâm Mạch Mạch chớp chớp mắt nhìn cô: “Cục cưng, mình đây là vì tạo cơ hội ở riêng cho cậu và nam thần.”

“Cậu còn nói bậy bạ, anh ta là anh cả của Hoắc Vân Hy...”

Lâm Mạch Mạch không đợi cô nói xong, đã cắt đứt lời của Lê Hiểu Mạn: “Đừng nhắc tới tên cặn bã kia nữa, mất cả khẩu vị.”

Lê Hiểu Mạn biết Lâm Mạch Mạch đau lòng cô, ôm bất bình thay cô, nên cô ấy vô cùng ghét Hoắc Vân Hy, thậm chí còn ghét anh ta hơn so với cô ghét anh ta, vì vậy cô cười cười với cô ấy, cũng không

nhắc tới nữa.

Buổi chiều, Lê Hiếu Mạn đặt toàn bộ tâm tư ở trên công việc, đến lúc tan làm, cô còn không nhận ra.

Lâm Mạch Mạch thấy cô còn bận, cô ấy đẩy đẩy cô: “Mạn Mạn, tan làm rồi, mới ngày đầu tiên đi làm đã liều mạng như vậy, cậu muốn Long đại tổng giám đốc của chúng ta phát tiền thưởng cho cậu à!”

Câu nói sau cùng, Lâm Mạch Mạch là dán vào bên tai Lê Hiếu Mạn nói.

Lê Hiếu Mạn nheo đôi mắt xinh đẹp lại, trợn mắt nhìn cô: “Đừng nhắc tới anh ta nữa.”

Ngay sau đó, cô liền tắt máy vi tính, sau khi thu dọn xong, cô mới cùng Lâm Mạch Mạch rời khỏi phòng làm việc.

Ra khỏi tòa nhà công ty, sau khi chia tay với Lâm Mạch Mạch, cô đang chuẩn bị đi đến trạm tàu điện ngầm, thì một chiếc Maybach màu bạc dừng ở trước người cô.

Cửa xe mở ra, Lạc Thụy mặc chiếc áo sơ mi màu xanh da trời, cởi ba chiếc cúc thủy tinh ra, đeo kính mắt dior màu xanh Lori xuống xe.

Anh ta dựa người vào trên thân xe, một tay tháo mắt kính xuống, cười tươi như hoa với Lê Hiếu Mạn: “Lê tiểu thư, lên xe đi, tôi đưa cô đi.”

Lê Hiếu Mạn nhướn mày liếc nhìn tư thế mê người của anh ta, lễ phép cười nói: “Cám ơn! Không cần, tôi đi tàu điện ngầm là được.”

Dứt lời, Lê Hiếu Mạn vừa mới đi được hai bước, Lạc Thụy đã bước

chân dài tới, cánh tay thon dài ngăn ở trước người cô, cười nói: “Lê tiểu thư, dù sao tôi cũng thuận đường, tôi cũng ở Thúy Viên.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhướn đôi mi thanh tú, vừa hơi kinh ngạc lại vừa nghi ngờ liếc nhìn anh ta: “Anh ở Thúy Viên?”

Lạc Thụy liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, vô cùng nghiêm túc gật đầu, cười nói: “Tôi vẫn luôn ở Thúy Viên, cũng coi như là hàng xóm với Lê tiểu thư, bây giờ Lê tiểu thư đi làm ở TE, chúng ta cũng coi như là đồng nghiệp, tôi lấy danh nghĩa đồng nghiệp đưa cô về, cô sợ cái gì? Nếu hôm nay Lê tiểu thư không để cho tôi đưa cô về, tôi cũng chỉ có thể luôn đi theo Lê tiểu thư.”

Lê Hiểu Mạn nghi ngờ nheo đôi mắt xinh đẹp lại, ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu liếc nhìn Lạc Thụy, không dựng lấy lòng, không là kẻ gian dối thì cũng là trộm.

Cô lại không quen với anh ta, vì sao anh ta phải đưa cô về?

Lạc Thụy thấy Lê Hiểu Mạn nghi ngờ liếc nhìn mình, anh ta cười như có tật giật mình vậy: “Lê tiểu thư, tôi thật sự chỉ là lấy lập trường của đồng nghiệp thuận tiện đưa cô về mà thôi, cô đừng suy nghĩ quá nhiều, tôi đây không có ưu điểm gì khác, chỉ thích giúp đỡ người mà thôi.”

Lê Hiểu Mạn nghe thấy anh ta nói như vậy, cơ mặt hơi giật giật, nhìn dáng vẻ của anh ta dù thế nào cũng phải đưa cô trở về Thúy Viên.

“Lê tiểu thư, mời lên xe đi!” Lạc Thụy lịch sự mở cửa xe ra cho cô, vẻ mặt tươi cười liếc nhìn cô: “Lê tiểu thư, thật sự đang có rất nhiều người nhìn đấy! Nếu cô không lên xe, tôi sẽ rất mất mặt, coi như là cô giúp tôi đi, lên xe trước.”

Lê Hiếu Mạn nhíu mày, thấy quả nhiên là bốn phía có rất nhiều người đang nhìn.

Cô do dự một lát, rồi vẫn ngồi vào trong xe.

!!

Chương 51: Chi phí lao động, một tỉ tiền âm phủ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy thấy cô ngồi xuống sau khi tiến vào, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhiệm vụ này thật khó khăn.

Anh ta đóng cửa xe lại giúp cô, sau đó đi vòng qua chỗ ghế lái, cười tươi với Lê Hiếu Mạn, đạp chân ga, lái xe.

Đến Thúy Viên, Lê Hiếu Mạn nói cảm ơn với Lạc Thụy rồi xuống xe.

Lạc Thụy thấy cô xuống xe đi xa, thì mới cầm lấy điện thoại ra gọi cho Long Tư Hạo.

“Tổng giám đốc, dựa theo căn dặn của anh, tôi đã đưa Lê tiểu thư về Thúy Viên an toàn, cái đó... Vì thuyết phục cô ấy lên xe, tôi đã mất không ít nước miếng, vì vậy, phiền tổng giám đốc chi tiền trà nước, tôi còn bày tư thế diễn kịch, hẳn là tổng giám đốc sẽ không thiếu phí biểu diễn của tôi đi! Tôi vừa làm tài xế lái xe, lại vừa động não thuyết phục cô ấy, cái đó... tổng giám đốc nhìn xem chi phí lao động thế nào, còn có, vì để cho Lê tiểu thư tin tưởng tôi thuận đường đưa cô ấy về, tôi đã nói tôi ở Thúy Viên, bây giờ tôi sẽ đi Thúy Viên chọn căn biệt thự ngay, tổng giám đốc nhớ gửi tiền vào trong tài khoản của tôi nhé.”

Lạc Thụy nói liền một mạch, khoe mắt cong lên, rồi lẳng lẳng chờ Long Tư Hạo trả lời.

Thời gian trôi qua một giây, hai giây, ba giây...

Ngay khi Lạc Thụy cho là Long Tur Hạo đã cúp điện thoại, trong điện thoại truyền tới giọng nói trầm thấp rõ ràng của Long Tur Hạo: “Được, tôi cho cậu một tỉ...”

“Một tỉ?” Lạc Thụy trợn tròn hai mắt, ngay sau đó anh ta vừa cười híp mắt lại thành sợi chỉ, vừa chu môi lên, mãnh liệt hôn vào màn hình điện thoại di động: “Moa! Moa! Tổng giám đốc, anh thật là rộng rãi, tôi yêu anh chết mất!”

Lúc anh ta đang mừng rỡ, trong điện thoại truyền tới giọng nói lạnh lẽo mà u tối của Long Tur Hạo, cũng chỉ có hai chữ: “Tiền âm phủ...”

Câu nguyên vẹn của anh là sẽ cho anh ta một tỷ tiền vàng mã.

“Cái gì? Âm... Tiền âm phủ?” nụ cười trên mặt Lạc Thụy hơi cứng lại, khóe miệng co rút, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy ủy khuất: “Tổng giám đốc, anh đừng tàn nhẫn với tôi như vậy chứ, vì đưa Hiếu bảo bối của anh về nhà, tôi đã cố ý mua xe mới, tiền còn chưa trả xong đâu?”

“Tôi không ngại để cậu cầm tiền âm phủ đi đổi thành nhân dân tệ.” âm thanh của Long Tur Hạo trầm thấp lãnh đạm, không có chút gợn sóng nào.

“Cái gì? Tiền âm phủ đổi nhân dân tệ? Tổng... tí...tít...” Lạc Thụy còn chưa nói hết lời, Long Tur Hạo đã cúp điện thoại.

Anh ta hung hãn trợn mắt nhìn điện thoại di động, đều nói người càng có tiền thì lại càng keo kiệt, điều này quả nhiên không phải là giả, giá trị con người của tổng giám đốc hơn ngàn tỉ cũng keo kiệt như vậy.

Anh ta đeo mắt kính lên lần nữa, tiêu sái ném điện thoại di động sang ghế ngồi bên cạnh, ngâm nga đoạn nhạc, lái xe rời khỏi Thúy Viên.

Lê Hiếu Mạn trở lại biệt thự, còn chưa đi vào phòng khách, chị Lâm ra đón nhìn thấy cô nói: “Thiếu phu nhân, cậu cô tới, đã ngồi một lúc lâu rồi.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn hơi bất ngờ, cũng hơi mừng rỡ, cô lập tức tiến vào phòng khách, liền nhìn thấy một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, vóc người hơi phát tướng ngồi trên ghế sa lon ở đại sảnh.

“Cậu...” khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiếu Mạn lộ ra nụ cười, cô đi về phía cậu của cô Lê Chấn Hoa.

Lê Chấn Hoa đứng lên, nhìn Lê Hiếu Mạn, cười nói: “Một đoạn thời gian không gặp, Mạn Mạn nhà chúng ta càng ngày càng đẹp.”

Lê Hiếu Mạn bị cậu nói mà hơi ngỡ ngàng, cô hơi đỏ mặt nói: “Cậu nói vậy làm cháu cảm thấy xấu hổ, cháu vẫn giống như trước kia mà! Sao cậu tới mà không gọi điện thoại trước cho cháu?”

“Hắc hắc...” Lê Chấn Hoa cười hắc hắc, sau đó nhìn về phía Lê Hiếu Mạn: “Mạn Mạn, Vân Hy đối xử với cháu có được hay không? Cậu ta có bắt nạt cháu hay không?”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn hơi sụp mắt xuống, trong lòng mơ hồ đau xót, cậu quan tâm, khiến cho cô cảm thấy rất vui vẻ yên tâm, cô luôn muốn báo tin mừng không muốn báo tin buồn, cười nói: “Cậu yên tâm, cháu rất tốt.”

“Vậy thì tốt... Vậy thì tốt...” Lê Chấn Hoa gật đầu nói, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, ông ta nhíu chặt mày lại, cúi thấp đầu, mặt đầy

dáng vẻ tâm sự nặng nề.

!!

Chương 52: Ba ngày, ba trăm ngàn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, đôi mi thanh tú hơi cau lại, lo lắng hỏi: “Cậu, cậu sao vậy?”

Lê Chấn Hoa che giấu tâm trạng mà mỉm cười, ông ta đứng lên nhìn Lê Hiểu Mạn: “Mạn Mạn, cậu đi về trước đây, cậu không có chuyện gì, cậu chỉ muốn đến thăm cháu mà thôi.”

Lê Hiểu Mạn thấy Lê Chấn Hoa đứng lên muốn đi, cô lo lắng hỏi: “Cậu, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Nếu cậu không nói, cháu sẽ lo lắng.”

Lê Chấn Hoa đứng lại, ông ta hơi lúng túng nhìn cô, sau đó làm ra dáng vẻ hận rèn sắt không thành thép: “Mạn Mạn, anh họ cháu... nó đánh nhau với người ta, đánh người ta trọng thương, gãy một cái chân, người kia có quyền thế, muốn cho anh cháu ngồi tù, cậu cầu xin bọn họ rất lâu, bọn họ mới đáp ứng, chỉ cần bồi thường cho bọn họ ba trăm ngàn thì sẽ không truy cứu nữa, Mạn Mạn, cháu nói xem, chú đi đâu để kiếm ba trăm ngàn bây giờ?”

“Anh Văn Bác đánh gãy chân người khác?” sau khi Lê Hiểu Mạn nghe xong, cô kinh ngạc mở to đôi mắt ngập nước, ở trong ấn tượng của cô, tính tình của anh họ lớn hơn cô ba tuổi rất tốt, tính tình dịu dàng, chưa bao giờ gây chuyện thị phi, sao lần này lại kích động đến nỗi đánh gãy chân người ta?

Cô vắn chặt mày lại, ngược mắt lên nhìn về phía Lê Chấn Hoa: “Cậu, có phải là có cái gì hiểu lầm hay không? Theo cháu biết, anh Văn Bác không phải là người thích gây chuyện! Sao anh ấy lại đánh nhau với người khác được?”

Lê Chấn Hoa vừa nghe xong, khuôn mặt đã lập tức nhăn nhó lại, tức giận nói: “Mạn Mạn, chẳng lẽ cậu lại gạt cháu sao? Cậu biết, cháu là sợ cậu mượn tiền của cháu chứ gì? Không đưa ra được ba trăm ngàn, ghê gớm lắm thì để anh họ cháu ngồi cả đời tù, chờ đến lúc cậu chết thì không có ai đưa cậu vào quan tài, cháu có lương tâm thì đưa tiền, còn chuyện nhà cậu, cháu không cần phải để ý đến.”

Lê Hiểu Mạn thấy Lê Chấn Hoa tức giận, cô lập tức giải thích: “Cậu, cháu không sợ cho cậu mượn tiền, các người là người nhà của cháu, sao cháu có thể mặc kệ được?”

Lê Chấn Hoa nghe cô nói như vậy, ánh mắt sáng lên, thay đổi thái độ vừa nãy, giọng điệu hiền hòa nói: “Mạn Mạn, nói như vậy là cháu nguyện ý cho cậu mượn tiền sao? Cháu là Thiếu phu nhân Hoắc gia, tùy tiện lấy ra ba trăm ngàn chắc là không có vấn đề chứ!”

Lê Hiểu Mạn khẽ rũ mắt xuống, mặc dù cô đã kết hôn với Hoắc Vân Hy, nhưng cho tới bây giờ Hoắc Vân Hy đều không cho cô tiền, nguồn kinh tế của cô đều kiếm được từ trên taobao, nhưng mỗi một tháng cô đều sẽ gửi một nửa tiền cho mẹ cô, tiền tiết kiệm của cô cộng lại cũng không đến ba trăm ngàn!

Thiếu phu nhân Hoắc gia như cô thật đúng là mộc mạc.

Nhưng cậu và anh họ là người nhà của cô, cô cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Sau đó, cô ngược mắt lên nhìn Lê Chấn Hoa, cười nói: “Cậu yên

tâm, cháu sẽ nghĩ biện pháp để có được ba trăm ngàn, tuy nhiên, cậu để cho cháu mấy ngày.”

Lê Chấn Hoa dùng ánh mắt quái dị nhìn cô: “Mạn Mạn? Cháu là Thiếu phu nhân Hoắc gia, ba trăm ngàn còn phải góp mấy ngày sao? Hay là cháu cố ý kéo dài thời gian không muốn cho cậu mượn?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt lên nhìn Lê Chấn Hoa, ngữ khí kiên định: “Cậu... cháu không cố ý kéo dài thời gian, cậu cho cháu ba ngày, ba ngày sau, cháu nhất định sẽ đưa cho cậu ba trăm ngàn.”

Thấy Lê Hiểu Mạn đưa ra thời gian, Lê Chấn Hoa cũng không nói thêm nữa, cười nói: “Mạn Mạn à! Vậy cậu trở về chờ tin tức của cháu, ba ngày sau, cậu lại tới, vậy cậu đi về trước.”

Dứt lời, Lê Chấn Hoa cười hì hì đi ra khỏi phòng khách, vừa vặn thấy Hoắc Vân Hy đi tới.

“Vân Hy, trở về rồi à!” Lê Chấn Hoa cười tiến lên đón.

Hoắc Vân Hy lạnh lùng liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, hơi lãnh đạm liếc nhìn Lê Chấn Hoa hơi gật đầu với ông ta, rồi cũng không nói gì nữa mà ngồi xuống ở trong phòng khách.

Lê Chấn Hoa thấy vậy, hơi lúng túng, nhìn Lê Hiểu Mạn cười nói: “Mạn Mạn, cậu đi về trước, không cần tiễn cậu đâu.”

Sau khi Lê Hiểu Mạn thấy Lê Chấn Hoa rời đi, cô xoay người, thấy Hoắc Vân Hy lại đứng ở sau lưng cô.

!!

Chương 53: Anh thật đáng kinh tởm

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô làm bộ như không nhìn thấy anh ta, chuẩn bị đi qua từ bên cạnh anh ta, giọng nói lạnh như băng của anh ta truyền tới: “Tôi rất muốn biết, cô đi đâu để kiếm ba trăm ngàn.”

Lê Hiểu Mạn hơi nhăn đôi mi thanh tú lại, anh ta lại nghe được đoạn đối thoại của cô và cậu cô.

Khóe môi của cô hơi cong lên, cô không để ý đến anh, đang chuẩn bị rời đi, nhưng Hoắc Vân Hy lại nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô.

Lê Hiểu Mạn vùng vẫy hai cái mà không được, cô ngược đôi mắt trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn anh ta: “Buông ra...”

Hoắc Vân Hy liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong trẻo lạnh lùng của cô, trước kia cô luôn thật sự biết điều, lúc nào cũng luôn cung kính với anh ta, ở trong ánh mắt của cô trước kia, anh ta có thể nhìn thấy tình ý của cô đối với anh ta. Nhưng bây giờ, thứ mà anh ta nhìn thấy chỉ là sự khinh thường và lạnh lùng của cô đối với anh ta.

Anh ta không thích cô dùng ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng này nhìn anh ta, sự thờ ơ của cô khơi dậy lòng chinh phục của anh ta, nếu như nói là cô đang chơi dục cầm cố túng(*), như vậy chúc mừng cô, cô đã thành công.

(*Dục cầm cố túng(欲擒故縱), một trong 36 kế: Muốn bắt thì phải thả.

Thời Tam Quốc, Mạnh Hoạch làm phản khiến Thục Hán bất ổn. Để thu phục Mạnh Hoạch, Gia Cát Lượng đã bảy lần bắt, bảy lần thả (thất cầm thất túng, 七擒七纵) Mạnh Hoạch khiến Mạnh Hoạch đội ơn mà không dám làm phản nữa. Tào Tháo muốn dùng Quan Vũ để làm dũng tướng cho mình đã cấp cho Quan Vũ ngựa Xích Thố để Quan Vũ lên đường tìm huynh đệ Lưu Bị và Trương Phi; nhưng Quan Vũ chỉ cưỡi ngựa đi một đoạn bèn quay lại trở về với Tào Tháo để nguyện ra trận chiến đấu trả ơn cho Tào Tháo.

Anh ta chẳng những không buông cô ra, ngược lại còn dùng sức nắm cổ tay của cô chặt hơn, kéo cô vào trong ngực.

Lê Hiểu Mạn cả kinh, đang muốn đẩy anh ta ra, âm thanh hơi nhu hòa của anh ta truyền vào trong tai cô.

“Lê Hiểu Mạn, nếu như cô biểu hiện tốt, có lẽ tôi có thể cho cô ba trăm ngàn.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn híp đôi mắt xinh đẹp lại, cô nhìn anh ta như nhìn thấy quái vật vậy: “Hoắc Vân Hy, hôm nay anh quên uống thuốc hả? Cho tôi ba trăm ngàn, anh chịu sao? Anh thử nói xem, tôi phải biểu hiện thế nào mới được coi là tốt?”

Hoắc Vân Hy trực tiếp bỏ qua nửa câu đầu của cô, anh ta nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ngón tay thon dài hơn nâng cằm của cô lên: “Nếu như cô cầu tôi, hoặc là...”

Giọng nói của anh ta dần trở nên trầm thấp khàn khàn hơn, ánh mắt lạnh như băng dính vào mấy phần dục vọng, ngón tay thon dài trượt xuống từ chiếc cằm tinh xảo của cô tới cần cổ xinh đẹp, trượt thẳng xuống...

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy ánh mắt của Hoắc Vân Hy lóe lên, cô nheo

mắt lại, thừa dịp anh ta không chú ý, cô chọt đẩy anh ta ra, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, anh thật đáng kinh tởm.”

Anh ta coi cô là cái gì?

Hoắc Vân Hy tức giận nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén liếc nhìn cô: “Lê Hiểu Mạn, đừng có mà trưng cái vẻ mặt không muốn ra, không cầu tôi, ngược lại tôi cũng muốn nhìn xem, cô đi đâu để kiếm được ba trăm ngàn?”

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, khóe môi lạnh lùng cong lên: “Đi đâu là chuyện của tôi, không liên quan đến người ngoài.”

“Người ngoài?” Hoắc Vân Hy lạnh lẽo nheo mắt lại, sắc mặt rất là khó coi, hôm nay anh ta không bồi Hạ Lâm, cố ý chạy về, cô lại coi anh ta là người ngoài.

Anh ta nghiêng nửa người trên về phía trước, ánh mắt sắc bén liếc nhìn cô, trên gương mặt tuấn tú như đã bao phủ một tầng băng sương, cả giận nói: “Lê Hiểu Mạn, tôi là chồng cô.”

Lê Hiểu Mạn hơi nhướn mày, rất muốn cười, khóe môi của cô cong lên độ cong châm chọc: “Hoắc Vân Hy, nhất định là hôm nay anh đã quên uống thuốc hả? Anh kết hôn chưa? Từ lúc nào mà anh lấy thân phận người chồng ở cái nhà này? Nhà của anh không phải là ở cái chỗ của em gái Lâm tình nhân nhỏ chuyên làm ấm giường cho anh sao? A a... Xin anh đừng ác tâm như vậy, cái chữ chồng này không xứng được nói ra từ trong miệng của anh, bởi vì nó không làm nổi bật được cái khí chất tra nam của anh đâu.”

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn đang muốn rời đi, nhưng một tay của Hoắc Vân Hy đã bấu vào cổ tay mảnh khảnh của cô, một tay nắm lấy cằm của

cô, anh ta tức giận liếc nhìn cô: “Lê Hiểu Mạn, tôi đã nói rồi, chơi đùa
cầm cố túng thì cũng phải có có mức độ.”

!!

Chương 54: Cô muốn ly dị, tôi cứ không ly dị đấy

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Hiểu Mạn lười nói nhảm với Hoắc Vân Hy nữa, bây giờ ngay cả giải thích cô cũng đều cảm thấy dư thừa, mặc kệ anh ta muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.

Cô chỉ lạnh nhạt liếc nhìn anh ta, tỏ ra tương đối bình tĩnh: “Hoắc Vân Hy, chúng ta cứ tiếp tục như vậy thì đều rất mệt mỏi, ly dị đi! Tôi đã đặt giấy ly dị ở trong phòng anh rồi đấy, anh mau ký đi, không phải anh rất yêu Hạ Lâm sao? Không phải anh muốn cho cô ta hạnh phúc sao? Chúng ta ly dị, anh liền có thể cưới cô ta vào cửa.”

Hoắc Vân Hy thấy cô ôn hòa nhã nhặn nói ra lời này, trong lòng vô hình hoảng sợ, anh ta thật sự hy vọng cô đang chơi đùa cầm cố túng với anh ta, nhưng cô bình tĩnh như vậy, khiến cho anh ta có cảm giác đau lòng, tựa như, anh ta đã đánh mất cô rồi.

Rõ ràng là có thể không quan tâm, nhưng lại bởi vì cô đột nhiên thay đổi, mà anh ta lại như bắt đầu quan tâm, anh ta đang làm sao vậy?

Lê Hiểu Mạn thấy anh ta kinh ngạc nhìn cô, cô giằng lại cổ tay của mình từ trong tay anh ta, xoay người đi lên lầu.

Hoàn hồn lại, Hoắc Vân Hy siết chặt tay thành hai quả đấm, đôi mắt tràn đầy lửa giận liếc nhìn cô: “Lê Hiểu Mạn, cô dễ dàng muốn li dị với tôi như vậy, có phải là vì cô đã yêu người đàn ông khác rồi hay không? Hay là người đàn ông khác khiến cho cô cảm thấy khoái trá ở

trên giường, nên cô hận không thể lập tức ly dị với tôi để nhảy vào vào trong ngực người đàn ông khác? Cô muốn ly dị, tôi cứ không li dị đấy.”

Lời của Hoắc Vân Hy khiến cho Lê Hiểu Mạn siết chặt bàn tay ngọc lại, sao trước kia cô không phát hiện ra Hoắc Vân Hy là kẻ điên, cô xoay người, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, anh thiết kế tôi, không chỉ không bằng cầm thú mà còn là một kẻ điên, chúng ta đã đi đến hôm nay rồi, tất cả đều là do một tay anh tạo thành. Lúc tôi muốn sống hạnh phúc với anh, thì anh muốn ly dị với tôi; bây giờ tôi muốn ly dị với anh, thì anh lại không rời, anh muốn thế nào? Học người xưa tam thê tứ thiếp sao? Anh muốn trong nhà có cờ đỏ không ngã, bên ngoài thái kỳ bay phiêu(*), anh đừng có nằm mơ, đừng nên ép tôi đâm đơn ly dị, Hoắc gia các anh không ném nổi mặt mũi đâu.”

(*)家里红旗不倒,外面彩旗飘飘是什么意思: cờ đỏ trong nhà là vợ, thái kỳ phiêu bay là tình nhân bên ngoài, câu này có nghĩa là mối quan hệ giữa vợ ở nhà và tình nhân khá hài hòa.

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn không nhìn Hoắc Vân Hy thêm nữa, cô đi thẳng lên tầng.

Hoắc Vân Hy liếc nhìn bóng lưng lạnh nhạt của Lê Hiểu Mạn, anh ta siết chặt đôi tay thành hai quả đấm, cất bước đi lên tầng, chạy thẳng lên phía phòng khách, thấy chị Lâm vừa vặn đi ra từ phòng của Lê Hiểu Mạn.

Chị Lâm đang cầm một quyển album trong tay, rên rỉ than thở nói: “Haizzz! Album còn tốt như vậy, sao Thiếu phu nhân lại bảo cầm đi ném nhỉ?”

“Đưa tôi xem...” Hoắc Vân Hy nghe thấy chị Lâm nói như vậy, anh ta

cầm lấy quyển album từ trong tay cô ta, thấy là album ảnh cưới của anh ta và Lê Hiếu Mạn, nhưng cũng chỉ có mấy tờ.

Trong hình, Lê Hiếu Mạn mặc váy cưới trắng tinh khôi, nụ cười ngọt ngào và dịu dàng, xinh đẹp giống như tiên tử không nhiễm bụi trần vậy.

Ánh mắt của Hoắc Vân Hy khẽ run lên, như có góc nhỏ nào đó trong trái tim bị chạm đến, anh ta siết chặt quyển album trong tay, anh ta nhớ ra anh ta chụp quyển album ảnh cưới này với cô là do sự bức bách của ông nội, lúc ấy, anh ta chỉ chụp qua loa lấy lệ ấy bức với cô rồi rời đi.

Mặc dù không có mấy tờ, anh ta vẫn lật từng trang từng trang một, đột nhiên, ánh mắt của anh ta dừng lại ở trên một bức ảnh chụp chung.

Là bức ảnh chụp chung của anh ta với Lê Hiếu Mạn lúc anh ta mười mấy tuổi.

Trong ảnh, anh ta nửa ngồi xổm dưới đất, trên gương mặt đẹp trai còn mang hơi thở thiếu niên tràn đầy nụ cười ôn nhu.

Mà Lê Hiếu Mạn mặc chiếc váy dài màu trắng, nằm ở trên lưng anh ta, đôi tay mảnh khảnh nhỏ bé nhẹ nhàng vòng ở trên cổ anh ta, trên khuôn mặt nhỏ non nớt thanh thuần còn mang theo nụ cười trong sáng.

Đây là bức ảnh anh ta chuẩn bị cống cô, là chụp từ hồi nào, anh ta đều đã quên mất rồi.

Liếc nhìn bức ảnh này, Hoắc Vân Hy nhớ lại không ít chuyện trước kia.

!!

Chương 55: Tuổi thơ, thanh mai trúc mã

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh ta và Lê Hiểu Mạn là thanh mai trúc mã.

Anh ta mơ hồ còn nhớ, tình cảnh lần đầu tiên lúc còn bé cô được ông nội của anh ta nhận vào Hoắc gia. Khi đó, cô rất nhút nhát, không dám nói chuyện với bất kỳ người nào, lúc nào cũng ở một mình, luôn rất an tĩnh.

Cho tới sau này, sau khi ông nội bảo anh ta mang cô đi chơi, cô mới dần thân cận với anh.

Từ khi anh còn bé, ông nội đã đào tạo anh ta làm người nối nghiệp của Hoắc gia, luôn rất nghiêm khắc với anh ta. Khi đó, anh ta thường xuyên bị ông nội khiển trách, mỗi khi anh ta không vui, đều là cô khuyên bảo anh, nghĩ cách chọc cho anh cười...

Những chuyện cũ gần như sắp bị anh ta quên mất cứ từ từ hiện lên trong đầu anh ta, trái tim của Hoắc Vân Hy nhất thời đau nhói, nghĩ đến kết hôn một năm qua anh ta luôn thờ ơ với Lê Hiểu Mạn, không khỏi bắt đầu hơi hối tiếc.

Anh ta đi tới trước cửa phòng của Lê Hiểu Mạn, đưa tay gõ cửa, không ngờ rằng Lê Hiểu Mạn chẳng những không mở cửa, mà ngược lại còn tắt đèn trong phòng đi.

Hoắc Vân Hy thấy vậy, nheo mắt lại, anh ta không lại gõ cửa nữa,

mà cầm quyển album về phòng mình.

Hôm sau, Lê Hiếu Mạn dậy sớm hơn so với hôm qua, bởi vì sợ lại gặp phải trường hợp thang máy quá tải, rồi lúng túng đi nhầm vào thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc như ngày hôm qua, mà không thể không dậy sớm.

Cô rửa mặt chải đầu xong xuôi, đi xuống phòng ăn ở tầng dưới, nhưng bất ngờ phát hiện Hoắc Vân Hy lại ngồi ở trong phòng ăn.

Thấy Hoắc Vân Hy ở đó, Lê Hiếu Mạn lập tức không còn chút hứng thú ăn sáng nào nữa, cô xoay người đang muốn rời đi, sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói trầm thấp ôn nhu của Hoắc Vân Hy.

“Mạn Mạn...”

Lê Hiếu Mạn dừng bước chân lại, cô có cảm giác như vừa bừng tỉnh đã cách một đời, trừ bỏ kỷ niệm một năm ngày kết hôn đêm hôm đó, dường như đã rất lâu rồi anh ta không dùng giọng điệu dịu dàng để nói chuyện với cô như vậy.

Một câu “Mạn Mạn” này, đã gọi lên kỷ niệm trong sáng khi xưa, nhưng cũng khiến cho trái tim cô nhói đau.

Hoắc Vân Hy thấy cô dừng chân lại, gương mặt tuấn tú không khỏi nổi lên một nụ cười, anh ta đứng lên đi tới phía trước cô, ánh mắt nhu hòa đánh giá cô, hôm nay cô mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, cổ áo kiểu Anh làm bằng lụa chiffon, mang đến cho người ta cảm giác ngọt ngào, phía dưới là một chiếc váy cạp cao màu đen, làm nổi bật lên vóc dáng quyến rũ của cô, đôi chân thon dài đều đặn, da thịt trắng mịn thêm mấy phần hồng hào, tràn đầy cảm dỗ.

Toàn bộ khí chất thanh lịch, quyến rũ mà duyên dáng, không khác gì

phong phạm nữ thần, lại khiến cho anh ta không thể dời mắt nổi.

Lê Hiếu Mạn liếc nhìn anh ta, rồi xoay người đi ra phòng khách.

Hoắc Vân Hy thấy cô cầm túi, lập tức đuổi theo cô hỏi: “Mạn Mạn, cô đi đâu? Tôi đưa cô đi.”

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Lê Hiếu Mạn liếc nhìn vẻ mặt đầy nhu hòa của anh ta, nếu không phải đúng là giọng của anh ta, thiếu chút nữa cô sẽ cho rằng anh ta đã bị đánh tráo.

Cô nheo mắt lại, lạnh nhạt nói: “Hoắc đại tổng giám đốc, tôi không ngồi nổi xe của anh đâu, cũng không muốn ngồi, anh vẫn nên để lại cho Hoắc phu nhân trong lòng anh ngồi đi!”

Dứt lời, cô không để ý tới Hoắc Vân Hy nữa, đi thẳng ra phòng khách.

“Mạn Mạn...” Hoắc Vân Hy thấy vậy, lập tức đuổi theo, đang chuẩn bị kéo cô lại, điện thoại di động của anh ta lại vang lên.

Anh ta giật mình, cầm lấy điện thoại ra, Lê Hiếu Mạn vừa vặn thấy là Hạ Lâm gọi tới.

Hoắc Vân Hy ngược mắt nhìn Lê Hiếu Mạn, lần đầu tiên anh ta có loại cảm giác có tật giật mình, gương mặt tuấn tú của anh ta hiện ra vẻ hoảng sợ của người chồng bị bắt gặp ngoại tình, anh ta không lập tức nghe điện thoại, mà nhìn Lê Hiếu Mạn giải thích: “Mạn Mạn, tôi... Tôi và Lâm Lâm, tôi... Cho tôi thời gian, tôi...”

Sau khi do dự, anh ta như là hạ quyết tâm vậy, anh ta mới lại nói: “Tôi, tôi sẽ chia tay với cô ấy...”

!!

Chương 56: Đua xe dẫn tới “Tai nạn xe!”

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, lãnh đạm liếc nhìn anh ta, lúc anh ta dịu dàng nói chuyện với cô như vậy, có khoảng khắc trái tim của cô trở nên xúc động, nhưng ngay khi anh ta do dự, xúc động trong lòng cô đã hoàn toàn biến mất.

Anh ta vẫn không nỡ bỏ Hạ Lâm, nếu không, anh ta sẽ không do dự.

Ánh mắt của cô càng ngày càng lãnh đạm, giọng nói trong trẻo lạnh lùng: “Không cần, người ta nói: Thà hủy một ngôi miếu, cũng không nên hủy một cọc hôn. Hai người là trời sinh một đôi, anh rể em dâu mến nhau không phạm pháp, tôi cũng không phải là Pháp Hải(*), sẽ không dùng lá cờ đạo trời không tha thứ mà chia rẽ hai người.”

(*)Pháp Hải: nhân vật trong Thanh xà Bạch xà

Dứt lời, cô không để ý tới Hoắc Vân Hy nữa, mà rời đi thẳng.

Hoắc Vân Hy liếc nhìn bóng lưng yếu điệu lạnh nhạt của Lê Hiểu Mạn, anh ta siết chặt điện thoại di động trong tay, lần đầu tiên trong đời anh ta sinh ra sự chán ghét cực lớn với điện thoại của Hạ Lâm.

Điện thoại di động vẫn đang vang lên, anh ta lại không nhận, mà trực tiếp tắt máy điện thoại.

Sau đó, anh ta hấn lái xe đuổi theo.

Lê Hiểu Mạn vừa mới đi ra khỏi khu biệt thự Thúy Viên, thì nhìn thấy chiếc Maybach màu bạc ngày hôm qua kia, Lạc Thụy cũng giống như hôm qua, nghiêng người dựa vào trên thân xe, đeo một chiếc kính râm.

Anh ta nhíu mày, liếc nhìn Lê Hiểu Mạn cười chào hỏi: “Hey, Lê tiểu thư, chào buổi sáng, lên xe đi, tôi đưa cô đi.”

“Không cần...” Lê Hiểu Mạn đang muốn cự tuyệt, thì liếc thấy chiếc Bentley màu đen của Hoắc Vân Hy, cô híp mắt lại, cong môi cười nói: “Được! Cám ơn anh!”

Sau đó, cô ngồi vào trong xe của Lạc Thụy.

Hoắc Vân Hy vừa vặn gặp được một màn này, anh ta siết chặt vô lăng, ánh mắt tràn đầy lửa giận, khó trách cô vội vã muốn ly dị với anh ta, thì ra là thật sự cấu kết với người đàn ông khác.

Anh ta đột nhiên đạp mạnh chân ga, tăng tốc độ đuổi theo.

Lạc Thụy đang chậm rãi lái xe nhìn thấy chiếc xe phía sau, khóe môi khẽ cong lên thành nụ cười, anh ta nhướn mày liếc nhìn Lê Hiểu Mạn nói: “Lê tiểu thư, có người muốn cùng đua xe với tôi, cô ngồi vững vàng.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn quay đầu, xuyên qua cửa kính xe thấy Hoắc Vân Hy đang lái xe vọt tới, anh ta đang nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt ác liệt tức giận kia đúng như kiểu người chồng đang đuổi theo bắt người vợ đã phản bội mình vậy.

Lê Hiểu Mạn chỉ liếc liếc nhìn anh ta, rồi quay đầu mỉm cười nói với Lạc Thụy: “Được!”

Cô không nghiêng đầu đi nữa, nhưng lại có thể cảm giác được ánh mắt tức giận kia vẫn luôn theo đuôi cô.

Lạc Thụy nghe cô nói như vậy, thì tăng nhanh tốc độ.

Hoắc Vân Hy thấy vậy, cũng gia tăng tốc độ đuổi theo.

Hai chiếc xe sang một bậc một đen, lúc thì xe này tông vào đuôi xe kia, lúc thì xe này cọt qua xem kia, lúc thì Lạc Thụy vượt lên trước, lúc thì Hoắc Vân Hy vượt qua trước.

Tốc độ xe quá nhanh, Lê Hiểu Mạn ngồi ở trong xe, cô như cảm giác mình ngồi trên mây vậy, có nhiều lần lúc xe của Hoắc Vân Hy tông vào chính diện, bàn tay ngọc mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn nắm chặt lấy váy, cô cảm giác như tim mình sắp ngừng đập vậy.

Mà song song với sự khẩn trương của cô, Lạc Thụy lại như đang chơi đùa trêu chọc Hoắc Vân Hy vậy, anh ta không có chút cảm giác hối hoảng nào.

Bởi vì trước kia Lạc Thụy là tay đua xe, nên dù kỹ thuật lái xe của Hoắc Vân Hy có khá hơn đi nữa, thì cũng không thể chơi được với anh ta.

Đường từ Thúy Viên đến trung tâm thương mại phần hoa vốn cần khoảng nửa giờ, nhưng Lạc Thụy chỉ dùng mười phút đã đến cao ốc TE.

Anh ta dừng xe lại, vừa liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, khóe môi vừa cong lên nụ cười tươi: “Lê tiểu thư, cô xuống xe trước đi.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn lập tức ôm trái tim đã sắp không thể chịu nổi

nữa xuống xe, ngay cả cảm ơn cũng quên nói.

Mà lúc cô vừa mới xuống xe, thì nghe thấy tiếng “Ầm” sau lưng, có tiếng vang lớn truyền đến.

Cô hơi ngẩn ra, xoay người thấy chiếc xe Maybach màu bạc của Lạc Thụy và chiếc Bentley màu đen của Hoắc Vân Hy đang hôn nhau thắm thiết.

!!

Chương 57: Ngang ngược, dạy dỗ kẻ ngồi lê đôi mách

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Xe của hai người đều bị đụng hư, nhưng mức độ “Chấn thương” thì lại bất đồng.

Chiếc xe Bentley của Hoắc Vân Hy bị “Chấn thương” tương đối nặng, nắp động cơ, bộ phận đầu xe, đèn pha trước xe đều bị đụng hư.

Xảy ra “Tai nạn xe” như vậy, tự nhiên là sẽ hấp dẫn không ít người tới xem, bởi vì là ở bên ngoài cao ốc TE, nên người vây quanh phần lớn đều là nhân viên của TE.

Hoắc Vân Hy thường xuyên xuất hiện ở trên tiêu đề của các tờ báo lớn, vì vậy có người nhận ra anh ta.

“Người trong xe kia không phải là tổng giám đốc tập đoàn Hoắc thị Hoắc Vân Hy sao?”

“Hình như là anh ta? Sao anh ta lại đụng vào xe của trợ lý Lạc vậy?”

Nghe tiếng nói xung quanh, ánh mắt của Lê Hiểu Mạn rơi vào Hoắc Vân Hy ở trên xe, mặc dù cô thống hận hành động tự tung tự tác của anh ta, nhưng cô nhìn vào phân thượng của ông nội Hoắc Nghiệp Hoàng của anh ta, cũng không thể không quan tâm tới. Cô đang chuẩn bị đi lên phía trước nhìn xem anh ta có bị thương hay không, thì thấy Hoắc Vân Hy xuống xe, cũng không bị thương.

Cô đứng yên tại chỗ, Hoắc Vân Hy bụi bặm chật vật đi tới trước mặt cô, anh ta nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, đôi mắt tràn đầy lửa giận liếc nhìn cô, tận lực thấp giọng nói: “Lê Hiểu Mạn, trở về tôi sẽ tính sổ với cô sau.”

“Buông tôi ra...” Lê Hiểu Mạn ngược mắt lên nhìn về phía Hoắc Vân Hy, hạ thấp giọng nói.

Nhân viên của TE, nhất là người của bộ phận thiết kế, thấy Hoắc Vân Hy kéo tay Lê Hiểu Mạn, lại là một trận kinh ngạc, nhỏ giọng nghị luận.

“Đó không phải là đồng nghiệp mới tới ngày hôm qua sao? Cô ta có quan hệ như thế nào với tổng giám đốc tập đoàn Hoắc thị? Tôi còn tưởng rằng cô ta là tình nhân nhỏ của trợ lý Lạc...”

“Cô ta ấy hả! Tôi thấy không chỉ là tình nhân nhỏ của trợ lý Lạc đâu, nói không chừng là chân đạp mấy con thuyền, vẫn là tình nhân nhỏ của tổng giám đốc tập đoàn Hoắc thị, cô không thấy vì cô ta mà trợ lý Lạc dựng xe với Hoắc tổng hay sao? Không phải câu dẫn cái này, thì chính là câu dẫn cái đó, thật đúng là gái điếm.”

Bởi vì mấy người đó nói chuyện ngay sau lưng Lê Hiểu Mạn, cũng cách không xa. Vì vậy, lời nói của bọn họ truyền vào trong tai Lê Hiểu Mạn không sót một chữ nào.

“Hoắc Vân Hy, buông tôi ra!” cô gắng sức giằng tay ra khỏi tay của Hoắc Vân Hy, xoay người lạnh lùng liếc nhìn hai người phụ nữ đứng ở sau lưng cô ta.

Người nói cô là gái điếm chính là Dương Ly Mân cùng bộ phận thiết kế với cô, một người khác tên là Liễu Kiêu Kiêu.

Hai người đều sinh lòng ái mộ với Long Tur Hạo, nhưng toàn bộ TE đều biết chuyện Long Tur Hạo tuyệt duyên với phụ nữ.

Mà ngày đầu tiên Lê Hiếu Mạn đi làm đã đi chung một thang máy với Long Tur Hạo, trong lòng bọn họ đều cảm thấy ghen tị, tìm được cơ hội thì nói mấy lời khó nghe để kích thích cô.

Lê Hiếu Mạn đi tới trước mặt Dương Ly Mân và Liễu Kiều Kiều, mỉm cười với bọn họ, rồi nâng tay lên, tát hai cái “Bốp” “Bốp” vào trên mặt Liễu Kiều Kiều, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn cô ta: “Cô đã nghe qua câu này chưa? Nếu nói xấu sau lưng người khác – thì đừng để cho người ta biết! Nhớ kỹ đấy, nếu lần sau còn nói nói xấu người khác thì đừng có mà phách lối như vậy, bị người ta đánh, thì ngay cả lý do trả đũa cũng không có đâu.”

Dứt lời, Lê Hiếu Mạn vượt qua Dương Ly Mân, đi thẳng vào cao ốc TE.

Hoắc Vân Hy liếc nhìn hai dấu bàn tay của Lê Hiếu Mạn đang in đậm trên mặt Dương Ly Mân, anh ta ngây ngẩn, một năm, anh ta thật sự đã quá coi thường cô rồi, cô đã trưởng thành, cũng đã thay đổi, không còn là cô bé cần người bảo vệ như trước kia nữa.

Lê Hiếu Mạn vừa đi vào cao ốc, thì thấy Long Tur Hạo đi từ lối đi VIP của tòa nhà đồ sộ tới, anh đang sỏi bước đi về phía thang máy chuyên dụng của mình.

Hôm nay trên người anh mặc chiếc áo sơ mi màu be, làm tôn lên vóc người hoàn mỹ của anh, cà vạt sọc màu gạch, nút cài kim cương ở ống tay áo ánh lên ánh sáng chói mắt, lấp lánh rực rỡ, quần âu dài màu đen được cắt may thủ công, giày da Berluti.

Còn có ba người đàn ông mặc âu phục đi giày da theo sau lưng, đi sát theo nhịp bước của anh, mặt đầy nghiêm cẩn, có hai người đàn ông trong đó vừa đi vừa đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, giống như vừa mới bị ăn nắng.

Cùng theo ở bên cạnh anh còn có Diệp San là thư ký mới của anh.

Anh dẫn đầu đi trước, dáng người anh tuấn, khí chất tao nhã, tính khí bất thường, giống như một vị vua cao quý đọc đoán, khí tràng mạnh mẽ, anh ở nơi nào, thì chính là một trong những cảnh quan đẹp nhất mê người nhất, anh luôn hấp dẫn tầm mắt mọi người một cách tự nhiên.

!!

Chương 58: Si mê, một đám phụ nữ điên

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Hiểu Mạn mãi nhìn khí chất cao quý của anh, cô đứng yên tại chỗ mà quên đi vào thang máy, ánh mắt không tự chủ được mà nhìn về phía thang máy chuyên dụng dành cho tổng giám đốc của anh.

Trong lúc này, đôi mắt đen như mực của Long Tư Hạo vẫn nhìn thẳng về phía trước, biểu tình lãnh đạm như trước kia, nói năng thận trọng, khí thế uy nghi, ưu nhã tôn quý.

Anh như không nhìn thấy Lê Hiểu Mạn, cứ cất bước đi về phía trước, không nghiêng đầu nhìn cô, môi mỏng mím nhẹ thành đường thẳng vừa uy mỹ lại vừa hấp dẫn, nhìn theo góc nghiêng một bên mặt của anh, đường nét hoàn mỹ, cánh mũi như dốc đỉnh vậy, tuấn mỹ mê người.

Đến khi anh tiến vào thang máy chuyên dụng, cửa thang máy đóng lại, Lê Hiểu Mạn mới đột nhiên phục hồi lại tinh thần, cô cau mày lại, khuôn mặt nhỏ nhắn lúng túng đỏ ửng lên, cô lại cũng biến thành si mê như vậy sao.

Sau đó, cô cúi đầu, lập tức tiến vào thang máy, sau khi ấn nút tầng mười, cô ngược mắt lên nhìn, thấy không chỉ có một mình cô là hoa si bên ngoài thang máy, gần như tất cả phụ nữ đứng ở bên ngoài thang máy đều nhìn chăm chăm vào chiếc thang máy chuyên dụng đã đóng chặt cửa lại kia, trên mặt vẫn còn trạng thái si mê.

Qua một hồi lâu, cả đám hoa si mới hoàn hồn lại, sau đó tiến vào thang máy.

Cửa thang máy đóng lại, đột nhiên, một tiếng thét chói tai vang lên ở trong thang máy, dọa Lê Hiếu Mạn giật mình.

“A... A... Tôi sắp phát điên rồi! Long tổng thật sự là quá đẹp trai quá mê người, ôi nam thần của tôi... a a a a... Tôi yêu nam thần... A...”

Lê Hiếu Mạn hí mắt lại, gào to ở trong thang máy, cô ta thật sự là điên rồi, cô thừa nhận Long Tư Hạo rất tuấn tú, rất mê người, mỗi một cái giơ tay nhắc chân đều lộ đầy vẻ cao quý và mỉa mai, nhưng cô ta cũng không cần phải kích động gào thét ở trong thang máy như vậy chứ!”

Lúc này, một người phụ nữ khác vẫn đang trong trạng thái hình trái tim che kín mắt, giọng điệu đầy hâm mộ nói: “Tôi thật sự hâm mộ Diệp San được đi bên cạnh tổng giám đốc! Ngày nào cô ta cũng đều có thể nhìn thấy Long tổng, còn có thể cách anh ấy gần như vậy, ngày nào cũng đều có thể ngửi được anh ấy dùng nước hoa gì, có thể hít thở cùng một bầu không khí cùng một không gian với anh ấy, tôi chỉ cầu Long tổng có thể nhìn tôi lâu hơn, là tôi đã hạnh phúc đến chết rồi.”

“A a... Long tổng, em yêu anh... Nam thần, em yêu anh...” Đột nhiên, người phụ nữ vừa mới thét chói tai như sắp phát điên kia lại gào thét ở trong thang máy.

Sau khi nghe xong mà khóe miệng của Lê Hiếu Mạn khẽ giật giật, sắp phát điên rồi, đám phụ nữ này thật sự sắp phát điên rồi, điên cuồng giống như mấy fan hâm mộ mê luyến đại minh tinh vậy.

Cửa thang máy mở ra, cô lập tức ra khỏi thang máy, nếu đứng chung

một chỗ với bọn họ nữa, cô sợ là mình cũng sẽ biến thành người điên.

Tiến vào văn phòng bộ phận thiết kế, cô ngồi xuống vị trí của mình, thấy Lâm Mạch Mạch còn chưa tới, cô gọi điện thoại cho cô ấy, nghe cô ấy nói đã đến công ty, cô mới yên tâm.

Cúp điện thoại xong, một lát sau, Lâm Mạch Mạch đi tới, thấy cô, câu đầu tiên mà cô ấy nói chính là hỏi sự kiện dựng xe sáng nay kia là chuyện gì vậy?

Tổng giám đốc tập đoàn Hoắc thị Hoắc Vân Hy và trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc Lạc Thụy dựng xe, đã sớm truyền khắp TE rồi, chuyện đầu tiên Lâm Mạch Mạch nghe thấy sau khi đến công ty chính là chuyện này.

Lê Hiểu Mạn kể đại khái sự tình cho Lâm Mạch Mạch, rồi mới nhướn mày liếc nhìn cô hỏi: “Sao hôm nay cậu tới trễ như vậy?”

Sắc mặt của Lâm Mạch Mạch hồng hào, vừa nhìn đã biết là đang đắm chìm trong tình yêu, cô ấy cười nói: “Hôm nay thức dậy trễ, đúng rồi, cái này cho cậu, tối hôm qua mình đã đáp ứng cậu.”

Lâm Mạch Mạch đưa một tấm thẻ ngân hàng cho Lê Hiểu Mạn.

Thấy vậy, đôi mắt của Lê Hiểu Mạn dần phủ đầy sương mờ, cô cầm tay của Lâm Mạch Mạch, cảm động nói: “Mạch Mạch, cảm ơn cậu.”

Lâm Mạch Mạch đưa tay xoa xoa khóe mắt đang dần ướt áp của cô, cười nói: “Được rồi, không phải chỉ là mượn ít tiền cho cậu thôi sao! Cậu lại kích động muốn khóc, nếu mình mà là đàn ông, có phải cậu muốn gả cho mình hay không...”

Chương 59: Long Tư Hạo ngang ngược

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nói tới đây, Lâm Mạch Mạch mặt đầy áy náy nhìn cô: “Mạn Mạn, mình còn chưa tới 200 ngàn, cậu muốn 300 ngàn, xin lỗi, không thể giúp cậu được.”

Lê Hiểu Mạn cầm ngược lại tay cô ta, nở nụ cười: “Mạch Mạch, cậu đã giúp mình rất nhiều, còn lại để mình nghĩ cách, tiền của cậu, mình sẽ sớm trả cậu.”

Lâm Mạch Mạch nhíu mày, nhún vai, cười nhìn cô: “Thân ái, không cần trả mình gấp như vậy, xem như cậu giữ giúp mình, dù sao mình không dùng gấp, chờ cậu dư dả rồi nói sau.”

“Ừ! Mạch Mạch, cảm ơn cậu!” Lê Hiểu Mạn yêu kiều nhìn Lâm Mạch Mạch, nếu không phải đường cụt, cô thật sự không muốn mượn cô ta, bạn thân này thật sự tốt với cô.

“Này bạn, cậu đừng khách sáo vậy nữa! Làm cho mình cũng ngược ngùng!” Lâm Mạch Mạch nhìn cô, nghĩ tới gì đó lại đến gần cô, mang theo tia hào hứng hỏi: “Mạn Mạn, cậu có hứng thú biết chuyện liên quan tới Long tổng Long Tư Hạo không?”

Nghe cô ta nhắc đến Long Tư Hạo, lòng Lê Hiểu Mạn nhảy loạn, cô nhíu mày: “Anh ấy có thể có chuyện gì?”

Lâm Mạch Mạch nhìn cô, ngay sau đó nói: “Dựa theo tin tức đáng tin

mình lấy được, Long tổng của chúng ta có rất nhiều sản nghiệp dưới tay, tổng bộ ở Châu Âu, anh ấy liên quan tới đủ nghề, tài chính, kinh doanh, điện ảnh và truyền hình, địa ốc, khách sạn quốc tế lớn ở Hoa, nhà hàng Ngự Yến, các hội sở cao cấp của thành phố K, vân vân, và TE đều là một trong những sản nghiệp của anh ấy, hơn nữa một tháng trước anh ấy mới tiếp nhận TE, nghe nói tháng trước TE xuất hiện nguy cơ tài chính... Nghe nói anh ấy còn một thân phận thần bí rất lợi hại...”

Lê Hiểu Mạn thấy cô ta rõ như vậy, nheo mắt ngắt lời cô: “Mạch Mạch, sao cậu biết điều này?”

Lâm Mạch Mạch cười với cô, sau đó nói: “Mạn Mạn, cậu chờ mình nói xong trước đã! Long tổng có tiền là quan trọng, mấu chốt nhất là có quyền thế, năng lực trác tuyệt, nếu như anh ấy muốn phá hủy thành phố K, không cần phí nhiều sức, có thể giải quyết trong một đêm, giống như quán bar Khuynh Tình bị san thành bình địa trong một đêm vậy.”

Hai mắt Lê Hiểu Mạn lộ vẻ kinh ngạc nhìn Lâm Mạch Mạch: “Quán bar Khuynh Tình bị san thành bình địa? Chuyện xảy ra lúc nào?”

Cô nhớ trước đây không lâu có đi qua quán bar Khuynh Tình, sao đột nhiên bị san thành bình địa?

Lâm Mạch Mạch thấy cô kinh ngạc, nhìn cô: “Mạn Mạn, không phải tới giờ cậu không xem tin tức chứ? Chuyện xảy ra mấy ngày trước, cậu không biết sao?”

Lê Hiểu Mạn dương môi cười: “Mình quả thực không xem tin tức, cho nên cũng không chú ý tới, làm việc.”

Cô không nói cho Lâm Mạch Mạch, thật ra cô không chú ý điều này là

vì trước kia cô thường xuyên thấy xì căng đan liên quan tới Hoắc Vân Hy trên các trang báo lớn, lâu ngày, cô hình thành né tránh, thà tin tưởng Hoắc Vân Hy sẽ bảo vệ cô, quan tâm cô trong lòng lúc ban đầu, cũng không tin những xì căng đan về anh ta kia.

Có điều bây giờ nghĩ lại, cô cảm thấy một năm nay cô thật sự quá ngu ngốc quá ngây thơ, quá không đáng giá, con người đều sẽ thay đổi, sẽ tiến về trước, sau đó lui. Hoắc Vân Hy đã sớm không phải thiếu niên ôn nhu ban đầu, mà cô vẫn ở tại chỗ, đợi anh ta một năm.

Cũng may cô kịp thời tỉnh ngộ, sẽ không ở lại vì Hoắc Vân Hy nữa.

Chương 60: Cô cố ý

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ném những thứ đó qua, Lê Hiểu Mạn chuyên tâm làm việc, Lâm Mạch Mạch bu lại, thấp giọng nói: “Đúng rồi, nói cho cậu thêm một chuyện, nghe nói nam thần của chúng ta, Long tổng tuyệt duyên với phụ nữ, cậu và anh ấy có one night stand (tình một đêm), cậu được lợi, tiết lộ đi, anh ấy phương diện kia thế nào?”

Nghe vậy, trên mặt Lê Hiểu Mạn đỏ bừng, tức giận trợn mắt nhìn cô ta: “Được rồi, đừng nhắc lại nữa, làm việc.”

“Được rồi, không nói, thấy cậu đỏ mặt, anh ấy về phương diện kia nhất định rất mạnh mẽ.” Lâm Mạch Mạch cười nhìn cô, nói xong liền bắt đầu làm việc.

Lê Hiểu Mạn bị cô ta nói, càng ngày càng đỏ mặt, nhịp tim vô hình tăng tốc.

Lúc này, điện thoại riêng trên bàn làm việc của cô đột nhiên vang lên, dọa cô giật mình.

Cầm lên ống nghe, cô dùng tiếng phổ thông chuẩn nhất, thanh âm vui vẻ: “Xin chào, tôi là Lê Hiểu Mạn.”

Trong điện thoại truyền tới giọng nói trầm thấp mát lạnh quen thuộc: “Là tôi, lập tức đi lên.”

“Long... Long Tư Hạo...”

Lê Hiếu Mạn cả kinh, lập tức đưa ống nghe ra xa, vì cô đặt ống nghe sát bên tai, thanh âm Long Tur Hạo vang lên, giống như dán vào tai cô nói, thanh âm trầm thấp làm cho lỗ tai cô nóng lên, tim đập như trống bỏi.

Cô có tật giật mình nhìn chung quanh, mới thấp giọng, cố ý làm như không nghe ra giọng nói của Long Tur Hạo, nghiêm túc nói: “Chào cô, tiểu thư, nơi này là Bộ thiết kế Tập đoàn châu báu TE, cô gọi nhầm rồi! Nơi này không có người cô muốn tìm, tôi cúp trước.”

Dứt lời, Lê Hiếu Mạn cúp điện thoại, nhưng một giây kế tiếp, điện thoại lại vang lên.

Cô nhíu đôi mi thanh tú, bất đắc dĩ cầm ống nghe lên, thanh âm vui vẻ như cũ: “Chào tiểu thư, nơi này thật sự không có người cô muốn tìm.”

Trong điện thoại truyền tới thanh âm trầm thấp của Long Tur Hạo: “Lê Hiếu Mạn, tôi là đàn ông, điểm này hẳn em rất rõ.”

Lê Hiếu Mạn cầm ống nghe, đỏ mặt, giống như đã hiểu, gật đầu: “À! Thì ra cô tìm đàn ông, thật xin lỗi, nơi này chỉ có phụ nữ...”

Dứt lời, Lê Hiếu Mạn đang muốn cúp điện thoại, Lâm Mạch Mạch bu lại, nghi ngờ nhìn cô: “Mạn Mạn, ai gọi thế?”

Lê Hiếu Mạn che giấu tia hoảng sợ trong lòng, mặt không đỏ không thở mạnh nói: “Tịch tịch tìm đàn ông, đoán chừng là gọi nhầm.”

Lúc cô nói lời này, ống nghe còn sát bên tai, vì vậy lời của cô, Long Tur Hạo dĩ nhiên nghe được.

Ngay sau đó cô liền cúp điện thoại, điện thoại không vang lên nữa, cô đang chuẩn bị chuyên tâm làm việc, Bộ trưởng Dương Bộ thiết kế liền đi tới bên người cô, nhìn cô nói: “Lê Hiểu Mạn, cùng tôi đi ra ngoài một lát.”

Lê Hiểu Mạn thấy sắc mặt Bộ trưởng Dương cực kỳ nghiêm trọng, cho là xảy ra chuyện lớn gì, không dám thờ ơ đứng lên, đi theo sau lưng ông ta ra khỏi phòng làm việc Bộ thiết kế.

Cô vừa đi theo Bộ trưởng Dương ra ngoài, Dương Ly Mai buổi sáng bị Lê Hiểu Mạn tát liền chằm chọc nói: “Không hổ là hồ ly tinh, thật sự quyến rũ người khác, ngay cả chú tôi, cô ta cũng quyến rũ.”

Liểu Kiều Kiều ngồi gần cô ta nhìn cô ta làm động tác suyt, thấp giọng nói: “Ly Mai, nhỏ tiếng một chút, cẩn thận cô ta nghe được, lại cho cô bạt tai, nghe nói hôm qua cô ta ngồi xe trợ lý Lạc về, sáng nay ngồi xe trợ lý Lạc tới, tối qua khăng định cô ta leo lên giường trợ lý Lạc, phong lưu sung sướng với trợ lý Lạc một đêm, sau lưng cô ta có trợ lý Lạc làm chỗ dựa, sau này cô đừng chọc cô ta.”

“Hừ... Tiểu tiện nhân...” Dương Ly Mân siết chặt hai tay, trong mắt lộ ra hung ác: “Tôi sớm muộn cũng sẽ dạy dỗ cô ta, để rồi xem.”

Chương 61: Tôi muốn pha cà phê cho tổng giám đốc

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau khi Dương Chính Phong ra khỏi phòng thiết kế thì lập tức bước vào thang máy, ấn tầng 30, Lê Hiếu Mạn cũng bước vào theo.

Thấy Dương Chính Phong ấn tầng 30, cô hơi nghi ngờ, đang định hỏi ông ta đến tầng 30 làm gì thì chợt thấy vẻ mặt nặng nề của ông ta xoay chuyển 180 độ, nét mặt đầy vẻ tươi cười, mắt cũng híp thành một đường.

“Cô Lê, thì ra cô là tình nhân nhỏ của tổng giám đốc hả? Tôi đúng là có mắt như mù, cô đi làm ở phòng thiết kế mà tôi quản lý đúng là vinh hạnh của tôi, nhưng có thể phiền cô Lê nói tốt cho tôi mấy câu trước mặt giám đốc không? Cô xem, tôi làm ở phòng thiết kế mười mấy năm rồi, bao giờ tôi mới được thăng chức?”

Dương Chính Phong khoảng hơn bốn mươi tuổi, dáng người hơi béo, bụng bia, cười rộ lên giống hệt một pho tượng phật Di Lặc.

Đôi mắt xinh đẹp của Lê Hiếu Mạn hơi nheo lại, nghi ngờ liếc nhìn Dương Chính Phong: “Ai nói tôi là tình nhân nhỏ của tổng giám đốc?”

Dương Chính Phong cười tít mắt nhìn cô: “Cô Lê, đừng xấu hổ, cô cứ yên tâm, tôi sẽ giữ bí mật, tổng giám đốc để cô đến làm ở phòng thiết kế, nhất định là vì không muốn mọi người trong công ty biết quan hệ của hai người, tôi biết, tôi biết, tuổi trẻ mà! Có sao đâu.”

Nghe thấy lời của ông ta, miệng Lê Hiểu Mạn méo xệch, cuối cùng cũng hiểu tại sao Dương Chính Phong lại gọi cô vào thang máy lên tầng 30, xem ra đây là mệnh lệnh của Long Tư Hạo rồi!

Dương Chính Phong nhất định là vì vậy mà hiểu lầm.

Đến tầng 30, cửa thang máy mở ra, Dương Chính Phong hơi khom người, mỉm cười nhìn cô: “Cô Lê, nhớ đừng quên những gì tôi vừa nói với cô trong thang máy nhé! Nửa đời sau của tôi đều giao cả cho cô đấy.”

Ặc... Miệng Lê Hiểu Mạn giật giật, liếc nhìn Diệp San, thư ký của Long Tư Hạo đang đứng ngoài cửa thang máy.

Cô ấy đứng nghiêm chỉnh tại chỗ, mặc đồ công sở màu đen, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười dịu dàng: “Cô Lê.”

Lê Hiểu Mạn thấy thư ký của Long Tư Hạo đứng ngoài thang máy nghênh đón thì hơi nheo mắt lại, rốt cuộc Long Tư Hạo đang muốn làm gì?

Anh suốt ngày gọi cô đến phòng Giám đốc thế này, chẳng lẽ là muốn biến cô trở thành tình địch của cả công ty sao?

Vốn không muốn vào phòng giám đốc, cô đột nhiên cảm thấy cực kì tức giận, ánh mắt hiện lên chút ranh mãnh, khóe môi nhếch lên một nụ cười kì lạ.

Cô đột nhiên dừng chân lại, nhíu mày liếc Diệp San, cười nói: “Xấu hổ quá! Tôi có chút việc, chờ chút nhé, tôi sẽ lên nhanh thôi.”

Diệp San thấy cô lại bước vào thang máy rồi khỏi thì sửng sốt, không hiểu tại sao cô lại đột nhiên nói có việc rồi rời khỏi?

Cô đứng tại chỗ, đắn đo không biết có nên đi thông báo cho Long Tur Hạ không. Chờ một lúc, cô lại thấy Lê Hiếu Mạn quay lại.

Cô tươi cười bước lên, nhẹ nhàng nói: “Cô Lê, có thể đến phòng tổng giám đốc chưa ạ?”

Tay phải Lê Hiếu Mạn cầm “vũ khí bí mật”, che che giấu giấu, đưa mắt nhìn Diệp San, nói: “Đến phòng trà trước, tôi muốn tự mình pha cho tổng giám đốc một tách cà phê.”

Diệp San hơi kinh ngạc liếc nhìn Lê Hiếu Mạn, nhưng cô biết Long Tur Hạ đã để cô đến tận thang máy đón người thì địa vị của cô ấy trong lòng giám đốc nhất định không tầm thường, vì vậy, cô vô cùng cung kính lễ phép.

Diệp San vẫn giữ trên mặt nụ cười dịu dàng, đưa tay phải ra: “Cô Lê, mời cô đi bên này.”

Cô quyết định đưa Lê Hiếu Mạn đến phòng trà trước.

Trong lúc pha cà phê, Lê Hiếu mạn cố ý sai bảo Diệp San, pha xong, để Diệp San bưng cho, hai người cùng bước vào phòng tổng giám đốc.

Chương 62: Tôi không ngại mỗi người một nửa đầu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ngồi trước bàn làm việc làm bằng gỗ tử đàn, Long Tư Hạo nhìn chăm chú vào máy tính, không hề bị ảnh hưởng bởi việc Lê Hiểu Mạn và Diệp San bước vào.

Diệp San bưng tách cà phê mà Lê Hiểu Mạn pha đặt lên bàn làm việc của Long Tư Hạo, sau đó lấy tốc độ sét đánh lui nhanh về phía sau ba bước.

Lê Hiểu Mạn thấy thế thì hơi nheo mắt lại, nghi ngờ nhìn Diệp San, hành động vừa rồi của cô ấy giống như kiểu Long Tư Hạo là lũ lụt thú dữ vậy.

“Ra ngoài.” Giọng nói trầm thấp của Long Tư Hạo vang lên.

“Vâng!” Diệp San nghe tiếng thì không dám nhìn Long Tư Hạo thêm một cái nào nữa, xoay người cung kính ra khỏi phòng tổng giám đốc.

Diệp San vừa ra ngoài, văn phòng xa hoa như vậy cũng chỉ còn lại hai người Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo.

Không khí vô cùng cứng nhắc xấu hổ.

Lê Hiểu Mạn nhú mày nhìn tách cà phê bên cạnh Long Tư Hạo, thấy hai mắt anh vẫn chăm chú nhìn vào màn hình máy tính thì hít một hơi, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh nhất có thể nói: “Tổng giám

đốc, cà phê lạnh uống không ngon nữa đâu.”

Long Tư Hạo ngẩng đầu, ánh mắt thâm thúy hơi lóe lên, liếc nhìn cô, giọng nói trầm thấp rõ ràng: “Chẳng lẽ không ai nói cho em biết là tôi thích cà phê lạnh sao? Hừm?”

“Cái gì?” Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, đôi mắt xinh đẹp híp lại, nhìn chăm chăm vào tách cà phê cô pha, cánh tay hơi nhấc lên, nếu anh không uống thì chẳng phải sẽ lãng phí “tấm lòng” của cô hay sao? Nhất định phải để anh uống.

Cô nhíu mày nhìn Long Tư Hạo, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn tươi cười diễm lệ: “Tổng giám đốc, chẳng lẽ không ai nói cho anh biết rằng cà phê ngon nhất là ở 85 độ sao? Bây giờ uống là tốt nhất.”

“A...? Để tôi thử xem?” Long Tư Hạo nhướn mày, bàn tay to lớn bung tách cà phê lên, tao nhã đưa lên miệng.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn khẩn trương nắm chặt tay, nhìn chăm chăm vào bờ môi gợi cảm của Long Tư Hạo.

Mắt thấy Long Tư Hạo sắp uống rồi, anh lại đột nhiên dừng lại, sâu xa nhìn cô, hỏi: “Em nhìn chăm chăm vào tôi làm gì? Thế nào? Muốn uống sao?”

“A...” Lê Hiểu Mạn lập tức lắc đầu, cười cực kỳ dị dạng: “Tổng giám đốc, đây là cà phê pha cho anh mà, sao tôi có thể uống được? Tôi không uống đâu, anh cứ uống đi.”

Long Tư Hạo nhướn mày, con ngươi thâm thúy dán chặt vào gương mặt tươi cười như hoa của cô, bờ môi hoàn mỹ cong lên, giọng nói trầm thấp lạnh nhạt: “Tôi không ngại mỗi người một nửa đâu, hoặc là, tôi một ngụm, em một ngụm cũng được.”

Khóe miệng Lê Hiểu Mạn giật giật, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp cũng đỏ lên, đôi mi thanh tú nhăn lại, chẳng lẽ anh phát hiện cà phê có vấn đề? Nếu không thì tại sao anh lại không uống?

Cô híp mắt nhìn Long Tur Hạo: “Vậy sao được? Tổng giám đốc, anh mau uống đi!”

Câu cuối cùng, giọng điệu của Lê Hiểu Mạn vô thức nhẹ hơn mấy phần, lọt vào tai Long Tur Hạo liền giống như đang làm nũng.

Đôi mắt thâm thúy của anh như thể có thêm mấy ngôi sao sáng, gương mặt tuấn mỹ dịu dàng hơn, giọng điệu trầm thấp: “Được! Tôi uống, chỉ là, em qua đút cho tôi uống đi.”

“Cái gì?” Lê Hiểu Mạn sợ hãi, liếc nhìn tách cà phê trên bàn làm việc của Long Tur Hạo, âm thầm cắn răng, cô “cố ý” pha cà phê cho anh, nếu anh không uống, chẳng phải là phí công của cô hay sao?

Vì để Long Tur Hạo uống hết tách cà phê kia, cô cố gắng thẳng lưng, bộ dạng như thể đang lao đến chiến trường bước tới trước bàn làm việc của Long Tur Hạo, bung tách cà phê kia lên, đưa lên môi Long Tur Hạo, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn anh, giọng điệu cực kì dịu dàng: “Tổng giám đốc, mời anh uống.”

Long Tur Hạo quét mắt qua tách cà phê cô đưa tới, mím môi: “Thối cho tôi.”

Lê Hiểu Mạn hơi nhếch môi, trong lòng bồn chồn như có hàng ngàn con ngựa lao qua, nụ cười càng thêm mê hoặc, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một chữ: “Được...”

Dứt lời, cô kìm nén cơn giận, đưa lên miệng thổi rồi đưa cho Long

Tư Hạo, cười dịu dàng: “Tổng giám đốc, vậy đã được chưa?”

Chương 63: Thành thư kí riêng của anh?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Long Tư Hạo nhìn ly café trước mặt, đôi môi mỏng nhếch lên, đang muốn uống vào thì điện thoại ở bên cạnh vang lên.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn nhăn mày, Long Tư Hạo thuận tay cầm điện thoại sao đó nói một câu: “Để anh ta vào!”

Lê Hiểu Mạn khó hiểu nhìn anh, anh để cho ai vào?

Đang lúc nghi hoặc nhìn cửa phòng tổng giám đốc bị người ở bên ngoài đẩy ra, Diệp San nghiêng người đứng ở cửa dịu dàng cười nói: “Lâm tổng, mời.”

Lập tức có một người đàn ông chừng hơn 40 gương mặt chữ quốc tươi cười đi vào.

“Long tổng...”

“Lâm tổng...”

Lê Hiểu Mạn thấy vậy nhìn café trong tay, hung hăng trừng mắt, đứng lên đi về phía người đàn ông tuấn mỹ mà Long Tư Hạo gọi là Lâm tổng.

Thấy hai người ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, Lê Hiểu Mạn hận không thể xông lên bóp chết Long Tư Hạo.

Cô áp chế lửa giận trong lòng, bưng café cung kính nói: “Tổng giám đốc, tôi đi ra ngoài trước.”

Dứt lời cô bưng ly café xoay người muốn đi, Long Tư Hạo liền mở miệng nói: “Qua đây.”

Lê Hiểu Mạn nheo mắt, khuôn mặt nở nụ cười chuyên nghiệp, bưng ly café không tình nguyện đi về phía Long Tư Hạo, trong lòng nghĩ không ra anh gọi cô lại làm gì.

Lâm tổng ngồi đối diện Long Tư Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn, anh ta nhìn chăm chăm đánh giá một hồi, sau đó nghiêng đầu nhìn Long Tư Hạo: “Long tổng, vị này là...”

Đường nét trên gương mặt anh nhu hòa, cười nhẹ: “Là thư kí riêng của tôi.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn giật giật khóe môi, khi nào thì cô biến thành thư kí riêng của anh rồi hả?

“Thì ra là thư kí riêng của Long tổng, bộ dạng rất được, khí chất lại tốt, quả thật Long tổng rất tinh mắt.” Lâm tổng nói xong lại nhìn Lê Hiểu Mạn quan sát sau đó nhìn chăm chăm đôi chân trắng nõn thon dài của cô.

Long Tư Hạo thấy ánh mắt Lâm Chính cứ nhìn chăm chăm vào chân Lê Hiểu Mạn, đôi mắt anh nheo lại đầy nguy hiểm, bên trong đôi mắt lóe lên ánh sáng lạnh, khuôn mặt tuấn mỹ buộc chặt, đôi môi mỏng nhếch lên vòng cung.

Chờ Lê Hiểu Mạn đứng lại trước mặt anh, anh nhìn cô, lạnh nhạt nói: “Mang café cho Lâm tổng đi.”

“Cái gì?” Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, khóe môi vênh lên, liếc mắt nhìn Lâm Chính sau đó lại nhìn Long Tur Hạo, âm thanh nhỏ nhẹ: “Tổng giám đốc, này cà phê là cho...”

Long Tur Hạo không chờ cô nói xong đã cầm café trong tay đưa cho Lâm Chính.

Lâm Chính nhận lấy café sau đó vui vẻ nhìn Long Tur Hạo: “Long tổng khách khí rồi.”

Lê Hiểu Mạn thấy Lâm Chính nhận lấy ly café đang chuẩn bị uống, mắt cô hiện lên sự hoảng hốt: “Đợi một chút... Lâm tổng, trước đừng uống, kia... Cái kia...”

“Ặc...”

Lê hiểu mạn bản muốn ngăn cản, nhưng là Lâm Chính “Ặc” liền uống một ngụm.

Cô mở to mắt ngẩn ngơ nhìn, sau đó cổ tay mảnh khảnh của cô bị Long Tur Hạo nắm lấy.

Thấy vậy Lê Hiểu Mạn nhưồn mảy ý hỏi anh cầm tay cô làm gì thì bị Long Tur Hạo cầm tay kéo một cái, cả người cô ngã vào lòng anh.

Trùng hợp là cô vừa ngã vào lòng anh thì Lâm Chính đã phun hết café vừa uống ra, đúng lúc phun tới vị trí Lê Hiểu Mạn vừa đứng, nếu không phải cô được Long Tur Hạo kéo vào ngực thì nhất định sẽ dính chường, mà trùng hợp hơn là môi cô lại dán vào môi anh.

Chương 64: Tức giận, vậy mà anh lại hôn cô

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lâm Chính đứng lên, chau mày, sắc mặt cực kỳ đau khổ: “Mặn chết tôi rồi... Đây là cái gì vậy?...”

Chữ coffee của anh ta còn chưa nói xong thì thấy Lê Hiểu Mạn và Long Tur Hạo, hai người đang ôm nhau, đột nhiên anh ta ghen hống.

Lúc nhìn thấy ánh mặt sắc bén của Long Tur Hạo, anh ta cười cười hiểu gì đó: “Long tổng, anh cứ tiếp tục, tôi không quấy rầy, còn chuyện hợp tác chúng ta bàn lần sau vậy.”

Dứt lời anh ta như bị ma đuổi chạy khỏi văn phòng tổng giám đốc.

Bên ngoài phòng tổng giám đốc, Diệp San thấy vậy cười đón, hơi cúi người: “Lâm tổng, người đi thông thả.”

Lâm Chính há miệng đau khổ nhìn Diệp San: “Thư kí Diệp, nhanh đưa tôi đến phòng trà, café kia sặt chết tôi rồi.”

Diệp San nghe vậy, trong lòng hơi kinh hãi, lập tức đưa Lâm Chính đi đến phòng uống nước.

Trong văn phòng Tổng giám đốc, Lê Hiểu Mạn thấy mình đang hôn Long Tur Hạo, cô đỏ mặt, lập tức rời khỏi môi anh, xấu hổ nói: “Ngại quá... tôi... tôi không cố ý.”

Lúc này trái tim cô đập bang bang, giống như đứa bé làm gì sai cụp mắt xuống, hàng mi dài như cánh bướm chập chờn mê người.

Long Tư Hạo nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, đôi mắt sâu thẳm lóe lên ý cười, ngón tay thon dài của anh nâng cằm cô, đôi môi mỏng nhếch lên: “Không sao, mỗi người một lần là huề nhau.”

“Cái gì... Ừm...” Lê Hiểu Mạn nhìn anh, còn chưa nói xong thì đôi môi bị anh hôn lấy, anh hôn cô nhẹ cắn môi cô khi cô đang muốn rút lui.

“Anh...” Lê Hiểu Mạn tức giận trừng anh.

Vậy mà anh lại hôn cô? Anh có biết cô là em dâu của anh hay không?

Long Tư Hạo ngênh đó anh mắt giận dữ của cô, không hề có gì không tự nhiên, ngược lại cực kì thản nhiên, giống như lúc nãy anh chưa làm gì.

Sau đó anh mới nhàn nhạt nói: “Hiện tại huề nhau, không ai thiệt thòi cả.”

Lê Hiểu Mạn trừng mắt nhìn anh, phát hiện mình lại đang ở trong lòng anh, cô lập tức đứng lên, chỉnh lại quần áo sau đó tức giận nhìn anh: “Vì sao anh không uống ly café kia? Có phải anh đã sớm phát hiện ra nó có vấn đề rồi không hả?”

Long Tư Hạo nhìn cô, lại nhìn ly café trên bàn trà, đôi mắt nhạy cảm nhìn cô, nhàn nhạt nói: “Em thấy thế nào?”

Không lấy được câu trả lời của Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn kìm nén

tức giận, vì để bỏ được túi muối nhỏ đó, cô cố ý đến nhà ăn công ty mua, muốn mận chết anh nhưng mà quá đáng tiếc rồi.

Nếu không phải sợ anh phát giác có vấn đề, cô nhất định sẽ thêm chút tiêu, dầu vừng, Mù-Tạc vào.

Chỉ tiếc, cô vẫn thất bại rồi.

Lần sau, cô nhất định phải chinh được anh.

Thấy dáng vẻ tự nhiên của anh, cô rất muốn nhào tới cắn cho anh một miếng, rất muốn biết làm sao anh phát hiện được.

Cô nhúu mày nhếch môi, người cười nhưng trong không cười hỏi: “Tôi rất muốn biết làm sao anh phát hiện được?”

Long Tư Hạo nhìn cô, nhếch môi thản nhiên nói: “Từ lúc anh biết em là người pha café thì anh liền biết nó có vấn đề rồi.”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh: “Ai nói anh ly café này là tôi pha hả?”

Long Tư Hạo nhướn mày tao nha gác chân lên, ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô, không nhanh không chậm nói: “Thứ nhất tôi không để thư kí Diệp đi pha café cho tôi, cô ấy tuyệt đối sẽ không chủ động pha, cho nên em là người pha, thứ hai, em sẽ không chủ động đi pha café cho tôi, trừ khi em muốn trêu chọc tôi...”

Nói đến đây, Long Tư Hạo ngừng lại, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô, cánh tay thon dài duỗi ra, lúc Lê Hiểu Mạn kinh hôn thì đã kéo cô vào lòng mình, anh cắn vành tai cô, hơi thở nóng bỏng phun vào mặt cô, khàn khàn vang lên: “Hiểu Hiểu, thì ra em còn có một mặt nghịch ngợm như vậy... em làm vậy tôi có thể hiểu là em để ý tôi sao? Hả?”

Chương 65: Anh không làm trình thám thì thật tiếc

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau một trận nóng bỏng, hơi thở thơm mát của anh quanh quẩn vùng mũi, trong lòng Lê Hiểu Mạn run lên, mặt hồ bình tĩnh như bị cơn gió nhẹ thổi qua, mặt nước lặn tẩn.

“Anh... ai để ý anh hả?” cô như bị điện giật đẩy Long Tur Hạo ra, giận dữ nhìn anh.

Long Tur Hạo ngênh đón ánh mắt giận dữ của cô, biểu tình trên khuôn mặt đầy thản nhiên, không nhanh không chậm nói: “Thứ ba, em càng không thể hút café cho tôi, cho nên nhất định café có vấn đề, thứ tư, em không cẩn thận để lại chứng cứ trên miệng ly, trên miệng ly có dính muối.”

Nghe Long Tur Hạo nói, Lê Hiểu Mạn híp mắt thành một đường rồi, áp chế tức giận trong lòng, cô không thể không thừa nhận anh cực kì thông minh, phân tích đạo lý rõ ràng, hơn nữa còn rất cẩn thận, ánh mắt nhạy cảm vậy mà phát hiện được muối trên miệng ly.

Anh không đi làm trình thám thì thật đáng tiếc.

Cô mím môi liền nói: “Sao anh biết trên miệng ly có muối mà không phải đường?”

Long Tur Hạo mím cười cong môi nói: “Đường có thể mặn sao?”

Lê Hiếu Mạn nhụt chí nhìn anh, không chỉ ánh mắt anh nhạy cảm mà lỗ tai cũng cực kì tinh, nhất định anh nghe được Lâm tổng nói mặn chết ông ta nên mới đoán được là muối.

Cô nhăn mày, gương mặt hiện lên biểu tình không phục, nhưng rất nhanh bị cô che giấu.

Cô cố gắng lấy lại giọng điệu hòa khí nói: “Anh bảo tôi tới phòng tổng giám đốc là có việc gì, nếu không tôi quay về chỗ làm việc.”

Thấy cô hỏi, Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt nhàn nhạt nhìn cô, sau đó đứng lên, cánh tay trắng nõn chế trụ cổ tay cô, sau đó kéo cô vào phòng nghỉ.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn khẩn trương hỏi: “Anh... rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Nghe ra được sự khẩn trương trong giọng nói của cô, biểu tình của anh dịu lại, đôi mắt đầy ý cười hiện lên sự trêu chọc, đôi môi mỏng nhếch lên.

Vừa vào phòng nghỉ thì anh đã đóng cửa lại, cánh tay thon dài ôm eo cô, tao nhã xoay người, dùng lợi thế của mình đặt cô lên cửa, cố định cô trong khủy tay mình.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn cả kinh không hiểu anh muốn làm gì.

Long Tư Hạo cúi người dùng tư thế bề trên nhìn cô, đôi môi cách môi cô rất gần, lồng ngực to lớn kề sát người cô, hơi thở nóng bỏng phả lên người cô, hô hấp cực kì có quy luật, khí tức đầy nam tính của anh như tấm lưới vô hình vây lấy cô, làm cô muốn trốn cũng không thể trốn.

Không khí quá mức ái muội, Lê Hiếu Mạn cứng đờ, lưng dính sát vào ván cửa, hô hấp đầy căng thẳng, đôi mắt trong suốt nhìn anh đầy khó hiểu: “Anh lại muốn làm gì?”

Long Tư Hạo nhếch môi, không nói gì nhưng vẫn nhìn cô chăm chăm.

Thấy anh không nói gì, Lê Hiếu Mạn mím môi, trống ngực đập thình lình không nói gì luôn.

Phòng nghỉ cực kì yên tĩnh, hơi thở của hai người có chút nhiễu loạn, sự khác thường này có thể lay động được tiếng lòng của hai người.

Chương 66: Tôi không ngại

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Loại cảm giác quái dị này như có giông tố sắp kéo tới, như pháo sắp nổ, lúc này từ từ đốt mạnh mẽ lên, hết sức căng thẳng.

Không hiểu sao Lê Hiểu Mạn cảm thấy khẩn trương, lòng bàn tay đổ mồ hôi, hàng mi dài hơi rung rung, cô nhìn vào mắt anh, lúc này bên trong đôi mắt đó sáng cực kì thiêu đốt, giống như muốn đè bẹp người ta.

Không dám nhìn vào đôi mắt nóng bỏng đó của anh, Lê Hiểu Mạn rũ mắt nhỏ giọng nói: “Rốt cuộc anh... anh muốn thế nào?”

“Em nói xem?” giọng nói khàn khàn vang lên, hơi thở nóng bỏng phả vào mặt cô, anh cúi đầu hôn lấy cô.

“...” Lê Hiểu Mạn như thuốc nổ mà Long Tư Hạo là vật dẫn, cả người cô chấn động như bị điện giật, hơi nóng lan ra toàn thân.

“Hiểu Hiểu...” Long Tư Hạo thỏa mãn với phản ứng của cô, đôi mắt nhìn cô chăm chăm, bên trong đầy ý cười.

Thân thể cô run run, như cơn sóng nhỏ rung động, bên trong đôi mắt nhiễm đầy sương mù, khàn khàn nói: “Anh... anh nói gì? Buông ra, đừng... đừng đối với tôi như vậy...”

Lê Hiểu Mạn không biết tại sao mình lại mãi cảm như thế, lý trí nói cho cô biết cô phải đẩy anh ra.

Nhất định là cô nhiễm phải tật xấu gì, nếu không sao đối mặt với anh lại khác thường như vậy.

“Không làm gì với em?” âm thanh của anh khàn khàn mê người hỏi cô, nụ hôn nóng bỏng rơi vào gáy cô: “Thế này hả?”

“Không được hôn.. ưm... không.”

Cô còn chưa nói xong thì anh đã cúi đầu tiếp tục hôn.

“Ừ... anh...” đôi mắt cô nhiễm đầy sương mù nhìn anh, tức giận nói: “Long Tư Hạo..”

Cô đang muốn đẩy anh ra nhưng hai tay lại bị khống chế, cô ra sức uốn éo thân thể: “Long Tư Hạo, anh.. anh làm gì... buông ra...”

Đột nhiên Long Tư Hạo ngừng lại, nhưng môi vẫn dán lên môi cô, đôi mắt nhìn cô chăm chăm: “Đừng lộn xộn nữa, nếu không tự gánh hậu quả.”

Hô hấp của anh dồn dập, sáng bức người có thể đốt cô thành tro, bên trong cuộn cuộn tình triều, như muốn nhấn chìm cô.

Nghe được lời anh nói, Lê Hiểu Mạn giật mình, thấy đôi mắt nóng bỏng của anh, cô ý thức được gì gì đó nên không dám lộn xộn nữa.

Quả nhiên người đàn ông ở trước mặt cô không phải là tiểu bạch thỏ.

Cô tức giận nhìn anh, gương mặt ửng đỏ trừng anh: “Anh... là tên sói háo sắc nhất vũ trụ... còn không mau tránh ra...”

“Sói háo sắc nhất vũ trụ?” Long Tư Hạo nheo mắt, đôi mắt đầy ý cười, chẳng những không tránh ra mà còn dán lại gần hơn.

Anh dán môi lên vành tai cô, âm thanh khàn khàn mị hoặc: “Lúc này còn xem tôi là đàn bà không? Không phải em nói tôi là đối tượng ngoại tình của em sao? Nếu đêm đó em bị tôi muốn một lần rồi, tôi không ngại muốn thêm một lần nữa.”

Chương 67: Đừng trêu đùa tôi, tôi chơi không nổi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Dứt lời, ý cười trong mắt anh càng rõ ràng hơn, gương mặt càng thêm mê người quyến rũ, cánh tay nhẹ nhàng nâng cằm cô, vuốt ve làn da nhẵn nhụi của cô.

“Ừm.. anh...” Lê Hiểu Mạn như bị điện giật cả người run lên, cô giật giật khóe môi nói: “Anh.... Anh quả thật...”

“Tôi quả thật thế nào?” không chờ cô nói xong, Long Tư Hạo đã hôn cô, ý cười trong mắt như trói chặt cô, khàn khàn khàn: “Em chiếm đoạt tôi rồi còn không chuẩn bị phụ trách sao?”

“Long Tư Hạo...” Lê Hiểu Mạn co quắp khóe môi, hiện tại cô mới phát hiện thì ra anh là con sói đội lốt người, kêu lên một tiếng sau đó đẩy anh ra, thối lui đằng sau, giận dữ trừng anh: “Long Tư Hạo, chuyện đêm đó chúng ta nên quên đi, tôi không chỉ đã kết hôn mà còn là em dâu anh đấy.”

“Vậy theo lời em dâu thì em không định ly hôn với cậu ta hả?” Long Tư Hạo thu lại ý cười, dần dần thay thế bằng sự lãnh đạm như cũ, đôi mắt lóe sáng đã tối tăm trở lại, làm cho người ta nhìn không ra, anh nhíu môi, quanh thân tản ra lệ khí.

Lê Hiểu Mạn chau mày nhìn anh, giọng điệu xa cách nói: “Mặc kệ tôi và anh ta có ly hôn hay không thì đó là chuyện giữa tôi và anh ta, không cần anh... anh cả anh tới hỏi, trước khi ly hôn với anh ta, tôi

gọi anh là anh cả, sau khi ly hôn với anh ta, tôi và anh là người qua đường, ở công ty là quan hệ cấp trên cấp dưới, nếu tổng giám đốc nhàm chán thì mời anh tìm chuyện khác làm, đừng chơi đùa tôi, tôi chơi không nổi..”

Long Tur Hạo tiến lên sau đó cúi người nhìn cô, ánh mắt đầy lạnh lẽo: “Em cho rằng tôi đang đùa giỡn em?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Lê Hiểu Mạn nhướn mày, ngược mắt lên nhìn anh: “Long tổng, tôi tới TE đi làm không phải để chơi trò mập mờ với anh, mời anh sau này đừng gọi tới tới văn phòng của anh, tôi không muốn bởi vì anh mà để trở thành đối tượng người khác nghị luận sau lưng.”

Nghe vậy, Long Tur Hạo buông cầm cô ra, nhìn chăm chăm cô rất lâu sau đó đưa một cái túi channel cho cô, lạnh đạm nói: “Mặc nó vào sau đó lập tức rời đi, nếu không em cứ ở lại chỗ này đi.”

Lê Hiểu Mạn ngậy ra, nhìn túi Chanel trong tay anh, nhúu mày nói: “Đây là...anh sao vậy?”

Long Tur Hạo không chờ cô nói xong liền đưa nó cho cô sau đó kéo cửa phòng, biểu tình lạnh lùng đi ra ngoài, trước khi đi còn đóng sập cửa lại.

Lê Hiểu Mạn không hiểu chân tướng nhìn cánh cửa phòng bị đóng, lại rừ mắt nhìn vào bên trong chiếc túi, là đôi tất mỏng màu đen.

Khóe môi của cô giật giật, thế nào cũng không nghĩ ra được đó là tất chân, anh có ý gì đây? Ghét bỏ cô mặc váy ngắn sao? Đây mới là mục đích anh gọi cô tới phòng anh?

Không nghĩ ngợi nhiều, vì để nhanh chóng rời khỏi đây, cô rất không

tình nguyện mặc đôi tất mỏng vào sau đó ra khỏi phòng nghỉ.

Chương 68: Anh ghét cô mặc ngắn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Long Tư Hạo đang ngồi trước bàn làm việc của anh, thấy cô đi ra, ánh mắt lãnh đạm lướt qua hai chân thon dài mảnh khảnh của cô, nhíu mày, phát hiện cô mang vớ vào còn quấn rũ hơn vừa rồi.

Ánh mắt anh thâm trầm u ám, có xúc động muốn đi cời ra cho cô.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo quét mắt qua hai chân cô, theo bản năng khép hai chân lại, nheo mắt nhìn anh, lãnh đạm hời hợt nói: “Tôi có thể đi làm việc rồi chứ?”

Dứt lời, xoay người đi ra bên ngoài.

Thanh âm chìm lạnh của Long Tư Hạo vang lên sau lưng cô: “Sau này không cho phép mặc váy trên đầu gối.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn anh: “Đây là chuyện của tôi.”

Long Tư Hạo nghiêm mặt, mím chặt môi mỏng, thanh âm chìm lãnh: “TE tôi định đoạt, nói không cho phép cũng không quá đáng.”

Lê Hiểu Mạn đè nén tức giận trong lòng, nhìn anh, không bối rối hỏi: “Tại sao không cho phép?”

Ánh mắt Long Tư Hạo lãnh đạm lướt qua cô, liền đưa mắt nhìn máy vi tính, môi mỏng nhếch thành một độ cong kiên nghị, trầm giọng nói:

“Em mặc quá ngắn, ảnh hưởng người khác làm việc.”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn hít một hơi, cô mặc váy rất ngắn sao? Cùng lắm chỉ ngắn hơn hôm qua mấy cm mà thôi, toàn bộ TE tùy tiện kéo một người phụ nữ ra cũng mặc ngắn hơn cô, tại sao anh không đi quản?

Cô rất cuộc biết, anh cố ý tìm sai lầm của cô, cố ý chơi cô, cô đặc tội gì anh?

Cô híp mắt nhìn Long Tư Hạo nhìn máy vi tính: “Tổng giám đốc, nếu như anh không vừa mắt tôi, tôi có thể từ chức.”

Dứt lời, cô nhìn anh chăm chăm, thấy ánh mắt anh vẫn rơi vào máy vi tính như cũ, không vì lời của cô mà có bất kỳ phản ứng nào.

Cô đợi hồi lâu, anh vẫn không đáp lại.

Tức giận trong lòng Lê Hiểu Mạn nuốt không trôi phun không ra, cô dùng ánh mắt sắc bén hung hăng trợn mắt nhìn Long Tư Hạo, liền xoay người cất bước đi ra ngoài.

Cô vừa đi tới cửa phòng làm việc, thanh âm trầm thấp lãnh đạm không nghe ra vui giận của Long Tư Hạo truyền tới: “Tôi không phê chuẩn, cả đời này em cũng đừng nghĩ tới rời khỏi TE.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn xoay người, thấy ánh mắt Long Tư Hạo vẫn rơi vào máy vi tính, môi mỏng mím chặt, biểu tình cực kỳ nghiêm túc, giống như vừa rồi anh chưa từng nói gì.

Cô nhìn anh chăm chăm, sắp cho là cô vừa nghe lầm.

Long Tư Hạo vừa nói gì sao? Có không?

Ngay sau đó cô mới nhướng mày, ra khỏi phòng làm việc Tổng giám đốc, trong lòng đầy oán khí, nói không ra nuốt không trôi, cô sắp chết ngộp.

Sau khi cô rời đi, Long Tư Hạo mới dờ mắt khỏi máy vi tính, nhìn hướng cô rời đi, mím chặt môi, biểu tình thâm thúy làm người ta suy nghĩ không ra.

Giữ cô ở TE là chuyện duy nhất anh có thể cưỡng bách cô, bất kể lập trường có đúng hay không.

Lúc này, điện thoại anh đột nhiên vang lên.

Thu hồi tầm mắt, ánh mắt anh rơi vào trên điện thoại, thấy tên hiện lên màn hình, anh nhìn một lát mới nghe điện thoại.

Trong điện thoại truyền tới thanh âm ngọt ngào mềm mại: “Tur Hạo, sao bây giờ mới nghe điện thoại? Rất bận rộn sao?”

Biểu tình lãnh đạm trên mặt Long Tư Hạo nhu hòa mấy phần, giọng nói cũng nhu hòa: “Không bận, có chuyện gì không?”

Trong điện thoại yên lặng hai giây, sau đó liền truyền tới thanh âm vô cùng nhu mì: “Không có gì, chỉ là nhớ anh, lúc nào chúng ta về Pháp? Em nhớ ba mẹ.”

Long Tư Hạo cầm điện thoại, ánh mắt u ám, thâm thúy như hố sâu vạn trượng, không nhìn ra ưu tư, môi mỏng khẽ nhếch: “Bên này còn có việc chưa xử lý.”

Thanh âm ngọt mềm vang lên lần nữa: “Không phải còn có anh Lạc Thụy sao? Tur Hạo, tối nay có thể đến ở cùng em không?”

Chương 69: Để cô và cô ta hợp tác?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ánh mắt Long Tư Hạo sâu thẳm ám trầm, mím chặt môi, không trả lời.

Đầu bên kia điện thoại không được Long Tư Hạo đáp, truyền tới thanh âm giận dữ: “Tur Hạo, nếu tối nay anh không trở lại ở cùng em, em sẽ không uống thuốc.”

Nghe vậy, ánh mắt thâm thúy của Long Tư Hạo hơi trầm xuống, trầm giọng nói: “Sophie, không được phép càn quấy.”

“Được rồi, em không càn quấy, anh trở lại ở cùng em, em nhớ anh.” Người phụ nữ trong điện thoại nói xong, cúp điện thoại trước.

Long Tư Hạo nhìn điện thoại, môi mỏng mím chặt, trên mặt tuấn mỹ không nhìn ra ưu tư.

Bộ thiết kế.

Lê Hiểu Mạn trở lại Bộ thiết kế liền bị gọi tới phòng làm việc của Trưởng phòng.

Sau khi đi vào, cô mới phát hiện, Dương Ly Mân buổi sáng bị cô tát hai bạt tai cũng ở đó.

Dương Ly Mân thấy cô, mặt lạnh, dáng vẻ rất khó chịu nhìn cô.

Lê Hiếu Mạn chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua cô ta, liền nhìn Trưởng phòng Bộ thiết kế Dương Chính Phong đang ngồi trước bàn làm việc, nhẹ giọng hỏi: “Trưởng phòng Dương, ông tìm tôi có chuyện gì không?”

Dương Chính Phong ngồi trên ghế làm việc đứng lên, vẻ mặt tươi cười nhìn cô: “Lê tiểu thư, chỗ này có tài liệu khách hàng, cô xem đi.”

Dứt lời, Dương Chính Phong giao tài liệu khách hàng trong tay ông ta cho Lê Hiếu Mạn, dáng vẻ cung kính trang nghiêm tựa như Lê Hiếu Mạn là Hoàng hậu nương nương cao cao tại thượng, còn ông ta là tiểu thái giám cố hết sức lấy lòng.

Dương Ly Mân ở một bên thấy chú ruột cô ta chẳng những kính trọng gọi Lê Hiếu Mạn là Lê tiểu thư, mà còn rất cung kính với cô, cô ta nghi ngờ nhưng lại càng thêm ghen tỵ ghét Lê Hiếu Mạn.

Sắp tức giận đến giờ lên hai quả đấm, trong mắt lóe lên tia độc ác, khóe môi nở nụ cười nhạt.

Lê Hiếu Mạn không hiểu nhận lấy phần tài liệu khách hàng kia, nhìn kỹ một lần, mới ngược mắt liếc nhìn Dương Chính Phong hỏi: “Trưởng phòng, ý của ông là...”

Dương Chính Phong nhìn Lê Hiếu Mạn cười nói: “Lê tiểu thư, Lý Sướng Viễn là khách hàng lớn nhất của công ty chúng ta, hơn nữa hợp tác lâu dài với công ty chúng ta, ba tiệm châu báu dưới cờ Lý tổng đều bán sản phẩm của chúng ta, tháng sau là sinh nhật phu nhân của Lý tổng, Lý tổng muốn đặt một bộ trang sức, cố ý chỉ định Bộ thiết kế chúng ta thiết kế cho phu nhân ông ấy, nhưng yêu cầu của Lý tổng rất cao, luôn không hài lòng với bản thảo của nhà thiết kế chúng ta, tôi từng xem bản thiết kế của Lê tiểu thư, vô cùng đặc biệt,

vô cùng có sáng kiến, mode,..."

Dương Ly Môn thấy Dương Chính Phong kính trọng khen Lê Hiếu Mạn, cô ta không nhịn được tăng hăng: “Khụ... Trưởng phòng... Chú khen đủ chưa?”

Nghe tiếng tăng hăng, Dương Chính Phong trợn mắt nhìn Dương Ly Môn, cười nhìn Lê Hiếu Mạn: “Lê tiểu thư, Ly Môn cũng là nhà thiết kế ưu tú của Bộ thiết kế chúng ta, nhiệm vụ thiết kế trang sức cho Lý tổng giao cho hai người phụ trách, tôi tin hai người hợp tác, nhất định có thể thiết kế ra trang sức Lý tổng hài lòng.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn cau mày, Dương Ly Môn từ khi cô tiến vào TE liền bắt đầu có hiềm khích rất lớn với cô, Dương Chính Phong lại để cô và cô ta hợp tác, không xảy ra vấn đề mới là lạ.

Lúc này, Dương Ly Môn nói: “Trưởng phòng yên tâm, chúng tôi nhất định hoàn thành nhiệm vụ.”

Dứt lời, cô ta nhướn mày nhìn Lê Hiếu Mạn, cười có chút quỷ dị: “Đúng không? Lê ~ tiểu ~ thư...”

Cô ta tận lực nhấn mạnh ba chữ “Lê tiểu thư”.

Lê Hiếu Mạn mím môi, nhìn Dương Chính Phong: “Trưởng phòng yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức khả năng của tôi, thiết kế ra trang sức Lý tổng hài lòng.”

Chương 70: Yên tâm, mình nhất định làm phiền cậu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ra phòng làm việc, Lê Hiểu Mạn vừa ngồi xuống vị trí mình, Dương Ly Mân liền đi tới bên người cô, lãnh đạm nói: “Lê Hiểu Mạn, tôi vừa liên lạc với Lý tổng, mời ông ấy tối nay ăn cơm ở nhà hàng Hoa Tây, nói chi tiết bộ trang sức, sau khi tan việc cô đừng đi về, trực tiếp đến nhà hàng Hoa Tây cùng tôi, cứ quyết định vậy đi.”

Dương Ly Mân nói xong, không cho Lê Hiểu Mạn cơ hội nói chuyện, liền xoay người đi về vị trí của mình.

Lê Hiểu Mạn nhìn Dương Ly Mân, nhíu mày, luôn cảm thấy bữa cơm này không đơn giản, nhưng Trưởng phòng Dương giao cho cô và Dương Ly Mân phụ trách, cô không thể không đi.

Lúc này, Lâm Mạch Mạch bu lại, hai mắt tò mò nhìn cô hỏi: “Mạn Mạn, tại sao cô ta muốn cậu đến nhà hàng Hoa Tây? Lý tổng đó là sao?”

Lê Hiểu Mạn nhìn cô ta: “Lý tổng là khách hàng lớn nhất của công ty chúng ta, tháng sau là sinh nhật phu nhân ông ấy, đặt một bộ trang sức, Trưởng phòng để cho mình và cô ta phụ trách.”

Lâm Mạch Mạch nghe xong, liếc mắt Dương Ly Mân, lại nhìn Lê Hiểu Mạn, giọng mang theo lo lắng nói: “Mạn Mạn, sao mình có cảm giác không đúng, sao Trưởng phòng để cho cậu và cô ta cùng phụ trách? Hay là tan việc mình đi cùng cậu? Lý tổng đó là một sói già.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn ngược mắt nhìn Lâm Mạch Mạch, trên mặt nổi lên cảm động, cười nói: “Mạch Mạch, cảm ơn cậu quan tâm mình như vậy, yên tâm, mình chỉ nói chi tiết bộ trang sức với Lý tổng, sẽ không có chuyện gì, nếu có chuyện, mình sẽ gọi điện thoại cho cậu.”

Lâm Mạch Mạch nhìn cô gật đầu, dặn dò: “Nếu có chuyện, nhất định phải gọi điện thoại cho mình.”

Lê Hiếu Mạn nhíu mày, cười nói: “Yên tâm đi! Nếu có chuyện, mình nhất định sẽ làm phiền cậu.”

... ..

Lê Hiếu Mạn không nghĩ tới Lý Sướng Viễn lại để cho tài xế ông ta đến đón cô và Dương Ly Mân, nơi đến không phải là nhà hàng Hoa Tây mà là quán bar xa hoa nhất thành phố K.

Cô xuống xe mới biết không phải nhà hàng Hoa Tây.

Cô vốn định xoay người rời đi, lại bị Dương Ly Mân lấy lý do Lý Sướng Viễn là khách hàng lớn nhất của công ty, không thể đắc tội, kiên quyết kéo cô vào phòng bao VIP sang trọng.

Phòng bao rất lớn, phong cách thiết kế đặc biệt, dưới đất là cẩm thạch hình tam giác, ánh đèn chiếu lên sofa màu đỏ thẫm đầy sức sống.

Lúc này một người đàn ông trung niên mặc âu phục mang giày da ngồi trên sofa, chừng 40 tuổi, đeo kính, biểu tình nghiêm túc.

Lần đầu tiên tới quán bar, Lê Hiếu Mạn rất không thích ứng, dự cảm xấu trong lòng ngày càng mãnh liệt.

Dương Ly Mân đứng bên cạnh đẩy cô một cái, sau đó bước tới hai bước, cười nhìn Lý Sướng Viễn: “Lý tổng, xin lỗi, để ông đợi lâu, vị này là đồng nghiệp của tôi, Lê Hiểu Mạn.”

Lý Sướng Viễn nhìn Lê Hiểu Mạn, quan sát cô từ đầu đến chân một phen, vẻ nghiêm túc trên mặt không biến hóa bao nhiêu, ngay sau đó nói: “Dương tiểu thư, Lê tiểu thư, ngồi xuống nói.”

“Được!” Dương Ly Mân cười nhìn Lý Sướng Viễn gật đầu, kéo Lê Hiểu Mạn ngồi lên sofa đỏ thẫm.

Hai người vừa ngồi xuống liền có phục vụ mang rượu vào.

Thấy vậy, Dương Ly Mân tự động rót ba ly rượu, bưng một ly đưa cho Lý Sướng Viễn, cô ta một ly, cười nhìn Lý Sướng Viễn: “Lý tổng, vốn đã nói mời ông ăn cơm, bây giờ lại để Lý tổng tốn kém, tôi mời ông một ly trước.”

Lê Hiểu Mạn ngồi ở một bên lẳng lặng nhìn Dương Ly Mân, phát giác có vấn đề, cô ta và Lý tổng sửa địa điểm khi nào, lại không nói cho cô, vừa rồi mới tới, cô ta trực tiếp kéo cô vào phòng bao VIP này, giống như rất quen thuộc nơi này.

Lý Sướng Viễn thấy Lê Hiểu Mạn không nói câu nào, cũng không bưng ly rượu kia, trên khuôn mặt nghiêm túc nở nụ cười châm biếm: “Lê tiểu thư không muốn uống một ly với tôi sao? Vẫn cảm thấy tôi không đủ tư cách?”

Dương Ly Mân nghe thế, liếc Lý Sướng Viễn, lập tức bưng ly rượu lên đưa cho Lê Hiểu Mạn, nhìn cô nói: “Lý tổng là khách hàng lớn của công ty chúng ta, Lý tổng muốn cô uống, cô cứ uống.”

Chương 71: Tức giận, cô không phải nữ tiếp viên bồi rượu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn liếc mắt Dương Ly MÂN, ánh mắt rơi vào trên ly rượu trong tay, chần chừ, ngược mắt nhìn Lý Sướng Viễn, giọng mang theo áy náy nói: “Lý tổng, xin lỗi, tôi không biết uống rượu, tôi...”

Lý Sướng Viễn không đợi Lê Hiểu Mạn nói xong, lập tức đổi sắc mặt, giọng không vui nói: “Xem ra Lê tiểu thư không nể mặt, nếu vậy, tôi thấy tôi nên đổi công ty, năng lực nhà thiết kế của quý công ty thật khiến tôi không dám tâng bốc.”

Lý Sướng Viễn tựa như rất tức giận, nói xong liền đứng lên đi ra ngoài.

Dương Ly Mân thấy thế, lập tức đứng lên, cung kính nói: “Lý tổng, ông khoan nóng giận, sao chúng tôi có thể không nể mặt ông?”

Thấy Lý Sướng Viễn ngừng lại, cô ta quay đầu nhìn Lê Hiểu Mạn, thấp giọng nói: “Lê Hiểu Mạn, khách hàng chính là thượng đế, nếu cô đắc tội Lý tổng, ông ấy không hợp tác với công ty chúng ta, công ty sẽ tổn thất rất lớn, đến lúc đó, cô và tôi không gánh nổi tội danh này, không thể đền bù tổn thất, vì công ty, cô uống với Lý tổng mấy ly, bồi tội Lý tổng.”

“Cô...” Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn Dương Ly Mân, hơi mím môi,

tay nắm chặt chân ly trong tay, trong lòng đặc biệt tức giận, cô không nghĩ tới phải làm cho tốt một việc lại phải a dua nịnh nọt như vậy.

Thiết kế là công việc của cô, nhưng bồi rượu không có trong phạm vi công việc của cô, cô là nhà thiết kế, không phải nữ tiếp viên bồi rượu.

Lý Sướng Viễn thấy Lê Hiểu Mạn không có hành động gì, sắc mặt rất khó coi, tức giận nói: “Nếu nhà thiết kế quý công ty không nể mặt tôi như vậy, coi như xong, xem ra tôi và quý công ty không cần phải tiếp tục hợp tác nữa.”

Dương Ly Mân thấy Lý Sướng Viễn nói thế, khóe môi nở nụ cười quỷ dị, ngay sau đó vẻ mặt hoảng hốt hô lớn: “Lý tổng, ông khoan hãy đi, mặt mũi ông, chúng tôi nhất định cho, bây giờ tôi sẽ nói cô ta uống.”

Dứt lời, cô ta xoay người, sắc mặt ngưng trọng nhìn Lê Hiểu Mạn, giọng cầu khẩn nói: “Lê Hiểu Mạn, xem như tôi cầu xin cô, cô cứ uống một ly này, một ly thôi có được hay không? Cô đắc tội Lý tổng, tôi và cô sẽ bị đuổi việc, nói không chừng còn bồi thường tổn thất của công ty, coi như cô giúp tôi một tay, uống một ly này.”

Lê Hiểu Mạn thấy giọng Dương Ly Mân mang theo cầu khẩn, cô cũng không muốn đắc tội Lý tổng, vì vậy vô cùng tình nguyện nói: “Tôi chỉ uống một ly này.”

Dứt lời, cô nhú đôi mi thanh tú, uống một hơi cạn sạch.

Dương Ly Mân thấy cô uống cạn rồi, âm thầm nhếch môi, xoay người nhìn Lý Sướng Viễn, cười nói: “Lý tổng, ông nhìn xem, chúng tôi đều uống rồi, vậy...”

Lý Sướng Viễn thu hồi biểu tình tức giận, ngồi xuống sofa: “Chuyện vừa rồi, coi như là hiểu lầm.”

“Tôi cũng biết Lý tổng đại nhân đại lượng, sẽ không so đo với chúng tôi.” Dương Ly Mân cười nhìn Lý Sướng Viễn nói, kéo Lê Hiểu Mạn ngồi trở lại sofa.

Ngay sau đó cô ta lại chủ động rót hai ly mời Lý Sướng Viễn, trò chuyện chi tiết trang sức với ông, một lát sau, nói muốn đi vệ sinh.

Lê Hiểu Mạn thấy Dương Ly Mân rời đi, trong lòng càng bất an.

Cô ngược mắt nhìn Lý Sướng Viễn, nở nụ cười công thức hóa: “Lý tổng, tôi cũng đi vệ sinh.”

Dứt lời, cô vừa đứng lên, liền cảm thấy choáng váng, vô tình ngã xuống sofa.

“Lê tiểu thư, cô sao thế? Khó chịu chỗ nào?” Lý Sướng Viễn vừa rời còn ngồi ở một bên đảo mắt liền dời tới bên cạnh Lê Hiểu Mạn, vẻ mặt nghiêm túc mang theo nụ cười bí ẩn, hai tay to mò lên đùi cô.

Chương 72: Thoát hiểm, chồng tôi chết sớm...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Ông... Ông làm gì?” Lê Hiểu Mạn giật mình, rụt chân, hai tay trên sofa đỏ thẫm xanh mét, đang chuẩn bị đứng dậy, Lý Sướng Viễn kéo lại, cả người nhào xuống.

Lê Hiểu Mạn thấy thế, tâm thần hoảng hốt, cầm túi xách bên cạnh đánh mặt Lý Sướng Viễn, lật đật đứng dậy trốn ra ngoài.

Lý Sướng Viễn bị đánh trúng mặt, một tay bụm mặt, một tay nắm túi xách trong tay Lê Hiểu Mạn, tức giận đùng đùng nói: “Lê tiểu thư, cô tốt nhất là ngoan ngoãn thuận theo tôi, tôi là khách hàng lớn nhất của quý công ty, nếu cô đắc tội tôi, tôi sẽ khiến cô không kiếm ăn được.”

Lê Hiểu Mạn gắng sức lôi túi xách, hai mắt tức giận và chán ghét nhìn ông ta, thanh âm trong trẻo lạnh lùng: “Buông ra... Tôi thà mất công việc này cũng không thể nào thuận theo ông.”

Cô làm sao cũng không nghĩ tới cô lại gặp lão háo sắc, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là quy tắc ngầm sao?

Nếu tính chất công việc này là vậy, cô thà mất việc.

Lý Sướng Viễn mặt đầy tức giận nhìn cô, nụ cười thô bỉ: “Lê tiểu thư, đến quán bar còn giả vờ thanh thuần gì?”

Dứt lời, ông ta tiến về phía Lê Hiểu Mạn lần nữa.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn lập tức né tránh, điện thoại trong túi xách reo, nhưng cô căn bản không có cơ hội nghe điện thoại, ánh mắt cảnh giác nhìn chai rượu cách đó không xa.

Cầm chai rượu lên, cô giơ tay, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn Lý Sướng Viễn: “Ông... ông tốt nhất đừng làm bậy, nếu không...”

“Nếu không thế nào? Tôi không tin cô dám đánh tôi.” Lý Sướng Viễn nở nụ cười bỉ ổi, căn bản không coi Lê Hiểu Mạn ra gì, ông ta nói xong, liền vươn tay đoạt chai rượu trong tay Lê Hiểu Mạn.

“Không được tới...” Lê Hiểu Mạn hoảng hốt, hét lớn nhắm mắt lại, nhất thời nóng lòng, chai rượu trong tay vừa vịn đánh trúng trán Lý Sướng Viễn.

“A...” Nghe một tiếng hét thảm, Lý Sướng Viễn ngồi xồm xuống, một tay che trán, ngón tay chảy ra máu tươi.

Thấy Lý Sướng Viễn bị đá thương, Lê Hiểu Mạn ném mảnh vỡ trong tay, bước chân không yên chạy khỏi phòng bao.

“Cô dám đánh tôi? Đứng lại...” Lý Sướng Viễn thấy cô chạy ra ngoài, một tay che trán đuổi theo.

Thấy Lý Sướng Viễn đuổi theo, Lê Hiểu Mạn càng kinh hoảng, đầu càng choáng váng, cô xông vào phòng bao khác.

Trong phòng bao nam nữ cộng lại có mười mấy người, tình cảnh vốn náo nhiệt vì Lê Hiểu Mạn xông vào mà đột nhiên yên tĩnh lại.

“Xin lỗi!” Mùi thuốc lá nồng nặc khiến Lê Hiểu Mạn liên tục ho khan, cô lúng túng nói xin lỗi, đang chuẩn bị rời đi, nhưng cô lơ đãng liếc

thấy một bóng người trên sofa trong phòng bao, lại là Hoắc Vân Hy.

Anh ta quần áo xốc xếch, một người phụ nữ quyến rũ sexy đang ngồi trên đùi anh ta, tư thế cực kỳ ái muội.

“Lê Hiểu Mạn...” Lôi Dương, bạn tốt của Hoắc Vân Hy lên tiếng trước, anh ta đẩy người phụ nữ quyến rũ đang nằm trong ngực anh ta ra, một tay đút vào túi quần, mặt coi thường nhìn Lê Hiểu Mạn, giọng châm chọc: “Tại sao cô ở chỗ này? Không phải là theo dõi Vân Hy chứ? Cô đúng là không biết xấu hổ, theo tới quán bar? Cô là một người vợ, có phải cô nên cho chồng mình ít không gian không?”

Nghe được lời Lôi Dương, Lê Hiểu Mạn đang choáng váng đầu nheo mắt lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta, đối với người đàn ông thích châm chọc cô này, cô cũng không có chút thiện cảm, chủng loại giống nhau, Hoắc Vân Hy có bạn cận bã như vậy, khó trách càng ngày càng không giống người.

Cô không nhìn Hoắc Vân Hy, thanh âm trong trẻo lạnh lùng: “Chồng tôi chết rồi.”

Chương 73: Lộ về xúc động, Long thiếu gia đến đây

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn một tay vịn trán, xoay người lão đảo bước ra khỏi phòng bao.

Hoắc Vân Hy vì lời vừa rồi của cô, tức giận đẩy người phụ nữ nóng bỏng đang ngồi trên đùi hắn, giận dữ hét: “Lê Hiểu Mạn, cô không nên giải thích chút vì sao mình lại xuất hiện ở nơi này sao? Có phải cô điều tra hành tung của tôi từ chỗ thư ký, cho nên mới đến đây?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn siết chặt hai tay, ánh mắt trong suốt nổi lên một tầng hơi nước, lòng vẫn đau đớn giống như bị vật sắc bén đâm vào, suýt chút nữa cô đã bị người khác giở trò, chông mình lại ở chỗ này rượu chè be bét, chẳng những mặc cho bạn tốt châm chọc cô, lại còn chất vấn cô, rốt cuộc kiếp trước cô đã tạo nghiệt gì, vì sao lại gả cho một người đàn ông như vậy?

Rốt cuộc anh có trái tim hay không?

Cô không có xoay người, thậm chí không trả lời Hoắc Vân Hy một câu, cắn chặt môi dưới, bước chân không ổn định chạy khỏi nơi này.

“Lê Hiểu Mạn...” Hoắc Vân Hy thấy vậy, hai tròng mắt lãnh mị nheo lại, đứng dậy đang định đuổi theo, lại bị Lôi Dương gọi lại.

“Vân Hy, cậu làm gì vậy? Định đuổi theo cô ta sao? Cô ta xứng à?”

Hoắc Vân Hy dừng chân, hai tròng mắt lãnh mị nheo lại, không đuổi theo ra ngoài.

Lê Hiểu Mạn từ chỗ Hoắc Vân Hy đi ra, đầu càng ngày càng choáng váng, vậy mà cô lại bắt gặp Lý Sướng Viễn một tay che trán đang tìm cô ở hành lang.

Vừa nhìn thấy Lý Sướng Viễn, cô vội vàng xoay người chạy đi, nhưng vì choáng váng nên không chạy mấy bước, đã bị Lý Sướng Viễn bắt lấy cổ tay.

“Buông ra...Buông tôi ra...”

Lê Hiểu Mạn ra sức giãy giụa, nhưng Lý Sướng Viễn càng nắm chặt hơn, trán còn đang chảy máu, ánh mắt hấn tức giận nhìn cô: “Cô dám đánh tôi? Cô có tin tôi kiện cô ra tòa không? Ngày mai tôi lập tức kết thúc hợp đồng với TE, đến lúc đó, TE sẽ tổn thất không nhỏ.”

Hắn vừa dứt lời, một giọng nói lạnh lùng trầm thấp liền vang lên: “Kết thúc hợp đồng, tổn thất không phải TE, mà là anh.”

Nghe được giọng nói quen thuộc này, Lê Hiểu Mạn nâng tầm mắt, lập tức nhìn thấy Long Tư Hạo đang đứng sau lưng Lý Sướng Viễn, con người thâm thúy của anh đang nheo lại, ánh mắt lẫm liệt, giống như có một tầng băng sương đang bao phủ khuôn mặt tuấn tú tuyệt đẹp, phả ra từng đợt khí lạnh, đôi môi mỏng ưu mỹ mím chặt, khí thế quanh thân khiến người khác khiếp sợ.

“Anh...Sao lại biết mà...Đến?” Lê Hiểu Mạn không dám tin liếc nhìn Long Tư Hạo, nói xong câu này, con người trong suốt nháy mắt trào ra nước mắt, ngay cả chính cô cũng không biết, vì sao khi nhìn thấy anh vào lúc này, nước mắt kìm nén từ lâu lại tràn ra như vỡ đê?

Một giây kế tiếp, bị nước mắt làm cho mơ hồ, cô chỉ thấy được một bóng dáng tuấn mỹ, đột nhiên đến bên người cô, âm thanh rắc rắc vang lên, Lý Sướng Viễn kêu thảm một tiếng, tay trái bị bắt lấy, tay phải bị vặn gãy, ngã xuống đất kêu gào, trên mặt biểu cảm thống khổ không chịu nổi.

Tốc độ của Long Tur Hạo quá nhanh, ra tay tàn nhẫn, thậm chí Lê Hiểu Mạn còn không thấy rõ anh ra tay như thế nào.

Cô ngược mắt nhìn anh, đôi mắt ngập nước đầy cảm xúc phức tạp, lòng dấy lên sự xúc động: “Anh...um...”

Cô đang định lên tiếng, cánh môi hồng hào đã bị Long Tur Hạo cúi đầu áp lên, nhưng chỉ vài giây sau, anh đã rời khỏi, ánh mắt sâu kín khóa chặt cô, ngón tay thon dài lau đi nước mắt chảy ra từ con người cô.

Đôi môi ưu mỹ khẽ mấp máy, giọng nói trầm thấp mơ hồ lộ ra sự tự trách: “Không sao, đều do tôi, tôi không đến kịp thời.”

Nơi mềm mại nhất trong lòng Lê Hiểu Mạn phút chốc bị chạm đến, nước mắt càng chảy ra dữ dội, cô cắn chặt môi dưới, thân người mảnh khảnh khẽ run.

Long Tur Hạo liếc nhìn cô, đột nhiên ôm cô vào trong ngực, dường như muốn nhập cô vào xương cốt, ôm thật chặt.

Mặc dù bị siết đến sắp hít thở không thông, nhưng đáy lòng Lê Hiểu Mạn vẫn cảm thấy ấm áp, hơi thở mát lạnh quen thuộc chui vào lỗ mũi cô, khiến tinh thần khẩn trương vừa rồi được thả lỏng không ít, cảm nhận được sự an toàn chưa từng có.

Nhận ra thân thể mảnh khảnh của cô không còn run rẩy nữa, Long

Tur Hạo mới liếc nhìn cô, con ngươi sâu thẳm xẹt qua tia đau lòng khó phát hiện, ánh mắt tức giận, giọng nói trầm thấp bá đạo nhưng không che giấu được sự quan tâm: “Sau này không được phép đến nơi này nữa.”

Dứt lời, anh bế ngang cô lên, xoay người chuẩn bị rời khỏi quán bar Kim Hào, lại nhìn thấy Hoắc Vân Hy đứng lúc đi ra từ phòng bao.

Bốn mắt nhìn nhau, Hoắc Vân Hy thấy Long Tur Hạo đầu tiên là một trận tim đập thình thịch, ngay sau đó ánh mắt lãnh mị rơi vào Lê Hiểu Mạn anh đang bế.

Nghĩ đến lần trước ở nhà hàng Lê Hiểu Mạn đã hôn anh trước mặt hẳn, bàn tay trắng trẻo dần siết chặt, lồng ngực tụ lại một ngọn lửa giận, gương mặt tuấn tú nổi lên sự tức giận, ánh mắt không vui liếc nhìn Long Tur Hạo: “Anh cả, tại sao anh lại ở chỗ này? Bỏ cô ấy ra, cô là vợ em.”

Chương 74: Hai người đàn ông trực tiếp giao chiến

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Vợ cậu?” Long Tư Hạo nheo mắt, mày kiếm anh tuấn khẽ nhếch lên, ánh mắt sâu thẳm, môi anh đào mỏng mím thành độ cong lạnh lùng, giọng nói trầm thấp nghe không ra vui hay giận: “Tôi chưa bao giờ cảm thấy như vậy, cuộc đời này còn rất dài, đến cuối cùng cô ấy sẽ là vợ của ai còn chưa biết.”

“Anh có ý gì?” Hoắc Vân Hy khẽ nhúu mày, tròng mắt lãnh mị nghi hoặc liếc nhìn Long Tư Hạo, khuôn mặt anh tuấn càng lộ rõ sự tức giận.

Lê Hiểu Mạn đang trong ngực Long Tư Hạo ngược mắt sững sờ liếc nhìn anh, ngay cả cô cũng không hiểu vừa rồi anh nói vậy là có ý gì.

Long Tư Hạo cũng không trả lời Hoắc Vân Hy, môi mỏng anh mím chặt, thu lại ánh mắt sâu thẳm liền bế Lê Hiểu Mạn chuẩn bị rời đi.

Thấy vậy, Hoắc Vân Hy siết chặt hai quả đấm, ánh mắt nổi lửa liếc nhìn Long Tư Hạo, giọng nói lạnh như băng xen lẫn sự tức giận: “Long Tư Hạo, nể tình anh là con cháu của Hoắc gia, tôi mới gọi anh một tiếng anh cả, anh...”

Không đợi Hoắc Vân Hy nói xong, con ngươi lạnh lẽo thâm thúy của Long Tư Hạo đã quét qua, đôi môi mỏng xinh đẹp khẽ mím, giọng bình thản: “Trước đến giờ tôi chưa từng xem mình là con cháu Hoắc gia, cậu có gọi tôi là anh cả hay không, đối với tôi mà nói, không có

chút ý nghĩa nào, nếu cảm thấy miễn cưỡng, có thể không gọi.”

“Anh...” Hoắc Vân Hy nheo mắt, bị Long Tư Hạo khiến cho nghẹn họng, hấn siết chặt quả đấm phát ra tiếng, ánh mắt sắc bén liếc nhìn anh: “Bỏ cô ấy xuống, nếu không, đừng trách tôi không khách sáo với anh.”

Dứt lời, hấn liền xông lên trước, chuẩn bị đoạt Lê Hiểu Mạn từ trong ngực Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo chỉ khẽ cong môi, bế Lê Hiểu Mạn nhanh nhẹn lắt người một cái, dễ như trở bàn tay tránh khỏi Hoắc Vân Hy, sau đó bế Lê Hiểu Mạn rời khỏi quán bar Kim Hào.

Mà không Hoắc Vân Hy chụp hụt sơ ý va vào tường trên hành lang.

“A~” Anh ta rên lên một tiếng, che lỗ mũi bị đụng đau, ngẩng đầu liếc nhìn bóng lưng Long Tư Hạo cùng Lê Hiểu Mạn rời đi, tức giận đến đỏ hai tròng mắt, trước giờ chưa bao giờ buồn bực như vậy, rõ ràng là vợ hấn, vì sao lại bị người khác ghênh ngang bế đi như vậy?

Lê Hiểu Mạn, chẳng lẽ cô thật có gì đó với Long Tư Hạo?

Anh ta đang chuẩn bị đuổi theo, nhưng điện thoại di động lại vang lên, lấy ra xem thử, là Hạ Lâm gọi, hàng mi thanh tú nhíu lại, gương mặt tuấn tú lộ ra biểu cảm không kiên nhẫn, sau khi nhận điện thoại, cực kỳ không vui hét: “Sao hả?”

“Vân Hy... Em... Huhu... Em đang ở bệnh viện...”

...

Long Tư Hạo bế Lê Hiểu Mạn ra khỏi quán bar, vốn dĩ muốn đưa cô

đi bệnh viện, nhưng Lê Hiếu Mạn lại kiên quyết bảo Long Tư Hạo đưa cô trở về Thúy Viên.

Trên xe, vì đầu Lê Hiếu Mạn choáng váng nên cô tựa vào chỗ cạnh tài xế, thấy Long Tư Hạo chuyên tâm lái xe, do dự hồi lâu, mới hỏi: “Sao anh biết em ở quán bar Kim Hào?”

Long Tư Hạo nhàn nhạt mím môi, hay tay cầm lái khế siết chặt, con ngươi sâu thẳm lộ ra sự rét lạnh, lúc ánh mắt sắc bén rơi vào người Lê Hiếu Mạn, đã nhu hòa đi mấy phần.

Một tay anh lái xe, tay còn lại xoa xoa tóc Lê Hiếu Mạn, đường cong trên khuôn mặt tuấn mỹ nhu hòa, môi mỏng cong lên: “Tôi và em có thần giao cách cảm, cho nên bất luận em ở đâu, tôi cũng có thể tìm được.”

Nghe anh nói vậy, Lê Hiếu Mạn ngược mắt nhìn gò má anh tuấn của anh, thấy biểu cảm anh nhu hòa, môi mỏng lộ ra một đường cong đẹp mắt, đôi mi thanh tú cô hơi cau lại, biết rõ chỉ là một câu nói đùa của anh, nhưng cô lại thấy lòng mơ hồ rung động, lời nói này giống như câu tỏ tình của đôi tình nhân.

Chương 75: Máu huyết cô ấy dâng trào

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô rũ mắt, hàng mi dài run run, giống như cánh bướm đang bay, thật lâu sau mới lên tiếng: “Long tổng, đừng nói đùa, rốt cuộc sao anh lại biết?” Hai chữ “Long tổng” ngắn gọn, nhưng lại khiến cho biểu cảm nhu hòa trên mặt Long Tư Hạo nháy mắt trở nên đông cứng, môi mỏng mím thật chặt, ánh mắt sắc bén như kiếm. Anh không trả lời Lê Hiểu Mạn, chỉ lẳng lặng lái xe. Mặc dù trong xe mở lò sưởi, nhưng Lê Hiểu Mạn vẫn cảm thấy lạnh lẽo. Cô thấy Long Tư Hạo không nói lời nào, cô cũng không hỏi nhiều nữa, không khí ngột ngạt vẫn luôn kéo dài đến khi xuống xe. Rolls Royce quý giá tiến vào khu biệt thự Thúy Viên...

Lê Hiểu Mạn xuống xe nói câu cảm ơn với Long Tư Hạo liền lao đảo đi về phía trước.

Chỉ là cô đi chưa được mấy bước, liền bị người sau lưng đuổi theo bế ngang lên.

“A... Anh... Anh làm gì vậy?” Lê Hiểu Mạn cả kinh, ngược mắt liếc nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của Long Tư Hạo, con ngươi trong suốt thoáng qua vẻ bối rối, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nở ra hai đóa hoa đỏ chính cô cũng không nhận ra được.

Long Tư Hạo liếc nhìn cô, lúc ánh mắt sâu thẳm rơi vào gò má ửng đỏ của cô, sắc mặt cứng rắn lạnh lạnh vừa rồi liền trở nên nhu hòa hơn.

Mày kiếm anh tuấn khế nhếch, môi mỏng cong lên, giọng nói trầm thấp không gợn sóng: “Em cho rằng tôi có thể làm gì ở chỗ này? Yên tâm, tôi không có sở thích vui vẻ lộ thiên, cho dù muốn làm, cũng sẽ làm trên giường ~.”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn vì lời này của anh, ngượng ngùng đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bàn tay thanh mảnh bắt lấy phần áo trước ngực anh, ánh mắt cău giận trợn trừng nhìn anh: “Long Tur Hạo, anh giỏi lắm...”

“Giỏi cái gì?” Sau tai nóng lên, hơi thở nóng bỏng dường như muốn xuyên thấu màng nhĩ của cô.

“Không có gì!” Thân thể Lê Hiểu Mạn khẽ run, rụt cổ lại, trừng mắt nhìn anh, vừa quay đầu lại phát hiện Long Tur Hạo bế cô đứng trước cửa biệt thự Hoắc gia.

Cô kinh ngạc mở lớn hai mắt, đẩy Long Tur Hạo: “Anh để tôi xuống.”

“Không gấp!” Mày kiếm của Long Tur Hạo khẽ nhếch, khóe môi nở nụ cười ưu nhã, kéo tay nhỏ bé của Lê Hiểu Mạn, mở khóa cửa biệt thự, nghênh ngang bế cô đi vào.

Anh...” Lê Hiểu Mạn thấy vậy, hít một hơi khí lạnh, bàn tay mảnh nhẹ nhàng vỗ ngực Long Tur Hạo: “Long Tur Hạo, mau thả tôi xuống, anh không thể đi vào, nếu như bị chị Lâm thấy, tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.”

Long Tur Hạo nheo mắt, ánh mắt sâu thẳm hờ hững quét qua cô, khuôn mặt tuấn mỹ đầy vẻ thản nhiên, giọng nói trầm thấp không gợn sóng: “Tôi không cho rằng mối quan hệ của chúng ta cần rửa sạch.”

“Hà...?” Lê Hiểu Mạn ngược mắt liếc nhìn Long Tur Hạo, con người trong suốt lóe lên sự nghi ngờ, có chút không theo kịp tiết tấu, rốt cuộc anh có ý gì?

Lúc cô còn đang liếc nhìn chiếc cầm tuấn mỹ của Long Tur Hạo, cô đã bị Long Tur Hạo bế tiến vào phòng khách biệt thự, mà dọc theo đường đi, hai người cũng không có gặp phải “Nhân vật nguy hiểm”.

Trừ chị Lâm ra, những người giúp việc khác đã ra về không ở lại biệt thự, mà chị Lâm là người duy nhất ở lại lúc này cũng không thấy bóng dáng.

Lúc Lê Hiểu Mạn được Long Tur Hạo bế lên lầu, cô nghe thấy tiếng giày da phát ra, mới lấy lại tinh thần.

Cô quét mắt bốn phía, thấy Long Tur Hạo vậy mà lại bế cô lên lầu, có chút không kìm chế được máu huyết dâng trào, khóe môi co rút cực độ, suýt chút nữa ngất đi.

Trời ạ, vậy mà lại cùng cô lên lầu, anh còn có thể phách lối đến thế này sao?

Chương 76: Cô mau hold lại

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Long Tư Hạo, mau thả tôi xuống.” Đôi tay mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn đẩy ngực Long Tư Hạo, đôi mắt trong trẻo có chút kinh hoàng trợn mắt nhìn anh.

Long Tư Hạo liếc nhìn cô, khuôn mặt tuấn mỹ thản nhiên, môi mỏng xinh đẹp áp sát tai cô, giọng nói trầm thấp: “Nếu em muốn gọi người đến xem chúng ta, có thể lớn giọng thêm chút nữa?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn lập tức im bật, dùng đôi mắt giống như kẻ gian dò xét bốn phía, hai tay níu lấy cổ áo Long Tư Hạo, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn ửng đỏ, thấp giọng nói: “Rốt cuộc anh muốn thế nào? Đây là nhà tôi, để người khác nhìn thấy không hay chút nào, anh để tôi xuống có được không?”

Tâm lý cô không đủ vững mạnh, không thể cứng rắn được, nếu anh cứ bế cô như thế, nếu như bị chị Lâm thấy, dù cô có mூrì cái miệng cũng không giải thích được.

Có phải anh đã quên mất, trên danh nghĩa cô là em dâu của anh, cứ bế cô như vậy ở Hoắc gia, không sợ bị người khác nhìn thấy sao?

Ánh mắt Long Tư Hạo sâu thẳm hờ hững nhìn cô, môi mỏng khẽ mím, giọng bình thản: “Phòng của em ở đâu?”

Tim Lê Hiểu Mạn đập thành thịch, hàng mi dài khẽ run, vô hình có chút khẩn trương: “Anh... Anh hỏi chuyện này làm gì?”

Ánh mắt thâm thúy của Long Tư Hạo khóa chặt khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của cô, môi mỏng áp đến sau tai, giọng nói trầm thấp kèm theo chút khàn khàn: “Có một số việc làm ở trên giường sẽ thích hợp hơn~.”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn hít một hơi khí lạnh, khuôn mặt như nhỏ ra máu, bởi vì nhất thời khẩn trương, níu chặt cổ áo Long Tư Hạo: “Long... Long Tư Hạo... Anh... Anh đừng làm loạn.”

Mày kiếm anh tuấn của Long Tư Hạo khẽ nhếch, đôi mắt thâm thúy hiện lên ý cười châm biếm, thoáng qua tia hài hước, môi mỏng xinh đẹp cong lên, giọng nói trầm thấp tràn đầy sự hấp dẫn: “Tôi không nghĩ rằng làm chuyện kia trên giường là làm loạn.”

Dứt lời, khóe môi anh nhếch lên thành một đường cong mỉa mai hoặc, bẻ Lê Hiểu Mạn tiến vào phòng ngủ chính cách khá xa phòng khách.

Vốn dĩ Lê Hiểu Mạn đã choáng váng vô lực, lúc này thấy Long Tư Hạo lại bẻ cô đến chính xác phòng mình, đầu càng thêm choáng váng.

Cô đang dẫn sói vào nhà sao?

Cô níu chặt cổ áo sơ mi anh, nheo lại tròng mắt liếc nhìn anh: “Anh... Sao anh biết tôi ở căn phòng này?”

Long Tư Hạo híp mắt hiện lên ý cười, đặt cô lên chiếc giường mềm mại, nghiêng thân thể anh tuấn, môi mỏng xinh đẹp khẽ cong lên, phun ra hai chữ: “Trực giác.”

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo đặt cô lên giường, ánh mắt trong suốt cảnh giác liếc nhìn anh, hai tay chống ngực anh: “Long Tư Hạo,

mặc dù trước đây chúng ta từng có một đêm...”

Lê Hiếu Mạn cắn răng, nói đến đó liền dừng lại, lâu sau mới tiếp tục: “Nhưng mà đó là chuyện ngoài ý muốn, mong anh quên nó đi.”

Đôi mắt thâm thúy của Long Tur Hạo hờ hững quét qua cô, môi mỏng cong lên: “Tôi không cảm thấy đó là chuyện ngoài ý muốn, mà là ý trời, nghỉ ngơi cho khỏe, ngủ một giấc sẽ không sao nữa.”

Dứt lời, một tay anh nâng đầu cô, đặt gối vào bên dưới, sau khi đắp chăn cho cô mới thẳng người dậy.

Loạt động tác hết sức dịu dàng, giống như một người chồng đang chăm sóc vợ mình.

Lê Hiếu Mạn thấy anh đứng thẳng dậy, ngẩn ra vài giây, mới ngược mắt nhìn Long Tur Hạo, mi dài khẽ run: “Anh... Bế tôi vào phòng chỉ... để cho tôi ngủ?”

Chương 77: Long thiếu gia cực kỳ âm hiểm

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mày kiếm anh tuấn của Long Tư Hạo khế nhếch, đôi mắt nồng đậm ý cười, anh nghiêng thân thể anh tuấn, ngón tay thon dài giữ cằm cô, khóe môi treo nụ cười mơ hồ: “Trừ ngủ, em cho rằng còn có chuyện khác thích hợp làm trên giường hơn sao? Hừm?...”

Nói đến đây, anh dừng lại, đôi mắt đen như mực híp lại, ánh mắt thâm thúy thoáng qua tia hài hước, môi mỏng khế cong: “Tôi không cảm thấy ngủ trên giường là làm loạn.”

“Anh...” Khóe môi Lê Hiểu Mạn mấp máy, chỉ cảm thấy đỉnh đầu có một đám quạ đen bay qua, dường như lồng ngực đang có một luồng khí, ói không ra nuốt không trôi.

Cô chớp chớp đôi mắt trong suốt: “Vậy là việc thích hợp làm trên giường mà anh vừa nói khi nãy, chỉ là ngủ, mà không phải là...”

“Mà không phải là cái gì?” Long Tư Hạo nhướng mày, đôi mắt thâm thúy khóa chặt cô, khóe môi hiện ra độ cong mỉa mai: “Em cho là gì? Hay em cảm thấy còn có việc khác thích hợp làm trên giường hơn?”

Khóe môi Lê Hiểu Mạn co rúc, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ửng đỏ, giống như quả anh đào.

Cuối cùng cô lại bị anh trêu chọc, vừa rồi là anh cố ý khiến cô nghĩ lệch đi.

Bề ngoài nhìn ưu nhã cao quý, không ngờ rằng nội tâm lại âm hiểm như vậy.

Cô cúi giận trợn mắt nhìn anh, giọng hờ hững: “Long tổng, cảm ơn anh đã đưa tôi về, anh đi thông thả, đầu tôi choáng váng vô lực, không thể tiến được.”

Long Tư Hạo nhìn cô chăm chú hồi lâu, sau đó đưa tay vén tóc ra sau tai cô, giọng nói trầm thấp: “Ngủ một lát trước đi.”

Dứt lời, anh thẳng người trực tiếp rời khỏi phòng.

Thấy anh rời đi, Lê Hiểu Mạn nhíu đôi mi thanh tú, anh cứ như vậy mà đi sao?

Sao cô lại cảm thấy thế nào ấy nhỉ? Vậy mà lại thấy có chút mất mát vô hình.

Đầu vẫn còn choáng váng khiến cô đưa tay ôm trán, đang định chuẩn bị nghỉ ngơi, đột nhiên điện thoại trong túi xách vang lên.

Ngồi dậy, cô cầm lấy điện thoại ra thấy là Lâm Mạch Mạch gọi, liền nhận điện thoại.

“Mạn Mạn, cậu đang ở đâu vậy? Sao không nghe điện thoại? Long tổng có tìm được cậu không?” Giọng điệu sốt ruột lo lắng của Lâm Mạch Mạch truyền đến từ điện thoại.

“Long tổng?” Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt, ngay sau đó đã hiểu ra: “Mạch Mạch, mình đang ở nhà, mình không sao, là cậu bảo Long Tư Hạo đi tìm mình à? Sao cậu biết mình xảy ra chuyện?”

“Mình nghe nói Lý tổng kia không phải là một người tốt, giấu vợ hắt nuôi tình nhân, lo lắng cậu sẽ chịu thiệt, đến nhà hàng Hoa Tây, mới biết cậu căn bản không ở đó, gọi điện thoại cho cậu, cũng không thấy nhận, mình lo cậu xảy ra chuyện, liền gọi cho Long tổng, để anh ấy giúp tìm cậu cho nhanh.”

Nghe xong lời của Lâm Mạch Mạch, ánh mắt trong veo của Lê Hiếu Mạn hiện ra hơi nước, cực kỳ xúc động: “Mạch Mạch, cảm ơn cậu.”

Việc may mắn nhất đời này của cô là có người bạn tốt như thế.

“Được rồi, nha đầu ngốc, có phải lại cảm động muốn khóc rồi hay không? Cậu không sao, mình an tâm rồi, nghe giọng cậu có chút yếu ớt, nghỉ ngơi trước đi, mình không quấy rầy nữa, có chuyện gì ngày mai nói, mình cúp máy đây, bye!”

Lâm Mạch Mạch nói xong liền cúp điện thoại.

Lê Hiếu Mạn liếc nhìn điện thoại di động, lúc này mới phát hiện phía trên có năm mươi mấy cuộc gọi nhỡ, một tin nhắn chưa đọc, trong đó có hai mươi mấy cuộc là số lạ, mười mấy cuộc là của Lâm Mạch Mạch, bảy tám cuộc là của Hoắc Vân Hy, một cuộc của chị Lâm.

Cô đọc tin nhắn, là chị Lâm gửi, nói là con trai chị ấy bệnh, không người chăm sóc, tối nay sẽ trở về một chuyến, sáng mai mới có thể đến được.

Cô xem thời gian tin nhắn được gửi đến, là hơn hai tiếng trước, lúc đó cô vẫn còn ở hộp đêm Kim Hào.

Khó trách cô không thấy chị Lâm đâu, thì ra đúng lúc chị ấy không ở đây.

Cô nằm một hồi, cảm thấy miệng hơi khô, đột nhiên muốn ăn trái cây, liền ngồi dậy, tay vịn vào tường, bước chân hơi khó khăn ra khỏi phòng, chậm rãi đi xuống cầu thang.

Cô trực tiếp đến phòng bếp, đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh anh tuấn đang bận rộn nơi đó, hoảng sợ há to miệng, hai mắt mở lớn, khiếp sợ không dám tin liếc nhìn người đàn ông tuấn mỹ đang thái đồ ăn.

Cô kinh ngạc giống như vừa nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Long... Long Tư Hạo?

Anh... Anh đang thái thức ăn sao?

Không thể nào? Cô thảng thốt, hoảng sợ đến nỗi cảm cũng sắp rớt, nhất định là cô nhìn lầm rồi, là ảo giác, nhất định là ảo giác!

Chương 78: Đây là nhà của chồng cũ của tôi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn há to mồm, hàng lông mi dài nhọn khẽ run rẩy, cô nâng tay lên muốn xoa xoa đôi mắt của mình, định thần nhìn lại, người đàn ông tuấn mỹ cắt thức ăn kia lại vẫn ở đây?

Cô lại trừng mắt nhìn nữa, lại vẫn ở.

Gò má tuấn mỹ trắng nõn, góc cạnh rõ ràng, đường nét hoàn mỹ mịn hoặc mê người, dáng người cao lớn, đao pháp cắt thức ăn tiêu chuẩn thuần thực, không mất chút khí chất ưu nhã cao quý nào, tựa như không phải là anh ta đang cắt thức ăn, mà đang nghiêm túc biểu diễn nghệ thuật đỉnh cao.

Anh ta vậy mà sẽ nấu cơm? Thế nhưng anh ta không phải là tổng tài của Te, trưởng tôn của Hoắc gia, là nam thần có bối cảnh cường đại quyền thế trong miệng Mịch Mịch sao?

Cô đứng yên ở cửa phòng bếp như một pho tượng vậy, đứng yên không nhúc nhích, hoàn toàn hóa đá.

Long Tư Hạo đang cắt thức ăn nhận ra có người, anh quay đầu qua, thấy Lê Hiểu Mạn đứng ở cửa như đang bị sấm đánh vậy, anh nheo đôi mắt thâm thúy lại, khuôn mặt tuấn mỹ làm ra vẻ thản nhiên, môi mỏng xinh đẹp cong lên, âm thanh trầm thấp mà rõ ràng: “Sao lại xuống đây? Trở về nằm đi, tôi làm xong rồi đưa lên.”

“Đưa lên?” Lê Hiểu Mạn cảm thấy cầm của mình sắp rơi xuống rồi, cô không nhịn được lấy tay nâng cầm, đôi mắt trong veo như nước kinh ngạc trợn lên nhìn anh, có phải anh ta quên mất nơi này không phải là nhà của anh ta hay không?

“Anh...” Lê Hiểu Mạn trừng mắt nhìn anh ta, hảo tâm nhắc nhở nói: “Nơi này là nhà của tôi.”

Động tác trên tay Long Tur Hạo hơi ngừng lại, khuôn mặt tuấn mỹ đắp lên một tầng sắc thái thâm thúy, ánh mắt u ám, môi mỏng mím nhẹ, rồi nói ra một câu kinh người: “Nơi này nhà của chồng cũ của em, không phải nhà của em.”

“A...” Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, đứng ngốc tại chỗ.

Ánh mắt sâu thẳm của Long Tur Hạo nhìn về phía cô, thấy cô đứng ngốc tại chỗ, anh cất bước tiến lên, đôi môi mỏng khẽ hiện ra một nụ cười nhạt, rồi anh nghiêng người ôm ngang cô lên.

Lê Hiểu Mạn vừa sinh khí, đôi mắt trong veo như nước kinh ngạc liếc nhìn anh: “Anh muốn làm gì?”

Đối mặt với anh, dường như câu hỏi nhiều nhất của cô chính là câu này, anh luôn khiến cho người khác phải ngạc nhiên, cô vĩnh viễn không biết một giây kế tiếp anh muốn làm gì.

“Đi vào phòng ăn chờ!” ánh mắt của Long Tur Hạo mang theo ý cười yếu ớt, sau khi anh nói xong, thì trực tiếp ôm cô vào phòng ăn.

Lê Hiểu Mạn sững sờ ngồi một mình ở phòng ăn, trong lòng có trực giác, cái thế giới này sắp hỗn loạn rồi.

Long Tur Hạo lại đang nấu cơm ở nhà của Hoắc Vân Hy, anh có thể

phách lối thêm nữa không?

Nếu Hoắc Vân Hy đột nhiên trở về thì phải làm thế nào?

Nghĩ tới điều này, máu nóng của cô liền sôi trào, cô cảm thấy da đầu tê dại.

Cô đứng lên, đang muốn đi vào phòng bếp bảo Long Tur Hạo rời đi, thì thấy anh bưng đĩa thức ăn đã xào chín đi tới.

Mùi thơm xông vào mũi theo nhịp bước đến gần của anh truyền tới, làm cho cái dạ dày vẫn chưa ăn tối của cô kêu liên hồi.

Long Tur Hạo bảo cô ngồi xuống, cũng bày ba món ăn đã nấu xong lên trên bàn ăn, múc cho cô một bát cháo thịt, đưa đũa cho cô, rồi mới ngồi xuống bên cạnh cô.

Anh nhưn mày liếc nhìn dáng vẻ sững sờ của cô, môi mỏng xinh đẹp cong lên một độ cong đẹp mắt, giọng nói trầm thấp rõ ràng: “Nha đầu ngốc, làm gì mà ngẩn ra như vậy, mau ăn đi, nếm thử tay nghề của tôi, tối nay thân thể của em không thoải mái, chỉ thích hợp ăn đồ thanh đạm thôi, lần sau, tôi sẽ làm thêm cho em bữa tiệc lớn đầy dinh dưỡng.”

“Nha đầu ngốc? Bữa tiệc lớn? Còn có lần sau?” Lê Hiểu Mạn há to mồm, đưa tay nâng cằm sắp rơi xuống, chống đỡ đôi mắt đang mở lớn: “Long tiên sinh, tôi rất cảm ơn anh đã chăm sóc tôi như vậy, nhưng hai chúng ta, có vẻ như không quen thuộc lắm, anh không cần phải đối tốt với tôi như vậy.”

Long Tur Hạo khẽ híp đôi mắt thâm thúy lại, anh duỗi cánh tay dài ra, kéo cô vào trong ngực anh, ngón tay với đốt ngón tay rõ ràng nâng cằm của cô lên, ánh mắt sâu thẳm liếc nhìn cô: “Tôi không hy vọng lại

nghe thấy chúng ta không quen thuộc, để tôi đút cho em.”

!!

Chương 79: Hài lòng với vóc người của tôi không

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Dứt lời, Long Tur Hạo trực tiếp ôm Lê Hiểu Mạn ngồi ở trên đùi anh, sau đó bưng bát cháo kia lên dứt cho cô, thấy Lê Hiểu Mạn chuẩn bị cự tuyệt, anh kề sát môi mỏng xinh đẹp tới bên tai cô, giọng nói trầm thấp: “Nếu như không muốn bị người nhìn thấy, thì mau ăn cho xong đi, nếu không, tôi cũng không dám bảo đảm là sẽ không có người đột nhiên xuất hiện.”

“Anh...” khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn xấu hổ đến mức đỏ bừng lên, ánh mắt cău giận trợn mắt nhìn anh, cô bị ép phải há miệng, mặc cho anh dứt cho cô.

Cô không hy vọng bị ai nhìn thấy cô và Long Tur Hạo thân mật như vậy, mà phương pháp có thể khiến cho Long Tur Hạo nhanh rời khỏi đây chính là cô nhanh ăn xong.

Mặc dù cô ăn rất nhanh, hơn nữa ăn đến kinh hồn bạt vía, nhưng cô không thể không thừa nhận, tay nghề của Long Tur Hạo rất tốt. Nếu tay nghề của anh ta so sánh với đầu bếp của Ngự yển lâu, có thể nói là không phân cao thấp.

Cơm nước xong, Long Tur Hạo chuẩn bị đi rửa bát, Lê Hiểu Mạn nói để cô rửa, rồi thu dọn bát đĩa vào phòng bếp.

Mà Long Tur Hạo thì là theo chân cô vào phòng bếp, ánh mắt sâu thẳm khóa chặt lấy cô, khuôn mặt lộ ra nụ cười như có như không.

Lê Hiểu Mạn rửa bát xong, sau khi thu dọn xong, cô xoay người liếc nhìn Long Tur Hạo, đôi mi thanh tú hơi nhăn lại, cô khẽ nở nụ cười thờ ơ: “Long tiên sinh, trễ lắm rồi, anh có thể đi về đi!”

“Ừ! Là trễ lắm rồi, tôi tắm xong rồi đi ngủ!” Long Tur Hạo khẽ nhướn mày, ánh mắt thâm thúy liếc về phía cô, rồi cất bước tiến lên, ôm ngang cô lên, xoay người ra khỏi phòng bếp, sau đó đi thẳng lên tầng.

Lê Hiểu Mạn phục hồi lại tinh thần từ giữa kinh ngạc, đôi tay mảnh khảnh níu lấy cổ áo của anh: “Anh... lại muốn làm gì?”

Long Tur Hạo thu tầm mắt lại, lãnh đạm liếc nhìn cô, mặt không đỏ tim không đập mạnh nói: “Không còn sớm nữa, đương nhiên là đi tắm rồi đi ngủ.”

Lê Hiểu Mạn hít một ngậm khí lạnh, hảo tâm nhắc nhở nói: “Đây không phải là nhà của anh.”

Long Tur Hạo khẽ nhướn tuấn mi lên, anh nở nụ cười yếu ớt, ánh mắt mang theo thâm ý liếc nhìn cô, dùng lời nói không khiến cho người ta chết vì kinh sợ thì không dừng lại: “Tôi biết, đây là nhà của chồng cũ của vợ tương lai của tôi.”

Bởi vì những lời này của anh mà Lê Hiểu Mạn lại hóa đá lần nữa, cô vặn chặt mày lại, tạm thời không phản ứng kịp lời này của anh là có ý gì.

Đến khi cô nghe thấy tiếng cửa đóng “Ầm” lại, cô đã bị Long Tur Hạo ôm vào phòng khách.

“Anh...”

Cô kinh ngạc trợn mắt nhìn Long Tư Hạo, vừa muốn lên tiếng, Long Tư Hạo đã đặt cô xuống, đôi môi ghé sát bên tai cô, trầm thấp nói: “Tôi đi tắm trước.”

Dứt lời, anh cởi chiếc áo sơ mi trắng ra ngay trước mặt Lê Hiểu Mạn, lộ ra thân người, phần lưng cao ngất vững chãi, ngực rộng hấp dẫn, da thịt trắng nõn, mơ hồ hiện lên sắc thái mị hoặc, mỗi một tác cơ thịt đều rắn chắc đến mê người, trên chiếc eo ếch kiên cố không có chút thịt dư thừa nào cả, hình thái ưu mỹ, đường cong lưu loát.

Long Tư Hạo thấy ánh mắt của Lê Hiểu Mạn rơi vào trên người anh, ánh mắt thâm thúy của anh mang theo ý cười trêu ghẹo, môi mỏng cong lên, tạo thành độ cong quyến rũ: “Hiểu Hiểu, em có hài lòng với vóc người của tôi không?”

Giọng nói trầm thấp quyến rũ vang lên, Lê Hiểu Mạn phục hồi lại tinh thần, lập tức quay người sang, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, tim liều mạng tăng tốc độ đập, cô nắm chặt tay ngọc mảnh khảnh: “Long Tư Hạo, có phải là anh... hay không... A... anh...”

Bởi vì tiếng kim loại va chạm mà giọng nói của cô hơi ngừng lại, coi như là cô đưa lưng về phía Long Tư Hạo, cô cũng biết, tiếng kim loại va chạm kia rõ ràng là tiếng cởi thắt lưng da ra.

Hàng lông mi của cô khẽ run, rẩy, trái tim sắp nhảy vọt ra ngoài lồng ngực, cô nắm chặt hai tay, hô: “Long Tư Hạo...”

Ngay sau đó, cô xoay người, lại thấy Long Tư Hạo chỉ mặc chiếc quần lót đi vào phòng tắm.

!!

Chương 80: Công bằng, mỗi người nhìn một lần

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô hoàn toàn hỗn loạn rồi, ánh mắt không tự chủ được rơi vào trên đôi chân thon dài bền chắc kia, máu nóng của cô sôi trào, suýt chút nữa là cô phun ra một búng máu.

Cô thật sự không theo kịp tiết tấu cử động của anh, anh cũng làm cô cho quá rung động rồi.

Anh lại chỉ mặc như vậy đi vào phòng tắm, ông trời ơi, có kai có thể nói cho cô, cái người đàn ông cực kỳ kiêu ngạo này đã ăn gì để lớn lên, anh ta ăn mật gấu lớn lên sao?

Anh ta có thể làm việc khiêm tốn hơn hay không?

Nơi này là Hoắc gia, nửa đêm canh ba anh ta lại ở trong phòng tắm của cô, anh ta đang muốn nghịch thiên sao?

Thu hồi lại suy nghĩ, cô nheo đôi mắt trong veo như nước lại, đầu của cô nóng bừng lên, quên mất Long Tư Hạo đang tắm mà không mảnh vải che thân, cô giận đùng đùng vọt vào phòng tắm, hô lớn: “Long — — Tư — — “

Giọng nói của cô lại hơi ngừng lại lần nữa, đôi mắt mở lớn liếc nhìn người đàn ông tuấn mỹ đang không mảnh vải che thân đứng ở dưới vòi hoa sen, miệng há to nửa ngày cũng không khép lại được, cô chỉ cảm thấy có một đám quạ đen đang bay qua đỉnh đầu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trở nên lúng túng đỏ bừng lên, không cẩn thận liếc thấy vật nào đó ở dưới người anh.

Cô hít thật sâu, lập tức nhắm hai mắt lại, lắp bắp nói: “Tôi... Cái đó tôi... Tôi không nhìn thấy cái gì cả.”

Long Tư Hạo thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng ngày càng đỏ, ánh mắt thoáng qua ý cười tinh nghịch, môi mỏng cong lên, giọng nói trầm thấp rõ ràng: “Hiểu Hiểu, sao em biết là không nhìn thấy gì cả? Ý của em là... Tôi quá nhỏ.”

Lê Hiểu Mạn nhất thời không phản ứng kịp lời của Long Tư Hạo, cô mở mắt ra, trợn mắt nhìn anh nói: “Anh nhỏ chỗ nào? Không phải rất lớn sao?”

Quạ đen lại bay qua đỉnh đầu của cô lần nữa, đột nhiên hiểu ra, mặt của Lê Hiểu Mạn nóng bừng lên, đỏ như đang nhỏ máu, cô hận không thể cắn vào đầu lưỡi của mình, cô đang nói gì vậy?

Long Tư Hạo quá phúc hắc quá xấu xa, nếu cứ đứng chung một chỗ với anh ta thế này, không chừng cô lại nói ra cái gì đó nữa.

Rốt cuộc anh ta lại đùa bỡn cô, tức chết cô mà.

Được như ý mà khóe môi của Long Tư Hạo hơi cong lên, đôi mắt tinh lạnh tràn đầy ý cười, anh duỗi cánh tay dài ra, kéo Lê Hiểu Mạn đến chỗ vòi hoa sen, trầm thấp nào: “Nếu đã vào rồi, thì cùng tắm đi.”

“A... anh...” áo và váy của Lê Hiểu Mạn hoàn toàn bị ướt, chất liệu vải áo rất mỏng, nước vừa xối ướt, vải đã dán thật chặt trên người.

Thấy ánh mắt nóng bỏng của Long Tư Hạo rơi vào trước ngực mình,

cô đưa tay ra bịt lấy đôi mắt của anh, đôi mắt tràn đầy lửa giận trợn mắt nhìn anh: “Không được phép nhìn.”

Dứt lời, cô kinh hoàng vọt ra khỏi phòng tắm.

Cô đóng cửa phòng tắm lại, rồi bắt đầu tìm quần áo, chuẩn bị thay quần áo đã ướt sũng ra trước khi Long Tur Hạo đi ra ngoài.

Thế nhưng đúng lúc cô vừa mới cởi quần áo ướt sũng ra, còn chưa kịp thay bộ đồ mới, Long Tur Hạo đã mở cửa phòng tắm ra, trên người... sặc ~ để trần, phía dưới người chỉ quấn quanh bằng chiếc khăn tắm, anh vừa dùng khăn lông khô lau tóc, vừa đi ra.

Bốn mắt nhìn nhau, Lê Hiểu Mạn không mảnh vải che thân đứng hóa đá tại chỗ, mà hiển nhiên là Long Tur Hạo không ngờ rằng Lê Hiểu Mạn sẽ không mảnh vải che thân, cũng hơi sững sốt, anh nheo đôi mắt đen như mực lại, vừa cực kỳ bình tĩnh lau mái tóc ướt, vừa không thềm kiêng nể gì mà thưởng thức dáng người của cô, ánh mắt hết sức nóng bỏng, môi mỏng khẽ cong lên, tạo thành độ cong ưu mỹ.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh nở một nụ cười quyến rũ, giọng nói trầm thấp êm tai: “Hiểu Hiểu, thì ra tôi bị em thấy hết mà còn nhận được ưu đãi, nếu như là như vậy, tôi không ngại bị em nhìn thêm mấy lần đâu, mỗi người bị nhìn một lần, rất công bằng.”

Chương 81: Đùa bỡn, chung chẵn gối

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe vậy, sau khi phản ứng lại, Lê Hiểu Mạn hét toáng lên, cô đưa tay vén chẵn lên, trực tiếp chui vào chẵn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, đôi mắt trong suốt tràn đầy lửa giận ánh lên như những vì sao nhìn anh: “Anh nhìn thấy cái gì?”

Long Tư Hạo nhưn mày, anh cất bước tiến lên, nghiêng hạ thân, đôi mắt thâm thúy khóa chặt vào cô, khóe miệng khẽ cong lên nụ cười như có như không, giọng nói trầm thấp êm tai: “Em không hy vọng tôi nhìn thấy, tôi cũng không nhìn thấy.”

Lê Hiểu Mạn giật giật khóe môi, có cách trả lời câu hỏi như vậy sao?

Cô nheo mắt lại, xấu hổ không dứt: “Long Tư Hạo, anh...”

Long Tư Hạo không đợi cô nói xong, anh vén chẵn lên, nhàn nhã nằm ở bên cạnh cô, còn thuận tay tắt ngọn đèn đầu giường.

“Anh...” Lê Hiểu Mạn kinh ngạc trợn tròn hai mắt, ánh mắt của cô trở nên sắc bén, suýt nữa là cắn vào đầu lưỡi, bởi vì xấu hổ mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên: “Long Tư Hạo, anh chơi đủ chưa? Xin anh lập tức đi khỏi đây.”

Cô vừa dứt lời, Long Tư Hạo đã xoay mình lại, ánh mắt thâm thúy khóa chặt vào cô, môi mỏng xinh đẹp khẽ mím lại: “Tôi đang nghiêm túc.”

Bởi vì giọng điệu nghiêm túc của anh mà Lê Hiếu Mạn khẽ run rẩy, mặc dù đã tắt đèn, bóng tối bao trùm quanh căn phòng, cô không nhìn thấy biểu tình của anh, nhưng lại có thể cảm nhận được giờ phút này ánh mắt của anh có bao nhiêu nóng bỏng.

Cô rử mi mắt xuống, lông mi dài nhọn hơi run run, tim đập rộn lên như tiếng trống trường: “Long Tư Hạo, cầu xin anh, đừng như vậy.”

Cô đưa tay đẩy anh, nhưng lại bị anh thuận thế kéo vào trong ngực, cô đang muốn giãy giụa ra khỏi cái ôm trong ngực anh, giọng nói trầm thấp khàn khàn của anh đã truyền vào trong tai cô: “Đừng cử động, nếu không, tự gánh lấy hậu quả.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn không lộn xộn nữa, điện thoại di động lại đột nhiên vang lên, dọa cô giật cả mình.

Điện thoại di động vừa vặn đặt ở bên cạnh cô, cô khẽ nhíu mày lại, lúc Long Tư Hạo buông cô ra, cô cầm lấy điện thoại di động, thấy lại là Hoắc Vân Hy gọi.

Cô mở lớn hai mắt, suýt nữa là ngất đi, ông trời ơi, có ai như cô không, chồng gọi điện thoại tới, cô nằm bên cạnh người đàn ông khác, đây gọi là chuyện gì?

Rõ ràng là cô chẳng làm cái gì cả, mà sao cô lại cảm giác giống như là đang vụng trộm với người đàn ông khác vậy?

Cô liếc mắt nhìn người đàn ông tuấn mỹ đang đứng đứng như nước nằm ở bên cạnh cô, tay cầm điện thoại di động khẽ run rẩy, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ khấn trương như vậy, không biết có nên nhận điện thoại hay không.

Long Tư Hạo thấy điện thoại di động của cô vang lên từ nãy đến giờ mà cô không chịu nhận, anh khẽ mấp máy môi mỏng, ánh mắt sâu thẳm liếc nhìn cô: “Tại sao không nhận?”

“Tôi...” Lê Hiểu Mạn nhíu đôi mi thanh tú lại, tùy ý để điện thoại di động vang lên một lần một lần, lúc vang lên lần thứ năm, cô nhấn nút trả lời.

Điện thoại vừa tiếp thông, liền truyền tới tiếng động khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Tiếng đàn ông nặng nề thờ đốc, tiếng đàn bà càn rỡ ngân nga, đan xen giữa cảm xúc đam mê và nhịp điệu mạnh mẽ tỏ ra phá lệ vang dội trong căn phòng u tối, phá lệ trên chọc trái tim.

Lê Hiểu Mạn siết chặt điện thoại di động, đôi mắt trong veo như nước tràn đầy tức giận, giọng nói trong trẻo lạnh lùng: “Hoắc Vân Hy, anh thật đáng kinh tởm.”

Dứt lời, cô cúp điện thoại, bàn tay ngọc mảnh khảnh nắm thật chặt, đôi mắt dần phủ đầy sương mờ, cô đã gả cho một gã đàn ông như thế nào vậy? Anh dùng hành động như vậy để làm nhục cô sao?

Gọi điện thoại tới, lại là để cho cô nghe thấy tiếng anh ta mây mưa với Hạ Lâm là làm sao.

Ngang hông chọt trở nên căng thẳng, cô bị Long Tư Hạo kéo vào trong ngực lần nữa, hai tay của cô chống ở trên ngực anh, giọng nói trong trẻo lạnh lùng hét lên: “Buông tôi ra...”

Chương 82: Cáo giận, đứng lên cho tôi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo chẳng những không buông cô ra, ngược lại anh còn ôm cô chặt hơn, giọng nói trầm thấp rõ ràng truyền vào trong tai cô: “Nếu tôi buông tay, sẽ để cho em bị người khác tổn thương, tôi sẽ không buông tay nữa.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc liếc nhìn Long Tur Hạo, mặc dù không thấy rõ biểu tình của anh, nhưng lại vô hình cảm thấy thái độ lúc anh nói lời này rất nghiêm túc.

Tâm tình của cô từ từ bình tĩnh lại, cô đưa tay đẩy Long Tur Hạo ra, tận lực dùng giọng điệu ôn hòa để nói: “Long tiên sinh, tôi rất cảm ơn anh hôm nay đã cứu tôi, nhưng bây giờ thật sự đã trễ lắm rồi, anh cần phải trở về.”

Cô nói xong, Long Tur Hạo cũng không đáp lại cô, qua một hồi lâu, cô rõ ràng nghe thấy tiếng hô hấp đều đều của Long Tur Hạo.

Cô hít thật sâu, khước miệng khế co rút, anh ta lại ngủ thiếp đi.

Không thể tin là anh ta lại thật sự ngủ, cô đưa tay đẩy anh: “Long tiên sinh... Long tổng... Tổng tài... Long Tur Hạo...”

Mặc kệ cô gọi làm sao đây làm sao, Long Tur Hạo cũng không trả lời, cô nheo mắt lại, chuẩn bị lui ra ngoài từ trong ngực anh, lại bị Long Tur Hạo ôm thật chặt, đôi cánh tay của anh giống như là cánh tay sắt

vậy, cô làm thế nào cũng không thể tách ra được.

Cô vùng vẫy ở trong ngực anh một hồi, chẳng những không thể giãy giụa ra khỏi cái ôm trong ngực anh, ngược lại còn tự khiến mình lâm vào khốn cảnh.

Cô càng giãy dụa, thì vật nào đó đang để ở bụng của cô lại càng bành trướng, cô đành phải cương cứng cả người, không dám lộn xộn nữa, đành phải chịu cảnh bị ép buộc nghe tiếng hô hấp đều đều và tiếng tim đập mạnh mà có lực của Long Tư Hạo.

Cái đầu vốn đã choáng váng của cô càng ngày càng choáng váng hơn, sau khi giữ nguyên một cái tư thế qua n phút, cô không thể chịu nổi được tiếng gọi đầy quyến rũ của thần ngũ nữa, mặc kệ... ngủ vậy.

Trong khi cô mơ mơ màng, cô cảm giác được có người đang giúp cô mặc quần áo...

Ngày hôm sau!

Mặt trời lên cao, ánh mặt trời sáng chói rực rỡ, bao phủ cả vùng.

Tỉnh lại, Lê Hiểu Mạn từ từ mở mắt ra, phản chiếu qua đôi mắt cô là khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo phóng đại ở trước mắt cô.

Giờ phút này anh đang nhắm hai mắt lại, hàng lông mi dài nhọn, dày như rèm ngọc, hô hấp đều đặn bình bình, biểu tình ôn hòa, khóe môi hơi cong lên, lộ ra nụ cười như có như không.

Mà đầu của cô đang tựa vào trên cánh tay thon dài bền chắc của cô, đôi tay mảnh khảnh thân mật ôm lấy cổ anh, đôi môi căng mọng của cô cách bờ môi mỏng của anh rất gần, mà cánh tay khác của anh

đang vòng qua eo nhỏ của cô.

Oh! My god!

Cô hít một ngụm khí lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đỏ bừng không dứt.

Ông trời ơi, chuyện gì đang xảy ra vậy? Sao cô lại ngủ? sao cô lại ôm ấp bên cạnh Long Tur Hạo được? Còn... Còn quần ở bên hông của anh ta, sao cô lại có thể như vậy, khụ ~ buông?

Cô lúng túng ngượng ngùng không dám lộn xộn nữa, đang lúc mồ hôi lạnh rịn ra, chần theo động tác của cô tuột xuống.

Cũng may, cô mặc váy ngủ...

Chờ đã... ai đã mặc váy ngủ giúp cô?

Khóe môi của cô co rút, chẳng lẽ là Long Tur Hạo?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng lên không dứt, đang lúc mồ hôi toát ra như mưa, đôi tay mảnh khảnh của cô ôm chặt cổ của Long Tur Hạo, khẩn trương hô lên: “Long... Long Tur Hạo...”

Vừa tỉnh lại, đôi mắt thâm thúy của Long Tur Hạo nửa khép nửa mở, ánh mắt lờ mờ liếc nhìn cô, giọng nói trầm thấp mỉa mai hoặc tràn đầy từ tính: “Sao vậy? Sao lại ra nhiều mồ hôi như vậy?”

Long Tur Hạo đang muốn vươn tay ra lau mồ hôi trên trán cô, bị cô nghiêng đầu né tránh.

Đôi mắt trong veo như nước của cô híp lại, ánh mắt tràn đầy lửa giận liếc nhìn anh: “Anh đứng lên cho tôi.”

Chương 83: Khẩn trương, cũng bị tóm lấy

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo khẽ nhượng mày, khó hiểu nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy mặt cô đỏ bừng mới nhận ra có chỗ không thích hợp.

Anh nheo mắt, thấy hai chân cô vòng ngang hông mình thì khẽ nhếch môi, ý cười đầy mặt.

Lê Hiểu Mạn kinh hoảng không thôi, tay ngọc ngăn anh lại: “Long Tư Hạo, anh muốn làm gì?”

Ánh mắt thâm thúy của Long Tư Hạo trói chặt cô, môi mỏng cong lên, phun ra hai chữ: “Thần vận.”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, giận dữ lờm anh: “Long Tư Hạo, anh đừng quên, tôi là em dâu anh, mong anh...”

Long Tư Hạo không đợi cô nói xong, đôi môi nhếch lên, biểu tình thâm sâu bước vào phòng tắm.

Thấy anh vào phòng tắm, Lê Hiểu Mạn liền thở phào nhẹ nhõm, mới vừa xuống giường đã nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa phòng, tiếp đó là tiếng đập cửa.

“Thùng thùng thùng” tiếng đập cửa lúc này có vẻ cực kỳ đột ngột, Lê Hiểu Mạn bị dọa cho nháy dưng, trống ngực đập thình thịch.

Ngoài cửa phòng truyền đến tiếng chị Lâm: “Thiếu phu nhân, cô dậy chưa? Phu nhân tới rồi.”

Phu nhân? Đó không phải là mẹ của Hoắc Vân Hy, mẹ chồng cô ư?

Lê Hiểu Mạn như bị sét đánh, đứng trước cửa phòng, sắc mặt tái mét.

“Thiếu phu nhân, cô đã dậy chưa? Phu nhân muốn gặp cô.”

Lê Hiểu Mạn tự an ủi mình, cố gắng để giọng nói được bình tĩnh nhất: “A...! Tôi... Tôi dậy rồi.”

Long Tư Hạo xong đi ra, thấy cô đứng trước cửa phòng, sắc mặt tái mét, thì nhíu chặt mày, lo lắng đi lên: “Sao sắc mặt kém thế? Có phải không thoải... Ừm...”

Lê Hiểu Mạn không đợi anh nói xong đã lấy tay bịt kín miệng anh lại, lờm anh, thấp giọng nói: “Đừng... Đừng lên tiếng, có người, đừng để người ta phát hiện ra anh ở đây.”

Cô vừa dứt lời, ngoài cửa phòng lại truyền đến giọng nói cung kính của chị Lâm: “Phu nhân, thiếu phu nhân nói đã thức dậy rồi.”

Nghe chị Lâm nói, Lê Hiểu Mạn toát mồ hôi, sao Lý Tuyết Hà đã lên lầu rồi?

Ngoài cửa phòng truyền đến giọng nói trào phúng của mẹ Hoắc Vân Hy: “Hừ... Con dâu bây giờ đấy! Trong mắt cô ta còn có mẹ chồng tôi không, tôi đã tới cửa rồi mà cô ta vẫn còn ở trong phòng, đúng là đồ không có giáo dục.”

Ngay sau đó là một giọng nói mềm mại vang lên: “Dì à, dì đừng nóng

giận, để con gọi chị ấy cho dì.”

Nghe thấy giọng nói ấy, Lê Hiếu Mạn nheo mắt lại, siết chặt tay, giọng nói này quá quen thuộc, là Hạ Lâm, cô không ngờ, Hạ Lâm vậy mà cũng đến đây.

Tiếng đập cửa lại vang lên, Lý Tuyết Hà nói: “Lê Hiếu Mạn, sao vẫn chưa mở cửa, trong mắt cô còn có mẹ chồng là tôi không?”

Lê Hiếu Mạn híp mắt, nhìn Long Tư Hạo, thấy anh vẫn quần khăn tắm, bình tĩnh đứng đó, cô liền hoảng hốt vớt quần áo của anh qua, vội vàng nói: “Mau... Mau mặc quần áo lại đi.”

“Thùng thùng thùng...” Tiếng gõ cửa lại vang lên, cùng với giọng nói giận dữ của Lý Tuyết Hà: “Lê Hiếu Mạn, cô làm sao đấy? Mở cửa ra!”

“Chị, chị ở trong phòng làm gì thế? Mau mở cửa đi! Dì có việc tìm chị đó, chị...”

Giọng Hạ Lâm cũng truyền vào.

Thấy cửa phòng bị gõ đến rung rung, Lê Hiếu Mạn hết hoảng, tim suýt nữa thì nhảy ra khỏi lồng ngực.

Làm sao bây giờ? Mấy người đó có thể vào đây bất cứ lúc nào, nhưng Long Tư Hạo vẫn còn ở trong phòng cô, nếu bị Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm nhìn thấy, cô có giải thích thế nào cũng không được.

Chương 84: Đừng đùa nữa, mau mặc vào đi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô thì không sợ, nhưng thanh danh của Long Tư Hạo không thể vì cô mà bị hủy được, cô không muốn anh trở thành đối tượng bị người ta bàn tán, như vậy không chỉ không tốt cho anh, mà còn không tốt cho cả TE nữa.

Tổng giám đốc TE không mặc quần áo ở trong phòng em dâu, nếu chuyện này truyền đi, cả anh và TE đều không có lợi.

Cô biết rất rõ Lý Tuyết Hà là dạng người gì, nếu bà ta biết Long Tư Hạo ở trong phòng cô, nhất định bà ta sẽ cho cả thiên hạ cùng biết.

Cô không thể hại anh.

Giờ phút này, Lê Hiểu Mạn không phát hiện, người cô lo lắng không phải bản thân mình, mà là Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo thấy cô bối rối không thôi, ngón tay thon dài khẽ nâng cằm dưới của cô lên, ánh mắt thâm thúy trói chặt cô: “Yên tâm, có tôi ở đây, không sao đâu.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nâng mắt nhìn anh, thấy anh vẫn chưa mặc xong quần áo thì lòng như lửa đốt: “Sao anh vẫn chưa mặc quần áo vào? Mau mặc đi.”

Long Tư Hạo không mặc đồ mà duỗi tay ra, ôm cô vào lòng, gương

mặt tuấn mỹ vô cùng bình tĩnh, khẽ cong môi: “Sao lại muốn tôi mặc? Tôi thấy như vậy rất tốt.”

“Anh...” Lê Hiếu Mạn vùng vẫy trong lòng Long Tư Hạo, thấp giọng nói: “Long Tư Hạo, xin anh đẩy, đừng đùa nữa, mau mặc vào đi.”

Long Tư Hạo nhướn mày, cười nhìn cô: “Dù tôi mặc vào cũng không ra được”

“Anh...” Lê Hiếu Mạn trợn mắt nhìn anh, đến giờ phút này rồi mà anh vẫn có thể bình tĩnh được, cô cũng bái phục.

Anh mắt của cô dừng lại trước cửa, tay mềm chỉ xuống gầm giường: “Mau... Mau trốn đi.”

Long Tư Hạo nheo mắt, lạnh lùng nhìn xuống gầm giường, nhướn mày: “Hiểu Hiểu, để tôi trốn dưới gầm giường, em thấy thích hợp sao?”

“Vậy... Vậy phải làm sao đây?” Lê Hiếu Mạn tái mặt, hoảng hốt tìm chỗ trốn cho Long Tư Hạo.

Lúc này, ngoài cửa phòng truyền đến giọng nói nghi ngờ của Hoắc Vân Hy.

“Mẹ, Lâm Lâm, hai người ở đây làm gì?”

“Vân Hy, con về rồi sao? Mau gọi vợ con mở cửa đi, không biết đang làm cái gì nữa? Mẹ gọi cả buổi rồi mà có thấy mở cửa đâu, trong mắt cô ta căn bản là không có mẹ mà.”

“Chị ấy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ!” Hạ Lâm giống như cực kỳ lo lắng nói.

Ngay sau đó là tiếng đập cửa của Hoắc Vân Hy: “Lê Hiểu Mạn, em đang làm gì vậy? Mở cửa đi, Lê Hiểu Mạn... Lê Hiểu Mạn...”

Lê Hiểu Mạn thấy cửa phòng bị Hoắc Vân Hy đập đến run rẩy thì rịn mồ hôi, liếc nhìn Long Tur Hạo vẫn đang thản nhiên, đôi mi thanh tú cau lại: “Làm sao bây giờ? Hoắc Vân Hy về, anh không đi được nữa rồi.”

Long Tur Hạo thấy cô hoảng hốt thì ôm lấy cái eo nhỏ nhắn, dựa cô lên tường, nhìn cô chăm chú: “Em sợ bị họ phát hiện đến vậy sao?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tur Hạo, ánh mắt bối rối, nói thật: “Tôi không sợ mình bị phát hiện, tôi chỉ sợ thanh danh của anh bị hủy hoại vì tôi, sợ sẽ liên lụy đến anh, tôi... Ừm...”

Long Tur Hạo sừng sốt bởi lời nói ấy, không đợi cô nói hết, anh đã cúi đầu áp lên môi cô, hôn sâu.

Bên tai là tiếng đập cửa kêu to của Hoắc Vân Hy, Lê Hiểu Mạn sớm đã chây mồ hôi lạnh đầm đìa, mà Long Tur Hạo lại đang hôn cô, mọi thứ khiến cô cảm thấy tim mình như sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Đôi tay mảnh khảnh đánh đấm vào ngực anh: “Ừm... Long... Long Tur Hạo, đừng đùa nữa.”

Chương 85: Loại cảm giác này

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo rời khỏi cánh môi phấn nộn của cô, ánh mắt đầy ý cười, giọng nói trầm thấp âm u khàn: “Ngoan, gọi tôi là Tư Hạo, tôi sẽ không đùa nữa, nếu không, tôi sẽ hôn đến khi bọn họ vào đây mới thôi.”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn giận dữ trừng anh, lúc này mà anh vẫn có tâm trạng đùa cô.

Cô cắn chặt môi dưới, rử mắt, bị ép thấp giọng gọi một câu: “Tư... Tư Hạo...”

Ý cười trong mắt Long Tư Hạo đậm hơn mấy phần, nghiêng người, dán sát vào môi Lê Hiểu Mạn, thanh âm trầm thấp, tràn ngập hấp dẫn: “Ngoan, hôn lại một cái...”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn híp mắt, khuôn mặt đỏ bừng, mắt thấy cửa phòng sắp bị phá ra, cô cuống cuống, nhắm hai mắt lại, ngẩng mặt lên, vừa đúng cái hôn của Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo khẽ cắn môi cô, hơi thở nóng bỏng bao vây cô lại, giọng nói trầm thấp âm u khàn truyền vào tai cô: “Hiểu Hiểu, cảm giác này có giống như đang yêu đương vụng trộm không? Hửm?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, liếc nhìn Long Tư Hạo, đang nói thì nghe thấy “Bụp” một tiếng, cửa phòng bị phá ra, Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà, Hạ Lâm, ba người đều đã đứng ở cửa phòng.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn xiết chặt bàn tay đầy mồ hôi, trong lòng bối rối không thôi, sắc mặt trắng bệch, trợn mắt nhìn ba người ngoài cửa phòng.

Lý Tuyết Hà tức giận đi đến, dơ tay dùng sức tát Lê Hiểu Mạn một cái, tức giận nói: “Đồ không có giáo dục, rốt cuộc cô ở trong phòng làm gì? Tại sao gọi lâu thế mà không mở cửa? Làm con dâu mà thế à? Để mẹ chồng đợi lâu như thế.”

Hạ Lâm đứng cạnh thấy Lý Tuyết Hà tát Lê Hiểu Mạn một cái, khóe miệng liền nở nụ cười khinh miệt.

Lê Hiểu Mạn bị tát sưng đỏ cả mặt, nóng rát đau đớn khiến cô quên đi cảm giác bối rối trước đó.

Đáy mắt cô dâng lên một lớp sương mù, nhưng cô vẫn cố gắng nén xuống, lạnh nhạt nhìn Hoắc Vân Hy và Lý Tuyết Hà: “Mẹ, có chuyện gì vậy?”

Hoắc Vân Hy thấy thái độ lạnh lùng của cô thì nheo mắt lại, tức giận: “Lê Hiểu Mạn, sao cô dám dùng giọng điệu đó nói chuyện với mẹ tôi, trong mắt cô còn có mẹ chồng không đấy?”

Nghe vậy, hai tròng mắt hai tròng mắt của Lê Hiểu Mạn liếc về phía Hoắc Vân Hy, nước mắt cuối cùng cũng trào ra, cô bị mẹ anh ta đánh, anh ta coi như không biết, không nói giúp cô một câu, lại càng đừng nói đến việc quan tâm cô, yêu thương cô.

Nhưng thái độ của cô với mẹ anh ta chỉ thoáng không tốt, anh ta đã đến chất vấn, ở trong lòng anh ta, ngoài mẹ, ngoài Hạ Lâm, cô rốt cuộc là cái gì?

Hoắc Vân Hy thấy cô đỏ mặt không nói thì quét mắt khắp phòng, sau đó trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc cô ở trong phòng làm gì? Tại sao lâu thế mà không mở cửa?”

Lê Hiểu Mạn kìm nước mắt lại, ánh mắt trong veo mà lạnh lùng nhìn Hoắc Vân Hy, cười lạnh, không thềm nểm xia: “Tôi làm gì trong phòng, anh không nhìn thấy sao?”

Lê Hiểu Mạn cho rằng Long Tư Hạo lại vẫn đứng sau lưng cô, nhưng cô lại không biết, từ lúc Hoắc Vân Hy phá cửa vào, anh đã không còn ở sau lưng cô nữa rồi.

Chương 86: Chuông điện thoại trong phòng tắm

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lý Tuyết Hà thấy thái độ lãnh đạm của Lê Hiểu Mạn đối với Hoắc Vân Hy thì thờ ơ nhìn cô, trào phúng nói: “Chim sẻ đúng là chim sẻ, dù có gả vào nhà giàu cũng không biến thành phượng hoàng được, đồ không có giáo dục, sao cô dám nói thế với Vân Hy? Đây là thái độ mà một người vợ đối xử với chồng mình sao?”

Lê Hiểu Mạn xiết chặt hai tay, cặp mắt xuống, ánh mắt nhạt nhẽo, cắn chặt môi dưới không lên tiếng.

Lý Tuyết Hà thấy Lê Hiểu Mạn không nói gì, tức giận lườm cô một cái, nhìn sang Hạ Lâm thì lập tức thay đổi sắc mặt, tươi cười ôn hòa: “Lâm Lâm, đưa đơn ly hôn cho cô ta.”

Hạ Lâm nghe vậy, nâng mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, lại nhìn Hoắc Vân Hy, sau đó mới nhìn Lý Tuyết Hà, ra vẻ khó xử nói: “Dì, đưa cho chị ấy thật sao?...”

Nói đến đây, cô ta lại nhìn Hoắc Vân Hy: “Vân Hy, dì muốn anh và chị ấy ly hôn, anh... Đồng ý rồi hả?”

Dứt lời, cô ta đưa đơn ly hôn ra, đang định đưa cho Lê Hiểu Mạn thì bị Hoắc Vân Hy túm lấy.

Anh ta nhìn lại đơn li hôn rồi liếc nhìn Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm, gương mặt hiện lên sự tức giận: “Hai người gọi con về, là vì chuyện này

sao?”

Lý Tuyết Hà thấy sắc mặt con trai mình không tốt, bà ta nghi ngờ nhìn: “Sao vậy con? Không phải con đã sớm muốn ly hôn với cô ta nhưng cô ta không chịu à? Hôm nay cứ giao chuyện này cho mẹ, mẹ sẽ xử lý giúp con, chờ đến lúc con ly hôn với cô ta xong thì lập tức kết hôn với Lâm Lâm, đừng để bụng Lâm Lâm lộ ra...”

“Mẹ...” Hoắc Vân Hy không đợi Lý Tuyết Hà nói xong đã ngắt lời, trong mắt anh hiện lên sự bối rối, liếc nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Lê Hiểu Mạn rồi mới nhìn mẹ mình: “Mẹ, mẹ không cần để ý đến chuyện của con đâu, mẹ và Lâm... Hạ Lâm cứ đi trước đi.”

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy gọi mình là Hạ Lâm thì âm thầm siết chặt nắm đấm, ánh mắt hiện lên sự mất mát: “Vân Hy...”

Hoắc Vân Hy nhìn cô ta một cái thì không để ý nữa, anh ta liếc Lê Hiểu Mạn, giọng điệu không còn lạnh lùng như trước: “Anh muốn nói chuyện với em.”

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, ánh mắt trong veo mà lạnh lùng nhìn anh ta, cười lạnh: “Còn nói cái gì nữa, tôi ký là được.”

Dứt lời, cô đưa tay định lấy đơn ly hôn trong tay Hoắc Vân Hy nhưng anh ta cứ giữ chặt.

Hạ Lâm thấy thế thì xiết chặt hai tay, móng tay bén nhọn cắm sâu vào trong cũng không biết, ánh mắt ngập tràn sự ghen tỵ và căm thù với Lê Hiểu Mạn.

Lý Tuyết Hà thấy Hoắc Vân Hy không chịu đưa đơn ly hôn cho Lê Hiểu Mạn thì lạnh mặt, khó hiểu con trai mình: “Vân Hy, con làm gì vậy? Mau buông tay ra, để cô ta ký.”

Ngay lập tức, lúc Lý Tuyết Hà muốn giật lấy đơn ly hôn trong tay Hoắc Vân Hy thì phòng tắm đột nhiên vang lên tiếng di động.

Nghe tiếng chuông này, Lê Hiếu Mạn ngẩn ra, lúc này mới phát hiện Long Tư Hạo không có sau lưng mình, chẳng trách Hoắc Vân Hy và mẹ anh ta có thể nào cũng không chất vấn cô chuyện Long Tư Hạo ở đây, thì ra là anh đã trốn đi rồi.

Tốc độ của anh có phải quá nhanh rồi không hả?

Chuông điện thoại truyền ra từ phòng tắm, chẳng lẽ anh ở trong đó?

Cô hi vọng Hoắc Vân Hy và Lý Tuyết Hà không nghe thấy tiếng chuông ấy, nhưng Hoắc Vân Hy sợ run lên, liếc về phía cửa, trong mắt tràn ngập sự nghi ngờ.

Lý Tuyết Hà thì phản ứng nhanh hơn, chỉ tay vào Lê Hiếu Mạn, giọng điệu trào phúng: “Tiểu tiện nhân, chẳng trách cô cứ giữ mãi không mở cửa, thì ra là giấu thằng khác trong phòng, cô vậy mà dám vụng trộm sau lưng Vân Hy?”

Chương 87: Bắt gian dân thì phải bắt cả đôi, bắt trộm thì phải bắt cả tang chứng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy vốn đã nghi ngờ, vừa nghe mẹ mình nói vậy thì tin sái cổ.

Anh ta bóp chặt tay Lê Hiểu Mạn, vẻ mặt phẫn nộ, ánh mắt sắc bén: “Lê Hiểu Mạn, cô cũng dám ngoại tình sau lưng tôi? Nói, tên kia là ai?”

“Buông...” Lê Hiểu Mạn cố gắng thoát khỏi tay Hoắc Vân Hy, ánh mắt trong veo mà lạnh lùng liếc nhìn anh ta, lòng đã có chút cảm giác đau đớn, chưa nói đến chuyện cô có vụng trộm sau lưng anh ta không, nhưng anh ta chỉ nghe mẹ mình nói một câu như vậy, còn chưa biết thật giả thế nào đã tin ngay, cô ở trong lòng anh ta, thật sự không đáng tin như vậy sao?

Ha ha... Nếu anh ta thật sự để ý đến chuyện này, vậy tại sao lúc trước còn bày kế hãm hại cô...?

Anh ta và Hạ Lâm ở bên nhau hàng đêm, còn gọi cho cô cuộc điện thoại ghê tởm đó, hôm nay mẹ chồng và kẻ thứ ba còn tìm tới để cô ly hôn, vậy anh ta dựa vào đâu mà chất vấn cô? Anh ta thì có gì tốt?

Cô nheo mắt lại, ánh mắt càng ngày càng lạnh lùng: “Bắt gian dân thì phải bắt cả đôi, bắt trộm thì phải bắt cả tang chứng, nêu hôm nay

các người tìm được ai trong phòng này, tôi sẽ nhận.”

Cô bất chấp tất cả, nếu bọn họ thật sự tìm được Long Tur Hạo, cô sẽ ôm hết về mình.

Lý Tuyết Hà khinh thường nhìn cô một cái, trào phúng: “Đừng nghe cô ta nói mấy câu vô nghĩa nữa, tìm người trước, nhất định là ở trong phòng tắm, tìm được rồi, xem cô ta còn nói được gì nữa không.”

Lý Tuyết Hà nói xong, liền vội vàng đi tới phòng tắm.

Hạ Lâm thấy thế, cũng đi theo, trên mặt là nụ cười độc ác, nếu tìm được thật, cô ta cũng rất muốn xem Lê Hiểu Mạn còn có thể nói gì.

Hoắc Vân Hy lờm Lê Hiểu Mạn, sắc mặt xanh mét vào phòng tắm.

Lê Hiểu Mạn thấy thế thì đứng thẳng tại chỗ, tay ngọc nắm chặt, tuy lúc này cô rất bình tĩnh, nhưng vẫn có chút khẩn trương, nếu được chọn, cô vẫn hi vọng Long Tur Hạo đừng bị tìm thấy.

Cô do dự một lúc cũng cất bước theo sau, Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm đang tìm người trong bồn tắm, còn Hoắc Vân Hy thì nhìn bao quát cả phòng, không phát hiện ra bất cứ thứ gì.

Phòng tắm này không quá nhỏ, nhưng cũng không phải quá lớn, muốn giấu người trong này là chuyện không thể.

Phòng tắm có giấu người hay không, chỉ nhìn một cái là rõ.

Lê Hiểu Mạn cũng nhìn kỹ, không thấy Long Tur Hạo thì hơi cau mày, phòng tắm truyền ra tiếng chuông di động, anh hẳn phải ở đây mới phải, tại sao không thấy đâu?

Ánh mắt cô rơi vào chiếc cửa sổ duy nhất trong phòng tắm, cửa sổ đó không quá lớn, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể leo ra được, chẳng lẽ Long Tư Hạo ra ngoài từ đây?

Nhưng cái cửa sổ này cách mặt đất rất cao, anh leo xuống thế nào được? Tuy đây là lầu hai, nhưng lầu một và tầng trệt rất cao, cộng lại khoảng hơn mười mét, nếu anh nhảy xuống...

Lê Hiểu Mạn không dám tưởng tượng, chỉ sợ Long Tư Hạo ngã bị thương.

Không tìm thấy người, Lý Tuyết Hà hung dữ lờm Lê Hiểu Mạn, hừ lạnh: “Hừ, cô đừng đắc ý, nhất định là ở ngoài.”

Dứt lời, bà ta lại chạy khỏi phòng tắm.

Lê Hiểu Mạn ra ngoài, liền nhìn thấy Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm mở tủ quần áo, lật giường, biến phòng cô thành một mớ lộn xộn.

Thấy hai người lật tới lật lui vẫn không tìm thấy Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn an tâm hơn, âm thầm thở dài nhẹ nhõm, không tòi, Long Tư Hạo đã đi rồi.

Cô không ngăn cản Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm làm loạn phòng mình mà nhẹ nhàng dựa vào cửa phòng tắm, lạnh lùng chứng kiến tất cả.

Chương 88: Tạo nghiệt không thể sống

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô cười châm chọc, đúng là buồn cười, mẹ chồng và kẻ thứ ba lại đi bắt gian trong phòng vợ chính, chồng thì đứng xem, đúng là có một không hai.

Nếu chuyện này không xảy ra với chính cô thì có chết cô cũng không tin, trên đời này lại có chuyện như vậy.

Hoắc Vân Hy đang lạnh lùng quan sát đưa mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy cô bình tĩnh tự tin, trên mặt không có chút hoảng hốt thì khẽ chau mày, nhìn mẹ mình và Hạ Lâm, thấy hai người như trẻ con lật lung tất cả, buồn bực quát: “Đủ rồi, dừng lại cho tôi.”

Thấy con trai mình quát, Lý Tuyết Hà ngừng lại, cảm thấy vô cùng tức giận, chỉ có thể phát lên người Lê Hiểu Mạn, bà ta phẫn nộ nhìn cô: “Lê Hiểu Mạn, nói, cô giấu thằng kia đi đâu rồi?”

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhếch môi, lạnh lùng nhìn Lý Tuyết Hà: “Tôi nói rồi, nếu mấy người tìm thấy, tôi sẽ nhận, còn không thì mau ra ngoài đi.”

“Cô... Cô dám nói vậy với tôi à?” Lý Tuyết Hà tức giận nói, bước lên định tát Lê Hiểu Mạn thì bị Hoắc Vân Hy bắt được.

“Con trai, con làm gì vậy?” Lý Tuyết Hà không ngờ Hoắc Vân Hy lại ngăn cản mình, nghi ngờ nhìn anh ta.

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy cản mẹ mình đánh Lê Hiếu Mạn thì tức giận không thôi, hai mắt đầy hận thù nhìn Lê Hiếu Mạn, càng ngày càng ghen tỵ.

Hoắc Vân Hy lạnh lùng liếc Lê Hiếu Mạn, rồi lại liếc Lý Tuyết Hà, sắc mặt rất khó coi: “Mẹ, con muốn nói chuyện với mẹ, ra ngoài trước đã.”

Dứt lời, anh ta kéo mẹ mình rời khỏi phòng Lê Hiếu Mạn.

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy kéo Lý Tuyết Hà ra ngoài, cô ta liền quay ngoắt thái độ, khinh miệt nói: “Chị này, tuy chưa bắt được gian phu, nhưng không có nghĩa là không có, đúng là không nhìn ra đấy, người lúc nào cũng hiền lành đơn giản như chị mà cũng làm ra chuyện vụng trộm này, quả nhiên là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong! A...! Đúng rồi, suýt thì quên mất, chị đã sớm vụng trộm rồi còn đâu, yên tâm đi, tôi sẽ bảo Vân Hy mau chóng ly hôn với chị, cho chị và gian phu có đôi có cặp.”

Hạ Lâm nói xong, chằm biếm nhìn Lê Hiếu Mạn một cái rồi xoay người ra ngoài, nhưng vì căn phòng bị cô ta và Lý Tuyết Hà lục lung tung nên không cẩn thận vấp ngã.

“A...” Hạ Lâm kêu thảm một tiếng, ngã sấp xuống đất, nhăn mặt đau đớn.

Thấy thế, Lê Hiếu Mạn nhếch môi, ánh mắt trong veo mà lạnh lùng liếc cô ta: “Cái này gọi là tạo nghiệt không thể sống, ngã là đúng, cú...”

“Chị...” Hạ Lâm ngược mắt, hung dữ lườm Lê Hiếu Mạn, tức giận nói: “Lê Hiếu Mạn, chị đừng đắc ý, cứ chờ đi, sớm muộn gì tôi cũng

sẽ trở thành nữ chủ nhân của chỗ này.”

Dứt lời, cô ta cắn răng đứng dậy, nổi giận ùng ùng ra ngoài.

Thấy cô ta đi khỏi, Lê Hiếu Mạn lập tức bước đến đóng cửa, sau đó tìm lại trong phòng một lượt, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Long Tur Hạo đâu.

Cô lo lắng ngồi xuống, cầm điện thoại định gọi cho Long Tur Hạo, hỏi anh đi đâu, nhưng lại không biết số của anh.

Trên điện thoại có hai mươi mấy cuộc gọi nhỡ, là của tối hôm qua, cô hơi chau mày, trong lòng có cảm giác hai mươi mấy cuộc gọi đó là của Long Tur Hạo.

Cô thử gọi, liền nghe thấy giọng nói quen thuộc: “Họ đi rồi sao?”

Chương 89: Buông ra, chỗ nào anh cũng ghê tởm hết

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Là anh thật sao?” Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, tim đập rộn ràng, chính cô cũng không biết là mình đang rất vui vẻ.

“Là tôi...”

“Vậy giờ anh ở đâu? Anh sao rồi?” Lê Hiểu Mạn siết chặt di động, vội vàng hỏi.

“Dưới tầng của em, tôi không sao, chỉ là... Vừa rồi nhảy xuống bị đau lưng.” Trong điện thoại truyền đến giọng nói bình tĩnh như nước của Long Tư Hạo.

“Cái gì? Đau lưng hả?” Lê Hiểu Mạn vô thức nhăn mày, vô cùng lo lắng, cô cầm di động, đi tới trước cửa sổ sát đất, vạch rèm ra, quả nhiên Long Tư Hạo ở dưới lầu.

Dưới lầu là vườn hoa, trồng rất nhiều cây anh đào, mà Long Tư Hạo thì đang dựa vào một cây gọi điện cho cô.

Lúc này anh vẫn cởi trần, ánh nắng chói chang chiếu lên cơ thể ấy, soi rõ từng phần da thịt khiến anh càng mê người, gương mặt tuấn mỹ càng thêm góc cạnh rõ ràng, thâm thúy mỉ hoặc, còn phần dưới thì đang quấn một chiếc khăn tắm.

Anh nghiêng người tựa vào cây anh đào, mắt đen khép hờ, tư thế

lười biếng, môi mỏng dương lên, vô cùng quyến rũ mà lại không mất đi khí chất cao quý tao nhã.

Lê Hiểu Mạn nhìn chiếc khăn tắm quấn quanh người Long Tur Hạo, môi khẽ giật giật, thấp giọng nói: “Sao vẫn chưa mặc quần áo vào, muốn bị người khác phát hiện lắm à? Mà lưng anh đau lắm hả?”

Long Tur Hạo thản nhiên lên tiếng: “Em muốn xuống xoa giúp tôi, hay để tôi đi lên?”

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, giận dữ lờm anh: “Đừng đùa nữa, mau mặc vào rồi đi nhanh đi.”

Cô thật sự không nghĩ tới, đường đường là tổng giám đốc tập đoàn TE, cháu trai trưởng của Hoắc gia, nam thần trong mắt tất cả phụ nữ thành phố K lại đi nháy cửa sổ? Nếu chuyện này truyền ra, nhất định sẽ náo loạn một thời gian dài.

“Đau lưng, không cử động được.”

Tiếng nói trầm thấp của Long Tur Hạo lại truyền đến, Lê Hiểu Mạn lo lắng nhìn anh một cái, đang nghĩ không biết nên làm gì thì cửa phòng cô bị đẩy ra, Hoắc Vân Hy bước vào.

Thấy thế, cô lập tức cúp điện thoại.

Hoắc Vân Hy thấy cô đứng trước cửa sổ sát đất, lại còn cầm di động thì nheo mắt, tái mặt nhìn cô: “Gọi cho ai?”

Nói rồi, anh ta lập tức bước lên, tóm lấy di động của Lê Hiểu Mạn, xem lịch sử cuộc trò chuyện rồi gọi lại

Lê Hiểu Mạn thấy anh ta như vậy thì đưa tay qua, lạnh lùng nói:

“Hoắc Vân Hy, trả di động lại đây, anh không có tư cách quản chuyện của tôi.”

Hoắc Vân Hy gọi đi nhưng không được, anh ta liếc nhìn Lê Hiếu Mạn, ném di động của cô đi, sắc mặt xanh mét: “Nói, người trong phòng cô rốt cuộc là ai?”

Lê Hiếu Mạn lạnh lùng nhìn anh ta, cười nhạt: “Hoắc Vân Hy, trong phòng tôi có người không, chẳng lẽ anh không nhìn thấy? Lại nói, cho dù trong phòng tôi có người hay không cũng không liên quan gì đến anh, người anh nên quan tâm phải là Hạ Lâm mới đúng, nếu anh đã bảo mẹ anh và vị hôn thê của anh đưa đơn ly hôn tới thì hôm nay chúng ta sẽ làm thủ tục luôn.”

Hoắc Vân Hy thấy cô lạnh nhạt thì xiết chặt hai tay, phiền não không thôi: “Cô muốn cứ vậy mà ly hôn với tôi? Chuyện hôm nay, tôi cũng không biết.”

Lê Hiếu Mạn nheo mắt lại, lạnh lùng cười: “Ha ha... Không biết? Hoắc Vân Hy, anh làm tôi thật ghê tởm.”

“Ghê tởm?” Hoắc Vân Hy nheo mắt lại, kéo cô vào lòng, giận dữ: “Lê Hiếu Mạn, nói rõ xem, tôi ghê tởm chỗ nào?”

“Buông ra, chỗ nào anh cũng ghê tởm hết. Cút ngay.” Lê Hiếu Mạn ra sức vùng vẫy, trong mắt tràn ngập sự chán ghét.

Sự vùng vẫy và ánh mắt chán ghét của cô chọc giận Hoắc Vân Hy, anh ta phẫn nộ nhìn cô: “Nói tôi ghê tởm? Tôi sẽ cô biết ghê tởm là thế nào!”

Dứt lời, anh ta thô bạo kéo đai váy ngủ của cô xuống, ôm cô ném mạnh lên giường.

Chương 90: Xâm chiếm, anh muốn cô thương anh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sức nặng của hai người khiến chiếc giường lớn lún xuống.

Lê Hiểu Mạn hoảng hốt nheo mắt lại, ánh mắt hiện lên sự bối rối, bàn tay mảnh khảnh ra sức đẩy Hoắc Vân Hy ra, giọng điệu trong veo mà lạnh lùng: “Hoắc Vân Hy, anh muốn làm gì? Cút ngay, đừng động vào tôi.”

Hoắc Vân Hy giận đến đỏ mắt, một tay bóp chặt hai tay của cô giữ trên đỉnh đầu, ánh mắt hiện lên ngọn lửa tình dục, khóe môi khế nhếch: “Lê Hiểu Mạn, tại sao tôi không thể động vào cô? Đừng quên, cô vẫn là vợ của tôi đấy, kết hôn lâu như vậy, bây giờ cũng đến lúc cô thực hiện nghĩa vụ của mình rồi.”

Dứt lời, Hoắc Vân Hy cúi đầu, hung hăng dán lên môi cô.

“Ừm... Cút.... Cút ngay...” Lê Hiểu Mạn quay đầu đi, liều mạng uốn éo người, ánh mắt rưng rưng, tại sao anh ta lại đối xử với cô như vậy?

Lúc cô vẫn còn ôm hi vọng thì anh ta làm tổn thương cô, vậy mà bây giờ lại đối xử với cô như vậy, rốt cuộc anh ta coi cô là cái gì?

Anh mắt anh ta lóe lên, suy nghĩ đến việc cô đột nhiên đối xử lạnh nhạt với mình, lại nghĩ đến cảnh cô ở trong lòng Long Tư Hạo, anh ta liền tức giận không thôi, phiền não không thôi, thậm chí còn đau lòng.

Cô là vợ của anh ta, cho dù anh ta yêu hay không, chỉ cần anh ta không buông tay, cả đời cô chỉ có thể ở cạnh anh ta mà thôi.

Anh ta đã quen với ánh mắt dịu dàng của cô, quen với việc cô coi anh là trung tâm, quen việc cô âm thầm ở cạnh mình, trả giá vì mình.

Anh ta muốn cô tiếp tục thương anh ta, tiếp tục yêu anh ta.

Anh ta muốn nụ cười của cô chỉ nở rộ vì mình.

Bàn tay to lớn của Hoắc Vân Hy bóp chặt hai tay mảnh khảnh của cô, hai mắt đỏ bừng, giọng điệu khinh miệt: “Lê Hiểu Mạn, cô giả bộ cái gì? Cô phỏng đờn gối chiếc một năm, chẳng lẽ không cô đờn sao? Không phải nằm mơ cô cũng muốn tôi chạm vào cô sao? Bây giờ tôi sẽ làm theo ý nguyện của cô, yêu cô, cho cô trở thành vợ tôi thật sự.”

Anh ta cúi đầu như một con sư tử phát cuồng, hung hăng cắn vào chiếc cổ dài trắng nõn của cô.

“Không... Đừng.... Hoắc Vân Hy... Cút ngay, đồ súc sinh.”

Nước mắt tủi nhục chảy xuống theo khóe mắt, Lê Hiểu Mạn liều mạng vùng vẫy, nhưng vẫn không thể thoát được vòng tay của Hoắc Vân Hy.

Cổ tay mảnh khảnh của cô bị anh ta bóp đến phát đau, sắc mặt trắng bệch, trán thấm mồ hôi.

“Đau... Hoắc Vân Hy... Buông ra... Buông ra...”

Cô cau chặt mày, đau đớn kêu to, hai chân ra sức giẫm đạp.

Nước mắt tủi nhục đau đớn thấm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ.

Hoắc Vân Hy bị đá trúng mấy cái thì càng tức giận, ánh mắt sắc bén khát máu, càng tăng thêm ham muốn chiếm hữu.

Anh vẫn cho rằng cô rất dịu ngoan, không ngờ tính tình của cô lại mạnh mẽ như vậy.

Đột nhiên, anh ta bắt lấy hai chân Lê Hiếu Mạn, quỳ gối giữa hai chân cô.

Thấy thế, Lê Hiếu Mạn hoảng sợ nhìn anh ta. thấy anh ta cười thất lưng thì tuyệt vọng nhắm mắt, để mặc cho nước mắt tuôn rơi, thân thể nhỏ xinh không ngừng run rẩy, giọng điệu quyết liệt: “Hoắc Vân Hy, nếu hôm nay anh chạm vào tôi, tôi sẽ chết cho anh xem.”

Chương 91: Tức giận, tôi chịu đủ rồi!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Giọng nói quyết tuyệt của cô khiến Hoắc Vân Hy ngẩn ra. Đôi mắt xinh đẹp nhòe nước mắt thấm đẫm cả khuôn mặt xinh đẹp.

Vẻ mặt quyết tuyệt của cô khiến trái tim anh ta co rút. Anh ta siết chặt hai nắm tay, tròn mắt đỏ ngầu nhìn cô: “Tại sao? Tại sao em lại ghét anh như vậy? Tại sao chứ?”

Đối mặt với sự chất vấn của Hoắc Vân Hy, Lê Hiểu Mạn trừng mắt, ánh mắt trong trẻo, lạnh lùng đầy hận ý: “Anh lợi dụng tôi để hành hạ người yêu của anh để cô ta gây tổn thương cho tôi, còn hỏi tại sao tôi ghét anh sao? Chẳng lẽ yêu anh thì tôi phải chịu đựng đủ mọi tổn thương sao?”

Nói đến đây, Lê Hiểu Mạn dừng lại, ánh mắt càng lạnh lùng, nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, chúng ta ly dị đi. Tôi không muốn tiếp tục với anh nữa. Tôi không thể chịu đựng được nữa rồi!”

Thấy cô nhắc tới việc ly dị, Hoắc Vân Hy đột nhiên cầm tay cô, hai mắt nhìn cô chăm chăm: “Lê Hiểu Mạn, em đừng hòng. Tôi sẽ không ly dị với em. Cả đời này em đừng mong thoát khỏi tôi.”

Lê Hiểu Mạn rút cánh tay bị anh ta nắm chặt, ánh mắt lạnh lùng, sắc bén nhìn anh ta: “Anh còn muốn thế nào? Vẫn muốn tiếp tục hành hạ tôi sao?”

Hoắc Vân Hy siết chặt nắm tay, chân mày nhíu lên, ánh mắt cô hiện giờ không đầy yêu thương nữa, anh ta trầm mặc một hồi, sau đó ôn hòa nói: “Yên tâm, tôi sẽ không làm gì em cả. Tôi chỉ cần em ở lại bên cạnh tôi, đừng nhắc đến chuyện ly dị nữa, tôi sẽ không đồng ý. Chuyện hôm nay mẹ tôi và Lâm Lâm đến, tôi quả thật không biết!”

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Vân Hy thay đổi quá nhiều, cô híp mắt nhìn “Hoắc Vân Hy, anh nhất định phải ác độc như vậy sao? Nói một đằng làm một nẻo, ngay cả chuyện đáng ghét như vậy mà hôm qua anh cũng có thể làm được. Tôi không tin lời anh nữa, cũng chẳng cần tin làm gì!”

“Tối qua?” Ánh mắt Hoắc Vân Hy nhìn cô đây nghi hoặc: “Tối hôm qua tôi đã làm chuyện gì?”

“Đủ rồi, đừng giả vờ nữa!” Lê Hiểu Mạn nổi giận gào lên, ánh mắt lạnh lùng, thấu xương liếc nhìn anh, giọng nói lạnh lẽo như băng: “Hoắc Vân Hy, tôi cho anh ba ngày. Nếu như anh không ký tên tôi sẽ nộp đơn lên tòa!”

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy siết chặt hai nắm đấm, đôi mắt nheo lại: “Nộp đơn lên tòa? Vậy em thử một chút. Từ trước đến giờ đều là tôi đá đàn bà không có người phụ nữ nào dám bỏ rơi tôi. Lê Hiểu Mạn, ngay cả em cũng không thể. Chỉ cần một ngày tôi chưa ly hôn với em thì em vẫn là người của Hoắc Vân Hy tôi, là vợ của Hoắc Vân Hy này!”

Dứt lời, mặt anh xanh mét, giận dữ đá cửa ra ngoài.

Thấy anh ta rời đi, Lê Hiểu Mạn ngã ngối trên giường, nước mắt rơi xuống. Tên khốn Hoắc Vân Hy này, nếu không yêu cô, sao còn giam giữ cô như vậy?

Cô chịu đủ rồi? Thật sự chịu đủ rồi.

Khi cô ngã ngồi xuống giường, nhỏ giọng thút thít thì di động cô bị Hoắc Vân Hy ném xuống đất lại một lần nữa vang lên.

Mà cô giống như không nghe thấy, để mặc di động kêu, không nhận điện thoại.

Khi di động reo một lúc lâu rồi dừng lại, đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên khiến cô hoàn hồn lại.

Cô kinh ngạc liếc nhìn cánh cửa kia nhưng không đứng dậy mở cửa.

Đột nhiên, cô chỉ nghe một tiếng ‘Phanh’, cửa phòng bị người đá văng ra. Mà người đứng trước cửa phòng lúc này là Long Tư Hạo. Lúc này anh vẫn còn để di động ở sát bên tai, đôi môi mỏng mím chặt, đôi mắt thâm thúy lo lắng nhìn cô.

Lê Hiểu Mạn thấy người đứng cửa phòng là Long Tư Hạo nên ngừng khóc. Chẳng biết tại sao cô lại sợ anh nhìn thấy dáng vẻ cô đang khóc, cô vội vàng đưa tay lau đi nhưng càng lau nước mắt rơi càng nhiều.

Chương 92: Hiểu Hiểu, đừng bắt tôi ép buộc em!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo thấy dáng vẻ xốc xếch, nước mắt giàn giụa, trên người cô chỉ mặc quần áo ngủ. Ánh mắt anh hơi tối lại, đôi mắt thâm thúy liếc qua ánh tối mù. Hai tay siết chặt.

Đột nhiên, anh bước đi vào phòng, sau khi cửa phòng đóng lại, bước dài đến bên cạnh cô, lấy chân đạp lên cơ thể nhỏ nhắn đang run rẩy của cô. Hai cánh tay khỏe mạnh ôm chặt cô vào lòng.

Giọng nói trầm thấp của anh vang lên trên đỉnh đầu cô: “Chỉ cần một câu nói của em, tôi có thể khiến toàn bộ Hoắc biến mất.”

Lê Hiểu Mạn cảm thấy run sợ vì nghe thấy những lời này của anh. Ánh mắt khiếp sợ nhìn anh: “Anh... Ý của anh là gì?”

Ánh mắt Long Tur Hạo nhìn cô, che giấu ánh mắt lạnh lẽo và sự nghiêm túc, hơi mím môi lại. Ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng vuốt mái tóc còn xốc xếch của cô, giọng nói còn trầm thấp, dịu mát: “Hiểu Hiểu, chỉ cần em đồng ý, tôi có cách để em rời khỏi Hoắc gia!”

Lê Hiểu Mạn không hiểu lời của anh có ý gì, cũng không muốn tìm hiểu. Cô không muốn yêu ai nữa. Tại sao Long Tur Hạo đối tốt với cô như vậy, cô cũng không muốn tìm hiểu kĩ, cũng không muốn biết lý do, cô cũng không muốn anh làm gì cho cô cả.

Đột nhiên cô đẩy anh ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh, hời hợt nói:

“Long Tur Hạo, chuyện của tôi không cần anh quản. Anh tới đây làm gì? Tại sao anh không còn chưa đi? Chẳng lẽ...anh hại tôi còn chưa đủ sao?”

Câu nói cuối cùng là cô chỉ vô tình nói ra. Tận sâu trong lòng cô cũng không muốn nói như vậy. Nhưng nếu cô không nói vậy thì Long Tur Hạo sẽ không đi.

“Tôi hại em?” Vì câu nói cuối cùng mà ánh mắt của Long Tur Hạo càng tối lại. Trên khuôn mặt tuấn mỹ giống như phủ sương lạnh.

Vừa rồi anh vẫn không đi vì lo lắng cho cô, sợ Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà sẽ gây khó khăn cho cô.

Nếu như không phải sợ sự xuất hiện anh sẽ là cơ hội để Hoắc Vân Hy và Lý Tuyết Hà giễu cợt, phá hủy danh dự của cô thì anh đã sớm lên tìm cô.

Anh vẫn luôn chờ dưới tầng, không biết chuyện gì xảy ra. Cho đến khi anh thấy Lý Tuyết Hà, Hạ Lâm, Hoắc Vân Hy lần lượt rời đi, anh mới gọi điện cho cô, muốn biết tình hình hiện giờ của cô. Nhưng cô không nghe điện thoại nên anh mới lên tầng.

Ánh mắt tối lại nhìn vào cái cổ trắng nõn của cô, ánh mắt trở nên sắc bén. Nơi đó có vết hôn đỏ thẫm khiến anh siết chặt nắm đấm, gân xanh nổi lên. Đôi mắt tối lại như muốn hủy diệt tất cả.

Lê Hiểu Mạn thấy ánh mắt anh lạnh lẽo thấu xương nhìn vào cổ cô, trong mắt cô cảm thấy hận Hoắc Vân Hy ghê gớm. Cô lấy tay che lại, ánh mắt bình thản nhìn Long Tur Hạo: “Long tổng, mời anh đi thôi. Tôi không muốn vì anh mà mẹ chồng tôi...”

Cô dừng lại, tiếp tục nói: “Và ông xã hiểu lầm. Còn nữa có lẽ tôi

không thể làm việc ở TE nữa!”

Bàn tay trắng nõn của Long Tư Hạo nắm lấy cằm cô, ánh mắt lạnh lẽo hơi nheo lại. Ánh mắt sắc bén nhìn cô chằm chằm, tựa như muốn nhìn thấu cô vậy như cây kiếm sắc bén, phá vỡ cánh cửa lòng cô.

Đôi môi anh nở nụ cười nhạt, trên khuôn mặt lạnh lùng, cứng rắn, trong giọng nói trầm thấp nhưng lạnh lẽo khiến cô rùng mình: “Hiểu Hiểu, tôi đã nói rồi, không có sự đồng ý của tôi, cả đời này em đừng nghĩ rời khỏi TE, đừng ép tôi ép buộc em!”

“A a... Ép buộc???” Lê Hiểu Mạn hơi nhú mày, cười lạnh, gạt bỏ bàn tay đang giữ cằm cô lại. Anh mắt trong veo lạnh lùng liếc nhìn anh: “Người đàn ông Hoắc gia các anh đều thích ép buộc người khác lắm sao?”

Chương 93: Hi vọng đây là lần cuối

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Nghiệp Hoàn ép cô gả cho Hoắc Vân Hy. Hoắc Vân Hy không muốn ly di với cô, bây giờ anh lại ép buộc cô ở lại TE.

Vì những lời của cô mà ánh mắt Long Tư Hạo càng tối lại, đôi mắt đen như mực, thoáng chút tàn bạo, đôi môi nở nụ cười khiến người khác rùng mình: “Hiểu Hiểu, đừng gom tôi lại cùng với đàn ông Hoắc gia. Hi vọng đây là lần cuối!”

Cho dù giọng nói của anh đầy lạnh lẽo nhưng ánh mắt nhìn cô đầy dịu dàng và yêu chiều, xen lẫn có chút đau lòng khó nói.

Lê Hiểu Mạn nhìn xuống, lông mi dài cong vút che giấu mọi cảm xúc trong lòng cô, giọng nói trong veo, lạnh lùng: “Đây tất nhiên là lần cuối cùng, mời anh rời đi!”

Cô không biết tại sao anh lại không muốn có liên quan đến đàn ông Hoắc gia, trực giác nói cho cô biết. Giống như giữa anh và Hoắc gia có hận thù mà không thể để người khác biết. Nhưng cô không muốn tìm hiểu chuyện gì nữa, cô thật sự không muốn vì bất cứ ai mà hao tâm tổn sức nữa.

Giọng nói lạnh lùng của cô khiến chân mày Long Tư Hạo nhíu lại, đôi mắt đen láy có chút đau lòng. Nhưng chỉ trong chớp mắt đã trở lại sự thâm trầm, sâu thẳm như đại dương mênh mông, không thấy dấu vết gì.

Anh nhìn cô chăm chú một lúc lâu. Cuối cùng, giơ tay vuốt ve bên má sưng đỏ bị Lý Tuyết Hà tát một cái, giữa hai lông mày có chút đau lòng: “Hiểu Hiểu, tôi có thể rời đi nhưng điều kiện đầu tiên là em phải hạnh phúc. Nếu không, tôi không thể trơ mắt nhìn em chìm trong bể khổ. Cho dù thế nào, chỉ cần em muốn, anh sẽ luôn sẵn sàng!”

Dứt lời, anh cúi đầu, đôi môi mỏng dán vào cái trán trơn bóng của cô, nhẹ nhàng hôn lên.

Lê Hiểu Mạn vì nụ hôn nhẹ này mà cơ thể mảnh khảnh hơi run rẩy. Cô ngước mắt, kinh ngạc nhìn anh, đôi mắt thoáng chút bối rối nhưng rất nhanh bị cô che giấu đi nhưng trái tim lại loạn nhịp.

Long Tư Hạo lui ra sau, nhẹ nhàng vuốt ve lên khuôn mặt trắng nõn của cô, môi mỏng hơi nhếch lên, trầm giọng nói: “Tôi có thể chấp nhận em nghỉ phép nhưng tuyệt đối không cho em rời khỏi TE. Hiểu Hiểu, đây là quyền lợi duy nhất mà tôi có thể ép buộc em. Cho nên, tôi sẽ không để điều này mất đi!”

Ánh mắt thâm thúy liếc nhìn cô một cái, anh mới đứng lên, rời khỏi phòng của Lê Hiểu Mạn.

Thấy anh ra ngoài, theo bản năng, Lê Hiểu Mạn đưa tay sờ lên trán – chỗ bị anh hôn qua. Trong lòng cô không kiềm chế được lúc bị anh hôn đã khiến cô run rẩy.

Cô hơi nhú mày, đôi mắt trong suốt đầy phức tạp. Long Tư Hạo, thật xin lỗi.

Cô ngồi trên giường một lúc, mặc quần áo, đứng dậy chuẩn bị đi vào phòng tắm thì di động vút trên đất lại vang lên.

Chần chờ một lúc, cô mới nhặt di động lên, thấy cậu cô – Lê Chấn Hoa gọi tới.

Cô kìm nén cảm xúc, vội vàng nghe điện thoại.

“A lô, cậu à, có chuyện gì vậy?”

“Mạn Mạn à, con có gom được 300.000 Tệ không?” Trong điện thoại vang lên giọng nói có chút vội vàng của Lê Chấn Hoa.

“300.000 Tệ?” Lê Hiếu Mạn nhú chặt chân mày. Hai ngày liên tiếp này xảy ra chút chuyện nên cô suýt quên mất chuyện này. Bây giờ trong người cô chỉ có hơn 200.000 còn thiếu 70.000; 80.000 Tệ nữa.

“Cậu, bây giờ con chỉ còn hơn 200.000 Tệ thôi, còn thiếu mấy chục ngàn. Cậu yên tâm đi, ba ngày nữa con sẽ nghĩ cách đưa 300.000 Tệ cho cậu. Vâng, làm phiền cậu chăm sóc mẹ giúp con!”

— —

Cúp điện thoại xong, Lê Hiếu Mạn càng nhú chặt lông mày, bàn tay siết chặt di động, suy nghĩ xem có thể kiếm mấy chục ngàn tệ kia như thế nào?

Chương 94: Tôi hỏi, Long tiên sinh đi rồi chứ?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này, giọng nói của chị Lâm vang lên sau lưng cô: “Thiếu phu nhân...”

Nghe thấy tiếng gọi, Lê Hiểu Mạn quay người sang, thấy chị Lâm đứng ở cửa mà trong tay chị ấy có cầm một túi chườm đá.

Chị Lâm đi tới gần, liếc nhìn một bên mặt sưng đỏ của cô, đau lòng nói: “Thiếu phu nhân, túi chườm đá này là Long tiên sinh bảo tôi chuẩn bị cho cô. Cô mau chườm lên mặt đi!”

“Long tiên sinh?” Ánh mắt Lê Hiểu Mạn nhìn vào túi chườm đá trong tay chị Lâm, trong ánh mắt thoáng qua chút phức tạp, rất hiển nhiên, Long tiên sinh mà chị Lâm nói chính là Long Tư Hạo.

Cô có chút hiếu kỳ, sao Long Tư Hạo lại nói với chị ấy? Mà chị ấy không cảm thấy những điều này có kỳ quái sao?

Cô hơi mím môi, cầm túi chườm đá trong tay chị Lâm, giống như tùy ý hỏi: “Chị Lâm, vị Long tiên sinh kia đi chưa? Sao vừa rồi anh ta lại lên tầng vậy?”

Chị Lâm nhìn Lê Hiểu Mạn cười nói: “Đã đi rồi, cậu ấy nói là bạn của thiếu phu nhân, hôm nay đi ngang qua nơi đây cho nên mới rẽ qua thăm thiếu phu nhân một chút. Kỳ lạ ở chỗ rõ ràng cậu ấy định đưa túi chườm đá lên cho thiếu phu nhân nhưng không biết tại sao mà

đứng ở trước cửa phòng thiếu phu nhân một lúc lại đưa túi chườm đá cho tôi, bảo tôi đưa cho cô rồi cậu ấy đi mất!”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhú mày, siết chặt túi chườm đá trong tay, liếc nhìn chị Lâm cười gật đầu: “Chị Lâm, tôi biết rồi, tôi sẽ chườm ngay đây!”

Dứt lời, cô ngồi xuống giường, chườm túi đá lên mặt. Rõ ràng trên mặt lạnh như băng nhưng trái tim cô lại cảm thấy ấm áp.

— —

Trên tầng 30 của cao ốc TE, phòng làm việc của tổng giám đốc.

Sau khi Long Tư Hạo rời khỏi biệt thự Thúy Viên thì về thẳng công ty, trở lại phòng làm việc tổng giám đốc.

Trợ lý Diệp San gõ cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, lễ phép nói: “Tổng giám đốc, Lâm tiểu thư tới!”

Ngồi trước bàn làm việc dài hai mét bằng gỗ tử đàn, Long Tư Hạo hơi mím môi, giọng nói trầm thấp mà mát lạnh: “Để cho cô ấy vào!”

“Vâng!” Diệp San mở cửa phòng làm việc, đứng sang bên, cười nhìn người bên ngoài: “Lâm tiểu thư, tổng giám đốc bảo cô vào!”

Người gọi là Lâm tiểu thư chính là bạn tốt của Lê Hiểu Mạn – Lâm Mạch Mạch. Cô gật đầu một cái với Diệp San rồi cười đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

“Oa!...” Vừa đi vào, cô đã bị sự xa hoa của phòng làm việc này làm rung động.

Cô mở lớn hai mắt, quan sát một lúc đầu mới đi đến trước bàn làm việc của Long Tư Hạo, hai mắt sùng bái nhìn anh, cười nói: “Tổng giám đốc, anh tìm tôi có chuyện gì không?”

Long Tư Hạo hơi nhếch mày lên, ánh mắt hơi liếc nhìn cô, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, bàn tay đẩy hai tấm thẻ màu đen trên bàn.

Ánh mắt Lâm Mạch Mạch cũng nhìn xuống bàn làm việc theo động tác của anh. Một giây sau, hai tròng mắt cô mở lớn, khiếp sợ nhìn hai tấm thẻ màu đen kia — là thẻ có đặc quyền vô hạn trong tầng lớp thượng lưu, không có hạn mức. So với thẻ kim cương hay thẻ vàng thì cao hơn rất nhiều.

“Thẻ... đen, tổng giám đốc, anh có ý gì?” Ánh mắt Lâm Mạch Mạch run rẩy nhìn hai chiếc thẻ đen, giống như thấy từng cọc tiền giấy trước mặt.

Long Tư Hạo hơi nhíu mày, ánh mắt thản nhiên liếc nhìn Lâm Mạch Mạch, giọng nói trầm thấp: “Tôi biết cô có quan hệ rất tốt với Hiểu Hiểu. Gần đây cô ấy cần tiền, chắc cô cũng hiểu ý của tôi!”

Nghe vậy, Lâm Mạch Mạch chớp chớp mắt, não bộ suy nghĩ rất nhanh, ánh mắt kinh ngạc liếc nhìn anh, cố ý kéo dài giọng: “Hiểu — Hiểu? Tổng giám đốc, hai người...”

“Chúng tôi làm sao?” Long Tư Hạo hơi nhếch mày lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, trên khuôn mặt tuấn mã không thể nhận ra anh đang vui buồn thế nào.&

Chương 95: Nam thần thật đáng yêu!

Lâm Mạch Mạch liếc nhìn vẻ mặt không cảm xúc của anh, hắng giọng, ho khan: “Khụ khụ! Tôi biết rồi, ý của tổng giám đốc là bảo tôi đưa thẻ này cho Mạn Mạn sao?”

Bàn tay trắng nõn của Long Tur Hạo giơ chiếc thẻ đen đưa cho Lâm Mạch Mạch, nhẹ giọng nói: “Một cái là của cô. Còn chiếc thẻ kia, cô giữ cho Hiểu Hiểu, chỉ cần cô ấy cần thì cô biết phải làm thế nào rồi đấy!”

“Cho tôi một cái sao?” Lâm Mạch Mạch mở trừng hai mắt, con người sắp rớt ra ngoài. Cô khiếp sợ nhìn Long Tur Hạo, run rẩy nhận hai chiếc thẻ đen, ngây như phỗng.

Thật lâu sau, cô mới hoàn hồn lại: “Tổng giám đốc, tại sao anh không tự đưa cho Mạn Mạn?”

Long Tur Hạo hơi nheo mắt lại, ánh mắt tối lại, khuôn mặt lạnh lùng: “Nếu tôi đưa cho cô ấy, cô ấy sẽ không lấy!”

“A, tôi biết rồi!” Lâm Mạch Mạch nhú mày, liếc Long Tur Hạo một cái. Cô luôn cảm thấy trên mặt anh có vẻ cô đơn.

Cô mỉm cười, chớp chớp mắt nhìn Long Tur Hạo: “Tổng giám đốc, anh thật tốt với Mạn Mạn. Tôi thay mặt cô ấy cảm ơn anh!”

Long Tur Hạo hơi mím môi, ánh mắt sâu thẳm: “Chuyện này, đừng nên để cô ấy biết!”

Lâm Mạch Mạch gạt đầu một cái, sau đó cầm hai chiếc thẻ kia rời khỏi phòng tổng giám đốc.

Vừa đi ra, cô đã hôn chụt một cái lên tấm thẻ đen kia, tươi cười như hoa nở. Mạn Mạn nhà cô lần này thật sự thật được bảo vật rồi. Không hổ là nam thần, ra tay thật hào phóng. Rất đáng yêu mà!

Đêm đó, Lâm Mạch Mạch gọi điện cho Lê Hiểu Mạn, nói là có thể cho cô vay gần mấy chục ngàn Tệ. Hôm sau sẽ mang đến cho cô.

Có người cho vay tiền khiến Lê Hiểu Mạn cực kỳ cảm kích cô ấy, cũng hỏi han sao Lâm Mạch Mạch lại có tiền cho cô vay. Lâm Mạch Mạch đã nghĩ ra câu trả lời từ trước, nói rằng mượn tạm một người bà con giàu có.

Lê Hiểu Mạn nửa tin nửa ngờ nhưng cũng không hỏi nhiều. Ngay hôm đó, cô cũng gọi cho câu mình tới lấy 300.000 Tệ kia.

Sau đó, ba ngày liền cô không đến TE làm, vẫn ngồi ở cho trong phòng. Cho đến khi Lâm Mạch Mạch gọi điện hẹn cô ra ngoài.

Hai người hẹn nhau ở quán cà phê Carnot quen thuộc.

Lê Hiểu Mạn để thả mái tóc xoắn dài ngang vai, mặc một chiếc váy trắng dài, áo khoác màu đen, thắt lưng màu bạc, khí chất thanh cao, dịu dàng mê người.

Lâm Mạch Mạch mặc một chiếc váy bó sát màu đỏ, mái tóc dài để xõa ngang vai, trông cô tràn đàn sức sống, nhiệt tình quyết rũ.

“Mạch Mạch, hôm nay cậu hẹn mình ra đây, không phải có chuyện muốn nói sao? Nói đi!” Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn Lâm Mạch Mạch

ngồi đối diện cô, hơi mím môi lại.

Lâm Mạch Mạch cầm tách cà phê lên uống hai ngụm, nhú mày liếc nhìn cô: “Cũng không có chuyện gì. Chỉ muốn rủ cậu đi tham dự một buổi tiệc với mình thôi!”

“Tiệc?” Lê Hiểu Mạn nhú mày, ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn cô: “Tiệc gì?”

“Hắc hắc...” Lâm Mạch Mạch cười với cô, nháy nháy mắt nói: “Là tiệc do tập đoàn Lăng thị tổ chức, cậu cứ đến đó thì biết!”

Đôi mắt trong veo của Lê Hiểu Mạn híp lại: “Tiệc của tập đoàn Lăng Thị có liên quan gì đến mình chứ? Cậu có thư mời không?”

Lâm Mạch Mạch nhú mày, cười quyến rũ: “Đương nhiên là có. Trước đừng nói những điều này vội, bây giờ chúng ta đi mua lễ phục, phải là đồ thật đẹp mới được.”

Dứt lời, cô ấy kéo Lê Hiểu Mạn đi tính tiền rồi đến một hội sự cao cấp.

Hai người vừa đi vào đã thấy Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm ở đó.

Hạ Lâm đang chọn lễ phục còn Hoắc Vân Hy đang ngồi trên ghế salon chờ cô ta.

Lâm Mạch Mạch thấy hai người họ cũng ở đây, liếc nhìn một cái, giọng nói bất thiện: “Ai ui! Thật là xui xẻo, đi đến đâu cũng có thể chạm mặt tiện nam tiện nữ!”

Nghe thấy giọng Lâm Mạch Mạch, ánh mắt Hoắc Vân Hy liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, đầu tiên anh ta ngẩn ra, trong mắt thoáng chút bối rối, cau

mày hỏi: “Sao em lại tới đây?”

Lâm Mạch Mạch kéo tay Lê Hiểu Mạn lên trước, ánh mắt nhìn Hoắc Vân Hy cực kỳ khinh thường, không chút khách khí nói: “Nơi này súc sinh có thể tới tại sao chúng tôi không thể tới đây chứ? Nhưng mà nơi này là hội sở cao cấp, súc sinh như hai người vào bằng cách nào vậy?”

Chương 96: Không cần phải bám theo súc sinh!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Giọng nói của Lâm Mạch Mạch không hề nhỏ khiến cho những vị khách khác và đặc biệt là giám đốc và nhân viên phục vụ trong hội sở này.

Bọn họ tất nhiên biết Hoắc Vân Hy là tổng giám đốc của tập đoàn Hoắc thị, ánh mắt kinh ngạc nhìn anh ta giống như không ngờ lại có người dám mắng anh ta như vậy.

Hoắc Vân Hy đang ngồi trên ghế salon uống cà phê nghe lời nói khó nghe như vậy của Lâm Mạch Mạch, anh ta đứng lên, ánh mắt lạnh lùng sắc bén nhìn Lâm Mạch Mạch, cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, giọng nói lạnh lẽo như băng: “Chú ý từ ngữ, nói chuyện cẩn thận một chút!”

Lâm Mạch Mạch ngẩng đầu, không chút yếu thế mà nghênh đón với ánh mắt lạnh lẽo như băng của Hoắc Vân Hy, cô ấy cười giễu cợt: “Ai nha...Cẩn thận? Xin lỗi, tôi không thể nào nói chuyện tử tế với súc sinh được!”

Nói đến đây, cô ấy liếc mắt nhìn vẻ mặt tức giận không thôi của Hạ Lâm, vừa cười vừa nhìn Hoắc Vân Hy: “Hoắc tổng, lại mang tình nhân ra ngoài dạo chơi sao? Chẳng lẽ khả năng kia của anh luyện càng ngày càng giỏi rồi. Nhưng cái này không tốt với sức khỏe đâu. Tôi có lòng tốt nhắc nhở anh một chút, Hoắc tổng, giữ gìn sức khỏe đi, không sẽ chết sớm đó!”

“Tình nhân?” Lâm Mạch Mạch vừa nói xong, nhân viên phục vụ trong hội sở đã nhìn về phía Hạ Lâm, ánh mắt đầy vẻ trào phúng.

“Hóa ra cô ta không phải là Hoắc phu nhân!” Một nhân viên bán hàng ra vẻ bưng bình.

Một nhân viên khác vừa bị Hạ Lâm khiển trách, giọng nói đầy vẻ trào phúng: “Một tiểu tam không được công khai lại còn dám chê bai lễ phục của chúng ta không tốt. Đúng là phách lối mà!”

Giọng điệu cô ấy cho dù không lớn nhưng vẫn khiến Hạ Lâm nghe rõ ràng, cô ta tức giận, siết chặt hai nắm đấm, sắc mặt đỏ lên, phẫn hận nhìn Lê Hiểu Mạn, tức giận không thể bóp chết cô được.

Sắc mặt Hoắc Vân Hy tái xanh, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy vẻ mặt cô cũng lạnh lẽo, dáng vẻ như xem kịch vui. Anh ta vươn tay kéo Lê Hiểu Mạn sang một bên.

Hành động này của anh ta khiến trong cửa hàng xôn xao từ nhân viên phục vụ, thiết kế, nhân viên trang điểm, ánh mắt bọn họ đều tò mò nhìn hai người họ.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn anh ta, giãy giụa khỏi tay anh, thấp giọng nói: “Hoắc Vân Hy, anh làm gì? Buông tôi ra!”

Hoắc Vân Hy chẳng nhưng không buông cô ra mà còn nắm chặt cổ tay cô hơn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô chăm chăm: “Lê Hiểu Mạn, em tới đây làm gì? Em theo dõi tôi?”

“A a... Tôi theo dõi anh?” Lê Hiểu Mạn cười lạnh một tiếng, nhìn anh đầy khinh thường: “Hoắc Vân Hy, anh đừng tự tin như vậy. Tôi cảm thấy tôi phải đi theo dõi hai tên súc sinh!”

“Em...” Hoắc Vân Hy tức giận. Nhưng vì ngại thể diện, anh ta không tiện nổi đóa, cố gắng thấp giọng nói: “Em về trước đi, chuyện hôm nay chờ tôi trở lại sẽ giải thích với em!”

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhếch môi, nhìn anh một cái: “Không cần thiết, buông tôi ra!”

Cô ra sức giãy giụa nhưng Hoắc Vân Hy lại giữ chặt cô không buông tay.

Lâm Mạch Mạch thấy vậy, cười đi lên trước, nhíu mày nhìn Hoắc Vân Hy: “Hoắc tổng, anh đúng là phong lưu thành tính rồi. Vừa thấy người đẹp đã không cầm lòng được. Tình nhân của anh còn ở đây đó, phải biết kiềm chế. Đừng quấn lấy Mạn Mạn nhà tôi. Mạn Mạn nhà tôi cũng không thích làm bạn với súc sinh đâu!”

Dứt lời, cô ấy thừa dịp Hoắc Vân Hy đang tức giận liền giật ta Hoắc Vân Hy ra, kéo Lê Hiểu Mạn đi tới một dãy lễ phục hoa lệ mà đắt tiền.

Chương 97: Dù sao cũng không phải câu dẫn anh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Mạn Mạn, cậu mặc bộ này nhất định sẽ rất đẹp!” Lâm Mạch Mạch chọn cho Lê Hiểu Mạn một bộ lễ phục thấp ngực hở lưng.

Lê Hiểu Mạn nhìn lễ phục trong tay cô ấy, khoe môi hơi giật giật, hơi nhíu mắt lại: “Không được, cái này hở quá! Hơn nữa, cái này rất đắt đúng không?”

Lâm Mạch Mạch nhíu mày cười đầy thâm ý: “Yên tâm đi, có mình ở đây rồi! Gần đây mình phát tài, hai bộ lễ phục này mình có thể trả được. Tiệc của Lăng gia nhất định có nhiều nhân vật quan trọng, chúng ta không bỏ chút sức lực thì sao có thể kiếm được đàn ông tốt? Huống chi, mình thấy bộ này không lộ đâu! Dáng cậu đẹp như vậy, có cơ hội thì phải để lộ ra chứ? Cũng để cho Hoắc súc sinh kia nhìn một chút, anh ta mắt mù, là mắt chó nên mới không biết trân trọng cậu. Được rồi, đừng do dự, chọn cái này đi!”

Khoe môi Lê Hiểu Mạn giật giật, bị Lâm Mạch Mạch thuyết phục một lúc lâu mới đi thay bộ lễ phục sexy kia.

Lúc cô đi ra, Lâm Mạch Mạch là người đầu tiên kêu lên: “Oa, Mạn Mạn, cậu thật đẹp!”

Thấy cô đi ra ngoài, một nhân viên bán hàng cũng cười khen: “Bộ lễ phục này vừa về hôm qua, số lượng có hạn, cũng khén người mặc. Dáng người không đẹp thì không thể mặc. Dáng vị tiểu thư này

không chỉ đẹp, da lại chẵn, bộ lễ phục này chính là dành riêng cho cô rồi, quả thật rất đẹp!”

Nghe nhân viên khen ngợi, Hoắc Vân Hy cũng ngược mắt nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo thoáng chút sợ hãi khi nhìn thấy vẻ đẹp của cô. Bộ lễ phục màu vàng nhạt này đã phác họa đường cong yếu điệu cùng làn da trắng như tuyết. Đặc biệt ngực xẻ sâu để lộ khe ngực đầy hấp dẫn.

Hạ Lâm thấy ánh mắt Hoắc Vân Hy mê muội nhìn Lê Hiểu Mạn, cô ta tức giận giậm chân một cái, liếc nhìn nhân viên phục vụ đang cầm lễ phục cho cô, ấm ức nói: “Tôi muốn bộ lễ phục giống cô ta!”

“Hạ tiểu thư, bộ lễ phục này chỉ có một bộ thôi! Hơn nữa, người Hạ tiểu thư hơi gầy, có lẽ...có lẽ không mặc được bộ này...”

Hạ Lâm nghe câu này, hai mắt tức giận đỏ au, xoay người tát cho cô nhân viên kia một cái, tức giận nói: “Cô có ý gì? Ý cô nói dáng người tôi không đẹp như cô ta?”

Cô nhân kia lấy tay che mặt, hốc mắt đỏ lên: “Hạ tiểu thư, tôi không có ý này!”

“Cô không có ý này thì là ý gì?”

Thấy Hạ Lâm cãi nhau với nhân viên phục vụ, Hoắc Vân Hy liếc nhìn Hạ Lâm, không vui quát: “Đủ rồi, ồn ào cái gì chứ? Mặc cái gì chẳng được?”

Dứt lời, anh ta lại đi về phía Lê Hiểu Mạn, giọng điệu ra lệnh: “Đi thay, mặc như vậy là muốn câu dẫn ai?”

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta: “Dù sao không

phải câu dẫn anh!”

Dưới ánh mắt phẫn nộ của Hoắc Vân Hy, cô xoay người đi thay lễ phục rồi rời khỏi hội sở cùng Lâm Mạch Mạch, hoàn toàn coi Hoắc Vân Hy là không khí.

Biệt thự Lăng gia nằm khu nhà giàu của thành phố K, ở bên một sườn núi. Từ nơi này có thể nhìn thấy rõ cả thành phố sầm uất, cảnh sắc cực kỳ tráng lệ.

Bên trong đại sảnh sang trọng, chiếc đèn thủy tinh sáng chói, nơi này tập trung rất nhiều nhân vật nổi tiếng, người trong giới thượng lưu, ngôi sao điện ảnh. Bữa tiệc linh đình mà tao nhã.

Xuống xe, Lê Hiểu Mạn có chút lo lắng. Bởi vì cô rất ít khi tham dự những bữa tiệc như vậy. Ánh mắt cô liếc nhìn bộ trang phục sexy trên người, hơi nhíu chân mày lại: “Mạch Mạch, mình thật sự phải mặc như vậy đi vào sao?”

Chương 98: Buổi tiệc, xinh đẹp nhất!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lâm Mạch Mạch nhìn chỉ dẫn, rồi nhíu mày nhìn cô, cười nói: “Of course! Tin mình đi, cậu nhất định xinh đẹp nhất trong bữa tiệc này. Cười lên nào! Let’s go!”

“Được rồi!” Lê Hiểu Mạn hít sâu một hơi, thả lỏng tinh thần, khuôn mặt xinh xắn hơi mỉm cười, cùng Lâm Mạch Mạch đi vào trong phòng tiệc sang trọng.

Hai người vừa đi vào đã trở thành tiêu điểm của toàn nơi này. Thăng thấn mà nói, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Lê Hiểu Mạn.

Mắt Lâm Mạch Mạch nhìn thẳng, môi nở nụ cười: “Mạn Mạn, cậu nhìn xem, rất nhiều trai đẹp đang nhìn cậu đó!”

Tuy Lê Hiểu Mạn đang cười nhưng chân mày hơi cau lại. Cô cũng không quen khi bị người khác nhìn như vậy, cô không muốn trở thành tiêu điểm.

Có rất nhiều người nhìn cô và cũng không ít người đàn ông lịch thiệp cầm ly rượu vang đi về phía cô, nếu không trò chuyện thì cũng mời cô khiêu vũ.

Lâm Mạch Mạch đứng bên cạnh cô, nhìn từng người đến mời cô khiêu vũ, cô ấy không ngừng hâm mộ.

Cô ấy hơi nhếch mày nhìn Lê Hiếu Mạn, nháy mắt cười với cô: “Mạn Mạn, mình nói không sai chứ? Cậu hấp dẫn như vậy, tên Hoắc súc sinh kia không biết quý trọng cậu là tổn hại của... Mẹ nó...”

Thấy sắc mặt của Lâm Mạch Mạch thay đổi, Lê Hiếu Mạn nhú mày nhìn cô ấy, nghi ngờ hỏi: “Sao thế?”

Lâm Mạch Mạch chỉ ra cửa, không vui nói: “Tiện nam tiện nữ kia cũng tới!”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn xoay người, quả nhiên thấy Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm.

Hạ Lâm mặc một bộ lễ phục lộ ngực lộ vai, đồ trang sức và trang điểm cực kỳ diễm lệ.

Còn Hoắc Vân Hy mặc một bộ âu phục màu hồng nhạt, cà vạt màu xanh da trời khiến cho vóc người anh ta càng thêm tuấn mĩ.

Anh ta vừa đi vào đã có vị khách tiến lên bắt chuyện: “Hoắc tổng, đây chính là phu nhân của cậu chẳng? Rất đẹp!”

Hoắc Vân Hy hơi nhú mày, ánh mắt liếc nhìn Hạ Lâm đứng bên cạnh, nhếch môi nói: “Không phải!”

Hạ Lâm không ngờ Hoắc Vân Hy sẽ trả lời như vậy. Cô ta hơi siết chặt hai nắm đấm, lúc ngược mắt lên lại nhìn thấy Lê Hiếu Mạn.

Trong mắt cô ta thoáng chút ác độc, ánh mắt dịu dàng nhìn Hoắc Vân Hy, làm như rất kinh ngạc nói: “Vân Hy, hình như đó là chị. Có phải là chị ấy theo dõi anh đến đây không?”

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy ngược mắt nhìn quanh, ánh mắt nhìn Lê Hiếu Mạn bị bốn năm đàn ông vây quanh, trong đôi mắt cực kỳ tức giận, xanh mặt đi về phía cô.

“Vân Hy...” Hạ Lâm thấy vậy, ánh mắt cực kỳ đổ kỵ nhìn Lê Hiếu Mạn, đuổi theo.

“Lê Hiếu Mạn...” Hoắc Vân Hy tức giận tiến lên trước, cánh tay duỗi ra, nắm lấy cổ tay Lê Hiếu Mạn, kéo cô rời khỏi phòng tiệc.

“Mạn Mạn..” Lâm Mạch Mạch thấy vậy, lo lắng kêu lên và đuổi theo.

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy kéo Lê Hiếu Mạn rời đi, trong ánh mắt đầy đổ kỵ, khóe môi nở nụ cười thâm độc, trong đầu cô ta xuất hiện một kế hoạch.

Lê Hiếu Mạn thấy Hoắc Vân Hy kéo cô ra đến bên vườn hoa, ánh mắt cô lạnh lùng liếc nhìn anh ta, giận dữ nói: “Hoắc Vân Hy, anh làm gì? Thả tôi ra... mau buông ra...”

Hoắc Vân Hy không để ý sự giãy giụa của cô, nắm chặt cổ tay cô, ánh mắt tức giận nhìn Lê Hiếu Mạn, giọng nói đầy vẻ giễu cợt: “Lê Hiếu Mạn, cô tới đây làm gì? Ai bảo cô tới? Cô ăn mặc thế này là muốn câu dẫn ai? Cô có thể đừng đê tiện như vậy có được không?”

Chương 99: Anh có đủ tư cách làm chồng không?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lời nói của Hoắc Vân Hy khiến Lê Hiểu Mạn cực kì tức giận, đôi mắt trong suốt của cô nheo lại, ánh mắt trong veo mà lạnh lùng liếc nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, muốn mặc kiểu gì là quyền của tôi, anh không có quyền quản, tôi không phạm tội, cũng không có quan hệ gì với anh cả, buông ra ngay.”

Lê Hiểu Mạn ra sức vùng vẫy, nhưng mà càng giãy dụa, Hoắc Vân Hy càng nắm chặt tay cô. Cô đau đớn nhíu mày, không vùng vẫy nữa mà lạnh lùng nhìn anh ta: “Rốt cuộc anh muốn thế nào? Tôi không quản anh với Hạ Lâm, vậy anh dựa vào cái gì mà tới quản tôi?”

“Dựa vào cái gì?” Đôi mắt lạnh lùng của Hoắc Vân Hy nheo lại, ánh mắt sắc bén liếc nhìn cô: “Chỉ cần dựa vào chuyện cô là vợ của tôi.”

“Ha ha... Vợ?” Lê Hiểu Mạn cười lạnh lùng, khinh thường lườm anh ta: “Hoắc Vân Hy, anh coi tôi là vợ anh từ lúc nào thế? Nếu coi tôi là vợ, anh đã chẳng xuất hiện ở đây với Hạ Lâm, nếu coi tôi là vợ, anh đã chẳng bày mưu hãm hại tôi, nếu coi tôi là vợ, anh đã chẳng ngoại tình hết lần này đến lần khác, thế mà bây giờ, anh lại không biết xấu hổ mà nói ra những lời này, anh thừa nhận mình là người có vợ từ bao giờ thế? Anh tự hỏi mình xem, anh có đủ tư cách làm chồng không? Anh có tư cách đến quản tôi không?”

Lê Hiểu Mạn rất ít khi chất vấn Hoắc Vân Hy, đây xem như là lần đầu tiên cô chất vấn anh ta như vậy.

Mà Hoắc Vân Hy lại bởi vì những lời của cô mà lòng mảy mảy nhần tí lại, sự tức giận trong mắt giảm đi, nhìn chăm chú vào gương mặt đỏ bừng vì tức giận của cô, trong lòng bắt đầu áy náy: “Mạn Mạn...”

Anh ta muốn xin lỗi cô, nhưng lời đến miệng rồi mà chẳng thể nào thốt ra được.

Lê Hiểu Mạn thấy anh ta chuyển biến thái độ thì lạnh lùng liếc nhìn, thừa dịp anh ta không chú ý liền giật mạnh tay ra, giọng điệu nhạt nhẽo hơn mấy phần: “Hoắc Vân Hy, chúng ta ly hôn đi! Một năm trước là tôi sai, tôi không nên gả cho anh, không nên phá hủy hạnh phúc của anh và Hạ Lâm.”

Hoắc Vân Hy nhíu mày nhìn cô, nghe cô nói mà lòng bối rối không thôi, anh ta không muốn ly hôn với cô, không muốn cứ như vậy mà mất cô.

Đột nhiên, anh ta kéo cô vào lòng, cuống quýt nói: “Mạn Mạn, anh sẽ không ly hôn với em đâu.”

Lê Hiểu Mạn đẩy anh ta ra, đôi mắt trong suốt nheo lại, giọng nói tức giận: “Hoắc Vân Hy, rốt cuộc anh muốn thế nào? Anh đã không thích tôi, vậy cứ dính một chỗ với tôi thì có ý nghĩa gì? Tôi thật sự rất mệt mỏi, không muốn tiếp tục kéo dài với anh nữa, ly hôn, với anh hay với tôi đều tốt.”

“Ai nói anh không...”

Hoắc Vân Hy còn nói còn chưa nói xong, đã bị Hạ Lâm cắt ngang: “Vân Hy...”

Hạ Lâm gọi Hoắc Vân Hy một tiếng, tươi cười bước lên phía trước,

kéo tay anh ta, cười nhìn Lê Hiếu Mạn: “Chị gái à, hiếm khi chị nhận thức tốt như vậy, Vân Hy sẽ mau chóng ly hôn với chị thôi.”

Lê Hiếu Mạn lạnh lùng liếc nhìn Hạ Lâm, không hề đáp lại cô ta câu nào mà xoay người đi về hướng khác.

“Mạn Mạn...” Hoắc Vân Hy thấy thế thì bỏ tay Hạ Lâm ra, chuẩn bị đuổi theo cô.

Hạ Lâm thấy vậy liền lấy tay ôm bụng, mày nhăn lại, gương mặt đau đớn: “Vân Hy... Em đau bụng quá... Vân Hy...”

Hoắc Vân Hy đuổi theo mấy bước, nghe thấy Hạ Lâm nói đau bụng thì do dự một lúc rồi dừng lại, xoay người thấy cô ta khom lưng ôm bụng, anh ta liền cau mày, đi đến trước mặt cô ta, ánh mắt có phần lạnh lùng hỏi: “Làm sao vậy?”

Chương 100: Tiên sinh, chúng ta quen thân lắm à?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Lâm đưa mắt nhìn Hoắc Vân Hy, nhíu mày nói: “Hình như là Bảo Bảo của chúng ta đá em.”

Nghe cô ta nhắc tới hai chữ “Bảo Bảo”, Hoắc Vân Hy cau chặt mày lại, ánh mắt hoảng hốt liếc nhìn bụng của Hạ Lâm, đột nhiên hi vọng người mang thai con của anh ta là Lê Hiểu Mạn.

Vì vậy nếu có đứa trẻ này, anh ta và Hạ Lâm, sẽ liên quan đến nhau cả đời.

Hạ Lâm thấy anh ta nhăn mày, nghi ngờ hỏi: “Vân Hy, anh sao vậy? Em thấy hơi mệt, anh đỡ em đi nghỉ một lát nhé? Anh không biết đâu, mang thai vất vả lắm.”

Hoắc Vân Hy không nhìn bụng cô ta nữa, nhưng vẫn nhíu chặt mày, gương mặt không hề có vẻ vui sướng của người sắp làm cha, thế nhưng anh ta vẫn bước lên, đỡ Hạ Lâm, dù sao cô ta cũng đang mang thai con của anh.

...

Lê Hiểu Mạn đi dọc theo con đường trải đá, hương hoa ngập tràn quanh quần bên chóp mũi.

Đột nhiên, cô đứng ở một góc vườn hoa, thoáng nhìn hai người đang

ôm nhau.

Người đàn ông tuấn tú cao to, mặc âu phục màu đen, tôn lên dáng hiên ngang to lớn, người phụ nữ mặc lễ phục màu trắng, dáng người nổi bật, làn da trắng nõn, cho dù không nhìn thấy mặt cũng khiến người ta khẳng định đây chắc chắn là một đại mỹ nữ khí chất cao nhã.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn bóng lưng người đàn ông ấy, càng nhìn càng thấy quen thuộc, cô nhú mày, tò mò bước lại gần mấy bước, lúc này mới thấy rõ đó là Long Tư Hạo.

Thấy anh ôm cô gái kia, đôi mi thanh tú của Lê Hiểu Mạn nhăn lại, cảm giác trong lòng như có cái gì đó chặn lại, rầu rĩ, đáy lòng ngập tràn cảm giác tức giận không hiểu nổi.

Cô đứng thẳng tại chỗ mấy giây, sau khi điều chỉnh lại cảm xúc thì ngẩng đầu uốn ngực đi qua người Long Tư Hạo.

Gần như là lúc cô lướt qua, Long Tư Hạo lập tức đẩy cô gái trong lòng ra, giữ cô lại.

Thấy cổ tay mình bị một bàn tay to lớn giữ lấy, Lê Hiểu Mạn đưa mắt nhìn Long Tư Hạo, ánh mắt lạnh lùng xa lạ: “Tiên sinh, có chuyện gì vậy?”

Long Tư Hạo nhướn mày, ánh mắt sắc bén đánh giá cô một lúc, khuôn mặt tuấn mỹ trầm xuống, nắm chặt tay cô hơn mấy phần, mím môi, giọng nói trầm thấp rõ ràng: “Ai chọn lễ phục cho em?”

Lê Hiểu Mạn nhú mày, đôi mắt trong suốt nheo lại, giật khỏi tay Long Tư Hạo, giọng điệu lạnh lùng xa cách: “Tiên sinh, chúng ta quen thân lắm à? Ai chọn cho tôi thì mắc mớ gì đến anh?”

Dứt lời, Lê Hiếu Mạn liếc nhìn Long Tur Hạo một cái, xoay người bước vào đại sảnh của bữa tiệc.

Cô gái đứng bên cạnh vừa bị anh đẩy ra nghi ngờ nhìn Lê Hiếu Mạn, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc, sau đó lại nhìn Long Tur Hạo, bất mãn chu miệng: “Anh Tur Hạo, cô ta là ai thế?”

Long Tur Hạo không để ý đến cô gái bên cạnh, ánh mắt vẫn rơi trên người Lê Hiếu Mạn, sau lưng cô để lộ một mảng da thịt trắng tuyết, mà mỗi khi cô bước một bước, làn váy sóng dậy như làn nước trong veo, lộ ra bắp chân trắng nõn, anh híp mắt lại, nhếch môi.

Đại sảnh rộng mở sáng ngời, tân khách càng ngày càng nhiều, tiếng nhạc thoải mái vui vẻ, tiếng trò chuyện sôi nổi, liên tiếp.

Cậu phục vụ đẹp trai nâng khay đồ uống, đi qua đi lại trong đám người.

Từ lúc Lê Hiếu Mạn bước vào đại sảnh, lập tức có rất nhiều anh chàng lịch lãm tiến đến bắt chuyện với cô.

Cô cười nhạt, nói chuyện với họ vài câu rồi đi về góc đại sảnh, vừa đi vừa tìm kiếm bóng dáng của Lâm Mạch Mạch.

Chương 101: Anh đùa đủ chưa?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng cô.

“Oh! My God! Lê tiểu thư, cô đẹp quá, đúng là nữ thần.”

Nghe tiếng nói, Lê Hiểu Mạn xoay người lại, thấy sau lưng mình là Lạc Thụy thì hơi nheo mắt lại, kinh ngạc liếc nhìn anh ta: “Trợ lý Lạc, sao anh lại ở đây?”

Lạc Thụy nhú mày, liếc nhìn vẻ diễm lệ của Lê Hiểu Mạn: “A...! Hôm nay là tiệc sinh nhật của Lăng thiếu, tôi có chút quen biết với Lăng gia, nên đương nhiên phải ở đây rồi.”

Dứt lời, anh ta nhìn quanh Lê Hiểu Mạn một vòng, hai mắt lộ ra sự kinh ngạc, vỗ tay: “Beautiful! Lê tiểu thư, ở đây nhiều người quá, chúng ta lên tầng hai đi, tôi có chút chuyện cần nói với cô.”

“Anh muốn nói gì?” Lê Hiểu Mạn nghi ngờ nhìn Lạc Thụy, không biết giữa anh ta và cô thì thể nói chuyện gì.

Lạc Thụy thuận tay cầm một ly rượu từ khay của phục vụ, nhú mày nhìn Lê Hiểu Mạn, cười tao nhã: “Cứ lên tầng đã rồi nói, mời cô.”

Anh ta cực kì lịch sự làm tư thế mời, khuôn mặt vẫn giữ nguyên nụ cười nhã nhặn.

Thấy thế, Lê Hiếu Mạn liếc nhìn anh ta đầy ẩn ý, trong lòng tò mò không biết anh ta muốn nói gì, bước theo anh ta lên tầng.

Khác với sự náo nhiệt ở tầng một, tầng hai có vẻ yên tĩnh hơn rất nhiều, tốp năm tốp ba tân khách tụ tập một chỗ, chạm cốc, nói chuyện với nhau, không khí rất hài hòa.

Lê Hiếu Mạn theo Lạc Thụy đi xuyên qua hành lang, đứng trước một cánh cửa.

Lạc Thụy gõ nhẹ hai lần lên cửa, rồi đưa mắt nhìn Lê Hiếu Mạn, cười nói: “Lê tiểu thư, vào thôi!”

Lê Hiếu Mạn chau mày, liếc nhìn Lạc Thụy đang híp mắt: “Ai ở trong thế?”

Tự nhiên cô có cảm giác mình bị mắc mưu, dường như không phải Lạc Thụy muốn nói chuyện với cô, mà là muốn dẫn cô tới gặp một người, người này, cô cảm thấy chính là Long Tư Hạo.

Lạc Thụy hơi nhướn mày, cười nói: “Lê tiểu thư đi vào chẳng phải sẽ biết sao.”

Nghe anh ta nói như vậy, Lê Hiếu Mạn càng thêm chắc chắn người trong phòng chính là Long Tư Hạo. Nhớ tới cảnh vừa rời ngoài vườn hoa, trái tim cô hơi thất lại, đáy lòng dâng lên sự buồn chán, ghen ghét khó hiểu.

Cô liếc nhìn cánh cửa kia, giọng điệu vô thức ẩn chứa sự hờn giận: “Nếu anh không nói, tôi sẽ không vào.”

Dứt lời, lúc cô đang định rời khỏi thì cửa phòng mở ra.

Cúi xuống, cô mới xoay người, thấy người ở cửa đúng là Long Tur Hạo.

Cô nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn anh: “Quả nhiên là anh, anh để trợ lý Lạc gạt tôi tới đây là có chuyện gì?”

Ánh mắt lạnh lùng, giọng điệu xa cách của cô khiến Long Tur Hạo cau chặt mày, ánh mắt trầm xuống, môi mỏng mím nhẹ: “Vào trong trước đã.”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn Long Tur Hạo, hơi nhếch môi: “Chúng ta đâu có thân quen, đi vào không hợp lắm.”

Long Tur Hạo híp mắt, ánh mắt nhìn cô càng trầm hơn, khóe môi nhếch lên tạo ra nụ cười như có như không. Anh bước lên, bàn tay to lớn bóp chặt cổ tay mảnh khảnh của cô, kéo thẳng vào phòng rồi đóng cửa lại.

“Long Tur Hạo, anh muốn làm gì? Buông tôi ra...”

Lê Hiểu Mạn vùng vẫy bị Long Tur Hạo ép lên cửa, cố định trong vòng tay rắn chắc, thân hình to lớn dán sát vào cơ thể mềm mại của cô, gần như là kín không kẽ hở.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn ra sức vặn vẹo thân thể mềm mại, vùng vẫy dữ dội hơn, đôi mắt trong suốt hiện lên sự giận dữ: “Thôi đi, Long Tur Hạo, anh đùa đủ chưa?”

Chương 102: Ăn trong bát nhòm trong nồi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt sâu thẳm mang theo sự hấp dẫn không thể kháng cự, giờ phút này như thể thắp lên một ngọn lửa.

Ngón tay thon dài của anh khẽ nâng cằm cô lên, môi mỏng mím nhẹ: “Tại sao em cứ khẳng định là tôi đang trêu đùa em? Trả lời tôi, là ai chọn cho em bộ lễ phục này?”

Đôi mắt thâm thúy của anh di chuyển quanh người cô, dáng người nổi bật, xương quai xanh khiêu gợi, cổ ngọc thon dài xinh đẹp, da thịt nhắn nhụy nõn nà, lại càng tăng thêm vẻ quyến rũ gợi cảm.

Ánh mắt sâu thẳm của anh hiện lên sự kinh ngạc, ánh mắt nhìn cô cũng nóng bỏng hơn mấy phần, anh cúi người, giọng nói trầm thấp âm u: “Mặc như vậy là muốn hấp dẫn ánh mắt mọi người sao? Hừm?”

Cơ thể anh dán sát, mùi hương mát lạnh của riêng anh lượn lờ quanh chóp mũi, vành tai tê dại, lông mi Lê Hiểu Mạn rung rung, cảm thấy cực kì không tự nhiên, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn cũng bắt đầu đỏ lên, vô vớ cảm thấy tức giận.

Cô híp đôi mắt trong suốt lại, dùng sức đẩy anh ra, ánh mắt hờn giận, giọng điệu giận dữ: “Tôi muốn hấp dẫn ánh mắt mọi người đấy thì sao? Anh là gì của tôi? Anh quản được chắc?”

Long Tur Hạo thấy cô tức giận thì khẽ nheo mắt, ánh mắt thâm trầm liếc nhìn cô: “Em đang tức giận.”

Anh dùng giọng điệu khẳng định, chứ không phải nghi vấn.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh, đưa chiếc cầm trắng nõn lên, híp mắt nói: “Tôi tức giận đấy thì sao? Tôi là người, tôi có thất tình lục dục, nên đương nhiên phải tức giận, tôi cứ cho rằng anh không giống những người khác, không ngờ anh cũng trái ôm phải ấp, ăn trong bát nhòm trong nồi, đúng là đồ bại hoại.”

Long Tur Hạo nghe thấy lời của cô thì nheo mắt lại, ánh mắt sâu thẳm liếc nhìn vẻ tức giận của cô, mang theo ý cười, vẻ mặt cũng dịu đi.

Anh nghiêng người qua, ngón tay dài nâng chiếc cầm tinh xảo của cô lên, khẽ cười: “Hiểu Hiểu, em vẫn còn để ý đến chuyện trong vườn hoa sao? Em... Tức giận là vì chuyện đó?”

Giọng nói trầm thấp ẩn chứa sự vui sướng khó phát hiện.

“Ai nói tôi tức giận vì chuyện đó...” Lê Hiểu Mạn nâng mắt, chống lại ánh mắt thâm thúy của Long Tur Hạo, đôi mắt tối đen như một hang động thần bí, cực kì hấp dẫn, chỉ cần nhìn một cái là sẽ chìm đắm, rơi vào tay giặc.

Không muốn đối diện với ánh mắt như nam châm ấy nữa, cô đưa mắt về phía khác, giọng nói lạnh lùng: “Tôi không tức giận vì chuyện đó, mà anh cứ suốt ngày trêu chọc tôi là có ý gì? Anh... Ý của tôi là...”

Thấy Long Tur Hạo mắt sáng như sao nhìn mình, ánh mắt thâm thúy ấy càng ngày càng tràn ngập ý cười khiến cô đang nói phải dừng lại, không biết nên giải thích thế nào.

Cô vừa nói cái gì thế này? Nhất định là cô uống nhầm thuốc, đầu óc đảo lộn rồi, cô nói chuyện đó với nói với Long Tư Hạo để làm gì cơ chứ?

Chương 103: Em là người trêu chọc tôi trước

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh trêu chọc ai thì liên quan gì đến cô, chỉ cần không trêu chọc cô là được.

Cô trừng mắt, lạnh lùng nhìn anh, giọng điệu xa cách: “Tôi không thích ở cùng một chỗ với người lạ, hơn hết, về sau anh đừng trêu chọc tôi nữa.

Dứt lời, cô xoay người, đang định mở cửa rời đi thì giọng nói trầm thấp của Long Tư Hạo vang lên sau lưng.

“Hiểu Hiểu, thực tế, em là người trêu chọc tôi trước.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn khẽ giật mình, dừng bước, quay lại nhìn anh: “Tôi trêu chọc anh trước thì sao? Không phải chỉ từng có một đêm...”

Lê Hiểu Mạn cắn chặt răng, cực kì khó khăn phun ra chữ “tình”, sau đó nheo mắt lại: “Trong cái xã hội hiện đại này, tình một đêm chỉ là chuyện bình thường thôi, với thân phận và địa vị của anh, tôi khẳng định phụ nữ có quan hệ đặc biệt với anh, nhất định không chỉ có một...”

“Lê Hiểu Mạn...” Không đợi cô nói hết, Long Tư Hạo đã nhếch môi, quát lên, gương mặt tuấn mỹ cũng lạnh hơn mấy phần.

Lê Hiểu Mạn liếc mắt nhìn anh, không muốn nhiều lời nữa nên xoay

người rời khỏi. Long Tur Hạo thấy thế thì bước lên, bắt lấy tay cô, kéo lại, một tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, ôm vào lòng, sau đó phủ lên môi cô.

“Ừm... Long Tur Hạo, buông ra... Ừm... Buông ra...” Lê Hiểu Mạn sững sờ vì hành động đột ngột của anh, lấy tay đánh vào vòng ngực rộng lớn, ra sức vùng vẫy.

Long Tur Hạo không cho cô cơ hội vùng vẫy, anh thu hai tay lại, ôm chặt lấy cô, chiếm lấy cánh môi phần nộn kia.

Cả người Lê Hiểu Mạn chấn động, hàng mi rung rung, muốn đẩy anh ra nhưng sức lực như bị rút đi hết, cả người mềm yếu vô lực.

“Ừm... Long Tur Hạo... Mau... Buông ra...” Cô quăng quả đấm ra, yếu ớt đánh vào ngực anh, đôi mắt trong suốt hiện lên một lớp sương mù, làm ướt làn mi dài kiều diễm.

“Hiểu Hiểu, tôi không buông.” Giọng nói của Long Tur Hạo trầm thấp khàn khàn, vô cùng hấp dẫn, ánh mắt sâu thẳm như bùng lên một ngọn lửa, trán rịn mồ hôi.

Đột nhiên, anh ôm lấy eo của Lê Hiểu Mạn, ôm ngang cô lên, sải bước đi tới chiếc giường lớn trong phòng.

Anh đặt cô lên chiếc giường ấy, sau đó nhanh tay cởi cà vạt, áo khoác, rồi cúi người, đè lên người cô.

Đột nhiên bị đè nặng, Lê Hiểu Mạn lấy lại được chút ý thức, trong mắt hiện lên sự bối rối: “Long Tur Hạo, anh muốn... Anh muốn làm gì? Buông ra...”

Giọng nói của cô khàn hơn rất nhiều, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn

cũng đỏ bừng mê người.

“Hiếu Hiếu...” Long Tư Hạo vô cùng dịu dàng, ngọn lửa trong mắt như thể muốn hóa cô thành tro bụi.

Thân thể cô càng ngày càng run rẩy trước sự kịch liệt của anh, tâm trí xao động từng vòng, ánh mắt tràn ngập sương mù, đọng lại thành nước mắt trên làn mi dài tuyệt đẹp.

Chương 104: Long thiếu, trình tiết của anh đã mất rồi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Giờ phút này, cô quỵến rũ động lòng người, lại càng khiến Long Tư Hạo không kiềm chế được.

Hô hấp của hai người nhanh dần, tiếng hít thở nặng nề khiến trái tim hai người không yên.

Lê Hiểu Mạn nhanh chóng lấy lại tất cả lý trí, đôi mắt sáng hoảng hốt nhìn anh, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không được... Long Tư Hạo, chúng ta không thể...”

Tuy lúc ý thức của cô không rõ, bọn họ đã từng tiếp xúc thân mật, nhưng khi vẫn còn tỉnh táo, cô không làm được, cô không thể bước thêm một bước đó.

Đôi mắt bị tình dục chiếm dữ của Long Tư Hạo trói chặt cô, đôi mày tràn ra áp lực khó nén, hơi mím môi, giọng nói trầm thấp âm khàn khàn: “Thật sự không muốn sao?”

Lê Hiểu Mạn không nhìn vào mắt anh nữa, cô quay mặt đi, đôi mi thanh tú nhăn lại, giọng điệu nhạt nhẽo: “Xin lỗi! Tôi không muốn.”

Một câu “Tôi không muốn” như một chậu nước lạnh rót xuống đầu Long Tư Hạo, giết chết khát vọng của anh.

Đôi mắt đen tối hiện lên sự đau khổ vùng vẫy, một lát sau, anh mới

đứng thẳng dậy, ánh mắt sâu thẳm liếc nhìn cô, cười bi thương, giọng điệu lạnh đi mấy phần: “Tôi sẽ không miễn cưỡng em.”

Nghe thấy trong giọng nói trầm lạnh ấy ẩn chứa sự áp lực khổ sở, Lê Hiếu Mạn càng nhúu chặt mày hơn, ngồi dậy nhưng không dám nhìn anh. Long Tur Hạo ngồi dậy, chỉnh trang lại lễ phục của cô, lúc quét qua ngực, khuôn mặt lại trở nên nóng bỏng.

Long Tur Hạo lạnh nhạt nhìn cô, cầm chiếc túi Chanel lớn trên tủ đầu giường đưa qua: “Đi đổi lễ phục đi.”

Nhìn chiếc túi Chanel trong tay anh, Lê Hiếu Mạn ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đen huyền bí ấy, nơi đó trầm lạnh và u ám khiến tim cô thắt chặt, giống như bị đâm phải kim, khổ sở vô cùng.

Lê Hiếu Mạn càng nhúu mày chặt hơn, nhận lấy chiếc túi trong tay anh, siết chặt, cô không quen khi nhìn ánh mắt lạnh lùng này của anh chút nào.

Anh như vậy, khiến cô nhìn không hiểu đoán không ra, vẻ mặt ấy, ánh mắt ấy như thể chưa bao giờ quen biết.

Cô xuống giường, đang định vào phòng thay đồ thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, hai người một xanh một trắng đi vào.

Một người trong đó là Lăng thiếu Lăng Hàn Dạ, thái tử gia của tập đoàn Lăng Phong, ngũ quan tuấn mỹ tà mị, đôi mắt sâu thẳm, da thịt trắng nõn, mặc tây trang đơn giản màu xanh, áo phông Armani màu trắng, dáng người tuấn lãng.

Người còn lại thân hình gầy gò, trong ngần hơi rối, vàng trán thanh tú, da như mỡ đông, vẻ mặt hiền hòa, mặc đồ trắng giản dị, tay trái đeo đồng hồ Patek Philippe, khí chất nho nhã, lịch sự, tên là Tô Dịch.

Lê Hiểu Mạn đã từng gặp hai người ở nhà hàng Victoria nên khi hai người đi tới, cô nhận ra ngay.

Lăng Hàn Dạ nheo mắt lại, quét mắt qua chiếc giường lộn xộn, lại liếc về phía cô và Long Tư Hạo quần áo không chỉnh tề, cười tà mị, giọng điệu trêu tức: “Long thiếu, xem ra trình ~ tiết của anh đã mất rồi, chúng tôi đến không đúng lúc quá nhỉ?”

Chương 105: Long Thiếu bất mãn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe trong lời anh nói, Tô Dịch quan hệ bất chính đứng cạnh anh đôi môi khế mím, trắng đen rõ ràng người che giấu u ám, anh liếc Long Tur Hạo, cười lãnh đạm hỏi: “Tur Hạo, các cậu”

Đôi mắt Long Tur Hạo thu lại, ánh mắt lạnh thấu xương liếc nhìn Lăng Hàn Dạ, môi mỏng khế nhếch: “Các cậu đi vào làm gì”

Nhận được ánh mắt lạnh thấu xương của anh, lông mày thanh tú Lăng Hàn Dạ thoải mái giãn ra, không vòng vo với anh, lại liếc về phía Lê Hiểu Mạn, cười tà mị: “Sức chiến đấu của Long thiếu như thế nào “

Lê Hiểu Mạn bởi vì lời nói tà mị của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đang tươi cười có mấy phần lúng túng ửng đỏ, cô ngước mắt nhìn Long Tur Hạo, thanh âm nhỏ nhỏ nói: “Chúng em không có phát sinh chuyện gì, anh chớ nói bậy bạ.”

“Không thể nào” Lăng Hàn Dạ quét mắt về giường lớn, tròng mắt màu nâu híp lại, giọng hài hước: “Nhìn cái hiện trường này, chính là bộ dạng sau khi chiến đấu kịch liệt, không phát sinh chuyện gì, chẳng lẽ các người...”

“Shut up! Get out!” không đợi Lăng Hàn Dạ nói xong, khuôn mặt Long Tur Hạo u ám, giọng nói rét lạnh như đang trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Lê Hiếu Mạn thấy mặt Long Tư Hạo âm u, cô hơi sợ mà run lên, đây là lần đầu tiên cô thấy trên mặt anh lộ ra biểu cảm tàn ác như vậy.

Lăng Hàn Dạ thấy trên mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo như bao phủ một tầng sương lạnh, anh nhíu mày, ánh mắt ma mị nhìn Lê Hiếu Mạn, cười hài hước: “Anh tin lời của em, xem ra các người không phát sinh chuyện gì, nếu không Long thiếu sẽ không bất mãn, lấy lửa dục biến thành lửa giận trút trên người anh, Long phu nhân, em muốn hại người cũng không nên nông cạn như vậy?”

Khóe môi Lê Hiếu Mạn co rút, đôi mắt trong veo liếc nhìn: “Ai là Long phu nhân?”

Đôi mắt đen huyền nheo lại, dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn Lăng Hàn Dạ, âm thanh trầm lãnh: “Kêu các cậu đi ra ngoài không nghe thấy sao?”

Lăng Hàn Dạ nhún vai, khuôn mặt tuấn mỹ mị hoặc sa sức kiềm nén cười, giọng điệu khôi hài: “Long thiếu, cậu đừng quên, nơi này là nhà mình, mình lấy phòng cho cậu mượn, chính cậu không thành công, tốt lắm, mình làm...”

Dứt lời, anh chuẩn bị đi về phía Lê Hiếu Mạn, môi mỏng tà mị mỉm cười không dứt.

“Lăng ~ Hàn ~ Dạ, nếu như cậu muốn chết, mình không ngại tiễn cậu một đoạn.” ánh mắt Long Tư Hạo lạnh lẽo nhìn anh, đôi mắt sâu thẳm tràn đầy tức giận, khuôn mặt tuấn mỹ bao trùm một tầng sương mù.

Toàn bộ thần sắc của Long Tư Hạo bị Tô Dịch thu hết vào đáy mắt, giữa hai lông mày thanh tú lướt qua vẻ kỳ lạ.

Ngay sau đó anh nhìn Lăng Hàn Dạ, mím môi nói: “Tốt lắm, Hàn Dạ, chúng ta đi ra ngoài”

Dứt lời, ánh mắt anh u ám liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, xoay người đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng gầy gò rời đi của Tô Dịch, đôi mày thanh tú Lê Hiểu Mạn nhíu lại, cô cảm thấy ánh mắt vừa rời đi của anh nhìn cô có chút quái dị, như đang cất giấu chuyện gì.

Lăng Hàn Dạ thấy Tô Dịch đi ra ngoài, anh nhìn Long Tư Hạo một lúc, mới xoay người đi ra ngoài.

Long Tư Hạo thấy người nên đi đều đã đi ra ngoài hết, anh mới thu hồi vẻ mặt lạnh như băng, ánh mắt sắc lạnh, xoay người nhìn Lê Hiểu Mạn, ánh mắt sâu thẳm nhưng không quên vẻ nhu hòa, thanh âm trầm thấp trợn lán: “Đi thay lễ phục, nếu mệt mỏi thì ở đây nghỉ ngơi, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

Lúc này thần trí Lê Hiểu Mạn như đi vào cõi thần tiên vì ánh mắt Tô Dịch nhìn cô lúc rời đi, ánh mắt cô vẫn nhìn thẳng ra ngoài cửa phòng, Long Tư Hạo nói xong nửa ngày, cô mới có phản ứng.

Chương 106: Vì Đẹp mắt nên phải đổi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Tôi biết rồi.” Cô bất tri bất giác lên tiếng đáp lại, vừa nâng mi, liền thấy Long Tư Hạo đứng trước cô, đôi đồng tử đen lầy sâu thẳm đang chăm chú nhìn cô, đôi mắt loé lên vẻ không vui.

Bị anh nhìn như vậy có chút không được tự nhiên, cô đưa tay sờ lên mặt, nhíu mày nhìn anh: “Sao vậy? Trên mặt tôi dính cái gì à?”

Đôi mắt Long Tư Hạo thu lại, môi mỏng kè tới vành tai xinh đẹp của cô, giọng nói trầm thấp: “Sau này không cho phép ở trước mặt tôi nhìn người đàn ông khác quá ba giây”

“A!” Lê Hiểu Mạn vì lời anh nói, không kịp phản ứng, hai tròng mắt mở to, kinh ngạc nhìn anh.

Long Tư Hạo thấy cô kinh ngạc nhìn anh, môi mỏng cong lên, cúi đầu xuống kè lê môi cô, nhẹ nhàng in lên rồi hôn: “Đi thay lễ phục, có chuyện gì gọi cho tôi!”

Dứt lời, anh ở trước mặt cô, động tác nhanh gọn mặc quần áo nhưng không mất đi vẻ tao nhã, mới xoay người chuẩn bị rời đi.

Lúc anh mặc quần áo, Lê Hiểu Mạn một mực cúi đầu không dám nhìn anh, giờ phút này khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của cô nóng ran không dứt, đưa mắt nhìn thấy anh đi tới cửa phòng, đầu cô nóng lên, không nhịn được hỏi: “Tại sao tôi phải thay lễ phục, chẳng lẽ tôi mặc

cái này lên người khó coi lắm sao”

Long Tư Hạo dừng bước chân, xoay người, đôi mắt đen huyền khóa chặt người cô, môi mỏng cong lên, thanh âm trầm thấp: “Rất đẹp mắt, cho nên, phải thay.”

Lê Hiểu Mạn sững sờ nhìn anh, cân nhắc lời anh nói, cho đến khi bóng người của anh hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của cô, cô mới đóng cửa phòng, xoay người đi vào phòng tắm.

Sau khi Long Tư Hạo từ trong phòng ra, đi thẳng đến phòng Lăng Hàn Dạ.

Vừa vào, anh liền gặp phải tập kích, một chủ thủ sắc bén bay tới, hướng cổ họng anh đâm thẳng.

Đôi đồng tử màu đen co lại, đôi mắt thoáng qua vẻ sợ hãi, trên khuôn mặt tuấn mỹ liền bình tĩnh, không có một chút vẻ sợ hãi, thân người hoàn hảo hơi nghiêng một bên, dễ dàng tránh né.

Mà thanh chủ thủ sắc bén kia cắm vào trên cửa.

Đôi mắt thâm thúy Long Tư Hạo híp lại, lãnh đạm nhìn lướt qua bên trong phòng biểu tình kinh ngạc tìm bốn người, rảo bước tới ghế salon màu đen bằng da thật, khí chất tao nhã ngồi xuống.

“Bốp...bốp...”

Lăng Hàn Dạ vỗ tay thưởng thức cây chủ thủ, vừa rời cây chủ thủ kia chính là anh phi ra.

Tròng mắt màu nâu của anh híp lại, ánh mắt tán thưởng nhìn Long Tư Hạo, khóe môi tà mị câu giãn ra: “Không hổ là Long thiếu, thân

thủ ngày càng tốt, bắn lên sau lưng cũng không làm cậu bị thương”

Lạc Thụy nhíu mày, hai tròng mắt sùng bái liếc nhìn Long Tư Hạo, cầm Lan Hoa Chi lên: “Đó là đương nhiên, làm tổng giám đốc như chúng ta toàn xếp hạng no. 1 Châu Âu!”

“Anh Tư Hạo!”

Lời anh còn chưa nói hết, chỉ thấy người ngồi cạnh Lăng Hàn Dạ, người phụ nữ mặc bộ lễ phục trắng cổ khoét sâu hình chữ V bổ nhào về phía Long Tư Hạo, hai cánh tay tinh tế trắng nõn vòng qua cổ anh, đôi mắt màu nâu mê người trong tròng mắt không che giấu sự ái mộ đối với anh, môi đỏ như lửa khẽ nhếch, thanh âm kiều mị: “Anh Tư Hạo, anh thật giỏi, làm sao bây giờ em ngày càng thích anh, anh có yêu em không?”

Con mắt thâm thúy của Long Tư Hạo híp lại, đôi mắt quan sát người phụ nữ kiều mị đang nhào vào trong ngực anh, khuôn mặt tuấn tú biểu hiện lãnh đạm, môi mỏng nhẹ nâng, không có chút gợn sóng nói hai chữ: “Không thương!”

“Ô ô anh Tư Hạo, trong lòng anh không thương em, mỗi lần đều như vậy trực tiếp từ chối, bất quá, em thích anh thẳng thắn như vậy, rất có cá tính!”

Chương 107: Con gái phải ôn nhu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt thâm thúy của Long Tur Hạo híp lại, đôi mắt quan sát người phụ nữ kiều mị đang nhào vào trong ngực anh, khuôn mặt tuấn tú biểu hiện lãnh đạm, môi mỏng nhẹ nâng, không có chút gợn sóng nói hai chữ: “Không thương!”

“Ô ô anh Tur Hạo, trong lòng anh không thương em, mỗi lần đều như vậy trực tiếp từ chối, bất quá, em thích anh thẳng thắn như vậy, rất có cá tính!” người phụ nữ nhíu mày nũng nịu, quai hàm tinh xảo ngẩng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn so với Hoa nhi nụ cười còn kiều diễm hơn.

Ánh mắt Long Tur Hạo lạnh nhạt quét qua cô, kéo hai cánh tay trắng nõn đang vòng ở cổ anh của cô xuống, ngược mắt nhìn về phía ba người đàn ông khác trong phòng, môi mỏng nhẹ nâng: “Kêu mình tới có chuyện gì?”

Tô Dịch ngời đối diện anh toàn thân mặc thường phục màu trắng nhìn anh, giữa lông mày thanh tú tràn ra vẻ lo âu, giọng ngưng trọng nói: “Tur Hạo, chúng mình nhận được tin tức, ở Châu Âu, A Nhĩ nộp tiền bảo lãnh xuất ngục cho Doris, lấy phong cách làm việc của Doris, hẳn ta nhất định báo thù, rất có thể sẽ đích thân đến thành phố K tìm cậu, nhưng cũng không loại bỏ khả năng hẳn ta phái người tới”

Nghe vậy, đôi đồng tử Long Tur Hạo co lại, đôi mắt sâu thẳm ẩn giấu sự tàn độc, lạnh lẽo khiếp người, khoé môi cười yêu nghiệt mà thêm

máu: “Hắn ta tự mình tới là tốt nhất, lần này mình sẽ trực tiếp cho hắn ta tự mình xuống địa ngục”

Người phụ nữ ngồi ở cạnh anh lần nữa ôm lấy cổ anh, tròng mắt màu nâu lo lắng nhìn anh: “Anh Tư Hạo, nếu Doris tới thành phố K tìm anh, vậy chẳng phải anh sẽ gặp nguy hiểm, hay là để cho em hai mươi tư tiếng đồng hồ đều ở cạnh anh để bảo vệ anh được không?”

Lạc Thụy nhíu mày nhìn hai tay người phụ nữ đang ôm lấy cổ Long Tư Hạo, đưa tay kéo cô từ trong ngực Long Tư Hạo ra, gương mặt khô ngô nở nụ cười: “Dinah tiểu thư, tổng tài có tôi bảo vệ là được rồi, hay là cô nghỉ ngơi đi, nếu như Dinah tiểu thư muốn tới bảo vệ tổng giám đốc, tổng giám đốc mới bị tính bá vương ngạnh cung của cô gây nguy hiểm.”

Bá vương ngạnh cung: ý chỉ tính ngang ngược tàn bạo cứng rắn

Dinah cau gợn tròng mắt nhìn Lạc Thụy, không e dè nói: “Bá vương ngạnh cung thì sao anh cứ chờ đi, tôi sớm muộn gì cũng trở thành Tổng giám đốc phu nhân.”

Lạc Thụy nhíu mày thanh tú, liếc nhìn Dinah cười: “Lăng Dinah tiểu thư, thật ra tôi thấy cô, da mặt thật dày!”

Tròng mắt màu nâu của Dinah nheo lại, ánh mắt sắc bén lướt qua Lạc Thụy, màu nâu tròng mắt nheo lại, ánh mắt sắc bén quét Lạc Thụy, đầy thủ đoạn, cười hết sức nguy hiểm: “Nói tiếp, da mặt của tôi cái gì?”

Tròng mắt màu nâu mị hoặc Lăng Hàn Dạ híp lại, liếc nhìn em gái anh Lăng Dinah, gương môi nói: “Tốt lắm Dinah, Tư Hạo có người yêu, em nên dẹp ý nghĩ này, trên đời này đàn ông tốt còn rất nhiều, không chỉ một mình Tư Hạo, đến lúc đó sẽ lựa chọn cho em một

người tốt.”

Nghe vậy, Lăng Đại Na nheo mắt, cô nhìn anh Lăng Hàn Dạ, không vui hỏi: “Anh, Anh Tư Hạo thích ai, ngay bây giờ em sẽ giết cô ấy.”

Lạc Thụy run run, ôm chặt hai cánh tay, nhíu mày nhìn Lăng Dinah: “Ai da, Dinah tiểu thư, cô hung ác như vậy, động một chút là muốn giết người, tổng giám đốc làm sao có thể thích cô mà là một cô gái vừa hiền lành vừa ôn nhu.”

“Lạc Thụy, anh thật nhiều lời, trước hết tôi giết anh!”

Ngay lúc Lăng Dinah đá một cước về phía Lạc Thụy, Long Tư Hạo từ trên ghế salon đứng dậy, lạnh nhạt lướt qua Lăng Hàn Dạ, môi mỏng nhẹ nhếch: “Không có chuyện quan trọng, tốt nhất đừng tới tìm mình.”

Dứt lời, anh liền đi thẳng rời khỏi căn phòng.

Lăng Hàn Dạ thấy vậy, khóe môi co rút, đôi đồng tử màu nâu nheo lại, nhìn bóng lưng anh rời đi hô: “Chuyện liên quan đến tính mạng của cậu, cái này không tính là chuyện quan trọng, vậy cái gì mới là chuyện trọng yếu.”

Chương 108: Tôi không có em gái súc sinh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Anh Tư Hạo!” Lăng Dinah thấy Long Tư Hạo rời đi, hai hàng lông mày nhíu chặt, dáng vẻ mất mát, đôi mắt sáng lên, mi mắt cô liếc nhìn anh Lăng Hàn Dạ, dứt khoát nói: “Anh, cho em một chút mê dược, em muốn cùng anh Tư Hạo gạo nấu thành cơm.”

Lạc Thụy nghe lời cô nói, môi mỏng bất giác co giựt, hướng cô giơ ngón tay cái lên, gương mặt anh tuấn nở nụ cười bốn phía: “Dinah tiểu thư, ý kiến hay, chúc cô mã đáo thành công, bất quá thất bại cũng đừng nổi giận, dẫu sao cô cũng đã thất bại hai trăm bốn mươi chín lần, vừa vặn thành hai trăm năm mươi, mấy con số này có thể hình dung được Dinah tiểu thư rất thông minh!”

“Lạc Thụy, anh chết đi.” Lăng Đại Na tức giận giậm chân, đoạt lấy cây dao găm trong tay Lăng Hàn Dạ, ánh mắt ác liệt, trực tiếp phi về phía Lạc Thụy.

Lạc Thụy thấy vậy, lập tức ngồi xổm người xuống tránh, hai tròng mắt nheo lại: “Dinah tiểu thư, cô làm thật à!”

Lăng Đại Na liếc anh, cầm trắng nống ngẩng lên: “Lười để ý đến anh, tôi đi tìm anh Tư Hạo.”

Bởi vì yến hội sẽ kéo dài đến dạ tiệc, vì vậy vẫn còn tiếp tục, sắc trời dần dần tối xuống, ánh tà dương nghiêng về phía tây, nhiều điểm mờ nhạt nhuộm cả bầu trời.

Lúc này Lê Hiểu Mạn đã thay trang phục mà Long Tư Hạo chuẩn bị cho cô.

Một bộ lễ phục màu xanh nhạt khoe ngực lộ vai, đem đường cong lả lướt của cô phát họa tinh tế, tóc dài uốn quăn sau đầu, bên tai rủ xuống mấy sợi tóc, làm tăng thêm mấy phần quyến rũ phong tình và cao quý của cô.

Ngũ quan cô nhu mỹ, da thịt trắng nõn như tuyết, cho dù không trang điểm, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cũng đẹp mê người, cô giống như một đóa bách hợp tươi đẹp, trong lành tao nhã, tinh khiết không tỳ vết.

Vì không điện thoại được cho Lâm Mạch Mạch, cô có chút lo âu cô ấy sẽ xảy ra chuyện gì, liền ra khỏi phòng yến hội, đi vào vườn hoa tìm cô ấy.

Cô dọc theo đường mòn bằng đá cuội trước kia cô đi qua, hai mắt trong suốt dò xét xung quanh.

Trong vườn hoa có tốp ba tốp năm người tản bộ chung, trò chuyện, nhưng cô không thấy Lâm Mạch Mạch.

Đôi mày thanh tú của cô không kiềm được nhíu lên, cô và Lâm Mạch Mạch cùng đi, nhưng từ lúc cô ấy bị Hoắc Vân Hy lôi đi, đến bây giờ cô không thấy cô ấy, rốt cuộc cô ấy đi đâu.

“Chị, thật khéo, không ngờ ở chỗ này gặp chị!”

Sau lưng đột nhiên vang lên một âm thanh hết sức quen thuộc mà cô không muốn nghe, cô nheo mắt lại, xoay người quả nhiên nhìn thấy Hạ Lâm, cô ấy đi một mình, Hoắc Vân Hy không có ở đây.

Hạ Lâm thấy Lê Hiểu Mạn thay bộ lễ phục, chớp nhanh đôi mắt, giọng mang đầy giễu cợt: “Sao chị lại thay lễ phục, xem ra bộ này so với bộ đó không có bảo thủ gì cả, chị mặc như vậy, có phải hay không muốn câu dẫn đàn ông~”

Bình thường Lê Hiểu Mạn đối với người khác tương đối hiền hòa, nhưng gặp những người trước mặt hay sau lưng người khác điều âm hiểm như Hạ Lâm, nếu cô hòa nhã sẽ không đứng lên được.

Đôi mắt cô như nước trong veo nheo lại, đôi môi bất giác câu ra một đường cong lạnh lẽo mỉa mai hoặc, thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng: “Mặc lễ phục dạng gì là chuyện của tôi, không cần cô xen vào, còn nữa, đừng kêu tôi là chị, tôi không có một đứa em gái súc sinh “

“Cô!” Hạ Lâm tức giận khuôn mặt đỏ lên, hai tay nắm thành quyền, ánh mắt tức giận liếc nhìn cô: “Lê Hiểu Mạn, cô thật không biết xấu hổ, cô còn muốn dây dưa với Vân Hy sao? Vân Hy không hề yêu cô, tại sao cô không cùng anh ấy ly dị?”

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn lạnh như băng nhìn Hạ Lâm, cười lạnh: “A a đến cuối cùng là tôi dây dưa không rõ hay Hoắc Vân Hy không chịu ly dị, cô chẳng lẽ không biết sao?”

Chương 109: Âm mưu, phim tình cảm đau khổ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Lâm cảm hận siết chặt hai quả đấm, trong mắt thoáng qua tia âm độc, cô ta nở nụ cười không có ý tốt, tới gần Lê Hiểu Mạn, dùng thanh âm cô có thể nghe được nói: “Lê Hiểu Mạn, cô đừng đắc ý, Vân Hy anh ấy không thương cô, anh ấy sớm muộn cũng sẽ ly dị với cô.”

Lê Hiểu Mạn liếc cô, lạnh lùng cong môi: “Vậy thì tốt, nếu anh ta yêu cô như thế, anh ta nhất định sẽ nghe lời cô, phiền cô giúp tôi khuyên anh ta mau ly dị với tôi, cảm ơn nhiều.”

Hạ Lâm thấy cô lãnh đạm, không chút thương tâm khổ sở, cô ta tức giận siết chặt hai tay, móng tay nhọn đâm vào da thịt, cô ta không tin cô thật sự không quan tâm Hoắc Vân Hy chút nào nữa.

Cô ta muốn cô thống khổ, muốn cô thua triệt để.

“Lê Hiểu Mạn, cô đừng giả bộ, tôi cũng không tin cô không quan tâm Vân Hy nữa, cô vẫn thương anh ấy! Nếu không, cô sẽ không theo dõi anh ấy!”

Lê Hiểu Mạn hí mắt, ánh mắt lãnh đạm liếc Hạ Lâm, lười nói thêm câu nào với cô ta, cô ta và Hoắc Vân Hy, vĩnh viễn đều sống trong thế giới mình, tự tin quá mức, không trách cô ta và Hoắc Vân Hy có thể ở chung một chỗ, đúng là chúng loại giống nhau.

Không để ý tới cô ta, cô xoay người rời đi.

Hạ Lâm thấy vậy, hai mắt âm lãnh, lấy điện thoại ra bấm dãy số, nói câu làm việc theo kế hoạch, liền đuổi theo Lê Hiếu Mạn, la lớn: “Chị, khoan chị, chị...”

Nghe tiếng Hạ Lâm, Lê Hiếu Mạn dừng lại, không xoay người để ý tới cô ta, trực tiếp rời đi.

Hạ Lâm thấy vậy, nở nụ cười âm hiểm, hô lớn: “Chị, chị chờ em một chút, chị...”

Cô ta vừa kêu vừa nhào về phía Lê Hiếu Mạn, hai tay ôm lấy cánh tay cô.

“Buông ra!” Lê Hiếu Mạn thấy Hạ Lâm đột nhiên ôm lấy cô, theo bản năng hất tay, không nghĩ rằng Hạ Lâm lại hét lên một tiếng ngã ngòi trên mặt đất.

“A...”

Cô ta đột nhiên thét lên, dẫn tới những tân khách khác chú ý.

Tốp ba tốp năm đoàn người tò mò đi tới.

Theo cục diện trước mắt, Hạ Lâm ngã ngòi dưới đất, còn Lê Hiếu Mạn đứng bên cạnh cô ta, rất dễ làm người ta sinh ra ý tưởng Lê Hiếu Mạn đẩy ngã Hạ Lâm.

Hạ Lâm ngã ngòi dưới đất thấy không ít người đi tới, cô ta thay đổi biểu tình ngoan độc, giả bộ ủy khuất không thôi, nước mắt lớn vờn trong hốc mắt.

“Hu hu... Chị... chị, chị nghe em nói có được không? Chị...”

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn cô ta, không biết cô ta lại chơi trò gì.

Thấy lục tục có người tụ lại, cô lạnh lùng cong môi: “Hạ Lâm, tôi không rảnh diễn kịch tình cảm đau khổ với cô, cô tiếp tục diễn đi, tôi không bồi.”

Dứt lời, cô vừa nhắc chân chuẩn bị rời đi, Hạ Lâm liền nhào tới ôm chân cô, ủy khuất khóc lên: “Chị... Xin chị cho hai em con đường sống có được không?”

Hành động này của cô ta lại thu hút không ít người, nhất là ký giả vừa vặn có thể tìm được tin lên tựa đề ngày hôm sau, thấy một màn này, dĩ nhiên hưng phấn cầm máy chụp hình chạy tới.

Lê Hiểu Mạn căn bản không hiểu Hạ Lâm đang nói gì, nhưng cô rất rõ, cô ta nhất định đang chơi quỷ kế già.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn Hạ Lâm ôm hai chân cô, thanh âm lạnh như băng: “Buông tôi ra.”

Ngay sau đó, cô đang muốn rút chân ra, Hạ Lâm đột nhiên hô ta một tiếng, ngã xuống đất, một tay ôm bụng bằng phẳng, nhú chặt mày, vẻ mặt thống khổ.

Chương 110: Kinh ngạc, Hạ Lâm mang thai

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Bụng em... Bụng em đau quá... đau quá... chị, tại sao chị có thể ác độc như vậy? Tại sao chị phải chia rẽ em và Vân Hy, tại sao chị không thể bỏ qua cho hai mẹ con em, chị nhất định phải hại chết đứa bé của Vân Hy, chị mới hài lòng sao? Tại sao chị lòng dạ ác độc như vậy?”

Hạ Lâm lớn tiếng kêu khóc, những người khác nghe được, rớt rít đưa mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, dường như đều xem cô là người xấu.

Mà Lê Hiểu Mạn lộ vẻ kinh ngạc nhìn Hạ Lâm: “Cô nói gì? Cô mang thai?”

Mặc dù Hoắc Vân Hy đã tổn thương lòng cô triệt để, cô đã thất vọng về anh ta, nhưng nghe Hạ Lâm nói mang thai, đáy lòng cô vẫn mơ hồ đau.

Hạ Lâm khóc nhìn Lê Hiểu Mạn, đột nhiên một tay ôm bụng, quỳ trên đất, vừa khóc vừa đập đầu với Lê Hiểu Mạn: “Chị... Em biết chị hận em, hận em phá hư gia đình chị, nhưng mà... em và Vân Hy là một đôi mà! Vân Hy yêu em, là chị đã sống chết ép Vân Hy cưới chị, ép em rời khỏi Vân Hy, phá hư hạnh phúc của em và Vân Hy, những chuyện này em đều không trách chị, nhưng đứa bé là vô tội, em xin chị đừng tổn thương nó, đừng tổn thương đứa bé của em, chị, em xin chị.”

Tân khách nghe lời Hạ Lâm nói, hầu như đều ánh mắt khinh bỉ nhìn Lê Hiếu Mạn, đều coi cô là phụ nữ xấu phá hư hạnh phúc của Hạ Lâm và Hoắc Vân Hy.

Trong đám người có một phu nhân thấy Hạ Lâm quỳ xuống đất dập đầu với Lê Hiếu Mạn, bà đi lên trước đỡ cô ta: “Phụ nữ có thai không thể khóc, cũng không thể quỳ như vậy, rất dễ sinh non, mau đứng dậy đi.”

“Đúng thế! Mau đứng dậy đi, phụ nữ có thai không thể quỳ.” Một người khác thấy Hạ Lâm đáng thương cũng tiến lên đỡ cô ta.

Mà Hạ Lâm vẫn quỳ như cũ, khóc nhìn Lê Hiếu Mạn, dáng vẻ vô cùng ủy khuất.

“Tôi không đứng lên, chị không đáp ứng bỏ qua cho mẹ con tôi, tôi không đứng... Chị, em xin chị, xin chị bỏ qua cho em.”

Hạ Lâm lại vừa khóc vừa dập đầu.

Tân khách bị thu hút đi tới ngày càng nhiều, không ít tân khách trong sảnh tiệc đều đi ra tham gia náo nhiệt.

Bị thu hút tới không chỉ là tân khách, còn có ký giả được mời tới tham gia tiệc.

Lê Hiếu Mạn thấy ngày càng nhiều người tới, cô không muốn xem Hạ Lâm diễn xuất đáng thương nữa, cô xoay người muốn đi, đột nhiên bị một ký giả lao ra chặn đường.

Ký giả kia lại nhận ra cô, anh ta bừng tỉnh hiểu ra: “Tôi nhận ra cô, cô là phu nhân Tổng giám đốc Tập đoàn Hoắc thị, Lê Hiếu Mạn, nghe nói một năm trước cô xen vào tình cảm em gái cùng cha khác mẹ với

cô, muốn chết ép vị hôn phu em gái, cũng chính là Tổng giám đốc Tập đoàn Hoắc thị cưới cô, đây có phải là thật không?”

Ký giả vừa nói xong, chung quanh lập tức xôn xao, đều dùng ánh mắt kinh ngạc, cười nhạt, khinh bỉ nhìn cô.

Những ký giả khác lập tức hướng tới Lê Hiểu Mạn.

Tách tách tách tách, tiếng chụp hình thay nhau vang lên.

“Hoắc phu nhân, cô muốn chết ép vị hôn phu em gái cô cưới cô có phải là thật không?”

“Hoắc phu nhân, bây giờ em gái cô mang thai, cô sẽ làm gì? Sẽ không thật sự muốn hại chết mẹ con họ chứ?”

“Cô định ly dị với Hoắc tổng, hay là muốn Hoắc tổng chọn một trong hai người? Cô cảm thấy Hoắc tổng sẽ chọn cô hay là em gái cô?”

“Sao cô phát hiện em gái mình mang thai con của Hoắc tổng?”

“Hoắc phu nhân, lời đồn cô và Hoắc tổng sau khi cưới luôn tình cảm bất hòa, đây có phải là thật không?”

Chương 111: Ha ha, vợ lớn thành người thứ ba...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đối mặt với vấn đề sắc bén của ký giả, cùng với các ánh mắt từ bốn phương tám hướng bắn tới, Lê Hiểu Mạn nhú mày, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không có bất kỳ hốt hoảng gì, biểu tình ung dung không vội vã như cũ, cô lạnh lùng cong môi, thì ra đây chính là mục đích Hạ Lâm diễn kịch, muốn toàn thiên hạ đều cho rằng cô là người thứ ba xen vào cô ta và Hoắc Vân Hy...

Ha ha.. Vợ lớn thành người thứ ba, kịch này thật hay.

Cô không trả lời người nào, mà yên lặng đứng đó, giống như một người ngoài xem kịch vui.

Kịch xuất sắc như vậy, vai nam chính Hoắc Vân Hy nên đến đi.

Nếu cô không đoán sai, Hạ Lâm nhất định còn có chiêu sau.

Cô lãnh đạm ngược mắt nhìn, quả nhiên Hoắc Vân Hy nghe tin mà đến.

Anh ta nhú mày, bước chân gấp rút, đi tới cùng anh ta còn có Lôi Dương.

Ký giả vừa thấy Hoắc Vân Hy tới, liền đổi hướng về phía anh ta.

“Hoắc tổng, xin hỏi có phải một năm trước anh vì Hoắc phu nhân

muốn chết mới cưới cô ấy hay không?”

“Hoắc tổng, lời đồn anh và vợ anh tình cảm bất hòa, có phải vì vợ anh ép anh cưới cô ấy hay không?”

“Em gái vợ anh mang thai con anh, anh định ly dị với vợ anh, cưới người yêu anh không?”

...

Đối mặt với câu hỏi của ký giả, Hoắc Vân Hy cũng không trả lời, mà nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy cô lẳng lẳng đứng tại chỗ, biểu tình lạnh lùng, anh đang muốn đi về phía cô hỏi cô xảy ra chuyện gì, thanh âm Hạ Lâm liền vang lên.

“Vân Hy... Anh rất cuộc tới rồi, chị... chị biết em mang thai con anh, chị ấy nói muốn hại chết em và con, bụng em... bụng em đau quá... đau quá...”

Nghe được lời Hạ Lâm, Hoắc Vân Hy nhìn cô ta, thấy cô ta ngã ngời dưới đất, một tay ôm bụng, nhíu chặt mày, dáng vẻ khó chịu ủy khuất, anh ta dừng bước, cau mày.

Giờ phút này, anh ta đang do dự, anh ta nên đi về phía Lê Hiểu Mạn hay là Hạ Lâm?

Anh ta nhìn Lê Hiểu Mạn lần nữa, thấy cô vẫn đứng lẳng lẳng như cũ, biểu tình lạnh lùng, anh ta chăm chú nhìn cô hồi lâu, trong mắt ưu tư phức tạp, lòng thất lại.

Ngay sau đó anh ta lại nhìn Hạ Lâm, cô ta ôm con anh ta, ngã ngời dưới đất, nước mắt giàn giụa, sắc mặt tái nhợt, khiến người khác không khỏi đau lòng.

Lần đầu tiên, anh ta khó lựa chọn Lê Hiếu Mạn hay là Hạ Lâm.

Anh ta nắm tay lại, hai mắt lãnh mị nhìn Lê Hiếu Mạn, giữa hai lông mày tràn ra tia đấu tranh và do dự.

Lôi Dương ở bên cạnh anh ta thấy anh ta nhìn Lê Hiếu Mạn, hần nhỏ giọng nhắc nhở: “Vân Hy, cậu còn lo lắng cái gì? Còn không đi đỡ Hạ Lâm dậy, đừng quên, cô ấy còn đang mang thai đứa con của cậu, nhiều ký giả nhìn như vậy, không phải cậu muốn bỏ Hạ Lâm không để ý, đừng cùng phe với Lê Hiếu Mạn đó chứ?”

Nghe được lời Lôi Dương, Hoắc Vân Hy siết chặt tay, trong mắt thoáng qua ưu tư phức tạp, vẫn xoay người đi về phía Hạ Lâm.

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy lựa chọn cô ta, ánh mắt thoáng qua tia được như ý, âm thầm cong môi, Hoắc Vân Hy vẫn yêu cô ta, ván này, cô ta thắng.

Lê Hiếu Mạn thấy Hoắc Vân Hy vẫn đi về phía Hạ Lâm, mặc dù kết quả này, cô đã sớm ngờ tới, cũng không cảm thấy bất ngờ, nhưng bề ngoài lạnh lùng đi nữa, đáy lòng của cô vẫn đau đớn.

Điều này không liên quan cô còn tình cảm với anh ta hay không, mà là về mặt pháp luật, ở trong mắt người ngoài, anh ta vẫn là chồng cô, nhưng ngay trước mặt nhiều người như vậy, lựa chọn phụ nữ khác, anh ta rốt cuộc đặt cô ở đâu?

Chương 112: Người đàn bà đáng chết, cô làm gì?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mà hành động này của Hoắc Vân Hy chẳng khác nào khẳng định với ký giả anh ta và Hạ Lâm là một đôi còn Hoắc phu nhân như Lê Hiểu Mạn lại là người thứ ba.

Tin vịt cô lấy cái chết để ép Hoắc Vân Hy cưới cô không còn nghi ngờ cũng biết thành sự thật.

Ký giả đứng đó không cần hỏi lại cũng tin tưởng câu chuyện này.

Mà trong mắt tất cả mọi người, Lê Hiểu Mạn chính là kẻ thứ ba phá hoại tình cảm giữa em gái mình và em rể.

Vốn dĩ ông xã của mình cùng em gái có quan hệ mờ ám, lại còn có đứa bé bây giờ lại trở thành chị gái lấy cái chết ép buộc em rể cưới mình, còn độc ác hại chết đứa bé trong bụng em gái mình.

Khách mời cũng bắt đầu không ngừng nghị luận, không phải đáng thương đồng tình với Hạ Lâm thì quay mũi dùi về Lê Hiểu Mạn, nói cô không biết xấu hổ, phá hoại hạnh phúc của em gái.

Ánh mắt khinh bỉ, giễu cợt như những con dao sắc bén liên tục bắn tới khiến cho ánh mắt Lê Hiểu Mạn càng lạnh lùng, ác liệt. Nhưng trái tim cô đau đớn như ngàn kim châm, chảy đầy máu tươi.

Cô lạnh lùng ngưng mắt nhìn về phía trước, một bóng dáng tuấn mã

quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt cô.

Bóng dáng này chính là Long Tur Hạo. Anh thấy một đám ký giả vây quanh Lê Hiểu Mạn, đôi mắt lạnh lẽo tối lại báo hiệu giông tố sắp tới, khuôn mặt tuấn tú lạnh linh người.

Bước chân của anh rất nhanh, giữa hai hàng lông mày ẩn chứa sự đau lòng và lo lắng với Lê Hiểu Mạn.

Đi theo sau anh là Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch, Lăng Đại Na và Lâm Mạch Mạch.

Lạc Thụy thấy Long Tur Hạo bước rất nhanh, hô lên: “Tổng giám đốc, không cần đi nhanh như vậy đâu, những ký giả kia cũng không ăn thịt Lê tiểu thư của anh!”

Lăng Đại Na liếc nhìn bóng lưng tuấn tú của Long Tur Hạo, nhíu mày, không vui lắm bầm: “Anh Tur Hạo sao phải vội như vậy chứ? Người đàn bà kia cũng đâu phải là vợ anh ấy chứ?”

Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch nghe thấy vậy thì nhìn nhau nhưng cũng không nói gì.

Ngay khi Long Tur Hạo đang định chen vào vòng vây của ký giả mà dẫn Lê Hiểu Mạn đi, Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch cũng tiến lên kéo anh lại.

“Tur Hạo, cậu đừng xúc động! Cậu đừng quên, cô ấy là em dâu cậu. Nếu cậu cứ làm như vậy không chừng ký giả còn có cơ hội viên lung tung đó. Nếu như vậy cậu lại càng hại cô ấy sao? Ngay cả cậu có thể cấm ký giả viết lung tung nhưng không thể ngăn cản khách khứa ở đây nghị luận được!” Lăng Hàn Dạ kéo anh, khuôn mặt tuấn mỹ có chút ngưng trọng, nhỏ giọng nói.

Tô Dịch cùng cau mày nhìn Long Tư Hạo, thấp giọng nói: “Tur Hạo, Hàn Dạ nói đúng đấy. Với quan hệ hai người hiện giờ, cậu không thích hợp đi giúp cô ấy đâu. Để Hàn Dạ đi đi. Dù sao nơi này cũng là Lăng gia, hôm nay cũng là tiệc sinh nhật của Hàn Dạ nữa!”

Nghe vậy, Long Tư Hạo nhíu chặt chân mày, đôi mắt thâm thúy lạnh lẽo thấu xương, bàn tay siết chặt thành nắm đấm. Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy căm ghét thân phận giữa cô và anh như vậy.

Anh hận bản thân lúc này không thể quang minh chính đại đi bảo vệ cô.

Anh có thể không để ý tất cả mọi thứ nhưng lúc này lại không thể không để ý tới danh dự của cô.

Lăng Hàn Dạ nghe thấy Tô Dịch nói vậy, nhíu mày nhìn Long Tư Hạo, cười tà mị một tiếng: “Yên tâm đi! Tôi sẽ ra tay giúp Hiểu Hiểu bảo bố nhà cậu giải quyết hết đám ký giả kia!”

Anh ta vừa nói xong, thì đã bị Lâm Mạch Mạch dùng cùi chỏ đụng mạnh vào ngực.

Anh ta đau đớn đến nhíu mày, đôi mắt hấp dẫn màu nâu hơi nheo lại, ánh mắt sắc bén nhìn Lâm Mạch Mạch, cắn răng nghiến lợi: “Người phụ nữ đáng chết, cô làm gì vậy hả?”

Lâm Mạch Mạch hung hăng trợn mắt nhìn anh ta: “Nói nhảm nhiều quá! Sao lăng nhăng như vậy hả?”

Chương 113: Công phu... Luyện thật tốt

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lâm Mạch Mạch nói đầy ám chỉ khiến Lăng Hàn Dạ tức giận hận không thể xông lên mà bóp chết cô.

Cô ấy chen vào vòng vây của ký giả, đi thẳng đến bên người Lê Hiểu Mạn, lo lắng liếc nhìn cô: “Mạn Mạn, cậu sao rồi? Có sao không?”

Lê Hiểu Mạn thấy Lâm Mạch Mạch lo lắng cho cô, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp rất cuộc cũng nở nụ cười châm biếm: “Yên tâm đi, mình không sao!”

“Không sao mới là lạ!” Lâm Mạch Mạch đau lòng liếc nhìn cô, xoay người liếc nhìn đám ký giả vẫn đang chụp không ngừng, không vui nói: “Chụp cái gì mà chụp? Nếu thích chụp thì qua bên kia chụp đi!”

Lâm Mạch Mạch vừa nói vừa chỉ tay về phía Hạ Lâm và Hoắc Vân Hy.

“Hoắc phu nhân, Hoắc tổng chọn em gái cô, bây giờ cô định làm gì? Là ly dị với Hoắc tổng, tác thành cho em gái cô hay là làm giống như một năm trước lấy cái chết ép Hoắc tổng và em gái cô đoạn tuyệt quan hệ?”

Lâm Mạch Mạch nheo mắt, không vui nhìn ký giả vừa đặt câu hỏi kia: “Anh nói thế là ý gì? Lúc nào mà Mạn Mạn lấy cái chết ra ép người khác chứ? Hoắc tổng và em vợ dan díu với nhau còn có bầu. Mạn

Mạn nhà chúng tôi mới là người bị hại, tiểu tam chân chính phá hoại gia đình người khác chính là Hạ Lâm tiểu thư kia kìa!”

Ký giả nghe thấy Lâm Mạch Mạch nói như vậy lại đưa mắt nhìn về phía Hạ Lâm.

Lúc này Hạ Lâm đang dựa vào lòng Hoắc Vân Hy, hai tay cô ta níu chặt quần áo anh ta. Khuôn mặt đăm lệt, nức nở nói: “Cô đừng nói linh tinh. Tôi không có phá hoại gia đình Vân Hy. Tôi và Vân Hy yêu nhau. Chúng tôi sắp kết hôn rồi, là chị ta...”

Hạ Lâm khóc lóc chỉ về phía Lê Hiểu Mạn, giống như rất tủi thân và tức giận: “Là chị ta làm trò quỷ ép Vân Hy cưới chị ta, muốn chia rẽ tôi và Vân Hy...”

Hoắc Vân Hy nghe Hạ Lâm nói vậy, chân mày nhíu chặt, ánh mắt cực kỳ phức tạp, anh liếc mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy cô vẫn thản nhiên không sợ hãi, ung dúng đứng đó, giống như một bông sen tuyết cao quý, bèn bỉ vẫn kiên cường mọc giữa trời đông giá rét, thật cao quý, thần thánh không ai có thể với tới được.

Trong lòng anh ta khó chịu, có cảm giác không thể chạm vào cô, dường như anh ta sắp mất cô rồi.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn bình tĩnh, lạnh nhạt liếc nhìn Hoắc Vân Hy. Đôi môi nhếch lên.

Hoắc Vân Hy thấy nụ cười trên môi của cô thì hơi ngẩn ra, đột nhiên anh ta cảm thấy hoảng sợ.

Không nhìn Hoắc Vân Hy nữa, Lê Hiểu Mạn đi tới bên cạnh Lâm Mạch Mạch, nhíu mày nhìn đám ký giả không ngừng chụp hình, đôi môi nở nụ cười dịu dàng, xinh đẹp, giọng nói cực kỳ dịu dàng, nhu

hòa: “Mấy người còn vấn đề gì cứ hỏi!”

“Hoắc phu nhân, tin đồn tình cảm cô và Hoắc tổng không tốt là thật hay giả vậy? Vị tiểu thư này nói cô mới là người bị hại, rốt cuộc là sao? Hoắc phu nhân có thể nói rõ hơn không?”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn ký giả đặt câu hỏi, giọng nói bình thản, trên môi vẫn luôn nở nụ cười: “Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc. Tôi có ép cưới hay bị người ta hại hay không cũng không quan trọng. Người nào mới là kẻ thứ ba không phải mọi người quá rõ ràng rồi sao? Em vợ mang thai đứa con của anh rể, nếu như mấy người cảm thấy người làm chị mới là kẻ thứ ba thì tôi không còn lời nào để nói!”

“Đúng vậy, Hoắc tổng đã lấy vợ lại cùng em dâu dan díu có thai, tại sao mấy người không qua phỏng vấn anh ta? Hỏi anh ta luyện da mặt dày ở đâu, hay luyện tập ở đâu để rèn luyện thân thể? Cũng để cho mấy người đàn ông sắp cưới vợ hoặc đang cặp bồ đi luyện một chút?”

Lâm Mạch Mạch vừa nói những lời này khiến cho mấy vị khách đang đứng xem kịch vui cũng bật cười ra tiếng lại chuyển tầm mắt sang nhìn Hoắc Vân Hy.

Chương 114: Ly hôn là lựa chọn tốt nhất!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy bị chọc tức đến xanh mặt, hai tay nắm chặt lại, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Lâm Mạch Mạch, ánh mắt cảnh cáo cô ấy không được nói lung tung.

Vẫn có ký giả tiếp tục hỏi: “Hoắc phu nhân, cô sẽ ly hôn với Hoắc tổng sao?”

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, nhếch môi nói: “Dĩ nhiên, tôi không thể tiếp tục sống với một người đàn ông không chung thủy, ly hôn là lựa chọn tốt nhất.”

Hoắc Vân Hy nghe cô nói vậy, nhíu chặt chân mày, ánh mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, nụ cười đó khiến anh nhúc nhích, trong lòng đau đớn như bị kim châm.

Bị ký giả bao vây, công kích như thế mà cô có thể giữ được bình tĩnh, thản nhiên như thế. Chẳng lẽ, cô thật sự không quan tâm anh ta chút nào sao?

So với Hạ Lâm không để ý hình tượng mà kêu khóc sự trấn định và dửng dưng của cô càng khiến anh ta động lòng. Nhưng anh cảm thấy sắp mất cô.

“Mạch Mạch, chúng ta đi thôi!” Lê Hiểu Mạn nhíu mày, liếc nhìn Lâm Mạch Mạch, sau đó kéo cô ấy rời đi.

Long Tur Hạo liếc nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn, đôi mắt thâm thúy hơi híp lại, ánh mắt đầy phức tạp. Biểu hiện của cô ngày hôm nay thật ngoài dự liệu của anh. Anh rất tán thưởng sự trấn định của cô, quả nhiên cô không giống người khác.

Xoay người, ánh mắt anh thâm trầm liếc nhìn Lạc Thụy, giọng nói trầm thấp lạnh lẽo như băng: “Đi nói với đám ký giả kia, tôi không hi vọng ngày mai có tin tức của Hiểu Hiểu trên bất cứ trang báo nào!”

Lạc Thụy nghe vậy, nhú mày, hai mắt híp lại thành đường, nói: “Ok! Tổng giám đốc yên tâm, ngày mai trên trang báo sẽ có bóng dáng, khuôn mặt hấp dẫn của Lê tiểu thư, ngay cả ba từ Lê Hiểu Mạn cũng không có!”

“Như vậy là tốt nhất!” Long Tur Hạo hơi nheo mắt lại, khuôn mặt tuấn mỹ đầy khí lại, môi mỏng mím chặt, lạnh lùng nói: “Chỉ cần Hiểu Hiểu không xuất hiện là được, còn những người khác...”

Long Tur Hạo nhếch môi cười, trong ánh mắt đầy thị huyết.

Lạc Thụy thấy vậy, hiểu ý Long Tur Hạo, gật đầu một cái, làm động tác OK: “Tổng giám đốc yên tâm, tôi biết phải làm thế nào!”

--

Về lại phòng tiệc, Lê Hiểu Mạn làm như không xảy ra chuyện gì, kéo Lâm Mạch Mạch đến bàn ăn.

Trong bữa tiệc có không ít ánh mắt nhìn về phía cô, có cười cợt, đồng tình, khinh bỉ...

Lâm Mạch Mạch thấy cô ăn liên tục rồi uống rượu liên tục. Cô ấy

nhíu mày, đoạt lấy ly cao cổ trong tay cô, đau lòng nói: “Mạn Mạn, đừng uống nữa! Cũng không phép cậu đau lòng vì một tên khốn như vậy, không đáng giá!”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn Lâm Mạch Mạch, khuôn mặt nhỏ nhắn vì uống rượu mà ửng đỏ, cô che miệng, cau mày nói: “Mình không đau lòng vì anh ta! Mình không thoải mái, mình vào nhà vệ sinh đã!”

Vừa đi vào nhà vệ sinh, cô đã ôm bồn cầu nôn.

“Ọe...ọe...”

Sau đó Lâm Mạch Mạch đi vào thấy cô ói kinh khủng như vậy, vội vàng vội sau lưng cô, rút khăn giấy đưa cho cô, ánh mắt lo lắng liếc nhìn cô: “Mạn Mạn, cậu sao rồi? Sao tự nhiên lại nôn như vậy?”

Lê Hiểu Mạn tát nước lên mặt, rửa tay rồi lấy khăn giấy lau,. Sau đó, cô mới ngược mắt nhìn Lâm Mạch Mạch, chân mày nhíu lại: “Không biết, có lẽ do vừa rồi mình ăn quá nhiều!”

Chương 115: Nôn ọe, cô mang thai sao?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lâm Mạch Mạch nhíu mày, ánh mắt có chút cổ quái nhìn chiếc bụng bằng phẳng của cô, nghĩ ngợi rồi nói: “Mạn Mạn, lần trước sau chuyện kia, cậu đã uống thuốc tránh thai chưa?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngây ngốc liếc nhìn Lâm Mạch Mạch. Lúc này cô mới nhớ tới lần trước chuyện hai người họ đi mua thuốc tránh thai. Lúc đó, Long Tư Hạo nói cô đã uống thuốc tránh thai rồi cho nên thuốc lần đó mua cô chưa hề đụng tới.

Cô liếc nhìn Lâm Mạch Mạch rồi lắc đầu một cái, nghi ngờ hỏi: “Sao vậy? Sao đột nhiên lại hỏi mình như thế chứ?”

Lâm Mạch Mạch thấy cô lắc đầu, hai mắt trừng lớn, kinh ngạc nhìn cô: “Cậu chưa uống?”

Lâm Mạch Mạch nhíu mày nói tiếp: “Mạn Mạn, cậu cảm thấy cậu có khả năng mang thai không?”

“Mang thai?” Nghe thấy hai chữ này, trong lòng Lê Hiểu Mạn chấn động. Sau đó, cô liếc nhìn Lâm Mạch Mạch không ngừng lắc đầu: “Không thể nào, sao mình có thể mang thai được chứ?”

Lâm Mạch Mạch nhíu mày, một tay nâng cằm, ánh mắt mập mờ nhìn cô: “Sao lại không thể? Đừng quên cậu và Long Tư Hạo xảy ra một đêm...Ồ, Mạn Mạn, cậu làm gì vậy...”

Trong lòng Lê Hiếu Mạn như bị cái gì đánh trúng, vội vàng đưa tay bị miệng Lâm Mạch Mạch, nheo mắt nhìn cô: “Không cho phép nói nữa, tuyệt đối không thể nào!”

Lâm Mạch Mạch kéo tay cô xuống, liếc nhìn một cái, một tay ôm lấy bả vai cô, nhíu mày hỏi: “Vây dì cả tháng này của cậu đáng đến chưa?”

Lê Hiếu Mạn hơi run, âm thầm tính một chút, dường như đã quá ba ngày rồi. Nhưng mà kinh nguyệt chậm hai ba ngày cũng rất bình thường. Cho nên, cái này cũng không thể chứng minh được rằng cô mang thai.

Cô ngược mắt nhìn Lâm Mạch Mạch, nở nụ cười nhạt: “Mình đã nói là không thể mà, còn chưa đến ngày! Chắc phải vài ngày nữa!”

Lâm Mạch Mạch nheo mắt lại, hoài nghi nhìn cô: “Thật sao? Không phải chúng ta cũng gần ngày sao? Mình cũng đến rồi!”

Lê Hiếu Mạn nhíu mày: “Của mình cũng không chính xác, thường xuyên bị chậm, đi ra ngoài thôi!”

Dứt lời Lê Hiếu Mạn rời khỏi nhà vệ sinh. Cho dù trên khuôn mặt cô đều không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng lại dậy sóng.

Trong lòng cô cầu nguyện đừng mang thai. Nếu không cô thật sự không dám tưởng tượng, chồng có con với người phụ nữ khác mà cô lại mang thai con của người đàn ông khác. Đây là chuyện gì vậy? Đúng là quá hoang đường rồi.

Tuyệt đối không thể xảy ra chuyện như vậy được.

Sau đó, lúc đi ra ngoài Lâm Mạch Mạch vẫn kéo tay cô, nhíu mày thấp giọng nói với cô: “Mạch Mạch, mình nói nếu như cậu mang thai thì cậu sẽ là gì? Có nói chuyện này cho Long Tư Hạo không? Dù sao, anh ta cũng là ba của đứa bé mà!”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn giống như bị sét đánh trúng, đứng sững tại chỗ, cả người cô cứng đờ, sắc mặt trắng bệch nhìn Lâm Mạch Mạch, kiên quyết nói: “Chuyện còn chưa chắc chắn tuyệt đối không thể nói cho anh ta. Tóm lại bất cứ chuyện gì liên quan tới mình không thể nói cho anh ta được. Mạch Mạch, nếu như cậu nói với anh ta điều gì cũng đừng trách mình không nể tình bạn bè!”

Lâm Mạch Mạch thấy thái độ kiên quyết của Lê Hiểu Mạn, còn uy hiếp cô ấy, Lâm Mạch Mạch cười quyến rũ: “Yên tâm đi, không nói thì không nói! Cậu không cho mình nói thì mình sẽ không hé răng nửa lời đâu!”

Thấy cô ấy đáp ứng, Lê Hiểu Mạn thầm thở phào một hơi.

Bữa tiệc bắt đầu, lúc này đèn trong phòng tiệc cũng tối xuống. Tiền đàn du dương như nước chảy vang lên trong đại sảnh, cực kỳ dễ nghe.

Khách mời đã tìm được bạn này đang khiêu vũ, khung cảnh cực kỳ hài hòa, ấm áp, bầu không khí cực kỳ trang trọng. Không vì chuyện vừa rồi mà chịu ảnh hưởng.

Chương 116: Khi không lại có chuyện xảy ra

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Tiệc bắt đầu rồi, Mạn Mạn, quên hết những chuyện không vui kia đi, nhảy nào, thả lỏng một chút!” Lâm Mịch Mịch nhíu mày liếc nhìn Lê Hiểu Mạn. Sau đó cô ấy kéo Hiểu Mạn vào trong phòng tiệc.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, bước chân hơi dừng lại, ngược mắt nhìn Lâm Mịch Mịch, dừng dừng nói: “Mịch Mịch, cậu đi nhảy đi! Mình không muốn nhảy, mình còn muốn đi ăn chút gì đó. Không phải cậu nói sẽ tranh thủ tìm một đàn ông tốt sao? Đi đi!”

Lâm Mịch Mịch nghe vậy, ánh mắt lo lắng liếc nhìn cô: “Hay là mình đi cùng với cậu?”

“Mịch Mịch, không cần đâu! Cậu làm như vậy sẽ khiến mình cảm thấy cậu đang thương hại mình. Yên tâm đi, mình không sao...Hoắc Vân...”

Lê Hiểu Mạn đang chuẩn bị nói chữ “Hy” kia thì một đôi trai gái thân mật ôm nhau tiến vào tầm mắt cô.

Người đàn ông mặc một bộ vest màu hồng, dáng người anh tuấn. Người phụ nữ mặc một chiếc váy đầm dài chữ V lộ lưng màu xanh đậm, eo nhỏ nhắn, rục rỡ, động lòng người. Không ai khác chính là Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm.

Lê Hiểu Mạn không ngờ trải qua chuyện như vừa rồi mà Hoắc Vân

Hy và Hạ Lâm vẫn còn hứng thú ở lại khiêu vũ. Đúng là khả năng chịu đựng của bọn họ vượt ngoài sức tưởng của cô.

Đặc biệt là Hạ Lâm, vẻ mặt cô ta lúc này tràn đầy gió xuân, cực kỳ tự tin, so với lúc tủi thân, đáng vẻ đáng thương vừa rồi như hai người khác nhau vậy.

Lâm Mạch Mạch cũng chú ý tới Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm. Cô ấy liếc nhìn hai người họ một cái, giơ ngón cái lên: “Mạn Mạn, cậu thấy không, không hổ là tiện nam tiện nữ, da mặt không phải dày bình thường đâu. Vừa rồi xảy ra chuyện như vậy bọn họ còn có tâm trạng ở lại khiêu vũ. Xem ra bọn họ thật sự cũng chẳng quan tâm đến cái gì. Cho nên, Mạn Mạn à...”

Lâm Mạch Mạch ngược mắt nhìn cô, nhíu mày nói: “Cho nên cậu cũng coi như chưa từng xảy ra chuyện gì. Muốn làm gì thì làm, người ta không quan tâm thì cậu quan tâm làm gì chứ?”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn Lâm Mạch Mạch rồi gật đầu một cái: “Mình biết rồi, cậu đi khiêu vũ đi! Không cần phải để ý tới mình đâu, mình đi ăn chút gì đã!”

Dứt lời, cô đi về phía quầy buffet kia.

Lâm Mạch Mạch thấy vậy, vốn định đi cùng cô nhưng suy nghĩ kỹ lại, nếu cô ấy đi cùng thì sẽ khiến Mạn Mạn nghĩ rằng Mạch Mạch đang thương hại cô. Cô ấy hiểu lòng tự ái của Mạn Mạn rất cao cho nên cô không đi cùng nữa.

Lúc này, sau lưng cô có một người đàn ông giơ tay ra, nở nụ cười dịu dàng: “Tiểu thư, tôi có thể mời cô nhảy một bài không?”

Nghe thấy tiếng nói, Lâm Mạch Mạch quay người sang, đánh giá

người đàn ông trước mặt, chiều cao còn tạm chấp nhận nhưng tướng mạo lại kém so với ai đó.

Nghĩ đến người kia, ánh mắt cô nhìn vào sàn nhảy, đảo mắt một vòng tìm được mục tiêu.

Thấy anh ta đang ôm một người đẹp mặc lễ phục màu trắng mà khiêu vũ, cô híp mắt, liếc nhìn người đàn ông đang mời cô nhảy kia, cười quyến rũ: “Được chứ!”

Ngay sau đó, cô đặt tay vào người đàn ông, đi vào sàn nhảy cùng anh ta.

Lê Hiểu Mạn ăn vài miếng lại cảm thấy buồn nôn, vì vậy cô cầm ly rượu chát, chậm rãi nhắm nháp hương vị của nó.

Vốn dĩ lúc đầu có không ít người tới nói chuyện và mời cô khiêu vũ nhưng sau việc kia, cũng không có người đàn ông nào dám lại gần cô nữa.

Chương 117: Mời cô khiêu vũ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bởi vì đây là bài nhảy đầu tiên là muốn mời người quan trọng nhất trong lòng nhảy, bạn tình, người thân, đồng nghiệp.

Lê Hiểu Mạn nhắm nháp ly rượu chát, ánh mắt nhìn trong sàn nhảy, theo bản năng tìm kiếm bóng dáng Long Tur Hạo.

Dò xét một vòng cô mới nhìn thấy người kia.

Long Tur Hạo mặc một bộ vest thủ công tôn lên vẻ anh tuấn, mê người, khí chất cao quý, vương giả của anh.

Bàn tay trắng nõn bung ly rượu, ở bên cạnh anh là Tô Dịch.

Long Tur Hạo luôn làm việc bí mật, rất ít khi lộ diện trước công chúng, ít khi anh xuất hiện ở các bữa tiệc. Người có thể mời anh tham dự toàn thành phố K này ngoài Lăng Hàn Dạ thì khó có thể tìm được người thứ hai.

Cho dù anh khiêm tốn, ít lộ mặt nhưng luôn độc chiếm vị trí cao nhất trên thương trường, có thể nói lũng đoạn thị trường thành phố K.

Vì vậy có không ít thương gia tiến lên làm quen hi vọng có thể hợp tác với anh.

Không chỉ có như vậy, trừ thân phận, địa vị bất phàm khuôn mặt lại anh tuấn, giống như vị thần đã hấp dẫn không ít cô gái. Bọn họ

không chút ngại ngùng chủ động tiến lên mời anh khiêu vũ nhưng đều bị anh lạnh lùng từ chối.

Ai ai cũng hưng phấn đến nhưng buồn chán quay lại.

Lê Hiểu Mạn thấy anh từ chối tất cả phụ nữ mời anh nhảy, trong lòng cô có chút vui vẻ.

Khi cô chuẩn bị chuyển ánh mắt đi lại thấy một người phụ nữ mặc lễ phục màu trắng đi về phía anh, cực kỳ nhiệt tình ôm cổ anh, trông có vẻ cực kỳ thân quen.

Người đàn bà này ngẩng đầu nhìn anh, tròng mắt màu nâu không che giấu sự ái mộ và tình ý, trên khuôn mặt trang điểm kĩ càng nở nụ cười rực rỡ vừa đáng yêu vừa quyến rũ.

Lê Hiểu Mạn lạnh nhạt liếc nhìn người đàn bà kia, phát hiện người này chính là người Long Tư Hạo ôm ấp ở ngoài vườn hoa.

Ngực như có gì đó chặn lại, khó chịu không thở nổi. Bàn tay Lê Hiểu Mạn không tự chủ mà siết chặt ly rượu. Cô vội vàng chuyển mắt, buông ly xuống, muốn rời khỏi đây!

Ngay khi cô xoay người định rời khỏi phòng tiệc, sau lưng vang lên giọng nói quen thuộc.

“Lê tiểu thư, có thể cho tôi lần đầu tiên của cô không?”

Nghe vậy khóe môi Lê Hiểu Mạn giật giật, hơi nhéo mắt, lại, xoay người tức giận nhìn Lạc Thụy đang đưa tay ra với cô: “Trợ lý Lạc, anh vừa nói gì?”

“A?” Lạc Thụy hơi nhíu mày, hai mắt híp lại thành đường, đường

như ý thức được mình nói sai: “Lê tiểu thư, cô đừng hiểu lầm, tôi chưa nói hết. Ý tôi là cô có thể cho tôi làm bạn nhảy đầu tiên của cô trong tối nay không?”

Lê Hiểu Mạn hí mắt, vừa rời rõ ràng anh ta cố ý.

Cô không đồng ý với anh ta cũng chẳng từ chối mà ngược mắt nhìn vào sàn nhảy. Nhưng không thấy Long Tư Hạo ở vị trí cũ nữa.

Theo bản năng cô nhìn quanh một vòng nhưng vẫn không thấy bóng dáng anh đâu.

Cô thu hồi ánh mắt, chân mày hơi nhíu lại.

Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp dịu dàng vang lên bên tai cô: “Tìm tôi sao?”

Câu hỏi này khiến Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu, khuôn mặt tuấn mỹ phóng đại trước mắt cô. Mà Lạc Thụy vừa ở đây đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

“Long... Long Tư Hạo, anh tới từ lúc nào? Trợ lý Lạc đâu?” Lê Hiểu Mạn hoảng sợ lui về sau một bước, suýt nữa ngã nhào.

Long Tư Hạo thấy vậy, cánh tay hơi duỗi ra, giữ chặt cái eo nhỏ của cô, vừa ngang ngược nhưng cực kỳ dịu dàng ôm cô vào lòng đưa cô vào sàn nhảy.&

Chương 118: Điệu nhảy đầu tiên

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn vẫn run sợ. Vì vậy vẫn giẫm phải chân Long Tur Hạo.

Long Tur Hạo chỉ hơi cau mày, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô. Trên khuôn mặt tuấn mã vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, không hề có ý trách cứ cô.

Khi hoàn hồn lại, cô nhú chặt chân mày, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi có vẻ túng quẫn, lúng túng liếc nhìn anh: “Xin lỗi! Tôi...Tôi không biết nhảy. Hay là anh đi tìm người khác đi. Đây là điệu nhảy đầu tiên của anh, có phải anh phải nhảy với người quan trọng nhất không?”

Một tay Long Tur Hạo giữ chặt eo nhỏ của cô, dẫn cô xoay vòng. Ánh mắt thâm thúy nhìn cô chăm chăm, trên khuôn mặt tuấn mã nở nụ cười mỉa hoặc, cúi đầu gần bên tai cô, mập mờ nói: “Lần đầu tiên của tôi vĩnh viễn chỉ có em!”

Hơi thở nóng bỏng phả vào khiến tai Lê Hiểu Mạn nóng lên, khuôn mặt xinh đẹp không tự chủ mà đỏ lên mấy phần. Dáng vẻ kiều mị này của cô khiến trong lòng Long Tur Hạo rung động không thôi.

Cô ngược mắt nhìn anh, ánh mắt tức giận: “Long Tur Hạo, anh...”

“Tôi thế nào?” Long Tur Hạo lại cúi đầu thì thầm bên tai cô. Giọng nói trầm thấp, đầy dịu dàng.

Hơi thở nóng bỏng lại phả vào mặt Lê Hiểu Mạn khiến cô run rẩy. Cô vừa ngước mắt lên đã nhìn thấy một đôi mắt cực kỳ tức giận.

Chủ nhân của đôi mắt này chính là Hoắc Vân Hy. Lúc này đây, sắc mặt anh ta tái xanh, nhìn cô chăm chăm, trông anh ta cực kỳ muốn xông lên bóp chết cô.

Hạ Lâm thấy anh ta vẫn nhìn chăm chăm Lê Hiểu Mạn. Trong đôi mắt cô ta thoáng chút ngoan độc, không vui nói: “Vân Hy, em có chút không thoải mái, muốn đi nghỉ ngơi!”

Hoắc Vân Hy nghe vậy, liếc mắt nhìn cô ta, thả cô ta ra rồi khỏi sàn nhảy. Lấy một ly rượu trong khay nhân viên phục vụ rồi đổ vào miệng, anh ta nhìn chăm chăm Lê Hiểu Mạn. Vẻ kiêu mị của cô khi ở bên cạnh Long Tư Hạo khiến anh ta nhức mắt.

Bàn tay anh siết chặt ly rượu, hận không thể bóp vỡ nó.

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy bỏ mặc cô ta một bên vừa uống rượu vừa nhìn chăm chăm Lê Hiểu Mạn. Cô ta tức giận siết chặt nắm tay, oán hận nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy người đàn ông khiêu vũ cùng cô cũng cực kỳ tuấn mỹ, khí chất bất phàm, mê người, cô ta lại đổ ký không thôi.

Tại sao bên cạnh Lê Hiểu Mạn luôn có đàn ông ưu tú như vậy vây quanh chứ?

Hai người họ là chị em cùng cha khác mẹ, từ nhỏ đã học chung trường, chung lớp. Thành tích của Lê Hiểu Mạn rất tốt, tính cách cũng tốt cho nên bạn học trong lớp dù nam sinh hay nữ sinh đều thích chơi với cô.

Khi đó, cô ta cũng cực kỳ ghen tị. Đặc biệt là cô ta yêu mến Hoắc

Vân Hy như vậy, anh ta ưu tú nhưng cũng chỉ quan tâm Lê Hiếu Mạn khiến cô ta càng ghen tị đến điên cuồng. Cho nên, cô ta không tiếc tất cả thủ đoạn mà đoạt lấy Hoắc Vân Hy.

Cô ta lạnh lùng nhếch môi. Cô ta vĩnh viễn sẽ không để Hoắc Vân Hy biết. Mười năm trước, người liều mình cứu anh ta thật ra là Lê Hiếu Mạn chứ không Hạ Lâm cô ta.

Cô ta sẽ vĩnh viễn không để anh ta biết được sự thật này.

Trong sàn nhảy, người nhảy không giỏi như Lê Hiếu Mạn dưới sự hướng dẫn của Long Tư Hạo cũng quen dần, không đạp phải chân anh nữa.

Chương 119: Không ngăn cản được

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Không biết có phải có phải cô nhầm hay không mà dường như hơi thở của anh có chút rối loạn, hơi thở cũng cực kỳ nóng bỏng giống như lửa, khiến cô cảm giác mình như ở trong lò thiêu.

Cô không được tự nhiên mà hơi rũ mắt xuống, lông mi dài hơi run lên, thấp giọng hỏi: “Anh còn chưa nói cho tôi biết, trợ lý Lạc đâu rồi?”

Cô vừa dứt lời, bên tai nghe thấy tiếng cười, đôi môi Long Tư Hạo lại tiến lại gần bên tai cô, giọng nói trầm thấp: “Sau này ở trước mặt tôi, không cho phép nhắc tới người đàn ông khác! Cậu ta có việc quan trọng phải đi giải quyết!”

Giọng nói của anh cực kỳ bá đạo khiến người ta không thể kháng cự được.

Lê Hiểu Mạn ngược mắt, nhìn vào đôi mắt của anh. Trong đôi mắt đen láy kia có ánh lửa nóng bỏng khiến lòng cô run lên. Cô vội vàng nhìn xuống, không tự nhiên hỏi: “Anh ta... anh ta phải đi làm cái gì?”

Long Tư Hạo chưa trả lời cô, đột nhiên cúi đầu chiếm lấy cánh môi cô.

Lê Hiểu Mạn hoảng sợ. Anh lại dám hôn cô trước mặt bao nhiêu người như vậy. Anh thật là...

Cô đang định đẩy anh ra thì đột nhiên ánh đèn tối sầm lại. Không biết ai tắt đèn mà khiến cả phòng tiệc tối om, không ai thấy rõ ai.

Vì đột nhiên bóng tối ảm đến, Lê Hiếu Mạn run lên, cánh tay mảnh khảnh để trước ngực Long Tur Hạo: “Long...Ô...”

Long Tur Hạo không cho cô cơ hội nói chuyện, ép chặt đôi môi cô, lưỡi dài nhân cơ hội tấn công thành trì của cô.

Nụ hôn của anh nóng bỏng như lửa, giống như thiêu đốt môi lưỡi và suy nghĩ của cô, lửa lan đến toàn thân.

Giữa răng môi hai người đầy mùi rượu, mê đắm lòng người.

Lê Hiếu Mạn muốn đẩy anh ra nhưng sức lực giống như bị anh hút hết vậy, cả người cô mềm xuống, dựa vào lòng anh.

Nụ hôn của anh quá kịch liệt khiến cô không đủ dưỡng khí, hô hấp càng lúc càng khó khăn. Cô nhắm lên ngực anh, đôi mắt trong suốt phủ tầng sương mù, mồ hôi rịn ra: “Ô...Long... Long Tur Hạo... Ô... Buông ra...”

Phát hiện cô không thể thở được lúc này Long Tur Hạo mới thả cô ra.

Cả người Lê Hiếu Mạn mềm nhũn dựa vào trong ngực Long Tur Hạo, há miệng thở dốc, lông mi dài run rẩy.

Đợi đến khi cô hít thở dễ dàng hơn, trên môi vẫn ướt, đôi môi Long Tur Hạo lại phủ lên cánh môi cô. Lần này, nụ hôn của anh dịu dàng hơn, để cô vẫn có thể hít thở được.

“Ưm...” Cô hô lên một tiếng, đang muốn đẩy anh ra thì giọng nói trầm

thấp đầy bá đạo của Long Tur Hạo vang lên bên tai cô.

“Hiểu Hiểu, không được từ chối tôi!”

Giọng nói anh trầm khàn mê người, từ tính vang lên bên tai cô, khiến trái tim Lê Hiểu Mạn run lên một cái.

Cô giống như bị anh đầu độc, sững sờ để mặc anh hôn.

Cô cảm giác cơ thể mình như cánh hoa trôi giữa biển, đầu óc trống rỗng.

Khi cô phục hồi lại tinh thần, Long Tur Hạo đã rời khỏi đôi môi cô. Mà đèn trong phòng dạ tiệc cũng sáng lại.

Âm nhạc đổi sang một bản nhanh hơn.

Lê Hiểu Mạn rử hai mắt, không dám nhìn Long Tur Hạo nữa. Lúc này, trái tim cô đập loạn nhịp, cô nhỏ giọng nói muốn đi phòng rửa tai rồi bối rối đi.

Chẳng qua, vừa trải qua nụ hôn kịch liệt khiến người cô mềm nhũn, bước chân cũng lảo đảo, suýt chút nữa ngã nhào. Cũng thật may có Long Tur Hạo kịp thời đỡ cô, ánh mắt nóng bỏng, cười giễu nói với cô: “Hay là tôi bế em nhé?”

Lê Hiểu Mạn che giấu sự hốt hoảng trong lòng, nhếch môi: “Không cần!”

Dứt lời, cô rời khỏi sàn nhảy, cúi đầu đi vào nhà vệ sinh.

Đột nhiên một bóng dáng chặn trước mặt Lê Hiểu Mạn, nắm chặt cổ tay cô. Sức lực này khiến cô đau đớn đến nhúu mày.

Chương 120: Giấy dũa, mau buông tôi ra đi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô vừa mới đưa mắt lên nhìn, lại thấy một đôi mắt lửa giận đang nhìn mình.

“Hoắc... Hoắc Vân Hy, anh đang làm gì vậy? Buông tôi ra.” Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn anh, ra sức giãy dụa thì lại bị Hoắc Vân Hy giữ chặt tay, làm cô không cách nào tránh khỏi sự khống chế của anh.

Hoắc Vân Hy tức giận nhìn cô, dường như là nghiền răng nghiền lợi nói ra hai chữ: “Tiện nhân.”

Sau đó anh lại bóp chặt cổ tay mảnh khảnh của cô, kéo mạnh cô đến chốn không người.

Lê Hiểu Mạn dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn anh: “Hoắc Vân Hy... rốt cuộc anh muốn làm gì? Mau buông tôi ra...”

Hoắc Vân Hy nheo mắt lại, ánh mắt lại rơi vào cánh môi kiềm diễm sưng đỏ của cô, rõ ràng là dấu vết lưu lại sau khi hôn.

Sắc mặt anh tối đen, ánh mắt rét lạnh, trong lòng thì rục rủa đổ kỵ: “Em còn dám hỏi tôi muốn làm gì? Vậy em nghĩ xem em đã làm gì đi? Lê Hiểu Mạn, tôi thật không ngờ, cô lại đê tiện đến thế? Cô thiếu đàn ông thì chết sao? Cứ phải để cho Long Tur Hạo hôn mình? Tiện nhân, trước mặt tôi thì làm như gái còn trinh, trước mặt Long Tur Hạo thì không biết xấu hổ biến thành dâm phụ.”

Hoắc Vân Hy mắng chửi cô bằng những từ ngữ hết sức dơ bẩn, từng lời từng lời như lưỡi dao sắc bén đâm mạnh vào trong lòng Lê Hiếu Mạn. Tâm đã sớm chết của cô giờ máu tươi tràn trề.

Cảm giác đau đớn lan tràn toàn thân, trái tim như bị xé rách.

Tay cô bị siết chặt, lại nhìn tới ánh mắt lạnh lẽo thấu xương chưa từng thấy qua của Hoắc Vân Hy, cô cười nhưng nước mắt thì đã chảy xuống: “Ha hả... Hoắc Vân Hy, anh mắng tôi, cho dù có mắng, thì dẫu sao tôi trong mắt anh cho tới giờ vẫn luôn là tiện nhân, là dâm phụ mà phải không, tôi không muốn lấy anh, lại không chịu nổi tịch mịch, nên đi quyến rũ đàn ông đấy... Haha... Hoắc Vân Hy, anh thì tốt đẹp lắm đấy? Bên ngoài thì chơi đàn bà, còn có con với người khác? Như thế không đủ để tiện sao? Có tư cách gì mà nói tôi? Anh không tiếc thủ đoạn trù tính tôi, hãm hại tôi, tôi và Long Tư Hạo có ngày hôm nay, tất cả đều do anh một tay tạo thành, là do anh đích thân giao tôi cho anh ta.”

Hoắc Vân Hy vì những lời này của cô mà sắc mặt càng thêm lạnh lẽo, càng bóp chặt cổ tay của cô hơn. Một tay phần hện đưa lên, hốc mắt hơi sưng, ánh mắt sắc bén như hện không thể cho cô thiên đạo vạn quả, lồng ngực anh vì tức giận mà lên xuống lên tục.

“Tiện nhân, tôi lúc nào đẩy cô ra cho hẳn chứ? Là cô thấy hẳn thì phát tình mà muốn ngay lập tức nằm dưới thân người ta, cô thiếu đàn ông như thế, vậy được tôi hôm nay sẽ thành toàn cho cô.”

Dứt lời, lợi dụng lúc cô đang chống đỡ bên tượng, anh tầm cổ tay cô, thô lỗ nâng cằm cô lên, cúi đầu thô bạo hôn lên môi cô, tựa như dã thú mà hung hăng gặm cắn.

Môi bị cắn đau, Lê Hiếu Mạn nhú chặt mày, liều mạng giãy dụa, tức

giận hét: “Hoắc Vân Hy... Cút... Cút ngay.. Đừng động vào người tôi, đồ cầm thú.”

Cô không ngừng tránh né nụ hôn tàn ác của anh. Hoắc Vân Hy thấy vậy, thân thể gắt gao giữ chặt cô, hai tay giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khôn chút ôn nhu tiếp tục hôn lên.

Chương 121: Khủng hoảng, ký ức thời thơ ấu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Cút.. Cút đi...” Lê Hiểu Mạn giãy dụa, trán đã lấm tẩm mồ hôi, chảy xuống gương mặt cô, trong lòng cô hoảng loạn, sao cũng không đẩy được Hoắc Vân Hy ra, tức giận cắn môi dưới, đến khi mùi máu tươi ngai ngái tràn ngập khoang miệng hai người, Hoắc Vân Hy mới nới lỏng.

Hoắc Vân Hy đau đến cau mày, ánh mắt lại càng bén nhọn hơn, giận dữ không dứt: “Còn dám cắn tôi? Nhất định cô sẽ phải trả giá đắt cho việc này.”

Dứt lời, anh giữ chặt cổ tay tinh tế của cô, kéo cô ra khỏi sảnh yến tiệc.

“Hoắc Vân Hy, mau buông tôi ra, tên cầm thú này...”

Lê Hiểu Mạn ra sức giãy dụa, lại không tránh được Hoắc Vân Hy. Cô bị anh mạnh mẽ kéo ra khỏi sảnh bữa tiệc, sau đó đẩy mạnh cô vào xe.

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Vân Hy đưa mình vào xe, cô giữ lấy cửa xe, phẫn hận nhìn anh: “Hoắc Vân Hy, mở cửa ra, tôi muốn xuống xe.”

Hoắc Vân Hy sắc mặt rét lạnh ngồi trên ghế trước, khóe môi giương lên thành một lạnh cười lãnh mị: “Ha hả... Chờ cô trở thành người đàn bà của tôi, để xem cô có còn muốn xuống xe nữa hay không.”

Anh nhấn mạnh chân ga, chiếc xe Bentley chạy thẳng tới biệt thự Lăng gia.

Lê Hiểu Mạn thấy thế, trong lòng lại càng bối rối không dứt, cô chạm cửa xe: “Hoắc Vân Hy, đồ cầm thú, mở cửa xe ra mau...”

Ánh mắt Hoắc Vân Hy rét lạnh, lái xe với tốc độ cao nhất, chiếc xe tựa như mãnh thú trong rừng mà lao vun vút trên đường lớn.

Vì giờ đã tối, căn bản người, hay xe cũng đều không thấy nổi một chiếc.

Lê Hiểu Mạn vì tốc độ lái xe của anh mà tim đập nhanh, hai tay giữ chặt quần áo, ánh mắt trong trẻo bén nhọn nhìn Hoắc Vân Hy: “Hoắc Vân Hy, anh bị điên à, đồ điên, dừng xe mau, đồ điên này, dừng xe...”

Khóe môi Hoắc Vân Hy hơi gợn lên, sau đó đột nhiên quẹo vào, lái xe vào một rừng cây bên đường.

Tối nay, ánh trăng rất mờ nhạt, những âm thanh côn trùng vang lên khiến nơi này yên lặng đến quỷ dị dọa người.

Vì trong ký ức khi còn nhỏ, Lê Hiểu Mạn vô cùng sợ bóng tối, hơn nữa còn sợ nhất rừng cây tối đen như vậy, mà sau khi Hoắc Vân Hy lái xe vào trong rừng, cô bắt đầu run sợ, ánh mắt hoảng sợ, lạnh cả sống lưng, trên trán rỉ ra mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt.

Trong đầu cô chợt hiện ra những ký ức vô cùng hoảng loạn.

Ba người đàn ông mang theo mặt quỷ và nụ cười bỉ ổi xấu xa, nhích từng bước tới gần cô.

“Em gái, đừng sợ...”

“Em gái à, lại đây...”

...

Lúc này trí nhớ về ba người đàn ông đó và nụ cười cùng giọng nói quý mị của bọn họ chợt hiện ra trong đầu cô, Lê Hiếu Mạn siết chặt hai cánh tay mảnh khảnh của mình, hoảng sợ lắc đầu, đôi môi tái nhợt khẽ run: “Không... Tôi không qua.. Tôi không qua đâu...”

Hoắc Vân Hy đột nhiên dừng xe lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lê Hiếu Mạn đang run sợ, khóe môi càng thêm tà mị, anh nắm lấy cằm cô, thô bạo hôn lên môi cô.

“A... Không...” Lê Hiếu Mạn hồi phục lại tinh thần, liều mạng đánh vào ngực Hoắc Vân Hy, nước mắt tràn ra, sự khủng hoảng, tức giận và khuất nhục cứ thế luân phiên xuất hiện trong đầu cô.

Chương 122: Nhuốm máu, Long thiếu cảm phần...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Cầm thú, đừng động vào tôi...” Lê Hiểu Mạn khùng hoảng khóc nói, dùng cả tay và chân đấm đá Hoắc Vân Hy.

Sự tức giận và lòng đố kỵ đã sớm đốt cháy lý trí của Hoắc Vân Hy, ánh mắt anh rực lửa như có thể làm cô hóa thành tro bụi. Giờ phút này, trong đầu anh chỉ có một ý niệm, cô là người phụ nữ của Hoắc Vân Hy, là vợ của anh, không cho phép bất kỳ ai tư tưởng đến.

Dù có yêu hay không yêu anh, đời này cô đừng mong thoát khỏi anh, cho dù là dùng biện pháp gì, anh cũng sẽ giam cầm cô ở bên cạnh mình.

Lòng đố kỵ điên cuồng khiến anh nổi cơn tam bành, thô bạo xé rách lễ phục của cô, vốn là một bộ lễ phục hoàn hảo, giờ bị rách ra từng tấm.

“Anh.. Anh...” Giọng nói vang lên vào lúc này trong rừng cây vắng lặng trở nên cực kỳ quý dị.

Lê Hiểu Mạn mặt đầy nước mắt hoảng sợ giãy dụa, khóc lớn: “Không... Hoắc Vân Hy, đừng vô lại, đừng động vào người tôi.. Cút đi...”

Lê Hiểu Mạn không ngừng rơi nước mắt tuyệt vọng, thân thể cô bị đè ép, cô không sao thoát ra được.

Mà nếu hôm nay cô bị Hoắc Vân Hy chiếm lấy, cô chỉ còn một con đường chết.

Sao anh lại trở nên như vậy?

Sao lại đối xử với cô như thế?

Sao không yêu lại không chịu buông cô ra? Nhất định phải hành hạ cô đến chết anh mới vừa lòng sao?

Lấy anh, là chuyện sai lầm nhất đời này của cô.

Lê Hiểu Mạn đau lòng nhú chặt mày, thân thể mảnh khảnh không ngừng run rẩy, nước mắt tuyệt vọng sớm ướt đầm khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn của cô.

Đúng lúc, chỉ nghe thấy một tiếng vang lớn, cửa sổ xe bị vỡ nát, Hoắc Vân Hy tức giận ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy Long Tư Hạo đang đứng ngoài xe, khí thế dọa người, khuôn mặt tuấn mỹ che kín vẻ lo lắng, toàn thân lạnh lẽo, đồng tử đen như mực nheo lại. Anh siết chặt nắm đấm mạnh mẽ đánh lên cửa sổ xe, mà trên tay anh sớm đã vì mảnh thủy tinh bén vào mà ướm máu.

Không biết anh đã dùng sức mạnh kinh người đến thế nào mới có thể khiến cửa xe bị đánh vỡ.

Hoắc Vân Hy thấy thế, còn chưa kịp phản ứng, đã bị Long Tư Hạo lôi xuống xe, môi mỏng khẽ giương lên tạo thành một độ cong lạnh lùng, ánh sáng xoẹt qua đáy mắt, giọng nói lạnh thấu xương: “Tên khốn kiếp!”

Dứt lời, nắm đấm ướm máu của anh đã nhanh như chớp đánh về

phía Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy không chút phòng bị, bị một quyền này đánh trúng, lùi vài bước mới đứng vững được, máu tràn ra khỏi khóe môi, má bên trái sưng lên.

Chương 123: Tuyên bố, cô ấy là của tôi...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy nheo mắt lại tức giận quát lớn: “Long Tur Hạo...”

Ngay sau đó vung quyền hướng tới Long Tur Hạo.

Thấy vậy, ánh mắt Long Tur Hạo càng thêm rét lạnh, nhanh chóng cởi áo xuống choàng trên người Lê Hiểu Mạn, đau lòng nhìn cô.

“Chờ anh một chút.”

Nói xong, anh đứng thẳng lên, xoay người, vũng vàng đỡ được nắm đấm Hoắc Vân Hy đang đưa tới.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, tia lửa bắn ra bốn phía.

Hoắc Vân Hy tức giận híp mắt nhìn, ánh mắt sắc bén nhìn Long Tur Hạo: “Long Tur Hạo, sao cứ phải quan tâm chuyện vợ chồng chúng tôi?”

“Vợ chồng?” Đôi mắt u lãnh thâm thúy của Long Tur Hạo nheo lại, giọng nói lạnh băng: “Cậu không có tư cách nói ra hai chữ này, từ lúc cậu phản bội Hiểu Hiểu, cậu và cô ấy đã không còn bất kỳ quan hệ gì nữa rồi.”

“Hiểu Hiểu?” Long Tur Hạo gọi Lê Hiểu Mạn như vậy làm Hoắc Vân Hy lại càng tức giận không dứt, nghĩ đến việc họ khiêu vũ cùng nhau,

anh lại bắt đầu ghen tị, sao ở trước mặt anh ta, cô lại kiêu mị mê người như vậy.

Cô là người phụ nữ của anh, dịu dàng của cô, kiêu mị của cô, nụ cười của cô, tất cả đều thuộc về anh.

Ánh mắt anh rét lạnh, lớn tiếng quát: “Long Tur Hạo, sao lại gọi cô ấy như thế? Anh đừng quên, cô ấy là người của tôi, là vợ tôi, tôi sẽ không để cho anh lại gần cô ấy đâu.”

“Ha ha... vợ của cậu?” Long Tur Hạo cười lạnh, giọng nói như mang theo âm hàn từ Bắc Cực: “Lúc anh xem cô ấy là vợ mình, sẽ không làm tổn thương cô ấy, cũng không cần lúc cô ấy cần thì cậu lại còn ở bên người phụ nữ khác, cậu chưa bao giờ yêu cô ấy, không xứng làm chồng cô ấy. Từ giờ, cô ấy sẽ là người phụ nữ của tôi, tôi sẽ không để bất kỳ ai làm cô ấy tổn thương.”

Long Tur Hạo nghe ltm nói xong, kinh ngạc nhìn anh, nếu như ban đầu cô không lấy Hoắc Vân Hy mà lấy anh, có phải bây giờ cô sẽ không phải chịu tổn thương như lúc này.

Hoắc Vân Hy bị Long Tur Hạo giữ chặt nắm đấm, trên trán nổi đầy gân xanh: “Người phụ nữ của anh? Long Tur Hạo, đừng nắm mơ nữa, tôi sẽ không ly hôn với cô ấy, mãi mãi sẽ không. Cô ấy vĩnh viễn là vợ của Hoắc Vân Hy tôi, vĩnh viễn là em gái của anh.”

Long Tur Hạo híp mắt lại, ánh mắt u lãnh, sơ với Hoắc Vân Hy đang tức giận, anh lại tương đối trầm ổn, cũng không nhiều lời của Hoắc Vân Hy, xoay người nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy sắc mặt cô vô cùng nhợt nhạt, anh đau lòng, tiến lên muốn ôm cô, giọng của Hoắc Vân Hy lại vang lên.

“Long Tur Hạo, không cho phép anh đụng vào người cô ấy.” Hoắc

Vân Hy sắc mặt xanh mét nhìn Long Tur Hạo, tức giận rống xong, giơ nắm đấm lên đánh về phía Long Tur Hạo.

Thấy Hoắc Vân Hy đánh tới từ phía sau, Long Tur Hạo khẽ nhếch môi, lại dùng ánh mắt nhu hòa nhìn Lê Hiểu Mạn, bàn tay khẽ vuốt tóc cô, hôn lên trán cô: “Đợi tôi thêm một chút nữa.”

Dứt lời, anh xoay người, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén nhìn về phía Hoắc Vân Hy, nở nụ cười rét lạnh: “Chỉ bằng cậu ư, không phải là đối thủ của tôi.”

Chương 124: Đánh nhau, súng lục đả thương

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh thân thủ đi lên đỡ nắm đấm của Hoắc Vân Hy, một tay khác trong chớp mắt đã đặt trên cổ Hoắc Vân Hy.

“Anh...” Hoắc Vân Hy hoàn toàn không nghĩ tới, thân thủ Long Tur Hạo nhanh như vậy, cổ bị giữ đau đến nhú máu, khuôn mặt đỏ lên, ánh mắt tức giận: “Long Tur Hạo, thân thủ không tồi, nhưng tôi cũng không kém như trong tưởng tượng của anh đâu.”

Dứt lời, anh tránh mở nắm đấm của mình, quét về phía Long Tur Hạo.

Thấy vậy, Long Tur Hạo ánh mắt lăm liệt, buông lỏng cánh tay ở cổ, khẽ nghiêng người tránh.

Hoắc Vân Hy không đánh trúng Long Tur Hạo, lại đánh tiếp một quyền nữa.

So với Hoắc Vân Hy cậy mạnh vung nắm đấm, Hoắc Vân Hy cười lạnh lùng, cơ bản anh không cần phải động thủ, đã dễ dàng tránh được công kích của Hoắc Vân Hy.

Lê Hiểu Mạn đứng bên cạnh xe không nghĩ Hoắc Vân Hy lại động thủ với Long Tur Hạo.

Long Tur Hạo luôn chiếm thế thượng phong, với công kích của Hoắc

Vân Hy, khuôn mặt tuấn mỹ của anh không chút sợ hãi, động tác nhanh nhẹn nhưng không đánh lại, có nhiều lần, Hoắc Vân Hy sắp đánh trúng mặt anh, Lê Hiểu Mạn cũng nóng lòng, nhưng anh lại không chút hoang mang lắc mình tránh khỏi.

Hoắc Vân Hy cơ hồ là dùng toàn bộ sức lực để đối phó với Long Tur Hạo, đấm mười mấy phát đều không trúng, mà thể lực còn bị giảm đi nhiều.

Đang lúc lực bất tòng tâm, nắm đấm xuất ra không có lực, Long Tur Hạo đã nhanh chóng dùng anh đến thân cây phía sau.

Hoắc Vân Hy vì bị mất thể lực mà thở hổn hển, ánh mắt sắc bén nhìn Long Tur Hạo: “Long Tur Hạo, tên xảo trá.”

Long Tur Hạo nhìn Hoắc Vân Hy, nở nụ cười lạnh lẽo: “Tôi đã nói rồi, anh không phải là đối thủ của tôi, nhớ kỹ, Hiểu Hiểu giờ là người phụ nữ của tôi, anh không có tư cách xuất hiện trước mặt cô ấy.”

Dứt lời, Long Tur Hạo buông anh ra, xoay người đi về phía Lê Hiểu Mạn.

Hoắc Vân Hy không ngờ Long Tur Hạo có thể lớn lối như vậy, hai tay siết chặt, lần nữa hướng tới Long Tur Hạo.

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Vân Hy tập kích Long Tur Hạo phía sau, lo lắng kêu: “Long Tur Hạo, cẩn thận.”

Nghe vậy, Long Tur Hạo khẽ cười, quay người lại, trong tay đã thêm một khẩu súng, từ từ giơ lên, hướng thẳng vào mi tâm Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy hoàn toàn không nghĩ tới trong tay Long Tur Hạo lại có súng, anh đứng im, ánh mắt từ kính ngạc chuyển sang giận dữ: “

Long Tur Hạo, tôi không tin anh có thể nổ súng.”

“Vậy thì thử một chút.” Long Tur Hạo hơi nhướn mày, ánh mắt u lãnh nhìn Hoắc Vân Hy.

Ngay sau đó, khi anh chuẩn bị bóp cò.

Lê Hiểu Mạn thấy trên tay Long Tur Hạo xuất hiện súng lục, cô cũng kinh ngạc không thôi, đứng sững sờ tại chỗ, thấy Long Tur Hạo chuẩn bị nổ súng, cô hồi phục tinh thần: “Long Tur Hạo, dừng...”

Dứt lời, cô vọt chạy tới trước người Hoắc Vân Hy, chắn trước mặt anh.

Long Tur Hạo và Hoắc Vân Hy không nghĩ tới cô sẽ xông lên.

Hoắc Vân Hy nhìn Lê Hiểu Mạn che trước người mình, đầu tóc tán loạn, y phục bị xé rách, giờ này còn đứng trước mặt mình, thay anh cầm súng, anh cau mày, ánh mắt phức tạp, có kinh ngạc, có động tâm, có hối hận, cùng áy náy....

Chương 125: Chặn súng lục, anh đau lòng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn chặn trước người Hoắc Vân Hy, ánh mắt hơi trầm xuống. Đôi con ngươi đen như mực nhìn khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn của cô, môi mỏng khẽ nhếch, chậm rãi phun ra hai chữ: “Tránh ra.”

Ngữ điệu nhẹ nhàng, không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào.

Lê Hiểu Mạn cau mày, nhìn vào mắt Long Tư Hạo, đôi mắt anh như một hố sâu không đáy, cô khẽ cắn môi dưới: “Long Tư Hạo, tôi biết anh có thể nổ súng hay không, nhưng...”

Nói đến đây, ánh mắt cô kiên định nhìn anh, giọng nói quyết tâm: “Chỉ cần tôi còn sống, tôi tuyệt đối sẽ không cho phép anh nổ súng về phía anh ta.”

Lời nói của cô làm Hoắc Vân Hy đứng sau chấn động, tâm tình phức tạp nhìn cô: “Mạn Mạn...”

Long Tư Hạo nhìn đôi mắt trong trẻo của cô. Sự kiên quyết của cô như một lưỡi dao khảm vào tim anh. Hoắc Vân Hy tổn thương cô như vậy mà cô còn muốn che chở cho anh ta, hóa ra, anh chưa từng nằm trong trái tim cô.

Anh thu súng lại, ánh mắt thâm thúy nhìn cô, khóe môi vẽ ra nụ cười nhạt, tràn đầy lạnh lẽo và bi thương.

Anh không nói gì, chỉ xoay người, cất bước đi về phía xe của mình.

Ngồi vào trong xe, anh không nhìn Lê Hiếu Mạn lấy một cái, chỉ đạp chân ga phóng ra khỏi rừng cây.

Thấy anh rời đi, Lê Hiếu Mạn nhú mày, trong lòng buồn bực, lại không để ý đến Hoắc Vân Hy phía sau mà đi thẳng về phía trước.

Nhưng chưa được hai bước, cô đã té ngã.

“Mạn Mạn...”Hoắc Vân Hy thấy vậy, cả kinh tiến lên đỡ cô.

“Đừng động vào người tôi!” Lê Hiếu Mạn lạnh lùng liếc anh, đẩy người anh ra.

Thấy vậy, Hoắc Vân Hy nhú mày, áy náy nhìn cô: “Mạn Mạn, thật xin lỗi! Anh mất đi lý trí nên mới đối xử với em như vậy, anh.. anh không muốn mất em.”

“Ha ha.. Không muốn mất tôi, người mà anh chưa từng quý trọng?” Lê Hiếu Mạn lạnh lùng cười một tiếng, giọng nói nhẹ như hồng mao, không mang theo bất kì tình cảm gì.

Ngữ điệu của cô không lạnh, nhưng Hoắc Vân Hy nghe xong lại rùng mình, cảm giác mất cô chưa bao giờ chân thực đến thế.

“Mạn Mạn, thật xin lỗi! Cho anh thêm một cơ hội nữa được không?” Đáy lòng Hoắc Vân Hy kinh hoàng, đột nhiên tiến lên, ôm cô từ phía sau: “Xin lỗi, Mạn Mạn, anh thật sự không muốn mất em.”

Ánh mắt Lê Hiếu Mạn bình thản, mặt không chút thay đổi đẩy Hoắc Vân Hy ra: “Đừng nói nữa, giờ nói vậy cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì

nữa rồi.”

Trận gió đêm trong rừng thổi tới, Lê Hiếu Mạn hơi run rẩy, kéo lại áo khoác của Long Tur Hạo choàng cho mình.

Tây phục của anh còn chưa tản mạn hết hơi thờ của anh, cô cúi xuống, nhìn chiếc áo, lại nghĩ đến Long Tur Hạo rời đi không nói một câu nào.

Hoắc Vân Hy thấy cô lạnh, bỏ áo khoác ra, định choàng lên người cô lại bị Lê Hiếu Mạn tránh khỏi.

Cô khẽ nghiêng người, ánh mắt trong trẻo lạnh lẽo nhìn anh: “Cầm lấy đi, tôi không cần.”

Chương 126: Mừng rỡ, anh vẫn chưa đi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Mạn Mạn...” Hoắc Vân Hy nhìn vào ánh mắt xa cách của Lê Hiểu Mạn, bàn tay cầm áo của anh dừng lại giữa không trung, trái tim đau đớn.

Anh chỉ muốn giữ cô lại, không nghĩ sẽ làm cô bị tổn thương như vậy.

Giờ phút này, ngay cả dũng khí đứng trước mặt cô anh cũng không có, lông mày nhíu chặt, ánh mắt phức tạp: “Mạn Mạn, cho anh thêm cơ hội đi, anh...”

Điện thoại trong tay anh đột nhiên vang lên, anh không đón.

Chỉ là người gọi tới luôn không từ bỏ ý định, điện thoại cứ đổ chuông, một lần lại một lần.

Không biết đã kêu bao nhiêu lần, Hoắc Vân Hy rốt cuộc mới lấy điện thoại ra, là Hạ Lâm gọi tới.

Anh nheo mắt lại, cúp máy, rồi tắt điện thoại.

“Mạn..” Sau đó anh ngược mắt lên nhìn, lại thấy Lê Hiểu Mạn đang chạy ra phía ngoài rừng.

“Mạn Mạn..” Anh lo lắng đuổi theo, gọi lớn.

Lê Hiếu Mạn thấy Hoắc Vân Hy đuổi theo, lại càng muốn chạy nhanh hơn.

Khi ra khỏi rừng cây, cô đã thấy chiếc xe màu bảo thạch đen Rolls-Royce đang dừng bên đường.

Cô giật mình, ánh mắt hiện lên tia mừng rỡ, cô nhận ra được chiếc xe kia là của Long Tư Hạo.

Lúc này Long Tư Hạo đang đặt một tay lên tay lái, môi mỏng khẽ nhếch, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía trước.

Lúc thân ảnh Lê Hiếu Mạn hiện lên trong tầm mắt anh, ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó, anh xuống xe, đứng tại chỗ chờ Lê Hiếu Mạn.

Chỉ có điều, thấy cô bước đi không vững, anh nhíu mày, do dự có nên đi về phía trước.

Lê Hiếu Mạn vì chạy gấp, mà lão đảo không yên về phía trước.

“A...”

Long Tư Hạo thấy cô sắp ngã, lập tức tiến lên, hai cánh tay thon dài đỡ lấy cô, nhìn cô vì chạy mà khuôn mặt đỏ hồng. Anh không nói gì cả.

Lê Hiếu Mạn thì bởi vì chạy ra khỏi rừng cây mà không ngừng thờ hồn hển, cô ngược nhìn Long Tư Hạo, đôi mắt ánh lên tia mừng rỡ: “Long.. Long Tư Hạo... mau mau đưa tôi rời khỏi đây.”

Nghe vậy, anh thâm sâu nhìn cô rồi ôm ngang cô lên, xoay người đi về phía xe của mình.

Thả cô vào ghế phụ rồi đóng cửa xe lại, vòng ra phía ghế lái. Đúng lúc vừa đạp chân ga, đã thấy Hoắc Vân Hy đuổi tới.

Thấy Lê Hiểu Mạn đã ngồi vào trong xe Long Tur Hạo, mà xe Long Tur Hạo đã khởi động, Hoắc Vân Hy siết chặt nắm đấm, giận dữ hét: “Long Tur Hạo, dừng xe...”

Hoắc Vân Hy vừa hô vừa đuổi theo, nhưng sức lực có hạn, sớm đã bị xe của Long Tur Hạo bỏ xa lại phía sau.

Anh tức giận rống lớn: “Long Tur Hạo...”

Trong xe, Long Tur Hạo lái xe, vẻ mặt kiên nghị mà lạnh lùng... Trên khuôn mặt tuấn mỹ không hiện ra bất kỳ cảm xúc nào, đôi mắt anh tựa như càng thêm thâm trầm, u lãnh.

Vì Long Tur Hạo không nói lời nào, không khí trở nên hơi ngọt ngào.

Lê Hiểu Mạn ngồi kế bên không được tự nhiên, nhìn Long Tur Hạo, thấy anh không có biểu hiện gì, nghĩ một chút rồi lên tiếng: “Tối nay, cảm ơn anh.”

Cô nhìn Long Tur Hạo, thấy anh không hề có phản ứng, tựa như không nghe thấy những gì cô vừa nói.

Chương 127: Đau lòng, anh bị thương

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tầm mắt cô rơi vào bàn tay trên tay lái của anh. Thấy vết máu đọng trên mu bàn tay anh, cô cả kinh, theo bản năng cầm lấy tay anh, ngược mắt nhìn: “Anh bị thương.”

Long Tư Hạo thấy cô cầm tay mình, ánh mắt hơi trầm xuống, giọng nói bình thản như nước, khẽ mím môi nói ra hai chữ: “Đi đâu?”

Lê Hiểu Mạn thấy anh vẻ mặt bình lặng, thu tay lại: “Đến tiệm thuốc.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo giật mình, nhưng mặt không chút thay đổi mà lái xe đến hiệu thuốc.

Long Tư Hạo dừng xe, cô liền đẩy cửa bước ra.

Thấy vậy, Long Tư Hạo cũng xuống, kéo cô lại: “Chờ ở trong xe, muốn mua thuốc gì, tôi đi, em mặc như vậy không thích hợp lắm.”

Lê Hiểu Mạn nhìn lễ phục bị Hoắc Vân Hy xé rách, lại nhìn lên Long Tư Hạo nói: “Bông, còn và băng dán.”

Long Tư Hạo hơi ngẩn ra, u sầu nhìn cô, môi khẽ nhếch: “Vào xe chờ đi.”

“Ừm!” Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo nhẹ gật đầu một cái, ngồi trong xe chờ.

Mấy phút sau, Long Tur Hạo cầm lấy mấy đồ Lê Hiểu Mạn nói trở lại.

Long Tur Hạo giao cho cô rồi khởi động xe, lại bị Lê Hiểu Mạn ngăn lại.

“Chờ một chút đã.”

Lê Hiểu Mạn nói xong, kéo tay phải của anh qua, nhìn vết thương trên mu bàn tay anh, cô nhíu chặt mày, đáy mắt không khỏi hiện lên tia đau lòng.

Đầu tiên cô dùng bông vải và cồn giúp anh lau đi vết máu, sau đó dán băng lại cho anh.

Vì cả mu bàn tay anh đều bị dán băng nên khá khó coi, Lê Hiểu Mạn nhìn tay anh, lúng túng nhìn anh vẫn chưa lên tiếng, áy náy nói: “Không ổn rồi, tôi không nghĩ nó sẽ khó nhìn như thế, tôi đúng là ngốc, dán băng cũng xấu như vậy.”

Long Tur Hạo nhìn cô vì ngỡ ngàng ngừng mà khuôn mặt hơi hồng, ánh mắt thâm sâu nhìn cô.

Lê Hiểu Mạn vẫn bị anh nhìn, có hơi không được tự nhiên, cô bối rối, thấp giọng hỏi: “Lúc này không phải anh đi rồi sao? Sao vẫn đậu xe ở đó?”

“Em hy vọng tôi đi sao?”

Giọng nói trầm thấp của Long Tur Hạo vang bên tai, Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu lên, lại thấy không biết từ lúc nào anh đã nghiêng người tiến lại gần cô, khuôn mặt tuấn mỹ của anh gần trong gang tấc, làm trong lòng cô sáng bừng.

Khuôn mặt của anh rất có mỹ lực, không cẩn thận một chút liền có thể bị mê hoặc.

Khoảng cách quá gần, hơi thở mập mờ, mỗi lần Lê Hiểu Mạn hô hấp, là một lần Long Tư Hạo hít vào hương vị của cô.

Anh không giống với những người đàn ông khác. Anh không hút thuốc, trên người không có mùi thuốc lá khó chịu, hơi thở của anh mát lạnh tinh khiết, làm cho người ta không khỏi trầm mê.

Trái tim Lê Hiểu Mạn rung động, cô sợ mình trầm mê trong đó, đang muốn lùi lại, bàn tay của Long Tư Hạo đã nhẹ nhàng bao phủ khuôn mặt cô.

Chương 128: Ngượng ngùng, ngồi trên đùi anh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Động tác của anh quá mức mập mờ làm tim cô đập mạnh, bối rối nói: “Long... Long Tư Hạo, giờ cũng muộn rồi, chúng ta đến khách sạn đi!”

Cô không còn lòng dạ nào nhìn ánh mắt sáng ngời của Long Tư Hạo nữa, anh nghe thấy chỉ nói: “Đến khách sạn? Em nghĩ...”

Long Tư Hạo ngừng lại, đôi môi mỏng đưa ra sau tai cô, giọng nói trầm hơn mấy phần: “Thế nào?”

Thân thể Lê Hiểu Mạn hơi run lên, khuôn mặt cô nhanh chóng đỏ bừng, giống như hoa đào nở rộ.

Cô ngược lên nhìn Long Tư Hạo, cố gắng quít giải thích: “Long Tư Hạo, anh hiểu nhầm rồi, ý của tôi là giờ muộn rồi, tôi không muốn về, anh đưa tôi tới khách sạn đi, hoặc là..”

Lê Hiểu Mạn vốn định nói anh đưa mình về nhà mẹ cũng được, chỉ là kể từ một năm trước gả cho Hoắc Vân Hy xong, mẹ cô cũng không thật sự muốn gặp cô, mỗi lần về, lại bị bà đuổi ra ngoài, cô thật không hiểu sao mẹ mình lại đột nhiên trở nên như vậy.

Cô gọi cho bà, bà cũng không đón, cho dù có nghe máy, thái độ cũng rất lãnh đạm, thậm chí cô còn hoài nghi liệu rằng mình có phải là con của bà không nữa.

Dù vậy, cô vẫn đưa tiền mỗi tháng tiết kiệm được cho cậu, để cậu chuyển cho mẹ mình.

Cô ở Hoắc gia bị ủy khuất điều gì, cũng chưa bao giờ chạy về nói với ai.

Long Tur Hạo thấy cô đột nhiên không nói, anh hơi nhú mày nhìn cô: “Sao vậy?”

“Không có gì!” Lê Hiểu Mạn che giấu cảm xúc trong mắt, ngược nhìn Long Tur Hạo, chột cười: “Đưa tôi tới khách sạn đi!”

Long Tur Hạo trầm thấp nói, giọng không nghe ra cảm xúc gì: “Sao tôi lại phải nghe theo em?”

“A...” Tựa như không nghĩ tới Long Tur Hạo lại có thể hỏi mình câu như vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn anh, thấy vẻ thâm thúy trên mặt anh, ánh mắt thâm trầm, đúng ha! Sao anh lại phải nghe theo cô? Cô cũng không phải là ai, nhiều lắm, cũng chỉ là em gái anh trên danh nghĩa.

Trong lòng đột nhiên rầu rĩ, Lê Hiểu Mạn nhìn anh, giọng nói không khỏi có chút giận hờn: “Đương nhiên anh không cần nghe tôi, tôi không phải là người gì của anh, tôi xuống xe tự đi, anh không cần giúp đỡ, Long thiếu gia.”

Cô kéo dài âm của mấy từ “Long thiếu gia”.

Sau đó lúc chuẩn bị đẩy cửa xe đi ra, không sao đẩy ra được, cô nhìn Long Tur Hạo: “Mở cửa xe đi, tôi muốn xuống xe.”

Thấy Long Tur Hạo không có phản ứng, cô không thừa lời, nhào tới, lại trúng vào ngực Long Tur Hạo.

Long Tư Hạo nhìn cô, thuận thế ôm cô ở trên đùi, môi mỏng khẽ nói:
“Làm gì cũng vô dụng, trừ khi em đáp ứng tôi một điều kiện.”

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo ôm mình ngồi trên đùi thì ngỡ ngàng ngừng khiến gương mặt đỏ bừng, muốn xuống, lại bị Long Tư Hạo giữ chặt eo.

Chương 129: Em mới không cần...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô ngược mắt nhìn về mặt thân nhiên của anh: “Long... Long Tư Hạo, anh... Sao anh lại làm như vậy? Thả tôi xuống, tôi không cần, anh mở cửa ra đi, anh muốn tôi đáp ứng điều kiện gì?”

Lê Hiểu Mạn cắn môi nói xong câu xuôi, giờ phút này, gương mặt nhỏ nhắn không ngừng đỏ bừng lên, như muốn thiêu đốt gương mặt cô.

Lông mày Long Tư Hạo khẽ nhướng lên, dưới đáy đôi mắt đen sâu phảng phất như đang cười. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không ngừng đỏ lên, anh cười thành tiếng: “Ha ha... Hiểu Hiểu...”

Cô vẫn có lúc đáng yêu như vậy, nụ cười trong mắt Long Tư Hạo ngày càng đậm, đôi môi mỏng từ tai cô đi tới gần hơn cần cổ trắng nõng của cô, hơi thở nóng rực phả trên da thịt mềm mại khiến cô run rẩy.

Cảm giác tê dại làm Lê Hiểu Mạn không nhận được hơi co cổ, dựa vào lồng ngực to lớn của anh: “Long Tư Hạo, không nên...”

“Không thì phải như thế nào?” Giọng nói Long Tư Hạo trầm khàn, đáy mắt như có một ngọn lửa.

Lê Hiểu Mạn không nhận được khẽ rên một tiếng, sau đó lập tức cắn môi, sao cô có thể phát ra âm thanh như vậy cơ chứ, đây là cô thật

sao?

Cô vậy là sao chứ? Sao lại biến thành như thế này? Tại sao lúc Long Tư Hạo hôn, cô lại cảm thấy rung động?

Cô như đang nằm giữa biển rộng mênh mông, mặc cho sóng biển vuốt ve thân thể, tâm trí thì tầng tầng kích động.

“Hiểu Hiểu...” Giọng anh trầm thấp gọi cô.

Nhân lúc lý trí chưa hoàn toàn biến mất, cô đẩy anh: “Long... Long Tư Hạo... Không thể... Long.. A...”

Long Tư Hạo đột nhiên ngẩng đầu, chiếm lấy môi cô, nuốt hết những lời cô định nói.

Nụ hôn của anh, cuồng dã mà bá đạo, giống như có một đoàn lửa đang thiêu đốt trên môi cô, ý thức cô mơ hồ, suy nghĩ bị đảo lộn.

Hai người dây dưa không dứt, bên môi Lê Hiểu Mạn, Long Tư Hạo trầm khàn nói: “Hiểu Hiểu, tôi muốn em...”

Chương 130: Anh yêu cầu, rời khỏi Hoắc gia!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn giật mình, lấy lại chút ý thức, cô đang muốn nói không, Long Tur Hạo đã hôn lên môi cô.

Lê Hiểu Mạn khẽ giãy dụa, ánh mắt mơ màng liếc anh: “Long... Long Tur Hạo... Đây là trong xe, không... Không thể...”

Long Tur Hạo hơi rời môi ra, đôi mắt sâu thẳm tràn đầy tình sắc mang theo ý cười nhìn cô: “Được thôi, chúng ta đến khách sạn.”

Dứt lời, anh rời khỏi cánh môi cô, đưa tay mặc quần áo vào giúp cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của cô ửng đỏ, đôi mi thanh tú nhíu lại, thân thể của anh chắc chắn có vấn đề, vì sao lại biến thành như vậy? Dọa chết người.

Cô ngượng ngùng không dám nhìn Long Tur Hạo, rũ mắt xuống hơi né tránh: “Để tôi tự mặc đi!”

Bọn họ cũng không phải vợ chồng, anh thay cô làm chuyện thân mật như vậy đúng là không thích hợp, dù chuyện thân mật hơn bọn họ cũng đã làm, nhưng như vậy vẫn không được.

Long Tur Hạo không dừng tay, thu lại ánh mắt sắc bén, nhu hòa nhìn cô, môi mỏng cong lên: “Ai làm người đó chịu, ai cởi đương nhiên người đó phải mặc lại.”

“Anh...” Lê Hiếu Mạn co rút khóe môi, nhúu mày nhìn anh: “Nhưng như vậy không ổn đâu.”

“Tôi không biết chuyện này còn không ổn hơn việc hôn em cơ đấy.”

Dứt lời, Long Tur Hạo nhẹ nhàng thay cô mặc quần áo, lại khoác tạm âu phục lên mới đạp chân ga, khởi động xe.

Mà Lê Hiếu Mạn còn ngồi trên đùi anh.

Thấy anh khởi động xe, Lê Hiếu Mạn định xuống dưới lại bị anh một tay ôm eo giữ lại.

“Long Tur Hạo, để tôi xuống.” Cô nâng mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai anh tuấn của Long Tur Hạo.

Long Tur Hạo một tay ôm eo cô, một tay đánh lái xe, thản nhiên phun ra bốn chữ: “Cứ để vậy đi.”

“Anh...” Lê Hiếu Mạn ở trong lòng anh giãy dụa từ chối, thấy anh vẫn không buông tay, cô híp mắt, nhướn mày nhìn anh: “Long Tur Hạo, tôi còn chưa ly hôn, anh ôm như vậy thật sự không ổn, hơn nữa, như vậy anh cũng không tiện lái xe đúng không?”

Long Tur Hạo vẫn ôm cô, đôi mắt sâu thẳm híp lại, thâm trầm trói chặt cô, đôi môi mỏng mím lại: “Vậy mau ly hôn đi, ngày mai dọn khỏi Hoắc gia.”

“Cái gì?” Lê Hiếu Mạn vì lời Long Tur Hạo mà nâng mắt lên kinh ngạc nhìn anh: “Anh muốn tôi ngày mai rời khỏi Hoắc gia?”

Long Tur Hạo ôm eo cô hơi xiết chặt, rũ mắt nhìn cô, hơi cong môi:

“Sao nào? Còn muốn ở lại Hoắc gia?”

Lê Hiểu Mạn cup mắt, ngẩng lên nhìn Long Tư Hạo, híp mắt: “Đương nhiên không muốn.”

Nghe vậy, đôi mắt sâu thẳm của Long Tư Hạo hiện lên ý cười, khuôn mặt tuấn mã nhu hòa, cúi đầu hôn lên môi cô, đôi môi mỏng cong lên: “Vậy thì tốt.”

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, liếc nhìn đôi mắt đầy ý cười của Long Tư Hạo, đột nhiên cảm thấy hình như mình vừa mắc bẫy.

Cô nhú mày nhìn anh hỏi: “Vừa rồi không phải anh muốn tôi đồng ý một chuyện sao? Là chuyện gì?”

Long Tư Hạo cong môi, ánh mắt nóng rực nhìn cô, thanh âm trầm thấp vang lên: “Em vừa mới đồng ý còn gì.”

Chương 131: Muộn rồi, ngủ thôi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn híp mắt, nhướn mày nhìn anh: “Anh nói chính là muốn tôi rời khỏi Hoắc gia?”

Long Tư Hạo không trả lời cô, chỉ hôn lên trán cô, ý cười trong mắt sâu thêm vài phần, đôi môi mỏng cong lên đầy mỉa mai.

Lê Hiểu Mạn nhìn nụ cười mỉa mai của anh càng có cảm giác mình vừa nhảy vào bẫy.

...

Khách sạn quốc tế Đế Hoa.

Xuống xe, Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo thật sự đưa cô đến khách sạn, nheo mắt lại: “Long Tư Hạo, anh làm thật à? Tôi... Anh... Anh đừng có xăng bậy.”

Lê Hiểu Mạn cảnh giác nhìn Long Tư Hạo, có loại xúc động muốn chạy trốn.

Long Tư Hạo híp mắt, nhìn ra cô muốn chạy trốn, anh bước tới bế cô lên, ánh mắt nhu hòa nhìn cô, cong môi: “Yên tâm, tôi sẽ không xăng bậy đâu, tôi sẽ rất ôn nhu.”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn co rút khóe môi, tay huých vào ngực anh: “Long

Tur Hạo, anh đừng quên tôi còn chưa ly hôn, tôi... tôi còn là em dâu anh.”

“Sắp không còn là vậy nữa rồi.”

Chân mày anh tuấn của Long Tur Hạo hơi nhướn lên, cúi xuống nghe cô nói xong trực tiếp ôm cô vào khách sạn.

“Long tổng...” Lễ tân vừa thấy anh lập tức tiến lên đón, vẻ mặt cung kính.

“Chuẩn bị một gian phòng tổng thống.” Long Tur Hạo thanh âm trầm lãnh nói xong, ngay cả phiêu cũng chưa phiêu kia trước sân khấu tiểu thư liếc mắt một cái, liền ôm Lê Hiểu Mạn trực tiếp tiến vào khách sạn khách quý chuyên chúc thang máy.

Ra khỏi thang máy, Lê Hiểu Mạn gặp một nhân viên phục vụ đang đứng trước cửa.

Nhân viên phục vụ nhìn thấy Long Tur Hạo, cung kính nói: “Long tổng, phòng tổng thống ngài muốn đã được chuẩn bị xong.”

Long Tur Hạo liếc cậu ta một cái, ôm Lê Hiểu Mạn trực tiếp vào phòng tổng thống.

Anh lập tức ôm Lê Hiểu Mạn vào phòng tắm, mở nước ấm cho cô, ánh mắt nhu hòa nhìn cô: “Tắm trước đi, tôi ở bên ngoài chờ em.”

Dứt lời, anh cúi đầu, hôn lên môi Lê Hiểu Mạn rồi xoay người ra khỏi phòng tắm.

Nghe tiếng đóng cửa, Lê Hiểu Mạn mới lấy lại tinh thần, tiết tấu của Long Tur Hạo quá nhanh, cô hoàn toàn theo không kịp, cô cứ như

vậy theo anh đến khách sạn, theo anh vào phòng, còn chẳng hiểu ra sao được anh đưa vào phòng tắm.

Ngốc n giây, cô mới cởi quần áo trên người, ngồi vào bồn tắm.

Ngâm một lúc lâu, cô mới đứng lên, khi mặc áo tắm, ánh mắt cô dừng trên cổ tay, dấu vết xanh tím trên đó khiến lệnh cô nghĩ tới Hoắc Vân Hy.

Ánh mắt cô lạnh lùng, đôi tay nhỏ gầy xiết chặt.

Một lúc lâu, cô mới ra khỏi phòng tắm.

Long Tư Hạo cũng đã tắm ở phòng tắm bên ngoài, đang mặc áo tắm, vì áo chỉ khoác hờ nên lộ ra lồng ngực gợi cảm, dưới ánh đèn phòng ngủ dường như đang phát sáng.

Giờ anh đang ngồi trên ghế sofa, tay nâng ly đế cao, ngón tay thon dài nâng chân ly hơi lắc lắc, động tác tao nhã mỉ hoặc, rượu đỏ chệnh choáng trong ly rượu đế cao trong suốt, khiến đôi mắt sâu thẳm nổi bật của anh càng thêm mỉ hoặc mê người.

Anh đẹp trai mê người, cử chỉ tao nhã cao quý như vậy khiến Lê Hiểu Mạn muốn nhìn càng nhiều hơn.

Lông mi cô rung rung, mở to mắt nhìn, khóe môi hiện lên nụ cười thản nhiên: “Long tiên sinh, đã khuya...”

“Ừ, khuya rồi, ngủ đi!” Long Tư Hạo không đợi cô nói xong, đôi mắt mỉ hoặc híp lại, liếc mắt nhìn cô, buông ly đế cao trong tay, khí chất tao nhã đứng dậy mỉ hoặc cười, tùy tay tắt đèn.

“A...” Phòng tối sầm, Lê Hiểu Mạn kêu lên một tiếng.

Giây tiếp theo, cô cứng người, bị Long Tư Hạo bế lên đặt trên chiếc giường kingsize.

Chương 132: Anh nói, không tránh thai... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Long... Ưm ưm...” Cô đang muốn lên tiếng, đôi môi bị Long Tư Hạo bá đạo hôn lên, nụ hôn nóng bỏng như bão táp càn quét tới thổi bay toàn bộ lý trí của cô, cô hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào.

Lê Hiểu Mạn giãy dụa không có kết quả, đơn giản từ bỏ không giãy dụa nữa, thừa nhận nụ hôn của Long Tư Hạo, mặc anh bao phủ lấy mình.

Ý thức của cô từng chút từng chút bị bào mòn, đôi tay hơi gầy không tự giác khoác lên cổ anh.

Lê Hiểu Mạn vì nhiệt độ nóng rực trên người Long Tư Hạo mà lấy lại chút ý thức.

Bàn tay nhỏ nhắn đặt lên lồng ngực rộng lớn của Long Tư Hạo, giọng nói trong trẻo lại mang theo chút khàn khàn: “Long... Long Tư Hạo... Không thể... Chúng ta không thể...”

Hai tay cô gắng sức đẩy Long Tư Hạo ra nhưng không được.

Long Tư Hạo bắt lấy hai tay cô, đan mười ngón với nhau, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Hiểu Hiểu, đừng từ chối anh.”

Lê Hiểu Mạn cả kinh, kích động kêu lên: “Long Tư Hạo... Đừng mà...”

Long Tư Hạo nhíu mày, khàn giọng nói: “Hiểu Hiểu, đến lúc này em vẫn muốn từ chối anh?”

“Tôi...” Chân mày thanh tú của Lê Hiểu Mạn nhíu chặt, dường như nghĩ đến chuyện gì đó vội hỏi: “Long Tư Hạo, hôm đó thật ra anh có cho tôi uống thuốc tránh thai không?”

Hỏi xong những lời này, Lê Hiểu Mạn ngượng ngùng không thôi, cắn chặt môi dưới, đôi mắt trong sáng hơi khẩn trương nhìn anh, vì trong phòng không bật đèn, tối đen một mảnh, cô không nhìn thấy anh, nhưng cô có thể cảm giác được tầm mắt nóng rực của anh đang nhìn mình.

Long Tư Hạo không ngờ cô đột nhiên hỏi vậy, anh ngó người, ánh mắt sâu thẳm liếc cô, hơi mím môi, phun ra hai chữ: “Không có.”

“Cái gì?” Lê Hiểu Mạn trừng lớn mắt, kinh ngạc nhìn anh, khóe môi co rút: “Anh... Anh thật sự không cho tôi uống thuốc tránh thai?”

“Nhỏ ngốc này, sao anh phải cho em uống thuốc tránh thai? Anh nói không là không.” Đôi mắt sâu thẳm của Long Tư Hạo nhìn cô chăm chú, ánh mắt nhu hòa mà nóng bỏng, thanh âm trầm thấp thanh nhuận.

Nghe anh trả lời khẳng định như vậy, Lê Hiểu Mạn tròn mắt, lại ngây ngốc giật mình, Long Tư Hạo không cho cô uống thuốc tránh thai, mà chính cô cũng không uống, vậy cô... Chẳng lẽ thật sự mang thai? Mang thai con của Long Tư Hạo?

Ông trời, đừng đùa cô thế mà!

Cô còn chưa ly hôn, sao có thể mang thai đứa nhỏ của Long Tư Hạo?

“Không thể...” Cô không biết lấy đâu ra sức lực, một tay đẩy Long Tur Hạo ra, ngồi dậy.

“Hiểu Hiểu, làm sao vậy?” Long Tur Hạo thấy Lê Hiểu Mạn đột nhiên đẩy mình ra, anh nhíu mày đưa tay bật đèn trên đầu giường lên.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, chân mày Lê Hiểu Mạn nhíu chặt, đôi mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp.

Long Tur Hạo thấy cô hơi khác thường, đưa tay vỗ về khuôn mặt cô: “Sao thế? Có chuyện gì?”

Lê Hiểu Mạn đưa mắt nhìn anh Long Tur Hạo, híp mắt: “Sao anh lừa tôi nói đã cho tôi uống thuốc tránh thai?”

Long Tur Hạo nhìn cô chăm chú, ánh mắt hơi trầm xuống, mím môi: “Anh cảm thấy em không cần uống.”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn giận dữ trừng Long Tur Hạo, cô sắp tức chết rồi, anh vậy mà không cho cô uống, còn lừa cô.

Cô híp mắt, ánh mắt sắc bén: “Thật ra anh có mục đích gì?”

“Khuya rồi, ngủ đi!” Long Tur Hạo không trả lời, duỗi tay ôm cô vào lòng nằm xuống.

Chương 133: Anh nói, không tránh thai...(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nâng mắt giận dữ nhìn anh, thấy anh nhắm mắt, khoe môi hơi cong lên như đang yếu ớt cười, dưới ánh đèn vàng cam, khuôn mặt anh tuấn của anh càng thêm mịn hoặc mê người.

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, một người đàn ông vĩ đại anh tuấn mê người như vậy, giờ phút này lại ôm cô ngủ, cô thật sự không nghĩ ra, anh sao lại như thế?

Cô sẽ không khờ dại nghĩ anh coi trọng mình, dù sao, anh vĩ đại, cao quý bất phàm như vậy, mà cô chỉ là một cô gái đã kết hôn không thể khiến người ta yêu thích.

Có lẽ, anh chỉ đồng cảm, thương hại cô, bố thí cho cô chút ấm áp thôi.

Trái tim Lê Hiểu Mạn vì ý thức được điểm này mà nhói lên.

“Long... Long Tư Hạo... Buông...” Cô nhỏ giọng gọi Long Tư Hạo, thấy anh chẳng những không phản ứng lại, còn ra vẻ ngủ say, hô hấp vững vàng.

Cô hơi híp mắt, đẩy anh: “Long Tư Hạo...”

Dù cô đẩy như thế nào cũng không đẩy anh ra được, dù cô có giãy dựa thế nào cũng không giẫy khỏi cái ôm của anh

Cuối cùng cô đơn giản cũng không từ chối, mang theo chút tức giận nặng nề ngủ trong lòng anh, dù sao cô cũng đã kết hôn, anh còn độc thân, có hại cũng chẳng phải mình cô.

Cô ở trong lòng anh tìm vị trí thoải mái nhất để ngủ, khoe môi mang theo mỉm cười, tay ôm lấy cổ anh.

...

Hôm sau.

Lê Hiểu Mạn trợn mắt mở mắt, hiện ra trước mắt cô là khuôn mặt anh tuấn của Long Tur Hạo, giờ phút này khuôn mặt đó mang theo nụ cười mỉa hoặc, đôi mắt hẹp dài đen như mực sâu thẳm nóng bỏng nhìn cô.

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tur Hạo mà giật mình sửng sốt một hồi, lập tức rời khỏi cái ôm của Long Tur Hạo, vén chăn lên xuống giường.

Chăn vừa được kéo lên, thân hình trần trụi của Long Tur Hạo đập thẳng vào mắt cô.

“A...” Cô hét lên một tiếng, lập tức nghiêng người đi, cắn môi: “Long Tur Hạo, anh mau mặc quần áo vào!”

Cô vừa dứt lời, lưng chợt cứng đờ, bị Long Tur Hạo từ sau lưng bế lên, hơi thở của anh như tấm lưới vô hình xiết chặt lấy cô, cô chợt có lỗi giác không thể trốn được.

“Anh...” Lê Hiểu Mạn thờ dốc vì kinh ngạc, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ lập tức ửng đỏ, đôi mi dài của cô không ngừng rung động, giống như chú bướm đang muốn bay không ngừng vỗ đôi cánh của

mình.

Cô không thể tiếp tục cùng anh như vậy, thân phận giữa bọn họ không cho phép bọn họ như vậy.

Mặc kệ Hoắc Vân Hy đối với cô như thế nào, cô phải có nguyên tắc và điểm then chốt của mình, chuyện ngoại tình gì đó, cô thật sự không hy vọng lại phát sinh trên người mình lần nữa.

Đó là điểm then chốt của đạo đức căn bản nhất, cô tuyệt đối không thể lại chạm đến.

Cô nhíu mày, dùng hết toàn lực mới đẩy được Long Tư Hạo ra.

Cô nhặt áo tắm trên đất lên che, nghiêng người đi, ngữ khí lãnh đạm: “Long Tư Hạo, nếu anh muốn chơi trò mập mờ mời đi tìm người khác, tôi thật sự không chơi nổi, tôi không muốn vì anh mà đeo tội danh ngoại tình trên lưng, xin anh đừng làm những chuyện hoang đường này với tôi nữa.”

Dứt lời, cô đang chuẩn bị vào phòng tắm liền bị Long Tư Hạo kéo cổ tay giữ lại.

“Long tổng, anh buông tay giùm!” Lê Hiểu Mạn liếc nhìn bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình, nâng mắt nhìn về phía Long Tư Hạo, bất ngờ chạm đến đôi mắt hẹp dài lạnh lùng, đôi mắt kia chiếu xạ một tia ánh sáng lạnh giống như lưỡi dao sắc bén đâm vào lòng cô.

Cô cứng người, nhíu mày, ngữ khí xa cách: “Long tổng, xin lỗi! Dừng ở đây được không? Tôi thực sự không theo nổi.”

Đôi mắt Long Tư Hạo híp lại, buông tay cô ra, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, khuôn mặt tuấn mỹ lãnh ngạnh, đưa tay nắm cằm cô: “Thật

không hổ là người vợ hiền của Hoắc Vân Hy, vì nó mà ngay cả chết cũng không sợ.”

Nói xong lời này, ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, nhích môi, kiên nghị mà lạnh lùng, xoay người khoác áo tắm trước mặt Lê Hiểu Mạn rồi rời khỏi phòng.

Thấy anh đi rồi, chân mày Lê Hiểu Mạn càng nhíu chặt, hóa ra chuyện cô che trước người Hoắc Vân Hy tối qua anh còn nhớ rõ, nhưng cô cũng không phải vì Hoắc Vân Hy, mà là vì anh, cô không muốn anh vì Hoắc Vân Hy mà đeo tội danh giết người trên lưng.

Hơn nữa, bọn họ là anh em, cô càng không thể khiến bọn họ vì cô mà xung đột.

Đứng một hồi, cô mới xoay người vào phòng tắm, đã thấy trong phòng tắm đặt sẵn quần áo cho mình, toàn là những nhãn hiệu đắt tiền.

Cô càng nhíu chặt mày, sao Long Tư Hạo đối với cô tốt như vậy?

Chương 134: Đầu đề tra nam tiện nữ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đứng một hồi, cô mới xoay người vào phòng tắm, đã thấy trong phòng tắm đặt sẵn quần áo cho mình, toàn là những nhãn hiệu đắt tiền.

Cô càng nhúu chặt mày, sao Long Tư Hạo đối với cô tốt như vậy?

Cô không biết là trên người cô có đáng giá hăn đối cô tốt địa phương, cho nên, hăn chính là cùng cô ngoạn ngoạn, lại hoặc là, chính là bởi vì thương hại cô mà thôi.

...

Thay quần áo xong, ra khỏi phòng tắm, lúc này cô mới nhớ tối qua bị Hoắc Vân Hy lôi đi, không kịp nói với Lâm Mạch Mạch một tiếng, sợ cô ấy lo lắng, cô lập tức lấy di động từ túi xách trên tủ đầu giường ra, thấy di động tắt máy, cô lập tức khởi động, lại phát hiện có hơn tám mươi cuộc gọi nhỡ, mấy chục tin nhắn chưa đọc.

Tất cả tin nhắn đều là anh ta gửi, nội dung đơn giản là hỏi cô đang ở đâu.

Mà hơn tám mươi cuộc gọi ngoài Lâm Mạch Mạch và ông nội của Hoắc Vân Hy gọi tới ba cuộc, còn lại đều là của Hoắc Vân Hy.

Thấy ông nội của Hoắc Vân Hy cũng gọi ba cuộc, Lê Hiểu Mạn nhúu

mày, đang muốn gọi lại, trùng hợp là ông nội Hoắc Vân Hy - Hoắc Nghiệp Hoảng liền gọi qua.

Ngây người một lát, cô mới nghe điện thoại: “Ông nội...”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói nghiêm khắc của Hoắc Nghiệp Hoảng: “Mạn Mạn, vì sao di động không gọi được? Lập tức về đây.”

Trong giọng nói của Hoắc Nghiệp Hoảng mang theo chút tức giận, nói xong liền cúp máy.

Trong ấn tượng của Lê Hiểu Mạn, Hoắc Nghiệp Hoảng nói chuyện với cô chưa từng nặng nề nghiêm khắc như vậy, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ Hoắc Vân Hy nói gì đó với ông nội?

Cúp máy, cô cúi đầu vội vàng chạy ra ngoài phòng ngủ lại đụng vào lồng ngực quen thuộc.

Vì ngực người nào đó rộng qua, Lê Hiểu Mạn bị đụng đau mũi.

Cô nhúu mày, đưa tay xoa mũi, nâng mắt lên thấy ánh mắt thâm trầm như mực của Long Tư Hạo, đôi mắt đen kìa như nam châm hút lấy tầm mắt cô.

Anh đã ăn mặc chỉnh tề, áo sơ mi trắng muốt, không đeo cà- vạt, cổ áo mở rộng gợi cảm mà mịn hoặc, áo khoác Armani ka-ki hoàn toàn may thủ công càng tôn lên thân hình, khí chất cao quý bất phàm của anh.

Anh tuấn mỹ đến mức khiến người khác hít thở không thông, quanh thân đều tản ra hơi thở mê người khiến người ta không nhịn được đem tầm mắt dừng lại trên người anh thêm vài giây.

Cô không thể không thừa nhận, Long Tur Hạo đúng là người đàn ông đẹp trai vĩ đại hoàn mỹ nhất trên đời này, nhưng cô không có tư cách đứng bên cạnh người vĩ đại như vậy.

Cô sẽ không quên cô đã kết hôn, cho dù ly hôn, cô cũng là phụ nữ từng kết hôn, sao xứng với anh?

Cô nhìn anh một lúc lâu, lập tức lùi lại, ngửa mặt xa cách: “Xin lỗi, tôi không cố ý, tôi có việc gấp, xin đi trước.”

Dứt lời, cô đang muốn đi qua chỗ anh, Long Tur Hạo nắm cổ tay cô giữ lại.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn nâng mắt nhìn anh, nhíu mày: “Long Tur Hạo, tôi thật sự có việc gấp, mau thả tôi ra.”

Đôi mắt sâu thẳm của Long Tur Hạo híp lại, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, môi mỏng mím chặt, thanh âm trầm thấp lạnh lùng: “Đi đâu?”

Lê Hiểu Mạn vì giọng anh trầm thấp lạnh lùng như vậy mà trong lòng nghẹn lại, cô âm thầm điều chỉnh cảm xúc, mới nâng mắt lên liếc anh, khóe môi nở nụ cười nhạt nhẽo: “Đương nhiên là quay về Hoắc trạch.”

Nói xong, cô cắn cắn môi dưới.

Long Tur Hạo hơi híp mắt, ánh mắt sâu xa nhìn cô, bàn tay khế vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của cô, môi mím, thanh âm trầm thấp thanh nhuận, nghe không ra ngữ khí: “Đúng lúc tôi cũng về, để tôi đưa em về.”

Dứt lời, anh kéo tay cô đi ra ngoài.

Lê Hiểu Mạn thấy thế, nhướn mày trừng anh: “Long Tư Hạo, anh về là chuyện của anh, anh không cần... đưa tôi về, chúng ta về cùng nhau không thích hợp, lỡ như... Lỡ như Hoắc Vân Hy nói gì trước mặt ông nội, anh về cùng tôi không phải đúng lúc để người ta nắm đuôi sao?”

Long Tư Hạo rũ mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, vồ vồ khuôn mặt cô, đôi môi tiến sát lại gần tai nói nhỏ: “Như vậy đúng lúc, yên tâm, có anh ở đó, sẽ không để em chịu ủy khuất đâu.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh, mũi có chút ê ẩm, lời anh nói, nếu nói cô không động lòng là giả.

Vì sao anh tốt với cô như vậy? Không phải anh đang giận cô sao?

Cô bị anh bá đạo kéo đi, trực tiếp rời khỏi khách sạn quốc tế Đế Hoa.

...

Sau khi ngồi vào trong xe, cô nhìn nghiêng Long Tư Hạo, mím môi hỏi: “Long Tư Hạo, anh không giận em sao?”

Long Tư Hạo hạ mắt, sâu xa nhìn cô, mím môi: “Tức giận và anh đối với em tốt có liên quan gì đến nhau đâu.”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh một hồi lâu, thấy anh khởi động xe, cô rũ mắt, dùng giọng nói nhỏ nhất hỏi: “Vậy sao anh tốt với em như vậy?”

Cô nói rất nhỏ, nghĩ Long Tư Hạo không nghe thấy, không ngờ Long Tư Hạo đột nhiên duỗi tay, một tay ôm cô vào lòng, môi dán sát tai cô, thầm thì: “Anh muốn tốt với em lâu rồi.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn lại kinh ngạc nhìn hắn, thấy khuôn mặt tuấn

mỹ của anh nhu hòa, khóe môi cong lên mị hoặc, cô không tự giác cũng mỉm cười.

Chương 135: Đầu đề tra nam tiện nữ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Về tới Hoắc Trạch, Lê Hiểu Mạn và Long Tur Hạo một trước một sau đi về phía đại sảnh.

Long Tur Hạo đi trước, cô ở phía sau, cô hơi cố ý cách xa Long Tur Hạo một khoảng.

Thấy hành động né xa của cô, vẻ mặt Long Tur Hạo sâu xa, ánh mắt càng thâm trầm u ám, môi mím chặt.

Phía sau bọn họ đột nhiên truyền đến giọng nói quen thuộc.

“Mạn Mạn...”

Nghe tiếng, Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, liếc mắt nhìn Long Tur Hạo đi ở phía trước, thấy anh dừng cũng không dừng một chút, cô nhíu mày, không để ý đến Hoắc Vân Hy, mới vừa đi hai bước đã bị Hoắc Vân Hy đuổi theo kéo lại.

Hoắc Vân Hy nhìn cô chăm chăm: “Mạn Mạn, tối qua em đi đâu? Vì sao không nghe điện thoại của anh? Em...”

Cậu ta dừng lại, liếc Long Tur Hạo sắp tới đại sảnh, tiếp tục hỏi: “Tối qua có phải em ở chung với Long Tur Hạo không? Hai người...”

Lê Hiểu Mạn nâng mắt nhìn Hoắc Vân Hy, ánh mắt trong trẻo nhưng

lạnh lùng: “Chúng tôi làm sao? Hoắc Vân Hy, giữa tôi và anh ngoài chuyện ly hôn đã không còn lời nào để nói.”

Dứt lời, cô lạnh lùng bỏ tay cậu ta ra, xoay người vào đại sảnh.

Lúc này trong đại sảnh, Hoắc Nghiệp Hoảng ngồi trên sô pha da màu đen, trong tay cầm quả trượng mạ vàng, bên trên điêu khắc đồ án rồng vàng, vẻ mặt ông nghiêm túc, ánh mắt âm trầm làm cho người ta sợ hãi.

Long Tư Hạo khí chất cao nhã ngồi ở một bên, nhích môi, ánh mắt thâm trầm nhìn không ra biểu cảm.

Ngồi trên sô pha đối diện Hoắc Nghiệp Hoảng là Lý Tuyết Hà sắc mặt ngưng trọng, ngay cả thờ mạnh cũng không dám.

Trong đại sảnh vô cùng yên tĩnh, không khí ngưng trọng tràn ngập mùi thuốc súng, có loại bình yên trước bão táp.

“Ông nội, gọi con về có chuyện gì không?” Lê Hiểu Mạn đi đến trước mặt Hoắc Nghiệp Hoảng tươi cười nhìn ông, nói chuyện vô cùng tôn kính.

Lý Tuyết Hà bởi vì lần trước “bắt gian” nên giờ trong lòng vẫn tức giận với Lê Hiểu Mạn, ánh mắt cô hờn giận nhìn Lê Hiểu Mạn: “Không có việc gì không gọi cô về được à? Không có giáo dưỡng gì cả, ông nội lớn tuổi như vậy cũng không thường xuyên về thăm...”

“Câm miệng!” Hoắc Nghiệp Hoảng đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, ánh mắt khiến người ta sợ hãi nhìn Lý Tuyết Hà.

Lý Tuyết Hà bị Hoắc Nghiệp Hoảng dọa lập tức im miệng, dùng dư quang hung hăng trừng Lê Hiểu Mạn, lại ngay cả thờ mạnh cũng

không dám.

Hoắc Vân Hy theo sau đi đến bên cạnh Lê Hiểu Mạn, nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng cung kính chào: “Ông nội...”

“Đừng gọi ta là ông nội!” Ánh mắt Hoắc Nghiệp Hoảng phẫn nộ sắc bén nhìn Hoắc Vân Hy, cầm mấy tạp chí trên bàn ném lên mặt cậu ta, giận dữ hét lên: “Mày xem mày làm ra chuyện tốt gì, mặt mũi Hoắc gia bị mày làm mấy hết rồi.”

Hoắc Vân Hy thấy ông nội mình tức giận sắc mặt xanh mét, cậu ta nhíu mày, nhặt tờ báo lên, tiêu đề là hình cậu ta và Hạ Lâm, tiêu đề là Tổng giám đốc tập đoàn Hoắc thị Hoắc Vân Hy ngoại tình, nuôi bồ nhí, lén lút mang thai.

Cậu ta xiết chặt tờ báo trong tay, hai mắt sắc bén.

Lý Tuyết Hà thấy Hoắc Nghiệp Hoảng tức giận sắc mặt xanh mét, cô ta liếc Hoắc Vân Hy, sau đó nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng nói: “Ba, ba đừng giận, sao phải bực tức trong người, Vân Hy nó... Nó với Hạ Lâm cùng một chỗ, cái này không thể trách Vân Hy.”

“Câm miệng!” Hoắc Nghiệp Hoảng tức giận gõ quả trứng trong tay xuống sàn nhà, giận dữ hét: “Không trách nó trách ai?”

Lý Tuyết Hà ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, cả giận nói: “Cô đúng là vô dụng, ngay cả chồng mình cũng không quản được, sao Vân Hy lại cưới người vô dụng như cô nhỉ, kết hôn một năm ngay cả đàn (từ này nghĩa bậy quá) cũng không quản được một cái, còn không bằng Hạ Lâm người ta.”

Long Tư Hạo thấy Lý Tuyết Hà nói Lê Hiểu Mạn như vậy, ánh mắt anh rét lạnh, đang muốn lên tiếng, Hoắc Vân Hy lại bất ngờ nhìn mẹ

mình Lý Tuyết Hà nói: “Mẹ, chuyện này không liên quan đến Mạn Mạn, là con có lỗi với cô ấy.”

Kết hôn tới nay, Hoắc Vân Hy lần đầu tiên nói giúp Lê Hiểu Mạn trước mặt mẹ mình.

Chuyện này không chỉ khiến mẹ cậu ta kinh ngạc, Lê Hiểu Mạn cũng có chút ngạc nhiên, nhưng chuyện này không ảnh hưởng quyết tâm ly hôn với cậu ta.

Hoắc Nghiệp Hoảng vẫn dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn Hoắc Vân Hy, giận dữ hỏi nói: “Giờ mày định xử lý như thế nào?”

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy nhíu mày, nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, cậu ta đang muốn lên tiếng, Lê Hiểu Mạn lại nhanh hơn một bước.

“Ông nội...” Lê Hiểu Mạn gọi, nâng mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, ánh mắt bình thản, ngữ khí bình thản: “Ông nội, nếu Hạ Lâm mang thai đứa nhỏ của Hoắc gia, con cam nguyện rời đi, con sẽ cùng ly hôn với Vân Hy.”

Long Tư Hạo thấy cô nói với Hoắc Nghiệp Hoảng chuyện ly hôn, anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt nóng rực, khóe môi hơi hơi cong lên.

Lý Tuyết Hà nghe Lê Hiểu Mạn nói như vậy, cũng mang vẻ vui mừng, không ngừng nháy mắt với Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy còn vì Lê Hiểu Mạn nói muốn ly hôn mà sắc mặt khó coi, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Long Tư Hạo đang ngồi ngay ngắn bình chân như vại kia, Mạn Mạn nhất định là vì anh ta mới ly hôn với mình, nhất định là anh ta xui khiến.

Nhớ tới chuyện tối qua, cậu ta tức giận xiết chặt hai tay, nếu không

phải bởi vì ông nội ở đây, cậu ta nhất định qua đập cho anh một quyền.

Nhận được ánh mắt sắc bén phần hận của Hoắc Vân Hy, đôi mắt sâu thẳm của Long Tư Hạo híp lại, vẫn bình chân như vại như cũ, môi hơi nhếch lên kiên nghị mà lạnh lùng, mang theo hàn ý.

“Không được! Ông không đồng ý!” Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, chống quải trượng đứng lên, ngữ khí kiên quyết nói: “Mạn Mạn, ông nội biết con chịu ủy khuất, con yên tâm, chuyện này ông nội sẽ thay con làm chủ.”

Hoắc Nghiệp Hoằng nói xong, mặt âm trầm, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Hoắc Vân Hy, quải trượng trong tay tức giận chỉ vào cậu ta: “Mày dám cô phụ Mạn Mạn, hôm nay ông phải thay Mạn Mạn dạy dỗ lại mày.”

Dứt lời, ông gõ mạnh quải trượng xuống đất, giận hô: “Dì Trương, lấy roi da của tôi đến, nhanh lên.”

Chương 136: Bị phạt, tra nam ăn đòn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, hoàn toàn không nghĩ tới ông lại vận dụng gia pháp.

“Ông nội...”

Cô đang muốn lên tiếng, Hoắc Nghiệp Hoảng liền cắt lời cô, ánh mắt xin lỗi nhìn cô: “Mạn Mạn, Vân Hy vậy mà lại làm ra chuyện tổn thương tới con, nếu hôm nay ông không dạy dỗ nó, Hoắc gia chúng ta có lỗi với con rồi.”

Lý Tuyết Hà vừa nghe Hoắc Nghiệp Hoảng sẽ dùng gia pháp với Hoắc Vân Hy, bà xót con muốn bảo vệ Vân Hy, bước lên đứng trước mặt Lê Hiểu Mạn, ánh mắt phẫn nộ nhìn cô: “Đều là con yêu tinh khổng đở trứng được như cô hại người, Vân Hy cưới cô đúng là xui tám đời, đồ xúi quẩy.”

Lý Tuyết Hà nói xong, ánh mắt hung ác, giơ tay muốn đánh Lê Hiểu Mạn.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn căn bản không kịp né tránh, đúng lúc chỉ mảnh treo chuông, tay Lý Tuyết Hà bị một bàn tay rộng lớn khác giữ lại.

“A...” Lý Tuyết Hà thất thanh hét lên một tiếng, hai mắt kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo đang xiết tay mình đến sắp gãy, cổ tay đau khiến bà

nhíu mày, gào to đau đớn: “Đau... Đau... Tư... Tư Hạo... Con... Con làm gì vậy? Con nắm tay dì đau quá, mau... Mau buông tay.”

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo giữ chặt cổ tay Lý Tuyết Hà, cô kinh ngạc nhìn anh, vừa rồi anh cũng không ngồi gần Lý Tuyết Hà lắm, Hoắc Vân Hy gần Lý Tuyết Hà nhất còn chưa ngăn mẹ mình lại mà anh lại có thể giữ tay Lý Tuyết Hà lại trước khi đánh cô, tốc độ của anh quá nhanh, cô thậm chí còn chưa thấy rõ anh giữ tay Lý Tuyết Hà lại như thế nào.

Hoắc Vân Hy thấy mẹ mình nhíu mày, sắc mặt trắng bệch, đau đến toát mồ hôi, ánh mắt cậu ta sắc bén nhìn Long Tư Hạo, hai tay xiết chặt, nếu không phải ngại Hoắc Nghiệp Hoàng còn ở đây, cậu ta đã sớm đánh nhau với anh rồi.

Cậu ta nheo mắt, thanh âm lạnh như băng: “Long Tư Hạo, buông mẹ tôi ra.”

Long Tư Hạo nhìn Hoắc Vân Hy đang phẫn nộ, ánh mắt sâu thẳm lạnh lẽo, ánh mắt âm trầm lạnh lùng nhìn Lý Tuyết Hà, khóe môi cong lên, giọng lạnh như băng: “Hóa ra dì cũng sợ đau, cái gì cũng có phản lực, đánh người tay dì cũng đau thôi.”

Dứt lời, anh nhếch môi cười càng dọa người, ánh mắt trầm xuống, thả tay Lý Tuyết Hà ra.

“A...” Lý Tuyết Hà bị Long Tư Hạo thả ra, trọng tâm không vững, ngã về phía trước.

“Mẹ...” Hoắc Vân Hy thấy thế, lập tức vươn tay đỡ mẹ mình, sau đó xoay người, ánh mắt càng sắc bén phẫn nộ trừng Long Tư Hạo, sắc mặt xanh mét: “Long Tư Hạo, anh vậy mà dám đẩy mẹ tôi, mau giải thích với bà ấy.”

“Được rồi! Tư Hạo không sai.” Hoắc Nghiệp Hoằng vẫn ngồi một bên không nói gì bỗng rống lên, mắt ông đầy thâm ý nhìn Long Tư Hạo, lại nhìn về phía Lý Tuyết Hà, giận tái mặt giận dữ hét: “Lý Tuyết Hà, dám làm trò trước mặt tôi muốn đánh Mạn Mạn, trong mắt cô còn người ba này không? Nếu không phải Tư Hạo nhanh tay ngăn cản, hôm nay tôi phạt luôn cả cô, nếu để tôi thấy cô ra tay đánh Mạn Mạn nữa, cô liền cắt khỏi Hoắc gia cho tôi.”

“Ba... Người...” Lý Tuyết Hà nghe thấy lời Hoắc Nghiệp Hoằng nói, tức giận âm thầm xiết chặt hai tay, trong lòng lại hận thấu Lê Hiểu Mạn, bà vốn định nói gì đó, nhưng sau khi nhận được ánh mắt âm trầm khiến người ta sợ hãi của Hoắc Nghiệp Hoằng, cực kỳ không tình nguyện im miệng.

Lúc này, dì Trương đã mang roi da đến: “Lão gia, roi của ngài.”

Đưa roi da cho Hoắc Nghiệp Hoằng, dì Trương thờ dài nhìn Hoắc Vân Hy, lui xuống.

Bà thờ dài là vì bà đã ở Hoắc gia mấy chục năm nay, Hoắc Vân Hy là bà nhìn lớn lên, bà không hiểu nổi, trước đây Hoắc Vân Hy hiền lành, không hề lên mặt thiếu gia, rất được mọi người yêu quý, sao sau khi lớn lên lại biến thành cái dạng này?

Mạn Mạn tiểu thư tốt như vậy, sao cậu ấy không biết quý trọng chứ!

Trước kia bọn họ không phải rất tốt sao? Ai!

Lý Tuyết Hà nhìn roi da trong tay Hoắc Nghiệp Hoằng, lo lắng đẩy Hoắc Vân Hy ra sau mình: “Ba, không phải ba thực sự muốn đánh Vân Hy đấy chứ?”

Hoắc Vân Hy nhìn roi da trong tay Hoắc Nghiệp Hoằng, nhúu mày, bàn tay xiết chặt.

Lê Hiểu Mạn nhìn roi da trong tay Hoắc Nghiệp Hoằng, roi da kia được làm đặc biệt, bên trên có nhiều gai nhọn, một roi đánh xuống nhất định là da tróc thịt bong.

Hoắc Vân Hy tổn thương cô, cô đã sớm chết tâm với cậu ta rồi, cô giờ chỉ muốn ly hôn với Hoắc Vân Hy, cũng không muốn Hoắc Vân Hy vì cô mà bị ông nội xử phạt, vì cô thực sự không muốn dây dưa gì với tên cặn bã Hoắc Vân Hy này nữa.

“Ông nội...”

Cô nâng mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, mới vừa gọi một tiếng “Ông nội”, Hoắc Nghiệp Hoằng đã nhìn cô nói: “Mạn Mạn, con không cần khuyên ông, hôm nay không giáo huấn nó một chút không được.”

Lý Tuyết Hà nghe ông nói vậy, khóc nói: “Ba, vì sao ba phải làm vậy chứ? Vân Hy là cháu trai ruột của ba đấy!”

“Hừ...” Hoắc Nghiệp Hoằng hừ lạnh một tiếng, mặt âm trầm, ánh mắt phẫn nộ nhìn Hoắc Vân Hy: “Còn không quỳ xuống cho tao, thân là con cháu Hoắc gia, làm sai phải dững cảm gánh vác, nếu hôm nay mày còn chút lương tâm, một chút giác ngộ, cảm thấy có lỗi với Mạn Mạn thì quỳ xuống cho ta, nếu không cũng đừng trách ông nội trở mặt vô tình, đuổi mày khỏi tập đoàn Hoắc thị.”

Chương 137: Bị phạt, tra nam ăn đòn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy nâng mắt nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, ánh mắt cực kỳ phức tạp, trong mắt xẹt qua một tia giãy dụa, qua một lúc lâu, cậu ta mới xiết chặt hai tay, quỳ xuống trước mặt Hoắc Nghiệp Hoảng.

Lý Tuyết Hà thấy thế, hai mắt kinh hoàng nhìn cậu: “Vân Hy, con làm gì thế? Đứng lên.”

Hoắc Vân Hy nâng mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, lại nhìn về phía Lý Tuyết Hà: “Mẹ, con có lỗi với Mạn Mạn, con cam lòng chịu gia pháp.”

Dứt lời, cậu ta lại nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, thẳng lưng: “Ông nội, ra tay đi!”

Hoắc Nghiệp Hoảng nộ khí ùng ùng nhìn cậu ta, cả giận nói: “Cởi áo ra cho ta.”

Hoắc Vân Hy nghe vậy, nhú mào, đưa tay cởi hết âu phục và áo trong.

Lê Hiểu Mạn thấy thế nhăn mào, đang muốn lên tiếng, cổ tay mảnh khảnh của cô đã bị kéo lại.

Cô ngẩn ra, nhìn lên, đối diện với ánh mắt sâu xa của Long Tư Hạo, đôi mắt đen sâu thẳm như hố đen sâu không thấy đáy, khiến người

ta vừa nhìn liền không thoát ra được.

Đôi mắt đen như mực của Long Tư Hạo híp lại, ánh mắt lạnh nhạt liếc cô một cái, liền buông tay cô ra, ngồi trên ghế sô pha, mím chặt môi, ánh mắt khôi phục một mảnh ám trầm, càng thêm thần bí khó lường.

Anh giống như người ngoài cuộc đang thưởng thức trò hay.

Lê Hiểu Mạn thu lại ánh mắt dừng trên người Long Tư Hạo, thấy Hoắc Nghiệp Hoằng vung roi lên, không lưu tình chút nào quất lên người Hoắc Vân Hy.

Một roi này, Hoắc Nghiệp Hoằng ra tay không nhẹ, Hoắc Vân Hy chịu một roi này nhú mào, cúi đầu không kêu đau, mà trên lồng ngực trắng nõn của cậu xuất hiện một vết roi không nhỏ, nhìn cực kỳ ghê người.

Lý Tuyết Hà thấy thế, lấy tay che miệng, đau lòng nhìn Hoắc Vân Hy, nước nờ nói: “Vân Hy, mau cầu xin ông nội tha thứ, nói con sai rồi.”

Hoắc Vân Hy nhú mào, hai tay xiết chặt, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, môi mím chặt không lên tiếng.

Hoắc Nghiệp Hoằng lại giơ tay lên, lại thêm một roi đánh về phía Hoắc Vân Hy.

Lê Hiểu Mạn thấy thế, mắt nhìn về phía Hoắc Vân Hy, thấy cậu vẫn không tránh, cô nhăn mào.

Một roi này lại rơi xuống người cậu ta, trên ngực lại có thêm một vết roi, lần này còn mạnh hơn lần trước nên miệng vết thương càng sâu, máu đỏ tươi từ miệng vết thương chảy xuống, nhìn mà khiến lòng

người run rẩy.

Lý Tuyết Hà thấy thế, lại khóc không thành tiếng.

Lê Hiểu Mạn nhìn vết roi rướm máu trên ngực Hoắc Vân Hy, hai tay xiết chặt, thấy Hoắc Nghiệp Hoằng lại vung roi về phía Hoắc Vân Hy, cô gọi một tiếng ông nội, nhào qua chắn trước người Hoắc Vân Hy.

“Mạn Mạn...” Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn nhưng không kịp thu roi.

Mà Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn lại chắn trước người Hoắc Vân Hy, ánh mắt anh trầm xuống, trong mắt có chút hoảng hốt, lập tức từ sô pha thượng tiến lên đưa tay bắt lấy roi, nhưng roi này Hoắc Nghiệp Hoằng dùng toàn lực, roi giống như một con giao long linh mãnh tuột khỏi tay anh, bởi vì quán tính vẫn dừng trên lưng Lê Hiểu Mạn.

“A...” Cô kêu lên một tiếng đau đớn, đôi mi thanh tú nhú chặt, sắc mặt trắng bệch, lưng nóng rát đau đớn khiến môi cô run nhè nhẹ.

“Mạn Mạn...” Roi của Hoắc Nghiệp Hoằng dừng ở trên người Lê Hiểu Mạn, ông lập tức ném roi xuống, đau lòng nói: “Mạn Mạn, con đúng là, con lại đây làm gì?”

Lê Hiểu Mạn chịu đựng đau đớn nghiêng người qua, lại đối diện với đôi mắt đen nhánh của Long Tư Hạo, đôi mắt sâu thẳm kia giờ phút này toát ra lửa giận, như một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào đồng tử cô.

Thấy môi anh khẽ nhếch, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng tràn đầy lo lắng, cô nhú mày càng chặt, có chút chột dạ chuyển tầm mắt đi nhìn về phía Hoắc Nghiệp Hoằng: “Ông nội, con... Không sao đâu!”

Đau đớn trên lưng khiến cô đứng không vững thân mình lay động, bỗng nhiên một bàn tay đỡ lấy cô.

Lê Hiểu Mạn liếc mắt nhìn bàn tay đặt ở bên hông đỡ lấy cô, ngẩng đầu lên, thấy người đỡ mình là Hoắc Vân Hy, ánh mắt cô lạnh lùng, đẩy tay cậu ta ra, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng đăm đăm: “Tôi không cần anh quản.”

Chân mày của Hoắc Vân Hy nhíu chặt, cảm xúc phức tạp nhìn cô, vừa rồi lúc cô chặn trước người mình, cậu khiếp sợ không thôi, đáy lòng lại rung động.

Lý Tuyết Hà cũng không ngờ Lê Hiểu Mạn lại chặn phía trước Hoắc Vân Hy, bà cũng khiếp sợ, ánh mắt vẫn tức tối nhìn Lê Hiểu Mạn, biểu tình tràn ngập khinh thường.

Hoắc Nghiệp Hoàng thấy Lê Hiểu Mạn sắc mặt tái nhợt, kêu lên: “Dì Trương, đỡ thiếu phu nhân lên lầu bồi thuốc.”

“Vâng!” Dì Trương lên tiếng, đến trước mặt Lê Hiểu Mạn, đau lòng nói: “Thiếu phu nhân, tôi đỡ cô lên lầu.”

Đôi mi thanh tú của Lê Hiểu Mạn nhíu chặt, để dì Trương đỡ mình, nâng mắt theo bản năng nhìn Long Tư Hạo, thấy anh vẫn lạnh lùng như trước, ánh mắt nhìn cô sắc bén lợi hại như kiếm, cô khẽ cắn môi dưới, lập tức thu lại tầm mắt, được dì Trương đỡ lên lầu.

Thấy Lê Hiểu Mạn lên lầu rồi, Hoắc Nghiệp Hoàng vẫn dùng ánh mắt phần nộ nhìn về phía Hoắc Vân Hy, mặt âm trầm, lạnh lùng nói: “Vị trí tổng giám đốc tập đoàn Hoắc thị mày đừng ngồi nữa.”

Chương 138: Đánh trả, khiến trách ác bà.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lý Tuyết Hà nghe lời này, kinh hoàng nhìn Hoắc Nghiệp Hoàn: “Ba... Ba nói lời vậy là có ý gì? Vân Hy là cháu trai ruột của ba, thằng bé không ngồi vị trí tổng tài, thế thì ngồi vị trí nào? Ba không phải muốn đuổi Vân Hy ra khỏi tập đoàn Hoắc thị chứ? Ba, Vân Hy không đúng, ba cũng đã đánh nó, nó cũng bị phạt, ba tha cho nó lần này được không?”

Hoắc Vân Hy nghe ông nội anh nói như vậy, nhú mào, mím môi không nói lời nào.

Hoắc Nghiệp Hoàn ánh mắt sắc bén liếc nhìn Hoắc Vân Hy, vừa nhìn về mặt thâm thúy Long Tư Hạo, giọng tương đối hòa nhã: “Tư Hạo, ông nội già rồi, tập đoàn Hoắc thị sẽ giao cho cháu, ông nội tin, cháu có năng lực, nhất định có thể...”

Còn không chờ Hoắc Nghiệp Hoàn nói xong, Lý Tuyết Hà liền quát to lên: “Ba, người có ý gì? Ba muốn cho cậu ấy làm tổng giám đốc tập đoàn Hoắc thị sao? Cậu ấy có tư cách gì? Tập đoàn Hoắc thị là tâm huyết của ba, nhưng những năm nay Vân Hy vì Hoắc thị bỏ ra không ít, chỉ như vậy người liền đuổi nó khỏi tập đoàn Hoắc thị, đối với nó như vậy không công bằng.”

Hoắc Nghiệp Hoàn nhìn Lý Tuyết Hà, mặt âm trầm: “Tập đoàn Hoắc thị là một tay ba sáng lập, Tư Hạo là cháu không là người ngoài, nó là cháu trai ruột của ba, là trưởng tôn Hoắc gia, cho nó kế nhiệm

chức tổng tài tập đoàn Hoắc thị có gì không thể? Ba tin tưởng Tur Hạo trên thương trường là một người rất có năng lực, những cổ đông trong Hoắc thị cũng không có ý kiến”

Ông nói xong nhìn Lý Tuyết Hà, rồi nhìn phía Hoắc Vân Hy, nghiêm nghị nói: “Cháu sau này ở lại bên cạnh Tur Hạo, làm trợ lý của nó.”

Vốn không muốn lên tiếng nhưng khi Hoắc Vân Hy nghe thấy lời này, ánh mắt sắc lạnh liếc nhìn Long Tur Hạo, đưa mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoành: “Ông nội, cháu không đồng ý!”

Anh có thể rời tập đoàn Hoắc thị, nhưng tuyệt đối anh không làm trợ lý cho Long Tur Hạo.

“Không đồng ý cháu liền rút ra khỏi Hoắc thị.” Khuôn mặt Hoắc Nghiệp Hoành âm u nhìn Hoắc Vân Hy nói, sau đó nhìn về phía Long Tur Hạo, cất giọng ôn hòa: “Tur Hạo, cùng ông nội vào thư phòng, ông nội có lời muốn nói với cháu.”

Đôi mắt thâm thúy Long Tur Hạo thu lại, môi mỏng nhẹ nhếch, cùng Hoắc Nghiệp Hoành lên lầu vào thư phòng.

Lý Tuyết Hà vừa thấy Hoắc Nghiệp Hoành cùng Long Tur Hạo lên lầu, không vui nói: “Lão gia tử uống lộn thuốc hay sao? Lại để cho Long Tur Hạo kế nhiệm làm giám đốc tập đoàn Hoắc thị? Nó xuất ngoại mười năm, đối với Hoắc thị không bỏ ra bất kỳ cái gì, nó dựa vào đâu?”

Sau đó bà đau lòng nhìn Hoắc Vân Hy: “Vân Hy nghe mẹ, vị trí tổng tài Hoắc thị, tuyệt đối con không thể cho Long Tur Hạo, con bị thương nặng như vậy, mẹ đỡ con lên lầu bôi thuốc.”

Hoắc Vân Hy không nói tiếng nào, ánh mắt lạnh như băng, khuôn

mặt anh tuần biểu cảm hờ hững

...

Trên lầu vú Trương đang giúp Lê Hiểu Mạn, đưa thuốc tốt.

“Thiếu phu nhân, cô đối với Nhị thiếu gia tốt như vậy, tôi thật không rõ Nhị thiếu gia nghĩ như thế nào, không biết quý trọng cô?”

Lúc vú Trương nói vừa lúc lên lầu, ngoài cửa Lý Tuyết Hà và Hoắc Vân Hy đều nghe được.

Trong lòng Lý Tuyết Hà kiềm chế không nổi giận, vú Trương vừa vặn đụng phải họng súng của bà, sát khí bà đằng đằng đẩy cánh cửa đang khép hờ, đi vào tức giận nhìn vú Trương: “Vú Trương, bà chán ghét ở Hoắc gia phải không? Lại để cho tôi nghe được bà ở sau lưng Vân Hy nhà chúng tôi nói xấu, bà mau cút khỏi Hoắc gia cho tôi.”

Vú Trương thấy mặt Lý Tuyết Hà đầy tức giận, bà cúi đầu khẽ nói: “Phu nhân, tôi không có nói xấu Nhị thiếu gia, tôi là...”

“Đủ rồi.” Lý Tuyết Hà nghiêm nghị cắt đứt lời vú Trương, không vui nói: “Hoắc gia bỏ tiền ra thuê bà tới làm việc, không phải để bà đến làm loạn khuê môi múa mép, tuổi tác cũng đã cao, sắp bước chân vào quan tài, còn nhiều lời như vậy, còn không xuống lầu lau nhà? Thật không biết tại sao lão gia tử lại giữ lại bà lão phế vật ở Hoắc gia làm gì?”

“Dạ!” Vú Trương bị Lý Tuyết Hà mắng là phế vật, sắc mặt có chút tái nhợt, bà cúi đầu, lo lắng nhìn Lê Hiểu Mạn, liền rời khỏi phòng, trên khuôn mặt đã đầy nước mắt từ bao giờ.

Bà ở Hoắc gia mấy mươi năm, lão gia tử không có mắng bà, hôm

nay lại bị Lý Tuyết Hà mắng một trận, trong lòng bà không chịu được?

Lê Hiểu Mạn thấy Lý Tuyết Hà đối xử với vú Trương ở Hoắc gia mấy mươi năm không tốt, con mắt trong veo của cô híp lại, trên danh nghĩa cô vẫn là Nhị phu nhân nên có chút ngại bà, cô giữ vững tôn kính, thanh âm không nóng không lạnh: “Mẹ, con muốn thay quần áo, mời hai người đi ra ngoài một chút”

Bởi vì trên lưng cô mới vừa bôi thuốc, quần áo còn chưa mặc xong, thấy Lý Tuyết Hà và Hoắc Vân Hy không có ý định đi ra, cô mới lên tiếng cho họ ra ngoài.

Nhưng Lý Tuyết Hà đối với cô vốn không vừa mắt lại vì câu nói này của cô như là chọc giận, bà như con mèo bị giãm đuổi đi thẳng đến trước mặt Lê Hiểu Mạn, giơ tay liền cho cô một cái tát: “Cô đây là có thái độ gì? Cô nói chuyện với tôi như vậy sao? Yêu tinh không biết xấu hổ đi hại người, nếu không bởi vì cô, lão gia tử cũng sẽ không lấy vị trí tổng tài Hoắc thị của Vân Hy, để cho người không có chút cống hiến Long Tư Hạo kế nhiệm vị trí, tiểu tiện nhân, cô hại Vân Hy bây giờ chỉ có thể làm trợ lý cho Long Tư Hạo, cô vừa lòng chưa?”

Chương 139: Đánh trả, khiến trách ác bà.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lý Tuyết Hà đặng đặng sát khí chỉ Lê Hiếu Mạn nói xong, lại giơ tay lên tát về phía Lê Hiếu Mạn.

Lần này, ánh mắt Lê Hiếu Mạn lạnh lẽo, bắt được tay của Lý Tuyết Hà.

Thấy vậy, Lý Tuyết Hà cùng Hoắc Vân Hy đều kinh ngạc nhìn cô, như không nghĩ tới cô sẽ làm như vậy.

Lý Tuyết Hà tức giận không kềm được nhìn Lê Hiếu Mạn, phẫn nộ đưa tay chỉ cô nói: “Tiểu tiện nhân, cô làm gì? Cô ăn gan báo, cô dám động thủ với tôi? Trong mắt cô còn bà mẹ chồng này hay không?”

Con mắt trong veo híp lại của Lê Hiếu Mạn, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng liếc nhìn Lý Tuyết Hà: “Mẹ, tư chất của mẹ con không xu nịnh, nhưng xin người đừng một câu tiểu tiện nhân, thân phận phu nhân này không để mẹ xỉ nhục, mẹ là danh môn phu nhân, không phải là người phụ nữ ngang tàn mắng người ở ngoài phố, còn nữa, con gọi mẹ một tiếng mẹ, là tôn kính mẹ, mẹ đánh con, con không nói, cũng là tôn kính mẹ, đừng tưởng rằng con dễ khi dễ, được một lần lại muốn được voi đòi tiên, con người có sức kiềm chế có hạn, con cầu nóng nảy còn nhảy tường, huống chi là con người, mẹ đừng ép con đại nghịch bất đạo!”

Dứt lời, cô lạnh lùng buông lỏng cánh tay Lý Tuyết Hà.

“Cô... Phản, tiểu tiện nhân cô, cô dám động thủ với tôi? Còn dám quở trách tôi? Hôm nay tôi không đánh chết cô cái đồ mất dạy!” Lý Tuyết Hà sát khí đầy mặt nhìn Lê Hiểu Mạn nói xong muốn xông lên động thủ.

Hoắc Vân Hy thấy vậy, lập tức đi lên trước, bắt tay mẹ anh lại, nhìn bà nói: “Mẹ, đủ rồi, mẹ đi ra ngoài trước, con cần nói mấy câu với Mạn Mạn.”

“Con còn có lời gì nói với tiểu tiện nhân này? Đối với hành động Hoắc Vân Hy bắt lấy cánh tay bà Lý Tuyết Hà vô cùng bất mãn.

Vì trong miệng bà cứ một câu lại tiểu tiện nhân khiến hoắc Vân Hy mày tuấn tú nhíu lại, gương mặt nổi lên tia không vui, thanh âm cũng lạnh mấy phần: “Mẹ, xin người đừng kêu Mạn Mạn là tiểu tiện nhân, cô ấy là bà xã của con, là con dâu mẹ, mẹ đi ra ngoài đi!”

Lý Tuyết Hà vốn còn muốn nói điều gì, nhưng thấy thái độ Hoắc Vân Hy lạnh xuống, bà hung hãn trợn mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, mới xoay người đi ra khỏi phòng.

Hoắc Vân Hy nhìn Lý Tuyết Hà rời khỏi đây, liền xoay người liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, trong tròng mắt nổi lên tia ưu tư phức tạp, có đau lòng, áy náy, tự trách, còn có không cam lòng...

“Mạn Mạn, để cho anh nhìn vết thương của em xem như thế nào?”

Anh nói xong chuẩn bị nhìn lưng của Lê Hiểu Mạn, lại bị Lê Hiểu Mạn trốn tránh.

Biểu cảm cô lạnh lùng, ánh mắt trong trẻo mà sắc lạnh nhìn Hoắc

Vân Hy: “Tôi bị thương thành cái gì cũng không liên quan tới anh, không cần anh quan tâm, mời anh đi ra!”

Hoắc Vân Hy thấy thái độ Lê Hiểu Mạn đối với anh lãnh đạm, trong lòng anh như bị ghim vào cây nhọn vậy rất đau, mi nhú chặt: “Mạn Mạn, anh biết lỗi rồi, xin em đừng dùng thái độ này đối với anh được không? Anh biết, em vẫn còn quan tâm anh đúng không? Anh sẽ cùng Hạ Lâm đoạn tuyệt quan hệ, chúng ta bắt đầu lần nữa được không? Sau này anh sẽ làm một người chồng tốt, xin em tin tưởng anh.”

Dứt lời, Hoắc Vân Hy liền muốn cầm tay Lê Hiểu Mạn, lần nữa bị cô tránh.

Cô lạnh lùng cong môi, ánh mắt nhìn Hoắc Vân Hy mang theo chế giễu: “A a... Hoắc Vân Hy, sớm biết ngày hôm nay hà cớ gì lúc trước, anh cùng Hạ Lâm quan hệ? Đứa bé trong bụng cô ấy anh không cần? A a... Tôi sớm đã không còn nghĩ cùng anh tiếp tục nữa, lãng tử như anh coi như quay đầu đi, nhưng cũng không còn khả năng tôi và anh tiếp tục làm vợ chồng, bây giờ tôi và anh chỉ có một con đường duy nhất để đi, chính là ly dị!”

Trong mắt Hoắc Vân Hy thoáng qua vẻ hoảng sợ, lập tức nói: “Không... Mạn Mạn, anh sẽ không cùng em ly dị. Tuyệt đối sẽ không!”

“Vậy chúng ta chỉ có thể gặp nhau trên tòa, mời anh đi ra” Lê Hiểu Mạn nói xong lạnh lùng nhìn Hoắc Vân Hy, sau đó xoay người, không muốn nhìn anh.

Hoắc Vân Hy thấy cô xoay người, vốn định lật tgân người nhỏ nhắn của cô lại, nhưng tay lại cứng đờ giữa không trung, không biết làm sao hướng tới.

Anh biết, cô còn đang tức giận, bây giờ chưa phải lúc cuống cuồng, anh nên cho cô thời gian,, anh sẽ dùng hành động để chứng minh với cô, anh thật sự biết lỗi rồi.

Anh sẽ yêu cô thật tốt.

Anh nhìn lưng cô, ngữ khí kiên định nói: “Mạn Mạn, em cho anh thời gian, anh nhất định sẽ làm cho em lần nữa tiếp nhận anh, sau này anh chỉ yêu duy nhất em”

Dứt lời, lông mày anh chau lại, xoay người ra khỏi phòng Lê Hiểu Mạn.

Sau khi Hoắc Vân Hy rời đi, Lê Hiểu Mạn mới xoay người, đôi mắt như nước trong veo của cô cơ hồ nổi lên một tầng hơi nước, nước mắt trong suốt theo khóe mắt chảy xuống.

Cô lạnh nhạt câu môi, đến bây giờ Hoắc Vân Hy mới nói trong lòng yêu cô, nếu là trước đây, cô nhất định sẽ vui mừng đến mất ngủ, nhưng bây giờ, cô đã không cần.

...

Thư phòng

Hoắc Nghiệp Hoành ngồi trên ghế da được nhập khẩu từ Châu Âu, biểu tình trên mặt có chút ngưng trọng: “Tur Hạo, con thật không muốn giúp ông nội quản lý tập đoàn Hoắc thị sao?”

Long Tur Hạo cũng ngồi dựa lưng trên ghế da đôi mắt thâm thúy co lại, ánh mắt âm trầm, khuôn mặt tuấn mỹ biểu hiện vẻ dửng dưng, cất giọng bình thản: “Ông nội, tập đoàn Hoắc thị có người, hẳn không cần cháu, cháu mới vừa tiếp nhận TE, sợ rằng không rảnh bận tâm

đến Hoắc thị, cháu còn có việc, cũng không cùng ông nội nói nữa.”

Nói xong, anh liền đứng lên, chuẩn bị rời thư phòng.

Thấy vậy, Hoắc Nghiệp Hoàn nhăn mày nhìn anh, trong ánh mắt có mấy phần áy náy: “Tur Hạo, cháu không muốn quản lý tập đoàn Hoắc thị, ông nội không miễn cưỡng, cháu, ông nội già rồi, cháu có thời gian thì trở về thăm ông nội một chút được không?”

Bước chân Long Tur Hạo hơi ngừng, trông mắt sâu xa, đôi mắt thâm trầm, mím môi không lên tiếng.

Hoắc Nghiệp Hoàn thấy anh không lên tiếng, trong mắt ông vẻ áy náy sâu hơn: “Tur Hạo, cháu không thể tha thứ cho ông nội sao? Đối với cái chết của mẹ cháu cháu còn nghi ngờ canh cánh trong lòng sao? Ông nội thật xin lỗi cháu, chẳng qua người đã mất, cho dù cháu không muốn họ Hoắc, nhưng cháu vĩnh viễn là con cháu Hoắc gia, đây là sự thật không thể thay đổi.”

Nghe được lời Hoắc Nghiệp Hoàn nói, khuôn mặt Long Tur Hạo trầm lãnh hơn, đôi mắt rét lạnh, nhưng chỉ trong chớp mắt, liền khôi phục che giấu sự thâm trầm, như hố sâu không thấy đáy.

Môi mỏng anh nhẹ nâng, biểu tình dửng dưng, giọng bình thản: “Cháu còn có việc, không cùng ông nội nói chuyện nữa”

Ngay lúc anh bước chân tới cửa thư phòng, Hoắc Nghiệp Hoàn sau lưng anh vang lên âm thanh: “Tur Hạo, có chuyện, ông nội hy vọng cháu có thể nhớ, Mạn Mạn là em dâu cháu, ông tuyệt đối không cho phép con cháu Hoắc gia làm chuyện ô nhục, bất kể cháu đối với Mạn Mạn có tâm tư gì, ông nội vẫn hy vọng cháu có thể giữ khoảng cách với con bé.”

Chương 140: Phúc hắc, làm chút chuyện khốn kiếp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo hơi ngừng bước chân lại, ánh mắt sâu thẳm âm trầm, môi mỏng hơi cong lên, lộ ra nụ cười cao thâm khó lường, giọng như vang lên từ nơi xa vô tận, giọng điệu bằng phẳng khiến người ta không nhìn ra được vui giận: “Ông nội vậy khoảng cách là khoảng bao nhiêu?”

Dứt lời, anh đi thẳng ra khỏi thư phòng, vẻ mặt cứng rắn mà kiên quyết.

Anh trực tiếp đi đến phòng của Lê Hiểu Mạn.

Lúc này, bởi vì bị Lý Tuyết Hà tát mà hơn nửa mặt bên phải của Lê Hiểu Mạn đã sưng đỏ lên, có thể thấy rõ ràng dấu năm ngón tay.

Long Tư Hạo đi vào phòng, ánh mắt sắc bén rơi vào trên mặt cô, ánh mắt của anh lập tức trở nên rét lạnh, sắc mặt của anh lạnh lùng mà quyến rũ, trong đôi đồng tử mị hoặc lòng người kia dần tràn đầy sự đau lòng.

Anh cất bước tiến lên, vươn tay ra khẽ vuốt bên má phải của cô, đôi mắt thâm thúy khóa chặt lấy cô, trong giọng nói trầm thấp không che giấu được sự đau lòng: “Sao em lại không bảo vệ mình như vậy? Em muốn để tôi thời thời khắc khắc trói em ở bên người như vậy sao? Phải không?”

Lời nói của anh quá mập mờ, nơi này là Hoắc Trạch, lúc nào cũng có thể có người giúp việc đi qua, không chỉ người giúp việc, còn có ông nội, Lý Tuyết Hà, Hoắc Vân Hy...

Nghĩ tới những người này, Lê Hiểu Mạn hít một ngụm khí lạnh, huống chi cửa phòng còn chưa có khóa, lá gan của Long Tư Hạo quá lớn, ở Hoắc Trạch, ai cũng biết thân phận của cô là em dâu của anh, anh lại vẫn dám chạy vào phòng cô.

Cô lui cách một bước dài, né tránh sự đụng chạm của anh, không nhìn tới biểu tình của anh, cô hơi rũ mi mắt, thờ ơ nói: “Sao anh lại vào đây?”

“Anh? A a...” Long Tư Hạo cười lạnh, tiếng cười như băng sương khiến người ta rùng mình, tiếng cười đó làm cho nhiệt độ trong phòng giảm xuống nhanh chóng, tiếng cười kia lọt vào trong tai Lê Hiểu Mạn khiến trái tim cô run rẩy, cô không ngước mắt lên nhìn anh, vẫn cụp mắt như cũ.

Đột nhiên, chiếc cằm trắng nõn của cô bị bàn tay của anh nâng lên, cô bị ép phải đối mặt với ánh mắt lạnh lẽo của Long Tư Hạo, ánh mắt kia tràn đầy lửa giận đang bùng cháy.

Môi mỏng của anh khẽ cong lên thành độ cong cao thâm khó lường, anh từ từ kè sát bên tai cô, hơi thở nóng bỏng phả vào da thịt sau tai cô, chọc cho cả người cô run lên, tai dần đỏ bừng.

Long Tư Hạo híp mắt lại, giọng nói trầm khàn say lòng người: “Không phải chỉ cần một câu đại ca của em là có thể phủi sạch quan hệ của chúng ta đâu, tôi sẽ không quên, lần đầu tiên em chiếm hữu tôi như thế nào.”

“Anh...” bởi vì lời của anh, mà Lê Hiểu Mạn như cảm thấy gió lạnh tạt

mạnh vào mình, đôi mắt trong veo như nước tức giận liếc nhìn anh, tại sao trên đời này có thể có người phúc hắc bá đạo như anh vậy?

Thấy cửa phòng không khóa, cử chỉ của bọn họ lại mập mờ như vậy, Lê Hiểu Mạn đẩy anh ra, cô nheo mắt lại liếc nhìn anh: “Long Tư Hạo, đừng nói với tôi đó là lần đầu tiên của anh, lấy thân phận địa vị của anh, không biết anh đã sớm trải qua bao nhiêu lần rồi, phụ nữ bên cạnh anh nhiều như cá bơi qua sông(*) vậy, anh muốn chơi ai thế nào thì tùy anh, nhưng tôi không chơi nổi với anh, xin anh tự trọng cho, tôi là em dâu của anh, vĩnh viễn đều là vậy.”

(*)过江之鲫: Qua giang chi tức: cá bơi qua sông, phép ẩn dụ chỉ nhiều người đến dẫn đến sự hỗn loạn

“Vĩnh viễn?” Long Tư Hạo híp mắt lại, ánh mắt đen như mực lóe lên sự lạnh lẽo, anh thâm trầm nhìn chằm chằm vào cô: “Nói như vậy, là em không chuẩn bị ly dị?”

Lê Hiểu Mạn đối diện với đôi mắt thâm trầm của anh, lãnh đạm nói: “Có ly dị hay không, thì đấy là chuyện của tôi, không phải ở trong phạm vi anh hai can thiệp.”

“A a... anh hai? Rất tốt!” Long Tư Hạo khẽ cong môi, anh thu hồi tầm mắt lại, đôi mắt như đại dương mênh mông, để cho người ta không tìm thấy bến bờ.

Dứt lời, anh xoay người cất bước ra khỏi phòng.

Sau khi anh rời đi, ngực của Lê Hiểu Mạn cứng lại, cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹt lại, cô ngã ngồi ở trên giường, trong đôi mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp.

Cô vịn chặt máy lại, một mực cụp mắt xuống, đôi đồng tử linh động

ấn dấu dưới hàng lông mi dài, đột nhiên, tiếng bước chân gáp gáp đột ngột vang lên, một đôi giày da Berluti màu đen xuất hiện ở trước mắt cô.

Cô híp mắt lại, vừa nâng mắt lên, đã đối diện với đôi mắt u tối, đôi mắt kia đen như mực, khiến cho người ta làm thế nào cũng không nhìn rõ được.

Lê Hiểu Mạn hơi ngẩn ra, đôi mắt mở to hơn, cô hơi không dám tin tưởng người đàn ông tuấn mỹ đứng ở trước mắt cô: “Long... Long Tur Hạo, không phải anh... đi rồi sao?”

Long Tur Hạo nhìn chăm chăm vào cô, môi mỏng hơi mấp máy: “Ai nói tôi sẽ đi.”

Dứt lời, anh ngồi xuống ở bên cạnh cô, anh trực tiếp vươn tay ra giữ lấy người cô để cô đối diện với anh, sau đó anh nghiêng người về phía trước, kề gần cô trong gang tấc.

Cử chỉ bất chợt này của anh nhìn như muốn hôn cô.

Chương 141: Phúc hắc, làm chút chuyện khốn kiếp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn khẽ chớp hàng lông mi, cô hơi lo lắng, vẻ bối rối thoáng lướt qua ánh mắt của cô: “Anh... Anh lại muốn làm gì? Anh...”

Long Tư Hạo nâng tầm mắt lên, rồi liếc nhìn cô, anh không đáp lại cô, mà cố ý cầm lấy túi đựng nước đá đắp lên nửa bên mặt sưng đỏ kia của cô, động tác xoa nhẹ nhàng.

Hai người cách nhau rất gần, hơi thở của cả hai đan xen dây dưa lẫn nhau, đều bị đối phương hít vào.

Lúc hít thở tất cả hơi thở mát lạnh của Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn hơi ngừng thở, thậm chí cũng không dám dùng quá sức để thở.

Nhưng vì hơi ngừng thở mà chính cô lại bị khó chịu.

Ngay khi cô cảm thấy mình sắp không nín nổi nữa, giọng nói trầm thấp của Long Tư Hạo truyền vào trong tai cô: “Em không sợ làm mình chết ngạt sao?”

Nghe vậy, khuôn mặt của Lê Hiểu Mạn đỏ bừng lên, cô ngược mắt thấy Long Tư Hạo đang nhìn chăm chăm vào cô, ý cười ranh mãnh ẩn giấu trong mắt.

“Anh...” Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, tức giận liếc nhìn anh: “Long Tư Hạo, anh thật sự là một...”

Long Tư Hạo không đợi cô nói xong, anh đã vươn tay ra nâng cằm của cô lên, ánh mắt khóa chặt vào cô, mấp máy môi hỏi: “Tôi thật sự là một cái gì?”

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, rồi cô trợn mắt nhìn anh: “Anh chính là một kẻ khốn kiếp.”

Long Tư Hạo híp mắt lại, ánh mắt sâu kín liếc nhìn cô, ý cười trong mắt càng tràn đầy, ngón tay cái của anh khẽ vuốt ve cằm cô: “Nói lại lần nữa, tôi là cái gì?”

Cô tức giận liếc nhìn anh: “Nói lại mười ngàn lần cũng giống vậy cả thôi, anh chính là một kẻ khốn kiếp.”

Long Tư Hạo nghịch bàn tay nhỏ bé của cô, khuôn mặt tuấn mỹ dần bao phủ một tầng mịn hoặc, anh liếc nhìn cô, nắm bàn tay nhỏ bé của cô để tới bên miệng, nhẹ nhàng hôn lên, môi mỏng cong lên: “Khốn kiếp, cách xưng hô này không tệ, Hiểu Hiểu, đây coi như là cách gọi yêu của em sao?”

Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, cô trợn mắt lên nhìn anh: “Yêu cái đầu anh ấy.”

Long Tư Hạo nâng tầm mắt lên, liếc nhìn cô đầy thâm ý, môi mỏng cong lên độ cong ưu mỹ: “Hiểu Hiểu, tôi không hy vọng em chỉ yêu đầu của tôi, em phải yêu từ đầu đến chân ủa tôi, nhất là nơi này.”

Long Tư Hạo liếc nhìn cô, kéo bàn tay nhỏ bé của cô đè ở ngực trái của anh, nơi đó cách trái tim anh rất gần.

Tay của Lê Hiểu Mạn run lên, cô liếc nhìn ngực anh, lúc này mới phát giác không biết tay cô đã nằm ở trong lòng bàn tay của anh từ lúc nào.

Cô rút tay lại, nhưng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Long Tur Hạo, cô híp mắt lại, tức giận liếc nhìn anh: “Long Tur Hạo...”

Long Tur Hạo khẽ nhưn mày, đôi mắt thâm thúy khóa chặt vào cô, ánh mắt tràn đầy ý cười, môi mỏng cong lên: “Tôi không ngại em gọi tôi là khốn kiếp, trên đời này chỉ có em mới có thể gọi tôi như vậy, đây là đặc quyền của em, hoặc em cũng có thể gọi tôi là Tur Hạo, em chỉ có thể chọn một hoặc hai.”

“Anh...” Lê Hiếu Mạn nheo mắt lại, cô trợn mắt nhìn anh, rồi bật thốt lên hai chữ “Khốn kiếp”.

Long Tur Hạo nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt trêu ghẹo liếc nhìn cô, môi mỏng khẽ sát bên tai cô: “Vậy có phải tôi nên làm chút chuyện khốn kiếp hay không, mới đúng với cái danh hiệu này?”

Dứt lời, nụ hôn nóng bỏng của anh in vào cằm cổ trắng nõn của cô.

Lê Hiếu Mạn iật mình, cô như chạm vào điện mà đẩy anh ra: “Long Tur Hạo, đừng đùa nữa, tôi thật sự không chơi nổi với anh đâu, anh bỏ qua cho tôi được không?”

Long Tur Hạo ngừng lại, anh híp mắt lại, rồi liếc nhìn cô: “Cho tới bây giờ tôi đều không chơi đùa với phụ nữ, nhất là em, tôi nghiêm túc với em.”

Bởi vì lời này của anh, Lê Hiếu Mạn chột kinh ngạc liếc nhìn anh, ánh mắt khẽ run: “Long Tur Hạo, anh... ngô...”

Long Tur Hạo đột nhiên cúi đầu xuống, chiếm hữu lấy đôi môi của cô, sâu cô thật hôn, rồi mới rời khỏi bờ môi căng mọng của cô, ánh mắt nóng bỏng liếc nhìn cô, trầm thấp nói: “Nói lại lần nữa, cho tới bây

giờ tôi đều không chơi đùa với phụ nữ, nhất là em, tôi nghiêm túc với em, để cho tôi nhìn vết thương của em.”

Anh khẽ vuốt ve bên mặt đã tiêu sưng đi rất nhiều nhờ chườm đá của cô, đôi mắt đen như mực tràn đầy đau lòng: “Sau này không cho phép lại để cho bất kỳ ai đánh em nữa, nếu em không bảo vệ tốt cho mình nữa, thì anh sẽ trói em ở bên người 24/24h.”

Sau đó, anh đưa tay ra cởi áo khoác mỏng trắng của cô.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, cô liếc mắt cửa phòng theo bản năng, thấy cửa phòng đang đóng, cô thoáng thở phào nhẹ nhõm, rồi mới ngược mắt lên nhìn về phía Long Tư Hạo: “Tôi đã không sao rồi, không cần nhìn.”

Dứt lời, cô chuẩn bị ngăn cản anh cởi áo khoác mỏng của cô xuống, ánh mắt rơi vào bàn tay anh, thấy lòng bàn tay phải của anh có vết máu, cô nhíu mày lại, giữ lấy tay anh, ánh mắt thoáng đau lòng: “Tay anh bị làm sao vậy?”

Cô ngược mắt liếc nhìn anh, đột nhiên nhớ tới một roi lúc Hoắc Nghiệp Hoàn đánh vào trên người cô, anh muốn ngăn cản, nhất định là khi đó tay anh đã bị thương.

Cô hít thật sâu, đôi mắt dần phủ tầng hơi sương, nếu lúc này nói cô không rung động chút nào, đó là giả.

Cô ngược mắt liếc nhìn Long Tư Hạo, khóe môi nổi lên nụ cười yếu ớt: “Long Tư Hạo, cảm ơn anh.”

Long Tư Hạo nhìn chăm chăm vào cô, môi mỏng kề sát bên tai cô, giọng nói trầm thấp tràn đầy từ tính: “Tôi không chấp nhận cảm ơn bằng miệng.”

Sau đó anh nhanh chóng cởi áo khoác trắng mỏng của cô ra, lúc ánh mắt rơi vào vết roi trên lưng cô, anh thu hồi tầm mắt lại, ánh mắt tràn đầy đau lòng, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve vết máu chói mắt kia, đôi mắt sâu thẳm thoáng qua một tia lệ khí.

Môi của anh dán vào trên lưng trắng nõn của cô, nhẹ nhàng in nụ hôn lên.

Lê Hiểu Mạn giật mình, cô ngồi yên không dám lộn xộn: “Long... Long Tư Hạo...”

Chương 142: Tôi là đàn ông bình thường (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo ngừng lại, anh quay người cô lại để cô đối diện với anh, anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, đôi mắt thâm thúy khóa chặt vào cô, ánh mắt đầy vẻ áy náy: “Hiểu Hiểu, thật xin lỗi! Là tôi không bảo vệ em cho tốt.”

Lê Hiểu Mạn khẽ cắn môi dưới, cô nhìn anh chăm chú, thấy vẻ áy náy trong mắt anh, cô không tự chủ được nâng bàn tay nhỏ bé áp lên khuôn mặt anh, cô khẽ nở nụ cười yếu ớt: “Chuyện này không liên quan đến anh, lúc ấy anh cách ông nội xa nhất, thậm chí đến ông nội cũng không thể nào thu roi lại, vậy sao anh có thể tới ngăn cản ông nội kịp? Huống chi, nếu không phải nhờ anh nắm lấy roi kia, giảm bớt lực của roi rơi xuống người tôi, thì không phải là tôi sẽ bị thương nặng hơn sao? Vì vậy, anh không cần phải cảm thấy áy náy, chuyện này thật sự không liên quan gì đến anh cả.”

Long Tur Hạo thấy bàn tay nhỏ bé của Lê Hiểu Mạn áp ở trên mặt mình, anh hơi thu tầm mắt lại, thuận thế nắm lấy bàn tay của cô, đôi mắt sâu thẳm nổi lên ý cười trêu ghẹo, ánh mắt như thiêu như đốt liếc nhìn cô: “Hiểu Hiểu, bởi vì đau lòng cho tôi nên em đang an ủi tôi sao? Phải không?”

Không dám nhìn vào ánh mắt như thiêu như đốt của anh, Lê Hiểu Mạn cụp mi mắt xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng đỏ, vừa rồi cô đã nói gì vậy? Vậy mà cô lại an ủi Long Tur Hạo? Cô nhất định là đã uống lộn thuốc rồi.

Cô đau lòng cho anh sao? Cô có không?

“Hiểu Hiểu...”

Giọng nói trầm thấp mỉa mai hoặc của Long Tư Hạo vang lên ở bên tai, cô vừa nâng tầm mắt lên, đôi môi đã bị anh chiếm lấy lần nữa, nụ hôn sâu như muốn rút lấy linh hồn của cô vậy.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa: “Mạn Mạn, cháu đã ổn hơn chưa? Mở cửa ra, ông nội có lời muốn nói với cháu.”

Nghe thấy tiếng của Hoắc Nghiệp Hoàng, Lê Hiểu Mạn nhanh chóng khôi phục lại tất cả lý trí, sắc mặt của cô trở nên trắng bệch, cô lập tức đẩy Long Tư Hạo ra, hơi lo lắng liếc nhìn anh: “Làm thế nào bây giờ? Ông nội tới, nếu để cho ông nội nhìn thấy anh ở trong phòng tôi, thì cho dù tôi có trăm cái miệng cũng không thể giải thích được.”

Cô ngược mắt lên dò xét quanh căn phòng, căn phòng này không đồng bộ phòng tắm, muốn trốn cũng không thể trốn được.

Long Tư Hạo nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh vươn tay ra, kéo cô vào trong ngực, đôi mắt thâm thúy khóa chặt vào cô, môi mỏng cong lên: “Ông nội muốn thì cứ để ông nhìn, tôi không cần phải trốn.”

“Mạn Mạn... cháu đã ổn hơn chưa? Ông nội có lời nói với cháu.”

Ngoài cửa phòng lại truyền tới giọng nói hòa ái của Hoắc Nghiệp Hoàng lần nữa.

Lê Hiểu Mạn vùng vẫy ở trong ngực Long Tư Hạo, ngược mắt liếc nhìn anh, thấp giọng nói: “Mau buông tôi ra.”

Sau đó cô điều chỉnh lại tâm trạng, rồi mới nhỏ giọng nói: “Ông nội, cháu vừa mới ngủ, ông chờ cháu.”

Dứt lời, cô lại ngược mắt liếc lên nhìn Long Tư Hạo lần nữa: “Cuối cùng thì anh muốn thế nào?”

Long Tư Hạo khẽ cong môi mỏng lên, dùng tư thế ưu mỹ xoay người cô lại, nhẹ nhàng để cô ở trên cửa.

Hoắc Nghiệp Hoảng đứng ở ngoài cửa, mà Long Tư Hạo lại để cô ở trên cửa, điều này khiến Lê Hiểu Mạn hít phải ngum khí lạnh, cô khẩn trương liếc nhìn anh: “Long... Long Tư Hạo, anh như vậy sẽ bị ông nội phát hiện đấy, cuối cùng thì anh muốn thế nào?”

Long Tư Hạo hơi cong môi, anh nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt nóng bỏng, anh cúi đầu xuống, in nụ hôn nóng bỏng vào mi tâm của cô, lên trán, mắt, mũi, trên gò má...

Lê Hiểu Mạn khẽ chống tay lên ngực anh, trái tim cũng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

Để có thể đứng chung một chỗ với anh, thì trái tim của cô thật sự cần có năng lực chịu đựng cực kỳ cường đại.

Cô vừa muốn mở miệng, lưỡi của Long Tư Hạo đã nhân cơ hội chui vào, anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt nóng bỏng như cũ, khoe miệng nở nụ cười cao thâm khó lường, giọng nói trầm thấp rõ ràng: “Tôi có thể đi trốn, tuy nhiên tôi có điều kiện?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt lên nhìn anh, híp mắt lại nói: “Điều kiện gì?”

Long Tư Hạo khẽ nâng cằm cô lên, rồi anh khẽ mổ hai cái lên bờ môi

căng mọng của cô, anh cười nói: “Tối nay dọn ra Hoắc gia.”

“Tối nay?” Lê Hiểu Mạn nhíu mày liếc nhìn Long Tư Hạo: “Tôi dọn ra Hoắc gia thì không thành vấn đề, nhưng nhất định phải tối nay sao?”

Long Tư Hạo nâng mắt lên, anh liếc nhìn cô, môi mỏng cong lên: “Tối nay em phải dọn ra Hoắc gia, tôi sẽ bảo Lạc Thụy đi đón em, hoặc là, tôi giúp em dọn, đáp ứng hay không đáp ứng?”

“Mạn mạn... Cháu còn chưa khỏe sao? Có phải thân thể không thoải mái hay không?” Ngoài cửa phòng truyền tới giọng nói lo lắng của Hoắc Nghiệp Hoảng lần nữa.

“Có đáp ứng hay không? Thế nào?” Long Tư Hạo híp mắt lại, anh sâu kín liếc nhìn cô, nhìn thế nào cũng thấy nụ cười trên môi tràn đầy phúc hắc.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh, trong lòng có cảm giác sắp rơi vào một cái bẫy rập, nghe thấy tiếng của Hoắc Nghiệp Hoảng truyền tới lần nữa, cô nhíu chặt mày lại, cắn răng, trợn mắt nhìn Long Tư Hạo: “Tôi đáp ứng anh, anh nhanh đi trốn đi.”

Thấy cô đáp ứng, ánh mắt của Long Tư Hạo tràn đầy ý cười, anh cúi đầu xuống, khẽ hôn lên môi cô: “Hiểu Hiểu, em tuyệt đối không thể đổi ý chuyện đã đáp ứng, nếu không, tự gánh lấy hậu quả.”

Dứt lời, anh bước dài đi thẳng về phía tủ quần áo duy nhất trong phòng, anh khẽ cau mày lại rồi mới đi vào.

Chương 143: Tôi là đàn ông bình thường (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thân hình của anh vốn rất cao lớn, tú quần áo còn không cao bằng anh, vì vậy anh phải khom người, rất không thoải mái, anh hơi nhăn mày lại, nếu không phải là vì Lê Hiểu Mạn, anh tuyệt đối sẽ không làm mấy chuyện như trốn ở trong tú quần áo đâu.

Nếu để cho Lăng Hàn Dạ biết chuyện này, không chừng anh ta sẽ nghĩ đủ trò để giễu cợt anh.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo đã trốn kỹ, cô đóng tú quần áo lại, sửa sang lại trang phục trên người, rồi mới mở cửa phòng ra.

Hoắc Nghiệp Hoảng đứng ở ngoài cửa phòng thấy cô mở cửa phòng ra, ông lo lắng nhìn cô, rồi mới hòa ái hỏi: “Mạn Mạn, sao bây giờ cháu mới mở cửa? Có phải thân thể rất không thoải mái hay không? Vết thương có nặng hay không? Còn đau không?”

Lê Hiểu Mạn âm thầm điều chỉnh lại tâm trạng, tận lực che giấu vẻ khẩn trương trong lòng, cô mỉm cười: “Cám ơn ông nội đã quan tâm, vết thương của cháu không nặng lắm, đã hết đau rồi.”

Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn cô chăm chú, rồi đi vào trong phòng.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, ánh mắt thoáng bối rối, cô nhanh chóng che giấu, cô hơi nắm hai bàn tay, sau đó đi vào.

Hoắc Nghiệp Hoảng chống quai trượng, ngồi xuống ghế sa lon bằng da thật ở trong phòng, ngẩng đầu thấy Lê Hiểu Mạn đứng, ông ôn hòa cười nói: “Mạn Mạn, đừng đứng như vậy, cháu ngồi xuống trước đi.”

Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu, rồi cô ngồi xuống mép giường cách Hoắc Nghiệp Hoảng không xa lắm, khoe mắt của cô vẫn luôn liếc nhìn tủ quần áo ở gần Hoắc Nghiệp Hoảng hơn.

“Mạn Mạn, cháu đang nhìn cái gì? Sao lại có tâm trạng không yên như vậy?” Hoắc Nghiệp Hoảng thấy cô nhìn chăm chăm vào tủ quần áo, cũng nhìn về phía tủ quần áo.

Lê Hiểu Mạn ngược mắt lên nhìn về phía Hoắc Nghiệp Hoảng, khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười yếu ớt, giọng nói hết sức tôn kính: “Ông nội, không phải ông nói có lời muốn nói với cháu sao?”

Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn cô rồi nhíu mày lại, dấu vết của thời gian đã in những nếp nhăn trên đôi tay đang nắm chặt quai trượng của ông, giọng nói mang đầy áy náy nói: “Mạn Mạn, chuyện Vân Hy thật xin lỗi cháu, ông nội thay mặt thằng bé nói xin lỗi với cháu, Vân Hy đã biết lỗi rồi, lần này cháu tha thứ cho nó đi, đừng ly dị với nó, ông nội tuyệt đối sẽ không đồng ý để các cháu ly dị đâu.”

Nghe thấy Hoắc Nghiệp Hoảng nói như vậy, Lê Hiểu Mạn đích khẽ cau mày lại, sau đó cô ngược mắt lên nhìn ông, ngữ khí kiên định: “Ông nội, có những lỗi lầm không thể tha thứ, Vân Hy đã xúc phạm ranh giới cuối cùng của cháu, cháu không thể tiếp tục sinh sống với anh ta được nữa, cháu không làm được.”

“Mạn Mạn...” Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn cô chăm chú, ông ôn hòa nói: “Mạn Mạn, cháu không thể tha thứ cho tội lỗi mà toàn bộ đàn ông trên thế giới này đều có thể mắc phải của Vân Hy sao? Ông nội thật

sự hy vọng cháu cho Vân Hy thêm một cơ hội, ông nội nhìn ra được, Vân Hy quan tâm đến cháu, chỉ cần cháu chịu cho thằng bé cơ hội này, nó nhất định sẽ đối xử với cháu thật tốt.”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt lên nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, cô nắm chặt tay lại, ánh mắt kiên định: “Ông nội, thật xin lỗi! Cháu không thể đáp ứng ông, cháu và Vân Hy đã không thể nào.”

Hoắc Nghiệp Hoằng nghe thấy cô nói như vậy, sắc mặt dần nghiêm túc hơn, giọng nói ôn hòa dần mang theo sự uy nghiêm: “Mạn Mạn, ông nội tuyệt đối sẽ không cho phép các cháu ly dị đâu, nếu cháu muốn ly dị với Vân Hy, thì trừ phi ông nội chết, coi như ông nội cầu xin cháu cũng không được sao? Có phải ông nội nhất định phải quỳ xuống xin cháu, cháu mới chịu đáp ứng hay không?”

Hoắc Nghiệp Hoằng nói xong, chống quai trượng, rồi chuẩn bị quỳ xuống.

“Ông nội...” Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn cả kinh, cô cao giọng nói, đang muốn tiến lên ngăn cản ông, thì thấy trong tủ quần áo truyền ra tiếng vang.

Cô lập tức vọt tới trước tủ quần áo, dựa lưng ở cửa tủ quần áo, không để cho Long Tư Hạo đang trốn ở bên trong đi ra.

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy cô dựa lưng vào cửa tủ quần áo, ông ta tự nhiên cũng nghe thấy tiếng động từ trong tủ quần áo truyền tới, ông ta sắc bén nhìn về phía tủ quần áo, giọng nói trở nên nghiêm khắc hơn: “Mạn Mạn, ai ở bên trong?”

Lê Hiểu Mạn thấy sắc mặt của Hoắc Nghiệp Hoằng đã dần nghiêm khắc hơn, cô cố gắng đè ép hoảng hốt trong lòng xuống, liếc nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng rồi mỉm cười nói: “Ông nội, cháu nghĩ ông nghe

làm rồi, không có ai ở bên trong cả!”

Đôi mắt sắc bén của Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn thẳng về phía Lê Hiểu Mạn, ông chống quai trượng đi lên trước, ôn hòa nói: “Mạn Mạn, cháu đi lên trước đi, để ông nội nhìn xem đã xảy ra chuyện gì? Ông nội muốn nhìn xem là ai dám trốn ở trong phòng của cháu?”

Chương 144: Bá đạo, em trốn không thoát đâu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe thấy Hoắc Nghiệp Hoằng nói như vậy, trái tim của Lê Hiểu Mạn đập rộn lên, cô cau mày lại: “Ông nội, thật sự không có ai mà.”

“Mạn Mạn, ông nội là vì tốt cho cháu, ông nội sợ lỡ như có người trốn ở trong đó gây bất lợi cho cháu, cháu bước lên trước đi.”

Hoắc Nghiệp Hoằng nói xong, rồi ông đưa tay ra kéo cô tới.

Hoắc Nghiệp Hoằng sắp bảy mươi tuổi, Lê Hiểu Mạn hết sức tôn kính ông, lúc ông kéo cô, tự nhiên cô cũng không dám dùng sức giãy giụa, nên dễ dàng bị Hoắc Nghiệp Hoằng kéo ra.

Mắt thấy Hoắc Nghiệp Hoằng kéo cô ra, rồi đưa tay ra mở tủ quần áo, trái tim cô như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Giờ phút này, cô thật hy vọng là mình là hành thổ tôn có thể chui xuống đất.

Cô lấy tay ôm kín mặt, chờ Hoắc Nghiệp Hoằng chất vấn cô tại sao Long Tư Hạo lại trốn ở tủ quần áo phòng cô.

Nhưng đợi một lúc lâu, cũng không thấy Hoắc Nghiệp Hoằng có bất kỳ phản ứng gì.

Cô mở mắt ra, thấy Hoắc Nghiệp Hoằng đứng ở trước tủ quần áo,

hai tay nắm quai trượng đang chống trên đất, ông chỉ nhìn vào trong tủ quần áo, cũng không ra tay lục soát.

Cô nhìn vào trong tủ quần áo, không phát hiện ra Long Tur Hạo, Lê Hiếu Mạn khẽ thở phào.

Để có thể kéo Hoắc Nghiệp Hoằng ra khỏi chỗ này càng sớm càng tốt, tránh để ông phát hiện ra Long Tur Hạo, cô đành phải liếc nhìn ông nói: “Ông nội, cháu đã nói là ông nghe lầm rồi mà, trong tủ quần áo không có ai cả, còn chuyện cháu và Vân Hy ly dị, ông nội cho cháu thêm thời gian, để cháu suy nghĩ thêm, rồi cháu sẽ cho ông nội một câu trả lời hài lòng.”

Hoắc Nghiệp Hoành Hoằng cô nói như vậy, cuối cùng thì trên mặt cũng lộ ra nụ cười hòa ái, ông nhìn thẳng vào tủ quần áo kia, rồi lại nhìn Lê Hiếu Mạn, hòa ái nói: “Mạn Mạn, ông nội vẫn luôn đối đãi với cháu như cháu gái ruột. Ở trong lòng ông nội, cháu vẫn là đứa bé ngoan thành thực, dũng cảm, kiên cường, có trách nhiệm, quan trọng nhất là thủ lễ, biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm. Ông nội không biết giữa cháu và Tur Hạo đã phát sinh chuyện gì, nhưng ông nội không hy vọng cháu và Tur Hạo đi lại quá gần, dù sao thằng bé cũng là đại ca của cháu và Vân Hy, có những lễ phép nên giữ thì phải giữ, ông không hy vọng có người bôi xấu môn phong của Hoắc gia, Mạn Mạn, ông nội là muốn tốt cho cháu, muốn tốt cho Vân Hy và Tur Hạo, hy vọng cháu sẽ không trách cứ ông nội nói nhiều.”

Nghe được những lời này của Hoắc Nghiệp Hoằng, Lê Hiếu Mạn cụp mi mắt xuống, hàng lông mi dài che giấu tất cả cảm xúc trong mắt cô: “Ông nội, cháu nghĩ nhất định là ông đã hiểu lầm cái gì rồi, ông yên tâm, cháu biết nên làm như thế nào.”

“Tốt lắm, ông nội không quấy rầy cháu nữa, hôm nay cháu ở lại đây, ăn cơm tối xong thì trở về, bây giờ cháu nghỉ ngơi cho khỏe đi!” Hoắc

Nghiệp Hoành mỉm cười nhìn Lê Hiếu Mạn, lại nhìn về phía tủ quần áo kia, rồi chống quai trượng ra khỏi phòng Lê Hiếu Mạn.

Thấy Hoắc Nghiệp Hoảng đi ra ngoài, Lê Hiếu Mạn cau mày lại, rồi mới đi lên phía trước đóng cửa phòng.

Cô xoay người lại, liền bị Long Tư Hạo chui từ trong tủ quần áo ra ẩn ở trên cửa.

“Long... Long Tư Hạo...” Cô cả kinh, đôi tay mảnh khảnh chống ở trước ngực anh, cô ngược đôi mắt tràn đầy lửa giận lên nhìn anh: “Long Tư Hạo, anh cũng nghe thấy những lời mà ông nội vừa mới nói đấy, tôi không muốn sau này ông nội hiểu làm cái gì nữa đâu, xin anh sau này đừng... Ngô...”

Long Tư Hạo không đợi cô nói xong, ánh mắt trầm xuống, cúi đầu xuống vồ lấy đôi môi căng mọng của cô, hôn cô mang tính trừng phạt.

“Ngô ngô... Long Tư Hạo, anh buông ra.” Lê Hiếu Mạn dùng sức đẩy anh ra, nhưng lại bị anh bắt được cổ tay mảnh khảnh.

Môi lưỡi của cô hoàn toàn bị anh chiếm cứ, cô thấy không đẩy được anh, thì tìm đúng cơ hội, cắn lên môi của anh.

Long Tư Hạo hơi nhăn mày lại, cũng không rời khỏi cô, đôi mắt thâm thúy khóa chặt lấy cô, ánh mắt mạnh mẽ không nhìn ra cảm xúc.

Anh vươn một tay lên, năm ngón tay thon dài men theo đỉnh đầu cô rồi vùi vào trong mái tóc đen mềm mại của cô.

Lê Hiếu Mạn ngược mắt lên đối diện với đôi mắt thâm thúy của Long Tư Hạo, thấy anh hơi cau mày lại, cuối cùng cô cũng không nhẫn tâm

cắn vào môi anh nữa.

Đôi mắt cô dần bị bao phủ bởi một tầng sương mờ, đôi mi thanh tú nhíu lại: “Long Tur Hạo, anh bỏ qua cho tôi được không?”

Long Tur Hạo nhíu chặt mày lại, anh thâm trầm liếc nhìn cô, môi mỏng nhẹ mân: “Hiểu Hiểu, cả đời này em cũng trốn không thoát đâu, tôi đã cho em một năm, nhưng em không thể cho mình hạnh phúc, vì vậy, sau hạnh phúc này của em, là do tôi mang tới.”

“Tôi không cần.” Lê Hiểu Mạn chống hai tay ở trên ngực Long Tur Hạo như cũ, cô lạnh lùng nhìn anh, lãnh đạm nói: “Long Tur Hạo, coi như là tôi cầu xin anh đi, đừng tới trêu chọc tôi nữa, đừng lại xuất hiện ở trước mặt tôi nữa, đừng nên nói dành hạnh phúc cho tôi nữa, đừng lại tới rung chuyển trái tim của tôi nữa, đừng làm bất cứ chuyện gì vì tôi nữa, xin anh hãy cách xa tôi ra, tôi hạnh phúc hay không hạnh phúc cũng không liên can tới anh, lấy thân phận địa vị của anh, anh muốn kiểu phụ nữ nào mà chẳng có, xin anh đừng lại tới dây dưa với tôi nữa.”

Mỗi câu mỗi chữ của cô đều như hóa thành lưỡi dao sắc bén hung hãn đâm vào trong lòng Long Tur Hạo, anh đau đến nổi vặn chặn mày lại, đôi mắt tràn đầy đau đớn.

Chương 145: Bá đạo, em trốn không thoát đâu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh không vui nắm ngón tay thon dài vào mái tóc đen mềm mại của cô nữa mà từ từ lui ra, áp lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, anh nhìn cô chăm chú, mím chặt môi mỏng, trầm giọng nói: “Tôi biết con đường yêu em sẽ rất khó khăn, nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc giữa chừng, từ lúc tôi quyết định đi vào cuộc sống của em, tôi chưa từng nghĩ tới dễ dàng rời đi, Hiểu Hiểu, trừ phi em hạnh phúc, nếu không, tôi sẽ không bước ra khỏi cuộc sống của em.”

Lời nói này của Long Tur Hạo sẽ dễ dàng khiến bất kỳ người phụ nữ nào nghe được cũng thấy cảm động đi!

Thế nhưng Lê Hiểu Mạn vẫn nói những lời độc ác với anh, cô lạnh lùng liếc nhìn anh: “Long Tur Hạo, thật xin lỗi, tôi nghe không hiểu ý anh nói, cũng thật sự không muốn hiểu, xin anh đừng dây dưa với tôi nữa, cuộc sống của tôi không cần có anh xuất hiện.”

Dứt lời, thừa dịp Long Tur Hạo không có chú ý, cô dùng sức đẩy anh ra, rồi mở cửa phòng ra, chạy ra ngoài.

Long Tur Hạo liếc nhìn bóng lưng chạy ra của cô, vẻ mặt sắc bén, đôi mắt thâm thúy tràn đầy cảm xúc phức tạp, đau đớn trong mắt anh, dần bị giấu đi, thay vào đó là sự thâm trầm khiến người ta suy nghĩ không ra.

.....

Sau khi rời khỏi phòng, Lê Hiểu Mạn trực tiếp xuống tầng dưới, chào hỏi với Hoắc Nghiệp Hoằng, nói có chuyện muốn trở về trước, còn không chờ Hoắc Nghiệp Hoằng đáp ứng, cô đã trực tiếp ra khỏi phòng khách.

Lý Tuyết Hà ngồi ở sau lưng cô mắng cô không có giáo dục, Hoắc Nghiệp Hoằng bảo Hoắc Vân Hy đã bôi thuốc tốt rồi đưa cô đi.

Lúc Hoắc Vân Hy trực tiếp lái xe đuổi theo, Lê Hiểu Mạn đã ra khỏi Hoắc Trạch, cô đang đi trên con đường trồng rất nhiều cây ngô đồng ở hai bên.

Thấy Lê Hiểu Mạn, anh ta trực tiếp lái xe đến phía trước cô, rồi mới đậu xe ở bên lề đường.

Sau khi xuống xe, anh đi thẳng tới phía trước Lê Hiểu Mạn, nhìn cô chăm chú: “Mạn Mạn, lên xe đi, anh đưa em về.”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt lên nhìn anh ta, đang muốn cự tuyệt, thì thấy một chiếc Rolls Royce Phantom lái tới.

Biết đó là xe của Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn hơi cau mày lại, rồi cô ngược mắt lên nhìn Hoắc Vân Hy, nở nụ cười rạng rỡ nói: “Được.”

Hoắc Vân Hy không ngờ là cô không chỉ sáng khoái đáp ứng, mà còn cười với anh ta, anh ta nhất thời có loại cảm giác được yêu mà sợ, không để ý vẫn còn ở ven đường, anh ta vội ôm cô vào trong ngực: “Mạn Mạn, có phải em đã tha thứ cho anh rồi hay không?”

Lúc Hoắc Vân Hy hỏi câu này, Long Tư Hạo vừa vặn lái xe đi qua bên cạnh bọn họ, nhưng anh lái rất chậm, vừa lái xe vừa nhìn hai người đang ôm nhau ở ven đường kia, ánh mắt u tối lạnh lẽo mà lẫm

liệt.

Giống như là có tâm linh cảm ứng vậy, Lê Hiếu Mạn vừa qua đầu, vừa vận dụng phải đôi mắt cho dù có cách lớp kính chắn gió cũng khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Cửa kính chắn gió từ từ hạ xuống, khuôn mặt đẹp trai của Long Tur Hạo rơi vào trong mắt Lê Hiếu Mạn, bờ môi mỏng kia khế cong lên, cực kỳ lạnh lẽo, nhất là đôi mắt u tối, chất chứa ý cười trào phúng, nhưng nụ cười này cũng không đạt tới đáy mắt, thâm trầm khiến người ta phải ớn lạnh, thân thể mảnh khảnh của Lê Hiếu Mạn không khỏi rùng mình.

Hoắc Vân Hy đưa lưng về phía xe của Long Tur Hạo, vì vậy nhất thời không chú ý tới anh, anh ta thấy đến nửa ngày mà Lê Hiếu Mạn cũng không phản ứng lại, lo lắng hỏi: “Mạn Mạn, sao vậy?”

Ngay sau đó, anh ta ngẩng đầu lên quay người sang, vừa vận thấy xe của Long Tur Hạo nhanh chóng lướt qua bên cạnh anh ta và Lê Hiếu Mạn.

Anh ta nheo mắt lại, liếc nhìn biểu tình lạnh nhạt của Lê Hiếu Mạn, anh ta cố đè nén tức giận trong lòng xuống, nhu hòa nói: “Mạn Mạn, lên xe đi!”

Lê Hiếu Mạn ngược mắt lên nhìn Hoắc Vân Hy chăm chú, cô đột nhiên cảm thấy xa lạ với người đàn ông trước mắt này, anh ta đã từng là người đàn ông mà cô yêu nhất, là người đàn ông mà cô muốn dựa vào cả đời, nhưng bây giờ, cô lại chỉ muốn nhanh chóng cách xa anh ta ra.

Cô dừng suy nghĩ trong đầu lại, vẫn ngồi vào trong xe, đây cũng là lần cuối cùng cô ngồi vào trong xe của anh ta.

Hoắc Vân Hy thấy cô ngồi vào trong xe, gương mặt tuấn tú nổi lên nụ cười trào phúng, sau khi đóng cửa xe giúp cô, anh ta mới đi vòng qua chỗ ghế lái, nghiêng người sang, đưa tay ra nắm lấy bàn tay lạnh như băng của cô: “Mạn Mạn, cảm ơn em đã chịu cho thêm anh một cơ hội, em yên tâm, anh nhất định sẽ đối xử với em thật tốt, tuyệt đối sẽ không phụ lòng em để em thương tâm nữa.”

Ánh mắt của Hoắc Vân Hy tràn đầy ý cười, sau khi nói xong thì anh ta khởi động xe.

Cô hơi nghiêng đầu, ngắm nhìn phong cảnh ngoài xe qua lớp cửa kính, vừa mới vào thu, hàng cây ngô đồng cao lớn hai bên đường đã bắt đầu thay màu xanh vốn có, đổi sang chiếc áo thu vàng.

Cơn gió thu thổi tới, lá cây ngô đồng chậm rãi rơi xuống, giống như con bướm màu vàng đang múa lượn trước gió.

Đối với những lời Hoắc Vân Hy vừa nói, đáy lòng của Lê Hiểu Mạn đã không còn bất kỳ kích thích hay gợn sóng nào, nếu đổi lại là trước kia, sợ rằng cô đã sớm cảm thấy hạnh phúc mà lệ tràn đầy khóe mắt.

Chỉ tiếc, hoa nở hoa tàn, cảnh còn người mất.

Bông hoa dù có xinh đẹp thế nào đi nữa rồi cũng sẽ có lúc héo tàn, tất cả mọi thứ xung quanh đều quen thuộc như cũ, duy chỉ ít đi cảm giác quen thuộc với anh ta.

Hoa nở hoa tàn năm lại năm, người đi lâu trống không lưu luyến, bỏ lỡ mùa hoa nở năm nay thì có có thể chờ đến sang năm, nhưng người đã bỏ qua sẽ còn trở lại sao?

Lê Hiểu Mạn ngồi bên cạnh không nói câu gì, cô chỉ nhìn ngoài cửa

xe, điều này làm cho Hoắc Vân Hy cảm thấy một tia khủng hoảng, anh ta đột nhiên vươn một tay ra, cầm bàn tay cô thật chặt lần nữa: “Mạn Mạn, nhất định đừng rời khỏi anh, được không?”

Lê Hiểu Mạn không lên tiếng, cô chỉ từ từ rút bàn tay ra khỏi tay của anh ta.

Bọn họ... từ đã từng quan tâm lẫn nhau... đến anh ta lạnh lùng thờ ơ ... rồi đến mức vừa gặp mặt đã ồn ào, đến hôm nay... đã không còn tiếng nói chung rồi.

.....

Trở lại biệt thự vợ Thúy Viên!

Lê Hiểu Mạn hoàn toàn không thêm chú ý đến Hoắc Vân Hy mà đi thẳng vào phòng khách, còn Hoắc Vân Hy thì tiến vào sau.

Thấy Lê Hiểu Mạn sắp xếp lại quần áo, anh ta nhíu chặt mày lại, đáy lòng tràn đầy cảm giác khủng hoảng cô muốn rời đi.

Chương 146: Bị nhốt, chân tướng bỏ thuốc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiến lên phía trước, anh ta nắm chặt tay cô, hai mắt gắt gao nhìn cô: “Mạn Mạn, em muốn làm gì? Em vẫn chưa tha thứ cho anh sao? Chúng ta không thể sống vui vẻ thật sao?”

Lê Hiểu Mạn dùng sức rút hai tay bị anh ta nắm chặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh: “Thật xin lỗi, tôi và anh không có cách nào sống tiếp được nữa, một năm qua mặc kệ anh đối với tôi lạnh lùng thế nào, mặc kệ anh bắt bẻ tôi ra sao? Trào phúng tôi, nhằm vào tôi, tôi đưa không để ý, vẫn cho rằng anh có thể hồi tâm chuyển ý, nhưng anh để tôi quá thật vọng rồi, anh chạm vào điểm mấu của tôi, tôi không cách nào cùng một người động chạm đến đạo đức hôn nhân, không chung thủy với tôi, không thể tiếp tục sống với người đàn ông không chung thủy với hôn nhân.”

Hoắc Vân Hy nghe lời cô nói, cánh tay trắng nõn cầm chặt, áy náy lấp đầy ánh mắt anh ta bị thay thế bằng sự giận dữ, anh ta ra sức bóp chặt tay cô, tức giận nói: “Lê Hiểu Mạn, tức giận cũng có mức thôi, em dựa vào đâu mà nói với anh như vậy? Chẳng lẽ em trung thành với hôn nhân hả? Em dám nói giữa em và Long Tư Hạo không xảy ra chuyện gì? Em dám nói em không lên giường với anh ta? Em dám nói em còn trong sạch?”

Hoắc Vân Hy nói khiến cho Lê Hiểu Mạn bị kích thích tức giận, sắc mặt lạnh lẽo đưa tay lên hung hăng tát anh ta một cái.

“Em dám đánh anh?” bị một cái tát, nửa mặt Hoắc Vân Hy sưng đỏ, in lại năm ngón tay, anh ta đỏ mắt nhìn Lê Hiếu Mạn, phần nộ không thôi, đang định đưa tay tát cô một cái.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn không hề né tránh mà ngược lại càng đến gần anh ta hơn, hếch cằm, ánh mắt sắc bén mà phần nộ nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, Lê Hiếu Mạn tôi hối hận vì đời này gả cho tên súc sinh không bằng cặn bã như anh, anh muốn đánh tôi sao? đánh đi, có gan thì hôm nay anh đánh chết tôi đi.”

Hoắc Vân Hy bị lửa giận lấp đầy đôi mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đưa tay lên không trung nhưng không hạ xuống.

Anh ta thu tay, gắt gao nắm chặt thành quyền, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, hung hăng nhìn cô hét lên: “Vì cái gì chứ? Lê Hiếu Mạn, vì sao em lại biến thành như vậy? Em như trước kia không được sao? Chúng ta lại bắt đầu lần nữa, anh bảo đảm sẽ không tổn thương em.”

So với Hoắc Vân Hy phần nộ, Lê Hiếu Mạn chỉ lạnh lùng nhếch môi, ánh mắt chằm chọc nhìn anh ta, trước kia cô không hiểu vậy mà cô lại gả cho người đàn ông ích kỉ như vậy.

Vậy mà anh ta còn mặt mũi yêu cầu cô quay lại? anh ta dựa vào đâu? Dựa vào anh ta sao? Anh ta làm sao mà trở về?

Cô lạnh lùng cười nhạt, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, anh còn muốn tôi như con ngựa ở nhà làm Hoắc thiếu phu nhân trong suốt sao? Anh dựa vào đâu chứ? Tôi biến thành như vậy còn không phải do anh ban tặng sao? như anh nghĩ đấy, tôi leo lên giường Long Tư Hạo, nhưng mà đó là kiệt tác của anh, là lễ vật kỉ niệm một năm kết hôn anh dành cho tôi, ngay cả vợ mình anh còn bỏ thuốc đưa cho người đàn ông khác được, chồng à, anh rộng lượng quá rồi đấy.”

Từ lúc kết hôn đến nay đây là lần đầu tiên Lê Hiếu Mạn gọi anh ta là chồng nhưng mà sao châm học đến thế.

Hoắc Vân Hy vì chữ chồng này mà ngần ra, sau đó đau đớn lan tràn, lời nói châm chọc của cô như con dao sắc bén hung hăng đâm vào lòng anh ta.

Anh ta nhăn mày đau đớn nghi hoặc nhìn cô, đôi bàn tay giữ chặt vai cô: “Cái gì mà bỏ thuốc? Lê Hiếu Mạn, em nói cho rõ, ý em là gì hả?”

Lê Hiếu Mạn lạnh lùng nhếch môi né tránh bàn tay anh ta, khinh thường nhìn anh ta: “Hoắc tổng, muốn người khác không biết trừ khi mình đừng làm.”

Hoắc Vân Hy nhìn cô khinh thường mình, lại tiến lên giữ chặt vai cô, đôi mắt phẫn nộ nhìn cô: “Lê Hiếu Mạn, anh chưa bao giờ bỏ thuốc em, em vì muốn ly hôn với anh mà vu oan cho anh sao?”

Ánh mắt Lê Hiếu Mạn sắc bén lạnh lùng, mà âm thanh lại như toát lên từ hàm băng: “Đúng thế, anh không bỏ thuốc tôi là tôi vu oan cho anh, là tôi tịch mịch muốn tìm đàn ông, cho nên mới tự bỏ thuốc mình, sau đó còn mang mình tới khách sạn gọi ba tên đàn ông bỉ ổi lấy lòng tôi nhưng mà tiếc quá, chúng bị Long Tư Hạo đánh cho bỏ chạy, cho nên tôi không kháng nổi dục tính phát tác mà lên giường với Long Tư Hạo rồi.”

Lê Hiếu Mạn nói xong gương mặt châm chọc cười tự giễu như hoa hồng đầy gai, đâm sâu vào tròng mắt Hoắc Vân Hy, trong lòng anh ta như đâm đầy gai, đau ngay cả thờ cũng khó.

Anh ta không tiếp nhận nổi mà lùi ra sau, hai mắt đỏ sẫm, nhìn cô hét lên: “Không thể nào, anh không làm vậy, anh chưa từng bỏ thuốc em,

anh chỉ là... chỉ là muốn tạo cảnh em ngoại tình... hiện trường giả mà thôi.”

“Haha... hiện trường giả...” Lê Hiếu Mạn lạnh lùng cười, khóe mắt rơi nước mắt: “Nhưng mà giả lại thành thật, Hoắc Vân Hy, không ngại nói cho anh đó là đêm đầu tiên của tôi đấy.”

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy như gặp phải đả kích, liên tục lùi ra sau, đôi mắt đỏ sẫm hoen đầy nước mắt.

Chương 147: Bị nhốt, chân tướng bỏ thuốc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy chỉ lạnh lùng tiến lên hếch cằm, ánh mắt trong trẻo nhìn anh ta châm chọc cười: “Nói cách khác, vợ anh là tôi đây dành thứ quý giá của mình cho anh lại bị anh đưa cho anh trai anh Long Tư Hạo rồi.”

“Không...” Hoắc Vân Hy không thể tiếp nhận sự thật hai tay ôm đầu ngồi xồm xuống đất, nước mắt hối hận và đau đớn tràn khỏi hốc mắt, đến lúc này anh ta mới nhận ra mình để ý cô đến thế.

Thì ra anh yêu cô, chỉ là không nhìn thấy rõ lòng mình mà thôi.

Nhưng anh ta lại tự tay đẩy cô cho người đàn ông khác, người đó lại là anh trai cùng cha khác mẹ của anh ta.

Anh ta nhìn hai tay mình, tim đau đớn sắp không thở nổi.

Lê Hiểu Mạn nhìn anh ta, thấy anh ta đau đớn như vậy nhưng cô không hề đau lòng, không biết từ lúc nào cô đã không đau lòng vì anh ta nữa.

Có lẽ là từ lúc anh ta thiết kế cô, thấy anh ta và Hạ Lâm ngoại tình... lòng cô đã chết rồi.

Cô không để ý đến Hoắc Vân Hy mà xoay người cầm quần áo xếp vào vali.

Hoắc Vân Hy thấy vậy đứng lên ôm lấy cô, vùi mặt vào cổ cô, mặc cho nước mắt hối hận chảy xuống, ướt nhẹp da thịt cô, âm thanh vì khóc mà khàn khàn: “Mạn Mạn, cầu xin em đừng đi, đừng rời khỏi anh có được không? Anh biết anh sai rồi, anh thật sự biết sai rồi, cầu xin em tha thứ cho anh.”

Dứt lời anh ta hôn lên cổ cô.

“Hoắc Vân Hy, anh làm cái gì vậy? Cút ngay.” Lê Hiểu Mạn cả kinh ra sức vịn vẹo thân thể, hai tay đẩy cánh tay anh ta đang ôm eo cô.

Lê Hiểu Mạn ra sức vùng vẫy, đôi mắt trong suốt như thiêu đốt lửa giận: “Hoắc Vân Hy, biến đi, anh đừng khiến cho tôi ghê tởm, từ lúc anh thiết kế tôi, cùng Hạ Lâm làm chuyện phản bội tôi thì anh đã không có tư cách nhìn thấy tôi rồi, cút ngay...”

Nghe thấy lời cô, đột nhiên Hoắc Vân Hy ngừng lại, hai mắt nhìn cô một hồi mới nói: “Mạn Mạn, em không cần đi, em chờ anh, nhất định phải chờ anh.”

Dứt lời anh ta nắm chặt tay cô, kéo cô vào phòng tắm.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn phần nộ nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, anh muốn làm gì? Buông tôi ra.”

Hoắc Vân Hy nhìn cô, bỏ lại một câu chờ anh ở đây liền xoay người ra khỏi phòng tắm, khóa trái cửa phòng.

Trong phòng tắm, Lê Hiểu Mạn thấy vậy không kịp chặn lại, cô vịn nắm cửa, một tay còn lại đập cửa, kinh hoàng hô: “Hoắc Vân Hy, anh làm cái gì? Anh tên điên này.”

Dù cô gọi thế nào thì bên ngoài vẫn không có tiếng đáp lại.

Mãi đến khi tay đập cửa mà đau, cổ họng cũng đau cô mới ngừng lại nhìn xung quanh phòng tắm.

Thấy nhà tắm chỉ có một cánh cửa sổ, nhưng cách mặt đất rất cao, căn bản cô bò không được.

Cô dựa vào cửa, sau đó trượt xuống đất, hai tròng mắt trong suốt dâng lên tầng hơi nước, nước mắt dần dần chảy xuống, vì sao Hoắc Vân Hy lại đối với cô như vậy?

Vậy mà anh ta lại nhốt cô trong phòng tắm, cái này còn không phải là cầm thú sao? cô mãi mãi không bao giờ tha thứ cho anh ta.

Hoắc Vân Hy nhốt Lê Hiếu Mạn trong phòng tắm xong liền rời đi.

Anh ta trực tiếp đến chỗ Lôi Dương ở biệt thự Nguyệt hồ.

Lôi Dương là bạn tốt của anh ta, là một thiếu gia nhà giàu, Lôi gia ở thành phố A cũng là gia đình giàu có, rất có tiếng tăm, chỉ là so với Hoắc gia và Lăng gia thì kém hơn một chút.

Lôi gia và Hạ gia có tiếng tăm cùng một cấp.

Mà Hạ Lâm là con gái của tổng giám đốc Hạ thị Hạ Thanh Vinh và người vợ thứ hai.

Mà người vợ đầu tiên của ông ta là mẹ của Lê Hiếu Mạn Lê Tố Phương.

...

“Lôi Dương... cậu lăn ra đây cho tôi.” Hoắc Vân Hy vừa tới biệt thự của Lôi Dương liền trực tiếp lên lầu đến thẳng phòng anh ta, phần nộ vừa đập cửa vừa hét.

Điều này là cho Lôi Dương đang cùng mỹ nữ trình diễn cảnh cấm cả kinh, trên người để trần mặt tuấn tam giác không hề đóng cửa.

Anh ta chưa kịp hỏi chuyện gì thì đã bị Hoắc Vân Hy hung hăng đấm một đấm đấm vừa đúng mặt anh ta.

Lôi Dương sững sốt, che mặt bị đánh, ánh mắt không vui nhìn Hoắc Vân Hy: “Vân Hy, cậu làm sao vậy? Cậu bị điên hả?”

Ánh mắt Hoắc Vân Hy sắc bén nhìn anh ta, cánh tay bóp cổ anh ta tức giận đặng đặng: “Tôi làm gì hả? Vậy cậu đã làm gì? Tôi chỉ bảo cậu nhân lúc cô ấy uống rượu say ý thức không rõ mà chụp mấy tấm hình cô ấy nằm với người đàn ông khác, chế tạo chuyện xấu, biến thành cô ấy ngoại tình... chỉ là giả mà thôi, vậy mà cậu dám bỏ thuốc cô ấy?”

Lôi Dương liếc nhìn Hoắc Vân Hy tức giận đặng đặng, lại nhìn đôi tay anh ta đang bóp cổ mình, không hề giấu diếm mà thừa nhận: “Ừ, tôi bỏ thuốc cô ta, cậu cho rằng chỉ chụp mấy tấm hình là có thể chứng minh cô ta ngoại tình sao? Chỉ có cô ta thật sự xảy ra quan hệ với người đàn ông khác thì mới thực sự là ngoại tình... cậu và cô ta ly hôn mới không bị ông nội cậu ngăn cản, cậu mới có thể thuận lợi cùng Lâm Lâm quang minh chính đại ở cùng một chỗ, Vân Hy, tôi chỉ muốn tốt cho cậu và Lâm Lâm, vậy mà cậu còn chất vấn tôi? Có anh em như cậu sao?”

Lôi Dương nhìn Hoắc Vân Hy nói xong nghi hoặc nhìn anh ta: “Sao cậu biết được, là Lâm Lâm nói cho cậu sao?”

Hoắc Vân Hy bắt được mấu chốt trong lời nói của anh ta, hai mắt càng phần nộ nhìn anh ta, tay càng bóp chặt cổ hơn: “Cậu nói gì? Hạ Lâm cũng biết chuyện này?”

Chương 148: Tạm thời làm vợ chồng hờ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Dương sợ run lên, che giấu cảm xúc sau đó nhìn anh ta nói: “Là tôi nói cho cô ấy biết, Vân Hy, dù cho tôi có bỏ thuốc cô ta thì chẳng phải vì cậu và Lâm Lâm sao? Cậu lại chạy tới đánh tôi là có ý gì? Đừng bảo với tôi là cậu vì Lê Hiểu Mạn.”

Ánh mắt Hoắc Vân Hy sắc bén hẳn nộ nhìn anh ta: “Lôi Dương, cậu nói rõ cho tôi, ngày đó cậu giấu tôi làm gì nữa?”

Lôi Dương thấy anh ta tức giận đặng đặng lúc này mới nói: “Không làm gì cả, chẳng phải bỏ thuốc cho cô ta rồi gọi ba người đàn ông đến sao? Không phải ngày đó tôi đã nói không biết là ai phá hủy kế hoạch của chúng ta, chưa chụp được gì không nói ngay cả camera của tôi cũng không thấy nữa, thậm chí ba người đàn ông tôi tìm về cũng biến mất không có tung tích.”

Lôi Dương mới nói xong, liền bị Hoắc Vân Hy đấm thêm một đấm.

“Lôi Dương, cậu cái tên hỗn đản này.” Hoắc Vân Hy tức giận đỏ mắt nhìn Lôi Dương, quăng thêm cho Lôi Dương một nắm đấm.

Lôi Dương bị trúng mấy cú đấm mặt mũi bầm dập, anh ta thấy Hoắc Vân Hy đánh đỏ cả mắt, lấy mu bàn tay lau mũi, thấy mu bàn tay dính máu, anh ta nhú mày quăng nắm đấm về phía Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy không tránh liền bị trúng.

Lúc anh ta đang ngốc lảng chuẩn bị đánh tiếp Lôi Dương, Lôi Dương nhanh chóng lùi ra sau vài bước, vẻ mặt tức giận nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, tôi thật không nghĩ tới cậu sẽ vì Lê Hiểu Mạn mà ra tay với tôi, cậu đặt Lâm Lâm ở chỗ nào hả? đặt tôi ở chỗ nào hả? cậu không rõ nếu cậu không thích Lê Hiểu Mạn thì tôi có thể bỏ thuốc cô ta sao? Cậu sẽ kích động đến mức đó sao?”

“Ai nói tôi không thích cô ấy?”

Hoắc Vân Hy đột nhiên hét lên, Lôi Dương còn bị lời của anh ta làm cho sững sốt.

Phản ứng lại, Lôi Dương nắm cổ áo Hoắc Vân Hy, vung lên nắm đấm, cả giận nói: “Hoắc Vân Hy, cậu có biết cậu đang nói gì không? Cậu xứng với Lâm Lâm sao? tôi nói cho cậu biết, nếu cậu để cho Lâm Lâm thương tâm thì tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu.”

Dứt lời anh ta buông Hoắc Vân Hy ra, buồn bực đập đồ trong phòng.

Thấy vậy, Hoắc Vân Hy xiết chặt nắm đấm, tức giận nhìn Lôi Dương sau đó mặt xanh mét xoay người ra khỏi phòng.

Anh ta rời khỏi biệt thự của Lôi Dương liền lái xe tới nhà của Hạ Lâm

...

Anh ta xuống xe liền tiến vào đại sảnh Hạ gia, lúc này Hạ Lâm đang nhàm chán ngồi trên sofa chơi di động liền thấy anh ta tới.

“Vân Hy, sao anh tới đây? Sao không gọi trước cho em?” vẻ mặt Hạ Lâm vui vẻ chào đón, ba mẹ cô ta ngồi đó mà còn thân thiết ôm cổ anh ta hôn lên môi anh ta.

Hoắc Vân Hy rũ mắt nhìn Hạ Lâm, sắc mặt không tốt, giọng điệu có chút lãnh đạm: “Vào phòng em trước đi.”

Hạ Lâm không nghe ra sự lãnh đạm trong lời nói của anh ta liền gật đầu xoay người nhìn ba mẹ: “Ba mẹ, con và Vân Hy lên lầu trước.”

Sau đó khoác tay Hoắc Vân Hy lên lầu.

Âm thanh của ba cô ta Hạ Thanh Vinh vang lên sau lưng: “Vân Hy, chuyện của con và Lâm Lâm đã bị phóng viên biết rõ, con định xử lý chuyện này như thế nào đây?”

Hoắc Vân Hy nghe vậy liền nhìn ông ta, thấy biểu tình ngưng trọng của ông ta, anh ta chau mày không nói gì thì mẹ của Hạ Lâm là Lưu Như Hoa lên tiếng trước.

“Cái này còn phải hỏi sao? đương nhiên là ly hôn với người chị phá hủy tình cảm của Lâm Lâm và người khác, sau đó kết hôn với Lâm Lâm, con tiện nhân không biết xấu hổ kia là con quạ đen muốn làm phượng hoàng bay lên ngọn cây, cũng không nhìn xem nó có xuất thân gì, một đứa con gái không có bối phận là con hoang có tư cách gì mà gả cho người nhà giàu?”

Lưu Như Hoa nói Lê Hiếu Mạn vô cùng trào phúng, lời nói này khiến Hoắc Vân Hy không ngừng nắm chặt nắm đấm, sắc mặt xanh mét ngay cả Hạ Thanh Vinh cũng thay đổi sắc mặt.

Ông ta cất lực áp chế lửa giận, ánh mắt sắc bén nhìn bà ta, sau đó nhìn Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm: “Lâm Lâm, con và Vân Hy lên lầu trước đi.”

Hạ Lâm nhìn Hạ Thanh Vinh sau đó gật đầu rồi khoác tay Hoắc Vân

Hy cùng anh ta lên lầu.

Hai người vừa lên lầu thì vẻ mặt Hạ Thanh Vinh tức giận nhìn Lưu Như Hoa: “Sau này bà nói chuyện chú ý một chút cho tôi, Mạn Mạn không phải là con hoang, nó là con gái của tôi.”

“Con gái ông?” hai mắt Lưu Như Hoa nheo lại, từ trên cao nhìn Hạ Thanh Vinh khinh thường nói: “Hạ Thanh Vinh, không phải ông nói Lê Hiếu Mạn đồ tiện nhân kia không phải con gái của ông và Lê Tố Phương sao? Không phải ông nói nó là con hoang sao? sao lúc này lại đồng ý nhận nó rồi hả? Hạ Thanh Vinh, ông đừng tưởng tôi không biết đến giờ ông còn nhớ mãi không quên người vợ trước không biết xấu hổ của ông, tôi nói cho ông biết, con gái của ông chỉ có một, đó chính là Hạ Lâm, Hạ Thanh Vinh ông có thành tựu như ngày hôm nay chính là dựa vào Lưu Như Hoa tôi, nếu ông còn muốn hai mẹ con thấp hèn ka thì mãi mãi biến mất cho tôi.”

Hạ Thanh Vinh bị lời của bà ta chọc tức, gân xanh nổi lên, hai tay xiết chặt nắm đấm, phẫn nộ nhìn bà ta: “Lưu Như Hoa, bà đừng có quá phận, nếu bà dám làm gì họ, tôi sẽ không bỏ qua cho bà.”

Lời này của Hạ Thanh Vinh tuôn ra sau đó tức giận rời khỏi phòng khách.

Lưu Như Hoa tức giận hét lên: “Hạ Thanh Vinh, chúng ta ly hôn đi.”

Chương 149: Tạm thời làm vợ chồng hờ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong phòng Hạ Lâm, Hoắc Vân Hy vẫn hút thuốc, cả căn phòng tràn ngập khói thuốc.

“Khụ... Khụ...” Hạ Lâm ho khan hai lần, ngồi xuống bên cạnh Hoắc Vân Hy, hai mắt nghi hoặc nhìn anh ta: “Vân Hy, anh làm sao vậy? anh không nên hút thuốc, quên em mang thai hả?”

Ghe hai chữ mang thai, Hoắc Vân Hy nheo mắt, tắt đầu thuốc hoảng hốt nhìn bụng dưới bằng phẳng của Hạ Lâm.

“Vân Hy...” Hạ Lâm vì anh ta nhìn làm cho mù mờ, hai mắt bối rối nhưng vẫn bị cô ta che lấp.

Hoắc Vân Hy nhìn cô ta hồi lâu, mới nói ra lời nói không có nhiệt độ: “Bỏ đứa bé đi.”

“Cái gì?” Hạ Lâm kinh ngạc, hai tròng mắt căng lớn, không dám tin liếc Hoắc Vân Hy, khóc nức nở hỏi: “Vân Hy, anh đang nói cái gì? Đó là con của chúng ta mà! vì cái gì muốn bỏ? Vì cái gì?”

Hoắc Vân Hy nhìn cô ta, ánh mắt vẫn lãnh đạm như cũ: “Đứa bé này sẽ trở ngại anh và Mạn Mạn quay lại với nhau, phải bỏ.”

“Quay lại? Anh và Lê Hiểu Mạn quay lại với nhau? Vân Hy, anh đang nói cái gì vậy?” hai mắt Hạ Lâm đẫm nước mắt mông lung nhìn Hoắc

Vân Hy, hai tay nắm chặt nhưng trong mắt đầy phần hận Lê Hiếu Mạn.

Đối mặt với Hạ Lâm khóc lóc, Hoắc Vân Hy chau mày: “Anh có lỗi với em nhưng anh sẽ không ly hôn với Mạn Mạn, cho nên chúng ta đừng ở đây đi.”

“Không... em không đồng ý...!” Hạ Lâm khóc nhào vào lòng Hoắc Vân Hy, hai mắt thâm tình nhìn anh ta: “Vân Hy, anh đã nói anh yêu em, sẽ lấy em vì sao đột nhiên thay đổi? em không muốn kết thúc ở đây với anh, em muốn gả cho anh.”

Hoắc Vân Hy cúi đầu nhìn Hạ Lâm đang nhào trong lòng mình, nâng cằm cô ta lên, ánh mắt sắc bén: “Ngày anh và Mạn Mạn kết hôn 1 năm, Lôi Dương có bỏ thuốc cô ấy, em đã sớm biết vì sao không nói cho anh?”

Hạ Lâm sợ run lên, nước mắt lưng tròng: “Vân Hy, anh biết rõ rồi sao? Ai nói cho anh?”

Hoắc Vân Hy lạnh lùng đẩy cô ta ra, sau đó đứng lên đưa lưng về phía cô ta, giọng nói lãnh đạm: “Nên nói anh đã nói hết, em bỏ đứa bé đi.”

“Không...!” Hạ Lâm gắt gao nhìn theo bóng lưng anh ta khóc hô: “Vân Hy, đó là đứa bé đầu tiên của chúng ta, em tuyệt đối sẽ không bỏ.”

Hoắc Vân Hy nhíu mày, giọng nói lạnh băng: “Anh sẽ không thừa nhận đứa bé đó, chúng ta đừng ở đây đi.”

Dứt lời anh ta kéo cửa rời khỏi phòng.

Hạ Lâm thấy anh ta đã hạ quyết tâm, cô ta nắm chặt nắm đấm, đấm

mắt lóe lên sự âm ngoan, lập tức hét lên: “Vân Hy, khoan đã, em đồng ý bỏ đứa bé, đồng ý dừng ở đây với anh, nhưng anh có thể đồng ý với em một chuyện được không? Hôm nay ở lại đây, ở ngày cuối cùng với em được không?”

Hoắc Vân Hy nghe xong lời của cô ta đứng tại chỗ không động.

Hạ Lâm nhếch môi cười tiến lên ôm anh ta từ phía sau: “Vân Hy.. Vân Hy...”

Anh ta chau mày, âm thanh lãnh đạm không che giấu được sự khàn khàn: “Lâm Lâm, đừng như vậy.”

“Vân Hy, để cho em làm người phụ nữ của anh thêm một lần có được không?” Hạ Lâm quyến rũ nói.

Cô a không biết xấu hổ đứng trước mặt Hoắc Vân Hy, hai tay ôm cổ anh ta, hôn anh ta, kiều mỹ nói: “Vân Hy, lại yêu em thêm một lần, một lần cuối, để cho chúng ta làm vợ chồng hờ một lần có được không? Thật sự là lần cuối.”

Hạ Lâm nói xong lời cuối cùng, thanh âm nức nở, ủy khuất nhìn Hoắc Vân Hy.

Cô ta khổ sở động lòng người làm cho Hoắc Vân Hy nhíu mày, biết không nên đồng ý cô ta nhưng thân thể đã không nóng khó chịu, nếu đó là điều kiện để cô ta đi phá thai, anh ta liền...

Hạ Lâm thấy anh ta chậm chạp không phản ứng chủ động vươn lười cuốn lấy tất cả của anh ta, hôn sâu, hai tay vội vàng cởi quần áo anh ta.

Hoắc Vân Hy rũ mắt nhìn cô ta nhưng không ngăn cản hay đáp ứng.

Chương 150: Khiếp sợ, Tổng giám đốc leo cửa sổ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Buổi tối, biệt thự Thúy Viên.

Lê Hiểu Mạn bị Hoắc Vân Hy nhốt trong phòng tắm, ngồi dưới đất chày nước mắt, giờ phút này hai mắt cô đã sưng đỏ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt.

Nhưng cô không khóc nữa, biểu tình lạnh lùng, ánh mắt lạnh như băng.

Điện thoại cô ở trong phòng đã vang lên mấy chục lần, vì là buổi tối, rất an tĩnh, nên cô nghe rõ ràng.

Chỉ tiếc, cô không thể nào đi ra ngoài, cũng không biết là ai gọi cho cô.

Nếu như điện thoại ở trong tay cô, cô đã sớm báo cảnh sát.

Trời đã tối, Hoắc Vân Hy còn chưa xuất hiện, cô thật sự không biết, rốt cuộc anh ta phải nhốt cô tới khi nào?

Lúc này, thanh âm không rõ lắm của thím Lâm truyền tới: “Thiếu phu nhân, Thiếu phu nhân, cô có ở trong phòng không? Thiếu phu nhân...”

Vì thím Lâm đứng ngoài cửa phòng kêu, cách một gian phòng tắm,

Lê Hiếu Mạn nghe không rõ.

Mà vì Hoắc Vân Hy khóa trái cả cửa phòng khách, còn mang chìa khóa theo, thím Lâm cũng không vào được.

Bà kêu hồi lâu, không nghe Lê Hiếu Mạn đáp lại, tưởng cô đã ngủ, liền rời đi.

Trong phòng tắm, Lê Hiếu Mạn dán vào cửa phòng tắm nghe một hồi, không nghe tiếng thím Lâm nữa, cô đứng dậy, vừa xoay người, liền thấy một bóng người từ cửa sổ duy nhất trong phòng tắm nhảy xuống.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn cả kinh, lập tức mở đèn phòng tắm, thấy rõ người từ cửa sổ phòng tắm tiến vào, lại là Long Tư Hạo.

Cô khiếp sợ trợn to hai mắt, sững sờ nhìn người đàn ông tuấn mỹ tuyệt luân trước mặt.

Áo sơ mi tơ tằm màu trắng, âu phục ka-ki Armani, tôn dáng người anh tuấn cao ngất của anh, trong phòng tắm, ánh đèn nhu hòa, khuôn mặt tuấn mỹ càng thêm thúy, đường nét rõ ràng mê người.

Cho dù từ ngoài cửa sổ nhảy vào, khí chất của anh vẫn cao quý, khí độ bất phàm, nhất là khí thế bức bách người từ trong tản ra như vương giả kia.

Anh thấy Lê Hiếu Mạn ở trong phòng tắm, ánh mắt thoáng qua vẻ kính ngạc, không nghĩ tới cô sẽ ở trong phòng tắm.

“Hiếu Hiếu...” Anh thấp giọng kêu, bước nhanh tới, ép cô vào cửa phòng tắm, vòng ở giữa hai cánh tay thon dài của anh, ánh mắt thâm thúy mị hoặc khóa chặt cô, môi mỏng khẽ nhấp, thanh âm trầm thấp

mơ hồ lộ ra tia không vui: “Tại sao không nhận điện thoại của tôi? Biết tôi sẽ đến, nên ở phòng tắm chờ...”

Anh đột nhiên ngừng lại, ánh mắt sắc bén rơi vào trên khuôn mặt đầy nước mắt của cô, nước mắt đã khô khốc và hai mắt sưng đỏ, nói rõ cho Long Tur Hạo, cô vừa khóc, hơn nữa khóc rất lâu.

Trong mắt anh nổi lên bão táp, cuốn lên nòng đậ hung ác, anh đưa tay nâng cằm cô, mắt ám trầm thoáng qua đau lòng nhìn cô: “Vì cậu ta mà khóc thành như vậy, em yêu cậu ta đến thế sao? Nếu thật sự không thể bỏ cậu ta, thì nghĩ cách đoạt cậu ta lại, có cần tôi giúp, có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn Long Tur Hạo, nước mắt trong hốc mắt trào ra lần nữa, trong lòng vì anh xuất hiện và lời nói của anh mà chua xót.

Thời điểm cô chật vật không thôi, người xuất hiện bên cạnh cô luôn là anh.

Thời điểm lòng cô bị lạnh thấu, người làm cô ấm lòng cũng là anh.

Cô nhất thời không biết nói gì, chẳng qua nhìn anh chăm chăm, tùy ý nước mắt rơi xuống.

Long Tur Hạo thấy cô không ngừng rơi nước mắt, anh nhíu mày, ánh mắt thâm thúy cuộn cuộn ưu tư phức tạp khóa chặt cô, mí mắt chặt môi mỏng, quanh thân tỏa ra khí lạnh.

Anh đột nhiên nắm cổ tay cô, kéo cô tới trước gương trong phòng tắm, thanh âm trầm thấp xen lẫn tia tức giận lạnh thấu xương: “Lê Hiểu Mạn, em nhìn bộ dạng em bây giờ đi. Một người đàn ông một tổn thương em hất lần này tới lần khác, thật sự đáng giá để em khóc

vì cậu ta sao?”

Nói tới đây, anh nâng cằm cô, lực độ rất nặng, ánh mắt che giấu đau đớn, môi mỏng lạnh lùng cười: “Còn em thật sự yêu cậu ta đến mức không cách nào tự kiềm chế sao? Cho dù cậu ta có con với người phụ nữ khác, cho dù cậu ta xưa nay không quý trọng em, không đau lòng em, em cũng cam tâm tình nguyện yêu cậu ta, cho dù yêu thống khổ như vậy sao?”

Lê Hiểu Mạn nhìn người phụ nữ mặt đầy nước mắt, tái nhợt tiều tụy trong gương, lại ngược mắt nhìn Long Tư Hạo, thấy biểu tình cứng rắn của anh, ánh mắt vô cùng sắc bén, quanh thân tản ra khí lạnh, cô nhíu mày nói: “Anh có thể nhẹ chút hay không? Anh bóp tôi đau. Ai nói tôi là vì yêu tên cặn bã kia mới không kiềm chế được mà khóc? Tôi là vì bị tên cặn bã kia nhốt trong phòng tắm mới khóc, tôi đói nên khóc không được sao? Còn nữa, điện thoại tôi ở bên ngoài, tôi không ra được, sao tiếp điện thoại của anh? Anh đường đường là Tổng giám đốc Tập đoàn châu báu TE, buổi tối không ngủ, leo cửa sổ vào làm gì?”

Long Tư Hạo nghe cô nói, trong mắt thoáng qua tia hung ác, lực độ tay tăng mấy phần, nhìn cô chăm chăm: “Cậu ta lại dám nhốt em trong phòng tắm?”

Vì anh tăng lực tay, Lê Hiểu Mạn bị anh bóp cằm đau, nhíu chặt mày, hai mắt lóe lên lửa giận, hét với anh: “Long Tư Hạo, anh bóp tôi đau.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo nhìn thấy cô nhíu chặt mày, anh mới ý thức mình còn bóp cằm cô, trong mắt xẹt qua đau lòng, một tay anh ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, ôm cô lên bồn rửa tay, cúi đầu xuống, hôn cằm cô, thanh âm trầm thấp hỏi: “Còn đau không?”

Lê Hiểu Mạn vì hành động thân mật của anh mà khuôn mặt vốn tái

nhọt đỏ bừng, cô không được tự nhiên né tránh nụ hôn của anh, dờn mắt nhìn vào gương, thấy hai người vô cùng thân mật trong gương, người đàn ông tuấn mỹ bất phàm, người phụ nữ thẹn thùng đáng yêu, mặt cô càng đỏ hơn, đưa tay đẩy Long Tư Hạo ra.

Chương 151: Khiếp sợ, Tổng giám đốc leo cửa sổ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Giờ phút này, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô như bị lửa nung vậy, nóng ran.

Cô bình phục tâm tình, ngược mắt lên nhìn Long Tư Hạo đang ngưng mắt nhìn cô, lòng lộ bộ, tim đập rộn lên.

Cô âm thầm hít thở, mới nhìn anh hỏi: “Long Tư Hạo, anh còn chưa nói, sao anh tới đây?”

Long Tư Hạo nhìn cô, vươn ngón tay thon dài ra vén sợi tóc bên má cô ra sau tai, môi mỏng khẽ nhấp: “Tôi không gọi em được, không yên tâm, nên tới.”

Một câu không yên tâm ngắn gọn của cô khiến Lê Hiểu Mạn xúc động, đáy lòng rung động.

Cô ngược mắt nhìn anh: “Vậy tại sao anh leo cửa sổ?”

Long Tư Hạo cúi người, sắc mặt nhu hòa, môi mỏng kề sát bên tai cô, chậm rãi khạc ra hai chữ: “Tôi thích.”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn cong môi, trợn mắt nhìn anh, ngay sau đó rũ mắt, thật ra anh không nói, cô cũng có thể đoán được, anh không muốn gây thêm phiền toái cho cô!

Hay là anh không chắc chắn Hoắc Vân Hy có ở nhà hay không, cho nên mới leo cửa sổ.

Bất kể nguyên nhân gì, tối nay anh leo cửa sổ thật sự quá có tình.

Cô ngược mắt nhìn anh lần nữa, trên mặt lộ vẻ tươi cười, giọng nhu hòa: “Không phải anh nói muốn tối nay tôi dọn ra Hoắc gia sao? Vậy anh có thể giúp hay không...”

Long Tur Hạo không đợi cô nói xong, ánh mắt sâu thẳm thoáng qua nụ cười châm biếm sáng quắc nhìn cô, tay thuận thế kéo cô vào ngực, môi mỏng cong lên: “Em muốn tôi giúp em dọn?”

Lê Hiểu Mạn đang chuẩn bị gạt đầu, Long Tur Hạo lại kề môi tới sau tai cô, thanh âm trầm thấp đầy từ tính: “Vậy tôi có lợi ích gì? Hử?”

Lê Hiểu Mạn chỉ cảm thấy sau tai nóng rần, không khỏi rụt cổ, nheo mắt nhìn anh: “Lợi ích chính là tôi mời anh ăn cơm.”

Long Tur Hạo nhướn mày, mắt đầy ý cười, trầm giọng nói: “Tôi không muốn ăn cơm, tôi muốn ăn em.”

Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, tức giận trợn mắt nhìn anh: “Long Tur Hạo...”

Long Tur Hạo đưa tay vuốt mái tóc đen của cô, khắc ra ba chữ mang theo cương chiều: “Nha đầu ngọc...”

Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, suýt chút nữa bị ánh mắt cương chiều của anh bám vào, cả trái tim cô đều run rẩy, Long Tur Hạo chính là yêu nghiệt, một yêu nghiệt có thể tùy tiện làm cho tinh thần người khác không yên.

“Tôi dẫn em ra ngoài trước.” Long Tur Hạo nhìn cô nói, liền buông cô

ra, sau đó hơi cúi môi, chạy hai bước, nhảy lên cửa sổ phòng tắm để như trở bàn tay.

Anh nhảy lên cửa sổ, rồi nhảy ra ngoài, đứng trên bệ cửa sổ, mắt không tới ba giây, tốc độ nhanh đến mức khiến Lê Hiểu Mạn chắt lưỡi.

Cô sững sờ đứng trong phòng tắm, liếc nhìn Long Tư Hạo nghiêng nửa người vào, anh sẽ vượt nóc bằng tường sao? “Vèo” một cái liền bay lên.

“Hiểu Hiểu, đi lên.” Long Tư Hạo đứng tại chỗ nhìn Lê Hiểu Mạn, cánh tay thon dài đưa về phía cô.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn phục hồi tinh thần, chớp chớp mắt: “Tại sao chúng ta phải leo cửa sổ?”

Long Tư Hạo nhướn mày, khóe môi nở nụ cười phúc hắc: “Như vậy giống bỏ trốn hơn.”

“Bỏ trốn?” Lê Hiểu Mạn giật giật khóe môi, tức giận nhìn anh: “Long Tư Hạo...”

Long Tư Hạo sâu kín nhìn cô: “Còn không lên, tôi liền đi.”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh, sau đó chạy hai bước, gắng sức bật lên, bắt được tay Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo lập tức nắm chặt cổ tay cô, thoáng dùng chút lực, kéo cô lên, cánh tay thon dài ôm lấy eo cô, kéo ra cửa sổ.

Vừa đứng lên bệ cửa sổ, Lê Hiểu Mạn nhìn xuống dưới, nơi này cách mặt đất ít nhất mười thước, cô sợ độ cao, bắp chân run rẩy.

Long Tur Hạo nhìn cô đang sợ hãi, môi mỏng cong lên, giọng kiên định: “Nhảy xuống.”

“Cái gì?” Lê Hiểu Mạn hoảng sợ trợn to hai mắt, hai chân mềm nhũn, ngã vào ngực anh, hai tay mảnh khảnh níu chặt cổ áo anh: “Tôi không muốn, tôi không muốn nhảy xuống, sẽ té chết.”

Long Tur Hạo thuận thế ôm chặt cô, ánh mắt thoáng qua tia buồn cười, môi mỏng khẽ sát bên tai cô, khẽ cắn rái tai cô, thanh âm trầm thấp: “Yên tâm, té không chết, chẳng qua té gãy chân gãy tay.”

Dứt lời, anh ôm ngang Lê Hiểu Mạn, bật người.

“A...” Lê Hiểu Mạn sợ hãi hét lên một tiếng, nhắm chặt hai mắt, hai tay ôm chặt cổ Long Tur Hạo, chỉ thiếu siết chết anh.

Chương 152: Kinh ngạc, Long thiếu sẽ làm... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bên tai giống như một luồng gió phất qua, chỉ mới mấy giây liền bình tĩnh lại, thanh âm trầm thấp của Long Tư Hạo vang lên bên tai cô: “Hiểu Hiểu, em muốn siết chết tôi sao? Còn không buông tay?”

Lông mi Lê Hiểu Mạn run rẩy, chậm rãi mở mắt ra, chiếu vào mắt cô là khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo.

Dưới ánh trăng màu trắng bạc, khuôn mặt đó càng động lòng người, tuấn mỹ mê người.

Nhất là đôi mắt thâm thúy kia, ánh mắt đen cảm thạch kia như nam châm, vô cùng có lực hút vào, tựa như có thể hút hồn phách người ta đi.

Lê Hiểu Mạn giống như bị anh hút vào, một mực nhìn mặt anh, đến khi cô cảm thấy nghẹt thở, cô mới hoàn hồn lại, thấy Long Tư Hạo đang hôn cô.

Cô đẩy anh ra, lúc này mới phát hiện bọn họ đã đến mặt đất an toàn.

Ngay sau đó, cô nheo mắt nhìn Long Tư Hạo, đánh giá anh từ trên xuống dưới: “Anh... là người bay sao?”

Long Tư Hạo sâu kín nhìn cô, đưa tay vuốt tóc quăn hơi rối của cô, cong môi: “Em cảm thấy phải thì phải.”

Lê Hiểu Mạn lui một bước, nhìn anh, khóe môi nổi lên nụ cười yếu ớt: “Long Tư Hạo, tối nay cảm ơn anh, tôi còn phải lên lầu lấy hành lý, anh... nếu như có chuyện, có thể về trước.”

Long Tư Hạo nói: “Chờ tôi một chút.”

Dứt lời, ánh mắt sắc bén liếc nhìn phòng Lê Hiểu Mạn trên lầu hai, môi mỏng cong lên, tung người nhảy một cái, bàn tay trắng nõn bắt đầu, thân thủ nhanh nhẹn leo lên lầu ba...

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn trợn mắt, tay che miệng, lo lắng nhìn Long Tư Hạo, hô: “Long Tư Hạo, cẩn...”

Chữ ‘thận’ cô còn chưa nói ra, Long Tư Hạo đã nhảy lên ban công lầu hai, sau đó tiến vào phòng cô.

Thấy đèn phòng cô sáng, cô kinh ngạc nhìn cửa sổ sát đất lầu hai.

Chỉ một lúc, trong phòng cô tối sầm lại, Long Tư Hạo xách hành lý của cô, xuất hiện ở ban công.

Thấy anh lại chuẩn bị nhảy xuống, cô lo lắng hô: “Long Tư Hạo, nguy hiểm.”

Long Tư Hạo nhìn cô gái nhỏ mặt đầy lo lắng đứng dưới lầu, môi mỏng cong lên, thanh âm trầm thấp: “Yên tâm, không chết được.”

Dứt lời, anh tung người nhảy...

Lê Hiểu Mạn sợ hãi nhắm hai mắt, tiếng vang vật nào đó rơi xuống đất truyền tới, cô lập tức mở mắt ra, lại thấy Long Tư Hạo đang đứng trước mặt cô.

“Long Tư Hạo, anh.. có té hay không?” Lê Hiểu Mạn lo lắng hỏi, quan sát anh từ trên xuống dưới.

Thấy cô lo lắng cho mình, trong mắt Long Tư Hạo đầy ý cười, nâng cằm cô, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi béo mạp của cô, cong môi: “Yên tâm, tôi không sao, đi thôi!”

Dứt lời, một tay anh xách hành lý của cô, một tay khác vòng qua eo nhỏ của cô, ôm cô rời khỏi biệt thự Hoắc gia.

...

Ngồi vào trong xe, Lê Hiểu Mạn nghiêng đầu nhìn Long Tư Hạo nói cảm ơn liền nói địa chỉ nhà.

Long Tư Hạo nghe xong, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: “Em chắc chắn em muốn đi về? Không sợ mẹ em lo lắng?”

Lê Hiểu Mạn nhú mày, một năm trước mẹ cô từng nói, nếu như cô gả vào Hoắc gia, sau này sống không tốt, không được để bà biết, cũng không cần trở về.

Một năm qua, cô không về, chẳng qua mẹ cô lãnh đạm với cô, căn bản không gặp cô, thậm chí chặn cô ở ngoài cửa.

Nếu tối nay cô xách hành lý đi về, chắc hẳn bà sẽ không nguyện ý gặp cô.

Cô thật sự không hiểu, tại sao mẹ đã từng thương yêu cô đột nhiên lãnh đạm với cô như vậy?

Cũng vì cô gả cho Hoắc Vân Hy sao?

Cô ngược mắt nhìn Long Tư Hạo, nhỏ giọng nói: “Tôi gọi điện thoại trước.”

Ngay sau đó cô gọi cho Lâm Mạch Mạch, vốn muốn đến chỗ cô ta ở một đêm, nhưng Lâm Mạch Mạch tắt máy.

Cô cúp điện thoại, nhíu mày, chẳng lẽ ông trời muốn diệt cô? Tối nay định trước không ngủ ở khách sạn thì chính là ngủ ngoài đường?

Nếu như đến khách sạn, cô quay đầu nhìn Long Tư Hạo, lỡ như anh làm chuyện lần trước với cô thì sao? Nhớ tới một màn trong khách sạn trước đó, trong lòng cô nhất thời có cảm giác sẽ bị anh ăn vào bụng.

Cô đang cau mày suy nghĩ, thanh âm trầm thấp của Long Tư Hạo truyền vào tai: “Còn chưa nghĩ ra đi đâu sao? Không cần suy nghĩ, đi chỗ tôi.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, quay đầu trợn mắt nhìn anh: “Tại sao phải đến chỗ anh? Tôi không đi.”

Đã sớm ngờ tới cô sẽ cự tuyệt, Long Tư Hạo khẽ nhếch môi, nụ cười cao thâm khó lường, trầm giọng nói: “Không đi thì thôi.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh, giống như không nghĩ tới với tính cách của anh sẽ cứ tính thế.

Thấy anh chuyên tâm lái xe, cô nhìn anh hỏi: “Bây giờ đi đâu?”

Long Tư Hạo nheo mắt, đường nét nhu hòa, nhàn nhạt nói: “Đến rồi biết.”

Chương 153: Kinh ngạc, Long thiếu sẽ làm... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Khoảng nửa giờ sau, chiếc Rolls Royce màu đen chậm rãi lái vào Hồng Hoa Uyển nổi tiếng đắt tiền, dừng lại trước một tòa nhà khổng lồ mắc tiền.

Xuống xe, Lê Hiểu Mạn còn chưa kịp phản ứng, đã bị Long Tư Hạo kéo lên tầng 20, sau đó tiến vào căn hộ sang trọng.

Căn hộ chừng 300 mét vuông, trang trí xa hoa hiện đại, màu da cam phối hợp màu đen thần bí, đánh vào thị giác người ta, tựa như tiến vào phòng Tổng thống cao cấp, đồ dùng trong nhà đều đầy đủ, thảm màu da cam dưới bàn uống trà và sofa nhỏ, đèn thủy tinh treo to lớn, phòng khách và phòng ăn nối nhau, tủ kính bày các vật phẩm kỷ niệm ý nghĩa xa xỉ, trên tường còn treo tranh sơn dầu giá trị không rẻ.

Cửa sổ sát đất lớn, rèm cửa sổ màu trắng nửa trong suốt, nối liền với phòng khách còn có một vườn hoa sân thượng, trồng đầy đủ các cây thực vật màu xanh lá và hoa cỏ.

Lê Hiểu Mạn đi vào liền đứng ngây người tại chỗ, thanh âm trầm thấp của Long Tư Hạo truyền vào tai cô: “Thích chỗ này không?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn phục hồi tinh thần, nhìn Long Tư Hạo, nghi ngờ hỏi: “Nơi này là...”

Lúc này, chuông cửa reo, Long Tur Hạo cất bước đi mở cửa.

Là Lạc Thụy, sau lưng anh ta còn có mấy người, đều là dọn đồ dùng mới tới.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn nghi ngờ nhìn Lạc Thụy: “Trợ lý Lạc, anh đây là...”

Lạc Thụy thấy Lê Hiểu Mạn hỏi tới, anh ta nhìn Long Tur Hạo, thấy anh khí chất cao nhã ngồi trên sofa, lúc này mới nhìn Lê Hiểu Mạn, cười nói: “Lê tiểu thư, là vậy, căn hộ này là một bạn thân tôi mua, nhưng cậu ấy đã xuất ngoại nửa năm trước, muốn tôi trông coi giùm, tôi có thời gian cứ tới quét dọn, tưới những hoa cỏ kia cho cậu ấy, cô cũng biết, tôi là một người đàn ông, không thích hợp làm mấy chuyện này, huống chi tôi không ở đây, chạy tới chạy lui cũng không tiện, tôi nghe Tổng giám đốc nói cô muốn dọn ra Hoắc gia, vừa vặn, Lê tiểu thư coi như giúp tôi một tay, cô tạm thời ở đây, quét dọn nhà, tưới nước giúp tôi, đồ dùng ở đây tôi đều cho người đổi mới rồi, Lê tiểu thư, tôi thành khẩn yêu cầu cô giúp đỡ, cô sẽ không cự tuyệt chứ?”

Lạc Thụy nói xong, mặt đầy thành khẩn nhìn cô, rất sợ cô cự tuyệt, Tổng giám đốc đại nhân nhà anh ta đang ở trước mắt, nếu anh ta không làm xong nhiệm vụ anh giao phó, anh ta tuyệt đối không có trái cây ngon để ăn.

Lê Hiểu Mạn nhìn Lạc Thụy mặt đầy thành khẩn, lại nhìn Long Tur Hạo ngồi trên sofa, hỏi: “Nhà này thật sự là của bạn anh ấy?”

Lạc Thụy nhíu mày, mặt đầy đau khổ nhìn Lê Hiểu Mạn: “Lê tiểu thư, chẳng lẽ tôi còn gạt cô sao? Cô coi như giúp tôi một tay cũng không được sao? Nếu như cô ở đây, tôi sẽ rất yên tâm.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Lạc Thụy: “Trợ lý Lạc, xin lỗi, một mình tôi không

cần ở nhà lớn như vậy, huống chi, tôi cũng không tiêu nổi.”

Lạc Thụy cười nhìn Lê Hiểu Mạn, cứng rắn nhét chìa khóa vào tay cô: “Lê tiểu thư, cô chỉ cần tưới hoa, giúp tôi trông coi tốt nơi này là được, những cái khác cô không cần để ý tới, cứ quyết định vậy đi, tôi không quấy rầy cô và Tổng giám đốc nữa, bye bye!”

Dứt lời, anh ta rời đi như quỷ đuổi.

“Trợ lý Lạc...” Thấy anh ta chạy thật nhanh, Lê Hiểu Mạn lập tức đuổi theo, nhưng không thấy ai.

Cô nhìn chìa khóa trong tay, cau mày, xoay người đi vào, thấy Long Tư Hạo còn ngồi trên sofa, cô đi lên, đưa chìa khóa cho anh: “Chìa khóa này anh đưa trợ lý Lạc giữ hộ tôi, tôi không thể ở đây.”

Long Tư Hạo lạnh nhạt quét mắt chìa khóa trong tay cô, cũng không nhận lấy, môi mỏng khẽ nhấp: “Hoặc là ở đây, hoặc là đến chỗ tôi, em chỉ có hai lựa chọn này.”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn co rút khóe miệng, ánh mắt tức giận nhìn anh: “Long Tư Hạo, anh dựa vào cái gì mà quyết định thay tôi? Sao anh bá đạo như vậy?”

Long Tư Hạo nhìn cô chằm chằm, cong môi, trầm giọng nói: “Tôi cứ bá đạo như vậy.”

Dứt lời, anh đứng lên, đưa tay xoa tóc đen dài quăn của cô: “Đói bụng không? Muốn ăn gì?”

Lê Hiểu Mạn lui về sau một bước, né tránh đụng chạm của anh, nhìn anh: “Tôi ăn gì là chuyện của tôi, không liên quan tới anh, nếu anh không ở chỗ này, vậy không phải anh nên đi sao?”

Ánh mắt Long Tư Hạo lạnh nhạt nhìn cô tức giận, nhấp môi: “Không gấp, em muốn ăn gì? Tôi đi làm cho em.”

“Anh đi làm cho tôi?” Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn Long Tư Hạo, kinh ngạc trợn mắt nhìn anh, suýt chút nữa cắn đầu lưỡi, anh đi nấu cơm cho cô, cô không nghe làm chứ?

Cô cũng không phải là gì của anh, anh căn bản không cần làm những chuyện này vì cô.

“Tôi không cần...”

Cô đang muốn cự tuyệt, liền thấy Long Tư Hạo đi thẳng vào bếp.

Trong phòng bếp có đủ dụng cụ làm bếp, trong tủ lạnh đã sớm mua xong các nguyên liệu nấu ăn và đồ ăn chín.

“Long Tư Hạo...” Lê Hiểu Mạn đi vào theo, thấy Long Tư Hạo đang chọn nguyên liệu nấu ăn, cô chớp mắt, sau đó cố ý làm khó anh nói: “Long Tư Hạo, anh muốn nấu cơm cho tôi phải không? Được, tôi muốn ăn mì sợi, anh làm cho tôi đi!”

Cô cũng không tin đường đường là Tổng giám đốc Tập đoàn châu báu, trưởng tôn Hoắc gia, nam thần trong lòng tất cả phụ nữ thành phố K sẽ làm.

Đúng như cô dự liệu, Long Tư Hạo thâm thúy nhìn cô, môi mỏng nhếch độ cong mỉa hoặc: “Em nhất định phải ăn mì sợi?”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh chuẩn bị gặt đầu, liền thấy anh bắt đầu chuẩn bị bột mì, gậy cán bột, chày, nước, trứng gà...

Anh nhào bột, cán bột làm liền một mạch, có khuôn mẫu, động tác thuần thục, dưới ánh đèn màu trắng bạc, anh nghiêm túc cán bột càng tuấn mỹ mê người.

Chương 154: Uy hiếp, giặt cho anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn hoàn toàn hóa đá nhìn Long Tư Hạo, cô không biết làm mì sợi, nhưng cô từng nghe, mì sợi ăn rất ngon, lực tay phải tốt, thứ tự làm không nhiều, nhưng mỗi việc đều là mấu chốt.

Cô một mực nhìn anh, đáy lòng rung động không dứt.

Rất nhanh, Long Tư Hạo làm xong hai tô mì sợi thịt băm đơn giản nhưng lại mỹ vị.

Lê Hiểu Mạn cả ngày nay chưa ăn gì, thấy hai tô mì sợi mùi sắc đầy đủ kia liền không nhịn được nuốt nước miếng, đôi mắt thâm thúy của anh nổi lên nụ cười châm biếm, ánh mắt nhu hòa nhìn cô, giọng cứng chiều: “Nha đầu ngốc, đói bụng không? Ném thử tay nghề tôi.”

Lê Hiểu Mạn lúng túng nhìn anh: “Không đói lắm, một chút xíu mà thôi.”

Dứt lời, cô đi lên trước, bưng một tô trong đó lên, cầm đũa, đến phòng ăn ngồi xuống.

Không chờ Long Tư Hạo ngồi xuống, cô liền không nhịn được ném thử một miếng, mùi vị còn ngon hơn cô tưởng tượng, cô gần như là cúi đầu ăn một hơi xong, ngay cả nước cũng bị cô húp sạch không còn một giọt.

Cô tới nay không biết cô có thể ăn mì nhanh như vậy, hơn nữa đã ăn xong một tô cô vẫn không thấy no.

Cô ngược mắt nhìn Long Tư Hạo, thấy anh ăn rất chậm, còn hơn nữa tô, tư thế ưu nhã, cho người khác cảm giác anh không phải ăn mì sệt, mà đang ăn bữa ăn tây.

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn nhìn mình, ngược mắt nhìn cô, nhấp miệng nói: “Ăn chưa no?”

Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, đang muốn nói no rồi, liền thấy Long Tư Hạo đẩy tô mì sệt kia tới trước mặt cô, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, thanh âm trầm thấp mang theo hương vị không thể kháng cự: “Ăn tô của tôi luôn đi.”

Lê Hiểu Mạn nhìn tô mì Long Tư Hạo đẩy tới, ngược mắt nhìn anh, nở nụ cười yếu ớt: “Cảm ơn! Tôi đã no rồi.”

“Hiểu Hiểu, em đang ép tôi cưỡng bách em.” Long Tư Hạo sâu kín nhìn cô, nói xong liền đứng lên, đi tới bên người cô, bưng tô kia lên: “Ngoan, ăn đi.”

Thanh âm của anh trầm thấp nhu hòa, nhưng giọng nói mang theo tia hương vị không thể kháng cự.

Lê Hiểu Mạn thấy anh bưng chén cho cô ăn, cô híp mắt nhìn anh: “Tôi ăn, anh có thể lập tức rời đi hay không?”

Long Tư Hạo nhìn cô: “Ăn trước rồi nói sau, nếu không, tất cả không bàn nữa.”

Đứt lời, anh liền ôn nhu dứt cô.

Lê Hiếu Mạn vì muốn anh có thể nhanh chóng rời đi, vì vậy bị ép buộc dưới sự phục vụ của anh, ăn xong tô mì kia.

Sau đó cô lấy lý do Long Tur Hạo nấu, cô đi rửa chén, chủ động thu dọn chén đĩa.

Long Tur Hạo ưu nhã dựa vào cửa phòng bếp, ánh mắt thâm thúy nhìn cô chăm chăm, mắt đầy tình cảm, môi mỏng khẽ nhếch độ cong mỉ hoặc.

Rửa chén, thu dọn gọn gàng xong, Lê Hiếu Mạn xoay người, thấy Long Tur Hạo ưu nhã dựa vào khung cửa, dưới ánh đèn máu trắng bạc nhu hòa làm cho anh càng thêm tuấn mỹ mê người.

Bất luận lúc nào, anh giơ tay nhắc chân đều đầy ưu nhã và cao quý, cho dù chỉ lẳng lặng đứng đó cũng là một phong cảnh cực kỳ tịnh lệ, thu hút tầm mắt mọi người.

Nhìn anh, Lê Hiếu Mạn không biết tại sao tim đột nhiên tăng tốc.

Cô tận lực bình tĩnh nhìn anh, nở nụ cười yếu ớt, vô cùng khách sáo: “Long tiên sinh, rất cảm ơn tối nay anh giúp tôi, trễ lắm rồi, có phải anh cần phải về không?”

Lê Hiếu Mạn cười hết sức hữu nghị, hai mắt cũng híp thành một đường.

Long Tur Hạo lạnh nhạt nhìn cô, không nói đi về, xoay người rời khỏi phòng bếp.

“Long... Long tiên sinh... Long Tur Hạo...”

Lê Hiếu Mạn thấy vậy, lập tức đuổi theo, liền thấy Long Tur Hạo trực

tiếp đi vào phòng ngủ chính.

Cô cau mày, mới đi vào theo, lại thấy Long Tur Hạo cởi áo khoác ra, sau đó là áo sơ mi...

Ngay lúc anh chuẩn bị cởi dây nịt, Lê Hiếu Mạn cả kinh, lập tức xoay người, mặt đỏ bừng, hô lớn: “Long Tur Hạo, anh muốn làm gì?”

Thanh âm trầm thấp thanh nhuận của Long Tur Hạo truyền vào tai cô: “Em cảm thấy không mặc quần áo thì có thể làm gì?”

Lê Hiếu Mạn vì lời của anh mà mặt đỏ thêm: “Anh... Long Tur Hạo, tên khốn khiếp anh, anh có phải đã sớm mưu tính trước rồi phải không? Gạt tôi tới đây là vì...”

Lê Hiếu Mạn xấu hổ đẩy Long Tur Hạo ra, xoay người trợn mắt liếc anh, lại thấy anh ở trần, nhưng đây không phải là mấu chốt, mấu chốt là hạ thân anh chỉ mặc quần nhỏ.

Đây cũng không tính là mấu chốt, mấu chốt nhất là cô vô tình liếc thấy chỗ phòng lên kia.

Lê Hiếu Mạn xấu hổ đỏ bừng mặt, đôi mắt đốt lên lửa giận: “Long Tur Hạo, anh là tên lưu manh.”

So với Lê Hiếu Mạn mặt đầy xấu hổ tức giận, Long Tur Hạo biểu tình thản nhiên, ánh mắt anh quét qua cô, môi mỏng cong lên, thanh âm trầm thấp: “Hiếu Hiếu, em thiếu chút nữa thì thấy hết tôi, còn nói tôi là lưu manh, chúng ta rốt cuộc ai là lưu manh?”

Chương 155: Uy hiếp, giặt cho anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc Lê Hiểu Mạn tức giận muốn giết người, anh cong môi, đi vào phòng tắm.

Sắp đi vào, ánh mắt sâu thẳm nhìn Lê Hiểu Mạn, ưu nhã cười một tiếng, môi mỏng nhàn nhạt khạc ra một câu: “Không mặc quần áo trừ làm tình, còn có thể đi tắm.”

“Anh... Long – Tư – Hạo!” Lê Hiểu Mạn bị chọc tức co rút môi, hô to, hận không thể đá văng cửa phòng tắm, hung hãn đánh anh.

Trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy rào rào, cô tận lực áp chế lửa giận trong lòng, lúc xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, Long Tư Hạo chỉ quăn một khăn tắm đi ra, tóc còn ướt nhẹ nhỏ nước.

Anh thấy Lê Hiểu Mạn chuẩn bị đi ra, híp mắt, lạnh nhạt nhìn cô: “Hiểu Hiểu, nước đã xả xong, em đi tắm đi.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn anh, không nghĩ tới anh tắm nhanh như vậy, cô lạnh giọng nói: “Không cần, anh không đi, tôi đi được chưa?”

Ngay lúc cô suýt chút nữa bước ra ngoài, Long Tư Hạo cất bước tiến lên, trực tiếp ôm ngang cô, chân dài duỗi ra, ‘ầm’ một tiếng, đóng cửa phòng ngủ lại.

“Long Tư Hạo, anh làm gì?”

“Tắm.” Long Tur Hạo ôm thẳng cô vào phòng tắm, nhét vào bồn, sau đó trước khi cô nổi giận, cúi đầu hôn lên môi cô, ánh mắt nhu hòa nhìn cô: “Tôi ở bên ngoài chờ em, tắm nhanh lên.”

Dứt lời, anh trực tiếp đi ra ngoài.

Lê Hiểu Mạn bị anh chọc tức nuốt không trôi, cô giận dữ dùng tốc độ nhanh nhất tắm xong, từ trong bồn tắm đi ra mới nhớ cô không cầm quần áo vào, trong phòng tắm chỉ có một cái khăn.

“Hiểu Hiểu...”

Bên ngoài truyền tới thanh âm trầm thấp của Long Tur Hạo, Lê Hiểu Mạn quần khăn tắm, sau đó kéo cửa phòng tắm, tức giận nhìn anh: “Làm gì?”

Long Tur Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn mặt đầy tức giận, môi mỏng kề sát bên tai cô, thanh âm trầm thấp đầy từ tính: “Hiểu Hiểu, tối nay lửa giận của em thật lớn, xem ra lát nữa tôi phải dập lửa giúp em.”

Ngay sau đó dưới ánh mắt khiếp sợ của Lê Hiểu Mạn, làm một chuyện cô suýt quên.

Anh bỏ quần áo của anh và Lê Hiểu Mạn vào máy giặt, sau đó bỏ quần lót của anh và Lê Hiểu Mạn vào thau, đổ xà phòng vào, tự tay mình giặt.

Thấy đồ lót của cô và của Long Tur Hạo ở cùng một chỗ, mặt cô lại đỏ như máu, lập tức xông lên, đoạt lấy vật nào đó trong tay anh, tức giận nhìn anh, bật thốt lên: “Không cho phép giặt nữa.”

Long Tur Hạo nhíu mày, ánh mắt lạnh nhạt nhìn lướt qua quần áo

trong tay cô, đưa tay về phía cô, cong môi, trầm giọng nói: “Hiểu Hiểu, đưa nó cho tôi.”

“Tôi không!” Lê Hiểu Mạn hất cằm, ôm quần áo đoạt lại sát vào ngực.

Long Tur Hạo thấy cô chẳng những không đưa, còn ôm sát vào ngực, trong mắt thoáng qua tia hài hước, môi mỏng cong lên, cười vô cùng phúc hắc: “Thật sự không đưa? Hiểu Hiểu, không nghĩ tới em thích quần trong của tôi.”

“Cái gì?” Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn cả kinh, nhìn vật nào đó trong tay cô, quả nhiên là quần trong Long Tur Hạo vừa mặc.

“Anh... Long Tur Hạo, anh... tên khốn kiếp này!” Lê Hiểu Mạn xấu hổ không thôi, tức giận vò quần trong của anh thành một cục, ném xuống đất.

Long Tur Hạo thấy thế, cúi người nhặt lên, trực tiếp nhét vào trong tay Lê Hiểu Mạn, ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô, môi mỏng nở nụ cười nhạt xen lẫn phúc hắc: “Hiểu Hiểu, tôi vốn đã giặt sạch, nhưng bị em làm dơ, một người làm một việc, ngoan, đi giặt nó đi.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn đang muốn nổi đóa, Long Tur Hạo cúi người, môi mỏng kề sát bên tai cô, thanh âm trầm thấp: “Em không giặt thì tối nay tôi không rời đi, tôi ở bên ngoài chờ em.”

Dứt lời, anh xoay người đi thẳng ra ngoài.

Lê Hiểu Mạn giận dữ trợn mắt nhìn cửa phòng tắm, mấp máy môi: “Long Tur Hạo, anh cố ý, anh cố ý uy hiếp tôi, để tôi giặt quần cho anh.”

Chương 156: Hợp đồng hôn nhân, Long thiếu... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tuy rất không muốn giặt quần áo cho Long Tư Hạo, dù sao anh chẳng là gì của cô cả, nhưng vì có thể để cho anh nhanh chóng rời đi, cô rất không tình nguyện ném vào chậu sau đó dùng nước giặt qua lại lần cho sạch.

Sau khi vắt khô xong, cô rời khỏi phòng tắm, trực tiếp đưa cho Long Tư Hạo đang nằm trên chiếc giường Kingsize mạ vàng: “Cầm quần của anh được rồi đấy.”

Long Tư Hạo nhìn cô, khóe mắt nhìn chiếc quần bị cô vắt cong mới mím môi nói: “Hiểu Hiểu, sao em lại biến nó thành bộ dạng này rồi hả?”

Long Tư Hạo giật giật khóe môi, ánh mắt giận dữ nhìn anh: “Ai làm gì của anh rồi hả? Nhanh cầm đi đi.”

Long Tư Hạo nhìn cô: “Khuya rồi, nhanh đi sấy khô đi.”

“Anh...” Long Tư Hạo áp chế lửa giận trong lòng, mang quần áo của cô và anh đi sấy khô.

Lúc quay lại phòng ngủ thì thấy Long Tư Hạo vẫn còn ngồi đó, cô nhíu mày nhìn anh: “Hiện tại anh có thể đi chưa? Quần áo của anh tôi sẽ mang đến công ty.”

Long Tur Hạo sâu thẳm nhìn cô: “Hiểu Hiểu à, em muốn anh mặc thành thế này ra ngoài sao? Quần áo của anh vừa giặt hết rồi.”

Nhìn Long Tur Hạo chỉ bọc một chiếc khăn tắm, Lê Hiểu Mạn nheo mắt sao cứ cảm thấy là anh cố ý vậy.

Cô nhướn mày: “Vậy anh muốn thế nào? Anh nói tôi giặt anh sẽ rời đi, anh muốn làm chuyện xấu sao?”

Long Tur Hạo nhướn mày mỉm cười: “Hiểu Hiểu à, người có suy nghĩ xấu là em, anh chỉ nói em không giặt quần của anh thì anh sẽ không rời đi cũng không nói em giặt xong thì anh sẽ đi, còn có...”

Nói đến đây, Lê Hiểu Mạn nhếch môi, đôi mắt lấp lánh như có hàng ngàn ngôi sao, đốt sáng lòng người ái muội nhìn cô: “Anh chỉ nói em giặt giúp anh quần nhưng cũng không nói em giặt cái quần kia của anh.”

Anh còn cố ý nâng cao hai chữ cuối cùng, cho dù người nói vô tâm nhưng người nghe hữu ý.

Lê Hiểu Mạn phản ứng lại thì mặt đỏ lên, ánh mắt tức giận nhìn Long Tur Hạo, hét lớn: “Long Tur Hạo, anh tên xấu xa này, vô lại, lưu manh...”

Cô nhất định phải nói cho Lâm Mịch Mịch biết, vạch trần gương mặt thật của anh, anh mới không giống bề ngoài nhìn cao quý như thế, anh chính là con sói xám lớn khoác bộ dạng con dê.

Long Tur Hạo nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, đôi môi nhếch lên vòng cung, đứng lên đi tới trước mặt cô, hai tay thon dài duỗi ra, trực tiếp ôm cô vào ngực, cúi đầu hôn lên môi cô.

“Hiểu Hiểu, khuya rồi, ngày mai tôi còn một hội nghị phải làm, ngủ có được không?”

Lập tức anh ôm ngang cô lên, tắt đèn trong phòng, ôm cô nằm xuống.

Lê Hiểu Mạn bị anh ôm vào ngực, trong bóng đêm cô mở to hai mắt vặn vẹo thân thể, trừng cái người không rõ mặt: “Long Tư Hạo, tôi và Hoắc Vân Hy còn chưa ly hôn đấy, anh ôm người đàn bà đã kết hôn như vậy thích hợp sao? Rốt cuộc anh xem tôi là gì hả? Làm ấm giường cho anh sao? Lấy điều kiện của anh, thân phận của anh, địa vị của anh, anh muốn dạng đàn bà nào mà chẳng có, vì sao cứ muốn...um...”

Long Tư Hạo không chờ cô nói xong đã cúi đầu hôn cô, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn cô sau đó phun ra mấy chữ: “Anh chỉ muốn em.”

Lê Hiểu Mạn vì bốn chữ này mà thân thể chấn động, lòng như mặt hồ dậy sóng.

Cô không biết Long Tư Hạo đối với cô là dạng tình cảm gì, là đùa giỡn hay là tươi mới, hay là tiêu khiển... hoặc là chỉ thương hại hôn nhân của cô bất hạnh, chỉ muốn chơi vài ngày với cô.

Tóm lại mặc kệ là tình cảm gì, cô tuyệt đối sẽ không cho rằng là anh yêu cô, dù sao cô không biết một người đàn bà đã kết hôn có gì để hấp dẫn anh.

Cô nhăn mày giọng điệu kiên định: “Long Tư Hạo, không cần chơi trò chơi ám muội với tôi được không? Tôi rất không thích không minh bạch như vậy với anh.”

Long Tư Hạo vuốt ve cằm cô, âm thanh trầm thấp không nghe ra

cảm xúc gì: “Vậy thì nhanh chóng ly hôn đi.”

Nụ hôn của anh nóng bỏng rơi vào trán cô, động tác cực kì dịu dàng.

Bị hơi thở dịu dàng của anh vây quanh, Lê Hiếu Mạn biết nên đẩy anh ra nhưng vẫn có chút trầm mê.

Dịu dàng như thế đã từng là thứ cô khát vọng nhất.

Hoắc Vân Hy vô tình vô nghĩa với cô, cô cũng muốn tùy hứng một lần nhưng vẫn không qua được bức tường đó, như vậy đạo đức của cô sẽ bị mất đi.

Cô né tránh nụ hôn của anh, ngồi dậy bật đèn lên, đôi mắt sáng loáng nhìn anh: “Long Tư Hạo, anh đừng để tôi phải khó xử có được không? Tình cảnh của chúng ta cực kì xấu hổ, tôi luôn miệng nói Hoắc Vân Hy phản bội hôn nhân của chúng tôi, tôi chán ghét kẻ phản bội, nhưng mà tôi đang làm gì đây? Không phải giống như anh ta lên giường cùng người đàn ông khác sao? Tôi khác gì anh ta đâu?”

Nghe cô nói thế, Long Tư Hạo nhăn mày sâu hơn, khiến cho cô ròi vào tình cảnh xấu hổ, anh đau lòng, mắc cỡ và day dứt, anh biết không nên như thế nhưng lại không thể khống chế mà tiến vào cuộc sống của cô.

Chương 157: Hợp đồng hôn nhân, Long thiếu... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Từ lúc cô gả cho Hoắc Vân Hy đến nay, anh luôn cố gắng khống chế mình, chỉ cần cô trôi qua hạnh phúc, anh không có cách nào từ xa tiếp tục nhìn cô, anh muốn để Hoắc Vân Hy không khiến cô tiếc nuối, quý trọng, bảo vệ, hạnh phúc, trung thành, tất cả đều dành hết cho cô.

Nhưng nghe cô xem anh thành người đàn ông khác, đôi mắt anh trầm xuống, giữa trán xẹt qua sự cô đơn, đôi mắt nhìn cô đầy thâm thúy.

Anh vuốt ve tóc cô: “Hiểu Hiểu, có phải chỉ cần anh mãi mãi biến mất thì em sẽ vui vẻ hay không?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn anh, không nhìn ra cảm xúc của anh nhưng cô biết chỉ cần cô nói một câu thì nhất định anh sẽ biến mất.

Nghĩ đến anh thật sự biến mất, trái tim cô thắt lại, như có bàn tay vô tâm bóp chặt tim cô, khiến cho cô hít thở không thông.

Cô dời tầm mắt, không nhìn vào đôi mắt hút hồn của anh, hít sâu một hơi: “Ai bảo anh biến mất, chỉ là không muốn anh hãm sâu vào tình cảnh xấu hổ mà thôi.”

Nghe được câu trả lời vừa ý, đôi mắt đen của ánh sáng lên, lại vuốt ve tóc cô, trán dựa vào trán cô: “Không muốn anh hãm vào tình cảnh

này thì mau chóng ly hôn.”

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, đôi mắt trong suốt trừng anh: “Anh nghĩ tôi không muốn ly hôn sao? Ông nội sẽ không đồng ý.”

Long Tur Hạo sâu thẳm nhìn cô, mím môi: “Chuyện ly hôn anh có thể giúp anh xử tốt, điều kiện là...”

Lê Hiểu Mạn nghi hoặc nhìn anh: “Cái gì cơ?”

Long Tur Hạo nhìn cô, đôi mắt đầy ý cười cúi đầu hôn cô, đôi môi bật ra ba chữ: “Gả cho anh.”

“Cái gì? Gả cho anh?” Lê Hiểu Mạn ngớ ra, đôi mắt trong suốt nhìn chằm chằm Long Tur Hạo, thấy anh không giống như nói đùa, vậy mà lại để cho cô gả cho anh?

Long Tur Hạo thấy Lê Hiểu Mạn ngần ra tiếp tục dụ dỗ nói: “Không phải em muốn ly hôn sao? Anh có thể giúp em với điều kiện em gả cho anh, anh sẽ tôn trọng em, yêu em, thương em, để cho em hạnh phúc, tuyệt đối không làm em thương tâm, lại càng không ngoại tình, tin anh, anh sẽ là ông xã tốt, chúng ta kí hợp đồng 1 năm, nếu 1 năm sau em vẫn không có cách nào yêu anh thì anh nhất định buông em ra.”

Lời của anh làm cho Lê Hiểu Mạn như bị sét đánh, há hốc mồm, sững sờ nhìn anh, ký hợp đồng, không phải là hợp đồng hôn nhân sao? Chẳng lẽ không phải anh đang chơi đùa cùng cô sao?

“Long Tur Hạo, tôi...”

Cô đang muốn nói thì anh đã ngăn cô lại, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô: “Đừng vội vàng cự tuyệt, anh cho em ba ngày suy nghĩ, nghĩ xong

lại trả lời, đã khuya rồi, đi ngủ sớm một chút, anh ra ngoài trước.”

Dứt lời anh hôn cô mới đứng lên.

Đứng ngoài cửa, anh quay đầu nhìn cô: “Hiểu Hiểu, năng lực của ông nội không thể khinh thường, nếu ông ấy ngăn em ly hôn với Hoắc Vân Hy thì đời này em không thể ly hôn, cho nên, ngoại trừ anh, không ai có thể giúp em, ngủ ngon.”

Mãi đến khi bóng dáng của anh biến mất trong phòng, Lê Hiểu Mạn mới sững sờ nhìn cánh cửa, năng lực của ông nội tuy cô không biết như thế nào nhưng cũng biết là không thể khinh thường, Hoắc Vân Hy không chịu ly hôn, chẳng lẽ cô phải đồng ý điều kiện của Long Tư Hạo?

Sao cô lại có cảm giác như bị buộc hôn vậy?

Chẳng phải cô vừa ra khỏi hang hồ tiến vào đầm rồng sao?

Cô không muốn sau khi ly hôn với Hoắc Vân Hy thì lập tức tái hôn, hưởng chi lại là anh em cùng cha khác mẹ với Hoắc Vân Hy, ông nội sẽ không đáp ứng, mà bọn họ còn có thể trở thành đối tượng bị người đời bàn tán, cô không muốn nghe mọi người nói Long Tư Hạo cưới em dâu mình.

Suy nghĩ có chút hỗn loạn, cô nằm trên giường dùng chăn che kín đầu, dần dần không chịu đựng được mà ngủ mất, ngủ thật say.

Cô vừa ngủ được một lúc thì điện thoại đầu giường vang lên, nhưng vì cả ngày mệt nhọc mà ngủ quá say, liền không nghe được.

Điện thoại vang lên lần hai không ai nhận, mãi đến khi cửa phòng bị đẩy ra thì Long Tư Hạo đi vào.

Thấy cô ngủ rất say, Long Tư Hạo không đánh thức cô mà cầm lấy di động của cô, thấy hai cuộc gọi tới là Hoắc Vân Hy không có ai nghe, đôi mắt anh trầm xuống, lạnh lẽo mấy lần.

Anh đang định tắt máy thì có vài tiếng chuông nhỏ vang lên, là tin nhắn Hoắc Vân Hy gửi tới.

Ánh mắt anh trầm lãnh mà sắc bén, ngón tay mở tin nhắn ra sau đó nhìn đến trong nội dung tin nhắn, đôi mắt anh càng lạnh lùng sắc bén, đôi môi cười châm chọc, Hoắc Vân Hy đang tự tìm đường chết sao?

Lập tức anh cầm điện thoại của cô ra khỏi phòng ngủ, ngồi xuống ghế, gửi mấy tin tức kinh bạo của Hoắc Vân Hy gửi cho Lạc Thụy.

Nhắn tin xong anh gọi điện thoại cho Lạc Thụy.

Vừa bắt máy, âm thanh kinh ngạc của Lạc Thụy truyền đến: “Tổng giám đốc, không phải lúc này anh nên cùng Lê tiểu thư làm vận động trẻ con không nên nhìn sao? Sao lại rảnh rỗi gọi cho tôi? Tôi cố ý để anh và Lê tiểu thư chuẩn bị chiến đấu kịch liệt, đúng rồi, tổng giám đốc, anh tỉnh rồi thì tôi báo cáo sổ sách cho anh, anh để tôi mua hai căn nhà ở Hoa hồng uyển cho Lê tiểu thư và đồ dùng mới hết 300 ngàn, tổng giám đốc đừng quên chuyển khoản cho tôi, còn có tổng giám đốc còn chuyện tôi chưa rõ, không phải ở thành phố K anh còn một bộ biệt thự xa hoa sao? Để Lê tiểu thư đến ở đó không phải sao? Cần gì phải tiêu tiền mua nhà cho cô ấy, tổng giám đốc, anh đối với Lê tiểu thư thật tốt không thể chê.”

Chương 158: Thiếu lễ độ, tiếp xúc với giường chiếu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe xong Lạc Thụy nói nhảm, Long Tư Hạo hờ hững mím môi: “Nói xong chưa?”

“Còn một câu nữa, tiểu thư Sophie nói nhớ anh, hỏi xem lúc nào anh về thăm cô ấy? Còn nữa tổng giám đốc, tôi lăm miệng hỏi thêm câu, tiểu thư Sophie cùng lê tiểu thư, ngài càng thích ai? Tôi càng xem lê tiểu thư, càng cảm thấy cô giống như tác...”

Không đợi Lạc Thụy nói xong, Long Tư Hạo liền lạnh lùng lên tiếng: “Anh nói thêm câu nữa, liền tự cắt đầu lưỡi mình đi.”

“Tổng giám đốc, tôi sai rồi.”

Ánh mắt Long Tư Hạo hơi trầm xuống, môi mỏng lạnh lùng cong lên: “Có nhận được tin tức không?”

Trong điện thoại truyền đến tiếng bưng tỉnh của Lạc Thụy: “Thì ra những thứ đòi trụ vừa rồi là tổng giám đốc anh gửi cho tôi? Tổng giám đốc, anh chụp được những tấm ảnh đó ở đâu? Sao tôi càng nhìn lại càng thấy giống em cùng cha khác mẹ Hoắc Vân Hy của anh vậy?”

Ánh mắt Long Tư Hạo thâm trầm sắc bén, môi mỏng lạnh lùng cong lên: “Tự hấn gửi đến, hoặc là không phải hấn gửi, chỉ là, nếu hấn đã muốn tự tìm đường chết, tôi sẽ thành toàn cho bọn họ, hấn là cậu

biết làm thế nào rồi chứ?”

“Tổng giám đốc, anh yên tâm, ngày mai Hoắc tổng nhất định sẽ trở thành nhân vật nổi tiếng nhất thành phố K, chuyện hấn ngoại tình với chính em dâu mình sẽ xuất hiện đầy trên các mặt báo ngày mai, tổng giám đốc, anh nói xem em cùng cha khác mẹ của anh có phải bị bệnh hay không? Nhất định hấn là một tên điên, sao có thể lên giường với chính em dâu mình chứ, chỉ là tư thế trên giường của em trai anh quả thật rất uy vũ, tổng giám đốc, anh cảm thấy thế nào? Này! Tổng giám đốc, sao anh lại tắt máy rồi? Tôi còn chưa nói hết đó?...”

Long Tư Hạo cúp điện thoại, mắt lạnh liếc nhìn ảnh giường chiếu Hoắc Vân Hy gửi đến, cau mày suy tư, hay là xóa đi, anh không hy vọng Lê Hiểu Mạn nhìn thấy những thứ đáng ghét này, mặc dù ngày mai có thể cô sẽ nhìn thấy ở những nơi khác, nhưng vẫn tốt hơn so với điện thoại di động của mình.

Hôm sau...

Ánh mặt trời chói mắt xuyên thấu qua cửa sổ trong suốt chiếu vào, cả căn phòng phủ một màu vàng.

Chiếc giường lớn mạ vàng bị ánh mặt trời rọi lên, hiện ra kim quang nhàn nhạt.

Bởi vì tối hôm qua ngủ trễ, lúc này Lê Hiểu Mạn mới tỉnh, ánh mặt trời rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, làm cô càng thêm sáng rỡ động lòng người.

Cô mở đôi mắt sáng long lanh, lấy bàn tay che ánh mặt trời, xuống giường đi đến trước cửa sổ sát đất, kéo rèm cửa sổ ra, sau đó quay lưng đi vào phòng tắm rửa mặt chải đầu.

Nghĩ đến điều gì đó, cô tắm được một nửa, liền ra khỏi phòng tắm, nghe thấy tiếng vang truyền đến từ phòng bếp, cô đi thẳng vào phòng bếp, liền nhìn thấy một màn làm cô ngỡ ngàng.

Long Tư Hạo mặc một bộ đồ ở nhà màu trắng, eo đeo tạp dề, đang trong phòng bếp làm điểm tâm, ra dáng một người chồng ân cần.

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc liếc nhìn Long Tư Hạo, cô nghe người ta nói, dáng vẻ làm điểm tâm trong phòng bếp của một người đàn ông rất mê người, điều này quả nhiên không sai, Long Tư Hạo vốn dĩ đã tuấn mỹ bất phàm giờ phút này càng thêm mê người.

Không hút thuốc lá, không đánh bạc, biết đánh nhau, biết nấu cơm, quan tâm, có tiền, lớn lên đẹp trai, không mê gái, một người đàn ông như thế có thể xem là một người đàn ông mười tốt!

Long Tư Hạo xoay người thấy Lê Hiểu Mạn ngây ngô đứng ở cửa phòng bếp, ánh mắt thâm thúy khẽ hiện lên ý cười châm biếm, nhu hòa liếc nhìn cô: “Heo nhỏ lười, dậy rồi à? Bữa sáng sắp xong rồi, còn không mau đi thay quần áo?”

“A!” Lê Hiểu Mạn lấy lại tinh thần, đáp lại một tiếng, xoay người đi được mấy bước, cau mày cảm thấy có chỗ nào đó bất thường, sao cô lại đáp lại anh một cách kỳ lạ như thế?

Quả nhiên, Long Tư Hạo chính là một yêu nghiệt mê hoặc lòng người.

“Hiểu Hiểu...”

Sau lưng truyền đến giọng nói trầm thấp của Long Tư Hạo.

Lê Hiểu Mạn xoay người, thấy anh ra khỏi phòng bếp, mị hoặc ngưng mắt nhìn cô, cô bị nhìn đến nỗi tim đập rộn lên, vì che giấu sự bối rối, mở to hai mắt nhìn lại anh: “Sao vậy? Có chuyện gì?”

Con người trầm tĩnh của Long Tư Hạo khóa chặt cô, ánh mắt thâm trầm: “Chuyện tối hôm qua tôi nói, em nghĩ xong chưa?”

“Tối hôm qua?” Lê Hiểu Mạn nhướn mày nhìn anh, nhất thời không nhớ ra được, nghi ngờ hỏi: “Anh muốn nói đến chuyện gì tối hôm qua?”

Mắt Long Tư Hạo thoáng trầm xuống, nheo lại một cách nguy hiểm: “Xem ra nếu không cho em một nụ hôn chào buổi sáng thì đại não em sẽ không hoạt động, em sẽ không nghĩ ra.”

Dứt lời, anh cất bước đi đến, trước lúc Lê Hiểu Mạn chạy thoát, cánh tay thon dài đã giữ lấy eo nhỏ nhắn của cô, ôm cô xoay tròn một cách ưu nhã, bàn tay giữ lấy sau đầu cô, bàn tay còn lại giữ chặt hai tay cô trên đỉnh đầu, giết chết sự giãy giụa của cô từ trong nội.

Hơi thở mát lạnh thuộc về Long Tư Hạo lượn lờ trước mũi cô, từng chút từng chút đánh chiếm lý trí cô.

Cô dần dần không giãy dựa nữa, nhắm hai mắt, nhàn nhạt đáp lại nụ hôn của Long Tư Hạo.

Sự đáp lại của cô không thể nghi ngờ chính là khích lệ cực lớn đối với Long Tư Hạo, anh buông tay cô ra, hôn càng sâu càng kịch liệt.

“Hiểu Hiểu...”

Hô hấp anh dồn dập, giọng nói khàn khàn khẽ gọi, bế ngang cô lên, vừa hôn, vừa cất bước vội vàng tiến vào phòng ngủ.

Con người trong veo của em hiện ra một tầng sương mù, hàng mi dài khẽ run, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đỏ gay không thôi, kiều mỹ mê người.

Ánh mắt mê ly liếc nhìn Long Tư Hạo, giọng nói mê người khẽ gọi:
“Long... Long Tư Hạo...”

Cô cắn chặt môi dưới, không biết nên làm gì, đành bất lực nhìn Long Tư Hạo.

Chương 159: Thiếu lễ độ, tiếp xúc với giường chiếu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tròng mắt Long Tur Hạo liếc nhìn hai cánh tay nhỏ bé ôm chặt anh, ánh mắt nóng bỏng nhìn Lê Hiểu Mạn: “Hiểu Hiểu, yên tâm giao bản thân cho anh được không? Hôm nay bất luận thế nào em cũng không được từ chối anh nữa.”

Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại vang lên, Lê Hiểu Mạn nhanh chóng tỉnh hồn, đẩy Long Tur Hạo ra, cầm lấy chặn đắp lại người, ngược mắt nhìn khuôn mặt đầy khói mù của Long Tur Hạo, đè nén sự hoảng loạn, mím môi: “Tôi.. tôi nghe điện thoại.”

Cô lập tức cầm lấy điện thoại di động đặt ở tủ đầu giường, không xem là ai gọi đến, cứ thế nhận luôn.

“Alô...”

“Hiểu Hiểu, cậu đã xem tin tức giải trí mới nhất của hôm nay chưa?” Trong điện thoại truyền đến giọng nói có chút kích động của Lâm Mạch Mạch.

“Tin tức giải trí? Sao vậy? Vẫn... Vẫn chưa xem?” Lê Hiểu Mạn sơ ý liếc nhìn thấy vật đang dang trào dưới người Long Tur Hạo, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đỏ bừng không thôi, lập tức dời tầm mắt đi.

“Vậy mau mở TV đi, hôm nay có tin tức đặc biệt lớn, cậu không thể không xem, nhanh mở lên, lát nữa mình sẽ gọi lại cho cậu.” Lâm

Mạch Mạch kích động nói xong liền cúp điện thoại.

Cau mày nhìn điện thoại đã bị cúp, Lê Hiếu Mạn ngược mắt nhìn về phía Long Tur Hạo, thấy hai tròng mắt âm u của anh đang nhìn cô chằm chằm, dường như có hai cục lửa đang nhảy múa, cô híp mắt, cười đầy vẻ có lỗi: “Xin... Xin lỗi! Tôi...tôi muốn đi xem ti vi, Mạch Mạch bảo hôm nay có tin tức đặc biệt lớn.”

Long Tur Hạo nghe cô nói muốn đi xem tin tức, anh cau mày, ánh mắt thâm trầm.

“Hiểu Hiểu, anh đã nói, em không trốn thoát được.” Giọng nói anh trầm thấp khàn khàn, sau đó đi thẳng vào phòng tắm trước mặt Lê Hiếu Mạn.

Thấy anh đã đi vào, Lê Hiếu Mạn nhanh chóng thay quần áo, ra khỏi phòng ngủ, mở TV lên.

Một loạt âm thanh “U... A...” cùng những hình ảnh kịch liệt hiện lên, dọa cho Lê Hiếu Mạn giật mình.

Lê Hiếu Mạn mở to hai mắt, nhìn thẳng màn hình tinh thể lỏng phía trước, khuôn mặt vốn đã đỏ ửng vì xấu hổ giờ lại càng dữ dội hơn, suýt nữa nhỏ ra máu.

Ngay lúc cô chuẩn bị tắt TV, giọng nói trầm thấp của Long Tur Hạo đột nhiên vang lên: “Hiểu Hiểu, thì ra em thích xem cái này.”

Mắt anh lạnh nhạt lướt qua hình ảnh trên màn hình, Long Tur Hạo ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách với tư thế ưu nhã, hai chân bắt chéo, đôi mắt đen nhánh không hề chớp mắt liếc nhìn TV, khuôn mặt tuấn mỹ thản nhiên, dường như anh không phải anh đang xem một bộ phim nóng bỏng, mà là xem phim về cuộc sống bình thường.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tur Hạo đã mặc xong quần áo, tư thế ưu nhã ngồi trên ghế sa lon, nhìn chăm chăm TV không hề nháy mắt, cô nheo mắt: “Ai thích xem cái này chứ? Cũng không biết do ai bỏ vào?”

Lê Hiểu Mạn không biết là ai bỏ vào, nhưng mà Long Tur Hạo biết, tối hôm qua Lạc Thụy nói trong điện thoại đã chuẩn bị cho họ một bộ phim chiến đấu kịch liệt, hẳn là cái này.

Anh thấy Lê Hiểu Mạn vẫn còn đứng ngây ra trước TV, đôi mi anh tẩn khẽ nhếch, giương môi nói: “Hiểu Hiểu, đừng đứng đó nữa, qua đây ngồi cùng nhau xem.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn kéo kéo khóe môi, ánh mắt cau gợn liếc nhìn Long Tur Hạo: “Ai muốn xem cùng anh?”

Ngay sau đó cô liền chuẩn bị tắt TV, Long Tur Hạo trầm thấp lên tiếng đan xen chút uất ức: “Hiểu Hiểu, không thể làm, cũng không thể xem phim sao?”

“Anh... Long Tur Hạo, anh là tên khốn kiếp.” Lê Hiểu Mạn co rút khóe môi, xoay người tiến đến, cầm lấy gối trên ghế sa lon đập về phía Long Tur Hạo.

Long Tur Hạo bắt lấy dễ như trở bàn tay, cánh tay dài duỗi ra, kéo cô vào trong ngực, sau đó cầm lấy điều khiển từ xa chinh đài.

“Long Tur Hạo... Anh buông tôi ra...” Lê Hiểu Mạn đang định giãy giụa, khóe mắt nhìn thấy Hoắc Vân Hy cùng Hạ Lâm trên màn ảnh lớn liền dừng lại, xoay người dán mắt vào TV.

Hoắc Vân Hy cùng Hạ Lâm bị một đám ký giả vây quanh, hiện trường rất kích động, sắc mặt cả hai đều khó coi, nhất là Hoắc Vân Hy, cô

nhìn thấy gân xanh trên trán hẳn nổi hết cả lên, dáng vẻ đó giống như một con dã thú sắp nổi điên.

Hạ Lâm thì giống như một con mèo nhỏ bị kinh sợ, ôm chặt cánh tay Hoắc Vân Hy.

Chương 160: Long Tư Hạo, anh mới đau bụng kinh... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Hoắc tổng, anh và em dâu ngoại tình hết lần này tới lần khác, anh không sợ vợ anh thương tâm sao? Hay là anh đã chuẩn bị ly dị với vợ anh?”

“Hoắc tổng, màn kịch tình của anh và em dâu bị đưa ra ánh sáng, anh có cảm nhận gì?”

...

Đối mặt với câu hỏi sắc bén của ký giả, Hoắc Vân Hy tức giận níu cổ áo ký giả, cả giận nói: “Màn kịch tình của tôi bị đưa ra ánh sáng, tôi có cảm nhận gì à? Cút ngay...”

Ký giả bị Hoắc Vân Hy đẩy ra suýt chút nữa ngã xuống, anh ta nhắm máy chụp hình ngay Hoắc Vân Hy điên cuồng, giọng mang châm chọc: “Hoắc tổng, tôi không có hình ảnh gì đẹp để ra ánh sáng, cũng không ngoại tình với em dâu như anh, anh thật sự làm đàn ông chúng tôi mất mặt.”

“Anh nói gì?” Hoắc Vân Hy vị lời ký giả nói làm cho tức giận xanh mặt, tung quả đấm hướng về phía người ký giả đó.

Vì Hoắc Vân Hy không thể tức giận được mà động thủ đánh ký giả, tình cảnh náo loạn lần nữa.

Hạ Lâm cũng bị ký giả bao vây.

“Hạ tiểu thư, nghe nói cô và chị cô là chị em cùng cha khác mẹ, quan hệ chị em của hai người thế nào? Sao cô quyến rũ anh rể của cô?”

“Các người đừng nói bậy bạ, tôi không có quyến rũ Vân Hy, chúng tôi thật lòng yêu nhau.” Hạ Lâm hai mắt ngấn lệ, cắn chặt môi dưới, dáng vẻ ủy khuất yếu điệu.

“Hạ tiểu thư, cô xen vào hôn rỗi của chị và anh rể cô, Hạ tổng ba cô biết không?”

“Hạ tiểu thư, cô dù gì cũng là thiên kim Tập đoàn Hạ thị, sao cam tâm làm tiểu tam người khác căm ghét?”

“Hạ tiểu thư, màn kịch tình của cô và anh rể cô bị đưa ra ánh sáng, cô sẽ rời đi sao? Hạ tiểu thư, không nhìn ra bề ngoài cô ôn uyển nhu nhược, ở trên giường lại kịch tình phóng túng như vậy, không trách Hoắc tổng cùng cô...”

Đối mặt với lời nói chế giễu trào phúng của ký giả, Hạ Lâm khóc lớn: “Đừng nói, các người đừng nói nữa.”

...

Nhìn Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm bị ký giả bao vây trong TV, Lê Hiếu Mạn giống như một người ngoài, không có ưu tư chập chờn gì.

Hoắc Vân Hy ngoại tình không phải là chuyện một lần hai lần, không nghĩ tới bọn họ bị tung video ra ngoài, cô ngược lại cảm thấy rất hứng thú với người tung ra ngoài, sẽ là ai chứ?

Chẳng lẽ là ký giả nào đó theo dõi quay?

Long Tư Hạo nhìn chăm chăm Lê Hiểu Mạn bị anh ấn vào trong ngực, thấy cô rất bình tĩnh, không có tức giận hay là thương tâm vì chuyện của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm, anh khẽ nhắc môi mỏng, nở nụ cười châm chọc.

Ngón tay thon dài của anh nâng cằm cô lên, hôn lên môi cô, ánh mắt nhu hòa cưng chiều nhìn cô: “Chờ anh một lát, anh đi bung bữa sáng ra.”

Ngay sau đó anh đứng dậy đi vào bếp.

Lê Hiểu Mạn nhìn TV, đứng dậy tắt, chuyện của Hoắc Vân Hy đã không còn liên quan tới cô, cô không có hứng thú với anh ta, bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng ly dị với anh ta.

Đi vào bếp, cô và Long Tư Hạo cùng nhau bung bữa sáng ra phòng ăn.

Ngồi xuống trong phòng ăn, Lê Hiểu Mạn nhìn bữa sáng phong phú trước mắt, Trung Tây thống nhất, cháo thịt nạc, sủi cảo tôm bắp, bánh bao trứng chiên, sữa bò, sandwich ba tầng, bánh ngọt, lạp xưởng Đức, bánh mì chà bông...

Cô cầm đũa lên, há to miệng, sững sờ nhìn Long Tư Hạo: “Anh làm nhiều như vậy, chúng ta ăn hết sao?”

Long Tư Hạo cầm đũa lên, tư thế ưu nhã gấp một miếng sủi cảo, thừa dịp cô há to miệng, nhét vào miệng cô, thanh âm trầm thấp xen lẫn hài hước: “Ai bảo em gầy thế, ăn mập chút sờ mới thấy có thịt.”

“Anh... Long Tư Hạo, anh đúng là khốn kiếp.” Lê Hiểu Mạn bị chọc tức, khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, trợn mắt nhìn anh, sao anh làm

chuyện gì cũng có thể kéo phương diện kia vào.

Thấy cô tức giận, Long Tur Hạo cười cười, ánh mắt nhu hòa nhìn cô: “Nha đầu ngốc, anh đùa thôi, còn không ăn cháo là nguội.”

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh, húp hai hớp cháo, phát hiện mùi vị rất ngon, không mặn không nhạt, cháo cũng nấu vừa, thêm một giây sẽ biến thành sữa đặc, thiếu một giây cũng không được, nhất là ăn vào miệng, mùi thơm cháo lập tức lan ra, làm người ta có khẩu vị hơn.

Có thể nấu cháo ngon như vậy, Long Tur Hạo là đầu bếp sao?

Cô nhìn Long Tur Hạo đang ăn cháo, không nhịn được hỏi: “Sao anh biết nấu ăn?”

Với thân phận và địa vị của anh, không giống như người sẽ xuống bếp.

Long Tur Hạo nhu hòa nhìn Lê Hiểu Mạn, nhưếng mày, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: “Vì một vật nhỏ không có lương tâm, cố ý học.”

Vật nhỏ không có lương tâm?

Lê Hiểu Mạn thuận miệng hỏi: “Vật nhỏ gì?”

Ánh mắt Long Tur Hạo đầy thâm ý nhìn Lê Hiểu Mạn, nhàn nhạt nhấp môi: “Một con chó nhỏ.”

Nghe vậy, khóe môi Lê Hiểu Mạn co rút, ngược mắt nhìn Long Tur Hạo, thấy anh nhìn cô không chớp mắt, nụ cười chứa hài hước, cô nhất thời có cảm giác bị trêu chọc.

Con chó nhỏ anh nói không phải là cô chứ?

Cúi đầu xuống, cô chỉ lo ăn cháo, không để ý tới anh nữa.

Trong phòng ăn lập tức an tĩnh, chỉ nghe tiếng nhai đồ ăn.

Bầu không khí có chút vi diệu, Lê Hiểu Mạn không dám ăn cháo quá nhanh, sợ phát ra tiếng vang bất nhã.

Ngay lúc cô bị bầu không khí quý dị này hành hạ sắp nghẹt thở, chuông điện thoại vang lên, coi như giải cứu cô.

Chương 161: Long Tư Hạo, anh mới đau bụng kinh... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy Long Tư Hạo cầm điện thoại rời khỏi phòng ăn, Lê Hiểu Mạn thở phào nhẹ nhõm, ăn như hổ đói húp sạch chén cháo, sau đó ăn vài miếng khác, dọn dẹp chén đĩa vào phòng bếp rửa.

Vừa rửa xong, Lâm Mạch Mạch gọi điện thoại tới.

“Hiểu Hiểu, xem chưa?”

Biết Lâm Mạch Mạch hỏi chuyện của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm, cô bình thản trả lời: “Xem rồi.”

“Vậy cậu không sao chứ? Không được phép thương tâm vì tên căn bã đó nữa, cậu cần thấy rõ Hoắc Vân Hy căn bã bao nhiêu, cậu quyết định ly dị với tên căn bã đó.”

Lê Hiểu Mạn mím môi, giọng bình tĩnh: “Mạch Mạch, cậu yên tâm! Mình không sao, mình đã sớm quyết tâm ly dị với Hoắc Vân Hy.”

“Vậy thì tốt! Còn một tin tức quan trọng, cậu có biết không?” Lâm Mạch Mạch có chút kích động.

Lê Hiểu Mạn cau mày, nghi ngờ hỏi: “Tin tức quan trọng gì?”

“Biết cậu không biết mà, cổ phiếu Tập đoàn Hoắc thị giảm.”

Lê Hiếu Mạn không hiểu, cau mày: “Mạch Mạch, cậu nói rõ chút, cổ phiếu Tập đoàn Hoắc thị giảm là sao?”

“Hoắc cận bã bị lộ chuyện ngoại tình với em dâu, tạo thành tác dụng phụ với Hoắc thị, cộng thêm những tác động khác, hôm nay cổ phiếu Tập đoàn Hoắc thị giảm mạnh, Mạn Mạn, nếu bây giờ cậu ly dị với Hoắc cận bã kia, đánh vào nữa, Tập đoàn Hoắc thị phá sản trong tầm tay.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn nhíu mày, Hoắc thị là tâm huyết cả đời của ông nội, nếu cổ phiếu lại giảm nữa, ông nội nhất định sẽ không chịu nổi.

Thân thể ông vốn không tốt, lần này nhất định bị đả kích rất lớn.

“Mạn Mạn, cậu có nghe không? Sao không nói chuyện? Còn một chuyện lần trước quên hỏi cậu.”

Lê Hiếu Mạn hỏi: “Mạch Mạch, chuyện gì?”

“Kinh nguyệt cậu tới chưa? Không phải lần trước cậu nói còn chưa tới sao? Đã qua mấy ngày.”

Nghe lời Lâm Mạch Mạch, Lê Hiếu Mạn lúc này mới nhớ tới chuyện này, hình như đã qua mấy ngày, tay cô cầm điện thoại căng thẳng, tận lực dùng giọng hòa nhã: “Còn chưa tới.”

Trong điện thoại truyền tới tiếng hút không khí của Lâm Mạch Mạch: “Trời ạ! Mạn Mạn, có lẽ nào cậu thật sự mang thai hay không? Cậu phải mau ly dị với Hoắc cận bã kia, còn nữa, mình cảm thấy cậu nên nói thật chuyện này cho nam thần.”

Tay Lê Hiếu Mạn cầm điện thoại phát run: “Không được, còn chưa

xác định, không thể nói, mình không nói với cậu nữa, mình cúp đây.”

Cô cúp điện thoại, trong lòng sóng lớn mãnh liệt, chẳng lẽ cô thật sự mang thai?

Không thể nào!

Ông trời, đừng đối với cô như vậy mà!

Sớm biết ngày đó cô liền uống thuốc ngừa thai sau chuyện ấy, tại sao cô phải nghe lời Long Tur Hạo chứ?

Bàn tay mảnh khảnh của cô không tự chủ vuốt bụng, nhúu chặt đôi mi thanh tú.

Ngay khi cô thất thần, một bàn tay đặt lên bàn tay trên bụng cô.

Cô cả kinh, ngược mắt thấy Long Tur Hạo nhìn cô không chớp mắt.

Cô trợn to hai mắt, hoảng hốt hỏi: “Anh... Anh làm gì?”

Anh không có nghe được cô và Lâm Mạch Mạch nói chứ?

Long Tur Hạo tới gần cô, bàn tay vẫn áp lên bụng cô như cũ, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô: “Tại sao ôm bụng? Không thoải mái sao? Hay là...”

Long Tur Hạo nheo mắt: “Chuyện tốt của em tới? Đau bụng kinh? Cần phải mua thuốc không?”

Nghe được ba chữ “đau bụng kinh”, khóe môi Lê Hiểu Mạn co rút, một người đàn ông sao biết cái này?

Cô không kịp nghĩ kỹ bật thốt lên: “Long Tur Hạo, anh mới đau bụng

kinh, cái đó của tôi còn chưa tới.”

“Đến bây giờ còn chưa tới?” Long Tư Hạo hỏi ngược lại cô, ánh mắt sâu kín nhìn cô.

Lê Hiểu Mạn bị anh nhìn, trong lòng hoảng hốt, trợn to hai mắt nhìn anh: “Ý tôi là thời gian còn chưa tới.”

“À?” Long Tư Hạo nhìn cô chăm chăm, môi mỏng khẽ nhấp: “Vậy ngày mấy tới?”

Lê Hiểu Mạn bị anh hỏi chột dạ: “Anh quản ngày mấy tới, một người đàn ông hỏi nhiều chuyện riêng của phụ nữ làm gì?”

Dứt lời, cô trợn mắt nhìn anh: “Không phải anh bảo hôm nay có hội nghị sao? Còn không đi công ty?”

Ngay sau đó, cô không để ý tới Long Tư Hạo, tiến thẳng vào phòng ngủ, cầm bộ quần áo vào phòng tắm thay.

Cô thay xong đi ra, liền thấy Long Tư Hạo cũng đang thay quần áo, hạ thân đã mặc xong, đang cài nút áo sơ mi.

Vì chỉ mới cài nút ở dưới, lồng ngực to lớn quyến rũ của anh bại lộ trước mắt cô.

Lê Hiểu Mạn ngược ngùng thu hồi tầm mắt, đang chuẩn bị ra ngoài, thanh âm trầm thấp của Long Tư Hạo vang lên sau lưng cô.

“Tới cài giúp anh.”

“Cái gì?” Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn anh: “Tự anh không biết cài sao? Tôi rất...”

Chữ ‘bận’ còn chưa nói ra lời, cô đã bị Long Tư Hạo kéo vào trong ngực anh.

Chương 162: Que thử, thật sự mang thai! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Bận!” Còn chưa nói hết, cô đã bị Long Tư Hạo giữ cổ tay, kéo vào lòng.

Đôi môi hồng nhuận, đầy đặn chạm vào bộ ngực trần của anh khiến cô cảm thấy cả người anh cứng lại.

Đỉnh đầu vang lên giọng nói trầm thấp, khàn khàn của anh: “Còn không nhanh lên?”

Nghe thấy giọng nói khàn khàn mê người của anh, trong lòng Lê Hiểu Mạn run rẩy, hơi cúi mắt xuống, cô giơ cánh tay mảnh khảnh lên, cài từng nút áo cho anh.

Hơi thở của anh có chút vội vàng, hơi thở nóng bỏng phả lên đỉnh đầu, trán cô khiến lông mi cô run rẩy, cô ngừng thở, không dám hít quá nhiều hơi thở mát lạnh thuộc về anh.

Lúc này, trái tim cô đập bình bình không ngừng, thất vất vả lắm cô mới cài xong khuy áo kim cương nhưng Long Tư Hạo lại muốn cô giúp anh thắt cà vạt.

Đã từng, vì có thể làm một người vợ tốt. Cô còn cố ý học cách thắt cà vạt cho chồng. Chẳng qua, từ sau khi kết hôn, Hoắc Vân Hy cực kỳ lạnh nhạt với cô, không ở chung phòng, chung giường với cô. Và đến tận bây giờ, cô cũng không có cơ hội thắt cà vạt cho anh ta.

Dường như cô mắc bệnh truyền nhiễm, anh ta không bao giờ chạm vào cô và cũng không để cô chạm vào anh ta.

Từ lúc kết hôn với Hoắc Vân Hy đến giờ, cô chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc.

Cô thật sự cảm thấy hối hận khi gả cho anh ta.

Bây giờ, cô chỉ muốn nhanh chóng kết thúc cuộc hôn nhân bất hạnh này.

“Có bị chặt không?” Cô ngược mắt nhìn Long Tư Hạo, thấy ánh mắt thâm thúy của anh đang nhìn cô chằm chằm, ánh mắt dường như toát ra một ngọn lửa. Đôi môi mỏng xinh đẹp mím chặt, khuôn mặt tuấn mã có chút lạnh lùng.

Thấy vẻ mặt anh hơi kỳ lạ, Lê Hiểu Mạn hơi híp mắt một cái, nhúu mày hỏi: “Sao vậy? Thấy tôi thất không đẹp sao?”

Long Tư Hạo giữ chặt eo nhỏ của cô, đôi mắt thâm thúy hẹp dài liếc nhìn cô, giống như muốn khoét một lỗ trên người cô vậy, ánh mắt anh sắc bén như kiếm.

Lê Hiểu Mạn bị anh nhìn như vậy cảm thấy da đầu tê dại, giãy giụa cơ thể nhưng bàn tay bên hông cô lại tăng thêm chút sức lực.

Cô híp mắt, hơi nhúu mày: “Long Tư Hạo, anh muốn làm gì?”

Long Tư Hạo nhúu mày, ánh mắt nhìn cô vẫn cực kỳ sắc bén, giọng nói trầm trầm khiến người khác rùng mình: “Sau này ở trước mặt anh, không được phép nhớ tới tên đàn ông khác, đặc biệt là người sắp trở thành chồng cũ của em!”

Lê Hiếu Mạn nhếch môi, người đàn ông sắp trở thành chồng cũ của cô, ý anh nói là Hoắc Vân Hy sao?

Anh là thần tiên sao? Sao lại có thể biết được cô nghĩ đến ai chứ?

Cô híp mắt một cái, không biết phải giải thích với anh như thế nào.

“Tôi không nhớ anh ta. Chẳng qua cảm thấy hối hận khi gả cho anh ta thôi. Cuộc hôn nhân giữa tôi và anh ta đã chấm dứt.”

Long Tur Hạo cảm thấy trái tim thoải mái vì lời giải thích của cô, cúi đầu hôn lên cánh môi đầy đặn của cô, ánh mắt dịu dàng nhìn cô: “Chuyện ly hôn, anh có thể giúp em. Nhưng điều kiện là em phải gả cho anh. Còn hai ngày nữa nghĩ xong câu trả lời thì đến tìm anh, anh đến công ty!”

Dứt lời, anh ôm cô thật chặt vào lòng, cằm đặt lên trán cô, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, ánh mắt tối tăm có chút ý cười. Anh hi vọng có thể ôm cô suốt cả quãng đời này.

Lê Hiếu Mạn yên tĩnh để mặc anh ôm. Cái ôm của anh thật ấm áp, khiến cô cảm thấy cực kỳ yên tâm. Đột nhiên, cô cảm thấy được nghe tiếng trái tim đập mạnh mẽ là chuyện rất có ý nghĩa. Cô cảm thấy, được anh ôm cả đời như vậy cũng thật tuyệt.

Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu khiến cô giật mình.

Cô đẩy anh ra, lui về sau một bước, ngược mắt lên nhìn anh: “Được rồi, anh nên đến công ty thôi. Lát nữa tôi cũng phải đi!”

Đã mấy ngày rồi cô không đi làm. Đại BOSS đứng ở trước mặt khiến cô cảm thấy cực kỳ ngượng ngùng.

“Đúng lúc! Cùng đi đi!” Tinh Thần nhíu mày, ánh mắt thâm thúy liếc nhìn cô, sau đó kéo cô ra khỏi phòng ngủ.

Lê Hiểu Mạn nhìn bàn tay nhỏ bé bị anh nắm chặt, chân mày hơi nhíu lên: “Long Tư Hạo, lát nữa tôi sẽ tự đi. Chúng ta đi cùng nhau không tôi lắm!”

Long Tư Hạo hơi dừng chân, chân mày hơi nhíu lại, ánh mắt thâm thúy liếc nhìn cô, đôi môi mỏng mím chặt: “Gọi tôi là Tư Hạo!”

— —

Dưới sự bá đạo của Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn bị kéo vào trong xe, cùng đến công ty với anh.

Trong xe, Lê Hiểu Mạn liếc nhìn gò má tuấn mỹ mê người của Long Tư Hạo, cau mày, không nhịn được hỏi: “Long...”

Cô vừa mở miệng, ánh mắt Long Tư Hạo sắc bén nhìn về phía cô, mặt hơi trầm xuống: “Gọi Tư Hạo!”

Lúc này sắc mặt Long Tư Hạo có chút kinh người, Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh một cái, âm thầm hít sâu mới mở miệng: “Tư... Tư Hạo, hôm ở khách sạn, anh thật sự không cho tôi uống thuốc tránh thai đúng không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô hơi ửng đỏ, lòng bàn tay cô ướt đẫm mồ hôi. Cho dù anh đã nói không có nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn muốn chắc chắn lại một chút.

Dường như Long Tư Hạo không nghĩ tới cô đột nhiên lại hỏi điều này. Ánh mắt sâu thẳm nhìn cô một cái, hơi nhếch môi, cực kỳ chắc

chấn: “Không có!”

Nghe thấy câu này, trái tim Lê Hiểu Mạn lại loạn lên, cô cố gắng bình tĩnh hỏi: “Vậy anh có...có hay không...”

Cô muốn hỏi anh có dùng các biện pháp tránh thai khác không? Thí dụ như là bao cao su. Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ ửng, cũng không nói ra miệng được.

Long Tư Hạo thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô đỏ ửng, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, có chút hài hước, giọng nói vẫn kiên định như cũ: “Cũng không có!”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngây ngốc, nhú mày, híp mắt nhìn anh: “Anh có biết tôi nói gì không mà nói không có?”

Ánh mắt Long Tư Hạo thản nhiên nhìn cô, đôi môi mỏng mím lại, bình thản nói: “Tôi không thích dùng bao!”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn hít một hơi. Khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn, hàng mi rũ thấp không dám nhìn Long Tư Hạo nữa. Sao anh lại biết cô muốn hỏi gì? Quả thật đúng là tên yêu nghiệt biết đọc suy nghĩ của người khác.

Cô không hỏi thêm gì nữa, trong xe lại yên tĩnh.

Chương 163: Que thử, thật sự mang thai! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đột nhiên, Long Tư Hạo đạp thắng xe, Lê Hiểu Mạn sợ hết hồn, ngược mắt nhìn ánh mắt phức tạp của Long Tư Hạo. Trên khuôn mặt tuần mã cực kỳ nghiêm trọng.

Đây là lần đầu tiên Lê Hiểu Mạn thấy anh như vậy, cô nghi ngờ hỏi: “Anh sao vậy?”

Năm ngón tay xinh đẹp thon dài của Long Tư Hạo luồn vào mái tóc cô, nhìn cô chăm chăm, ánh mắt đầy phức tạp, hai lông mày hơi nhíu lại, có chút do dự, có chút giãy giụa: “Hiểu Hiểu, thật ra thì...”

Giọng nói của anh hiếm khi ngưng trọng như vậy, có chút phức tạp.

Bầu không khí đột nhiên bị kiềm nén lại. Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn anh: “Sao vậy?”

Long Tư Hạo nhìn cô chăm chú một lúc lâu rồi cúi đầu chiếm giữ lấy đôi môi cô.

Lê Hiểu Mạn sửng sốt vì hành động này của anh. Đôi mắt xinh đẹp kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuần mã gần trong gang tấc, lông mi dài hơn run rẩy.

Nụ hôn của Long Tư Hạo có chút dè dặt như đối xử với một móng đồ dễ vỡ, cực kỳ dịu dàng.

Ngay khi Lê Hiểu Mạn sắp đắm chìm vào nụ hôn dịu dàng này thì Long Tư Hạo lại rời khỏi cánh môi cô nhưng không nói gì, khurởi động xe.

Lê Hiểu Mạn vì chút hành động này mà thật lâu sau mới hoàn hồn lại.

Thấy anh chuyên tâm lại xe, ánh mắt tối lại nên cô không hỏi thêm gì nữa. Cho đến khi gần tới tập đoàn trang sức TE, cô kêu Long Tư Hạo dừng xe để cô xuống trước.

— —

Đến công ty, cô đến phòng làm việc của trưởng phòng thiết kế - Dương Chính Phong báo một tiếng rồi mới trở lại phòng làm việc của mình.

Từ khi cô vào phòng thiết kế thì đã có người bắt đầu nghị luận về cô. Nói tới nói lui về việc quan hệ giữa cô và Long Tư Hạo cực kỳ mập mờ. Nói cô vào được TE là dựa vào quan hệ với Long Tư Hạo. Nói cô có Long Tư Hạo làm chỗ dựa cho nên thích thì đi không thích thì có thể ở nhà nhận lương.

Đối với những nghị luận này, tạm thời cô bỏ ngoài tai, không nghe. Cô chỉ cần cô gắng hoàn thành công việc của mình là được.

Lâm Mạch Mạch tới chỗ cô, thấy cô im lặng, kéo cô đến phòng giải khát.

“Mạn Mạn, sao đột nhiên cậu lại đi làm? Sao không nói với mình một tiếng? Những người đó đang ghen tị với cậu. Cậu đừng để những lời của mấy bà tám kia ở trong lòng. Còn nữa, vụ của tên súc sinh họ Hoắc kia, thật sự không ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu chứ?”

Đến phòng giải khát, Lâm Mạch Mạch nhú mảy nhìn cô, hỏi.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn cô, nở nụ cười yếu ớt: “Cậu thấy mình trông giống như người có chuyện gì lắm sao? Yên tâm đi, mình không sao! Chuyện giường chiếu của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm bị phơi bày kia sao cậu biết được?”

Lâm Mạch Mạch trợn mắt nhìn cô: “Cậu cho rằng mình giống cậu sao? Chẳng chú ý gì cả!”

Ngay sau đó, cô ấy lấy di động, mở trang tin tức giải trí, đưa di động cho Lê Hiểu Mạn xem.

Lê Hiểu Mạn cầm di động, những bức ảnh giường chiếu không che của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm ở ngay trang nhất, tỷ suất người xem cao kinh người.

Tùy ý xem mấy lần, Lê Hiểu Mạn cực kỳ bình tĩnh trả lại di động cho Lê Hiểu Mạn, trong lòng không hề có chút gợn sóng khi nhìn thấy những bức ảnh kia.

Lâm Mạch Mạch thấy cô chẳng có chút không vui vì những bức ảnh kia, cô ấy vỗ vào bả vai cô, cười nói: “Mạn Mạn, tốt lắm!”

Dứt lời, cô ấy nghĩ đến cái gì, sắc mặt ngưng trọng vài phần, nhìn cô: “Mạn Mạn, mình cảm thấy cậu nên đi kiểm tra một chút đi!”

Lê Hiểu Mạn nhú mảy, ánh mắt trong veo khó hiểu nhìn cô: “Kiểm tra cái gì chứ?”

Lâm Mạch Mạch nhìn cô cười mập mờ, cùi chỏ hơi đụng nhẹ vào tay cô: “Đồ ngốc, đương nhiên là kiểm tra xem có mang thai hay không?”

“Mang thai?” Lê Hiểu Mạn thốt, đôi môi run rẩy.

“Yes! Cứ kiểm tra sớm cho chắc ăn. Cứ quyết định đi, sau khi tan làm mình sẽ cùng đi mua que thử thai với cậu!”

Vừa nghe tới chuyện phải đi mua que thử thai, trong lòng Lê Hiểu Mạn có chút hoảng hốt, nếu thật sự cô mang thai thì làm sao?

Cô không dám chắc Long Tur Hạo sẽ tiếp nhận đứa bé này.

Hơn nữa, bây giờ cô còn chưa ly dị cùng Hoắc Vân Hy. Nếu cô thật sự mang thai thì cô thật sự không dám tưởng tượng.

Cô vốn định nói không cần kiểm tra nhưng tan sở cô đã bị Lâm Mạch Mạch kéo đi.

Vì để tránh gặp phải người quen, hai người đi qua hai con phố mới vào một hiệu thuốc.

Vì đề phòng vô tình gặp phải Long Tur Hạo như lần trước, cô và Lâm Mạch Mạch sau khi mua xong que thử thai đã nhanh chóng rời khỏi hiệu thuốc.

May mắn khi hai người họ rời khỏi hiệu thuốc cũng không gặp người quen.

Trở lại công ty, Lê Hiểu Mạn đã bị Lâm Mạch Mạch lôi vào nhà vệ sinh. Cô ở bên trong thử còn Lâm Mạch Mạch đứng ngoài canh gác.

Qua hồi lâu, Lâm Mạch Mạch đứng ngoài một lúc lâu nhưng thấy Lê Hiểu Mạn vẫn không ra. Cô gõ cửa: “Mạn Mạn, xong chưa!”

“Xong...xong rồi!” Lê Hiểu Mạn đi ra khỏi nhà vệ sinh, cầm que thử

thai mà lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Trong lòng cô cực kỳ lo lắng và sợ hãi.

Lâm Mạch Mạch thấy cô đi ra, liếc nhìn hỏi: “Kết quả thế nào?”

Lê Hiểu Mạn vì quá khẩn trương nên lông mi run rẩy, ngay cả trán cũng rịn mồ hôi, lúng túng liếc nhìn Lâm Mạch Mạch: “Mình còn chưa nhìn...chưa nhìn đâu!”

Lâm Mạch Mạch trợn mắt nhìn cô, đoạt lấy que thử thai trong tay cô: “Không thể không xem được!”

Ngay sau đó, cô ấy giơ que thử thai trước mặt Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn hít sâu một hơi, sau đó mới nhìn lên que thử thai, thấy hai vạch, một đậm một nhạt xuất hiện.

“Một vạch là không có, hai vạch là mang thai. Trời ạ, Mạn Mạn, cậu thật sự có thai rồi!” Lâm Mạch Mạch liếc nhìn que thử thai, kinh ngạc trừng lớn hai mắt.

Nghe cô ấy nói vậy, trong đầu Lê Hiểu Mạn ong một tiếng, giống như bị sét đánh trúng, ngẩn người bất động.

Cậu thật sự mang thai sao? Tại sao có thể? Sao có thể được chứ?

Cô và Long Tư Hạo chỉ có một lần như vậy thôi, sao đã mang thai rồi?

Lâm Mạch Mạch phục hồi lại tinh thần, ngưng trọng liếc nhìn cô: “Mạn Mạn, cậu định làm thế nào?”

Sắc mặt Lê Hiểu Mạn tái nhợt, bàn tay cầm que thử thai hơn run run,

ngiêng đầu. Cô cảm thấy bối rối, trống rỗng: "...Cái gì làm thế nào?"

Chương 164: Tức giận, cảnh tượng kinh ngạc! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lâm Mạch Mạch thấy dáng vẻ ngơ ngẩn như không có hồn ở đây, trợn mắt nhìn cô: “Còn làm thế nào nữa? Đương nhiên là cậu có muốn sinh đứa bé này hay không? Nếu không cậu cứ nói chuyện này cho nam thần đi, thương lượng xem có nên giữ đứa bé này hay không. Dù sao anh ta cũng là ba của đứa bé!”

Vừa nghe thấy phải nói chuyện này cho Long Tur Hạo, trái tim Lê Hiểu Mạn càng đập kinh khủng hơn. Cô thật sự không biết Long Tur Hạo sẽ có phản ứng gì.

Thậm chí, cô có cảm giác sợ hãi rằng Long Tur Hạo sẽ không cần đứa bé này. Nhưng nếu giữ lại cũng là điều không thể.

Lúc này đây, trái tim cô hỗn loạn chưa từng có.

Cô ngược mắt nhìn Lâm Mạch Mạch, cau mày nói: “Trước tiên đừng nói cho anh ấy vội, để mình suy nghĩ kĩ một chút!”

Lâm Mạch Mạch thấy sắc mặt cô có chút phức tạp, biết được sự xuất hiện bất ngờ của đứa bé này sẽ khiến cô không kịp trở tay. Dù sao cô và Hoắc Vân Hy còn chưa ly dị, quan hệ với Long Tur Hạo cũng chưa rõ ràng. Quả thật đứa bé này xuất hiện chưa phải lúc.

Cô ấy khẽ thở dài, nhẹ nhàng vỗ lên bả vai cô, cười nói: “Được, mình sẽ giữ bí mật cho cậu. Nếu như cậu có quyết định trọng đại gì thì

nhất định phải nói cho mình biết. Đặc biệt là nếu cậu muốn bỏ đứa bé này cũng phải để mình đi cùng cậu. Nhưng phá thai rất ảnh hưởng đến cơ thể người mẹ, cậu nhất định phải nghĩ cho kỹ!”

Lê Hiểu Mạn hít sâu một hơi, nhìn Lâm Mạch Mạch gật đầu một cái: “Mình biết rồi, mình sẽ nghĩ cho thật kỹ!”

Cả buổi chiều, Lê Hiểu Mạn đều trong trạng thái như người mất hồn, không hề có chút linh cảm nào. Khách hàng hiện giờ của cô là một giám đốc công ty mỹ phẩm, một nữ cường nhân ngoài 40 tuổi, đã kết hôn hai lần. Mấy ngày nữa, bà ta và người bạn trai hiện giờ sẽ kỷ niệm 100 ngày yêu nhau. Bà ta muốn làm một đôi nhẫn. Hơn nữa, yêu cầu về cặp nhẫn này rất cao. Kiểu dáng phải độc nhất vô nhị còn phải thể hiện tình yêu giữa bà ta và bạn trai hiện giờ.

Thực tế case này là do Dương Ly Mân phụ trách. Nhưng hôm nay cô đã đi làm nên trưởng phòng Dương giao case này cho cô. Còn Dương Ly Mân thì không thấy cô ta trong phòng làm việc.

Không có chút cảm hứng nào khiến Lê Hiểu Mạn nhú mày, hai tay gõ đầu.

“Nếu gõ nữa sẽ ngu đó!” Lâm Mạch Mạch đến chỗ cô, kéo hai tay cô xuống, lo lắng liếc nhìn cô, hỏi: “Mạn Mạn, với tình trạng cậu hiện giờ không phù hợp để đi làm đâu. Nếu không cậu xin nghỉ thêm vài ngày nữa đi?”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn Lâm Mạch Mạch, gật đầu một cái, nở nụ cười: “Yên tâm đi, mình không sao. Mình điều chỉnh một chút là được. Đúng rồi, sao không thấy Dương Ly Mân đi làm?”

“Mấy ngày này cô ta đã không đi làm rồi, nghe nói bị đuổi việc!” Lâm Mạch Mạch nhú mày nhìn cô, hơi nghi ngờ hỏi: “Mạn Mạn, cậu hỏi

cô ta làm gì? Cậu đừng quên, case của Lý tổng lần trước là cô ta hãm hại cậu. Món nợ này còn chưa tính với cô ta đâu, cô ta bị đuổi cũng đáng đời!”

Nhớ tới lần trước thiếu chút nữa bị Lý tổng chiếm tiện nghi, trong lòng Lê Hiếu Mạn vẫn còn sợ hãi. Nếu như lần đó không phải Long Tur Hạo xuất hiện kịp thời thì không biết bây giờ cô ra sao nữa?

Anh luôn âm thầm giúp đỡ, lúc cô gặp nguy hiểm thì xuất hiện. Nghĩ đến chuyện này, trái tim cô như được rót mật.

Lâm Mạch Mạch thấy khóe môi cô mang ý cười, dáng vẻ như rơi vào bể tình, cô ấy nhíu mày. Xem ra, Mạn Mạn đã rơi vào bể tình rồi.

Ngay cả cô ấy không cần hỏi cũng biết Mạn Mạn đang nghĩ đến Long Tur Hạo.

Nhưng mà cũng tốt, có thể quên tên súc sinh Hoắc Vân Hy kia đối với Mạn Mạn chưa hẳn là chuyện xấu.

Tới lúc tan ca, Lê Hiếu Mạn bị trưởng phòng Dương gọi vào phòng làm việc.

Thấy sắc mặt trưởng phòng Dương nghiêm trọng, Lê Hiếu Mạn có chút nghi ngờ hỏi: “Trưởng phòng Dương, ông gọi tôi tới đây là có chuyện gì?”

Trưởng phòng Dương hơi nhíu chặt chân mày, nhìn cô một lúc mới đứng lên, sau đó đi tới trước mặt cô, giữ lấy hai tay Lê Hiếu Mạn.

“Trưởng phòng Dương, ông muốn làm gì?” Lê Hiếu Mạn hoảng sợ, đang định rút tay về thì ông ta lên tiếng.

“Lê tiểu thư, tôi biết quan hệ giữa cô và tổng giám đốc không bình thường. Lần trước trong case của Lý tổng, Lý Mân không nên để cô ở lại trong phòng đó một mình hại cô thiếu chút nữa bị chiếm tiện nghi. Nhưng giờ Lý Mân đã biết lỗi rồi, cô có thể cầu xin với tổng giám đốc để cậu ấy bỏ qua cho Lý Mân hay không?”

Lê Hiểu Mạn hơi nhú mày, khó hiểu nhìn Dương Chính Phong: “Trưởng phòng Dương, tôi không hiểu ông đang nói gì! Cái gì mà cầu xin? Dương Lý Mân làm sao?”

Thấy dường như Lê Hiểu Mạn hoàn toàn không biết chuyện gì, lúc này Dương Chính Phong mới cau mày nói: “Lê tiểu thư, vì chuyện của Lý tổng mà Lý Mân bị tạm giam không rõ lý do mấy ngày rồi. Hơn nữa không thể bảo lãnh. Ngay cả Lý tổng, ba cửa hàng trang sức của ông ta cũng bị TE thu mua. Công ty của ông ta còn đang bị thanh tra nữa!”

Nghe Dương Chính Phong nói xong, Lê Hiểu Mạn có chút kinh ngạc, cô không ngờ Dương Lý Mân lại bị tạm giam.

Cô hơi nhú mày, liếc nhìn Dương Chính Phong, hỏi: “Những điều này có liên quan gì đến Long Tư Hạo chứ?”

Trong lúc vô tình cô quên mất gọi Long Tư Hạo là Long tổng mà Dương Chính Phong vừa nghe cô gọi cả tên họ của Long Tư Hạo thì càng chắc chắn quan hệ giữa cô và Long Tư Hạo không bình thường.

Chương 165: Tức giận, cảnh tượng kinh ngạc! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sắc mặt ông ta ngưng trọng nhìn Lê Hiểu Mạn: “Lê tiểu thư, là Ly Mân nói cho tôi biết, chuyên này liên quan tới tổng giám đốc. Trừ phi tổng giám đốc lên tiếng nếu không cả đời này Ly Mân sẽ bị giam trong trại tạm giam. Lê tiểu thư, tôi thay Ly Mân cầu xin cô, cô giúp Ly Mân nói chút gì với tổng giám đốc đi, để cậu ấy tha cho Ly Mân!”

Lê Hiểu Mạn nhíu chặt chân mày, nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Dương Chính Phong, thấy ánh mắt ông ta cực kỳ lo âu, cô có chút hiếu kỳ hỏi: “Trưởng phòng Dương, ông và Dương Ly Mân là...”

Dương Chính Phong biết cô đang hỏi điều gì, có chút ngỡ ngàng, nhìn cô: “Lê tiểu thư, Ly Mân là cháu ruột tôi. Ba mẹ con bé mất từ nhỏ. Tôi chăm nó từ nhỏ đến lớn...”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn hơi giãn chân mày, liếc nhìn ông ta: “Trưởng phòng Dương, nếu Dương Ly Mân vì tôi mà bị giam vào trại tạm giam thì tôi có thể thử một chút. Nhưng kết quả thế nào thì tôi không dám bảo đảm!”

Thấy cô đáp ứng, Dương Chính Phong cười cầm hai tay cô: “Lê tiểu thư, vậy làm phiền Lê tiểu thư ngay bây giờ đến phòng làm việc của tổng giám đốc nói vài lời giúp Ly Mân đi. Tôi thay mặt Ly Mân cảm ơn cô trước!”

“Bây giờ?” Lê Hiểu Mạn nhíu mày, ánh mắt kinh ngạc nhìn Dương

Chính Phong.

Dương Chính Phong nhìn cô cười một tiếng: “Nếu Lê tiểu thư thấy bây giờ không tiện thì buổi tối cũng được!”

Nghe ông ta nói đến tối, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn ửng đỏ. Không phải ông ta nghĩ rằng cô và Long Tư Hạo đang ở chung với nhau chứ?

Bây giờ cô đi cũng được. Tối nay cô không muốn ở chung một chỗ cùng Long Tư Hạo đâu.

Dù sao cô đã kết hôn, anh chưa có gia đình, hai người ở chung một nhà cực kỳ không thích hợp.

Rời khỏi phòng làm việc của trưởng phòng Dương, cô đi thang máy lên tầng ba mươi.

Lạc Thụy vừa thấy cô đã tươi cười đón tiếp.

“Lê tiểu thư, sao cô lại tới đây? Có phải nhớ tổng giám đốc không hả?”

Lê Hiểu Mạn phải lấy dũng khí lắm mới dám lên gặp Long Tư Hạo. Vừa nghe Lạc Thụy nói mờ ám như vậy khiến cô cảm thấy lúng túng không thôi.

Khuôn mặt cô ửng hồng, nhú mày nhìn Lạc Thụy, thản nhiên nói anh ta: “Trợ lý Lạc, anh đừng nói linh tinh, tôi có chuyện cần tìm tổng giám đốc!”

Lạc Thụy nghe thấy cô nói như vậy, hơi nhú chân mày, ánh mắt híp lại thành đường: “Lê tiểu thư có chuyện cần tìm tổng giám đốc sao?”

Nhưng mà hiện giờ tổng giám đốc lại đang bận rồi?”

“Nếu anh ấy bận thì mai tôi tới!” Lê Hiểu Mạn nói với Lạc Thụy xong xoay người chuẩn bị rời đi thì đã bị Lạc Thụy kéo lại.

Đôi mắt trong veo của cô có chút khó hiểu nhìn anh ta: “Trợ lý Lạc...”

Long tổng nhíu mày, tươi cười nhìn cô: “Lê tiểu thư, cô cũng không thể đi. Nếu tổng giám đốc biết cô đến rồi đi như vậy thì tổng giám đốc sẽ trách tội tôi đó. Cô yên tâm đi, cô có chuyện tìm tổng giám đốc thì dù anh ấy có bận đến đâu cũng gặp giải quyết chuyện của cô đầu tiên!”

Dứt lời, Lạc Thụy kéo Lê Hiểu Mạn đẩy cửa phòng làm việc của tổng giám đốc ra. Nhưng cảnh tượng trước mắt khiến hai người họ kinh ngạc.

Trong phòng làm việc sang trọng, quần áo đàn bà, tất chân sexy, áo lót đen, giày cao gót, cà vạt đàn ông vương vãi trên sàn nhà màu nâu sẫm...

Trên chiếc ghế salon màu nâu bằng da thật, Long Tư Hạo có thể coi như ăn mặc chỉnh tề nhưng khuy áo sơ mi của anh bị cởi ba nút, để lộ cơ ngực hấp dẫn.

Một người đàn bà mặc chiếc váy đen bó sát, đang nằm trên người anh, mười ngón tay dài đang cởi khuy áo cho Long Tư Hạo.

Người đàn bà này trang điểm rất đậm, mái tóc màu vàng kim, da trắng nõn, khuôn mặt tinh xảo, giống như người lai. Vừa nhìn qua đã thấy là một người phụ nữ nhiệt tình, cởi mở.

Lê Hiểu Mạn cố gắng không để ý hình ảnh trên ghế salon kia. Ánh

mắt trong veo liếc nhìn chiếc cà vạt kẻ sọc mà cô tự tay thắt cho Long Tư Hạo. Đôi mắt nhòa lệ, trái tim như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt, đau đớn khiến cô không thể hít thở.

Cảnh tượng này khiến cô nhớ lại sau ngày kỉ niệm 1 năm ngày cưới của cô và Hoắc Vân Hy, khi cô về nhà thì thấy Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm đang quấn quít trên giường.

Trong tiềm thức, cô vẫn cho rằng Long Tư Hạo không giống Hoắc Vân Hy. Nhưng không ngờ, anh cũng chỉ là một tên khốn nạn.

Cô chẳng phải là cái gì của anh cả, anh dây dưa với bất cứ người phụ nữ nào, cô cũng không can thiệp. Nhưng tại sao anh lại muốn trêu chọc cô chứ?

Lê Hiểu Mạn bóp chặt nắm tay, ánh mắt trở nên lạnh lùng, đôi môi nở nụ cười châm chọc. Trong lòng có cảm giác nhục nhã chưa từng có.

Hóa ra, anh vẫn luôn đùa giỡn cô. Vậy mà thiếu chút nữa, cô lại tin tưởng lời anh ta.

Nhớ lại anh nói anh sẽ là một người chồng tốt, nhớ lại anh nói anh sẽ cho cô hạnh phúc cô ao ước khiến cô cảm thấy buồn nôn và chán ghét không thôi.

Cô không ngờ Long Tư Hạo lại là một người nói một đằng làm một nẻo, trong ngoài bất nhất.

So với Hoắc Vân Hy, anh khiến cô cảm thấy chán ghét hơn rất nhiều

Ít nhất, Hoắc Vân Hy ngay từ đầu đã ghét cô, không trái lương tâm mà đi đùa giỡn cô.

Lạc Thụy thấy cảnh tượng này trong phòng làm việc, nhắm tịt hai mắt, đưa tay vỗ trán: “Oh My God! Tổng giám đốc, tối ai rồi. Tôi không nên dẫn Lê tiểu thư vào lúc này!”

Chương 166: Rung động, hôn trước mặt mọi người (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Dứt lời anh liền xoay người nhìn Lê Hiểu Mạn, đôi mắt híp lại thành một đường: “Lê tiểu thư, mong cô thấy gì thì cũng hãy quên đi, tin tưởng tôi, đây nhất định là hiểu lầm mà thôi.”

Lê Hiểu Mạn hơi cong khóe môi, đáy mắt xuất hiện tia trào phúng, giọng nói lạnh lùng: “Có hiểu lầm hay không đối với tôi không quan trọng, trợ lý Lạc, xem ra hôm nay tôi đến không đúng lúc rồi, tôi đi trước.”

Nói xong, Lê Hiểu Mạn liền xoay người rời đi.

Bàn tay mảnh khảnh của cô xoa trên phần bụng bằng phẳng, đứa bé này anh tuyệt sẽ không muốn.

Trở lại bộ phận thiết kế, cô nói với Lâm Mạch Mạch mai mình sẽ đi bỏ đứa bé này, dù Lâm Mạch Mạch có hỏi ra sao, cô vẫn không nói nguyên nhân, chỉ bảo mình đã quyết định rồi.

Trong phòng làm việc của giám đốc, Long Tư Hạo đang bóp chặt cổ một người phụ nữ, ánh mắt như gió lốc cuồn cuộn, so với bình thường còn lạnh lẽo hơn.

Cô gái bị bóp cổ, sắc mặt đỏ lên, không hít thở được nên phải nhúu mặt mày, nhưng trên mặt vẫn mang theo nét cười như cũ nhìn gương mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo: “Long... Long thiếu.. giết tôi,

anh... sẽ không có cách nào... biết.. về hành tung của Doris được nữa?”

Đôi mắt hẹp dài của Long Tur Hạo hơi nheo lại, môi mỏng vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp, giọng nói băng hàn: “Amy, cô đã mất đi cơ hội sống sót của mình rồi.”

Dứt lời, tay anh dùng sức, bên khoe môi Amy liền tràn ra máu.

Nhưng cô vẫn cười nhìn Long Tur Hạo, giọng nói suy yếu: “Long thiếu... Điều gì... đã là cho anh đột nhiên thay đổi chủ ý.. Không phải anh nói.. Chỉ cần tôi... nói ra hành tung của Doris, anh sẽ... để tôi lại đây sao?”

“Hóa ra cô chính là trợ lý cá nhân của Doris, Amy?” Lạc Thụy nhìn Long Tur Hạo đang siết lấy cổ Amy, tiến lên phía trước, nói với Long Tur Hạo: “Tổng giám đốc, nếu cô ta là người của Doris, tôi cảm thấy trước đừng giết cô ta vội, vả lại, tổng giám đốc, Lê tiểu thư hình như có chút hiểu lầm với ngài, ngài hẳn nên giải thích với cô ấy. Về phần vị Amy tiểu thư này, có thể giao cho tôi, tôi nhất định sẽ khiến cô ta nói ra hành tung của Doris.”

Long Tur Hạo nghe Lạc Thụy nói đến Lê Hiểu Mạn hiểu nhầm mình, sự giận dữ trong mắt tan đi mấy phần, ánh mắt thâm thúy hơi trầm xuống.

Lạc Thụy thấy anh vẫn chưa buông Amy ra, nói tiếp: “Tổng giám đốc, hiện giờ ngài có giết cô ta thì cũng không có ai đối chứng, nếu Lê tiểu thư không tin giải thích của ngài, ngài có thể bắt Amy tiểu thư đi giải thích. Tôi cảm thấy việc giết cô gái này không thực sự thích hợp, tôi nghĩ người tâm địa thiện lương như Lê tiểu thư nhất định sẽ không hy vọng nhìn thấy ngài giết người.

Vì Lạc Thụy nhắc tới Lê Hiếu Mạn mà ánh mắt anh nhu hòa đi mấy phần, lệ khí xung quanh cũng dần tiêu tán.

Anh không muốn phá hỏng hình tượng của mình tổng lòng Lê Hiếu Mạn, cũng không muốn làm cô nghĩ mình là một tên giết người không chớp mắt.

Vì Lê Hiếu Mạn, nên anh buông Amy ra, sau đó anh đứng lên, nhìn Lạc Thụy, môi mỏng mím chặt, hàn khí tản ra xung quanh.

Lạc Thụy thấy bộ dạng này của anh, cho dù anh không nói ra, cũng biết anh muốn hỏi điều gì.

Anh rùng mình, nhìn Long Tư Hạo, cười nói: “Tổng giám đốc, tôi cũng không biết Amy ở phòng làm việc, cũng không biết cô ta không biết xấu hổ cởi hết quần áo câu dẫn ngài, Lê tiểu thư nói có chuyện tìm ngài, nên tôi liền đưa cô ấy vào. Là lỗi của tôi.”

Lạc Thụy nói xong liền cúi đầu, giống như đứa trẻ đang nhận lỗi.

Giọng nói lạnh lẽo của Long Tư Hạo vang lên: “Tôi chỉ cho cậu thời gian một ngày, không tra ra được hành tung của Doris, thì biến mất khỏi thế giới này cũng hẳn luôn đi.”

Nói xong, anh ra ngoài, bước đi hơi vội vàng.

Sau khi anh rời khỏi, anh liền đóng chặt cửa phòng giám đốc, xoa xoa cổ tay, cười nói: “Tiểu thư Amy xinh đẹp, tốt nhất cô nên biết điều nói ra hành tung của Doris, nếu không tôi cũng không khách khí. Vì tính mạng của tôi, tôi sẽ không thương hoa tiếc ngọc, hơn nữa cô còn gây ra hiểu lầm giữa tổng giám đốc và Lê tiểu thư, tôi sẽ càng không thủ hạ lưu tình với cô.”

Amy dùng tay lau máu nơi khoe môi, nhìn Lạc Thụy cười hết sức yêu mị, ánh mắt lại vô cùng âm độc: “Vậy để xem anh có bản lĩnh này hay không đã? Không đối phó được với Long thiếu, không có nghĩa là tôi không đối phó được anh.”

Nói xong, Amy vốn là ngã ngồi trên ghế sofa, đột nhiên đứng lên, nhanh chóng kéo váy đen bó sát bên người lên, bên trong không mặt gì, chỉ có một bộ áo da màu đen bao chặt lấy cơ thể.

Mà đây không phải là kiểu áo lót da thông thường, bên hông có kèm theo một vòng dao sắc nhọn nhỏ.

Lạc Thụy thấy vậy: “Ha... Dùng sắc dụ dỗ tổng giám đốc không thành công, còn muốn dụ dỗ tôi, nói cho cô biết, tôi không dễ bị dụ như vậy đâu.”

Nói xong, anh tiến tới đá một cước vào bụng Amy.

Thấy vậy, Amy rút phi dao bên hông ra bắn về phía Lạc Thụy, thân thủ nhanh nhẹn.

Lạc Thụy tránh được dao nhỏ Amy bắn tới, anh mạnh nhảy về phía trước, một cước đá trúng ngực cô.

“A...” Bị đá khiến Amy kêu thành tiếng, một tay che ngực bị đá, ánh mắt tàn lệ nhìn Lạc Thụy: “Anh dám đá ngực tôi, tôi giết anh.”

Lạc Thụy cười cười nhún vai: “Tiểu thư Amy, thật không phải, tôi bị cận, không thấy ngực cô, lần sau, đảm bảo tôi không đụng tới nơi đó nữa.

Nhưng ngay sau đó anh lại tiến lên, Amy thấy vậy còn chưa kịp rút dao ra, đã bị Lạc Thụy đá một cước trúng dưới thân.

“A...” Lần này Amy lớn tiếng hơn nữa, hai chân quỳ trên mặt đất, hai tay che hạ thân, vẻ mặt thống khổ nhìn Lạc Thụy.

Cô không nghĩ tới một người đàn ông vậy mà có thể đá vào bộ vị yếu ớt nhất của người phụ nữ.

Lạc Thụy từ từ ngồi xổm xuống, động tác nhanh chóng rút hết phi dao bên người cô, cười chói mắt: “Tiểu thư Amy, đừng coi thường tôi như vậy, tôi biết là phụ nữ, chỉ là trong mắt tôi, một kẻ địch thì không phân biệt nam nữ, nếu ngay cả tôi cô cũng không đối phó được thì đừng nhắc đến tổng giám đốc của chúng tôi. Nói đi, Doris rốt cuộc đang ở đâu?”

Amy đau đến cả mặt nhăn nhó, oán hận nhìn anh: “Tôi... Tôi muốn đích thân nói với Long Tur Hạo.”

Long Tur Hạo cười một tiếng: “OK! Xem ra cô còn muốn chịu đựng thêm nữa, vậy tôi đây không khách khí.”

Nói xong, Lạc Thụy hoạt động gân cốt, lại tiếp tục đá vào ngực cô.

“A...” Từ phòng tổng giám đốc thỉnh thoảng lại truyền tới tiếng kêu thảm thiết của phụ nữ, kéo dài chừng hơn một giờ.

Chương 167: Rung động, hôn trước mặt mọi người (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi tan làm, Lê Hiểu Mạn và Lâm Mạch Mạch vừa chào nhau ở trước cửa công ty, cô liền nhận được cuộc gọi từ Hoắc Vân Hy.

Cô do dự, cho đến khi chuông điện thoại vang lên lần thứ ba, cô mới nghe máy.

“Mạn Mạn, giờ em đang ở đâu? Mau về Hoắc gia.” Giọng Hoắc Vân Hy trong điện thoại rất khẩn trương lo lắng.

Nghe ra dường như có chuyện gì, Lê Hiểu Mạn nhíu mày: “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Ông nội người... đột nhiên huyết áp cao.. hộc máu té xỉu.”

Giọng nói Hoắc Vân Hy run rẩy, như sợ điều gì, làm Lê Hiểu Mạn nghe xong toàn thân căng thẳng, lập tức nói: “Được, tôi về ngay.”

Cúp máy, cô vội bắt taxi.

Lúc này, một chiếc Rolls-Royce màu đen bảo thạch dừng trước mặt cô, người trong xe chính là Long Tư Hạo.

Anh đẩy cửa xe ra, nhìn sắc mặt ngưng trọng của Lê Hiểu Mạn, hơi cau mày: “Hiểu Hiểu, lên xe đi, anh đưa em về.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tur Hạo đang đứng trước mặt mình, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, khóe môi châm chọc: “Long tổng, không cần đâu, ngài bận rộn như vậy, tôi chỉ là một nhân viên hỏ nhoi nào có tư cách để ngài đưa về, anh vẫn cứ nên đưa những người phụ nữ khác của anh về thôi.”

Dứt lời, cô liền đi về phía trước, mới được hai bước, cổ tay đã bị nắm lại.

Nhìn cổ tay bị bàn tay to lớn của Long Tur Hạo nắm lấy, cô lạnh lùng nói: “Long tổng, đừng ép người quá đáng, mời buông tay.”

Long Tur Hạo không buông ra, còn giữ chặt tay cô hơn, đôi mắt hẹp dài khóa chặt hình ảnh gương mặt nhỏ nhắn cuaru cô, trong lòng như bị đâm vào, đau đớn không thôi.

Ánh mắt anh nhu hòa mà phức tạp: “Hiểu Hiểu, chúng ta lên xe trước đi, anh sẽ giải thích rõ ràng về những gì em đã nhìn thấy.”

Lê Hiểu Mạn cười lạnh, khinh thường nhìn anh: “Anh có muốn giải thích hay không, tôi không cần nghe, tôi còn có việc, xin hãy buông tay tôi ra đi.”

Long Tur Hạo thấy thái độ của Lê Hiểu Mạn với mình cực kỳ lãnh đạm, đáy mắt anh hiện lên vẻ đau đớn, tay dùng sức kéo cô vào trong ngực: “Hiểu Hiểu, có nghe hay không là chuyện của em, giải thích hay không là chuyện của anh, nếu hôm nay anh không giải thích rõ ràng với em, anh tuyệt sẽ không thả em rời đi.”

“Buông...” Lê Hiểu Mạn ra sức giãy dụa trong ngực anh: “Long Tur Hạo, đủ rồi, anh có thể đừng tiếp tục đối trá như vậy có được không? Anh chán ghét tôi, anh cũng không phải là người có can hệ gì tới tôi, sao tôi phải nghe anh giải thích, mau buông tôi ra.”

“Anh dối trá? Chán ghét?” Lời nói của Lê Hiếu Mạn như một lưỡi dao sắc bén đâm vào tim Long Tur Hạo khiến anh đau lòng, nắm lấy cằm cô truy vấn: “Anh dối trá, chán ghét ở chỗ nào?”

Lê Hiếu Mạn khinh thường nhìn anh: “Anh chỗ nào cũng dối trá, chỗ nào cũng đáng... A...”

Long Tur Hạo không đợi cô nói xong, bàn tay thon dài đã giữ chặt gáy cô, cúi đầu ngăn lại đôi môi cô, nuốt hết những lời cô định nói.

“Anh.. A.. Long Tur Hạo, buông ra...” Lê Hiếu Mạn mở lớn mắt, tức giận nhìn Long Tur Hạo, nghĩ muốn đẩy ra nhưng không cách nào đẩy anh ra được.

Long Tur Hạo thâm trầm nhìn cô, cánh tay thon dài giữ lấy eo cô xoay người, đặt thân thể cô tựa vào xe Rolls-Royce, túm hai tay cô qua đỉnh đầu.

Lê Hiếu Mạn kinh ngạc, mắt mở lớn, kinh hoàng nhìn Long Tur Hạo: “Long.. Long Tur Hạo.. Anh muốn làm gì?”

Long Tur Hạo nguy hiểm nheo mắt, khẽ cười: “Làm chuyện mà anh muốn làm nhất....”

Nói đến đây, anh khẽ cắn vành tai cô, giọng nói trầm khàn: “Hôn em.”

Dứt lời, anh cúi người bá đạo mà mạnh mẽ hôn lên môi cô.

“A... Không...” Lê Hiếu Mạn thờ đốc vì kinh ngạc, ở đây là bên ngoài tòa nhà công ty, lại là lúc tan làm, anh lại hôn cô, chuyện này không bị làm lớn lên mới là lạ.

Anh.. Anh điên rồi sao?

Chẳng lẽ anh muốn ngày mai cô bị bàn tán sao?

Đúng như Lê Hiểu Mạn suy nghĩ, bản thân Long Tư Hạo là một người rất có sức hấp dẫn, anh hôn cô bên xe đúng là cơ hồ đã oanh động tất cả các công nhân viên của TE.

Chỉ trong chốc lát, một đoàn người xúm lại, hơn nữa đa số lại là nhân viên ở TE, tất cả đều mắt mở to, mồm há rộng, kinh ngạc không thôi nhìn cảnh này.

Tổng giám đốc trong truyền thuyết của bọn họ luôn cách biệt với phụ nữ mà giờ lại không cố kỵ chút nào hôn một người phụ nữ?

Trong đám người, không ít người hít khí, thậm chí còn có người hưng phấn lấy điện thoại ra quay.

Chương 168: Tin tôi, tôi đổi với em.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn thấy không ít người tụ lại, vây chặt cô và Long Tur Hạo. Cô bối rối nhìn anh, bởi vì hai tay bị anh bóp chặt nên không thể đẩy anh ra được, đôi môi thì bị anh bá đạo chiếm lấy, khiến cô không thể nói đủ một câu.

“Ừm... Long... Long Tur Hạo... Thả ra...”

Miệng cô phát ra từng tiếng đứt quãng.

Long Tur Hạo dường như muốn nuốt cô vào bụng, quán lấy lưỡi cô, càn quét khắp khoang miệng.

Hôn đến khi cô sắp hít thở không thông, Long Tur Hạo mới từ từ rời khỏi, mắt dài nheo lại, ánh mắt thâm trầm liếc nhìn cô, thấy cô thờ đốc thì nghiêng đầu, khẽ cắn vành tai nhỏ xinh: “Vẫn còn cảm thấy anh đối trá ghê tởm sao?”

Lê Hiểu Mạn thấy xung quanh đầy người, tất cả đều kinh ngạc nhìn cô và Long Tur Hạo thì xấu hổ và giận dữ không thôi.

Cô lạnh lùng nhìn anh, tức giận nói: “Long Tur Hạo, tên khốn nhà anh, anh điên rồi hả?”

Anh hôn cô ở trước mặt nhiều người như vậy, TE vốn đã có không ít người bàn tán chuyện của cô với Long Tur Hạo, bảo rằng bọn quan

hệ mờ ám rồi, giờ thì cô có nhảy vào sông hoàng hà cũng không rửa sạch tội.

Anh muốn sau này cô ở lại TE thế nào? Ở lại thành phố K thế nào?

Long Tur Hạo híp mắt, khuôn mặt tuấn mã lạnh lùng, ánh mắt sâu thẳm nhìn xoáy vào cô, khẽ mím môi, giọng nói trầm thấp lạnh nhạt: “Hiểu Hiểu, nếu em còn không lên xe, dù chuyện điên cuồng hơn anh cũng làm được.”

“Anh...” Lòng Lê Hiểu Mạn run lên, liếc nhìn ánh mắt sâu thẳm kia, ánh mắt ấy như cơn lốc cuồn cuộn muốn phá hủy tất cả, cô cúi đầu không nhìn anh nữa, lạnh lùng nói: “Được, tôi sẽ lên.”

Thấy cô đồng ý, Long Tur Hạo liền liếc cô một cái rồi đứng thẳng người, mở cửa xe, để cô ngồi vào rồi mới đóng cửa, đi về phía tay lái, khởi động máy, cũng không cần biết phía trước có ai không, xông thẳng ra ngoài.

Lê Hiểu Mạn thấy thế thì sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, quả nhiên, mấy người đứng trước xe Long Tur Hạo lập tức tránh ra, có mấy người vì phản ứng quá đột ngột còn bị ngã lăn ra đất.

Mãi đến khi Long Tur Hạo lái xe rời xa, những người xúm lại mới phục hồi tinh thần, nhao nhao như ong vỡ tổ.

“Không phải Long tổng không gần phụ nữ ư? Tại sao lại hôn cô ta như thế, huhu... Lòng tôi tan nát rồi, cô gái đó thật hạnh phúc...!”

“A... Nam thần của tôi! Sao anh ấy lại hôn người phụ nữ khác?” Một bông hoa si kêu to.

Cô viên phòng thiết kế của TE cũng chua sót nói: “Hóa ra Lê Hiểu

Mạn thật sự có quan hệ mờ ám với tổng giám đốc, cô ta mới đến TE bao lâu chứ, vậy mà đã thông đồng với tổng giám đốc rồi?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ cô ta thật sự là tình nhân nhỏ của tổng giám đốc?”

“Cô ta cho mình là ai? Long tổng là nam thần của chúng ta, cô ta làm gì có cửa xứng đôi?”

...

Lê Hiểu Mạn thấy xe rời khỏi TE một đoạn mới quay sang nhìn Long Tur Hạo, giọng điệu vô cùng lạnh lùng: “Long tổng, anh muốn nói gì thì nói nhanh lên, nếu không thì mời dừng xe, tôi muốn xuống.”

Long Tur Hạo nghe thấy giọng nói lạnh lùng của cô thì nắm chặt tay, gân xanh nổi lên, gương mặt lạnh dần.

“Hiểu Hiểu, em nhất định phải dùng giọng điệu ấy để nói chuyện với anh sao? Em như vậy, anh có thể hiểu là em đang quan tâm đến anh hay không?”

Dứt lời, anh dừng xe lại, bàn tay to lớn nâng cằm cô lên, đôi mắt hẹp dài nhìn chăm chăm vào con người trong veo của cô, sợ bỏ qua nét mặt nào đấy.

Ánh mắt anh cực kì sắc bén, như muốn xuyên thấu linh hồn của cô.

Lê Hiểu Mạn tiếp nhận ánh mắt ấy, đôi môi bị anh hôn đến sưng đỏ nhếch lên đầy châm chọc, giọng nói lạnh lẽo vô cùng: “Long tổng, với một người đối trá ghê tởm như anh, anh cảm thấy tôi nên nói chuyện bằng giọng điệu gì?”

Nụ cười châm chọc của cô như như đâm vào hai mắt khiến anh đau đớn, giọng điệu lạnh lùng chán ghét càng như một lưỡi dao sắc bén vô cùng, liên tục khoét vào lòng anh, khiến anh đau khổ không thôi.

Ánh mắt sâu thẳm của anh hiện lên sự khổ sở, mày cau lại, nhìn cô chăm chăm: “Hiểu Hiểu, anh rất thật lòng với em.”

“Đúng! Anh thật lòng.” Lê Hiểu Mạn khinh thường lườm anh, khóe môi nhếch lên: “Anh thật lòng trêu đùa tôi, tôi rất tin tưởng chuyện này.”

“Lê Hiểu Mạn...” Long Tur Hạo khẽ nói, ánh mắt đầy đau đớn: “Anh nói lại lần nữa, anh chưa bao giờ trêu đùa em, tin anh đi, anh không có người phụ nữ nào khác hết, người anh từng hôn, từng ôm, từng chạm tới chỉ có em mà thôi.”

Lê Hiểu Mạn không hề rung động trước bất kì câu nói nào của anh, cô lạnh lùng: “Long Tur Hạo, so với Hoắc Vân Hy, anh càng khiến tôi cảm thấy ghê tởm, chán ghét hơn nhiều, ít nhất, Hoắc Vân Hy không đối trá giống anh, tôi thật sự không biết, tôi đắc tội anh chỗ nào, anh cứ muốn đùa bỡn tôi tới cùng mới cam tâm sao? Long Tur Hạo, anh có thể cách xa tôi một chút không? Có thể đừng làm tôi ghê tởm không? Thế giới của tôi xuất hiện một tên cặn bã là đủ rồi, tôi không muốn thế giới ấy xuất hiện một tên cặn bã nào hơn nữa.”

Lời của cô giống như muôn ngàn gai nhọn đâm sâu vào lòng Long Tur Hạo, khiến anh hít thở không thông, đau đớn lan tỏa khắp người.

Anh cau chặt mày lại, đôi mắt hẹp dài nguy hiểm cuồn cuộn gió bão, gương mặt tuấn mỹ tỏa ra khí lạnh: “Em vậy mà lại đi so sánh anh với Hoắc Vân Hy, trong mắt em, anh còn chẳng bằng Hoắc Vân Hy ư? Ha ha... Anh thật sự khiến em ghê tởm chán ghét đến vậy sao?”

Anh bóp chặt cằm của cô hơn, giọng nói âm trầm mạnh mẽ: “Lê Hiểu Mạn, anh trong mắt em thật sự tệ đến vậy ư? Cho dù đó chỉ là hiểu lầm, em cũng muốn từ bỏ tình cảm của chính mình sao?”

“Hiểu lầm?” Lê Hiểu Mạn híp mắt, ánh mắt càng lạnh lùng hơn: “Trâu không uống nước chẳng lẽ có thể ép nó sao? Có phải để đến mức ba mặt một lời, anh mới thừa nhận? Nếu anh không muốn, cô ta có thể đề lên người anh chắc? Nếu anh không muốn, cô ta có thể kéo cà vạt của anh? Có thể cởi cúc áo của anh?”

Long Tư Hạo nghe cô quở trách, ánh mắt đau khổ dần được thay thế bởi sự vui sướng, đôi mắt âm trầm sáng lên: “Hiểu Hiểu, em đang ghen.”

Anh dùng câu khẳng định.

Chương 169: Tin tôi, tôi đổi với em.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn khẽ giật mình, ánh mắt vẫn trong veo lạnh lùng nhìn anh, cười nhạt: “Ha ha... Tôi sẽ không ghen vì một người cận bã đâu.”

Long Tư Hạo nhìn chăm chăm vào gương mặt nhỏ xinh, rồi ôm cô vào lòng: “Hiểu Hiểu, em nhất định phải nghĩ một đằng nói một lẻo nghĩ một đằng nói một lẻo sao? Chuyện hôm nay em nhìn thấy không như em tưởng tượng đâu, nó rất phức tạp, anh tạm thời không thể nói tỉ mỉ với em được, tin anh, anh chưa bao giờ trêu đùa cô gái nào hết, nhất là em, không được ví anh với Hoắc Vân Hy nữa.”

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn anh: “Nói xong rồi sao? Ông nội bị tăng huyết áp, thổ huyết té xỉu, nếu anh không cho tôi xuống xe thì đi Hoắc trạch đi.”

Long Tư Hạo thấy cô vẫn lạnh lùng như cũ thì nhíu chặt mày, xem ra muốn gỡ bỏ hiểu lầm của cô không thể là chuyện ngày một ngày hai được.

Anh vẫn ôm chặt lấy cô, để cảm lên chiếc trán nhỏ xinh ấy, ánh mắt đầy phức tạp: “Hiểu Hiểu, anh xin lỗi! Cho dù chỉ là hiểu lầm, nhưng anh để người phụ nữ khác tiến sát mình ba bước vẫn là lỗi của anh.”

Lê Hiểu Mạn nghe thấy anh giải thích thì hơi run lên, lạnh nhạt liếc

nhìn anh nhưng không nói gì.

Cô muốn thoát khỏi lòng Long Tur Hạo nhưng anh cứ ôm chặt không buông.

Cô vùng vẫy một lúc mà không được thì lặng im, mặc kệ cho anh ôm, ánh mắt vẫn là vẻ lạnh nhạt.

Long Tur Hạo khởi động lại xe, nhưng vẫn một tay ôm cô, một tay lái.

Đến Hoắc Trạch, Lê Hiểu Mạn bước xuống xe trước Long Tur Hạo một bước, đã thấy Hoắc Vân Hy đang đợi ngoài đại sảnh.

Hoắc Vân Hy thấy cô bước xuống từ xe Long Tur Hạo thì lạnh mặt, hai tay cũng nắm chặt thành quyền.

Anh ta lạnh lùng bước lên, kéo Lê Hiểu Mạn về phía mình, phần nộ nhìn Long Tur Hạo: “Anh tới đây làm gì?”

Long Tur Hạo nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén rơi lên bàn tay đang nắm lấy tay Lê Hiểu Mạn, thấy cô không giãy ra thì sắc mặt càng âm trầm hơn, không trả lời Hoắc Vân Hy mà đi thẳng vào đại sảnh.

Lê Hiểu Mạn thấy anh đi vào xong mới lạnh lùng bỏ tay ra khỏi tay Hoắc Vân Hy.

“Mạn Mạn... Em... Em có ý gì?” Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn đột nhiên lạnh lùng bỏ tay mình ra thì nhìn cô chăm chăm, nghĩ đến chuyện cô đợi Long Tur Hạo vào sảnh rồi mới bỏ tay mình ra thì ánh mắt lạnh đi.

“Lê Hiểu Mạn...” Anh ta kiềm chế sự tức giận, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt lạnh lùng của cô: “Tối qua em đi đâu? Em rời khỏi phòng

tầm từ lúc nào? Hôm nay đi đâu? Chị Lâm bảo không thấy đồ đạc của em đâu nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lê Hiếu Mạn nhẹ nhàng ngược mắt, lạnh lùng nhìn Hoắc Vân Hy, thấy anh ta dùng giọng điệu chất vấn nói chuyện với mình thì lạnh lùng nhếch môi: “Hoắc Vân Hy, trước khi chất vấn người khác, sao anh không tự nhìn lại chính mình đi? Tự hỏi xem hôm qua mình đi đâu, làm gì? Ông nội đột nhiên bị tăng huyết áp, chắc chắn là liên quan đến anh.”

Dứt lời, Lê Hiếu Mạn không để ý tới anh ta nữa mà bước vào đại sảnh.

Hoắc Vân Hy thấy thế, lập tức đuổi theo, giữ cô lại, áy náy nói: “Mạn Mạn, anh... Đã chia tay với Hạ Lâm rồi.”

Chương 170: Điều kiện, Long thiếu bức ông nội.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn khinh thường nhìn anh ta, nhíu mày: “Bởi vì chia tay, cho nên mới tung ảnh giường chiếu ra sao?”

Nghe cô nhắc tới giường chiếu, Hoắc Vân Hy nắm chặt tay thành quyền, sắc mặt xanh mét, không biết ai đã tung mấy bức ảnh đấy ra, nếu để anh ta tra được, anh ta nhất định sẽ không bỏ qua.

Nhớ đến cảnh sáng nay anh ta và Hạ Lâm bị phóng viên bao vây, Hoắc Vân Hy liền hận đến nghiến răng nghiến lợi, cho dù thế nào, anh ta cũng nhất định phải tìm ra người đã tung mấy bức ảnh đó.

Anh ta thật sự không nghĩ ra nổi, sao lại có mấy bức ảnh thân mật của anh ta và Hạ Lâm?

Chẳng lẽ có người chụp?

Anh ta cau chặt mày, áy náy nhìn Lê Hiểu Mạn: “Mạn Mạn, anh xin lỗi! Sau này anh sẽ không...”

“Đủ rồi!” Vừa nghe thấy ba chữ anh xin lỗi, cô liền nghĩ đến Long Tư Hạo, trong lòng trào lên sự tức giận, sao chẳng có tên đàn ông nào tốt thế?

Hoắc Vân Hy thì thôi đi, nhưng sao Long Tư Hạo cũng vậy?

Bởi vì kỳ vọng lớn, cho nên mới thất vọng nhiều, khi cô nhìn thấy Long Tư Hạo dựa vào quá gần với người phụ nữ khác, cô mới bất mãn, có phản ứng lớn như vậy.

Cho dù người phụ nữ đó không xảy ra chuyện gì với Long Tư Hạo, cô cũng không thể chấp nhận được.

Trong lòng cô ngập tràn lửa giận, đủ để thiêu cháy tất cả.

Không để ý đến Hoắc Vân Hy nữa, cô bước vào đại sảnh, lên lầu vào phòng Hoắc Nghiệp Hoằng.

Lúc này Hoắc Nghiệp Hoằng đã tỉnh lại, Long Tư Hạo đứng ở đầu giường bên này, còn Lý Tuyết Hà thì đứng ở đầu giường bên kia.

“Ông nội...” Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Nghiệp Hoằng già hơn rất nhiều, mắt cô hơi rung rung, lập tức đi lên phía trước, lo lắng hỏi: “Ông nội, ông đã khỏe hơn chưa?”

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy Lê Hiểu Mạn đến, khuôn mặt già nua lộ ra sự hòa ái tươi cười, giọng nói có vẻ mệt mỏi: “Mạn Mạn, yên tâm, ông... Ông nội không sao, ông nội chỉ... Nhất thời khí huyết công tâm nên mới thổ huyết té xỉu thôi, chỉ cần nghỉ ngơi một chút... là tốt rồi.”

Hoắc Vân Hy vào sau nghe thấy Hoắc Nghiệp Hoằng nói là vì khí huyết công tâm nên mới thổ huyết té xỉu thì căng thẳng, ánh mắt càng áy náy hơn, anh ta biết ông nội là bị mình làm tức đến hộc máu.

Nếu không vì chuyện của anh ta, cổ phiếu Hoắc thị cũng sẽ không sụt giảm như thế, cũng may là đã dừng lại rồi, nếu không Hoắc thị sẽ gặp phải nguy cơ trước nay chưa từng có.

Tập đoàn Hoắc thị là tâm huyết cả đời của ông nội, nếu bị hủy trong

tay anh ta, thì cả phần đời sau này anh ta đều sẽ không yên ổn.

Anh ta có lỗi với ông nội, cũng có lỗi với Lê Hiếu Mạn.

Tối qua, anh ta không nên đồng ý với Hạ Lâm mới đúng, giờ thì có hối tiếc cũng không kịp.

Anh ta nhìn Hoắc Nghiệp Hoàng, áy náy nói: “Ông nội, con xin lỗi!”

Hoắc Nghiệp Hoàng thất vọng nhìn anh ta một lúc lâu, sau đó thờ dài nhìn Long Tư Hạo: “Tur Hạo, bây giờ... Cổ phiếu Hoắc thị dao động quá mạnh, dù hôm nay đã dừng lại nhưng đã có mấy khách hàng... hủy bỏ hợp tác, mấy đại cổ đông rút tiền rồi, con... con có thể giúp ông nội... Giúp Vân Hy vực Hoắc thị dậy, vượt qua nguy cơ lần này không?”

Lê Hiếu Mạn nghe vậy thì chau mày, cô không ngờ Hoắc thị lần này lại gặp phải nguy cơ lớn như thế.

Cô vô thức nhìn về phía Long Tư Hạo, ông nội khẩn cầu anh như vậy, nếu anh không đồng ý thì thật có lỗi với ông.

Long Tư Hạo nheo mắt, âm trầm nhìn sang Lê Hiếu Mạn rồi mới quay lại Hoắc Nghiệp Hoàng, môi mỏng hơi mím: “Ông nội, con có thể đồng ý giúp Hoắc thị vượt qua khó khăn lần này, nhưng ông nội phải đáp ứng với con một điều kiện.”

Nghe thấy anh còn có điều kiện, Lê Hiếu Mạn lại nhìn sang, đúng lúc chạm phải ánh mắt sâu thẳm kia, khiến cô như bị cuốn vào nơi tăm tối ấy.

Cô nhanh chóng rời mắt đi nhưng lòng lại có chút bất an, cảm thấy điều kiện anh đưa ra nhất định có liên quan đến mình.

Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn Long Tư Hạo đầy ẩn ý, hỏi: “Tư Hạo, con muốn... Ông nội đồng ý với con... chuyện gì thì mới giúp... Hoắc thị?”

Long Tư Hạo thản nhiên mím môi, lạnh nhạt liếc sang Hoắc Vân Hy một cái rồi mới nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, nói: “Con muốn ông nội đồng ý cho bọn họ ly hôn.”

Bọn họ trong lời anh tất nhiên là Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy.

“Cái gì? Tư Hạo, con... Muốn ông nội đồng ý... Để Mạn Mạn ly hôn với Vân Hy?” Hoắc Nghiệp Hoảng không ngờ điều kiện của Long Tư Hạo lại như vậy, ông cụ kinh ngạc nhìn anh.

Nghe thấy điều kiện của anh, Lý Tuyết Hà và Lê Hiểu Mạn cũng vô cùng kinh ngạc.

Lý Tuyết Hà đã sớm muốn Lê Hiểu Mạn ly hôn với con trai mình, bởi vậy khi anh đưa ra điều kiện này, bà ta vô cùng ủng hộ.

Chỉ là bà ta không hiểu, tại sao anh lại muốn đưa ra điều kiện như vậy?

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo, đôi mắt trong suốt hiện lên cảm xúc phức tạp.

Đến khi Hoắc Vân Hy phản ứng lại thì lập tức từ chối: “Không được, tôi không đồng ý, tôi nhất định sẽ không đồng ý.”

Dứt lời, anh ta liếc nhìn Long Tư Hạo, ánh mắt vô cùng tức giận: “Long Tư Hạo, anh có ý gì? Tôi và Mạn Mạn có ly hôn không thì liên quan gì đến anh, anh dựa vào cái gì mà đưa ra điều kiện này?”

Chương 171: Điều kiện, Long thiếu bức ông nội.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo âm trầm nhìn Lê Hiểu Mạn một cái, đôi mắt lạnh lùng nheo lại, giọng nói lạnh hơn mấy phần: “Chỉ cần dựa vào việc tôi có thể hồi sinh Hoắc thị.”

“Anh...” Hoắc Vân Hy xiết chặt hai tay, tức giận lườm Long Tur Hạo: “Long Tur Hạo, Hoắc thị không cần anh quản, tôi sẽ không bao giờ ly hôn với Mạn Mạn đâu.”

Hoắc Nghiệp Hoảng cau mày nhìn Lê Hiểu Mạn, rồi lại nhìn Long Tur Hạo: “Tur Hạo, nếu ông nội... Không đồng ý chuyện này với con, con sẽ... Không giúp... Hoắc thị sao?”

Long Tur Hạo híp mắt, ánh mắt cực kỳ thâm thúy, đôi môi mỏng khẽ phun ra một chữ: “Đúng!”

“Con...” Hoắc Nghiệp Hoảng nghe anh nói thế thì không thở nổi, ho khan không ngừng.

“Khụ... Khụ...”

“Ông nội...” Lê Hiểu Mạn thấy thế, ánh mắt phức tạp liếc nhìn Long Tur Hạo, lo lắng đi lên, đưa tay vuốt lưng cho Hoắc Nghiệp Hoảng.

Sau khi Hoắc Nghiệp Hoảng hít thở lại bình thường, ông nhìn Long Tur Hạo và Hoắc Vân Hy, lúc này mới nói: “Mấy đứa... Ra ngoài hết

đi, Mạn Mạn... Ở lại.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo sâu xa liếc nhìn Long Tư Hạo một cái, sau đó ra khỏi phòng Hoắc Nghiệp Hoảng.

Hoắc Vân Hy và Lý Tuyết Hà cũng theo sau.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy bọn họ đã rời khỏi mới nhìn Lê Hiểu Mạn hỏi: “Mạn Mạn, con... Con nói thật cho ông nội biết, con và... Tư Hạo, giữa các con... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn lập tức căng thẳng, cô che dấu tâm trạng bối rối, nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, cười nhẹ: “Ông nội, con... Con và anh cả không có chuyện gì hết.”

Bây giờ ông nội không được khỏe, không thể chịu được kích thích nữa, cô không thể nói thật với ông cụ được.

Hoắc Nghiệp Hoảng bán tín bán nghi nhìn cô, cũng không hỏi nhiều, chỉ rầu rĩ nói: “Mạn Mạn, vậy con... Có thể đồng ý với ông nội... một chuyện không?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, vô cùng cung kính: “Ông nội muốn con đồng ý chuyện gì ạ?”

“Đừng... Ly hôn với Vân Hy.”

Lê Hiểu Mạn cau mày thật chặt, khó xử nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng: “Ông nội... Con và Vân Hy thật sự không thể tiếp tục nữa.”

Thấy cô không đồng ý, Hoắc Nghiệp Hoảng lại ho khan: “Khụ... Khụ... Mạn Mạn, cả con... Cũng muốn ông nội tức giận sao? Khụ... Khụ...”

Hoắc Nghiệp Hoảng càng ho càng dữ dội hơn, còn bắt đầu thở dốc: “Mạn Mạn... Hoắc thị... Bây giờ không thể... Chịu thêm ảnh hưởng nữa... Con... Nếu bây giờ con ly hôn với Vân Hy, Hoắc... Hoắc thị thật sự sẽ không cứu được nữa... Con... Khụ... Khụ...”

Hoắc Nghiệp Hoảng ho sặc sụa, thở dốc không ngừng, sắc mặt trắng bệch.

Thấy ông cụ gần như không thở nổi, Lê Hiếu Mạn rơi nước mắt cắn chặt môi dưới, bị ép nói: “Ông nội... Con đồng ý, con đồng ý với ông là được, ông đừng nóng giận.”

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy cô đồng ý thì từ từ bình phục lại, nhưng vẫn ho khan không ngừng.

Lê Hiếu Mạn vẫn chăm sóc ông, mãi đến khi Hoắc Nghiệp Hoảng ngủ thiếp đi, cô mới rời khỏi.

Cô vừa mới ra cửa, cổ tay đã bị giữ chặt.

Cô kinh ngạc, ngược mắt nhìn vào Long Tư Hạo, anh có vẻ đang rất tức giận.

“Long... Ưm...”

Cô vừa lên tiếng, đã bị Long Tư Hạo che kín môi.

Cô kinh ngạc trợn mắt, đôi tay mảnh khảnh đẩy Long Tư Hạo ra, sao anh dám làm vậy? Hôn cô trước mặt mọi người ở TE, giờ lại hôn cô ngoài cửa phòng ông nội, nếu bị người giúp việc hay ai đó thấy thì sao?

Biết cô đang lo lắng sợ hãi, Long Tư Hạo từ từ rời khỏi đôi môi của

cô, ánh mắt sâu hằm khóa chặt cô lại, giọng nói trầm thấp: “Hiểu Hiểu, nếu em không muốn ai phát hiện thì đi theo anh, nếu không, anh sẽ hôn em trước mặt ông nội.”

“Anh...” Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nheo mắt, phần nộn nhìn Long Tur Hạo: “Long Tur Hạo, đó cũng là ông nội anh, anh muốn ông tức chết sao?”

Long Tur Hạo khẽ híp mắt, âm trầm liếc nhìn cô, thản nhiên mím môi: “Em không theo anh?”

Dứt lời, anh bóp chặt lấy cổ tay cô, chuẩn bị đẩy cửa phòng Hoắc Nghiệp Hoảng ra.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn híp híp mắt, cô chiều theo anh quá rồi, bây giờ cái gì anh cũng có thể làm được.

Cô hung dữ nhìn anh: “Long Tur Hạo, anh là đồ ác ma.”

Long Tur Hạo cúi đầu nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm hiện lên ý cười, dán môi mình lên môi cô, giọng nói trầm thấp rõ ràng: “Anh là ác ma, nhưng mãi mãi chỉ là ác ma yêu mình em thôi.”

“Yêu?” Lê Hiểu Mạn nghe thấy chữ này thì run rẩy, hai mắt ngơ ngẩn liếc nhìn anh, đây là lần đầu tiên có một người đàn ông nói yêu cô.

Nghe thấy chữ ấy, lòng cô khó tránh được việc dao động.

Long Tur Hạo thấy cô chỉ ngốc nghếch nhìn mình thì lại không nhận được hôn cô, sau đó kéo cô rời đi.

Hai người nắm tay nhau định đi xuống lầu thì gặp phải Hoắc Vân Hy đang bước lên.

Lê Hiểu Mạn giật mình, có tật giật mình kéo Long Tư Hạo vào bừa một phòng dành cho khách.

Thấy cô đóng cửa phòng lại, Long Tư Hạo hơi nheo mắt, hứng thú nhìn cô, môi mỏng cong lên: “Hiểu Hiểu, thật ra chúng ta không cần trốn, em là đang có tật giật mình, gián tiếp thừa nhận quan hệ đặc biệt giữa hai chúng ta.”

Chương 172: Tuyên bố, cô ấy là chị dâu của cậu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Ai có quan hệ đặc biệt với anh?” Lê Hiểu Mạn ngược mắt lên nhìn anh, thấy chính mình tự nhiên kéo anh vào trong phòng mà không thể giải thích được, cô hơi không được tự nhiên dời tầm mắt đi: “Anh có thể đi ra ngoài, tối nay tôi không trở về, tôi phải chăm sóc ông nội.”

“Trở về?” Long Tur Hạo bắt được chữ mấu chốt của Lê Hiểu Mạn, anh nheo mắt lại, đôi mắt sâu thẳm liếc nhìn cô, ánh mắt chứa đầy ý cười trêu ghẹo, môi mỏng cong lên: “Thì ra Hiểu Hiểu đã coi Hồng Hoa Uyển nơi đó là nhà của chúng ta.”

Thấy ánh mắt của Long Tur Hạo lộ ra ý cười, Lê Hiểu Mạn càng không được tự nhiên mà tránh tầm mắt đi, rõ ràng là trước đó cô vẫn còn giận anh, thậm chí là không muốn gặp lại anh, nhưng sao trong nháy mắt, cơn tức giận trong lòng cô kia đã tiêu tán?

Cô thật sự hơi xem thường chính mình, với Long Tur Hạo, sao ý chí của cô lại không thể kiên định hơn, mà dễ dàng bị anh nắm bắt cảm xúc như vậy.

Cô lạnh nhạt liếc nhìn anh: “Long Tur Hạo, tôi đã đáp ứng ông nội, sẽ không ly dị với Hoắc Vân Hy, xin anh đừng như vậy...”

Nói đến đây, cô dừng lại, cau mày nói: “Hoắc thị là tâm huyết cả đời ông nội, nếu như anh có năng lực, tôi hy vọng anh có thể giúp Hoắc thị vượt qua nguy cơ lần này.”

Nghe cô nói đáp ứng Hoắc Nghiệp Hoằng không ly dị với Hoắc Vân Hy nữa, đường nét trên khuôn mặt đẹp trai của Long Tư Hạo dần lạnh đi, trong đôi mắt sâu thẳm dần nổi cơn lốc xoáy, ánh mắt sắc bén liếc nhìn cô.

Anh vươn tay ra nắm lấy cằm của cô, để đôi mắt của cô đối diện với đôi mắt hẹp dài sâu không thấy đáy của anh: “Hiểu Hiểu, đừng nên ép anh làm ra chuyện điên cuồng hơn, anh làm vậy với em, là do tình thế bắt buộc.”

Giọng nói lạnh lùng mà kiên định của anh khiến trái tim của Lê Hiểu Mạn run lên, cô ngước mắt lên nhìn anh, hơi cau mày lại: “Tại sao? Anh muốn kiểu phụ nữ nào mà chẳng có, tại sao lại lựa chọn tôi?”

Anh trầm trầm liếc nhìn cô, bàn tay đang nắm cằm của cô khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, năm ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng chậm rãi di chuyển ra sau tai cô, bấu thật chắc vào sau ót của cô, môi mỏng khẽ kề sát đôi môi căng mọng của cô, giọng nói trầm thấp tràn đầy từ tính: “Người phụ nữ ngốc, đến bây giờ còn hỏi anh tại sao? Chẳng lẽ anh chưa biểu hiện rõ tâm ý của mình hay sao?”

Lê Hiểu Mạn quay đầu đi tránh ánh mắt nóng bỏng của anh, cô lạnh lùng nói: “Tôi không biết tâm ý gì của anh cả, cũng không muốn biết, anh thật lòng cũng được, hư tình giả ý cũng được, tôi thỉnh cầu anh cách xa tôi ra...”

“Lê Hiểu Mạn!” Không đợi cô nói xong, Long Tư Hạo đã gầm nhẹ lên cắt đứt lời của cô, anh dùng sức bấu tay vào sau ót của cô, cô đung chóp mũi vào mặt anh, răng môi đụng nhau, hơi thở của hai người quấn chặt dây dưa lẫn nhau.

Anh nguy hiểm nheo mắt lại, ánh mắt u tối mà lạnh lùng liếc nhìn cô:

“Em nhất định phải một lần lại một lần vạch rõ giới hạn với anh như vậy sao? Anh đã nói rồi, từ khi quyết định bước vào cuộc sống của em, thì anh sẽ không thối lui ra.”

Dứt lời, anh buông cô ra, ánh mắt sâu kín liếc nhìn cô: “Hiểu Hiểu, tại sao em không chịu nhìn thẳng vào nội tâm của em một lần, em thật sự không có chút cảm giác nào với anh sao?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhíu chặt mày lại, cô không dám nhìn thẳng vào nội tâm của cô, cô sợ thấy rõ trái tim của mình, cô đã từng bị tổn thương một lần, không muốn bị thương lần nữa.

Ngay sau đó, cô xoay người đi, kéo cửa phòng ra, lúc sắp đi ra ngoài, cô dừng lại, đôi mắt trong suốt tràn đầy cảm xúc phức tạp, không biết vì sao, cô đột nhiên muốn hỏi anh vấn đề liên quan tới hài tử.

Cô ngược mắt lên nhìn về phía anh, cau mày lại: “Long Tur Hạo, anh thích trẻ con không?”

Hỏi xong lời này, trái tim cô dần đập nhanh hơn, cô hơi sợ hãi nghe được câu trả lời phủ định của anh.

Bởi vì vấn đề này của cô, Long Tur Hạo nheo đôi mắt hẹp dài lại, anh thâm trầm liếc nhìn cô: “Tại sao đột nhiên hỏi tới chuyện này?”

Lê Hiểu Mạn không nhìn vào đôi mắt thâm trầm của anh, cô hít thật sâu rồi mới nói: “Nếu như...Tôi nói là nếu như có người mang thai con của anh, anh có muốn không?”

Cô nắm thật chặt bàn tay lại, móng tay sắc nhọn đâm vào trong lòng bàn tay, lòng bàn tay dần thấm ướt mồ hôi.

Long Tư Hạo thu hồi tầm mắt, anh cất bước lên, vươn tay ra nâng cằm của cô, ánh mắt sâu thẳm liếc nhìn cô: “Sẽ không có người khác mang thai con của anh, trừ...”

“Mạn Mạn....Long Tư Hạo, hai người làm gì ở chỗ này?” giọng nói xen lẫn tức giận của Hoắc Vân Hy đột nhiên vang lên, cắt đứt lời của Long Tư Hạo.

Anh ta kéo Lê Hiểu Mạn đến bên người anh ta, tức giận nhìn Long Tư Hạo, cả giận nói: “Long Tư Hạo, xin anh chú ý đến thân phận của mình, Mạn Mạn là vợ của tôi là em dâu của anh, anh không sợ bị người ta thuyết tam đạo tứ(*), nhưng tôi còn muốn mặt mũi.”

(*Thuyết tam đạo tứ (说三道四): 1. Nói chuyện linh tinh; góp ý bậy bạ
l 2. chỉ trích; phê bình; nói này nói nọ

Chương 173: Tuyên bố, cô ấy là chị dâu của cậu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thấy anh kéo chặt tay của Lê Hiểu Mạn, ánh mắt sắc bén chìm lãnh, môi mỏng mân thành độ cong kiên nghị, giọng nói trầm thấp lộ ra một tia rùng mình: “Một người đàn ông phơi bày chuyện ngoại tình của mình ra với công chúng, đã sớm không còn mặt mũi rồi.”

Chuyện giường chiếu bị phơi bày ra ngoài ánh sáng vốn là gai nhọn trong lòng Hoắc Vân Hy, bây giờ lại bị Long Tư Hạo nhắc tới, anh ta tức giận tái xanh mặt, gân xanh trên trán không ngừng nháy.

Anh ta buông tay của Lê Hiểu Mạn ra, rồi nắm lấy cổ áo của Long Tư Hạo, ánh mắt tràn đầy lửa giận liếc nhìn anh: “Long Tư Hạo, anh thử nói lại lần nữa.”

Lê Hiểu Mạn thấy dáng vẻ của Hoắc Vân Hy như muốn đánh nhau với Long Tư Hạo, cô lạnh lùng liếc nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, anh muốn làm gì? Đánh người hả? Anh còn ngại ông nội chưa tức giận đủ sao?”

Hoắc Vân Hy vốn đang tức giận, lại nhìn thấy rõ ràng là Lê Hiểu Mạn muốn giúp Long Tư Hạo, nhớ tới cô thừa nhận đã phát sinh quan hệ với Long Tư Hạo, anh ta tức giận không thêm suy xét gì nói: “Lê Hiểu Mạn, em bảo anh im miệng, em được lắm, ngay trước mặt của anh, mà em dám bảo vệ tình nhân của mình? Anh, mẹ kiếp...phản bội em, em thì cao quý bao nhiêu, còn không biết là các người đã cống anh

lên giường bao nhiêu lần rồi, gian I phu I dâm phụ.”

Hoắc Vân Hy nghiêng răng nghiêng lợi nói ra bốn chữ cuối cùng.

Bởi vì Hoắc Vân Hy nói những lời này mà Lê Hiểu Mạn tức giận siết chặt hai tay lại, đôi mắt của cô bùng lên ngọn lửa giận, cô thật sự hận trước kia có mắt như mù, gả cho một tên cặn bã như vậy.

Long Tư Hạo nheo đôi mắt lạnh thấu xương lại, ánh mắt rét lạnh sắc bén liếc nhìn Hoắc Vân Hy, môi mỏng mím chặt, giọng nói lạnh như băng: “Miệng đầy lời thô tục, cậu xem mình có khác gì một gã lưu manh không?”

Dứt lời, anh vươn cánh tay ra, kéo Lê Hiểu Mạn vào trong ngực mình, ánh mắt rét lạnh liếc nhìn Hoắc Vân Hy, lạnh lùng cong môi lên: “Như cậu suy nghĩ, đúng là tôi và Hiểu Hiểu đã ân ái mấy trăm lần, cái miệng bẩn thỉu của cậu còn chưa đủ tư cách nói chuyện của tôi và Hiểu Hiểu, tôi đã nói rồi, từ khi cậu bắt đầu phản bội Hiểu Hiểu, cậu đã không có bất kỳ quan hệ gì với cô ấy rồi, nhớ đấy, cô ấy là người phụ nữ của tôi, là chị dâu tương lai của cậu.”

“Anh...” Hoắc Vân Hy bị những lời này của Long Tư Hạo làm cho tức giận ngực kịch liệt phập phồng, đôi mắt của anh ta nổi đầy tơ máu, anh ta quăng quả đấm đánh về phía Long Tư Hạo, nổi giận gầm lên: “Long Tư Hạo...”

Lê Hiểu Mạn bị những lời vừa nãy của Long Tư Hạo làm cho ngỡ ngẩn thấy quả đấm của Hoắc Vân Hy đánh tới, cô nắm chặt lấy âu phục của Long Tư Hạo theo bản năng.

Một tay Long Tư Hạo nắm ở eo nhỏ của cô, ánh mắt lạnh liệt lạnh lẽo liếc nhìn Hoắc Vân Hy, anh đưa tay ra vững vàng tiếp nhận nắm đấm của anh ta.

Sau đó anh khẽ lạnh lùng cong môi lên, cổ tay bị dùng sức, tay của Hoắc Vân Hy liền bị anh bẻ gãy ra tiếng vang lớn.

“Á aa...” cổ tay đau đớn khiến anh ta rên lên, anh ta nhíu chặt mày lại, ánh mắt lạnh lẽo, hét lên: “Long Tur Hạo...”

Sau đó, anh ta lại tiếp tục đấm Long Tur Hạo lần nữa, nhưng điều anh ta không nghĩ tới là, anh ta còn chưa đánh trúng Long Tur Hạo, gương mặt tuấn tú đã bị Long Tur Hạo đánh trúng một quyền.

Chỉ một quyền, đã khiến cho bước chân của anh ta không ổn định lui về phía sau mấy bước, chờ lúc anh ta đứng vững, chỉ cảm thấy mặt truyền tới cơn đau, có một cỗ nhiệt lưu từ trong mũi xông ra, anh ta lấy mu bàn tay lau, lại chảy máu mũi.

Long Tur Hạo lạnh lùng liếc nhìn anh ta, rồi dần nhu hòa liếc nhìn Lê Hiểu Mạn: “Hiểu Hiểu, chúng ta đi.”

Dứt lời, anh trực tiếp ôm lấy Lê Hiểu Mạn rời đi.

Hoắc Vân Hy thấy vậy, tức giận đấm một quyền trên tường: “Long Tur Hạo...”

Đôi mắt của anh ta đỏ ngầu, trong mắt tràn đầy đau đớn, tại sao anh ta không đánh lại Long Tur Hạo? Tại sao anh ta vô dụng như vậy?

Tại sao mỗi lần đều là kết quả như vậy?

Không phải là anh ta cố ý muốn nói những lời tổn thương đến cô đó, chỉ là do tức giận nên mất đi lý trí.

Tại sao anh ta luôn không khống chế được cảm xúc của mình?

Đôi mắt của anh ta dần ươn ướt, không muốn buông tha, nhưng một lần lại một lần đẩy cô ra xa hơn.

Anh ta siết chặt hai tay, cơn đau dâng lên trong lòng, Mạn Mạn, cuối cùng thì tôi phải yêu em như thế nào, mới không đẩy em ra xa hơn?

Tại sao tôi yêu em lại trở thành tổn thương em?

Chương 174: Tuyên bố, cô ấy là chị dâu của cậu (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo xuống phòng khách ở tầng dưới, cô duy trì khoảng cách nên có với anh.

Cô ngược mắt nhìn về phía Long Tư Hạo, cau mày nói: “Thân thể của ông nội không tốt, tôi đi nấu canh cho ông nội, tối nay sẽ không trở về Hồng Hoa Uyển.”

Dứt lời, cô đi vào phòng bếp.

Long Tư Hạo thấy cô cố ý thờ ơ anh, anh nhíu mày lại, đôi mắt hẹp dài tràn đầy cảm xúc khiến người ta nhìn không thấu.

Lúc ăn cơm tối, Lê Hiểu Mạn bưng canh đã hầm xong trực tiếp đi đến phòng của Hoắc Nghiệp Hoàng.

Bầu không khí ở phòng ăn dưới tầng tương đối cứng nhắc quý dị.

Trên bàn ăn dài làm bằng cẩm thạch, chỉ có ba người Lý Tuyết Hà, Hoắc Vân Hy, Long Tư Hạo.

Lý Tuyết Hà làm ra dáng nữ chủ nhân Hoắc Trạch, một mực nhiệt tình bảo Long Tư Hạo ăn cái này ăn cái kia, lấy giọng điệu của trưởng bối hỏi cái này hỏi cái kia.

Bởi vì chuyện lúc trước, Hoắc Vân Hy vẫn luôn nhăn nhó mặt mày,

ánh mắt anh ta nhìn Long Tur Hạo chỉ hận không thể đâm anh nghìn nhát.

So sánh với Hoắc Vân Hy đặng đặng sát khí, ánh mắt của Long Tur Hạo thâm trầm, vẻ mặt lãnh đạm, anh ưu nhã ăn cơm, mỗi cái giơ tay nhắc chân đều lộ ra khí chất cao quý bất phàm, với Lý Tuyết Hà nhiệt tình hỏi han, anh chỉ thỉnh thoảng đáp lại một câu.

Hoắc Vân Hy thấy Lý Tuyết Hà mẹ anh ta vẫn luôn nhiệt tình nói với Long Tur Hạo, hỏi cái này hỏi cái kia, anh ta đột nhiên cảm thấy sao mẹ anh ta lại đối trá như vậy?

Lúc không có ai, mẹ anh ta không ngừng nói xấu Long Tur Hạo ở trước mặt anh ta, nói anh đột nhiên trở về nước nhất định là muốn đến cướp đoạt tài sản của Hoắc gia với anh ta, bảo anh ta nhất định phải đề phòng anh, vậy mà bây giờ bà lại giống như kẻ chân chó vậy, mang cái mặt nóng đi sát mông lạnh của người ta.

Anh ta càng nhìn càng tức giận, vỗ bịch đũa xuống bàn, không vui hét: “Mẹ, mẹ có thể an tĩnh đi hay không? Có để cho người ta ăn cơm hay không?”

Dứt lời, anh ta tức giận đá ngã ghế ngồi, giận dữ liếc nhìn Long Tur Hạo, thấy thái độ của anh vẫn cao quý nhã nhặn, anh ta cảm thấy anh ta giống như một người hề ở trước mặt anh vậy.

Anh ta giận dữ siết chặt hai tay lại, mặt trở nên tái xanh, đạp mạnh bước trên đi lên tầng.

Lý Tuyết Hà thấy Hoắc Vân Hy xanh mặt lên tầng, bà ta chỉ cảm thấy lúng túng không thôi, thậm chí là cảm thấy mất mặt, sao đứa con trai này của bà ta không cho bà ta chút mặt mũi vậy?

Bà ta ngẩng đầu nhìn Long Tur Hạo lúng túng cười nói: “Tur Hạo, Vân Hy là như vậy đấy, lúc ăn cơm thích an tĩnh, con đừng để ý nhé!”

Long Tur Hạo nâng mắt lên, lạnh nhạt quét bà ta, môi mỏng nhẹ mân: “Tôi ăn xong rồi, dì từ từ dùng cơm.”

Dứt lời, anh đứng lên, rời khỏi phòng ăn đi lên tầng, nhịp bước của anh trầm ổn, so với Hoắc Vân Hy vừa mới lên tầng phát ra tiếng bịch bịch, nhịp bước của anh giống như khí chất quanh người anh vậy, ưu nhã cao quý.

Vú Trương ở Hoắc Trạch làm mấy chục năm thấy vậy, cười nói: “Sau khi đại thiếu gia đi nước ngoài, khí chất đã khác hơn rồi, làm chuyện gì cũng đều trầm ổn.”

Lý Tuyết Hà vừa nghe thấy bà khen Long Tur Hạo, lập tức thay đổi mặt, không vui hét: “Vú Trương, bà là già rồi nên si ngốc hay là đã mắc chứng nhanh quên? Tôi đã nói với bà bao nhiêu lần rồi, bảo bà đừng có cho quá nhiều muối vào trong thức ăn, có phải bà muốn mẶn chết tôi hay không?...”

Vú Trương biết Lý Tuyết Hà cố ý moi móc bà, cũng không có lên tiếng, để mặc cho bà ta nói, để mặc cho bà ta mẶng, bà siết chặt hai tay, trong đôi mắt dần tràn đầy căm hận với Lý Tuyết Hà, coi như bà chỉ là người giúp việc của Hoắc gia, thế nhưng bà cũng là người, cũng có tôn nghiêm!

...

Trước lên tầng, Hoắc Vân Hy trực tiếp đi đến phòng của Hoắc Nghiệp Hoảng, thấy Lê Hiểu Mạn đã dứt canh cho Hoắc Nghiệp Hoảng xong, anh ta nói với Hoắc Nghiệp Hoảng là có lời muốn nói với Lê Hiểu Mạn, rồi cưỡng ép kéo cô vào trong phòng của anh ta.

!!

Chương 175: Bệnh viện, mang thai sóng gió (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đóng cửa lại, anh ta rút điều thuốc ra, không ngừng thờ ra từng lớp khói mờ, anh ta vắn chặt mày lại, đôi mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp, từ đầu đến cuối gương mặt tuấn tú luôn căng thẳng.

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng liếc nhìn anh ta, rồi xoay người chuẩn bị kéo cửa phòng ra rời đi.

“Lê Hiểu Mạn...” Hoắc Vân Hy thấy vậy, anh ta gọi to tên cô, nhanh chóng tiến lên, nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, dùng sức quăng cô lên trên giường.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn mở lớn hai mắt, ánh mắt thoáng qua vẻ kinh hoàng, đang muốn đứng lên, Hoắc Vân Hy đã dập tắt tàn thuốc, áp về phía cô.

Cô ra sức chống hai tay ở trên ngực của anh ta, cô tức giận liếc nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, anh muốn làm gì?”

Hoắc Vân Hy liếc nhìn cô, anh ta vươn tay ra khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhìn cô chăm chú, dịu dàng nói: “Mạn Mạn, anh chỉ muốn nói mấy câu với em, em thật sự không có chút cảm tình vào với anh sao? Trước kia là anh sai rồi, anh và Hạ Lâm đã chia tay rồi, chúng ta bắt đầu lại được không?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt lên nhìn Hoắc Vân Hy, mặc dù cô chán ghét

anh ta đề cô như vậy, nhưng cô hiểu tính cách của anh ta, cô càng phản kháng kịch liệt, thì sẽ càng chọc giận anh ta, đến lúc đó, cô nhất định sẽ thua thiệt.

Cô tận lực khiến cho giọng của mình bình tĩnh, cũng không giãy giụa, chỉ lạnh nhạt liếc nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, bây giờ anh nói những thứ này còn hữu dụng sao? Chúng ta thật sự đã không thể nào, không thể trở về được nữa rồi.”

Bởi vì những lời này của cô, trái tim của Hoắc Vân Hy chột nhói đau, anh ta hối hận không thôi, anh ta vươn đôi tay ra nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, tỳ trán vào trán cô, tràn đầy hối hận nói: “Mạn Mạn, anh thật sự biết lỗi rồi, tha thứ cho anh được không? Chuyện trước kia, đều để cho chúng ta quên đi! Anh...anh có thể không so đo chuyện gì đã xảy ra giữa em và Long Tư Hạo nữa. Anh biết, là vì anh lãnh đạm với em, nên mới có thể bị Long Tư Hạo thừa dịp chen vào, em không thật sự động lòng với anh ta đúng không? Em yêu anh, Mạn Mạn, cho anh thêm một cơ hội được không?”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn ánh mắt tràn đầy hối hận của Hoắc Vân Hy, đáy lòng lạnh lùng trào phúng, Hoắc Vân Hy, sớm biết có hôm nay thì cần gì phải làm như lúc trước, sau khi anh đâm nát trái tim của tôi, thì mới tới yêu cầu tôi tha thứ cho anh, đã muộn rồi.

Cô nhìn anh ta chăm chú, rồi mới nói: “Được rồi, Hoắc Vân Hy, tôi có thể cho anh một cơ hội, nhưng mà, tôi có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Hoắc Vân Hy nghe cô nói như vậy, đôi mắt lập tức mừng rỡ liếc nhìn cô.

Lê Hiểu Mạn híp mắt lại, nhướn mày nói: “Tôi có thể cho anh cơ hội, nhưng phải xem ý trời, anh còn nhớ nhẫn cưới của anh để ở đâu không? Nếu như anh có thể tìm được nhẫn cưới của mình trước khi

trời sáng, tôi sẽ tha thứ cho anh.”

Nghe cô nhắc tới nhẫn cưới, lúc này Hoắc Vân Hy mới nhớ tới một năm trước, ngày bọn họ kết hôn, sau hôn lễ bọn họ trở lại phòng tân hôn, anh ta đã tháo nhẫn xuống ngay trước mặt Lê Hiểu Mạn tức giận ném ra ngoài cửa sổ, còn nói với cô, cả đời này sẽ không đựng vào cô.

Nghĩ đến hành vi tự tung tự tác của mình lúc đó, anh ta hối hận tím cả ruột.

Trầm mặc hồi lâu, anh ta mới nhìn cô nói: “Mạn Mạn, thật xin lỗi! Anh thật sự sai rồi, bây giờ tôi sẽ trở về tìm nhẫn, anh nhất định sẽ tìm được, tin tưởng anh.”

Dứt lời, anh ta hôn lên trán Lê Hiểu Mạn, rồi đứng dậy vội vàng mở cửa phòng ra rời đi.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, cô đưa tay dùng sức lau chỗ trán bị Hoắc Vân Hy hôn, ánh mắt lạnh như băng, nhưng lòng hơi chua xót, nếu trước ngày kỷ niệm một năm ngày cưới, Hoắc Vân Hy dùng trái tim này đổi đái với cô, thì bọn họ cũng sẽ không đi tới ngày hôm nay.

Một năm trước, anh ta đã ném nhẫn cưới ra ngoài cửa sổ trong đêm tân hôn của bọn họ rời rời đi, cô đã đi xuống tầng tìm chiếc nhẫn bị anh ta vứt bỏ, cô quỳ xuống sân cỏ ở vườn hoa tìm một ngày một đêm mới tìm được.

Cô đã sớm cất chiếc nhẫn của cô và chiếc nhẫn của anh ta đi rồi, anh tuyệt đối sẽ không tìm được.

Thu hồi suy nghĩ, trước mắt cô xuất hiện một đôi giày da màu đen, cô giật mình, ngược mắt lên, thấy không biết Long Tư Hạo đã đứng

ở bên cạnh cô từ lúc nào?

Cô mở miệng, thờ ơ nói: “Long tổng, ngày mai tôi có chuyện, không đến công ty được, đã muộn rồi, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Dứt lời, cô đứng lên chuẩn bị đi qua người Long Tur Hạo, chợt bị anh kéo lại.

Cô giật mình, ngược mắt lên nhìn Long Tur Hạo, hơi cau mày: “Tôi thật sự mệt mỏi rồi, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Long Tur Hạo kéo cô không thả, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, ánh mắt sắc bén liếc nhìn cô, môi mỏng nhẹ mân: “Em đã nói cái gì với Hoắc Vân Hy?”

Chương 176: Bệnh viện, mang thai sóng gió (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nhưn mày liếc nhìn anh, mỉm cười nói với anh ta:

“Long tổng, đây là chuyện giữa vợ chồng chúng tôi, anh không tiện hỏi tới.”

Ngay lúc cô sắp đi ra ngoài, Long Tư Hạo nắm lấy cổ tay của cô, kéo cô trở lại, ấn ở trên tường, cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Đầu tiên thì Lê Hiểu Mạn hơi sững sốt, sau đó cô vùng vẫy đẩy anh ta: “Long Tư Hạo, đừng có như vậy được không?”

Long Tư Hạo đan tay vào tay cô, triền miên hôn cô, tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể quét sạch nỗi đau trong lòng anh.

Nhớ tới vừa nãy Hoắc Vân Hy dùng ánh mắt khiêu khích nhìn anh, nói cô đã tha thứ anh ta, đáp ứng hàn gắp với anh ta, trái tim của anh lại đau như bị bóp nghẹt vậy.

Lê Hiểu Mạn thấy không đẩy Long Tư Hạo ra được, dần dần buông tha giấy giụa, còn với nụ hôn của anh, cô không bài xích, chỉ ngại đạo đức luân lý và những nhân tố khác, nên cô không dám nhìn thẳng vào anh.

Cô nhắm mắt lại, để mặc cho anh hôn, giờ khắc này, cô sẽ phớt lờ mọi thứ mà nổi loạn một lần.

Nghĩ đến ngày mai cô sẽ đi bỏ đứa con của anh, trái tim của cô co thắt lại, cô vòng hai tay ôm lấy cổ anh, giống như là muốn đền bù cho anh vậy, cô nhàn nhạt đáp lại nụ hôn của anh.

Bởi vì cô đáp lại mà toàn thân Long Tư Hạo chấn động, anh càng hôn cô nhiệt tình kịch liệt hơn.

Anh hôn quá kịch liệt, Lê Hiểu Mạn hơi không chịu nổi, nhưng vẫn cố hết sức đáp lại anh.

Trong phòng vốn an tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng hai người hôn nhau mập mờ.

Không biết đã qua bao lâu, đến khi Lê Hiểu Mạn sắp hít thở không thông, Long Tư Hạo mới chậm rãi lui ra, đôi mắt hẹp dài khóa chặt trên người cô, ánh mắt tràn đầy ý cười, nóng bỏng mà mịn hoặc.

Hai người cũng hơi thở mạnh, bầu không khí hết sức mập mờ.

“Hiểu Hiểu...” âm thanh của Long Tư Hạo trầm thấp khàn khàn, tràn đầy từ tính, nghe vào trong tai người ta, tê tê dại dại, ngay cả xương cũng mềm nhũn.

Bởi vì giọng nói đầy truyền cảm của anh mà thân thể mềm mại của Lê Hiểu Mạn hơi run rẩy, cảm giác đó giống như là bị dòng điện chạy qua người vậy, rất đặc biệt, thậm chí còn khiến cho người ta mê luyến.

Theo tiếng thở hổn hển của cô, hàng lông mi dài của cô hơi run run, khuôn mặt nhỏ nhắn đã sớm đỏ bừng lên.

Cô ngược mắt lên nhìn Long Tư Hạo, đôi mắt trong veo như nước mang theo vẻ kiều mỹ, giọng nói cũng không tự chủ được mà mềm

mại hơn: “Tôi thật sự mệt mỏi, đi ngủ đi, anh cũng nên nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ừ!” ánh mắt nóng bỏng của Long Tur Hạo liếc nhìn cô, anh lên tiếng đáp lại, nhưng lúc cô xoay người rời đi, anh không nhịn được, mà cô kéo vào trong ngực, trầm khàn nói: “Hiểu hiểu, để tôi ôm em thêm một lúc nữa.”

Lê Hiểu Mạn bị anh cố định ở trong ngực, cô vừa không đáp ứng cũng không đẩy anh ra, nếu ngay cả nụ hôn của anh cô cũng đã đáp lại, thì để anh ôm thêm lúc nữa có làm sao?

Qua tối hôm nay, cô sẽ vạch rõ quan hệ với anh, sẽ không mập mờ không rõ với anh như vậy nữa.

Không biết ôm qua bao lâu, Long Tur Hạo mới không nở mà buông cô ra, lại hôn cô thêm một lúc lâu, rồi mới để cô trở về phòng.

Anh gần như đứng ở ngoài cửa phòng cô suốt đêm, đến khi trời sáng, anh nhận được một cú điện thoại, mới rời khỏi Hoắc Trạch.

...

Lê Hiểu Mạn tỉnh ngủ, cô cầm điện thoại di động lên xem giờ, thấy có số điện thoại lạ gửi tin nhắn đến.

Cô không lưu số của Long Tur Hạo, nên sau khi đọc tin nhắn xong mới biết là anh gửi, nội dung tin nhắn là anh có chuyện phải trở về công ty, bảo cô có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh.

Cô nhúu chặt mày lại, xóa tin nhắn của Long Tur Hạo đi.

...

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, cô đi đến phòng của Hoắc Nghiệp Hoằng, thấy khí sắc của ông đã khá hơn trước, cô ngồi nói chuyện với ông một lúc, rồi nói là có việc cần rời khỏi Hoắc Trạch, cô đón xe trực tiếp đi đến bệnh viện Saint-Quentin.

Trên đường đi, cô nhận được hai cuộc điện thoại, một là của Lâm Mạch Mạch gọi, cô nói cho Lâm Mạch Mạch biết là mình đang đến bệnh viện Saint-Quentin, một người khác là Hoắc Vân Hy.

Anh ta nói là không tìm được nhẫn, bảo cô cho anh ta thêm thời gian.

Sau đó có vẻ như anh ta nói là hôm nay có chuyện, cô không nghe hết, đã trực tiếp cúp điện thoại.

Đến bệnh viện Saint-Quentin, cô đứng ở hành lang khoa sản, lúc cô lấy số thứ tự lên khoa sản ở tầng hai xếp hàng, thì thấy một màn như ảo mộng.

Cô thấy Hoắc Vân Hy đỡ Hạ Lâm đi ra từ trong phòng khám của bác sỹ phụ sản, nhìn dáng vẻ là bồi Hạ Lâm tới kiểm tra thai kỳ.

Hoắc Vân Hy đi ra đã nhìn thấy Lê Hiểu Mạn, thấy cô xuất hiện ở bệnh viện, lại là ở khoa sản, anh ta trợn tròn hai mắt, đôi mắt hận không thể lòi ra trợn mắt nhìn cô.

Hạ Lâm thấy Lê Hiểu Mạn, cũng kinh ngạc.

Chương 177: Bệnh viện, mang thai sóng gió (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô ngược mắt lên nhìn Hoắc Vân Hy, nghi hoặc nói: “Vân Hy, sao chị lại tới đây? Chẳng lẽ chị cũng tới kiểm tra thai kỳ?”

Hoắc Vân Hy nghe thấy lời này, đôi mắt híp thành một đường chì, sắc mặt không vui đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, kéo cô ra, đôi mắt vẫn tròn tròn như cũ nhìn cô: “Em không phải là phụ nữ có thai? Em tới nơi này làm gì?”

Lúc Lê Hiểu Mạn mới thấy Hoắc Vân Hy, cô còn hơi hốt hoảng, dù sao cô cũng tới đây để phá thai, hơn nữa còn không phải mang thai đứa con của anh ta.

Những nhớ tới tối hôm qua anh ta mới nói là đã chia tay với Hạ Lâm, muốn cùng một chỗ với cô lần nữa, hôm nay lại sánh đôi xuất hiện cùng Hạ Lâm ở nơi này, nói chuyện như đánh rắm vậy, cô không hoảng hốt nữa, hất cằm lên, lạnh lùng liếc nhìn anh ta.

“Tại sao tôi không thể ở chỗ này? Không phải anh nói muốn hàn gắn với tôi sao? Không phải nói là đã chia tay với Hạ Lâm rồi sao? Không phải đi tìm nhẫn sao? Vậy bây giờ là đang xảy ra chuyện gì?”

“Anh...” Hoắc Vân Hy bị cô nói mà á khẩu không trả lời được, lập tức thay đổi giọng điệu chất vấn vừa nãy: “Mạn Mạn, anh....anh chỉ đứng trên vai trò của người là ba đến đưa Hạ Lâm kiểm tra thai kỳ.”

“À!” Lê Hiểu Mạn nhíu mày, đưa tay chỉ Hạ Lâm, lớn tiếng nói một câu: “Chồng à, thì ra anh đưa tiểu tam bên ngoài của anh tới kiểm tra thai kỳ? Anh thật sự là người làm cha tốt có trách nhiệm, làm tiểu tam của anh còn hạnh phúc hơn so với làm vợ anh.”

Không ít người đang xếp hàng, Lê Hiểu Mạn cố ý lớn tiếng nói, không ít người đều nghe thấy, cũng dùng ánh mắt bất đồng nhìn chằm chằm vào trên người Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm.

Còn có người nghị luận.

“Không phải chứ, đáng dấp người đàn ông kia đang hoang như vậy, lại nuôi tiểu tam? Còn mang tiểu tam tới kiểm tra thai kỳ, thật không biết đi đâu mà lần.”

Một người phụ nữ bụng bự khác nhìn về phía Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm, dùng nước miếng nhấn chìm họ: “Tôi nhổ vào, tôi ghét nhất là đàn ông bên ngoài nuôi tiểu tam, nếu chồng tôi dám tìm tiểu tam, còn không phải là tôi dùng một đao cắt anh ta.”

Một cô gái trẻ tuổi liếc nhìn Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm, sau đó nhìn người đàn ông đẹp trai bên cạnh mình: “Chồng à, vẫn là anh tốt, không giống người đàn ông khác, công vợ tìm tiểu tam.”

Một giọng nói âm dương quái khí vang lên: “Đàn ông ấy hả! Nếu như quản được lão Nhị của mình, thì tiểu tam cũng chỉ có thể lớn vờn tại chỗ.”

...

Nghe những lời nghị luận không ngừng truyền tới, Hoắc Vân Hy tức giận siết chặt hai quả đấm: “Lê Hiểu Mạn, em cố ý.”

Hạ Lâm thấy không ít ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía mình, cô ta cũng siết chặt hai tay, sắc mặt rất là khó coi, chỉ cảm thấy hết sức mất thể diện.

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng liếc nhìn Hoắc Vân Hy, vừa vặn nghe y tá gọi tới mình, cô vọt qua Hoắc Vân Hy đi thẳng vào phòng khám của bác sỹ.

Bác sỹ hỏi tình huống của cô, rồi cho cô đi làm siêu âm B, để cô đi siêu âm B trước, xác định là có mang thai hay không.

Chân trước cô vừa ra khỏi phòng khám của bác sỹ, Hoắc Vân Hy để cho Hạ Lâm đi về trước một mình, rồi vào phòng khám của bác sỹ, liếc nhìn bác sỹ hỏi: “Bác sỹ, cô gái tên là Lê Hiểu Mạn vừa vào lúc trước, tới khám cái gì vậy? Có phải thân thể của cô ấy khó chịu chỗ nào hay không?”

Bác sỹ thấy sắc mặt của anh ta hơi kỳ quái, nghi ngờ hỏi: “Anh là gì của cô ấy?”

Hoắc Vân Hy cau mày lại, liếc nhìn bác sỹ nói: “Tôi là chồng của cô ấy.”

Bác sỹ kinh ngạc nhìn anh ta một lúc lâu, rồi mới lên tiếng: “Cô ấy chậm kinh một thời gian, có thể mang thai...”

Vừa nghe đến hai chữ “Mang thai”, ánh mắt của Hoắc Vân Hy run lên, anh ta siết chặt hai quả đấm, còn không chờ bác sỹ nói xong, đã xanh mặt đi ra ngoài.

Lúc này Lê Hiểu Mạn vừa mới tới tầng ba, bên ngoài phòng đợi siêu âm B có rất nhiều người, có phụ nữ có thai, cũng có chồng bồi bọn họ đi kiểm tra thai kỳ, hoặc là cha mẹ người nhà.

Cô đang chuẩn bị ngồi xuống, một giọng nói cực kỳ tức giận truyền tới: “Lê Hiếu Mạn...”

Nghe thấy vậy, Lê Hiếu Mạn cả kinh, xoay người nhìn thấy Hoắc Vân Hy hai đang đỏ ngầu hai mắt, ánh mắt lạnh lùng ác liệt, sắc mặt tái xanh, gân xanh nổi đầy trên trán, hai tay nắm chặt lại, giống như là một con sư tử nổi cơn điên sẵn bước đi về phía cô.

Bộ dáng kia của anh ta như hận không thể bóp sống cô.

Lòng bàn tay của Lê Hiếu Mạn thấm ướt mồ hôi, cô siết chặt tờ giấy khám bệnh trong tay, Hoắc Vân Hy như vậy khiến cô hơi sợ hãi, thấy anh ta đi tới, cô lui về phía sau một bước theo bản năng.

“Tiện nhân.” Hoắc Vân Hy đi tới trước mặt cô, nắm lấy tóc cô, hung hãn tát cô.

Ba tiếng bạt tai đột nhiên vang lên.

Một màn này kinh hãi mọi người ở chỗ này.

Lê Hiếu Mạn bị Hoắc Vân Hy gần như dùng hết sức toàn thân tát mà choáng váng đầu hoa mắt, lỗ tai vo ve, hai bên mặt đau rát.

Cô bị tát ngã xuống đất, cô chỉ cảm thấy có vị tanh ngọt dâng lên cổ họng, há miệng, cô phun ra một búng máu.

Chương 178: Bệnh viện, mang thai sóng gió (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy đánh đến mù quáng, đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy lửa giận hung hãn trợn mắt nhìn cô, anh ta tiến lên trước, dùng sức nắm lấy tóc của cô, một tay kia bóp cổ cô: “Tiện nhân, cô lại mang thai, có phải đã loại trong bụng cô là của Long Tư Hạo hay không? Nói, có phải hay không.”

Hoắc Vân Hy nổi cơn điên lên hung hãn lắc lắc bả vai của cô.

Lê Hiểu Mạn bị lắc mà dạ dày khó chịu không thôi, cô nhú chặt mày lại, sắc mặt vô cùng tái nhợt, trợn to hai mắt, nhưng không rơi một giọt lệ nào.

Vẻ mặt của cô xám như tro tàn, ánh mắt trống rỗng liếc nhìn anh ta, lạnh lùng cong môi, cườì thê lương: “Đúng thì thế nào, không đúng thì thế nào? Có giỏi thì hôm nay anh đánh chết tôi đi, Hoắc Vân Hy, đời này, đời sau, đời sau nữa, vĩnh viễn tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh đâu.”

Hoắc Vân Hy nắm chặt tay lại, đôi mắt đỏ ngầu ác liệt liếc nhìn bụng của cô, giống như Tu La tới từ địa ngục, ánh mắt rét lạnh nhuộm đầy màu của máu.

“Nghiệt chủng....Lê Hiểu Mạn, nghiệt chủng trong bụng em, tôi tuyệt đối sẽ không để cho nó sống.”

“Nghiệt chủng đáng chết, đi chết đi.” anh ta nổi giận gầm lên, như nổi cơn điên vậy, anh ta hung hãn đá về phía bụng của Lê Hiếu Mạn.

“A...” Đau đớn kịch liệt khiến Lê Hiếu Mạn kêu lên, mồ hôi toát đầy trán, hai tay cô ôm bụng, cuộn tròn người lại, cô đau đến nổi sắc mặt tái nhợt, nhú chặt mày lại.

“Nghiệt chủng chết tiệt....Tao đá chết mày...” Hoắc Vân Hy đá một cước không đủ, rống giận lại đá thêm một cước nữa.

Người chung quanh nhìn không được nữa, lập tức xông lên kéo Hoắc Vân Hy ra.

Hoắc Vân Hy đang cực kỳ tức giận, mất khống chế cảm xúc nên khí lực rất lớn, anh ta gầm nói buông ra, cứng rắn hất người đang kéo anh ta ra.

“Mạn Mạn...” Lâm Mạch Mạch vừa vặn thấy một màn kia, thấy Hoắc Vân Hy đá về phía Lê Hiếu Mạn, cô lập tức vọt tới, dùng sức đẩy Hoắc Vân Hy ra, rồi ôm lấy Lê Hiếu Mạn.

Thấy tóc cô rối bù, khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đỏ, khóe miệng còn vương vết máu, chạt vật không chịu nổi, trái tim cô đau lòng không dứt, nước mắt không nhịn được mà tràn ra khóe mắt.

Cô quay đầu lại, tức giận liếc nhìn Hoắc Vân Hy, cả giận nói: “Hoắc tra nam, anh cái tên súc sinh này, anh lại động thủ đánh phụ nữ, anh có phải là đàn ông hay không? Có phải điên rồi hay sao? Anh phải đánh chết Mạn Mạn thì mới cam tâm sao?”

Mọi người chung quanh bắt đầu nghị luận, chỉ trích Hoắc Vân Hy đánh phụ nữ rồi không phải là đàn ông thay nhau vang lên.

Nghe thấy tiếng chỉ trích chung quanh, Hoắc Vân Hy dần khôi phục lại lý trí, anh ta phục hồi lại tinh thần liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy tóc tai cô rối bù, chật vật không chịu nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đỏ, khóe miệng còn đang chảy máu, biểu tình thống khổ, thân thể run lẩy bẩy, trái tim anh ta đau đớn dữ dội, hối hận không thôi.

Anh ta không dám tin mà liếc nhìn đôi tay của mình, tại sao anh ta lại đánh cô?

Đột nhiên, anh ta xông lên phía trước, kéo Lâm Mạch Mạch ra, ôm Lê Hiểu Mạn vào trong ngực, trái tim đau đớn hối hận nói: “Mạn Mạn, thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Anh....Anh vừa mới mất lý trí, thật xin lỗi....Thật xin lỗi...”

Nghe Hoắc Vân Hy một lần lại một lần nói xin lỗi, Lê Hiểu Mạn vẫn luôn không khóc lạnh lùng cười lên: “Ha a..... ha a...”

Cô ngẩng đầu lên, cười ra nước mắt, cô sống đến giờ phút này, cho tới bây giờ đều chưa từng đau đớn, tuyệt vọng, hối hận, thống hận, khuất nhục giống như hôm nay...

“Ha a....ha a...”

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn vừa khóc vừa cười, anh ta hoàn toàn sửng sờ, anh ta bị cô dọa sợ, một dòng khí lạnh chạy thẳng từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu anh ta, trong lòng anh ta cảm thấy cơn khủng hoảng lớn chưa từng có đang dần dâng lên.

Anh ta ôm lấy bả vai của cô, nhẹ nhàng lắc lắc: “Mạn Mạn, em đừng nên làm anh sợ, em sao rồi? Mạn Mạn, thật xin lỗi! Anh sai rồi, anh cầu xin em đừng như vậy, được không?”

“Mạn Mạn...” Lâm Mạch Mạch thấy Lê Hiểu Mạn như vậy, không

ngừng đau lòng, cô lập tức cầm lấy điện thoại ra gọi cho Long Tur Hạo.

Lúc này, Long Tur Hạo đang họp ở công ty, anh đặt điện thoại di động ở trên bàn hội nghị, điện thoại di động đột nhiên vang lên, thấy là Lâm Mạch Mạch gọi, anh mới nhận.

Điện thoại vừa được kết nối, đã truyền tới giọng nói vội vàng mang theo nức nở của Lâm Mạch Mạch: “Long tổng, anh mau tới bệnh viện Saint-Quentin đi, Mạn Mạn cô ấy xảy ra chuyện rồi.”

Vừa nghe thấy Lê Hiểu Mạn xảy ra chuyện, trái tim Long Tur Hạo trở nên căng thẳng, lo âu lướt qua giữa hai lông mày, anh cầm lấy điện thoại di động, ngay cả nói hủy bỏ cuộc họp cũng không nói, đã chạy ra khỏi phòng họp.

Vừa đi vừa vội vàng hỏi: “Hiểu Hiểu cô ấy xảy ra chuyện gì?”

“Mạn Mạn cô ấy mang thai, bị Hoắc tra nam biết, muốn đánh chết Mạn Mạn, Long tổng, Mạn Mạn mang thai đứa con của anh, anh sẽ không mặc kệ đứng nhìn chứ? Anh mau tới bệnh viện đi.”

Lâm Mạch Mạch vội vội vàng vàng nói xong rồi cúp điện thoại, mà Long Tur Hạo nghe thấy Lê Hiểu Mạn mang thai, anh như là bị sét đánh trúng vậy, đứng ngốc lảng tại chỗ, anh dùng sức nắm lấy điện thoại di động, đến nỗi sắp bóp nát màn hình điện thoại di động.

Anh thu tầm mắt lại, vẻ mặt phức tạp làm người ta không nhìn thấu.

Phục hồi lại tinh thần, anh lập tức chạy tới bệnh viện Saint-Quentin.

Dọc theo đường đi, anh phóng với tốc độ cao nhất, chiếc Rolls-Royce Phantom giống như con mãnh thú đang chạy giữa rừng rậm

vậy, lái thẳng tới bệnh viện Saint-Quentin.

Tay cầm lái của anh nổi đầy gân xanh, trong đầu vẫn luôn vang vọng câu nói Lê Hiếu Mạn mang thai của Lâm Mạch Mạch, vẻ mặt anh tràn đầy khẩn trương, giống như là đang cố gắng đè nén cái gì đó vậy.

Chạy tới bệnh viện Saint-Quentin, anh chỉ dùng hơn mười phút.

Lúc này, Hoắc Vân Hy còn ôm Lê Hiếu Mạn không chịu buông tay, một lần lại một lần nói xin lỗi.

Mà Lê Hiếu Mạn giống như con búp bê đã vỡ nát, không có bất kỳ phản ứng gì, không khóc nữa, không cười nữa, đôi mắt trong suốt trống rỗng.

Chương 179: Chấn kinh, sự thật quạ đen (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Hoắc cận bã, anh buông Mạn Mạn ra.” Lâm Mạch Mạch phẫn nộ nhìn Hoắc Vân Hy, xông lên trước ra sức muốn đẩy anh ta ra nhưng anh ta vẫn ôm Lê Hiểu Mạn không buông.

Thấy vậy Lâm Mạch Mạch tức giận chỉ vào Hoắc Vân Hy mà mắng: “Hoắc cận bã, anh buông Mạn Mạn ra, đừng có ở đây giả mù sa mưa, đánh xong thì tới giải thích, anh *** nó thật là cho tôi ghê tởm, ra tay với phụ nữ, anh ** nó chẳng bằng súc sinh.”

Nghe Lâm Mạch Mạch tức giận mắng, vẻ mặt Hoắc Vân Hy âm lãnh, ánh mắt sắc bén nhìn cô cả giận nói: “Đủ rồi đấy Lâm Mạch Mạch, đây là chuyện giữa vợ chồng tôi, cô không cần xen vào.”

Dứt lời anh ta ôm Lê Hiểu Mạn chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên phía sau truyền đến âm thanh lạnh thấu xương như từ địa ngục truyền đến.

“Buông cô ấy ra!”

Nghe tiếng, Hoắc Vân Hy còn chưa xoay người, bóng dáng cao ngất nhanh như gió đi tới trước mặt anh ta, lưu loát ôm Lê Hiểu Mạn khỏi vòng tay anh ta.

Chờ anh ta phản ứng kịp khi đó Lê Hiểu Mạn đã ở trong lòng Long

Tur Hạo.

Vốn Hoắc Vân Hy đã tức giận không thôi nhưng nhìn thấy Long Tur Hạo thì lửa giận càng bùng cháy không ngừng.

Anh ta phẫn nộ hai mắt đỏ lên, sắc mặt xanh mét, hét lên: “Long Tur Hạo, anh còn dám tới?”

Lập tức anh ta điên cuồng đi về phía Long Tur Hạo và Lê Hiểu Mạn, Lâm Mạch Mạch thấy vậy ngăn chặn trước người anh ta, phẫn nộ mà chán ghét.

“Hoắc cận bã, anh còn muốn làm gì hả? Tốt nhất anh nên rút cho tôi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát.”

Long Tur Hạo không để ý tới Hoắc Vân Hy mà nhìn Lê Hiểu Mạn nằm trong lòng mình mặt xám như tro tàn, thấy tóc cô rối bù, mặt sưng đỏ, khóe môi còn đang chảy máu, chặt vật không chịu nổi, lòng anh lại co rút đau đớn.

Đều do anh, anh không nên rời khỏi cô, nếu anh không đi công ty thì chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không xảy ra.

“Hiểu Hiểu...” anh đau lòng nhìn cô, cúi đầu hôn lên trán cô mới đặt cô lên hàng ghế dài của bệnh viện.

Anh dịu dàng vuốt ve mái tóc cô, đau lòng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, chờ anh một lát.”

Dứt lời, anh để cho Lâm Mạch Mạch chiếu cố cô còn mình lại là xoay người, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn Hoắc Vân Hy, hai tay nắm chặt, biểu tình âm u làm cho người ta sợ hãi, đáy mắt cuồn cuộn gió lớn, quanh thân tản ra hàn khí, như muốn bầm thây vạn đoạn Hoắc

Vân Hy ra.

Anh nhếch môi, am thanh lạnh lẽo như vang lên từ dưới địa ngục:
“Hoắc Vân Hy, cậu dám đánh Hiếu Hiếu, tôi cho cậu xuống địa ngục.”

Ánh mắt Hoắc Vân Hy sắc bén nhìn về mặt âm u của Long Tur Hạo, hai tay nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi lên, cả giận nói: “Long Tur Hạo, anh còn dám tới? anh dựa vào đâu mà quản chuyện giữa tôi và Mạn Mạn? Dựa vào đâu chứ?”

Anh ta rống to xong, như là một con mãnh thú sổ lồng tung nắm đấm về phía Long Tur Hạo.

Thấy Hoắc Vân Hy như nổi điên vung tay tới, ánh mắt Long Tur Hạo lóe lên, đôi môi nhếch lên đầy khinh miệt, thân hình đột nhiên chớp lóe, nhanh như gió đến trước người Hoắc Vân Hy, vững vàng giữ được nắm đấm của anh ta, dùng sức một cái, Hoắc Vân Hy bị đau mà cau mày.

“Long Tur Hạo...” anh ta đỏ mắt nhìn Long Tur Hạo, nổi giận hét lên sau đó đá anh.

Thấy anh ta đá tới, Long Tur Hạo mím môi, thân thủ nhanh nhẹn tránh ra sau đó khi Hoắc Vân Hy chưa phản ứng kịp đã không lưu tình má đá trúng bụng dưới Hoắc Vân Hy.

“A...” Hoắc Vân Hy kêu lên một tiếng đau đớn, hai mắt hung ác nhìn Long Tur Hạo, xiết chặt hai nắm đấm, sau đó lại vung nắm đấm về phía anh.

Lần này cũng như thế, anh ta còn chưa đến gần thì Long Tur Hạo đã nắm chặt cổ tay anh ta, một quyền đấm trúng mặt anh ta.

Anh ta giận dữ rống to với anh: “Long Tur Hạo, tôi không tin không đánh lại anh.”

Lúc anh ta chuẩn bị đánh trả thì ltn đã nắm chặt cổ tay anh ta quăng anh ta ngã xuống đất.

Hoắc Vân Hy vừa ngã xuống cảm thấy cả người như tan ra, đau nhức không thôi, anh ta nắm chặt hai nắm đấm còn chưa đứng lên thì Long Tur Hạo đã lạnh lùng đá vào ngực anh ta một cái.

“A...” Hoắc Vân Hy nhú chặt mày, chỉ cảm thấy cổ họng trào ra thứ gì ngái ngái, kêu lên đầy đau đớn sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

Long Tur Hạo tiến lên phía trước, bàn tay rắn chắc nắm cổ áo anh ta, đôi mắt tối tăm nhìn anh ta, âm thanh lạnh như băng: “Hoắc Vân Hy, nghe kĩ cho tôi, Hiểu Hiểu tôi đã định rồi, tôi sẽ cho cậu trả giá lớn vì hành động ngày hôm nay của cậu.”

Hoắc Vân Hy đưa tay lau máu nơi khóe môi, hai mắt đỏ sẫm sắc bén nhìn Long Tur Hạo sau đó cười phá lên: “Haha... Long Tur Hạo, anh cho rằng tôi sợ anh sao? Anh muốn đối phó tôi cứ tới, tôi mà nhú mày sợ hãi thì không phải là họ Hoắc, anh cũng nghe cho kĩ đây, tôi tuyệt đối không ly hôn với Mạn Mạn, anh và cô ấy mãi mãi đánh bất chính ngôn bất thuận, cả đời này anh chỉ có thể làm tình nhân không thể lộ ra của cô ấy mà thôi.”

Long Tur Hạo mặt lạnh đang muốn tiến lên thì Lâm Mạch Mạch đã lên tiếng: “Long tổng, đừng động đến tên cận bã kia, trước đến xem Mạn Mạn đã, hình như cô ấy không thoải mái.”

Nghe vậy, Long Tur Hạo lập tức đứng lên, bước nhanh như gió đến trước người Lê Hiểu Mạn, thấy cô nhú chặt mày, sắc mặt cực kì

kém, anh đau lòng không thôi ôm ngang cô lên.

“Long tổng, đưa Hiếu Hiếu đi phòng siêu âm trước, lúc nãy cậu ấy bị đá vào bụng, không biết đứa bé trong bụng có làm sao không?”

Nghe Lâm Mạch Mạch nhắc tới đứa bé, Long Tư Hạo sụp mắt nhìn Lê Hiếu Mạn, đôi mắt đong đầy cảm xúc phức tạp, bên trong quét xuống sự đau khổ, lại như đang kìm nén nỗi đau đớn ập tới.

Lâm Mạch Mạch thấy Long Tư Hạo dừng lại liền nghi hoặc hỏi: “Long tổng, làm sao vậy?”

Long Tư Hạo thu hồi cảm xúc phức tạp, đáy mắt khôi phục bình thường, anh vượt qua đám người đang xếp hàng, ôm Lê Hiếu Mạn vội vàng vào phòng siêu âm.

Chương 180: Chấn kinh, sự thật quạ đen (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thấy một người phụ nữ mang thai đang dính nằm lên giường siêu âm, anh tiến lên trực tiếp đặt Lê Hiểu Mạn nằm xuống.

Người phụ nữ kia và bác sĩ thấy vậy đều kinh ngạc nhìn anh.

“Vị tiên sinh này, mời anh đi ra ngoài xếp...”

Bác sĩ còn chưa nói xong chữ ‘hàng’ thì Long Tư Hạo đang hung ác nhìn qua.

Thấy anh tuấn mỹ bất phàm, sắc mặt lại cực kì lạnh lẽo, quanh thân tản ra hàn khí nhiếp người, bà ta không dám nói gì khác: “Tiên sinh, anh đi ra ngoài trước, tôi lập tức kiểm tra cho cô ấy.”

Long Tư Hạo lạnh lùng nhìn bác sĩ, sau đó đau lòng nhìn người trên giường bệnh, anh vén tóc cô ra sau tai, cúi đầu hôn lên trán cô mới dịu dàng nói: “Hiểu Hiểu, anh ở bên ngoài chờ em.”

Dứt lời, anh đứng thẳng người, anh mắt phức tạp chăm chú nhìn cô một lúc mới đi ra khỏi phòng siêu âm.

Lâm Mạch Mạch ở bên ngoài thấy anh đi ra liền hỏi: “Long tổng, đứa bé trong bụng Mạn Mạn anh sẽ phụ trách sao?”

Nghe vậy, ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, đáy mắt hiện lên cảm

xúc đầy phức tạp, biểu tình ẩn nhẫn đau khổ, hai bàn tay nắm chặt nắm đấm cho đến khi đốt ngón tay trắng bệch.

Lâm Mạch Mạch thấy sắc mặt anh không đúng, gương mặt không che giấu được vẻ đau đớn, không hề vui sướng như người sắp được làm ba nên ánh mắt cô trở nên sắc bén.

“Long tổng, anh có ý tứ gì? Mạn Mạn mang thai anh đau khổ như vậy sao? Anh không muốn phụ trách đứa bé thì cứ nói thẳng.”

Lâm Mạch Mạch phần nộ nhìn Long Tư Hạo, thiết thòi cô còn xem anh ta là nam thần, cho rằng anh ta khác với người đàn ông khác lại không nghĩ tới anh là người đàn ông không dám chịu trách nhiệm.

Mạn Mạn gặp phải tên cặn bã như Hoắc Vân Hy đã không may mắn rồi, nếu ngay cả Long Tư Hạo cũng như thế thì cô không cách nào tưởng tượng được Mạn Mạn của cô sẽ tổn thương thành bộ dạng gì nữa, cô ấy sẽ còn dũng khí mà sống sao?

Long Tư Hạo không để ý đến Lâm Mạch Mạch mà chỉ nhìn chăm chăm cửa phòng siêu âm, dần dần thu lại sự đau khổ.

...

Bên trong phòng siêu âm, Lê Hiểu Mạn nằm trên giường nhỏ, hai mắt như giọt nước đọng nhìn chăm chăm trần nhà.

Bác sĩ xoắn váy cô lên, thấy trên bụng cô có vết bầm tím thì sợ run lên, lập tức bôi dịch trên bụng cô sau đó bắt đầu kiểm tra.

“Cô bị chậm kinh đã bao lâu?”

Đối với câu hỏi của bác sĩ, Lê Hiểu Mạn vẫn như cũ mặt xám như tro

tàn liếc trần nhà, không trả lời.

Bác sĩ thấy sắc mặt cô không đúng, không tiện hỏi thêm gì mà cẩn thận kiểm tra, sau đó nhìn chăm chăm vào màn hình.

Di tới di lui sắc mặt bác sĩ càng nhíu chặt lại, sau đó kinh ngạc nhìn cô: “Căn bản cô không mang thai, tử cung không nhìn thấy phôi thai.”

“Cái gì?” Bởi vì lời của bác sĩ, Lê Hiếu Mạn đang mặt xám như tro tàn đột nhiên phục hồi tinh thần, mở to tròn mắt, ngơ ngẩn nhìn bác sĩ, gằn từng chữ hỏi: “Tôi ~ không ~ mang ~ thai? Làm sao có thể?”

Que thử thai rõ ràng là hai vạch mà!

Chẳng lẽ que thử thai không cho đúng?

Bác sĩ thấy vẻ mặt của cô không đúng, vì thế nói: “Nếu không tin thì siêu âm lần nữa thử xem.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn nhíu chặt đầu lông mày gật đầu với bác sĩ.

Lúc bác sĩ làm siêu âm, thăm dò từ phía dưới đo vào, cô đau đến nhíu mày.

Bác sĩ thấy vậy mới kinh ngạc nhìn cô: “Vị tiểu thư này, cô đã kết hôn chưa? Không phải cô vẫn là xử nữ đấy chứ? Xử nữ không thể làm siêu âm nếu không sẽ làm tổn hại màng trinh.”

Nghe lời bác sĩ nói, Lê Hiếu Mạn càng mở to mắt hơn, há miệng rất lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Bác sĩ nhìn cô, in kết quả ra đưa cho cô: “Cô mang cho bác sĩ phụ khoa khám xem.”

Chờ một lúc lâu sau mới hồi phục, Lê Hiểu Mạn cầm tờ giấy trong tay cảm thấy như đang bay trên mây, vẻ mặt ngờ ngạc cầm kết quả ra khỏi phòng siêu âm.

Chờ ra khỏi phòng siêu âm thì Lâm Mạch Mạch thấy cô đi ra, sau đó tiến lên lo lắng hỏi cô: “Mạn Mạn, kết quả thế nào? Bảo bảo không sao chứ?”

Chương 181: Chết vấn, vì sao muốn... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn không trả lời Lâm Mạch Mạch mà phức tạp nhìn Long Tur Hạo, đôi mày cau chặt, nắm chặt tờ kết quả trong tay, do dự rất lâu mới khàn khàn nói: “Đêm đó ở khách sạn... anh có từng chạm vào tôi không?”

“Hiểu Hiểu...” Long Tur Hạo cất bước tiến lên, ôm cô vào trong ngực, cầm đặt trên trán cô, đôi mắt thâm sâu nhìn cô nhu hòa nói: “Hiểu Hiểu, dù đứa bé không phải là của anh thì chỉ cần em nguyện ý anh sẽ xem nó như con ruột của mình, chỉ cần là đứa bé của em thì sẽ là đứa bé của anh.”

Đột nhiên Lê Hiểu Mạn dùng sức đẩy anh ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh, nhếch môi lạnh lùng cười, đáy mắt ẩn ẩn tầng hơi nước, nước mắt như đê vỡ ra: “Haha... Long Tur Hạo, anh là tên lừa đảo, anh tên xấu xa này, vì sao anh lại gạt tôi? Căn bản anh không chạm vào tôi có đúng không? Tôi còn tưởng rằng chúng ta xảy ra tình một đêm, còn tưởng tôi mang thai đứa con của anh, thì ra là tôi nghĩ nhiều, anh nhất định đang lén cười nhạo tôi đúng không? Lê Hiểu Mạn tôi là chuyện đáng cười trong thiên hạ, vị các người đùa bỡn trong tay... vì sao lại đối với tôi như vậy? Vì sao chứ?”

Lê Hiểu Mạn nói xong khóc không thành tiếng, cô đưa tờ kết quả trong tay cho anh, sau đó chạy ra ngoài bệnh viện.

“Hiểu Hiểu...” Long Tur Hạo thấy thế nhăn mày lập tức đuổi theo kéo

cô ôm vào ngực, bàn tay trắng nõn vỗ vỗ lưng cô, âm thanh trầm thấp nói: “Hiểu Hiểu, dù đứa bé không phải là của anh thì anh cũng sẽ xem nó là con ruột mình.”

Nghe anh nói, Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn anh, đấm vào ngực anh khóc nói: “Hỗn đạn...xấu xa...vì sao muốn gạt tôi? Xấu xa...”

Long Tư Hạo tùy ý để cho cô đánh, bàn tay nâng lên lau nước mắt cho cô, lại cúi đầu hôn lên nước mắt của cô, đau lòng nhìn cô: “Em đánh tôi cũng được, nhưng đừng khóc, như vậy sẽ không tốt cho đứa bé.”

Lê Hiểu Mạn giật mình phẫn nộ nhìn anh: “Không phải con anh thì anh quan tâm làm gì?”

Cô cắn chặt môi, oán hận nhìn anh, cứ không nói cho anh căn bản cô không mang thai.

Ai bảo anh lừa cô lâu như vậy, trêu đùa cô vui lắm sao?

Hại cô đen đui như thế.

Nhớ tới vị bác sĩ nữ kinh ngạc nhìn cô, cô liền cảm thấy xấu hổ muốn chết.

Chắc là bác sĩ kia thấy cô bị thần kinh đúng không? Còn xử nữ mà chạy đi siêu âm thai?

Đều tại anh, hại cô dọa người ta.

Long Tư Hạo thấy ánh mắt oán hận của Lê Hiểu Mạn, anh nhú mày, ánh mắt thâm trầm nhưng lại đưa tay lên vỗ má cô: “Hiểu Hiểu, thật xin lỗi, sớm biết đêm đó tôi không chạm em lại khiến em thất vọng

như vậy thì tôi nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.’

“Anh...” nghe lời anh nói, Lê Hiểu Mạn suýt chút nữa đã phun búng máu rồi, đến giờ mà anh còn có tâm tình trêu cô.

Lúc này Lâm Mạch Mạch mới cầm kết quả siêu âm của cô đi tới kinh ngạc nhìn cô: “Mạn Mạn, cậu không mang thai là sao hả? Không phải que thử thai là dương tính sao?”

Lê Hiểu Mạn nghe thấy cô ấy nói chuyện cô không mang thai, đôi lông mày nhíu chặt, muốn che miệng cô ấy thì không kịp rồi.

“Hiểu Hiểu không mang thai?” Long Tư Hạo nghe lời Lâm Mạch Mạch nói liền cầm tờ kết quả trong tay Lâm Mạch Mạch cẩn thận xem, sau đó sâu xa nhìn Lê Hiểu Mạn, đáy mắt lóe lên ngọn lửa: “Hiểu Hiểu, em không mang thai tại sao không nói cho tôi biết?”

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn anh, không để ý đến anh.

Thấy thế, Long Tư Hạo ôm ngang cô lên lo lắng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, còn có chỗ nào không thoải mái? Anh dẫn em đi gặp bác sĩ.”

“Đi hỏi bác sĩ một chút, Mạn Mạn không mang thai sao que thử thai lại hiện dương tính?” Lâm Mạch Mạch nhíu mày nghi hoặc nói.

Nghe vậy Long Tư Hạo mới cúi đầu nhìn Lê Hiểu Mạn, ôm cô xuống lầu gặp bác sĩ.

Lúc bọn họ xuống lầu thì Hoắc Vân Hy vẫn chưa rời khỏi phòng siêu âm, nghe thấy bác sĩ nói Lê Hiểu Mạn không mang thai nhưng còn xử nữ, cả người anh ta lờ mờ rồi.

Anh ta cho rằng cô và Long Tư Hạo đã phát sinh quan hệ nhưng cô

vẫn còn xử nữ, thì ra anh ta hiểu nhầm.

Từ phòng siêu âm đi ra, anh ta hối hận không thôi, hận không thể bóp chết mình.

Anh ta đưa tay lên, không để ý ánh mắt xung quanh mà hung hăng cho mình mấy bạt tai.

Anh ta không phải người, hung hăng tổn thương cô như thế còn có thể vẫn hỏi cô sao?

Anh ta chưa bao giờ đau đớn như lúc này, đau đớn muốn lập tức chết đi.

Phòng phụ khoa tầng hai, Lâm Mạch Mạch đưa kết quả kiểm tra của Lâm Mạch Mạch đưa cho bác sĩ nghi hoặc hỏi: “Vì sao que thử thai lại dương tính, làm siêu âm thì căn bản không mang thai?”

Bác sĩ xem kết quả liền nói: “Là giả dương tính mang thai...”

“Giả dương tính?” Lâm Mạch Mạch giật giật khóe môi: “Bác sĩ, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

“Là như vậy, vì tinh thần quá mức khẩn trương, cảm xúc không tốt, áp lực quá lớn, hoặc là quá mức mệt mỏi đều có thể dẫn tới mất cân bằng nội tiết, tạo thành ngừng kinh thời gian ngắn, bình thường cần nghỉ ngơi nhiều hơn, làm việc kết hợp với vui chơi, uống thêm thuốc thì sẽ khôi phục bình thường.”

Nghe xong lời bác sĩ nói, Lâm Mạch Mạch há miệng thành chữ O rồi.

Chương 182: Chết vẫn, vì sao muốn... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Còn Lê Hiểu Mạn thì cảm thấy xấu hổ không thôi, cô lớn như vậy rồi mà chưa bao giờ gặp chuyện đen đui như thế.

Cô ngược mắt trừng Long Tư Hạo vẫn còn đang ôm mình, xấu hổ quẫn bách không thôi: “Buông tôi xuống, tôi phải đi về.”

Hiện tại cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi bệnh viện, không muốn ở lại nơi này thêm nữa, chờ thêm 1s nghĩ tới Hoắc Vân Hy quyền đâm cước đá vào người cô, ánh mắt của cô yên lặng như vũng nước đọng.

Long Tư Hạo biết hôm nay cô chịu tổn thương lớn, cầm thuốc xong liền ôm cô rời khỏi bệnh viện.

Ra khỏi bệnh viện, Lâm Mạch Mạch cực kì thức thối mà tự lái xe về nhà.

Còn Long Tư Hạo thì mang cô trực tiếp về Hoa Hồng uyển.

“Hiểu Hiểu, trước tiên em ngồi xuống đi, anh đi rót nước cho em.”
Long Tư Hạo ôm cô đặt xuống ghế sofa, sau đó nhìn cô dịu dàng nói.

Sau đó anh đứng lên chuẩn bị đi rót nước cho cô thì bị cô gọi lại.

Cô nhìn anh, đáy mắt trong suốt đầy cảm xúc phức tạp: “Long Tư

Hạo, anh còn chưa nói cho tôi biết rốt cuộc đêm đó có chuyện gì xảy ra?”

Đọc đường từ bệnh viện về, cô vẫn một mực nghĩ chuyện khách sạn hôm đó, nhưng ngoại trừ nhớ chuyện cô leo lên người Long Tư Hạo thì không nhớ được gì thêm.

Cô nhớ rõ lúc cô tỉnh lại thì cả người đều là dấu hôn, trần truồng như nhộng, còn hắt hơi, thân thể đau nhức, nhưng cô xem nhẹ chuyện lần đầu tiên thì sẽ trải qua chuyện đó sẽ đau mới đúng nhưng lúc đó cô không cảm giác được, chi bằng chuyện không mặc quần áo, trên người đều là dấu hôn và chút trí nhớ không hoàn chỉnh mà nhận định mình thất thân.

Long Tư Hạo thấy cô vẫn còn nhăn mày liền ngồi xuống cạnh cô, hai tay ôm mặt cô, đôi mắt nhìn cô chăm chăm, đáy mắt xẹt qua sự đau lòng: “Hiểu Hiểu, đêm đó anh rất muốn em, thật ra chúng ta đều đến bước cuối cùng rồi, nhưng anh không muốn lúc em bị bỏ thuốc, lúc em không tỉnh táo mà muốn em, anh sợ em tỉnh lại sẽ hối hận.”

Nghe vậy Lê Hiểu Mạn liền ngược mắt nhìn anh, ánh mắt vô cùng phức tạp, im lặng một lúc sau mới nói: “Vậy vì sao anh lại lừa tôi để tôi nghĩ chúng ta xảy ra tình một đêm?”

Cô cắn môi mãi mới nói ra được hết câu.

Lúc này trong lòng cô đang kìm nén lửa giận đang muốn chạy lên đầu.

Long Tư Hạo thấy cô tức giận muốn bạo phát, anh cúi đầu nhìn khuôn mặt sưng đỏ không thôi của cô, âm thanh trầm thấp nói: “Chờ anh một chút, anh đi lấy khăn đắp cho em.”

Sau đó anh đứng lên đi vào phòng ngủ bê một chậu nước lạnh ra ngoài.

Lúc ngồi trở lại cạnh cô, anh vắt khăn mặt nhẹ nhàng đắp lên má cô.

“Đau...” khăn chạm vào vùng sưng đỏ, lhn bị đau mà nhăn mày.

Thấy cô kêu đau, Long Tư Hạo nhíu chặt đầu lông mày, đáy mắt lóe lên sự đau lòng: “Nhịn nhịn một chút là được rồi.”

Âm thanh của anh vốn đã trầm thấp đầy từ tính, lúc này vì đau lòng cô mà nghe như nước chảy nhẹ nhàng làm cho lòng cô khẽ run.

Cô ngược mắt lên nhìn anh: “Long Tư Hạo, anh có thể nghiêm túc nói cho tôi biết vì sao anh tốt với tôi như vậy không? Hay là anh đang thương hại tôi?”

Nghe vậy Long Tư Hạo dừng động tác trong tay, đôi mắt thu liễm lại, mím môi nhìn cô: “Vì sao anh phải thương hại em? Anh không biết mình là nhà từ thiện đấy.”

“Vậy anh là...” Lê Hiểu Mạn ngược mắt khó hiểu nhìn anh.

Hai người dựa vào rất gần, hô hấp nóng bỏng của anh lượn lờ khắp khoang mũi của cô, hô hấp của cô căng lên, có chút không được tự nhiên.

Long Tư Hạo nâng mặt cô, nhìn cô, ánh mắt đầy chân thành có thể tan chảy ra, mấp máy nói: “Hiểu Hiểu, anh muốn tốt với em thật lâu rồi, không phải vì thương hại em mà là vì...”

Nói đến đây, anh mỉm cười nhìn cô, đôi môi ghé lại gần tai cô nhẹ nhàng phun ra ba chữ: “Anh yêu em.”

“...” nghe ba chữ kia, Lê Hiểu Mạn như bị sét đánh, ngơ ngác nhìn anh, vậy mà anh lại nói anh yêu cô, điều này sao có thể chứ?

Đột nhiên trái tim cô đập loạn nhịp, thật dọa người, giống như cô mới là người thổ lộ mà khấn trượng vậy.

Thổ lộ? sao cô có thể dùng từ thổ lộ này chứ? Long Tư Hạo nhất định không phải thổ lộ với cô mà đang trêu đùa cô.

Cô lấy lại tinh thần, nhìn anh: “Long Tư Hạo, anh đừng đùa tôi nữa, chơi vậy không tốt lắm.”

“Hiểu Hiểu...” Long Tư Hạo nghiêm túc hơn, gương mặt trầm xuống hạ giọng nói: “Em nhất định muốn anh móc tim ra mới tin anh thật lòng với em sao?”

Nhìn sắc mặt nghiêm túc của anh, Lê Hiểu Mạn cảm thấy áp lực, há miệng mãi mới nói ra được: “Tôi...tôi không nghĩ như vậy, tôi chỉ là... chỉ cảm thấy anh ưu tú như thế sao có thể thích tôi chứ?”

Không phải anh cần có người đàn bà ưu tú hơn để phù hợp với anh sao?

Long Tư Hạo nghe cô khen anh ưu tú, đáy mắt anh nòng đậm ý cười, đôi môi nhếch lên vòng cung mê người: “Cô ngốc, không được nghĩ bản thân mình không tốt, em ở trong lòng anh không ai có thể thay thế, em ưu tú hơn bất cứ ai.”

Thổ lộ thẳng thắn như vậy, khiến cho gương mặt đã đỏ của Lê Hiểu Mạn nay càng đỏ hơn, cô cúi đầu, hàng mi dài run run, đôi môi hơi cong lên.

Chương 183: Thích ngủ hai người (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lần đầu tiên cô được bày tỏ, không biết nên phản ứng thế nào?
Huống chi người bày tỏ là người đàn ông ưu tú tuấn mỹ như vậy.

Thời khắc này tâm tình cô cực kỳ phức tạp, nghi ngờ, rung động, khẩn trương...

Còn bên mặt bị đánh sưng hình như nóng lên.

Bầu không khí ngày càng mập mờ, Lê Hiểu Mạn có cảm giác hít thở không thông, cô ngước mắt khẩn trương nhìn Long Tư Hạo: “Em... Em muốn đi vệ sinh.”

Cô đứng lên, vừa đi hai bước, sau lưng liền truyền tới thanh âm trầm thấp của Long Tư Hạo: “Hiểu Hiểu, đừng trốn tránh nữa.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngừng chân, đứng tại chỗ không xoay người.

Một giây kế tiếp, eo cô căng thẳng, bị Long Tư Hạo ôm từ sau.

Tâm tình cô căng thẳng, cau mày, đầu ngón tay đẩy tay anh: “Long Tư Hạo, đừng như vậy.”

Long Tư Hạo kéo cô qua, ngưng mắt nhìn cô, ánh mắt thâm trầm: “Hiểu Hiểu, thử nhìn thẳng vào anh, tiếp nhận anh, cho anh làm bờ vai của em, để em dựa vào, để anh chống đỡ vì em, mở cửa lòng

em, cho anh vào.”

Nghe Long Tur Hạo nói, Lê Hiểu Mạn hoảng sợ đứng ngây người tại chỗ, trợn mắt kinh ngạc nhìn anh.

Ngày nay cô trải qua một lượt thay đổi, đầu tiên là bị Hoắc Vân Hy đánh, cô đã chết tâm, bây giờ lại được người đàn ông tuấn mỹ như Long Tur Hạo bày tỏ, cô cảm thấy sắp bay lên trời rồi.

Tim cô chịu không nổi.

Cô ngược mắt nhìn Long Tur Hạo: “Long Tur Hạo, hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, anh... anh để em suy nghĩ kỹ được không?”

Long Tur Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn, cất bước đi tới trước người cô, cúi người ôm ngang cô lên.

Ngồi xuống sofa lần nữa, anh để cô ngồi trên đùi anh, sau đó bôi thuốc cho cô.

Ngón tay anh lướt qua mặt cô, nhẹ nhàng xoa, cô chỉ cảm thấy trong lòng nổi lên lớp lớp sóng biển.

Nhiệt độ tay anh hơi nóng, làm gò má cô cũng nóng hổi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn sưng đỏ, sau khi bôi thuốc thì càng đỏ hơn.

Long Tur Hạo thâm trầm nhìn mặt cô: “Còn đỏ hơn vừa rồi, Hiểu Hiểu, em bị dị ứng thuốc, hay là...”

Anh cong môi mỏng, kề sát tai cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Xấu hổ?”

“Anh mới xấu hổ.” Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh, sau đó từ trên đùi anh đứng lên.

Nhưng một giây kế tiếp, cô lại bị Long Tur Hạo kéo vào ngực.

Lực đụng cũng không lớn, nhưng đụng vào ngực Long Tur Hạo, Lê Hiểu Mạn cảm thấy tim cô sắp rơi ra rồi, nháy đùng đùng không ngừng, nếu tiếp tục như vậy, cô có chết vì tim đập nhanh hơn bình thường hay không?

Cô khẩn trương, thanh âm trầm thấp khàn khàn của Long Tur Hạo vang lên trên đầu cô: “Hiểu Hiểu, nhịp tim em thật là nhanh.”

Cô hít một hơi, ngược mắt đối mặt với Long Tur Hạo, ánh mắt sâu thẳm nồng đậm tình ý kia tựa như muốn cuốn bão tới, chiếm đoạt cô.

Ánh mắt nồng đậm tình ý của anh làm Lê Hiểu Mạn run rẩy, cô có cảm giác sắp bị nuốt vào bụng.

Cô đè nén hốt hoảng trong lòng, tận lực giữ giọng bình tĩnh nói: “Long... Long Tur Hạo... Em hơi mệt, em... muốn đi ngủ.”

Mặc dù giọng cô coi như bình tĩnh, nhưng nói lắp ba lắp bắp vẫn bán đứng nội tâm khẩn trương và hốt hoảng của cô.

Long Tur Hạo nắm chặt tay cô, nhẹ vuốt lòng bàn tay cô, ngược mắt, ánh mắt nóng bỏng tản ra nhiệt lượng cao, môi mỏng cong lên, giọng khàn khàn quyến rũ nói: “Anh ngủ cùng em.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn cứng đờ, ngay sau đó lắc đầu: “Không được, em... em thích ngủ một mình.”

Long Tur Hạo nheo mắt, sâu kín nhìn cô: “Anh thích ngủ hai người,

anh tin sau khi anh và em ngủ xong, sẽ rất thích.”

Anh cố ý cắn hai chữ ngủ xong thật mạnh, cho dù là người nói vô tâm, người nghe cũng sẽ có ý.

Lê Hiểu Mạn vì lời anh mà nhịp tim đập ngày càng nhanh, tựa như một giây kế tiếp phải nhảy ra ngoài, cô tức giận nhìn anh: “Long Tur Hạo...”

Long Tur Hạo cong môi, ôm ngang cô lên, cất bước đi vào trong phòng ngủ, ngang ngược đá phía sau một cái, đóng cửa phòng ngủ lại.

Thấy thế, hai tay mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn níu chặt cổ áo Long Tur Hạo, ánh mắt hốt hoảng: “Long... Long Tur Hạo, anh... anh không được xằng bậy.”

Long Tur Hạo nhìn tròn mắt hốt hoảng của cô, ôm cô lên giường lớn, cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán cô, ánh mắt nhu hòa vạm vỡ nhìn cô, trầm giọng nói: “Hiểu Hiểu, anh muốn em...”

Lê Hiểu Mạn nghe vậy, càng hốt hoảng trợn to mắt.

Long Tur Hạo mím môi, ngón tay thon dài vuốt môi béo mạp của cô, đôi mắt sâu thẳm hẹp dài nhìn cô chăm chăm, tiếp tục nói: “Nhưng không phải bây giờ, hôm nay em bị tổn thương và ủy khuất rất lớn, anh sẽ không chiếm em làm của riêng vào lúc này, anh có đủ lòng tin có thể làm cho em cam tâm tình nguyện giao mình cho anh, ngủ ngon một giấc, anh sẽ ở bên cạnh em, từ nay về sau, anh cũng sẽ ở bên cạnh em.”

Dứt lời, anh nằm xuống bên người Lê Hiểu Mạn, cánh tay thon dài ôm chặt eo nhỏ của cô, vòng cô vào ngực.

Chương 184: Thích ngủ hai người (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Hiểu Mạn vì lời anh nói mà đáy lòng xúc động không thôi, chóp mũi chua xót, hai mắt trong veo trào ra nước mắt.

Cô nhìn Long Tư Hạo, khóc thút thít nói: “Long Tư Hạo, cảm ơn anh! Cảm ơn anh tôn trọng em, quan tâm em, đau lòng em, cảm ơn anh ôn nhu, cảm ơn mỗi lần em bị tổn thương đều đứng ra, anh tốt đẹp ưu tú như vậy, nhưng đối xử thế với em, khiến em không dám tin, em sợ lúc này giống như ảo ảnh, mờ ảo làm em không bắt được, sợ thoáng qua rồi biến mất.”

Sau khi nhìn thẳng anh, cô bắt đầu sợ mất đi ôn nhu và quan tâm của anh dành cho cô.

Long Tư Hạo đau lòng nhìn cô gái nhỏ khóc thút thít trong ngực, hai cánh tay ôm cô thật chặt, cầm kiên nghị để ở trán cô, thanh âm trầm thấp ôn nhu: “Hiểu Hiểu, tin tưởng anh, anh tốt với em sẽ không biến mất như ảo ảnh, em là người phụ nữ kiếp này kiếp sau anh muốn nhất, là người phụ nữ anh muốn dùng cả thế giới để đổi lại.”

Lời nói của anh khiến Lê Hiểu Mạn rung động lần nữa, hai tay mảnh khảnh của cô ôm lấy eo anh, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi sâu vào ngực anh, quyến luyến ngửi hơi thở mát lạnh thuộc về anh.

Anh nhẹ nhàng hôn lên sợi tóc đen mềm của cô, khắc chế xúc động muốn cô, khàn giọng nói: “Hiểu Hiểu, đừng để anh chờ quá lâu.”

Lê Hiếu Mạn không phản ứng kịp ngẩng đầu lên, biểu tình mơ hồ:
“Chờ cái gì quá lâu?”

Dáng vẻ mờ mịt này của cô cực kỳ khả ái, Long Tư Hạo chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, mi tâm thoáng qua tia kiêu chế, thanh âm cực kỳ khàn: “Hiếu Hiếu, anh vào phòng tắm.”

Anh buông Lê Hiếu Mạn ra, đi vào phòng tắm.

Thấy anh vào phòng tắm, chỉ chốc lát trong phòng tắm liền truyền tới tiếng róc rách, Lê Hiếu Mạn cau mày, không hiểu hành động đột ngột này của anh.

Đợi cô ngẫm nghĩ câu “Đừng để anh chờ quá lâu” kia, bỗng hiểu được, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng lên.

Bên người còn có hơi thở nhàn nhạt thuộc về anh, cô ngửi hơi thở của anh, khóe môi nổi lên nụ cười, chớp chớp mắt, chẳng biết nảy sinh tình cảm từ lúc nào.

Long Tư Hạo tắm gần nửa giờ mới đi ra, chỉ quấn một khăn tắm, anh trực tiếp nằm xuống bên cạnh Lê Hiếu Mạn, duỗi cánh tay dài, kéo cô vào ngực anh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn chạm vào lồng ngực quyến rũ có lực của anh, nhiệt độ nơi đó lạnh như băng làm Lê Hiếu Mạn sợ run, ngược mắt nhìn anh hỏi: “Anh tắm nước lạnh?”

Long Tư Hạo nhìn cô, môi mỏng khẽ nhấp, thanh âm trầm thấp quyến rũ: “Có phải lạnh đến em không?”

Ngay sau đó anh tránh ra bên cạnh một ít, tránh thân thể anh lạnh

đến cô.

Vì hành động nhỏ nhỏ này, đáy lòng Lê Hiểu Mạn nổi lên ngàn lớp sóng biển.

Cô đỏ mặt, chủ động đến gần anh, đầu tựa vào ngực hơi lạnh của anh, thấp giọng nói: “Em không sợ lạnh.”

Nhận ra chút biết hóa nhỏ này của cô, mắt Long Tư Hạo tràn ngập ý cười, anh siết chặt hai tay, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: “Hiểu Hiểu, nếu đứa bé trong bụng là của anh, tại sao còn muốn phá thai? Là sợ anh không phụ trách hay là căn bản không muốn sinh con cho anh?”

Lê Hiểu Mạn không nghĩ tới anh sẽ hỏi chuyện này, cô ngước mắt nhìn anh: “Long Tư Hạo, em...”

Cô há miệng, lại không biết nên giải thích thế nào.

Long Tư Hạo thấy cô không biết nên giải thích thế nào, ngón tay thon dài nâng cằm cô, hôn lên đôi môi béo mạp, mặt nghiêm túc: “Hiểu Hiểu, bất kể lần này em có lý do gì, nhưng tuyệt đối không được có lần sau, trên người mỗi đứa con của chúng ta đều chảy máu của anh và em, là kết tinh của chúng ta, là chí bảo duy nhất có thể buộc chặt chúng ta với nhau cõi đời này.”

Nghe được anh nói “lần sau”: “mỗi một đứa con”, lòng Lê Hiểu Mạn lại rung động không thôi, bọn họ còn chưa có gì, anh đã nói lần sau, ý anh là giữa bọn họ sẽ không chỉ có một đứa con.

Chương 185: Ngượng ngùng, sinh con hay không

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mặt cô đỏ bừng, rũ mắt nói: “Ai muốn sinh con cùng anh chứ? Còn không chỉ một đứa, xem em là heo sao?”

Long Tư Hạo nhìn cô, dường như muốn nhìn vào chỗ sâu trong linh hồn cô, ánh mắt thâm trầm vô cùng có lực xuyên thấu, anh cong môi: “Hiểu Hiểu, anh không miễn cưỡng em, em có thể không sinh con cùng anh...”

Nói tới đây, ánh mắt anh mang theo hài hước và nụ cười kiên định, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Nhưng anh sẽ sinh con cùng em.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn giật giật khóe môi, tức giận trợn mắt nhìn anh: “Không để ý tới anh, em ngủ.”

Dứt lời, cô nhắm mắt lại, khóe môi còn treo nụ cười nhàn nhạt, ngọt ngào thiếp đi trong lồng ngực rộng rãi thoải mái của anh.

Sau khi cô ngủ, Long Tư Hạo nở nụ cười nhu hòa mị hoặc, anh đưa mắt nhìn cô hồi lâu, không nhịn được cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Nhưng chỉ hôn nhẹ, anh liền lui ra, sau đó đợi một hồi, sau khi cô ngủ say, mới nhẹ nhàng rút tay Lê Hiểu Mạn gối lên ra.

Lúc anh chuẩn bị vào phòng tắm tắm nước lạnh lần nữa, Lê Hiểu Mạn đang ngủ say giống như nhận ra anh rời đi, đột nhiên giang hai

tay ôm lấy eo anh.

Long Tur Hạo bị ôm sợ đánh thức cô, nằm xuống lại.

Hôm sau.

Lê Hiểu Mạn ngủ một ngày một đêm bị đói tỉnh lại.

Cô theo bản năng sờ bên cạnh, xúc cảm lạnh như băng làm cô cau mày, ánh mắt thoáng qua tia mắt mác.

Long Tur Hạo đi rồi, lòng cô lại có chút vắng vẻ...

Sững sờ một lúc, cô mới dậy, trực tiếp đi vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, thay đầm dài Bohemi màu trắng in hoa, mới ra ngoài.

Cô đói bụng nên đi vào bếp, lại nhìn thấy một bóng người trong phòng bếp.

Cô còn tưởng anh đã rời đi, không nghĩ tới anh đang ở trong bếp.

Động tác của anh rất nhẹ, giống như sợ đánh thức cô.

Lê Hiểu Mạn xúc động nhìn anh, hốc mắt nóng lên, nhớ tới anh từng nói muốn cô kêu anh là Tur Hạo, cô nhỏ giọng kêu: “Tur Hạo...”

Nghe được “Tur Hạo” này, Long Tur Hạo sững sờ, xoay người, một bóng người mảnh khảnh liền nhào vào trong ngực anh.

Thân thể mềm mại trong ngực, mùi hương thuộc về Lê Hiểu Mạn lượn lờ trong mũi, thân thể anh tuấn của Long Tur Hạo cứng đờ, ngay sau đó, cánh tay thon dài ôm lấy eo cô, cúi đầu xuống, ánh mắt đầy ý cười, nhu hòa nhìn cô: “Hiểu Hiểu, sao hôm nay nhiệt tình với

anh như vậy?”

Lê Hiểu Mạn ở trong ngực anh lưu luyến hơi thở mát lạnh thuộc về anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đã hết sưng đỏ ửng, ngược mắt nhìn anh, trong mắt thêm mấy phần nhu mì.

“Em đói.” Giọng cô mang theo nũng nịu.

Cô đầy phong tình thế này khiến Long Tư Hạo yêu đến tận xương tủy.

Hai tay nâng mặt cô, thấy mặt cô đã hết sưng, anh mới yên tâm.

Cúi đầu xuống, thanh âm trầm thấp thuần hậu, vô cùng quyến rũ: “Gần xong rồi, nếu đói quá, có thể ăn anh trước.”

Nghe vậy, mặt Lê Hiểu Mạn đỏ hơn, cô rử mắt, khẽ cắn môi dưới.

Long Tư Hạo mỗi một động tác nhỏ của cô đều không tự chủ mà lộ ra mê người, anh không kiềm được cúi đầu hôn lên môi cô.

Lê Hiểu Mạn khẽ run, lông mi dài nhọn phe phẩy, nhìn khuôn mặt tuần mỹ gần trong gang tấc, hai tay chắp đầy mồ hôi, khẩn trương níu lấy áo sơ mi màu xanh đen của anh, chậm rãi nhắm mắt.

Long Tư Hạo không kiềm chế được, đột nhiên, anh lợi dụng ưu thế thân thể, ôm cô lên ép vào tường, ánh mắt nóng bỏng, thanh âm cực kỳ khàn khàn mê người: “Hiểu Hiểu... Anh muốn em... Cho anh...”

Anh chột sửng sốt, ánh mắt vô cùng khiếp sợ và không thể tin nhìn cô, nòng đậm vui mừng, khàn giọng nói: “Hiểu Hiểu... Em còn...”

Anh hoàn toàn không nghĩ tới cô lại còn trong sạch, mặc dù trước kia

anh cho là cô gả cho Hoắc Vân Hy một năm đã sớm không thể nào... nhưng anh chưa bao giờ để ý điểm này, tình yêu đối với cô không hề giảm bớt.

Anh yêu cô, yêu toàn bộ của cô, hơn nữa đã yêu rất rất lâu.

Giờ phút này biết cô còn trong sạch, cô không chỉ mang cho anh rung động, còn có ngạc nhiên mừng rỡ cực lớn.

Đáy lòng anh vô cùng kích động, vì là anh dẫn dắt cô từ cô gái biến thành phụ nữ, loại kích động này không cách nào nói rõ.

Lê Hiểu Mạn ngược mắt, đỏ mặt nhìn Long Tư Hạo, thấp giọng nói: “Hoắc... Hoắc Vân Hy cho tới nay chưa từng chạm vào em, nhưng bây giờ...”

Cô kéo cổ anh, đôi môi kề sát bên tai anh, ngưng ngưng nói: “Em rất vui vì anh ta chưa từng chạm vào em.”

“Hiểu Hiểu...” Long Tư Hạo thấp giọng kêu một tiếng, cúi đầu hôn sâu môi cô, điện thoại đột nhiên vang lên cắt đứt anh.

“Shit!”

Thời điểm này bị cắt đứt, khiến anh cực kỳ không vui, anh không có ý nghe điện thoại, nhưng chuông điện thoại kia giống như đối nghịch với anh, không ngừng vang lên.

Lê Hiểu Mạn nghe điện thoại anh vang không ngừng, ngược mắt ngưng ngưng nhìn anh: “Tư Hạo, hay là... anh nghe điện thoại trước đi, chờ anh tiếp điện thoại xong, chúng ta tiếp tục..., lỡ như có chuyện quan trọng gì đó tìm anh thì sao?”

Dứt lời, cô rũ mắt, cắn thật chặt môi dưới, lời đó cô lại nói ra được, mắc cỡ chết người.

Ánh mắt Long Tư Hạo nóng bỏng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của cô, anh cúi đầu xuống hôn lên môi cô, môi mỏng kề sát bên tai, giọng trầm thấp khàn khàn nói: “Hiểu Hiểu, chờ anh một lát...”

Dứt lời, buông cô xuống, sửa sang lại cho cô, mới nhận điện thoại.

Anh bây giờ hận không thể giết người gọi tới, tốt nhất là có chuyện vô cùng quan trọng, nếu không, anh sẽ cho người đào phần mộ tổ tông người đó.

“Em... em vào phòng tắm.” Lê Hiểu Mạn thấy anh nghe điện thoại, cô nhìn anh nói xong, liền ngượng ngừng không thôi chạy đi.

Thật xấu hổ, bọn họ lại ở phòng bếp...

Mặt cô đỏ bừng, chạy vào phòng tắm trong phòng ngủ, dùng nước lạnh vỗ mặt, cô mới đi ra ngoài.

Long Tư Hạo đã tiếp điện thoại xong, nhưng sắc mặt hơi ngưng trọng, giống như xảy ra chuyện lớn gì.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn đi tới, ngược mắt không hiểu nhìn anh hỏi: “Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Long Tư Hạo duỗi cánh tay dài ôm cô vào ngực, hôn cổ trắng nõn của cô: “Hiểu Hiểu, anh có chuyện không thể không ra ngoài, bữa ăn sáng đã làm xong, em ăn trước, chờ anh về chúng ta lại tiếp tục.”

Nghe anh nói về lại tiếp tục, Lê Hiểu Mạn đỏ bừng, ngượng ngừng gật đầu, thấp giọng nói: “Vậy anh mau đi đi! Em đói.”

Chương 186: Bắt cóc? Người đàn ông xa lạ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Chờ anh về.” Long Tư Hạo nhìn cô, cúi đầu hôn trán cô, sau khi mặc chỉnh tề mới rời đi.

Sau khi anh đi, Lê Hiểu Mạn vào bếp bung bữa sáng anh đã làm xong ra ngoài.

Ăn được một nửa, điện thoại trên bàn ăn vang lên.

Cầm điện thoại, cô thấy là cậu Lê Chấn Hoa gọi tới, liền nhận.

Điện thoại vừa thông, liền truyền tới thanh âm lo lắng của cậu: “Mạn Mạn, con ở đâu? Cậu đến biệt thự Hoắc gia, không tìm được Vân Hy, cũng không tìm được con, người giúp việc Hoắc gia nói con dọn ra ngoài, con dọn đi đâu? Tại sao dọn đi cũng không nói với người nhà? Con và Vân Hy xảy ra chuyện gì sao?”

Lê Hiểu Mạn cau mày, chuyện cô và Hoắc Vân Hy tạm thời không muốn để cho người nhà biết, cũng không nói.

Cô suy tư một lát, mới nhỏ giọng nói: “Cậu, con đi làm ở một công ty, dọn ra ngoài là vì nơi này gần công ty.”

Vì sợ cậu suy nghĩ nhiều, nên cô không thể không bịa một lý do.

Lê Chấn Hoa không truy hỏi chuyện cô dọn ra ngoài nữa, giọng lo

lẳng hỏi: “Mạn Mạn, vậy bây giờ con ở đâu?”

Nghe ra trong giọng nói của Lê Chấn Hoa có chút gấp rút, Lê Hiếu Mạn sợ ông lo lắng, liền nói ra địa chỉ cô ở tại Hồng Hoa Uyển.

Lê Chấn Hoa nghe xong kinh ngạc không thôi: “Hồng Hoa Uyển? Nghe nói là chỗ ở nổi tiếng đắt nhất thành phố, Mạn Mạn, có phải con mua một căn hộ ở đó không? Tốn không ít tiền phải không?”

“Con...” Lê Hiếu Mạn đang muốn giải thích, thanh âm ngưng trệ của Lê Chấn Hoa truyền tới.

“Mạn Mạn, con... có thể cho cậu mượn chút tiền không?”

Nghe Lê Chấn Hoa nói muốn mượn tiền, Lê Hiếu Mạn lo âu hỏi: “Cậu, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Cậu muốn mượn tiền làm gì?”

Lê Chấn Hoa trầm mặc một hồi, mới lên tiếng: “Mạn Mạn, trước tiên con đừng hỏi nguyên nhân, lần này liên quan tới tính mạng của cậu, con cũng không thể không cho mượn. Con là Thiếu phu nhân Hoắc gia, ba triệu đối với con mà nói cũng không thành vấn đề phải không?”

“Ba triệu?” Nghe thấy con số này, Lê Hiếu Mạn trợn mắt, điện thoại suýt chút nữa rơi xuống, lần trước là 300 ngàn, lần này là ba triệu.

Hơn nữa 300 ngàn lần trước, hai trăm mấy chục ngàn là cô mượn Lâm Mạch Mạch, ba triệu cô phải đi đâu tìm đây?

“Cậu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu cần nhiều tiền như vậy làm gì? 300 ngàn lần trước là con mượn Mạch Mạch, ba... ba triệu con... con không có.”

Lê Chấn Hoa nghe nói vậy, lại trầm mặc một hồi, mới lên tiếng: “Mạn Mạn, con có thể đi tìm Vân Hy! Vân Hy nhất định cho ba triệu.”

Nghe Lê Chấn Hoa nhắc tới Hoắc Vân Hy, trong mắt Lê Hiểu Mạn thoáng qua tia lạnh thấu xương, tay nhỏ bẻ bóp thành quyền, giọng cứng rắn: “Cậu... Con tuyệt đối sẽ không mượn tiền Hoắc Vân Hy.”

“Mạn Mạn, con thật sự không cho cậu mượn sao? Vậy là con không muốn giúp cậu nữa?”

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, có chút khó xử: “Cậu, không phải con không giúp cậu, mà là...”

“Mạn Mạn, cậu hỏi lại con lần cuối cùng, con có đi mượn tiền Vân Hy hay không?” Thái độ Lê Chấn Hoa lạnh xuống, giọng lộ ra không vui, Lê Hiểu Mạn còn chưa trả lời, liền nói: “Con không cho mượn thì thôi, cậu biết nhà giàu các con càng có tiền càng keo kiệt, thua thiệt chị cậu ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn con, con báo đáp Lê gia như vậy? Lê Hiểu Mạn, sau này tôi không phải là cậu cô, co đừng kêu tôi là cậu nữa.”

Lê Chấn Hoa nổi giận đùng đùng nói một hơi liền cúp điện thoại.

Nhìn điện thoại tối đen, Lê Hiểu Mạn há to miệng không thể nào giải thích, sau đó cô gọi nhiều lần, nhưng Lê Chấn Hoa đều máy bận.

Chờ cô thật vất vả gọi được, Lê Chấn Hoa lại không tiếp mà trực tiếp cúp.

Cô thử gọi lại, nhưng kết quả giống nhau.

Cô cầm điện thoại, ngồi trước bàn ăn, không có khẩu vị, cô chỉ nói

không đi mượn tiền Hoắc Vân Hy, chưa nói không nghĩ cách nha!

Lần này cậu là thế nào? Tại sao không nghe cô giải thích rõ đã cúp?

Hơn 10 phút sau, cô chuẩn bị gọi lại, chuông cửa vang lên.

Cho là Long Tư Hạo về, cô đứng dậy đi mở cửa, thấy hai người đàn ông xa lạ mặc âu phục, đeo kính râm.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn cảm thấy không ổn, trong lòng kinh hoàng, phản ứng đầu tiên là lập tức đóng cửa, thế nhưng hai người đàn ông vừa thấy cô muốn đóng cửa, liền đưa tay đẩy ra.

Trong lòng kinh hoàng khẩn trương nhưng Lê Hiểu Mạn vẫn cố giữ sắc mặt bình tĩnh, cô xuất toàn bộ sức lực đóng cửa.

Nhưng cô có lực lớn hơn nữa cũng không chống nổi hai người đàn ông to lớn, mắt thấy cửa nhà sắp bị bọn họ đẩy ra, Lê Hiểu Mạn nhìn điện thoại di động cầm trong tay, cô dựa lưng vào cửa, lúc ngàn cân treo sợi tóc cửa nhà sắp bị đẩy ra, nhanh trí, vội vàng mở video điện thoại, ném ở sau cửa.

Cô làm tất cả tốc độ rất nhanh, mở video tới ném điện thoại chỉ mất một giây.

Không có gọi cho Long Tư Hạo hoặc 110 vì cô căn bản không có thời gian nói rõ tình hình, còn bị hai người đàn ông kia phát hiện đoạt điện thoại.

“A...”

Thân thể cô vì cửa bị đẩy ra mà ngã xuống đất.

Thấy hai người đàn ông đeo kính râm, biểu tình âm lãnh cao lớn đi tới, Lê Hiếu Mạn nhin đau từ dưới đất bò dậy, chạy vào trong phòng.

Nhưng cô chưa chạy mấy bước, liền bị một người trong đó kéo tóc, một tay siết cổ cô, kéo cô ra ngoài.

“Khụ... Khụ... Hai người làm gì? Buông ra... Buông tôi ra... Hai người rốt cuộc là ai?”

Lê Hiếu Mạn dùng sức muốn đẩy người đàn ông siết cổ cô ra, nhưng sức lực cô quá nhỏ, căn bản không đẩy nổi.

Biết mình hôm nay khó thoát nguy hiểm, cô chỉ có thể để lại chứng cứ, hy vọng Long Tư Hạo có thể phát hiện điện thoại cô.

Cô kinh hoàng hô to, miêu tả dáng vẻ hai người đàn ông: “Anh... Hai người rốt cuộc là ai?...ai người cho là... đeo kính râm, mặc âu phục đen, dáng dấp cao lớn... mắt ti hí, lỗ mũi lõm xuống, biểu tình lạnh như băng liền... chính là xã hội đen sao?”

Hai người đàn ông cao lớn càng nghe càng cảm thấy không đúng, một người trong đó siết cổ cô, lấy miếng vải trắng bịt miệng cô lại.

Một mùi hương cực kỳ khó ngửi xông vào mũi cô, cô còn chưa kịp giãy giụa đã ngất xỉu.

Hai người đàn ông thấy thế, trên mặt lộ nụ cười âm lãnh, thần không biết quỷ không hay mang cô đã ngất đi.

Chương 187: Bắt cóc? Người đàn ông xa lạ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc Lê Hiểu Mạn tỉnh lại, ở trong căn phòng tương đối ẩm ướt u ám, bốn phía vách tường, lớp vôi trắng đã nứt.

Phòng không lớn, chân tường phía đông còn chưa sơn xong, phía tây phòng có một cửa sổ nhỏ kiểu cổ xưa, cách mặt đất hơi cao, cửa sổ thủy tinh hư hại nghiêm trọng, hàng rào sắt đã rỉ sét.

Ngoài cửa sổ có một cây đại thụ, nhiều cành lá rậm rạp, che lại ánh sáng, vì vậy căn phòng có cửa sổ cũng rất u ám.

Nơi này giống như một nhà dân bỏ hoang, cửa phòng là cửa sắt bị gỉ tróc sơn.

Trên đất tích tụ đầy bụi, hai tay, hai chân Lê Hiểu Mạn đều bị dây thừng lớn trói lại, dựa lưng vào tường, miệng cô còn bị nhét miếng vải.

Cẩn thận quan sát hoàn cảnh chung quanh, Lê Hiểu Mạn nhíu mày, hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ khiến đáy lòng cô kinh hoàng, rốt cuộc là ai bắt cô tới đây?

Cô cũng chưa từng đắc tội ai. Mục đích của bọn họ là gì?

Bắt cóc? Vợ vét tài sản?

Không biết Long Tur Hạo có phát hiện điện thoại cô tận lực để lại hay không, may là điện thoại có chức năng tự động lưu video, bắt đầu quay liền tự động lưu.

Cô bây giờ chỉ lo lắng ba vấn đề, lỡ như Long Tur Hạo không phát hiện điện thoại cô thì sao? Lỡ như điện thoại cô tắt máy, cho dù Long Tur Hạo phát hiện, anh cũng không thấy video cô quay lại thì sao?

Cho dù thấy video, anh có thể tìm được cô sao?

Xem ra cô chỉ có thể thuận theo mệnh trời.

Cô đang cau mày suy nghĩ sâu xa, cửa sắt được mở ra.

Nghe tiếng, tế bào toàn thân Lê Hiểu Mạn đều vào trạng thái chiến đấu, cảnh giác nhìn cửa sắt.

Đi vào đầu tiên là một người đàn ông hơn 30 tuổi, đầu nhuộm thành màu nâu, tai trái đeo kim cương, mặc áo khoác màu đen, áo sơ mi màu đen báo vằn chỉ cài nút cuối cùng, trước ngực là hình xăm báo đen lớn, đeo kính râm, trong miệng ngậm điếu xì gà lớn to bằng ngón tay cái.

Đi theo anh ta còn có ba người đàn ông, hai người trong đó chính là người mang cô tới đây, một người đàn ông khác vóc người hơi mập, âu phục màu đen hơi cũ, có vài nếp nhăn, không vừa người lắm, trên mặt đeo khăn trùm đầu, chỉ lộ ra hai mắt, há miệng.

Lúc đôi mắt kia thấy Lê Hiểu Mạn, hốt hoảng chốc lát.

Lê Hiểu Mạn lấy bộ dáng địch không động ta không động đánh giá ba người đàn ông tiến vào.

Kỳ quái chính là người đàn ông thứ ba kia đi vào một hồi vẫn duy trì một tư thế, giống như trai đẹp đi theo trên chọc.

Người đàn ông dẫn đầu ngậm điếu xì gà thấy trên mặt Lê Hiếu Mạn không có tia sợ hãi nào, anh ta nặng nề hút xì gà vài hơi, đi về phía Lê Hiếu Mạn: “Aiya, em gái nhỏ, có cam đảm, thấy anh Báo đây cô lại không sợ?”

Nghe hai chữ “anh Báo”, Lê Hiếu Mạn co rút khóe môi, suýt chút nữa bật cười, anh ta cho rằng đang quay phim xã hội đen sao? Còn anh Báo nữa.

Anh Báo thấy Lê Hiếu Mạn bình tĩnh, nheo mắt, cúi người nhìn Lê Hiếu Mạn, đưa tay kéo vạt trong miệng cô ra, hút xì gà, vòng khói phun lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô.

“Khụ... khụ...” Lê Hiếu Mạn ho khan hai tiếng, nhắm mắt lại, rụt cổ về sau.

Ngay sau đó quay đầu nhìn anh Báo, giọng vững vàng hỏi: “Các người rốt cuộc là ai? Bắt tôi tới đây làm gì?”

Anh Báo ngậm xì gà, bày ra tư thế ta là đại ca: “Cô không nhìn ra sao? Chúng tôi là xã hội đen, bắt cô tới đây đương nhiên là để phát tài.”

Chương 188: Buộc cô, thông báo với chồng.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nheo lại mắt, nhướng mày liếc nhìn hẳn: “Tôi không có tiền, các người phát tài cái gì chứ?”

Báo ca phun ra hai ngụm khói, ngón trỏ cùng ngón giữa kẹp điếu xì gà: “Mày không có tiền, nhưng chồng mày có, giá trị con người của tổng giám đốc tập đoàn Hoắc thị cũng không thấp!! Báo hẳn bỏ ra mấy triệu đến cứu giúp đám dân chúng nghèo khó chúng tao, hẳn là không có vấn đề gì!”

Báo ca nói xong, liền nhìn về phía ba người đàn ông sau lưng: “Đem điện thoại di động đến đây, để em gái nhỏ này báo bình an với chồng mình.”

“Dạ! Báo ca.” Một người đàn ông lên tiếng trả lời, cầm điện thoại di động đi đến trước mặt Lê Hiểu Mạn, cũng bấm sẵn số của Hoắc Vân Hy, dán vào tai cô.

“Alo...”

Nghe giọng nói quen thuộc truyền đến từ điện thoại, Lê Hiểu Mạn khép chặt miệng, cho dù cô có chết, tuyệt đối cũng sẽ không để Hoắc Vân Hy đem tiền đến chuộc cô.

Hướng chi, từ trước đến nay Hoắc Vân Hy luôn vất chày ra nước với cô, anh không thể nào đem tiền đến chuộc cô.

Ba người này biết số điện thoại của Hoắc Vân Hy, biết cô là vợ trên danh nghĩa của Hoắc Vân Hy, xem ra trước đó đã điều tra, cô không nghĩ ra sao bọn họ lại đánh chủ ý lên người cô?

Sự kiện bất cóc thế này trước giờ cô chỉ nhìn thấy trên TV, vậy mà lại thật sự xảy ra với cô.

Báo ca nhìn thấy Lê Hiểu Mạn không lên tiếng, tự tay dùng sức vỗ lên đầu gã đàn ông đang cầm điện thoại áp lên tai Lê Hiểu Mạn, phun một ngụm khói thuốc, nói rằng: “Đồ con lợn, cô ta không lên tiếng, mày không biết tác động vào cô ta à? Để cô ta hô một tiếng.”

Gã đàn ông bị đánh lên đầu nhìn Báo ca gạt đầu, nắm lấy tóc Lê Hiểu Mạn, một bạt tay rơi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của cô.

“A...” Sức lực gã đàn ông rất lớn, Lê Hiểu Mạn bị tát một cái ngã trên mặt đất, gò má trắng nõn in một dấu tay hồng hồng, sự đau rát khiến đôi mày thanh tú của cô nhíu lại, nhưng cô chỉ kêu lên một tiếng đau đớn, cắn chặt môi dưới.

Cô không nói gì, bên kia Hoắc Vân Hy liền cúp điện thoại.

Báo ca thấy cô cắn chặt môi dưới không thốt lời nào, đôi mày đen rậm nhíu lại: “Ai yo! Thật thú vị, không lên tiếng có phải không, đi, trái lại ông đây muốn xem thử miệng mày cứng thế nào, tiếp tục đánh cho ông, đánh đến khi cô ta cầu xin tha thứ mới thôi.”

Lê Hiểu Mạn nghe Báo ca nói vậy, đôi mắt trong veo như nước hiện lên sự hoảng loạn, ánh mắt cô trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn hắn: “Cứ cho là đánh chết tôi đi nữa, tôi cũng sẽ không rên một tiếng.”

Báo ca nghe những lời của cô càng tức giận hơn nữa, hắn trừng hai

mắt: “Ông đây cũng không tin xương cốt của một người phụ nữ như mày có thể cứng đến cỡ nào.”

Dứt lời, hắn nhìn Lê Hiểu Mạn bằng ánh mắt hung ác, thô lỗ kéo tay Lê Hiểu Mạn, cầm điệu xì gà châm vào tay cô.

“A...” Lòng bàn tay truyền đến cảm giác nóng rát do bị phỏng, Lê Hiểu Mạn nhú chặt đôi mày thanh tú, trong chốc lát đau nhức khiến cô hô lên, nhưng chỉ một tiếng duy nhất, cô liền cắn thật chặt môi dưới, mãi cho đến khi cánh môi đầy đặn bị cắn bật máu, cô cũng không kêu thêm tiếng nào.

Khuôn mặt cô lúc này tái nhợt, cả trán và khắp mặt đều đổ mồ hôi lạnh, mi tâm nhú chặt, biểu cảm hết sức thống khổ.

Báo ca thấy cô cắn môi đến đổ máu cũng không nói không rằng, hắn buông lỏng tay cô, cầm điệu xì gà rít hai cái liền ném xuống.

Lòng bàn tay trắng nõn của Lê Hiểu Mạn nóng rát, loại cảm giác đau đớn xuyên thấu này khiến đáy mắt cô nổi lên một tầng hơi nước, nhưng cô lại nỗ lực nén nước mắt trở về, không khóc cũng không kêu đau.

“Thật thú vị!” Báo ca nhìn Lê Hiểu Mạn, mắt lóe lên tia tinh quang, cười hèn hạ: “Ông đây chơi qua không ít phụ nữ, nhưng vẫn chưa có ai vừa không sợ chết, vóc dáng xinh đẹp lại vừa cứng miệng như vậy.”

Nghe hắn nói vậy, đôi mắt trong suốt của Lê Hiểu Mạn hiện lên vẻ kinh hoàng, có một loại dự cảm xấu đánh úp về phía tim cô.

Cô nhú chặt lông mi, chịu đựng sự nóng rát nơi lòng bàn tay, che giấu hoang mang, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn Báo ca: “Anh

muốn làm gì? Tốt nhất đừng làm bậy.”

Hai mắt Báo lộ ra tinh quang nhìn Lê Hiếu Mạn, vừa cười hèn hạ vừa nói: “Mày yên tâm, kỹ thuật trên giường của ông đây rất tốt, nhất định sẽ làm cho mày thoải mái, chờ ông đây ngủ với mày xong, mày xem xét lại thử, là kỹ thuật của Hoắc tổng chồng mày giỏi, hay là kỹ thuật của tao cao.”

Hắn nói xong liền bắt đầu nhấc tay cời thắt lưng, ba gã đàn ông vẫn còn đứng đó, hắn không vui nói: “Còn không cút ra ngoài cho tao, ông đây chơi đùa xong, tự nhiên sẽ đến phiên bọn mày.”

Hai gã đàn ông cao lớn đeo kính mát nghe vậy, đang định xoay người đi ra ngoài, gã đàn ông đội khăn trùm đầu có chút bất đắc dĩ liếc nhìn Lê Hiếu Mạn, liền cười đi đến trước mặt Báo ca.

“Báo ca, anh không thể động vào cô ta, cô ta là thiếu phụ nhân của Hoắc thị, là vợ của Hoắc Vân Hy, lẽ như Hoắc Vân Hy biết anh chạm vào vợ của hắn, đến lúc đó không chịu cho chúng ta tiền thì làm sao bây giờ? Chẳng phải chúng ta uổng phí công sức sao?”

“Cậu... “ Ông vừa lên tiếng, Lê Hiếu Mạn liền nhận ra được giọng nói hắn.

“A... Cô... “ Nghe Lê Hiếu Mạn gọi cậu, lúc này gã đàn ông mới nhớ đến chuyện Lê Hiếu Mạn nhận ra giọng hắn, thần sắc hoảng hốt, ánh mắt hung ác trừng Lê Hiếu Mạn: “Đừng gọi bừa, ai là cậu của cô? Còn dám gọi bừa, tôi đánh chết cô.”

Lê Hiếu Mạn không quan tâm sự đau đớn nơi bàn tay, hai tay mảnh khảnh siết chặt, không dám tin liếc nhìn hắn: “Nếu đã không phải cậu tôi, vậy ông có dám tháo khăn trùm đầu xuống không?”

Gã đàn ông hoảng hốt, ấp úng nói: “Tôi... Tại sao tôi phải làm vậy?”

Lê Hiểu Mạn nghe ra sự bối rối trong lòng hắn, cô càng thêm xác định ông chính là cậu cô - Lê Chấn Hoa.

Chương 189: Buộc cô, thông báo với chồng.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc này lòng cô giống như bị lưỡi dao sắc bén cắt qua, cô thật sự không ngờ, có một ngày cậu ruột cô lại bắt cóc cô.

Đột nhiên cô nghĩ đến chuyện trước đó cậu có gọi đến để mượn tiền, lẽ nào vì để cô vay tiền Hoắc Vân Hy, mà cậu lại bắt cóc cô?

Cô là cháu ruột của cậu đấy! Sao cậu lại nhẫn tâm như vậy?

Đôi mắt cô hiện ra hơi nước, nước mắt trong suốt tràn ra khỏi viền mắt, tim còn đau hơn vết thương ở bàn tay, vì sao người thân cô ai cũng muốn làm tổn thương cô? Vì sao?

Báo ca thấy gã đàn ông trùm đầu dễ dàng bị Lê Hiểu Mạn nhận ra, hấn tức giận nhìn Lê Chấn Hoa, níu lấy cổ áo của hắn: “Lê Chấn Hoa, mày thật sự là đồ đầu heo, ai bảo mày lên tiếng? Nếu cháu mày đã nhận ra mày, tao giao nó cho mày, còn nữa, tao không thích dùng vũ lực cho lắm, mày bảo cô ta phối hợp cho tốt, tao đảm bảo cô ta sẽ được toàn vẹn, sẽ không bị đánh nữa, chỉ cần cô ta bảo Hoắc Vân Hy đem mười triệu tiền chuộc đến, tao liền thả cô ta, ba triệu mày thiếu tao cũng không cần trả, bằng không, tao ném mày xuống biển làm mồi cho cá mập, chơi đùa chán cháu mày rồi sẽ bán sang Thái Lan.”

Lê Chấn Hoa nghe vậy, trong lòng hoảng hốt, lập tức khom lưng, vể mặt cung kính cười nói: “Báo ca, tôi nhất định làm tốt chuyện này, tôi

lập tức nói với nó.”

Dứt lời, Lê Chấn Hoa đi đến trước mặt Lê Hiểu Mạn: “Phịch” một tiếng quỳ trên mặt đất, sau đó than thở khóc lóc: “Mạn Mạn, nể tình từ nhỏ cậu đã rất yêu thương cháu, hãy giúp cậu chuyện này, phối hợp tốt với Báo ca, khiến cho Vân Hy cảm mười triệu đến chuộc cháu có được hay không? Báo ca không phải người dễ trêu chọc, cậu biết tính cháu quật cường, không dễ dàng cúi đầu, nhưng cháu như vậy không chỉ hại cậu, mà còn hại chính mình, một cô gái nhỏ như cháu, sao có thể chịu đòn? Thật ra Báo ca còn rất nhiều cách để đối phó cháu, Báo ca nói không thích dùng vũ lực, chỉ cần cháu phối hợp, Báo ca sẽ không làm gì cháu.”

Nghe những lời Lê Chấn Hoa nói, nước mắt Lê Hiểu Mạn càng tuôn trào mãnh liệt, vì tiền, cậu ruột lại quỳ xuống trước mặt cô, vì sao người bên cạnh cô đều muốn làm tổn thương cô?

Hoặc Vân Hy, mẹ cô, bây giờ lại đến cậu ruột.

Đối xử tốt với cô ngoại trừ Lâm Mạch Mạch, cũng chỉ có Long Tư Hạo.

Lê Chấn Hoa thấy hẳn nói hồi lâu, mà Lê Hiểu Mạn cũng chỉ nhìn ông khóc, không có lên tiếng.

Ông có chút kinh hoàng nói: “Mạn Mạn, cháu nghe cậu nói, phối hợp tốt với Báo ca, nếu không....Báo ca sẽ đánh chết cháu.”

Báo ca thấy Lê Chấn Hoa nói hồi lâu, Lê Hiểu Mạn vẫn không lên tiếng, ánh mắt của hẳn hung ác, nhìn hai gã đàn ông đeo kính mát, chỉ vào một người nói: “Mày đi dạy dỗ cô ta một trận cho tao, tao không tin cô ta có thể ngậm miệng mãi... “

Nói đến đây, hắn nhìn về phía một người đàn ông khác: “Mày
nữa....gọi cho Hoắc Vân Hy... “

Hai gã đàn ông đồng thời lên tiếng trả lời, một người đi về phía Lê
Hiểu Mạn, đang định ra tay với Lê Hiểu Mạn, Lê Chấn Hoa lập tức
nói: “Báo ca, nha đầu kia từ nhỏ tính tình đã khá quật cường, dù anh
đánh chết nó, nó cũng sẽ không nói một tiếng... “

Lê Chấn Hoa còn chưa nói hết, một người đàn ông khác đã gọi được
cho Hoắc Vân Hy.

Lúc này, Hoắc Vân Hy đang ở nhà họ Hoắc, bởi vì gần đây cổ phiếu
Hoắc thị liên tục giảm, cổ đông rút vốn, tìm không được Lê Hiểu Mạn,
những chuyện này đủ khiến cho ông sút đầu mẻ trán.

Thấy số lạ gọi đến, sau khi nhận, anh còn chưa lên tiếng, trong điện
thoại liền truyền đến một giọng nói xa lạ.

“Hoắc tổng, hiện tại vợ anh đang trong tay tôi, muốn cứu cô ta thì
đem mười triệu tiền chuộc đến.”

Hoắc Vân Hy cả kinh, hai tròng mắt lãnh mị nheo lại, không biết đối
phương nói vợ anh là người nào: “Vợ tôi? Anh là ai? Dám vợ vét tài
sản tôi?”

Báo ca cầm điện thoại di động, biểu tình trên khuôn mặt âm lãnh:
“Hoắc tổng, không cần biết tôi là ai, tôi cho anh thời gian một ngày
chuẩn bị, tám giờ sáng mai, tôi sẽ nói cho anh biết chỗ giao tiền
chuộc.”

Bàn tay trắng nõn cầm điện thoại của Hoắc Vân Hy siết chặt lại, đôi
mắt hiện lên sự sắc bén, có người lại dám vợ vét tài sản của anh,
giọng anh lạnh như băng: “Vì sao tôi phải cho anh tiền chuộc? Dám

vơ vét tài sản của tôi, tốt nhất đừng để tôi tra ra là ai, bằng không, tôi sẽ không bỏ qua cho anh.”

Dứt lời, Hoắc Vân Hy đang định cúp điện thoại, đột nhiên nhớ đến đối phương nói vợ anh trong tay hắn ta, anh nheo mắt, chẳng lẽ là Lê Hiếu Mạn? Không phải cô đã bị Long Tư Hạo đưa đi sao?

Đột nhiên, anh lạnh giọng nói: “Không phải nói bắt vợ tôi sao? Bảo cô ấy nghe điện thoại, nếu như không xác định được có phải vợ tôi không, tôi tuyệt đối sẽ không giao tiền chuộc, còn nữa, tôi muốn biết cô ấy vẫn an toàn.”

Báo ca nghe Hoắc Vân Hy nói như vậy, cầm điện thoại di động đi đến trước mặt Lê Hiếu Mạn, đặt điện thoại trước miệng cô, nói: “Không muốn bị đánh thì ngoan ngoãn báo tin bình an cho chồng mày, nhanh lên chút.”

Chương 190: Phát hiện, cô để lại video (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đôi mắt trong veo như nước của Lê Hiểu Mạn nheo lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn điện thoại di động trong tay Báo ca, cắn chặt môi dưới, không hề lên tiếng.

Báo ca thấy thế, ánh mắt hung ác, thô lỗ nắm lấy tóc cô, tức giận nói: “MD, mày câm có phải không? Tao không tin mày sẽ không lên tiếng.”

Dứt lời, hắn đang định đập Lê Hiểu Mạn một cước, Lê Chấn Hoa thấy thế liền ngăn cản hắn.

“Báo ca, Báo ca, tôi có cách, nó không nói lời nào cũng không sao, anh chụp ảnh nó gửi cho Hoắc Vân Hy không phải được rồi sao.”

Báo ca vừa nghe vậy, ngẩng đầu cười cười nhìn Lê Chấn Hoa, vỗ vỗ lên vai hắn: “Không nhìn ra mày còn có chút đầu óc.”

Hắn lập tức chụp ảnh của Lê Hiểu Mạn gửi cho Hoắc Vân Hy.

Nhận được ảnh chụp của Lê Hiểu Mạn, Hoắc Vân Hy nhìn thấy sắc mặt cô tiều tụy, hai tay hai chân bị trói, sắc mặt hắc kinh hãi, cực kỳ đau lòng, bàn tay trắng nõn siết chặt, lập tức gọi cho Báo ca, thế nhưng Báo ca không nhận, trực tiếp cúp máy, còn thuận tiện tắt cả điện thoại.

Hoắc Vân Hy thấy thế, trong lòng có sự khủng hoảng chưa từng có, muốn báo cảnh sát lại sợ Báo ca giết con tin, nói cho Hoắc Nghiệp Hồng, lại sợ ông ta lo lắng, sau đó lái xe rời khỏi nhà họ Hoắc.

Sau khi Báo ca cúp điện thoại liền liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, hẩn nhìn Lê Chấn Hoa và hai gã đàn ông kia, nói: “Khiến cô ta hôn mê rồi đưa đi, để tránh Hoắc Vân Hy báo cảnh sát, chúng ta phải lập tức đổi chỗ khác, còn có cái điện thoại di động này, ném xuống biển đi.”

Lê Chấn Hoa vừa nghe vậy, giơ ngón tay cái lên với Báo ca, cười rạo rỡ lấy lòng: “Vẫn là Báo ca suy nghĩ chu đáo.”

Lê Hiểu Mạn thấy cậu mình lấy lòng Báo ca như thế, trong lòng hoàn toàn thất vọng đối với ông ta, cô thực sự không ngờ rằng người cậu cô luôn kính yêu từ nhỏ lại như thế.

Ngay cả người thân của mình cũng không còn đáng tin nữa, trên đời này cô còn có thể tin tưởng ai đây?

Người duy nhất cô có thể trông cậy vào chỉ có Long Tư Hạo, anh sẽ đến cứu cô sao?

...

Hoa Hồng Uyển

Từ hôm qua sau khi rời đi, bởi vì phải giải quyết chuyện tương đối khó, nên đến hôm nay Long Tư Hạo vẫn chưa trở về.

Lúc anh trở về đã vội gọi điện cho Lê Hiểu Mạn, nhưng điện thoại di động của cô vẫn luôn ở tình trạng tắt máy.

Vừa vào cửa, trong lòng anh liền có một loại dự cảm xấu, không suy

nghĩ nhiều, anh lập tức vào phòng ngủ, sau đó là phòng tắm...

Ở phòng tắm cùng phòng tắm đều không tìm được Lê Hiếu Mạn, trong lòng anh chưa từng bất an mãnh liệt thế này.

Sau khi tìm kiếm khắp nơi, bước chân anh dừng lại ở phòng ăn, ánh mắt anh nhạy cảm rơi vào bữa sáng còn chưa ăn trên bàn cơm.

Anh cất bước tiến đến, đôi mắt thâm thúy trầm tĩnh híp lại, ánh mắt sắc bén quét một vòng, xác định bữa sáng này là ngày hôm qua, hơn nữa còn là bữa sáng hôm qua anh tự mình làm.

Theo như tính cách Lê Hiếu Mạn, ăn điểm tâm xong nhất định sẽ rửa chén, mà bữa sáng còn chưa ăn xong, cô lại không còn trong phòng, rất hiển nhiên, lúc cô ăn điểm tâm nhất định đã xảy ra chuyện gì.

Rốt cuộc là chuyện gì mà khiến cô rời đi khi chưa ăn xong điểm tâm?

Chẳng lẽ vì bệnh của ông nội đã nặng thêm, sau khi cô biết liền trở về nhà họ Hoắc?

Long Tư Hạo nheo mắt lại, lập tức xoay người chuẩn bị đến Hoắc gia.

Anh đi đến trước cửa, chuẩn bị kéo cửa ra, ánh mắt nhạy bén liền rơi vào điện thoại di động trong góc cửa.

Vừa rời lúc anh vào cửa, vì bị đẩy vào trong nên điện thoại di động bị che khuất, mà sau khi anh bước vào cũng không quá chú ý, lúc này mới nhìn thấy điện thoại di động của Lê Hiếu Mạn.

Ánh mắt anh khựng lại, lập tức nhặt điện thoại di động của Lê Hiếu Mạn lên, nhìn thấy điện thoại đã tắt nguồn, ý nghĩ đầu tiên của anh là

kiểm tra nhật kí cuộc gọi, anh muốn xác định xem có phải vì cô nhận được điện thoại của ai đó mới rời khỏi không.

Bất quá anh vô cùng xác định, nếu như cô không nhận điện thoại của ai cả, tuyệt đối sẽ không rời khỏi.

Cho dù có rời khỏi, cũng sẽ không sơ ý bỏ điện thoại lại.

Bất kể như thế nào, nhật kí cuộc gọi chính là then chốt.

Anh lập tức sạc pin cho điện thoại Lê Hiếu Mạn, chỉ mấy giây để điện thoại khởi động, anh lại cảm thấy dài như cả thế kỷ.

Nhìn thấy điện thoại di động được mở lên, anh lập tức xem nhật kí cuộc gọi, hôm qua lúc anh rời đi còn chưa được chín giờ, hơn chín giờ cô nhận được điện thoại của cậu mình, sau đó cô gọi lại rất nhiều lần, dường như cách vài giây gọi một lần.

Long Tư Hạo liếc nhìn nhật kí cuộc gọi của Lê Hiếu Mạn, ánh mắt cực kỳ thâm thúy, sao cô lại gọi cho cậu mình nhiều lần như vậy?

Khoảng cách lại ngắn như vậy, hiển nhiên là bởi vì không gọi được nên mới gọi nhiều như thế.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, lại khiến cho cô gọi hết lần này đến lần khác.

Chương 191: Phát hiện, cô để lại video (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cầm điện thoại của Lê Hiếu Mạn, Long Tur Hạo đến Hoắc gia trước, sau khi xác định cô không ở Hoắc gia, lại đến thẳng nhà cậu Lê Chấn Hoa của Lê Hiếu Mạn.

Lấy được kết quả là cậu Lê Chấn Hoa của cô cũng không có ở nhà.

Ra khỏi Lê gia, Long Tur Hạo ngồi vào trong xe, vừa lái xe vừa gọi cho Lạc Thụy.

Điện thoại tiếp thông, truyền đến giọng khế kinh ngạc của Lạc Thụy: “Tổng giám đốc, không phải anh vội vã trở về gặp Hiếu bảo bối của mình sao? Sao còn gọi điện thoại cho tôi? Xem ra trong lòng tổng giám đốc tôi vẫn có chút trọng lượng.”

Ánh mắt Long Tur Hạo trầm xuống, đáy mắt trầm tĩnh nguy hiểm nheo lại, thấp giọng nói: “Lần sau nếu để tôi nghe thấy cậu nói nhảm nhiều như vậy khi nhận điện thoại, thì tự mình cắt đầu lười đi.”

Lạc Thụy nghe thấy giọng nói băng lãnh của Long Tur Hạo, dù chỉ là trong điện thoại, anh ta cũng cảm thấy từng trận hàn khí, run run, nghiêm túc hỏi: “Tổng giám đốc, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Ánh mắt Long Tur Hạo càng trầm lãnh, đáy mắt hiện lên sự lo lắng đối với Lê Hiếu Mạn, trầm giọng nói: “Lập tức điều tra rõ hành tung

hai ngày gần đây của Lê Chấn Hoa cùng Hoắc Vân Hy cho tôi, tôi cho cậu hai tiếng đồng hồ.”

Cúp điện thoại, anh lái xe trở về Hoa Hồng Uyển, cũng tự mình đến phòng quan sát bảo nhân viên mở video về những người ra vào Hoa Hồng Uyển hai ngày nay.

Anh tỉ mỉ xem xong video, căn bản không có phát hiện bóng dáng Lê Hiếu Mạn.

Anh ngồi trong phòng theo dõi, khuôn mặt tuấn mỹ trầm lãnh, quanh thân tản ra hàn khí, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh gắt gao nheo lại, nhạy cảm sắc bén nhìn chăm chăm hình ảnh trong video.

Không có phát hiện ra bóng dáng Lê Hiếu Mạn, anh liền bảo nhân viên tua lại đoạn video hết lần này đến lần khác.

Lúc anh cùng quản lý đến phòng theo dõi xem đi xem lại camera N lần, người quản lý khom người, cười rạng rỡ, sợ đắc tội anh, thận trọng nói rằng: “Long tổng, trong video này không có sự xuất hiện của Lê tiểu thư, tôi nghĩ hẳn là Lê tiểu thư không có rời khỏi Hoa Hồng Uyển.”

Nghe vậy, khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo càng phát ra sự ngội lạnh, môi mỏng xinh đẹp mím thật chặt, khí thế khiếp người quanh thân, nhất là ánh mắt lạnh thấu xương như kiếm của anh, giống như muốn nhìn ra một lỗ thủng trên màn hình.

Bởi vì hàn khí tản ra quanh thân anh, khiến nhiệt độ căn phòng cấp tốc giảm xuống.

Ngay lúc quản lý cùng với ba nhân viên trong phòng theo dõi nhìn thấy biểu cảm lạnh lùng đến kinh người, thờ cũng không dám thờ

mạnh, trên trán họ đều đổ mồ hôi lạnh.

Sau khi xem đoạn video lần thứ N, Long Tư Hạo đứng lên, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh lạnh thấu xương nheo lại, ánh mắt lạnh lùng hung ác nham hiểm liếc nhìn người quản lý, giọng nói lạnh lùng: “Tốt nhất các người cầu cho tôi thuận lợi tìm được Hiểu Hiểu, bằng không, toàn bộ công ty của các người ở thành phố K đều biến hết đi!”

Dứt lời, Long Tư Hạo liền lạnh lùng đi ra khỏi phòng quan sát.

Anh mới vừa rời khỏi, chân của quản lý cùng ba người nhân viên đều mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất.

Một người đưa tay xoa mồ hôi trên trán nói: “Quản lý, nếu Long tổng không tìm được Lê tiểu thư, thì làm sao bây giờ? Chúng ta cũng đều cút ra khỏi thành phố K mất.”

Quản lý cũng lau mồ hôi lạnh trên mặt, trừng mắt nhìn ba người họ: “Còn có thể làm sao? Các người còn không mở video xem kĩ thêm mấy lần cho tôi?”

...

Trở lại căn hộ xa hoa, Long Tư Hạo mở điện thoại Lê Hiểu Mạn ra xem lần nữa, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh nhìn chăm chăm điện thoại cô, đôi mày anh tuấn nhíu chặt, video quan sát anh đã xem qua rất nhiều lần, đều không có phát hiện bóng dáng Lê Hiểu Mạn.

Lẽ nào cô thật sự không có rời khỏi Hoa Hồng Uyển?

Nếu không rời khỏi sao lại vô duyên vô cớ mất tích?

Anh nắm chặt điện thoại di động Lê Hiểu Mạn, ngửa đầu tựa vào ghế

sa lon xa hoa, đôi mắt nheo lại thành một đường nhỏ, đáy mắt tràn đầy sự lo lắng cho Lê Hiểu Mạn.

Hiểu Hiểu, rốt cuộc em đã đi đâu?

Dường như đột nhiên anh nhớ ra gì đó, gọi cho Lâm Mịch Mịch, nhưng kết quả cũng giống vậy, Lê Hiểu Mạn không ở nhà cô ấy.

Anh càng lo lắng hơn, lẽ nào Hiểu Hiểu đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ đến cuộc gọi sau cùng của cô là với Lê Chấn Hoa, ánh mắt anh càng thêm rét lạnh, đôi mắt sắc bén lần nữa rơi xuống điện thoại di động của cô.

Sự mất tích của cô nhất định có liên quan đến nội dung cuộc trò chuyện.

Nghĩ đến điểm này, vốn dĩ Long Tur Hạo muốn kiểm tra xem điện thoại Lê Hiểu Mạn có lưu lại cuộc trò chuyện của cô và Lê Chấn Hoa hay không, lại trùng hợp nhìn thấy một đoạn video bên trong.

Đôi mắt hẹp dài của anh nheo lại, ấn mở đoạn video, hình ảnh đầu tiên hiện ra là trần nhà, nhưng lại truyền ra giọng Lê Hiểu Mạn.

Trong video truyền ra một tiếng “A” của cô, giống như ngã trên mặt đất, Long Tur Hạo cảm thấy lòng nhú chặt, hàng lông mày như tranh vẽ xẹt qua sự lo lắng nồng đậm.

Bàn tay to trắng nõn của anh siết chặt điện thoại di động, cực kỳ chăm chú nghe mỗi một câu một chữ của Lê Hiểu Mạn.

Từ đó, anh có thể hoàn toàn xác định được Hiểu Hiểu bị hai người đàn ông mặc âu phục, đeo kính mát, thân hình cao lớn đưa đi.

Thì ra cô thực sự đã xảy ra chuyện.

Long Tư Hạo nheo chặt đôi mắt trầm tĩnh lạnh thấu xương, đáy mắt hiện lên sự mất mát, anh tuyệt đối sẽ không tha cho hai gã đàn ông đã đưa cô đi.

Anh nhìn chằm chằm điện thoại Lê Hiếu Mạn, ánh mắt lo lắng xẹt qua một tia tán thưởng, đoạn video này nhất định là cô cố ý thu lại, mục đích chính là muốn để anh biết về bề ngoài của người đã đưa cô đi.

Thì ra cô lại tin tưởng anh như vậy, biết anh sẽ thấy được video, anh không thể không nói, Hiếu Hiếu mà anh yêu sâu đậm nghĩ được cách này ở lúc nguy cấp, thực sự rất thông minh, nhưng cũng rất mạo hiểm.

Cô nhất định đang chờ anh đến cứu, cho nên anh phải tìm được cô trong thời gian nhanh nhất.

Cắt điện thoại di động, Long Tư Hạo vừa định đứng lên, liền nhận được điện thoại của Lạc Thụy.

“Tổng giám đốc, tôi đã điều tra rõ ràng hành tung của Lê Chấn Hoa cùng Hoắc Vân Hy, cậu Lê Chấn Hoa của Lê tiểu thư mấy ngày hôm trước nợ người khác ba triệu tiền cờ bạc, mượn của một người tên là Báo ca, mấy ngày nay ông ta vẫn luôn bị người này đòi nợ, kỳ quái là ông ta đã mất tích từ chiều hôm qua....Còn em trai cùng cha khác mẹ Hoắc Vân Hy của anh, hôm qua vẫn luôn ở Hoắc gia, sáng nay lại đến ngân hàng, đã tra ra được hấn đến đó rút ra mười triệu từ tài khoản cá nhân của mình...”

Chương 192: Tiền chuộc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nghe Lạc Thụy nói xong, Long Tư Hạo để Lạc Thụy tiếp tục cử người giám thị và điều tra Hoắc Vân Hy. Còn anh lại đi vào phòng giám sát để nhân viên bảo vệ mở camera trong thang máy.

Phát hiện sau khi Lê Hiếu Mạn ngất thì bị hai người đàn ông xa lạ đưa vào thang máy. Sau khi đến tầng trệt lại lén lén lút lút rời khỏi thang máy.

Lúc thấy Lê Hiếu Mạn bị bắt đi, sắc mặt Long Tư Hạo cực kỳ lạnh lùng, ánh mắt hung ác giống như muốn hủy diệt tất cả.

Qua hình ảnh trong camera, Long Tư Hạo chắc chắn hình dáng mà cô mô tả qua video cùng với hình dáng hai người đàn ông trong thang máy kia giống nhau, Long Tư Hạo càng chắc chắn hai người cưỡng chế mang Lê Hiếu Mạn lên chiếc xe màu đen kia là hai người đàn ông hoàn toàn xa lạ.

Ghi nhớ biển số xe, Long Tư Hạo gọi điện cho Lạc Thụy, để cậu ta đến sở cảnh sát để kiểm tra camera theo dõi, điều tra xem sau khi chiếc xe màu đen kia từ Hồng Hoa Uyển kia sẽ đi đâu.

Mà anh cũng đến trung tâm giám sát của bộ công an.

--

Hôm sau,

Lúc Lê Hiểu Mạn tỉnh lại lần nữa thì đã không phải là chỗ cũ mà ở trong một căn phòng bỏ hoang.

Bốn phía cực kỳ lộn xộn, khắp nơi đều là gạch vỡ còn có rất nhiều rác rưởi bấn thiu. Nơi này so với ngày hôm qua còn kinh khủng hơn.

Điều duy nhất tốt hơn một chút là ánh sáng chỗ này khá đầy đủ, không giống chỗ tối tăm, ẩm ướt như hôm qua.

Ngửi thấy mùi hôi thối này, lông mày Lê Hiểu Mạn nhíu chặt, ánh mắt trong trẻo, lạnh lùng liếc nhìn Lê Chấn Hoa và Báo ca đang ăn cơm.

Trừ bọn họ, trong căn nhà hoang này còn có hơn mười tên côn đồ khác.

Trong đó, có một tên côn đồ nhìn chằm chằm Lê Hiểu Mạn một lúc lâu, áo để phanh ngực, vẻ mặt cực kỳ bỉ ổi: “Báo ca, mấy anh em đều đã lâu không chạm vào đàn bà. Nhân lúc chỒNG cô ta chưa đưa tiền chuộc tới thì để cho anh em vui đùa một chút đi!”

Lê Chấn Hoa nghe thấy vậy, cười nhìn Báo ca nói: “Báo ca, không thể đụng đến con bé được. Hoắc Vân Hy cũng đã đáp ứng cầm tiền chuộc tới rồi, nếu như anh đụng đến con bé, Hoắc Vân Hy không đưa tiền chuộc thì sao? Dù sao con bé cũng là cháu ngoại tôi. Báo ca có thể nể mặt mũi tôi một xíu, đừng để anh em chạm vào nó!”

Lê Chấn Hoa vừa dứt lời, bốn năm tên côn đồ đã tiến lên, kéo ông ta xuống mà đánh.

“** , ông là cái thá gì? Báo ca dựa vào cái gì mà phải nể mặt ông? Cháu ngoại ông thì thế nào? Ông đây cứ chạm vào đấy!”

--

“Các vị đại ca... Đừng đánh nữa...Tôi sai rồi...Đừng đánh nữa! A, tôi gãy tay rồi...A... Mặt tôi...Chảy máu mũi, đừng đánh, đừng đánh nữa!”

Lê Chấn Hoa không phải là đối thủ của bốn năm tên côn đồ này, không có chút sức lực nào đánh trả. Cho nên ông chỉ nằm cuộn tròn trên đất, thống khổ cầu xin đừng đánh.

Lê Hiếu Mạn thấy Lê Chấn Hoa vì cầu xin cho cô mà bị đánh nên cô có chút động lòng. Cho dù, cô cực kỳ thất vọng, rất đau lòng nhưng dù sao ông ta cũng là cậu cô.

Cô ngược mắt nhìn Báo ca đang ăn điểm tâm, giọng nói lạnh lùng: “Kêu bọn họ dừng tay đi! Mục đích của anh không phải chỉ là tiền thôi sao? Cần gì phải ảnh hưởng đến mạng người chứ?”

Báo ca nghe cô nói vậy, liếc nhìn Lê Chấn Hoa bị đánh sưng vù cả mặt mũi, nhìn về phía Lê Hiếu Mạn: “Ai ôi, rốt cuộc cô em cũng chịu nói chuyện rồi! Không phải cô rất cứng miệng sao?”

Sau đó, hắn ta nhìn bốn năm tên côn đồ đang đánh Lê Chấn Hoa, nói: “Được rồi, giáo huấn ông ta một chút thế là được. Đừng để xảy ra án mạng. Đến lúc đó bị cảnh sát chú ý, cuộc sống của chúng ta cũng không nhơn như được đâu!”

Nghe thấy Báo ca nói vậy, bốn tên này dừng lại.

Lê Chấn Hoa bị đánh không còn hình người, mặt đầy máu, ánh mắt phức tạp nhìn Lê Hiếu Mạn đang bị trói hai tay hai chân lại, xấu hổ cúi đầu.

Một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi như ông ta lại khóc trong căn phòng bỏ hoang này.

Ông ta thật sự không phải là người, ngay cả cháu ngoại mình cũng tính kế. Ông thật có lỗi với con bé.

Báo ca cùng mấy người tên côn đồ thấy ông ta khóc như vậy cũng nhỏ một ngụm được bọt, mắng ông tay không phải là đàn ông, khiến bọn họ mất hết thể diện.

Lúc bọn họ đang mắng say sưa thì một chiếc xe Bentley màu đen dừng trước căn nhà hoang này.

Người trong xe chính là Hoắc Vân Hy. Sáng nay, anh ta vừa nhận điện thoại của Báo ca, cho nên dựa theo chỉ dẫn mà tới nơi này.

Khi xuống xe, trong tay anh ta cầm một chiếc vali màu đen. Hôm nay anh ta mặc một bộ vest đen thủ công, ánh mắt lạnh lẽo nhìn căn nhà hoang trước mặt.

Anh ta vừa xuất hiện, đã có người thông báo cho Báo ca.

“Báo ca, Hoắc Vân Hy tới!”

Lê Hiểu Mạn nghe thấy vậy, đôi mắt trong veo hơi nheo lại, thoáng chút kinh ngạc. Hoắc Vân Hy lại có thể tới, điều này sao có thể chứ? Không phải anh ta hận không thể giết chết cô sao?

Báo ca nghe thấy Hoắc Vân Hy tới, cười nhìn Lê Hiểu Mạn: “Em gái nhỏ, chồng cô tới rồi. Chờ chúng tôi lấy được tiền sẽ để hai vợ chồng đoàn tụ!”

Dứt lời, hắn ta lại nói với tên côn đồ vừa báo tin: “Mau mời Hoắc tổng

vào!”

Tên cồn đồ kia ra ngoài một lúc rồi trở vào, nhìn Báo ca nói: “Báo ca, Hoắc Vân Hy nói sợ anh lừa anh ta. Anh ta nói, trừ phi nhìn thấy vợ anh ta. Nếu không anh ta sẽ không đi vào!”

Báo ca nghe vậy, sắc mặt hơi biến đổi, ánh mắt lạnh lẽo: “Đúng là Hoắc tổng có đầu óc!”

Chương 193: Tiền chuộc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ngay sau đó, hắn ta liền sai hai tên côn đồ dẫn Lê Hiểu Mạn cùng hắn ta ra ngoài gặp Hoắc Vân Hy. Còn những tên khác giấu Lê Chấn Hoa vào phòng trong.

Hoắc Vân Hy đứng bên ngoài, trong lòng cực kỳ lo lắng, hai mắt lạnh lẽo liếc nhìn tòa nhà bỏ hoang kia.

Khi thấy Lê Hiểu Mạn bị hai tên côn đồ dẫn ra, ánh mắt lạnh lùng của anh ta thoáng chút mừng rỡ. Nhưng khi thấy môi cô có vết máu, khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đỏ, sắc mặt rất kém, bàn tay anh ta vô thức nắm chặt.

Sau khi Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Vân Hy, có chút run sợ. Sau đó, ánh mắt chuyển sang chỗ khác, giọng nói lạnh lùng: “Anh tới đây làm gì?”

Thấy cô nhìn sang chỗ khác, giọng nói trong trẻo, lạnh lùng, Hoắc Vân Hy nhíu chặt chân mày, ánh mắt đau lòng nhìn cô: “Mạn Mạn, đương nhiên là anh tới cứu em!”

“A a... cứu tôi?” Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhếch môi, ánh mắt càng lạnh lùng liếc nhìn anh ta: “Hoắc tổng à, mười triệu đó! Anh thật sự bỏ ra được sao? Đừng ở đây giả mù sa mưa nữa. Tôi không cần anh cứu, anh rút cho tôi!”

“Ai ui!” Báo ca thấy thái độ Lê Hiểu Mạn đối với Hoắc Vân Hy cực kỳ lạnh lùng. Hắn ta kinh ngạc nhìn cô: “Em gái nhỏ, thái độ của cô với

chồng sao lại kém như vậy? Cô không sợ chọc giận cậu ta rồi, cậu ta sẽ cầm tiền ra về sao? Cô không sợ nhưng tôi sợ đó!”

Dứt lời, hắn ta nhìn Hoắc Vân Hy, cười: “Hoắc tổng, xin lỗi, anh em tôi dạo gần đây thiếu tiền xài. Cho nên mới đến mượn cậu chút tiền xài đỡ. Cho dù việc bắt cóc bà xã cậu khiến cậu không hài lòng như tôi cũng bị ép buộc thôi! Không có tiền nên túng quẫn vậy đó!” Cái đó, chúng ta một tay giao tiền một bên giao người, trao đổi cực kỳ công bằng!

Báo ca nói xong, gạt đầu ra hiệu với hai tên đàn em đang giữ tay Lê Hiếu Mạn, tỏ ý để bọn họ áp giải Lê Hiếu Mạn về phía Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy thấy vậy, lập tức tiến lên đón, khi Lê Hiếu Mạn đến gần, anh ta đã duỗi tay, kéo Lê Hiếu Mạn vào trong lòng. Mà chiếc vali da cũng bị hai tên đàn em cướp lấy.

Hoắc Vân Hy cũng không để ý chiếc vali 10 triệu kia, mà cúi đầu giúp Lê Hiếu Mạn cởi dây trói.

Lê Hiếu Mạn lạnh lùng liếc nhìn anh ta, giọng nói lạnh như băng: “Hoắc Vân Hy, anh không cần để ý đến tôi. Anh rút cho tôi!”

Hoắc Vân Hy cười sượng trên tay cô, liếc mắt nhìn cô. Khi thấy ánh mắt lạnh lùng của cô, anh ta nhíu chặt chân mày, ôm cô vào lòng, thành khẩn nói: “Mạn Mạn, thật xin lỗi! Anh biết anh hiểu lầm em. Từ trước đến giờ em chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với anh, thật xin lỗi! Sau này, anh sẽ không làm chuyện gì tổn thương em nữa. Hoắc Vân Hy anh thề, nếu như anh còn chuyện gì tổn thương em nữa thì anh sẽ không chết được tử tế!”

Đối với những lời này của Hoắc Vân Hy, Lê Hiếu Mạn không có chút xúc động nào, cô thản nhiên đẩy anh ta ra, giọng nói lạnh lùng: “Hoắc

Vân Hy, tôi không cần anh lo, anh cứ cho tôi!”

“Mạn Mạn, anh không thể mặc em được. Để anh cởi dây trói ở chân cho em đã!”

Hoắc Vân Hy cau mày nhìn cô, rồi ngòm xuống đang định cởi dây trói trên chân cô thì đã thấy mười mấy tên đàn em của Báo ca vây lại.

Anh ta đứng thẳng người, không để ý đến Lê Hiểu Mạn giãy giụa, kéo cô vào lòng, ánh mắt tức giận nhìn Báo ca: “Tiền mấy người đã cầm, còn muốn thế nào?”

Báo ca nhìn Hoắc Vân Hy cười một tiếng: “Hoắc tổng, tiền đã tới tay chúng tôi nhưng có mạng hưởng hay không thì chưa biết được. Vì đề phòng Hoắc tổng chờ sau khi rời đi mà báo cảnh sát, chúng tôi sợ rằng sẽ phải dẫn cậu và quý phu nhân đi cùng một đoạn mới được!”

“Cái gì?” Hoắc Vân Hy nghe vậy, hơi nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén nhìn Báo ca, khuôn mặt tức giận: “Nếu như tôi định báo cảnh sát thì sẽ không tới một mình đâu!”

Báo ca nhìn Hoắc Vân Hy, nhún vai ra vẻ cực kỳ bất đắc dĩ: “Hoắc tổng, xin cậu thông cảm cho tôi. Tôi thật sự sợ cậu báo cảnh sát vì để ngừa vạn nhất chỉ có thể đắc tội!”

Dứt lời, Báo ca ra hiệu cho bọn đàn em xông lên.

Hoắc Vân Hy thấy vậy, nghĩ không kịp dẫn Lê Hiểu Mạn đi nữa chỉ có thể liều mạng. Nhưng một mình anh ta cũng chẳng phải đối thủ của mười mấy người này, cho nên vẫn bị bắt.

Anh ta và Lê Hiểu Mạn lại bị dẫn vào trong căn phòng bỏ hoang.

Khi thấy mặt mũi Lê Chấn Hoa đầy máu, trông không còn hình dáng người, ánh mắt anh ta thoáng chút kinh ngạc, liếc nhìn Lê Chấn Hoa hỏi: “Tại sao cậu lại ở đây?”

Lê Chấn Hoa áy náy cúi đầu, không trả lời Hoắc Vân Hy, mà nhìn Báo ca, năn nỉ: “Báo ca, tiền đã đến tay anh rồi thì thả bọn họ đi!”

Ánh mắt Báo ca khinh bỉ nhìn Lê Chấn Hoa, sau đó nhìn Hoắc Vân Hy và Lê Hiểu Mạn đang bị áp giải, nói: “Lột quần áo tụi nó!”

Lê Hiểu Mạn nghe vậy, ánh mắt trong suốt thoáng chút hoảng sợ, thấy bốn năm tên côn đồ định xông lên cởi quần áo cô, cô vội vàng hô: “Không được đụng tới tôi, nếu không tôi sẽ không tha cho mấy người đâu!”

“Không tha như thế nào hả?” Một tên đàn em thô bỉ nói, định đưa tay giật váy cô.

Nhưng tên đó còn chưa chạm vào Lê Hiểu Mạn thì đã thấy một con dao bay tới, đâm trúng cánh tay hấn ta.

“A...” Hấn đau đớn, kêu lên thảm thiết, ôm tay lăn lộn trên mặt đất.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn, Hoắc Vân Hy, Báo ca, Lê Chấn Hoa và đám đàn em đều nhìn ra ngoài, thấy người đang đi vào chính là Long Tur Hạo.

Sau lưng anh còn có Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch.

“Tur Hạo...” Lê Hiểu Mạn thấy người đi vào là Long Tur Hạo, mắt đã nhòe lệ. Anh tới thật, anh thật sự tìm thấy cô rồi!

Chương 194: Uy hiếp, chết không toàn thân (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Hiểu Hiểu...” Long Tư Hạo thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn sưng đỏ, đôi môi còn vết máu, sắc mặt tiều tụy. Trong đôi hẹp dài của anh đầy sự đau lòng, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, khí thế bức người. Điều này khiến Báo ca có chút sợ hãi. Trực giác khiến hắn ta cảm nhận được đây không phải là một người dễ đối phó.

Giọng nói của hắn ta có chút run rẩy, không còn sự kiêu căng, phách lối như trước: “Anh...anh là ai?”

Lăng Hàn Dạ vuốt vuốt lông mày, đôi mắt màu nâu mị hoặc nhìn Báo ca, nhếch môi: “Người anh em à, cậu bắt cóc ai không bắt cóc lại đi bắt cóc đúng người phụ nữ của Long thiếu. Cậu chết chắc rồi!”

Hoắc Vân Hy nghe thấy Lăng Hàn Dạ nói như vậy, tức giận, siết chặt nắm đấm, lạnh lùng nói: “Mạn Mạn là vợ tôi!”

Lăng Hàn Dạ liếc anh ta một cái, giọng nói cực kỳ khinh thường: “Chỉ là tạm thời mà thôi!”

Dứt lời, anh ta nhếch mày nhìn Long Tư Hạo, híp mắt nói: “Long thiếu, những người khác thì giao cho chúng tôi, cậu đi cứu bảo bối Hiểu Hiểu của cậu đi!”

Báo ca đã lăn lộn trong xã hội đen mấy chục năm nhìn khí thế bốn người Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, Tô Dịch, cũng biết

mười mấy người này không phải là đối thủ của bọn họ.

Hắn ta nhanh tay nhanh mắt móc khẩu súng dí ở cổ Lê Hiểu Mạn, ánh mắt tàn bạo nhìn Long Tur Hạo: “Hôm nay ông đây chỉ cần tiền thôi, đừng ép ông đây giết người. Ông đây cũng đã lăn lộn trong giới này mấy chục năm rồi, chuyện gì mà chưa từng thấy chứ? MK, mấy người ép tốt nhất đừng ép tao!”

Lăng Hàn Dạ thấy Báo ca có súng, hơi nhếch mày, ánh mắt có chút ý cười, đôi môi mỏng hơi nhếch lên: “Tur Hạo, tôi còn tưởng rằng tên này chỉ là một tên côn đồ đầu đường xó chợ. Hóa ra lại còn có súng nữa! Có trò hay rồi đây!”

Ánh mắt Long Tur Hạo hơi híp lại, hung ác nhìn Báo ca, khuôn mặt tuấn tú lạnh lẽo khiếp người, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, đi về phía Báo ca.

Báo ca thấy anh đi tới, ánh mắt lại tàn bạo hơn: “Mày đừng qua đây! Nếu không, tao sẽ nổ súng giết cô ta, thật đấy!”

Đối với lời uy hiếp của Báo ca, Long Tur Hạo làm như không nghe thấy, vẫn khí thế đi về phía Báo ca.

Thấy vậy, Báo ca ra hiệu mấy tên côn đồ xung quanh ra tay ngăn Long Tur Hạo lại.

Lạc Thụy thấy vậy, lắc lắc cổ tay, nhếch mi nhìn Long Tur Hạo và Tô Dịch, nói: “Tôi thích nhất là hoạt động giã gân giã cốt, hai người đừng giành với tôi. Mười mấy người này giao cho tôi đi!”

Nghe vậy, Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch chỉ khoanh tay trước ngực, thái độ chẳng liên quan đến mình cho lắm: “Chúng tôi cũng không có ý giúp đỡ. Chỉ tới đây xem kịch vui mà thôi!”

Khóe môi Lạc Thụy co rút, nhanh nhẹ đến trước người Long Tur Hạo, một mình đối phó với mười mấy người kia.

Sự phối hợp giữa tay chân và cơ thể của anh ta không chê vào đâu được. Mười mấy tên côn đồ này không phải là đối thủ của anh ta chứ đừng nói động đến Long Tur Hạo.

Hoắc Vân Hy thấy thân thủ của trợ lý bên cạnh Long Tur Hạo cũng tốt như vậy, anh ta cảm thấy thẹn, siết chặt nắm đấm. Thấy Long Tur Hạo đi về phía Báo ca mà Báo ca ép Lê Hiểu Mạn lui về sau, trong mắt Hoắc Vân Hy đầy lo lắng.

“Mày không được tới đây! Nếu không, tao thật sự sẽ nổ súng đó!” Báo ca ép Lê Hiểu Mạn lui, ánh mắt tàn bạo nhìn Long Tur Hạo.

Long Tur Hạo nhíu mày, đôi mắt rét lạnh, môi mỏng mím lại: “Tao chỉ nói một lần duy nhất. Thả cô ấy ra. Nếu không, tao sẽ khiến mày sống không bằng chết!”

Báo ca ép Lê Hiểu Mạn lui từng bước về sau. Hắn thấy sắp đụng vào góc tường, ánh mắt lóe lên ác độc, giơ súng hướng về phía Long Tur Hạo.

“MK! Là mày ép tao. Ông đây giết mày trước đã!”

Dứt lời, hắn chuẩn bị bóp cò.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, sắc mặt hốt hoảng, đôi mắt trong veo cực kỳ lo lắng, hô lớn: “Không...”

Cô chưa nói hết đã thấy một bóng người nhanh chóng xông lên, tốc độ nhanh như gió. Ngay trước khi Báo ca bóp cò, bàn tay đã giữ chặt

họng súng, bẻ tay đầu súng.

“Tur... Tur Hạo...” Lê Hiểu Mạn hoảng sợ, tròng lớn hai mắt, không dám nhìn Long Tur Hạo giống như quỷ sa tăng từ địa ngục... Trong lúc nguy hiểm như vậy mà anh lại bẻ gãy họng súng. Tốc độ của anh quá nhanh khiến cô lú lữ...

Sức lực của anh lại có thể lớn kinh người như vậy... Một động tác nguy hiểm như thế, nếu chẳng may anh không thể bẻ gãy họng súng, bị bắn trúng thì sao chứ?

Lúc này, trong lòng Lê Hiểu Mạn ngoại trừ rung động còn có lo âu. Sau này, cô sẽ không cho phép anh làm hành động nguy hiểm như vậy nữa.

Hoắc Vân Hy thấy Long Tur Hạo bẻ gãy họng súng, hai tròng mắt khiếp sợ không thôi. Anh ta đã sớm biết thân thủ Long Tur Hạo bất phàm nhưng anh ta không ngờ ngay trước khi Báo ca nổ súng mà anh có thể dùng tay không bẻ gãy họng súng. Năng lực của anh vượt ngoài sức tưởng tượng của anh ta.

Hai bàn tay anh ta siết chặt lại, lúc này rút cuộc anh ta cũng hiểu khoảng cách giữa anh ta và Long Tur Hạo xa đến mức nào. Đặc biệt là khi thấy ánh mắt lo âu của Lê Hiểu Mạn dành cho Long Tur Hạo vừa rồi, anh ta đã hiểu, sớm muộn gì thì anh ta cũng sẽ thất bại mà thôi.

Chương 195: Uy hiếp, chết không toàn thân (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh ta siết chặt nắm tay, vang lên tiếng kêu răng rắc, trong mắt đầy kiên định. Mạn Mạn là của anh ta, là người vợ danh chính ngôn thuận của anh ta. Cho dù năng lực của Long Tư Hạo mạnh như thế nào, anh ta tuyệt đối không từ bỏ.

“Mày... mày...” Báo ca trợn trừng hai mắt, đôi mắt lồi hẳn ra. Hoảng sợ nhìn Long Tư Hạo. Hắn ta lăn lộn nhiều năm như vậy nhưng chưa thấy người nào to gan, thân thủ giỏi như vậy.

Đôi mắt hẹp dài của Long Tư Hạo nheo lại, ánh mắt hung ác, rét lạnh liếc nhìn hắn ta: “Tao đã nói, sẽ khiến mày sống không bằng chết!”

Dứt lời, bàn tay của anh chế trụ cánh tay Báo ca, hơi dùng sức, chỉ nghe thấy tiếng “Răng rắc!”, bả vai và cánh tay của Báo ca đã gãy.

“A... A...” Báo ca cảm thấy tay phải mình như bị nát vụn, không có sức lực. Hắn ta đau đớn, thống khổ lăn lộn trên đất, cực kỳ thê thảm.

Thấy thủ đoạn tàn nhẫn của Long Tư Hạo, ánh mắt Lê Hiểu Mạn trừng lớn, kinh ngạc nhìn anh, ánh mắt có chút phức tạp.

“Hiểu Hiểu...” Long Tư Hạo thấy ánh mắt khiếp sợ của Lê Hiểu Mạn. Anh hơi cau chặt chân mày, bước lại gần, ôm cô vào lòng, bàn tay trắng nõn vỗ nhẹ sau lưng cô, trầm giọng nói: “Hiểu Hiểu, không sao!”

Lê Hiểu Mạn dựa vào lòng anh không lên tiếng, chẳng qua ánh mắt cực kỳ kinh ngạc liếc nhìn anh, vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Long Tur Hạo thấy cô không nói gì, cúi đầu hôn lên môi cô, ánh mắt lo lắng nhìn cô: “Hiểu Hiểu...”

Anh biết thủ đoạn của anh có thể khiến cô cảm thấy tàn nhẫn. Nhưng người làm tổn thương cô, sao anh có thể dễ dàng bỏ qua chứ?

Nếu như không phải có cô ở đây thì vừa rồi không chỉ đơn giản bẻ gãy súng của Báo ca mà đoạt lấy khẩu súng và bắn chết hẳn ta rồi.

ở trước mặt cô, anh đã cố gắng không làm chuyện quá tàn nhẫn nhưng vẫn hù dọa cô.

“Hiểu Hiểu...”

Anh vừa nhỏ giọng kêu một tiếng, giọng nói lạnh lẽo, ác liệt của Hoắc Vân Hy vang lên sau lưng anh: “Long Tur Hạo, buông Mạn Mạn ra!”

Hai mắt Hoắc Vân Hy nheo lại, tức giận nhìn Long Tur Hạo. Anh lại dám ôm vợ anh ta trước mặt anh ta nữa, lại còn hôn cô nữa.

Nghe vậy, Long Tur Hạo ôm lấy Lê Hiểu Mạn xoay người, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn anh ta một cái, không thèm để ý.

Hoắc Vân Hy thấy vậy, siết chặt hai nắm đấm, tức giận muốn xông lên. Nhưng đúng lúc này, một ánh sáng thoáng qua, ánh mắt Long Tur Hạo nhạy bén phát hiện một viên đạn màu vàng từ khẩu súng 380ACP/9mm bắn về phía anh.

Ánh mắt anh hơi nheo lại, buông Lê Hiểu Mạn ra, nhanh chóng lảng

mình đẩy Hoắc Vân Hy ra. Mà sau đó, viên đạn kia vừa vọt bắn qua Long Tur Hạo trúng vào một tên côn đồ.

Tên côn đồ kia kêu thảm một tiếng, ngã trên đất, không còn hơi thở. Mà Hoắc Vân Hy nhờ Long Tur Hạo đẩy ra kịp thời nên tránh được một kiếp.

Hoắc Vân Hy bị đẩy ngã xuống đất, hai mắt anh ta hơi nheo lại, khó tin nhìn Long Tur Hạo: “Tại sao anh phải cứu tôi?”

Long Tur Hạo mím chặt môi, ánh mắt lạnh thấu xương liếc nhìn Hoắc Vân Hy một cái không trả lời anh ta.

Anh xoay người định đi về phía Lê Hiểu Mạn thì thấy một viên đạn lại bắn tới. Anh nhanh chóng né người tránh.

Mà điều anh không ngờ tới, ngay lúc anh đang né người thì một bóng người mặc đồ đen chạy đến trước người Lê Hiểu Mạn, vác cô lên bỏ chạy, vừa nổ súng bắn lung tung.

“A...A...”

Vì thân thủ không tốt cho nên mấy tên côn đồ kia bị bắn trúng.

Trong lúc hỗn loạn, Lê Hiểu Mạn bị bóng đen kia bắt đi.

Long Tur Hạo, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, Tô Dịch và Hoắc Vân Hy thấy vậy thì vội vàng đuổi theo.

Khi thấy tên bắt Lê Hiểu Mạn ngồi vào một chiếc xe chống đạn, thò đầu ra, để lộ chiếc mặt nạ màu bạc.

Ánh mắt hắn ta lạnh lẽo, đôi mắt màu hổ phách giống như phủ lớp

hàn băng, nhếch môi cười, giọng nói như phát ra từ hàm băng: “Long thiếu, người đàn bà của mày, tao mang đi trước. Nếu mày có thể đuổi kịp tao thì tao sẽ thả cô ta. Nếu không, tao sẽ để cô ta chết không toàn thây!”

Ánh mắt Long Tur Hạo rét lạnh thấu xương nhìn người đàn ông đeo mặt nạ bạc kia, bàn tay nắm chặt: “Doris, nếu như mày dám động đến một sợi tóc của cô ấy, tao nhất định sẽ băm mày thành trăm mảnh!”

Lăng Hàn Dạ liếc nhìn Doris, vẻ mặt hài hước vừa rồi cũng nặng nề hơn: “Doris, nếu mày là một thằng đàn ông thì đừng dùng phụ nữ để uy hiếp!”

Doris cười âm lãnh, giơ súng bắn về phía Lăng Hàn Dạ nhưng anh ta đã nhanh chóng né được.

Đôi mắt màu hổ phách của hắn ta đầy sát thú, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Long Tur Hạo: “Long thiếu, tao bắt đầu đây. Tao lái xe, mày chạy, thử xem là tao lái xe nhanh hay mày chạy nhanh đây? Nên nhớ, tao chỉ cho phép một mình mày đuổi theo tao. Nếu không, tao sẽ giết cô ta!”

Dứt lời, hắn ta đạp chân ga, phóng xe chạy.

“Shit!” Long Tur Hạo thấy vậy, ánh mắt run lên, sắc mặt nặng nề liếc nhìn Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch và Lạc Thụy: “Mấy người chờ cảnh sát tới xử lý chuyện ở đây. Tôi đuổi theo hắn ta!”

“Long thiếu, cậu đùa hả? Sao cậu có thể đuổi kịp xe Doris chứ???”
Lăng Hàn Dạ chưa kịp nói hết thì Long Tur Hạo đã chạy như bay đuổi theo xe của Doris.

Chương 196: Bom nổ, sinh tử không rời (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Doris không phải người thường, giết người như ma, hơn nữa còn là trùm buôn thuốc phiện lớn nhất châu Âu, là tội phạm quốc tế cấp cao, năng lực không thấp trong giới sát thủ, Hiểu Hiểu ở trong tay hắn cực kỳ nguy hiểm, cho nên anh đuổi theo Doris chậm chút nào, cô càng thêm nguy hiểm chút ấy.

“Mạn Mạn...” Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn bị bắt đi, đang muốn đuổi theo, lại bị Lạc Thụy ngăn lại.

Anh ta nhưn mày nhìn Hoắc Vân Hy: “Hoắc tổng, ngài tốt hơn là đừng đuổi theo, ngài không nghe Doris nói sao? Không cho những người khác đi theo, nếu ngài nghĩ cho Lê tiểu thư thì hãy tin tổng giám đốc, chờ ở đây đi.”

Tuy Lạc Thụy nói như vậy, nhưng trong lòng cũng là tràn đầy lo lắng, dù sao Doris không phải nhân vật bình thường, lần trước vì bắt hắn, tổng giám đốc bọn họ gần như điều động hết quân liên minh, hơn nữa tổng giám đốc của bọn họ phải tự ra tay mới bắt được hắn, đưa vào ngục giam Acar ở châu Âu, không ngờ mới một tháng, hắn đã được nộp tiền bảo lãnh thoát ra.

Tên tội phạm thế giới kiêm sát thủ như hắn, thật sự không dễ dàng đối phó.

...

Trong xe, Lê Hiếu Mạn ngồi trên ghế phó lái, mà Doris không lấy súng uy hiếp cô, cũng không trói cô lại, thậm chí còn cởi dây thừng trói hai chân cô ra.

Dường như hẳn rất tự tin cô không trốn thoát ngũ chỉ sơn* của hẳn.

*Ngũ chỉ sơn: 5 ngón tay. Cái này lấy từ chuyện Tôn Ngộ Không có 72 phép thần thông mà không trốn thoát được năm ngón tay Phật tổ, còn nghĩ nó là 5 ngọn núi mà viết tên lên đó.

Cô liếc mắt nhìn Doris đeo mặt nạ bạc bên cạnh, hẳn một đầu tóc nâu dài quấn, dùng một sợi dây da đen cột lại, mặc áo gió màu đen, thân hình cao to, bàn tay khoác lên tay lái trắng nõn, mười ngón khớp xương rõ ràng, thon dài xinh đẹp.

Mà quanh thân hẳn tản ra hơi thở quý mị nguy hiểm cực độ, nhất là lúc đôi môi mỏng hồng nhạt của hẳn cong lên độ cung âm lãnh, kẻ khác không rét mà run.

Lê Hiếu Mạn nhíu mày, hai tay mảnh khảnh xiết chặt, trong lòng bàn tay sớm cháy đầy mồ hôi, tuy trong lòng vô cùng sợ hãi, nhưng cô thần sắc bình tĩnh, không biểu hiện nửa phần sợ hãi.

“Cậu ta đến rồi.” Lúc này, Doris vẫn luôn im lặng bỗng lạnh lẽo nói.

Lê Hiếu Mạn nghe thanh âm băng hàn của hẳn mà rùng mình, quay đầu lại, thấy thân hình anh tuấn của Long Tư Hạo xuất hiện ở sau xe, thấy anh chạy như bay, không ngừng ra sức đuổi theo, chân mày cô nhíu càng chặt, trong mắt hiện lên hơi nước, trong lòng rung động, anh thật sự dùng hai chân đuổi theo, nhưng dù anh chạy nhanh thế nào đi nữa cũng đâu thể đuổi theo xe ô tô được?

Thấy anh nghỉ cũng không nghỉ một chút, cô lại đau lòng không thôi.

Cô lạnh lùng nhìn Doris, cắn chặt môi dưới: “Anh là ai? Thật ra anh muốn gì?”

Trong đôi mắt lạnh lùng của Doris lóe lên sát ý, âm lãnh cong môi, chỉ nói một chữ: “Chơi.”

“Anh...A...”

Lê Hiếu Mạn đang muốn lên tiếng, Doris đột nhiên tăng tốc độ xe, cô theo quán tính nhào về phía trước, đập vào kính chắn gió, đau đến nhú máu, mà Doris ngay cả nhìn cũng không liếc cô một cái, tiếp tục tăng tốc độ xe.

...

Mười phút sau, Doris lái xe rời khỏi quốc lộ, đi vào rừng.

Dừng xe lại, Lê Hiếu Mạn bị Doris trực tiếp kéo xuống xe.

“Thiếu gia...” Một cô gái tóc vàng mặc áo da màu đen bó sát người từ sau một gốc cây đi tới đón, vô cùng tôn kính Doris.

“Là cô!” Lê Hiếu Mạn nhìn cô gái lai Trung Mỹ kia, liếc mắt một cái đã nhận ra cô ta, cô ta đúng là người lần trước thấy ở văn phòng Long Tư Hạo.

Lúc ấy cô ta quần áo không chỉnh tề nằm trên người Long Tư Hạo trên người, cô còn tưởng rằng cô ta với Long Tư Hạo có quan hệ bất thường gì cơ, suýt nữa hiểu lầm anh, cô ta vậy mà lại gọi người đeo mặt nạ kia là thiếu gia, vậy nhất định cô ta chính là người của hắn.

Vậy sao cô ta lại xuất hiện trong văn phòng Long Tur Hạo?

Người đeo mặt nạ kia là ai?

Cô nâng mắt, nghi hoặc nhìn về phía Doris, vừa lúc đón nhận ánh mắt lạnh lẽo tràn ngập sát khí của Doris.

Cô hơi sợ, cắn chặt môi dưới, bắt buộc chính mình không được sợ hãi nhìn thẳng vào mắt hắn.

Doris gặp rất ít người dám nhìn thẳng vào mắt mình, hắn âm lãnh cong môi, cười cực kỳ âm trầm: “Ha hả...Rất ít người dám nhìn tôi như vậy, không trách cô lại được Long ưu ái, cô không giống những cô gái khác.”

Dứt lời, đôi mắt hổ phách của hắn híp lại, nhìn về cô gái tóc vàng - Amy, ý bảo cô ta trói Lê Hiếu Mạn vào cây.

Lúc Long Tur Hạo đuổi tới, không thấy Doris và Amy, chỉ thấy Lê Hiếu Mạn bị trói ở trên cây.

“Hiếu Hiếu...” Ánh mắt anh trầm xuống, lập tức xoay người chạy về phía cô.

Lê Hiếu Mạn miệng bị nhét một miếng vải, thấy Long Tur Hạo đầu đầy mồ hôi chạy tới, cô liều mạng lắc đầu, miệng phát ra âm thanh mơ hồ không rõ: “A....Tur....Tur Hạo, đừng...Lại đây.”

Long Tur Hạo nhảy đến trước mặt Lê Hiếu Mạn, đang chuẩn bị đưa tay cởi trói cho cô, lại phát hiện trên người cô cài bom hẹn giờ, mà thời gian còn lại chưa đến hai phút.

“Hiếu Hiếu...” Đôi mắt hẹp dài của anh nhíu lại, đôi mắt như mực hiện

lên kinh hoàng chưa bao giờ thấy, nhưng khuôn mặt anh tuấn của anh vẫn bình tĩnh như nước, không biểu hiện ra nửa điểm kích động, thấy miệng cô bị nhét khăn, anh đưa tay lấy ra.

Miếng vải trên miệng được kéo ra, Lê Hiếu Mạn liền khóc hô: “Tur Hạo, đi đi, đừng lo cho em, đi mau!”

Long Tur Hạo hôn lên môi cô, đôi mắt hẹp dài nhìn cô, ánh mắt kiên định: “Hiếu Hiếu, tin tưởng anh, anh sẽ không để em có chuyện gì đâu, càng không rời khỏi em.”

Dứt lời, anh liền cúi đầu nghiên cứu dờ bom trên người cô.

Tích tích tích...

Chương 197: Bom nổ, sinh tử không rời (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đào mắt đã qua mười giây, Long Tư Hạo thần sắc ngưng trọng, trán lại toát mồ hôi, anh muốn thấy rõ cấu tạo bên trong bom bên trong cấu tạo, sau đó tách thuốc nổ và ngòi nổ ra.

Mà đúng lúc này, một tiếng súng vang lên, một viên đạn từ sau lưng anh bắn tới.

Nhận thấy anh vốn có thể dễ dàng né tránh, nhưng anh không thể tránh, nếu anh né ra, Lê Hiểu Mạn sẽ trúng đạn, bởi vậy anh vẫn hết sức chăm chú nhìn bom trên người Lê Hiểu Mạn, không né không tránh, mà viên đạn kia bay đến trúng tay anh, máu đỏ tươi lập tức trào ra, nhuộm đỏ chiếc áo sơ mi trắng của anh.

Anh ngay cả mày cũng chưa nhú một chút, cứ như không trúng đạn nhìn bom trên người Lê Hiểu Mạn, nghĩ cách đỡ bỏ.

Lê Hiểu Mạn thấy anh trúng đạn cũng không rời đi, nước mắt cô càng trào ra mãnh liệt, đau lòng lại lo lắng khóc hô: “Tur Hạo, em xin anh, đừng lo cho em, không cần lo cho em, anh đi mau, nếu không đi sẽ không kịp, em không muốn anh chết cùng em, Tur Hạo, đi đi...”

Đúng lúc này, Amy từ sau một gốc cây đi ra, nhắm ngay Long Tư Hạo.

“Tur Hạo...” Lê Hiểu Mạn thấy thế, đôi mắt lo sợ trợn trừng, lo lắng hô

to.

Long Tư Hạo không để ý đến, chỉ nhìn chăm chăm vào quả bom, từ bên ngoài có thể nhìn rõ có ba sợi dây nối đến bản mạch bên trong, phải cắt theo trình tự, nếu rối loạn cắt nhầm một sợi sẽ chạm vào kíp nổ, khiến bom nổ.

Lê Hiếu Mạn thấy mồ hôi chảy dọc theo khuôn mặt tuấn mỹ của anh, đôi mày anh tuấn nhíu lại, cô vì giận anh nên cố ý lạnh giọng nói: “Long Tư Hạo, tôi không cần anh lo, anh rút cho tôi, anh cũng chẳng là gì của tôi cả, anh dựa vào cái gì đến quản tôi? Tôi chết là chuyện của tôi, không cần anh chết cùng, anh không xứng.”

Long Tư Hạo nhíu đôi môi, không nói gì, cẩn thận quan sát bom, cuối cùng xác định, cẩn thận cầm chiếc dây đầu tiên bên trái, đang chuẩn bị lấy dao cắt, phía sau liền truyền đến tiếng súng.

Đôi mắt hẹp dài của anh nhíu lại, nâng mắt nhìn Lê Hiếu Mạn rơi lệ, đưa tay cắt xuống, cắt đứt sợi dây kia...

Lê Hiếu Mạn thấy thế, thân mình run lên, nhắm hai mắt lại, bom không nổ, còn hai sợi dây phải cắt.

Tích tích tích...Đồng hồ hẹn giờ tí tách vang lên.

Chỉ còn lại có năm mươi giây, bốn mươi tám giây, bốn mươi lăm giây...

Mà Long Tư Hạo vì vừa rồi không né tránh lại trúng thêm một đạn, lần này bị thương là bả vai, không trí mạng, nhưng máu chảy ra khiến Lê Hiếu Mạn đau đớn...

Cô cắn chặt môi dưới, không dám khóc thành tiếng, sợ nhiễu loạn

suy nghĩ của anh, cô biết gỡ bom cần im lặng, nhưng không ngừng có người nổ súng nhằm vào anh khiến quấy rối suy nghĩ của anh, dưới tình huống như vậy, anh lại vẫn không né không tránh, không từ bỏ.

Anh....Sao anh phải chấp nhất như vậy, vì cô, anh thật sự ngay cả mạng sống của mình cũng không cần sao?

“Tur Hạo...”

Thời gian chỉ còn lại có hai mươi giây

Long Tur Hạo cầm lấy sợi dây thứ hai, nhưng lần này anh càng nhúu chặt mày, không có sự quả quyết của lần đầu tiên, anh nâng mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, thanh âm trầm thấp: “Hiểu Hiểu, sợ chết không?”

Nước mắt Lê Hiểu Mạn chảy dài như hai sợi chỉ bạc, cô nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt kiên định nhìn anh: “Tur Hạo....Em không sợ chết, xin lỗi! Là em hại anh, xin anh, anh đi đi, được không?”

Long Tur Hạo hôn lên môi cô, đôi mắt hẹp dài nhìn cô: “Hiểu Hiểu, anh sẽ không rời khỏi em, dù sống hay chết, anh đều không rời không bỏ.”

Anh đang nói bỗng nhận thấy Amy phía sau lại chuẩn bị nổ súng, đột nhiên xoay người, trong tay anh bỗng xuất hiện một con dao, kỹ năng điêu luyện phóng về phía Amy.

“A...” Cổ tay Amy bị dao đâm trúng, súng trong tay rơi xuống đất.

Thời gian chỉ còn lại có mười hai giây.

Long Tur Hạo nhanh chóng xoay người, cầm lấy sợi dây thứ hai, mồ

hôi ngày càng nhiều, chân mày nhíu chặt, cầm dao trong tay, chập chạp không ra tay.

Giờ anh không xác định được nên cắt sợi dây nào thứ hai, còn lại hai sợi, một sợi là dừng thời gian lại, một sợi là trực tiếp kíp nổ hệ thống, anh phải nhanh chóng cắt đứt sợi dây kíp nổ trước khi thời gian kết thúc mới được.

Lê Hiếu Mạn thấy anh nhíu mày, mồ hôi như mưa, cô nhắm chặt hai mắt, sợ hãi trong mắt biến mất, thần sắc bình tĩnh, cô nhìn anh nhợt nhạt cười: “Tur Hạo, em thật may mắn, kiếp này gặp được anh, không cần khiến bản thân áp lực, em tin anh có thể cứu em, dù không thể, cũng không sao cả, không phải anh nói sinh tử không rời sao? Như vậy bom có nổ hay không cũng không thể tách chúng ta không phải sao?”

“Hiểu Hiểu...” Long Tur Hạo nâng mắt chăm chú nhìn cô, đôi mắt hẹp dài ướm át mở ra, thâm tình nhìn cô, như muốn khắc ghi cô vào lòng, ánh mắt anh kiên định và thân thiết chưa từng có.

Tám giây...Bảy giây...Sáu giây...

Nghe tiếng tí tách đòi mạng này, Lê Hiếu Mạn nước mắt nóng doanh tròn nhìn anh chăm chăm: “Tur Hạo, nếu có kiếp sau, nhất định phải để em gặp được anh, em nhất định sẽ dùng tất cả sinh mạng đến yêu anh.”

Dứt lời, cô liền nhắm mắt, chờ đợi thần chết đến, nước mắt chảy dọc hai bên má.

Chương 198: Hóa hiểm, kiếp sau kích hôn* (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

*Kích hôn: hôn nhân mãnh liệt

Thời gian chỉ còn lại năm giây.

Thần sắc Long Tur Hạo vẫn bình thường, cầm sợi dây thứ hai, nhắm hai tròng mắt lại, cây dao nhanh chóng cắt xuống...

“Tích...”

Bom không nổ, trong lòng Long Tur Hạo vui mừng, con mắt nhắm chặt vì muện phiền từ từ mở ra, chỉ còn hai giây cuối cùng, lập tức cắt sợi dây thứ ba.

Hết thảy bình tĩnh lại, không nghe thấy tiếng nổ Lê Hiểu Mạn mở mắt ra: “Tur...urm...”

Cô vừa muốn lên tiếng, môi liền bị Long Tur Hạo phủ kín, sau tai nạn sống sót anh vui mừng hóa thành nụ hôn mãnh liệt trên môi cô.

Lê Hiểu Mạn bị anh hôn đến không thể hô hấp, cô ngược mắt nhìn anh điên cuồng, đôi mắt xẹt qua tia thoả mái và mừng rỡ, bọn họ không sao, là ông trời cho bọn họ cơ hội, cô sẽ quý trọng, trước đây Lê Hiểu Mạn muốn chết đi, nhưng bây giờ Lê Hiểu Mạn yêu tính mạng như yêu một người đàn ông vậy.

“Ba ba ba...”

Lúc này, sau lưng truyền tới một trận vỗ tay, giọng nói Doris lạnh băng truyền tới: “Không nghĩ đến Long thiếu lãnh huyết vô tình lại có tình cảm sâu như vậy a! Trò chơi này rất vui, nhưng hôm nay tới đây thôi.”

Dứt lời, ánh mắt Doris đầy thâm ý liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, dẫn Amy rời đi.

Hai người vừa lên xe, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch, Lạc Thụy, cùng Hoắc Vân Hy lái xe chạy tới.

Long Tư Hạo thấy đám người Lăng Hàn Dạ chạy đến, ánh mắt nhu hòa nhìn Lê Hiểu Mạn trong ngực, in trên trán cô nụ hôn, thanh âm trầm thấp: “Hiểu Hiểu, anh kêu Lạc Thụy đưa em về trước.”

“Vậy còn anh?” Lê Hiểu Mạn thấy trên người anh có hai vết thương bị đạn bắn, áo sơ mi vốn trắng muốt lại máu nhuộm đỏ, lòng cô đau nhói, con mắt trong veo đầy lo lắng nhìn anh: “Tư Hạo, anh bị thương, đi bệnh viện trước được không?”

Đôi mắt cô lộ vẻ lo lắng đau lòng và xúc động không dứt, anh kéo cô vào trong ngực, môi mỏng khẽ giương lên: “Hiểu Hiểu, em yên tâm! Anh không sao, chút thương thế này đối với anh mà nói căn bản không thành vấn đề, trước hết anh đi bắt Doris, anh không cho phép chuyện như vậy phát sinh lần hai, ngoan, cùng Lạc Thụy trở về trước”

Dứt lời, anh cúi đầu hôn sâu xuống môi cô, rồi mới buông cô ra.

Hoắc Vân Hy thấy một màn này, sắc mặt tức giận xanh mét, ánh mắt sắc bén của anh liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, cô bây giờ không biết cấm

ky, quang minh chánh đại cảm sùng anh, tức chết anh.

Ngoài tức giận, anh đa phần là đau lòng, bởi vì trong mắt cô, hoàn toàn không thấy bóng dáng anh đâu nữa.

Lê Hiểu Mạn vừa nghe Long Tur Hạo nói muốn bắt Doris, cô liền sợ hãi, lần đầu tiên, cô không để ý đến những người xung quanh, thậm chí không lo lắng cái danh nghĩa Hoắc Vân Hy là chồng cô, ôm chặt eo Long Tur Hạo, ngược mắt lo lắng nhìn anh: “Tur Hạo, không đi có được hay không? Anh sẽ gặp nguy hiểm!”

Bàn tay Long Tur Hạo khẽ vuốt tóc mấy sợi tóc cô, đôi mắt hẹp dài khoá chặt cô, ánh mắt thâm tình và nhu hòa: “Hiểu Hiểu, anh sẽ không để Doris tổn thương em thêm lần nữa, chờ anh, anh nhất định không để bản thân gặp chuyện.”

Dứt lời, anh đành phải kéo hai cánh tay nhỏ nhắn Lê Hiểu Mạn ra, tiêu sái bước đến trước người Lạc Thụy, kêu anh nhất định phải đưa Lê Hiểu Mạn an toàn về Hoa Hồng Uyển, liền ngồi vào xe của Lăng Hàn Dạ.

“Tur Hạo...” Thấy chiếc Ferrari màu đen chạy nhanh, Lê Hiểu Mạn lo lắng hô to, đuổi theo.

Lạc Thụy thấy vậy, kéo cô chặn lại, hai mắt cười híp thành một đường: “Hắc hắc... Lê tiểu thư, đừng lo lắng, có Lăng thiếu và Tô thiếu ở chung, tổng giám đốc sẽ không xảy ra chuyện gì, bây giờ cô nên cùng tôi trở về Hoa Hồng Uyển, chỉ cần tổng giám đốc bắt được Doris, tự nhiên sẽ quay về.”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn Lạc Thụy, đôi mắt trong suốt lộ ra lo âu: “Trợ lý Lạc, anh ấy bị thương.”

Lạc Thụy nhíu mày, giơ ngón trỏ đơng đưa nhìn Lê Hiếu Mạn: “Lê tiểu thư, Don’t worry, tổng giám đốc trước kia còn bị thương nặng hơn so với bây giờ, lần này tổng giám đốc chỉ bị thương nhẹ, không có chuyện gì, cô cứ yên tâm cùng tôi trở về Hoa Hồng Uyển.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn nhíu lông mày thanh tú sâu lại, phải đồng ý với Lạc Thụy, Hoắc Vân Hy rất nhanh tiến lên, nắm cổ tay khanh mảnh của cô, kéo cô vào ngực anh.

“Hoắc Vân Hy, anh làm gì? Buông tôi ra.” Lê Hiếu Mạn ngược mắt nhìn Hoắc Vân Hy, ánh mắt trong trẻo mà sắc lạnh, giọng nói cực kỳ lạnh.

Hoắc Vân Hy càng nắm chặt cổ tay của cô hơn, đôi mắt ma mị giờ phút này tràn đầy tức giận, đôi mắt xẹt qua tia bi thống, lông mày kéo căng, thấp giọng nói: “Mạn Mạn, anh biết trước kia anh không đúng, nhưng em đừng quên, em là vợ Hoắc Vân Hy anh, trong lòng em trong mắt em có hình bóng người đàn ông khác, cùng người đàn ông khác mập mờ không rõ, có suy nghĩ qua tới cảm nhận của anh hay không?”

“Haha...” Lê Hiếu Mạn giương môi cười lạnh. Ánh mắt chằm chọc nhìn Hoắc Vân Hy: “Hoắc tổng, tôi tại sao phải nghĩ đến cảm nhận của anh? Anh là ai? Anh có tư cách gì? Thời điểm anh ra ngoài chơi phụ nữ, làm sao không nghĩ đến cảm nhận của vợ anh? Tôi và anh không có quan hệ, xin anh đừng tự mình lấy danh phận là chồng tôi, đừng xuất hiện trước mặt tôi làm cho tôi ghê tởm.”

“Ba ba...” Lạc Thụy ở bên cạnh vì lời Lê Hiếu Mạn mà vỗ tay, sau đó dùng ánh mắt khinh thường nhìn Hoắc Vân Hy: “Hoắc tổng, nếu còn muốn ở thành phố K, liền thức thối một chút, sớm ly dị với Lê tiểu thư, đừng để cho tổng giám đốc tự động thủ “Ép” anh, tổng giám đốc nếu không vì không muốn em trai cùng cha khác mẹ phân cao thấp,

đã sớm ép anh, còn chưa bao giờ coi tổng giám đốc là anh, tổng giám đốc còn có tình có nghĩa hơn nhiều.”

Hoắc Vân Hy nghe vậy, hai con mắt nheo lại, ánh mắt tức giận liếc Lạc Thụy: “Nếu Long Tư Hạo xem tôi là em trai anh ấy, cũng sẽ không cướp bà xã của tôi.”

Chương 199: Hóa hiểm, kiếp sau kích hôn* (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lạc Thụy nhíu mày khinh thường, chế trụ cổ tay Hoắc Vân Hy rồi siết chặt, dùng sức một cái, anh ấy bị đau liền buông tay, kéo Lê Hiểu Mạn ra sau lưng anh, sau đó lấy hai tay ôm ngực, ánh mắt đầy khinh bỉ nhìn anh: “Hoắc tổng, đến bây giờ anh cũng không rõ, tổng giám đốc không đoạt Lê tiểu thư, mà do anh tự tay dâng tới, nếu tổng giám đốc muốn cướp, khi Lê tiểu thư gả cho anh vào một năm trước, tổng giám đốc đã đoạt, lúc anh làm Lê tiểu thư đau lòng, không biết quý trọng Lê tiểu thư, tổng giám đốc mới xuất hiện.”

Lê Hiểu Mạn nghe thấy lời Lạc Thụy nói, kinh ngạc nhìn anh: “Trợ lý Lạc, anh nói cái gì? Một năm trước...”

“Lê tiểu thư, chúng ta lên xe trước.” Lạc Thụy nói xong nhìn cô, kéo cô ngồi vào bên trong chiếc xe màu bạc.

Chờ Hoắc Vân Hy từ từ khôi phục tinh thần trong lời nói của Lạc Thụy, Lê Hiểu Mạn đã ngồi vào xe, Lạc Thụy cũng đã lái xe rời đi.

Trong mắt anh hàng vạn tia thống khổ nhìn hai tay mình, con mắt ươn ướt, chẳng lẽ là do anh tự tay đem Lê Hiểu Mạn giao cho Long Tư Hạo sao?

“A...” anh hối hận không thôi một quyền đập lên thân cây, bi thương kêu lên, sau đó tựa vào cây cổ thụ, nhắm mắt lại, theo khoé mắt nước mắt hối hận và đau đớn chảy xuống, gương mặt tuấn tú tràn

ngập nước.

Anh siết chặt hai tay không để ý mu bàn tay vì đập mà ra máu, một quyền lại một quyền đập trên cây to, đau đớn lắm lắm: “Mạn Mạn, anh biết lỗi rồi, anh biết lỗi rồi... Tha thứ cho anh được không? Mạn Mạn... tha thứ cho anh...!”

Một mình anh ở trong rừng cây không người, bi thương kêu khóc, một lần lại một lần lầm nhảm sai rồi, thỉnh cầu Lê Hiếu Mạn tha thứ.

Chẳng qua, tình cảm này đã thành hồi ức, thời gian khi đó đã sớm phai nhòa.

.....

“Doris, anh không chạy thoát.”

Lúc này Doris bị ba người Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch chặn lại.

Ngồi trong xe chống đạn ánh mắt Doris lạnh lùng nhìn Long Tư Hạo bên ngoài, môi giương lên một độ cong vừa mỉa hoặc vừa lạnh lùng: “Long thiếu, lần trước anh liên minh điều động toàn bộ nhân tài đến bắt tôi, lần này chỉ có ba người? Anh có quá coi thường Doris tôi không?”

Dứt lời, ánh mắt anh hung ác, chợt phát động xe chống đạn, xông về Long Tư Hạo.

Thấy vậy, Lăng Hàn Dạ nhíu mày nhìn Long Tư Hạo, vẻ mặt cứng lại: “Long thiếu, cẩn thận!”

Đôi mắt Long Tư Hạo u ám nheo lại, ánh mắt tối tăm lạnh thấu

xương nhìn chiếc xe của Doris sắp đụng vào anh, anh không né không tránh, ngay khi xe của Doris sắp tông vào, anh nhún người nhảy lên, thân thủ nhanh nhẹn nhảy lên nóc xe, tốc độ nhanh như gió tấp từ đuôi xe phóng xuống.

Giơ cây súng trong tay lên, nhắm ngay chiếc xe chống đạn của Doris, mặc dù anh bách phát bách trúng, nhưng xe của Doris là xe chống đạn, đạn căn bản không hề ảnh hưởng đến.

Thấy Doris muốn chạy trốn, ánh mắt Long Tur Hạo lăm liệt, để cho Lăng Hàn Dạ ngồi cạnh tài xế, còn anh thì ngồi ở vị trí lái, tự mình lái xe đuổi theo Doris.

Đi ngang qua một tòa Thiên Kiều, ánh mắt Long Tur Hạo run lên, gia tăng tốc độ vọt tới trước mặt xe chống đạn Doris.

Bởi vì xe Doris là loại chống đạn, đạn không ăn thua gì anh, phải bắt anh, buộc anh xuống xe.

Bàn tay Long Tur Hạo trắng nõn nắm chặt tay lái, khí phách bỏ chiếc xe Ferrari màu đen ở cuối, sau đó đạp chân ga, đạt hết tốc độ, chạy đến chiếc xe chống đạn của Doris.

Tiếng va chạm thật lớn, làm Lăng Hàn Dạ ngồi ghế bên cạnh nghiêng về phía trước, khuôn mặt tuấn mỹ suýt đập vào cửa kính.

Khoé môi anh co rút, con mắt liếc nhìn sắc mặt rét lạnh của Long Tur Hạo: “Long thiếu, lần này không bắt được Doris cũng không sao, cậu không cần liều mạng như vậy chứ?”

Con mắt hẹp dài sắc lạnh của Long Tur Hạo nheo lại, đôi mắt lóe lên xơ xác tiêu điều, môi mỏng mím chặt: “Mình sẽ không cho anh ta có cơ hội tổn thương Hiếu Hiếu.”

“Long thiếu, cậu điên rồi, vì Lê Hiếu Mạn đó, cậu thật sự hết thuốc chữa, nói thật, mình vẫn cho rằng người cậu thích nhất vẫn là Sophie... Ai, cậu vừa phải, đừng tông hư xe của mình...”

Lời Lăng Hàn Dạ chưa nói hết, Long Tư Hạo liền tông vào xe Doris, đâm vào hàng rào cầu Thiên Kiều.

Sau đó Tô Dịch cũng đuổi tới chiếc xe của Doris.

Xe chống đạn mặc dù có thể chống chất nổ phòng đạn, nhưng bị hai chiếc xe to đụng với lực lớn vẫn bị biến dạng.

Trong xe Amy đã bị choáng đầu hoa mắt, đôi mắt cô liếc nhìn Doris, lo lắng hỏi: “Thiếu gia, làm sao bây giờ? Bọn họ lại tiếp tục đâm tới, chúng ta nhất định sẽ bị văng đi, phía dưới là quốc lộ chứ không phải sông, nếu chúng ta từ chỗ này văng ra ngoài và rơi xuống...”

Chương 200: Tư Hạo, em chuẩn bị xong rồi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Amy còn chưa nói hết lời, đã bị Doris dùng sức túm lấy cổ áo, ánh mắt rét lạnh liếc nhìn cô ta: “Im miệng cho tôi, cô còn dám nói nhiều thêm một câu, tôi sẽ ném cô từ nơi này xuống.”

Dứt lời, anh ta quay đầu lạnh lùng liếc nhìn Long Tư Hạo, đôi mắt màu hổ phách tràn ngập sát ý, môi hồng âm lãnh cong lên, anh ta nhìn đúng thời cơ, đột nhiên lộn lại phía Long Tư Hạo, không chống cự nữa.

“A...” Amy trong xe thấy vậy, mặc dù là sát thủ đã trải qua huấn luyện, nhưng lúc đối mặt với cái chết, cô ta vẫn kêu thành tiếng bén nhọn.

Mà bởi vì Doris không chống cự, Long Tư Hạo chọt đụng vào, lực đụng quá lớn khiến chiếc xe chống đạn của Doris đâm thẳng về phía rào chắn của cầu vượt, toàn bộ thân xe đâm thẳng vào cầu vượt.

Thân xe lao thẳng về phía trước, chỉ cần đụng nhẹ vào, là cả chiếc xe sẽ rơi ra khỏi cầu vượt.

Long Tư Hạo thấy vậy, anh nheo đôi mắt hẹp dài lạnh thấu xương lại, liếc nhìn Lăng Hàn Dạ, mím chặt môi mỏng: “Xuống xe.”

Nghe vậy, trong lòng Lăng Hàn Dạ có dự cảm xấu, anh ta nhìn về phía anh hỏi: “Long thiếu, anh muốn làm gì? Anh không muốn sống nữa à?”

Long Tur Hạo mím chặt môi lại, đẩy Lăng Hàn Dạ xuống xe, đóng cửa xe, tháo đai an toàn ra, ánh mắt trầm xuống, chợt đánh về phía xe của Doris.

“Bành...”

Theo tiếng vang lớn, xe của Doris bị rơi ra khỏi cầu, mà xe của Long Tur Hạo thì lơ lửng giữa mép cầu.

“Long thiếu...”

“Tur Hạo...”

Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch thấy vậy, đang muốn tiến lên, thì thấy Doris và Amy không bị rơi xuống, hai người bọn họ đang nắm lấy phần hàng rào không bị đụng hư của cầu vượt leo lên.

Lúc đó, khoảng khắc khi Long Tur Hạo đụng vào, Doris đã bắt Amy ra khỏi xe trước khi xe bị rơi ra khỏi cầu vượt, hai người nhảy ra khỏi xe rồi bắt lấy hàng rào.

Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch thấy Doris và Amy không bị rơi ra khỏi cầu vượt, ác liệt nhìn về phía bọn họ: “Các người lại không bị rơi xuống cùng.”

Doris âm lãnh cười, ánh mắt rét lạnh liếc nhìn Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch, anh ta giơ súng lên nhắm vào chiếc xe đang lơ lửng giữa mép cầu vượt, sau khi ngắm bắn chính xác bốn phát, bắn nổ bốn chiếc bánh xe, thì chiếc Ferrari màu đen kia rơi khỏi cầu vượt.

“Long thiếu...”

“Tur Hạo...”

Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch thấy vậy, lo lắng muốn tiến lên, nhưng Doris lại giơ súng lên điên cuồng bắn.

Đột nhiên bị Doris tập kích, Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch nhanh chóng lắc mình núp ở sau xe Tô Dịch.

Bởi vì súng đã được lắp ống giảm thanh, nên không có tiếng súng vang lên, nhưng kính chắn gió của xe Tô Dịch bị “Ầm ầm ầm “ vỡ nát.

Ngay lúc này, điều mà Doris không ngờ tới là, Long Tur Hạo nắm lấy hàng rào của cầu vượt, anh nhanh nhẹn nhảy lên, giơ súng trong tay lên, từ mặt bên bắn trúng tay của Doris, sau đó lại bắn trúng chân anh ta.

Lúc anh ta còn chưa kịp phản ứng, anh lắc mình tiến lên, ngắm thẳng súng vào đầu anh ta.

“Thiếu gia...”

Amy thấy vậy, đang muốn tiến lên, bị Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch chế trụ.

Doris thấy Long Tur Hạo không bị rơi xuống cầu vượt theo chiếc Ferrari màu đen kia, trong đôi mắt màu hổ phách của anh ta không có quá nhiều kinh ngạc, dù sao anh ta và Amy đều có thể thoát thân trong lúc nguy cấp đó, lấy thân thủ hạng no.1 của Long Tur Hạo, thì sao có thể gặp nguy hiểm?

Lần này là anh ta khinh địch, bị anh bắt lần thứ hai, coi như là anh ta phục anh, tuy nhiên, anh ta sẽ không nhận thua.

Anh ta không phản kháng, chỉ dùng ánh mắt rét lạnh liếc nhìn Long Tur Hạo, môi hồng đào âm lãnh cong lên: “Long thiếu, không tệ, anh lại có thể bắt được Doris tôi lần thứ hai, xem ra, cả đời này tôi đều phải coi anh là kinh địch rồi.”

Lăng Hàn Dạ dùng ánh mắt sắc bén nhìn Doris, nhưn mày liếc nhìn Long Tur Hạo, hỏi: “Nếu bắt được anh ta, cậu định làm gì? Giao cho cảnh sát quốc tế?”

Long Tur Hạo nâng mắt lên, lạnh lùng nhìn Doris, môi mỏng mím chặt: “Lần này tôi muốn đích thân bỏ tù anh ta.”

Tô dịch nghe vậy, kinh ngạc liếc nhìn Long Tur Hạo, sau đó anh nói: “Tur Hạo, trực tiếp dẫn độ giao Doris cho cảnh sát quốc tế, hoặc là liên lạc với cảnh sát Châu Âu không được sao, cậu cần gì phải đích thân ra tay?”

Ánh mắt của Long Tur Hạo trầm xuống, ánh mắt sâu thẳm: “Tôi phải tự mình nhìn anh ta bị giam vào ngục.”

Chương 201: Tư Hạo, em chuẩn bị xong rồi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ba ngày sau

Liên tục ba ngày không liên lạc được với Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn không ngừng lo âu trong lòng, ba ngày, cô không đến công ty, một mực ở căn hộ chờ anh.

Đặc biệt là, khi cô nhìn thấy tin tức đầu tiên liên quan tới tai nạn ở cầu vượt, cô nhận ra xe của Doris, trong lòng lại càng lo âu hơn, sợ Long Tư Hạo xảy ra chuyện, cũng may là tin tức nói xe rơi xuống là xe không, không có ai thương vong.

Cô gọi điện thoại cho Lạc Thụy đến n lần, chắc chắn Long Tư Hạo không có chuyện gì, nhưng lúc cô hỏi anh ta tung tích của Long Tư Hạo, anh ta chỉ nói là anh đang làm chuyện rất quan trọng, nhưng lại không nói cụ thể.

Cũng khoảng thời gian này, ngày nào Hoắc Vân Hy cũng đều gọi cho cô mấy chục cuộc điện thoại, nhưng cô không nhận cuộc gọi nào cả, chỉ gửi cho anh ta một cái tin nhắn, bảo lúc nào anh ta đồng ý ly dị thì hãy liên lạc lại với cô.

Ngoài điện thoại của Hoắc Vân Hy gọi tới, bởi vì Lâm Mạch Mạch nhìn tin tức liên quan tới có dấu vết súng đạn và vết máu ở vùng ngoại ô bỏ hoang, trong tin tức tuôn ra chuyện phu nhân Tổng tài của tập đoàn Hoắc thị bị bắt cóc, cô ấy lo lắng lập tức gọi điện thoại tới

hỏi cô có bị thương không.

Lê Hiếu Mạn nói rõ tình huống cụ thể với cô ấy, cô ấy chắc chắn là cô không sao thì mới yên tâm.

...

Lúc này, Lê Hiếu Mạn đang ngồi ở trên ghế sa lon, đã qua ba ngày, Long Tur Hạo còn chưa trở lại, cô cầm điện thoại di động lên, gọi điện thoại cho anh lần nữa, nhưng điện thoại của anh đang ở trạng thái tắt máy.

Cô cầm chặt điện thoại di động trong tay, rũ mắt xuống, trong đôi mắt tràn đầy bi thương và tịch mịch, khóe mắt dần trở nên ươn ướt, tại sao điện thoại di động của anh không phải không gọi được thì là trạng thái tắt máy?

Rốt cuộc thì anh đã đi làm chuyện gì?

Trong ba ngày qua cô chưa từng mãnh liệt nghĩ đến anh như lúc này, mấy ngày nay anh không ở bên cạnh, với cô, một ngày trôi qua như bằng một năm, thời thời khắc khắc đều ở trong trạng thái trông đợi anh xuất hiện.

Là từ khi nào thì cô bắt đầu lệ thuộc và không thể rời bỏ anh như vậy?

Cô cắn chặt môi dưới, ôm theo tâm trạng lo lắng, gọi tới lần nữa, lần này lại thông.

Trái tim cô kích động chưa từng có, giọng nói mang theo sự chất vấn, nức nở, ủy khuất: “Tur Hạo, anh đã đi đâu rồi? Tại sao không nghe điện thoại? Vì sao điện thoại không gọi được?”

Đầu bên kia yên lặng mấy phút, rồi truyền tới giọng nói trầm thấp quen thuộc: “Hiểu Hiểu...”

Nghe thấy từ “Hiểu Hiểu” này, nước mắt của Lê Hiểu Mạn như bị vỡ òa xuống: “Tur Hạo, em nhớ anh.”

Lần đầu tiên, cô thản nhiên thổ lộ tiếng lòng với Long Tur Hạo.

Đầu bên kia lại yên lặng mấy phút, sau đó truyền tới giọng nói trầm thấp mà có hơi kích động: “Hiểu Hiểu, em vừa mới nói gì? Lặp lại lần nữa.”

“Em...”

Lê Hiểu Mạn đang muốn lên tiếng, giọng nói trầm thấp của Long Tur Hạo đã truyền tới lần nữa: “Hiểu Hiểu, trước chờ anh đã, anh muốn em nói ở ngay trước mặt anh.”

Long Tur Hạo vừa dứt lời, chuông cửa đã vang lên.

Lê Hiểu Mạn cau mày lại, cầm điện thoại di động nói: “Tur Hạo, chờ em, đừng treo máy, có người nhấn chuông cửa.”

Không nghe thấy tiếng đáp lại của Long Tur Hạo trong điện thoại, cô dừng lại, cầm điện thoại di động đi tới trước cửa phòng, đưa tay kéo cửa phòng ra, sau khi thấy người đàn ông tuấn mỹ đứng ở cửa phòng, cô chột sững sốt, điện thoại di động trong tay cũng tuột xuống đất.

“Tur... Tur Hạo... Tại sao lại là anh?”

Long Tur Hạo chăm chú nhìn Lê Hiểu Mạn, ánh mắt nhu hòa mà thâm

tình, trong đôi mắt tràn đầy nhớ nhung, môi mỏng cong lên, anh trầm thấp nói: “Không phải anh thì còn có thể là ai? Em lặp lại lời vừa nãy lần nữa đi.”

“Tur Hạo...” nước mắt của Lê Hiểu Mạn không ngừng rơi xuống, rồi cô nhào vào trong ngực Long Tur Hạo, nức nở nói: “Tur Hạo, em nhớ anh, nhớ anh muốn chết.”

Vì lời này của cô mà cả người Long Tur Hạo chột chân động, anh vươn hai tay ra, ôm chặt lấy cô, môi mỏng kề sát bên tai cô: “Hiểu Hiểu, anh cũng nhớ em, rất nhớ rất nhớ.”

Anh ôm lấy eo nhỏ của cô, vừa triền miên hôn cô, vừa kéo cô tiến vào trong phòng, rồi vươn một tay ra khép cửa phòng lại.

“Hiểu Hiểu, chuẩn bị xong chưa?” Long Tur Hạo khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng của cô, ánh mắt sáng quắc liếc nhìn cô.

Lê Hiểu Mạn thở hổn hển, hàng lông mi dài hơi run rẩy, đôi mắt trong veo như nước mê ly liếc nhìn anh, giọng nói khàn khàn mà kiên định: “Tur Hạo, em chuẩn bị xong rồi.”

Cô vừa dứt lời, Long Tur Hạo đã vội vàng, vồ lấy đôi môi của cô.

Rốt cuộc thì cô đã hoàn toàn thuộc về anh, một khi trái tim đã bị đè nén thật lâu của anh bùng nổ, thì khó mà có thể tự kiềm chế được.

Chương 202: Ái phi, để trẫm phục vụ nàng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Gần như giăng co một đêm, lúc Lê Hiểu Mạn tỉnh lại, trời đã sớm sáng choang, ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua rèm cửa sổ sát đất chiếu vào, chiếu cả phòng đều ngập tràn trong ánh sáng vàng, ấm áp mà tốt đẹp.

Toàn thân như bị vật nặng cán qua vậy, cô hơi nâng mi mắt lên, mở mắt liếc nhìn người đàn ông tuấn mỹ bên cạnh còn chưa tỉnh ngủ.

Khuôn mặt như được các vị thần chạm khắc, anh khí giữa hai lông mày, lộ ra bất phàm. Sống mũi cao, dốc như đỉnh núi, đôi môi dày mỏng vừa phải, nét môi ưu mỹ tràn đầy sức dụ dỗ, hơi thở đều đều, uyển chuyển như bản nhạc, hàng lông mi dày như rèm ngọc khẽ run run, tựa như một giây kế tiếp sẽ tỉnh lại vậy. Khuôn mặt đang ngủ hoàn mỹ mà mị hoặc, toàn bộ đường nét đều được phủ lớp ánh mặt trời vàng óng ả, khiến cho các đường nét càng thêm thúy hơn, tản ra ánh sáng vàng, đôi mắt sáng, càng như đang khắc họa khuôn mặt tuấn mỹ của anh thành một bức họa, khiến cho người ta không rời mắt ra được.

Chỉ nhìn anh như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn đã lộ ra nụ cười dịu dàng và hoàn mỹ, cô không nhịn được đưa ngón tay nhỏ nhắn ra, phác họa đường nét mi mắt của anh, cuối cùng ngón tay dừng lại như cắm rễ ở trên môi anh.

Cô như kẻ trộm vậy, lưu luyến hấp thu hơi thở mát lạnh của anh, trộm

hôn lên bờ môi của anh.

Sau đó, cô ngồi dậy muốn xuống giường, sau lưng liền truyền tới giọng nói trầm thấp mà khàn khàn mê người của Long Tur Hạo: “Hiểu Hiểu, em không có đạo đức, trộm hôn anh rồi muốn đi sao?”

Một giây kế tiếp, tay của Long Tur Hạo khẽ dùng sức, lưng cô liền đổ vào trong ngực anh.

“Hiểu Hiểu, anh đã hoàn toàn là người của em rồi, em phải phụ trách.”

Lỗ tai của cô dần nóng lên, tê tê dại dại, Lê Hiểu khẽ chớp chớp mắt, bàn tay nhỏ bé muốn đẩy anh ra quạt gió cho bớt nóng, nhưng lại không có lực.

Cô nghịch ngợm trừng mắt nhìn anh: “Phụ trách cái gì? Em vẫn là người của anh mà! Cho nên, huề nhau.”

“Huề nhau?” Long Tur Hạo híp đôi mắt hẹp dài lại, khẽ cắn lên rái tai trắng như ngọc của cô, lúc cô thấy đau cau mày lại, anh lại hôn lên tóc mai gò má của cô, trầm khàn nói: “Hiểu Hiểu, anh lại là lần đầu tiên.”

Lê Hiểu Mạn khẽ nướn mày, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên, cô trợn mắt nhìn anh nói: “Không chỉ có anh là lần đầu tiên, em vẫn là...”

Nói đến đây, cô nghĩ đến biểu hiện tối hôm qua của anh, nheo mắt lại liếc nhìn anh: “Anh mà là lần đầu tiên á? Lần đầu tiên có thể biểu hiện tốt như vậy...”

Cô đột nhiên im lặng, lúc nói đến chữ “Tốt” này cô nói rất nhỏ tiếng, nhưng nhìn ánh mắt của Long Tur Hạo sáng lên, đáy mắt tràn đầy ý

cười, cũng biết là chắc chắn anh đã nghe thấy.

“Hiểu Hiểu, xem ra em rất hài lòng với biểu hiện tối hôm qua của anh.” Long Tư Hạo tràn đầy ý cười nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt như thiêu như đốt liếc nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm lóe lên ‘ý nghĩ xấu’:
“Hiểu Hiểu, nghe nói tập thể dục buổi sáng giúp rèn luyện thân thể, chúng ta thử đi?”

Lê Hiểu Mạn chống tay lên ngực anh, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng ran lên, đỏ như sắp nhỏ ra máu vậy.

Thấy cô xấu hổ, Long Tư Hạo thu hồi nụ cười tinh nghịch lại, ánh mắt nóng bỏng liếc nhìn cô, môi mỏng nhẹ mân: “Để trẫm tới phục vụ nàng, Hửm?”

Dứt lời, anh mở mắt lên đôi môi căng mọng của cô.

Lê Hiểu Mạn thấy anh nói đến từ “Trẫm” mà cảm thấy buồn cười, đôi tay mảnh khảnh vòng qua ôm lấy cổ anh, dịu dàng nói: “Vậy làm phiền Hoàng thượng.”

“Ha ha...” Long Tư Hạo cũng bị trêu chọc mà cười ra tiếng, không ngờ Hiểu Hiểu nhà anh lại khả ái như vậy, đôi mắt hẹp dài tràn đầy ý cười, ánh mắt nhu hòa thâm tình liếc nhìn cô: “Hiểu Hiểu, nàng thật sự là ái phi của trẫm.”

Anh cúi đầu xuống sâu hôn lên đôi môi của cô...

Phòng ngủ nhanh chóng tràn ngập không khí mập mờ, vận động buổi sáng mở màn...

Hai người “Ăn no thỏa mãn” ở trên giường, rồi lại vào phòng tắm tắm yên ương, tiếp tục một phen dày vò, sau khi ăn mặc chỉnh tề đã

khoảng mười một giờ.

Chương 203: Ái phi, để trẫm phục vụ nàng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong phòng khách, Lê Hiểu Mạn cảm thấy đau nhức toàn thân, hai chân như nhũn ra, cô ngồi lồm đồm ở trên ghế sa lon xem ti vi, ửng đỏ trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan, Long Tư Hạo đang ở trong phòng bếp bận bịu làm bữa ăn sáng cho hai người.

Nghe thấy tiếng trong phòng bếp truyền tới, Lê Hiểu Mạn nở nụ cười, trong lòng cảm thấy ngọt ngào như là ăn mật vậy, lớn như vậy, đến bây giờ cô chưa từng cảm thấy hạnh phúc như vậy.

Hạnh phúc tới quá nhanh, khiến cô hơi có cảm giác mất mát, sợ có một ngày lại đột nhiên mất đi hạnh phúc.

Long Tư Hạo quá ưu tú, lúc này người ưu tú như anh lại hạ mình làm đồ ăn cho cô ở trong phòng bếp, người đàn ông ưu tú như anh hẳn là thích hợp với người phụ nữ tốt hơn đi!

Mà cô, cho dù cô chưa từng kết hôn, lấy thân phận bối cảnh của cô cũng không xứng với anh, huống chi bây giờ cô còn chưa ly dị với Hoắc Vân Hy. Cô cứ chung một chỗ với Long Tư Hạo như vậy, khiến cô luôn cảm thấy, ủy khuất anh.

Long Tư Hạo làm xong đồ ăn ở trong phòng bếp, anh bung bữa sáng lên đến phòng ăn, thấy cô nhíu mày ngồi ở trên ghế sa lon, anh rảo bước đi tới trước mặt cô, ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay ôm cô vào trong ngực, khẽ tỳ cằm lên trán cô, đôi mắt hẹp dài nhìn cô mang

theo sự đau lòng: “Hiểu Hiểu, sao vậy? Nơi đó còn đau à?”

Biết anh nói “Nơi đó” là nơi nào, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn vốn đã đỏ ửng lại càng đỏ hơn.

Cô vòng hai tay ôm lấy cổ anh, ngược mắt lên nhìn anh thật sâu: “Tur Hạo, anh cảm thấy ủy khuất không?”

Long Tur Hạo khẽ nhướn mày, ánh mắt nhu hòa thâm tình liếc nhìn cô: “Vì sao ái phi lại hỏi như thế? Vì sao trẫm phải cảm thấy ủy khuất?”

“A a...” Lê Hiểu Mạn cong môi lên cười, tay nhỏ nghịch ngợm nheo cái mũi cao ngất của anh, nhướn mày nói: “Tiểu nữ đã kết hôn, Hoàng thượng và tiểu nữ chung một chỗ, không được làm phu quân yêu quý của tiểu nữ, hoàng thượng không cảm thấy ủy khuất sao?”

Long Tur Hạo nhẹ hôn lên trán và lên môi của cô, tỳ trán mình vào trán cô, ngón tay thon dài khẽ nâng cằm của cô lên, giọng nói trầm thấp rõ ràng: “Vì vậy, ái phi phải nhanh hưu phu quân của nàng đi, để cùng kết duyên phu thê với trẫm...”

Nói đến đây, Long Tur Hạo dừng lại, anh càng thâm tình liếc nhìn cô: “Hiểu Hiểu, phân chia tài sản tương đối phiền toái và tốn nhiều thời gian, em không cần tài sản nữa, chồng tương lai của em có tiền.”

“Chồng tương lai?” Lê Hiểu Mạn nhíu mày, ánh mắt nghi ngờ liếc nhìn Long Tur Hạo.

Long Tur Hạo híp đôi mắt hẹp dài lại, nhẹ nhàng búng lên trán của cô, ánh mắt sáng quắc liếc nhìn cô: “Làm sao? Ái phi đoạt lấy trẫm, còn không muốn phụ trách?”

“Em đói.” Lê Hiếu Mạn tức giận trợn mắt nhìn anh, anh mở miệng ra đã ái phi thể này ái phi thể kia, giống như cô đã gả cho anh vậy.

Cô đi ra từ trong ngực anh, cô đứng lên, rồi lui về phía sau hai bước, mới cười tươi như hoa nhìn anh: “Hoàng thượng, sau khi ly dị tiểu nữ chưa từng nghĩ tới sẽ lại lập gia đình! Em đói rồi, đi dùng bữa thôi.”

Dứt lời, cô trực tiếp đi về phía phòng ăn.

Đợi cô ngồi xuống ghế cạnh bàn ăn, Long Tư Hạo mới ngồi xuống ở đối diện cô, anh nhìn chăm chăm vào cô, sắc mặt trầm xuống: “Hiếu Hiếu, em nói thật? Sau khi ly dị quyết định không kết hôn nữa?”

Ánh mắt của anh quá mức sắc bén, Lê Hiếu Mạn không dám nghênh đón tầm mắt của anh, cô hơi rũ mắt xuống, mỉm cười nói: “Tư Hạo, anh rất ưu tú, chắc đối tượng kết hôn của anh phải ưu tú...”

“Người phụ nữ chiếm hữu lần đầu tiên của anh mới là đối tượng kết hôn của anh.” Long Tư Hạo đột nhiên lên tiếng, cắt đứt lời của Lê Hiếu Mạn, giọng nói trầm thấp rõ ràng trở nên nghiêm túc hơn.

Nghe anh nói vậy, Lê Hiếu Mạn rũ mắt xuống, bởi vì cảm thấy ánh mắt Long Tư Hạo nhìn cô càng ngày càng sắc bén, ánh mắt kia giống như lưỡi dao sắc bén muốn cắt cô ra vậy, ngấm vào chỗ sâu nhất trong linh hồn cô, cô không nói nữa, chỉ chậm rãi ăn sáng.

Không phải cô không muốn kết hôn với anh, chẳng qua là cuộc hôn nhân thất bại với Hoắc Vân Hy, đã khiến cho cô sợ kết hôn, sợ Long Tư Hạo cũng sẽ giống như Hoắc Vân Hy vậy, sau khi kết hôn với cô thì thay đổi.

Đều nói đàn ông sau khi kết hôn sẽ trở nên không giống trước kia,

những lời này nhất định là có căn cứ.

Trước khi lấy được thì nâng niu tìm mọi cách lệ thuộc vào, sau khi lấy được thì dùng mọi cách để tổn thương!

Dĩ nhiên, cô tin tưởng Long Tư Hạo không phải là người như vậy, chỉ là sau khi ly dị rồi kết hôn lần nữa, cô cần phải có dũng khí và lòng tin cực lớn.

Long Tư Hạo thấy cô không lên tiếng, cũng không hỏi cô chuyện kết hôn sau khi ly dị nữa, cuộc hôn nhân thất bại giữa cô và Hoắc Vân Hy đã tạo cho cô tổn thương rất lớn, vì vậy cô mới sợ hôn nhân, không tin vào hôn nhân, anh biết những điều này, anh không nên quá nóng lòng, anh hẳn nên cho cô thêm thời gian.

Ánh mắt của anh dần nhu hòa hơn, anh ngồi ở bên cạnh cô, duỗi cánh tay dài ra, ôm cô ngồi ở trên đùi mình: “Hiểu Hiểu, em đã là người của anh, đời này em cũng trốn không thoát đâu, để anh đút cho em, há miệng nào.”

!!

Chương 204: Hiểu Hiểu, mẹ muốn gặp con (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh, thấy ánh mắt nhu hòa của anh, cô hơi rĩ mi mắt xuống, vẫn ngoan ngoãn há miệng ra.

...

Sau khi ăn xong, Lê Hiểu Mạn vốn muốn thu dọn bát đĩa đi rửa, Long Tư Hạo lấy lý do cô “Mệt mỏi một đêm” bảo cô đi nghỉ trước đi.

Lúc này, cô ngồi ở trên ghế sa lon, đôi mắt trong veo như nước luôn liếc nhìn về phía phòng bếp, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, mới kéo tầm mắt của cô từ phòng bếp trở lại.

Cô thấy là một số xa lạ, cô hơi do dự, rồi mới nhận.

“Chị...” Giọng nói trong điện thoại truyền tới khiến cô nhất thời không muốn nghe.

Chỉ nghe thấy tiếng “Chị” này, Lê Hiểu Mạn đã biết điện thoại là Hạ Lâm gọi tới, cô đang muốn cắt đứt, Hạ Lâm đã nói: “Chị, em muốn gặp chị, chị có thể tới quán cà phê Carnot hay không?”

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, ánh mắt dần lạnh lùng đi, cô lạnh lùng nói: “Đừng gọi tôi là chị, tôi không có bất kỳ quan hệ gì với cô, còn nữa, tôi bề bộn nhiều việc, không rảnh gặp cô.”

Giọng nói của Hạ Lâm dần lạnh đi: “Chị không dám tới gặp em là sợ sao? Chị dám làm mà không dám nhận sao?”

Giọng nói của Lê Hiếu Mạn lạnh thấu xương: “Hạ Lâm, tôi làm chuyện gì mà không dám nhận?”

“Hừ... Chị, chị thật sự biết giả bộ hả? Chị dám nói không phải là chị công bố những bức ảnh kia? Lê Hiếu Mạn, tôi không ngờ rằng, cô lại hèn hạ như vậy, vì vụ khống tôi và Vân Hy, vì tạo tác động tiêu cực cho Hoắc thị, cái gì cô cũng làm được?”

“Ồ điên, tôi làm cái...” Lê Hiếu Mạn còn chưa nói hết lời, đã bị Long Tur Hạo đi tới đoạt lấy điện thoại di động, sau đó trực tiếp cắt đứt.

Thấy vậy, cô ngược mắt lên không hiểu liếc nhìn anh.

Long Tur Hạo nâng mắt lên, thâm trầm liếc nhìn cô: “Hiểu Hiểu, sau này không cần nhận điện thoại của người phụ nữ này, anh không hy vọng tâm tình của em sẽ bị cô ta làm ảnh hưởng.”

Lê Hiếu Mạn liếc nhìn anh gật đầu, nâng mi mắt liếc nhìn anh hỏi: “Vậy buổi chiều anh còn phải đến công ty sao?”

Long Tur Hạo nhìn cô chăm chú, áp người cô lên trên ghế sa lon sang trọng, anh nhìn cô mập mờ, môi mỏng hôn lên đôi môi căng mọng của cô, giọng nói dần khàn khàn đi: “Làm sao? Hiểu Hiểu, có phải muốn ép khô anh hay không?”

Lúc nói câu sau cùng, anh cắn vào rái tai cô để nói.

Thấy anh lại không đứng đắn, Lê Hiếu Mạn đưa tay ra đẩy anh, cô trợn mắt nhìn anh nói: “Ai muốn ép khô anh? Em chỉ hỏi mà thôi.”

Long Tur Hạo nhìn cô thật sâu, ánh mắt nóng bỏng mà thâm tình: “Hiểu Hiểu, anh không muốn rời khỏi bên cạnh em, một phút cũng không muốn.”

Lê Hiểu Mạn bị ánh mắt quá mức nóng bỏng của anh nhìn mà sắp hòa tan theo, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dần ửng đỏ lên: “Nhưng chúng ta không thể không làm gì cả, mà luôn mắt lớn trừng mắt nhỏ như vậy?”

Ánh mắt của Long Tur Hạo càng trở nên mập mờ, dục vọng như rục rịch bắt đầu dâng lên, giọng nói khàn khàn mê người: “Hiểu Hiểu, em đang ám chỉ chúng ta hẳn nên làm chút chuyện gì sao? Hửm?”

Dứt lời, bàn tay của anh bắt đầu đốt lửa khắp nơi ở trên người cô.

Ngay lúc hai người hôn sâu mà nồng nhiệt, điện thoại di động của Lê Hiểu Mạn rất không hợp thời vang lên lần nữa.

“Tur Hạo...” Lê Hiểu Mạn hé mở đôi mắt ngập nước, khế đẩy Long Tur Hạo ra: “Em xem là ai gọi?”

Long Tur Hạo rời khỏi môi của cô, đưa điện thoại di động cho cô, nhưng vẫn nằm ở trên người cô như cũ, anh nóng bỏng hôn vào cằm cổ trắng nõn của cô.

Ánh mắt của Lê Hiểu Mạn rơi vào trên điện thoại di động, thấy người gọi điện thoại tới lại là mẹ mình, cô ngẩn ra, sau đó cô lập tức đẩy Long Tur Hạo đang nằm ở trên người hôn cô ra.

Mà bởi vì Long Tur Hạo nhất thời không có phòng bị, bị cô đẩy ra, suýt nữa là ngã ngòì xuống dưới đất, cũng may là anh dang hai tay chống ở trên sàn nhà, mới không đặt mông ngòì xuống.

Anh sáng quắc liếc nhìn Lê Hiếu Mạn, gương mặt tuấn mỹ trầm xuống: “Hiểu Hiểu...”

“Suyt!” Lê Hiếu Mạn như có tật giật mình mà làm động tác tay suyt với Long Tư Hạo, hạ thấp giọng nói: “Mẹ em gọi.”

Dứt lời, cô nghe điện thoại, giọng nói không che giấu được mừng rỡ: “Mẹ...”

Nhận được điện thoại của Lê Tố Phương, ngoài mừng rỡ ra cô còn hơi kinh ngạc, cô đã không nhớ bao lâu rồi mẹ không gọi điện cho cô.

Đặc biệt là một năm qua, mỗi lần cô gọi điện thoại cho bà, không phải là bà không tiếp, thì dùng thái độ lãnh đạm, chứ đừng nói là gọi cho cô.

Cô trở về gặp bà, bà cũng đóng cửa không gặp, thậm chí là không cho phép cô trở về gặp bà nữa.

Đầu điện thoại bên kia trầm mặc một hồi, mới truyền tới giọng nói hơi có vẻ tang thương mà mệt mỏi của Lê Tố Phương: “Hiểu Hiểu, mẹ muốn gặp con.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn vui mừng trong lòng, lập tức nói: “Được, con sẽ về ngay lập tức.”

“Không cần, con nói địa điểm đi, mẹ sẽ ra chỗ đó chờ con.”

Thái độ của Lê Tố Phương hơi không lạnh không nóng, Lê Hiếu Mạn cau mày lại, rồi nói: “Được rồi, vậy mẹ đến nhà hàng Phú Bình cách nhà chúng ta không xa chờ con, con sẽ đến ngay lập tức.”

Chương 205: Hiểu Hiểu, mẹ muốn gặp con (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi cúp điện thoại, đôi mắt của Lê Hiểu Mạn tràn ngập ưu thương, cô không hiểu, nếu mẹ cô muốn gặp cô, tại sao ngay cả cửa nhà cũng không để cho cô vào?

Long Tư Hạo thấy sau khi cô nhận điện thoại xong, thì mặt đầy ưu sầu, đôi tay anh nhẹ bưng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, đôi mắt hẹp dài khóa chặt vào cô, ánh mắt tràn đầy đau lòng: “Sao vậy? Ai chọc ái phi của trẫm mất hứng?”

Lê Hiểu Mạn che giấu bi thương trong mắt, trợn mắt nhìn Long Tư Hạo: “Ai là ái phi của anh?”

“Không phải ái phi thì chính là ái thê.” Long Tư Hạo nhu hòa liếc nhìn cô: “Không phải nói anh là phu quân yêu quý của em sao? Anh là phu quân của em, em là thê tử của anh.”

Lê Hiểu Mạn cô rút khóe miệng, cô nâng mi mắt liếc nhìn anh: “Mẹ em muốn gặp em, bây giờ em muốn đi ra ngoài, anh phải đến công ty hay là...”

“Anh đưa em đi.” Long Tư Hạo nhìn cô nói xong, thì kéo cô đứng lên: “Đi thay quần áo trước.”

Lê Hiểu Mạn thấy anh muốn đưa cô đi, cô nhướn mày liếc nhìn anh: “Anh không cần đến công ty sao?”

Long Tur Hạo ôm cô vào trong ngực, thâm tình nhìn cô: “Chuyện của em nặng hơn tất cả, đi thay quần áo trước.”

Anh coi cô quan trọng như vậy, trong lòng Lê Hiểu Mạn dâng lên nỗi xúc động, cô tựa vào trong ngực anh, khoe môi khẽ cong lên nụ cười: “Tur Hạo, cảm ơn anh đã tốt với em như vậy.”

Long Tur Hạo ôm cô thật chặt, đôi mắt hẹp dài tràn ngập thâm tình: “Nha đầu ngọc, đối tốt với em là điều mà cả đời này anh muốn làm nhất, cũng là chuyện hạnh phúc nhất đời anh.”

Lê Hiểu Mạn cảm thấy chóp mũi đau xót, hốc mắt dần ê ẩm, hai tay mảnh khảnh ôm anh thật chặt, chỉ có ở trước mặt anh, cô mới cảm thấy mình là người may mắn nhất hạnh phúc nhất trên đời này.

Bởi vì anh đã coi cô thành chí bảo để yêu thương.

.....

Rolls Royce Phantom dừng lại ở bên ngoài nhà hàng Phú Bình, trong xe Long Tur Hạo tự mình cởi đai an toàn ra cho Lê Hiểu Mạn, anh nhu hòa nhìn cô: “Cần anh cùng em đi vào không?”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh chăm chú, cô khẽ nâng mắt cười: “Tur Hạo, không cần, nếu anh còn có việc thì có thể đi trước đi, lát nữa em sẽ đón xe trở về.”

Long Tur Hạo thâm trầm nhìn cô, năm ngón tay thon dài vùi vào giữa mái tóc quăn của cô, anh cúi đầu xuống hôn lên bờ môi căng mọng của cô: “Đi vào trước đi, anh sẽ chờ em.”

“Vâng!” Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh rồi gật đầu, sau đó cô đẩy cửa xe

ra xuống xe, đi vào nhà hàng Phú Bình.

Ở trong phòng ăn, vị trí cạnh cửa sổ, Lê Hiếu Mạn nhìn thấy mẹ cô Lê Tố Phương, nhưng làm cô không nghĩ tới là, ngoài mẹ cô ra, còn có Hoắc Vân Hy.

Nhìn qua, mẹ cô rất tiều tụy, mới hơn bốn mươi tuổi, mà giống như hơn năm mươi tuổi vậy, dường như bà đã già đi rất nhiều. Đặc biệt là, giữa hai lông mày của bà lộ ra nỗi buồn, khiến Lê Hiếu Mạn đau lòng.

Cô đang muốn đi lên trước, Hoắc Vân Hy đã tiến lên đón trước.

Mới mấy ngày không gặp, dường như anh ta cũng tiều tụy hơn, hàng lông mày luôn nhíu chặt, trên cằm lún phún râu khiến khuôn mặt tuấn tú của anh ta nhiều thêm mấy phần chán chường, không còn vẻ hăm hở như xưa.

“Mạn Mạn...” ánh mắt của Hoắc Vân Hy lộ ra ý cười, anh ta đi tới trước mặt cô, nhìn chăm chăm vào cô.

Lê Hiếu Mạn nheo mắt lại, ánh mắt khinh thường liếc anh ta, lạnh lùng nói: “Tại sao anh lại ở chỗ này?”

Sự lạnh lùng của cô là cây gai trong lòng Hoắc Vân Hy, đâm nhói trái tim anh ta, đôi mắt của anh ta nùng đậm bi thương: “Mạn Mạn, em dọn đi đâu vậy? Tại sao anh không tìm được em? Tại sao không nhận điện thoại của anh? Em có biết, anh rất nhớ em hay không? Cùng anh trở về đi, được không? Chúng ta bắt đầu lại.”

Nghe những lời này của anh ta, đáy lòng của Lê Hiếu Mạn lại không gợn chút sóng nào, cô lười nhìn anh ta lâu hơn, vượt qua anh, trực tiếp đi tới trước mặt mẹ cô, vừa muốn gọi mẹ, mẹ cô lại quỳ xuống

trước mặt cô.

“Mẹ, mẹ làm gì vậy?” Lê Hiếu Mạn bị hành động đột ngột của Lê Tố Phương làm cho sợ hãi lui về phía sau một bước dài, sau đó cô tiến lên muốn đỡ bà dậy, bà lại không chịu đứng lên.

Hoắc Vân Hy thấy Lê Tố Phương đột nhiên quỳ xuống trước mặt Lê Hiếu Mạn, cũng kinh ngạc.

Anh ta đi lên phía trước, giúp Lê Hiếu Mạn đỡ bà: “Mẹ, mẹ làm gì vậy? Có lời gì thì cứ đứng lên nói?”

Hành động này của Lê Tố Phương dẫn tới sự chú ý của những người khác trong nhà hàng, bọn họ đều tò mò nhìn sang.

“Mẹ, có chuyện gì thì mẹ cứ đứng lên rồi nói, không được sao? Mẹ như vậy là muốn cho con tổn thọ sao? Mẹ không đứng lên nữa, con cũng quỳ.” Lê Hiếu Mạn lo lắng liếc nhìn Lê Tố Phương, rồi làm bộ muốn quỳ xuống.

Lê Tố Phương thấy vậy, lúc này mới đứng lên, ánh mắt bà nhìn Lê Hiếu Mạn cực kỳ phức tạp, thần sắc ngưng trọng nói: “Mạn Mạn, mẹ có chuyện muốn cầu con, con có thể đáp ứng mẹ hay không?”

“Mẹ, mẹ ngồi xuống trước đã.” Lê Hiếu Mạn kéo Lê Tố Phương ngồi xuống, nhìn bà chăm chú, cau mày nói: “Mẹ, con cũng không phải là người ngoài? Tại sao phải nói cầu? Bất kể là mẹ có chuyện gì, con cũng sẽ đáp ứng mẹ.”

“Vậy thì tốt.” Lê Tố Phương nghe cô nói như vậy, khuôn mặt tái nhợt lưu đầy dấu vết của thời gian hiện lên nụ cười, như trút được gánh nặng nói: “Mạn Mạn, vậy con có thể không tố cáo cậu con không? Mẹ biết cậu con bắt cóc con, là cậu ấy không đúng, cậu ấy đã biết lỗi rồi,

mẹ cầu xin con, bỏ qua cho cậu ấy được không?”

Lê Hiếu Mạn hơi không hiểu gì mà nhìn Lê Tố Phương: “Mẹ, cái gì mà bỏ qua cho cậu? Cậu bị làm sao? Con không làm gì cậu cả?”

Lê Tố Phương lại lo lắng nhìn cô, nhíu chặt mày lại: “Mạn Mạn, bởi vì bắt cóc con, cậu con bị bắt lại, nghe nói bị xử mười lăm năm tù.”

Lê Tố Phương nói xong lời cuối cùng, trong lời nói mang theo nước nở.

“Cái gì?” bởi vì những lời này của bà, Lê Hiếu Mạn mở lớn hai mắt, kinh ngạc không thôi, nghi ngờ liếc nhìn mẹ mình: “Làm sao lại bị xử lâu như vậy?”

Lúc này, giọng nói khiêu khích của Hoắc Vân Hy vang lên ở sau lưng cô: “Mạn Mạn, hẳn là em nên hỏi thử Long Tư Hạo, cậu ruột của em vào tù, vốn chỉ bị xử mấy năm mà thôi, nhưng bây giờ lại biến thành mười lăm năm, có thể đây đều là kiệt tác của anh ta, anh ta chỉ vui đùa với em mà thôi, em đừng bị anh ta lừa, có một việc, em nhất định còn không biết, anh ta có vị hôn thê, hơn nữa, anh ta còn phức tạp hơn so với tưởng tượng của em nhiều, anh ta đến gần em là mang mục đích đấy.”

Chương 206: Quyết tuyệt, tôi không yêu anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong lòng Lê Hiểu Mạn đang hướng về Long Tư Hạo, nghe lời Hoắc Vân Hy nói cô liền đứng lên, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, anh đã đủ làm cho tôi chán ghét rồi, anh là đàn ông mà như người đàn bà lấm mồm ở sau lưng nói xấu người khác, thiết thời ngày đó Tư Hạo còn cứu anh, anh đúng là tiểu nhân vong ơn phụ nghĩa.”

“Tur hạo?” Nghe được cô xưng hô với Long Tư Hạo như vậy, Hoắc Vân Hy phần nộ lại đau lòng, mấy ngày này cô không nhận điện thoại của anh at, cũng không tìm thấy cô, cho rằng cô về nhà mẹ đẻ nên mới đến tìm Lê Tố Phương hỏi cô ở đâu.

Vừa lúc bị cậu của cô bị bắt, bà ta không có cách nào nộp tiền bảo lãnh nên cầu xin anh ta giúp.

Kết quả anh ta ra mặt cũng không thể nộp bảo lãnh cho Lê Chấn Hoa, anh ta để cho người khác điều tra Long Tư Hạo, không chỉ biến Lê Chấn Hoa bị phán 15 năm tù có liên quan tới anh mà còn biết anh không chỉ là tổng giám đốc của TE mà thân phận cực kì phức tạp và thần bí, hơn nữa điểm quan trọng là anh có một biệt thự tư nhân xa hoa ở thành phố K, nữ chủ nhân của biệt thự là vợ hôn thê của anh.

Vì anh ta gọi cho Lê Hiểu Mạn không nhận nên anh ta mới để Lê Tố Phương gọi cho cô, cũng nói cho Lê Tố Phương muốn cứu Lê Chấn Hoa thì phải tìm cô.

Lê Tố Phương nói chuyện điện thoại xong thì anh ta và bà ta đã chờ cô ở đó.

Anh ta áp chế tức giận trong lòng, hai mắt căng thẳng nhìn Lê Hiếu Mạn: “Mạn Mạn, anh nói thật, Long Tư Hạo anh ta không đơn giản, em vẫn là vợ của anh...”

Không chờ Hoắc Vân Hy nói xong thì Lê Hiếu Mạn đã lạnh lùng ngắt lời anh ta: “Tôi và mẹ tôi có chuyện riêng cần nói, mời anh tránh ra đi.”

Hoắc Vân Hy nhíu mày nhìn biểu tình lạnh lùng của cô, không muốn lại làm cô thêm tức giận đành đáp: “Được.”

Thấy Hoắc Vân Hy đã đi một bàn khác ngồi xuống, Lê Hiếu Mạn mới ngồi xuống nhìn Lê Tố Phương, đưa tay cầm lấy bàn tay đầy vết chai của bà ta: “Mẹ yên tâm đi, dù dùng cách gì con cũng nộp tiền bảo lãnh cứu cậu ra.”

Lê Tố Phương rút tay đang bị Lê Hiếu Mạn nắm lấy, miễn cưỡng nở nụ cười, cực kì không quen khách khí nói: “Mạn Mạn, vậy thì cảm ơn con, cậu con đành nhờ con vậy, mẹ về trước.”

Lê Tố Phương nói xong liền đứng dậy rời đi.

Lê Hiếu Mạn thấy Lê Tố Phương đối với cô vẫn lãnh đạm xa cách như bình thường, cô nhíu chặt mày đáy mắt lóe lên sự ưu thương: “Mẹ, có phải mẹ...không muốn nhìn thấy con không?”

Sắc mặt Lê Tố Phương phức tạp, ngẩng đầu nhìn cô, lấy lệ nói: “Sao mẹ không muốn gặp con chứ? chuyện cậu có phiền con rồi, trong nhà còn có việc, mẹ đi về trước.”

“Mẹ, đã lâu con chưa về nhà, con...”

Lê Hiếu Mạn còn chưa nói xong thì đã bị Lê Tố Phương cắt ngang: “Đã lấy chồng còn có chuyện chạy về nhà ngoại sao? Mẹ không biết con ở Hoắc gia có chuyện gì xảy ra, Hoắc Vân Hy tìm con mấy lần, con đã gả cho nó rồi thì sống cho tốt với nó đi.”

Lê Tố Phương nói xong, không nhìn Lê Hiếu Mạn mà trực tiếp rời khỏi nhà hàng.

Lê Hiếu Mạn đứng tại chỗ, khóe mắt phấp hờng, nước mắt rơi xuống, vì sao người mẹ yêu thương cô trước kia lại lạnh nhạt như thế?

Hoắc Vân Hy thấy Lê Tố Phương đã đi múi đứng lên đi tới trước mặt cô, sắc mặt ngưng trọng nhìn cô: “Mạn Mạn, chúng ta nói chuyện đi.”

Ngh vậy, Lê Hiếu Mạn thu hồi bi thương ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta sau đó ngồi xuống, giữa bọn họ nên nói chuyện thật tốt.

Hoắc Vân Hy thấy cô ngồi xuống, trong lòng vui vẻ lập tức ngồi xuống, hai mắt căng thẳng nhìn cô: “Mạn Mạn, em muốn ăn gì?”

Lập tức anh ta chuẩn bị gọi phục vụ tới thì bị Lê Hiếu Mạn ngăn lại: “Không cần, thấy anh liền ăn không vào, lúc nào chúng ta thì làm thủ tục li hôn đây?”

Thấy thái độ của cô vẫn lạnh lùng như thế, nhắc tới chuyện ly hôn, Hoắc Vân Hy nắm chặt nắm đấm trong lòng như muôn vàn cái gai đâm vào phát đau.

Anh ta cau mày, đôi mắt sáng như sao nay đã mất đi sự lạnh ngạo

ngày xưa, chỉ còn lại sự đau khổ, â thanh đầy bi thống: “Mạn Mạn, chúng ta nhất định phải ly hôn sao? thật sự không thể cho anh thêm cơ hội so? Anh biết trước kia mình không bằng sức sinh, em có thể dùng bất cứ cách nào để trừng phạt anh, nhưng anh xin em không ly hôn với anh có được không?”

Lê Hiểu Mạn không nhìn vào ánh mắt đau khổ của anh ta mà giọng điệu lạnh lùng như cũ: “Ngại quá, tôi không phải là thánh mẫu, không cách nào tha thứ chuyện anh đã làm mà tiếp tục chung sống với anh, Hoắc Vân Hy, tôi đã bị anh làm cho tổn thương,đời này không thể quên, từ lúc tôi gả cho anh đến nay tôi như tiến vào vực sâu, hiện tại rốt cuộc có thể thoát ra, tôi không thể nào để mình lại rơi trở lại, anh không nên ép tôi kiện anh ra tòa,tôi không muốn để chuyện ly hôn với anh khiến cả thành phố đều biết.”

Hoắc Vân Hy đau đớn không thôi, từng câu từng chữ của cô như lưỡi dao sắc bén đâm vào tim anh ta, giờ phút này anh ta hoàn toàn cảm nhận được tổn thương trước kia anh ta gây ra cho cô, cô đau lòng đến mức nào.

Chương 207: Quyết tuyệt, tôi không yêu anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh ta đau đớn nhìn cô: “Mạn Mạn, anh sẽ không ly hôn với em, cho dù có ra tòa anh cũng tuyệt đối không ly hôn với em.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn anh ta: “Nếu đã như thế này, chúng ta không còn gì để nói, tôi chỉ có thể ở riêng với anh hai năm để cho tòa tới phán quyết ly hôn vậy.”

Dứt lời cô đi qua người Hoắc Vân Hy ra ngoài liền bị Hoắc Vân Hy nắm chặt cổ tay.

Hoắc Vân Hy kiên định nhìn cô: “Mạn Mạn, anh sẽ không để cho em lấy ra chứng cứ chúng ta ở riêng hai năm, cả đời này anh sẽ không ly hôn với em.”

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng hất tay anh ta ra, ánh mắt đầy châm chọc: “Hoắc Vân Hy, anh đúng là người dễ thay đổi, lúc trước thì trăm phương nghìn kế muốn ly hôn, lúc này lại không chịu, nhưng mà anh muốn giữ lại danh nghĩa cho đoạn hôn nhân này cả đời đó là chuyện của anh, tôi sẽ không tiếp tục nữa, Lê Hiểu Mạn của trước kia đã chết rồi, Lê Hiểu Mạn của hiện tại chán ghét nhất chính là ba chữ Hoắc Vân Hy...”

Dứt lời cô không nhìn ánh mắt bi thống của Hoắc Vân Hy mà xoay người rời khỏi nhà hàng.

Hoắc Vân Hy nhìn bóng lưng quyết tuyệt của cô, đôi mắt đau đớn rơi nước mắt, anh ta đau đến mức suýt không đứng vững, một tay chống lên bàn ăn, đau lòng không nỡ dứt mắt khỏi bóng dáng của cô, không để ý trong nhà hàng còn có người khác mà hét lớn: “Mạn Mạn, anh yêu em, xin em cho anh thêm một cơ hội.”

Đến cửa nhà hàng, Lê Hiếu Mạn vì câu nói anh yêu em của anh ta mà hơi cúi đầu, đã từng đó là lời cô muốn nghe nhất, nếu anh ta nói sớm một chút có lẽ kết cục của bọn họ đã không như thế này rồi.

Khóe mắt cô ươn ướt, đã là quá khứ thì không đáng chờ đợi, cô không xoay người mà lạnh lùng đáp lại: “Tôi đã không còn yêu anh rồi.”

Lời cô vừa dứt thì bóng dáng cũng đã biến mất ngoài cửa.

“Mạn Mạn...” Hoắc Vân Hy thấy cô rời khỏi nhà hàng, giọt nước mắt hối hận đau đớn rơi từ khóe mắt xuống cằm, làm ẩm ướt một góc nhỏ áo sơ mi của anh ta.

Chiếc Roll Royce ngoài Long Tur Hạo còn có Lê Tố Phương, bà ta vừa ra khỏi nhà hàng thì đã bị Long Tur Hạo gọi vào xe.

Lê Tố Phương ngồi ở ghế phụ như đứng đống lửa như ngồi đống than, hai mắt khiếp sợ nhìn người đàn ông tuấn mỹ lãnh mị như vị thần ở bên cạnh lúc này đang tản ra khí thế đừng lại gần.

“Cậu... rốt cuộc cậu là ai? Sao cậu biết tôi không phải là mẹ đẻ của Mạn Mạn?”

Long Tur Hạo đặt tay lên tay lái, gương mặt tuấn mỹ đầy lạnh băng, môi mỏng nhếch lên, đáy mắt sâu thẳm hiện lên sự ác độc: “Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là... nếu bà hy vọng Lê Chấn Hoa

thuận lợi từ trong tù ra ngoài thì hãy làm tốt là mẹ của Hiểu Hiểu, tôi không hy vọng Hiểu Hiểu vì người mẹ này mà thương tâm, tôi mặc kệ trước kia bà nuôi cô ấy vì mục đích gì, bà nuôi cô ấy hai mươi năm chẳng lẽ không có chút tình cảm mẹ con với cô ấy sao? Con ruột hay con nuôi quan trọng đến vậy sao?”

Lê Tố Phương vì lời của Long Tur Hạo mà trầm mặc rất lâu, mãi đến khi nhìn thấy Lê Hiểu Mạn từ trong nhà hàng đi ra thì mới ngẩng đầu nhìn Long Tur Hạo: “Cậu biết Mạn Mạn sao? Lời của cậu tôi sẽ nhớ kĩ...”

...

Chờ Lê Hiểu Mạn đến trước xe của Long Tur Hạo, Lê Tố Phương đã rời đi rồi.

Ngồi vào xe, cô hít sâu một hơi, điều chỉnh cảm xúc mới quay đầu cười với anh: “Tur Hạo, chúng ta đi thôi.”

Long Tur Hạo thấy khóe mắt cô đỏ ửng, nhìn cô một cái mới từ từ khởi động xe.

Rời khỏi nhà hàng Phú Bình một đoạn, Lê Hiểu Mạn mới nhìn Long Tur Hạo, do dự một lúc mới nói: “Tur Hạo, chuyện cậu em bị phán 15 năm tù có phải có liên quan tới anh hay không?”

Long Tur Hạo nhìn cô, khóe môi nhếch lên nhàn nhạt phun ra một chữ: “Ừ.”

Nghe thấy anh trả lời, Lê Hiểu Mạn nhú mày, đôi mắt gắt gao nhìn anh: “Tur Hạo, em không biết sau lưng anh có gì nhưng em hy vọng anh có thể thả cậu em ra.”

Bàn tay Long Tur Hạo đang nắm tay lái xiết chặt hơn, đáy mắt quét xuống sự tàn nhẫn, ánh mắt lạnh lùng: “Hiểu Hiểu, em đừng quên ông ta vì tiền mà để người ta bắt cóc em.”

“Em biết.” đôi mắt Lê Hiểu Mạn đầy thất vọng, cô nhìn anh nhẹ nhàng nói: “Tur Hạo, mặc kệ thế nào thì ông ấy cũng là cậu em, huống hồ cậu ấy vì em mà thê thảm như thế, đó cũng là điều bất đắc dĩ, anh bỏ qua cho ông ấy được không? Em không hy vọng anh và em vì chuyện này mà cãi nhau.”

Long Tur Hạo đột nhiên dừng xe, anh luồn tay vào tóc cô, môi cắn lên vành tai cô, âm thanh khàn khàn: “Hiểu Hiểu, em đang uy hiếp anh?”

Hơi thở của anh nóng bỏng, Lê Hiểu Mạn lại nhớ tới tối qua và sáng nay thân thiết cùng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, vành tai đỏ như son từ từ lan ra đẹp đến chói mắt.

Chương 208: Trêu tức, nội dung hợp đồng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy khuôn mặt cô đỏ lên, Long Tur Hạo nhìn cô ánh mắt càng trở nên ái muội, đôi môi nóng bỏng xẹt qua vành tai cô, âm thanh khàn khàn đầy mê người: “Hiểu Hiểu, anh có thể buông tha cho cậu em, nhưng mà em phải cùng anh kí hợp đồng.”

“Cái gì?” Lê Hiểu Mạn nghe được từ ‘hợp đồng’ lập tức lấy lại tinh thần từ trong ngực anh lùi ra, hai mắt nhìn vào mắt anh, nửa há miệng không dám tin hỏi: “Anh vừa mới nói gì?”

Lê Hiểu Mạn đẩy anh ra, ánh mắt lợi hại nhìn anh: “Long Tur Hạo, anh có ý gì, cái gì mà hợp đồng? có phải anh muốn uy hiếp em hay không? Vì sao lại muốn cho cậu em ngồi tù lâu như vậy?”

Đối mặt với sự chất vấn của cô, Long Tur Hạo chỉ ngồi thẳng người, sau đó khởi động xe, biểu tình trên gương mặt cực kì thâm thúy, ánh mắt lại càng thâm trầm làm cho người ta nghĩ không ra, anh hơi mím môi nói: “Đêm nay anh đưa hợp đồng cho em xem, chừng nào em kí thì lúc đó anh sẽ để cậu em ra ngoài.”

Lê Hiểu Mạn nheo mắt có chút thất vọng nhìn anh, gằn từng chữ: “Long – Tur – Hạo, rốt cuộc anh có ý gì hả? Nội dung hợp đồng là gì?”

Long Tur Hạo liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của cô, trong mắt đầy sự cứng chiều, nhìn cô đầy dục dằn: “Hiểu Hiểu, em tức

giận cái gì chứ? Anh sẽ không bán em đâu.”

Thấy anh còn cười được, Lê Hiếu Mạn vẫn còn tức giận nhưng đã vơi đi, không biết sao cô nghe thấy hai từ ‘hợp đồng’ liền tức giận.

Cô tức giận nhìn anh: “Vậy vì sao anh muốn em kí hợp đồng mới thả cậu em?”

Ý cười trong mắt Long Tur Hạo càng rõ ràng hơn, đường nét trên gương mặt trở nên như hòa, cung chiều cong môi nhìn cô, không hề e dè nói: “Ông trời tặng cho anh một cơ hội tốt như vậy để uy hiếp em, sao anh có thể bỏ qua chứ?”

“Anh...” Lê Hiếu Mạn kinh ngạc, trong mắt như bốc lên ngọn lửa: “Long Tur Hạo, rốt cuộc anh muốn uy hiếp em làm gì?”

Long Tur Hạo ái muội nhìn cô, nghiêng người dán lại gần cô, đôi môi mê người hôn cô sau đó khàn khàn nói: “Cái gì có thể làm được, ví dụ như chuyện tối qua hay sáng này chẳng hạn được không?”

“Anh...” Lê Hiếu Mạn nheo mắt: “Long Tur Hạo, anh cái tên xấu... ưm...”

Cô còn chưa nói xong thì đã bị Long Tur Hạo hôn lấy, trong mắt xẹt qua sự trêu đùa: “Hiểu Hiểu, em có tin chỉ cần em nói xong chữ kia thì anh sẽ ở trong xe làm chuyện xấu xa với em không?”

“Anh.. xấu...” Lê Hiếu Mạn thấy anh bỏ nhào qua liền cắn môi, thấy bên ngoài xe đều là người qua lại, cô không nói hết lời mà nhịn.

Ngược lại cô chỉ có thể kìm nén trở lại, đùa giỡn với cái tên xấu xa này, cô cũng từng làm qua nhưng da mặt cô không dày bằng anh, muốn ‘đối phó’ với anh thì đúng là phải nghĩ cho kĩ.

Long Tư Hạo thấy cô kìm nén khó chịu, có ý tốt đưa tay đến miệng cô, âm thanh trầm thấp nói: “Đến đây cắn một cái cho hết giận đi.”

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh, nghiêng đầu đi không cắn, cô không phải cô nhóc tính tình điệu ngoa tùy hứng mà trêu chọc.

Long Tư Hạo thấy cô không cắn liền duỗi tay ra ôm cô vào ngực, đôi mắt nồng đậm ý cười, ánh mắt nhìn cô đầy thâm tình và cứng chiều: “Hiểu Hiểu, anh biết em không phải là cô gái bốc đồng, em được chiều nhưng không xấu.”

“Ai nói em không phải.” Lê Hiểu Mạn nhú mày nhìn anh, cầm ngón tay thon dài của anh cắn một cái, ánh mắt nhìn anh đầy khiêu khích.

Trở lại Hoa hồng uyển, Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo đưa cô vào phòng ngủ nhưng không có ý định rời đi, cô nhú mày nhìn anh, cười vô cùng dịu dàng: “Long tiên sinh, anh nên đến công ty rồi.”

“Ừ.” Long Tư Hạo nghe cô nói liền duỗi tay ôm cô vào lòng, đè cằm lên trán cô: ‘Hiểu Hiểu, anh muốn mỗi giờ mỗi phút đều có thể thấy em thì làm sao bây giờ?’

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn cười cười nhìn anh, cho bàn tay nhỏ nhắn vào túi quần của anh.

Lê Hiểu Mạn cầm di động từ trong túi quần kaki thủ công Armani của anh mở camera chụp tự sướng một cái, sau đó đưa điện thoại cho anh: ‘Hiện tại mỗi giờ mỗi phút anh đều có thể nhìn thấy em, được rồi, tới công ty đi, chiều nay em nghỉ, ngày mai phải đi làm rồi.’

Long Tư Hạo nhìn chằm chằm bức hình Lê Hiểu Mạn trong di động, trong mắt tràn đầy ý cười lập tức duỗi tay ôm cô vào lòng, dán mặt

vào má cô, hôn cô, sau đó đưa tay lên cao chụp hình hai người.

Nhìn hình hai người thân mật trên di động, Long Tur Hạo thỏa mãn cười, sau đó hôn lên trán cô mới cứng chiều nhìn cô nói: “Anh đi công ty, nếu có việc gì hoặc nhớ anh thì gọi cho anh.”

“Ừ.” Lê Hiểu Mạn nhìn di động của anh sau đó tiễn anh ra khỏi phòng, lúc anh tiến vào thang máy liền nói với anh: “Đêm nay anh muốn ăn gì em làm cho anh?”

Anh làm cơm cho cô rất nhiều lần rồi nhưng cô chưa bao giờ nấu cho anh ăn.

Long Tur Hạo nghe cô nói muốn nấu cơm, ánh mắt anh nhìn cô càng cứng chiều hơn: “Hiểu Hiểu, chỉ cần là em làm thì anh đều thích.”

Tuy vừa rồi có hơi giận anh nhưng nghe anh nói lời này, Lê Hiểu Mạn ấm áp trong lòng, cô gật đầu cười với anh: “Em biết rồi, tan tầm về sớm một chút.”

Loại cảm giác này như đang dặn dò chồng mình, đó là điều mà cô mong chờ.

Tiến Long Tur Hạo vào thang máy, Lê Hiểu Mạn quay trở về phòng.

...

Long Tur Hạo lái Roll Royce ra khỏi hoa hồng uyển thì một chiếc BMW màu xám dừng ở bên ngoài.

Trong xe là người phụ nữ khí chất cao nhã ngồi đằng sau, lái xe quay đầu cung kính nói: “Tiểu thư Sophie, vừa rồi là xe của tổng giám đốc, tổng giám đốc đã đi rồi, ngài...”

Người đàn bà được gọi là Sophie nhìn nhạt ngược mắt nhìn, đôi mắt trong veo như bảo thạch ngàn năm, giữa trán lộ ra khí chất cao quý thanh nhã âm thanh ngọt ngào: “Đi vào.”

“Vâng!” Lái xe cung kính đáp.

...

Long Tư Hạo rời đi, Lê Hiểu Mạn liền vào bếp bắt đầu chuẩn bị, cô vừa rửa thức ăn thì nghe thấy chuông cửa.

Còn tưởng là Long Tư Hạo trở lại liền ra khỏi phòng bếp, vì ngăn ngừa tình huống như lúc trước, cô nhìn qua mắt mèo kiểm tra trước, thấy người nhấn chuông không phải là Long Tư Hạo mà là người đàn bà cao quý, cô sợ run lên liền mở cửa ra.

Nhìn người đàn bà mặc váy dài trắng đeo mắt kính, Lê Hiểu Mạn nhíu mày nghi hoặc hỏi: “Cô là...”

Người đàn bà cười nhẹ với Lê Hiểu Mạn, âm thanh ngọt ngào nói: “Xin chào, có phải dạo này Tư Hạo ở đây không? Tôi là vị hôn thê của anh ấy, Sophie.”

Chương 209: Đừng nghĩ thoát khỏi anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Vị hôn thê?” Nghe được ba chữ này, Lê Hiểu Mạn giống như bị sấm đánh trúng, đứng ngậy tại chỗ, hồi lâu mới chậm rãi phục hồi tinh thần.

Cô cười yếu ớt hỏi: “Cô vừa nói gì? Có thể lặp lại lần nữa không?”

Người phụ nữ ôn uẩn cười một tiếng, động tác ưu nhã tháo kính mát xuống, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ.

Lông mày nhỏ cong như trăng lưỡi liềm trên bầu trời đêm, đôi mắt màu nâu trong veo, đầy sao sáng, một cái nhăn mày một tiếng cười như linh hồn cao quý, mũi cao thanh tú, lộ ra người phương Tây, đôi môi kiều diễm ướm át tựa như hoa hoàng, khuôn mặt thon nhỏ, ngũ quan tinh xảo, con lai xinh đẹp, màu da nhẵn nhụi trắng nõn, tựa như sữa dê trong suốt, long lanh không đành lòng nhìn lâu, rất sợ nhìn lâu, nhìn ra hai cái lỗ trên mặt cô ta.

Dáng người nhỏ hết sức cao gầy, eo thon gọn, dầm trắng dài tới đầu gối, lộ ra hai bắp chân như bạch ngọc vô cùng thon nhỏ, tóc đen nhánh rũ xuống vai, cần cổ thon dài trắng nõn đeo dây chuyền đá thủy tinh thiết kế đặc biệt, khiến cô ta càng thêm chói mắt mê người.

Khí chất cao nhã, tươi đẹp thoát tục, giống như công chúa từ thiên đình rơi xuống nhân gian, càng giống tuyết liên kiều ngạo đứng trên Thiên Sơn, cao quý bất phàm.

Vẻ đẹp của cô ta kinh động thiên nhân, đẹp siêu phàm thoát tục, tất cả từ ngữ hình dung phụ nữ xinh đẹp đều dùng trên người cô ta cũng không quá đáng.

Long Tur Hạo là nam thần trong lòng tất cả phụ nữ, vậy cô ta chính là nữ thần trong lòng tất cả đàn ông.

Cô ta không cần trang điểm tinh xảo, không cần trang phục hoa lệ, đã xinh đẹp không giống người phàm.

Lê Hiểu Mạn nhìn đại mỹ nữ trước mặt, sau khi nheo mắt ngắm nhìn, phát hiện trừ đẹp ra, còn hơi quen mắt.

Sophie ôn uyển cười một tiếng, thanh âm mềm mại êm tai: “Tôi có thể vào không?”

Lê Hiểu Mạn còn chưa đáp lại, cô ta liền khí chất cao nhã đi vào.

Một mùi hương bay vào mũi, Lê Hiểu Mạn mới hoàn hồn, liếc nhìn người phụ nữ tuyệt đẹp đi vào phòng kia.

“Tiểu thư, cô...”

Lê Hiểu Mạn đang muốn lên tiếng, Sophie xoay người, mỉm cười: “Phòng tắm ở đâu?”

Cô ta ôn uyển cười, tựa như thiên địa đều mất màu sắc, ngay cả Lê Hiểu Mạn cũng cảm thấy không chống đỡ nổi mị lực nhiếp nhân tâm phách của cô ta, đưa tay chỉ hướng phòng ngủ, nhàn nhạt mím môi: “Ở trong phòng ngủ.”

Cô rất cuộc thấy được cái gì gọi là cười một tiếng bách mị sinh.

Lê Hiếu Mạn không kiềm được nhíu mày, cô ta thật sự là vị hôn thê của Long Tư Hạo?

Người phụ nữ xinh đẹp kinh tâm như vậy ở bên cạnh anh, anh sẽ không động tâm chứ?

Vậy tại sao anh còn phải đi trêu chọc cô?

Trong lòng nổi lên ngọn lửa, Lê Hiếu Mạn thấy Sophie đi vào phòng ngủ, cũng đi vào theo.

Cô bực bội, chỉ cảm thấy Sophie quen mắt, bỏ quên một chuyện quan trọng nhất.

Sophie đi vào phòng ngủ dừng lại mấy giây, liền vào phòng tắm.

Đồ dùng của Lê Hiếu Mạn và Long Tư Hạo ở trên bồn rửa tay.

Sophie liếc qua, xoay người, nhìn Lê Hiếu Mạn, ôn uyển cười: “Thói quen của Tư Hạo vẫn không thay đổi, vẫn dùng dầu gội đầu Silk Road – D, sữa tắm adidas nam, kem cạo râu Yi Shi Beige...”

Người phụ nữ trước mắt biết rõ đồ dùng thường ngày của Long Tư Hạo như vậy, xem ra quan hệ giữa bọn họ không bình thường.

Lê Hiếu Mạn nhìn cô ta, lễ phép cười: “Tiểu thư, cô nói những cái này là muốn chứng minh gì với tôi sao?”

Sophie nhàn nhạt ngược mắt, ánh mắt màu nâu trong suốt như đá quý, khuôn mặt cao quý thanh nhã, ánh mắt hiền hòa, ưu nhã cười đáp: “Tôi chẳng qua muốn chứng minh với cô, Tư Hạo thật sự là vị hôn phu của tôi, chúng tôi đã ở chung rất lâu rồi, tôi là người phụ nữ

đầu tiên, cũng sẽ là người cuối cùng của anh ấy.”

Lúc Sophie nói lời này, trên mặt tuyệt mỹ một mực giữ nụ cười ưu nhã, thanh âm kiều nhu êm tai, giọng ôn hòa, không có phần khoe khoang, nhưng trong lời nói tràn đầy tự tin.

Lê Hiểu Mạn vì lời nói của cô ta mà nắm chặt hai tay, trong lòng đau như bị hàng vạn cây kim đâm vào, móng tay đâm vào lòng bàn tay, cũng không đau bằng một phần mười tim đau.

Một người phụ nữ tự xưng là vị hôn thê của Long Tur Hạo tìm tới cửa, nói ra tất cả đồ dùng thường ngày của anh, cô giờ phút này cảm thấy mình giống như trò cười.

Nếu Long Tur Hạo có vị hôn thê tại sao còn đi trêu chọc cô?

Bây giờ cô thành cái gì? Thành tiểu tam phá hư hạnh phúc người khác sao?

Ha ha... Sao cô gặp ai cũng có thể phá hư hạnh phúc người khác?

Sophie thấy Lê Hiểu Mạn đứng tại chỗ không lên tiếng, cô ta hơi cau mày, vẫn cười yếu ớt nhìn cô: “Lê tiểu thư, tôi biết hôm nay tôi đột nhiên tới tìm cô, khiến cô cảm thấy rất bất ngờ, nhưng Tur Hạo là vị hôn phu của tôi, tôi hi vọng cô có thể giữ khoảng cách nhất định với anh ấy, còn một việc tôi phải nhắc nhở Lê tiểu thư, nếu cô cho là Tur Hạo thật sự yêu cô, vậy cô đã sai lầm rồi, anh ấy ở chung một chỗ với cô, chẳng qua vì xem cô là thể thân, chẳng lẽ cô không cảm thấy giữa chúng ta có chỗ tương tự sao?”

Chương 210: Đừng nghĩ thoát khỏi anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nghe cô ta nói, lúc này mới biết tại sao cô cảm thấy cô ta quen mắt, thì ra cô và cô ta có năm phần tương tự, nhưng vì mắt cô ta màu nâu, ngũ quan người phương Tây, hơn nữa vừa rồi cô bất ngờ nên bỏ quên.

Lê Hiểu Mạn nắm tay càng chặt, ánh mắt trong veo lạnh nhạt nhìn Sophie: “Cho nên?”

Sophie ôn uể hào phóng cười một tiếng, thanh âm kiều nhu êm tai: “Cho nên chúng ta đều không phải là người Tư Hạo thích nhất, nhưng khác biệt giữa tôi và cô chính là, tôi là người phụ nữ đầu tiên của Tư Hạo, cũng là người phụ nữ anh ấy thề phải chăm sóc cả đời, là phụ nữ quan trọng nhất trong sinh mạng của anh ấy...”

Nói tới đây, Sophie cầm dây chuyền thiết kế đặc biệt cô ta đang đeo lên, trong mắt lướt qua tia hạnh phúc, ánh mắt trở nên nhu mì: “Sợi dây chuyền này Tư Hạo thiết kế cho tôi, tên là tâm vĩnh hằng, Lê tiểu thư, tôi nói những điều này không phải khoe khoang với cô, mà là hi vọng cô biết, mặc dù người Tư Hạo thích nhất không phải là tôi, nhưng anh ấy cũng rất quan tâm tôi, chuyện tôi và anh ấy cùng trải qua, cô không cách nào tưởng tượng được.”

Trong lòng Lê Hiểu Mạn quặn đau như kim đâm, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn không lộ ra vẻ nhìn, ánh mắt hòa nhã nhìn cô ta: “Người anh ấy thích nhất là ai?”

Sophie ôn uể cười: “Một người phụ nữ cũng tương tự tôi và cô, Lê tiểu thư, tôi còn có việc, không quấy rầy cô nữa, lời tôi nói, hi vọng cô có thể nghĩ kỹ, tôi không hi vọng tới đây lần thứ hai.”

Dứt lời, Sophie liền ưu nhã cười với Lê Hiểu Mạn, đi ra ngoài, lúc gần tới cửa phòng tắm, cô ta ngừng lại, nhìn cô: “Lê tiểu thư, nếu như cô không muốn tiếp tục làm thể thân thì nhân lúc còn sớm, đoạn tuyệt quan hệ với Tur Hạo, Tur Hạo là vị hôn phu của tôi, cho nên tôi sẽ không ngồi yên phớt lờ, tôi tin Lê tiểu thư là một người hiểu chuyện, hẳn biết phải làm sao.”

Đến khi lời nói và bóng người Sophie đều biến mất khỏi phòng tắm, Lê Hiểu Mạn mới thu hồi tầm mắt, khóe môi cong lên nụ cười tự giễu, đến tột cùng là cô quá ngu ngốc, hay là Long Tur Hạo quá biết gạt người?

Lời của Long Tur Hạo và người phụ nữ kia, cô nên tin ai đây?

Nhắm mắt lại, khóe mắt rơi xuống giọt nước mắt, Long Tur Hạo, anh thật sự xem em là thể thân sao?

Loại cảm giác bị lường gạt này cực kỳ khó chịu, cô ngồi chồm hổm, hai tay ôm đầu gối, nước mắt trong suốt vạch qua khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp.

...

Lúc Long Tur Hạo trở về, Lê Hiểu Mạn ngồi trên sofa trong phòng khách sang trọng, ánh mắt lạnh lùng, khuôn mặt nhỏ nhắn như lớp băng đông lại.

Long Tur Hạo đi vào liền cảm thấy bầu không khí có gì không đúng,

anh vừa đến gần Lê Hiểu Mạn vừa nhìn cô, vươn tay nâng cằm cô: “Thế nào? Ghét anh về trễ?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn anh, ánh mắt lạnh lùng, cô giao chìa khóa cho Long Tur Hạo, sau đó đứng lên, cầm hành lý đã sớm thu xếp xong, thanh âm trong trẻo lạnh lùng: “Giao chìa khóa cho trợ lý Lạc giúp tôi.”

Dứt lời, cô muốn đi qua người Long Tur Hạo, bị anh kéo lại.

Anh nheo mắt, ánh mắt khóa chặt cô: “Hiểu Hiểu, em đây là ý gì?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt lạnh nhạt nhìn anh, nụ cười mang theo mấy phần giễu cợt: “Không có ý gì, xin anh buông tay, Long tiên sinh.”

Long Tur Hạo thấy biểu tình lạnh lùng của cô, anh cau mày, tay dùng sức kéo cô vào trong ngực anh, môi mỏng khẽ nhấp: “Anh không thể nào buông tay, Hiểu Hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc anh rời đi, không phải cô còn rất tốt sao? Trong thời gian này nhất định đã xảy ra chuyện gì.

“Buông tôi ra...” Lê Hiểu Mạn giùng giàng muốn thoát khỏi Long Tur Hạo, nhưng Long Tur Hạo ôm chặt cô không buông tay.

Cô ngược mắt nhìn anh, ánh mắt lạnh lùng mà kiên định: “Long Tur Hạo, xin anh buông tay, tôi và anh không có gì để nói, xin anh sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi không muốn gặp lại anh.”

Nghe cô nói, ánh mắt Long Tur Hạo trầm xuống, buông cô ra, đường nét trên khuôn mặt tuấn mỹ cứng rắn, môi mỏng mím chặt.

Lê Hiểu Mạn không nhìn anh, cầm hành lý rời đi, chẳng qua cô còn

chưa đi tới cửa, thanh âm chìm lạnh của Long Tư Hạo vang lên sau lưng cô.

“Nếu em bước ra cánh cửa này, cậu em cả đời này cũng không ra được.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn siết chặt hai tay, lạnh lùng xoay người, ánh mắt lạnh lùng nhìn khuôn mặt lãnh mị của Long Tư Hạo, câu môi cườì nhạt: “Ha ha... Long tiên sinh, uy hiếp phụ nữ, anh còn là đàn ông sao?”

Ánh mắt Long Tư Hạo sâu thẳm nhìn cô, thanh âm trầm thấp: “Anh có phải đàn ông hay không, không phải em rất rõ sao?”

Lê Hiểu Mạn cắn chặt môi dưới, lạnh lùng nhìn anh: “Long Tư Hạo, anh đủ rồi.”

Long Tư Hạo cất bước đi tới, đoạt lấy hành lý trong tay cô, ánh mắt sắc bén nhìn cô: “Hiểu Hiểu, hi vọng chuyện hôm nay không có lần thứ hai...”

Anh đưa tay vuốt mặt cô: “Nhớ, anh không thể nào để em rời đi nữa, cả đời này, em cũng đừng nghĩ thoát khỏi anh.”

Dứt lời, một tay anh nắm cổ tay cô, một tay khác cầm hành lý cô, cưỡng ép kéo cô vào phòng ngủ.

Chương 211: Kỳ lạ, hợp đồng không có chữ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi buông cô ra, anh lấy hành lý cô đã thu xếp xong ra, sắp xếp lại.

Lê Hiểu Mạn nhìn anh làm, mắt nổi lên một tầng hơi nước: “Long Tư Hạo, anh đây đưa với tôi như vậy có ý nghĩa sao? Tôi xin anh thả tôi ra.”

Long Tư Hạo xoay người nhìn cô, ánh mắt chìm lãnh mà kiên định: “Không thể nào, bất kể xảy ra chuyện gì, anh cũng không thể buông tay nữa.”

Ngay sau đó anh tiến lên, kéo cô vào ngực, cầm để trước trán cô, thanh âm trầm thấp: “Hiểu Hiểu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Dứt lời, anh cúi đầu xuống, hôn lên môi cô.

Lê Hiểu Mạn sợ run, sau đó lập tức đẩy anh ra, lạnh lùng nhìn anh: “Đừng đụng vào tôi.”

Long Tư Hạo nheo mắt, ánh mắt sắc bén như kiếm, tựa như muốn nhìn thấu linh hồn cô, quanh thân anh mơ hồ tản ra khí lạnh, khí thế khiếp người.

Hồi lâu, anh thu hồi tầm mắt, không lên tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Thấy anh đi ra ngoài, Lê Hiếu Mạn cho là anh rời đi, không nghĩ tới anh đi ra ngoài một hồi lại quay về, hơn nữa trong tay còn có một văn kiện và bút.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn nhớ tới hôm nay anh nói chuyện hợp đồng.

Long Tư Hạo ngưng mắt nhìn cô, đưa văn kiện và bút cho cô, nói: “Ký nó, ba ngày sau, em có thể gặp cậu em, còn chuyện em và Hoắc Vân Hy ly dị, anh sẽ xử lý giúp em, em chỉ cần yên tâm ở lại bên cạnh anh là được rồi.”

Lê Hiếu Mạn ngược mắt, lạnh lùng nhìn Long Tư Hạo, qua hồi lâu, mới thu hồi tầm mắt, cầm lấy văn kiện anh đưa tới, sau khi lật ra lại làm cô bất ngờ, đây là một hợp đồng không có nội dung.

Cô không hiểu nhìn Long Tư Hạo: “Anh có ý gì?”

Ánh mắt Long Tư Hạo sâu thẳm nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em chỉ cần ký tên là được.”

Lê Hiếu Mạn cầm văn kiện trong tay, nhìn chằm chằm Long Tư Hạo: “Hợp đồng không có nội dung, tôi làm sao ký?”

Long Tư Hạo thâm ý nhìn cô, môi mỏng cong lên: “Em hy vọng nội dung hợp đồng là gì? Anh có thể ghi vào thêm. Hiểu Hiểu, cậu em có thể ra ngục hay không, nằm trong tay em, một bản hợp đồng không có nội dung, cho dù em ký cũng sẽ không có tổn hại gì, anh chỉ cho em thời gian cân nhắc là tối nay, qua tối nay, cho dù em ký, cậu em cũng không ra được.”

Đối mặt với Long Tư Hạo uy hiếp trắng trợn, trong lòng Lê Hiếu Mạn chứa một ngọn lửa, truyền lên đầu cô, mắt cô lạnh thấu xương: “Long TƯ Hạo, anh đúng là tên khốn kiếp chính cống.”

Long Tur Hạo nhướn mày, từ chối cho ý kiến, ánh mắt ý vị sâu xa nhìn cô, môi mỏng cong lên: “Anh đích thực là tên khốn kiếp, hơn nữa tên khốn kiếp nhất, tôi nay còn phải làm chuyện khốn kiếp...”

Nói tới đây, anh duỗi cánh tay dài ra, kéo cô vào ngực, môi mỏng kề sát bên tai cô: “Đói bụng không? Anh đi nấu cơm tối, ăn no mới dễ làm chuyện khốn kiếp, hửm?”

Lê Hiểu Mạn đẩy anh ra, tức giận nhìn anh: “Long Tur Hạo, anh đã có vị hôn thê, anh còn tới trêu chọc tôi làm gì?”

Long Tur Hạo nheo mắt, ánh mắt sắc bén nhìn cô chằm chằm: “Đây chính là nguyên nhân em giận anh muốn rời khỏi nơi này? Ai nói cho em anh có vị hôn thê? Cho dù có, đó cũng là em, Hiểu Hiểu, xế chiều hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Lê Hiểu Mạn cắn chặt môi dưới, vì còn đang giận, không nói chuyện Sophie tới đây cho anh.

Long Tur Hạo thấy cô không nói, cũng không ép hỏi, chẳng qua ôm cô vào ngực lần nữa, bàn tay khế vuốt sau lưng cô: “Hiểu Hiểu, anh không biết em nghe ai nói anh có vị hôn thê, nhưng anh có thể nói rõ cho em, vị hôn thê của anh chỉ có thể là em, người phụ nữ cả đời này anh muốn cũng chỉ có em, anh chỉ thích em.”

“Thật không?” Lê Hiểu Mạn nhếch môi, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh: “Chẳng lẽ tôi không phải thế thân người phụ nữ nào đó của anh sao?”

Long Tur Hạo nhíu mày, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: “Hiểu Hiểu, xem ra anh còn chưa đủ yêu em, đối với em còn chưa đủ tốt, cho nên em không tin nhiệm anh như vậy, có phải bất kỳ người nào nói anh

không thương em, em liền tin hay không? Bất kỳ một người phụ nữ nào nói cô ta là vị hôn thê của anh em cũng tin hay không? Trong lòng anh thật sự cất giấu một người phụ nữ nào đó, đó chính là em, nếu như em thật sự cảm thấy em là thể thân của ai, vậy em là thể thân của chính em.”

Dứt lời, Long Tư Hạo trầm mặt, môi mỏng mím chặt, dường như rất không vui đi ra ngoài.

Thấy anh trầm mặt rời đi, Lê Hiểu Mạn đứng tại chỗ há miệng không biết nói gì?

Chẳng lẽ là cô hiểu lầm, người phụ nữ kia không phải vị hôn thê của anh?

Nhưng tại sao người phụ nữ kia lại biết rõ thói quen cuộc sống của anh như vậy?

Long Tư Hạo có thể không để ý sống chết vì cô, cô hẳn phải tin tưởng anh phải không?

Cô cầm văn kiện trong tay, đi ra ngoài, nghe phòng bếp truyền tới tiếng động, cuối cùng vui mừng, lập tức đi vào phòng bếp, thấy anh đang xắt thức ăn, cô tiến lên, há miệng: “Cái đó...”

Long Tư Hạo không để ý tới cô, đặt dao xuống, đi tới trước tủ lạnh.

Chương 212: Kỳ lạ, hợp đồng không có chữ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt, vừa muốn đi về phía anh, liền thấy anh lấy nguyên liệu trong tủ lạnh ra, bắt đầu rửa rau xắt thức ăn, không thèm chú ý tới Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn nhớ tới hôm nay cô muốn nấu ăn, vì chuyện kia mà cô chưa làm, lúng túng nói: “Để em làm cho!”

Sau đó tiến lên chuẩn bị rửa rau phụ, nguyên liệu nấu ăn bị Long Tư Hạo nhanh tay lẹ mắt lấy đi, giống như có thù oán với nguyên liệu nấu ăn, đặt lên thớt liền xắt ‘ba ba ba’.

Thấy anh giống như muốn cắt thớt thành hai phần, Lê Hiểu Mạn co rút khóe môi, nhìn văn kiện trong tay, đưa lại cho anh: “Được rồi, em ký, đừng quên chính anh nói, để cho em đi!”

Long Tư Hạo thấy cô ký, ánh mắt sâu thẳm chợt lóe lên nụ cười, nhưng trên mặt tuấn mỹ vẫn là biểu tình thản nhiên lãnh đạm.

Anh hí mắt, lãnh đạm quét qua cô, môi mỏng khắc ra bốn chữ: “Để trong thư phòng.”

Nghe thế, Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh, mới xoay người đi.

Tiến vào thư phòng, cô đập bản hợp đồng không có chữ lên bàn.

Vì cô dùng sức, vô tình đụng phải con chuột, màn hình máy vi tính trên bàn sáng lên, hiện ra hình nền, là một cô bé mới 11, 12 tuổi.

Áo đầm màu trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ thanh thuần mộc mạc, chính là hình cô khi còn bé.

Dưới hình còn một câu: My sunshine girl!

Lê Hiếu Mạn kinh ngạc nhìn màn hình máy vi tính, nếu như một người đặt hình bạn làm hình nền máy vi tính, nói rõ bạn rất quan trọng trong lòng anh ấy!

Có lẽ lời nói của người phụ nữ xế chiều hôm nay thật sự không đáng tin, Long Tư Hạo luôn tốt với cô, cho dù giận cô cũng không làm gì cô, thậm chí không rống lớn với cô, cô không nên chỉ dựa vào lời một phía của người phụ nữ kia liền tin cô ta.

Lần trước cô bị bắt cóc, Long Tư Hạo không để ý sống chết cứu cô, nếu anh không phải thật lòng, tuyệt đối không thể làm đến mức đó.

Có điều cô tò mò, tại sao anh có hình cô khi còn nhỏ?

Từ sau vụ bắt cóc khi còn nhỏ, bác sĩ nói cô vì sự kiện đó mà ám ảnh cực lớn, tạo thành bóng mờ rất lớn trong lòng cô, cho nên cô làm như quên lãng sự kiện kia.

Vì vậy cô mất đi một ít trí nhớ, ấn tượng về Long Tư Hạo không rõ ràng lắm, cô đã không nhớ từng xuất hiện cùng Long Tư Hạo lúc nào ở đâu.

Trí nhớ sâu nhất của cô về anh chính là anh rất lạnh, ánh mắt anh quá mức lạnh lẽo, quanh thân tràn đầy người sống chớ đụng vào, khiến người khác không lạnh mà run, không dám đến gần.

Long Tư Hạo lớn hơn cô 6, 7 tuổi, còn Hoắc Vân Hy lớn hơn cô ba tuổi, cho nên khi còn nhỏ, cô tương đối gần gũi với Hoắc Vân Hy...

Cô đang thất thần, eo chột căng thẳng, bị Long Tư Hạo ôm lấy từ sau, thanh âm trầm thấp đầy truyền cảm vang lên bên tai cô: “Đang nghĩ gì? Cơm đã xong rồi, muốn anh ăn anh hay là ăn cơm trước?”

Hơi thở nóng bỏng của anh sát bên tai, Lê Hiểu Mạn đỏ mặt đưa tay đẩy tay anh vòng bên hông cô ra, tức giận trợn mắt nhìn anh: “Anh ăn có gì ngon, đương nhiên là ăn cơm.”

Dứt lời, cô xoay người đi ra thư phòng.

Đèn trong phòng ăn đã bị anh tắt, trên bàn cắm hai cây nến thủy tinh tuyệt đẹp, nến đã đốt, ánh nến nhún nhảy chiết xạ ra ánh sáng màu vàng ảo mộng, trên bàn năm món ăn một món canh, dưới ánh nến, trông ngon hơn.

Âm nhạc ưu mỹ chậm rãi vang lên, tạo nên bầu không khí lãng mạn.

Ánh nến bữa ăn tối?

Lê Hiểu Mạn quay đầu nhìn Long Tư Hạo: “Những cái này đều là anh cố ý chuẩn bị?”

Long Tư Hạo kéo cô ngồi xuống, ánh mắt nhu hòa nhìn cô, lấy ra một cái hộp đóng gói hoa hồng đỏ tuyệt đẹp đưa cho cô, thanh âm trầm thấp đầy truyền cảm: “Hiểu Hiểu, nhìn xem có thích không?”

Dưới ánh nến, đường nét anh càng thêm thâm thúy mê người, Lê Hiểu Mạn sơ ý nhìn anh nhiều hơn một lúc, sau đó ánh mắt nghi ngờ nhìn hộp quà tinh mỹ anh đưa tới: “Đây là cái gì?”

Long Tư Hạo thâm tình nhìn cô: “Chẳng phải mở ra nhìn là biết sao?”

Lê Hiểu Mạn dừng lại, chẳng biết tại sao lúc nhận hộp quà từ tay anh, tay hơi run, không chỉ có vậy, tim cô còn không ngừng nhảy loạn.

Cảm giác này giống như được cầu hôn, vô hình kích động, vô hình không biết làm sao.

Từ từ mở hộp quà ra, cô trợn to hai mắt, một vòng tay kim cương thiết kế đặc biệt, nối tiếp vòng tay là cỏ bốn lá màu trắng bạc, hơn nữa còn khắc tên cô, vòng tay treo chiếc nhẫn thiết kế kiểu tâm liên tâm, trên vòng tay này có 10 nhẫn kim cương tâm liên tâm.

Dưới ánh nến ảo mộng, mỗi một chiếc nhẫn đều chiết xạ ra tia sáng chói mắt.

Long Tư Hạo thấy cô trợn to hai mắt, đeo vòng vào cổ tay cho cô, cúi đầu hôn lên mu bàn tay của cô, ánh mắt thâm tình cưng chiều nhìn cô: “Hiểu Hiểu, một chiếc nhẫn tượng trưng cả cuộc đời, vòng tay này có 10 chiếc nhẫn, tượng trưng 10 kiếp 10 đời, anh dùng nó để buộc lại 10 kiếp 10 đời của em, đời này, đời sau, đời sau nữa, em đều là của anh.”

Chương 213: Khốn kiếp, quạ đen thiên hạ...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mắt cô dâng lên tầng hơi nước, ở dưới ánh nến, đôi mắt xinh đẹp kia như được rót vào một dòng suối trong veo, lóe lên ánh sáng, làm cho ánh mắt màu đen diệu thạch bàn đồng kia càng tỏa sáng động lòng người.

“Đây là anh sắp xếp?” Cô ngược mắt nhìn anh, ánh mắt lộ vẻ xúc động hóa thành dòng nước trào ra khỏi hốc mắt.

“Nha đầu ngốc!” Long Tur Hạo đứng dậy ngồi bên cạnh cô, nghiêng người đến gần cô, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau nước mắt cô, ánh mắt thâm tình cương chiều nhìn cô, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: “Đừng quá dễ cảm động, lúc này khiến anh rất có cảm giác thành tựu, em không sợ sau này anh sẽ không đủ để tâm đến em sao? Hừm?”

“Tur Hạo...” Lê Hiểu Mạn cắn chặt môi dưới, lộ vẻ xúc động nhào vào ngực anh, nước mắt hạnh phúc không ức chế được mà trào ra, nghẹn ngào nói: “Anh có thể đừng tốt với em như vậy không, nếu như ngày nào đó anh không tốt với em nữa, em phải làm sao?”

Cô thật sự sợ có một ngày anh không tốt với cô nữa, vậy cô sẽ rơi vào vực sâu.

Long Tur Hạo ôm chặt cô, cầm để trước trán cô, ánh mắt thâm tình mà kiên định: “Hiểu Hiểu, tốt với em là chuyện đời này anh muốn làm

nhất, có thể làm cho em hạnh phúc anh mới hạnh phúc, cho nên, vì hạnh phúc của chính anh, sao anh có thể không làm cho em hạnh phúc? Hừm?”

Lê Hiểu Mạn bị lời anh chọc cười, trong lòng ngọt ngào như bị đổ mật vậy.

Cô ngược mắt nhìn anh, tay nhỏ bé đập lên ngực to lớn của anh, gắt giọng: “Hoa ngôn xảo ngữ, dùng lời này lừa không ít cô bé phải không?”

“Ừm...” Long Tư Hạo nheo mắt, dùng ánh mắt hỏi cô, sao em biết?

Nhìn biểu tình sao em biết của anh, Lê Hiểu Mạn không vui trợn mắt nhìn anh: “Anh... Anh có thật sao?”

Cô chỉ thuận miệng nói mà thôi, không nghĩ tới anh thừa nhận.

Quả nhiên, quạ đen thiên hạ.

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn tức giận, anh đưa tay búng trán cô, ánh mắt nguy hiểm híp lại, tựa như muốn nổi lửa nhìn cô, trầm mặt: “Không tín nhiệm anh như vậy, sau này phải sống cả đời thế nào? Hà?”

Lê Hiểu Mạn đưa tay sờ trán bị anh búng đau, tức giận trợn mắt nhìn anh: “Ai muốn sống cả đời cùng anh? Xuống tay cũng không biết nhẹ một chút?”

Thấy cô trợn mắt, trong mắt Long Tư Hạo vạch qua tia đau lòng, cúi đầu hôn trán cô, ánh mắt cưng chiều nhìn cô, ôn nhu hỏi: “Còn đau không?”

Lê Hiểu Mạn sờ trán bị anh hôn, trợn mắt nhìn anh: “Đau hơn vừa rồi nữa?”

“À?” Long Tư Hạo nhướn mày, ánh mắt ý vị sâu xa, đưa tay búng trán cô lần nữa, đạm thanh nói: “Bây giờ thế nào? Còn đau không?”

“Anh...”

Lê Hiểu Mạn còn chưa lên tiếng, Long Tư Hạo liền cong môi cười: “Chắc không còn đau, hôn xong còn đau hơn, búng lần nữa liền hết đau, đúng không Hiểu Hiểu?”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn một đống oán khí nghẹn ở cổ họng ỏi không ra nuốt không trôi, gắt gao trợn mắt nhìn anh, anh cố ý, nhất định là cố ý, tuyệt đối là cố ý.

Cô thật sự rất muốn cắn lên khuôn mặt tuần mỹ tươi cười của anh để phát tiết mối hận trong lòng.

Long Tư Hạo thấy dáng vẻ cắn răng nghiêng lợi của cô, mị hoặc nheo mắt, ánh mắt ôn nhu, môi mỏng nhếch lên độ cong mê người, thanh âm trầm thấp tràn đầy từ tính: “Rất muốn cắn anh? lát nữa anh cho em cắn bao nhiêu cũng được, ngoan, không gấp, ăn cơm trước.”

Từ ánh mắt mập mờ của anh, Lê Hiểu Mạn dĩ nhiên nghe hiểu ý chỉ trong lời anh, cô co rút khóe môi, hung hăng trừng anh, cúi đầu ăn cơm, không để ý tới anh.

Trong phòng ăn chỉ nghe tiếng hai người nhai kỹ nuốt chậm hòa với âm nhạc êm dịu, hài hòa mà tốt đẹp, vô cùng ấm áp.

...

Sau khi ăn xong, Lê Hiểu Mạn chủ động đi rửa chén, để cho Long Tur Hạo đi tắm.

Long Tur Hạo ý vị sâu xa nhìn cô, liền đi vào phòng ngủ.

Lê Hiểu Mạn rửa chén xong, thu dọn phòng bếp sạch sẽ, tiến vào phòng ngủ, thấy Long Tur Hạo đã tắm xong, đang ngồi trên giường kingsize, dựa lưng vào đầu giường, tư thế lười biếng mị hoặc, vóc người tỉ lệ tam giác, lộ ra lồng ngực quyến rũ, không có chút thịt dư, sáu múi bụng bèn chắc có lực, màu da trắng nõn dưới ánh đèn tản ra tia sáng óng ánh, cường dã mà mê người...

Lê Hiểu Mạn sơ ý nhìn thêm một lúc, còn sơ ý nuốt nước miếng.

Long Tur Hạo nóng bỏng nhìn cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Còn không đi tắm?”

Nghe được thanh âm khàn khàn đầy ắp dục vọng của anh, toàn thân Lê Hiểu Mạn run lên, không dám nhìn ánh mắt nóng bỏng kia của anh, cầm đồ ngủ chuẩn bị vào phòng tắm, Long Tur Hạo lại nói.

“Hiểu Hiểu, lúc đi ra đừng mặc, dù sao lát nữa cũng cởi.”

Lê Hiểu Mạn co rút khóe môi, mặt nóng lên như lửa đốt.

Ngay sau đó cô tiến vào phòng tắm, đóng cửa lại, chắc chắn đóng kỹ, mới bắt đầu cởi quần áo tắm.

Long Tur Hạo đã xả nước trong bồn tắm giúp cô, cô sờ nước vừa ấm, liền ngồi vào, nhắm mắt.

Có lẽ quá thư thái, cô ngâm một lát liền bị thần ngủ gọi đi.

Cô đang ngủ say, mơ mơ màng màng nghe được Long Tur Hạo kêu cô.

Cô mờ mịt mở mắt ra, vì vừa tỉnh, thần trí còn hơi mơ hồ, cô từ trong bồn tắm đứng lên, không mảnh vải che thân đi mở cửa phòng tắm.

“Hiểu Hiểu, sao tắm...”

Long Tur Hạo dừng lại, ánh mắt sáng quắc ngắm nhìn thân thể không mảnh vải che thân của cô.

“Hiểu Hiểu, bảo bố của anh, em thật nghe lời.” Long Tur Hạo khàn giọng nói, lau khô người cho cô xong, liền ôm ngang cô, áp ngã xuống giường.

Qua nửa đêm, hai người mới kết thúc, ôm nhau ngủ say.

Di chứng của chiến đấu mãnh liệt chính là toàn thân đau nhức, ngày hôm sau thức dậy, Lê Hiểu Mạn sâu sắc cảm nhận được.

Long Tur Hạo đã làm bữa sáng xong, cô rửa mặt chải đầu xong, mặc đồng phục làm việc màu trắng, ngồi trong phòng ăn, trên mặt còn đỏ ửng chưa phai hết.

Long Tur Hạo ngồi xuống đối diện cô, cô tức giận trừng anh: “Long Tur Hạo, tên khốn kiếp anh, tối qua... anh cám dỗ em.”

Long Tur Hạo nghe lời cô, vừa uống cà phê vào, suýt chút nữa phun ra ngoài.

Ánh mắt anh sáng quắc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, nhướn mày, buồn cười nhìn cô, giọng vững chãi: “Nanni*? Hiểu Hiểu, tối qua hình như là em...”

(*) Nanni: Tiếng Nhật: Cái gì?

“Anh...” Lê Hiểu Mạn giật giật khoe môi, trừng mắt anh.

Cô cúi đầu xuống, chuyên tâm ăn bữa sáng không lên tiếng, bây giờ xem như cô biết, bất kể cô nói gì đều bị anh chiếm tiện nghi.

Long Tư Hạo thấy cô không lên tiếng, mặc đồng phục đi làm, hỏi: “Hôm nay đến công ty?”

Lê Hiểu Mạn không nhìn anh, đang muốn gạt đầu, thanh âm trầm thấp đầy truyền cảm của Long Tư Hạo truyền vào tai cô.

“Đừng đến Bộ thiết kế nữa, trực tiếp tới phòng làm việc của anh.”

“Không muốn.” Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn Long Tư Hạo, vẻ mặt chuyên chú: “Tư Hạo, bất kể em âm thầm có quan hệ gì với anh, có thân mật bao nhiêu, nhưng ở công ty, anh là cấp trên của em, chúng ta vẫn giữ quan hệ cấp trên cấp dưới, cho nên, trong chuyện công, em không hi vọng anh làm dụng chức quyền của anh đi giúp em.”

Chương 214: Kinh ngạc, đụng sắc còn đụng cả mặt.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nói đến đây, cô dừng lại, đôi mắt trong suốt sáng thêm vài phần: “Tur Hạo, trở thành nhà thiết kế nổi danh là ước mơ của em, em vào TE, không đơn thuần là vì đi làm kiếm tiền, mà là phấn đấu vì ước mơ của mình, em muốn dựa vào sự cố gắng của bản thân, nhận được lời khen ngợi từ khách hàng, từng bước thực hiện ước mơ của mình.”

Long Tur Hạo nghe giọng điệu tràn ngập chí khí của cô, càng tán thưởng hơn.

Anh bưng ly cà phê lên, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh trói chặt cô, ánh mắt thâm tình cùng cương chiu: “Mong Hiểu Hiểu của anh sớm ngày thực hiện được ước mơ, trở thành nhà thiết kế trang sức tiếng tăm lừng lẫy nhất giới thiết kế, anh tin tưởng em, nhất định có thể thành công.”

Lê Hiểu Mạn được câu nói ngắn gọn của anh khích lệ, bưng ly cà phê lên, chạm ly với anh, cười hiểu ý: “Cám ơn!”

...

Bữa sáng qua đi, Lê Hiểu Mạn ngồi xe Long Tur Hạo đến công ty, nhưng lúc sắp đến nơi, cô liền xuống xe trước.

Khi vào thang máy, cô gặp Lâm Mạch Mạch, hai người lập tức cùng

nhau đến bộ phận thiết kế.

Vừa ngồi xuống bàn làm việc, Lâm Mạch Mạch liền dùng ánh mắt mập mờ liếc nhìn cô: “Có phải hai người ở chung hay không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Lê Hiểu Mạn đỏ lên, đang định hỏi sao cô ấy biết, Lâm Mạch Mạch đã há hốc miệng kinh ngạc nói: “Oh! Mygod!”

Lập tức giơ ngón tay cái lên với cô, cười gian tà: “Hiểu Hiểu, sáng suốt, mau xuất ra tất cả vốn liếng, sớm bắt lấy nam thần, vứt bỏ Hoắc cận bã.”

Lê Hiểu Mạn kéo kéo khóe môi, nhìn thấy bốn phía có không ít người dùng ánh mắt không hảo ý nhìn cô, cô khẽ cau mày, liếc nhìn Lâm Mạch Mạch hỏi: “Bọn họ nhìn mình như thế làm gì?”

“Cái này còn phải hỏi, còn không phải là vì chuyện hai người hôn nhau mãnh liệt bên ngoài công ty sao, hiện tại toàn bộ công ty đều đang đồn cậ và Long tổng có quan hệ không bình thường, Hiểu Hiểu, cậu phải cẩn thận, đoạt nam thần, cậu sẽ trở thành tình địch của nhân viên nữ trong công ty, đương nhiên, tuy mình sùng bái và ngưỡng mộ nam thần, nhưng tuyệt đối sẽ không trở thành tình địch của cậu, cái này cậu có thể yên tâm.”

Lê Hiểu Mạn nhướn mày cười với cô: “Cậu không nói, mình cũng biết, cậu là chị em tốt nhất kiếp này của mình.”

Cô vừa dứt lời, phía sau liền truyền đến một giọng nói lạnh như băng, còn kèm theo sự bất mãn: “Lê Hiểu Mạn, trưởng phòng gọi cô đến phòng làm việc.”

Nghe thế, Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn thấy Dương Ly Mai, lúc

trước có quan hệ rất tốt với Lưu Kiều Kiều.

Thấy thái độ cô ta như thế, Lê Hiểu Mạn khẽ cau mày, nhưng vẫn cười cảm ơn rồi đi vào phòng làm việc của trưởng phòng.

Sau khi đi vào, cô mới biết được Dương Chính Phong gọi mình vào, là muốn hỏi về chuyện của Dương Ly Mai.

Lần trước anh ta muốn cô nói với Long Tư Hạo, bảo Long Tư Hạo thả Dương Ly Mai, nhưng lần trước bởi vì chuyện của Amy, hiểu lầm Long Tư Hạo, cùng với sau đó liên tiếp xảy ra nhiều chuyện, đã quên mất chuyện này.

Lúng túng ra khỏi phòng làm việc của trưởng phòng, cô mới vừa ngồi xuống, phía sau liền truyền đến hai giọng nói.

“Nghe nói bộ phận chúng ta vừa có một nhà thiết kế nổi tiếng đến.”

“Tôi cũng nghe nói, còn là một vị siêu cấp đại mỹ nữ, cô đã giành được giải nhất của cuộc thi thiết kế toàn Châu Âu...”

Hai người sau lưng còn chưa nói hết, một loạt tiếng vỗ tay liền vang lên, giọng của trưởng phòng Dương Chính Phong cũng đồng thời vang lên: “Tạm dừng làm việc, ngừng đầu lên, hoan nghênh nhà thiết kế nữ Sophie xinh đẹp.”

Nghe được hai chữ “Sophie”, lòng Lê Hiểu Mạn run lên, ngược mắt nhìn thấy đứng bên cạnh Dương Chính Phong là một người phụ nữ trắng trẻo xinh đẹp mặc trang phục nghiêm chỉnh, chính là người phụ nữ cô đã gặp hôm qua.

Chạm sắc còn chạm cả mặt?

Đôi mày thanh tú của Lê Hiểu Mạn khẽ cau lại, lòng bàn tay thấm ra mồ hôi, chẳng biết tại sao, sự xuất hiện của cô ấy đem đến cho cô một áp lực vô hình.

Sophie cười ưu nhã, mi tâm lộ ra sự cao quý, khí chất bất phàm, phảng phất giống như tiên nữ hạ phàm, giọng nói nhỏ nhẹ êm tai: “Chào mọi người, tôi là Sophie, rất vui và vinh hạnh khi có thể trở thành đồng nghiệp với mọi người, hy vọng sau này trong công việc, có thể hòa hợp với nhau.”

Sự xuất hiện của cô ấy dẫn đến một hồi yên lặng, bất luận là nam hay nữ của bộ phận thiết kế đều dùng ánh mắt kinh động nhìn cô ấy, đang lúc kinh động, cũng phát hiện cô và Lê Hiểu Mạn có khuôn mặt tương tự nhau.

Nhưng cô ấy dung hợp cả vẻ đẹp của Trung Quốc và Phương Tây, khí chất cao quý bất phàm cùng giọng nói nhỏ nhẹ êm tai.

Nhân viên nam phản ứng lại, nhiệt liệt vỗ tay: “Hoan nghênh hoan nghênh, hoan nghênh nữ thần Sophie gia nhập bộ phận thiết kế của chúng tôi.”

Không ít đồng nghiệp nữ đổ kị Lê Hiểu Mạn còn giống như cố ý trêu tức cô: “Wow! Sophie, cô thật là xinh đẹp, cùng một bộ quần áo, cô mặc trên chính là có khí chất hơn người ta, cao quý xinh đẹp hơn.”

Một đồng nghiệp nữ khác nói: “Sophie, trông cô có chút giống Lê Hiểu Mạn của bộ thiết kế chúng ta, không phải hai người là chị em một nhà chứ? Chẳng qua là, cô xinh đẹp hơn cô ta.”

Nghe nói như thế, đôi mi thanh tú của Lê Hiểu Mạn cau lại, nhưng không hề lên tiếng.

Lâm Mạch Mạch liền cất giọng nói: “Kém hoàn hảo chút vẫn tốt hơn, con người không thể thập toàn thập mỹ, xinh đẹp quá mức, thì không phải là người.”

Lâm Mạch Mạch vừa nói xong, nụ cười trên mặt Sophie liền đờ ra trong chốc lát, nhưng cô ta lập tức nhẹ giọng nói: “Hoàn toàn chính xác, quá hoàn mỹ thì không phải là người, mà là tiên, tôi có rất nhiều khuyết điểm cùng thiếu sót, sau này trong công việc, vẫn hy vọng mọi người chỉ giáo nhiều hơn.”

Dứt lời, cô ta đi đến trước mặt Lê Hiểu Mạn, đưa bàn tay ngọc thon dài ra với cô, cười dịu dàng: “Lê tiểu thư, thì ra cô cũng làm ở TE, thật là trùng hợp, sau này trong công việc, nếu như tôi gặp phải vấn đề khó khăn gì, có thể xin cô chỉ bảo không?”

Lê Hiểu Mạn nhìn bàn tay thon dài của cô ta, cười trang nhã, vươn tay lịch sự bắt tay với cô ta: “Đương nhiên có thể, tôi cũng mới vừa vào, đừng nói là chỉ bảo, nếu như cô cần giúp một tay, nếu có thể tôi nhất định sẽ giúp.”

Chương 215: Kinh ngạc, đụng sắc còn đụng cả mặt.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sophie nhìn cô cười dịu dàng, sau đó làm quen với các đồng nghiệp khác dưới sự giới thiệu của trưởng phòng Dương Chính Phong.

Lâm Mạch Mạch liếc mắt nhìn một người hoàn mỹ không giống người thật như Sophie, nhưống mà với Lê Hiểu Mạn, nghi ngờ hỏi: “Hiểu Hiểu, cậu quen với cô Sophie này à? Hả là hai người không phải chị em ruột chứ? Tuy cô ấy rất đẹp, nhưng mà mình không có hảo cảm, vẫn là cậu tương đối chân thật, cũng rất đẹp.”

Nghe thấy lời của Lâm Mạch Mạch, vốn bởi vì sự xuất hiện của Sophie, tâm trạng Lê Hiểu Mạn có chút tuột dốc, giờ đã tốt lên rất nhiều, cô cười cảm kích: “Mình và cô ấy chỉ có chút giống nhau mà thôi, cũng đã từng gặp, không tính là quen biết.”

Cô không nói chuyện hôm qua Sophie tìm đến cửa tự xưng là vị hôn thê của Long Tư Hạo cho Lâm Mạch Mạch, chuyện hôm qua cô vốn không để trong lòng, hiện tại bởi vì Sophie xuất hiện, lại dấy lên trong lòng cô.

Sophie đã đến TE, hơn nữa còn là vào bộ phận thiết kế, nhất định không phải sự trùng hợp.

Mà lúc này, bộ phận thiết kế bởi vì Sophie xuất hiện, đã có không ít tiếng nghị luận vang lên, mà những nghị luận này đơn giản chính là hạ thấp cô, khen Sophie, cũng có nghi vấn vì sao hai người lại trông

giống nhau.

Lâm Mạch Mạch thấy cô khẽ nhíu mày, đưa tay vỗ vỗ bả vai cô: “Nghĩ gì thế?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt liếc nhìn cô, cười nhạt: “Đương nhiên là đang nghĩ đến case trang sức của công ty Ngô tổng mà mình phụ trách rồi, họ định thiết kế đôi nhẫn, yêu cầu tương đối cao, phải độc nhất vô nhị trên đời này.”

Lâm Mạch Mạch khích lệ vỗ vỗ bả vai cô, nhướn mày nhìn cô: “Cố gắng lên!”

“Ừm!” Lê Hiểu Mạn gật đầu, đang chuẩn bị cầm điện thoại lên gọi cho công ty của Ngô tổng, điện thoại liền vang lên trước.

Cô nhắc máy, lịch sự nói: “Alo! Xin chào.”

“Hiểu Hiểu, là anh.”

Giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên, Lê Hiểu Mạn lại càng hoảng sợ, có tật giật mình nhìn chung quanh một vòng, nhìn thấy có người đang nhìn mình, tim cô liền đập rộn lên, mồ hôi trên trán rịn ra, thấp giọng hỏi: “Anh gọi điện thoại đến làm gì?”

“Đương nhiên là nhớ em, có một số việc chính là muốn làm trong điện thoại cũng không làm được, nếu không em đi lên chúng ta làm tiếp, sao hả?”

“Anh... Long...” Lê Hiểu Mạn kéo kéo khóe môi, suýt chút nữa cô đã thốt lên ba chữ Long Tư Hạo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú ửng đỏ, nhìn kỹ lại bốn phía, vừa lúc

bắt gặp ánh mắt của Sophie, cô nhú nhú mày, thấp giọng nói rằng: “Em không thèm nghe anh nói nữa, cúp máy đây, không được gọi lại nữa, em rất bận.”

Dứt lời, cô liền cúp điện thoại, gọi cho công ty của Ngô tổng.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Long Tur Hạo thấy Lê Hiểu Mạn cúp điện thoại, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh nheo lại, đáy mắt hiện ra ý cười nồng đậm, vừa gác điện thoại xong, Lạc Thụy liền tiến đến với vẻ mặt nghiêm túc.

“Tổng giám đốc, tôi có một tin tốt cùng một tin xấu, anh muốn nghe cái nào trước?” Lạc Thụy đi đến trước bàn làm việc Long Tur Hạo, đôi mày tuấn tú nhú chặt, biểu cảm trên khuôn mặt trông như sắp xong đời.

Long Tur Hạo thâm trầm liếc nhìn biểu cảm ngưng trọng của anh ta, đang định lên tiếng, Lạc Thụy liền lên tiếng trước.

“Tổng giám đốc, người cũ và người mới...”

Không đợi Lạc Thụy nói xong, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của Long Tur Hạo híp lại, ánh mắt lạnh thấu xương liếc nhìn anh ấy, sắc mặt trầm lãnh: “Nói lại lần nữa xem.”

“Ah?” Thấy ánh mắt lạnh thấu xương kia của Long Tur Hạo, Lạc Thụy lập tụt tay nhẹ nhàng vả vào miệng mình, cười híp mắt: “Tổng giám đốc, thật ngại quá, môn văn của tôi không tốt lắm, dùng từ không đúng, không phải trước đây, là anh đã từng thương yêu nhất...”

Sau khi nhận được ánh mắt gằn như giết người của Long Tur Hạo, Lạc Thụy lại sửa lời lần nữa: “Tin tức tốt chính là bệnh của tiểu thư Sophie đã tốt hơn rất nhiều, đã có thể vào công ty đi làm...”

Nói đến đây, anh ấy dừng lại, nhướn mày nhìn Long Tur Hạo, thấy vẻ mặt anh không thay đổi gì nhiều, liền tiếp tục nói: “Tiểu thư Sophie vào TE, bộ phận thiết kế, thành đồng nghiệp của Lê tiểu thư.”

Long Tur Hạo nghe xong lời anh ấy, khuôn mặt tuấn mỹ bắt đầu thay đổi cảm xúc, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh nheo lại, đáy mắt hiện lên vẻ lo âu phức tạp, nhưng sau một lát, lại khôi phục sự thâm trầm ngày thường, nhưng khuôn mặt tuấn mỹ kia lại hiện ra vẻ tức giận.

“Gọi cô ấy đến đây, dùng cách không kinh động đến bất kỳ ai.” Long Tur Hạo giận tái mặt, giọng nói trầm thấp đan xen sự nổi giận.

“Tổng giám đốc yên tâm, tôi hiểu rồi.” Lạc Thụy nhướn mày nhìn Long Tur Hạo, sau khi nói xong liền ra ngoài.

Lạc Thụy rời đi, chỉ một hồi sau, Sophie liền tiến vào phòng làm việc của anh, giày cao gót màu trắng càng khiến dáng người cô thon thả, sàn nhà màu nâu phát ra tiếng vang để nghe khi giày cô nện xuống.

Sau khi cô vào Long Tur Hạo liền có vẻ mặt căng thẳng, môi mỏng xinh đẹp mím chặt, đáy mắt hiện lên sự ác độc, quanh thân đều tản ra hàn khí.

Biết anh tức giận, Sophie đi đến trước mặt anh, khẽ rũ mắt, ra vẻ đã làm chuyện sai, dịu giọng nói: “Tur Hạo, đừng tức giận với em, em biết mình nhận lời mời đến TE mà không thương lượng với anh là em sai, nhưng anh vẫn luôn không chịu gặp người ta, làm sao người ta thương lượng với anh đây?”

Chương 216: Phục tùng, anh là cấp trên.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo ngược mắt liếc nhìn cô ta, ánh mắt sắc bén trầm lãnh, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ không vui, môi mỏng nhếch lên: “Tại sao lại muốn đến bộ phận thiết kế?”

Nghe anh nhắc đến bộ phận thiết kế, Sophie nhếch nhếch đôi mày liễu, đôi mắt trong trẻo màu nâu nhạt kinh ngạc liếc nhìn Long Tur Hạo, giọng nói dịu dàng êm tai: “Tur Hạo, anh đoán xem em thấy gì ở bộ phận thiết kế? Bộ phận thiết kế có một người tên Lê Hiểu Mạn, trông rất giống em, không ngờ rằng lại trùng hợp như vậy, em và cô ấy đều vào bộ phận thiết kế.”

Đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của Long Tur Hạo nguy hiểm nheo lại, ánh mắt thâm trầm liếc nhìn Sophie, giọng nói lạnh lùng: “Lập tức rời khỏi TE, bằng không, anh lập tức đưa em về Marseille.”

“Em không rời khỏi.” Đôi mắt màu nâu nhạt của Sophie kiên định nhìn Long Tur Hạo: “Tur Hạo, em sẽ nghe theo anh mọi chuyện, chỉ có chuyện này là không được, nếu như anh muốn em rời khỏi, trừ khi cho em một lý do không thể không rời khỏi. “

Ánh mắt Long Tur Hạo sâu thẳm liếc nhìn cô, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh nhạt, giọng nói trầm lãnh: “Sophie, anh nói được thì làm được.”

Sophie thấy Long Tur Hạo quyết tâm muốn cô rời khỏi TE, dùng đôi mắt nâu nhạt uất ức nhìn anh, đôi tay thon dài ôm lấy cổ anh, giọng

nói mềm mại: “Tur Hạo, đừng bắt em rời khỏi TE có được không? Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần em đòi là anh sẽ đáp ứng, vì sao lần này lại nhẫn tâm với em như vậy? Tur Hạo...”

Lúc này, bên ngoài phòng làm việc truyền đến giọng nói Lạc Thụy: “Lê tiểu thư, hiện tại tổng giám đốc có chút bận, trước tiên cô đừng vào, cô đến tìm tổng giám đốc để...”

“Trợ lý Lạc, trưởng phòng Dương bảo tôi đem văn kiện đến để tổng giám đốc ký.”

Sophie nghe được giọng của Lê Hiểu Mạn, đôi môi giống như cố tình quẹt qua cổ áo sơ mi trắng muốt của Long Tur Hạo, lập tức đứng dậy, liếc nhìn Long Tur Hạo cười dịu dàng: “Tur Hạo, em sẽ không rời khỏi TE, nếu anh lại uy hiếp em, em sẽ không uống thuốc, xem là ai uy hiếp ai, em xuống làm việc trước.”

Dứt lời, cô ta liền ra khỏi phòng tổng giám đốc.

Đang nói chuyện cùng Lê Hiểu Mạn, Lạc Thụy nhìn thấy Sophie đi ra, anh ấy đưa tay che mắt mình: “Oh! My god! Cuối cùng vẫn gặp, tôi không nhìn thấy gì cả.”

Sophie nhìn thấy Lạc Thụy che mắt, nở nụ cười đi đến trước mặt anh, giống như rất thân quen kéo tay anh ấy xuống, giọng nói mềm mại êm tai: “Anh Lạc Thụy, có gì rơi vào à?”

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy Sophie đi ra từ phòng làm việc của Long Tur Hạo, đầu tiên có chút kinh ngạc, lại nghe thấy cô ta xưng hô với Lạc Thụy như thế, giống như có tảng đá lớn rơi vào tim cô, nặng nề đè xuống.

Cô ngược mắt nhìn về phía Lạc Thụy, cười hỏi: “Trợ lý Lạc, hai

người quen nhau sao?”

Lạc Thụy quen biết Sophie, chứng tỏ Long Tư Hạo cũng quen biết, vậy hôm qua cô ta nói là vị hôn thê của Long Tư Hạo quả thật “không có lửa sao có khói”.

Lòng cô chợt đau xót, đôi mày thanh tú nhíu lại.

“Ah! Cái này... Hình như là có quen.” Lạc Thụy nhướn mày liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, đôi mắt cười híp lại: “Lê tiểu thư, cô cứ vào để tổng giám đốc ký tên trước đi!!”

Dứt lời, Lạc Thụy đẩy Lê Hiểu Mạn vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Sophie khẽ nhếch mày liễu, đôi mắt màu nâu nhạt nghi ngờ liếc nhìn Lạc Thụy: “Anh Lạc Thụy, trông anh và vị Lê tiểu thư kia có vẻ rất thân quen nhỉ!”

“Đồng nghiệp của nhau! Đương nhiên quen rồi.” Lạc Thụy ra vẻ tùy ý, đột nhiên đưa tay ôm bụng, nhíu chặt lông mi, gương mặt thống khổ: “Tiểu thư Sophie, thật ngại quá, tối qua tôi ăn linh tinh, giờ phải đến phòng vệ sinh lát, nam nữ khác biệt, tiểu thư Sophie, cô cũng đừng đi theo.”

Sophie nhìn thấy Lạc Thụy sai bước đi giống như bị ma đuổi, cô ta liếc nhìn cửa phòng tổng giám đốc, khóe môi khẽ nhếch thành nụ cười thâm ý, sau đó rời đi với khí chất tao nhã.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Hiểu Mạn đặt văn kiện trong tay xuống trước mặt Long Tư Hạo, hơi rũ tầm mắt, nhưng không hề lên tiếng.

Dù sắc mặt cô có bình tĩnh, nhưng đôi lông mày khẽ nhũu cùng đáy mắt trong trẻo lạnh lùng đã bán đứng tâm trạng lúc này của cô.

Long Tư Hạo cầm lấy văn kiện cô đặt trên bàn, lật vài trang, sau đó tiêu sái đặt bút ký tên, sau đó liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Lê Hiểu Mạn thấy anh ký xong, cầm văn kiện lên định đi, lại bị Long Tư Hạo gọi lại.

“Hiểu Hiểu, em không có gì muốn nói sao? Hoặc là, em không có gì muốn hỏi anh sao?”

Lê Hiểu Mạn dừng chân, xoay người cung kính liếc nhìn Long Tư Hạo, cười gượng: “Tổng giám đốc, phần văn kiện này là trưởng phòng Dương bảo tôi đem đến cho anh ký, có lời gì muốn hỏi cũng là trưởng phòng Dương muốn hỏi, tôi không có gì muốn hỏi cả!”

“Ah?” Long Tư Hạo khẽ nhếch hàng chân mày anh tuấn, đôi mắt hẹp dài nheo lại, liếc nhìn cô bằng ánh mắt đầy thâm ý: “Vì sao trưởng phòng Dương bảo em đến em liền đến? Rất muốn nhìn thấy anh?”

Lê Hiểu Mạn giống như bị Long Tư Hạo nói trúng tim đen, khuôn mặt thanh tú đỏ ửng lên, ánh mắt tức giận nhìn anh chằm chằm: “Long Tư Hạo...”

Long Tư Hạo thấy cô gọi thẳng cả họ tên mình, đáy mắt sâu thẳm xẹt qua vẻ hài hước, cong môi cười, giọng nói trầm thấp êm tai: “Không phải nên gọi là tổng giám đốc sao? Trong giờ làm việc gọi thẳng tên đầy đủ của cấp trên, còn có thái độ không tốt, em đáng bị tội gì? Hừm?”

Chương 217: Phục tùng, anh là cấp trên.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn kéo kéo khóe môi, thu hồi ánh mắt tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú nở nụ cười gượng, giọng nói ngọt ngào trong trẻo: “Tổng giám đốc, nếu như không có việc gì nữa, tôi đi xuống làm việc trước.”

Cô vừa dứt lời, Long Tur Hạo liền nhướng mày liếc nhìn cô, đôi mắt hẹp dài nheo lại, môi mỏng phun ra hai chữ: “Có việc.”

Nghe anh nói có việc, Lê Hiểu Mạn cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, tiếp tục duy trì nụ cười điềm đạm: “Tổng giám đốc, anh còn có chuyện gì?”

Long Tur Hạo lạnh nhạt nhìn cô, khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ thâm thúy, môi mỏng khẽ mấp máy: “Đi pha cho anh ly cà phê.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn cười híp mắt, ngoài cười nhưng trong không cười liếc nhìn anh: “Tổng giám đốc, tôi không phải thư ký của anh.”

“Anh biết.” Long Tur Hạo nhàn nhạt chớp mắt, cười ranh mãnh nhìn cô, không nhanh không chậm nói: “Mặc kệ chúng ta có lén lút thân mật thế nào, nhưng ở công ty, anh là cấp trên của em, lời nói của anh, em phải phục tùng, giống như em phục tùng mệnh lệnh của trưởng phòng Dương, hiểu chưa?”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn hung hăng trừng mắt nhìn Long Tur Hạo, trong

đầu giống như có mùi vụn con ngựa chạy qua.

Cô đi lên phía trước: “Bịch” đặt văn kiện trước mặt Long Tư Hạo, cười tươi như hoa liếc nhìn anh, cắn răng nghiêng lợi nói rằng: “Tổng giám đốc, anh chờ chút.”

Nói xong cô lập tức ra khỏi phòng tổng giám đốc.

Long Tư Hạo thấy cô rời khỏi, ánh mắt liền trở nên nhu hòa mà thâm tình, môi mỏng cong lên, giọng nói trầm thấp cùng cứng chiu: “Nha đầu ngốc!”

Anh thích trêu chọc cô, thích xem cô tức giận nhưng lại không phát tiết được.

Anh thích trêu tức cô như thế đấy, ai bảo ở nhà cô gọi anh là Tư Hạo, ở công ty lại gọi anh là tổng giám đốc.

Bất quá, một cái nhăn mày hay một nụ cười của cô, toàn bộ mọi thứ thuộc về cô, anh đều yêu đến tận xương tủy.

Lúc Lê Hiểu Mạn bùng ly cà phê trở về phòng làm việc, Long Tư Hạo đang nghiêm túc duyệt văn kiện.

Người ta nói lúc đàn ông làm việc là cuốn hút nhất, lời này quả nhiên không sai, vốn dĩ Long Tư Hạo đã có khuôn mặt anh tuấn, lúc này nghiêm túc lại càng thêm mê người.

Trông anh giống như đang trong một bức tranh, mọi thứ xung quanh đều làm nền cho anh.

Quanh thân anh tản ra hơi thở vương giả mạnh mẽ, cùng với khí tức thiên tài trong giới kinh doanh, sức hấp dẫn của người đàn ông thành

công trong sự nghiệp được anh biểu lộ vô cùng xuất sắc.

Một người như vậy bất luận là ở sự nghiệp, hay là những phương diện khác đều có sức hấp dẫn vô cùng mạnh mẽ, năng lực hơn người, gần như là một người đàn ông hoàn mỹ, bất kỳ người nào cũng sẽ bị cuốn hút!

Lê Hiểu Mạn thấy anh đang chuyên tâm làm việc, rón rén đi lên phía trước, khẽ đặt ly cà phê xuống bên cạnh anh, ngược mắt nhìn anh.

Khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân, sóng mũi cao ngất, mày kiếm đầy khí phách, lông mi dài rậm như cánh bướm, thỉnh thoảng khẽ rung động, cực kỳ mê người, môi mỏng khẽ mím thành đường cong ưu mỹ.

Đang lúc cô chuẩn bị thu lại tầm mắt, trong lúc lơ đãng đã nhìn thấy dấu ấn màu hồng trên cổ áo sơ mi trắng của anh, từ hình dạng phán đoán, là một dấu son môi.

Đôi mắt trong veo như nước của cô nheo lại, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn Long Tư Hạo.

Nhận được ánh mắt lạnh thấu xương của cô, Long Tư Hạo ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh nhạt nhìn dấu son trên cổ áo mình, khuôn mặt tuấn mỹ bình tĩnh, không có một tia hoảng sợ.

Anh bưng ly cà phê trên bàn, đặt sát vào mũi người một cái, đáy mắt sâu thẳm hiện ra ý cười, ưu nhã uống một ngụm, chỉ nhướn mày liếc nhìn cô, ánh mắt nhu hòa: “Vẫn không có gì muốn hỏi anh sao?”

Thấy gương mặt bình tĩnh, không hề hoảng sợ, Lê Hiểu Mạn nheo lại mắt, cắn chặt môi dưới, nhưng vẫn không hỏi anh chuyện dấu son môi.

Long Tur Hạo thấy cô không hỏi, nên tiếp tục chuyên tâm làm việc, giống như Lê Hiểu Mạn không hề phát hiện ra điều gì.

Anh không để ý cùng coi thường, khiến lửa giận trong lòng Lê Hiểu Mạn bùng cháy, đột nhiên, cô bùng ly cà phê lên, trực tiếp tạt vào người Long Tur Hạo, cắn răng nghiến lợi tức giận nói: “Long Tur Hạo, tên khốn kiếp anh.”

Dứt lời, cô xoay người định đi ra ngoài, lại bị Long Tur Hạo nắm chặt cổ tay mảnh khảnh.

“Hiểu Hiểu, cơn tức lớn như vậy, là ám chỉ anh nên giúp em tiêu trừ lửa giận ở phòng làm việc sao?”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn xoay người, đôi mắt trong veo như nước nheo lại, ánh mắt tức giận liếc nhìn anh: “Tiêu trừ cái đầu anh, thích tiêu trừ lửa giận cho phụ nữ như vậy thì đi tìm vị hôn thê của anh.”

Đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của Long Tur Hạo nheo lại, ánh mắt sâu thẳm liếc nhìn Lê Hiểu Mạn: “Vị hôn thê của anh? Là ai? Chẳng lẽ không phải em sao?”

Lê Hiểu Mạn gạt tay Long Tur Hạo, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn anh: “Long Tur Hạo, đừng giả bộ, anh dám nói Sophie không phải là vị hôn thê của mình không? Anh dám nói thứ trên cổ áo anh không phải kiệt tác của cô ta không?”

Long Tur Hạo nhướn đôi mày anh tuấn, khuôn mặt tuấn mỹ thản nhiên, không che giấu chút nào: “Là kiệt tác của cô ấy...”

Nghe được lời anh, Lê Hiểu Mạn siết đôi tay mảnh khảnh, đang định nổi trận lôi đình, câu nói tiếp theo của Long Tur Hạo suýt chút nữa đã chọc cô tức hộc máu.

Đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của anh khẽ nheo lại, nhướn mày liếc nhìn cô, cong môi cười, giọng nói trầm thấp: “Hiểu Hiểu, đến bây giờ em mới phát hiện có phải quá muộn rồi không? Anh nghĩ rằng em vừa vào sẽ thấy, nhưng em lại không tinh ý chút nào, xem ra anh cần phải đưa em đi kiểm tra thị lực chút mới được.”

Chương 218: Hiểu lầm, phụ nữ có chồng!! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh có ý gì? Cố ý để cô thấy dấu son môi của người khác trên người anh sao?

“Long — Tur — Hạo!” Lê Hiểu Mạn bị tức mà hô to một tiếng, ánh mắt tràn ngập lửa giận, sắc bén nhìn anh: “Anh còn có thể khốn kiếp hơn không hả?”

“Dĩ nhiên!” Ánh mắt Long Tur Hạo thoáng ý cười, liếc nhìn cô nói rồi đứng lên, tư thế cực kỳ ưu nhã, cởi quần áo trước mặt Lê Hiểu Mạn.

Thấy vậy, khuôn mặt nhỏ Lê Hiểu Mạn đỏ ửng, trợn mắt nhìn anh, cầm tài liệu được ký xong xoay người muốn rời khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc.

Long Tur Hạo nhếch môi cười một tiếng kêu Lạc Thụy vào trong phòng rồi cúp máy.

Chưa đầy mười giây sau, Lạc Thụy đã đi ngoài vào.

“Tổng giám đốc, có gì dặn dò sao?” Lạc Thụy thấy vẻ mặt tức giận của Lê Hiểu Mạn thì nghi ngờ nhìn một cái, rồi thấy dáng vẻ không chính tề của Long Tur Hạo.

Cậu ta hơi nhú mày, tổng giám đốc định làm gì thế này?

Long Tur Hạo nhíu mày, thản nhiên liếc nhìn cậu ta một cái, không hề kiêng dè mà nói: “Cởi đồ!”

“A...” Lạc Thụy nghe Long Tur Hạo nói vậy, khóe môi hơi run rẩy, hai mắt híp lại: “Tổng giám đốc, hôm nay tại tôi có vấn đề, vừa rồi anh nói gì ạ? Anh nói lại lần nữa đi!”

“Cởi đồ!” Long Tur Hạo thản nhiên nói lại.

Lê Hiểu Mạn vừa định rời khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc nhưng khi nghe thấy lời của Long Tur Hạo, bước chân hơi dừng lại, xoay người liếc nhìn anh ta, khóe môi run rẩy, giống như đang nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Lạc Thụy thấy ánh mắt kiên định, giọng nói thành khẩn, chân mày nhíu chặt của Long Tur Hạo, khuôn mặt tuấn tú xụ xuống, có chút tủi thân. Lạc Thụy mở miệng hỏi: “Tổng giám đốc, sao anh lại như vậy chứ? Có Lê tiểu thư ở đây mà! Khuynh hướng giới tính của tôi rất bình thường, tôi không phải là gay...”

Nói đến đây, cậu ta liếc nhìn khóe môi Lê Hiểu Mạn không ngừng giật giật, vẻ mặt như muốn khóc, tốt bụng khuyên nhủ: “Lê tiểu thư, cô còn trẻ tuổi, hình ảnh thảm thiết này tốt nhất đừng nhìn làm gì, cô đi ra ngoài trước đi!”

Long Tur Hạo đã cởi hẳn áo sơ mi, rảo bước đến trước mặt Lạc Thụy, giơ tay định cởi quần áo cậu ta. Lạc Thụy vội vàng lấy tay ôm ngực, gương mặt tuấn tú thẹn thùng như gái mới lớn: “Tổng giám đốc, đừng nói, Lê tiểu thư còn ở đây mà!”

Khóe môi Long Tur Hạo giật giật, lấy áo sơ mi sạch sẽ của anh ta mặc vào, thản nhiên liếc nhìn cậu ta, chậm rãi nói: “Giới tính của tôi còn bình thường hơn cậu!”

Dứt lời, anh đi thẳng tới trước mặt Lê Hiếu Mạn, dặt tay cô, ánh mắt cực kỳ dịu dàng: “Đi mua quần áo với tôi!”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn hơi híp mắt lại: “Long Tư Hạo, đang trong giờ làm việc đó?”

Hơn nữa, dựa vào cái gì mà cô phải đi mua quần áo với anh chứ?

Long Tư Hạo hiểu cô đang nghĩ gì, hơi nheo mắt lại, đôi môi nhẹ nhàng cắn vành tai của cô: “Quần áo của tôi là do em làm bẩn, em không nên chịu trách nhiệm sao?”

Không đợi Lê Hiếu Mạn trả lời, anh đã cầm văn kiện đã ký xong trong tay cô đưa cho Lạc Thụy, bảo cậu ta mang đến phòng Dương Chính Phong. Sau đó, anh mạnh mẽ kéo Lê Hiếu Mạn rời khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, đi vào thang máy riêng cho anh.

Trong thang máy, ánh mắt Lê Hiếu Mạn không vui liếc nhìn Long Tư Hạo: “Tôi phải về làm! Nếu anh muốn đi mua quần áo thì có thể đi tìm vị hôn thê của anh!”

“Hiểu Hiểu...” Long Tư Hạo áp cô lên vách thang máy, ánh mắt hẹp dài nhìn cô, đầy thâm tình, nóng bỏng: “Sao em lại không tin tưởng anh như vậy chứ? Anh chỉ biết vị hôn thê của tôi chính là em mà thôi!”

Hơi thở nóng bỏng của người anh như một tấm lưới phủ lên người cô. Đặc biệt là cơ ngực cường tráng, nóng bỏng ép chặt cơ thể cô khiến cô cảm thấy khấn trương và có chút không được tự nhiên.

Cho dù hai người họ đã có tiếp xúc thân mật nhất nhưng khi dựa sát vào người anh thế này cô vẫn không thể kiềm chế được mà lo lắng,

tim đập rộn lên.

Cô hơi nghiêng đầu, không dám nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Vết son trên áo anh là chuyện gì?”

Nhắc tới dấu son trên áo, ánh mắt Long Tur Hạo hơi híp lại, thoáng chút lạnh lùng. Sau khi rời khỏi chỗ Sophie, anh mới phát hiện trên cổ áo sơ mi có một vết son môi. Anh cũng có lòng riêng, cố ý không lau vết son môi đi là muốn dò xét mức độ tin tưởng của Lê Hiểu Mạn với anh.

Chuyện như vậy, nếu như người có tật xấu thì sẽ không phát hiện được. Và nếu Lê Hiểu Mạn không đủ tin tưởng anh thì cũng rất dễ trúng kế người khác!

Anh dám khẳng định Sophie cố ý. Mà anh hiểu rõ lý do anh làm vậy hơn những người khác.

Thang máy đến bãi đỗ xe dưới tầng hầm, Long Tur Hạo kéo Lê Hiểu Mạn ra ngoài.

Sau khi ngồi vào xe, Long Tur Hạo nhìn thấy Lê Hiểu Mạn đang nhíu chặt chân mày, hốc mắt ửng đỏ. Trong ánh mắt anh có chút đau lòng, hôn lên mái tóc cô, trầm giọng ói: “Hiểu Hiểu, sao em lại nghĩ là Sophie là vị hôn thê của anh chứ?”

Lê Hiểu Mạn ngược ắt lên nhìn anh, ánh mắt trong trẻo, lạnh lùng hơn: “Long Tur Hạo, có phải anh đã biết cô ta từ trước đúng không? Hai người rất thân thiết đúng không? Có phải anh cũng nhận ra em và cô ta giống nhau đúng không? Tại sao anh không cảm thấy kinh ngạc, cũng không nói cho em biết về sự tồn tại của cô ta chứ? Rốt cuộc anh tiếp cận em có mục đích gì?”

Nghe thấy cô nói vậy, Long Tư Hạo hơi nhíu mày lại, ánh mắt nhìn cô chăm chú: “Hiểu Hiểu, xem ra em hiểu lầm em rất nhiều!”

Chương 219: Hiểu lầm, phụ nữ có chồng!! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Hiểu lầm?” Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén nhìn anh: “Vốn dĩ em không tin lời Sophie nói. Nhưng anh vốn không thật lòng yêu em, vậy mục đích của anh có phải coi em là thể thân không? Lần trước em bị bắt cóc, anh không để ý đến sự sống chết của bản thân mà cứu tôi nhưng thật ra là đi cứu người trong lòng của anh đúng không?”

Nghe ra chút đầu mối trong câu nói của cô, ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, nhìn cô chăm chăm, khuôn mặt lạnh lẽo: “Em đã gặp Sophie? Cô ta nói gì với em?”

Lê Hiểu Mạn nheo mắt, lạnh lùng nhìn anh: “Cô ta nói gì, anh không tự đi hỏi à? Long tiên sinh, bắt cá hai tay, anh và Hoắc Vân Hy khác nhau chỗ nào chứ? Coi như em nhìn lầm anh rồi. Mời anh sau này cách xa em một chút. Em là phụ nữ có chồng!”

Cô vừa nói xong mấy chữ này thì di động vang lên. Cô vừa lấy ra xem là Hoắc Vân Hy gọi tới.

Giống như tức giận Long Tư Hạo, chuông kêu hai tiếng, cô đã nghe máy.

Từ sau khi Lê Hiểu Mạn muốn ly dị với Hoắc Vân Hy, cô cũng không muốn nhận điện thoại của Hoắc Vân Hy nữa. Lần này cô lại bắt máy rất nhanh khiến Hoắc Vân Hy ở đầu dây bên kia cực kỳ vui mừng.

“Mạn Mạn...”

Âm thanh điện thoại của Lê Hiểu Mạn rất tốt, khiến Long Tư Hạo ở bên cạnh vẫn nghe được tiếng Hoắc Vân Hy, ánh mắt lăm liệt, bàn tay đang cầm vô lăng siết chặt, gân xanh nổi lên, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lẽo như băng, phả ra khí lạnh.

Lê Hiểu Mạn coi thường vẻ mặt muốn bùng nổ của Long Tư Hạo, cố gắng để giọng nói dịu dàng nhất có thể: “Chuyện gì vậy?”

Giọng nói của cô dịu dàng khiến Hoắc Vân Hy cực kỳ mừng rỡ: “Mạn Mạn, mấy ngày nữa chính là đại thọ 70 tuổi của ông nội. Ông nội mong em đến giúp một chút. Ông nội hi vọng chúng ta nhân cơ hội này xóa bỏ tin đồn chúng ta sắp ly dị!”

Nghe thấy Hoắc Vân Hy nói vậy, Lê Hiểu Mạn hơi nhú mày, ánh mắt nhìn về mặt lạnh lùng của Long Tư Hạo, trả lời: “Tôi biết rồi!”

Sau đó, cô cúp điện thoại ngay lập tức, vừa ngược mắt lên đã nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng, đầy lửa giận của Long Tư Hạo nhưng xen lẫn trong đó là sự đau đớn.

Bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt xinh đẹp của cô, ánh mắt nhìn cô chăm chăm: “Em không từ chối Hoắc Vân Hy là muốn đồng ý với anh ta sẽ chứng minh tin đồn hai người sắp li dị là không đúng sao?”

Lê Hiểu Mạn kéo tay anh xuống, lạnh lùng liếc anh, nói: “Đây là chuyện giữa hai vợ chồng tôi, không khiến anh xía vào!”

“Chuyện vợ chồng em? Vậy anh và em thì là cái gì?” Ánh mắt Long Tư Hạo lạnh lùng liếc nhìn cô, gầm một tiếng, anh đấm lên cửa kính.

Chờ khi Lê Hiểu Mạn phản ứng kịp thời, anh không chỉ đấm vỡ cửa kính mà trên mu bàn tay đã bị kính găm phải, không ngừng chảy máu.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn bị dọa sợ mà sắc mặt tái nhợt, vệt vàng kéo bàn tay bị thương của anh, đau lòng chảy nước mắt: “Tại sao lại làm mình bị thương như thế chứ?”

Ánh mắt Long Tư Hạo nhìn cô chăm chăm, bàn tay không bị thương nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô: “Chẳng lẽ em muốn anh tổn thương đến em sao? Hiểu Hiểu, chúng ta còn cả đời, em biết anh sợ nhất cái gì không? Anh sợ nhất em sẽ không ở bên anh cả đời mà bỏ anh đi. Tình cảm của chúng ta lại yếu ớt như vậy thôi sao? Chỉ là một hiểu lầm nho nhỏ mà khiến em có thể bỏ rơi anh sao? Hay cho tới tận bây giờ, em vẫn không có chút cảm tình nào với anh, em vẫn thích Hoắc Vân Hy?”

Lê Hiểu Mạn ngược nhìn anh, thấy ánh mắt thâm tình, kiên định của anh, đôi mắt đờ nén đau đớn. Trái tim cô cũng bị bóp chặt, bàn tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tuấn mã của anh: “Tur Hạo, thật xin lỗi! Tôi đã không còn tình cảm với Hoắc Vân Hy rồi. Hơn nữa, không phải tôi không có tình cảm gì với anh. Đừng nói những việc này nữa, tay anh bị thương, tôi đưa anh đến bệnh viện đã!”

Long Tư Hạo thấy cô thừa nhận có tình cảm với anh, trong ánh mắt hẹp dài thoáng chút ý cười, nhìn cô đầy thâm tình: “Anh không muốn đến bệnh viện, anh muốn về nhà. Anh nằm trên giường và em sẽ xử lý vết thương cho anh!”

Chẳng biết tại sao, Lê Hiểu Mạn lại run sợ như vậy, đặc biệt là sau khi chạm vào ánh mắt thâm tình của anh, cô càng khẩn trương hơn,

trái tim cũng đập hỗn loạn. Trong đầu xuất hiện hình ảnh cấm trẻ em dưới 18 tuổi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ ửng, trợn mắt nhìn anh, mở miệng nói: “Nhất định phải lên giường mới có thể xử lý được sao?”

Ý của cô là nhất định phải xử lý vết thương trên giường sao? Nhưng không hiểu tại sao mở miệng lại biến thành như vậy.

Thấy ánh mắt Long Tur Hạo sáng lên, cực kỳ nóng bỏng, cô vội vàng sửa miệng: “Không phải là lên giường mà là xử lý vết thương trên giường!”

Long Tur Hạo thản nhiên nhìn cô một cái, khoe môi cong lên: “Đều giống nhau cả thôi! Bây giờ chúng ta đi về, hửm?”

Dứt lời, anh không để ý bàn tay vẫn còn chảy máu, phóng xe chạy nhanh như mãnh hổ rời khỏi bãi đỗ xe.

Thấy vậy, khoe môi Lê Hiểu Mạn co rút, liếc nhìn Long Tur Hạo: “Anh có thể đứng đắn một chút được không? Tay anh còn chảy máu đó!”

“Anh cảm thấy tôi rất đứng đắn!” Long Tur Hạo ôm cô bằng bàn tay không bị thương. Ánh mắt hơi nheo lại, môi mỏng dán lên tai cô, mập mờ nói: “Nếu như anh không đứng đắn thì anh đã... em ở trên xe rồi, biết chưa?”

Cho dù anh không nói rõ nhưng Lê Hiểu Mạn dùng đầu ngón chân cũng hiểu được ý anh.

Khuôn mặt cô lại đỏ ửng, ánh mắt tức giận nhìn anh: “Anh thật là khốn kiếp!”

Chương 220: Tên gọi, gọi Tiểu Mị Mị (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trở lại biệt thự Hồng Hoa uyển, Long Tư Hạo vừa vào cửa đã bế ngang Lê Hiểu Mạn đến phòng ngủ.

Lê Hiểu Mạn thấy hành động này của anh thì khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ ửng. Cô đấm không ngừng vào lồng ngực anh: “Thả em xuống, em còn tìm hòm thuốc cho anh nữa!”

“Hòm thuốc có ở trong phòng ngủ!” Sau khi Long Tư Hạo bế cô vào phòng ngủ, dùng chân đóng sầm cửa lại. Ngay sau đó, anh mới thả Lê Hiểu Mạn xuống.

“Anh ngồi xuống trước đi!” Lê Hiểu Mạn đau lòng nhìn mu bàn tay bị thương của anh, để anh ngồi trên giường, sau đó cô lấy hòm thuốc ở ngăn dưới cùng trong tủ quần áo.

Hòm thuốc có năm tầng, mỗi tầng đều có ngăn kéo nhỏ. Thuốc để bên trong rất phong phú, mỗi ngăn có đủ loại thuốc khác nhau, trừ thuốc khử trùng, băng gạc, những loại thuốc cơ bản thì còn có hơn mười loại thuốc khác, thuốc cảm, cao dán.

Khiến cho Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhất chính là ngăn cuối cùng.

Ngăn cuối cùng lại chuẩn bị thuốc đau bụng kinh. Không cần hỏi nhiều, hòm thuốc này là do Long Tư Hạo chuẩn bị. Vậy mà anh chuẩn bị cả thuốc đau bụng kinh nhưng đây chính là thể hiện sự

quan tâm với người khác.

Cho dù chỉ là thuốc đau bụng kinh nhưng cũng khiến cô xúc động vụn vặt.

Mà khi nhìn thấy ngăn thuốc trên cùng lại khiến mặt cô đỏ ửng.

Cô cầm Acid Folic lên, ngược mắt nhìn Long Tư Hạo: “Chuẩn bị cái này có phải sớm quá không?”

Long Tư Hạo hơi nhếch mày, ánh mắt nheo lại, lấp lánh nhìn cô: “Không sớm, bây giờ có thể uống được rồi!”

Dứt lời, anh đứng dậy đi đến trước mặt cô, bàn tay không bị thương nhẹ nhàng vén tóc ra sau tay cô, ánh mắt đầy sự mong đợi: “Hiểu Hiểu, mơ ước của anh chính là trước năm 30 tuổi có thể được làm ba!”

Trong lòng Lê Hiểu Mạn run lên, hơi cúi mắt xuống. Nếu như chuyện nhằm lẫn mang thai lần trước kia thì bây giờ có lẽ anh đã làm ba rồi!

Anh là một chính nhân quân tử, không lợi dụng lúc cô không tỉnh táo mắt nhắm đoạt cô.

Bởi vì sự phản bội của Hoắc Vân Hy khiến cô không tin tưởng vào hôn nhân hay đàn ông. Cho tới bây giờ, cô vẫn không thật sự tin tưởng anh.

Tình cảm của bọn họ quả thật không chịu được sự thử thách. Chỉ cần bất cứ chuyện gì xảy ra cũng có thể phá vỡ.

Cô ngược mắt nhìn anh, khuôn mặt có chút thẹn thùng như hoa đào tháng ba, diễm lệ say lòng người: “Có một số việc không chỉ cầu mà

được, cũng không thể vội! Để em xử lý vết thương trên tay anh đã!”

Long Tư Hạo không nói gì, ánh mắt hơi nhíu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, để mặc cô dịu dàng giúp cô xử lý vết thương cho anh. Đến khi cô lấy băng gạc băng vết thương lại, ánh mắt anh mới lấp lánh nhìn cô, dịu dàng nói: “Hiểu Hiểu, thật ra thì tên của bé con anh cũng đã nghĩ xong rồi!”

Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, ngược mắt nhìn anh, tò mò hỏi: “Tên gì?”

Long Tư Hạo duỗi tay, ôm cô vào lòng, cầm tì lên trán cô: “Năm nay là năm dê. Nếu bé trai thì gọi là Dương Dương. Dương còn nghĩa là trời. Anh hi vọng, cuộc đời con tràn ngập như ánh nắng mặt trời, cũng trở thành mặt trời bảo bối của chúng ta, mang đến ấm áp vô hạn cho chúng ta nữa!”

Lê Hiểu Mạn hơi nhíu mày, ngược mắt lên, cười yếu ớt hỏi: “Nếu như là con gái thì sao?”

Ánh mắt đen láy của Long Tư Hạo đầy ý cười, cúi đầu hôn lên môi cô, ánh mắt cực kỳ thâm tình và cưng chiều: “Là con gái thì gọi là Nghiên Nghiên!”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhíu mày liếc nhìn cô một cái, bàn tay mảnh khảnh khẽ nâng cằm: “Ừ, Dương Dương và Nghiên Nghiên không tệ, thật dễ nghe. Em nhớ đến một chuyện cười, nếu là năm dê thì dù bé trai hay gái đều có thể đặt tên ở nhà là Tiểu Mị Mị.”

Bây giờ có rất nhiều người đặt tên ở nhà con rất hay. Ví dụ như là con gái của đại minh tinh nào đó gọi là Tiểu Tứ Nguyệt, Tiểu Gạo Nếp, Sữa Chua Nhỏ...

“A a...” Lê Hiểu Mạn bị ba chữ Tiểu Mị Mị chọc cười, ánh mắt nóng

bồng nhìn Lê Hiếu Mạn. Ngón tay mân mê cánh môi đầy đặn của cô:
“Vậy chúng ta không phải là nên cố gắng vì Tiểu Mị Mị nhỉ?”

Dứt lời, anh ôm cô, áp đảo trên chiếc giường lớn sang trọng.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên, Lê Hiếu Mạn mở đôi mắt mù sương, đầu ngón tay run rẩy đẩy Long Tư Hạo, giọng nói khàn khàn: “Điện thoại...”

“...” Anh nguyên rủa một tiếng, cầm di động ở đầu giường đưa cho Lê Hiếu Mạn.

Lê Hiếu Mạn thấy là Lâm Mạch Mạch gọi tới, đưa tay đẩy Long Tư Hạo vẫn chưa chịu ngồi dậy.

Long Tư Hạo cúi người, giọng nói trầm khàn, đầy hấp dẫn: “Em cứ nhận đi!”

Thấy Long Tư Hạo không có ý định ngồi dậy. Cô cau mày, vẫn nghe điện thoại nhưng giọng nói cô có chút khàn khàn: “Mạch Mạch, chuyện gì vậy?”

Lâm Mạch Mạch nghe thấy giọng cô không bình thường, nghi ngờ hỏi: “Mạn Mạn, cậu sao vậy? Bị cảm sao? Bây giờ cậu đang ở đâu? Sao cậu đột nhiên biến mất vậy? Không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiếu Mạn đỏ ửng, cố gắng làm cho giọng nói mình cố gắng bình thường nhất có thể: “Không... ừ... không sao cả!”

Giọng nói Lâm Mạch Mạch đầy nghi ngờ vang lên: “Không sao thì cậu vừa ừ cái gì hả? Rồi cuộc cậu đang ở đâu?”

Đầu ngón tay cô đẩy lồng ngực to lớn của anh, dùng khẩu hình nói: “Tur Hạo!”

Ánh mắt hẹp dài của Long Tur Hạo nheo lại, ánh mắt đầy ý cười.

Ánh mắt cô tức giận nhìn nah, quên mất vẫn còn đang nghe điện thoại, gắt giọng: “Long Tur Hạo, anh là tên khốn khiếp!”

Cô vừa nói xong thì đã vang lên tiếng kêu của Lâm Mạch Mạch: “Mạn Mạn, không phải cậu đang cùng nam thần...Oh My God! Hai người tiếp tục, mình cúp máy đây!”

Cúp điện thoại xong, gương mặt Lâm Mạch Mạch đỏ ửng, cuộc điện thoại này của Mạch Mạch cô chẳng đúng lúc chút nào!

Chương 221: Tên gọi, gọi Tiểu Mị Mị (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sắp đến giờ tan làm, Lâm Mạch Mạch vừa cúp điện thoại Sophie đã cao ngạo đi về phía cô, giơ tay ra: “Xin chào, nghe những đồng nghiệp khác nói quan hệ giữa cô và Lê Hiểu Mạn rất tốt. Chúng ta có thể trở thành bạn được không?”

Lâm Mạch Mạch liếc mắt nhìn bàn tay trắng nõn của Sophie, nhíu mày nhìn cô ta. Cho dù cô ta có chút giống với Lê Hiểu Mạn nhưng cô chẳng cảm thấy hảo cảm nào cả.

Cô không bắt tay với cô ta, khẽ mỉm cười, nhếch môi: “Xin lỗi, tôi không kết bạn với người nước ngoài!”

Dứt lời, cô cầm túi xách đi lướt qua Sophie.

Sophie thấy cô không cảm kích, trên khuôn mặt tuyệt mỹ vẫn nở nụ cười nhưng ánh mắt đã trở nên sắc bén.

Đồng nghiệp trong bộ phận thiết kế thấy Lâm Mạch Mạch không cảm kích, vội vàng lấy lòng cô ta: “Sophie, cô không cần để ý đến cô ta đâu! Tính cô ta như vậy đó. Người trong phòng thiết kế chúng tôi ngoại trừ người luôn có scandal với tổng giám đốc là Lê Hiểu Mạn thì không có ai kết bạn với cô ta được đâu!”

Sophie làm như kinh ngạc nhìn mấy người đàn bà xúm tới gần, tò mò hỏi: “Lê Hiểu Mạn và tổng giám đốc có scandal gì chứ?”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ta nở nụ cười dịu dàng, nhưng ngón tay lại siết chặt thành nắm đấm, đôi mắt màu nâu thoáng chút lạnh lẽo.

Lâm Mạch Mạch rời khỏi phòng thiết kế đang chuẩn bị đến canteen công ty dùng bữa trưa thì di động vang lên.

Sau khi nhấn nghe, đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói tà mì, trầm thấp: “Người đàn bà chết bầm! Đang làm gì vậy? Nhớ tôi không?”

Nghe giọng nói tà mì quen thuộc đến tận xương, Lâm Mạch Mạch hơi nhếch môi cười, giọng nói mềm mại hơn một chút: “Không làm gì cả. Đang câu dẫn đàn ông, cho nên không rảnh mà nhớ Lăng đại thiếu gia anh. Tôi cúp máy đây!”

“Lâm Mạch Mạch, em muốn chết có phải hay không? Đừng quên quan hệ giữa chúng ta hiện giờ!” Trong điện thoại, giọng nói tà mì của người đàn ông thoáng chút tức giận.

Lâm Mạch Mạch nhếch mi, cười cực kỳ dịu dàng, giọng nói cũng kiêu mị không kém: “Dĩ nhiên là biết! Ban ngày chẳng có quan hệ gì, buổi tối là bạn tình! Nhưng mà, Lăng đại thiếu gia, chúng ta đã nói rõ ràng, nam cưới nữ nữ gả không liên quan tới nhau. Bây giờ tôi bận rộn nhiều việc, còn bạn tìm đàn ông kết hôn. Trước khi tìm được bạn đời, chúng ta cũng nên kết thúc loại quan hệ mập mờ này đi nhỉ? Ok?”

Dứt lời, Lâm Mạch Mạch cúp điện thoại, trên mặt thoáng chút cô đơn. Bình thường cô vẫn tùy tiện, là ánh mắt trời của Lê Hiểu Mạn, khuyen nhũ, an ủi, sưởi ấm cô ấy nhưng cô không bao giờ để lộ vẻ ưu thương trước mặt cô ấy.

--

Lê Hiếu Mạn thấy Lâm Mạch Mạch cúp máy cũng biết được cô ấy đã đoán ra. Cô trợn mắt nhìn người đàn ông trước mặt: “Đều tại anh, nhất định Mạch Mạch đoán được chúng ta...ở...đang làm gì đó...”

Hai người dây dưa với nhau đến tận trưa.

Buổi tối, Lê Hiếu Mạn vì quá mệt mỏi ngủ một lúc, tỉnh lại đã là hơn chín giờ, mà Long Tư Hạo thì đã không thấy bên cạnh nữa.

Cô đứng lên đi tới phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, mặc quần ngủ màu trắng đi ra ngoài.

Mùi cơm chính truyền tới từ phòng ăn, trong lòng vui mừng, cô đi tới nhưng cũng không thấy Long Tư Hạo.

Cô bỗng nghe thấy giọng nói trầm thấp quen thuộc từ vườn hoa thông với phòng khách, dường như còn xem lần tia tức giận.

“Sophie, anh nói lại lần nữa, rời khỏi TE, không có việc gì thì đừng gọi anh.”

Long Tư Hạo đứng ở vườn hoa đưa lưng về phía phòng khách, bóng lưng dưới ánh trăng càng lộ ra vẻ cao lớn.

Giờ phút này sắc mặt anh như kiếm chế tức giận, ánh nhìn sắc lạnh, giọng nói kiên quyết: “Bây giờ tôi tuyệt đối không thể trở về Marseilles.”

“Tur Hạo...” Trong điện thoại là một giọng nức nở: “Anh không về Marselles, em cũng không về, Tur Hạo, anh không nên ép em... em.. em....”

Trong điện thoại đột nhiên không còn bất kỳ âm thanh nào nữa, chỉ có tiếng thờ đốc, ngay sau đó là giọng nói hết hoảng truyền tới.

“Tiểu thư Sophie... Tiểu thư Sophie...”

Nghe thấy tiếng người giúp việc hoảng sợ hỏi, Long Tư Hạo cau mày hỏi: “Sao vậy?”

“Long tiên sinh, bệnh hen suyễn của tiểu thư Sophie lại tái phát, nhưng không chịu uống thuốc, Long tiên sinh, tiểu thư Sophie nói trừ khi ngài quay về, nếu không cô ấy có chết cũng không uống thuốc.”

Nghe vậy, ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, một tia lệ sắc xoẹt qua đáy mắt, khuôn mặt tuấn mỹ lúc này thâm trầm kinh người, bàn tay nắm chặt di động, một lúc sau, anh lạnh lùng nói: “Bảo cô ấy uống thuốc trước đã, lúc nữa tôi sẽ qua.”

Dứt lời anh liền cúp máy, xoay người lại thì thấy Lê Hiểu Mạn đang đứng sau lưng mình.

Anh hơi nhíu mày, vẻ thâm trầm hơi dịu bớt, anh mắt nhu hòa nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em tới từ lúc nào? Cơm tối xong xuôi rồi.”

Lê Hiểu Mạn nhìn điện thoại của anh, nhẹ hỏi: “Anh giờ muốn ra ngoài sao?”

Lời lúc nãy của anh cô không nghe đầy đủ, chỉ nghe ra đại khái anh có việc rời đi thôi.

Đôi mắt hẹp dài của Long Tư Hạo nhìn cô chăm chú: “Ừm!”

Lê Hiểu Mạn vốn muốn hỏi anh đi đâu nhưng lời đến môi lại nuốt trở

vào, anh có thực sự tin tưởng cô.

Chương 222: Tuyên bố, cô không lấy chồng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô đi lên phía trước, chủ động kéo tay anh: “Em đói, ăn cơm trước đi.”

Vào phòng khách, Long Tư Hạo một tay kéo cô vào ngực, cúi đầu hôn lên tóc mai cô, yêu thương nhìn cô, nụ cười trong đáy mắt: “Hiểu Hiểu, em không hỏi anh đi đâu sao?”

Cô nhướn mày nhìn anh: “Sao lại muốn em hỏi? Muốn nói ất sẽ nói, có khi hỏi lại không thực sự là câu trả lời thật lòng...”

Nói đến đây, cô nhìn anh hiểu ý cười một tiếng: “Tư Hạo, em thử tin tưởng của anh, nếu như trên đời này ngay cả anh em cũng không tin tưởng được, thì đàn ông trên đời này tất cả đều không thể tin được rồi.”

Long Tư Hạo nhìn cô, ánh mắt nhu hòa sủng nịch, dùng ngón tay hơi nâng cằm cô lên: “Em đang khen anh là người đàn ông đáng để tin tưởng nhất trên đời này sao?”

Dứt lời, anh ôm cô thật chặt, hôn lên trán cô, giọng nói dịu dàng trầm thấp: “Hiểu Hiểu, anh sẽ không phụ sự tín nhiệm của em đối với anh. Cho anh một giờ, trước mười giờ anh sẽ mau chóng trở về, chờ anh về, anh sẽ cho em biết anh đi đâu, làm gì.”

Nghe vậy cô nhìn anh, hơi nhúu mày: “Anh không ăn cơm tối sao?”

Long Tư Hạo cúi đầu hôn lên môi cô: “Trước mười giờ anh không về thì em ăn trước đi.”

Sau đó anh buông cô ra rồi mặc áo khoác vào, dặn cô ăn xong nếu mệt thì ngủ trước, rồi mới rời đi.

Sau khi anh đi, Lê Hiểu Mạn ăn cơm xong rửa chén bát vẫn chưa tới nửa giờ sau.

Thấy còn nửa tiếng mới đến mười giờ, cô cầm giấy bút, ngồi ở ghế sofa trong phòng khách, định phác thảo bản thiết kế bên Ngô tổng.

Cô vẽ hai bản thiết kế, nhưng đều không hài lòng. Thật vất vả mới có nguồn cảm hứng, lúc vẽ bản thứ ba thì chuông điện thoại vang lên.

Vì đang chuyên tâm nên cô không nhìn ai gọi tới đã nhận.

Trong điện thoại là giọng của Hoắc Vân Hy: “Mạn Mạn em ở đâu? Ông nội người...”

Nghe được chuyện có liên quan đến Hoắc Nghiệp Hoàn, Lê Hiểu Mạn dừng tay hỏi: “Ông nội làm sao?”

“Ông nội ông... có việc muốn gặp em, em... giờ em đang ở đâu? Anh tới đón em.” Giọng của Hoắc Vân Hy ấp úng, tựa như giấu diếm điều gì, lại như vì chuyện gì mà hơi lúng túng.

Hoắc Nghiệp Hoàn luôn coi Lê Hiểu Mạn như cháu gái mà đối đãi, vậy nên việc liên quan đến ông, Lê Hiểu Mạn hết sức để ý.

Nghe Hoắc Vân Hy hỏi cô đang ở đâu, cô nhúu mày, không nói cho Hoắc Vân Hy biết địa chỉ của vườn hoa hồng, mà chỉ nói địa chỉ cách

vườn hoa hồng không xa.

Cúp máy xong, cô gọi cho Long Tur Hạo biết cô phải về chỗ ở một chuyến, nhưng không gọi được. Long Tur Hạo tắt máy.

Đoán chừng có lẽ điện thoại anh hết pin, cô đổi một bộ quần áo, rồi mới rời đi.

Trời đã vào thu, gió thổi tới có hơi lạnh, cô đứng ven đường chờ Hoắc Vân Hy mà thân thể run run.

Đang chuẩn bị nhấc chân đi lại một chút, một chiếc Bentley dừng lại bên người cô.

Khỏi cần phải nói, người bên trong đúng là Hoắc Vân Hy.

“Mạn Mạn...” Hoắc Vân Hy xuống xe, đứng trước người cô, thay cô ở cửa xe, ánh mắt ôn hòa nhìn cô: “Lên xe trước đi.”

Lê Hiểu Mạn dường như rất e ngại Hoắc Vân Hy, không ngồi vào vị trí ghế phụ mà vòng ra cửa sau ngồi vào.

“Mạn Mạn...” Hoắc Vân Hy thấy thế, trong mắt xoẹt qua vẻ mất mát, đóng cửa xe lại cho cô, rồi quay lại ghế lái khởi động xe.

Trên đường đi, Lê Hiểu Mạn luôn không lên tiếng, lấy điện thoại ra nhắn cho Long Tur Hạo một tin, nói cho anh biết mình đột nhiên đi đâu.

Mà Hoắc Vân Hy đang lái xe phía trước thấy Lê Hiểu Mạn không có phản ứng gì, thấp giọng nói: “Mạn Mạn chúng ta nói chuyện đi có được không. Anh đã cắt đứt hoàn toàn với Hạ Lâm rồi, chuyện trước kia hãy để nó qua đi, chúng ta lại hòa thuận với nhau?”

Lê Hiếu Mạn không để ý tới anh, cúi đầu xem điện thoại, mở web ra, nhìn tin tức giải trí mới nhất.

Hoắc Vân Hy thấy cô cúi đầu nhìn điện thoại không trả lời, anh im lặng một lúc rồi nói: “Mạn Mạn, em thật sự một chút tình cảm cũng chưa từng có với anh sao? Còn nhớ chuyện khi chúng ta còn nhỏ không? Anh nhớ khi lần đầu tiên gặp em, em...”

Anh chưa nói xong đã bị tiếng bài ‘Thấp thỏm’ cắt ngang.

‘A---o, a---o e..., a se di..., a se do..., a se da ge di ge do..., se di, a se da ge do...’

Nghe bài hát xúc động chấn kinh lòng người, lấy bài hát người chết không đền mạng, Hoắc Vân Hy nhíu mày nhìn Lê Hiếu Mạn: “Mạn Mạn, em làm gì vậy?”

Lê Hiếu Mạn chưa trả lời anh, mặc cho bài hát bao lấy toàn xe.

Đến Hoắc gia, Lê Hiếu Mạn mới tắt nhạc, đưa một xấp tiền cho Hoắc Vân Hy, lễ độ nói: “Không cần thối, cảm ơn!”

Dứt lời cô đi thẳng về phía đại sảnh.

Hoắc Vân Hy nhìn số tiền Lê Hiếu Mạn đưa cho mình, bước nhanh về phía trước, kéo cô lại, nheo mắt nhìn cô: “Mạn Mạn, em cho anh là tài xế? Em đừng quên, chúng ta là vợ chồng.”

Lê Hiếu Mạn hất tay anh ra, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn anh: “Đừng có nói hai chữ vợ chồng ở trước mặt tôi. Cho tới giờ tôi và anh chưa từng có quan hệ như thế.”

Sự lạnh lùng của cô làm trái tim Hoắc Vân Hy đau đớn không dứt, anh bi thống nhìn cô: “Mạn Mạn, em muốn anh phải làm sao mới bằng lòng hồi tâm chuyển ý? Anh biết anh sai rồi, tha thứ cho anh có được không?”

“Không đời nào!” Lê Hiểu Mạn lạnh lùng cười: “Hoắc Vân Hy, nghe cho kỹ, Lê Hiểu Mạn tôi đời này sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, càng không có khả năng đón nhận anh thêm một lần nào nữa.”

Nói xong, cô xoay người chuẩn bị tiến vào đại sảnh, lại bị Hoắc Vân Hy kéo lại.

Anh gằn từng chữ: “Em-có-yêu-Long-Tur-Hạo-hay-không?”

Lê Hiểu Mạn cười nhìn anh: “Cái đó và anh chẳng liên quan gì hết.”

Thấy cô không phủ nhận, cánh tay đang giữ lấy cổ tay cô dùng sức thêm mấy phần: “Mạn Mạn, nếu em cứ muốn ly hôn với anh, vậy được, điều kiện chính là em không được lấy Long Tur Hạo, nếu không, cả đời này anh sẽ không ly hôn với em. Nếu em có thể đáp ứng điều kiện này, ngày mai anh có thể ly hôn với em, nhưng em không được lấy Long Tur Hạo. Chúng ta phải giấy trắng mực đen viết cho rõ ràng, anh không muốn em đáp ứng miệng thôi đâu.”

Lê Hiểu Mạn không để tâm đến đau đớn trên cổ tay, ra sức tránh Hoắc Vân Hy, ánh nhìn lạnh thấu xương về phía anh: “Sao tôi lại phải đồng ý với anh? Tôi muốn lấy Long Tur Hạo, hơn nữa không phải anh ấy thì tôi không lấy ai khác nữa.”

Cô vừa nói xong, phía sau liền truyền tới giọng nói nghiêm nghị của Hoắc Nghiệp Hoàn.

“Mạn Mạn, cháu đang nói cái gì? Tur Hạo là anh của cháu và Vân Hy.

Ông nội sống chết cũng không đồng ý cho hai đứa kết hôn.”

Chương 223: Thiết kế, chúng ta nói chuyện chút đi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn lúc nói muốn lấy Long Tur Hạo thật ra là cố tình, nhưng lại không ngờ Hoắc Nghiệp Hành lại nghe được.

Xoay người lại, cô thấy Hoắc Nghiệp Hành đang chống quai trượng, thần sắc nghiêm nghị, dường như đang rất tức giận: “Ông nội, đã thế này ông còn muốn tìm cháu có chuyện gì sao?”

Hoắc Nghiệp Hành ánh mắt dị thường nhìn về phía Hoắc Vân Hy, người giống như vừa làm chuyện gì không đúng, đang không dám nhìn thẳng mà hơi cúi đầu.

Hoắc Nghiệp Hành thu hồi tầm mắt, không nói gì với Hoắc Vân Hy, chỉ nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, khẽ thở dài rồi lên tiếng: “Mạn Mạn, cháu đến đúng lúc lắm, theo ông lên thư phòng.”

Lê Hiểu Mạn gật đầu, sau đó vào theo.

“Thiếu phu nhân....” Bà Trương thấy Lê Hiểu Mạn trong đại sảnh, cung kính gật đầu với cô.

Hoắc Nghiệp Hành nhìn Lê Hiểu Mạn, ngay sau đó lại nhìn bà Trương: “Tối nay gió lớn, trời như vậy rồi tới đây e là bị lạnh, đi nấu chén canh gừng mang lên thư phòng đi.”

Bà Trương nhìn Hoắc Nghiệp Hành, như hiểu ra ám chỉ điều gì, ở

Hoắc gia nhiều năm bà cũng nhanh chóng hiểu ý, run rẩy gật đầu:
“Lão gia, tôi đi nấu ngay đây.”

Lê Hiếu Mạn thấy vậy, nhìn Hoắc Nghiệp Hành: “Ông nội, cháu không sao, không cần phải phiền bà Trương đâu.”

Hoắc Nghiệp Hành nhìn về phía Lê Hiếu Mạn, sắc mặt so với lúc nãy đã dịu đi nhiều: “Mạn Mạn, ông nội là vì muốn tốt cho cháu, lại đây, đỡ ông nội lên lầu.”

Lê Hiếu Mạn gật đầu, tiến lên đỡ Hoắc Nghiệp Hành lên thư phòng trên tầng.

Trong thư phòng, Hoắc Nghiệp Hành ngồi trên ghế da, dùng tay đầu giấy tờ chuyển nhượng đến trước mặt Lê Hiếu Mạn nói: “Mạn Mạn, đây là giấy tờ chuyển nhượng cổ phần, ông nội đã nói muốn chuyển nhượng cho cháu mười lăm phần trăm cổ phần...”

Chưa đợi ông nói xong, Lê Hiếu Mạn liền nói: “Ông nội, cháu không thể nhận được.”

“Đây là điều cháu nên có.” Hoắc Nghiệp Hành nhìn Lê Hiếu Mạn, chau mày, giọng điệu mang phần áy náy: “Mạn Mạn, Hoắc gia chúng ta thật xin lỗi cháu, Vân Hy đã biết sai rồi, cháu tha thứ cho nó lần này, mấy ngày nữa là đại thọ thứ bảy mươi của ông nội, ông nội hy vọng cháu và Vân Hy có thể nhân cơ hội này làm sáng tỏ lời đồn đại về việc ly hôn của hai đứa, cứu vãn danh dự của vân Hy. Giờ tập đoàn Hoắc thị không thể bị ảnh hưởng thêm với những chuyện này nữa.”

Lê Hiếu Mạn nhìn Hoắc Nghiệp Hành, ánh nhìn tỏ vẻ bị làm khó:
“Ông nội, cháu và anh ấy thật sự là không thể nào tiếp tục được nữa rồi.”

Nghe cô nói vậy, sắc mặt Hoắc Nghiệp Hành nghiêm nghị hơn mấy phần: “Mạn Mạn, có phải cháu yêu Tư Hạo rồi không? Cháu nghĩ muốn làm ông tức chết sao? Ông nội nói lại lần nữa, Tư Hạo là anh của cháu và Vân Hy, cho dù cháu thật sự ly hôn với Vân Hy, các cháu cũng không thể ở chung một chỗ được đâu, ông nội chắc chắn không cho phép chuyện này xảy ra ở Hoắc gia.”

“Ông nội...”

Lê Hiểu Mạn đang muốn nói gì đó, Hoắc Nghiệp Hành liền cắt ngang, sắc mặt âm trầm: “Mạn Mạn, ông nội sẽ không hại cháu, cháu và Vân Hy sống cho tốt, trời khua lắm rồi, tốt nay cháu cũng đừng về, ở lại nói chuyện với Vân Hy một chút.”

Ông vừa nói xong, bà Trương liền bung bát canh gừng mới nấu xong vào.

Lê Hiểu Mạn vốn không muốn uống, nhưng nhìn Hoắc Nghiệp Hành kiến trì, cô mới đành phải uống hết.

Sau đó, Hoắc Nghiệp Hành khuyên cô một hồi, bảo cô về phòng trước.

Cô vừa rời khỏi thư phòng, Hoắc Vân Hy liền tiến vào.

Nhìn Hoắc Nghiệp Hành ngồi trên ghế, anh nói: “Ông nội...”

Hoắc Nghiệp Hành ngẩng đầu, âm trầm nhìn anh: “Cháu lấy lấy danh nghĩa của ông bảo Mạn Mạn tới đây?”

Đáy mắt Hoắc Vân Hy xoẹt qua tia khổ sở, bi thống nhìn Hoắc Nghiệp Hành: “Ông nội, cháu xin lỗi. Nếu không lấy danh nghĩa của

ông thì chắc chắn cô ấy sẽ làm như không thấy cháu.”

Ánh mắt sắc bén của Hoắc Nghiệp Hành nhìn về phía anh, ông nộ khí đằng đằng nói: “Sớm biết có ngày hôm nay thì sao đến tận lúc làm Mạn Mạn tổn thương rồi mới nghĩ cách cứu vãn.”

Hoắc Vân Hy hối hận, siết chặt hai tay: “Ông nội, ông có thể giúp cháu được không?”

“Ha!” Hoắc Nghiệp Hành thở dài một hơi, ánh mắt thâm ý nhìn anh nói: “Giờ mới biết tìm ông giúp đỡ? Nghĩ muốn cứu vãn tình hình thì mau có con với Mạn Mạn, canh gừng bà Trương nấu Mạn Mạn uống cả rồi, giờ chỉ dựa vào một mình cháu thôi đấy.”

“Cnah gừng?” Hoắc Vân Hy không rõ nhìn Hoắc Nghiệp Hành, nghi ngờ hỏi: “Ông nội, ông có ý gì?”

“Ông bảo bà Trương cho thuốc vào canh gừng, giờ này hẳn là bắt đầu phát tác rồi, có thể nắm được cơ hội này không tất cả giờ chỉ phụ thuộc vào cháu.”

Hoắc Nghiệp Hành nói xong, chân mày nhíu sâu, ông cũng từng này tuổi rồi, còn làm ra chuyện ám muội thế này, ai nói con cháu có thể tự hạnh phúc, hai người cháu của ông, một người không phải họ Hoắc, lại không thân thiết với ông nội ông, một người lại đối nghịch, làm Hoắc thị lâm vào khủng hoảng.

Hoắc Vân Hy hiểu được dụng ý của Hoắc Nghiệp Hành, ánh mắt phức tạp nhìn ông: “Ông nội, cháu biết phải làm gì rồi.”

Chương 224: Thiết kế, chúng ta nói chuyện chút đi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Dứt lời, anh xoay người chuẩn bị rời khỏi thư phòng, đột nhiên nhớ ra điều gì nhìn Hoắc Nghiệp Hành hỏi: “Ông nội, cháo gà lần trước bỏ thuốc cũng là ông bảo bà Trương làm?”

Lần trước anh thấy Lê Hiểu Mạn ở đó, giờ nhớ lại, mới biết ngày đó anh đã nghi oan cho cô, với tính cách của cô, sao có thể bỏ thuốc?

Hoắc Nghiệp Hành thấy anh hỏi chuyện lần trước, nghi ngờ hỏi ngược lại: “Sao? Lần trước có phải cháu lại không nắm chặt cơ hội không?”

“Cháu...” Thấy ông không phủ nhận, Hoắc Vân Hy vì làm Lê Hiểu Mạn oan uổng mà càng cảm thấy áy náy khó chịu.

Anh nhìn Hoắc Nghiệp Hành: “Ông nội, giờ có một việc cháu muốn hỏi, ban đầu, Mạn Mạn lấy cháu, là do cô ấy tự nguyện thật sao?”

Nghe anh hỏi, Hoắc Nghiệp Hành kinh ngạc nhìn anh một hồi, nhưng sau đó nói: “Chuyện cho tới giờ, ông sẽ không lừa cháu, ban đầu Mạn Mạn không đồng ý lấy cháu, lại đúng lúc mẹ Mạn Mạn cần một khoản phí phẫu thuật, ông lấy đây là điều kiện, ép gả cho cháu, cũng là ông bảo nó không nói chuyện này cho cháu.”

“Gì cơ ạ?” Hoắc Vân Hy không dám tin nhìn Hoắc Nghiệp Hành, anh vẫn cho là Lê Hiểu Mạn nhìn trúng gia thế tiền tài của Hoắc gia nên

muốn lấy anh, không biết dùng thủ đoạn gì mà làm ông nội buộc anh phải cưới cô.

Hóa ra anh luôn hiểu lầm cô, chân tướng này làm không có hơi không thể tiếp nhận nổi.

Lúc này tim anh như bị xé một mảnh lớn, anh vì hiểu lầm, mà thương tổn cô một năm, giờ anh mới biết được, anh đã sai lầm đến mức nào.

Ngước mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hành, anh bi thống hỏi: “Ông nội, sao lúc đầu, ông phải ép buộc Mạn Mạn? Sao không nói sự thật cho cháu biết?”

Hoắc Nghiệp Hành như che giấu điều gì, ánh mắt phức tạp nhìn Hoắc Vân Hy: “Vân Hy, trước cháu đi xem Mạn Mạn đi đã, những chuyện khác để sau này ông nói cho cháu biết, ông mệt rồi, đi ngủ thôi.”

Nói xong, Hoắc Nghiệp Hành đứng lên, chống quai trượng, sắc mặt ngưng trọng ra khỏi thư phòng.

Hoắc Vân Hy nhíu mày nhìn ông ra khỏi phòng, nhất định là ông đang che giấu chuyện gì đó.

Chỉ là không biết đó là chuyện gì?

Đến lúc Lê Hiểu Mạn tiến vào, anh liền thấy cô quần áo xốc xếch nằm đó, chân cũng bị cô đạp rơi xuống mặt đất.

“Mạn Mạn...” Hoắc Vân Hy nhìn cô khí huyết dâng trào, không kiềm lòng được tiến tới.

Anh đã tiếp xúc với rất nhiều phụ nữ, nhưng đa số đều là son phấn dày đặc, mùi nước hoa nồng nặc làm anh ác cảm, mà trên người cô mang theo hương thơm nhàn nhạt phảng phất như hoa mới nở, rất dễ chịu, khiến anh như trầm mê trong đó.

Cúi đầu, anh hôn lên môi cô, bàn tay cảm nhận da thịt trơn mềm của cô.

Cô như đột nhiên khôi phục thần trí, đẩy Hoắc Vân Hy ra, giọng vô lực: “Không.. Đừng động vào tôi...”

Thấy kháng cự vô lực của cô, Hoắc Vân Hy ánh mắt nóng rực nhìn cô, giọng khàn khàn: “Mạn Mạn, em cần anh.”

Dứt lời, anh tiếp tục hôn xuống.

“Không...” Lê Hiểu Mạn thà thân thể khó chịu cũng muốn tránh khỏi nụ hôn của Hoắc Vân Hy.

Đột nhiên chuông điện thoại của cô vang lên, làm ý thức cô khôi phục không ít.

Hai tay mảnh khảnh của cô dùng sức đặt lên ngực Hoắc Vân Hy, vì được tính phát tác mà trán cô lấm tấm mồ hôi, giọng cô mang theo vài phần từ tính: “Đừng.. Dậy đi... đừng đụng vào tôi...”

Điện thoại đang ở bên cạnh, cô vươn tay, vốn định lấy điện thoại, lại bị Hoắc Vân Hy cầm lấy, thấy là Long Tư Hạo gọi tới, anh tức giận, vốn chuẩn bị tắt, lại nghĩ nghe máy, rồi mở loa ngoài đặt ở đầu giường.

Anh cúi người ghé vào bên ôngi cô, thấp giọng nói: “Mạn Mạn, đừng trách anh, chỉ có như vậy, mới làm cho Long Tư Hạo không còn hy

vọng với em.”

Anh cúi đầu, bá đạo hôn lên.

Cô rên rỉ, hợp cùng tiếng thờ dốc của Hoắc Vân Hy, đan vào thành một đạo âm thanh mơ màng, truyền tới ôngi Long Tư Hạo.

Anh siết chặt điện thoại, đôi mắt hẹp dài lạnh thấu xương nheo lại, đáy mắt như có ngọn lửa hủy diệt, khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy vẻ to lẫm, quanh người tản ra hàn khí dày đặc.

Giờ phút này, tim anh giống như bị từng đao từng đao đâm vào, mỗi đao đều đâm vào tận xương tủy, làm cơ thể anh khó chịu không thôi.

Anh không tiếp nhận được việc người phụ nữ mình yêu cùng người đàn ông khác...

Màn hình điện thoại vỡ vụn trong tay anh, hình ảnh hai người thân mật chụp với nhau cũng theo ánh sáng bị tắt của điện thoại mà tối om.

Sau khi về đến vườn hoa hồng, anh mới biết điện thoại hết pin, vậy nên không nhận được điện thoại của cô, thấy cô không có trong nhà, anh nhanh chóng nạp điện rồi thấy tin nhắn báo cô đến Hoắc gia, anh lập tức đi tới đó.

Thật không nghĩ tới, gọi cho cô một cuộc mà lại phải nghe một đoạn âm thanh khiến anh đau lòng như vậy.

Anh lúc này đã đi tới bên ngoài Hoắc gia, ngồi trong xe, ánh mắt anh đỏ thẫm, đáy mắt là đau đớn dữ dội nồng đậm.

Đột nhiên anh lạnh lùng xuống xe, vẻ mặt âm lệ kinh người tiến vào,

đi thẳng lên lầu.

Bà Trương đang ở trong đại sảnh, thấy anh đi thẳng lên tầng thì kinh ngạc, trong lòng nghĩ có chuyện, đuổi theo anh hô: “Đại thiếu gia, đã trễ thế này, sao cậu lại tới? Lão gia đã ngủ rồi.”

Long Tư Hạo không để ý đến bà, bước chân cực nhanh tới thẳng phòng Lê Hiếu Mạn.

Chương 225: Bức bách, lấy cái chết uy hiếp

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đến phòng, thấy cửa phòng đang khóa chặt, anh đập cửa, điện cồng đập.

Khí thế khiếp người và tiếng động làm người làm ở đây bị đánh thức, bao gồm cả Hoắc Nghiệp Hành và Lý Tuyết Hà.

Sau anh là bà Trương vẻ mặt bị dọa nhìn anh đập cửa, hô lớn: “Đại thiếu gai, nhị thiếu gia và thiếu phu nhân đã ngủ rồi, cậu làm gì vậy chứ?”

Lúc này, Hoắc Nghiệp Hành bị đánh thức chống quai trượng bước tới, thấy anh đập cửa thì sắc mặt trầm xuống, cả giận nói: “Tur Hạo, cháu làm gì? Dừng lại cho ông.”

Hoắc Vân Hy nghe được âm thanh ngoài cửa, bàn tay nắm chặt thành quyền, gương mặt tuần tú ẩn ẩn vẻ tức giận.

“Hoắc Vân Hy... anh... anh cứu cho tôi.” Lê Hiểu Mạn cắn chặt môi dưới, cắm móng tay vào bàn tay để dùng đau đớn kích thích lý trí của mình.

Nếu như bị Hoắc Vân Hy đoạt lấy, cô thà chết đi còn hơn, cô đã là người của Long Tur Hạo, tuyệt sẽ không thể có lỗi với anh.

Nghe thấy giọng cô, Hoắc Vân Hy nhìn đôi môi bị cô cắn chảy máu,

mi nhúu chặt, ánh mắt phức tạp: “Mạn Mạn, đừng trách anh, anh làm vậy cũng chỉ vì giữ em lại.”

Dứt lời, anh cởi quần dài trên người cô, và cả quần áo nữa.

Đúng lúc anh cúi người lần nữa, cửa phòng đột nhiên bị một lực mạnh làm vỡ, Long Tur Hạo thần sắc lạnh lẽo kinh người đi đến, khi thấy quần áo vút đầy trên mặt đất của Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy, tim anh đau đớn không thôi, đau đớn trong mắt hóa thành sát ý nồng đậm, càn quét lý trí của anh.

“Hoắc-Vân-Hy!” Anh gào lớn, lệ khi quanh người như muốn hủy diệt đất trời, sát khí nguy hiểm nồng đậm.

Đột nhiên khóe môi anh nhếch lên, tiến đến, trong tay cầm một khẩu súng, đặt vào mi tâm Hoắc Vân Hy.

Lý Tuyết Hà vừa tới thấy vậy, sắc mặt trắng bệch, sợ hãi nói: “Tur Hạo, con làm gì vậy? Đó là em trai con mà? Đừng nổ súng, ngàn vạn lần đừng nổ súng, Tur Hạo...”

Sắc mặt bà Trương tái nhợt, run run nhìn vẻ mặt âm lệ của Long Tur Hạo, đây là lần đầu tiên bà thấy ai kinh người như vậy.

“Đại... Đại thiếu gia, cậu làm gì vậy? Nhị thiếu gia là em trai cậu, giết người phải đền mạng.”

“Tur Hạo.. Đừng...” Lê Hiểu Mạn kéo chăn phủ trên người, nhìn đôi mắt đỏ thẫm của anh, ánh mắt tràn đầy sát ý của anh mà trong lòng không khỏi rùng mình.

Hoắc Vân Hy không có một chút vẻ bối rối hay sợ hãi nào, anh nhìn Lê Hiểu Mạn, ánh mắt nhu hòa mà thâm tình, khóe môi hơi giương

lên: “Mạn Mạn, em không cần phải nói nữa, hôm nay nếu anh bị giết, anh sẽ chẳng còn gì hối hận, anh muốn cho em thấy thật rõ rằng anh, Hoắc Vân Hy đã thật sự biết sai rồi, anh yêu em, có chết cũng tiếc.”

Lê Hiểu Mạn thấy ánh mắt kiên định của Hoắc Vân Hy, lại nhìn về mặt đầy sát khí của Long Tur Hạo, tùy thời có thể nổ súng, cô nhú chặt mày.

Nếu như cô nói mình bị Hoắc Vân Hy bắt buộc, nhất định anh sẽ tức chết mà bắn Hoắc Vân Hy mất, vậy trên lưng anh sẽ phải gánh một mạng, đây là điều cô không muốn thấy.

Nếu cô nói không phải, trái tim anh sẽ bị tổn thương.

Suy nghĩ một lát, cô nhìn Long Tur Hạo: “Tur Hạo, hai người bọn em chưa phát sinh chuyện gì cả, anh để súng xuống trước đi.”

“Chưa có chuyện gì phát sinh?” Long Tur Hạo không nghĩ tới Lê Hiểu Mạn lại nói những lời này, đáy mắt xoẹt qua tia thất vọng, sự đau phần làm anh hít thở không thông.

Giọng nói của anh lạnh thấu xương: “Hiểu Hiểu, đến giờ mà em còn muốn hấn ta sống, anh trong mắt em coi là gì, chúng ta là gì của nhau? Em đã không muốn anh sẽ giết hấn cho rồi.”

Dứt lời, anh lạnh lùng cười chuẩn bị bóp cò.

Đúng lúc này, từ phía sau truyền đến tiếng rống giận của Hoắc Nghiệp Hành: “Dừng tay.”

Lý Tuyết Hà nhìn sắc mặt âm trầm của Hoắc Nghiệp Hành, lo lắng nói: “Cha, mau kêu Tur Hạo dừng tay, nó... nó nói muốn giết Vân Hy.”

Lúc này, sắc mặt bà tái nhợt, chưa bao giờ sợ hãi điều gì như vậy, bà chỉ có một đứa con, nếu xảy ra chuyện gì, chắc bà không sống nổi nữa mất.

Không có con, thì bà ở Hoắc gia còn có địa vị gì nữa?

Bà Trương cũng lo lắng nhìn Hoắc Nghiệp Hành: “Lão gia....”

Hoắc Nghiệp Hành nhìn súng lúc đang chĩa vào đầu Hoắc Vân Hy, tiến tới, trong tay có súng lục, đặt họng súng lên thái dương của mình, sắc mặt ngưng trọng, vô cùng đau đớn nói: “Hoắc Nghiệp Hành ông đời trước tạo nghiệt, đời này nhất định không được hưởng phút từ tôn tử, cha các người qua đời khi còn trẻ, giờ huynh đệ tương tàn, Tư Hạo, cháu nổ súng, vậy ông nội cũng không sống nữa.”

Long Tư Hạo và Hoắc Vân Hy đều không nghĩ tới Hoắc Nghiệp Hành lại lấy tính mạng mình đi ngăn cản.

“Ông nội...” Hoắc Vân Hy phức tạp nhìn Hoắc Nghiệp Hành, ông vậy mà lại lấy chính tính mạng của mình ra uy hiếp, từ nhỏ tới giờ anh luôn đối nghịch với ông, cảm thấy hết sức áy náy.

Lê Hiểu Mạn thấy ông tự chĩa súng vào đầu mình, lo lắng nhìn ông: “Ông nội, ông đang làm gì, ông... bỏ súng xuống đi đã.”

Hoắc Nghiệp Hành nhìn Lê Hiểu Mạn, sắc mặt ngưng trọng: “Mạn Mạn, giờ cháu nói rõ cho Tư Hạo là mình không ly hôn với Vân Hy đi, đời này cho coi Tư Hạo là anh của mình.”

“Ông nội...” Lê Hiểu Mạn nhìn đôi mắt đỏ au của Long Tư Hạo, lắc đầu khó nói: “Ông nội.. cháu... không...”

Thấy Lê Hiếu Mạn lắc đầu, Hoắc Nghiệp Hành thần sắc nghiêm nghị thêm mấy phần, ngón trỏ chuẩn bị bóp cò, lạnh giọng nói: “Mạn Mạn, cháu không nói, ông nội chết trước mặt cháu.”

Lê Hiếu Mạn nói trong nước mắt: “Ông nội... đừng ép cháu...”

Long Tư Hạo nhìn Lê Hiếu Mạn, ánh mắt lạnh lùng mà phức tạp, đột nhiên anh thu tay, lạnh lùng cười: “Hiểu Hiểu, thật xin lỗi, đã làm khó cho em rồi, có lẽ anh thật sự không nên xuất hiện.”

Dứt lời, anh tâm tình phức tạp nhìn cô xoay người, đôi mắt hẹp dài khô phức vẻ đăm đăm thường thấy, cất bước rời đi.

“Tur Hạo...” Thấy anh rời đi, đáy lòng Lê Hiếu Mạn không khỏi bối rối, cô có cảm giác, anh sẽ rời khỏi thành phố K.

Hoắc Nghiệp Hành thấy Long Tư Hạo rời đi, sắc mặt nghiêm trọng nhìn Hoắc Vân Hy và Lê Hiếu Mạn, thu hồi súng trong tay, thờ dài rời khỏi phòng, cũng kêu người giúp việc cấm nói việc này ra ngoài nửa chữ.

Chương 226: Long Tư Hạo, anh là đồ Khốn kiếp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lý Tuyết Hà thấy Lê Hiểu Mạn ra khỏi phòng thì mắt trợn lên, nổi giận mắng: “Tiểu tiện nhân, sao Vân Hy lại cưới một đứa hèn hạ như cô chứ, cô muốn hại chết Vân Hy phải không?”

Dứt lời, bà ta giơ tay lên đánh Lê Hiểu Mạn.

Hoắc Vân Hy thấy thế, bắt lấy tay mẹ mình, hai mắt chứa đầy cảm xúc phức tạp, tái mặt nói: “Mẹ, đủ rồi, đừng đánh Mạn Mạn nữa, khuya rồi, bọn con muốn nghỉ ngơi, mẹ ra ngoài đi.”

“Con... Vân Hy, sao con lại giúp cô ta? Mẹ là vì tốt cho con.” Lý Tuyết Hà kinh ngạc nhìn con trai mình, không ngờ nó lại giúp Lê Hiểu Mạn.

Trước kia cho dù bà ta dạy bảo Lê Hiểu Mạn thế nào, đứa con trai này cũng không để ý, sao tối nay lại vậy?

Hoắc Vân Hy nhìn Lý Tuyết Hà, tức giận nói: “Nếu mẹ thật sự muốn tốt cho con thì đã không đối xử với Mạn Mạn như vậy, con và Mạn Mạn đi tới ngày hôm nay cũng một phần là do mẹ đấy.”

“Con... Vân Hy, con nói gì vậy? Sao con lại nói với mẹ như vậy? Chẳng lẽ mẹ chồng dạy bảo con dâu mình là sai sao?”

Lý Tuyết Hà tức giận, bà ta khổ sở nuôi con trai khôn lớn, vậy mà hôm nay nó lại giúp vợ nó dạy bảo lại mình.

“Con dâu? Mẹ chồng?” Hoắc Vân Hy nheo mắt lại, ánh mắt nhìn Lý Tuyết Hà càng sắc bén hơn: “Mẹ coi Mạn Mạn là con dâu từ khi nào thế? Con không phải là một người chồng tốt, mẹ cũng không phải là một mẹ chồng tốt. Mẹ chưa bao giờ suy nghĩ cho hạnh phúc của con cả, mẹ chỉ để ý địa vị của mình ở Hoắc gia thôi, mẹ ra ngoài đi.”

“Con... con vì con tiện nhân này mà nói vậy với mẹ sao? Con làm mẹ quá thất vọng rồi.” Lý Tuyết Hà bị những lời nói này của anh ta làm cho tức phát khóc, bà ta phẫn nộ nói, sau đó trừng mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, rồi cắn giận rời khỏi phòng.

Vú Trương thấy Lý Tuyết Hà đi ra thì thở dài, nhìn Hoắc Vân Hy và Lê Hiểu Mạn nói: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, tôi cũng ra ngoài đây.”

Sau khi Vú Trương rời khỏi, Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn Hoắc Vân Hy: “Anh cũng ra ngoài đi, tôi muốn yên lặng một mình, tôi xin anh tạm thời hãy biến mất khỏi mắt tôi một lát, tôi không muốn nhìn thấy anh.”

Thấy cô lạnh nhạt như vậy, Hoắc Vân Hy cảm thấy cực kỳ đau xót, anh ta nắm chặt hai tay, ánh mắt vừa thâm tình vừa đau khổ nhìn cô: “Được, anh ra ngoài, Mạn Mạn, anh sẽ cho em thời gian, để em tiếp nhận anh thêm lần nữa, chúng ta vẫn sẽ là vợ chồng.”

Dứt lời, Hoắc Vân Hy nhíu chặt mày, u buồn rời khỏi phòng.

Lê Hiểu Mạn thấy anh ta ra ngoài thì lập tức bước lên khóa kĩ cửa phòng, rồi mặc quần áo lại.

Trải qua chuyện vừa rồi, tuy tác dụng của thuốc đã được áp chế, nhưng thân thể cô vẫn khô nóng khó chịu không thôi.

Cô bước vào phòng tắm, rửa mặt bằng nước lạnh, sau khi cảm thấy nhiệt độ cơ thể giảm xuống một chút mới ra khỏi phòng tắm, nhẹ nhàng mở cửa, sau khi thấy hành lang không có ai mới khẽ bước ra.

Xuống đến dưới lầu, cô gặp vú Trương.

Vú Trương thấy cô ăn mặc chỉnh tề bước xuống thì kinh ngạc: “Thiếu phu nhân, cô...”

“Suyt...” Lê Hiểu Mạn ra hiệu cho vú Trương giữ im lặng rồi bước lên, nhíu mày nhìn chị: “Vú Trương, đêm nay tôi không muốn đợi ở đây, chị có thể coi như không nhìn thấy tôi không?”

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn liền vội vàng chạy ra ngoài đài sảnh, nhưng vì bị bỏ thuốc, thân thể có chút suy yếu nên bước chân thoáng bất ổn.

Vú Trương thấy thế thì lo lắng gọi cô: “Thiếu phu nhân, trễ lắm rồi, một mình cô về rất nguy hiểm, hay để thiếu gia đưa cô về đi.”

Lê Hiểu Mạn khẽ khựng lại, ngoái đầu nhìn vú Trương, cười nhạt: “Vú Trương, chị yên tâm đi, tôi không sao, giữ bí mật giúp tôi, đừng để bất kì ai biết là chị thấy tôi rời đi, cảm ơn chị.”

“Này...” Vú Trương có chút khó xử nhìn lên lầu, lúc quay lại thì Lê Hiểu Mạn đã nhân cơ hội rời khỏi.

“Ài!” Chị thở dài một hơi, nhưng cũng không kể chuyện Lê Hiểu Mạn rời khỏi cho bất kì ai trong Hoắc gia.

Ra khỏi Hoắc trạch, gió đêm thổi phần phật, Lê Hiểu Mạn ăn mặc khá mỏng, váy dài bị thổi bay lên, hiện ra bắp chân mảnh khảnh, cô lạnh run cầm cập, nhưng lại có thể áp chế được thuốc phát tác.

Cô kéo chặt chiếc áo dài màu lam, vừa đi vừa gọi cho Long Tur Hạo nhưng vẫn không được.

“Tur Hạo...”

Cô chưa bao giờ hoảng hốt như thế, gọi hết lần này đến lần khác, rơi lệ.

Nếu Long Tur Hạo cứ rời khỏi cô như vậy, cuộc sống sau này của cô còn ý nghĩa gì nữa?

Bất tri bất giác, cô đã quen với sự tồn tại của anh, quen với sự dịu dàng, thương yêu của anh, quen với sự vô lại ấy, quen với sự khốn khổ ấy, và quen với việc được anh quan tâm...

Cảm giác của cô đối với anh không chỉ là thói quen nữa, thì ra cô lại để ý anh như vậy, để ý đến mức cuộc đời không thể thiếu anh nữa rồi.

“Tur Hạo, xin anh, mau nhận điện thoại của em đi!” Lê Hiếu Mạn nhăn mày, nước mắt cuồn cuộn tuôn rơi, thấm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn, từng giọt từng giọt rơi xuống màn hình di động.

Càng khuya gió thổi càng mạnh, lá cây rụng bay khắp nơi, khiến cho người ta cảm thấy lạnh giá vô cùng.

Váy Lê Hiếu Mạn bị gió đêm thổi bay, khẽ gợn sóng dưới bầu trời, nhưng cô chẳng quan tâm nữa, vừa gọi cho Long Tur Hạo, vừa lao đảo bước về phía trước, lung lay như lá thu sắp rụng.

Chỉ có điều cô không gọi được, không thể liên lạc với anh.

Chương 227: Long Tư Hạo, anh là đồ Khốn kiếp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhìn màn hình tối đen, nước mắt cô chảy xuống càng nhiều hơn, anh chưa bao giờ bỏ lỡ điện thoại của cô, nhưng lần này lại nhắm tâm đến vậy, cho dù cô có gọi thế nào anh cũng không nhận, cũng không mở máy.

Long Tư Hạo, không phải anh đã nói cả đời này đều sẽ không rời khỏi em sao?

Không phải anh nói rằng đối tốt với em là chuyện anh muốn làm nhất trên đời sao?

Bây giờ em không hề hạnh phúc, em rất khổ sở! Anh có hạnh phúc không?

Lòng cô như bị khoét một lỗ, đau đớn không thôi.

Cô ngồi xổm xuống, đôi tay mảnh khảnh ôm gối, khóc: “Long Tư Hạo, anh là đồ khốn kiếp, anh toàn nói xuông thôi, anh muốn em tin tưởng anh, vậy sao anh lại không tin em?”

...

Lúc này Long Tư Hạo đang ở trên bờ biển, di động để trên xe, nhưng bởi vì bị hỏng nên không nhận được điện thoại của Lê Hiểu Mạn.

Nước biển ban đêm như bị mực nhuộm đen, gió biển thổi phàn phật, sóng gió bốn bề sống dậy, hòa vào cảm giác mát mát trong tim.

Bên bờ biển còn có Lạc Thụy, anh ta mặc rất ít, chỉ có một chiếc sơ mi xanh xám và chiếc quần xám nhạt giản dị, tuy cả người đều là hàng hiệu nhưng giờ phút này cũng không thể giữ ấm.

Anh ta khoanh tay, thân thể to lớn run rẩy, hơi nheo mắt, liếc nhìn Long Tur Hạo: “Tổng giám đốc, sao giờ anh không ở trong chăn “chiến đấu” với Lê tiểu thư mà chạy đến bờ biển chịu khổ thế?”

Long Tur Hạo híp mắt lại, ánh mắt âm u lạnh lùng nhìn ra biển lớn, giọng điệu lạnh lùng: “Đã đặt xong vé máy bay chưa?”

Lạc Thụy nhìn Long Tur Hạo, nghi ngờ nói: “Đặt xong rồi, nhưng sao anh vội về Marseille thế? Anh không định mang Lê tiểu thư cùng về Marseille sao? Có cần nói với Sophie tiểu thư là anh phải về Marseille không?”

Long Tur Hạo không trả lời Lạc Thụy, đôi mắt hẹp dài ngập tràn đau khổ, anh cau chặt mày, ánh mắt bi thảm, trong lòng cũng đau đớn không thôi, đau khổ đến mức anh không thở nổi.

Anh cứ cho rằng cứ thật lòng là có thể đổi lấy sự thật lòng của cô, nhưng thì ra, yêu không phải cứ thật lòng là được đền đáp.

Cuối cùng cô vẫn chọn Hoắc Vân Hy.

Nhớ tới lúc cô khó xử trước anh và Hoắc Vân Hy, anh liền đau, đau đến tận tim.

Cô thật sự không thể buông bỏ Hoắc Vân Hy sao? Cho dù bị Hoắc Vân Hy làm tổn thương đầy mình, cô cũng không từ bỏ?

Sự đau khổ tràn đến như thủy triều càn quét cả trái tim Long Tư Hạo, khóe mắt anh cũng bắt đầu ươn ướt.

Nhắm hai mắt lại, nước mắt lăn trên gò má hoàn mỹ, nhưng cũng mau chóng bị gió biển thổi tan, biến mất không dấu vết.

Xoay người, anh lại trở lại vẻ trầm lạnh khi xưa: “Ra sân bay.”

Dứt lời, anh lạnh lùng đi về phía chiếc Rolls-Royce ở phía xa.

“A... Tổng giám đốc, đi sân bay luôn bây giờ sao?” Lạc Thụy nghe thấy anh nói vậy thì kinh ngạc, lập tức đuổi theo.

Ngồi vào trong xe, Long Tư Hạo lạnh lùng nhìn chiếc di động hồng bên cạnh, cũng không cầm lấy mà chuẩn bị khởi động xe.

Lạc Thụy không lái xe tới nên ngồi bên ghế phụ, anh ta nheo mắt cười: “Tổng giám đốc, sao tôi lại không biết xấu hổ để anh lái xe được chứ? Hay cứ để tôi lái nhé? Tổng giám đốc, tôi cảm thấy anh nên nói với Lê tiểu thư một tiếng...”

Anh ta lập tức cầm lấy di động của Long Tư Hạo, lúc này mới phát hiện ra màn hình đã vỡ nát, anh ta đặt điện thoại của Long Tư Hạo xuống, lấy điện thoại của mình ra gọi cho Lê Hiểu Mạn, nhưng cô lại tắt máy.

Anh ta nhíu mày, nhìn Long Tư Hạo nói: “Tổng giám đốc, Lê tiểu thư tắt máy rồi, anh thật sự không nói cho Lê tiểu thư biết chuyện anh đi Marseille sao? Anh không nói với cô ấy, chẳng lẽ không sợ cô ấy đau lòng?”

Long Tư Hạo nheo mắt, ánh mắt thâm trầm, giọng điệu lạnh lẽo, hỏi

Lạc Thụy, nhưng cũng như là đang hỏi chính mình: “Cô ấy sẽ đau lòng ư?”

Anh xuất hiện khiến cô khó xử, nếu như anh rời đi, cô hẳn sẽ vui vẻ mới đúng.

Lạc Thụy nghe thấy sự đau lòng trong lời của anh: “Tổng giám đốc, có phải anh và Lê tiểu thư xảy ra chuyện gì rồi không? Tôi thấy cô ấy rất để ý anh mà? Nếu không với tính cách của Lê tiểu thư, cô ấy cũng sẽ không đồng ý cho anh ở trong nhà trọ của cô ấy. Cho nên nếu giám đốc không nói với Lê tiểu thư, chẳng phải cô ấy sẽ không vui sao.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo đang khởi động xe cúi đầu, im lặng một lúc mới liếc nhìn Lạc Thụy, lạnh nhạt nói: “Xuống xe.”

“A...” Lạc Thụy nheo mắt nhìn Long Tư Hạo, nhíu mày, đau khổ nói: “Tổng giám đốc, anh không nói đùa đấy chứ? Bây giờ đã khuya lắm rồi, anh lỡ ném tôi ở đây một mình sao? Lạnh lắm đấy, ai, ôi!”

Chương 228: Hiểu Hiểu, anh giải thuốc cho em.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo giận tái mặt, ánh mắt tàn ác nhìn Lạc Thụy, môi mỏng vẽ ra một độ cong mỉa mai hoặc: “Muốn tôi đá cậu xuống?”

Thấy được ánh mắt anh hung ác Lạc Thụy rùng mình một cái, hai con mắt cười híp lại thành một đường: “Tổng giám đốc, không cần ngài đá, tôi bây giờ sẽ xuống ngay.”

Dứt lời, anh xuống xe, khoanh tay, người run rẩy, méo miệng nhìn Long Tur Hạo, ủy khuất nói: “Tổng giám đốc, ngài đi thông thả.”

Long Tur Hạo không để ý đến Lạc Thụy, trực tiếp lái xe rời đi.

Thấy vậy, gương mặt tuấn tú than khóc: “Tổng giám đốc, anh không có lương tâm”

Sau đó anh run rẩy người, gọi điện thoại: “Người đó, tới đón tôi...”

Từ bờ biển rời đi Long Tur Hạo không tới sân bay, mà đi thẳng Hoắc gia.

Bàn tay anh trắng nõn cầm chặt tay lái, trong đầu nhớ lại lời Lạc Thụy vừa nói, đêm nay chắc chắn sẽ có một màn kịch.

Vì nghe một đoạn đối thoại trong đi ện thoại khiến người ta đau lòng, anh mất đi lí trí, nhiều chuyện cũng không nghĩ rõ ràng, nhưng giờ

phút này khi anh tỉnh táo lại càng nghĩ càng cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Đã trở thế này, anh không biết tại sao Hiểu Hiểu lại đến Hoắc gia?

Hơn nữa lúc anh trở lại khu nhà, tại phòng khách trên ghế sa lon có bản vẽ phác họa thiết kế của cô, hẳn là cô đang đợi anh xem bức vẽ.

Đi Hoắc gia nhất định là có nguyên nhân, mà nguyên nhân lớn nhất khiến cô đến Hoắc gia gặp ông nói nhất định cùng anh có liên quan.

Còn có, nếu cô ở chung một chỗ với Hoắc Vân Hy, lúc anh gọi điện cho cô, với tính cách của Hoắc Vân Hy, làm sao để cho cô nhận điện thoại anh?

Hơn nữa còn nghe được một đoạn âm thanh như vậy...

Lấy tính cách của cô, làm sao có thể để cho anh biết được cô và Hoắc Vân Hy ở...

Mặc kệ anh hiểu làm cái gì, hay bất luận tối nay anh nghe thấy gì thì đều là sự thật, anh cũng muốn gặp cô.

Bởi vì buông tha cô, chuyện như vậy là đau đớn nhất đời anh.

Anh lái xe rất anh, chạy trên đường quốc lộ.

Lúc tới gần Hoắc gia, trên đường cái một thân ảnh nhỏ nhắn quen thuộc rơi vào tầm mắt anh.

Nhận ra là Lê Hiểu Mạn, anh đột nhiên đạp mạnh chân ga, đôi mắt hẹp dài nheo lại, ánh mắt mang theo một tia không thể tin nổi nhìn người đang ngồi xổm xuống, hai cánh tay bao bọc hai đầu gối, Lê

Hiếu Mạn thấp giọng khóc thút thít.

Không một chút do dự, anh lập tức xuống xe, bước vội vàng về phía Lê Hiếu Mạn.

Bước chân nặng nề của anh vào ban đêm đột ngột vang dội.

Nghe được thanh âm Lê Hiếu Mạn từ từ ngẩng đầu lên, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, con mắt sưng đỏ vì khóc, nước mắt liên tục rơi.

“Hiếu Hiếu...” Long Tư Hạo đau lòng, lập tức đưa tay kéo cô vào trong ngực, hai cánh tay thu lại, ôm chặt cô, anh thật không nghĩ đến, cô sẽ ở bên ngoài Hoắc gia, cô hẳn không ở trong phòng sao?

Lê Hiếu Mạn cũng không nghĩ tới Long Tư Hạo sẽ trở lại, trong nháy mắt nhìn thấy anh, cô mừng rỡ, có thể cô cũng thất vọng và tức giận

Cô kiềm nén nước mắt, đẩy anh ra, ánh mắt trong veo mà lạnh nhìn anh, thanh âm bởi vì khóc mà vô cùng khàn: “Còn quay lại làm gì? Không phải đi rồi sao? Nếu nhắn tâm không nhận điện thoại em, tại sao không nhắn tâm hoàn toàn? Anh nói đúng, tình cảm của chúng ta rất mỏng manh, một cái hiểu lầm đã có thể đập tan, anh nói em đối với anh không đủ tin tưởng, vậy anh thì sao? Anh có tin tưởng em? Em tưởng người hiểu em nhất là anh, nhưng không phải...”

Nói đến đây, nước mắt của cô đã rơi như mưa, vốn kiềm nén trở về nhưng nước mắt lại trào lên rơi xuống, như lũ lụt tràn lan không ngừng được.

Ngón tay mảnh khảnh của cô vươn về phía Long Tư Hạo, trong lòng bàn tay đều là dấu vết móng tay bóp chặt ra dấu, cũng chảy máu.

Tuy là ban đêm, nhưng dưới ánh trăng, ánh mắt Long Tư Hạo nhạy cảm nhìn thấu bàn tay cô có dấu vết hồng hồng.

Vẻ mặt anh hơi ngẩn ra, lập tức kéo đầu ngón tay Lê Hiểu Mạn qua,, đôi mắt hẹp dài đau lòng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, đây là...”

Lê Hiểu Mạn rút ngón tay bị anh nắm, ánh mắt trong veo mà lạnh nhìn anh: “ Em bị bỏ thuốc, nếu không như vậy, em đã sớm cùng Hoắc Vân Hy...”

Không đợi cô nói xong, Long Tư Hạo hiểu được lần nữa ôm cô vào trong ngực, tựa như muốn đem cô khám vào trong xương hòa vào trong máu anh vậy, ôm thật chặt: “Hiểu Hiểu, thật xin lỗi! Là anh hiểu lầm em”

“Buông ra...” Lê Hiểu Mạn gắng sức tránh khỏi anh, gương môi lạnh lùng nói: “ Long tiên sinh, không việc gì!”

Dứt lời, cô nhú mày, ánh mắt lạnh nhạt nhìn anh: “Anh một câu xin lỗi, em trả lại anh một câu không sao, hai chúng ta thanh toán xong, anh xuất hiện đích xác gây khó dễ cho em, mời anh đi, cách xa xa”

Mong đợi càng nhiều, thất vọng càng lớn.

Tối nay gió thổi không chỉ thân thể cô lạnh, mà còn có lòng cô.

Long Tư Hạo thấy ánh mắt cô trong trẻo mà hờ hững, thần sắc lạnh nhạt, anh đột nhiên tiến lên, ôm cô lên, không để ý cô giãy giụa, trực tiếp nhét cô vào trong xe anh, sau đó nhanh chóng cho xe chạy.

“Long Tư Hạo, để em đi xuống, em không muốn ở chung một không gian với anh”

Mặc dù trong xe so với bên ngoài ấm áp hơn nhiều, nhưng bây giờ Lê Hiếu Mạn không muốn cùng Long Tư Hạo ở chung một chỗ.

Tối nay anh làm cho cô quá thất vọng.

Nếu đối với cô nhẫn tâm như vậy, cần gì phải quay trở lại? Trêu đùa cô như vậy rất vui sao?

Chương 229: Hiểu Hiểu, anh giải thuốc cho em.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo thấy vẻ mặt Lê Hiểu Mạn hồ hững, chau mày lại, anh lấy điện thoại bị hư đưa cho Lê Hiểu Mạn, mắt hẹp dài híp lại, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: “Không phải anh nhẫn tâm không nghe điện thoại em, mà do điện thoại hư.”

Lê Hiểu Mạn thấy anh đưa điện thoại ra, màn hình di động vỡ vụn, cô cũng không cầm lấy điện thoại anh, ánh mắt lạnh nhạt như cũ nhìn anh: “Nếu điện thoại không hư, anh cũng không nhận? “

Đôi mắt hẹp dài của Long Tur Hạo khóa chặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt kiên định: “Điện thoại không hư, anh nhất định sẽ nghe, anh chỉ sợ em không gọi tới, Hiểu Hiểu, tối nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Là ông nội kêu em tới Hoắc gia?”

Lê Hiểu Mạn không trả lời Long Tur Hạo, quay đầu đi, nhìn ra ngoài cửa xe.

Ngồi vào trong xe một lát, không biết có phải vì trong xe mở lò sưởi hay không, cơ thể cô bình thường lại nóng lên, hơn nữa là càng ngày càng nóng.

Đôi mi cô thanh tú, móng tay bấm vào lòng bàn tay, cắn chặt môi dưới, tùy ý để lửa trong cơ thể bắt đầu bùng cháy.

Long Tur Hạo thấy cô không lên tiếng, đôi mắt liếc nhìn cô, phát hiện

khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bắt đầu ửng đỏ, hô hấp dồn dập hơn.

Nghĩ đến chuyện cô nói cô bị bỏ thuốc, con mắt hẹp dài thoáng qua tia tàn ác, anh không nên bỏ qua cho Hoắc Vân Hy.

Bây giờ đã biết, anh hiểu làm cô, nhưng chuyện làm cho anh canh cánh trong lòng nhất là tại sao cô cứ muốn bảo vệ Hoắc Vân Hy?

Để chuyện này áp chế ở đáy lòng, anh đột nhiên dừng xe lại, nghiêng người nhích tới gần cô

Lê Hiểu Mạn cảm thấy có cảm giác bị ép lên tấn công tới, ngược mắt liền thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo gần khuôn mặt của cô trong gang tấc.

“Cút... Cút ngay, chớ tới gần em.” sau lưng Lê Hiểu Mạn dựa trên cửa xe, cố gắng duy trì khoảng cách với Long Tư Hạo, đôi mày thanh tú chau lại nhíu chặt, trán đã bịn rịn mồ hôi.

Canh chừng là vú Trương bùng cho cô uống, người bỏ thuốc nhất định là vú Trương, nhưng cô hiểu vú Trương, nhất định có người xúi giục bà, mà người này không phải không nội mà là Hoắc Vân Hy.

Bất kể là ai sai khiến, nhưng rốt cuộc vú Trương cho cô uống thuốc gì? Một hồi lại phát tác, làm sao thời lâu như vậy cũng không đem nó áp chế được?

Long Tư Hạo thấy cô cố ý tránh anh, anh nghiêng người lên trước, môi mỏng anh kề vào tai cô: “Hiểu Hiểu, nếu khó chịu, anh không ngại giải thuốc cho em.”

Lê Hiểu Mạn trợn to đôi mắt, ánh mắt tức giận trợn với anh, cắn chặt môi dưới nói: “Em để ý, anh nên cách xa em một chút, bây giờ em

cảm thấy rất thoải mái, em thích cái cảm giác như thiêu như đốt này, anh lái xe của anh, đừng cản trở em hưởng thụ”

“Hiểu hiểu...” Nghe ra trong lời của cô mang mùi vị tức giận, Long Tư Hạo biết trong cô còn khúc mắc bởi vì anh hiểu lầm cô, không nhận điện thoại cô, thậm chí là thất ê, mày râu nhíu lại, đôi mắt hẹp dài tràn đầy tia áy náy và đau lòng nhìn cô.

Bàn tay trắng nõn của anh khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của cô, ánh mắt thâm tình nhìn cô: “Hiểu Hiểu, anh biết tối nay anh làm cho em thất vọng, anh không nên vì một cuộc điện thoại kia mà hiểu lầm em, điện thoại là Hoắc Vân Hy nhận phải không? Anh suýt nữa trúng kế cậu ấy, em nói đúng, trên đời này anh hiểu rõ con người em nhất, nhưng anh lại hiểu lầm em.... “

Nói đến đây, anh chống lên trán cô, ánh mắt thâm tình như cũ nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em có nghĩ tới hay không, nếu không phải vì anh yêu em, cũng sẽ không vì cuộc điện thoại kia mà mất lý trí, khi đó anh cho là em và Hoắc Vân Hy ở..., em biết anh có bao nhiêu khó chịu không? Khi anh thấy em đối mặt với anh và Hoắc Vân Hy cũng khó chịu như vậy, em có biết tim anh đau hay không? Tại sao lại bảo vệ cậu ấy nhiều lần? “

Nghe được lời anh, tròng mắt Lê Hiểu Mạn lại rơi nước: “Ai nói em bảo vệ anh ấy? Em sợ anh nổ súng giết anh ấy, anh sẽ trở thành hung thủ giết người, em không muốn thấy trên lưng anh mang một cái mạng người, em bảo vệ chính là anh, lần trước ở rừng cây, lần này cũng vậy.”

Long Tư Hạo bởi vì lời cô nói, ánh mắt vốn u ám như được truyền ánh sáng, đáy lòng vốn lo lắng bây giờ đã trở thành hư không, đôi mắt đầy ý cười.

Anh chăm chú nhìn cô, ánh mắt thâm tình và nhu hòa, cong môi hỏi:
“Hiểu Hiểu, lời em nói là sự thật?”

Lê Hiểu Mạn hung hăng trợn mắt nhìn anh, giọng lạnh nhạt nói:
“Giả.”

Anh hại cô khóc lâu như vậy, còn khoác lác lâu như vậy, cô sẽ không nhanh như thế liền tha thứ cho anh.

Mặc dù phụ nữ kiểu cách không nên yêu, phụ nữ được tiện nghi còn khoe khoan cũng không thể yêu, nhưng cô rất đáng yêu không giống như những người phụ nữ khác, kiểu cách với anh.

Cô tức giận gắng sức đẩy anh ra, hung hăng trợn mắt nhìn anh:
“Chớ đến gần em, lái xe của anh đi, Long thiếu.”

Long Tư Hạo thấy cô vẫn không cho anh đến gần, đôi mắt hẹp dài nheo lại, ánh mắt sâu kín nhìn cô: “Được, anh không tới gần em.”

Dứt lời, anh cho chạy xe.

Anh lái xe hơi nhanh, một mặt lái xe, một bên quan sát Lê Hiểu Mạn, thấy ánh mắt cô chật vật, môi dưới cắn chặt, sắc mặt dường như rất khó chịu, trong lòng anh thương yêu không dứt, đột nhiên anh dừng xe lại.

Lê Hiểu Mạn thấy anh dừng xe, ánh mắt có chút mê ly cùng nghi ngờ nhìn anh: “Dừng xe làm gì? Chạy nhanh một chút”

Anh cúi đầu xuống, bắt lấy đôi môi đỏ mọng của cô, giữ chặt sau gáy cô, bá đạo hôn cô.

Chương 230: Đoán! Chẳng lẽ ở cùng Long... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Với nụ hôn của anh, Lê Hiểu Mạn không bài xích, cô vốn muốn nhào tới chủ động, nhưng đối mặt với nụ hôn bá đạo nồng nhiệt như vậy, được tính lại phát tác khiến cô biết đây anh ra là chuyện khó khăn đến thế nào.

Cô không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ biết là nụ hôn của anh khiến cả tâm cả thân cô đều đón nhận, đều thỏa mãn.

Cô không kháng cự lại anh, một chút cũng không.

Nhiệt độ không khí bên trong xe dần tăng lên, hơi thở ái muội lan tràn.

Không biết qua bao lâu, hai người mới xong trận hoan ái kịch liệt này.

Lê Hiểu Mạn mệt mỏi toàn thân bủn rủn vô lực, nặng nề ngủ, Long Tư Hạo mặc quần áo giúp cô, ôm lấy cô ngủ ở trong xe.

Hôm sau, Lê Hiểu Mạn bị ánh nắng rực rỡ chiếu rọi làm cho tỉnh lại.

Cô đưa tay che mắt, đợi đến khi thích ứng lại mới chậm rãi buông ra, ánh vào mắt cô chính là đỉnh xe.

Cô đầu tiên là sững sốt, toàn thân đau nhức kích thích đại não hoạt động, một màn kịch tình tối qua tái hiện trong đầu cô.

Đầu tiên là cô phản công Long Tư Hạo, sau đó bọn họ ở trong xe chơi xe ~ rung kích thích.

Cô còn nhớ rõ tối qua cô vong tình kêu tên Long Tư Hạo, hoàn toàn không có một chút rụt rè.

Ặc...

Lê Hiểu Mạn thờ hốc vì kinh ngạc, khuôn mặt hồng nhuận bỗng đỏ ửng, giống một đóa hồng đỏ kiêu diễm mê người.

Cô nâng mắt, hung hăng trừng Long Tư Hạo nửa nằm nửa ngồi dựa trên ghế tựa trong xe, đưa tay định đẩy bàn tay đặt bên hông mình của anh ra, lại khiến anh tỉnh lại.

Ánh nắng vàng dịu từ ngoài cửa sổ thủy tinh chiếu tới khiến khuôn mặt vốn anh tuấn của anh càng phát ra mị hoặc mê người.

Nhớ tới tối qua, trái tim Lê Hiểu Mạn đến bây giờ còn run rẩy, trừng mắt liếc anh một cái, cô liền dờn tầm mắt: “Lưu manh.”

“Vậy còn em?” Long Tư Hạo nhướn mày, cúi đầu, hôn lên vành tai cô, giọng khàn khàn nói: “Em là tiểu lưu manh.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của Lê Hiểu Mạn đỏ bừng, đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thấy đoạn đường của bọn họ đỡ ít xe đi qua, lúc này cô mới yên tâm.

Cô chỉ sợ bị người ta thấy, may là bên ngoài xe không có ai, nếu không, cô thật sự xấu hổ muốn đào hố chôn mình.

Ngay khi cô chuẩn bị đem tầm mắt từ bên ngoài cửa sổ thu lại, một

chiếc Bentley đen chạy tới.

Con đường này là con đường ắt phải đi qua nếu muốn đến Hoắc Trạch, Lê Hiểu Mạn liếc mắt một cái liền nhận ra đó là xe của Hoắc Vân Hy.

Cô mở to mắt, hai tay ôm lấy cổ Long Tư Hạo, đè thấp thanh âm nói: “Cúi đầu xuống, Hoắc Vân Hy đến.”

Nghe vậy, đôi mắt hẹp dài của Long Tư Hạo híp lại, ánh mắt lóe lên, nhưng rất nhanh lại bị anh giấu đi, anh cũng không cúi xuống, ánh mắt thâm tình nhu hòa nhìn Lê Hiểu Mạn, cong môi cười: “Sợ cái gì? Quan hệ của chúng ta sớm muộn gì cũng công bố, hơn nữa cậu ta cũng không phải không biết quan hệ giữa chúng ta.”

Lê Hiểu Mạn trừng mắt nhìn anh một cái, lúc nhìn qua cửa sổ thấy Hoắc Vân Hy không phát hiện cô và Long Tư Hạo, xe Bentley của cậu ta đã chạy đi xa.

Thu lại tầm mắt, cô ghé vào ngực anh, ngữ khí vô lực nói: “Em mệt mỏi quá, về đi.”

Long Tư Hạo thấy cô thật sự mệt mỏi, cúi đầu hôn lên trán cô, để cô ngủ ở ghế sau, anh xuống xe lên ghế lái khởi động xe rời đi.

Dường như anh muốn đuổi kịp Hoắc Vân Hy, tốc độ xe cực nhanh, mà Hoắc Vân Hy nhìn chiếc Rolls-Royce đỗ ven đường vừa mới nhìn thấy, vô tình nhìn biển số xe, càng nghĩ càng cảm thấy quen thuộc, vì thế cậu ta lái chậm lại, còn muốn lùi về sau.

Sáng nay cậu mới biết Lê Hiểu Mạn đã rời khỏi Hoắc Trạch, vì gọi cho cô không được, cậu mới vội vàng lái xe đến chỗ tối qua đón tìm cô.

Từ sau khi cô dọn khỏi biệt thự Thúy Viên, cậu vẫn không biết địa chỉ cụ thể của cô.

Nhìn vào kính chiếu hậu, cậu thấy chiếc Rolls-Royce phóng nhanh qua, quay đầu đi, cậu thấy rõ người trong xe đúng là Long Tur Hạo.

Long Tur Hạo cũng không nhìn cậu, chỉ là lúc đi ngang qua anh giảm bớt tốc độ xe.

“Long Tur Hạo...” Ánh mắt Hoắc Vân Hy lạnh lùng, hai tròng mắt nheo lại, đoán xe Long Tur Hạo xe sao đỗ ven đường đến Hoắc Trạch?

Mạn Mạn rời khỏi Hoắc Trạch, chẳng lẽ ở trong xe Long Tur Hạo?

Nghĩ có thể như vậy, Hoắc Vân Hy giảm chân ga, tăng tốc đuổi theo Long Tur Hạo.

Hai chiếc xe một trước một sau vẫn duy trì khoảng cách nhất định.

Long Tur Hạo thấy Hoắc Vân Hy đuổi theo, đôi mắt hẹp dài nguy hiểm nheo lại, ánh mắt lãnh lẽo, đôi môi cong lên đồ cung lạnh lùng thị huyết, đột nhiên, anh cũng không tăng tốc, dường như cố ý để Hoắc Vân Hy đi theo.

Mà Hoắc Vân Hy cũng đi theo anh tới Hồng Hoa Uyển.

Chỉ là sau khi Long Tur Hạo đi vào, xe Hoắc Vân Hy lại bị bảo vệ Hồng Hoa Uyển lấy lý do cậu không phải người trong Hồng Hoa Uyển mà ngăn lại.

Chương 231: Đoán! Chẳng lẽ ở cùng Long... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Không thể vào Hồng Hoa Uyển, Hoắc Vân Hy xuống xe, xanh mặt, hai tay kéo bảo vệ tới, ánh mắt sắc bén nhìn anh ta: “Người vừa rồi đi vào có phải tên là Long Tur Hạo không? Có ai tên là Lê Hiểu Mạn ở đây không? Bọn họ ở cùng một chỗ?”

Bảo vệ thấy sắc mặt cậu xanh mét, dáng vẻ như muốn giết người, kinh ngạc nhìn cậu ta một hồi, cũng không giấu diếm, gật đầu nói: “Long tổng Lê tiểu thư ở đây, ở cùng nhau.”

Hoắc Vân Hy hoàn toàn thật không ngờ Long Tur Hạo và Lê Hiểu Mạn đã ở chung, cậu như con sư tử phát điên, hai mắt đỏ bừng muốn vọt vào.

Bảo vệ kia lập tức ngăn cậu lại: “Tiên sinh, ngài không phải người sống ở đây, không thể vào.”

“Cút ngay...” Hoắc Vân Hy xanh mặt, giận đến đỏ mặt tía tai ánh mắt sắc bén nhìn bảo vệ ngăn mình lại, rống giận ra tiếng.

Tên bảo vệ kia không tránh ra, như trước đứng trước mặt ngăn Hoắc Vân Hy lại: “Cậu không thể vào.”

Hoắc Vân Hy giờ phút này đang nổi nóng, thấy bảo vệ trước mặt cứ ngăn mình lại, cậu như con thú hoang vừa được thả khỏi cũi, đưa tay đâm thẳng vài mũi bảo vệ kia.

Bảo vệ kia bị đánh chảy máu mũi, nhưng không đánh trả, vẫn cản Hoắc Vân Hy vào Hồng Hoa Uyển.

Thấy thế, hai tròng mắt Hoắc Vân Hy tàn nhẫn nhíu lại, giận dữ hét lên: “Mày muốn chết à.”

Dứt lời, cậu phẫn nộ xông lên tiền, quyền cước cùng sử dụng, hung hăng đánh tên bảo vệ kia, mỗi một quyền mỗi cước đều dùng hết toàn lực, giống như anh ta không phải bảo vệ, mà là Long Tur Hạo giống nhau.

Đối mặt với Hoắc Vân Hy quyền đấm cước đá, bảo vệ kia vẫn không đánh trả, cứ mặc mình mặt mũi bầm dập, trên mặt đầy máu cũng không trả đòn, ngược lại khước miệng cong lên lộ ra nụ cười đạt được ý đồ.

Mà mấy nhân viên an ninh khác thấy một màn này, lại không có ai tiến lên hỗ trợ, để Hoắc Vân Hy tùy ý đánh nhân viên an ninh kia.

...

Lúc này, Lê Hiểu Mạn đã trở lại nhà trọ sang trọng, cô được Long Tur Hạo ôm vào phòng ngủ, vừa dính lên giường cô đã ngủ say.

Long Tur Hạo thấy cô thực sự vô cùng mệt mỏi, cúi đầu xuống đau lòng hôn lên bờ môi căng mọng của cô, sau đó anh đi vào phòng tắm, tắm nước lạnh cho tỉnh táo, rồi mặc áo choàng tắm đi ra.

Thấy Lê Hiểu Mạn ngủ hết sức trầm ổn, anh khế hôn lên trán cô, rồi mới xoay người ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa phòng ngủ lại.

Anh vừa mới tới phòng khách, chuông cửa đã vang lên.

Giống như biết người tới là ai, anh nheo đôi mắt hẹp dài lại, môi mỏng mím chặt, tiến lên mở cửa ra.

Sau đó, anh xoay người tao nhã ngồi xuống ghế sa lon bằng da thật, thâm trầm liếc nhìn hai người tiến vào.

Hai người tiến vào đều làm ở phòng an ninh, một người là giám đốc bất động sản, một người khác là nhân viên an ninh.

Thấy Long Tư Hạo ngồi ở trên ghế sa lon, khí chất tao nhã, quanh thân tản ra khí tức vương giả cao quý, hai người quy quy củ củ đi lên trước, mặt đầy tươi cười nhìn Long Tư Hạo.

Giám đốc bất động sản cung kính đưa cho Long Tư Hạo một chiếc usb, hơi khom người nói: “Long tổng, chuyện ngài giao phó đã làm xong, trong này là video tổng giám đốc tập đoàn Hoắc thị đánh nhân viên an ninh của Hồng Hoa Uyển.”

Long Tư Hạo nhận lấy chiếc usb đó, đôi mắt hẹp dài lạnh thấu xương nheo lại, ánh mắt thoáng sắc lạnh, đường nét tuấn mỹ cứng rắn, môi mỏng mím chặt, giọng nói lạnh lùng không có chút nhiệt độ nào: “Rất tốt, thương thế của nhân viên an ninh bị cậu ta đánh nặng nhẹ thế nào?”

Nhân viên an ninh đứng ở bên cạnh giám đốc bất động sản nhíu mày lại, cung kính nhìn Long Tư Hạo nói: “Long tổng, anh ta bị thương rất nghiêm trọng, thất khiếu đều chảy máu, có lẽ còn bị đánh gãy mấy cái xương sườn, đã được đưa tới bệnh viện kiểm tra rồi.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo thu hồi tầm mắt, ánh mắt lạnh lùng mà u tối tựa như thanh kiếm sắc bị rút ra khỏi vỏ vậy, anh mím chặt môi mỏng: “Yên tâm, tôi sẽ cho người chữa khỏi cho anh ta, tuy nhiên

trước lúc này, các người và anh ta đều phải đưa Hoắc Vân Hy vào tù, tốt nhất là đệ đơn lên tòa án.”

Giám đốc bất động sản nhìn Long Tư Hạo, cung kính nói: “Long tổng, chúng tôi đã báo cảnh sát, Hoắc tổng đánh người trọng thương, không thể tránh khỏi bị ngồi tù đâu.”

Đợi giám đốc bất động sản và nhân viên an ninh kia rời đi, Long Tư Hạo trực tiếp gọi điện thoại cho Lạc Thụy, giọng nói chìm lạnh hỏi: “Chuyện tôi bảo cậu thu mua cổ phần của những cổ đông tập đoàn Hoắc thị làm thế nào rồi?”

Trong điện thoại truyền tới giọng nói kinh ngạc của Lạc Thụy: “Tổng giám đốc, không phải anh muốn bay đi Marseille sao? Sao còn không đi? Anh ngủ quên à?”

Ánh mắt của Long Tư Hạo trầm xuống, anh nheo mắt lại, lạnh như băng nói: “Cậu thử nói nhảm thêm câu nữa xem?”

Nghe thấy giọng nói rét lạnh của anh, Lạc Thụy lập tức nghiêm trang nói: “Tổng giám đốc, ngoài cổ phần trên tay anh Hoắc Nghiệp Hoàng và Hoắc Vân Hy ra, thì cổ phần của tập đoàn Hoắc thị trong tay các cổ đông khác đều đã được chúng ta thu mua toàn bộ, trước mắt tổng giám đốc có 38 % cổ phần của tập đoàn Hoắc thị n, nghe mấy cổ đông kia nói, ông nội anh đã thông qua biểu quyết đồng ý của các cổ đông, ông ấy đã trích 15 % cổ phần trong số 60 % của mình cho Lê tiểu thư. Bây giờ Lê tiểu thư có 15% cổ phần của tập đoàn Hoắc thị, nếu như Lê tiểu thư chịu chuyển 15% cổ phần của mình cho tổng giám đốc, thì tổng giám đốc anh sẽ cổ đông lớn nhất của tập đoàn Hoắc thị, nắm hơn 50% số cổ phần. Tuy nhiên, bây giờ cổ phiếu của Hoắc thị đang tiếp tục giảm, tổng giám đốc thu mua cổ phần của Hoắc thị là ném tiền qua cửa sổ.”

Chương 232: Ngồi tù, Hoắc Vân Hy bị bắt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt của Long Tư Hạo lạnh lùng lẫm liệt, môi mỏng âm lãnh cong lên: “Mục đích của tôi không phải là để kiếm tiền.”

Sau đó, anh báo Lạc Thụy tới Hồng Hoa Uyển lấy video Hoắc Vân Hy đánh nhân viên an ninh.

Sau, anh không đến công ty, một mực bồi ở bên người Lê Hiếu Mạn, chờ đợi cô, cũng là chuyện hạnh phúc nhất của anh.

...

Hoắc Vân Hy đánh nhân viên an ninh một trận vẫn không thể tiến vào Hồng Hoa Uyển, anh ta tức giận trở về công ty, còn chưa ngồi nóng đít ở văn phòng tổng giám đốc, thì đã có hai cảnh sát tìm tới cửa.

Hai cảnh sát tiến vào văn phòng tổng giám đốc của Hoắc Vân Hy rồi đưa giấy chứng nhận cho anh ta.

“Hoắc tổng, có người báo cảnh sát anh đánh một nhân viên an ninh của Hồng Hoa Uyển trọng thương, cũng cung cấp chứng cứ, anh phạm vào tội cố ý tổn thương người, mời anh theo chúng tôi trở về đồn cảnh sát.”

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy vẫn đang tức giận suýt nữa là nổi lên va chạm với hai cảnh sát, cuối cùng dưới con mắt mọi nhân viên công

ty, anh ta bị hai cảnh sát còng tay, đưa ra khỏi tập đoàn Hoắc thị.

Càng làm anh ta không nghĩ tới là, anh ta vừa bị hai cảnh sát đưa ra khỏi cao ốc tập đoàn Hoắc thị, đã gặp một đám ký giả vây quanh, tình cảnh hơi mất khống chế.

Câu hỏi của các ký giả truyền thông thay nhau vang lên, từng người từng người chen lên dí micro về phía Hoắc Vân Hy, còn kém nhét micro vào trong miệng anh ta.

“Hoắc tổng, nghe nói anh đánh nhân viên an ninh, đánh đến nỗi người ta chảy máu thất khiếu, có phải là thật hay không?”

“Hoắc tổng, xin anh nói xem, tại sao anh phải đánh nhân viên an ninh? Có phải là các người có ân oán cá nhân gì hay không?”

...

Đối mặt với một loạt các câu hỏi của ký giả, bị đèn flash chiếu thẳng vào mắt đến nỗi không mở nổi mắt ra, Hoắc Vân Hy quay đầu đi, sắc mặt tái xanh, tức giận không thôi, nhưng một câu cũng đều không nói.

Anh ta siết chặt hai bàn tay, ánh mắt sắc bén hận không thể giết người, bị hai cảnh sát áp giải vất vả lắm mới thoát khỏi sự bao vây của đám ký giả, ngồi vào trong xe cảnh sát.

Chuyện anh ta bị áp tải đến đồn cảnh sát này rất nhanh bị truyền thông đưa ra ánh sáng, cũng đã tạo thành ảnh hưởng vô cùng lớn với tập đoàn Hoắc thị.

Không chỉ như vậy, cùng ngày hôm đó, tập đoàn Hoắc thị còn bị viện kiểm soát điều tra.

Nguyên nhân chính là mảng sản phẩm trang sức của tập đoàn Hoắc thị, đồ cục giám sát chất lượng đã thông qua máy Phổ kế huỳnh quang tia X và máy Quang phổ ICP-OES tiến hành kiểm tra trang sức bạc cho trẻ em, kiểm tra sinh trắc so sánh hàm lượng nguyên tố mang độc tính, kết quả làm người ta khiếp sợ, sản phẩm có hàm lượng chất antimon (*) rất cao, nếu đeo lâu dài sẽ cực kỳ hại cho da của trẻ em.

(*)Antimon(tiếng Latinh:Stibium, nghĩa là “dấu chữ thập”, và Latinh trung cổ:Antimonium) là mộtnguyên tố hóa họcvới ký hiệuSb) có số nguyên tử51. Là mộtá kim, antimon có 4 dạngthù hình. Dạng ổn định nhất của antimon là dạng á kim màu trắng-lam. Các dạng màu vàng và đen là các phi kim không ổn định. Antimon được sử dụng trong mái lợp chống cháy,sơn,gốm,men, một loạt cáchợp kim,công nghiệp điện tử,cao su.. Antimon và nhiều hợp chất của nó là độc hại. Về mặt lâm sàng, ngộ độc antimon tương tự như ngộ đọccasen. Ở các liều lượng nhỏ, antimon gây rađau đầu,hoa mắt,trầm cảm. Các liều lượng lớn gây ra buồn nôn nhiều và thường xuyên và có thể gây tử vong sau vài ngày.

Một khi tin tức này bị tung ra, không chỉ lòng người trong nội bộ tập đoàn Hoắc thị bàng hoàng, mà còn ảnh hưởng đến danh dự của tập đoàn Hoắc thị. Từ đây sẽ dẫn đến làn sóng trả lại hàng trang sức lớn chưa từng có của khách hàng, hiệu suất giảm mạnh, tổn thất nghiêm trọng.

Ngay cả người sáng lập tập đoàn Hoắc thị sắp đại thọ bảy mươi Hoắc Nghiệp Hoảng cũng bị đưa đến đồn cảnh sát điều tra.

Hoắc thị lại rơi vào nguy cơ lần nữa, cổ phiếu vốn đã trên đà giảm mạnh, nên cơ hội cổ phiếu quay đầu tăng gần như là con số không.

...

Liên tục hai ngày, Lê Hiếu Mạn gần như đều ở trên giường, cuộc sống quần áo tận tay cơm nước thì chỉ cần há miệng, ngay cả bản thiết kế trang sức cho lão tổng Ngô tổng do cô phụ trách, bản thiết kế của cô đều do Long Tư Hạo bảo Lạc Thụy tự mình tới lấy.

Còn với nguy cơ của tập đoàn Hoắc thị, và tin tức Hoắc Vân Hy đã bị giam ở đồn cảnh sát hai ngày, bởi vì liên tục bị đả kích nên huyết áp của Hoắc Nghiệp Hoảng lên cao, ngã bệnh lần nữa, cô đều nhất nhất không biết chuyện.

Ngủ hai ngày, trạng thái tinh thần của cô đã khôi phục lên mức cao nhất.

Hôm nay cô ăn sáng xong sau, vốn chuẩn bị đến công ty, Long Tư Hạo lại bảo cô nghỉ ngơi thêm một ngày nữa.

Lúc này, cô đang tưới nước cho hoa cỏ trong vườn hoa cạnh phòng khách, Long Tư Hạo đang ở trong thư phòng xử lý chuyện công.

Bởi vì bồi cô, vì vậy anh cũng không đến công ty.

Chương 233: Ngồi tù, Hoắc Vân Hy bị bắt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn tưới nước cho hoa cỏ xong, lúc tiến vào thư phòng, Long Tư Hạo đang nghe điện thoại.

Thấy cô đi vào, Long Tư Hạo nói đôi câu rồi cúp máy, anh nhu hòa nhìn cô, vươn hai cánh tay vững chắc ra, anh cong môi cười, giọng nói trầm thấp ôn nhu: “Tới đây.”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh, rồi ngồi thẳng xuống ghế sa lon màu đen bằng da thật ở trong thư phòng, nâng mi mắt liếc nhìn anh: “Anh đáp ứng thả cậu em, bây giờ ông ấy đã về nhà rồi chứ? Đưa điện thoại di động cho em, em gọi điện thoại cho cậu em.”

Hai ngày qua, anh lấy lý do để công nghỉ ngơi cho khỏe, bảo cô đợi ở trên giường, ngay cả điện thoại di động cũng đều bị anh “Tịch thu”, vì vậy cô không nhận được điện thoại của bất cứ ai cả, ngay cả ti vi cũng không bật, nên không biết hai ngày qua Hoắc gia đã xảy ra đại sự gì.

Long Tư Hạo đứng dậy từ ghế ngồi, đi tới bên người Lê Hiểu Mạn ngồi xuống, anh duỗi cánh tay dài ra, kéo cô vào trong ngực mình, rồi vùi đầu ở cần cổ của cô, tham lam ngửi mùi hương trên người cô, anh trầm thấp hỏi: “Hiểu Hiểu, hai ngày qua em đã nghỉ khỏe chưa?”

Dứt lời, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc liếc nhìn cô, ánh mắt đen như mực bùng lên ngọn lửa mà Lê Hiểu Mạn quen thuộc.

Nhìn vào ánh mắt này của anh, Lê Hiếu Mạn cũng biết anh muốn làm cái gì, cô hơi đỏ mặt lên, nâng mi mắt liếc nhìn anh: “Khỏe thì khỏe rồi, tuy nhiên...”

Nói đến đây, đôi môi căng mọng của cô kề sát bên tai anh, cô nhỏ giọng nói: “Họ hàng nhà em vừa tới, vì vậy anh hiểu.”

Long Tư Hạo híp mắt lại, ánh mắt sâu kín liếc nhìn cô, hơi không tin hỏi: “Tới thật? Để anh nghiệm chứng xem.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn trợn mắt nhìn anh, cô đưa tay tới trước mặt anh: “Đưa điện thoại di động cho em.”

Long Tư Hạo thu hồi tầm mắt, liếc nhìn tay nhỏ vừa đưa tới, anh đứng dậy lấy điện thoại di động đặt ở trong bàn làm việc làm bằng gỗ đàn hương đưa cho cô.

Cầm lấy điện thoại di động, Lê Hiếu Mạn thấy tắt máy, cô lập tức mở máy, lại thấy có mấy chục cuộc gọi nhỡ, gần như tất cả đều là của Hoắc Nghiệp Hoảng gọi, Lâm Mạch Mạch gọi mấy cuộc, còn một số lạ nữa.

Nghĩ đến Hoắc Nghiệp Hoảng gọi điện thoại tới có thể là bởi vì chuyện cô không nói tiếng nào đã rời khỏi Hoắc Trạch, cô nhíu mày lại, do dự một hồi mới gọi tới.

Sau khi tiếp thông, người nhận điện thoại không phải là Hoắc Nghiệp Hoảng, mà là vú Trương.

“Thiếu phu nhân, cuối cùng cô cũng đã mở máy? Hai ngày qua cô đã đi đâu vậy? Vì sao cô luôn...”

Vú Trương còn chưa nói hết lời, đột nhiên truyền đến giọng nói tức giận của Lý Tuyết Hà: “Tiểu tiện nhân, cô tiêu sái quá nhỉ, mình chồng xảy ra chuyện, cô lại nhắm mắt làm ngơ?”

Nghe thấy lời của Lý Tuyết Hà, Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, cô lạnh lùng nói: “Hoắc phu nhân, xin bà nói chuyện tôn trọng vào, tôi và con trai bà sắp ly dị rồi, anh ta đã xảy ra chuyện gì cũng không liên quan gì tới tôi.”

“Không liên quan tới cô?” giọng nói tức giận của Lý Tuyết Hà truyền tới: “Tiểu tiện nhân, sao Vân Hy lại cưới phải người phụ nữ không có lương tâm như cô vậy? Cô thật đúng là một lời nguyền, Vân Hy xảy ra chuyện, cô nhắm mắt làm ngơ, ngay cả lão gia ngã bệnh cô cũng không hỏi một câu, cô có còn lương tâm hay không?”

Nghe thấy Lý Tuyết Hà nói Hoắc Nghiệp Hoảng bị bệnh, Lê Hiểu Mạn cả kinh, lo lắng hỏi: “Ông nội bị bệnh? Ông nội bây giờ thế nào?”

Lý Tuyết Hà không nói nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn nhíu chặt mày lại, cô ngược mắt lên nhìn Long Tư Hạo, tràn đầy lo lắng nói: “Ông nội ngã bệnh, em phải đi thăm ông.”

Dứt lời, cô từ trên ghế salon đứng lên rồi chuẩn bị đi Hoắc Trạch.

“Hiểu Hiểu...” Long Tư Hạo kéo cô lại, đôi mắt hẹp dài khóa chặt người cô, ánh mắt thâm trầm: “Lát nữa anh sẽ đi cùng em, em nói cho anh trước đã, có phải ông nội tặng 15% cổ phần cho em hay không?”

Lê Hiểu Mạn cau mày liếc nhìn anh, gật đầu với anh: “Đúng! Sao vậy?”

Long Tư Hạo khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt nhìn cô càng ngày càng thâm trầm, môi mỏng nhẹ mân, giọng nói trầm thấp thanh nhuận: “Chuyển toàn bộ cho anh.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn hí mắt lại, nghi ngờ nhìn anh: “Chuyển cho anh? Anh muốn cổ phần tập đoàn Hoắc thị làm gì?”

!!

Chương 234: Vì em, không tiếc tất cả (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy cô nghi ngờ, Long Tư Hạo duỗi cánh tay dài ra, kéo cô vào trong ngực, vùi tay vào mái tóc của cô, nhu hòa liếc nhìn cô: “Ngoan! Chuyển nó cho anh, anh sẽ trả em năm mươi triệu tiền chuyển nhượng cổ phần, được không?”

“Năm mươi triệu?” Lê Hiểu Mạn híp mắt lại, ánh mắt hơi có vẻ kinh ngạc liếc nhìn anh, mặc dù cô là người ngoài nghề với chuyện cổ phần cổ phiếu này, nhưng theo tình huống cổ phiếu của tập đoàn Hoắc thị sụt giảm như bây giờ, thì giá trị mà 15% cổ phần cô đang cầm không đến 50 triệu.

Cô vốn không quan tâm đến 15% cổ phần kia, là ông nội tặng cho cô, mà anh là trưởng tôn Hoắc gia, 15% cổ phần kia phải thuộc về anh mới đúng.

Cô ngược mắt lên nhìn anh, nhưn mày nói: “Em không muốn tiền của anh, anh là trưởng tôn Hoắc gia, em có thể chuyển nhượng 15% số cổ phần kia mà không cần đền bù cho anh, tuy nhiên anh phải đáp ứng em ba sự kiện.”

Thấy cô đáp ứng, sâu trong đôi mắt Long Tư Hạo tràn đầy ý cười, đôi mắt hẹp dài ý vị sâu xa nheo lại, thâm tình liếc nhìn cô, anh trầm thấp nói: “Vậy ba điều kiện?”

Lê Hiểu Mạn híp mắt lại, nhẹ nhàng cong môi cười: “Em tạm thời còn

chưa nghĩ ra ba điều kiện kia, tuy nhiên lúc mà em nghĩ tới, chỉ cần không phải là chuyện phạm pháp, thì anh đều phải đáp ứng em.”

Cô học chiêu này của Triệu Mẫn trong 《 Ý thiên đồ long ký, bây giờ cô không có chuyện gì cần anh đáp ứng, tuy nhiên, rồi sẽ có lúc.

Long Tư Hạo nâng mắt lên, anh nhìn cô thật sâu, anh khẽ nhéo lên chóp mũi của cô, môi mỏng nhẹ mân: “Tiểu nha đầu học thông minh, cũng biết nói điều kiện với anh...”

Nói đến đây, anh cúi người xuống, môi mỏng kề sát bên tai cô, giọng nói trầm thấp tràn đầy từ tính: “Đừng nói là ba điều kiện, ba trăm điều kiện anh cũng có thể đáp ứng em, tuy nhiên, anh cũng có điều kiện, không cho phép bảo anh rời khỏi em, không cho phép bảo anh chia phòng ngủ với em, không cho phép bảo anh không đụng vào em, được không?”

Hơi thở nóng bỏng của anh lượn lờ bên tai cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn đỏ ửng lên, cô tức giận trợn mắt nhìn anh: “Lưu manh, chỉ nghĩ đến những chuyện kia.”

Mặc dù vẻ mặt của cô không cao hứng lắm, nhưng nghe thấy anh nói những lời này, trong lòng vẫn ấm áp.

Long Tư Hạo khẽ bưng khuôn mặt ửng đỏ của cô, cúi đầu xuống hôn lên môi cô, cong môi cười nói: “Hiểu Hiểu, không phản đối, tức là em đáp ứng anh, anh là lưu manh, cũng chỉ là lưu manh với một mình em thôi, cả đời này anh đều sắc với em, ai bảo em mê người như vậy?”

Lê Hiểu Mạn tức giận trợn mắt nhìn anh: “Hoa ngôn xảo ngữ, em đi xem ông nội.”

Dứt lời, cô chuẩn bị đứng lên, nhưng Long Tur Hạo đã nắm tay cô không buông.

Anh khế nâng cằm của cô lên, đôi mắt hẹp dài khóa chặt lấy người cô, ánh mắt nhu hòa: “Không gấp, trước hết gọi luật sư tới chuyển nhượng cổ phần rồi đi, được không?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt lên nhìn anh, phát hiện dường như anh rất gấp gáp muốn có 15% cổ phần này, rốt cuộc thì anh muốn làm gì?

Tại sao anh muốn cô chuyển nhượng cho anh?

Cô rũ mắt xuống, nhú mày lại, nghi ngờ hỏi: “Anh còn chưa nói cho em, anh muốn giá 15% cổ phần này làm gì?”

Long Tur Hạo nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt thâm tình nhu hòa, môi mỏng nhẹ mân, trầm thấp nói: “Rất nhanh em sẽ biết anh muốn làm gì, chúng ta lộn lại trước, được không?”

Nhìn thẳng vào ánh mắt nhu hòa của anh, chân mày của Lê Hiểu Mạn càng nhú càng chặt, hy vọng anh chỉ đơn thuần muốn 15% cổ phần này, không có mục đích gì khác.

Nếu tâm tư của anh tồn tại mục đích không đơn thuần khác, cô sẽ không tha thứ cho anh.

Mặc dù trong đầu còn nghi vấn, nhưng cô không hỏi lại anh nữa, hẳn là cô nên tin tưởng anh.

Cô nhìn anh lần nữa, rồi gật gật đầu với anh: “Được.”

Thấy cô đáp ứng, trong đôi mắt hẹp dài của Long Tur Hạo tràn đầy ý cười, ánh mắt lộ vẻ xúc động: “Hiểu Hiểu, quả nhiên là anh không

yêu nhằm em, yên tâm, mặc kệ anh làm gì, cũng là vì chúng ta.”

Dứt lời, anh ôm chặt lấy cô, tỳ cằm vào trán cô, ánh mắt sâu thẳm chất chứa thâm tình: “Hiểu Hiểu, chỉ cần có thể có em, anh nguyện ý buông tha tất cả, cũng sẽ không tiếc tất cả.”

Từng câu từng chữ của anh khắc sâu vào trong lòng Lê Hiểu Mạn, khiến đáy lòng cô tràn đầy xúc động, đôi tay của cô ôm chặt lấy cổ anh, tựa vào trong ngực anh, khoe miệng cong lên, thời khắc này cô rất hạnh phúc, bởi vì anh đã coi cô nặng hơn tất cả.

...

Bởi vì phải chuyển nhượng cổ phần trước, buổi tối Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo mới đến Hoắc Trạch.

Hai người vừa xuống xe đã chạy thẳng vào phòng khách, vú Trương và Lý Tuyết Hà đều ở trong phòng khách, Hoắc Nghiệp Hoằng đang bị bệnh liệt giường.

“Đại thiếu gia, nhị Thiếu phu nhân...” Sắc mặt của vú Trương ngưng trọng thấy Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo về, tiến lên đón.

Long Tư Hạo nghe thấy mấy chữ “Nhị Thiếu phu nhân”, ánh mắt trầm xuống, đường nét trên mặt lạnh đi mấy phần, anh sẽ nhanh chóng để cho cô thoát khỏi xưng hô “Nhị Thiếu phu nhân” này.

Cả đời này cô chỉ có thể mang họ của Long Tư Hạo anh, chỉ có thể là vợ của anh.

Lê Hiểu Mạn thấy thần sắc của vú Trương ngưng trọng, đang muốn mở miệng hỏi có phải là bệnh tình của ông nội nặng thêm hay không, thì Lý Tuyết Hà đang ngồi ở trên ghế sa lon khóc đến nổi sưng đỏ hai

mắt về mặt tiều tụy liền đứng lên, giận dữ đi tới trước mặt cô, hung tợn nhìn cô: “Tiểu tiện nhân, cô còn biết trở về...”

Không đợi bà ta nói xong, Long Tur Hạo đã nheo mắt lại, ánh mắt lăm liệt hung ác nhìn bà ta, môi mỏng âm lãnh cong lên, giọng nói chìm lạnh rét lạnh: “Nói xin lỗi.”

Khí thế quanh người anh khiếp người, Lý Tuyết Hà ngẩng đầu lên hơi sợ hãi và không hiểu gì nhìn anh: “Tur... Tur Hạo, con... Con muốn đi nói xin lỗi cái gì?”

Ánh mắt của Long Tur Hạo run lên, khuôn mặt tuấn mỹ như bao phủ một tầng băng sương, lộ ra khí lạnh: “Tôi nói lại lần nữa, nói xin lỗi với Hiếu Hiếu.”

Ánh mắt của anh quá ác liệt, sắc mặt của Lý Tuyết Hà trắng bệch, sợ hãi lui về phía sau một bước, bà ta nhìn về phía Lê Hiếu Mạn, vô cùng không tình nguyện nói: “Thật... Thật xin lỗi.”

Bà ta nắm chặt hai tay, móng tay nhọn hung hãn đâm vào lòng bàn tay, trong lòng hận không thể tiến lên cho Lê Hiếu Mạn một cái tát, nhưng ngại Long Tur Hạo ở đây, bà ta không dám động tay.

Một là con trai Vân Hy của bà đang bị bắt, bà ta lại cũng chưa có địa vị gì ở Hoắc gia, một vấn bối như Long Tur Hạo lại bảo bà ta nói xin lỗi tiểu tiện nhân Lê Hiếu Mạn đó, nếu Vân Hy ngồi mấy năm tù, vậy bà ta hoàn toàn không có chỗ đứng rồi.

Vì vậy, bà ta phải nghĩ biện pháp để con trai của bà ta ra khỏi tù.

Đúng rồi, bà ta có thể đi tìm Long Quân Triệt.

Lê Hiếu Mạn liếc nhìn Lý Tuyết Hà, rồi ngược mắt lên nói với Long

Tur Hạo: “Chúng ta đi gặp ông nội trước.”

“Được!” Long Tur Hạo liếc nhìn cô rồi lên tiếng đáp lại, sau đó không để ý đến những người khác, anh duỗi cánh tay dài ra, trực tiếp ôm lấy eo nhỏ của Lê Hiểu Mạn đi lên tầng.

Lý Tuyết Hà và vú Trương thấy vậy, đều khiếp sợ trợn to mắt, không dám tin trợn mắt nhìn hai người.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tur Hạo ôm lấy cô, cô hít thật sâu, rồi kéo bàn tay của anh đang đặt ở bên hông mình ra, hung hăng trợn mắt nhìn anh, không dám quay đầu nhìn lại, không biết Lý Tuyết Hà và vú Trương ở sau lưng thấy một màn này sẽ có phản ứng gì, cô bước nhanh đi lên tầng đến phòng của Hoắc Nghiệp Hoằng.

Thấy ông như đang ngủ, cô rón rén đi tới trước giường của ông, thấy ông lại gầy đi nhiều, già đi rất nhiều, đang ngủ, mà chân mày nhíu chặt lại, giống như là có tâm sự nặng nề, cô nhíu mày lại, cảm thấy đau lòng.

Chương 235: Vì em, không tiếc tất cả (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô hơi nghiêng người, đang chuẩn bị đắp kín chăn cho ông, Hoắc Nghiệp Hoảng liền mở hai mắt ra, giờ phút này đôi mắt quắc thước ngày xưa đã yếu ớt không còn ánh sáng.

“Hiểu Hiểu, cháu... tới rồi?” Giọng nói của ông nhợt nhạt mà yếu ớt, nói một câu mà như đã lấy mất của ông rất nhiều khí lực, hơi thở không ổn định.

Lê Hiểu Mạn nhíu mày lại, đau lòng nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, lo lắng hỏi: “Ông nội, sao bệnh của ông đột nhiên nghiêm trọng như vậy?”

Hoắc Nghiệp Hoảng phức tạp liếc nhìn Long Tư Hạo, ông như cố ý che giấu cái gì đó, sau đó mới nhìn về phía Lê Hiểu Mạn: “Hiểu... Hiểu Hiểu, Vân Hy... Bị cảnh sát bắt đi... Chuyện này... cháu biết không?”

“Hoắc Vân Hy bị bắt đi?” Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, đôi mắt trong veo như nước không thể tin liếc nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng: “Ông nội, sao anh ta bị bắt đi vậy? Là chuyện bao lâu rồi?”

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy cô hỏi như vậy, liền biết nhất định là cô không biết gì, ông cũng không kinh ngạc nhiều, lại ngẩng đầu lên phức tạp nhìn Long Tư Hạo lần nữa, chân mày nhíu lại thật chặt, giọng nói yếu ớt mang theo một phần ngưng trọng: “Hiểu Hiểu... Hoắc gia phát sinh... chuyện lớn như vậy, sao cháu không biết?”

Không... Không có ai nói cho cháu sao? Hay là... Có người... Tận lực không để cho cháu biết?”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn đột nhiên nhớ tới chuyện hai ngày qua Long Tur Hạo bảo cô nghỉ ngơi ở trên giường, cũng tịch thu điện thoại di động của cô. Chuyện Hoắc Vân Hy bị cảnh sát bắt đi lớn như vậy, hẳn là truyền thông sẽ bùng nổ, anh ấy không thể không biết được, tại sao anh không nói cho cô? Hơn nữa còn tận lực không nói cho cô.

Cô híp mắt lại, ánh mắt dần trở nên sắc bén liếc nhìn Long Tur Hạo, đôi mi hơi cau lại: “Có phải anh đã sớm biết chuyện Hoắc Vân Hy bị bắt rồi hay không?”

Long Tur Hạo nâng mí mắt lên, thâm trầm liếc nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, anh đi tới trước mặt Lê Hiếu Mạn, môi mỏng nhẹ mấp: “Hiếu Hiếu, em đi ra ngoài trước, anh có lời muốn nói với ông nội.”

Lê Hiếu Mạn nhìn anh thật sâu, rồi quay đầu lại nhìn về phía Hoắc Nghiệp Hoảng, thấy ông cũng tỏ ý bảo cô đi ra ngoài trước, cô hơi chần chừ, rồi mới xoay người ra khỏi phòng của Hoắc Nghiệp Hoảng.

Thấy cô rời khỏi phòng, Long Tur Hạo đóng kỹ cửa phòng lại, rồi mới đi tới trước giường của Hoắc Nghiệp Hoảng lần nữa, anh thâm trầm liếc nhìn ông, vẻ mặt thâm thúy, không nhìn ra vui giận: “Xem ra cái gì ông nội cũng biết.”

Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn Long Tur Hạo thật sâu, khuôn mặt già nua không biểu lộ bất cứ biểu tình gì, nhưng ánh mắt yếu đuối đã dần sắc bén hơn: “Nói đi, cháu... làm những chuyện này... rốt cuộc là có... mục đích gì?”

Thấy ông hỏi trực tiếp, Long Tư Hạo cũng không vòng vo, anh tao nhã ngồi xuống, híp đôi mắt hẹp dài lại, ánh mắt ám trầm liếc nhìn ông, trầm giọng nói: “Để cho bọn họ ly dị.”

Anh nói bọn họ tự nhiên là chỉ Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy.

Hoắc Nghiệp Hoảng không ngờ là anh làm tất cả việc này lại vì mục đích đó, ông còn cho rằng anh muốn trả thù ông.

Đối với anh, ông rất áy náy, dù sao thì cũng chính ông đã hại chết mẹ anh.

Ông biết anh vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện này, cũng nghĩ tới anh sẽ trả thù ông.

Chương 236: Uy hiếp, đều là vì em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ông ta kinh ngạc nhìn anh, gương mặt già nua hiện lên vẻ mặt nghiêm khắc: “Tur Hạo, cháu làm tất cả là vì.... Mạn Mạn sao? Một người đàn bà? Cháu đừng quên cháu... dù cháu không mang họ Hoắc nhưng mà cháu.. cũng là con cháu Hoắc gia.. các cháu... không có khả năng... ông không... đồng ý.”

Biểu tình trên gương mặt Long Tur Hạo vẫn lạnh nhạt như thế, ánh mắt càng ngày càng thâm trầm, đôi môi mím lại, bật ra âm thanh lạnh lẽo: “Ông nội có thể không đồng ý, cháu chỉ có thể phá hủy tập đoàn Hoắc thị, để Hoắc Vân Hy ngồi tù cả đời đi.”

“Cháu... khụ... khụ...” Hoắc Vân Hy buồn bực nhìn Long Tur Hạo, vì ho mà đỏ cả mặt, hơi thở bất ổn: “Cháu... cháu... nó là em trai của cháu..”

Long Tur Hạo lạnh nhạt nhìn ông ta, đôi môi nhếch lên thành vòng cung, trầm giọng nói: “Người thân không nhận, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, cháu đây chỉ là học theo ông nội mà thôi.”

Hoắc Nghiệp Hoảng nghe thấy lời này sắc mặt thay đổi, đáy mắt hiện lên sự hoảng sợ, kinh ngạc nhìn anh: “Cháu biết... chút... gì sao?”

Ánh mắt Long Tur Hạo trầm xuống, gương mặt tuấn mỹ lạnh băng, sắc mặt lạnh thấu xương: “Ông nội tặng Hiểu Hiểu 15% cổ phần, Hiểu Hiểu đã chuyển cho cháu. Hện tại cháu là cổ đông lớn nhất của

tập đoàn, cháu chỉ cho ông một đêm suy nghĩ, nếu ông nội đồng ý để Hoắc Vân Hy và Hiếu Hiếu ly hôn thì cháu sẽ trả hết cổ phần cho ông, cũng bơm tiền vào cho Hoắc thị, giúp ông nội trọng chấn Hoắc thị, hiện tại Hoắc thị tràn đầy nguy cơ, ông nội là người làm ăn nên rõ làm thế nào để đạt được lợi ích hơn nữa, nếu ông nội không đồng ý thì ông nội mất đi không chỉ Hoắc thị và cháu trai mà danh dự của mình, ông nội đã từng làm gì thì tự ông rõ hơn cháu.”

“Cháu...” Hoắc Nghiệp Hoảng tức giận nhìn Long Tur Hạo: “Tur Hạo... vậy mà cháu lại uy hiếp ông nội?”

Ông ta không nghĩ Hoắc Nghiệp Hoảng ông ta sẽ có ngày bị cháu trai mình uy hiếp, còn là vì một người đàn bà.

Sau đó ông ta phức tạp nhìn Long Tur Hạo: “Tur Hạo, Mạn Mạn... đối với cháu... quan trọng vậy sao?”

Long Tur Hạo thâm trầm nhìn ông ta: “Điều nên nói cháu đã nói, có đồng ý hay không thì phải xem ông nội rồi.”

Dứt lời anh đứng lên chuẩn bị rời đi.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy vậy sắc mặt phức tạp gọi anh: “Tur Hạo, cháu có phải.. đang trả thù ông nội không? Cháu làm tất cả... là vì thích Mạn Mạn sao?”

Nghe vậy, Long Tur Hạo nhíu mày ánh mắt tối xuống, đáy mắt quét xuống cảm xúc phức tạp, đôi môi nhếch lên nhưng không đáp lại lời ông ta.

Thấy anh không trả lời, Hoắc Nghiệp Hoảng không tiện hỏi thêm mà mệt mỏi nhắm mắt, thờ dài một hơi: “Ra ngoài đi, ông nội... mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.”

Đứa cháu trai cả này của ông ta, ngay cả người làm ông nội như ông ta cũng không nhìn thấu được tâm tư của anh.

Lê Hiểu Mạn sâu xa nhìn ông ta một cái sau đó xoay người rời đi.

Lúc anh ra cửa, Hoắc Nghiệp Hoằng vô lực nói: “Tur Hạo, ông nội già rồi, ông...ông nội đồng ý với cháu, thả... Vân Hy ra đi, nó... dù sao cũng là em trai cháu...”

Nghe vậy Long Tur Hạo lập tức đi ra ngoài.

Dưới lầu, Lý Tuyết Hà đang ngồi trên sofa, sắc mặt đau thương mà Lê Hiểu Mạn đang giúp thím Trương nấu cơm tối trong bếp.

Ánh mắt Long Tur Hạo thâm trầm nhìn Lý Tuyết Hà: “Tôi có cách để con trai bà từ trong ngục ra, nhưng mà bà phải đồng ý với tôi một chuyện.”

Lý Tuyết Hà nghe vậy ngẩng đầu nhìn anh, đưa tay lau nước mắt kinh ngạc vui sướng nói: “Con... con có thể giúp Vân Hy được thả ra sao? Con muốn đi đồng ý điều kiện gì?”

Long Tur Hạo nheo mắt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bà ta trầm giọng nói: “Mặc kệ bà dùng cách gì cũng phải để con trai bà ly hôn với Hiểu Hiểu.”

“Hiểu Hiểu? Con gọi nó là Hiểu Hiểu... hai đứa...” Lý Tuyết Hà kinh ngạc nhìn Long Tur Hạo, lần trước anh cầm súng chỉ vào đầu con trai bà ta, bà ta đặc hoài nghi bọn họ có quan hệ không bình thường rồi.

Chương 237: Uy hiếp, đều là vì em (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vừa nãy anh còn ôm Lê Hiếu Mạn lên lầu, hiện tại muốn bà ta đồng ý để con trai bà ta ly hôn với Lê Hiếu Mạn, xem ra bà ta nghi ngờ đúng, quả nhiên bọn họ âm thầm ngoại tình ở chung một chỗ.

Lê Hiếu Mạn con tiện nhân kia vậy mà đội nón xanh cho con trai bà ta, quyến rũ anh trai chồng mình, đàn bà như vậy không xứng làm con dâu Lý Tuyết Hà bà.

Bà ta che đi sự tức giận nhìn Long Tư Hạo nói: “Không cần con nói gì cũng để cho chúng nó ly hôn, lúc nào thì Vân Hy được thả ra?”

Long Tư Hạo nhìn bà ta sau đó mím môi lạnh lùng nói: “Trong vòng hai ngày.”

Dứt lời anh lập tức vào phòng bếp, không để ý bên trong còn có người khác, anh trực tiếp kéo Lê Hiếu Mạn đang hỗ trợ rời đi.

Anh không hề để ý ánh mắt người khác khiến cho đám người trong bếp đều kinh ngạc nhìn anh và Lê Hiếu Mạn, suy đoán có phải bọn họ có quan hệ gì khác thường không.

Sau chuyện lần trước người làm ở Hoắc gia không dám nói lung tung ở bên ngoài nhưng vẫn lén nghị luận quan hệ ái muội của hai người.

Lê Hiếu Mạn thấy Long Tư Hạo không hề ngại ánh mắt người khác

mà kéo cô đi, cô hung hăng trừng anh: “Buông ra, đây là Hoắc gia đấy.”

Lập tức cô rút khỏi tay anh nhưng lại bị anh cầm chặt hơn.

Anh kéo tay cô sau đó đổi thành ôm eo cô, rũ mắt thâm tình nhìn cô, mấp máy môi: “Hiểu Hiểu, quan hệ của chúng ta sẽ nhanh chóng lộ ra, không cần phải che giấu nữa.”

Lê Hiểu Mạn đưa tay gạt tay anh đang đặt trên eo cô ra, ngược mắt nghi hoặc nhìn anh: “Anh có ý gì?”

Lê Hiểu Mạn cúi đầu nhìn cô, ánh mắt nhu hòa cong môi cười: “Rất nhanh em sẽ biết, chúng ta về trước đi.”

Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn anh, càng cảm thấy anh đang nghĩ kế hoạch nào đó.

Ngồi vào xe, cô nhìn anh đang ngồi bên ghế lái, nhăn mày hỏi: “Hoắc Vân Hy bị bắt anh đã biết từ trước sao? Vì sao không nói cho em biết?”

Long Tư Hạo sâu thẳm nhìn cô, mím môi nói: “Hiểu Hiểu, chuyện của cậu ta em không nên quan tâm có được không?”

Dứt lời, anh phát động xe, rời khỏi Hoắc trạch.

Đọc theo đường đi, anh chuyên tâm lái xe, trầm mặc không nói.

Lê Hiểu Mạn không nói gì chỉ nhíu mày do dự, rất lâu mới hỏi anh: “Chuyện Hoắc Vân Hy bị bắt có phải liên quan tới anh không? Mẹ Trương nói cho em biết anh ta đánh bảo vệ ở Hoa hồng yến nên bị kiện, anh ta không thể vô duyên vô cớ tới đó đánh người được.”

Long Tư Hạo thâm trầm nhìn cô: “Hiểu Hiểu, cho dù như vậy nhưng em vẫn cảm thấy có liên quan tới anh sao?”

“Em...” Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn anh: “Chỉ là trực giác mà thôi.”

Lúc cô nghe mẹ Trương nói Hoắc Vân Hy ở hoa hồng uyển đánh bảo vệ mới bị bắt, cô liền bản năng nghĩ là anh, nhất là mẹ Trương còn nói cho cô ngay cả thế lực của ông nội ở thành phố K cũng không thể cứu Hoắc Vân Hy ra, cô càng khẳng định chuyện này liên quan đến anh.

ở thành phố K này ngoại trừ ông nội ra thì thế lực sau lưng anh là cường đại nhất.

Long Tư Hạo đưa tay ôm cô vào ngực, cúi đầu hôn cô, ánh mắt thâm tình nhìn cô: “Hiểu Hiểu, nhớ kỹ, dù anh làm chuyện gì cũng vì hai chúng ta mà thôi.”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, sau đó cụp mắt nói: “Là anh gián tiếp thừa nhận Hoắc Vân Hy không thể nộp tiền bảo lãnh ra ngoài là vì anh hả?”

Long Tư Hạo thâm trầm nhìn cô mấp máy môi: “Hiểu Hiểu, lúc ở cùng anh không được nhắc đến người đàn ông khác, nhất là Hoắc Vân Hy.”

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh, kéo bàn tay anh đang đặt trên eo cô xuống nheo mắt nói “Mặc kệ có liên quan tới anh hay không, em hy vọng anh vì ông nội mà nghĩ cách cứu anh ta ra, dựa vào năng lực của anh không phải là vấn đề gì lớn đúng không? Còn có cháu gái bộ trưởng Dương Dương Lý Hồng, hy vọng anh có thể buông tha cho cô ta.”

Long Tur Hạo âm trầm nhìn cô: “Em muốn anh tha cho Dương Ly Hồng? Đừng quên là cô ta hãm hại em.”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, cau mày: “Cô ta bị nhốt nhiều ngày như vậy rồi cũng đã chịu phát đủ, anh tha cho cô ta đi.”

Long Tur Hạo nhìn cô duỗi tay ôm cô vào ngực, cúi đầu dán gần tai cô, khàn khàn nói: “Được, anh đồng ý buông tha cho cô ta, đêm nay em phải hầu hạ có được không?”

Nghe hai chữ ‘hầu hạ’ khuôn mặt Lê Hiểu Mạn đỏ lên, ánh mắt tức giận trừng anh: “Thân thích của em tới.”

Nghe vậy, Long Tur Hạo nhướn mày, ánh mắt ái muội nhìn cô, đôi môi cong lên: “Hiểu Hiểu, em không lừa được anh đâu, anh rõ ràng kỳ sinh lý của em còn hơn cả em đấy.”

“Anh...”khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn càng đỏ hơn, tức giận không thèm nhìn anh.

...

Trở lại hoa hồng uyển, cô vừa đi vào phòng ngủ chuẩn bị tắm thì đã bị Long Tur Hạo trực tiếp ôm vào phòng tắm.

Thấy anh như vậy không hề cố kỵ cô mà đứng đó thay quần áo, cô xấu hổ quay đầu: “Anh tắm trước đi, em đi ra ngoài.”

Long Tur Hạo giữ chặt cô lại, hơi hé mắt, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, tắm yên ương tiết kiệm nước.”

Lê Hiểu Mạn giật giật khoe môi trừng anh, anh làm gì tiết kiệm nước,

rõ là không có mục đích tốt đẹp gì rồi.

“Em không... ưm...”

Anh nâng mặt cô ánh mắt nóng bỏng nhìn cô khàn khàn nói: “Hiểu Hiểu, sau khi ly hôn với Hoắc Vân Hy thì gả cho anh đi.”

Chương 238: Nói mới gọi tên người khác

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hàng lông mi của cô như cánh bướm rung động, đôi môi hé mở:
“Tắm trước đi, em mệt.”

Long Tư Hạo thấy cô không trả lời câu hỏi của anh, anh nheo mắt, đôi mắt như hố sâu sâu thẳm, môi mỏng dán sau lỗ tai cô, âm thanh khàn khàn vang lên: “Hiểu Hiểu, anh nói rồi em trốn không thoát đâu.”

Dứt lời liền cúi đầu hôn lên môi cô.

“Hiểu Hiểu, yêu anh sao?” âm thanh của Long Tư Hạo khàn khàn đầy mê người.

Lê Hiểu Mạn ôm chặt cổ anh, khó xử chôn mặt vào lòng anh, âm thanh khàn khàn nhỏ nhẹ: “Không yêu..”

“Thật không yêu sao? Một chút cũng không yêu hả?” Long Tư Hạo nhướn mày, đôi mắt nguy hiểm nheo lại, ánh mắt thâm trầm nhìn cô không chờ cô trả lời đã buông cô ra, sau đó từ bồn tắm đứng lên tùy ý lau người sau đó quấn khăn tắm rời khỏi phòng tắm.

Thấy anh không nói câu gì, cứ thế rời đi, Lê Hiểu Mạn trừng mắt không hiểu anh đang diễn trò gì, không phải vừa rồi còn tốt sao?

Anh tức giận vì cô nói không yêu anh sao?

Chẳng lẽ anh không nghe nói đàn bà mà nói là luôn ngược lại sao?

Trong lòng như bốc lửa, cô nhanh chóng tắm xong vì tránh tiện nghi cho anh nên mặc áo ngủ cực kì dày.

Lúc cô từ phòng tắm đi ra thì Long Tur Hạo đã ngủ rồi.

Cô nheo mắt, ngọn lửa trong lòng càng bùng cháy, hung hăng trừng khuôn mặt mê người dưới ánh đèn, sau đó đến bên kia giường đưa lưng về phía anh mà ngủ.

Cô quay đầu nhìn bóng lưng làm cho người ta cảm giác an toàn của anh, ánh mắt hung hăng theo dõi hận không thể trừng thủng một cái lỗ trên người anh.

Lê Hiểu Mạn không cẩn thận nhìn lâu hơn một hồi, lại nhịn không được nuốt nước miếng.

Đột nhiên Long Tur Hạo vốn đang nằm lại dưới tay ra kéo cô vào lòng anh.

Đêm nay anh chỉ muốn cô hai lần liền để cho cô đi ngủ.

Nhìn cô ngủ như đứa bé ở trong lòng, đôi mắt anh nồng đậm thâm tình, ánh mắt nhu hòa cương chiều, đáy mắt đầy ý cười.

Lê Hiểu Mạn ngủ say khóe môi đầy ý cười, hàng mi dài rung rung như cánh bướm đáng yêu mê người.

Long Tur Hạo càng thâm tình hơn, đang lúc anh muốn hôn cô thì môi cô bật lên hai chữ: “Vân Hy...”

Nghe được hai chữ Vân Hy, đôi mắt anh lạnh lùng, rút đi sự dịu

dàng, mà trở nên lạnh lẽo, đôi môi mím chặt, gương mặt như bị bao phủ bởi một tầng băng, quanh thân tỏa ra hàn khí.

Anh rút cánh tay bị Lê Hiếu Mạn gói lên, sau đó mặt tái mét đứng dậy mặc quần áo xong rời khỏi phòng ngủ.

Hôm sau, Lê Hiếu Mạn bị tiếng chuông đồng hồ đánh thức.

Tỉnh lại không óc Long Tur Hạo ở bên cạnh, cho rằng anh như trước kia sẽ ở phòng bếp nhưng chờ cô rửa mặt chải đầu xong tiến vào bếp thì không thấy anh đâu.

Cô nghi hoặc tìm tất cả các phòng trong căn nhà nhưng không thấy anh nhưng lại có bữa sáng đã chuẩn bị xong.

Cô nghi hoặc ngồi xuống ăn vài miếng lại không nhận được cảm điện thoại gọi cho anh.

Điện thoại có người bốc máy, là âm thanh của người đàn bà: “Xin chào Lê tiểu thư, tổng giám đốc đang họp, không tiện nghe máy của cô.”

Lê Hiếu Mạn nghe là biết người nhận là Diệp San, cô cau mày: “Tôi biết rồi, cảm ơn.”

Cúp điện thoại, Lê Hiếu Mạn nhìn đồng hồ, mới hơn 7h, anh đã sớm đi công ty rồi hả? Còn mở hội nghị sớm như thế?

Cô híp mắt nhanh chóng ăn sáng xong sau đó thay quần áo ra ngoài.

Biết Long Tur Hạo đã tới công ty, cô định gọi xe hoặc là đi tàu điện ngầm nhưng ra khỏi hoa hồng uyển đã thấy Lạc Thụy chờ cô đã lâu.

Anh ta mặc sơ mi màu lam không đeo cà- vạt, trước ngực mở ra hai khuy cài áo, đeo kính xanh Dior, tư thế lười biếng dựa vào chiếc Maybach màu bạc.

Nhìn thấy anh ta, Lê Hiếu Mạn cảm thấy ngoài ý muốn, đôi mắt kính ngạc nhìn anh ta: “Trợ lý Lạc, sao anh ở đây?”

Lạc Thụy tháo kính xuống, cười xinh đẹp với cô: “Tôi tới đón cô.”

“Đón tôi?” Lê Hiếu Mạn nhú mày nhìn anh ta: “Là Long Tư Hạo để anh tới đón tôi hả?”

“Vâng..cái này.. thật ra không phải tổng giám đốc để tôi tới đón cô, là tôi biết hôm nay tổng giám đốc tới công ty trước nên mới qua đây đón cô.”

Lạc Thụy nhìn Lê Hiếu Mạn nói xong liền kéo cửa xe cười càng đẹp trai hơn: “Lê tiểu thư, lên xe đi.”

Lê Hiếu Mạn nghe thấy Lạc Thụy nói không phải Long Tư Hạo bảo anh ta tới đón cô, trong lòng cô có chút thất vọng nhú mày sau đó lên xe.

Lạc Thụy thay cô đóng cửa xe sau đó đến bên ghế lái khởi động xe.

“Lê tiểu thư, không phải cô và tổng giám đốc cãi nhau đấy chứ?” đang lái xe, đột nhiên Lạc Thụy hỏi một câu.

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn nhìn anh ta nghi hoặc nói: “Không, vì sao hỏi thế?”

“Thật không sao?” Lạc Thụy nhú mày, không cãi nhau sao hôm nay sắc mặt tổng giám đốc tối tăm như thế, ánh mắt lạnh băng có thể

đông chết mọi người, cả người tỏa ra lệt khí như ăn thuốc súng, bắt được ai thì oanh tạc người đó.

Trời còn chưa sáng đã thông báo cho anh ta họp quản lý, anh ta ngồi vài phút trong phòng họp thì thấy đám quản lý bị anh thay nhau mắng cho máu chó đầy đầu.

Ngay cả anh ta cũng khó tránh khỏi bị dạy dỗ vài phút, sau đó tiếp nhận mệnh lệnh đến hoa hồng uyển đón cô, còn không được nói cho cô là anh phái anh ta tới đón cô.

Long Tư Hạo thấy Lạc Thụy không biết đang nghĩ gì, cô nhíu mày hỏi anh ta: “Trợ lý Lạc, anh còn chưa nói cho tôi biết vì sao anh hỏi như vậy?”

Lạc Thụy lấy lại tinh thần, hai mắt híp thành một đường: “Lê tiểu thư, cô đừng nghĩ nhiều, tôi thuận miệng hỏi một chút thôi.”

Dứt lời anh ta chuyên tâm lái xe không hỏi gì thêm.

Lê Hiểu Mạn nghi hoặc nhìn anh ta nhưng không hỏi gì nữa.

Hôm nay Long Tư Hạo đến công ty sớm, để cho cô cảm thấy kì quái, nhưng mà khoảng thời gian này anh luôn kì quái như thế.

Đến công ty, Lê Hiểu Mạn không khỏi bị đồng nghiệp nghị luận.

Đối với lời bàn tán này, cô đã có năng lực miễn dịch, chỉ cần cô chuyên tâm làm việc là được,

Để cô kì quái nhất là tới giờ cô vẫn chưa nhìn thấy Sophie, mà Lâm Mạch Mạch cũng chưa tới.

Lo Lâm Mạch Mạch xảy ra chuyện gì cô đành gọi cho cô ấy, xác nhận cô ấy nghỉ phép mới yên tâm.

Chương 239: Đến Cục dân chính lý dị (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cả ngày, cô đều trong trạng thái mộng hồ, tầm mắt thỉnh thoảng liếc nhìn điện thoại.

Chỉ cần điện thoại vừa vang lên, cô liền nhận ngay lập tức, chẳng qua mỗi lần tiếp điện thoại xong, hai mắt cô đều thoáng qua vẻ mắt mát, nhíu mày.

Đến khi tan việc, chân mày cô đã sắp nhíu thành hình bánh quai chèo, cả ngày hôm nay, cô nhận năm sáu cú điện thoại, nhưng không có cú nào là Long Tư Hạo gọi.

Trong lòng vừa mát mát vừa giận, cô tắt máy vì tính, cầm túi xách đi ra ngoài, sau đó tự đón xe về Hồng Hoa Uyển.

Cô không nghĩ tới cô tắm xong, làm cơm tối xong, ăn xong, xem TV, thời gian qua hơn 10 giờ, Long Tư Hạo vẫn chưa về.

Lửa giận trong lòng cô càng lớn hơn, nhìn căn nhà sang trọng, cô cảm thấy tràn đầy mát mát và tịch mịch.

Cầm điện thoại lên, thấy điện thoại ngay cả một cuộc gọi nhớ hay tin nhắn cũng không có, cô nhíu mày, trái lo phải nghĩ, quyết định gọi cho anh, nhưng gọi mấy lần đều là số bận.

Cô trợn mắt nhìn điện thoại, đến khi ánh mắt nhìn tới sắp ê ẩm, điện

thoại vẫn không có động tĩnh gì, trong lúc tức giận, cô dứt khoát tắt máy.

Nếu anh không gọi cho cô, tại sao cô phải gọi cho anh?

Ngay sau đó cô đứng dậy đi tới cửa nhà, khóa chặt cửa, sau đó trực tiếp vào phòng ngủ tắt đèn ngủ.

Chẳng qua bên cạnh ít đi một người, cô lẩn qua lộn lại cũng không ngủ được, nhắm mắt lại, hiện lên trước mắt cô chính là khuôn mặt anh tuấn tuyệt mỹ, ánh mắt thâm tình lại cương chiều của Long Tư Hạo...

Cô vì cả đêm không ngủ ngon, sáng hôm sau thức dậy mắt thành quầng thâm.

Xuống giường mặc quần áo tử tế, cô vào phòng tắm, thấy mắt mình thâm quầng, hận không thể bóp chết tên đầu sỏ Long Tư Hạo.

Cô mắt đầy lửa nhìn chằm chằm người mới một đêm mà tiêu tụy không ít trong gương, tức giận hét: “Long Tư Hạo, tên khốn kiếp anh, anh có gan thì cả đời cũng đừng xuất hiện trước mặt em nữa, cũng không cần bước vào đây nữa.”

Cô vừa dứt lời, bên hông ấm áp, bị người phía sau ôm lấy, bên tai truyền tới thanh âm trầm thấp quen thuộc: “Lửa giận lớn như vậy, có phải vì tối qua anh chưa dập lửa cho em hay không, hửm?”

Thanh âm trầm thấp quen thuộc, ôm trong ngực quen thuộc, hơi thở mát lạnh quen thuộc lượn lờ trước mũi, trong lòng Lê Hiểu Mạn đau xót, hai mắt nổi lên một tầng hơi nước.

Cô ra sức đẩy tay anh bên eo cô ra, thanh âm nho nhỏ xen lẫn tia ủy

khuất, tức giận: “Không phải không trở lại sao?”

Long Tur Hạo xoay người cô qua đối mặt với anh, ánh mắt sắc bén rơi vào trên quầng mắt thâm đen của cô, thoáng qua tia đau lòng, môi mỏng cong lên: “Tối qua ngủ không ngon?”

Lê Hiểu Mạn quay đầu đi không nhìn anh, hỏi: “Anh vào bằng cách nào?”

Cô nhớ hôm qua cô đã khóa trái cửa.

Thấy cô hỏi tới, Long Tur Hạo sâu kín nhìn cô, cúi mặt xuống: “Hiểu Hiểu, khóa trái cửa là không hy vọng anh trở lại sao?”

Lê Hiểu Mạn không biết tại sao, đối diện với ánh mắt sâu thẳm dường như rất tức giận của anh, cô không có sức lực.

Trợn mắt nhìn, cô dờn tầm mắt: “Ai bảo anh trễ như vậy cũng chưa trở lại, em cho là anh không về, dĩ nhiên phải khóa cửa.”

Long Tur Hạo nhìn cô: “Vậy sao không khóa cửa sổ phòng khách?”

Nghe nhắc tới phòng khách, Lê Hiểu Mạn mới nhớ tối qua cô không đóng cửa sổ sát đất phòng khách.

Cô ngược mắt nhìn anh, đôi mi thanh tú cau lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn anh: “Anh từ dưới lầu bò lên?”

Ánh mắt Tả Hàn Thành thâm trầm nhìn cô, không trả lời cô, mà cúi đầu xuống hôn lên môi cô, ngón tay thon dài khẽ vuốt mặt cô, thanh âm trầm thấp hỏi: “Tối qua có nhớ anh không?”

“Em...”

Lê Hiểu Mạn đang muốn trả lời, Long Tư Hạo giữ sau ót cô, trán kề trán cô, ánh mắt thâm tình nhìn cô: “Hiểu Hiểu, anh muốn nghe lời thật lòng.”

Chống với ánh mắt thâm tình của anh, Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, hơi rũ mắt, khẽ cắn môi dưới, đáp: “Nhớ.”

Cô chỉ nói một chữ “nhớ”, trong mắt Long Tư Hạo liền tràn đầy nụ cười, khói mù trong lòng vì nghe được trong mộng cô kêu tên Hoắc Vân Hy tan biến không ít.

Anh thu hai tay lại, ôm chặt cô, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên gò má ửng đỏ của cô, thanh âm trầm thấp: “Anh cũng nhớ em.”

Anh vốn muốn “mất tích” mấy ngày, nhưng mới một ngày một đêm anh đã nhớ cô muốn chết.

Anh liền thử không gọi điện thoại cho cô, cô có gọi cho anh hay không, kết quả cô bé ngoan tâm này gọi cho anh một cú, sau đó tắt máy, còn khóa trái cửa, hại anh phải leo cửa sổ từ nhà dưới lầu lên.

Câu “Anh cũng nhớ em” kia của anh làm cho khói mù trong lòng Lê Hiểu Mạn tản đi hơn nửa, cô ngược mắt nhìn anh, ánh mắt nhu hòa: “Tối qua tại sao anh... không về?”

Long Tư Hạo lạnh nhạt nhìn cô, buông cô ra, mặt trầm xuống, thanh âm trầm thấp xen lẫn tia không vui: “Về nghe em ở trong ngực anh nói mớ kêu tên người đàn ông khác sao?”

Giờ phút này ánh mắt anh lạnh nhạt mang theo tia ai oán và ủy khuất, giống như một oán phụ.

Chương 240: Đến Cục dân chính lý dị (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh: “Em có kêu tên người đàn ông khác trong mộng sao? Em kêu ai?”

Ánh mắt Long Tư Hạo sắc bén nhìn cô, môi mỏng mím chặt, giọng có chút âm dương quái khí: “Trừ người đàn ông đến bây giờ em vẫn nhớ không quên kia, còn có ai?”

Nghe ra chua xót trong giọng anh, Lê Hiểu Mạn nhìn anh, không hiểu hỏi: “Em nhớ không quên ai?”

Ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, đường nét tuấn mỹ cứng rắn lạnh lẽo thêm, nhưng môi mỏng không nói.

Thấy anh không nói lời nào, Lê Hiểu Mạn cau mày, nghĩ tới gì, ngược mắt nhìn anh dò xét hỏi: “Em kêu Hoắc Vân Hy sao?”

“Có thể đoán được là cậu ta? Xem ra em thật sự nhớ không quên cậu ta?” Mắt Long Tư Hạo chìm lãnh, trong lời nói lộ ra không vui.

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn người đàn ông nói chuyện chua chát trước mặt, cô căn bản không nhớ mình đã mộng gì, ở trong mộng kêu tên ai thì càng không biết.

Cô kêu Hoắc Vân Hy ở trong mộng, thật sự cũng là ngoài dự liệu của cô, nhưng không có nghĩa là cô vẫn nhớ không quên anh ta.

Tuy nói một thời gian tối nào đều mộng, nhưng cũng không phải là tất cả, người đã lâu chưa từng gặp có một ngày đột nhiên xuất hiện trong mộng.

Cô chỉ có thể nói, đây hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn.

“Em không có vấn đề gì không...”

Cô còn chưa nói chữ “quên”, điện thoại trên kệ đột nhiên vang lên.

Ánh mắt Long Tư Hạo thâm trầm nhìn điện thoại cô, giống như biết ai gọi tới, nhìn cô chăm chăm, môi mỏng khẽ nhấp: “Nghe điện thoại trước đi.”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn anh, cầm điện thoại lên, thấy là Hoắc Vân Hy gọi tới, cô khẽ run, kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo: “Hoắc Vân Hy đã được thả ra?”

Long Tư Hạo thâm trầm nhìn cô, nhàn nhàn lên tiếng đáp lại: “Ừ! Nghe cậu ta nói gì trước đi.”

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo dường như muốn cô nhanh chóng nghe điện thoại Hoắc Vân Hy, cô nghi ngờ nhìn anh, mới ấn nghe.

Điện thoại thông, lại yên lặng, người bên kia hình như đang do dự cái gì.

Qua hồi lâu, Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Vân Hy không lên tiếng, chuẩn bị cúp điện thoại, lúc này mới truyền đến thanh âm mệt mỏi đè nén đau đớn của Hoắc Vân Hy: “Mạn Mạn, không phải em muốn ly dị với anh sao? Hôm nay chúng ta đi làm thủ tục ly dị đi! Anh chờ em ở Cục dân chính.”

Nghe Hoắc Vân Hy nói ly dị, Lê Hiếu Mạn sững sốt, đến khi Hoắc Vân Hy cúp điện thoại, cô vẫn ngây người.

Anh một mực kiên trì không ly dị sao đột nhiên muốn ly dị?

Long Tur Hạo thấy cô tiếp điện thoại xong liền ngây ngẩn, anh cất bước tiến lên, tay khế nâng cằm cô, nheo mắt, ánh mắt thâm trầm sắc bén nhìn cô: “Thế nào?”

Lê Hiếu Mạn ngược mắt nhìn Long Tur Hạo, kinh ngạc trong mắt còn chưa biến mất: “Hoắc Vân Hy nói em đến Cục dân chính làm thủ tục ly dị.”

Nghe lời cô, trên mặt Long Tur Hạo tuấn mỹ không chút gợn sóng, giống như đã sớm biết chuyện này.

Ánh mắt càng phát ra âm trầm nhìn cô, môi mỏng khế nhấp: “Em thì sao? Em không muốn ly dị với cậu ta?”

Lê Hiếu Mạn nhìn anh: “Anh ta đột nhiên đáp ứng ly dị, em chỉ cảm thấy hơi bất ngờ, em và anh ta đã không thể nào, em đã không thương anh ta, anh ta căn bản không đáng để em yêu, ly dị là lựa chọn tốt nhất.”

Câu trả lời của cô làm cho Long Tur Hạo rất hài lòng, anh cúi đầu hôn lên môi cô, ánh mắt thâm tình nhìn cô: “Được rồi, đi thay quần áo trước, anh đi cùng em, cứ quyết định vậy đi.”

Dứt lời, Long Tur Hạo không cho cô cơ hội nói NO, ôm ngang cô vào phòng ngủ, tự mình đi tới tủ quần áo lựa quần áo cho cô.

...

Từ Hồng Hoa Uyển đến Cục dân chính chỉ cần hai mươi mấy phút.

Đến Cục dân chính, Lê Hiếu Mạn ngược mắt nhìn Long Tur Hạo, khẽ mím môi nói: “Em vào một mình được rồi, anh ở đây chờ em.”

Dù sao cô phải ly dị, Long Tur Hạo đi vào cùng cô, thật sự không thích hợp lắm.

Trong mắt Long Tur Hạo thoáng qua nụ cười châm chọc, thâm tình nhìn cô: “Mang đủ giấy chứng nhận cần thiết chưa?”

“Rồi!” Lê Hiếu Mạn nhìn Long Tur Hạo gật đầu, đang muốn xuống xe, Long Tur Hạo kéo cô vào ngực, cúi đầu hôn sâu cô.

Chỉ một lát, anh liền buông cô ra, thâm tình nhìn cô: “Đi nhanh lên, anh chờ em.”

Lê Hiếu Mạn đẩy cửa xuống xe, cất bước đi vào Cục dân chính.

Lúc cô chuẩn bị vào Cục dân chính, sau lưng truyền tới thanh âm vừa quen thuộc vừa xa lạ.

“Mạn Mạn...”

Nghe tiếng, Lê Hiếu Mạn xoay người, nhìn thấy Hoắc Vân Hy sắc mặt mệt mỏi, hơn nữa gầy đi rất nhiều, ánh mắt anh ta thẳng tắp nhìn cô, trong mắt tận lực đè nén đau buồn và không biết làm sao.

Chương 241: Bọn họ, rốt cuộc đã ly dị (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn anh ta, hôm nay anh ta mặc âu phục màu đen, áo sơ mi màu xám bạc, so với trước kia, khí chất thành thực chừng chạc hơn nhiều, nhưng giờ phút này khuôn mặt tuấn tú của anh ta lộ vẻ chán chường và mệt mỏi, cả người giống như bị bầu không khí âm u bao quanh, cho người ta cảm giác tịch mịch và sa sút.

Thấy anh ta còn đứng tại chỗ bất động, cô không vui nhíu mày, giọng không kiên nhẫn: “Còn không mau lên, lát nữa Cục dân chính tan việc, còn phải chờ đến một giờ chiều.”

Nghe ra vội vàng và không kiên nhẫn trong giọng cô, lòng Hoắc Vân Hy giống như bị xé ra, đau đến mức sắp nghẹt thở.

Anh ta đột nhiên cất bước tiến lên, hai mắt nhìn chăm chăm cô thần thái phẫn chấn, mặt mũi hồng hào, ánh mắt thoáng qua tia kinh ngạc, tựa như không quen biết cô.

Hôm nay trang phục và phụ kiện toàn thân Lê Hiểu Mạn đều là dưới sự yêu cầu của Long Tư Hạo.

Cô mặc áo cổ V màu vàng nhạt in hoa ôm eo, váy còn chưa dài tới đầu gối, lộ ra hai chân trắng nõn thon dài mê người, bên ngoài âu phục tay ngắn màu hồng, mang giày cao gót ống thấp, thanh xuân tinh lệ, cao quý, động lòng người.

Tóc quăn dài xõa ngang vai, tăng thêm ưu nhã, nhất là vì hôm nay mắt cô có quầng thâm, trang điểm ít thấy, khuôn mặt cô vốn tươi đẹp mê người càng quyến rũ động lòng người hơn, nhất là đôi mắt trong suốt kia, tựa như dòng suối chậm rãi lưu động, óng ánh trong suốt, môi phấn hồng trơn bóng, dưới ánh sáng rạng đông vô cùng mê hoặc tầm mắt người khác.

Nhìn Lê Hiểu Mạn vô cùng động lòng người, Hoắc Vân Hy vừa tức giận vừa đau lòng.

Thời khắc này, tâm tình của anh ta so với cô, chính là khác nhau một trời một vực.

Anh ta vì ly dị với cô mà vô cùng thống khổ khó chịu, còn cô thay đổi phong cách trang phục tao nhã mát mẻ mấy ngày qua, hôm nay ăn mặc diễm lệ động lòng người, toàn thân toát ra hào quang quyến rũ mê người.

Cô đây là sắp ly dị với anh ta, vô cùng hưng phấn, mặc gọn gàng xinh đẹp như vậy là muốn chúc mừng bọn họ ly dị sao?

Anh ta nằm mơ cũng không nghĩ tới, hôm nay là Long Tư Hạo chính tay trang điểm cho cô.

Lòng anh ta bị cô toàn thân trang phục diễm lệ đâm đau, hai mắt dần đỏ, muốn khóc nhưng lại không có nước mắt.

Anh ta chỉ đành phải tự giễu cười nhạt, đưa tay vuốt mặt Lê Hiểu Mạn: “Ha ha... Mạn Mạn, xem ra em rất tốt, ly dị với anh, là chuyện vui nhất đời này của em phải không? Ha ha... Em vội vàng ly dị với anh như vậy, khiến anh hoài nghi, em rốt cuộc có yêu anh hay không?”

Hoắc Vân Hy tự giấu, vẻ mặt đầy thống khổ, hai mắt cuối cùng vẫn ươn ướt, hối hận thống khổ, nước mắt rơi xuống.

Lê Hiểu Mạn tránh né đụng chạm của anh ta, không nhìn tới ánh mắt tràn đầy thống khổ của anh ta, lạnh nhạt cong môi: “Tôi có yêu anh hay không đã không còn quan trọng, vào đi thôi.”

Dứt lời, cô xoay người đi vào Cục dân chính.

“Mạn Mạn...” Hoắc Vân Hy thấy vậy, thấp giọng kêu, đột nhiên tiến lên, ôm cô từ phía sau: “Mạn Mạn, chỉ cần em nói một câu không muốn ly dị với anh, cho dù anh mất đi tất cả, anh cũng sẽ không ly dị với em.”

Lê Hiểu Mạn dùng sức đẩy tay Hoắc Vân Hy đang ôm cô ra, lui ra một bước dài, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn anh, giọng lạnh lẽo: “Đừng dây dưa nữa, anh nói đúng, ly dị với anh là chuyện vui vẻ nhất đời này của tôi, xin anh tác thành tôi.”

Lời cô như dao nhọn đâm vào tim Hoắc Vân Hy, tim anh bị đâm hàng ngàn hàng trăm lỗ, đau đớn nhỏ máu.

Vẻ mặt anh ta đau buồn không thôi, hai mắt nhìn cô chăm chăm, rất sợ bỏ qua nửa biểu tình trên mặt cô: “Mạn Mạn, em thật sự không có chút lưu luyến nào với anh sao?”

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, ánh mắt bình tĩnh lạnh nhạt nhìn anh, nhàn nhạt cười một tiếng: “Có lẽ cho tới bây giờ tôi chưa từng yêu anh.”

Dứt lời, cô đi thẳng vào Cục dân chính.

“Cho tới bây giờ chưa từng yêu... Ha ha... Cho tới bây giờ chưa

từng yêu...” Hoắc Vân Hy vì lời cô, thân thể lão đảo về sau, suýt chút nữa ngã xuống đất, ánh mắt đau buồn phức tạp nhìn bóng người lạnh lùng không chút lưu luyến anh kia, tim đau đến nghẹt thở.

Hai chân anh ta đóng chì, đứng tại chỗ hồi lâu không nhúc nhích được.

Anh ta không muốn ly dị với cô, nhưng mẹ anh ta Lý Tuyết Hà lấy cái chết uy hiếp, Hạ Lâm và ba mẹ cô ta cũng gây áp lực cho anh ta, ngay cả ông nội cũng buộc anh ta ly dị, anh ta xưa nay chưa từng bất lực như lúc này.

Anh ta đứng hồi lâu, mới ép buộc đi từng bước từng bước vào Cục dân chính, bước chân anh ta cực kỳ nặng nề, mỗi một bước đi, tim giống như bị đâm đến đau thắt.

Loại cảm giác này, khiến anh ta sống không bằng chết.

Một năm trước, bọn họ tới đây, muốn đi nhận giấy hôn thú, còn bây giờ, lại đi giấy chứng nhận từ đây bọn họ không còn liên hệ gì.

Khu làm thủ tục ly dị và kết hôn trong Cục dân chính.

Đa số là kết hôn, xếp hàng thật dài, có ba người đang làm kết hôn, nhưng trước mắt chỉ có hai người ở vị trí.

Mà người làm ly dị chỉ có một người, Lê Hiểu Mạn xếp hàng đó.

Cô thấy Hoắc Vân Hy kỳ kèo nửa ngày mới đi vào, lạnh nhạt nhìn anh ta: “Còn không mau lên.”

Giờ phút này, mỗi một ánh mắt lạnh nhạt, mỗi một câu nói vô tình lạnh như băng của cô đều giống như lưỡi dao sắc bén đâm vào lòng

Hoắc Vân Hy chảy máu tươi đầm đìa, đau lòng không thôi.

Anh ta bước chân nặng nề đi tới bên cạnh Lê Hiếu Mạn, giữa hai lòng mày đầy thống khổ.

Chương 242: Bọn họ, rốt cuộc đã ly dị (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy là con nhà giàu đẹp trai tiêu chuẩn, từ khi anh ta đi vào, không ít phụ nữ xếp hàng nhận giấy hôn thú nhìn anh ta, còn nhỏ giọng nghị luận.

“Wow! Anh nhìn kìa, người đàn ông kia đẹp trai như vậy, vừa nhìn anh ta mặc nhãn hiệu nổi tiếng liền biết là người có tiền, đầu người phụ nữ kia có phải bị úng nước hay không? Sao có thể ly dị với anh ta chứ?”

Nói chuyện chính là một cô gái hơn 20 tuổi, bộ dáng vui vẻ.

Người đàn ông đứng cạnh cô ta nhìn Hoắc Vân Hy, sau đó ôm cô ta nói: “Dáng dấp đẹp trai thì có lợi ích gì, nhìn anh ta giống như một hoa hoa công tử, nhất định không thương vợ, mới có thể dẫn đến ly dị, bảo bối yên tâm, sau khi chúng ta kết hôn, anh nhất định sẽ thương em, yêu em thật nhiều.”

Người phụ nữ vui vẻ tựa vào ngực người đàn ông, cười mặt đầy hạnh phúc.

Cũng cảm thấy Hoắc Vân Hy trông quen mắt, nhưng đều không nhận ra anh ta, có lẽ vì vẻ mặt Hoắc Vân Hy quá chán chường sa sút, mắt đầy bi thương, ai cũng không nghĩ tới anh ta là Tổng giám đốc Hoắc thị.

Thật vất vả đến phiên Lê Hiếu Mạn và Hoắc Vân Hy, nhân viên làm thủ tục ly dị là một đàn bà trung niên hơn 40 tuổi.

Bà ta nhìn ngày tháng Lê Hiếu Mạn và Hoắc Vân Hy kết hôn trên giấy hôn thú, mới một năm, sau đó lại ngẩng đầu nhìn hai người.

Thấy nam vẻ mặt chán chường thống khổ, nữ mặt đầy lạnh lùng, thậm chí có chút nóng nảy.

Sắc mặt bà ta không tốt lắm, xụ mặt hỏi: “Tại sao ly dị?”

Hoắc Vân Hy không có lên tiếng, Lê Hiếu Mạn bình thản đáp: “Tình cảm bất hòa.”

Bà ta nhìn sắc mặt hai người, lại hỏi: “Nhất định phải ly dị? Tài sản đều chia xong rồi? Không có tranh cãi? Có con hay không?”

Hoắc Vân Hy vẫn không lên tiếng, Lê Hiếu Mạn đưa đơn ly dị cô đã sớm ký tên đưa cho bà bác kia, sắc mặt bình tĩnh nói: “Không có tranh cãi tài sản, cũng không có con, không có bất kỳ tranh chấp khác, nhất định phải ly dị.”

Nghe lời đoạn tuyệt vô tình của Lê Hiếu Mạn, Hoắc Vân Hy âm thầm siết chặt hai quả đấm, đôi mắt mang theo tia không thể tin nhìn cô, người phụ nữ đã từng yêu anh ta sâu đậm tại sao trở nên nhẫn tâm tuyệt tình như vậy?

Là vì Long Tư Hạo sao? Cô thật sự yêu Long Tư Hạo rồi?

Anh ta đè nén tức giận trong lòng, ánh mắt trở nên lạnh như băng mà sắc bén, vẻ mặt âm trầm.

Bà bác trung niên kia nhìn hai người, xụ mặt nói: “Người trẻ tuổi các

người bây giờ, kết hôn mau, ly dị cũng mau, lấy hôn nhân làm trò đùa, hiện ly dị gấp như vậy, ban đầu vì sao kết hôn?”

Ngay sau đó đưa đơn ly dị cho Hoắc Vân Hy: “Cậu còn chưa ký tên, ký đi.”

Hoắc Vân Hy nhìn Lê Hiểu Mạn lạnh nhạt, hai quả đấm càng rắc rắc vang dội, do dự một hồi mới cầm bút lên ký.

Bà bác trung niên thấy anh ta ký xong, nhìn xuống, kiểm tra giấy chứng nhận của hai người đều đầy đủ, cầm lấy con dấu ấn lên giấy hôn thú và đơn ly dị của hai người, ấn hai cái, ấn đến lòng Hoắc Vân Hy đau đớn kịch liệt.

Anh ta cầm giấy hôn thú trên bàn lên nhìn, con người cũng sắp lờ ra, trong khung màu xanh phía trên, xuất hiện rõ ràng 11 to “Song phương ly dị, giấy chứng nhận mất đi hiệu lực”.

Nhìn 11 chữ đó, lòng anh ta đã đau đến mức sắp không chịu nổi.

Anh ta liếc mắt Lê Hiểu Mạn lạnh lùng đờ ở bên cạnh, không cách nào tiếp nhận được nữa, xoay người đi ra.

Lê Hiểu Mạn đờ bà bác trung niên kia chuẩn bị giấy chứng nhận ly dị xong, cô cầm lấy, sau đó không để ý Hoắc Vân Hy, đi thẳng ra ngoài.

Hoắc Vân Hy thấy thế, đang muốn đuổi theo, sau lưng vang lên thanh âm của bà bác trung niên kia: “Cậu không cần giấy chứng nhận ly dị?”

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy mới xoay người, mặt âm trầm cầm lấy giấy chứng nhận ly dị chỉ dán hình anh kia.

Anh ta vừa cầm giấy chứng nhận ly dị rời đi, một cô gái hơn 20 tuổi đi tới trước người bà bác trung niên, nhìn bà cười nói: “Dì, cảm ơn dì thế chỗ giúp con, hôm nay uống nước nhiều, nên muốn đi vệ sinh.”

Bà bác trung niên nhìn cô ta, thở dài nói: “Haiz! Vừa làm một đôi ly dị, hai người trông rất xứng đôi, kết hôn mới được một năm liền ly dị, làm mà chua xót lòng người ah! Vẫn là làm kết hôn tốt hơn, từng mặt đều vui vẻ, tâm tình cũng tốt, làm ly dị, haiz!”

Bà bác trung niên than thở nói xong, trở lại vị trí của mình, cũng chính là vị trí trống bên làm kết hôn.

...

“Mạn Mạn...”

Hoắc Vân Hy cầm giấy chứng nhận ly dị đuổi theo, kéo tay Lê Hiểu Mạn, hai mắt ưu tư phức tạp nhìn cô: “Mạn Mạn, ly dị còn có thể tái hôn, cho dù chúng ta ly dị, anh cũng sẽ không bỏ rơi em.”

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng hất tay anh ta ra, ánh mắt lạnh nhạt nhìn anh ta: “Đó là chuyện của anh, có điều, đời này tôi tuyệt đối sẽ không tái hôn với anh.”

Chương 243: Say, chúng ta nhanh chóng... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Dứt lời, cô muốn đi qua anh ta, nhưng Hoắc Vân Hy chưa từ bỏ ý định kéo cô lần nữa, hai mắt nhìn cô chăm chăm như cũ: “Mạn Mạn, em không muốn cãi nhau thì nói cho anh, có phải em yêu Long Tur Hạo rồi không?”

Lê Hiểu Mạn giùng giảng bị anh ta nắm cổ tay, ngược mắt lạnh lùng nhìn anh ta, cong môi cười một tiếng: “Hoắc tiên sinh, cái này không nằm trong phạm vi anh quan tâm, xin anh đừng kéo tôi nữa, bây giờ chúng ta không có quan hệ gì.”

Hoắc Vân Hy nhìn cô hồi lâu, sau đó buông cô ra, nhưng vẫn chắn trước người cô, lạnh giọng nói: “Mạn Mạn, có chuyện anh phải nói cho em, Long Tur Hạo tiếp cận em chẳng qua là đang lợi dụng em, em thật sự cho là anh ta thật lòng với em sao? Em nói cho anh, có phải anh ta muốn em chuyển nhượng 15% cổ phần ông nội tặng em cho anh ta không?”

Nghe lời anh ta, Lê Hiểu Mạn ngược mắt, kinh ngạc nhìn anh ta: “Sao anh biết?”

“Ha ha... Tại sao anh không biết?” Hoắc Vân Hy cười lạnh, nhìn cô tiếp tục nói: “Em biết tại sao anh bị bắt không? Tất cả đều là anh ta trù tính, anh ta hiểu tính cách của anh, biết nếu như anh biết em ở chung với anh ta, nhất định sẽ mất lý trí, cho nên anh ta lợi dụng điểm này, cố ý để anh theo dõi hai người, cố ý cho anh biết em ở

Hồng Hoa Uyển, tên bảo vệ bị anh đá thương, em có biết tại sao anh đánh hấn mà hấn không đánh trả không? Vì Long Tur Hạo ra lệnh cho hấn, cố ý kích thích anh, chờ anh đá thương hấn, hãm hại anh, Long Tur Hạo vì mục đích của anh ta, có thể không chừa thủ đoạn nào, thậm chí không để ý tới tính mạng người khác, ngay cả ông nội, anh ta cũng uy hiếp.”

Lê Hiểu Mạn nghe anh ta nói, suy nghĩ rối bời, ánh mắt phức tạp nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, rốt cuộc anh muốn nói gì? Tôi dựa vào cái gì mà tin lời anh nói? Tur Hạo có mục đích gì?”

Hoắc Vân Hy thấy cô còn chưa tin, ánh mắt đau lòng nhìn cô: “Mạn Mạn, em thật sự quá đơn thuần, em nghĩ Long Tur Hạo quá đơn giản, chẳng lẽ cho tới bây giờ em chưa từng nghi ngờ mục đích anh ta tiếp cận em sao? Anh ta vẫn luôn lợi dụng em, vì em có thể đá kích anh, Tập đoàn Hoắc thị có nguy cơ hôm nay, tất cả đều là một tay anh ta tạo thành, hiện tại anh ta đã là cổ đông lớn nhất Tập đoàn Hoắc thị, anh ta tiếp cận em vì em có cổ phần trong tay, ông nội bị bệnh cũng là vì anh ta.”

Lê Hiểu Mạn nghe Hoắc Vân Hy nói xong, đáy lòng phức tạp, hai tay mảnh khảnh nhéo lại, cô thà tin tưởng Hoắc Vân Hy vì ly dị với cô, nói những lời này khích bác cô và Long Tur Hạo, cũng không tin Long Tur Hạo tiếp cận cô có mục đích.

Thời điểm cô thống khổ nhất, là anh làm lòng cô ấm áp một lần nữa.

Nếu như không phải anh xuất hiện, cô bây giờ còn trong thống khổ sau khi bị Hoắc Vân Hy tổn thương, là ôn nhu và yêu thương của anh giải cứu cô.

Cô không có cách nào tiếp nhận anh làm tất cả đều là lợi dụng cô, mặc dù có lúc anh sẽ giận cô, đùa giỡn cô, nhưng cô không phủ

nhận, thời gian ở cùng anh, cô thật ra rất vui vẻ, anh luôn để cho cô cảm nhận được hạnh phúc chưa từng có.

Anh khiến cô có cảm giác cô là vật báu trong lòng bàn tay anh.

Loại cảm giác này làm cho cô tràn đầy tự tin, khiến cô cảm thấy cô có tư cách tự do phóng khoáng trước mặt anh.

Không có người phụ nữ nào không thích cảm giác được người khác nâng trong lòng bàn tay mà cưng chiều.

Cho nên cô lựa chọn tin tưởng Long Tư Hạo.

Cô ngược mắt nhìn Hoắc Vân Hy, tức giận nhìn anh ta, giọng lạnh như băng: “Hoắc Vân Hy, anh đừng ở đây khích bác, tôi sẽ không tin lời anh nói.”

Hoắc Vân Hy thấy cô không tin, ánh mắt bi thống nhìn cô, cười lạnh: “Ha ha... Khích bác, Mạn Mạn, anh ta tốt cuộc cho em uống thuốc mê gì mà em u mê không tỉnh như vậy? Em biết anh ta trăm phương ngàn kế, có mục đích cuối cùng là gì không? Là phá hủy tâm huyết của ông nội, phá hủy Tập đoàn Hoắc thị, em...”

Hoắc Vân Hy còn muốn nói gì nữa, điện thoại anh ta đột nhiên vang lên, hình như có tin nhắn tới, sau khi anh ta xem xong, trong mắt thoáng qua tia bất đắc dĩ và đấu tranh.

Là tin nhắn Hạ Lâm gửi, hỏi anh ta và Lê Hiểu Mạn làm thủ tục ly dị xong chưa, còn nói anh ta lập tức đến Hạ gia một chuyến, ba mẹ cô ta muốn gặp anh ta, sẵn tiện thương lượng chuyện anh ta và Hạ Lâm đính hôn.

Anh ta lại ngược mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, mặt mày chán chường: “Mạn

Mạn, anh sẽ không bỏ rơi em, chờ anh xử lý xong tất cả mọi chuyện, anh sẽ theo đuổi em lần nữa, còn nữa, đừng quá tin tưởng Long Tư Hạo, anh ta cũng không đơn giản, em và anh ta không thích hợp ở bên nhau, anh ta quá phức tạp, cho dù hôm nay anh ta không tổn thương em, khó tránh khỏi có một ngày anh ta sẽ tổn thương em sâu hơn.”

Dứt lời, anh ta thống khổ bất đắc dĩ nhìn cô chăm chăm hồi lâu, mới lưu luyến dời mắt, rời đi.

Lê Hiểu Mạn thấy anh ta ngồi vào xe, rời đi, bình phục tâm trạng bị Hoắc Vân Hy khuấy đảo, mới đi về phía xe Long Tư Hạo.

Vì xe Long Tư Hạo đậu cách xa Cục dân chính, nên Hoắc Vân Hy không phát hiện Long Tư Hạo.

Ngồi chờ trong xe hồi lâu, Long Tư Hạo có chút lo lắng, thấy Lê Hiểu Mạn đi tới anh, anh lập tức xuống xe, bước chân vội vàng đi về phía cô.

Dừng lại trước mặt cô, nhìn cô chăm chú, thanh âm trầm thấp: “Đều xong rồi?”

Lê Hiểu Mạn hít sâu một hơi, cố gắng mặc kệ những lời Hoắc Vân Hy nói, nhìn anh gật đầu: “Xong rồi.”

Nghe vậy, ánh mắt sâu thẳm của Long Tư Hạo chứa đầy nụ cười, môi mỏng cong lên: “Tốt lắm, chúng ta đi thôi.”

Dứt lời, anh dắt tay cô vào Cục dân chính.

Chương 244: Say, chúng ta nhanh chóng... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh đi vội vã, Lê Hiểu Mạn không theo kịp, ngược mắt không hiểu nhìn anh: “Chúng ta đi đâu?”

Long Tư Hạo dừng bước, ánh mắt thâm tình nhìn cô, cong môi cười: “Nha đầu ngọc, đi Cục dân chính còn có thể làm gì? Đương nhiên là đi nhận giấy hôn thú.”

“Cái gì?” Lê Hiểu Mạn trợn mắt, kinh ngạc nhìn anh: “Em với anh đi nhận giấy hôn thú? Em nói muốn gả cho anh hồi nào?”

Long Tư Hạo đã sớm biết muốn cô ngoan ngoãn đi kết hôn với anh là không dễ dàng, cho nên anh phải chọn cách cưỡng chế cô.

Đột nhiên, anh nghiêng người, ôm ngang cô lên, mắt đầy nụ cười nhu hòa nhìn cô: “Hiểu Hiểu, anh chạy không thoát đâu, em đã là người của anh, đời này em chỉ có thể gả cho anh, thừa dịp bây giờ giấy chứng nhận của chúng ta đều ở đây, đi đăng ký kết hôn trước, sau đó chúng ta cử hành hôn lễ.”

“Giấy chứng nhận chúng ta đều ở đây, anh có ý gì? Anh... Giấy chứng nhận của anh cũng mang theo?” Lê Hiểu Mạn kinh ngạc không thôi trợn mắt nhìn anh, làm thế nào cũng không nghĩ tới anh lại đến có chuẩn bị.

Trước tiên không nói cô có nguyện ý kết hôn với anh hay không, cô

vừa ly dị với Hoắc Vân Hy, bây giờ chạy đi kết hôn, có quá nhanh hay không?

Long Tư Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn kinh ngạc không thôi, cúi đầu xuống hôn lên môi cô, thanh âm trầm thấp ôn nhu nói: “Hiểu Hiểu, anh chờ ngày này đã rất lâu rồi, thừa dịp bây giờ thiên địa lợi nhân hòa, chúng ta nhận giấy chứng nhận trước, hửm?”

Dứt lời, anh ôm cô, cất bước tiến vào Cục dân chính.

Lúc này người đăng ký kết hôn còn đông hơn vừa rồi, xếp thành ba hàng thật dài, có một hàng hơi ít người.

Long Tư Hạo ôm Lê Hiểu Mạn xếp hàng ít người.

Anh vốn dáng dấp tuấn mỹ bất phàm, toàn thân đều tản ra khí chất cao quý mê người, lúc này lại ôm Lê Hiểu Mạn, trong nháy mắt trở thành tiêu điểm.

So với Hoắc Vân Hy, anh ta càng khiến người ta mê mệt hơn, thu hút ánh mắt người khác hơn.

Những người xếp hàng đăng ký kết hôn không chỉ có phụ nữ nhìn về phía anh, ngay cả đàn ông cũng không nhịn được nhìn về phía anh, cũng có người không nhịn được mà kinh động khen ngợi.

“Wow! Anh ấy thật đẹp trai, còn đẹp trai hơn đại minh tinh, mỹ nam chân chính nha!”

“A a... Nam thần, tại sao anh ấy có thể đẹp trai đến vậy? Có thể gả cho anh ấy thật hạnh phúc, thật hâm mộ người phụ nữ trong ngực anh ấy nha!”

Một nữ hoa si khác nhìn Long Tư Hạo mà hai mắt nổi lên hoa đào, quên mất người đàn ông sắp thành chồng cô ta còn đứng bên cạnh.

Người đàn ông bên cạnh vừa nghe cô ta nói, không vui trợn mắt nhìn cô ta: “Cảm thấy hạnh phúc thì em gả cho anh ta đi, anh thấy chúng ta không cần kết hôn nữa.”

Người đàn ông nói xong, tức giận bỏ lại người phụ nữ rời đi.

...

Nhiều người kết hôn hơn ly dị, vì vậy tương đối chậm.

Vừa rời lúc Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy tới làm thủ tục ly dị, có không ít người quan sát bọn họ, có chút ấn tượng với Lê Hiểu Mạn dáng dấp xinh đẹp.

Bây giờ cô lại bị Long Tư Hạo ôm xuất hiện trong hàng kết hôn, trong nháy mắt làm không ít người nhốn nha nhốn nháo.

“Oh my god!” Một người phụ nữ đột nhiên hít hơi vang lên.

“Cô gái trong ngực soái ca siêu cấp kia nhìn ra quen, không phải cô ấy vừa tới làm thủ tục ly dị sao? Vừa ly dị liền kết hôn, có quá nhanh hay không? Thế giới này thật loạn.”

“Đúng, vừa ly dị liền kết hôn, tôi cũng say.”

...

Nghe hàng loạt tiếng nghị luận, Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo, thấp giọng nói: “Thả em xuống, ai muốn kết hôn với anh?”

Ánh mắt Long Tur Hạo sắc bén nhìn hàng thật dài trước mặt, đại khái còn mười mấy cặp tình nhân chưa nhận giấy, dựa theo tốc độ này, còn chưa tới phiên anh và Lê Hiểu Mạn, Cục dân chính đã tan việc.

Anh hiện tại không suy nghĩ không chần chừ một giây nữa, ôm Lê Hiểu Mạn, anh trực tiếp đi tới đầu hàng.

Hành động này của anh dẫn tới tiếng phản bác phía sau.

“Này! Sao chen hàng?”

“Đúng thế, sao chen hàng?”

...

Long Tur Hạo thả Lê Hiểu Mạn xuống, nắm chặt tay cô, nhướn mày nhìn cặp tình nhân đứng đầu trước mặt, môi mỏng khẽ nhếch, rất có lễ phép nói: “Xin lỗi, chúng tôi vội kết hôn, xin hỏi chúng tôi có thể đứng đầu hàng không?”

Anh hỏi chuyện đương nhiên, nhìn giống như hỏi ý kiến người khác, nhưng quanh thân anh khí chất khiếp người, dường như bất kể người ta có đồng ý hay không, anh đều sẽ đứng đó.

Mà mặt anh tuấn mỹ tuyệt luân, khí chất cao quý bất phàm, thanh âm trầm thấp đầy truyền cảm, làm cho cặp tình nhân kia ngẩn người.

Nhất là cô gái, không nháy mắt một cái, sững sờ nhìn Long Tur Hạo, bị mê không thấy ba hồn sáu phách, ngây ngốc gật đầu liên tục: “Có thể, có thể, dĩ nhiên có thể, chúng tôi không vội, anh trước, anh trước.”

“Cảm ơn!” Long Tur Hạo nhìn cô ta, khí chất cao nhã cười một tiếng,

kéo Lê Hiểu Mạn xếp hàng trước mặt bọn họ.

Cô gái kia vì nụ cười này của anh mà ngay cả hồn cũng bị rút sạch, suýt chút nữa ngất đi.

Lúc này, trong mấy cặp tình nhân phía sau, không biết ai liền lĩnh nói một câu: “Trong xã hội nhìn mặt này, lớn lên đẹp trai là có thể tùy hứng.”

Ánh mắt Long Tư Hạo nhạy bén thấy cặp tình nhân trước vừa nhận giấy hôn thú xong, mông rời khỏi ghế, anh liền kéo Lê Hiểu Mạn ngồi xuống.

Lê Hiểu Mạn còn chưa chuẩn bị sẵn sàng kết hôn với Long Tư Hạo giờ phút này tim đập như trống bỏi, khẩn trương đến mức trên mặt chảy mồ hôi, cô ngược mắt nhìn bà bác trung niên làm thủ tục kết hôn, hít một hơi sâu, hai mắt kinh ngạc tròn to.

Thế giới này thật huyền ảo, bà bác vừa làm thủ tục ly dị bây giờ lại làm thủ tục kết hôn, đang ngồi đối diện cô, mặt đầy khiếp sợ nhìn cô chăm chăm.

Làm sao... sao có thể trùng hợp như vậy?

Khóe môi Lê Hiểu Mạn co rút cực độ, cô vừa ly dị với Hoắc Vân Hy xong, bây giờ lại làm thủ tục kết hôn với Long Tư Hạo, bà sẽ nghĩ thế nào? Cho là cô lấy hôn nhân làm trò đùa sao?

Bà bác hơn 40 tuổi vừa làm thủ tục ly dị kia tròn to mắt, kinh ngạc không thôi nhìn chăm chăm Lê Hiểu Mạn, mặt đầy khiếp sợ, lắp ba lắp bắp hỏi: “Cô... Cô tới làm gì?”

Long Tư Hạo lạnh nhạt nhìn bà bác khiếp sợ không thôi kia, neoh

mắt, lấy giấy chứng nhận của anh và Lê Hiếu Mạn ra đặt trước mặt bà, cánh tay dài duỗi ra, ôm Lê Hiếu Mạn vào trong ngực anh, môi mỏng khẽ nhấp, khí thế khiếp người: “Chúng tôi kết hôn...”

Nói tới đây, anh ưu nhã cười, lễ phép nói: “Hy vọng dì có thể dùng tốc độ nhanh nhất làm xong giấy hôn thú giúp chúng tôi, cảm ơn!”

Lê Hiếu Mạn ngược mắt sững sờ nhìn Long Tư Hạo cao nhã cười mê người, hoàn toàn say.

Chương 245: Tin tưởng, anh sẽ là người chồng tốt.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh cứ như vậy muốn kết hôn sao? Nhưng cô không nói muốn gả cho anh?

Thật vất vả cô mới ly hôn với Hoắc Vân Hy, sẽ không tái hôn nhanh như thế.

“Long Tư Hạo...” Cô đưa tay nắm lấy anh đang rất nóng lòng, ngược mắt nhìn anh, nhẹ giọng nói: “Em vẫn chưa bằng lòng gả cho anh mà, chúng ta đi.”

Bàn tay trắng nõn của Long Tư Hạo giữ lấy eo thon của cô, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh nheo lại, ánh mắt thâm tình nhu hòa liếc nhìn cô, cong môi cười: “Chúng ta chứng nhận trước, sau này em bằng lòng sau cũng thế thôi!”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn tức giận trừng mắt nhìn Long Tư Hạo, giằng co muốn đứng lên, nhưng lại thấy có quá nhiều người, không dám phản ứng quá mãnh liệt, bàn tay to lớn của Long Tư Hạo giống như gọng sắt giữ thật chặt eo cô, căn bản không thể giãy giụa.

Hàng chân mày thanh tú của cô nhíu chặt, lẽ nào cô cứ như vậy bị Long Tư Hạo bức hôn?

Cứ như vậy và chứng nhận kết hôn với anh?

Bác gái kiểm tra giấy chứng nhận cho hai người họ xong liền nhìn về phía Lê Hiếu Mạn lần nữa, cho đến bây giờ vẫn còn kinh ngạc không thôi.

Bà làm việc đã nhiều năm như vậy, vẫn chưa từng gặp được người nào vừa ly hôn đã lôi kéo một người đàn ông khác đến kết hôn, hơn nữa còn rất rõ ràng, người đàn ông này còn ưu tú hơn người kia.

Bất luận là khí chất, hay là vẻ bề ngoài, đều ưu tú hơn rất nhiều.

Trách không được cô gái này lại muốn kết hôn nhanh như thế.

Bà nhìn Lê Hiếu Mạn cùng Long Tư Hạo, sắc mặt chăm chú hỏi: “Hai người nhất định muốn kết hôn? Đã nghĩ xong chưa? Hai bạn trẻ, hôn nhân không phải trò đùa, nhưng đừng vừa mới kết hôn lại ly hôn.”

“Vẫn chưa... Ừm...” Lê Hiếu Mạn đang định nói vẫn chưa nghĩ xong, đột nhiên Long Tư Hạo cúi đầu, hôn lên cánh môi đầy đặn của cô.

Lê Hiếu Mạn vì nụ này của anh mà hoàn toàn sửng sốt, tim đập rộn lên, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn nhanh chóng ửng hồng, càng tăng thêm vẻ kiều mị.

Bác gái thấy thế, ngượng ngùng nhìn họ nói: “Hai người có ảnh chụp chung không? Nếu như không thì qua kia chụp trước.”

Bác gái chỉ phòng chụp ảnh.

Nghe nói phải đi chụp ảnh, Long Tư Hạo khẽ cau mày, ngồi ngay ngắn trên ghế không có động tĩnh, môi mỏng mấp máy: “Chụp ảnh cần thời gian bao lâu, có làm chậm trễ việc chúng tôi nhận giấy hôn thú hay không?”

Dường như anh rất không muốn đi chụp ảnh, rất sợ muộn một phút sẽ xảy ra biến cố gì.

Bác gái thấy anh có vẻ rất gấp, bà cười nói: “Sẽ không làm lỡ, một lát là xong, đi chụp ảnh trước, tôi sẽ nhanh chóng làm giúp hai người.”

Long Tur Hạo nghe nói thế, lập tức kéo Lê Hiểu Mạn sai bước đi về phía phòng chụp ảnh.

Lê Hiểu Mạn phản ứng lại, ngược mắt nhìn anh chăm chăm: “Long Tur Hạo, em vẫn chưa bằng lòng kết hôn với anh, muốn kết hôn anh tự mình đi kết hôn.”

Long Tur Hạo trắng nõn bàn tay to chặt chẽ bao vây lấy Lê Hiểu Mạn tay nhỏ bé, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh khóa chặt cô, ánh mắt thâm tình: “Hiểu Hiểu, tin tưởng anh, anh sẽ là một người chồng tốt...”

Nói đến đây, anh cúi đầu, môi mỏng áp đến sau tai cô: “Nếu như em không ngoan ngoãn theo anh đi làm giấy chứng nhận, em có tin trước mặt mọi người ở đây, anh sẽ hôn đến khi em bằng lòng mới thôi.”

“Anh...”

Lê Hiểu Mạn nheo mắt, ánh mắt tức giận nhìn anh chăm chăm, căn bản là không kịp nói gì, đã bị anh cưỡng chế kéo lại gần phòng chụp ảnh.

Long Tur Hạo nhìn thấy một đôi tình nhân đang định ngồi xuống ghế nhỏ trước tấm màn màu đỏ, anh liền nhanh chóng kéo Lê Hiểu Mạn đến ngồi trước.

Thấy thế, nhiếp ảnh gia cùng đôi tình nhân kia đều sửng sốt.

Lê Hiểu Mạn kéo kéo khoe môi, ngược mắt nhìn đôi tình nhân kia, cười áy náy: “Thật ngại quá, hai người chụp trước...”

Long Tư Hạo không đợi cô nói xong, đã ngắt lời cô, giọng nói trầm thấp: “Xin đợi một lát, chúng tôi chụp trước.”

“Anh...” Khoe môi Lê Hiểu Mạn kéo kéo, cực kỳ lúng túng, sao anh lại như vậy?

Anh chen ngang vậy mà lại làm ra vẻ thản nhiên như thế? Anh dựa vào cái gì muốn người ta đợi một lát?

Nhiếp ảnh gia nhìn thấy Long Tư Hạo cùng Lê Hiểu Mạn ngồi xuống, liền nhìn cặp tình nhân kia, thấy bọn họ ngây ngẩn cả người không có phản ứng gì, lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn cùng Long Tư Hạo: “Hai người...”

Đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của Long Tư Hạo híp lại, ánh mắt lạnh thấu xương liếc nhìn nhiếp ảnh gia, giọng nói lạnh lùng: “Có chuyện gì sao?”

Quanh người anh tỏa ra khí thế khiếp người, tạo thành cảm giác áp bức, loại khí chất cao quý thế này vừa nhìn đã biết không phải người bình thường.

Nhất là ánh mắt của anh quá dọa người, giống như một lưỡi dao sắc bén khiến cho lòng nhiếp ảnh gia phát lạnh, không dám nói nhiều thêm câu nào nữa, nở nụ cười hòa nhã: “Hai người đến gần chút, cùng nở nụ cười.”

Nghe được lời nhiếp ảnh gia, Lê Hiểu Mạn cực kỳ khẩn trương, tim đập nhanh như đánh trống, theo bản năng muốn ngồi xa ra chút,

nhưng Long Tư Hạo lại giữ chặt eo cô.

Nhiếp ảnh gia nhìn thấy tư thế hai người đã ổn, thế nhưng trên mặt Lê Hiểu Mạn lại không có nụ cười, anh ta trêu ghẹo: “Tiểu thư, cô cũng cười một cái đi, chồng tương lai đẹp trai như thế còn cười không nổi sao? Nếu đổi lại là người khác, còn không vui đến chết mất.”

Nghe vậy, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn lại đỏ lên, bởi vì lời nói của nhiếp ảnh gia, khóe môi đã cong lên.

Nhiếp ảnh gia thấy thế, lập tức chụp hình, tiếng “Răng rắc răng rắc” vang lên, ảnh đã được chụp xong.

Thấy thế, khóe môi Lê Hiểu Mạn cứng đờ, nhíu mày có chút không biết làm sao, trong lòng càng căng thẳng hơn, cho đến bây giờ, cô còn không xác định được có nên kết hôn với anh hay không?

Chương 246: Tin tưởng, anh sẽ là người chồng tốt.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Một khi nhận giấy hôn thú, ở phương diện pháp luật, bọn họ đã là vợ chồng.

Chỉ là khi suy nghĩ lại, tim cô vừa rung động vừa sợ hãi, cô sợ hôn nhân lại thất bại thêm lần nữa, Long Tư Hạo sẽ là một người chồng tốt sao?

Cô ngước mắt, ánh mắt hoảng hốt liếc nhìn Long Tư Hạo, đáy mắt nhiều cảm xúc phức tạp.

Mà đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của Long Tư Hạo lại tràn đầy ý cười, môi mỏng hiện lên một đường cong mê người, kéo cô đi đến trước mặt nhiếp ảnh gia.

Anh nhìn xuống máy chụp hình trong tay nhiếp ảnh gia, chọn một tấm anh ưng ý nhất.

Đợi in ảnh cần chút thời gian, Long Tư Hạo lại có chút không kiên nhẫn, lúc này trông anh giống như một người chồng đợi vợ mình sinh con, vừa khẩn trương vừa lo lắng không thôi.

“Có thể nhanh lên chút không?” In ảnh là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, Long Tư Hạo nheo mắt, ánh mắt lãnh đạm liếc nhìn bà, đã thúc giục không chỉ một lần.

“Tiên sinh, đừng vội, xong ngay đây.” Người phụ nữ ngẩng đầu nhìn Long Tư Hạo, sau đó cắt từng tấm ảnh ra.

So với sự nóng lòng của Long Tư Hạo, Lê Hiếu Mạn lại hết sức khẩn trương, chân mày thanh tú vẫn luôn nhíu chặt.

Mà đúng lúc này, điện thoại di động của cô lại đột nhiên vang lên, dọa cô giật mình.

Lấy điện thoại di động ra, cô thấy là Hoắc Nghiệp Hồng gọi đến, có hơi sừng sốt, liếc nhìn Long Tư Hạo đang lo lắng hơn bình thường, cau mày: “Em ra ngoài nhận điện thoại.”

“Hiểu Hiểu...” Ánh mắt thâm trầm của Long Tư Hạo lướt qua điện thoại di động đang đổ chuông trong tay cô, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh trói chặt cô, đáy mắt hiện đầy ý cười, giọng nói trầm thấp êm tai: “Ảnh để dán vào giấy hôn thú chúng ta cũng đã chụp xong rồi, anh không cho phép em đổi ý.”

Nghe ra sự kiên quyết trong lời nói của anh, Lê Hiếu Mạn khẽ nhíu đôi mày thanh tú, liếc nhìn anh gật đầu: “Em đi nghe điện thoại trước.”

Vì đại sảnh của cục dân chính có nhiều người, hơi ồn ã, Lê Hiếu Mạn cầm điện thoại di động đi ra bên ngoài.

Sau khi ra ngoài cô khẽ thở dài một hơi, hóa giải tâm trạng khẩn trương vừa rồi, sau đó nhận điện thoại.

Nghĩ đến chuyện đã ly hôn với Hoắc Vân Hy, cô đối xưng hô: “Ông nội Hoắc.”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói già yếu của Hoắc Nghiệp Hồng:

“Mạn Mạn, cháu... Vẫn giống như trước đây... Gọi ta là ông nội không được sao? Hiện tại cháu... Đang ở đâu?”

“Cháu...” Lê Hiểu Mạn khẽ cau đôi mày thanh tú, nếu như cô nói mình ở cục dân chính, nhất định ông nội sẽ hỏi cô ở đây làm gì.

Cô không có trả lời câu hỏi của Hoắc Nghiệp Hồng, mà hỏi ngược lại một câu: “Ông nội, ông gọi đến là có chuyện gì sao?”

“Aizz!” Trong điện thoại, Hoắc Nghiệp Hồng nặng nề thở dài một hơi, giọng nói có hơi ngưng trọng: “Mạn Mạn, có chuyện này, ông nội... Càng nghĩ càng cảm thấy cần phải nói cho cháu biết.”

Giọng Hoắc Nghiệp Hồng trở nên ngưng trọng, Lê Hiểu Mạn cảm thấy có hiểu, có một loại dự cảm xấu dấy lên trong tim cô, cô nhíu mày hỏi: “Ông nội, có chuyện gì muốn nói cho cháu biết?”

“Mạn Mạn, tuy là... Cháu và Vân Hy đã ly hôn, thế nhưng, cháu tuyệt đối không thể... Gả cho Tư Hạo.”

Nghe nói thế, Lê Hiểu Mạn lập tức siết chặt điện thoại, chân mày càng nhíu càng chặt: “Ông nội, vì sao?”

“Mạn Mạn, Tư Hạo nó là... con cháu của Hoắc gia, tuy cháu đã ly hôn với Vân Hy, nhưng chuyện cháu từng là vợ của Vân Hy... Là sự thật không thể chối cãi, ông nội sẽ không cho phép Tư Hạo cùng cháu... Lại kết hôn, ta không cho phép chuyện Hoắc gia phải chịu miệng lưỡi thiên hạ, hơn nữa, cháu có biết vì sao Tư Hạo lại bảo cháu chuyển cổ phần ông nội tặng cháu cho nó không?”

Nghe ông nhắc đến chuyện cổ phần công ty, dự cảm xấu trong lòng Lê Hiểu Mạn càng ngày càng mãnh liệt, đột nhiên cảm thấy có chút kiềm nén, thậm chí là không thở nổi.

Thật sự giống như lời Hoắc Vân Hy nói, Long Tư Hạo cố ý tiếp cận cô, mục đích là vì 15% cổ phần công ty sao?

Bàn tay nhỏ bé mà cô cầm điện thoại di động xuất mồ hôi, hai tròng mắt trong suốt khẽ nheo lại: “Ông nội, vì sao?”

“Mạn Mạn, ông nội cũng không muốn sau lưng Tư Hạo... Nói bậy gì đó trước mặt cháu, nhưng những gì ta sắp nói... Đều là sự thật, cái chết của mẹ Tư Hạo có liên quan đến ông nội, vì vậy nó vẫn luôn canh cánh trong lòng, đây cũng là... nguyên nhân Tư Hạo không chịu theo họ Hoắc.”

Lòng Lê Hiểu Mạn căng thẳng, trái tim co rúc lại, có chút hít thở không thông: “Ông nội, rốt cuộc ông muốn nói cái gì?”

Dừng lại, cô nghĩ đến lời của Hoắc Vân Hy, lại hỏi: “Ông nội đang muốn nói cho cháu biết, anh ấy cố ý tiếp cận cháu, chính là vì mười lăm phần trăm cổ phần công ty sao?”

Trong điện thoại, Hoắc Nghiệp Hồng trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: “Tư Hạo âm thầm cho người... Thu mua cổ phần của Hoắc thị... Cộng với cổ phần cháu chuyển cho nó, hiện tại nó đã là cổ đông lớn nhất của Hoắc thị...”

Nói đến đây, trong điện thoại truyền đến tiếng thở dài nặng nhọc của Hoắc Nghiệp Hồng: “Mạn Mạn... Ông nội không biết có phải Tư Hạo... Thực sự muốn trả thù ông nội hay không, thế nhưng Mạn Mạn, ông nội... Không muốn cháu lại bị thương tổn, nên nói... Ông nội đều đã nói xong, làm như thế nào... Thì tự cháu quyết định.”

Chương 247: Gặp được nhau, một màn khiếp sợ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đầu bên kia, Hoắc Nghiệp Hồng nói xong liền nặng nề thở dài một hơi, sau đó cúp điện thoại.

Lê Hiểu Mạn cầm điện thoại di động, liên hệ lời nói của Hoắc Nghiệp Hồng và Hoắc Vân Hy lại với nhau, ông nội cũng không có nói rõ là cái gì, nhưng ý của ông, cô rất rõ ràng.

Ông muốn nói cho cô biết, Long Tư Hạo tiếp cận cô là có mục đích.

Hoắc Vân Hy nói như vậy, cô có thể cho rằng đang chia rẽ, thế nhưng nếu như ngay cả ông nội cũng nói như vậy, cô có thể không tin sao?

Lẽ nào Long Tư Hạo thật sự chỉ đang lợi dụng cô sao? Mọi thứ anh làm với cô đều là giả sao?

Tim cô bắt đầu đau xót, lòng chưa từng loạn thế này bao giờ.

“Hiểu Hiểu...” Long Tư Hạo cầm ảnh chụp đi đến, thấy sắc mặt cô khác thường đứng yên bất động, hàng lông mày anh tuấn hơi nhíu lại, dặt tay nhỏ bé của nàng, giọng nói trầm thấp dịu dàng: “Anh đã xong rồi, chúng ta đi nhận giấy hôn thú.”

“Không.” Giọng Lê Hiểu Mạn hờ hững, lạnh lùng gạt tay Long Tư Hạo, ngược mắt ánh mắt phức tạp nhìn anh: “Long Tư Hạo, mục

đích của anh đã đạt được rồi, kết hôn còn có ý nghĩa gì sao?”

Long Tur Hạo bởi vì sự hờ hững đột ngột của cô, trong lòng hít thở không thông, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh trói chặt cô, ánh mắt trở nên sắc bén: “Vừa rồi ai đã gọi điện thoại cho em? Anh đã đạt được mục đích gì?”

Dứt lời, anh định cầm lấy di động Lê Hiểu Mạn kiểm tra lịch sử cuộc gọi, lại bị Lê Hiểu Mạn né tránh.

Cô ngược mắt nhìn anh, ánh mắt trong trẻo nhưng lại lạnh lùng đến thấu xương: “Được rồi, Long Tur Hạo, em nói chuyện điện thoại với ai là quyền tự do của em, không cần anh xen vào, còn nữa, em không thể nào gả cho anh.”

Thái độ cô lạnh lùng, lời nói lạnh như băng khiến cho Long Tur Hạo hít thở không thông, anh đã sợ sẽ xảy ra biến cố gì, lại không ngờ rằng sau khi cô nghe một cuộc điện thoại lại thật sự xảy ra chuyện.

Lẽ nào anh yêu cô, muốn cưới cô, muốn cô trở thành vợ anh, muốn cùng cô xây dựng một gia đình, muốn dùng hôn nhân để giữ lấy cô, muốn được chăm sóc cô cả cuộc đời cũng khó khăn như thế sao?

Đôi mắt trong veo như nước của Lê Hiểu Mạn nheo lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn sự đau đớn hiện ra nơi mi tâm của Long Tur Hạo, thái độ kiên quyết: “Long Tur Hạo, có nói lại một ngàn lần cũng vẫn thế, em sẽ không gả cho anh.”

Đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của Long Tur Hạo híp chặt, đáy mắt xẹt qua tia thống khổ nồng đậm, đôi mắt trầm lãnh chăm chú nhìn cô, giống như muốn nhìn thấu linh hồn cô, ánh mắt của anh sắc bén như kiếm: “Vì sao không gả cho anh? Em phải cho anh một lý do.”

Hai tay mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn siết chặt, dờn ánh mắt đi nơi khác, đôi mắt trong suốt nổi lên một tầng hơi nước, khóe mắt dần dần ảm ướt, cắn chặt môi dưới: “Không có lý do gì cả, em không muốn gả cho anh, em không thương anh, mặc kệ anh có mục đích, em rất cảm ơn anh đã đối xử tốt với em lâu như thế, nhưng mà cảm kích không giống với tình yêu, em không muốn bởi vì cảm kích một người, mà mù quáng gả cho người đó, em đã sai một lần, em không muốn lại sai lần thứ hai, xin lỗi! Anh không phải đối tượng em muốn kết hôn, vì hạnh phúc của em, em sẽ không gả cho anh.”

Dứt lời, cô đang định rời đi, cổ tay mảnh khảnh của cô lập tức bị Long Tư Hạo kéo lại.

“Buông tay!” Cô ngược mắt, đối chọi với đôi mắt đen sâu thẳm của anh, nơi đó u ám giống như không đáy, nhìn không ra bất kỳ cảm xúc gì, nhưng lại khiến người khác rùng mình.

Bàn tay trắng nõn của Long Tư Hạo bóp chặt cổ tay cô, đáy lòng đau nhức lan tràn đến toàn thân, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh trói chặt cô, môi mỏng khẽ nhếch: “Hiểu Hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh không tin những gì em nói, anh không tin em thật sự không có chút tình cảm nào với anh.”

Lê Hiểu Mạn vùng vẫy cổ tay đang bị anh bóp chặt, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn anh: “Long Tư Hạo, xin anh buông tay, đối với anh em chỉ có lòng cảm kích, không có tình yêu.”

Long Tư Hạo không buông ta cô ra, bóp chặt cổ tay cô, cưỡng ép lôi cô đến chiếc Rolls-Royce cách đó không xa.

Lê Hiểu Mạn thấy thế, ra sức vùng vẫy lớn tiếng: “Long Tư Hạo, đủ rồi, mục đích của anh đã đạt được rồi, còn dây dưa với em như thế rất thú vị sao?”

Long Tur Hạo khựng lại vì lời nói này của cô, ánh mắt nhạy cảm thâm trầm trói chặt cô, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh đi vài phần: “Anh đạt được mục đích gì?”

Lê Hiểu Mạn nghiêng đầu chuyển tầm mắt không nhìn anh, giọng nói thờ ơ: “Đến bây giờ anh vẫn còn muốn tiếp tục giả bộ nữa sao? Tự bản thân đã làm gì anh còn không biết rõ à? Vì sao anh lại âm thầm thu mua cổ phần của Hoắc thị? Định đối phó với ông nội sao? Hoắc thị lâm vào nguy cơ như hôm nay, ông nội bị bệnh, không phải một tay anh tạo thành sao? Còn có Hoắc Vân Hy, vì hãm hại anh ta ngồi tù, anh làm hại đến tính mạng của người khác, bảo vệ bị Hoắc Vân Hy làm bị thương chính là người dưới tay anh!! Anh tiếp cận em, là vì để đả kích Hoắc Vân Hy, biết ông nội tặng cho em mười lăm phần trăm cổ phần công ty, bảo em chuyển cho anh, anh dám nói anh làm những chuyện này đều không có mục đích không? Anh vẫn luôn lợi dụng em, mọi thứ anh làm vì em đều là giả, Long Tur Hạo, em không ngờ lòng dạ anh lại xấu xa như thế, em và anh không cùng đường, ở bên anh, em rất mệt mỏi, mong anh tránh xa em ra.”

Dứt lời, cô không để tâm đến sự đau đớn nơi cổ tay, ra sức gạt bỏ tay Long Tur Hạo, sau đó đi lướt qua anh.

“Hiểu Hiểu...” Thấy thế, Long Tur Hạo đang định kéo cô lại lần nữa, nhưng lần này cô tránh được.

Đôi mắt trong veo như nước của cô nheo lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn anh: “Đừng gọi tôi là Hiểu Hiểu.”

Chương 248: Gặp được nhau, một màn khiếp sợ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Liếc nhìn Long Tur Hạo nói xong, Lê Hiểu Mạn xoay người, đi thẳng đến ven đường, gọi một chiếc taxi, ngồi lên đi mất.

Thấy cô rời khỏi, Long Tur Hạo siết chặt bàn tay trắng nõn, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh lạnh thấu xương nheo lại, ánh mắt trầm lãnh mà sắc bén, đầu tiên anh gọi cho Lạc Thụy gọi cú điện thoại, sau đó liền lái xe thẳng đến Hoắc gia.

...

Đến Hoắc gia, sau khi Long Tur Hạo xuống xe trực tiếp lên lầu đi đến phòng Hoắc Nghiệp Hồng.

Mà Hoắc Nghiệp Hồng giống như đã dự đoán được là anh sẽ đến, sớm đã ngồi dậy dựa lưng vào đầu giường, thấy anh tiến vào, khuôn mặt tái nhợt của ông không có chút kinh ngạc nào: “Tur Hạo, chuyện ông nội đồng ý với cháu đã... Làm xong rồi, hiện tại cháu nên... Thực hiện lời hứa của mình.”

Long Tur Hạo nheo lại đôi mắt lạnh thấu xương, ánh mắt trầm lãnh liếc nhìn ông, môi mỏng khẽ nhếch, trên khuôn mặt tuấn mỹ đầy vẻ lạnh lùng: “Điện thoại là do ông gọi?”

Hoắc Nghiệp Hồng nghe anh hỏi vậy, gương mặt nhìn anh giây lát, không có phủ nhận: “Là ta gọi, Tur Hạo, xem ra ông nội... Không có

đoán sai, Mạn Mạn cùng... Vân Hy ly hôn, cháu liền ở bên cạnh nó? Ta nói rồi, ta sẽ không... Cho phép hai đứa ở bên cạnh nhau.”

Ánh mắt Long Tur Hạo trầm xuống, trên khuôn mặt tuấn mỹ ngày càng lạnh lùng, quanh thân tản ra hàn khí khiếp người, giọng nói trầm lãnh: “Vậy nên ông đã gọi cho Hiểu Hiểu, nói tôi đang lợi dụng cô ấy? Ông không sợ tôi không thực hiện lời hứa sao?”

Sắc mặt Hoắc Nghiệp Hồng trầm ổn nhìn anh: “Tur Hạo, ông nội sẽ không... Làm chuyện không nắm chắc, chuyện khác ông nội không dám... đảm bảo, nhưng chuyện cháu đã hứa, tuyệt đối sẽ không đổi ý.”

Nghe vậy, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của Long Tur Hạo nheo lại, ánh mắt ngày càng trầm lãnh, môi mỏng nhếch lên: “Vậy thử xem, tôi sẽ khiến cho tập đoàn Hoắc thị hoàn toàn biến mất.”

Dứt lời, sắc mặt anh âm trầm, đang định rời khỏi, phía sau truyền đến giọng nói của Hoắc Nghiệp Hồng.

“Tur Hạo, cháu trọng tình cảm hơn so với ông nội... cho nên cháu sẽ không làm như vậy, tập đoàn Hoắc thị... Không chỉ là tâm huyết của một mình ông nội... Mà còn là tâm huyết của ba mẹ cháu, cháu sẽ không hủy hoại nó.”

Long Tur Hạo hơi khựng lại, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh híp lại, không nói gì nữa trực tiếp rời đi.

...

Sau khi Lê Hiểu Mạn rời khỏi cục dân chính cũng không trở về Hoa Hồng Uyển, mà đi đến chỗ Lâm Mạch Mạch.

Cô mới vừa đi đến cửa, liền nghe được âm thanh kỳ lạ từ bên trong.

Giờ phút này cô đang có tâm trạng, cũng không còn để ý xem là âm thanh gì, cửa cũng chỉ khép hờ, cô dừng lại, đẩy cửa ra đi vào trong, lại nhìn thấy một màn khiến cô khiếp sợ.

Trên ghế sa lon trong phòng khách, đang diễn ra cảnh tình cảm kịch liệt.

Lâm Mạch Mạch bị áp xuống bên dưới, mà người đàn ông trên người cô ấy gần như trần truồng.

Bởi vì cô đột nhiên xông vào, Lâm Mạch Mạch cùng người đàn ông kia đều kinh ngạc đồng thời nhìn về phía cô.

“Mạn... Mạn Mạn...” Lâm Mạch Mạch mở lớn hai tròng mắt nhìn Lê Hiếu Mạn đột nhiên xông vào, kinh ngạc không thôi.

“Minh... Thật ngại quá...” Khuôn mặt thanh tú của Lê Hiếu Mạn đột ngột chuyển đỏ, vô cùng lúng túng, nói xong lập tức lui ra khỏi cửa.

Cô cảm thấy xấu hổ muốn chết đi được, sớm biết như thế đã gõ cửa rồi, người đàn ông vừa rồi nhìn có vẻ quen, hình như là Lăng Hàn Dạ?

Sao Mạch Mạch lại ở bên cạnh Lăng Hàn Dạ? Bọn họ ở bên cạnh nhau từ khi nào?

Cô đang nghi ngờ, một giọng nói tà mị kèm theo sự trêu tức đột nhiên vang lên sau lưng cô.

“Long phu nhân tương lai, lúc này sao lại rảnh rỗi đến đây vậy? Không phải đang ở cùng Long thiếu gia sao? Làm sao thoát khỏi ma

tráo của Long thiếu gia được?”

Nghe thấy thế, Lê Hiếu Mạn xoay người lại, nhìn thấy Lăng Hàn Dạ đã mặc quần áo chỉnh tề, đang khoanh tay, tư thế ưu nhã lười biếng tựa người vào khung cửa, khuôn mặt tuấn tú treo nụ cười tà mị.

Nghe anh ta nhắc đến Long Tur Hạo, Lê Hiếu Mạn khẽ nhíu đôi mày thanh tú, lòng đau đớn, ngược mắt nhìn về phía Lăng Hàn Dạ, môi hồng khẽ mấp máy: “Đừng nói lung tung, tôi và Long Tur Hạo không có bất kỳ quan hệ gì cả, anh... anh và Mạch Mạch ở bên nhau từ lúc nào vậy?”

Cô vừa dứt lời, Lâm Mạch Mạch đã mặc quần áo hoàn chỉnh đi ra.

Lúc này, trên mặt Lâm Mạch Mạch vẫn chưa hết đỏ, cô ấy cố đè nén sự khẩn trương khi bị Lê Hiếu Mạn bắt gặp, ngược mắt nhìn về phía Lăng Hàn Dạ, lập tức trầm mặt: “Anh ngây ra đó làm cái gì? Còn không mau cút đi.”

Cô liếc nhìn Lăng Hàn Dạ, nói xong liền kéo Lê Hiếu Mạn đi vào phòng, sau đó lập tức đóng cửa lại.

Thấy thế, Lê Hiếu Mạn ngược mắt nhìn về phía Lâm Mạch Mạch: “Mạch mạch, anh ta còn ở bên ngoài.”

Lâm Mạch Mạch trừng mắt nhìn về phía cửa phòng: “Không cần để ý anh ta, lát nữa anh ta tự đi.”

Dứt lời, cô ấy liền kéo Lê Hiếu Mạn ngồi xuống ở phòng khách, sau đó hồ nghi liếc nhìn cô: “Mạn Mạn, cậu rất ít khi đến chỗ mình, hôm nay không phải đã xảy ra chuyện gì chứ? Trông sắc mặt cậu không được tốt lắm.”

Lê Hiếu Mạn vẫn còn đang xấu hổ vì phá hỏng chuyện tốt của Lăng Hàn Dạ và cô ấy, cô có chút ngượng ngùng nói: “Mạch Mạch, lúc này mình không cố ý, nếu biết sớm mình đã gõ cửa rồi.”

Tính cách của Lâm Mạch Mạch vốn dĩ còn cởi mở hơn cô, thế nhưng đột nhiên gặp chuyện như vậy, vẫn cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Cô ấy đỏ mặt trừng cô: “Chuyện xấu hổ đó đừng nhắc nữa, cậu còn chưa nói với mình, không phải đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?”

Lê Hiếu Mạn ngược mắt nhìn Lâm Mạch Mạch nhíu mày: “Mạch Mạch, mình muốn ở chỗ cậu vài ngày không thành vấn đề chứ?”

Chương 249: Nuông chiều, anh là nam thần (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lâm Mạch Mạch liếc cô, nhíu mày: “Cậu ở đây tất nhiên là không có vấn đề gì. Nhưng mà cậu phải nói cho mình biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lê Hiểu Mạn hơi nhíu mày lại. ngược mắt nhìn Lâm Mạch Mạch, mím môi cười nhạt: “Hôm nay mình đã ly hôn với Hoắc Vân Hy rồi!”

“Thật? Cậu thật sự đã ly hôn với tên đàn ông khốn nạn đó rồi sao? Hai người ly hôn thật rồi à?” Lâm Mạch Mạch liếc mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, vẻ mặt cực kỳ động, còn mừng rỡ hơn cả Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn nhìn cô ấy, gật đầu một cái.

Thấy cô gật đầu, Lâm Mạch Mạch ngồi xuống bên cạnh cô, cúi chỏ hơi thúc cô một chút, liếc mi nói: “Ly hôn với tên khốn đó, chắc cậu phải vui vẻ mới đúng, sao mặt mày lại ủ dột như vậy chứ? Đừng nói với mình là cậu không nở bỏ anh ta nhé? Mạn Mạn, nếu cậu thật sự nghĩ như vậy thì mình sẽ coi thường cậu đó!”

Lê Hiểu Mạn hơi nhíu mày, sắc mặt có chút ưu thương, con người trong suốt có chút phức tạp, hơi mím môi: “Không liên quan đến Hoắc Vân Hy!”

“Không liên quan đến tên khốn kia sao?” Lâm Mạch Mạch nhíu mày nhìn cô, híp mắt nói: “Vậy thì liên quan đến nam thần rồi!”

Nghe cô nhắc đến Long Tư Hạo, trong lòng Lê Hiểu Mạn như có lưỡi dao đâm trúng, đau đớn. Cô cố gắng che giấu tâm sự, ngược mắt nhìn Lâm Mạch Mạch, hơi nhíu mày: “Mình đói rồi, cậu muốn ăn gì, mình vào phòng bếp làm!”

Dứt lời, cô đứng lên, vào trong phòng bếp của Lâm Mạch Mạch.

Lâm Mạch Mạch thấy vậy, cũng đứng lên đi theo vào, nhíu mày nhìn cô: “Mạn Mạn, hôm nay cậu đã ly hôn với tên khốn họ Hoắc kia. Hay là chúng ta ra ngoài ăn, coi như ăn mừng một bữa đi?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nheo mắt nhìn Lâm Mạch Mạch: “Mình không muốn ra ngoài. Cậu không định nếm thử tay nghề của mình sao?”

Lâm Mạch Mạch thấy cô đầy tâm sự. Hơn nữa, không định nói. Cô ấy cũng không nói nhiều mà nói muốn đi vệ sinh rồi xoay người ra khỏi nhà bếp, cầm di động gọi cho Long Tư Hạo.

Một lúc sau, cô ấy lại vào phòng bếp, nói với Lê Hiểu Mạn rằng định ra ngoài, kêu cô cứ nấu cơm rồi đi.

Sau khi Lâm Mạch Mạch rời khỏi, Lê Hiểu Mạn vừa ngồi xuống ghế trong phòng khách thì chuông cửa vang lên.

Cô nghĩ rằng Lâm Mạch Mạch quên đồ gì, cô không nhìn qua mắt mèo mà mở cửa nhưng khi thấy người đứng ngoài cô cảm thấy kinh ngạc.

Khuôn mặt tuấn tú, áo sơ mi trắng phau, áo vest đen của Armani càng tôn thêm vẻ ngoài anh tuấn, cao ráo của anh. Từ đầu đến chân đều thể hiện khí chất cao quý hơn người.

Cô nhúu mày kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt: “Long Tur Hạo, anh...anh tới đây làm gì?”

Long Tur Hạo thấy rõ thái độ và vẻ mặt của cô, bàn tay nhẹ nhàng giữ gáy cô, nghiêng người lên, đè ép cả người nhỏ nhắn của cô lên cửa, ánh mắt hẹp dài hơi híp lại, thì thầm vào tai cô: “Nói chuyện yêu đương!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn đỏ lên, tức giận nhìn anh, giơ tay lên nói: “Anh lẩn lộn...Ồ...”

Cô còn không đánh trúng Long Tur Hạo đã bị anh giữ lấy cổ tay, áp chế trên đỉnh đầu.

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn anh, khi thấy ánh mắt nóng bỏng của anh thì cô hơi sững sờ một chút. Cô rất quen thuộc với ánh mắt này, cô hơi híp mắt, không vui nói: “Anh là đồ lưu manh!”

Dứt lời, cô đang định đóng cửa, Long Tur Hạo đã nhanh tay lẹ mắt giữ chặt, sau đó chen người vào, xoay người đập một cái đóng sầm cửa lại.

Thấy anh dễ dàng vào nhà, Lê Hiểu Mạn hơi nheo mắt lại, không vui nhìn anh: “Anh đi vào làm gì?”

Suy nghĩ một chút, cô không muốn đôi co với anh, cô nói: “Cút ra ngoài!”

Long Tur Hạo hơi híp mắt lại, cánh tay duỗi ra, ôm cô vào lòng, ánh mắt lấp lánh nhìn cô, đôi môi mỏng hơi cong lên, trầm giọng nói: “Được, chúng ta cùng nhau cút nào! Cút lên giường cùng lẩn lộn nhé?”

“Anh... Lê Hiểu Mạn thẹn quá hóa giận, trợn mắt nhìn Long Tur Hạo:
“Sao anh lại khốn kiếp như vậy chứ? Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Một lần nữa, Long Tur Hạo lại dùng ưu thế của bản thân, áp cô lên tường, ánh mắt hẹp dài nhìn cô chăm chăm, đôi môi thì thăm bên tai cô, giọng nói trầm khàn, thản nhiên nói: “Muốn căn, hôn, sờ, ngủ với em! Còn muốn kết hôn với em nữa...”

“Anh... Lê Hiểu Mạn vừa tức vừa giận, khuôn mặt nhỏ nhắn vì những lời nói trắng trợn của anh mà ửng đỏ, ánh mắt đầy tức giận: “Long Tur Hạo, anh coi tôi là gì hả?”

Long Tur Hạo cong môi cười, đôi môi mỏng cắn vành tai trắng nõn của cô, phả hơi thở nóng bỏng, nói thẳng: “Làm ấp giường, hầu hạ, sinh con...”

“Anh là tên khốn! Lê Hiểu Mạn bị chọc tức, hai tròng mắt ửng đỏ, ánh mắt phun lửa nhìn anh. Cô đang định giơ tay cho anh một cái tát nhưng lại bị Long Tur Hạo nắm lấy cổ tay cực kỳ dễ dàng.

Chương 250: Nuông chiều, anh là nam thần (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt hẹp dài của anh hơi nheo lại, lấp lánh nhìn cô. Trong con người còn chứa ý cười, nói: “Những điều này đều không phải. Anh chỉ coi em là người quan trọng nhất cuộc đời này. Anh muốn kết hôn với em, muốn chăm sóc em cả đời, muốn em là vợ anh!”

Hơi thở nóng bỏng của anh lướt lơ bên tai khiến cả người Lê Hiểu Mạn run lên, ánh mắt tức giận liếc nhìn anh: “Tôi đã nói tôi không muốn gả cho anh, càng không có ý định tái giá, tôi không cần đàn ông!”

Long Tư Hạo hơi nhíu mày, ánh mắt lấp lánh nhìn cô, thản nhiên nói một câu mà khiến cô suýt nữa cắn đứt lưỡi: “Anh cũng không phải là đàn ông!”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn hơi nheo mắt lại, trợn mắt nhìn anh, khóe môi co giật: “Anh không phải là đàn ông thì là cái gì chứ?”

Long Tư Hạo hơi nhíu mày, ánh mắt đầy ý cười, cưng chiều nhìn cô, nhếch môi nói: “Anh là nam ~ thần!”

Sắc mặt anh cực kỳ thản nhiên, trên khuôn mặt đầy tự tin nhưng không hề khiến cho người khác cảm thấy anh có vẻ gì tự luyến.

Giống như danh hiệu này được dành riêng cho anh vậy.

“Anh... Khóe môi Lê Hiểu Mạn co quắp. Anh vô lại như vậy, khiến cô không thể nói lại được. Vì vậy, cô trợn mắt đuổi người đi: “Long Tur Hạo, anh thôi đi! Mời anh ra ngoài, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa. Càng không muốn bị anh lợi dụng!”

Long Tur Hạo hơi nhú mày, ánh mắt thâm trầm, sắc bén nhìn cô. Bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên để cô nhìn vào mắt anh: “Hiểu Hiểu, em thật sự nghĩ rằng anh đang lợi dụng em sao? Anh đã nói rồi, anh làm tất cả những điều này đều là vì chúng ta. Đúng là anh để Lạc Thụy âm thầm thu mua số cổ phiếu của tập đoàn Hoắc thị trong tay những người khác, còn để lấy cả số cổ phiếu trên tay em. Hoắc Vân Hy bị bắt đi cũng liên quan đến anh. Đúng là vì mục đích, anh không chừa thủ đoạn nào. Nhưng mục đích duy nhất của anh chính là để em và Hoắc Vân Hy ly dị. Hiểu Hiểu, chẳng lẽ em không hề nghi ngờ lý do tại sao Hoắc Vân Hy lại muốn ly dị với em sao?”

Nghe Long Tur Hạo nói vậy, ánh mắt Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh: “Anh có ý gì? Đột nhiên Hoắc Vân Hy ly hôn với tôi là có liên quan đến anh sao?”

Long Tur Hạo cúi đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, anh không ngại nói cho em biết. Anh đã thực hiện một cuộc giao dịch với ông nội, chỉ cần ông đồng ý để Hoắc Vân Hy và em ly hôn thì anh sẽ trả lại toàn bộ cổ phần cho cậu ta, cũng đầu tư vào tập đoàn Hoắc thị, giúp cậu ta giữ vững Hoắc thị. Hiểu Hiểu, anh làm tất cả những điều này đều là vì chúng ta!”

Nghe anh nói như vậy trong lòng Lê Hiểu Mạn lại hỗn loạn. Nếu thật sự đúng như lời anh nói, anh không phải đang lợi dụng cô. Vậy thì tại sao ông nội lại nói như vậy?

Dù sao anh cũng là con cháu Hoắc gia, là cháu ruột của ông nội, ông

nội cũng không nên nói xấu cho anh mới đúng?

Nhưng lời ông nội và Long Tur Hạo, thì cô nên tin ai đây?

Cho dù ông nội nói thật hay giả, cô cũng không muốn tiếp tục với Long Tur Hạo nữa. Hoắc Vân Hy nói đúng một câu, hai người họ không phù hợp.

Bây giờ, cô cũng là người phụ nữ đã có một đời chồng. Mà anh là tổng giám đốc TE, vẫn còn độc thân, cô không hề xứng với anh.

Hơn nữa, cô vẫn luôn cảm thấy thân phận của anh không chỉ đơn giản là cháu trai trưởng của Hoắc gia, tổng giám đốc của TE. Anh quá phức tạp, cô không thể hiểu rõ anh.

Cho nên, bọn họ không phù hợp. Vất vả lắm cô mới có thể ly hôn với Hoắc Vân Hy. Cô chỉ muốn đóng chặt trái tim mình không muốn yêu anh nữa.

Cô sợ lại bị tổn thương lần nữa. Nếu như vậy, cô không thể nào chịu nổi.

Cô ngược mắt nhìn anh, ánh mắt càng phức tạp, giọng nói cực kỳ nghiêm túc: “Long Tur Hạo, tôi mặc kệ anh có phải đang lợi dụng tôi hay không. Nhưng bây giờ không còn quan trọng nữa. Anh cứu tôi, tôi cũng đã trả xong. Tôi cầu xin anh cách xa tôi một chút có được không? Xin anh đừng trêu chọc tôi, tôi thật sự không muốn có dính dáng gì đến anh cả!”

Long Tur Hạo nhíu chặt chân mày, ánh mắt có chút đau đớn, thâm tình nhìn cô, môi mỏng mím lại: “Hiểu Hiểu, nếu như anh có thể vứt bỏ em dễ dàng như vậy thì anh cũng không muốn yêu em, cưới em! Cả đời này, hai chúng ta nhất định phải dính dáng đến nhau. Hơn

nữa, quan hệ giữa chúng ta vĩnh viễn sẽ không thay đổi!”

Dứt lời, anh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô đi ra ngoài.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn giữ chặt tay nắm cửa, cả người dính sát vào khung cửa, nheo mắt lại: “Long Tư Hạo, anh có thể đừng cố chấp như vậy được hay không? Anh buông tôi ra, tôi không muốn đi với anh!”

Chương 251: Vô tình gặp mặt, mừng rỡ, ngạc nhiên rồi khiếp sợ! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo nhíu mày nhìn tư thế có chút bất nhã của cô, ánh mắt hẹp dài hơi nheo lại, nghiêng người đến gần cô, giọng nói trầm thấp đầy từ tính: “Anh cố chấp như vậy đó. Ai bảo em không chọn đường khác mà đi mà nào đúng lòng anh, em đã lấp trọn trái tim anh. Còn cướp đi lần đầu tiên quý báu rồi cả lần thứ hai, lần thứ ba nữa...Em nói thử xem, sao anh có thể bỏ qua cho em được? Hiểu Hiểu, anh cho phép em đi vào thế giới của anh nhưng tuyệt đối không cho phép em rời khỏi nó. Cả đời này, em chỉ có thể sống trong phạm vi kiểm soát của anh mà thôi!”

Lời tỏ tình đầy bá đạo này của anh khiến Lê Hiểu Mạn có chút run sợ. Nếu nói trong lòng không có chút xúc động thì đó là giả.

Cả chân và tay cô vẫn dính sát trên cửa, trợn mắt nhìn anh: “Long Tư Hạo, tôi cũng không phải thiếu nữ 17, 18 tuổi mới biết yêu lần đầu. Anh đừng nói những lời này nữa, tôi sẽ không theo anh đâu!”

Nghe vậy, Long Tư Hạo buông cánh tay mảnh khảnh của cô, ánh mắt hơi nheo lại, có chút hài hước nhìn cô, cong môi cười: “Anh thay đổi ý định rồi, anh không định để em đi cùng anh nữa!”

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh. Vừa rồi còn nói tuyệt đối sẽ không từ bỏ vậy mà nhanh như thế đã thay đổi quyết định rồi.

Đàn ông đúng là không thể tin được.

Thà tin trên thế giới này có quỷ cũng không nên tin miệng lưỡi đàn ông.

Cô rõ ràng hi vọng anh rời đi nhưng khi anh nói thay đổi quyết định, trong lòng cô lại có chút thất vọng, khổ sở. Chẳng lẽ cô cũng mắc căn bệnh chung của phụ nữ, nói một đặng nghĩ một nẻo sao?

Long Tư Hạo thấy cô hơi nhú mày, ánh mắt còn có chút mất mát. Trong con ngươi anh có chút ý cười.

Anh đột nhiên nghiêng người, bế cô lên.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn trừng lớn hai mắt, giật mình nhìn anh: “Anh...anh định làm gì?”

Long Tư Hạo hơi liếc mắt, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, khẽ nụ cười mê hoặc, giọng nói trầm thấp, dịu dàng: “Anh không muốn để em đi cùng anh nữa mà quyết định bế em! Hừm?”

Dứt lời, anh đóng cửa phòng căn hộ của Lâm Mịch Mịch lại, ôm Lê Hiểu Mạn rời đi.

Mà Lê Hiểu Mạn chính vì những lời này của anh, sửng sốt một chút mới hiểu được, cô bị anh trêu chọc.

Hơn nữa, không chỉ có anh trêu đùa cô mà còn cả Lâm Mịch Mịch. Nhất định hai người họ đã thông đồng với nhau. Lâm Mịch Mịch nói có việc cần ra ngoài kết quả là một đi không trở lại.

Rời khỏi căn hộ của Lâm Mịch Mịch, Lê Hiểu Mạn bị Long Tư Hạo

nhét vào trong xe, không để cô có cơ hội chạy thoát, anh đã chốt cửa kính và cửa xe lại.

Nếu như Lê Hiếu Mạn muốn xuống chỉ còn cách đập vỡ cửa kính.

Cô liếc mắt nhìn người đàn ông tuấn mĩ, đôi mắt trong suốt hơi nheo lại: “Long Tur Hạo, anh có thể đừng bá đạo như vậy được không hả? Tôi muốn xuống xe, tôi không muốn nhìn thấy anh!”

Long Tur Hạo nhíu mày liếc nhìn cô, ánh mắt đầy dịu dàng và cứng chiều, cong môi cười: “Phụ nữ là chúa nói một đằng nghĩ một nẻo, thật sự không muốn gặp lại anh hay không? Hiếu Hiếu, có lẽ em chưa yêu anh nhưng anh có thể chắc chắn một điều, ít nhất em rất quan tâm đến anh!”

Thấy anh tự tin như vậy, Lê Hiếu Mạn giống như mèo bị đập trúng đuôi, cô thẹn quá hóa giận trợn mắt nhìn anh: “Long Tur Hạo, anh bớt tự tin đi! Tôi mới không thèm quan tâm đến anh, một chút cũng không!”

Ánh mắt Long Tur Hạo lạnh nhạt liếc nhìn vẻ mặt thẹn quá hóa giận của cô. Đôi môi mỏng nở nụ cười: “Đúng đúng, em chẳng hề quan tâm tí nào. Là anh quan tâm, là anh tự mình đa tình đi yêu một người phụ nữ nói một đằng nghĩ một nẻo. Đúng là đáng đời không được nghe lời ngọt!”

Dứt lời, anh nghiêng người tới gần. Lê Hiếu Mạn nín thở nhưng vẫn cảm nhận được hơi thở mát lạnh chỉ thuộc riêng về anh. Khi thấy khuôn mặt tuấn mĩ dần áp sát, theo bản năng, cô nhắm tịt hai mắt lại.

Cô nghĩ anh định hôn cô nhưng chỉ nghe ‘Cạch’ một tiếng. Long Tur Hạo thắt dây an toàn cho cô rồi ngồi về vị trí, chuyên tâm lái xe.

Lê Hiếu Mạn cảm thấy cô nghĩ quá nhiều, khóe môi hơi co rút, chỉ cảm thấy thẹn không thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hơi nóng lên.

Cô nheo mắt lại, trợn mắt nhìn anh, cố gắng áp chết lửa giận trong lòng: “Anh định đưa tôi đi đâu?”

Long Tư Hạo thản nhiên liếc nhìn cô một cái, dịu giọng nói: “Cứ đi rồi em sẽ biết!”

— —

Sau khi xuống xe, Lê Hiếu Mạn mới biết Long Tư Hạo dẫn cô đến ‘Ngự Yến lâu’.

Ở thành phố K, nhà hàng đẳng cấp tám sao phục vụ đồ ăn Trung Tây, khó đặt bàn nhất chính là nơi này. Đồ ăn ở đây có thể ngang ngửa với ngự thiện trong hoàng cung, người có thể tới đây đều là nhân vật có tiếng tăm.

Lê Hiếu Mạn kinh ngạc ngược mắt nhìn anh: “Anh đi mua đồ ăn?”

lth để tay lên eo nhỏ của cô, ánh mắt đầy thâm ý liếc nhìn, môi mỏng hơi nhếch lên: “Đi vào trước đã!”

Lê Hiếu Mạn dùng sức tách bàn tay của Long Tư Hạo ra, ánh mắt sắc bén liếc nhìn anh: “Long Tư Hạo, tôi cũng không nói muốn ăn cơm với anh, thả tôi ra!”

Bàn tay Long Tư Hạo lại như kim sắt giữ thật chặt eo cô, không cho cô cơ hội đây ra, nhẹ nhàng cúi đầu hôn môi cô, cười một tiếng: “Anh cũng đâu nói chúng ta đến đây ăn cơm?”

Nhân viên phục vụ đứng hai bên thấy Long Tư Hạo đi vào, lễ phép cúi người: “Long tổng...”

Ngay sau đó, vội vàng kéo cửa cho hai người họ.

Chương 252: Vô tình gặp mặt, mừng rỡ, ngạc nhiên rồi khiếp sợ! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo ôm chặt cả người Lê Hiểu Mạn đi vào, quản lý nhà hàng đã tiến lên đón chào, vẫn cực kỳ lễ phép: “Long tổng, phòng VIP anh muốn đã được chuẩn bị xong!”

Đây là lần đầu tiên Lê Hiểu Mạn vào Ngự Yến lâu, chăm chú quan sát. Nơi này nguy nga lộng lẫy giống hoàng cung, kiến trúc là sự giao thoa giữa Trung Quốc xưa và châu Âu cổ. Tầng một có năm sáu phòng nhỏ. Mỗi căn phòng đều có bức bình phong bằng vải đỏ che kín. Bức bình phong này được làm bằng gỗ màu đỏ son, còn được trạm trổ rồng và phượng hoàng cực kỳ tinh xảo.

Qua lớp sa bình màu đỏ kia, có thể nhìn thấy trong mỗi phòng đều có đèn thủy tinh màu vàng khiến cho cả căn phòng rực rỡ hơn. Bàn ăn bằng gỗ hình tròn đều được khắc đầu rồng cực kỳ tinh xảo.

Không chỉ như vậy, chỗ ngồi cực kỳ xa hoa. Ở giữa có khắc hình hoa hồng, trên đỉnh là có trạm khắc hình rồng. Vừa nhìn qua có cảm giác giống như long ỷ của hoàng đế.

Hơn nữa, trong mỗi phòng còn có ghế sofa màu đỏ mận.

Khó trách Ngự Yến lâu nổi tiếng ở thành phố K như vậy. Quả nhiên là danh bất hư truyền, ăn cơm ở đây không chỉ thưởng thức món ăn

ngon ngang ngửa với ngự thiện phòng trong cung mà quan trọng hơn tất cả có cảm giác được hưởng thụ yến tiệc ở đây.

Lê Hiểu Mạn thấy nhân viên và quản lý đều cực kỳ lễ phép khi nhìn thấy Long Tư Hạo, nhíu mày nhìn anh: “Anh thường xuyên tới đây?”

Long Tư Hạo nhìn cô đầy thâm ý, thì thầm bên tai cô: “Lên tầng trước đã, anh có bất ngờ cho em!”

Dứt lời, anh giữ chặt eo nhỏ của cô, cùng cô lên tầng. Sau lưng họ, có hai nhân viên phục vụ cũng đi lên cùng.

Điều Lê Hiểu Mạn không ngờ được, lúc cô và Long Tư Hạo vừa đi lên hành lang tầng hai đã thấy Hạ Lâm và Hoắc Vân Hy cũng đi từ trong phòng VIP đi ra.

Bởi vì hai người vừa ra ngoài cho nên cửa phòng vẫn mở, có thể nhìn rõ ràng người trong đó.

Điều cô không thể tưởng tượng được là, cô còn thấy cả Lý Tuyết Hà, bà cô Hạ Thanh Vinh, cùng mẹ của Hạ Lâm: bà Lưu Như Hoa.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn qua mấy người trong phòng VIP, ngược nhìn sang Long Tư Hạo, nhếch môi cười nhạt: “Đây chính là ngạc nhiên mà anh chuẩn bị cho tôi hả?”

Ánh mắt hẹp dài của Long Tư Hạo hơi híp lại, thoáng qua chút kinh ngạc, anh cũng không biết mấy người Hoắc Vân Hy lại có mặt ở Ngự Yến lâu như vậy. Nhưng mà đây không phải điều ngạc nhiên anh định chuẩn bị cho cô.

Bàn tay anh giữ chặt eo nhỏ của Lê Hiểu Mạn, ánh mắt cực kỳ dịu dàng, môi mím nhếch lên: “Hiểu Hiểu, đây không phải là điều ngạc

nhiên anh chuẩn bị cho em. Cái này chỉ có thể gọi là ngoài ý muốn mà thôi. Chúng ta đi nào!”

Dứt lời, Long Tư Hạo đang định đưa Lê Hiếu Mạn đi về phía trước thì Hoắc Vân Hy vẫn đang kinh ngạc khi nhìn thấy Lê Hiếu Mạn thì vội vàng ngăn cản hai người.

Hai mắt nah ta nhìn chằm chằm bàn tay đang đặt bên hông của Lê Hiếu Mạn, ánh mắt sắc bén, tức giận, xụ mặt xuống. Anh ta không ngờ Lê Hiếu Mạn vừa ly dị với anh ta đã không chút cố kỵ mà ở bên cạnh Long Tư Hạo.

Hạ Lâm thấy Lê Hiếu Mạn và Long Tư Hạo ở bên cạnh nhau, thì cảm thấy kinh ngạc, ánh mắt nhìn Lê Hiếu Mạn cực kỳ khinh bỉ, giọng nói châm chọc: “Chị, tốc độ này của chị cũng quá nhanh rồi. Vừa mới ly hôn với Vân Hy, mà đã cấu kết với...”

Hạ Lâm còn chưa nói xong, một tiếng rống lớn vang lên.

“Lâm Lâm —!”

Ngay sau đó, Hạ Thanh Vinh mặc âu phục màu xám tro trong phòng, tóc chải gọn gàng, vẻ mặt đầy tàn khốc đi ra.

Ánh mắt ông nhìn Hạ Lâm cực kỳ nghiêm khắc nhưng khi nhìn về Lê Hiếu Mạn, sắc mặt dịu dàng hơn rất nhiều, trong mắt có chút hổ thẹn: “Mạn Mạn, lời của Lâm Lâm con đừng để trong lòng. Nếu tới đây rồi thì vào ăn chung đi!”

Lê Hiếu Mạn ngược mắt nhìn Hạ Thanh Vinh, ánh mắt lạnh lùng thêm vài phần: “Không cần, không phải là người một nhà thì cần gì ngồi chung với nhau chứ?”

Thấy thái độ lạnh lùng của Lê Hiểu Mạn, chân mày Hạ Thanh Vinh càng nhíu chặt, trong mắt càng áy náy: “Mạn Mạn, con...Ba là ba con, sao chúng ta không phải là người một nhà chứ?”

Lúc này mẹ của Hạ Lâm là Lưu Như Hoa cũng đi ra.

Bà ta búi tóc cao, dáng vẻ vênh vác, hống hách, ánh mắt khinh thường nhìn Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo, rồi nhìn sang Hạ Thanh Vinh, giọng nói có chút không vui: “Nó đã không coi ông là ba thì ông cần gì phải coi nó làm con gái chứ? Nó cũng chẳng khác gì loại người như Lê Tố Phương...”

Nghe thấy vậy, sắc mặt Hứa Thừa Phong trầm xuống, rống to: “Lưu Như Hoa, bà câm miệng!”

Hạ Lâm thấy Hạ Thanh Vinh ở ngay trước mặt nhiều người như vậy mà dạy dỗ mẹ cô ta. Ánh mắt cô ta đầy hận ý nhìn Lê Hiểu Mạn, rồi liếc nhìn Hạ Thanh Vinh, không vui nói: “Ba, sao ba lại có thể vì cái đồ khốn nạn này mà mắng mẹ con trước mặt nhiều người như vậy?”

“Bốp!”

Hạ Lâm vừa dứt lời thì trên mặt đã bị cho một bạt tai. Mà người ra tay không ai khác chính là Hạ Thanh Vinh.

Chương 253: Ăn cơm, không khí quỷ dị (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn Hạ Thanh Vinh, hoàn toàn không ngờ Hạ Thanh Vinh lại đánh Hạ Lâm?

Không ngừng là cô kinh ngạc, Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà cũng là một trận kinh ngạc, hai người đều nhìn thấy Hạ Thanh Vinh, có chút sờ không rõ trạng huống.

Long Tư Hạo hơi híp mắt, ánh nhìn thâm trầm, gương mặt tuấn mỹ đăm đăm, không có phản ứng gì lớn.

Hạ Lâm bị Hạ Thanh Vinh tát mặt nghiêng về một bên, tay cô ôm nửa bên mặt bị đánh đến bỏng rát, hai mắt ầng nước, kinh ngạc không dám tin nhìn Hạ Thanh Vinh, ầm ức nói: “Ba, ba... ba đánh con? Vì sao?”

Cô kéo Hoắc Vân Hy ra khỏi phòng vì có chuyện muốn hỏi riêng anh ấy, trong phòng có ba mẹ cô, còn cả Lý Tuyết Hà ở đó, cô không tiện hỏi, không ngờ đúng lúc gặp Lê Hiểu Mạn.

Hạ Thanh Vinh sắc mặt bình tĩnh như cũ, ánh mắt nghiêm khắc nhìn cô: “Mặc kệ thế nào, Mạn Mạn là chị con, sao con dám mắng nó?”

“Hạ Thanh Vinh— —!” Lưu Như Hoa không để ý hình tượng quý phu nhân của mình, tức giận hét lên một tiếng, ánh mắt phẫn nộ trừng Hạ Thanh Vinh: “Ông điên rồi à? Ông vì một đứa con hoang mà đánh

Lâm Lâm?”

Bà vừa nói xong, giọng nói trầm thấp lạnh lùng của Long Tư Hạo vang lên: “Hạ phu nhân, xin bà chú ý từ ngữ của mình, đừng lộ ra sự thiếu lịch sự của mình, đây là nhà hàng sa hoa, không phải KTV, quán bar, đừng dùng cái giọng chợ búa đó nói chuyện, hơn nữa, hai chữ “con hoang” hình như không thích hợp từ miệng người có giáo dưỡng tốt như bà nói ra, dù sao lời này cũng sẽ tổn hại hình tượng của Hạ phu nhân nên có đấy.”

Lúc anh nói câu này, ánh mắt hẹp dài mang theo ý cười thản nhiên, nhưng ý cười không tới mắt, ẩn ẩn phản xạ lạnh lùng khiếp người.

Mà lời anh nói không thể nghi ngờ là đang nói Lưu Như Hoa không tố chất, không để ý đến hình tượng quý phu nhân mà hét to, Lưu Như Hoa đương nhiên nghe ra.

Bà tức đến sắc mặt lúc xanh lúc trắng, móng tay sơn đỏ dùng sức bấm vào lòng bàn tay, không dám nói to nữa, áp chế cơn giận trong lòng, giống như một con công kiêu ngạo, ưỡn ngực nhìn Long Tư Hạo: “Cậu là ai? Cậu có tư cách gì nói tôi?”

Bởi vì Long Tư Hạo sau khi trở lại thành phố K luôn rất bận rộn, hiếm khi lộ diện, ngay cả giới truyền thông thành phố K nếu không có sự cho phép của anh cũng chẳng ai dám viết bài về anh, bởi vậy, Lưu Như Hoa cũng không biết anh là ai.

Nhưng bà không biết, Hạ Thanh Vinh là người trên thương trường, đương nhiên biết Long Tư Hạo.

Ông trầm mặt nhìn Lưu Như Hoa: “Bà nói ít hai câu đi được không, Long tổng nói đúng đấy, bà hét to như thế con ra dáng gì nữa?”

Lưu Như Hoa sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt tức giận nhìn ông ta: “Hạ Thanh Vinh, hôm nay ông bị làm sao thế? Toàn giúp người ngoài.”

“Mạn Mạn không phải người ngoài, nó là con gái Hạ Thanh Vinh tôi.”

Hạ Thanh Vinh mới vừa nói xong câu đó, trong góc hành lang đúng lúc có ba người đi tới, nghe thấy lời ông nói đều ngớ người, nhất là người phụ nữ đi trước, vì lời ông nói mà hai mắt không dám tin nhìn ông.

Mà người phụ nữ này là mẹ Lê Hiếu Mạn - Lê Tố Phương.

“Tố Phương... Bà... Bà...” Sau khi Hạ Thanh Vinh ly hôn với Lê Tố Phương, đã rất lâu không đối mặt nhìn bà thế này.

Giờ phút này ông nhìn bà kinh ngạc, còn có hối hận ẩn giấu trong mắt.

Ông đã sớm hối hận vì đã sáng khoái ly hôn với bà, quyết định kết hôn với Lưu Như Hoa.

Lê Tố Phương nhìn thấy ông, cũng kinh ngạc không thôi, nhưng rất nhanh bà đã quay mặt đi, thần sắc đau thương, trong mắt dâng lên chút bi thống.

Lê Hiếu Mạn cũng kinh ngạc nhìn ba người trước: “Mẹ, cậu, anh Văn Bác, sao mọi người lại ở đây?”

Cậu của cô đã được thả ra, anh Văn Bác trong miệng cô đúng là đứa con duy nhất của cậu mình Lê Chấn Hoa - Lê Văn Bác.

Anh ta lớn hơn Lê Hiếu Mạn ba tuổi, cao khoảng mét tám, thân hình cao to, hơi gầy, ngũ quan tuấn tú, ánh mắt lộ ra anh khí, hai tròng

mắt ẩn ẩn một tia u buồn, làn da màu mặch, mặc sơ mi trắng, âu phục lam càng tôn lên dáng người anh ấy.

Khí chất nội liễm, trong u buồn lại có thông dong.

Lúc này anh ta đang kinh ngạc nhìn Lê Hiếu Mạn, u buồn trong mắt được sắc mặt vui mừng thay thế.

Long Tư Hạo thấy Lê Văn Bác vẫn nhìn Lê Hiếu Mạn, đôi mắt hẹp dài nheo lại, ánh mắt lợi hại nhìn anh ta, vẫn cảm thấy ánh mắt anh ta không giống một người anh trai đối với em gái.

Lúc này, Lê Chấn Hoa tươi cười nhìn Long Tư Hạo và Lê Hiếu Mạn: “Mạn Mạn, là Long tổng bảo bọn anh ở đây chờ em, cái kia, cậu của em sống hơn nửa kiếp người mà còn chưa từng vào nơi nào cao cấp như vậy, cho nên đi dạo, không ngờ đúng lúc gặp gỡ cô và Long tổng.”

Lập tức anh ta lại tươi cười nhìn về phía Long Tư Hạo: “Long tổng, không phải cậu nói có chuyện muốn bàn với tôi sao? Cậu và Mạn Mạn đến đây, chúng ta đi vào trước.”

Lý Tuyết Hà vẫn không lên tiếng, thấy Lê Chấn Hoa tất cung tất kính với Long Tư Hạo, cô dùng ánh mắt khinh thường hèn mọn nhìn anh, sau đó thấy Hoắc Vân Hy hơi khó chịu nhìn Lê Hiếu Mạn: “Vân Hy, cũng may con ly hôn rồi, thoát khỏi vợ ~ cũ và thân thích của cô ta, con nhìn bọn họ như vậy kìa, thấy sang bắt quàng làm họ, cứ như cả đời chưa nhìn thấy tiền bao giờ.”

Bà cố ý nhấn mạnh hai chữ “vợ cũ”, để tất cả mọi người ở đây nghe rõ.

Chương 254: Ăn cơm, không khí quý dị (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy vì hai chữ “vợ cũ” này, cực kỳ bất mãn, ánh mắt cậu ta sắc bén nhìn mẹ mình, thấp giọng nói: “Mẹ, mẹ bớt nói đi.”

Lê Chấn Hoa nghe Lý Tuyết Hà nói vậy, nụ cười trên mặt có chút cứng nhắc, chỉ cảm thấy vô cùng dọa người.

Lê Tố Phương vì nghe thấy lời Lý Tuyết Hà nói, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Lê Hiếu Mạn: “Mạn Mạn, hai người ly hôn từ bao giờ thế?”

“Mẹ...” Lê Hiếu Mạn đến gần Lê Tố Phương, nhíu mày, cười nhìn bà: “Lát nữa con kể rõ với mẹ sau.”

Lê Chấn Hoa nhìn thấy Lê Hiếu Mạn cười cũng cười: “Được được! Lát nữa nói, Mạn Mạn, Long tổng hẹn chúng ta tới đây, nói có việc bàn với chúng ta, chúng ta đến phòng Long tổng đặt trước đi.”

Hạ Thanh Vinh vừa nghe Lê Chấn Hoa nói muốn đến phòng Long Tư Hạo đặt trước, sắc mặt ông phức tạp nhìn Lê Tố Phương, lại nhìn về phía Lê Hiếu Mạn: “Mạn Mạn, khó khăn lắm mới được gặp nhau, hay là đi cùng?”

“Không...”

Lê Hiếu Mạn đang muốn nói không, Long Tư Hạo đã bước tới, ôm eo cô, ánh mắt thâm trầm nhìn Hạ Thanh Vinh, khuôn mặt tuấn mỹ vẫn

giữ nụ cười tao nhã, đáp: “Được thôi.”

Nghe Long Tư Hạo đồng ý, Lê Hiếu Mạn nâng mắt trừng anh, dùng ánh mắt hỏi anh, anh không uống lộn thuốc đó chứ?

Bọn họ sao có thể ngồi chung ăn cơm được?

Cô là vợ cũ của Hoắc Vân Hy, vị hôn thê của anh là Hạ Lâm cũng ở đây, mà mẹ cô là vợ cũ của Hạ Thanh Vinh, bà xã của ông là Lưu Như Hoa cũng có mặt.

Mấy người bọn họ ngồi ăn cơm chung, ai có thể ăn nổi?

Long Tư Hạo thản nhiên hạ mắt, ánh mắt thâm tình nhìn cô, nói nhỏ chỉ mình cô nghe được: “Đừng nói anh uống nhầm thuốc, anh có lý do riêng.”

Lê Hiếu Mạn ngẩn ra, vậy mà anh biết cô muốn nói gì, cái này có thể coi là tâm linh tương thông không?

Hạ Lâm, Lưu Như Hoa, Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà, Lê Tố Phương, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, và Hạ Thanh Vinh đều không ngờ Long Tư Hạo lại đồng ý.

Hạ Thanh Vinh phản ứng lại, sắc mặt ôn hòa nhìn Long Tư Hạo, cười nói: “Long tổng, mời.”

Long Tư Hạo thản nhiên nhướn mày nhìn Hạ Thanh Vinh, khí chất cao nhã cười: “Bác Hạ, không cần khách khí như vậy, gọi con Tư Hạo là được.”

Dứt lời, anh ôm Lê Hiếu Mạn dẫn đầu đến phòng tên là “Thiên Hi Các” Hạ Thanh Vinh đặt trước.

Hoắc Vân Hy thấy Long Tư Hạo ôm Lê Hiểu Mạn, bàn tay xiết chặt.

Cậu căng cứng gương mặt, thần sắc khó coi cũng vào theo.

Hạ Lâm thấy anh vào phòng, vốn không định vào, nhưng nghĩ lại, cô có thể nhân cơ hội này chọc tức Lê Hiểu Mạn nên cũng đi vào.

Mẹ cô Lưu Như Hoa cũng có ý nghĩ giống cô, chỉnh lại dáng vẻ ngạo mạn vừa rồi, thân thiết ung dung tiếng lên chủ động ôm tay trái Lê Tố Phương, cười vô cùng hữu hảo: “Chị Tố Phương, Thanh Vinh nói rất đúng, mọi người khó lắm mới gặp được nhau, chúng ta cũng mấy năm rồi chưa gặp, ngồi ăn cùng nhau đi.”

“Không cần.”

Lê Tố Phương muốn từ chối, Lưu Như Hoa lại kéo bà vào phòng.

Lý Tuyết Hà thấy thế, đang tạo dáng xinh đẹp cũng đi theo vào phòng.

Hạ Thanh Vinh thấy mọi người đều vào, còn lại Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác, ông cười nói: “Văn Bác đã lớn vậy rồi! Chấn Hoa, hai đứa cũng vào đi!”

Cuối cùng, Lê Văn Bác vốn định đi cũng bị Hạ Thanh Vinh kéo vào phòng.

...

Trong phòng, Lê Hiểu Mạn tự nhiên ngồi cạnh Long Tư Hạo, bên cạnh cô là Lê Văn Bác, sau đó theo thứ tự là Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà, Hạ Lâm, Lưu Như Hoa, Hạ Thanh Vinh, Lê Chấn Hoa, Lê Tố

Phương.

Mười người vừa đủ một bàn, nhưng ngoài Long Tur Hạo vẻ mặt vô cùng thân nhiên ra, những người khác đều mang tâm sự.

Chiến hỏa vô hình lan tràn, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ chiến tranh.

Những người khác đều không có tâm trí đâu gọi món, tuy nơi này lớn tuổi nhất chính là Hạ Thanh Vinh, nhưng ông có chút tán thưởng với Long Tur Hạo tuổi trẻ đầy hứa hẹn này, để anh gọi món.

Mà Long Tur Hạo cũng không từ chối, gọi đồ ăn lên, mỗi lần anh đọc tên món ăn đều trưng cầu ý kiến của Lê Hiểu Mạn bên cạnh, thậm chí sau khi nghe tên món không biết là món gì từ trong miệng cô còn giải thích qua cho cô về cách làm món ăn đó.

Cảnh này dừng trong mắt những người khác, là thẳng góc cũng nhìn ra được chút manh mối.

Lê Văn Bác ngồi bên cạnh Lê Hiểu Mạn nhìn cô và Long Tur Hạo, sắc mặt hiện lên chút mất mát.

Mà Hoắc Vân Hy vẫn xiết tay đến rung lên, sắc mặt xanh mét, đôi mắt gắt gao trừng Lê Hiểu Mạn, thiếu chút nữa trừng lòi mắt.

Cậu ta không kiên nhẫn nói một câu: “Xong chưa vậy? Gọi món ăn thôi mà dong dài thế?”

Đôi mắt hẹp dài của Long Tur Hạo híp lại, ánh mắt lạnh nhạt quét qua cậu ta một cái, không nhanh không chậm nói: “Đối với cậu là dong dài, nếu cậu có chút kiên nhẫn cũng không đến mức ly hôn, đàn ông nếu đối với người phụ nữ mình âu yếm không đủ cẩn thận săn sóc,

sao giữ được lòng cô ấy? Đúng không, Hiểu Hiểu?”

Dứt lời, mắt anh nhìn qua Lê Hiểu Mạn, ánh mắt nhu hòa sủng nịch, đưa tay ôn nhu thay cô vén lọn tóc đang che mắt một bên mặt ra sau tai, hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ hơi phiểm hồng của cô.

Lời anh vừa nói không thể nghi ngờ là đang nói với mọi người, Lê Hiểu Mạn là người phụ nữ anh âu yếm.

Chương 255: Đính hôn, nhẫn không thể.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn không ngờ anh lại nói thế trước mặt nhiều người như vậy, cô ngơ ngác nhìn anh, trong lòng có chút rung động, như có dòng nước ấm rót vào đan điền của mình.

Hoắc Vân Hy nghe thấy Long Tur Hạo nói, lại buồn bực không thôi, nhưng cũng không dám phát tác.

Dù sao, đúng thật do cậu ta không đủ sẵn sóc cẩn thận, hết lần này đến lần kia tổn thương trái tim cô, mới để cô bị Long Tur Hạo có thời cơ xen vào.

Nói đến cùng, là cậu ta tự mình đẩy cô rời đi.

Giờ họ đã ly hôn, cậu ta giờ ngoài biết hối hận thống khổ còn làm được gì nữa?

Cậu ta muốn theo đuổi lại cô, nhưng cậu còn cơ hội này sao?

Hạ Lâm ngồi ở bên cạnh thấy cậu ta bi thương thống khổ, cô tràn ngập hận ý nhìn Lê Hiểu Mạn, âm thầm xiết chặt hai tay, trong mắt hiện lên ngoan độc, cô sẽ không bỏ qua Lê Hiểu Mạn.

Khóe môi cong lên một mạt cười lạnh, cô nhú mày, lập tức “A” kêu lên một tiếng, trong phòng tạm thời không ai nói chuyện nữa, cô đột nhiên phát ra tiếng, ở đây nhân đương nhiên đều nghe được, đều

nhìn về phía cô.

Lưu Như Hoa ngồi bên cạnh cô về mặt quan tâm thấy cô hỏi: “Lâm Lâm, làm sao vậy?”

Lý Tuyết Hà cũng không rõ không nên nhìn cô: “Đúng vậy! Lâm Lâm, làm sao vậy?”

Hạ Lâm nâng mắt nhìn mẹ mình Lưu Như Hoa, đưa tay vuốt ve cái bụng bằng phẳng, sau đó về mặt thẹn thùng nhìn về phía Lý Tuyết Hà: “Mẹ, cháu trai tương lai của mẹ đá con?”

Cô như không cố ý muốn cho Lê Hiếu Mạn nghe thấy lời cô nói, tiếng “Mẹ” kia cô gọi cực kỳ lớn.

Hoắc Vân Hy ngồi bên cạnh nghe cô nhắc tới “cháu trai tương lai”, anh nhăn nhó, ánh mắt sắc bén nhìn Hạ Lâm, sắc mặt áy náy nhìn về phía Lê Hiếu Mạn.

Mà Lê Hiếu Mạn dường như không để tâm đến lời Hạ Lâm nói, khuôn mặt thanh lệ đăm đạc, không có chút mất hứng.

Giờ phút này cô thấy như ngồi trên chông, cô âm thầm quét một vòng qua những người đang ngồi, khóe môi co quắp, quan hệ giữa một bàn này.

Cô vẫn cảm thấy có chiến hỏa vô hình lan ra, đây không phải ăn cơm, rõ ràng là đang chiến tranh không khói thuốc súng.

Long Tư Hạo hơi híp mắt, ánh mắt nhu hòa nhìn Lê Hiếu Mạn như đang ngồi bàn chông kia, lập tức ánh mắt lạnh nhạt lợi hại quét qua Hạ Lâm, thanh âm trầm thấp mát lạnh, nghe không ra cảm xúc gì: “Xem ra cô không phải mang thai song sinh.”

Hạ Lâm vừa nghe lời này, bàn tay đặt trên bụng hơi xiết lại, trong mắt hơi hốt hoảng, ngẩng đầu không rõ nhìn Long Tur Hạo: “Anh... Anh cũng không phải bác sĩ, sao biết rõ như vậy?”

Những người khác ở đây cũng vì lời Long Tur Hạo vừa mới nói mà nhìn về phía anh.

Nhận lấy ánh mắt mọi người nhìn qua, Long Tur Hạo nhướn mày, đôi mắt hẹp dài u hơi nheo lại, môi mỏng mang theo nụ cười nhẹ khiến người ta đoán không ra, thanh âm trầm thấp: “Tôi không phải bác sĩ nhưng biết chút thường thức, nếu mang thai song sinh sớm nhất là hai tháng sẽ lộ rõ, hơn nữa Hạ tiểu thư mang thai cũng nhiều hơn bốn tháng rồi? Bụng vẫn không có động tình gì cho nên khả năng mang thai song sinh rất nhỏ.”

Anh nói ra xong sắc mặt Hạ Lâm lập tức trắng bệch, bàn tay đặt trên bụng hơi xiết chặt, trong bàn tay toát mồ hôi, trong mắt hơi thêm chút hoảng hốt, biểu tình cũng có vẻ cực kỳ mất tự nhiên.

Cô ta không ngờ Long Tur Hạo lại biết cô mang thai tháng, thật ra anh biết những cái này làm gì, trực giác nói cho cô, anh chính là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm.

Giờ phút này trong lòng cô sợ hãi chưa từng thấy, thậm chí cô không dám ngẩng đầu nhìn những người khác có phản ứng gì, nhất là không dám nhìn Hoắc Vân Hy.

Mà Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà, Hạ Thanh Vinh, Lưu Như Hoa cũng đều bởi vì lời Long Tur Hạo nói nhìn về phía vùng bụng bằng phẳng của cô.

Lý Tuyết Hà nhìn chăm chăm Hạ Lâm một hồi lâu, nghi hoặc nói:

“Lâm Lâm, lúc mẹ mang thai Vân Hy đến tháng này đã rõ rồi, bụng con có nhỏ quá không?”

Hoắc Vân Hy cũng nheo lại hai tròng mắt, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm bụng cô, hận không thể trụng ra một cái lỗ.

Hơn một tháng trước, cô vốn tỉ lệ mang thai rất thấp lại nói cô mang thai con của cậu ta gần ba tháng, lúc ấy cậu không dám tin, nhìn báo cáo kiểm tra thai nhi của cô mới tin tưởng.

Nhưng sau khi mang thai tới giờ cô ở chuyện đó cũng chưa từng tiết chế, mà cậu ta cũng hoàn toàn xem nhẹ, giờ ngẫm lại cô mang thai có chút khả nghi.

Cô một chút cũng không giống một người đang mang thai.

Nhất là Hạ Lâm hôm nay bên trong mặc một chiếc váy màu vàng bó sát người, bụng bằng phẳng thần kỳ, hoàn toàn nhìn không ra đã mang thai hơn bốn tháng.

Mẹ Hạ Lâm - Lưu Như Hoa phát hiện thần sắc con gái mình có chút không thích hợp, thâm nhìn cô một cái, lập tức hoà giải nói: “Lâm Lâm vốn gầy, bình thường ăn cũng ít nên giờ chưa nhìn ra thôi.”

Long Tư Hạo thản nhiên híp mắt, ánh mắt mẫn tuệ sâu sắc lạnh nhạt Hạ Lâm ánh mắt hơi kích động kia, môi khẽ cong lên: “Nhưng việc gì cũng có ngoại lệ, mang thai cũng mỗi người mỗi khác, bụng Hạ tiểu thư bụng không hề có động tĩnh, cái này cũng không thể nói cô không mang thai song sinh được.”

Hạ Lâm vì lời nói khi nãy của anh mà trái tim như treo cao, trong lòng kinh hoàng không thôi, nhưng lần này anh nói vậy lại khiến trái tim hạ xuống.

Nhưng cô vừa yên tâm, tâm tình kích động mới giảm bớt một chút, đôi mắt hẹp dài Long Tư Hạo híp lại, chậm rãi nói một câu: “Đương nhiên, chuyện ~ dựa ~ vào ~ người, Hạ tiểu thư nếu thật sự không mang thai song sinh nhưng có thể mang thai đơn.”

Anh cố ý nhấn mạnh bốn chữ “chuyện dựa vào người”, những người khác ngòì nghe như lọt vào trong sương mù, nhưng Hạ Lâm lại nghe ẩn ý của anh ta.

Chương 256: Đính hôn, nhẫn không thể.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trái tim Hạ Lâm vì lời anh nói mà treo cao lại hạ xuống, tâm tình cũng theo đó mà lên lên xuống xuống, một hồi vì lời anh nói mà hoảng hốt không thôi, một hồi lại vì yên tâm, một hồi lại vì lời anh nói mà tim nháy lên cuống hợng.

Loại tra tấn phạt phòng này khiến mặt cô trắng bệch, trán toát mồ hôi lạnh, đáy lòng càng bối rối không thôi.

Anh cứ lặp đi lặp lại như vậy tra tấn cô, nhất định đã biết gì rồi.

Giờ Long Tur Hạo trong lòng cô định nghĩa là một nhân vật không đơn giản, cực kỳ nguy hiểm.

Anh rõ ràng cố ý nhằm vào cô, mà mục đích anh làm vậy là vì Lê Hiểu Mạn.

Cô âm thầm xiết chặt hai tay, móng tay bén nhọn đâm sâu vào trong lòng bàn tay, đối với Lê Hiểu Mạn lại hận thấu xương.

Lê Hiểu Mạn còn đang nheo lại hai mắt, nghi hoặc nhìn Long Tur Hạo, hôm nay hình như anh hơi kỳ quái, sao cứ nói linh tinh về mang thai gì thế.

Nghe lời anh vừa nói thì cô nghe ra, hình như anh đang cố ý tra tấn thần kinh Hạ Lâm.

Mà Hạ Lâm dường như vì lời anh nói mà thần sắc có chút không thích hợp.

Lưu Như Hoa nhìn con gái mình Hạ Lâm, sau đó nhìn về phía Long Tư Hạo, nụ cười mang theo lạnh lẽo: “Không nhìn ra một người đàn ông như Long tổng lại hiểu chuyện này vậy đấy?”

Long Tư Hạo nhưn mày, đưa tay ôm Lê Hiểu Mạn bên cạnh vào lòng, không nhanh không chậm nói một câu khiến mọi người đang ngồi khiếp sợ không thôi, suýt nữa ngã từ trên ghế xuống.

Đôi mắt hẹp dài của anh nhìn Lê Hiểu Mạn, ánh mắt thâm tình nhu hòa, thanh âm trầm thấp nói: “Tôi và Hiểu Hiểu chuẩn bị kết hôn sinh đứa nhỏ, thân là chồng tương lai của Hiểu Hiểu, tôi đương nhiên phải chuẩn bị trước rồi, biết sau khi vợ mình mang thai cần chú ý những gì, đó mới là một người chồng, người cha đủ tư cách.”

Lê Hiểu Mạn nghe lời anh nói, khóe môi co quắp, khuôn mặt thanh lệ ửng đỏ không thôi, cô nâng mắt hung hăng trừng anh một cái, đưa tay đang muốn nhéo mũi anh, anh dường như sớm đoán được, vững vàng bắt lấy tay cô, năm ngón đan nhau, ngón cái còn xấu xa xoa xoa lòng bàn tay cô chọc cô run rẩy cả người.

Cô nâng mâu hung hăng trừng anh, dùng ánh mắt mắng anh là đồ đểu.

Long Tư Hạo tươi cười nhìn cô, tay nắm tay cô không hề cố kỵ đưa lên mặt bàn, mà hai người còn đan tay với nhau.

Thấy thế, mặt Lê Hiểu Mạn đỏ bừng, cô không được tự nhiên muốn thoát tay ra, Long Tư Hạo lại nắm chặt không cho buông.

Động tác nho nhỏ của hai người tự nhiên rơi vào trong mắt những người khác.

Hoắc Vân Hy tức giận mặt xanh mét, trong lòng đau đớn như bị lưỡi dao sắc bén lăm trì bình, nhưng cậu vẫn không có lập trường ngăn cản, chỉ có thể trừng mắt.

Lý Tuyết Hà đã sớm hoài nghi quan hệ của hai người, giờ nhìn thấy hai người không hề cố kỵ nắm tay như vậy, tuy bà rằng rất muốn trào phúng vài câu, nhưng lại e ngại Long Tur Hạo, không dám lên tiếng.

Đám người Lưu Như Hoa, Lê Tố Phương kinh ngạc không thôi.

Lê Văn Bác nhìn Lê Hiểu Mạn và Long Tur Hạo, mày nhíu càng chặt.

Hạ Thanh Vinh phản ứng lại, kinh ngạc nhìn Lê Hiểu Mạn và Long Tur Hạo: “Con... Hai đứa muốn kết hôn?”

“Không... Ừm...”

Lê Hiểu Mạn đang muốn nói không kết hôn, Long Tur Hạo đã cúi đầu hôn lên cánh môi hồng nhuận của cô, lập tức như sờn mày nhìn Hạ Thanh Vinh, hơi hơi híp mắt, cong khóe môi khẽ cười: “Đương nhiên, Hiểu Hiểu đã đồng ý đính hôn với tôi rồi.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nao nao, mắt nheo lại, giận dữ trừng anh, cái tên này đúng là nói dối đến mặt không đỏ khí không suyễn tim không loạn, cô lúc nào đồng ý đính hôn với anh vậy?

Anh vậy mà lại nói lung tung trước mặt nhiều người như vậy?

Nhất là mẹ cô còn ngồi đây.

Cô nâng mắt nhìn về phía Lê Tố Phương, mà mẹ cô vốn kinh ngạc nhìn cô, lại thấy cô nhìn về phía mình, bà chuyển tầm mắt đi.

Lê Hiếu Mạn thấy Lê Tố Phương không còn lãnh đạm với cô như trước, nhưng vẫn có một chút xa cách, cô hơi hơi nhú mày, không rõ hai người rõ ràng là hai mẹ con mà sao lại giống người xa lạ vậy?

Lý Tuyết Hà vẫn luôn chịu đựng không lên tiếng, ánh mắt khinh thường nhìn Lê Hiếu Mạn, lập tức nhìn về phía Long Tur Hạo, dáng vẻ kinh ngạc không thôi, giống như đang nghe nhầm: “Tur Hạo, dì không nghe nhầm chứ? Con nói kết hôn với Lê Hiếu Mạn? Cô ta vừa mới ly hôn với Vân Hy, hai đứa nhanh vậy đã kết hôn có thể...”

Long Tur Hạo không đợi Lý Tuyết Hà nói xong, đôi mắt hẹp dài híp lại, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn về phía bà, nhếch môi, thanh âm trầm thấp lãnh liệt: “Tôi đã nói rất rõ ràng mà, lỗi tại dì nếu không có vấn đề thì không nghe nhầm được đâu, vừa ly hôn thì sao? Con dì cũng không phải vừa ly hôn đã định tái hôn à? Sao nào? Con dì có thể kết hôn, chúng tôi thì không?”

Anh nói vậy, sắc mặt Lý Tuyết Hà lúc xanh lúc trắng, trong lòng ghen cơn tức giận, rồi lại không phản bác được, chỉ phải hung hăng bấm vào lòng bàn tay mình.

Không để ý tới bà ta nữa, Long Tur Hạo hơi híp mắt, ánh mắt thâm tình sủng nịch nhìn Lê Hiếu Mạn, cong môi cười, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: “Hiếu Hiếu, nếu đồng ý đính hôn với anh rồi, sao có thể thiếu nhẫn được?”

Dứt lời, anh như làm ảo thuật lấy ra một hộp nhẫn màu đỏ tinh xảo.

Thấy thế, Lê Hiếu Mạn ngẩn ra, đôi mắt híp lại, kinh ngạc nhìn anh, anh có chuẩn bị trước? Hay nhẫn này là đi mượn?

Sao cô cứ có cảm giác rơi vào cái bẫy nào đó của anh rồi nhỉ?

Chương 257: Cô say, 12 carat.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thâm tình liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, nhẹ nhàng mở cái hộp màu đỏ ra, chiếc nhẫn kim cương màu hồng phấn xuất hiện trước mặt cô.

Kim cương hồng là khoáng chất hi hữu độc đáo tồn tại hơn mười triệu năm, màu sắc bắt mắt khiến mọi người kinh diễm.

Kim cương màu hồng phấn là loại cực kì hiếm có, quốc tế đã ít, trong nước lại càng ít hơn.

Lê Hiểu Mạn biết trong ngành công nghiệp châu báu, chỉ có hãng Darry Ring là có kim cương màu hồng phấn, mà kim cương hồng ở cạnh kim cương trắng càng lâu, màu hồng nhạt sẽ càng trở nên sáng bóng đẹp đẽ.

Cũng vì nó rất hiếm, cho nên giá thành cũng đắt hơn kim cương trắng gấp bội.

Kim cương hồng hơn 1 carat đã rất hiếm rồi, hơn 5 carat thì càng hiếm hơn, cô biết giá mỗi carat kim cương hồng niêm yết là 818 863 đô la, tổng giá trị khoảng hơn 600 vạn đồng, thế mà viên kim cương trên tay Long Tư Hạo ít nhất cũng phải 12 carat.

Người sở hữu kim cương hồng là người cực kì may mắn, cũng chính là vì độ hiếm có của nó.

Cô biết muốn đính chế một viên kim cương màu hồng phấn ở DarryRing thì người người đàn ông đó phải có thân phận địa vị, hơn thế nữa, mỗi người chỉ có thể đính chế một lần, với ý nghĩa “Lấy tên anh khóa chặt tay em, cả đời làm bạn, cả đời bên nhau”, cũng là lời hứa từ tận đáy lòng đối với người mình yêu, cả đời một lần, một lần cả đời, thể hiện tấm lòng toàn tâm toàn ý, một đời một kiếp không rời.

Mọi người xung quanh cũng kinh ngạc nhìn sang, chỉ liếc qua cũng biết viên kim cương hiếm có này ngay cả Hạ Lâm, Lưu Như Hoa, Lý Tuyết Hà giàu có đều từng ao ước không thôi.

“Hiểu Hiểu, lấy anh nhé?” Trước ánh mắt kinh ngạc của Lê Hiểu Mạn, Long Tư Hạo đột nhiên kéo ghế ra, quỳ một chân xuống, kéo tay cô, ánh mắt thâm tình sùng nịch mang theo sự chờ mong.

Viên kim cương cực đại phát ra ánh sáng chói mắt dưới lớp đèn vàng, Lê Hiểu Mạn nhìn nó, có phần hoảng hốt, cô không biết kim cương trên tay Long Tư Hạo được đính chế ở đâu, nhưng nếu hôm nay anh chỉ đưa ra nhẫn kim cương trắng, thì cô đã không kinh ngạc đến mức này.

Anh đã lấy viên kim cương hồng này ra, thì cũng đủ chứng minh anh đã bày tỏ cả tấm lòng, anh muốn nói cho cô biết, cô là tất cả của anh.

Cô không phủ nhận, nhưng lòng đã rung động mất rồi.

Cô không rung động vì viên kim cương 12 carat hiếm có ấy, mà rung động vì những hành động của anh.

Long Tư Hạo quỳ một gối xuống cũng khiến mọi người xung quanh kinh ngạc không nói lên lời.

Hoắc Vân Hy nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén liếc nhìn chiếc nhẫn kim cương màu hồng trên tay Long Tư Hạo rồi nhìn sang Lê Hiểu Mạn, vẻ mặt vô cùng đau đớn, anh ta sợ cô sẽ đồng ý với lời cầu hôn của Long Tư Hạo, nhưng lại không có dũng khí bước lên ngăn cản.

Giờ phút này anh ta hối hận vì đã ly hôn với cô, hối hận vì trước kia chẳng đối xử với cô thật lòng.

Lê Chấn Hoa nhìn chăm chăm viên kim cương phục hồi tinh thần lại, thấy Lê Hiểu Mạn vẫn chưa đồng ý thì sốt ruột nói: “Mạn Mạn, con còn thất thần gì đấy? Mau đồng ý với Long tổng đi!”

Lê Văn Bác nhìn nhẫn kim cương trong tay Long Tư Hạo, hai hàng lông mày căng chặt, hai tròng mắt càng cô đơn.

Trước mặt Long Tư Hạo, anh ta chỉ giống như một hạt bụi, không bao giờ được cô chú ý.

Nghe thấy Lê Chấn Hoa nói, Lê Hiểu Mạn định thần lại liếc nhìn ông, thấy ông liên tục gật đầu, cô lại nhìn sang Lê Tố Phương mẹ mình.

Lê Tố Phương cũng kinh ngạc không thôi, bà nhìn Long Tư Hạo đang cực kì thật lòng, lại nhìn Hạ Thanh Vinh rồi nhìn sang Lê Hiểu Mạn, ánh mắt hiền hoà, cười nhẹ: “Mạn Mạn, đồng ý với Long tổng đi!”

Đây là câu nói đầu tiên mà đêm nay Lê Tố Phương nói với Lê Hiểu Mạn, cũng đã rất lâu rồi, bà mới dùng giọng điệu nhẹ nhàng ấy.

Hốc mắt Lê Hiểu Mạn ươn ướt, cô khẽ cắn môi dưới, cố nhịn không để mình khóc thành tiếng.

Hạ Thanh Vinh nhìn Long Tư Hạo quỳ gối xuống một lúc lâu, rất vui vẻ, ông biết, anh là thật lòng với Mạn Mạn.

Đối với cô con gái Lê Hiếu Mạn, dù không phải con đẻ của ông nhưng ông cũng luôn đối xử với cô như con gái ruột.

Nếu không phải lúc trước ông u mê, vì sự nghiệp vứt bỏ mẹ con họ, cưới thiên kim danh môn Lưu Như Hoa thì giờ bọn họ nhất định đã là một gia đình hòa thuận mỹ mãn rồi.

Nhưng sau khi cưới Lưu Như Hoa, ông liền hối hận, nếu không phải vì hai người họ có một đứa con gái thì ông đã sớm ly hôn với bà ấy.

Lúc trước là ông có lỗi với Lê Tố Phương, còn chưa ly hôn với bà đã ngoại tình, còn có con với Lưu Như Hoa.

Ông làm tổn thương mẹ con họ, nhưng giờ chẳng còn tư cách gì mà cứu vãn, chỉ hi vọng mẹ con họ có thể sống thật tốt mà thôi.

Nhất là Lê Hiếu Mạn, nếu không phải Hạ Lâm chen chân, nó và Hoắc Vân Hy cũng sẽ không đến mức phải ly hôn.

Bởi vậy ông càng áy náy với cô hơn, chỉ hi vọng cô có thể sống thật tốt.

Long Tư Hạo năng lực trác tuyệt, mạnh mẽ chín chắn, là rường trèn thương trường, cho dù là thân phận địa vị hay tích cách, tố chất, anh đều hết sức ưu tú, vì vậy khi anh cầu hôn cô, người làm ba như ông cũng hết sức ủng hộ.

Ông ngẩng đầu nhìn Lê Hiếu Mạn, thật lòng nói: “Mạn Mạn, ba biết ba không có tư cách nói chuyện với con, nhưng ba có thể thấy Tư Hạo đối xử với con rất thật lòng, con đồng ý đi.”

Lưu Như Hoa thấy Hạ Thanh Vinh xưng ba với Lê Hiểu Mạn trước mặt nhiều người như vậy thì tức đến tái mặt, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, như thể không cảm nhận được đau đớn.

Bà ta cũng giống Hạ Lâm, ánh mắt độc ác chỉ hận không thể băm cô ra thành trăm mảnh.

Chương 258: Cô say, 12 carat.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hai người họ đều muốn đến chọc tức hai mẹ con Lê Hiếu Mạn, không ngờ lại rước bực vào người.

Lý Tuyết Hà thì lấy ánh mắt xem kịch nhìn Lê Hiếu Mạn và Long Tư Hạo, âm thầm lấy điện thoại ra chụp cảnh Long Tư Hạo quỳ một gối xuống cầu hôn Lê Hiếu Mạn.

Bà ta đang tính tung video Long Tư Hạo cầu hôn em dâu trước của mình ra, rồi tung tin đồn Lê Hiếu Mạn đã ngoại tình với anh trai chồng từ trước lúc kết hôn, trộm tình làm loạn sau lưng Hoắc Vân Hy, để xem đến lúc đó bọn họ còn mặt mũi nào ở lại thành phố K?

Em dâu và anh chồng, cũng xem như là loạn luân, chỉ nước miếng thôi cũng đủ nhấn chìm bọn họ.

Lê Hiếu Mạn nhú mày liếc nhìn những người khác một vòng, sau đó nhìn Long Tư Hạo đang cực lì chờ mong.

Ánh mắt anh sáng ngời nhìn cô, gương mặt tuấn mỹ mang theo ý cười mê người, tim cô đập thình thịch, chưa nói đến những hành động khiến cô xúc động khác, chỉ tính đến chuyện anh quỳ gối trước mặt cô lâu như vậy, nếu cô không đồng ý, chẳng phải anh sẽ rất mất mặt sao?

Cô không thể không nói, anh đúng là gian xảo, chọn thời cơ “Thiên

Thời Địa Lợi Nhân Hòa” như vậy để cầu hôn, cô không đồng ý mà được chắc?

Ít nhất là trong lúc này, cô nhất định phải đồng ý.

Lê Hiểu Mạn cười nhẹ, nhìn Long Tư Hạo hơi gật đầu, run rẩy giơ tay ra.

Thấy thế, Long Tư Hạo vô cùng vui vẻ, đôi mắt hẹp dài chan chứa ý cười, lấy chiếc nhẫn kim cương hồng trị giá mấy ngàn vạn đô la đeo vào ngón giữa xinh đẹp.

Long Tư Hạo nhìn chiếc nhẫn trên tay Lê Hiểu Mạn, đôi mắt vui sướng kích động hơn uơn ướt, anh chuẩn bị lâu như vậy chỉ để được đeo nhẫn lên tay cô, một ngày nào đó, anh sẽ chuyển chiếc nhẫn ấy về ngón áp út, để cô trở thành bà xã của mình.

Anh cúi đầu, hôn lên mu bàn tay ấy, sau đó đứng lên trong sự kinh ngạc của những người khác, kéo Lê Hiểu Mạn vào lòng, hôn say đắm.

Chuyện này xảy ra quá nhanh, Lê Hiểu Mạn căn bản là không phản ứng kịp, chỉ sững sờ để mặc anh hôn.

Hoắc Vân Hy thấy thế, sắc mặt tái nhợt, đau lòng phẫn nộ, ánh mắt đau đớn nhìn chăm chăm vào hai người đang ôm hôn nhau.

Mà Lý Tuyết Hà thì như một phóng viên chuyên nghiệp, hai mắt sáng láng như phát hiện vùng đất mới, hưng phấn lấy di động ra quay video lại.

Long Tư Hạo hôn Lê Hiểu Mạn đến mức hít thở không thông mới buông cô ra.

“Anh...” Lê Hiếu Mạn thở dốc, cả người như bị rút hết sức lực, mềm nhũn dựa vào người Long Tư Hạo.

Mà Long Tư Hạo thì thuận theo ôm ngang cô lên, sau đó ngồi xuống, cũng để cho Lê Hiếu Mạn ngồi lên hai chân mình.

Hành động mờ ám không thôi khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiếu Mạn đỏ bừng.

Có nhiều người ở đây như vậy, thế mà anh lại để cô ngồi lên đùi anh, anh cũng quá...

Cô thật sự không tìm thấy từ nào để miêu tả anh, tóm lại cô đã say hoàn toàn, say đến mức mê mẩn rồi.

Anh luôn luôn có thể làm có thể làm ra những chuyện khiến cô kinh ngạc không thôi, người này ông này thật sự khiến cô rung động.

Đôi tay mảnh khảnh khẽ đấm vào ngực anh, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, thấp giọng nói: “Để em xuống.”

Bây giờ cô không dám nhìn sang những người khác, bởi vì thật sự “không có mặt mũi” gặp người ta nữa.

Mà cô không cần nhìn cũng biết, vẻ mặt của mọi người nhất định là vô cùng phong phú.

Long Tư Hạo ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn, nhìn cô chăm chăm, giọng nói trầm thấp rõ ràng: “Không để, bây giờ em là bà xã tương lai của anh, đương nhiên có thể ngồi lên đùi anh, anh nghĩ chỉ cần là người có chút kiết thức, không ngốc nghếch ngu đần thì sẽ không có ý kiến gì đâu.”

Những lời này của anh không lớn không nhỏ, nhưng đủ mọi người đang ngồi nghe thấy rõ ràng, anh đã nói vậy rồi, bọn họ mà ý kiến chẳng phải là đang tự nhận mình là người không có kiến thức, ngốc nghếch ngu đần sao?

Bởi vậy, Hạ Lâm, Lý Tuyết Hà, Lưu Như Hoa, Hoắc Vân Hy, mấy người này đều kìm nén tâm tư đến nghẹn họng.

Bị tức mà không được nói, cho bọn họ nghẹn chết?

Mà Long Tư Hạo lại hiểu nhất là cách khiến người ta kìm nén đến nội thương.

Lê Hiểu Mạn nghe thấy lời Long Tư Hạo, khóe môi giật giật, trợn mắt nhìn anh, sao người đàn ông này lại bá đạo như vậy chứ? Thật xấu!

Bởi vì Long Tư Hạo cưỡng ép cô ngồi lên đùi anh nên cô đành đỏ mặt, bị ép giữ nguyên tư thế mờ ám cùng người đàn ông này.

Chương 259: Long thiếu uy vũ, tra nam.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đồ ăn đã được bày lên hết, sắc hương vị đều đủ, món nào cũng được tạo hình lạ mắt, vô cùng hấp dẫn, chỉ nhìn thôi cũng biết nhà bếp đã làm tỉ mỉ thế nào.

Ngoài Lê Chấn Hoa, những người khác đều không có mấy tâm trạng ăn, cho nên rất ít.

Mà Lê Hiểu Mạn thì vì có Long Tư Hạo đút cho nên cũng ăn nhiều hơn anh một chút.

Một bữa cơm, trong không khí hòa nhã yên tĩnh kết thúc.

Lúc Hạ Thanh Vinh tính tiền, ông mới biết bữa cơm này đã được tình vào phần của Long Tư Hạo.

Tuy Hạ Thanh Vinh không phải cha ruột của Lê Hiểu Mạn nhưng cũng là cha nuôi, cho dù trước đây ông có đối xử với mẹ con Lê Hiểu Mạn thế nào thì bây giờ, ông cũng vẫn thật lòng quan tâm đến cô.

Bởi vậy, Long Tư Hạo yêu ai yêu cả đường đi rất khách khí với Hạ Thanh Vinh, anh ôm Lê Hiểu Mạn, khẽ cười: “Bác Hạ đừng ngại, hôm nay Hiểu Hiểu đồng ý lời cầu hôn của cháu, nên đương nhiên cháu phải mời bữa này rồi.”

Nếu người ta đối xử thật lòng với Lê Hiểu Mạn, anh cũng sẽ đối tốt

với họ, còn nếu đối xử với cô không tốt, anh sẽ không bao giờ buông tha.

Anh yêu cô đến tận xương tủy như vậy, thế mà đến tận nhiều năm sau Lê Hiểu Mạn mới cảm nhận được.

Hàn huyên với Hạ Thanh Vinh vài câu, Long Tur Hạo ôm Lê Hiểu Mạn định đi về phía căn phòng “Đoàn tụ sum vầy” anh cố ý đặt trước, thì bị Hoắc Vân Hy gọi lại, nói là có chuyện muốn hỏi anh.

Nghe vậy, anh để Lê Hiểu Mạn đi theo mẹ cô và cậu Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác vào phòng trước, rồi ở lại đối mặt với Hoắc Vân Hy.

Gương mặt tuấn mỹ đầy ẩn ý, không nhìn ra bất kì cảm xúc gì, đôi mắt quyến rũ hơi nheo lại, ánh mắt sắc lạnh, giọng nói trầm thấp lạnh lùng: “Cậu có gì muốn hỏi tôi?”

Hoắc Vân Hy nắm chặt hai tay, liếc nhìn anh, kìm nén sự tức giận: “Long Tur Hạo, anh tiếp cận Mạn Mạn rốt cuộc là có mục đích gì? Tôi không tin anh thật lòng yêu cô ấy? Anh đã là cổ đông lớn nhất của Hoắc thị rồi, Mạn Mạn cũng không còn giá trị lợi dụng với anh, vậy nên anh đừng dây dưa với cô ấy nữa.”

Long Tur Hạo thản nhiên ngược mắt, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn anh ta, gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng, cười nhạt: “Tôi có dây dưa với cô ấy không thì liên quan gì đến cậu, nhớ kĩ, cậu và Hiểu Hiểu đã ly hôn rồi, hai người không còn bất kì quan hệ gì nữa, nói trắng ra thì hai người chỉ từng có quan hệ về mặt pháp luật, không hơn, không có bất kì quan hệ chân chính nào hết.”

“Anh có ý gì?” Hoắc Vân Hy nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Long Tur Hạo, siết chặt hai nắm đấm, cảm thấy Long Tur Hạo còn có ẩn ý gì khác.

Long Tur Hạo híp mắt, ánh mắt lạnh thấu xương, thản nhiên phun ra nhưng lời giết người không đền mạng: “Cảm ơn cậu đã giao lần đầu tiên của Hiếu Hiếu cho tôi, cũng cảm ơn cậu vì thà tìm “đồ bỏ đi” bên ngoài mà bảo vệ sự trong sạch của cô ấy như vậy, trước mười hai giờ đêm nay tôi nhất định sẽ chuyển hết cổ phần công ty sang cho cậu, cho cậu ném thử cảm giác “Lạc sắt” được báo đáp.

Anh dùng một câu đã so sánh Hạ Lâm với đồ bỏ đi, còn “lạc sắt” cũng là cách phát âm của người Hongkong với đồ rác rưởi.

“Anh... Long-Tur-Hạo!” Hoắc Vân Hy nghe anh nói xong thì tức đến đỏ mắt, suýt thì không thở nổi, cơn tức tích tụ trong ngực, không kìm nén được mà xông lên tận cổ.

Đột nhiên, sắc mặt anh ta biến đổi, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Anh ta bị Long Tur Hạo làm tức đến thổ huyết.

“Vân Hy...” Lý Tuyết Hà ở trong phòng thấy con trai mình đột nhiên thổ huyết thì kinh hoàng lao ra.

“Vân Hy...” Hạ Lâm thấy thế, cũng chạy ra theo.

Thấy Hoắc Vân Hy bị tức đến thổ huyết, Long Tur Hạo cũng không ngờ anh ta lại không chịu nổi đến vậy, dù sao đó cũng là em trai cùng cha khác mẹ với mình, trong lòng cũng thoáng hiện lên sự cảm thông. Anh hơi cau mày, đi tới, dùng giọng điệu mà anh ta có thể nghe được nói: “Sorry! Chọc tức cậu, là tôi cố ý, nhưng hại cậu thổ huyết là tôi vô ý, nhớ lấy, Hiếu Hiếu đã là vị hôn thê của tôi rồi, cậu đừng có bất kì ảo tưởng gì với cô ấy nữa, mà tôi cũng sẽ không cho cậu cơ hội ấy đó đâu.”

Dứt lời, anh nhướng mày đầy ẩn ý, tiện bước đi về phòng “Đoàn tụ sum vầy”, vừa đi vừa gọi điện thoại.

“Long-Tur-Hạo!” Sắc mặt Hoắc Vân Hy tái nhợt, anh ta lau máu bên khóe môi, hai mắt đỏ bừng giận dữ gào thét với Long Tur Hạo.

Mà Long Tur Hạo thì giống như không nghe thấy anh ta nói, không hề dừng bước.

Phòng “Đoàn tụ sum vầy” vô cùng tráng lệ, ghế sofa phong cách châu Âu tuyệt đẹp, cửa sổ sát đất màu vàng, ở giữa là bộ bàn trà xa hoa.

Lê Hiếu Mạn và người nhà của cô đều đã ngồi trên ghế.

Cậu cô luôn miệng hỏi chuyện giữa cô và Long Tur Hạo, còn mẹ cô Lê Tố Phương và Lê Văn Bác thì im lặng không nói gì.

Cô cúi đầu ngắm nhìn chiếc nhẫn kim cương, chỉ cảm thấy lòng mình hoảng hốt không thôi, cảm tưởng như tất cả chuyện lúc này đều là mơ.

Long Tur Hạo thật lòng với cô đúng không? Đáp án sẽ là khẳng định chứ?

Chương 260: Long thiếu uy vũ, tra nam.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Những lời của ông nội vẫn luôn ám ảnh cô, khiến cô không thể tin tưởng Long Tư Hạo đang thật lòng, chỉ sợ anh chỉ là giả dối.

Nói đến cùng, người cô không tin thật ra là chính bản thân cô, không tin một người ưu tú hoàn mỹ như Long Tư Hạo lại hết lòng vì cô như vậy.

Nhưng nếu anh không thật lòng, vậy thì sao sau khi lấy được cổ phần trong tay cô, anh vẫn đối xử tốt với cô như thế?

Đột nhiên, những lời của Sophie lại thoáng hiện trong lòng, chẳng lẽ anh thật sự coi cô là người thay thế?

Nghĩ vậy, hai tay nhỏ trên đùi cô nắm chặt, trong lòng như bị lưỡi dao sắc bén đâm sâu, vô cùng đau khổ.

Cũng chỉ thoáng đau khổ đó, đã khiến cô không thể thở nổi.

Cô thật sự không dám tưởng tượng, nếu Long Tư Hạo làm tất cả những chuyện này chỉ vì coi cô là người thế thân, cô sẽ đau lòng đến mức nào, cô nhất định sẽ không chịu đựng được, cảm giác hít thở không thông ấy khiến cô gần như chết đi.

Buồn phiền, cô đứng lên, muốn trả lại nhẫn cho Long Tư Hạo, nhanh chóng dứt ra, để sau này đỡ phải đau khổ, mà Long Tư Hạo cũng

đang đi đến.

Theo sau anh là Lạc Thụy và một người đeo kính, mặc tây trang đen, cầm theo tài liệu.

Lê Chấn Hoa thấy Long Tur Hạo bước vào thì mỉm cười: “Long tổng--!”

Lê Tố Phương và Lê Văn Bác cũng đứng lên, nhìn Long Tur Hạo khẽ gật đầu.

Long Tur Hạo vừa vào, ánh mắt nhạy cảm thâm tình đã bắn về phía Lê Hiểu Mạn, cô hơi nhăn mày, vẻ mặt cũng không quá vui vẻ. Anh sớm đã đoán được chuyện cô có thể đổi ý nên chau mày, sai bước đến cạnh cô, cầm lấy bàn tay trần nõn, kéo cô ngồi xuống, cũng để những người khác ngồi xuống theo.

Lê Chấn Hoa cười hỏi Long Tur Hạo: “Long tổng, cậu để chúng tôi tới đây là muốn nói chuyện gì?”

Lúc này Long Tur Hạo mới thôi không nhìn Lê Hiểu Mạn nữa, mà quay sang nhìn ba người Lê Chấn Hoa, Lê Tố Phương và Lê Văn Bác: “Cháu biết tổ tiên Lê gia đều làm mì, đến đời Hiểu Hiểu mới bị đứt đoạn, hôm nay cháu muốn mọi người tới là vì muốn bàn chuyện hợp tác với mọi người.”

“Hợp tác?” Nghe thấy Long Tur Hạo nói, không chỉ ba người kia, ngay cả Lê Hiểu Mạn cũng kinh ngạc nhìn anh.

Lê Chấn Hoa có chút xấu hổ: “Long tổng, có phải cậu hơi xem trọng chúng tôi quá không? Chúng tôi làm gì có tư cách hợp tác với cậu?”

Sau khi Lê Chấn Hoa ra tù thì không đánh bạc nữa, cố gắng hối cải

làm lại cuộc đời, như biến thành một người khác, mà công lao này là của Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo khẽ nhướn mày, nhẹ nhàng nhìn Lê Chấn Hoa, thản nhiên mở miệng: “Cháu đầu tư, mọi người phụ trách mở quán, buôn bán được lời thì là của mọi người, lỗ thì tính cho cháu.

“A...” Nghe Long Tư Hạo nói thế, Lê Chấn Hoa không dám tin trọn mắt, nhìn Long Tư Hạo như một thằng ngốc. Loại chuyện làm ăn thua lỗ này anh cũng làm sao?

Lê Hiểu Mạn vân nheo mắt, kéo áo anh: “Anh... Anh có ý gì?”

Long Tư Hạo nhìn cô chằm chằm, đáy mắt đầy ý cười, nói một câu chỉ đủ cô nghe thấy: “Không có ý gì, dùng tiền bạc lung lạc lòng người, ai bảo em muốn trả nhẫn lại cho anh? Anh phải đối tốt với người nhà em một chút, để em cảm động chứ?”

Nghe vậy, miệng Lê Hiểu Mạn giật giật, anh vậy mà có thể đoán được việc cô muốn trả nhẫn cho anh, anh học thuật đọc tâm à?

Anh lại còn nói rõ là làm tất cả chỉ vì muốn cô cảm động, người đàn ông này, thật sự khiến cô không biết làm gì nữa rồi.

Tóm lại, lòng cô đã bị anh làm cảm động, một người đàn ông vì cô như vậy, cô có thể không tin tưởng ư?

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn như vậy thì khẽ ôm eo cô, kéo vào lòng mình, cúi đầu, coi như những người khác không tồn tại, hôn lên đôi môi mềm mại ấy rồi thì thầm: “Xem ra nước cờ này của anh hạ rất đúng, bà xã tương lai cảm động rồi phải không? Có cần khăn tay lau nước mắt không? Hửm?”

Dứt lời, anh liền làm bộ như sắp lấy khăn ra.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn nheo mắt, giận dữ nhìn anh một cái, muốn tách ra nhưng anh cứ ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn không thôi.

Long Tư Hạo tươi cười nhìn cô, sau đó liếc mắt nhìn Lạc Thụ và luật sư bên cạnh anh ta. Hai người hiểu ý, vị luật sư cung kính đưa tài liệu cho Lê Chấn Hoa, Lạc Thụ thì ở bên cạnh giải thích lại một lượt.

Anh ta cười nhìn ba người kia: “Cậu Lê, mẹ Lê, anh Lê, mọi người đều đã nhìn rõ hợp đồng rồi, hợp tác với giám đốc, mọi người nhất định sẽ không bị thiệt. Mọi người không phải bỏ ra một đồng nào hết, chỉ cần đầu tư chút sức lực là được, tổng giám đốc sẽ mua trang thiết bị tiên tiến nhất, còn cung cấp mặt bằng miễn phí, chính là Ngự Yến lâu vô cùng nổi danh.”

Nghe anh ta nói sẽ dùng Ngự Yến lâu làm mặt bằng bán hàng, Lê Hiểu Mạn có chút khó hiểu nhìn Lạc Thụ: “Trợ lý Lạc, anh nói cung cấp Ngự Yến lâu làm mặt bằng là có ý gì?”

Lạc Thụ đưa một phần hợp đồng cho Lê Hiểu Mạn, cười nhìn cô: “Lê tiểu thư, tổng giám đốc đã đích thân bày ra phương án marketing cho người nhà của cô rồi, cô xem.”

Chương 261: Hồ Ly, đàn ông cực phẩm “Xấu” (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc Lê Hiểu Mạn nhìn kỹ phần phương án kinh doanh trong tay Long Tư Hạo do anh tự mình định ra kia, Lạc Thụy cười liếc nhìn cô nói: “Lê tiểu thư, kế hoạch của tổng giám đốc có ba bước, bước đầu tiên là mượn danh tiếng của Ngự Yến Lâu ở thành phố K để đánh vang danh tiếng món mỳ của Lê gia các cô, cho nên, Lê tiểu thư cô phải thương lượng với người nhà, phải đặt một cái tên cho món mỳ đó, để có danh tiếng, bước thứ hai chính là mở tiệm, bước thứ ba là mang món mình đặc chế của Lê gia sang thị trường nước ngoài.”

Sau khi đọc xong phương án, Lê Hiểu Mạn mới biết Ngự Yến Lâu là sản nghiệp dưới trướng Long Tư Hạo.

Cô ngược mắt lên nhìn Long Tư Hạo, đôi mắt dần bao phủ tầng hơi nước, như có một dòng nước ấm đang lưu động chảy vào đáy lòng cô, làm trái tim cô vô cùng xúc động.

Nếu nói là anh hư tình giả ý, vậy anh cũng hư tình giả ý quá chăm chỉ, quá nghiêm túc rồi.

Phần phương án kinh doanh này hoàn toàn được suy nghĩ định ra cho người nhà cô, cô có cảm giác anh thề phải biến đồ người nhà cô vậy.

Cái gọi là bán hàng ở ngự yến lâu, ý chính là sau khi ký xong hợp đồng, đầu tiên thì người nhà cô sẽ vào ngự yến lâu ở, ăn ở miễn phí.

Long Tư Hạo sẽ cung cấp miễn phí phòng bếp chế biến mỳ ở ngự yến lâu cho người nhà cô, cùng ở một chỗ với phòng bếp của ngự yến lâu.

Phương án bán hàng là, khách hàng đến ngự yến lâu dùng cơm, ngự yến lâu sẽ lấy phương thức tặng để trực tiếp đề cử với khách hàng món mỳ của người nhà cô, nếu như khách hàng cảm thấy ăn ngon, vô cùng hài lòng, nhân viên phục vụ của ngự yến lâu sẽ trực tiếp nói cho khách, đây là món mỳ do Lê gia đặc chế, nếu như khách hàng cảm thấy không hài lòng, thì coi như là danh dự của ngự yến lâu sẽ vì vậy mà bị phá hủy ở thành phố K, cũng sẽ trực tiếp thay Lê gia chịu oan ức.

Hơn nữa, mặc dù lúc ngự yến lâu bán cho khách hàng dưới hình tặng đồ miễn phí, ban đầu khách hàng thưởng thức món mỳ của Lê gia không cần trả tiền, nhưng một ngày Lê gia làm bao nhiêu bát mỳ, thì ngự yến lâu cũng sẽ tính tiền để trả lương cho bọn họ.

Chờ món mỳ của Lê gia đã nổi tiếng ở ngự yến lâu, thì bước thứ hai chính là rời khỏi ngự yến lâu để mở tiệm riêng.

Mặt tiền quán mì này, và tất cả các khoản quay vòng vốn khác đều là do Long Tư Hạo đầu tư tài trợ, chờ món mỳ của Lê gia có chỗ đứng ở thành phố K, lấy được danh tiếng tốt, sẽ đánh sang thị trường nước ngoài.

Mà Long Tư Hạo đầu tư nhiều tiền như vậy, phải đến khi món mỳ của Lê gia bán chạy hàng, anh mới có thể kiếm được lợi nhuận.

Trên hợp đồng nói rõ ràng, trước khi món mỳ của Lê gia bán chạy hàng, anh sẽ không phân chia lợi nhuận với họ.

Nhìn xong hợp đồng, ba người Lê Tố Phương, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, đều vừa khiếp sợ, lại không dám tin liếc nhìn Long Tur Hạo, anh hoàn toàn ném tiền để biến đồ bọn họ mà!

Vẻ mặt của Lê Văn Bác hơi phức tạp liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, sau đó anh ta lại nhìn về phía Long Tur Hạo, rồi khẽ cau mày, nói rõ ràng: “Long tổng, người được lợi trong phần hợp đồng này hoàn toàn là chúng tôi, lỡ như món mỳ của chúng tôi không được khách hàng hài lòng, anh không sợ chúng tôi làm mất tiền của anh lần nữa?”

Lê Văn Bác tốt nghiệp chuyên ngành tài chính, anh không chỉ biết về phân tích và dự báo kinh tế, mà còn am hiểu các chiến lược marketing, quản trị, các vấn đề liên quan đến tài chính cá nhân và đầu tư tài chính.

Long Tur Hạo hơi nâng mắt lên, lạnh nhạt liếc nhìn Lê Văn Bác: “Cậu tốt nghiệp chuyên ngành tài chính phải không, vừa vặn, ngự yến lâu thiếu một giám đốc tài chính, tôi sẽ mời cậu.”

...

Chờ sau khi ký xong hợp đồng, thì trời đã tối rồi.

Long Tur Hạo để Lạc Thụy phụ trách đưa ba người Lê Tố Phương, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác trở về; Lê Hiểu Mạn thì theo chân ra ngự yến lâu, đưa bọn họ lên xe.

Lê Tố Phương và Lê Chấn Hoa ngồi vào trong xe trước, Lê Văn Bác thì như có lời muốn nói với Lê Hiểu Mạn, nên không lập tức lên xe.

Anh ta nhìn chăm chăm vào Lê Hiểu Mạn, ánh mắt hơi buồn bã, chân mày hơi cau lại, chỉ chốc lát sau, vẻ mặt của anh ta khôi phục lại vẻ bình thản, anh ta nở nụ cười, rồi ôn nhu nói: “Mạn Mạn, chúc mừng

em, chúc em hạnh phúc.”

Nghe thấy những lời này của Lê Văn Bác, Lê Hiếu Mạn hơi hoảng hốt trong lòng, vừa mới ly dị đã đính hôn, cô thật sự là hơi không theo kịp tiết tấu của Long Tư Hạo.

Cô nhìn về phía Lê Văn Bác, nâng mày cười nói: “Anh Văn Bác, cảm ơn anh, em cũng chúc anh hạnh phúc, mau đi tìm bạn gái đi.”

Nghe thấy hai chữ “Bạn gái”, Lê Văn Bác nhú mày lại, ánh mắt dần âm đạm, sau đó anh ta cười liếc nhìn cô, cũng không trả lời cô, mà trực tiếp nói: “Anh về đây, tự chăm sóc cho mình nhé.”

Dứt lời, anh liền ngồi vào trong xe.

Lạc Thụy ngồi ở ghế lái thò đầu ra cười nói với Lê Hiếu Mạn: “Lê tiểu thư, cô yên tâm, tôi sẽ đưa người nhà của cô về nhà an toàn.”

“Cảm ơn trợ lý Lạc!” Lê Hiếu Mạn cười liếc nhìn Lạc Thụy rồi gạt đầu, cô đưa mắt nhìn chiếc Maybach màu bạc của anh rời đi.

Đến khi chiếc Maybach màu bạc kia biến mất ở trong tầm mắt của cô, cô vẫn còn đứng tại chỗ, trong lòng hơi phiền muộn.

Ba người trong xe kia rõ ràng là người thân nhất với cô, nhưng lại khiến cô cảm thấy dường như bọn họ hơi khách khí với cô, nhất là mẹ cô Lê Tố Phương, mặc dù bà không lạnh nhạt với cô như trước, nhưng vẫn khách khí với cô như người ngoài vậy.

Chương 262: Hồ Ly, đàn ông cực phẩm “Xấu” (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này, sau lưng truyền tới giọng nói trầm thấp của Long Tur Hạo: “Hiểu Hiểu, em đang suy nghĩ gì vậy?”

Nghe thấy tiếng, Lê Hiểu Mạn xoay người liếc nhìn Long Tur Hạo, cô mỉm cười nói: “Em không suy nghĩ gì cả.”

Long Tur Hạo cất bước đi tới trước mặt cô, anh đưa tay ra khẽ vuốt mấy sợi tóc bị gió đêm thổi loạn của cô, đôi mắt hẹp dài khóa chặt lấy người cô, môi mỏng cong lên: “Qua mấy ngày nữa, bọn họ sẽ vào ở ngụ yến lâu, nếu em muốn gặp bọn họ, thì có thể tới ngụ yến lâu, được không?”

Lê Hiểu Mạn nhìn về phía Long Tur Hạo, cô mỉm cười gật đầu, chủ động nhào vào trong ngực anh, hai tay vòng qua eo của anh ôm lấy anh, trong lòng vô cùng xúc động: “Tur Hạo, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã làm tất cả vì em vì người nhà của em.”

Long Tur Hạo vươn hai tay ra ôm lấy cô, trong đôi mắt hẹp dài tràn đầy ý cười, ánh mắt ấm áp tràn đầy cưng chiều: “Muốn cảm ơn anh thì hãy lấy thân báo đáp, chúng ta đi nhận giấy chứng nhận, được không?”

Lê Hiểu Mạn khẽ cup mi mắt xuống, cô hơi mím môi, không đáp lại Long Tur Hạo, anh tốt với cô như vậy, hẳn là cô nên gả cho anh, mà cũng không phải là cô không có chút tình cảm nào với anh, bây giờ

cô không biết là mình có yêu anh hay không, nhưng cô đã rất quan tâm đến anh.

Chỉ là, đã trải qua một cuộc hôn nhân thất bại, cô thật sự sợ kết hôn rồi, thật ra thì điều mà cô sợ nhất chính là sau khi Long Tư Hạo kết hôn với cô thì thay đổi.

Long Tư Hạo thấy cô không lên tiếng, ánh mắt thoáng mắt mát, anh cau mày lại, anh không thể ép cô quá mức, có lẽ rồi sẽ có một ngày, cô sẽ chủ động kéo anh đi lĩnh chứng, ít nhất thì bây giờ, cô đã là vị hôn thê của anh.

Anh hơi nâng mắt, thâm tình liếc nhìn cô, không nói đến chuyện đi lĩnh giấy chứng nhận kết hôn nữa, dịu dàng nói: “Chúng ta trở về đi thôi!”

“Vâng!” Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh cười gật đầu, sau đó cô ngồi vào trong xe của anh với anh.

Trở lại căn hộ ở Hồng Hoa Uyển, Long Tư Hạo phải đi xử lý chút chuyện công, anh vào thư phòng trước, Lê Hiểu Mạn đi vào phòng tắm trong phòng ngủ để tắm.

Trước đó, bởi vì tắm rửa, cô tháo chiếc nhẫn kim cương hồng trên tay xuống, sau khi tắm xong ra ngoài, cô cầm chiếc nhẫn kim cương kia soi dưới ánh đèn thủy tinh ở phòng ngủ, đôi mắt trong suốt tràn đầy ý cười, ánh mắt trở nên hết sức nhu hòa.

Cơ hồ mỗi cô gái đều không có bao nhiêu sức đề kháng với nhẫn kim cương, nhất là nhẫn kim cương hồng hiếm có như vậy, càng có thể nắm lấy trái tim của mỗi cô gái.

Lê Hiểu Mạn cũng giống vậy, cô rất thích chiếc nhẫn kim cương này,

không phải bởi vì nó lớn, mà bởi vì nó thật sự rất đẹp.

Cô nhíu mày lại, nhưng ngày nào cô cũng đeo chiếc nhẫn kim cương hồng lớn như vậy lượn qua lượn lại ở trước mặt mọi người, vậy cũng quá làm người khác chú ý rồi.

Cô đột nhiên nghĩ đến có rất nhiều cô gái vì sợ làm mất nhẫn là lòng nhẫn vào dây chuyền để đeo lên cổ.

Long Tur Hạo đã tự mình đeo chiếc nhẫn này lên cho cô, cô sẽ đi hỏi ý kiến của anh, chỉ cần anh đồng ý, thì cô sẽ đeo vào trên cổ, nếu như anh không đồng ý, thì cô sẽ trả chiếc nhẫn này lại cho anh.

Cô đang chuẩn bị đi đến thư phòng tìm anh, thì thấy anh vừa vắn đi vào phòng ngủ, cầm một phần văn kiện trong tay, cô nhìn hơi quen mắt.

Long Tur Hạo vừa đi vào, ánh mắt đã nhạy cảm rơi vào chiếc nhẫn kim cương hồng trong tay cô, dường như đã sớm ngờ rằng cô sẽ tháo xuống, nên vẻ mặt của anh không có chút gợn sóng nào.

Anh bước lên trước, đưa tay cầm lấy chiếc nhẫn kim cương hồng trong tay cô, anh nhu hòa nhìn cô, môi mỏng cong lên: “Sao vậy? Không muốn đeo à? Em ngại làm người khác chú ý sao?”

Lê Hiểu Mạn hơi kinh ngạc nhìn anh, có phải anh biết đọc suy nghĩ hay không? Điều này cũng có thể bị anh nói trúng?

Cô đang muốn nói là đúng, Long Tur Hạo đã đưa phần văn kiện trong tay kia cho cô, ánh mắt thâm ý liếc nhìn cô, môi mỏng cong lên: “Hiểu Hiểu, cho dù như thế nào em cũng không thể trả chiếc nhẫn này lại cho anh, cũng không cho vứt đi, nếu để anh phát hiện em ném nhẫn đi, hoặc là tặng người khác, thì em không thể tưởng tượng được hậu

quả đâu, hiểu không?”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh, rồi lật văn kiện trong tay ra, thấy đây là phần hợp đồng cô đã ký với anh lần trước mà chưa có điều kiện, nhưng bây giờ đã không phải là không có điều kiện, phía trên nhiều thêm hai điều kiện, điều thứ nhất là không cho phép trả chiếc nhẫn mà anh đã đưa cho cô lại, hoặc là vứt bỏ, phải giữ suốt đời, điều thứ hai là từ hôm nay trở đi bọn họ sẽ lấy danh nghĩa vợ chồng bắt đầu sống chung, trừ phi cảm tình bất hòa, không thể nào sống chung với nhau nữa, nếu không, không cho phép giải trừ quan hệ sống chung, còn có một điều kiện tiên quyết là, nếu như cô muốn giải trừ quan hệ sống chung với anh, thì phải được sự đồng ý của anh.

Nếu như một bên vi phạm hợp đồng, biện pháp trừng phạt là bên nhà trai sẽ trả tiền vi phạm hợp đồng cho nhà gái, bên nhà gái vi phạm hợp đồng thì sẽ không phải trả tiền vi phạm hợp đồng, nhưng lại không viết biện pháp trừng phạt cụ thể ra, chỉ có một câu tắt cả tự gánh lấy hậu quả.

Mặc dù không nói tỉ mỉ là hậu quả gì, nhưng Lê Hiểu Mạn tin rằng, cô tuyệt đối sẽ không thể tiếp nhận.

Cô híp mắt lại, hẳn là anh vừa mới viết hai điều kiện kia, trước thì “Lừa gạt” cô ký tên vào bản hợp đồng không có nội dung điều khoản, sau đó sẽ tăng thêm nội dung hợp đồng, con hồ ly giao hoạt này, không biết sau này sẽ tăng thêm điều kiện gì nữa đây?

Thật là một người đàn ông cực phẩm “Xấu”, lại khiến cô rơi từng bước từng bước vào trong bẫy rập mà anh đã sớm thiết kế sẵn.

Cô vờ văn kiện trong tay vào trên ngực Long Tư Hạo, tức giận trợn mắt nhìn anh: “Long Tư Hạo, anh cái tên khốn kiếp này, đây là cái bẫy mà anh đã sớm sắp đặt hả? Không tính mấy điều kiện anh mới

thêm vào.”

!!

Chương 263: Rung động, chủ động hôn anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo thuận thế cầm lấy văn kiện, anh híp đôi mắt hẹp dài lại, một tay ôm cô vào trong ngực, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi căng mọng của anh, cười quyến rũ với cô, giọng nói trầm thấp ôn nhu, nhưng mang theo sự bá đạo: “Hiểu Hiểu, điều khoản trong hợp đồng có được tính hay không đều do anh quyết định, đúng không?”

Lê Hiểu Mạn tức giận trợn mắt nhìn anh: “Long Tur Hạo, sao anh có thể bá đạo như vậy? Có phải anh đã có tính toán với em từ trước rồi hay không?”

Long Tur Hạo dịu dàng nhìn cô, nhưn nhưn mày, cong môi cười nói, không kiêng nể gì mà thừa nhận nói: “Đúng vậy, đúng là anh đã có tính toán với em từ lúc đó.”

“Anh...”

Tính toán hoàn hảo, còn thừa nhận như là chuyện đương nhiên vậy, ngoài Long Tur Hạo anh ra, cô thật sự chưa từng thấy qua người thứ hai.

Suýt nữa là cô bị tức đến hộc máu, ánh mắt sắc bén trợn mắt nhìn anh: “Tại sao phải tính toán em?”

Long Tur Hạo nheo mắt lại, cố làm dáng vẻ suy tư, nhàn nhạt mở miệng: “Ừ ~, có vẻ như có rất nhiều nguyên nhân, anh nhớ anh đã

từng nói, anh muốn hôn em, muốn em, muốn sờ em, muốn ngủ với em, muốn kết hôn với em, muốn em làm cho giường của anh ấm áp, muốn em trở thành mẹ ruột của con trai tương lai của anh, muốn em trở thành bà nội trợ nhà anh, muốn em quẹt thẻ tiêu tiền giúp anh, đấy đều là lý do anh tính toán em, em cảm thấy lý do nào đáng tin nhất thì cứ tin cái đấy.”

Dứt lời, đôi mắt tràn đầy ý cười của anh liếc nhìn cô, rồi như có phép thuật biến ra một chiếc hộp nhẫn màu đỏ.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn chăm chú nhìn anh, cho là anh muốn cô thả nhẫn lại vào chiếc hộp nhẫn này, ánh mắt của cô khẽ run, trong lòng thoáng mát mát, lúc cô chuẩn bị đưa chiếc nhẫn kim cương hồng đang cầm trong tay cho Long Tư Hạo, thì anh lại mở chiếc hộp nhẫn màu đỏ xinh đẹp kia ra lấy ra một chiếc nhẫn khác.

Vẫn là chiếc nhẫn kim cương hồng với thiết kế đặc biệt nhưng không lớn như chiếc nhẫn trên tay cô, tuy nhiên nó vẫn sáng chói mắt, cực kỳ đẹp.

Cô hơi không hiểu gì mà liếc nhìn Long Tư Hạo, nghi ngờ hỏi: “Đây là...”

Long Tư Hạo hơi nâng mắt lên, cứng chiều nhìn cô, anh nâng tay trái của cô lên, đeo chiếc nhẫn kim cương hồng 3 ca ra kia vào ngón giữa của cô, cúi đầu hôn lên mu bàn tay của cô, cong môi cười nói: “Hiểu Hiểu, thích không?”

Lê Hiểu Mạn nhìn chiếc nhẫn kim cương hồng nhỏ nhỏ xinh xinh trên ngón giữa của mình, viên kim cương hồng rực rỡ, mặt hồ trong lòng cô dần gợn sóng, lửa tình bùng cháy trong đôi mắt.

Cô không nghĩ tới, anh lại vì cô mà chuẩn bị hai chiếc nhẫn.

Cô chăm chú nhìn anh, trong lòng lại vô cùng xúc động: “Anh... tại sao anh phải chuẩn bị hai chiếc nhẫn?”

Long Tư Hạo nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt cứng chiều, môi mỏng cong lên, anh trầm thấp nói: “Biết em không quen gây sự chú ý với người khác, nên anh đã chuẩn bị hai chiếc, chiếc 12 carat để em lấy ra khoe khoang với người khác, chiếc 3 carat là để em đeo trên tay, được không?”

Dứt lời, anh cầm lấy chiếc nhẫn kim cương hồng 12 ca ra trên tay cô, lúc cô vẫn còn đang kinh ngạc thì anh lấy ra chiếc hộp đẹp đẽ khác ở trong túi áo vest lần nữa, anh mở hộp ra, lấy ra một sợi dây chuyền vàng quý giá, sau đó lồng chiếc nhẫn kim cương hồng 12 ca ra kia vào sợi dây, một sợi dây truyền có mặt là chiếc nhẫn kim cương hồng 12 ca ra đã ra đời trên tay anh.

Sau đó, anh dịu dàng đeo dây chuyền lên cho cô.

Lê Hiểu Mạn càng không nghĩ tới chính là, thậm chí ngay cả dây chuyền anh cũng đã chuẩn bị xong, lừa tình trong mắt cô hóa thành dòng lệ nóng trong suốt tràn đầy hốc mắt rơi xuống.

“Tư Hạo...” cô vô cùng xúc động nhào vào trong ngực anh lần nữa, vòng hai tay qua ôm chặt lấy anh.

Tại sao anh có thể tốt như vậy, tốt đến nỗi như chỉ có ở trên thiên đường.

Cô thật sự muốn ôm anh khóc lớn, bởi vì cảm động, bởi vì hạnh phúc.

Người đàn ông ưu tú như vậy, bảo cô không thương cũng khó, anh

cứng chiều cô như vậy, không sợ cứng chiều cô hư sao?

Long Tư Hạo nhìn cô chăm chú, thấy nước mắt của cô tràn đầy khóe mắt, anh cong môi cười nói: “Nha đầu ngốc, anh đã nói rồi, đừng dễ dàng bị anh cảm động như vậy, nếu không, anh sẽ có cảm giác thành tựu, vì vậy mà có lẽ sau này sẽ không đủ săn sóc em đâu, được không?”

Dứt lời, anh cúi đầu xuống, dịu dàng hôn lên khóe mắt vương nước mắt của cô.

Lê Hiểu Mạn giật mình, rồi cô vòng tay lên ôm cổ anh, lần đầu tiên dưới trạng huống tình táo, cô chủ động hôn lên đôi môi của anh.

Hai người từ hôn nhẹ chuyển thành hôn sâu, nhiệt độ trong phòng dần lên cao, như có ngọn lửa đang bùng cháy, trong không khí tràn ngập hương vị của tình yêu.

Thật lâu sau, cơn kích tình trong phòng ngủ mới dần bình thường lại, nhiệt độ như đạt tới đỉnh điểm cũng từ từ hạ xuống, hương vị tình yêu vẫn còn tràn ngập trong không khí.

Lê Hiểu Mạn nằm ở trong ngực Long Tư Hạo, theo nhịp thở dốc mà hàng lông mi dài cũng rung động theo, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, như nước rượu mai ủ lâu, kiều mỹ mê người.

Long Tư Hạo ôm lấy cô bằng một tay, tay kia cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, mười đầu ngón tay đan vào nhau, đôi mắt hẹp dài khóa chặt lấy cô, trầm khàn nói: “Hiểu Hiểu...”

“Vâng ~” Lê Hiểu Mạn nhẹ giọng đáp, giọng nói hơi khàn khàn, cô ngược mắt lên nhìn Long Tư Hạo, chạm vào đôi mắt đen đang chìm nổi trong biển tình của anh.

Dừng lại, cô mới thấp giọng nói: “Em mệt rồi, đi ngủ đi.”

Long Tư Hạo đắp chăn giúp cô, ôm cô vào trong ngực, lúc đang muốn đưa tay tắt đèn đầu giường, điện thoại di động của anh đột nhiên vang lên.

Chương 264: Rung động, chủ động hôn anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sợ ồn ào đến cô, anh cầm điện thoại di động ra khỏi phòng ngủ rồi mới nhận điện thoại.

Là Lạc Thụy gọi điện thoại tới.

“Tổng giám đốc, tôi lấy được một tin tức đặc biệt quan trọng, có người gửi video anh cầu hôn Lê tiểu thư ở ngự yến lâu tối nay cho các phương tiện truyền thông lớn ở thành phố K, tổng biên tập của [Giải trí hôm nay] đã gọi điện thoại tới, hỏi tổng giám đốc có cần đưa video anh cầu hôn với Lê tiểu thư ra ngoài ánh sáng hay không? Mấy ký giả truyền thông lấy được video này khác cũng gọi điện thoại tới hỏi? Người gửi đoạn video này cho giới truyền thông là Lý Tuyết Hà mẹ của em trai cùng cha khác mẹ với anh.”

Nghe thấy những lời này của Lạc Thụy, Long Tư Hạo hí đôi mắt hẹp dài lại, ánh mắt u ám chìm lãnh, anh cong môi cười nói: “Để cho giới truyền thông công bố, tuy nhiên, không thể lấy hình thức video để công bố, còn nữa, tôi không hy vọng có bất kỳ người nào biết đối tượng cầu hôn của tôi là ai, biết chưa?”

“Tôi đã hiểu ý của Tổng giám đốc rồi, vậy tổng giám đốc anh đi ngủ sớm đi, tôi không quấy rầy anh nữa.”

...

Hôm sau, Lê Hiếu Mạn tỉnh lại, Long Tư Hạo đã làm xong bữa sáng tình yêu, làm cô cảm thấy hạnh phúc không gì sánh kịp.

Sau bữa sáng, Long Tư Hạo vốn muốn để cô ở nhà bắt đầu làm “Toàn chức phu nhân”, nhưng cô kiên trì muốn đến công ty.

Long Tư Hạo biết cô có mơ ước, cũng không kiên trì để cô ở nhà nữa.

Giống như trước kia vậy, lúc tới gần công ty, Lê Hiếu Mạn sẽ xuống xe trước.

Lúc cô đi tới bên ngoài tòa nhà tập đoàn trang sức, thì thấy có rất nhiều ký giả đang cố thủ ở bên ngoài cao ốc, như đang chờ phỏng vấn ai vậy.

Hơn nữa, bên ngoài cao ốc còn tụ tập rất nhiều người, phần lớn đều là nhân viên của TE, tự nhiên cũng có người của bộ phận thiết kế.

Mà Lê Hiếu Mạn làm ở bộ phận thiết kế, tự nhiên là người của bộ phận thiết kế biết cô, thấy cô xuất hiện, mỗi người có một biểu tình khác nhau nhìn cô nghị luận cái gì đó.

Mặc dù Lê Hiếu Mạn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác nói cho cô biết, hôm nay nhất định phát sinh chuyện trọng đại.

Cô hơi cau mày lại, đang chuẩn bị đi vào cao ốc, thì sau lưng chợt truyền tới giọng nói của Lâm Mạch Mạch.

“Mạn Mạn...”

Nghe thấy tiếng, Lê Hiếu Mạn dừng bước lại, xoay người thấy Lâm Mạch Mạch đang chạy chậm đến trước mặt cô, sau đó kéo cô đi qua

một bên.

“Mạch Mạch, chuyện gì vậy?” Lê Hiếu Mạn thấy Lâm Mạch Mạch hơi thần thần bí bí, không hiểu gì mà liếc nhìn cô hỏi.

Mà Lâm Mạch Mạch thì lấy điện thoại ra, sau đó kéo tay trái của Lê Hiếu Mạn, nhìn chiếc nhẫn kim cương hồng trên ngón giữa của cô, lại nhìn vào màn hình điện thoại di động, cô ấy nhíu mày nghi hoặc nói: “Mạn Mạn, sao mới qua một buổi tối mà chiếc nhẫn của cậu đã thu nhỏ lại vậy? Sao viên kim cương hồng này lại nhỏ đi nhiều như vậy?”

“Nhẫn gì co lại?” Lê Hiếu Mạn nghi ngờ liếc nhìn Lâm Mạch Mạch, sau đó sát tới, nhìn xem cô ấy cầm điện thoại di động là đang nhìn cái gì.

Lâm Mạch Mạch thấy cô lại gần, thì đưa điện thoại di động tới trước mắt cô, nhướn mày nhìn cô nói: “Mạn Mạn, đừng nói cho mình, người mà tối hôm qua nam thần cầu hôn ở ngự yến lâu không phải là cậu đấy nhé?”

Lê Hiếu Mạn liếc nhìn màn hình điện thoại di động của Lâm Mạch Mạch, nhìn thấy tin tức và hình minh họa ở trên mà cô mở to mắt ra.

Tựa đề tin tức là “Tối hôm qua tổng giám đốc tập đoàn trang sức TE Long Tur Hạo đã quỳ một chân trên đất lấy chiếc nhẫn kim cương hồng 12 ca ra hiếm có cầu hôn người yêu ở nhà hàng ngự yến lâu!”, bên cạnh còn có bức ảnh Long Tur Hạo quỳ một chân trên đất, tay cầm chiếc nhẫn kim cương hồng 12 ca ra, cùng với ảnh bọn họ ôm hôn nhau.

Nhưng thấy rõ mặt của Long Tur Hạo, còn mặt cô thì chỉ thấy một bên, hơn nữa còn bị chỉnh sửa, nếu không phải là người quen biết

cô, thì không thể nhận ra cô được.

Là ai công bố chuyện Long Tur Hạo cầu hôn cô ra? Chẳng lẽ là Long Tur Hạo?

Lâm Mạch Mạch thấy cô kinh ngạc, cũng càng xác định đó là cô, vì vậy cô ấy cười nói với cô: “Mạn Mạn, người nam thần cầu hôn là cậu phải không? Tuy nhiên, sao chiếc nhẫn kim cương hồng 12 ca ra của cậu bị thu nhỏ lại rồi? Nhìn thế nào cũng không phải là 12 ca ra à! Tuy nhiên vậy cũng được rồi! Cầm viên kim cương hồng 3 ca ra đi đấu giá cũng được không ít tiền đâu!”

Hai người mãi nói chuyện với nhau, không phát hiện ra cách các cô không xa, có một chiếc BMW màu pha lê bạc đang đỗ.

Mà người phụ nữ đang ngồi trong chiếc BMW hơi nheo đôi mắt nâu lại, chăm chọc liếc nhìn Lê Hiểu Mạn và Lâm Mạch Mạch, khóe miệng hiện ra nụ cười quỷ dị mà lạnh như băng, dung mạo của cô ta tương tự với Lê Hiểu Mạn, chính là Sophie.

Điều kỳ quái là, cô ta thay đổi phong cách trước kia, hôm nay cô ta mặc chiếc váy cổ chữ V màu vàng nhạt có đính pha lê ở phần eo, bên ngoài phối hợp với chiếc áo vest tay lửng màu đỏ, trang phục mà cô ta đang mặc hoàn toàn giống với trang phục mà tối hôm qua Lê Hiểu Mạn đã mặc.

Ngay lúc này, Long Tur Hạo cũng đến bên ngoài cao ốc TE, anh vừa xuống xe, cặp mắt của đám ký giả đang cố thủ kia sáng lên, lập tức hô nhau mà lên.

Sophie thấy Long Tur Hạo bị ký giả vây quanh, cô ta ưu nhã nở nụ cười, quỷ dị liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, rồi xuống xe, đi thẳng về phía Long Tur Hạo đang bị ký giả vây quanh.

Chương 265: Long thiếu, chân tình tỏ tình (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo vừa xuống xe đã bị ký giả vây quanh, tự nhiên đưa tới sự chú ý của Lê Hiểu Mạn và Lâm Mạch Mạch, hai người đều nhìn sang, vừa vặn thấy Sophie đi về phía Long Tur Hạo.

Lâm Mạch Mạch nhìn cách ăn mặc của cô ta, cảm thấy quen mắt, lại nhìn vào màn hình điện thoại di động của mình, thấy cô ta lại mặc trang phục giống y chang bộ trang phục mà Lê Hiểu Mạn đã mặc tối hôm qua, cô ấy không vui nheo mắt lại: “Mẹ kiếp, Hiểu Hiểu, người phụ nữ bị hen suyễn kia mặc đồ giống y chang hôm qua cậu mặc, cô ta nhô ra muốn ồn ào cái gì vậy?”

Lê Hiểu Mạn tự nhiên cũng chú ý thấy Sophie mặc đồ giống tối hôm qua cô mặc, cô nheo mắt lại, tay hơi siết lại, trong đầu mơ hồ có dự cảm xấu.

Cô ngược mắt lên, nhìn thẳng về phía Long Tur Hạo đang bị ký giả vây quanh.

“Lấy kim cương hồng 12 ca ra hiếm có cầu hôn, Long tổng, anh thật quá lãng mạn, vị hôn thê của anh thật hạnh phúc.”

“Long tổng, anh và vị hôn thê của anh đã yêu nhau bao lâu rồi? Hai người quen biết nhau như thế nào?”

“Long tổng, anh quá thần bí, anh có thể tiết lộ vị hôn thê của anh là vị

thiên kim danh môn không?”

Ký giả này vừa dứt lời, một giọng nói mềm mại êm tai truyền tới: “Tur Hạo...”

Người phụ nữ thon thả xinh đẹp, khí chất cao nhã chen vào vòng vây của đám ký giả.

Cô ta mang nụ cười ôn uẩn trên mặt, hương thơm lan tỏa quanh người, đôi mắt nâu sáng ngời như những vì sao, bởi vì cười yếu ớt, đôi mắt của cô ta cong cong như Nguyệt Nha Nhi đẹp nhất bầu trời đêm, hấp dẫn tầm mắt của mọi người ở đó.

Đặc biệt là, khí chất cao quý bất phàm kia chỉ một cái nhìn mà khoe môi khẽ nhếch lên cười cũng đủ thu hút ánh nhìn, vẻ đẹp lai của cô ta làm không ít người nhìn đến ngây dại.

Có mấy ký giả không nhận được khen.

“Oa! Thật là đẹp!”

“Trên người cô ấy thật là thơm.”

“Nữ thần a!”

...

Còn có ký giả lanh mắt phát hiện ra trang phục cô ta mặc giống y như đúc trang phục của người phụ nữ mà tối hôm qua Long Tur Hạo đã cầu hôn.

Sau khi chắc chắn, đám ký giả phản ứng lại rồi sáng mắt lên, giờ cao máy quay phim, máy chụp hình: “Tách tách tách tách” điên cuồng

quay chụp Sophie.

Mà từ đầu đến cuối Sophie vẫn mang theo nụ cười ôn uể tao nhã trên mặt.

“Tiểu thư, cô chính là vị hôn thê của Long tổng à? Cô và Long tổng nhất định là Kim đồng Ngọc nữ, trời sinh một đôi.” Một nam ký giả sáng mắt lên nhìn cô ta nói.

Lúc Sophie mặc trang phục giống y chang Lê Hiểu Mạn mặc tối hôm qua xuất hiện, Long Tư Hạo đã biết cô ta có mục đích gì.

Ánh mắt của anh trầm xuống, đôi mắt sâu thẳm thoáng qua sự thù địch, nhưng trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh vẫn duy trì nụ cười mê người ưu nhã như cũ, trừ đôi mắt hẹp dài càng ngày càng cảnh giác, không nhìn ra biểu tình của anh có bất kỳ biến hóa nào.

Lâm Mạch Mạch kéo Lê Hiểu Mạn đứng ở sau lưng đám ký giả, mà lúc ký giả hỏi Sophie những vấn đề kia, Lê Hiểu Mạn cũng nghe rất rõ.

Cô siết chặt hai tay lại, cô nhìn chăm chăm vào người đàn ông tuấn mỹ đang bị ký giả bao quanh kia, thấy anh vẫn duy trì nụ cười mê người như cũ, trái tim cô như nghẹn lại, giống như là bị một bàn tay nào đó bóp chặt lấy, đau đến nỗi khiến cô hơi nghẹt thở.

Tại sao anh không lên tiếng? Anh đang ngầm thừa nhận Sophie là vị hôn thê của anh sao?

Hai tay của cô càng nắm càng chặt, lửa giận dần bùng cháy lên trong mắt cô, cô đang muốn kéo Lâm Mạch Mạch xoay người rời đi, lại bị Lâm Mạch Mạch kéo lại.

“Mạn Mạn, chờ thêm đã, người mà tối hôm qua nam thần cầu hôn là cậu, anh ấy nhất định sẽ làm rõ, đợi thêm chút nữa.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn cau mày lại rồi mới xoay người, thì thấy Long Tur Hạo và Sophie đứng sát gần nhau, nam tuấn mỹ tuyệt luân, nữ xinh đẹp động lòng người, giống như lời của ký giả nào đó vừa mới nói vậy, hai người bọn họ thật đúng là giống như một đôi Kim đồng Ngọc nữ, nhìn thế nào cũng xứng đôi, thật là trời sinh một đôi.

Đối mặt với câu hỏi của đám ký giả, Sophie vẫn luôn duy trì nụ cười ôn uể động lòng người, cô ta liếc nhìn Long Tur Hạo vừa chủ động đến gần cô ta, đáy lòng kích động không thôi, cô ta vốn cho rằng anh sẽ rất tức giận, không ngờ là anh lại chủ động đến gần cô ta, hơn nữa trên mặt còn duy trì nụ cười ưu nhã.

Mặc kệ ký giả chụp hình hai người bọn họ làm sao, anh cũng không né tránh chút nào, khuôn mặt tuấn mỹ làm cô ta động tâm cũng không lộ bất kỳ vẻ không vui nào.

Trong lòng Sophie cực kỳ mừng rỡ, chẳng lẽ anh thầm chấp nhận cô là vị hôn thê của anh?

Cô ta vô cùng thâm tình liếc nhìn Long Tur Hạo, đưa hai tay ra khoác lên cánh tay của Long Tur Hạo.

Mà Long Tur Hạo cũng không hất tay của cô ta ra, mặc cho cô ta kéo, trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn duy trì nụ cười ưu nhã mê người như cũ.

Mấy ký giả nhìn thấy Sophie khoác lên cánh tay của Long Tur Hạo, không thể nghi ngờ là thầm chấp nhận cô ta chính là vị hôn thê của Long Tur Hạo, vì vậy chụp càng hăng say.

“Tách tách tách tách”, tiếng tách tách của máy ảnh thay nhau vang lên.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn một màn này, sắc mặt càng ngày càng trắng bệch, cô cau chặt mày lại, siết hai tay thật chặt, móng tay nhọn đâm thẳng vào lòng bàn tay, mà cô cũng không ý thức được.

Lâm Mạch Mạch thấy sắc mặt của Lê Hiểu Mạn cực kỳ kém, cô ấy trợn mắt nhìn Long Tư Hạo: “Nam thần ơi là nam thần! Long tổng! Anh đang diễn vở kịch gì vậy?”

Nghe thấy những lời này của Lâm Mạch Mạch, đôi mắt của Lê Hiểu Mạn dần bị bao phủ bởi một tầng hơi nước, như có nước mắt đang dần lóe lên trong hốc mắt đỏ ửng.

Cô nhận ra có một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn chằm chằm vào cô, cô khịt khịt mũi, khẽ nâng đầu lên, vừa vịn chạm vào đôi mắt hẹp dài tràn đầy ý cười của Long Tư Hạo.

Thấy có nước mắt lóe lên trong đôi mắt cô, đôi mắt đen như mực của anh càng sáng lên, nụ cười trên môi càng sâu càng đậm hơn.

Thấy anh lại vẫn nhìn cô cười “Lẳng lơ” như vậy, Lê Hiểu Mạn siết chặt hai tay của mình, hung hãn bấm vào lòng bàn tay, lửa giận dần tích tụ bên trong lồng ngực, cái tên đàn ông khốn kiếp này, sao cô đột nhiên cảm thấy anh đang cố ý?

Cố ý chọc tức cô, nhìn dáng vẻ thương tâm của cô, có vẻ như anh rất hưng phấn?

Khốn kiếp!

Lê Hiểu Mạn cố gắng nuốt nước mắt đang sắp tràn ra ngược trở về,

nheo mắt lại, hung hãn trợn mắt nhìn Long Tư Hạo, ánh mắt sắc bén hận không thể băm anh trăm ngàn nhát dao.

Chương 266: Long thiếu, chân tình tỏ tình (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mà Long Tư Hạo nhận thấy ánh mắt vô cùng sắc bén của Lê Hiểu Mạn, anh hí đôi mắt hẹp dài lại, ý cười trong mắt càng nồng đậm mê người.

Lê Hiểu Mạn nhìn nụ cười “Lẳng lơ” trên mặt anh.

Long Tư Hạo thâm ý liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, rồi ưu nhã rút cánh tay đang bị Sophie ôm lấy ra, Sophie hết sức mất mát, nhưng cô ta lại không ngờ là anh nắm lấy bả vai của cô ta.

Lê Hiểu Mạn vốn thấy anh rút tay ra mà cao hứng thì suýt nữa lại bị một màn này làm cho hộc máu.

Mà bởi vì hành động này của anh, trong lòng Sophie hết chìm rồi lại nổi, lúc anh nắm bả vai cô ta, cô ta kinh ngạc, vô cùng mừng rỡ liếc nhìn anh, cô ta thỏ thẻ nói như thiếu nữ đang chìm đắm trong hạnh phúc: “Tur Hạo.”

Nụ cười quyến rũ của Long Tư Hạo vẫn chưa tiêu tan, anh liếc nhìn cô ta, rồi liếc nhìn đám ký giả vẫn còn đang chụp hình, môi mỏng cong lên, âm thanh trầm thấp nói ra những lời khiến nụ cười trên mặt Sophie tắt hẳn.

Môi mỏng xinh đẹp của anh chỉ thờ ơ nói một câu: “Sophie không phải là vị hôn thê của tôi, mà là em gái tôi.”

Bởi vì lời này của anh mà tất cả mọi người đang đứng đây đều kinh ngạc.

“Em ~ em?” Có ký giả dò xét qua người anh và Sophie, rồi không ngừng kinh ngạc mà nhìn chăm chăm vào Long Tur Hạo, kéo dài hai chữ “Em gái” này.

Sophie âm thầm siết chặt hai tay, nụ cười ôn uẩn trên mặt vô cùng cứng ngắc, đôi mắt nâu kinh ngạc lại bi thương liếc nhìn Long Tur Hạo.

Cô ta không cam lòng, đang muốn lên tiếng, Long Tur Hạo đã buông tay đang nắm ở bả vai của cô ta ra trong im lặng, đôi mắt hẹp dài bình tĩnh, cười nhạt liếc nhìn đám ký giả, anh trầm thấp nói: “Đúng vậy! Sophie là em gái của tôi, em gái hàng thật giá thật.”

Có ký giả chất vấn hỏi: “Long tổng, anh nói vị mỹ nữ bên cạnh anh là em gái anh, vậy vì sao cô ấy lại mặc trang phục giống với trang phục của người phụ nữ tối hôm qua anh đã cầu hôn ở ngự yến lâu?”

“Long tổng, vị hôn thê của anh đẹp như vậy, nhìn khí chất này chính là sinh ra trong danh môn, nhìn thế nào cũng không làm mất thân phận của anh, thật ra thì anh không cần nói với chúng tôi đó là em gái anh? Hai người nhất định là một đôi trời sinh, chúng tôi đều coi trọng hai người, cũng sẽ chúc phúc cho hai người có thể bạc đầu giai lão.”

Long Tur Hạo thờ ơ nâng mí mắt lên, từ đầu đến cuối anh vẫn duy trì nụ cười ưu nhã mê người, giọng nói trầm thấp rõ ràng nói: “Mọi người chỉ dựa vào hôm nay em gái tôi mặc trang phục giống với trang phục mà tối hôm qua vị hôn thê của tôi đã mặc, mà chắc chắn là em gái tôi là vị hôn thê của tôi, như vậy có quá qua loa hay không?”

Chúng tôi là anh em, sao tôi có thể cưới em gái mình? Trang phục giống nhau có rất nhiều, tôi chỉ có thể nói đây chỉ là trùng hợp, mặc dù có lẽ các người sẽ không tin vào sự trùng hợp.”

Dứt lời, anh dừng lại, thâm tình liếc nhìn Lê Hiểu Mạn đang kinh ngạc nhìn anh, giọng nói trở nên dịu dàng hơn rất nhiều, anh không giấu giếm với ký giả nữa mà nói: “Còn nữa, tôi không lo lắng về việc mất mặt hay không, không sợ nói cho các người biết, vị hôn thê của tôi không phải là xuất thân từ danh môn, hơn nữa cô ấy từng có một đoạn hôn nhân ngắn ngủi không hạnh phúc, bây giờ cô ấy đã ly dị, cho nên tôi mới cầu hôn với cô ấy...”

“Không thể nào! Cô ấy đã từng kết hôn?”

“Long tổng, anh nói vị hôn thê của anh từng có một đoạn hôn nhân không hạnh phúc?”

...

Không ít ký giả nghe thấy lời của Long Tư Hạo, xung quanh không ngừng có tiếng hít thở thay nhau vang lên, tất cả đều trợn to mắt kinh ngạc lại không dám tin nhìn Long Tư Hạo, đây chính là nam thần trong lòng tất cả phụ nữ! Đối tượng đính hôn với anh lại là người phụ nữ đã từng kết hôn?

Tin tức này quá nóng đi! Lại vẫn là do anh tự tiết lộ ra ngoài.

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo, hoàn toàn không ngờ rằng anh vậy mà sẽ tự tiết lộ người anh muốn kết hôn là người phụ nữ đã từng kết hôn ở trước mặt giới truyền thông.

Đây sẽ là tin tức có ảnh hưởng rất lớn với danh tiếng của anh!

Thời khắc này, trong lòng cô tràn đầy cảm xúc phức tạp, tức giận trước đó đã sớm biến mất hầu như không còn, đôi mắt trong veo như nước chăm chú nhìn anh.

Long Tư Hạo nâng tầm mắt, anh bình thản liếc nhìn đám ký giả đang cực kỳ kinh ngạc, khóe môi nổi lên nụ cười mỉa mai hoặc, giọng nói trầm thấp rõ ràng êm tai, tiếp tục nói: “Vào lúc mà cô ấy còn chưa biết yêu, tôi đã yêu cô ấy rồi, lúc biết được tin cô ấy kết hôn, tôi đã rất đau lòng, nhưng tôi vẫn chúc phúc cho cô ấy, tôi chôn giấu tình yêu của mình dành cho cô ấy ở tận sâu trong đáy lòng, tôi cho rằng cả đời này vĩnh viễn cũng không thể có cơ hội yêu cô ấy, nhưng trời cao đã cho tôi cơ hội này, chồng trước của cô ấy không biết quý trọng cô ấy, làm tổn thương trái tim cô ấy...”

Chương 267: Rất muốn ôm hôn anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nói đến đây, Long Tư Hạo cứng chiều nhìn cô, đáy mắt đầy ý cười, âm thanh trầm thấp dịu dàng: “Cho nên sau khi cô ấy ly hôn, tôi sẽ cầu hôn với cô ấy, hy vọng có thể chiếu cố cô ấy một đời một kiếp, hy vọng có thể bổ khuyết trái tim tan vỡ của cô ấy, tôi tạm thời không nói cho mọi người cô ấy là ai, cô ấy còn chưa chuẩn bị tinh thần nói cho mọi người đồng ý làm vợ tôi, tôi yêu cô ấy, một đời một kiếp, kiếp này không phải cô không cưới, hy vọng mọi người có thể chúc phúc cho chúng tôi, tôi cũng hy vọng mọi người không cần bàn tán cô ấy có từng ly hôn hay không, chúng tôi có hợp nhau hay không, ở trước mặt tình yêu, chuyện đó không quan trọng, tình yêu hai người là ngang hàng, nếu không đó không phải là tình yêu, cô ấy có thể không phải là cô gái xinh đẹp nhất nhưng cô ấy là người phụ nữ đời này tôi muốn, là tôi muốn dồn hết tất cả, dùng cả thế giới này để đổi lại cô ấy, ở trong lòng tôi, cô ấy là người không ai có thể thay đổi, tôi yêu tất cả của cô ấy, đời này chỉ có cô ấy đáng giá để tôi trả giá tất cả.”

Long Tư Hạo nói những lời này là từ đáy lòng anh, chân thành như thế, hoàn toàn là lời thổ lộ, mặt mày sáng láng rung động lòng người, là tình yêu anh dành cho Lê Hiểu Mạn.

Nhiều người ở đây vì lời thâm tình của anh mà rung động, mà cảm động, thậm chí không ít người sắp khóc rồi.

Những người đỏ hốc mắt đương nhiên là các cô gái trẻ tuổi, không có cô gái nào không thích được người đàn ông ưu tú như vậy

yêu, hơn nữa còn tuyên bố với cả thế giới, các cô ấy là hâm mộ, ghen tỵ, hận không thể là người đàn bà may mắn ở trong lòng anh.

Lâm Mạch Mạch đứng bên cạnh Lê Hiếu Mạn cũng khóc nức nở vừa lau nước mắt vừa nói: “Mạn Mạn à, cậu hạnh phúc muốn chết rồi, mình ghen tỵ chết cậu rồi, trên thế giới này được người đàn ông tốt lại bị cậu đoạt đi mất, nhanh gả cho người ta đi. Không hổ là nam thần trong lòng mình, quả nhiên đủ lãng mạn, đủ chung tình, không giống người thường.”

Nghe Lâm Mạch Mạch nói, Lê Hiếu Mạn cắn chặt môi, đôi mắt đã sớm đong đầy nước mắt giống như thủy triều dâng lên, khuôn mặt thanh lệ đầy nước mắt hạnh phúc.

Cô không nghĩ tới anh sẽ tuyên bố với cả thế giới anh yêu cô, kiếp này chỉ cưới mình cô, lúc này anh vẫn bảo vệ cô, tôn trọng cô, nghĩ cho cô...

Nếu cô còn cho rằng anh giả vờ thì cô đúng là đầu heo rồi.

Không càng không xứng với tình yêu của anh.

Anh làm cho cô hạnh phúc, cảm động, hận không thể nhào vào lòng anh ôm anh hôn anh.

Anh đúng là tên xấu xa, hỗn đản, từ đầu đã biết làm cô thương tâm, hiện tại lại khiến cô cảm động, hạnh phúc muốn chết.

Người đàn ông hư hỏng này quả nhiên là ác ma, biết cách giày vò người ta như thế, khiến cho cô như rơi vào vực sâu lại nâng lên tận trời, để cho cô thương tâm mà khóc, lại khiến cô cảm động mà khóc.

Một lúc thì chọc giận cô, một lúc thì đùa cô, đúng là hư hỏng mà,

hông đến tận xương.

Không ngừng bị cô hành hạ, chỉ có có Sophie kia mới chịu được ác ma như anh, khi thì để cô ta thặng hoa khi thì để cô ta hung hăng rơi vào địa ngục.

Sophie đứng bên cạnh anh nghe lời anh nói mà sắc mặt tái nhợt, đôi mắt đầy nước mắt nhưng mà không phải khóc vì cảm động mà là vì đau lòng.

Cô ta xiết chặt nắm tay, trong lòng như bị lưỡi dao sắc bén khoét một lỗ, đau không chịu nổi.

Long Tư Hạo đã nói như vậy rồi, người anh yêu là người đàn bà đã từng trải qua một lần hôn nhân, mà cô ta là em gái của anh, bây giờ cô ta còn có thể nói gì? Nói người anh yêu là cô ta sao?

Nhưng vậy thì không phải cô ta đứng trước mặt truyền thông cho mình một cái tát sao?

Cô đau đớn nhìn Long Tư Hạo, vì sao anh đến thành phố K liền thay đổi?

Vì sao anh không giống như trước kia cứng chiều cô ta?

Cô ta cho rằng mình đặc biệt ở trong lòng anh, vẫn cho rằng cô ta có thể thay thế người đàn bà chôn dấu trong lòng anh, nhưng mà thì ra cô ta không thể nào bước vào tim anh.

Chẳng lẽ mười năm qua anh đối tốt với cô ta cũng chỉ vì xem cô ta là cái bóng thôi sao?

Cô ta biết trong lòng anh yêu người đàn bà khác nhưng cô ta không

tin anh thật lòng yêu Lê Hiếu Mạn.

Anh nhất định cũng xem Lê Hiếu Mạn là bóng của người đàn bà kia.

Cô ta không cam lòng, nếu Lê Hiếu Mạn có thể thay thế bóng dáng kia trong lòng anh thì sao Sophie cô ta không thể?

Dù là gia thế hay địa vị, dáng người hay diện mạo, cô ta đều hơn Lê Hiếu Mạn rất nhiều.

Trên đời này chỉ có Sophie cô ta mới có thể xứng với Long Tur Hạo anh.

Bởi vì bọn họ đã từng trải qua sinh tử.

Cô ta không nói gì mà lẳng lặng rời khỏi đám người, đôi mắt không cam lòng hóa thành thanh kiếm sắc bén bắn về phái Lê Hiếu Mạn, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh lùng quý di, cô ta sẽ không buông tay như thế, dù dùng cách gì cũng phải chia rẽ bọn họ.

Long Tur Hạo là của cô ta, mà người vợ đời này anh chọn chỉ có thể là cô ta.

Phóng viên ở đây đều bị Long Tur Hạo làm cho cảm động, không ai hỏi anh vị hôn thê của anh là ai nữa.

Phần phỏng vấn này hoàn mỹ kết thúc.

Chương 268: Rất muốn ôm hôn anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Chờ cùng Lâm Mạch Mạch về phòng thiết kế thì Lê Hiểu Mạn còn đang suy nghĩ lời vừa nãy của Long Tư Hạo.

Đôi mắt vẫn hồng hồng, nước mắt hạnh phúc không ngừng rơi.

Lâm Mạch Mạch ở bên cạnh thấy cô gái vẫn cảm động không thôi liền đưa cho cô tờ khăn giấy, nhíu mày nói: “Mạn Mạn à, mình cảm thấy cậu nên vào toilet không đủ rồi trở về, đừng để văn phòng ngập lụt.”

Nghe thấy Lâm Mạch Mạch nói, Lê Hiểu Mạn cầm khăn tay cô ấy đưa cho lau khô nước mắt đỏ mặt lườm cô ấy: “Mình làm gì mà ngập phòng hả? Cậu cho rằng mình là Mạnh Khương sao?”

Lâm Mạch Mạch nói: “Cậu không phải là Mạnh Khương, nhưng cậu hạnh phúc hơn bà ấy...”

Nói đến đây cô ấy cầm điện thoại vừa quay clip Long Tư Hạo nói những lời đó đưa cho Lê Hiểu Mạn xem, cười nói: “Vừa nãy cô mãi khóc không có thời gian quay clip, mình đành quay giúp cậu, lát nữa gửi cho, cậu cần giữ cho tốt, để giữ làm kỉ niệm, không có việc gì thì lấy ra xem, xem nam thần nhà chúng ta yêu cậu đến mức nào.”

Lê Hiểu Mạn cầm di động Lê Hiểu Mạn đưa cho cười nói: “Mạch Mạch, cảm ơn cậu.”

Lâm Mạch Mạch nhún vai cười nhìn cô: “Nhấc tay chi lao mà thôi, đừng khách khí với mình, làm việc thôi.”

“Ừ!” Lê Hiểu Mạn cười gật đầu với Lâm Mạch Mạch, đôi mắt nhìn chăm chăm video trên điện thoại, cô điều chỉnh nhỏ âm thanh, tuy không nghe được anh nói gì nhưng lại biết anh đang nói gì, là lời thông báo chân tình lúc này của anh, cô đã khắc sâu trong lòng.

Cô nhớ rõ nhất khoảnh khắc anh nói lúc cô không biết yêu thì anh đã yêu cô rồi.

Sao trước kia anh đã yêu cô rồi?

Trong lòng Lê Hiểu Mạn rung động, ngập tràn hạnh phúc.

Cô truyền clip trong máy Lâm Mạch Mạch sang máy cô để biến nó thành hồi ức tốt đẹp nhất, tải lên ứng dụng đám mây để mãi mãi không bao giờ mất đi, trả lại điện thoại cho Lâm Mạch Mạch, sau đó cầm điện thoại mình nhắn tin cho Long Tur Hạo.

“Tur Hạo, cảm ơn anh, cho em thời gian, chờ em chuẩn bị tất cả sẽ gả cho anh, còn có.. em.. thật ra cũng rất thích anh.”

Gửi xong tin nhắn, Lê Hiểu Mạn cho rằng tạm thời Long Tur Hạo sẽ không đọc được tin nhắn cũng không trả lời lại cô vì thế đang muốn cắt điện thoại thì có tiếng chuông báo là tin nhắn Long Tur Hạo gửi tới.

“Lên đây chính miệng nói với anh rằng em thích anh.”

Nhìn Long Tur Hạo gửi qua, trong lòng Lê Hiểu Mạn lại rung động không thôi, cô đã nghe qua một câu, nếu một người đàn ông nhận

được tin nhắn của bạn mà trả lời lại thì anh ta để ý bạn nhiều như thế nào.

Lê Hiếu Mạn sừng sốt cười lên sau đó nhắn lại.

“Được, chờ em.”

Cô chưa từng nghĩ hiện tại mình lại vội vàng muốn gặp anh như thế.

Nhắn tin xong, cô đứng lên đi vào phòng quản lý Dương Chính Phong, cô còn chưa mở miệng thì Dương Chính Phong đã nói tổng giám đốc bảo cô lên phòng anh.

Rời khỏi phòng quản lý, đôi môi cô nở nụ cười, không cần hỏi cũng biết nhất định Long Tur Hạo để Dương Chính Phong bảo cô lên phòng tổng giám đốc.

Phòng Tổng giám đốc.

Lúc này Long Tur Hạo đang đứng trước cửa sổ phòng xa hoa, quần áo Armani màu xám càng tôn lên dáng người tuấn lãng mê người của anh.

Anh vẫn nhìn chăm chăm vào di động, gương mặt nở nụ cười mê người.

“Tổng giám đốc...”

Từ lúc cửa phòng được mở ra, âm thanh Lạc Thụy vang lên.

Nghe tiếng, Long Tur Hạo còn tưởng là Lê Hiếu Mạn nên xoay người nhưng lại thấy Sophie xuất hiện bên cạnh Lạc Thụy.

Anh nhúu mày, ánh mắt sắc bén, nụ cười trên mặt biến mất không thấy, thay vào đó là hàn khí bọc quanh người.

“Tur Hạo...” Sophie để Lạc Thụy rời đi trước sau đó đóng cửa đi tới trước mặt Long Tur Hạo.

Cô ta đỏ mắt chuẩn bị nhào vào lòng anh nhưng nhanh chóng bị anh né đi.

Cô ta vững bước chân lại mới nắm chặt nắm đấm, đôi mắt đầy nước mắt bi thương nhìn anh, âm thanh nức nở vang lên: “Tur Hạo, anh thay đổi, anh đến thành phố K liền thay đổi, chúng ta về nước Pháp, về Marseille được không?”

*** Marseille là một thành phố cảng của nước Pháp. Marseille là thành phố lớn thứ hai của Pháp, sau Paris, và là vùng đô thị lớn thứ ba của Pháp

Long Tur Hạo lúng lúng, ánh mắt sắc bén nhìn coota: “Sophie, tôi dễ dàng tha thứ cho cô cũng có mức độ, nếu cô còn làm ra chuyện giống ngày hôm nay thì tôi sẽ không dễ dàng buông tha cho cô đâu.”

Sophie vì lời của anh mà đau lòng không thôi, đôi mắt màu nâu nhạt đầy nước mắt không ngừng tuôn ra, thương tâm nói: “Tur Hạo, xin anh đấy, không cần lạnh lùng với em như vậy có được không? Anh từng cưng chiều em như thế, vì sao bây giờ lại đối với em...”

Long Tur Hạo không chờ cô ta nói xong đã nheo mắt không chút cảm xúc nhìn cô ta, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh: “Cô nói là trước kia, Sophie, tôi nói rõ rồi, tôi đối với cô tới nay chưa bao giờ có tình cảm nam nữ, tôi đối với cô cùng lắm chỉ là anh em mà thôi.”

“Không... Không phải như thế... Em không tin...” Sophie mặc cho

nước mắt tuôn rơi bi thương không thôi nhìn Long Tur Hạo: “Tur Hạo, em biết em không phải là cô gái mà anh yêu nhất, nhưng chúng ta ở cùng nhau 10 năm, chúng ta trải qua sinh tử, anh từng vì cứu em mà không để ý tính mạng, anh để ý đến em, anh không thể nào không có chút tình cảm gì với em, em không tin. Em biết trong lòng anh vẫn cất giữ người đàn bà khác, nhưng không phải là Lê Hiểu Mạn đúng hay không? Anh chỉ xem cô ta là thế thân người có đúng không? Tur Hạo, em không ngại anh xem em là thế thân của người khác, không cần lạnh lùng như vậy với em có được không?”

Chương 269: Tư Hạo, em sẽ không buông tay (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo nhìn Sophie khóc nước mắt như mưa, hàng lông mày chau lại, biểu tình gương mặt vẫn lạnh lùng như cũ, âm thanh lạnh lẽo nói: “hh không phải là thể thân của ai hết, tôi yêu cô ấy từ đầu đến cuối vẫn vậy.”

“Không... Không phải... Em không tin... Em không tin...” lời của Long Tư Hạo khiến Sophie không tiếp thu nổi, cô ta xiết tay hai tay, đôi mắt long lanh nước mắt nhìn anh, vẫn như cũ không tin anh không có chút tình cảm vì với cô ta.

Đều là do Lê Hiểu Mạn đoạt đi tình yêu thuộc về cô ta, cô ta sẽ không bỏ qua cho Lê Hiểu Mạn.

Long Tư Hạo nhăn mày thâm trầm nhìn cô ta, biểu tình trên mặt làm cho người ta đoán không ra, sở dĩ anh nuông chiều cô ta chỉ vì trong lòng anh tồn tại áy náy với cô ta.

Bởi vì cô ta lớn lên giống Lê Hiểu Mạn cho nên lần đầu tiên ở gia tộc Nox nhìn thấy cô ta thì anh cực kì kinh ngạc, đối với cô ta không lạnh lùng như với người khác, mọi việc có chút chiều cố cô ta.

Có lẽ vì thế mà cô ta mới ỷ lại vào anh.

Sophie rũ mắt, đáy mắt lóe lên sự âm độc, che giấu hết cảm xúc trong mắt mới ngược mắt nhìn anh: “Tư Hạo, em sẽ không buông

tay, một ngày nào đó anh sẽ yêu em.”

Long Tư Hạo lạnh lùng nhìn cô ta: “Tôi để người mang cô về Marseille.”

“Tư Hạo...” Sophie nhìn anh: “Trừ khi anh theo em trở về, nếu không em sẽ không về đó, dù anh có đưa em về thì em cũng sẽ trở lại thôi.”

Gương mặt tuấn mỹ của anh như bao phủ một tầng sương, lạnh lùng mà xa cách, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô ta, sau đó ngồi xuống ghế da xoay, nhàn nhàn nói: “Tạm thời tôi không thể về đó, chuyện như ngày hôm nay tôi không hy vọng xảy ra lần nữa, đi ra ngoài.”

Sophie thấy thái độ của anh đối với cô ta vẫn lạnh lùng như thế, cô ta xiết chặt tay, trong mắt ngoan độc nhú lại sau đó xoay người rời khỏi văn phòng anh.

Ra ngoài cô ta gặp Lê Hiếu Mạn đang muốn đến văn phòng tổng giám đốc.

Lê Hiếu Mạn nhìn đôi mắt cô ta vì khóc mà đỏ rleen, nhất thời cúi đầu định đi qua người cô ta thì bị kéo cổ tay lại.

Lê Hiếu Mạn cả kinh giật giật nhưng khôn giật được, cô không nghĩ tới mảnh mai như Sophie lại có lực tay lớn như thế.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không hề hoảng sợ mà nhìn cô ta, lạnh nhạt nói: “Cô giữ tay tôi có ý gì?”

“Đi theo tôi.” Sophie ngoan độc nhìn cô, sau đó siết chặt cổ tay cô kéo cô lên tầng thượng của công ty.

Cao ốc TE có hơn 30 tầng, Lê Hiếu Mạn không hề sợ độ cao, nhưng

lúc này Sophie lại kéo cô đến tầng thượng, phía dưới là xe cô đi tới đi lui.

Cuối thu, gió trên tầng thượng khá lớn, thổi trên người cô mang theo cảm giác mát lạnh.

Lê Hiểu Mạn hơi run người ngược mắt nhìn Sophie, che giấu dự hoảng sợ trong lòng lạnh nhạt hỏi: “Cô kéo tôi tới đây rốt cuộc có ý gì?”

Sophie nhìn cô, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười nhưng không đạt tới đáy mắt.

Cô ta nhìn Lê Hiểu Mạn, ánh mắt thâm ý làm cho người ta nhìn không ra, giọng điệu hòa hoãn nói: “Cô dám từ nơi này nhảy xuống sao?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nheo mắt nhìn nụ cười quý dị của cô ta: “Cô có ý gì hả?”

Sophie giữ chặt tay cô, sau đó đến bên cạnh lan can, nụ cười lạnh lẽo nhìn cô sau đó nhíu mày: “Ngay cả nơi này cô còn không dám nhảy thì dựa vào đâu dám cùng tôi cướp Tư Hạo? Cô cho rằng Tư Hạo chỉ là tổng giám đốc TE thôi sao? Cô muốn ở cùng anh ấy phải có năng lực bảo vệ mình, nhưng cô nhìn xem, đứng chỗ này thôi cũng sợ rồi, nếu cô yếu đuối như vậy thì sao có thể bảo vệ mình? Cô ở cùng một chỗ với Tư Hạo sau này sẽ làm liên lụy tới anh ấy, bên cạnh Tư Hạo không cần đồ bỏ đi như cô.”

Lời của Sophie chọc giận Lê Hiểu Mạn, ngược lại khiến cho cô không còn sợ hãi nữa.

Cô vững vàng nhìn Sophie, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng như thanh

kiếm, đôi môi lạnh lùng nhếch lên: “Đúng thế, tôi không dám nhảy, tôi cảm thấy vì nó không cần, còn có, bên cạnh Tư Hạo có cần tôi hay không không cần cô tới quyết định.”

Đôi mắt màu nâu của Sophie nheo lại sắc bén mà ngoan độc, sau đó nhếch môi cười lạnh: “Xem ra lần trước nói với cô căn bản cô không để trong lòng, tôi đã nói rồi, tôi mới là vị hôn thê của Tư Hạo, đời này của Tư Hạo muốn kết hôn chỉ là tôi, cũng chỉ có thể là tôi, cô là người đàn bà từng kết hôn, căn bản cô không xứng với anh ấy, hơn nữa Tư Hạo là anh trai cùng ba khác mẹ với chồng cũ của cô, các người không thể nào ở cùng một chỗ, tốt nhất cô cách xa Tư Hạo một chút, nếu không tôi nhất định cho cô hối hận.”

Lê Hiểu Mạn thấy Sophie uy hiếp mình, trong mắt cô không hề sợ hãi.

Lúc này Sophie lộ ánh mắt ngoan độc so với lần đầu tiên cô nhìn thấy cô gái dịu dàng đó hoàn toàn như hai người khác biệt.

Xem ra cái gọi là cao quý dịu dàng đều là giả vờ.

Cô ta nói gì với cô cô cũng không sợ.

Chương 270: Tư Hạo, em sẽ không buông tay (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nhìn Sophie, ánh mắt lạnh lùng, giọng điệu lạnh băng nói: “Buông ra, rời khỏi Tư Hạo hay không là chuyện của tôi, không liên quan gì tới cô cả.”

Dứt lời cô né tránh bàn tay của Sophie thì điện thoại vang lên.

Ánh mắt Sophie sắc bén nhìn cô sau đó buông cô ra.

Lê Hiểu Mạn thấy cô ta buông mình ra thì cup mắt cầm điện thoại ra xem, thấy là Long Tư Hạo gọi tới, cô đang muốn nghe thì Sophie đã thay đổi sắc mặt, giống như đau đớn cau mày.

Sắc mặt cô ta tái xanh đau đớn ngời xồm người, cắn răng rên lên, cả người run rẩy hơn nữa còn thở gấp, hô hấp rối loạn.

Nhìn Sophie đau đớn, Lê Hiểu Mạn không hiểu gì, không biết sao vừa nãy cô ta còn tốt sao đột nhiên thở gấp rồi.

Cô nhăn mày, dù cô ta vừa nói lời đó với cô khiến cho cô không vui nhưng cô không thể thấy cô ta như vậy mà không quản.

Trong lòng hiện lên sự trác ẩn, cô tiến lên ngời xồm xuống nâng cô ta dậy: “Cô sao vậy? Sao đột nhiên thở gấp như vậy?”

“Tôi...” Sophie nhíu chặt mày cố gắng thở ra, nhưng càng thở càng

khó như không đi nổi, miệng nói không rõ: “Tur... Tur Hạo... Tur ...
Tur...”

Lê Hiểu Mạn thấy vậy sợ rằng cô ta bị suyễn, lo lắng cô ta làm sao nên thấy điện thoại con vang liền nghe máy.

Không chờ Long Tur Hạo lên tiếng cô đã nói: “Tur Hạo, em ở tầng thượng, anh mau lên đây đi, Sophie không biết sao thờ rất gấp.”

Tắt máy, Lê Hiểu Mạn nhìn Sophie: “Cô chờ một chút, Tur Hạo sắp lên rồi.”

Nghe Lê Hiểu Mạn nói, Sophie đang thờ gấp liền ổn định một chút, giống như không nghĩ Lê Hiểu Mạn lại tốt như vậy.

Một lúc sau tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Nghe thấy âm thanh, Lê Hiểu Mạn ngược mắt liền thấy Long Tur Hạo đi tới.

“Hiểu Hiểu...” Long Tur Hạo lại gần cô, lo lắng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em có sao không?”

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tur Hạo quan tâm mình, trong lòng cô ngọt ngào như rót mật, ngọt quá, cô khẩn trương nhìn anh: “Em không sao. Cô ấy... cô ấy thờ gấp rất gấp.”

Long Tur Hạo nhìn Sophie, thấy cô ta gấp gáp thờ ra, anh cau mày muốn tìm thuốc trên người cô ta thì Sophie yếu ớt nói: “Tur... Tur Hạo, em... em không... mang thuốc...”

Nghe vậy, Long Tur Hạo trầm xuống, nhìn cô ta sau đó nhìn lh, ánh mắt dịu dàng: “Hiểu Hiểu, anh đưa cô ta đi bệnh viện trước.”

Lê Hiếu Mạn nhìn thấy Long Tư Hạo hỏi cô, cô nhìn anh gật đầu: “Ừ.”

Được cô cho phép, Long Tư Hạo ôm Sophie sau đó dịu dàng nói với cô: “Chờ anh trở lại được không?”

“Vâng.” Lê Hiếu Mạn gật đầu, thật ra anh không cần hỏi cô, mạng người là quan trọng, cô không nhỏ mọn đến thế.

Nhưng mà anh bận tâm suy nghĩ của cô khiến cho cô như uống mật vậy.

Long Tư Hạo đưa Sophie đến bệnh viện thì Lê Hiếu Mạn liền về phòng thiết kế.

Cô vừa làm việc vừa đưa điện thoại ra xem.

Lúc 12h trước, Long Tư Hạo nhắn tin tới để sau khi cô làm việc xong thì ngồi xe Lạc Thụy trở về, anh về muộn một chút.

Nhận được tin nhắn, Lê Hiếu Mạn nhăn mày, cô đồng ý cho anh đưa Sophie đến bệnh viện nhưng mà nghe anh nói về trễ, trong lòng cô có chút không thoải mái.

Bởi vì biết anh đang ở cùng Sophie, tâm trạng của cô không đặt lên công việc.

...

Sau khi tan tầm, cô và Mạch Mạch cùng ra khỏi tòa nhà công ty, sao cũng không nghĩ tới Hoắc Nghiệp Hoằng lại chống gậy đứng cạnh chiếc Bentley chờ cô.

Mạch Mạch thấy Hoắc Nghiệp Hoằng chống gậy, tóc hoa râm, gương mặt già nua thì nhú mày kinh ngạc nhìn cô: “Mạn Mạn, sao ông Hoắc này đến đây?”

“Mạn Mạn...” Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn thấy Lê Hiểu Mạn thì ôn hòa cười, chống gậy tiến lên, Lê Hiểu Mạn thấy bước chân ông ta không vững như lúc nào cũng có thể ngã, đang muốn tiến lên thì bị Mạch Mạch kéo lại.

“Mạn Mạn, cậu tới làm gì? Đừng quên cậu và Hoắc cận bã đã ly hôn rồi.”

Lê Hiểu Mạn chau mày nhìn Mạch Mạch cười nói: “Mạch Mạch, cậu về trước đi, ông nội tới tìm tới nhất định là có chuyện.”

Dứt lời, cô nhanh chóng tiến lên đỡ Hoắc Nghiệp Hoằng, nhú mày hỏi ông ta: “Ông nội, thân thể người không tốt sao lại tới đây?”

Hoắc Nghiệp Hoằng vẻ mặt ôn hòa nhìn cô: “Mạn Mạn, yên tâm, ông nội đã tốt hơn nhiều.”

Lê Hiểu Mạn lo lắng nhìn ông: “Ông nội, con đỡ ông vào xe trước.”

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy trong mắt Lê Hiểu Mạn tràn đầy quan tâm và lo lắng đối với ông, ông cười nhìn cô gật đầu: “Được, vào xe trước, ông nội... Có lời muốn nói với con.”

Lê Hiểu Mạn đỡ Hoắc Nghiệp Hoằng lên chỗ sau xe Bentley màu đen.

“Tiểu Trần, lái xe đi!” Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn Lê Hiểu Mạn bên cạnh, liền bảo tài xế lái xe.

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Nghiệp Hoằng bảo tài xế lái xe đi, nhìn ông nói: “Ông nội... Không phải ông nói có lời muốn nói với con sao? Ông muốn đi đâu?”

“Mạn Mạn, Vân Hy bị bệnh.” Hoắc Nghiệp Hoằng nhíu chặt mày, ánh mắt phức tạp nhìn Lê Hiểu Mạn, giọng mang theo tia năn nỉ: “Mặc dù con và Vân Hy đã ly dị, ông nội hy vọng con có thể đi thăm nó một chút, dù sao nó bị bệnh vì con, miệng vẫn kêu tên con, Vân Hy quan tâm con.”

Chương 271: Đường như yêu anh ấy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe Hoắc Vân Hy bị bệnh, đáy lòng Lê Hiểu Mạn cũng không có bất kỳ phập phồng gì, cô ngược mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng: “Ông nội, con và anh ta đã ly dị, con tuyệt đối sẽ không đi gặp anh ta, anh ta có quan tâm con hay không đã không còn quan trọng nữa.”

“Mạn Mạn, con thật sự không chịu đi thăm Vân Hy một chút sao? Xem như ông nội cầu con đi cũng không được sao?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, nhẹ nhàng lắc đầu, ngữ khí kiên định nói: “Ông nội, thật xin lỗi! Con vẫn là câu nói đó, bất kỳ chuyện gì của anh ta đều không liên quan tới con nữa, con sẽ không đi gặp anh ta.”

Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn cô hồi lâu, thấy cô thái độ kiên quyết, ông thở dài một hơi: “Mạn Mạn, con sợ Tư Hạo hiểu lầm sao? Hai đứa... hai đứa thật sự đính hôn rồi?”

Tin tức hôm nay, ông có xem, chính vì vậy, ông mới đích thân đến tìm cô.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn rơi vào chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay, khóe môi nở nụ cười yếu ớt, gật đầu nói: “Dạ! Chúng con đính hôn rồi.”

“Haiz! Hai đứa...” Hoắc Nghiệp Hoảng thở dài một hơi, muốn nói gì,

lời đến khóe miệng, ánh mắt phức tạp nhìn Lê Hiếu Mạn, lại nuốt lời trở vào, dừng một lát, mới nhìn cô hỏi: “Mạn Mạn, bây giờ con ở đâu? Ông nội cho Tiểu Trần đưa con về.”

Lê Hiếu Mạn thấy Hoắc Nghiệp Hoảng không bảo cô đi gặp Hoắc Vân Hy nữa, mắt cô chứa đầy nụ cười nhìn ông: “Ông nội, không cần, con tự đón xe về được, chỗ con ở cách đây không xa.”

Hoắc Nghiệp Hoảng sâu kín nhìn cô, bảo tài xế dừng xe.

Lúc Lê Hiếu Mạn chuẩn bị xuống xe, ông nhìn cô nói: “Mạn Mạn, ngày mốt là đại thọ 70 của ông nội, ngày mốt con bất luận thế nào đều phải tới.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn xuống xe mới xoay người nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng cười nói: “Đại thọ 70 của ông nội, con đương nhiên sẽ tới.”

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy cô đáp ứng, chân mày nổi lên nụ cười hiền hòa: “Cứ quyết định vậy đi.”

Sau khi Lê Hiếu Mạn đóng cửa thay ông, ông liền cho tài xế lái xe đi.

Xe Hoắc Nghiệp Hoảng vừa rời đi, một chiếc Maybach màu bạc liền dừng bên người Lê Hiếu Mạn, người trong xe dĩ nhiên là Bạch Thụy.

Anh ta mở cửa xe, nhìn Lê Hiếu Mạn cười nói: “Lê tiểu thư, lên xe đi!”

Thấy Lạc Thụy đột nhiên xuất hiện, Lê Hiếu Mạn có chút kinh ngạc, sau khi ngồi vào xe, mới quay đầu nhìn anh ta hỏi: “Vừa rồi anh vẫn luôn đi theo?”

“Tổng giám đốc lệnh cho tôi nhất định phải đưa cô về, tôi đương

nhiên phải hoàn thành nhiệm vụ.”

Lê Hiếu Mạn cau mày nhìn Lạc Thụy, do dự một lúc mới hỏi: “Sophie đó thật sự là... em gái của Tư Hạo?”

Lạc Thụy thấy cô hỏi tới Sophie, nhìn cô cười nói: “Lê tiểu thư, xem ra cô bắt đầu quan tâm Tổng giám đốc rồi nha! Đây chính là chuyện tốt, Sophie tiểu thư thật sự là em gái của Tổng giám đốc, nhưng không có quan hệ máu mủ, tình hình cụ thể, Lê tiểu thư có thể hỏi Tổng giám đốc.”

Lê Hiếu Mạn vốn còn rất nhiều câu muốn hỏi, thấy Lạc Thụy đã nói thế, liền không hỏi nữa, cô không biết rất nhiều chuyện về Long Tư Hạo, có lẽ cô thật sự nên hỏi anh thật tốt.

Bây giờ cô bắt đầu muốn hiểu anh, muốn biết 10 năm anh ở nước ngoài trải qua chuyện gì, em gái không có máu mủ Sophie này từ đâu chui ra.

...

Hoắc Trạch.

Sau khi Hoắc Nghiệp Hoảng trở lại Hoắc Trạch, thím Trương đỡ lên lầu, sau đó đi vào phòng Hoắc Vân Hy.

Lúc này Hoắc Vân Hy nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, rõ ràng tiêu tụy rất nhiều, hai mắt vô thần ngây ngốc nhìn trần nhà, khóe mắt rơi xuống nước mắt hối hận, trong miệng lẩm bẩm: “Mạn Mạn... Mạn Mạn...”

Lý Tuyết Hà ngồi bên cạnh anh ta, lo âu không dứt nhìn anh ta, mắt cũng khóc sưng: “Vân Hy, con đừng như vậy, con đừng dọa mẹ, tiểu

tiện nhân Lê Hiếu Mạn đó, căn bản không đáng giá để con yêu, không có cô ta, con còn có Hạ Lâm mà!”

Bây giờ bà căm ghét Lê Hiếu Mạn nhất, vì cô ta mà con trai bà Hoắc Vân Hy học máu, bệnh thành bộ dáng hiện tại, tất cả đều là một tay Lê Hiếu Mạn tạo thành.

Bà hận không giết được cô.

Nghe được hai chữ “Hạ Lâm”, Hoắc Vân Hy lại hối hận không thôi nhắm mắt lại, tùy ý nước mắt bi thương chảy xuống, anh ta bây giờ thật hận chính mình, tại sao ban đầu anh ta không sớm nhìn thấu lòng mình?

Tại sao phải làm ra nhiều chuyện tổn thương Lê Hiếu Mạn như vậy?

Là đích thân anh ta giao cô cho Long Tư Hạo, là anh ta không quý trọng cô thật tốt.

Không có cô, anh ta sống còn ý nghĩa gì nữa?

Tim anh ta đau nhỏ máu, mỗi hơi thở đều làm anh ta khó chịu không thôi.

Lúc này, Hoắc Nghiệp Hoảng chống gậy, được thím Trương đỡ vào, ông bước chân không vững đi tới trước giường, thấy anh ta một người đàn ông không ngừng khóc, vẻ mặt thống khổ, ông nhíu chặt mày, thở dài một hơi, từ từ ngồi xuống.

Hoắc Vân Hy vốn nhắm mắt nghe Hoắc Nghiệp Hoảng thở dài, mở mắt ra, ánh mắt mang theo chờ mong nhìn ông hỏi: “Ông nội, ông gặp Mạn Mạn chưa? Cô ấy...”

Hoắc Vân Hy nhìn sau lưng ông, giọng bi thương hỏi: “Cô ấy không tới sao?”

Chương 272: Đường như yêu anh ấy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Nghiệp Hoảng nhíu mày, vẻ mặt nghiêm khắc nhìn anh ta: “Ông đã sớm bảo con tốt với Mạn Mạn, nhưng con vẫn không vâng lời, bây giờ biết hối hận rồi? Haiz! Lần này con thật sự tổn thương lòng Mạn Mạn nặng nề.”

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy nhíu mày, giữa hai lông mày nổi lên nòng đậm đau đớn, anh ta vén chăn lên muốn xuống giường: “Con phải đi tìm cô ấy.”

Lý Tuyết Hà thấy anh ta muốn xuống giường, lập tức kéo lại, lo lắng nhìn anh ta nói: “Vân Hy, còn làm gì thế? Con không được phép đi, con bệnh thành như vậy cô ta còn ác tâm không đến thăm con, con còn đi tìm cô ta làm gì?”

Hoắc Vân Hy lộ vẻ kiên định: “Con phải đi cầu xin cô ấy tha thứ, con... khụ... khụ...”

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy anh ta đột nhiên ho khan, nhíu mày chặt hơn, nhìn anh ta nói: “Không cần phải đi, ngày mốt Mạn Mạn sẽ tới.”

Vừa nghe Lê Hiểu Mạn sẽ đến, ánh mắt Hoắc Vân Hy sáng lên, mặt đầy mong đợi nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng: “Ông nội, Mạn Mạn sẽ đến thật sao?”

Vì bệnh, thanh âm anh ta hơi vô lực, khàn khàn.

“Ừ!” Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn anh ta gật đầu, sau đó thím Trương đỡ ông đứng lên.

Ông đi hai bước, dừng lại, vẻ mặt uy nghiêm nhìn Hoắc Vân Hy trên giường nói: “Muốn níu kéo Mạn Mạn thì phấn khởi cho ông, chính con nhìn bộ dáng con bây giờ đi, có mấy phụ nữ sẽ thích?”

Dứt lời, Hoắc Nghiệp Hoằng được thím Trương đỡ rời đi.

Lý Tuyết Hà thấy Hoắc Nghiệp Hoằng rời đi, lo lắng nhìn con trai mình: “Vân Hy, ông nội nói đúng, con nên phấn chấn lên, Tập đoàn Hoắc thị còn cần con, Hoắc gia còn cần...”

Hoắc Vân Hy thấy mẹ vừa mở miệng thì chính là Tập đoàn Hoắc thị, anh ta phiến nhắm mắt lại, giọng vô lực nói: “Mẹ, con mệt mỏi, mẹ đi ra ngoài đi.”

Lý Tuyết Hà thấy con trai lại đuổi mình, trong lòng bà bực bội nhưng vẫn nói: “Được, mẹ đi ra ngoài, Vân Hy, con nhất định phải nghỉ ngơi cho khỏe, không được nhớ người phụ nữ ác tâm Lê Hiểu Mạn đó nữa, mẹ đi ra ngoài.”

Đắp chăn cho Hoắc Vân Hy, bà mới rón rén đi ra ngoài.

Trở lại phòng của mình, bà nằm trên giường, gọi cú điện thoại.

Điện thoại tiếp thông, bà hơn 40 tuổi, trên mặt trang điểm lại lộ biểu tình kiêu mỹ như thiếu nữ, so với đàn bà đã có con trai hai mươi mấy tuổi vừa rồi, tưởng chừng như hai người.

Thanh âm bà uốn éo: “Triệt, không phải anh nói sẽ đến thành phố K sao? Rốt cuộc khi nào anh đến? Người ta nhớ anh sắp chết rồi, con

trai chúng ta bị bệnh, anh không đến thăm nó sao?”

Trong điện thoại truyền tới giọng đàn ông thuần hậu có lực, tràn đầy từ tính, tà mị: “Bảo bối, anh cũng nhớ em, đại thọ 70 của Hoắc lão gia, anh nhất định đến, sau đó...”

...

Lạc Thụy đưa Lê Hiểu Mạn về Hồng Hoa Uyển liền rời đi.

Vì Long Tư Hạo không có ở đây, cô không có tâm tình ăn tối, tắm xong, mặc áo ngủ nằm ổ trên sofa phòng khách, vừa cầm điều khiển nhàm chán chỉnh đài vừa chờ Long Tư Hạo, một lát lại cầm điện thoại lên nhìn.

Thấy không có tin nhắn và gọi nhớ, trong lòng cô liền cảm thấy mát mát.

Cô nhíu mày, chẳng lẽ cô thật sự yêu Long Tư Hạo rồi?

Mỗi lần Long Tư Hạo không có ở bên cạnh cô, cô sẽ không ngừng nhớ anh, trước kia Hoắc Vân Hy một tháng về nhà không được mấy lần, cô cũng không thời thời khắc khắc nhớ anh ta, muốn gặp anh ta như bây giờ.

Sao hiện tại cô trở nên giống như thiếu đàn ông thì không được?

Trong lòng Lê Hiểu Mạn nổi lên ngọn lửa không tên, đứng dậy, cô phiến nảo tắt TV, xoay người chuẩn bị đi vào phòng ngủ, sau lưng liền vang lên tiếng mở cửa.

Nghe tiếng, trong lòng Lê Hiểu Mạn lại vui mừng, không lửa không tên kia dập tắt trong nháy mắt, nhưng cô không lập tức xoay người,

mà cẩn thận nghe tiếng bước chân trầm ổn.

Đến khi tiếng bước chân cách cô ngày càng gần, cô mới nheo mắt, giọng không vui nói: “Còn biết về sao?”

“Sorry! Để vợ đợi lâu.”

Thanh âm trầm thấp quen thuộc vang lên, mặc dù mặt Lê Hiếu Mạn rất không vui, nhưng trong lòng vẫn rất mừng rỡ.

Cô đang muốn xoay người, đột nhiên một cánh tay thon dài vòng qua eo cô, hơi thở mát lạnh dễ người theo đó chui vào mũi, khiến tim Lê Hiếu Mạn khẽ run, vẻ không vui trên mặt biến mất hầu như không còn.

Long Tư Hạo xoay người cô lại, cúi đầu xuống hôn lên môi cô, nhìn cô chăm chăm, thanh âm trầm thấp hỏi: “Hiếu Hiếu, nhớ anh không? Hừm?”

Lê Hiếu Mạn liếc anh, dứt khoát đáp: “Không có.”

“Thật sự không có?” Long Tư Hạo đưa tay nâng cằm cô, nửa hí mắt, ánh mắt lấp lánh nhìn cô, trầm mặt.

Thấy anh trầm mặt, Lê Hiếu Mạn nhìn anh nhu mì cười, môi khẽ mở, khạc ra hai chữ: “Mới lạ!”

Long Tư Hạo kéo cô vào ngực, ôm cô thật chặt: “Được nha Hiếu Hiếu, học xấu, dám trêu chọc anh, anh không thể không “thu thập” em.”

Dứt lời, anh ôm ngang cô lên, cất bước đi vào phòng ngủ.

Một trận hoan ái niềm vui tràn trề kết thúc, Long Tư Hạo bưng nước ấm tới lau người cho cô, sau đó mới vào phòng tắm.

Nghe trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy rào rào, Lê Hiểu Mạn mới từ vui vẻ hồi thần lại.

Vì chưa ăn tối, lại vừa trải qua trận kịch chiến, lúc này cô đói bụng không thôi.

Ngồi dậy, nơi nào đó đau đớn làm cô cau mày, thế nhưng khuôn mặt càng đỏ hơn, như rướm máu.

Cô từ từ xuống giường, ngượng ngùng mặc áo xong, vẫn có cảm giác trôi lơ lửng trên đám mây.

Chương 273: Mong đợi, cô ngượng ngùng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đi tới trước cửa phòng tắm, cô đưa tay gõ cửa: “Tur Hạo, em đói, em đi nấu hai tô mì.”

Thanh âm cô còn khàn khàn, giọng kiều my, vừa nói, cô liền ngượng ngùng cắn chặt môi dưới.

“Ừ!” Long Tur Hạo ở trong phòng tắm đáp một tiếng, mặc dù không lớn, nhưng Lê Hiểu Mạn nghe rất rõ.

Ra phòng ngủ, cô đang chuẩn bị vào phòng bếp, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Không nghĩ ra ai sẽ tới đây, cô nghi ngờ đi ra cửa, nhìn qua mắt mèo, lại thấy một người phụ nữ ăn mặc vô cùng thời trang, tóc quăn màu đỏ rượu, dáng dấp xinh đẹp nhấn chuông cửa.

Trong miệng người phụ nữ lẩm bẩm: “Mở cửa... Mở cửa... Mở cửa nhanh...”

Lê Hiểu Mạn nhú mày, do dự một lúc, mới mở cửa ra.

Mùi rượu nồng nặc truyền tới, Lê Hiểu Mạn nhú mày nhìn người phụ nữ say rượu đang chuẩn bị đi vào nhà, nghi hoặc nói: “Tiểu thư, cô có đến nhầm chỗ không?”

Người phụ nữ uống say bí tỉ nheo mắt, ánh mắt màu nâu mang theo tia khinh thường liếc Lê Hiếu Mạn, đẩy cô ra, mắt say lờ đờ nói:
“Tôi... Tôi không đi sai, tôi tới đây...”

Dứt lời, người phụ nữ đạp giày cao gót 7cm lao đảo đi vào, say kêu:
“Anh Tur Hạo... Anh Tur Hạo, anh ở đâu? Anh Tur Hạo...”

Lê Hiếu Mạn nghe cô ta kêu anh Tur Hạo, lòng căng thẳng, không nghĩ tới cô ta lại tới tìm Long Tur Hạo.

Cô nhìn ngoài cửa, thấy một vali màu đỏ đang đặt trước cửa, cô không nghĩ tới người phụ nữ kia mang cả vali tới.

Xoay người, cô thấy người phụ nữ kia đang đi về phía phòng ngủ.

Mà Long Tur Hạo đã tắm xong, cũng không nghĩ tới sẽ có người khác đi vào, hạ thân chỉ quấn khăn tắm, vừa vặn đi ra.

Lòng ngực trắng nõn, cơ bụng sáu múi nhìn lực lượng ưu mỹ lộ ra, tóc ướt nhẹ vẫn còn giọt nước, từng giọt trong suốt rơi xuống ngực anh, chậm chạp xuống khăn tắm, nhìn, vô cùng quyến rũ mê người.

Người phụ nữ uống say khurót ánh mắt đầy yêu thương tỉ mỉ quan sát Long Tur Hạo, sau đó giang hai cánh tay ra, bước chân không yên đi về phía Long Tur Hạo: “Anh Tur Hạo, anh thật quyến rũ, em yêu anh chết được.”

“Ầm!” Cô ta vừa dứt lời, thẳng tắp nằm dưới đất, khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn lộ vẻ thống khổ.

Cô ta ngược mắt ủy khuất không thôi nhìn Long Tur Hạo vừa rồi nhanh chóng tránh ra: “Anh Tur Hạo, anh thật đáng ghét, tại sao anh có thể không nhận người nhà? Hu hu... đau quá...”

Long Tư Hạo trầm mặt, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn cô ta nằm dưới đất, trầm giọng hỏi: “Dinah, em tới làm gì?”

Người phụ nữ dưới đất chính là em gái duy nhất của Lăng Hàn Dạ, Lăng Dinah, tên tiếng anh là Dinah!

Tin Long Tư Hạo đính hôn với người phụ nữ thần bí và sáng nay anh thâm tình tỏ tình ngay trước mặt truyền thông đã truyền khắp thành phố K, Lăng Dinah ái mộ anh đã lâu, sau khi biết liền tra hỏi Lăng Hàn Dạ, mới tìm tới đây.

Lăng Dinah trở mình, bìa một tư thế quyến rũ dưới đất, mặc áo bó sát màu đỏ cổ chữ V, cổ áo rất thấp, giờ phút này nửa đầu vú tuyết nộn lộ ra ngoài, váy lộ lên đến bắp đùi, hai chân mang tất đen mỏng dính khếp lại, mặt đầy quyến rũ nhìn Long Tư Hạo.

Thanh âm kiều mỹ tận xương: “Tur Hạo, người ta đương nhiên là tới ở chung với anh, hu hu... sao anh có thể yêu người khác? Tại sao có thể đính hôn với người khác? Em phải cướp anh lại.”

Dứt lời, ánh mắt cô ta mang theo khiêu khích nhìn Lê Hiểu Mạn đang nghi ngờ nhìn một màn này.

Nhận được ánh mắt khiêu khích của Lăng Dinah, Lê Hiểu Mạn cau mày nhìn Long Tư Hạo, dùng ánh mắt hỏi anh đang xảy ra chuyện gì.

Long Tư Hạo lập tức cất bước đi trước mặt Lê Hiểu Mạn, ánh mắt thâm tình ôn nhu: “Lát nữa anh giải thích cho em.”

Ngay sau đó anh xoay người, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn Lăng Dinah dưới đất, thanh âm lạnh như băng xen lẫn tức giận: “Cút ra ngoài cho tôi.”

Thấy Long Tur Hạo biểu tình âm trầm kinh người, Lăng Dinah ủy khuất chép miệng, sau đó đứng lên, hung hăng trợn mắt nhìn Lê Hiếu Mạn, lao đảo đi tới cửa nhà.

Nhưng cô ta ra cửa nhà không phải rời đi, mà là kéo vali mình vào: “ầm” một tiếng, đá cửa phòng đóng lại.

Thấy vậy, ánh mắt Long Tur Hạo lạnh rét, đang muốn tiến lên, không nghĩ rằng Lăng Dinah lấy tốc độ cực nhanh lấy thuốc nổ màu vàng TNT trong vali cô ta ra.

TNT là một loại thuốc nổ vô cùng lợi hại, tên khoa học là Trinitrotoluen, lúc nó nổ có thể nổ chu vi mấy trăm ngàn, đủ để phá hủy công trình kiên cố, sản lượng thuốc nổ trước mặt có thể nổ vị trí đầu não.

TNT rất mạnh, nhưng muốn nổ cũng không dễ dàng.

Lê Hiếu Mạn khiếp sợ nhìn thuốc nổ trong tay Lăng Dinah, lần trước cô bị Doris bắt đi, Doris buộc rất nhiều loại thuốc nổ đó trên người cô.

Một phụ nữ mang theo thuốc nổ bên người chắc hẳn là một nhân vật rất nguy hiểm!

Cô đột nhiên đặt mình vào cảnh sát trong phim sát thủ, không khác gì thực tế nha!

Trước lúc gặp Long Tur Hạo, người cô biết đều là người bình thường, nếu không phải vì Doris, cô cũng cho rằng thuốc nổ, súng lục chỉ có thể xuất hiện trong phim ảnh.

Chương 274: Mắt không nhìn vì sạch (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô ngược mắt nhìn Long Tur Hạo, thấy anh biểu tình lãnh đạm, ánh mắt lạnh rét, không có tia hoảng sợ khi nhìn thấy thuốc nổ, cô đột nhiên nghi ngờ thân phận của anh, anh tuyệt đối không chỉ là Tổng giám đốc TE, anh nhất định còn có thân phận khác.

Long Tur Hạo kéo Lê Hiểu Mạn vào ngực, mắt hẹp dài lạnh thấu xương nhìn Lăng Dinah, thanh âm lạnh lẽo, giọng cũng rất nặng, không lắng nghe thì không nghe được: “Dinah, get out.”

Lăng Dinah ngược mắt nhìn Long Tur Hạo, vẻ mặt kiên định: “No! Glen, I want to stay here.”

Glen là tên tiếng Anh của Long Tur Hạo, có rất ít người biết, Lăng Đại Nạ biết được, dĩ nhiên là vì Lăng Hàn Dạ.

Lê Hiểu Mạn nghe Lăng Dinah kêu Long Tur Hạo là “Glen”, đôi mi thanh tú nhíu lại, cô đột nhiên cảm thấy cô và anh căn bản không giống người một thế giới.

Cô ngay cả tên tiếng Anh của anh cũng không biết, dường như anh có rất nhiều chuyện gạt cô.

Trong lòng không vui, Lê Hiểu Mạn đẩy tay Long Tur Hạo ôm eo cô ra, trợn mắt nhìn anh: “Em đói, đi nấu mì, anh tự giải quyết phụ nữ của mình đi, nói cô ta đừng tùy tiện ném loạn chất nổ.”

Dứt lời, cô đi thẳng vào phòng bếp.

Cô vốn cảm thấy Lăng Dinah cầm thuốc nổ tới, trong lòng hơi sợ hãi, nhưng giờ phút này không hiểu tại sao cảm ghét cô ta, nên không sợ.

Trong tiềm thức, cô tin tưởng Long Tư Hạo, lần trước Doris gắn thuốc nổ trên người cô, anh cũng có thể hủy đi, lần này chắc không thành vấn đề.

Long Tư Hạo thấy cô vào bếp, anh cau mày, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn Lăng Dinah, thanh âm lạnh như băng: “Còn chưa cú, muốn tôi ném cô ra ngoài?”

Lăng Dinah nghe vậy, ngược cảm tinh xảo lên, giả hoạt cười: “Anh Tư Hạo, em ở đây, nếu không, em liền dẫn thuốc nổ, mặc dù chúng ta không thể cùng sinh, nhưng có thể cùng chết cũng không tệ nha! Còn nữa, nếu anh dám ném em, em lập tức cởi quần áo, sau đó nói với Lê tiểu thư kia, anh vô lễ với em.”

Cô ta nói ra ba chữ “cởi quần áo”, nở nụ cười, sau đó lại nhẹ nhàng nói: “Anh Tư Hạo, anh cho em ở đây đi! Được không? Bây giờ em không có chỗ nào để đi, em nổ biệt thự của anh trai em rồi.”

Long Tư Hạo nhướng mày, cất nước lên chuẩn bị ném cô ta ra ngoài, Lăng Dinah thấy vậy, quấy rầy cười một tiếng, vứt thuốc nổ trong tay, không có tự trọng mà cởi áo, giọng kiêu my hô lớn: “A... Anh Tư Hạo, anh thật là xấu, anh sờ ngực người ta...”

Lăng Dinah dứt lời, Lê Hiểu Mạn ở trong bếp đi ra, đúng lúc thấy Long Tư Hạo cất bước đi về phía Lăng Dinah, vươn tay tới cô ta.

Nhìn từ sau, hành động đó của anh giống như đang sờ ngực Lăng

Dinah.

Còn Lăng Dinah quần áo xốc xếch, lộ ra hai vai trắng như ngọc, ánh mắt màu nâu khiêu khích nhìn Lê Hiếu Mạn.

Thấy thế, ánh mắt Lê Hiếu Mạn sắc bén như kiếm nhìn Long Tur Hạo, xoay người vào phòng bếp, 'ầm' một tiếng đóng cửa phòng bếp lại, mắt không thấy vì sạch.

Long Tur Hạo nghe tiếng đóng cửa, ánh mắt thâm trầm nhìn hướng phòng bếp.

Lăng Dinah thừa dịp Long Tur Hạo không chú ý, liền kéo vali nhanh chóng chạy vào phòng ngủ.

Bước chân ổn định, căn bản không giống người say rượu, nói rõ vừa rồi là cô ta giả bộ.

Lăng Dinah vào phòng ngủ, liền kéo vali thẳng vào phòng tắm.

Long Tur Hạo mặt âm trầm đi vào phòng ngủ, cầm điện thoại anh, ra phòng khách trực tiếp gọi cho Lăng Hàn Dạ.

Điện thoại vừa tiếp thông, anh liền lạnh lùng xen lẫn tức giận nói:
“Lăng Hàn Dạ, là anh nói cho em gái anh tôi ở Hồng Hoa Uyển? Xem ra anh chán sống rồi?”

“Long thiếu, tin tôi, tôi cũng bị ép buộc, anh cũng biết tính cách của Dinah, thích chơi thuốc nổ, không có chuyện gì không dám làm, vì ép tôi nói chỗ anh ở mà nổ nhà tôi, có phải em ấy đi tìm anh không? Chăm sóc em ấy mấy ngày giùm tôi.”

Lăng Hàn Dạ nói xong liền vội vàng cúp điện thoại.

Thấy Lăng Hàn Dạ cúp điện thoại, sắc mặt Long Tư Hạo càng âm trầm lạnh lẽo, bàn tay hận không thể bóp nát điện thoại.

Thấy cửa phòng bếp còn đóng, anh cất bước lên, gõ cửa phòng bếp, thấp giọng kêu: “Hiểu Hiểu...”

Anh gọi ba lần, Lê Hiểu Mạn mới mở cửa, neho mắt nhìn anh, giọng không vui: “Có chuyện gì?”

Long Tư Hạo thấy cô không vui, híp mắt, nhân cơ hội chen vào phòng bếp, sau đó thuận thế đóng cửa phòng bếp, lợi dụng ưu thế thân thể ép cô vào cửa, ánh mắt thâm tình nhu hòa nhìn cô, ngón tay thon dài nâng cằm cô, môi mỏng cong lên: “Vợ tức giận?”

Lê Hiểu Mạn kéo tay anh xuống, không vui trợn mắt nhìn anh: “Ai là vợ anh? Đừng kêu bậy.”

Long Tư Hạo cười nhạt kéo tay trái cô, nhìn ngón giữa của cô, cong môi cười, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: “Đeo nhẫn của anh, em chính là vợ anh.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn anh, chuẩn bị tháo nhẫn ra, Long Tư Hạo liền nắm tay cô, thâm tình nhìn cô: “Còn nói không giận? Hiểu Hiểu, Dinah chính là em gái của Lăng Hàn Dạ, phụ nữ của anh chỉ có em, chẳng lẽ những lời sáng nay anh nói còn chưa đủ để cho em tin tưởng trong lòng anh chỉ có em sao? Hử?”

Lê Hiểu Mạn rũ mắt, mỗi một câu nói sáng nay của anh, cô đều nhớ trong lòng, chính vì nguyên nhân này mà cô tin tưởng anh, cho nên vừa rồi cô yên tâm nhất anh và Dinah bên ngoài.

Cô nhìn ra, Dinah đó thích anh.

Chương 275: Mắt không nhìn vì sạch (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhưng chẳng qua cô tức giận dường như anh có rất nhiều chuyện đều gạt cô.

Long Tư Hạo thấy cô không lên tiếng, nâng mặt cô lên, cúi đầu xuống hôn lên môi cô, nhìn cô chăm chăm: “Hiểu Hiểu, em có tin anh không?”

Lê Hiểu Mạn thấy anh còn quấn khăn ngang hông, trợn mắt nhìn anh: “Còn không đi mặc quần áo vào? Rất thích bị người khác nhìn sao?”

Trong mắt Long Tư Hạo đầy ý cười, môi mỏng kế tới bên tai cô, thanh âm trầm thấp: “Anh chỉ thích bị em nhìn.”

Lúc này, bên ngoài phòng bếp truyền tới tiếng gõ cửa, mà người gõ cửa dĩ nhiên là Lăng Dinah đã tắm xong đi ra.

“Anh Tư Hạo...”

Nghe ngoài cửa truyền tới thanh âm kiều mỹ của Lăng Dinah, Lê Hiểu Mạn nhú mày.

Còn Long Tư Hạo trầm mặt, xoay người mở cửa.

Lúc này cô ta mặc áo choàng tắm màu đỏ cô ta mang theo, cô ta chủ

tùy ý mặc, áo choàng tấm lông lèo, ngực và hai chân thon dài lúc ẩn lúc hiện.

“Anh Tư Hạo...” Lăng Dinah thấy Long Tư Hạo đi ra, trong lòng vui mừng, không để ý Lê Hiểu Mạn có ở đó hay không, trực tiếp nhào về phía Long Tư Hạo.

Thấy vậy, Long Tư Hạo né người tránh, ngay sau đó nắm chặt cổ tay Lăng Dinah, ánh mắt hung ác nhìn cô ta, quanh thân tản ra khí lạnh: “Dinah, mức độ dễ dàng tha thứ của tôi đối với cô có giới hạn, cô tự cút hay là tôi ném cô ra ngoài?”

Lăng Dinah thấy sắc mặt Long Tư Hạo ngày càng âm trầm, cô ta ủy khuất nói: “Anh Tư Hạo, anh làm gì hung dữ như vậy? Người ta chỉ muốn ở cùng một chỗ với anh... A...”

Long Tư Hạo không đợi Lăng Dinah nói xong đã kéo cô ta, vô tình ném ra khỏi nhà.

“A...” Lăng Dinah mặc áo choàng tấm màu đỏ bị Long Tư Hạo vô tình ném, toàn bộ thân thể mềm mại bay ra ngoài mấy thước, thẳng tắp nằm dưới đất, cô ta đau đớn nhíu mày.

Cô ta còn chưa bò dậy, Long Tư Hạo đã ném vali cho cô ta, ánh mắt lạnh thấu xương: “Nếu không phải nể tình anh cô, chỉ bằng cô dám mang thuốc nổ xuất hiện trước mặt Hiểu Hiểu, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô.”

Lăng Dinah té nằm dưới đất nheo mắt, mặt đầy ủy khuất nhìn Long Tư Hạo, giận dữ nói: “Anh Tư Hạo, anh thật quá đáng, anh vì người phụ nữ khác mà thật sự ném em ra ngoài? Anh có tin em đi giết cô ta hay không?”

Nghe vậy, ánh mắt Long Tur Hạo lạnh lẽo, trên mặt tuấn mỹ phủ một tầng khói mù, môi mỏng mím chặt, thanh âm lạnh lẽo: “Cô dám động một sợi tóc của cô ấy, tôi nhất định sẽ khiến cô sống không bằng chết.”

Dứt lời, anh trầm mặt, xoay người vào nhà, ‘ầm’ một tiếng, đóng cửa nhà lại.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tur Hạo ném Lăng Dinah ra ngoài rồi đóng cửa nhà, cô ngược mắt nhìn anh hỏi: “Không phải anh nói cô ấy là em gái của Lăng Hàn Dạ sao? Anh đối với cô ấy như vậy, Lăng Hàn Dạ có...”

Mặt Long Tur Hạo trong nháy mắt nhu hòa, anh đi thẳng tới trước mặt cô, ánh mắt thâm tình cương chiều nhìn cô: “Không cần quan tâm cô ta, không phải em đói sao? Nấu xong chưa?”

Lê Hiểu Mạn gật đầu, rũ mắt, vừa rồi cô nghe được những gì anh nói với Lăng Dinah, anh che chở cô như vậy, thậm chí không sợ đắc tội Lăng Hàn Dạ, trực tiếp ném em gái anh ta ra ngoài.

Hành động này của anh lại khiến cô xúc động không thôi.

Cô ngược mắt nhìn anh, trong mắt lộ vẻ xúc động, khẽ cắn môi dưới: “Tur Hạo, cảm ơn anh, cảm ơn anh che chở em như vậy.”

“Nha đầu ngốc!” Long Tur Hạo cúi đầu xuống hôn môi cô, ánh mắt thâm tình nhìn cô: “Em là vợ tương lai của anh, anh không che chở em thì che chở ai? Anh cũng đói, đi nấu mì ăn trước, sau đó sẽ ăn em, hử?”

Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, trợn mắt nhìn anh, đi vào phòng bếp.

Sau bữa tối, Long Tur Hạo như trước đó anh nói, vừa đặt chén xuống liền ôm cô chạy thẳng vào phòng ngủ.

Mỹ kỳ danh nói rằng: Vận động sau khi ăn có thể giúp tiêu hóa.

Đến hơn nửa đêm, Lê Hiểu Mạn thật sự không có sức lực tái chiến với anh, Long Tur Hạo mới bỏ qua cho cô.

Long Tur Hạo thấy cô vô cùng mệt mỏi, yêu thương hôn lên trán cô, đang muốn ôm cô ngủ, điện thoại lại vang lên.

Tiếp điện thoại xong, mặt anh biến sắc, ánh mắt sâu thẳm thoáng qua tia tàn ác, sau đó nhìn Lê Hiểu Mạn trong ngực, ôn nhu nói: “Hiểu Hiểu, sáng mai anh phải đi Pháp, em...”

Long Tur Hạo còn chưa nói hết lời, Lê Hiểu Mạn đang ngủ đột nhiên giật mình, buồn ngủ bay sạch, ngược mắt kính ngạc nhìn Long Tur Hạo: “Sáng mai anh phải đi Pháp? Đi làm gì? Phải đi mấy ngày?”

Chương 276: Hiểu Hiểu, em càng lúc càng giống một người vợ hiền rồi! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo thấy Lê Hiểu Mạn vừa rồi còn buồn ngủ mà đột nhiên tỉnh táo. Ánh mắt anh đầy ý cười, ngón tay dài nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc hơi tán loạn của cô, giọng nói khàn khàn: “Hiểu Hiểu, có phải em rất mệt không? Vừa nghe nói anh sắp bay đi Pháp thì tinh thần lên cao như vậy, xem ra...”

Long Tur Hạo dừng lại, thì thầm bên tai cô: “Em không nhớ rời xa anh? Em yêu anh? Đúng không?”

Giọng nói của anh hơi khàn khiến Lê Hiểu Mạn cảm thấy xương cũng mềm nhũn, khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng lên, hai tay mảnh khảnh ôm chặt cổ anh, đầu dựa vào lồng ngực to lớn, hơi nhíu mày, mỉm cười: “Hình như là vậy! Dường như em thật sự yêu anh rồi! Phải làm gì bây giờ?”

Cô ngược mắt nhìn anh, ánh mắt giống như đá quý, cực kỳ động lòng người.

Long Tur Hạo thấy hiếm khi có dịp cô thừa nhận tình cảm với anh, anh kích động ôm chặt lấy cô, cúi đầu hôn lên mắt, mặt, mũi, môi cô...

“Hiểu Hiểu, chúng ta kết hôn đi!” Anh đột nhiên buông tha đôi môi đầy

đạn của cô, ánh mắt nhú chặt, đầy mong đợi nhìn cô.

Cô nhìn vào đôi mắt hấp dẫn, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tuấn mĩ của anh, ánh mắt trong veo dịu dàng liếc nhìn anh, cười nhạt: “Vậy anh sẽ là một người chồng tốt chứ? Chẳng may sau này chúng ta kết hôn rồi anh lại thay đổi thì chẳng phải em lại phải ly dị lần nữa sao? Anh thì chẳng sao. Nhưng em thì ly dị rồi kết hôn lần nữa thì giá trị cũng giảm đi rất nhiều!”

Trong câu nói của cô hiếm khi có chút đùa giỡn, nhưng phần nhiều cũng là sự thật.

Long Tư Hạo phát hiện cô có chút khác biệt. Ở trước mặt anh, cô không còn giấu giếm tình cảm với anh như trước. Điều này chứng tỏ công sức anh cố gắng không hề uổng phí, quan hệ giữa hai người họ cuối cùng cũng tiến thêm một bước.

Anh tin tưởng nhất định sẽ có một ngày nào đó cô sẽ giao toàn bộ trái tim cho anh.

Anh biết Hoắc Vân Hy đã mang đến tổn thương quá lớn cho cô khiến cô không còn tin tưởng hôn nhân nữa.

Anh ôm chặt lấy cô, ánh mắt nhìn cô chăm chăm, cực kỳ thâm tình và nghiêm túc: “Hiểu Hiểu, anh biết bây giờ em không tin tưởng hôn nhân, sợ kết hôn, sợ lại bị tổn thương lần nữa. Nhưng em yên tâm, anh sẽ là một người chồng tốt. Hôn nhân của chúng ta không phải là nấm mồ mà là thiên đường!”

Lê Hiểu Mạn thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, cô hơi cúi mắt xuống, cũng không đồng ý hay từ chối, dựa vào lòng anh nhỏ giọng nói: “Tư Hạo, cho em chút thời gian có được hay không?”

“Được!” Long Tur Hạo cúi đầu hôn lên trán cô, ánh mắt đầy cung chiều nhìn cô: “Hiểu Hiểu, anh có thể cho em thời gian nhưng em cũng đừng để anh chờ quá lâu!”

Lê Hiểu Mạn gật đầu nhìn anh, nhắm chặt hai mắt, lưu luyến mùi hương thơm mát trên người anh.

Đột nhiên, cô dường như nhớ ra điều gì, mở mắt nghi ngờ nhìn anh hỏi: “Tại sao anh nói Sophie là em gái anh?”

Long Tur Hạo dịu dàng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, chuyện này không phải chỉ một hai câu có thể nói rõ ràng được. Sau này, anh sẽ dần dần nói cho em. Trời sắp sáng rồi, ngủ thêm một chút, nhé?”

“Ừm!” Lê Hiểu Mạn gật đầu, dựa vào ngực anh, khước môi nở nụ cười thản nhiên.

Nghĩ đến sau khi trời sáng, anh sẽ phải bay đi Pháp, cô hơi nhúu chân mày, không cảm thấy buồn ngủ nữa.

Cho dù chỉ tạm thời chia xa nhưng lại khiến cô không nở.

Cô cũng không phải là cô gái nhỏ thích bám dính người khác, nhưng sau khi gặp Long Tur Hạo cô dường như thay đổi rất nhiều. Cô bắt đầu thích bám lấy anh, muốn lúc nào cũng nhìn thấy anh, không muốn rời xa anh dù chỉ một phút.

Có lẽ, cô thật sự yêu anh rồi.

Cô ngược mắt nhìn Long Tur Hạo, định hỏi anh đi Pháp mấy ngày. Chỉ thấy anh đã nhắm chặt hai mắt, ngủ rất bình yên. Cô không nở đánh thức anh chỉ lẳng lặng nhìn khuôn mặt tuấn mĩ mê người của anh.

Dường như có nhìn cả đời cũng không đủ, cô cứ ngắm anh như vậy cho đến khi trời sáng.

Bởi vì muốn để anh ngủ thêm một lúc, Lê Hiểu Mạn thấy trời sáng thì nhẹ nhàng rời giường, mặc quần áo tử tế, rửa mặt xong xuôi thì đi vào phòng bếp.

Từ sau khi bọn họ ở chung đến giờ vẫn là Long Tư Hạo làm bếp chính. Tối qua cô nấu một lần. Hôm nay anh sẽ bay đi Pháp, cô muốn tự nấu bữa sáng cho anh.

Sau đó, khi Long Tư Hạo vào phòng bếp thì cô đang thái đồ ăn.

Anh lười biếng tựa vào khuôn cửa trên phòng bếp, ánh mắt hẹp dài thâm tình nhìn cô, ánh mắt đầy ý cười: “Hiểu Hiểu, em càng lúc càng giống một người vợ rồi!”

Nghe giọng nói của anh, Lê Hiểu Mạn nhìn anh, thấy anh vẫn không thay quần áo mà mặc áo ngủ, để lộ lồng ngực cường tráng hấp dẫn, khuôn mặt cô đỏ ửng lên, thu hồi ánh mắt: “Còn chưa thay quần áo sao?”

“Lát nữa rồi thay sau!”

Ngay sau đó, anh bước lại gần, ôm cô từ đằng sau, nhẹ nhàng hôn lên gáy cô, vì vừa thức dậy cho nên giọng nói anh có chút khàn khàn: “Hiểu Hiểu, chờ anh từ Pháp về, chúng ta kết hôn đi, có được không?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn khẽ run rẩy, không trả lời anh mà cúi đầu hỏi: “Vậy anh phải đi bao lâu?”

Long Tư Hạo hơi nhíu mày, đôi môi mỏng nhẹ cắn vành tai cô: “Cũng không lâu lắm chỉ một hai tháng mà thôi!”

“Cái gì? Một hai...A...” Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, vì phân tâm mà con dao vô tình cắt vào tay khiến ngón tay chảy máu.

“Hiểu Hiểu...” Long Tư Hạo thấy vậy, nhíu chặt chân mày, trong mắt cực kỳ đau lòng, anh cầm ngón tay bị thương của miệng, ngậm vào miệng, ánh mắt nhìn cô chăm chăm: “Đau không? Đều tại anh, hại em bị đứt tay!”

Chương 277: Hiểu Hiểu, em càng lúc càng giống một người vợ hiền rồi! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn hơi cau mày, rút tay khỏi môi anh, ngược mắt nhìn anh, thấy anh tự trách, cô nói: “Không liên quan đến anh! Là em không cẩn thận. Anh thật sự phải đi 1,2 tháng sao?”

“Cô bé ngốc, sao anh có thể xa em lâu như vậy chứ? Anh sẽ về nhanh thôi!”

Long Tur Hạo thấy vết thương trên tay cô không nhỏ, lại hơi sâu, ánh mắt hẹp dài của anh đầy đau lòng. Nếu như không phải vì chuyện lần này quá quan trọng, anh tuyệt đối không rời khỏi cô dù chỉ một giây...

Anh hận không thể lúc nào cũng ở bên cạnh cô. Lê Hiểu Mạn thấy ánh mắt đầy đau lòng của anh, cho dù trên tay vẫn còn đau nhưng trong lòng cảm thấy như rút mật.

Cô nhú mày nhìn anh, mỉm cười: “Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, không đau, trước kia em cũng đã bị đứt tay mà...”

“Vết thương sâu như vậy. Phải xử lý một chút...” Long Tur Hạo không đợi cô nói hết, anh đã kéo cô ra khỏi phòng bếp vào phòng ngủ.

Cầm hòm thuốc, xử lý vết thương cho cô, sau khi ergo, anh bảo cô nghỉ ngơi để anh đi nấu.

Lê Hiếu Mạn không đành lòng để anh một mình nấu trong phòng bếp, nên mới vào phòng bếp nấu nướng với anh.

Vé máy bay đi Pháp, Long Tur Hạo đã kêu Lạc Thụy đặt, sau khi ăn bữa sáng, Lê Hiếu Mạn giúp Long Tur Hạo mặc vest, thắt cà vạt, ánh mắt cực kỳ không nỡ. Anh cúi đầu, thì thầm bên tai cô: “Hiếu Hiếu, nếu em không nỡ, hay là anh không đi nữa nhé? Ở nhà với em, được không?”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn thật sự muốn gật đầu đồng ý. Nhưng nghĩ kỹ lại, cô không thể ích kỷ như vậy. Long Tur Hạo luôn có chuyện phải làm. Huống chi, cô cũng không phải là đứa bé ba tuổi, không cần anh luôn ở bên cạnh.

Cô cau mày, nhúu mày nhìn anh: “Ai cần chứ? Em cũng không phải là trẻ lên ba. Mấy giờ anh bay? Cũng cần đi rồi phải không? E đưa anh ra sân bay!”

Long Tur Hạo nheo mắt lại, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, ngón tay luồn vào mái tóc của Lê Hiếu Mạn: “Thật không cần à? Anh không ở bên cạnh, em không sợ nhớ anh đến phát điên hả?”

Lê Hiếu Mạn tức giận nhìn anh, nhúu mày nói: “Yên tâm đi! Em mới không nổi điên đâu!”

“Thật sao?” Long Tur Hạo nhúu mày, nhẹ nhàng nhéo mũi cô: “Cô nhóc khẩu thị tâm phi này. Muốn nghe em nói câu nhớ anh thật khó...”

Nói đến đây, anh cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay rồi thản nhiên nhìn Lê Hiếu Mạn: “Được rồi, anh phải đi rồi! Không cần tiễn anh đâu!”

Dứt lời, anh không tặng cho Lê Hiểu Mạn một nụ hôn tạm biệt như mọi lần đã rời khỏi phòng ngủ.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn càng nhúu mày chặt hơn, trái tim cũng cứng lại. Ngay sau đó, cũng đi theo ra ngoài, lại thấy Long Tư Hạo đã đi tới cửa phòng.

Mắt thấy anh sắp rời khỏi nhà, Lê Hiểu Mạn hơi cau mày, tức giận nhìn bồng lưng anh: “Long Tư Hạo, anh cứ đi như vậy à?”

Nghe vậy, Long Tư Hạo xoay người lại, híp mắt, thản nhiên nhìn cô, hơi mím môi: “Không đi như vậy thì đi thế nào?”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn hơi híp mắt, trợn mắt nhìn anh, cắn môi: “Theo ý anh, cứ đi như vậy đi!”

Sau đó, cô tiến lên trước, đang định mở cửa cho Long Tư Hạo đã bị anh kéo vào lòng.

Anh dễ dàng áp cô lên cửa, ánh mắt hẹp dài nhìn cô, cực kỳ nóng bỏng, thâm tình: “Hiểu Hiểu, anh có thể đi vài ngày mới về, em chẳng lẽ không có gì muốn nói hay yêu cầu gì với anh sao? Thật sự không nhớ anh đến phát điên à?”

Lưng Lê Hiểu Mạn dán chặt ở cửa, Long Tư Hạo áp sát cô, cô có thể cảm nhận được cơ thể tráng kiện và nóng bỏng của anh, hơi thở nóng bỏng lượn lờ quanh chóp mũi cô khiến cô rạo rục.

Chương 278: Tư Hạo, em bắt đầu nhớ anh rồi! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô ngược mắt, khi thấy con người hẹp dài của anh, trong mắt lóe lên chút mong đợi không hề che dấu.

Cô biết anh muốn nghe cái gì, cô cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ lên, nói một câu: “Về sớm một chút!”

Sau đó, cô ngược mắt, thấy ánh mắt Long Tư Hạo có chút thất vọng, cô mím môi cười, nhếch miệng: “Em sẽ rất nhớ anh cho nên anh về sớm một chút!”

Dứt lời, cô chủ động vòng tay lên cổ anh, rồi hôn lên đôi môi mỏng kia, nhỏ giọng nói: “Tư Hạo, em đã bắt đầu nhớ anh rồi!”

Lúc này, cô không có ý định che giấu tình cảm của mình với anh nữa. Như thế giống như cô đang làm cao vậy. Anh vì cô làm nhiều việc như vậy khiến cô thật sự rung động. Nếu như cô còn kiêu cách quá thì thật sự không xứng với tình yêu của anh.

Cũng không phải chỉ có phụ nữ mới thích lời ngon tiếng ngọt mà ngay cả đàn ông cũng thích.

Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt cực kỳ xúc động nhìn Long Tư Hạo. Bàn tay luồn qua tóc giữ chặt gáy cô, cúi đầu hôn lên đôi môi đầy đặn kia.

Nụ hôn như sóng thần, cực kỳ mạnh mẽ khiến Lê Hiểu Mạn bị chìm đắm trong đó, cô ôm anh thật chặt, nhiệt tình đáp lại nụ hôn cuồng dã của anh.

Nụ hôn vừa kết thúc, hai người cũng thở hỗn hển.

Sau khi kết thúc, Long Tur Hạo ôm cô vào phòng tắm rồi nhanh chóng thay quần áo.

Long Tur Hạo thấy cô cực kỳ mệt mỏi, cúi người, hôn lên đôi môi đỏ thắm của cô, trầm giọng nói: “Hôm nay cũng đừng đến công ty nữa. Anh sẽ nhanh chóng về. Ngày mai là đại thọ 70 tuổi của ông nội, em nhất định phải đi sao?”

Lê Hiểu Mạn hơi cau mày, trở mình, cánh tay mảnh khảnh vòng lên cổ Long Tur Hạo, gật đầu nhìn anh: “Đại thọ bảy mươi của ông nội, em không thể không đi. Nhưng mà Tur Hạo, đại thọ bảy mươi của ông nội, anh không đi, không sợ ông nội tức giận sao?”

Long Tur Hạo nhíu mày, ánh mắt cứng chiều nhìn cô, dịu giọng nói: “Yên tâm, ông sẽ không tức giận đâu. Anh đã kêu Lạc Thụy mang đại lễ đến rồi. Ngày mai em cũng không cần tặng quà đâu...”

Nói đến đây, anh hơi cau mày, ánh mắt có chút lo lắng, nhìn cô: “Hiểu Hiểu, anh không yên tâm khi em đi một mình như vậy! Hay anh nói Lạc Thụy đi với em đi!”

Thấy anh lo lắng, Lê Hiểu Mạn cười: “Yên tâm đi! Em cũng không phải là trẻ con, không sao đâu! Lạc Thụy cũng có việc phải làm. Hơn nữa, còn có ông nội ở đó mà!”

Long Tur Hạo càng lúc càng nhíu chặt mày, ánh mắt hẹp dài khóa chặt lại: “Hiểu Hiểu, thật ra thì ông nội không hề giống như trong

tưởng tượng của em đâu! Ông nội...”

Anh định giải thích chút gì đó cho cô. Nhưng lời đến miệng lại không thể nói được.

Có một số việc, anh tạm thời không thể nói cho cô. Đến lúc thích hợp, anh sẽ nói cho cô biết tất cả.

Lê Hiểu Mạn thấy anh muốn nói lại thôi, nhíu mày nhìn anh: “Tur Hạo, không cần lo lắng cho em đâu. Đừng coi thường em, em cũng không kém coi như anh nghĩ đâu. Chẳng qua tham dự lễ chúc thọ của ông nội mà thôi. Cũng không xảy ra chuyện gì đâu!”

Ánh mắt anh nhìn cô chăm chú, cúi đầu hôn lên đôi môi cô. Nghiêm nghị nói: “Có chuyện gì thì gọi điện cho anh! Phải nhớ anh đó! Biết chưa?”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh gật đầu, cánh tay mảnh khảnh ôm lấy eo anh, dựa đầu vào lồng ngực, lư luyến hơi thở thơm mát của riêng anh.

Long Tur Hạo cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô, ôm chặt cô vào lòng, ánh mắt đầy ý cười, hài hước nói: “Còn muốn sao?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, tức giận trợn mắt nhìn anh: “Anh mau ra sân bay đi!”

“Anh vẫn muốn ôm em thêm một lúc nữa!” Long Tur Hạo ôm chặt cô không buông. Rõ ràng không phải sinh ly tử biệt nhưng anh vẫn không nỡ.

Đến khi sắp muộn, Long Tur Hạo mới buông cô ra.

Anh không để cô tiễn mà chỉ cho cô đưa đến thang máy rồi về nhà.

Liếc nhìn căn hộ sang trọng, rộng lớn như vậy trong lòng Lê Hiểu Mạn có chút cô đơn. Long Tư Hạo vừa đi mà cô đã nhớ anh rồi.

Vì không để bản thân suy nghĩ linh tinh, cô về phòng, lên giường ngủ.

Ngày mai cô còn phải đến Hoắc Trạch, cần phải giữ cho đầu óc được thoải mái, tỉnh táo.

Hôm sau,

Theo quán tính, cô thức dậy rất sớm. Sau khi rửa mặt, trang điểm, cô thay một bộ lễ phục hở vai dài đến gối.

Ngay lúc cô chuẩn bị ra cửa thì nhận được điện thoại của Hoắc Vân Hy gọi tới. Do dự vài lần, cô mới nhận điện thoại.

“Mạn Mạn, hôm nay là đại thọ 70 của ông nội, em có đến không?” Giọng nói của Hoắc Vân Hy qua điện thoại mang theo chút chờ mong.

Lê Hiểu Mạn cau mày, giọng nói lạnh lẽo, chỉ đáp một chữ: “Có!”

Ngay sau đó, cô không đợi Hoắc Vân Hy nói tiếp đã cúp điện thoại.

Cô và Hoắc Vân Hy đã ly hôn. Bây giờ cô không muốn nói nhiều thêm với anh ta một câu. Nếu như không phải vì ông nội vẫn luôn đối xử tốt với cô, coi cô như cháu ruột thì cô cũng chẳng muốn đến Hoắc gia.

Hoắc Nghiệp Hoành ở thành phố K cũng là một người nổi tiếng. Vì

vậy, đại thọ 70 của ông có không ít thương nhân và nhân vật nổi tiếng tới tham dự.

Bên ngoài Hoắc gia có không ít xe sang trọng đang đỗ ở đó.

Điều Lê Hiểu Mạn không ngờ tới là Hoắc Vân Hy đang chờ cô ở ngoài cửa Hoắc trạch.

Hôm nay anh ta mặc vest đen, áo sơ mi trắng trông có vẻ cực chín chắn, đầu tóc chải chu, không hề có vẻ là một người bệnh.

Hai mắt Hoắc Vân Hy nhìn chăm chăm Lê Hiểu Mạn. Thấy bộ lễ phục màu trắng này làm tôn nên vẻ đẹp của cô, cô trang điểm nhạt giống như một bông sen tuyết trong sáng lại cực kỳ hấp dẫn.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn lạnh nhạt liếc nhìn anh ta một cái, giống như không quen anh ta mà vào Hoắc trạch.

Hiện giờ, cô cảm thấy rất vui vì lần trước không nghe lời ông nội tới gặp anh ta. Trông anh ta đâu có giống người bị bệnh chứ?

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn làm ra vẻ như không quen biết anh mà đi thẳng vào Hoắc trạch, anh ta nhíu mày, rồi đuổi theo, kéo tay cô đến vườn hoa.

Hôm nay có nhiều khách khứa, trong vườn hoa thì ít người hơn một chút.

Chương 279: Tư Hạo, em bắt đầu nhớ anh rồi! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc Hoắc Vân Hy kéo Lê Hiểu Mạn đi, cô đã cố gắng giãy giụa nhưng cô thấy quá đông người ở đây nên cô gắng đè nén cảm xúc, không tình nguyện đi theo anh ta đến vườn hoa.

Thấy anh ta đến vườn hoa mà vẫn không buông cô ra, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn cực kỳ lạnh lùng: “Được rồi, có gì cứ nói, tôi còn muốn đi gặp ông nội!”

Hoắc Vân Hy thấy thái độ lạnh lùng của cô, giọng điệu hời hợt, cô hơi nhú mày, trong lòng như bị dao đâm đau đớn khiến anh ta không thể hít thở.

Anh ta nhìn cô chăm chăm: “Mạn Mạn, sao em tới một mình? Sao Long Tư Hạo không đi cùng em? Hôm nay là đại thọ 70 của ông nội, sao anh ta không tới? Trong mắt của anh ta có còn ông nội không?”

Lê Hiểu Mạn hơi híp mắt lại, cố gắng gạt tay Hoắc Vân Hy ra, lạnh lùng nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, anh nói những điều này trước mặt tôi làm gì? Hay là anh cảm thấy nói những điều này với tôi có thể thay đổi được cái gì? Tư Hạo không đến là vì có chuyện quan trọng. Anh ấy sẽ giải thích với ông nội sau. Nhưng những chuyện này đều không liên quan gì tới anh!”

Dứt lời, cô định xoay người rời đi. Hoắc Vân Hy đã kéo cô lại.

Bởi vì anh ta quá dùng sức cho nên cả người Lê Hiểu Mạn đụng vào ngực anh.

Cơ thể mềm mại, phảng phất hương thơm xông thẳng vào mũi khiến trái tim Hoắc Vân Hy rung động. Anh ta đột nhiên cảm thấy nỗi nhớ với cô như thủy triều cuồn cuộn, anh ta không thể đè nén cảm xúc siết chặt cánh tay ôm cô vào lòng.

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Vân Hy đột nhiên ôm cô, cô ra sức giãy giụa, ánh mắt trong trẻo, lạnh lùng liếc nhìn anh: “Hoắc Vân Hy, anh đang làm gì? Thả tôi ra!”

Hoắc Vân Hy chẳng những không thả cô ra mà càng ôm chặt hơn. Ánh mắt nhìn cô chăm chú, đầy sự nhớ nhung, thâm tình: “Mạn Mạn, em có biết anh rất nhớ em hay không?”

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn lạnh lẽo, cô gắng giãy giụa, giọng nói cực kỳ tức giận: “Hoắc Vân Hy, anh thả tôi ra...Chúng ta đã ly hôn, xin anh tự trọng một chút!”

Trong vườn hoa không có ai, nhưng Lê Hiểu Mạn lại ra sức giãy dụa, nên cũng mang lại sự chú ý nho nhỏ.

Hoắc Vân Hy thấy có người nhìn sang, hơi nường lỏng tay nhưng vẫn ôm cô, anh nhìn cô: “Mạn Mạn, dù chúng ta ly hôn, nhưng tin tức chúng ta ly hôn vẫn chưa được công bố, giờ bên ngoài không ai biết chúng ta ly hôn, vậy nên, trong mắt người khác em vẫn là vợ của Hoắc Vân Hy anh, chúng ta tái hôn đi?”

Hoắc Vân Hy vừa nói xong, một giọng nói tràn ngập bi thương truyền tới.

“Vân Hy, anh nói gì? Còn muốn tái hôn với cô ta? Hôm nay không

phải anh muốn ở yến thọ của ông nội tuyên bố chúng ta đính hôn sao? Anh không muốn con của chúng ta nữa hay sao?”

Hạ Lâm mặc một bộ váy màu đỏ rượu rất gợi cảm, khuôn mặt trang điểm xinh đẹp giờ ngập tràn đau lòng, đôi mắt đẫm đạm đáng yêu nhìn Hoắc Vân Hy, không ngừng lên án anh.

Cô tiến lên phía trước, ghen tị nhìn Lê Hiểu Mạn, sau đó khoác tay Hoắc Vân Hy: “Vân Hy, thọ yến bắt đầu rồi, chúng ta vào thôi.”

Hoắc Vân Hy nhíu mày, ánh mắt phức tạp nhìn Lê Hiểu Mạn, lạnh lùng bỏ tay Hạ Lâm ra.

“A----!” Bị hất ra, Hạ Lâm kêu lớn ngã ngòi trên mặt đất, sau đó hai tay che bụng, cắn chặt môi, bộ dạng thống khổ: “Vân Hy...em... Bụng em đau quá... đau...”

Hoắc Vân Hy nhìn Hạ Lâm đang ôm bụng kêu đau, cảm thấy giả tạo vô cùng, anh đâu dùng bao nhiêu lực, cô kêu đau bụng nhưng vậy rõ ràng là nói dối.

Anh dùng ánh mắt sắc bén nhìn cô, phẫn nộ quát: “Đủ rồi, đừng giả vờ nữa, đứa nhỏ này có thể sống thì sống, không thì bỏ đi.”

Nếu không phải vì sự tồn tại của đứa bé này, anh sẽ không phải cố kỵ với cô, mà chuyện của anh và Lê Hiểu Mạn cũng không tới mức như ngày hôm nay.

Trước kia, trong mắt anh Hạ Lâm rất đơn thuần, không có tâm cơ chút nào, mà giờ anh mới phát hiện, cô không hề giống như anh luôn nghĩ.

Chẳng khác gì đám đàn bà tâm cơ toan tính, anh mệt muốn chết.

Lúc này, nhìn Hạ Lâm làm bộ đáng thương trước mặt mình, giống như chịu ủy khuất, anh lại cảm thấy khó chịu vô cùng.

Trước kia anh thật ngu ngốc mới không phát hiện ra người phụ nữ này dối trá thế nào.

Anh và Lê Hiểu Mạn đi tới ngày hôm nay, anh phản bội Lê Hiểu Mạn, tuy là anh không thích cuộc hôn nhân này, anh có sai, nhưng cũng không thể thiếu "công lao" của Hạ Lâm.

Thế mà trước kia anh luôn tin lời cô, luôn coi Lê Hiểu Mạn là người có tâm địa xấu xa, chỉ muốn làm vợ nhà giàu.

Vốn Hạ Lâm đang kêu đau nghe được lời nói vô tình của Hoắc Vân Hy, khuôn mặt cô nhất thời trắng bệch đi, không tin nhìn Hoắc Vân Hy, nước mắt chảy xuống: “Vân Hy, anh... Anh nói gì? Anh bảo em bỏ con... Anh.. Đây là con của chúng ta!”

Lê Hiểu Mạn không muốn ở đây nhìn Hạ Lâm và Hoắc Vân Hy diễn tuồng, đang muốn rời đi liền bị Hoắc Vân Hy kéo lại.

“Mạn Mạn...”

“Vân Hy...” Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy không để ý tới mình, ngược lại còn kéo Lê Hiểu Mạn, trong lòng cô uất hận vô cùng, dùng móng tay đâm mạnh vào mình, khóc lóc thảm thương nhìn Hoắc Vân Hy: “Vân Hy, anh không để ý đến em và con sao? Huhu... Con của chúng ta, thật sự anh không muốn sao?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Hạ Lâm khóc lóc thảm thiết, lạnh lùng hất tay Hoắc Vân Hy ra, không nói gì trực tiếp rời đi.

“Mạn Mạn...” Hoắc Vân Hy thấy vậy, không để ý đến Hạ Lâm đang ở trên mặt đất, gọi lớn.

“Vân Hy...”

Chương 280: Giáo dục, cô không có điều này

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Lâm không thể tin được nhìn Hoắc Vân Hy chạy theo lh mà không để ý gì đến cô, lòng đố kỵ ngập tràn đôi mắt đỏ ửng của cô.

Siết chặt nắm tay, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho Lê Hiểu Mạn.

Thật vất vả mới có thể chia rẽ bọn họ, cô tuyệt sẽ không cho bọn họ cơ hội tái hợp.

Lúc này cô tựa như dã thú nổi điên ánh mắt hung ác đĩnh đĩnh.

Cô vốn cho rằng hôm nay Hoắc Vân Hy sẽ tuyên bố chuyện đính hôn của hai người, lại không nghĩ tới vì Lê Hiểu Mạn xuất hiện mà chuyện này bị phá hỏng.

Trong sảnh, đèn ngọc chiếu sáng khắp mọi nơi, tôn lên một bàn dài thức ăn cao quý đẹp mắt.

Rất nhiều nhân vật nổi tiếng đều tới, rượu bùng tới lui, hết sức náo nhiệt.

Hoắc Nghiệp Hoành ở trên lầu không xuống, Lê Hiểu Mạn lúc vào đại sảnh, đi thẳng lên tầng, lại gặp Lý Tuyết Hà quần áo gọn gàng ở cầu thang.

“Ồ! Đây không phải là con dàu bị Hoắc gia chúng ta đuổi ra khỏi cửa

lần trước hay sao? Tôi còn tưởng cô biết điều không tới, nhìn không ra cô lại mặt dày quấy rầy chồng mình trước mặt anh mình như vậy!” Lý Tuyết Hà vừa thấy cô, sắc mặt liền không tốt, trừng mắt độc địa nói cô.

Giọng bà không nhỏ, trên cầu thang còn có tân khách đang đi, nghe thấy lời của bà thì nhìn sang Lê Hiếu Mạn, đánh giá cô từ trên xuống dưới như muốn tìm ra manh mối gì.

Lê Hiếu Mạn sớm biết hôm nay sẽ phải chịu sự chế nhạo và châm chọc của Lý Tuyết Hà, cô lạnh lùng nhìn bà ta, chuẩn bị lướt qua.

Lý Tuyết Hà không chịu nhượng đường, vất chéo tay, không vui liếc xéo cô: “Tiện nhân, ánh mắt của cô là cái thể loại gì, giờ tôi không phải là mẹ chồng cô, ngay cả tôn trọng tối thiểu cũng không biết, đúng là không có giáo dục.”

Lê Hiếu Mạn nhìn bà, cười nhạt, mà giọng lại lạnh lẽo: “Đúng vậy, tôi không có giáo dục, bà có giáo dục, mở miệng là tiện nhân này nọ, mẹ bà dạy cũng tốt ha, tôi thật nghi ngờ, mẹ bà trước kia có khi nào cũng gọi bà như vậy đó! Còn về thái độ, người già không tôn trọng tôi thì việc gì tôi phải tôn trọng lại?”

“Cô.. Cô nói tôi già?” Lý Tuyết Hà bị Lê Hiếu Mạn chọc tức trừng mắt giận dữ nhìn cô, chuẩn bị cho cô một cái tát, lại bị hai giọng nói đồng thanh vang lên ngăn lại.

“Dừng tay.”

“Mẹ, dừng tay.”

Hai giọng này là của Hoắc Nghiệp Hoàn đang đứng phía sau Lý Tuyết Hà và Hoắc Vân Hy vừa mới đuổi tới nói.

Lý Tuyết Hà thấy ông nội tới, hung hăng nhìn Lê Hiếu Mạn thu tay về.

Hoắc Vân Hy lập tức tới trước người Lê Hiếu Mạn, lo lắng nhìn cô: “Mạn Mạn, em không sao chứ?”

Lê Hiếu Mạn không để ý đến Hoắc Vân Hy, chỉ một bộ dạng vui vẻ đi tới chỗ Hoắc Nghiệp Hoàn, cười cười: “Ông nội, chúc ông nội phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn.”

“Được được...” Hoắc Nghiệp Hoàn cười nhìn Lê Hiếu Mạn, sau đó hơi nghiêm mặt nhìn Hoắc Vân Hy: “Lại đây đỡ ta.”

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy tiến tới, cùng Lê Hiếu Mạn bên phải bên trái cùng đỡ Hoắc Nghiệp Hoàn xuống tầng.

Lý Tuyết Hà thấy vậy chỉ khinh thường nhìn Lê Hiếu Mạn, cười quỷ dị, hừ lạnh trong lòng, tiểu tiện nhân, tôi xem cô còn có thể lớn lối được bao lâu, chẳng mấy chốc nữa thì cố mà chịu đựng đi.

Sau đó bà quay về phòng mình.

Trong phòng ngủ, trên ghế sofa, là một người đàn ông đang ưu nhã ngồi đó, hai chân gác lên nhau, một tay cầm ly, ngón tay thon dài kẹp vào thân ly, rượu đỏ trong ly nhẹ đung đưa, chỉ nhìn nghiêng cũng có thể thấy được người này là một người đàn ông vô cùng tuấn mỹ.

“Triệt...” Lý Tuyết Hà vừa thấy người đàn ông trên ghế sofa, vẻ độc ác ương ngạnh ban nãy liền chuyển thành kiều mị không thôi.

Dù đã hơn bốn mươi, chăm sóc thân thể cũng tốt, nhưng cái vẻ kiều mị quả thật là vẫn có chút không hợp.

Người đàn ông bên ghế sofa khẽ cười nụ cười mê người, giọng nói trầm trầm như rượu được ủ hai mươi mấy năm: “Không đi chào hỏi khách khứa sao?”

Lý Tuyết Hà si ngốc mê luyến nhìn, dù đã hơn bốn mươi nhìn bà vẫn làm vẻ ngỡ ngàng ngừng tiến đến, dùng nói hơi làm nũng: “Em muốn ở cùng anh, anh đã chăm sóc mình như thế nào vậy mà giờ gương mặt này lại càng trở nên đẹp hơn trước nữa, anh không thay đổi chút nào, mà em...”

Lý Tuyết Hà đưa tay sờ khuôn mặt trang điểm kỹ của mình, cau mày hỏi: “Có phải em đã già đi nhiều lắm không?”

Người đàn ông thâm thúy nhìn bà, khóe môi khẽ nhếch lên lần nữa: “Đúng là đã già hơn nhiều, chỉ là, vẫn còn vẻ thướt tha ngày ấy.”

“Thôi đi...” Lý Tuyết Hà hờn dỗi một câu, ý nồng tình đậm nhìn người đàn ông, hai tay ôm lấy mặt người đàn ông, chủ đôi đưa môi nhiệt tình hôn lên.

Đôi mắt hẹp dài của người đàn ông che lấp tất cả tâm tình dưới đáy mắt của mình, không trả lời, không cự tuyệt, mặc cho người phụ nữ này hôn mình.

Mà hai đầu lông mày của người đàn ông sớm đã nheo lại, lộ ra vẻ thâm trầm không thôi.

....

Mọi nhân vật nổi tiếng tinh anh đều tụ tập trong đại sảnh, yến tiệc đã chính thức bắt đầu, mà Hoắc Nghiệp Hoàn được Hoắc Vân Hy và Lê Hiểu Mạn đỡ xuống giờ đang trên đài nói chuyện.

“Cảm tạ các vị khách và bạn bè thân thiết bỏ thời gian tới tham gia thọ yến của tôi, hy vọng mọi người đều được vui vẻ ở đây.”

Nói xong mấy câu, Hoắc Nghiệp Hoàn lại nhờ Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy đỡ xuống.

Phóng viên cố ý được mời tới thấy vậy liền lập tức chụp hình.

Chương 281: Tiết lộ, đã ly hôn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Ông Hoắc, hôm nay là đại thọ bảy mươi của ông, đại diện tòa soạn của chúng tôi chúc ngài thân thể an khang, bách niên bách lão, năm nào cũng có ngày này, ngày nào cũng là ngày vui.”

“Cảm ơn! Cảm ơn! Vậy chúc cậu trăm sự đều thành.” Hoắc Nghiệp Hoành nhìn phóng viên chúc mình cười nói.

“Ông Hoắc, vị bên cạnh này là cháu dâu của ngài sao? Cô ấy thật xinh đẹp, chúc ngài sớm có cháu ôm.”

Lê Hiểu Mạn đang đỡ bên trái Hoắc Nghiệp Hoành nghe thấy lời phóng viên, hơi nhíu mày, ngược mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoành, thấp giọng gọi một tiếng: “Ông nội...”

Cô hy vọng ông có thể làm rõ chuyện ly hôn của mình và Hoắc Vân Hy, nhưng Hoắc Nghiệp Hoành lại nhìn cô, cười vỗ tay cô, chỉ nói cảm ơn với phóng viên, cũng không làm rõ gì cả: “Cảm ơn, mượn lời chúc của cậu, tôi cũng hy vọng mình sớm có cháu bé.”

Dứt lời, ông lại cười nhìn Hoắc Vân Hy và Lê Hiểu Mạn bên cạnh mình một cái.

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Nghiệp Hoành không nói rõ, lại thấp giọng gọi: “Ông nội...”

Hoắc Nghiệp Hoàn cười nhìn Lê Hiểu Mạn, thấp giọng: “Mạn Mạn, hôm nay là đại thọ bảy mươi của ta, cháu cũng biết, tập đoàn Hoắc thị đang trong tình thế nguy hiểm, ông nội không hy vọng người ta biết chuyện cháu và Hoắc Vân Hy ly hôn lúc này, coi như giúp ta, hôm nay đừng nói chuyện này.”

Dứt lời, ông liền vịn theo Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy đi tới chào hỏi khách khác.

Vẫn luôn có phóng viên theo sát ông.

“Ông Hoắc, cổ phiếu Hoắc thị thời gian trước liên tục liên tục thay đổi, hay là bởi tình hình không khả quan, khách trả hàng liên tục, còn bị viện kiểm sát điều tra, ảnh hưởng lớn tới danh tiếng Hoắc thị, dù hai ngày gần đây bắt đầu tăng lại, nhưng muốn vượt qua được lần này quả thực khá khó, ngài có lòng tin...”

Không đợi phóng viên nói xong, Hoắc Nghiệp Hoàn cười hòa ái: “Làm ăn kinh doanh giống như trên chiếc tàu biển vậy, khó tránh khỏi các loại sóng to gió lớn, chuyện kiểm tra không quá quan ngại, chuyện này có thể này, dù là thương nhân sản xuất hay những vấn đề của người khác, Hoắc thị cũng sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm, còn tôi, tôi luôn có lòng tin, Hoắc thị có thể vượt qua lần nguy hiểm này.”

Phóng viên tới lần này đề là do Hoắc Nghiệp Hoàn cố ý mới tới, vậy nên không hỏi ông về chuyện.... Hoắc Vân Hy ở bên ngoài.

Dù là phóng viên hay tân khách, thấy Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy bên cạnh Hoắc Nghiệp Hoàn, một nhà vui vẻ hòa thuận, càng sẽ không hỏi tới chuyện bên ngoài của Hoắc Vân Hy.

Dù sao hôm nay cũng là đại thọ bảy mươi của Hoắc Nghiệp Hoàn, khách khứa cũng phải nể mặt mũi Hoắc Nghiệp Hoàn.

Lê Hiếu Mạn đỡ Hoắc Nghiệp Hoàn một vòng, trong lúc ông nói chuyện với khách khứa, lại có tân khách hỏi tới cô, ông đều giới thiệu, nói cô là cháu dâu mình.

Nếu không phải vì mặt mũi Hoắc Nghiệp Hoàn, cô sẽ phủ nhận.

Cô luôn nhú mào, mím môi không lên tiếng.

Phụng bồi Hoắc Nghiệp Hoàn xong, cô lấy cớ muốn đi ăn chút gì đó, liền một mình đi tới bàn buffet.

Đúng lúc cô chuẩn bị lấy đồ ăn, phía sau truyền tới giọng nói tức giận của Hạ Lâm.

“Lê Hiếu Mạn... tiện nhân.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn vừa xoay người, lại bị Hạ Lâm cho một cái bạt tai.

Một cái tát này là toàn lực đánh ra, mà Lê Hiếu Mạn nhất thời không kịp tránh, cái tát này rơi trúng vào mặt.

Còn chưa đợi cô kịp phản ứng lại, Hạ Lâm hai mắt đỏ ửng như dã thú xông khỏi lồng, khuôn mặt tràn ngập hận ý và tức giận đánh Lê Hiếu Mạn.

“A...” Lê Hiếu Mạn bị tát không đứng vững.

Phục vụ thấy cô bị đánh mà ngã tới không kịp tránh, cái khay trên tay liền bị cô làm rơi xuống.

Cốc trên khay rơi xuống đất vỡ vụn, mà Lê Hiếu Mạn ngã trên mặt

đất, lễ phục màu trắng nhuộm màu rượu đỏ một mảng lớn, tay cô đung trúng mảnh thủy tinh trên mặt đất, ngón trỏ và ngón giữa bị thương rỉ máu.

Một màn này rơi vào trong mắt khách khứa, và cả Hoắc Nghiệp Hoàn cùng Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn bị ngã trên mặt đất, liền thả tay Hoắc Nghiệp Hoàn chạy tới.

Thấy tay Lê Hiểu Mạn bị chảy máu, lập tức đỡ cô, ánh mắt sắc bén nhìn Hạ Lâm, giận dữ hét: “Hạ Lâm, cô điên à?”

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy che chở cho Lê Hiểu Mạn, vốn đã tức giận mà giờ không thèm để ý cái gì, ghen tuông nồng đậm trong mắt nhìn Hoắc Vân Hy: “Em điên rồi thì cũng là do các người ép cả, Vân Hy thật uống cho em đã yêu anh, em còn mang trong mình đứa con anh, anh không thông báo chuyện chúng ta đính hôn, lại còn muốn bỏ con của chúng ta đi, anh đã ly hôn với con tiện nhân kia rồi thì sao lại không thể thông báo? Các người làm trò trước mặt nhiều người như vậy, cứ như vợ chồng thật, có nghĩ tới cảm nhận của em không?”

Chương 282: Tiết lộ, đã ly hôn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vốn lúc ở trong vườn hoa, Hoắc Vân Hy không để ý tới cô bị đau bụng còn đuổi theo Lê Hiểu Mạn, cô đã đầy đố kỵ ghen ghét rồi.

Không nghĩ tới lúc đến đại sảnh lại thấy một màn gia đình hòa thuận kia làm trong lòng cô đố kỵ chùng chất đố kỵ, chẳng quan tâm đến mặt mũi gì nữa, chỉ muốn dạy dỗ Lê Hiểu Mạn trước mặt mọi người.

Hạ Lâm nói chuyện ly hôn của Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy ra ngoài, không chỉ Hoắc Vân Hy xanh mặt mà nghe được lời của cô xong, sắc mặt Hoắc Nghiệp Hoàn trầm xuống.

Ông chống quai trượng, vịn vào bà Trương đi tới, nghiêm nghị nhìn Hạ Lâm, lại nhìn về phía Hoắc Vân Hy: “Còn không mau lôi cô ta đi, đừng để cô ta ở đây mất mặt nữa.”

Dứt lời, ông nhìn bà Trương bên cạnh: “Bà Trương, đỡ Mạn Mạn đi thay bộ trang phục khác, xử lý cả vết thương trên tay Mạn Mạn nữa.”

“Vâng!” Bà Trương tiến tới thấy tay cô chảy máu, đau lòng nói: “Thiếu phu nhân, tôi đỡ cô lên tầng.”

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng rút tay khỏi Hoắc Vân Hy, nhìn bà Trương: “Bà Trương hãy gọi cháu là Mạn Mạn, cháu đã ly hôn với Hoắc Vân Hy rồi.”

Hoắc Nghiệp Hoàn nhíu mày, nhìn Lê Hiếu Mạn, sắc mặt ôn hòa đi phần nào: “Mạn Mạn, cháu trước lên thay bộ trang phục khác đã.”

Lê Hiếu Mạn nhìn phần váy bị nhuộm đỏ một màu, ngược mắt lên gạt đầu với Hoắc Nghiệp Hoàn, rồi đi theo bà Trương lên tầng.

Sau khi cô lên, Hoắc Nghiệp Hoàn nhìn Hoắc Vân Hy: “Mau bắt cô ta rời đi, Hoắc gia chúng ta không hoan nghênh cô ta.”

Hạ Lâm nghe được lời Hoắc Nghiệp Hoàn nói, tức giận nắm chặt tay, đang muốn lên tiếng, Hoắc Vân Hy lại bóp chặt cổ tay cô, kéo mạnh cô ra khỏi đại sảnh.

“Vân Hy... Anh buông... buông...”

Hoắc Vân Hy kéo cô ra tận phía bên ngoài rồi mới bỏ tay cô ra, giận dữ nói: “Hạ Lâm, cô thật quá đáng, lập tức rời khỏi đây cho tôi, nếu không, tôi kêu người vớt cô ra khỏi Hoắc gia, đến lúc đó, người mất mặt chính là Hạ gia.”

Hạ Lâm nước mắt lưng trong nhìn Hoắc Vân Hy, bộ dạng tức giận nổi điên chuyển thành ủy khuất không thôi: “Vân Hy, anh đừng giận em nữa có được không? Em... em vì quá yêu anh, nên mới mất đi lý trí, em.. Em thừa nhận là em rất ghen tị với chị, nhưng Vân Hy, hai người đã ly hôn, chuyện hai người là không thể nào, anh không thể vì cô ấy mà vớt bỏ mẹ con em! Chúng ta còn có đứa con này mà! Chẳng lẽ anh muốn con anh vừa ra đời liền không có cha sao? Vân Hy, anh từng nói, từ nhỏ anh chưa từng có cha thương yêu, chưa từng cảm nhận tình yêu thương của cha, cho nên tương lai nhất định sẽ là một người cha tốt, vậy mà giờ anh còn muốn vớt bỏ đứa con của mình, anh vậy mà là một người cha tốt sao? Vân Hy, không có cha thương yêu, cảm giác này hẳn anh đã từng trải qua, anh muốn con mình cũng như vậy sao? Ô ô... Vân Hy, đừng đối xử tàn nhẫn

với con chúng ta như vậy có được không không? Vân Hy...”

Hạ Lâm khóc ngã ngồi trên mặt đất, đáng thương động lòng người.

Cô một tay vỗ về bụng mình, lại nức nở nói: “Cực cung, thật xin lỗi! Mẹ không thể có con, vì cha con không muốn con, để tránh sau khi sinh con không được cha thương yêu, mẹ giờ sẽ bỏ con đi thực sự, thật xin lỗi!”

Dứt lời, Hạ Lâm bò dậy, khóc chạy ra ngoài.

Mà lời của Hạ Lâm mới rồi đã động đến phần yếu ớt nhất trong lòng Hoắc Vân Hy, từ nhỏ đến giờ anh luôn khát khao tình thương của cha, anh muốn mình lớn lên sẽ trở thành một người cha tốt, yêu thương con cái của mình, đem tất cả những gì mình chưa từng được hưởng thụ trao cho con của mình.

Mà giờ, anh lại muốn vứt bỏ đứa con của mình.

Thấy Hạ Lâm chạy ra khỏi Hoắc gia, anh do dự, liền đuổi theo.

“Lâm Lâm...”

Nghe thấy giọng Hoắc Vân Hy phía sau, Hạ Lâm được như ý muốn, cười đến quỷ dị, cô rất hiểu Hoắc Vân Hy, cũng biết dùng cách gì để có thể tác động đến anh.

Cô không ngừng lại, mà ngược lại còn chạy nhanh hơn.

Hoắc Vân Hy thấy vậy nhanh chóng đuổi theo, kéo cô lại, ánh mắt áy náy nhìn cô: “Lâm Lâm, anh xin lỗi! Anh sẽ chịu trách nhiệm với con, anh sẽ là người cha tốt.”

Hạ Lâm khóc lóc giã dũa: “Ồ ô.. Anh lừa em, anh không phải muốn tái hôn với chị hay sao? Không phải anh muốn vứt bỏ mẹ con em sao?”

Hoắc Vân Hy nhíu chặt mày, kiên định nói: “Điều anh nói là sự thật, giờ chúng ta quay lại, anh sẽ lập tức tuyên bố chúng ta đính hôn.”

Hạ Lâm nín khóc mỉm cười: “Vân Hy, anh nói thật chứ?”

Hoắc Vân Hy nắm chặt tay, nhắm mắt lại, do dự hồi lâu, mở mắt ra nhìn cô, nhẹ gật đầu: “Ừ!”

“Vân Hy...” Hạ Lâm cười cười nhào vào lòng Hoắc Vân Hy.

Chương 283: Người chết, không phải em giết (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy nhìn người phụ nữ cười hạnh phúc trong lòng mình, khuôn mặt tràn ngập vẻ bi thương. Giờ anh hận chính mình, trước đó anh còn nói muốn tái hôn với Mạn Mạn, mà giờ lại tuyên bố đính hôn với Hạ Lâm.

Anh không yêu Hạ Lâm, anh chỉ cưới cô vì đứa trẻ.

Anh không phải là người chồng tốt, đời này anh cũng sẽ không đảm đương được trong trách này, anh không thể yêu Hạ Lâm được nữa, vậy anh chỉ còn có thể làm hết sức mình trở thành một người cha thật tốt.

Đến khi anh già, cho dù thật sự có lỗi với mọi người, ít nhất anh còn có thể đối diện với con của mình.

Trở về đại sảnh, anh tuyên bố chuyện đính hôn với Hạ Lâm trước mặt khách khứa.

Hoắc Nghiệp Hoành suýt thì bị anh làm cho tức chết, nếu không phải vì hôm nay là đại thọ bảy mươi của mình thì ông đã trực tiếp kêu người quảng Hạ Lâm đi rồi.

...

Trên tầng, bà Trương đã xử lý xong vết thương trên ngón tay Lê

Hiếu Mạn.

Cô ngồi nhìn vết thương trên tay trái của mình, lại nhìn vết thương trên tay phải, cô phát hiện cả hôm qua và hôm nay cô đều rất xui xẻo, luôn làm ngón tay mình bị thương.

Trong lòng mơ hồ có dự cảm xấu, dường như đã xảy ra chuyện gì.

Trang phục màu trắng bị rượu làm dơ nên bà Trương đã đi tìm cho cô bộ mới, bảo cô thay ra trước, nhưng đi ra ngoài rất lâu cũng không thấy quay lại.

Lê Hiếu Mạn ngồi lâu liền nghi ngờ đứng dậy chuẩn bị ra ngoài.

Vừa mới bước chân, đột nhiên một thân ảnh thoáng qua trước mắt cô, cô không thấy rõ là chuyện gì, chỉ ngửi thấy một mùi rất đặc thù, hai mắt khép lại, ngất đi trên mặt đất.

Đến khi cô tỉnh lại, trước mắt không còn là cửa phòng, mà là đang trên sàn nhà màu nắng.

Cô nhíu mày, vượt mi tâm, nhìn người bên cạnh, là bà Trương.

“Bà Trương, sao bà lại nằm dưới đất như vậy?” Lê Hiếu Mạn lật người, thì lại thấy bà không có phản ứng, sắc mặt trắng bệch, khoe miệng đầy máu, trước ngực còn có một cái dao cắm vào, xung quanh tràn ra vũng máu lớn.

“A...”

Lê Hiếu Mạn bị dọa đến tái mét, đưa tay về phía mũi bà Trương, không còn hô hấp nữa.

Cô mở to mắt không dám tin nhìn bà Trương không chút động đậy trên mặt đất.

Sao có thể? Bà Trương sao có thể vô duyên vô cớ chết đi thế này?

Là ai đã giết bà?

“Oe...” Mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập khoang mũi khiến dạ dày cô không nhin được muốn ói.

Cô lui về sau một bước, hoảng sợ nhìn bà Trương, đầu óc trống rỗng, không rõ đang xảy ra chuyện gì.

“Tiện nhân, làm gì mà thay y phục lâu thế?” Đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, Lý Tuyết Hà không vui đi tới, vừa nhìn thấy tình trạng kinh khủng của bà Trương, bị hù dọa phát sợ, run run chỉ tay vào Lê Hiếu Mạn: “Cô.. cô điên rồi à tiện nhân, cô... Cô dám giết bà Trương? Tôi phải gọi cảnh sát...”

Nghe Lý Tuyết Hà nói xong, Lê Hiếu Mạn mặt trắng bệch ra sức lắc đầu: “Không.. tôi không giết người, chuyện này không liên quan đến tôi, không phải là tôi...”

Lý Tuyết Hà không nghe cô nói, lấy điện thoại ra gọi cho cảnh sát.

Thấy bà báo cảnh sát, Lê Hiếu Mạn ngã ngòì xuống đất, cả người run rẩy, đầu óc hỗn loạn.

“Giết người thì đền mạng, Lê Hiếu Mạn, cô nhất định phải chết.” Báo cảnh sát xong, Lý Tuyết Hà khinh thường nhìn Lê Hiếu Mạn trên mặt đất một cái, rồi kinh hoàng chạy ra ngoài, vừa đi vừa hô to: “A... Có người chết! Có người chết!...”

Vừa hô vừa chạy xuống tầng, tất nhiên gây ra sự chú ý không ít từ phía khách khứa.

Hoắc Nghiệp Hoành thấy Lý Tuyết Hà vừa kinh hãi vừa hô to, ông chống quai trường kêu người giúp việc đỡ đi lên phía trước, âm trầm nhìn Lý Tuyết Hà: “La lối như thế còn ra thể thống gì? Đừng quên thân phận của mình, ai chết?”

Lý Tuyết Hà sắc mặt tái nhợt, cả người run rẩy, chỉ lên trên tầng: “Cha... cha... chết... chết người... Bà.... bà Trương đã chết, là... Lê Hiếu Mạn.... tiện nhân kia giết...”

“Cái gì? Bà Trương chết rồi?” Hoắc Nghiệp Hoành vừa xong thì sắc mặt đanh lại, thâm trầm nhìn Lý Tuyết Hà: “Không thể nào, ta không tin Mạn Mạn lại giết người, cầm miệng cho ta, đừng nói lung tung nữa, để ta lên xem có chuyện gì.”

Dứt lời, ông vội lên lầu.

Vì Lý Tuyết Hà kêu to nên trong sảnh các khách khứa đều nhìn phía trên, râm ran bàn tán.

Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm tự nhiên cũng bị kinh động, hai người đi cùng Lý Tuyết Hà lên trên.

Hoắc Vân Hy thấy sắc mặt bà tái nhợt, thân thể không ngừng phát run, nghi ngờ hỏi: “Mẹ, đã xảy ra chuyện gì? Mẹ vừa nói giết người là sao vậy?”

Lý Tuyết Hà run rẩy chỉ ngón tay: “Con.. các con đến nhìn đi, tiểu tiện nhân kia, cô ta... cô ta phát điên, cô ta... giết bà Trương.”

Chương 284: Người chết, không phải em giết (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm nghe vậy đều kinh ngạc không thôi.

“Không thể nào, Mạn Mạn sao có thể giết người?” Sắc mặt Hoắc Vân Hy đại biến, khuôn mặt không thể tin cưỡng quýt chạy lên.

“Vân Hy...” Hạ Lâm thấy vậy, trong mắt xoẹt qua tia ghen tị, rồi vẫn chạy theo.

Khách khứa thấy vậy cũng chạy lên tầng.

“Mạn Mạn...”

Hoắc Nghiệp Hoành chống quải trượng đi vào phòng, lại thấy bà Trương đang nằm trong vũng máu, sắc mặt ông đại biến, đưa tay dò hơi thở của bà, không còn chút hô hấp nào nữa.

Ông ngưng trọng nhìn Lê Hiểu Mạn bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, chạy mào: “Mạn Mạn, đã có chuyện gì xảy ra? Bà Trương vì sao lại chết?”

Cả người Lê Hiểu Mạn phát run nhìn Hoắc Nghiệp Hoành, lắc đầu, nước mắt tuôn ra: “Ông nội, cháu không biết, tình lại liền thấy bà Trương ở đây, cháu không biết đã xảy ra chuyện gì, cháu thật sự không biết...”

Hoắc Nghiệp Hoàn thấy Lê Hiểu Mạn bị dọa không nhẹ, nhíu chặt mày, vỗ vỗ vai cô, trấn an nói: “Mạn Mạn, đừng sợ, chuyện này ông nội sẽ điều tra rõ ràng, trước cháu đứng lên đã, nói rõ ràng cho ta, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Ông đang muốn để cho người giúp việc đỡ mình đỡ Lê Hiểu Mạn dậy, Hoắc Vân Hy, Hạ Lâm và không ít khách khứa như ong vỡ tổ tràn vào.

“A... Thật sự có người chết...” Có vị khác nhát gan thấy bà Trương chết, sợ đến la thất thanh.

Hoắc Vân Hy nhìn bà Trương trong vũng máu, sắc mặt ngưng trọng liền đi tới chỗ Lê Hiểu Mạn, nhìn cô run rẩy: “Mạn Mạn, đã xảy ra chuyện gì? Bà Trương.. Bà Trương sao lại...”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn Hoắc Vân Hy, nước mắt chảy ròng lắc đầu: “Đừng hỏi em... Em không biết.. Em không biết...”

Thấy cô hoảng sợ cực độ, hai mắt đau đớn, anh ôm cô vào ngực, nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô an ủi: “Mạn Mạn, không biết không sao, anh không hỏi nữa... Trước...”

Giờ phút này, Lê Hiểu Mạn như đã mất hết tinh thần, thân thể không chút khí lực, tùy ý để Hoắc Vân Hy ôm cô vào lòng.

Tại cô như mất tri giác, không nghe được bất kỳ lời an ủi nào của Hoắc Vân Hy, chỉ cố nghĩ không biết là ai đã giết bà Trương.

Rõ ràng, có người muốn hãm hại vu cho cô giết người.

Nhưng rốt cuộc đây là ai?

Đang lúc khách khứa bàn tán xôn xao về xác chết của bà Trương, Hạ Lâm và Lý Tuyết Hà đã cùng năm vị cảnh sát bước tới

Lê Hiếu Mạn đang được Hoắc Vân Hy ôm lấy nhìn thấy cảnh sát, hai cánh tay mảnh khảnh hơi níu chặt y phục của mình.

Thấy cô như vậy, Hoắc Vân Hy lên tiếng an ủi: “Mạn Mạn, đừng sợ.”

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy vẫn làm trò ôm ấp Lê Hiếu Mạn trước mặt khách khứa, tức giận chỉ vào Lê Hiếu Mạn nói với cảnh sát: “Là cô ta.. Cô ta giết bà Trương...”

Hoắc Vân Hy thấy Hạ Lâm nói Lê Hiếu Mạn là hung thủ giết bà Trương, anh dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn cô: “Lâm Lâm, đừng ăn nói lung tung, Mạn Mạn không thể nào giết người.”

“Ai nói không thể nào?” Lý Tuyết Hà đi lên phía trước, ánh mắt tàn nhẫn nhìn Lê Hiếu Mạn, nói với cảnh sát: “Nhất định là cô ta giết, trong phòng ngoài cô ta và bà Trương thì đâu còn ai khác, không phải cô ta giết thì có thể là ai được chú?”

Năm cảnh sát nghe thấy lời Lý Tuyết Hà, lại nhìn về phía Lê Hiếu Mạn, thấy lễ phục màu trắng của cô có vết máu, một trong số đó đi tới trước mặt Hoắc Nghiệp Hoàn, muốn lấy căn cứ xác thực.

“Ông Hoắc, tôi là đội trưởng đội điều tra, Hà Nghiêm, án mạng phát sinh tại đây, ai cũng có thể nghi ngờ, chúng tôi giờ muốn lấy khẩu cung, mời về sở cảnh sát, chỉ là ông Hoắc xin hãy yên tâm, chúng tôi sẽ không để ai phải oan uổng đâu.”

Đội trưởng Hà nói xong, bảo mấy cảnh sát phía sau đưa Hoắc Nghiệp Hoàn, Hoắc Vân Hy, Lê Hiếu Mạn, Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm đến sở cảnh sát.

Những cảnh sát khác ở lại đối chiếu khẩu cung với khách khứa có mặt tại buổi tiệc.

Mà bộ phận pháp y cũng tới Hoắc gia, thu thập hiện trường và chứng cứ.

...

Trong sở cảnh sát, vì Lê Hiểu Mạn là người bị nghi ngờ nhiều nhất nên cô bị mang một mình vào phòng thẩm vấn.

Ba cảnh sát sắc mặt lạnh lẽo ngồi đối diện với cô, hai nam một nữ, trong đó người nam như vừa mới nói gì với đột trường, cách hai bên là một cái bàn, phía trên chỉ là một chiếc đèn bàn ánh sáng không mạnh.

Lê Hiểu Mạn khẽ nhíu mày, tình huống như thế này cô đã từng xem trên ti vi, thật không ngờ, hôm nay mọi chuyện tương tự lại xảy đến với cô.

Chương 285: Thẩm vấn, báo cáo vân tay (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiếu Mạn cô vậy mà cũng có ngày vào cục cảnh sát, còn trở thành kẻ bị tình nghi giết người đưa vào phòng thẩm vấn.

Trong lòng cô vô cùng bi thương, chỉ cảm thấy ủy khuất không thôi.

Nhìn ba vị cảnh sát mặt lạnh như băng đối diện, cô ngược lại bình tĩnh hơn một chút, không còn hoảng sợ và sợ hãi như vừa rồi.

Đội trưởng Hà ngồi ở giữa thần sắc uy nghiêm nhìn Lê Hiếu Mạn, thấy cô có vẻ bình tĩnh hơn trước, ông ta cười lạnh nói: “Ha hả... Cô bình tĩnh thật...”

Dừng lại, ông ta bất ngờ hỏi: “Là cô giết dì Trương?”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn lập tức lắc đầu phủ định: “Không phải... Tôi với dì Trương không thù không oán, vì sao tôi phải giết dì ấy? Tôi căn bản không có động cơ giết người.”

Một nữ cảnh sát ngồi cạnh Đội trưởng Hà nhìn Lê Hiếu Mạn nói: “Lê Hiếu Mạn, chúng tôi đã hỏi những người khác, vì cô và ai đó đã xảy ra xung đột, lễ phục vô tình bị đổ rượu đỏ lên, Hoắc lão gia báo dì Trương đỡ cô lên lầu đi thay quần áo, mọi người đều có thể làm chứng, tận mắt thấy cô và dì Trương lên lầu, sau đó những người khác không ai gặp lại dì Trương nữa, nói cách khác, cô là người cuối cùng tiếp xúc với dì Trương, mẹ chồng cũ của cô, bà Lý Tuyết Hà nói

đến phòng tìm cô thì phát hiện dì Trương đã chết ngay bên cạnh cô, trên người cô cũng có máu của dì Trương, lúc ấy trong phòng cũng chỉ có cô và dì Trương, không có ai khác.”

Lê Hiểu Mạn nheo mắt, nhìn nữ cảnh sát kia hỏi: “Cô nói vậy là có ý gì? Tôi không giết người, dì Trương bình thường đối xử với tôi rất tốt, tôi không có khả năng sát hại dì ấy, tôi bị hãm hại, mấy người không có chứng cứ, không thể oan uổng nói tôi giết người.”

“Lê Hiểu Mạn, mời cô tỉ mỉ nói lại những gì mình biết, cô làm thế nào phát hiện ra dì Trương đã chết? Cô nói cô không giết dì Trương, vậy cô có gì chứng minh lúc dì Trương chết cô không có mặt ở hiện trường không? Hoặc là, cô có thấy hung thủ thật sự không?” Lúc này nói chuyện chính là Đội trưởng Hà, ông không hề chớp mắt, ánh mắt sắc bén nhìn Lê Hiểu Mạn, giống như muốn nhìn trên mặt cô ra dấu vết gì đó.

Nghe thấy Đội trưởng Hà nói như vậy, Lê Hiểu Mạn kể rõ chuyện mình bị Hạ Lâm tát một cái, sau đó dì Trương đỡ cô lên lầu.

“Lê Hiểu Mạn, cô nói có người đánh ngất cô, vậy cô có nhìn thấy mặt người kia không?”

“Không!” Lê Hiểu Mạn nhíu mày lắc đầu trả lời Đội trưởng Hà, lúc ấy tốc độ của người kia quá nhanh, hơn nữa là thừa dịp cô không chú ý ra tay, cô căn bản không nhìn rõ dáng vẻ người kia.

Cô chỉ nhớ được mùi hương đặc biệt kia, nếu để cô nghĩ lại, cô nhất định nhận ra.

“Lê Hiểu Mạn, cô nói mình tình lại phát hiện dì Trương đã chết rồi, cũng không có ai làm nhân chứng cho cô, một mình cô nói rất khó khiến người ta tin tưởng, xem ra chúng ta chỉ có thể chờ kết quả bên

pháp chứng mới có thể xác định cô có phải hung thủ hay không.”

Lê Hiểu Mạn nheo mắt, có chút nghi hoặc nhìn Đội trưởng Hà: “Kết quả gì cơ?”

Đội trưởng Hà vẻ mặt uy nghiêm nhìn thấy cô: “Lưỡi tròng tuy thưa nhưng khó lọt, cô có giết người hay không, trên người nạn nhân nhất định sẽ để lại dấu vết, bên pháp chứng sẽ nghiệm chứng dấu vân tay trên di thể người bị hại và lưỡi dao trên ngực dì ấy.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn trong lòng vui vẻ, nâng mắt nhìn Đội trưởng Hà: “Có phải trên dao không có dấu vân tay của tôi là tôi có thể thoát khỏi diện tình nghi giết người?”

Cô căn bản chưa từng chạm qua con dao đó, bên trên không thể có dấu vân tay của cô.

Đội trưởng Hà nhìn cô một cái, lập tức nói: “Cho dù trên dao không có dấu vân tay của cô cũng không thể xác định cô không phải hung thủ, nhưng nếu trên dao có vân tay của cô, cô khó mà tránh khỏi tình nghi giết người.”

Dứt lời, Đội trưởng Hà đứng lên, hai người cảnh sát khác đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, đem kẻ tình nghi giết người lớn nhất trước mắt là cô mang vào phòng tạm giam.

Hoắc Nghiệp Hoảng và Hoắc Vân Hy đứng ra nộp tiền bảo lãnh, nhưng cảnh sát không đồng ý.

Mà cái gọi là phòng tạm giam là một căn phòng nhỏ u ám lại ẩm ướt, chỉ có một chiếc bóng đèn mờ nhạt, còn có một chiếc giường thô cứng.

Nhìn căn phòng tản ra hơi thở u ám này, Lê Hiếu Mạn nhớ tới dáng vẻ khi chết của dì Trương, sau lưng thấm ra mồ hôi lạnh, sợ hãi lại ụp khuất ngời thẳng xuống đất, trong mắt dâng lên một tầng hơi nước, nước mắt trong suốt giống như hồng thủy vỡ đê chảy khỏi khốe mắt.

Cô đưa tay bịt miệng, cắn chặt môi dưới, không cho bản thân khóc thành tiếng, cô không thể gục ngã như vậy được, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, cô không giết người, không ai có thể oan uổng cô.

[Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc: Người ngay thẳng thì cho dù không cần phải giải thích hay biện hộ gì thì bản chất người ta cũng vẫn ngay thẳng. Dù bị vu vạ hay bị nghi oan hoặc bị nói xấu gì, người ta không cần thanh minh sự thật cũng sẽ được phơi bày.

Còn người xấu xa thì cho dù có lấp liếm thế nào rốt cuộc cái bản chất xấu xa cũng sẽ bị lộ ra.

Chỉ cần cô rời khỏi nơi này, cô nhất định phải tra ra là ai đang hãm hại cô?

Cô cả đêm không ngủ, gần như luôn khóc.

Hôm sau.

Cô ngơ ngác nghe bên ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân, cô vội vàng đứng lên, thấy hai cảnh sát một nam một nữ đi đến, đúng là hai người trong phòng thẩm vấn hôm qua.

Nữ cảnh sát tiến lên, lấy ra một bộ còng tay đeo lên cho Lê Hiếu Mạn.

Thấy thế, cô nao nao, ánh mắt khó hiểu nhìn hai vị cảnh sát sắc mặt

lạnh như băng nọ: “Mấy người có ý gì? Tôi không giết người, vì sao còng tay tôi?”

Hai cảnh sát không nói gì, đem cô từ phòng tạm giam tới phòng thẩm vấn ngày hôm qua.

Vẫn là “tam đường hội thẩm (1)” như ngày hôm qua, ba người ngồi đối diện thay nhau đề ra nghi vấn cô có giết người hay không.

Mặc kệ bọn họ hỏi gì, cô luôn một mực chắc chắn cô không giết người.

Thẩm vấn giằng co nhiều giờ, Lê Hiếu Mạn bị ba cảnh sát thay nhau hỏi sắp điên mất, cô một lần lại một lần lặp lại tôi không giết người.

Chương 286: Thảm vấn, báo cáo vân tay (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Tôi không giết người, nói một nghìn một vạn lần cũng vậy, tôi không giết người, cảnh sát mấy người không thể phán oan bừa bãi vậy được.”

Thảm vấn thêm hồi lâu, Lê Hiểu Mạn vẫn khẳng khẳng không giết người, ba cảnh sát bắt đầu bực mình.

“Oan uổng?” Đội trưởng Hà đứng lên, đưa báo cáo pháp chứng gửi tới đặt trước mặt Lê Hiểu Mạn, thần sắc uy nghiêm nói: “Cô còn dám nói dối? Báo cáo đã gửi tới, trên dao và cổ người chết đều chỉ có dấu vân tay của một mình cô, pháp y đã chứng nhận, thời gian tử vong của nạn nhân là vào khoảng mười một rưỡi cho đến mười hai giờ đêm hôm qua, mà hôm đó mới một giờ hai mươi phút, mọi người đều thấy dì Trương đỡ cô lên lầu, sau đó mãi đến mười hai giờ cũng không có bất kỳ ai thấy dì ta xuất hiện cả, mãi đến khi mẹ chồng cũ của cô là bà Lý Tuyết Hà đến phòng cô phát hiện người đã chết, cũng không ai thấy cô xuống lầu, mà trong khoảng thời gian này cô cũng đủ thời gian giết người.”

Lê Hiểu Mạn nhìn báo cáo vân tay Đội trưởng Hà ném tới trước mặt mình, hoàn toàn ngây ngẩn, sao có thể? Cô căn bản không chạm vào con dao kia, căn bản không giết người.

Cô bị người hãm hại, đến cùng là ai muốn hãm hại cô? Là Lý Tuyết Hà hay là Hạ Lâm?

Hai tay cô xiết chặt, nâng mắt trấn định nhìn Đội trưởng Hà: “Cho dù trên dao và cổ dì Trương có dấu vân tay của tôi cũng không đủ để chứng minh tôi giết dì ấy, tôi bị hãm hại, tôi căn bản không có động cơ giết dì Trương, hơn nữa tôi còn là con gái, dù có cầm dao muốn giết dì Trương, dì ấy cũng phải giãy dụa trốn đi, muốn chạy thoát! Cũng sẽ để lại trên người tôi vết cào cấu linh tinh gì đó chứ, các anh chắc cũng đã thăm dò hiện trường, hiện trường căn bản không có dấu vết đánh nhau, trên người tôi cũng không vết thương, mấy người cho rằng tôi tài giỏi đến đâu mà dễ dàng giết dì Trương như vậy?”

“Lê Hiểu Mạn, cô không cần nói dối nữa, bởi vì dì Trương tin cô nên không phòng bị, cô thừa dịp dì ta chưa chuẩn bị mà ra ta, dì Trương tuổi cũng đã lớn, sao có thể là đối thủ của cô? Cô có thể không nhận tội, cũng có giữ im lặng, nhưng từ giờ trở đi mỗi câu nói của cô đều được ghi vào bản tường trình, chúng tôi sẽ đem tất cả các căn cứ chính xác trình lên viện kiểm sát, cô cứ chờ đền tội ngồi tù đi!”

Đội trưởng Hà sắc mặt nghiêm khắc nói xong, đứng lên rời khỏi phòng thẩm vấn.

Mà Lê Hiểu Mạn nghe Đội trưởng Hà nói vậy, cả người hoàn toàn ngây ngẩn, cô hạ mắt, nước mắt rơi như mưa, thấp giọng nỉ non: “Tôi không giết người... Tôi không giết người...”

Là ai phải hãm hại cô như vậy, là ai hận chỉ muốn cô chết đến thế?

Cô bắt đầu nản lòng thoái chí, nước mắt trong suốt ướt đẫm khuôn mặt thanh lệ của cô, hai tay cô nắm chặt, cắn chặt môi dưới khóc không ra tiếng.

Giờ phút này cô thật hy vọng Long Tư Hạo có thể xuất hiện trước

mặt mình, cô rất muốn gặp anh, rất muốn nhào vào lồng ngực ấm áp và an toàn ấy, rất muốn nói cho anh biết cô không giết người, rất muốn nghe anh nói một câu, anh tin em.

Ánh mắt cô dại ra, mặt không chút thay đổi mặc cho nước mắt không ngừng chảy xuống, cô giống như một cái xác không hồn, tùy ý để hai người cảnh sát mang cô khỏi phòng thẩm vấn, sau đó mang tới trại tạm giam.

Mà tin tức đại thọ bảy mươi của Hoắc Nghiệp Hoảng xảy ra án mạng, người hầu ở Hoắc gia hơn hai mươi năm bị giết, hung thủ bị tình nghi là cháu dâu cũ xuất hiện trên đầu đề tất cả báo chí ở thành phố K.

Bởi vậy, tin Lê Hiếu Mạn bị cảnh sát bắt tới cục cảnh sát không chỉ Lâm Mạch Mạch biết, Lạc Thụy đương nhiên cũng biết.

Sau khi hiểu ra cậu ta lập tức kích động gọi điện thoại cho Long Tư Hạo còn đang ở Pháp.

“Tổng giám đốc, không ổn rồi, xảy ra chuyện, chuyện ông ngoại của ngài trước đừng bàn tới, dù sao lão nhân gia cũng đã mất tích lâu như vậy rồi, ngài vẫn nên về trước quản chuyện Hiếu bảo bố anh yêu nhất đi!”

Điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp mang tho chút lo lắng của Long Tư Hạo: “Hiếu Hiếu làm sao vậy?”

“Tổng giám đốc, nói anh cũng không tin, Lê tiểu thư giết người, giờ đang bị đưa vào phòng tạm giam...”

Không đợi Lạc Thụy nói xong, Long Tư Hạo lạnh như băng lạnh thấu xương giận dữ rống lên: “Lạc Thụy, tôi thấy cậu chán sống rồi, tôi

bảo cậu bảo vệ cô ấy, vậy mà cậu lại để cô ấy bị bắt vào phòng tạm giam? Chờ tôi xử lý xong chuyện này trở về sẽ tính sổ với cậu, lập tức liên hệ với luật sư Lâm...”

...

Cúp điện thoại, Lạc Thụy dựa theo lời Long Tư Hạo nói liên hệ với luật sư Lâm, sau đó cùng anh ta đến cục cảnh sát.

Đúng lúc đụng trúng Hoắc Nghiệp Hoảng và Hoắc Vân Hy cũng mang theo luật sư đến.

Bọn họ đều muốn gặp Lê Hiểu Mạn, sau khi được cảnh sát đồng ý, cảnh ngục mới đưa Lê Hiểu Mạn từ phòng tạm giam dẫn ra.

Lúc này gương mặt cô không chút thay đổi, đôi mắt xinh đẹp sưng đỏ, nước mắt đã khô cạn, ánh mắt đại ra, trên người đã mặc bộ đồ tù nhân màu vàng của trại tạm giam.

Lạc Thụy từ trên xuống dưới đánh giá Lê Hiểu Mạn, đau lòng nhíu mày, thiếu chút nữa nhin không được xông lên đánh cảnh ngục.

[(1) Tam đường hội thẩm: Tức là cơ quan chức năng đồng thời thụ lý một vụ án. Dựa theo chế độ ngày nay thì ba bộ ngành này gồm: Công an, Viện kiểm sát, Tòa án. Trường hợp này thường xảy ra khi có vụ án lớn, hoặc liên quan đến nhân vật nhạy cảm. Tam đường hội thẩm cũng có thể hiểu là ba người tham gia thụ lý một vụ án cùng lúc. (Theo baike.baidu)

Chương 287: Biến thái trong ngục giam (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cậu ta đưa tay chỉ vào hai gã cảnh ngục áp giải Lê Hiểu Mạn đi ra, đôi mắt sắc bén nheo lại: “Mấy người... Mấy người dám ngược đãi tâm can bảo bối của tổng giám đốc chúng tôi thành như vậy? Tổng giám đốc nhìn thấy nhất định đau lòng muốn chết, tôi phải tố cáo mấy người ngược đãi phạm nhân... Không phải, là ngược đãi phụ nữ.”

Dứt lời, cậu ta nổi giận đùng đùng nhìn luật sư Lâm bên cạnh, nói: “Luật sư Lâm, tố cáo bọn họ cho tôi, để bọn họ khuynh gia bại sản, tan cửa nát nhà, trong túi không có một xu, ngay cả quần lót cũng không có mà mặc.”

Luật sư Lâm nghe thấy lời cậu ta nói, khóe miệng co quắp.

“Mạn Mạn...” Hoắc Vân Hy thấy mới một đêm không gặp, Lê Hiểu Mạn đã tiều tụy gầy yếu đi không ít, trong mắt cũng xẹt qua chút đau lòng.

Lê Hiểu Mạn sụp mắt, ánh mắt âm đạm vô thần, không để ý đến Hoắc Vân Hy, mà nhìn về phía Lạc Thụy, thấy bên cạnh cậu ta có luật sư, nhưng không thấy Long Tư Hạo, trong mắt cô xẹt qua chút mất mát, ánh mắt càng âm đạm thêm vài phần.

Lạc Thụy đem mất mát của cô nhìn vào trong mắt, đau lòng nhìn cô: “Lê tiểu thư, cô yên tâm, tổng giám đốc đã biết chuyện của cô, cũng đang gấp rút trở về, tôi tin Lê tiểu thư sẽ không giết người, cho nên

mời Lê tiểu thư kể hết mọi chuyện xảy ra hôm qua cho luật sư Lâm biết.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn nhìn về phía luật sư Lâm bên cạnh Lạc Thụy, mím môi, không lên tiếng.

“Mạn Mạn...”

Hoắc Nghiệp Hoảng vẫn luôn im lặng đau lòng nhìn Lê Hiếu Mạn, chống quai trượng đi tới.

Lê Hiếu Mạn nâng mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng về mặt ngưng trọng, đôi mày thanh tú khẽ nhíu: “Ông nội, ông về đi!”

Hoắc Nghiệp Hoảng được Hoắc Vân Hy đỡ tới trước mặt Lê Hiếu Mạn, lo lắng và đau lòng nhìn cô: “Mạn Mạn, ông nội dẫn theo luật sư đến, con đem chuyện hôm qua nói cẩn thận với luật sư đi.”

Trải qua thẩm vấn ngày hôm qua, Lê Hiếu Mạn đã kể mọi chuyện cho cảnh sát thẩm vấn n lần, giờ cô không muốn mở miệng nói thêm câu nào nữa.

Cô nâng mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, đôi mắt sâu thẳm nhìn ông: “Ông nội, con mệt.”

Sau đó cô không nói gì nữa, cùng cảnh ngục trở về phòng tạm giam.

Lê Hiếu Mạn làm cho người ta cảm thấy bi thương buồn rầu chán nản, khiến Hoắc Nghiệp Hoảng, Hoắc Vân Hy, Lạc Thụy đều vô cùng lo lắng.

Bọn họ chỉ đành đi tìm đội trưởng phụ trách vụ án này để tìm hiểu tình hình, kết quả là cảnh sát đã trình chứng cứ lên viện kiểm sát, Lê

Hiếu Mạn không nộp tiền bảo lãnh được, chỉ chờ đến khi mở phiên toà sau đó thắng án mới có thể tẩy sạch hiềm nghi giết người của Lê Hiếu Mạn.

Rời khỏi cục cảnh sát, Lạc Thụy lợi dụng danh nghĩa Long Tư Hạo gọi điện cho cục trưởng cục công an thành phố Ngô Giang, nhưng Ngô cục trưởng tỏ ra khó xử, chuyện lần này liên quan đến mạng người, nếu không có chứng cứ xác minh Lê Hiếu Mạn không giết người, không thể trực tiếp thả cô ra.

...

Phòng giam nữ chỗ Lê Hiếu Mạn tạm ở có khoảng mười sáu người.

Giường rất chật, căn phòng không lớn lắm coi như sạch sẽ, Lê Hiếu Mạn được sắp xếp ở giường cuối.

Lúc này cô vẫn như cũ, rũ mắt, ánh nhìn ảm đạm.

Từ trước đến giờ cô chưa từng nghĩ sẽ có ngày bị nhốt trong trại tạm giam.

Cuối cùng là ai muốn hãm hại cô như vậy?

“Mỹ nữ...” Đột nhiên, một âm thanh thô cuồng trung tính mười phần đập vào tai cô, cô run rẩy, nâng mắt nhìn dưới giường mình có bảy tám người phụ nữ dáng vẻ đáng khinh.

Bảy tám người này đều cùng phòng giam với cô, già, trẻ, tang thương, tiều tụy, mặt lộ vẻ hung ác, lạnh lùng...

Vẫy tay gọi cô là mỹ nữ chính là một người phụ nữ trung niên để tóc ngắn, dáng người cao lớn, diện mạo nam tính.

Cô ta nhìn về phía Lê Hiếu Mạn cười ha ha lộ ra hàng răng vàng ố, một đôi tay to dài sờ vào hai chân Lê Hiếu Mạn vừa xoa vừa nắn, khuôn mặt mập mạp béo chày mỡ biểu tình cực kỳ đáng khinh: “Mỹ nữ, chân em trắng nhỉ! Chỗ khác chắc cũng trắng lắm hả?”

Người mập này trong mắt lóe lên ánh nhìn đáng khinh khiến Lê Hiếu Mạn hoảng sợ, đồng tử trũng to, chẳng lẽ cô gặp nữ lưu manh, đồng tính luyến ái?

Cô trước kia nghe người ta từng nói, trong ngục giam dạng người nào cũng có, biến thái, bì ổi...

Cô rùng mình một cái, sợ hãi vô hình tập kích, cô dùng hết sức lực áp chế sợ hãi trong lòng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn người phụ nữ mập đang nắm chân mình: “Bà... Bà muốn làm gì?”

Cô lập tức liều mạng rút chân về, nhưng sức của cô sao địch nổi người có dáng vẻ to mập kia, chẳng những không giãy khỏi đôi tay mập ú của bà ta còn bị kéo xuống dưới giường.

Hai tay Lê Hiếu Mạn xiết chặt khung chắn bảo vệ, không để mình bị người đàn bà mập kia kéo xuống.

Mà bà ta thấy cô giữ chặt lấy giường không buông tay, ánh mắt đáng khinh nhìn cô, liếc mắt nhìn bảy tám người phụ nữ tóc ngắn phía sau.

Bảy tám người kia hiểu ý, tiến lên bắt đầu cởi quần áo Lê Hiếu Mạn.

“A... mấy người làm gì thế? Đừng đụng vào tôi... Cút ngay... mấy con mụ điên này...”

Cánh tay gầy yếu của Lê Hiếu Mạn xiết chặt khung giường, tay kia nắm chặt quần áo của mình, nhưng dù cô dùng sức giữ lại vẫn bị mấy người kia kéo xuống.

“A...” Ngã xuống đất, cô kêu lên một tiếng, toàn thân đau nhức khiến cô cảm thấy xương cốt mình như vỡ vụn ra.

Cô quỳ rạp trên mặt đất, cắn chặt môi dưới, cố gắng đem nước mắt sắp trào ra giữa lại, cô không thể khóc, tuyệt đối không thể.

Đột nhiên, tóc cô bị người ta hung hãn nắm lấy, cô đau đến nhíu mày, bị bắt ngẩng đầu, còn chưa kịp phản ứng lại, thân hình nhỏ xinh của cô đã bị lật lại, lập tức cảm thấy hít thở không thông, người đàn bà mập kia đè lên người cô.

“Bà làm gì thế? Cút... Cút ngay...”

Lê Hiếu Mạn sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, hai tay liều mạng muốn đẩy người phía trên ra nhưng vô ích.

Chương 288: Biến thái trong ngục giam (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Người đàn bà mập kia vẻ mặt đáng khinh nhìn cô: “Mỹ nữ, đừng sợ! Dù sao cũng không có việc gì làm, chúng ta cùng chơi chút đi.”

Lập tức, hai tay người nọ không ngừng sờ mó người Lê Hiểu Mạn.

“Cứu mạng... Cút ngay... ọe...”

Một cơn ghê tởm từ dạ dày truyền tới, Lê Hiểu Mạn nôn ra một trận, liều mạng giãy dụa, trong cổ họng phát ra tiếng cầu cứu chói tai, nhưng những người khác trong phòng giam đều thờ ơ, dường như đã quen với cảnh này.

Hóa ra trên TV diễn cảnh trong ngục giam phạm nhân đều thích bắt nạt kẻ mới tới đều là thật, sao cô xui xẻo như vậy, còn gặp biến thái?

Người đàn bà mập đã bắt đầu cởi quần áo của cô, cái miệng đầy mùi hôi thối chuẩn bị hôn xuống.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn ánh mắt lạnh lùng, hai tay xiết chặt, cầu người không bằng cầu mình.

Cô quay đầu đi, thừa dịp người kia cúi đầu hôn mình, hung hăng cắn tai bà ta.

“A...” Người đàn bà mập đau hô to, đứng thẳng dậy, đưa tay che cái

tai bị cắn đau, ánh mắt hung ác nhìn Lê Hiểu Mạn: “Mày dám cắn tao, mẹ nó, tao để ý mày là vinh hạnh của mày, mày đã không biết ơn thì thôi, tao sẽ cho người dạy bảo lại mày, cho mày biết chỗ này ai mới là lão Đại.”

Người đàn bà mập nói xong, nhìn về phía những người khác trong phòng giam, tức tối quát: “Đánh cho tao, cời hết đồ rồi đánh, đánh đến khi nó sợ mới thôi.”

Nghe thấy lời mụ ta nói, Lê Hiểu Mạn hoảng loạn, ánh mắt lạnh lẽo liếc mụ ta, sức lực mình cô đúng là không đối phó được hơn mười người trong phòng giam này, cho nên đánh giặc đánh kẻ cầm đầu, cô chỉ có thể bắt con mụ mập này trước.

Thấy bà ta chuẩn bị đứng dậy khỏi người mình, cô lạnh lùng nhìn, dùng hết toàn lực đánh gục mụ ta, nhào tới dùng tay bóp chặt cổ mụ, ngữ khí lạnh lùng nói: “Bà có thể bảo bọn họ đánh tôi, nhưng có chết tôi cũng không thả tay ra đâu, xem bà bị bóp chết trước hay tôi bị bọn họ đánh chết trước, nói cho bà biết, trên thế giới này khó đối phó nhất không phải kẻ hung ác, mà là người không sợ chết.”

Lê Hiểu Mạn ngày thường tuy có vẻ nhu nhược, nhưng trong xương cô tiềm tàng một mặt vô cùng mạnh mẽ, mỗi khi bị kích thích, sự mạnh mẽ đó được bộc phát ra ngoài.

Mà một người không sợ chết tuyệt đối không dễ khinh thường được, bởi vì năng lực ẩn giấu của cô được kích phát đi ra.

Lê Hiểu Mạn vào đây trái tim đã nguội lạnh hơn phân nửa, giờ cô chẳng sợ gì, cho dù chết, cô cũng tuyệt đối không để bị mụ đàn bà này dâm loạn.

Những người khác trong phòng giam không ngờ Lê Hiểu Mạn nhìn

nhu nhược vậy mà lại dữ dội thế, bọn họ đứng tại chỗ, hơi e ngại không dám tiến lên.

Người đàn bà mập bị bóp cổ đau đớn, không ngừng vặn vẹo thân mình to lớn, hô lên: “Cứu... Cứu mạng... Cứu mạng...”

Vì bà ta không ngừng vặn vẹo, Lê Hiểu Mạn vì có thể khống chế được bà ta, dùng hết toàn lực, trán và mặt cô đầm mồ hôi.

Lúc này, hành lang ngoài buồng giam truyền đến tiếng bước chân, đèn chột sáng lên, hai gã cảnh ngục cầm trong tay dùi cui bước vào, giận dữ hét: “Ai gây chuyện ở đây vậy?”

Thấy cảnh ngục đến, Lê Hiểu Mạn lập tức buông mụ mập ra.

Mà người đàn bà kia còn nhân cơ hội cáo trạng với cảnh ngục: “Là cô ta... Là cô ta gây chuyện, muốn bóp chết tôi?”

Cảnh ngục nhìn người đàn bà mập mang vẻ mặt ủy khuất, biết bà ta thích bắt nạt phạm nhân mới, những phạm nhân trước bị bà ta dọa làm gì cũng không dám hé răng, mà lần này lại có người không sợ chết.

Cảnh ngục lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, dùi cui trong tay chỉ về hướng cô: “Cô, lại đây, đi theo chúng tôi.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn chịu đựng toàn thân đau nhức, từ trên mặt đất đứng lên, đi theo hai gã cảnh ngục kia ra khỏi phòng giam.

Sau đó cô bị cảnh ngục đẩy mạnh vào một gian phòng tạm giam nhỏ hẹp.

Cô ở đó suy ngẫm cho tôi, xem còn dám gây chuyện hay không?

“Bang----”

Cánh ngục lạnh lùng nói, cửa sắt đóng mạnh che hết tất cả ánh sáng.

Tuy trong phòng tạm giam rất tối, nhưng Lê Hiểu Mạn tuyệt không sợ hãi, trong lòng ngược lại yên tâm hơn nhiều, ít nhất ở trong này, cô không cần phải lo lắng có người gây khó dễ cho mình.

Cô dựa vào vách tường lạnh như băng ngồi xuống dưới đất, đôi tay mảnh khảnh ôm đùi, vùi đầu vào khuỷu tay, đôi mắt mất đi ánh sáng âm đạm không có tiêu điểm nhìn phòng giam tối tăm không nhìn rõ năm ngón, gương mặt tái nhợt tiều tụy không có biểu cảm gì, không mừng không giận không bi không ưu, giống như một con rối không có hồn phách.

Tới khoảng hai giờ sáng, một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền đến, lập tức cửa sắt bị mở ra, căn phòng tạm giam nhỏ hẹp u ám lập tức sáng lên.

Lê Hiểu Mạn ôm đùi ngồi dưới đất, vùi đầu vào cánh tay không vì có người vào mà phản ứng lại.

“Hiểu Hiểu...” Đột nhiên, một giọng nói trầm thấp quen thuộc vừa đau lòng vừa lo lắng vang lên.

Nghe giọng nói này, Lê Hiểu Mạn giật mình, hồn phách lập tức trở về, nhướn mày, sao cô nghe thấy giọng Long Tư Hạo nhỉ?

Anh đang ở nước Pháp xa xôi, sao có thể xuất hiện ở đây?

Nhất định cô nghe thấy ảo giác.

Cô vẫn không ngẩng đầu lên, đột nhiên, cô bị người ta kéo dậy.

Trong lòng hoảng sợ, cô ngẩng đầu lên, đập vào một đôi mắt hẹp dài quen thuộc, con người kia đen như mực kia tràn đầy đau lòng và lo lắng.

“Hiểu Hiểu, là anh.” Long Tư Hạo theo Pháp vội vàng trở về, đôi mắt hẹp dài nhìn chằm chằm thấy Lê Hiểu Mạn tiều tụy đi không ít, trong mắt tràn đầy đau lòng.

“Tur... Tư Hạo...” Lê Hiểu Mạn khiếp sợ nhìn gương mặt tuấn mỹ quen thuộc trước mắt, trong mắt dâng lên một tầng hơi nước, nước mắt cố kìm nén sau khi nhìn thấy Long Tư Hạo cuối cùng không giữ được chảy xuống.

Cô đưa tay vỗ về khuôn mặt tuấn mỹ của anh, nước mắt không ngừng chảy xuống: “Tư Hạo, anh đã về, vì sao giờ anh mới về?”

Cô tức giận giơ tay đấm ngực anh, khóc hô: “Sao giờ anh mới về? Vì sao giờ mới về? Em bị người ta bắt nạt, bọn họ đồ oan em giết người, em không làm... Em không làm mà...”

Hai tay Long Tư Hạo thu lại, ôm chặt cô vào lòng, cầm gác lên trán cô, giọng nói trầm thấp mang theo tự trách: “Anh biết, Hiểu Hiểu, xin lỗi! Anh không nên đi Pháp, không nên rời khỏi em, xin lỗi! Rất xin lỗi!”

Lê Hiểu Mạn tựa đầu chôn sâu trong lòng Long Tư Hạo, đôi tay mảnh khảnh ôm chặt lưng anh, cảm nhận hơi thở thanh lãnh nghe thuộc của anh, ủy khuất khóc.

Chương 289: Tư Hạo, hôn em muốn em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh vậy mà đến đây?

Đến bây giờ cô vẫn cảm thấy mình như đang mơ.

Con tim vốn đang đau khổ sắp chết giờ phút này nhìn thấy anh cũng như được sống lại.

Cô liếc nhìn Long Tư Hạo, nước mắt không ngừng rơi, đôi môi khẽ run: “Tư Hạo, em không giết người, em không giết người.”

Nhìn cô khóc như vậy, Long Tư Hạo như thể bị người ta đánh một quyền, đau đớn đến mức hít thở không thông, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho người đã hãm hại cô.

Anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt đong đầy nước, khẽ nói: “Hiểu Hiểu, anh biết, anh biết, anh tin em không giết người, bây giờ anh sẽ đưa em rời khỏi đây.”

Dứt lời, anh ôm ngang người cô, rời khỏi phòng tạm giam.

Ngoài phòng tạm giam ngoài Lạc Thụy, luật sư Lâm thì còn có cục trưởng cục công an Ngô Giang, đội trưởng phụ trách vụ án này và hai cảnh ngục.

Lạc Thụy nhíu mày nhìn Long Tư Hạo ôm Lê Hiểu Mạn, cười nói: “Lê

tiểu thư, yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Long Tur Hạo cúi đầu đau lòng nhìn cô, sau đó lạnh lùng nhìn cục trưởng Ngô: “Cục trưởng Ngô, chúng tôi có thể đi chưa?”

“Chuyện đó...” Cục trưởng Ngô nhìn Lê Hiểu Mạn, rồi lại nhìn Long Tur Hạo, khó xử nói: “Long thiếu, vị hôn thê của cậu liên quan đến vụ giết người, nếu cậu cứ như vậy dẫn cô ấy đi, tôi... Tôi...”

Ánh mắt Long Tur Hạo sắc lạnh, sương mù phủ kín khắp mặt: “Thế nào? Ông muốn đổi ý?”

Anh đến thành phố K, việc đầu tiên là đi tìm cục trưởng Ngô, sau đó mới đến đây.

Cục trưởng Ngô thấy vẻ mặt Long Tur Hạo lạnh lùng, cả người tỏa ra khí thế độc ác thì hơi nhú mày: “Long thiếu, tạm thời cậu có thể đưa cô ấy đi, nhưng nếu trong vòng 3 ngày, cậu không tìm được nhân chứng chứng minh vị hôn thê của cậu vô tội thì chúng tôi buộc phải bắt cô ấy lại.”

“Không cần ba ngày!” Long Tur Hạo tái mặt, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn cục trưởng Ngô nói, sau đó ôm Lê Hiểu Mạn lập tức rời khỏi trại tạm giam.

Đội trưởng phụ trách vụ án này khó hiểu nhìn cục trưởng Ngô: “Anh ta là ai? Sao cục trưởng lại để anh ta đưa kẻ bị tình nghi đi?”

Cục trưởng Ngô ngẩng đầu nhìn đội trưởng, vẻ mặt nghiêm khắc: “Đừng hỏi nhiều, làm tốt mấy vụ án mạng của cậu là được.”

Thật ra ông ta cũng không biết thân phận thật sự của Long Tur Hạo, chỉ biết là anh có thể có quan hệ với cục bảy hoặc cục chín ở cục

quốc an, nhưng không chắc anh có phải là người của cục ấy không.

Tóm lại thân phận của anh rất cường đại.

...

Sau khi ôm Lê Hiểu Mạn vào xe, Long Tur Hạo mới lạnh lùng nhìn Lạc Thụy và luật sư Lâm, trầm giọng nói: “Đi điều tra hồ sơ vụ án này, nhất là báo cáo của bộ phận xem xét vân tay và khẩu cung của mọi người trong cục cảnh sát, tôi muốn tất cả tư liệu của vụ án này, trước hừng đông, phải mang đến Hồng Hoa uyển cho tôi.

Luật sư Lâm nghe Long Tur Hạo nói thì có chút khó xử: “Long tổng, cảnh sát đã chuyển những tư liệu đó cho Viện Kiểm Sát rồi, muốn đọc còn khó, huống chi là điều tra?”

Long Tur Hạo nheo mắt lại, ánh mắt trầm lạnh, cũng không trả lời luật sư mà ngồi vào khởi động xe, rời khỏi.

Sau khi Lạc Thụy thấy anh đi, mới đưa tay gõ đầu luật sư Lâm: “Tiểu Lâm, cậu càng sống càng hồ đồ rồi đấy, tổng giám đốc đã có thể đưa Lê tiểu thư rời khỏi trại tạm giam, vậy thì muốn điều tra hồ sơ vụ án thì có gì khó, đi thôi! Cậu lái xe, để tôi ngủ một chút, tổng giám đốc cũng thật là, vừa xuống máy bay đã gọi tôi tới, đã hơn nửa đêm rồi, tôi buồn ngủ quá!”

Lạc Thụy ngáp dài, ngồi vào xe rồi nhắm mắt ngủ gà ngủ gật.

Luật sư Lâm thấy thế, cũng không thể không ngồi vào ghế lái.

...

Về đến Hồng Hoa uyển, Long Tur Hạo ôm Lê Hiểu Mạn đi thẳng vào

phòng tắm, xả nước cho cô rồi mới đứng thẳng.

Anh vẫn nhìn cô chăm chăm, ánh mắt thâm tình, đau lòng không thôi: “Hiểu Hiểu, không sao nữa rồi, tắm trước đã.”

Dứt lời, anh đưa tay định cởi quần áo cho cô nhưng lại bị Lê Hiểu Mạn bắt được, ánh mắt trong suốt ngẩn ngơ nhìn anh, cắn chặt môi dưới, muốn nói gì đó không không phát ra lời.

Long Tư Hạo đau lòng nhìn cô, ôm chặt cơ thể nhỏ bé ấy vào lòng, bàn tay to lớn vỗ về, giọng nói trầm thấp rõ ràng: “Hiểu Hiểu, không sao nữa rồi, em yên tâm, anh sẽ giúp em lấy lại sự trong sạch, nhé?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh, đôi mi thanh tú cau chặt: “Anh cũng không phải là Bao Thanh Thiên, sao có thể giúp em đây? Con dao trên ngực và cổ của vú Trương đều có dấu vân tay của em, nhưng em không hề chạm vào con dao ấy, cũng không bóp cổ vú Trương.”

Long Tư Hạo cúi đầu hôn lên đôi môi trắng bệch của cô, đau lòng: “Hiểu Hiểu, là hung thủ cố ý để vân tay của em lên đó, muốn giá họa cho em, nhưng em yên tâm, ông xã tương lai của em còn thông minh hơn Bao Thanh Thiên nhiều, anh nhất định sẽ tìm ra sơ hở, giúp em thoát khỏi nghi ngờ. Ngoan, tắm trước đã.”

Nhìn ánh mắt kiên định thâm tình của anh, Lê Hiểu Mạn hơi hơi hạ mắt, cắn môi nói: “Anh tin tưởng em đến vậy sao?”

Long Tư Hạo khẽ nâng cằm cô lên, mỉm cười, ánh mắt kiên định: “Cho dù cả thế giới này không tin em, anh cũng vẫn sẽ tin, em lương thiện như vậy, nhất định sẽ không giết người, nhất là vú Trương đối tốt với em như vậy, sao em có thể giết bà? Trên đời này, người anh tin tưởng nhất chính là em.”

Lời của anh như một dòng nước ấm chảy vào tim cô, ánh mắt rung động, khuôn mặt thanh lệ đỏ bừng, lớn mật nói: “Tur Hạo, hôn em, muốn em, để em thật sự cảm nhận được... Ưm...”

Long Tur Hạo không đợi cô nói xong, đôi môi nóng bỏng đã hạ xuống.

Một màn chiến đấu kịch liệt diễn ra.

Chương 290: Tư Hạo, hôn em muốn em (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau khi hai người ở trong phòng tắm “ăn no thỏa mãn”, Long Tư Hạo tự mình mặc áo tắm cho Lê Hiểu Mạn rồi ôm cô ra ngoài, để cô ngồi trên chiếc giuowfng lớn mềm mại.

Long Tư Hạo lấy máy sấy tóc, sấy khô cho cô.

“Tư Hạo...” Lê Hiểu Mạn nhìn anh, trong mắt ngập tràn tình cảm: “Có phải anh vừa xuống máy bay đã đến trại giam luôn không?”

Long Tư Hạo vuốt ve mái tóc dài hơi xoăn của cô, nheo mắt lại, vè mặt tủi thân: “Đã vậy mà em còn chê anh tới chậm, cũng may là anh xuống máy bay liền đi ngay, nếu để đến ngày mai không biết người nào đó còn quở trách anh thế nào?”

Giọng điệu của anh không ngờ của ẩn chứa sự tủi giận, nhưng ánh mắt ấy vẫn cực kì dịu dàng, không hề thấy được chút hờn dỗi nào.

Lê Hiểu Mạn nghe anh nói thì hơi xấu hổ: “Lúc ấy em chỉ nói vì tức giận thôi, anh cho là thật hả?”

Anh ở tận nước Pháp xa xa, vậy mà chỉ sau một hôm cô gặp nạn đã trở về, mà lại còn không kịp nghỉ ngơi đã vào trại tạm giam đón cô ra, phần tình cảm này của anh, làm cả trái tim cô rung động.

Cô bị đổ oan giết người, còn suýt nữa thì bị người đàn bà biến thái

trong tạm giam đe dọa, vậy nên khi cô nhìn thấy anh xuất hiện, trong lòng thật ra cực kì xúc động, chỉ tức giận ngoài miệng mà thôi.

Cô rũ mắt, cắn môi: “Tur Hạo, em xin lỗi! Em không nên nói... Ưm...”

Long Tur Hạo không đợi cô nói hết, bàn tay to lớn đã bịt kín miệng cô lại, nhìn cô chăm chăm, ánh mắt thâm tình tự trách: “Hiểu Hiểu, người nói xin lỗi phải là anh mới đúng, là anh không bảo vệ em tốt.”

Lê Hiểu Mạn nhào vào lòng anh, đôi tay mảnh khảnh ôm chặt lấy vòng eo rắn chắc: “Không liên quan đến anh, là em quá xui xẻo thôi.”

Long Tur Hạo thuận theo ôm lấy cô, nhớ tới những lời của Lạc Thụy, anh khẽ chau mày, ánh mắt nghiêm khắc hơn mấy phần liếc nhìn cô: “Hiểu Hiểu, Lạc Thụy nói với anh rằng em không chịu nói gì với luật sư Lâm phải không? Nếu anh không về, có phải em sẽ từ bỏ việc biện giải cho mình không? Hà?”

Lê Hiểu Mạn chau mày, nhìn Long Tur Hạo định mở miệng nói thì anh đã buông cô ra, vẻ mặt lạnh như băng, lửa giận như thiêu đốt cả cơ thể ấy.

Anh nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén phần nộ nhìn cô, giọng nói cũng không kìm được: “Hiểu Hiểu, em nghe cho kĩ đây, sau này cho dù gặp bất cứ chuyện gì, cho dù em tuyệt vọng thế nào, em cũng phải hứa là sẽ không buông bỏ chính mạng sống của mình, không được phí hoài bản thân. E phía sống thật tốt cho anh, bây giờ mạng của em không chỉ là của một mình em nữa, mà nó còn gắn chặt với anh, nếu em chết, cũng chẳng khác nào giết chết anh cả...”

Nói đến đây, anh khẽ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt thâm tình lại đau lòng: “Hiểu Hiểu, em cảm thấy nếu em chết, anh còn có thể sống một mình không? Lúc anh biết em không muốn biện

giải cho mình, có ý muốn chết thì anh đã đau lòng thế nào không? Hiểu Hiểu, vì anh, em phải biết yêu quý bản thân!”

Trong ấn tượng của Lê Hiểu Mạn, đây là lần đầu tiên Long Tur Hạo nổi giận với cô như vậy, cũng chỉ vì cô không biết quý trọng sinh mệnh.

Lúc cô bị thẩm vấn, cô hết lần này đến lần khác nói mình không giết người nhưng cảnh sát không tin, thật sự cô đã tuyệt vọng, thậm chí không muốn giải thích nữa, một lòng chờ chết.

Cô nhìn Long Tur Hạo đang tức giận, nước mắt trong veo tràn ra, nức nở nói: “Tur Hạo, em xin lỗi! Sau này em sẽ không như vậy nữa, em sẽ quý trọng bản thân, vì anh, cũng vì chính em.”

Giờ phút này cô lại xúc động không thôi, rốt cuộc người đàn ông này yêu cô đến mức nào?

Bởi vì cô không quý trọng sinh mệnh, cho nên lần đầu tiên nổi nóng với cô như vậy.

Bởi vì cô không quý trọng sinh mệnh, cho nên anh đau lòng không thôi.

Long Tur Hạo ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn lên mắt cô, dịu dàng nói: “Hiểu Hiểu, hãy nhớ kĩ những lời anh nói, quý trọng sinh mệnh mình, đừng khóc nữa, em cũng mệt rồi, hãy ngủ thật ngon!”

Dứt lời, anh ôm lấy cô, động tác cực kì dịu dàng.

“Tur Hạo...” Lê Hiểu Mạn giữ chặt lấy anh: “Anh cũng ngủ ngon!”

“Được!” Long Tur Hạo cười gật đầu, nằm bên cạnh cô, cánh tay dài

ôm cô vào ngực, ôm chặt.

Lê Hiếu Mạn chôn sâu khuôn mặt vào lòng anh, ngửi mùi hương mát lạnh riêng biệt.

Ở trong lòng anh, cô cực kì yên tâm, cũng cực kỳ thả lỏng.

Bởi vì vú Trương bị giết, cô biến thành kẻ tình nghi giết người, tinh thần vẫn luôn căng thẳng giờ phút này được thả lỏng, cô nhanh chóng thiếp đi trong lòng Long Tư Hạo.

Thấy cô ngủ rồi, Long Tư Hạo mới khẽ mỉm cười, ánh mắt càng ngày càng dịu dàng tình cảm.

Anh nhìn đồng hồ, thấy đã hơn năm giờ, chỉ một tiếng nữa thôi trời sẽ sáng thì khẽ gỡ tay Lê Hiếu Mạn ra, đứng dậy rời khỏi phòng ngủ, ngồi trong phòng khách chờ Lạc Thụy và luật sư Lâm mang tài liệu về vụ án của vú Trương tới.

Gần sáu giờ, Lạc Thụy và luật sư Lâm mới đến.

Lê Hiếu Mạn ngủ một mình trong phòng, vốn đang ngủ rất an ổn thì bỗng nhiên chớ mình, mơ mơ màng màng mò mẫm, thấy bên cạnh trống không thì gật mình tỉnh dậy.

Thấy Long Tư Hạo không còn ở đó nữa, cô nhú chặt mày, đôi mắt trong suốt hiện lên cảm giác mất mát không thôi.

Lúc này, phòng khách truyền đến tiếng nói của Lạc Thụy.

“Tổng giám đốc, tất cả tài liệu anh cần đều đã ở đây rồi.”

Nghe tiếng, Lê Hiếu Mạn lập tức xuống giường, mặc áo ngủ ra khỏi

phòng.

Long Tư Hạo đang lật xem báo cáo vân tay thấy Lê Hiếu Mạn ra khỏi phòng ngủ thì đặt báo cáo xuống, đứng dậy đi về phía cô.

Chương 291: Thông minh, tìm ra sơ hở (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Hiểu Hiểu, sao đã dậy rồi? Ngoan, về ngủ thêm một lát đi.” Long Tư Hạo thâm tình nhìn cô, nhẹ nhàng vuốt ve mấy sợi tóc tán loạn.

Lê Hiểu Mạn nhìn Lạc Thụy và luật sư Lâm, sau đó mới nhìn Long Tư Hạo: “Em ngủ đủ rồi...”

Nói đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của cô ửng đỏ, nói khẽ: “Em muốn phút giây nào cũng được nhìn thấy anh, anh đang làm gì thế?”

Long Tư Hạo nghe cô nói thì xúc động không thôi, không nhịn được cúi đầu hôn lên đôi môi phấn nộn ấy, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng: “Đương nhiên là đang lật lại vụ án của em rồi.”

Dứt lời, anh kéo cô ngồi xuống ghế sofa, ở trước mặt Lạc Thụy và luật sư Lâm ôm cô ngồi lên đùi mình.

Lạc Thụy và luật sư Lâm nhìn thấy thế, nhưng coi như không phát hiện.

Nhưng Lê Hiểu Mạn lại vì hành động của anh mà đỏ mặt, cô khó xử đánh vào ngực anh, thấp giọng nói: “Tur Hạo, để em xuống, có người.”

Cô vừa dứt lời, Lạc Thụy liền nói: “Lê tiểu thư, cô hoàn toàn có thể

coi tôi và Tiểu Lâm là không khí, cô và tổng giám đốc cứ việc thân thiết, chúng tôi sẽ tạm thời bị mù, vừa nhìn thấy cảnh thân thiết sẽ bị mù, không nhìn thấy gì hết, thật đấy, bọn tôi vừa đi khám bệnh xong.”

Nghe Lạc Thụy nói, mặt Lê Hiểu Mạn càng đỏ hơn, vùng vẫy mấy cái nhưng thấy Long Tur Hạo không có ý thả cô xuống thì yên lặng, nhú mày nhìn đống hồ sơ trên bàn.

“Đây...”

“Lê tiểu thư, đây là tất cả hồ sơ về vụ án của vú Trương mà tổng giám đốc để bọn tôi đến Viện Kiểm Sát điều tra, bên trong có chứng cứ chứng minh cô là kẻ giết người, báo cáo xem xét vân tay chỉ có của một mình cô thôi, hơn nữa Lê tiểu thư lại không có người làm chứng trong khoảng thời gian đó. Nhưng tất cả mọi người tham gia yến hội đều có thể làm chứng rằng người cuối cùng vú Trương gặp trước khi chết là cô, bởi vậy, Lê tiểu thư là người bị tình nghi nhất, chỉ là, tổng giám đốc sẽ tìm ra sơ hở giúp cô thoát khỏi diện tình nghi.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn cau chặt mày, đưa mắt nhìn Long Tur Hạo đang xem xét hồ sơ.

Long Tur Hạo buông hồ sơ xuống, nhìn Lê Hiểu Mạn, khẽ mím môi: “Hiểu Hiểu, em nói có người làm em hôn me, sau khi tỉnh lại mới phát hiện vú Trương chết bên cạnh mình?”

Lê Hiểu Mạn nhú mày gật đầu với Long Tur Hạo: “Nhưng em không thấy rõ người đó thế nào, hung thủ thật sự hẳn là người đó, mà người muốn hãm hại em, ngoài Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm, em không nghĩ ra ai nữa cả.”

Lời nói của Lê Hiểu Mạn nhắc nhở Long Tur Hạo, anh nheo mắt, nhìn

lại khẩu cung của Hạ Lâm và Lý Tuyết Hà.

Hạ Lâm ở cùng với Hoắc Vân Hy, thời gian đó có người làm chứng, mà khẩu cung của Lý Tuyết Hà thì chỉ nói là cảm thấy không khỏe nên nghỉ ngơi trong phòng.

Trong khoảng thời gian bà ta nghỉ ngơi cũng có thể giết người, mà bà ta cũng không có ai làm chứng rằng trước khi chết, vú Trương không gặp bà ta.

Khẩu cung của Lý Tuyết Hà xuất hiện lỗ hổng lớn như vậy, thế mà cảnh sát không phát hiện.

Ánh mắt Long Tư Hạo phát lạnh, thần sắc lạnh lùng nhìn Lạc Thụy, trầm giọng nói: “Lập tức làm cho người điều tra Lý Tuyết Hà, căn cứ và khẩu cung của bà ta thì sau khi bữa tiệc bắt đầu, khoảng mười hai giờ bà ta mới xuống lầu, nói cách khác, trong khoảng thời gian này, bà ta chỉ ở trên lầu mà thôi. Nếu nói Hiểu Hiểu bị tình nghi giết người, thì bà ta cũng vậy, mà hiềm nghi của bà ta còn lớn hơn nhiều. Theo tôi được biết, quan hệ giữa bà ta và vú Trương luôn không tốt, quan hệ với Hiểu Hiểu lại càng không ổn, nếu tôi nói bà ta giết người rồi đổ cho Hiểu Hiểu, chắc chắn sẽ còn thuyết phục hơn nhiều.”

Lạc Thụy nghe xong, sau khi để não tiêu hóa thì cười nhìn Long Tư Hạo, giơ ngón tay cái lên: “Tổng giám đốc anh minh, chỉ nhìn khẩu cung của Lý Tuyết Hà đã phát hiện sơ hở, không cần nói nữa, nhất định là bà ta giết người rồi giá họa cho Lê tiểu thư, có sơ hở này, muốn giải trừ hiềm nghi giết người của Lê tiểu thư cũng dễ dàng hơn nhiều.”

Lê Hiểu Mạn nghe Long Tư Hạo nói cũng lập tức hiểu ra, rõ ràng cô nhớ sau khi tiệc sinh nhật của ông nội bắt đầu, Lý Tuyết Hà vẫn không hề xuất hiện, bà ta có đủ thời gian giết người, mà quan hệ của

bà ta với vú Trương rất không tốt, với cô thì lại càng kinh khủng hơn.

Nói Lý Tuyết Hà giết vú Trương sau đó giá họa cho cô, hoàn toàn có khả năng.

Lúc ấy cô nhìn thấy thi thể của vú Trương, vì quá kinh hãi nên bị đổ oan giết người, cảm xúc của cô vỡ òa, cho nên không phát hiện Lý Tuyết Hà cũng có thể giết người.

Long Tư Hạo không xuất hiện trong bữa tiệc ấy, nhưng lại chỉ cần dựa vào khẩu cung của Lý Tuyết Hà mà phát hiện ra vấn đề lớn như vậy, đủ để chứng minh anh không chỉ thông minh, mà còn rất cẩn thận.

Người đàn ông ưu tú như vậy lại yêu cô, khiến cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

“Tur Hạo...” Cô đưa mắt nhìn anh, dịu dàng ôm lấy cổ anh, khen không ngớt: “Anh thật thông minh.”

“Ha ha...” Long Tư Hạo cong môi cười, bàn tay to lớn khẽ chạm lên mũi cô, ánh mắt thâm tình, giọng nói trầm thấp rõ ràng: “Dù anh thông minh, nhưng đến giờ còn chưa gặt được em, sao có thể thông minh bằng em chứ? Hừm?”

Lê Hiểu Mạn cụp mắt, môi hồng đưa đến sau tai anh, thấp giọng nói: “Bây giờ em sống cùng anh, ngủ cùng anh, có khác gì vợ đâu, vậy mà vẫn chưa tính là gặt được?”

“Không tính!” Long Tư Hạo khẽ nhướn mày, ánh mắt sáng ngời: “Phải đi đăng kí đã mới tính.”

Dứt lời, anh nhìn vào ngón tay bị thương của Lê Hiểu Mạn, nheo

mắt, đau lòng mím môi: “Hiểu Hiểu, sao tay em lại bị thương?”

Thấy Long Tur Hạo hỏi, Lê Hiểu Mạn kể lại chuyện cô bị thương ở tay hôm ở bữa tiệc cho anh nghe.

Sau khi nghe xong, Long Tur Hạo lạnh mặt, nhìn xuống báo cáo xem xét vân tay, rồi âm trầm nhìn Lạc Thụy đang ngồi cạnh luật sư Lâm: “Cậu đã xem báo cáo này chưa? Trên đó có đủ cả mười dấu vân tay của cô ấy sao?”

Luật sư Lâm Luật sư Lâm không hiểu sao Long Tur Hạo lại hỏi vậy, chỉ cung kính gật đầu: “Vâng! Báo cáo có đầy đủ rõ ràng mười vân tay của Lê tiểu thư, cảnh sát đã lấy báo cáo này ở bộ phận pháp chứng để chứng minh Lê tiểu thư là hung thủ giết người.”

“Bằng chứng?” Long Tur Hạo hừ lạnh, đôi mắt nguy hiểm nheo lại, ánh mắt lạnh đến thấu xương, giọng nói lạnh lùng: “Ngón trỏ trái và phải của Hiểu Hiểu đều đã bị thương, miệng vết thương còn rất lớn, đến giờ vẫn còn sẹo, sao trên con dao và cổ vú Trương lại có thể có đầy đủ vân tay của Hiểu Hiểu được?”

Luật sư Lâm nghe vậy, buồn phiền trợn mắt, sững sờ nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, mãi mới phản ứng được: “Nếu ngón tay bị thương, mà vết sẹo vẫn còn thì không thể để ại dấu vân tay rõ như vậy được.”

Nghe Long Tur Hạo và luật sư Lâm nói, Lạc Thụy sững sốt, phản ứng lại: “Ôi! Sao tôi lại không nghĩ đến chuyện này chứ? Đúng là tổng giám đốc cẩn thận, ngón tay Lê tiểu thư bị thương, mà vết sẹo vẫn còn, sao lại có dấu vân tay rõ như thế? Đây rõ ràng là giá họa, vân tay trên con dao và cổ vú Trương không phải do Lê tiểu thư để lại, mà là có người phục chế, muốn hãm hại cô ấy. Kẻ kia nhất định không tưởng tượng được, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, ngay cả

ông trời cũng muốn giúp Lê tiểu thư, cũng may trước lúc vú Trương bị giết, tay cô ấy đã bị thương, tất cả tân khách đều có thể làm chứng, như vậy cũng đủ để Lê tiểu thư thoát khỏi diện tình nghi rồi...”

Nói đến đây, Lạc Thụy cũng nheo mắt lại, như một cây hoa si mìm cười nhìn Long Tư Hạo: “Tổng giám đốc, anh thông minh quá, tôi càng ngày càng kính... à yêu anh rồi.”

Lập tức anh ta lại nhíu mày nhìn Lê Hiểu Mạn: “Lê tiểu thư, cô thì sao? Có phải cũng yêu chết tổng giám đốc rồi không? Chi tiết nhỏ như vậy mà cũng bị tổng giám đốc phát hiện, có phải nh ấy quá thông minh rồi không?”

Giờ phút này, lòng Lê Hiểu Mạn như dậy sóng, cô xúc động nhìn Long Tư Hạo, khẽ cắn môi dưới: “Tur Hạo, cảm ơn anh! Cảm ơn anh đã cẩn thận như vậy, cảm ơn anh đã tìm ra chứng cứ giúp em thoát khỏi diện tình nghi.”

Chương 292: Thông minh, tìm ra sơ hở (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Long Tư Hạo híp mắt, ánh mắt thâm tình liếc nhìn hốc mắt đỏ hồng của cô, cong môi cười: “Cảm ơn thì gả cho anh, đừng nói những lời như vậy nữa.”

Lê Hiểu Mạn khẽ cắn môi, đáy mắt trong suốt đong đầy nước, chảy xuống gương mặt nhỏ nhắn, cô nhìn anh, một lát sau mới mở miệng xấu hổ nói: “Đợi cảnh sát trả lại trong sạch cho em, em sẽ... Gả cho anh.”

Anh ưu tú như vậy, vì cô như vậy, cô chẳng có lý do gì mà không gả cho anh cả.

Long Tư Hạo thấy cô đồng ý thì hơi bất ngờ, vô cùng vui sướng kích động.

Anh thu lại vẻ sừng sốt, nhìn cô chăm chăm, vui sướng cười nói: “Hiểu Hiểu, em... Thật sự quyết định sẽ gả cho anh sao? Anh không chỉ muốn em gả cho anh, mà còn muốn cho cả thế giới này biết Lê Hiểu Mạn em và vợ của anh, em đã chuẩn bị tốt tâm lý thông báo với cả thế giới rồi sao?”

Lê Hiểu Mạn thấy anh kích động như vậy thì mỉm cười, đỏ mặt gật đầu: “Vâng!”

“Hiểu Hiểu...” Long Tư Hạo xúc động không thôi, bàn tay to lớn khẽ

nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cúi đầu hôn lên môi cô.

Lê Hiểu Mạn thấy Lạc Thụy và luật sư Lâm vẫn còn ở đó thì xấu hổ ngăn Long Tư Hạo lại, mặt hồng tim đập nói: “Tur Hạo, Lạc...Trợ lý Lạc và luật sư Lâm vẫn còn ở đây.”

Hai người kia thấy thế thì biết điều đứng lên, tránh ra ngoài cửa phòng.

Trong phòng khách, Lê Hiểu Mạn thấy Lạc Thụy và luật sư Lâm đều đã ra ngoài, tuy trong lòng vẫn còn thẹn thùng nhưng vẫn nhiệt tình đáp lại nụ hôn của Long Tư Hạo.

...

Bởi vì có chứng cứ mới chứng minh Lê Hiểu Mạn không phải hung thủ sát hại vú Trương, qua bữa sáng, Long Tư Hạo liền dẫn Lê Hiểu Mạn đến cục cảnh sát một chuyến.

Đương nhiên, Lạc Thụy và luật sư Lâm cũng hộ tống theo.

Trong văn phòng Cục trưởng, Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn ngồi trên ghế sofa.

Cục trưởng Ngô có chút nơm nớp lo sợ ngồi trên ghế làm việc của mình, thần kinh căng thẳng nhìn Long Tư Hạo vẻ mặt lạnh lùng, rồi lại nhìn nhìn về phía luật sư Lâm.

Lúc này trong văn phòng cục trưởng còn có đội trưởng hà phụ trách vụ án này.

Luật sư Lâm đưa tất cả hồ sơ vụ án cho cục trưởng Ngô, nhìn ông ta và đội trưởng Hà nói: “Thân chủ Lê tiểu thư của tôi bị thương ở ngón

trở trái và phải, trong bữa tiệc đại thọ của Hoắc lão gia, tất cả tân khách đều có thể làm chứng ngón tay của thân chủ tôi là bị thương trước khi vú Trương bị giết, mà vết thương ở ngón tay của cô ấy còn không nhỏ, đến giờ vẫn còn sẹo nên không thể lưu lại đầy đủ vân tay trên dao và cổ vú Trương được. Nói cách khác, dấu vân tay trên hung khí và cổ vú Trương là có người trước lúc cô ấy bị thương phục chế lại, vu oan hãm hại cho thân chủ của tôi. Cảnh sát các ông chưa điều tra rõ ràng đã giam giữ thân chủ của tôi, khiến tinh thần cô ấy bị tổn thương rất lớn, nếu các ông không đăng báo giải thích cho thân chủ Lê Hiểu Mạn, tôi sẽ khởi tố cục cảnh sát của các người với Pháp Viện, yêu cầu các người bồi thường phí tổn thất tinh thần cho cô ấy.”

Cục trưởng Ngô nghe vậy, trên trán và mặt đều toát mồ hôi hột, ông ta đưa tay lau mồ hôi, sợ hãi nhìn Long Tur Hạo, cười nói: “Long thiếu, chuyện đã điều tra xong, là cảnh sát chúng tôi thất trách, vị hôn thê của anh vô tội, tôi thay mặt cho cục cảnh sát nhận lỗi với cô ấy, còn chuyện đăng báo giải thích, có thể miễn không?”

Nếu cục cảnh sát đăng báo giải thích, chẳng phải cả thành phố K đều sẽ biết cảnh sát bọn họ bắt lặc, qua loa, vu oan người tốt ư?

Chuyện này sẽ tạo ảnh hưởng không nhỏ với cục cảnh sát này.

“Miễn? Có thể...” Long Tur Hạo hơi nhếch môi, lạnh lùng nhìn cục trưởng Ngô một cái: “Cảnh sát các ông có thể không giải thích, nhưng vị trí cục trưởng này ông cũng đừng ngồi nữa, đưa theo cả nhà già trẻ vào tù ngồi mấy năm là có thể miễn rồi.”

“Chuyện này...” Cục trưởng Ngô không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán, nơm nớp lo sợ nhìn Long Tur Hạo, Long... Long thiếu... Tôi... Chuyện gì cũng có thể thương lượng mà.”

Lạc Thụy nhíu mày nhìn ông ta, cười nói: “Cục trưởng Ngô, còn thương lượng gì nữa? Biết sai có thể thay đổi thì chẳng gì tốt đẹp bằng, bởi vì cục cảnh sát của ông qua loa, tạo ảnh hưởng vô cùng lớn với thanh danh của Lê tiểu thư, cho dù cảnh sát các ông không đăng báo giải thích, thì phàm là những nhà báo đã đưa tin về chuyện này đều sẽ phải đăng báo giải thích với vị hôn thê của tổng giám đốc chúng tôi.”

“Chuyện này...” Cục trưởng Ngô vẫn cảm thấy khó xử, nhìn về phía Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn ngồi cạnh Long Tư Hạo nghe Lạc Thụy nói chẳng những muốn cảnh sát xin lỗi, ngay cả những trang báo đưa tin cô giết người đều phải đăng tin xin lỗi cô thì hơi cúi đầu, nhìn Long Tư Hạo: “Tur Hạo, không bằng... Ừm...”

Long Tư Hạo không đợi cô nói xong đã hôn lên đôi môi ngọt ngào, ánh mắt thâm tình dịu dàng: “Hiểu Hiểu, chuyện này nhất định không thể bỏ qua như vậy, nó liên quan đến danh dự của em, bọn họ nhất định phải đăng báo giải thích, trả lại sự trong sạch cho em, danh dự của em quan trọng hơn mặt mũi của bất cứ kẻ nào, anh không muốn có bất kì người nào ở sau lưng bàn luận chuyện của em.”

Chương 293: Cấp cứu, xảy ra tai nạn xe cộ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lời của anh lại khiến trái tim Lê Hiểu Mạn rung động, anh luôn có thể dễ dàng rung chuyển cánh cửa trái tim cô như vậy, đủ để chứng minh, ở trong mắt của anh, cô quan trọng hơn so với tất cả.

Được anh yêu thương như vậy, cô cảm thấy hạnh phúc không gì sánh kịp.

Đôi mắt trong suốt tràn đầy xúc động của cô chăm chú nhìn anh, cô đưa tay chủ động đan năm ngón tay vào tay của Long Tư Hạo, ánh mắt nhu hòa nhìn vào anh thật sâu, như có dòng nước ấm áp chảy vào trái tim, làm dịu đi băng giá trong trái tim cô.

Long Tư Hạo nắm bàn tay nhỏ bé của cô thật chặt, anh thờ ơ nhìn cục trưởng Ngô, giọng nói chìm lãnh: “Cục trưởng Ngô, tôi chỉ cho ông một ngày, nếu như cảnh sát không đăng tin nói xin lỗi với Hiểu Hiểu, thì có hậu quả gì ông tự chịu.”

Dứt lời, anh liền đứng lên, kéo Lê Hiểu Mạn đi thẳng.

Lạc Thụy như chớp mắt nhìn cục trưởng Ngô, anh ta cười híp mắt lại thành một sợi chỉ: “Cục trưởng Ngô, ông vẫn nên đăng tin nói xin lỗi đi! Nếu không, tổng tài sẽ “Mời” ông leo lên đầu đề của các tờ báo, để truyền thông tới đưa ra ánh sáng ông đã từng bước một lên làm cục trưởng như thế nào thay ông, từng bước một “Phát tài trí phú”? Có một số việc trời biết ông biết tôi biết là được, cần gì phải để

cho những người khác biết, phải không? So với điều đó, với cục trưởng Ngô mà nói, đăng tin gửi lời xin lỗi sẽ không mất bao nhiêu mặt mũi của ông, nhưng nếu bí quyết “Phát tài trí phú” của cục trưởng Ngô bị phơi bày ra, thì sẽ ảnh hưởng rất lớn tới ông, nên làm như thế nào, cục trưởng Ngô nên có cân nhắc. Còn có một việc, tôi thuận tiện nhắc nhở cục trưởng Ngô, người có hiềm nghi lớn nhất trong vụ án mạng này là con dâu Lý Tuyết Hà của Hoắc lão gia, phiên cục trưởng Ngô tỉ mỉ xem lại lời khai của Lý Tuyết Hà, bà ta chẳng những không có người làm chứng trong thời gian vắng mặt, hơn nữa còn có động cơ giết người.”

Lạc Thụy nói xong thì rời khỏi văn phòng cục trưởng với luật sư Lâm.

Sau khi bọn họ rời đi, cục trưởng Ngô tức giận nhìn đội trưởng Hà, giận dữ hét lên: “Cậu thụ lý vụ án này kiểu gì vậy? Sơ hở lớn như vậy mà cậu lại không phát hiện, cậu tự đi đăng báo xin lỗi đi, còn cái chức đội trưởng này cậu cũng đừng làm nữa.”

Đội trưởng Hà nghe thấy những lời này của ông ta, anh ta nhíu chặt mày lại, mặc dù trong lòng không cam lòng, nhưng lại không có tư cách nói thêm gì nữa, đúng là anh ta đã quá sơ sót trong quá trình điều tra vụ án mạng này, mới dẫn đến bắt sai người.

...

Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo rời khỏi đồn cảnh sát, vừa mới trở lại Hồng Hoa Uyển, thì nhận được điện thoại của Hoắc Nghiệp Hoảng gọi tới.

“Mạn Mạn, cháu rời khỏi trại giam lúc nào vậy? Sao cháu ra khỏi trại giam mà không gọi điện thoại cho ông nội? Cháu không biết ông nội vẫn đang lo lắng cho cháu sao?”

Nghe thấy giọng điệu quan tâm của Hoắc Nghiệp Hoằng trong điện thoại, Lê Hiếu Mạn đôi hơi cau mày lại, trong lòng có chút áy náy: “Ông nội, thật xin lỗi! Cháu đã không sao rồi, là Tư Hạo tìm ra chứng cứ chứng minh cháu không phải là hung thủ, ông nội... Vú Trương có thể là...”

Lê Hiếu Mạn dừng lại, vốn định nói cho Hoắc Nghiệp Hoằng biết cái chết của vú Trương có thể có liên quan tới Lý Tuyết Hà, nhưng lời ra đến miệng lại nuốt trở vào.

“Mạn mạn, vú Trương có thể làm sao?”

“Ông nội, nếu không còn gì nữa thì cháu cúp máy đây, ông nhớ chú ý đến sức khỏe.”

Dứt lời, Lê Hiếu Mạn đang chuẩn bị cúp điện thoại, trong điện thoại liền truyền đến giọng nói của Hoắc Vân Hy.

“Mạn Nạn... Em thật sự không sao? Tôi...”

Không đợi Hoắc Vân Hy nói xong, Lê Hiếu Mạn đã trực tiếp cúp điện thoại, cô thật sự không muốn nghe Hoắc Vân Hy nói thêm câu nào nữa.

Trong phòng khách Hoắc Trạch, Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiếu Mạn cúp điện thoại, anh ta vẫn luôn nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại di động trong tay, nỗi buồn tích tụ lại giữa hai hàng lông mày.

Anh ta chỉ muốn quan tâm cô, chắc chắn có phải là cô thật sự không sao hay không, không ngờ là cô cũng không cho anh ta cơ hội này.

Lý Tuyết Hà ngồi trên ghế sa lon thấy Hoắc Vân Hy nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, thần sắc thống khổ, bà ta đứng lên, đoạt lấy

điện thoại di động trong tay anh ta, sắc mặt không vui nói: “Được rồi Vân Hy, đừng nghĩ đến con tiểu tiện nhân đó nữa, một kẻ phạm tội giết người thì có cái gì hay để mà nghĩ.”

“Mẹ, Mạn Mạn cô ấy không giết...”

Hoắc Vân Hy còn chưa nói hết lời, thì đã thấy hai cảnh sát tiến vào phòng khách.

Hoắc Nghiệp Hoảng ngồi trên ghế sa lon thấy vậy, ông chống quai trượng đứng lên, nghi hoặc nhìn hai cảnh sát: “Các anh là...”

Hai cảnh sát trực tiếp đi tới trước mặt Lý Tuyết Hà, vẻ mặt lạnh như băng nhìn bà ta nói: “Hoắc phu nhân, căn cứ vào lời khai của bà, chúng tôi hoài nghi bà mới là hung thủ giết chết vú Trương, mời bà trở về đồn cảnh sát với chúng tôi để trợ giúp cho việc điều tra.”

Chương 294: Cấp cứu, xảy ra tai nạn xe cộ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sắc mặt của Lý Tuyết Hà trắng nhợt, trong mắt lóe lên một tia vẻ hoảng sợ, bà ta tức giận nhìn hai cảnh sát: “Các anh nói gì? Hoài nghi tôi giết người? Các anh dựa vào cái gì mà hoài nghi tôi giết người? Tôi không giết người.”

“Hoắc phu nhân, mời bà trở về với chúng tôi để hỗ trợ cho việc điều tra.”

Hai cảnh sát tiến lên, lấy còng tay ra: “Hoắc phu nhân, nếu bà không phối hợp, chúng tôi cũng chỉ có thể không khách khí với bà.”

Lý Tuyết Hà hung hãn tức giận nhìn hai cảnh sát, cả giận nói: “Nơi này là Hoắc gia, các anh dám ngang ngược?”

Hoắc Vân Hy tiến lên ngăn ở trước người Lý Tuyết Hà, ánh mắt sắc bén liếc nhìn hai cảnh sát: “Mẹ tôi tuyệt đối không giết người được, tôi sẽ không để cho các anh bắt mẹ tôi đi.”

Hai cảnh sát cũng không muốn nổi lên va chạm với Hoắc gia, bọn họ nhìn về phía Hoắc Nghiệp Hoàng ngồi trên ghế sa lon: “Hoắc lão gia, chúng tôi chỉ đưa Hoắc phu nhân đi để hỗ trợ cho việc điều tra, nếu Hoắc phu nhân không giết người, cảnh sát chúng tôi sẽ không oan uổng bà ấy.”

“Sẽ không oan uổng?” Lý Tuyết Hà tức giận kéo Hoắc Vân Hy đang

ngăn ở trước người bà ta ra, tức giận nhìn hai cảnh sát kia: “Rõ ràng là cái con tiện nhân Lê Hiếu Mạn đó mới là kẻ giết người, các anh tới bắt tôi làm gì?”

“Chúng ta đã có đầy đủ chứng cứ chứng minh Lê tiểu thư không giết người, hiện giờ người có hiềm nghi giết người lớn nhất chính là Hoắc phu nhân.”

Hai cảnh sát nói xong, tiến lên muốn dẫn Lý Tuyết Hà đi lần nữa, Hoắc Vân Hy thấy vậy đang muốn nổi lên va chạm với bọn họ, giọng nói nghiêm nghị của Hoắc Nghiệp Hoảng đã van lên ở sau lưng.

“Vân Hy, không được phép ra tay với cảnh sát, nếu mẹ cháu không giết người, cảnh sát tự nhiên sẽ để mẹ cháu trong sạch.”

Lý Tuyết Hà thấy Hoắc Nghiệp Hoảng bảo Hoắc Vân Hy dừng tay, bà ta âm thầm siết chặt hai quả đấm, che giấu hận ý với ông xuống, mặt đầy ủy khuất: “Cha, cha có ý gì? Cha muốn để cảnh sát bắt con đi sao? Con là con dâu của cha cơ mà.”

Hai cảnh sát thấy Hoắc Nghiệp Hoảng không có ý ngăn cản, tiến lên đưa còng tay ra còng vào tay của Lý Tuyết Hà, mang bà ta đi.

“Mẹ...” Hoắc Vân Hy thấy vậy, lo lắng đang muốn đuổi theo, Hoắc Nghiệp Hoảng gọi anh ta lại lần nữa.

“Vân Hy, không được phép đuổi theo!”

Hoắc Vân Hy xoay người, anh ta cau mày lại, không hiểu gì liếc nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng: “Ông nội, tại sao ông không để cho cháu ngăn cản cảnh sát mang mẹ cháu đi?”

Hoắc Nghiệp Hoảng ngồi trên ghế sa lon, hai tay cầm quai trượng,

ông nhíu mày lại, uy nghiêm nhìn Hoắc Vân Hy: “Cảnh sát không nói sai, mẹ cháu là người có hiềm nghi lớn nhất, Mạn Mạn tuyệt đối không thể nào giết người được, bình thường quan hệ của mẹ cháu và vú Trương vốn không tốt lắm, mẹ cháu có động cơ giết người, cũng có đầy đủ thời gian gây án.”

“Không... Không thể nào...” Hoắc Vân Hy không tin lắc đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Hoắc Nghiệp Hoành: “Ông nội, coi như là quan hệ của mẹ cháu và vú Trương không tốt lắm, thì mẹ cháu cũng không có khả năng giết người.”

Hoắc Nghiệp Hoành chống quai trượng đứng lên, thần sắc ngưng trọng nhìn anh ta: “Không phải nó thì còn có thể là ai? Vân Hy, mẹ cháu là loại người nào, chẳng lẽ cháu còn không biết sao? Cháu biến thành người không rõ thị phi như hôm nay vậy, đều là mẹ cháu sai. Nếu như cảnh sát chứng thật mẹ cháu là hung thủ sát hại vú Trương, thì ông sẽ không cho phép cháu có quan hệ với nó nữa.”

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy nhíu chặt mày lại, anh ta nghi ngờ liếc nhìn Hoắc Nghiệp Hoành: “Ông nội, ông có ý gì?”

“Hừ...” Hoắc Nghiệp Hoành hừ lạnh, thần sắc nghiêm khắc nói: “Ông sẽ không để cho con cháu của Hoắc gia ta có một người mẹ là phạm tội giết người, Vân Hy, cháu và Mạn Mạn đi tới hôm nay, đều là mẹ cháu hại cháu, chẳng lẽ cháu không hận nó sao?”

“Ông nội, dù sao bà ấy cũng là mẹ cháu, cháu không thể nào hận bà ấy được.”

Dĩ nhiên là anh ta biết anh ta ly dị với Lê Hiểu Mạn cũng có một phần nguyên nhân từ mẹ anh ta, thế nhưng dù mẹ anh ta có không phải thế nào đi nữa, thì bà ta cũng là người mẹ đã sinh ra nuôi nấng anh ta!

Làm con trai sao có thể hận mẹ mình?

Hoắc Nghiệp Hoảng chống quai trượng đi lên trước, sắc mặt dần ôn hòa đi, ông nghiêm túc nói: “Vân Hy, ông biết cháu hiếu thuận với mẹ cháu, nhưng mẹ cháu thật sự thương yêu cháu như mẹ và con trai sao? Nó chỉ đem cháu làm công cụ, một cái công cụ có thể giữ được địa vị của nó ở Hoắc gia mà thôi.”

Hoắc Nghiệp Hoảng nói xong, ông nặng nề thở dài, rồi chống quai trượng bước chân tập tễnh đi lên tầng.

Hoắc Vân Hy hơi chán chường ngã ngồi ở trên ghế sa lon, gương mặt tuấn tú tràn đầy vẻ buồn rầu, anh ta cầm lấy điện thoại ra tìm số điện thoại của Lê Hiểu Mạn, vốn định gọi cho cô, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có dũng khí, anh ta bắt đầu sợ nghe thấy giọng nói lạnh lùng của cô.

Anh ta biết, có lẽ cô sẽ không nhận điện thoại của anh ta, à cho dù có nhận, thì cũng chỉ nói với cô đôi lời rồi cúp máy.

Chương 295: Cấp cứu, xảy ra tai nạn xe cộ (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Liếc nhìn số điện thoại của Lê Hiểu Mạn, đôi mắt của anh ta dần ướn ắt, trong mắt tràn đầy đau đớn, là anh ta không quý trọng cô, là anh ta bỏ lỡ cô, nếu như có thể lại một lần nữa, anh ta nhất định sẽ dùng tính mạng để yêu cô.

Nhìn chăm chú vào điện thoại di động một lúc lâu, rồi anh ta gửi một tin nhắn qua.

“Mạn Mạn, mẹ tôi bị cảnh sát đưa đi rồi, ông nội nói bà ấy có thể là hung thủ giết vú Trương, bây giờ tôi đang thật sự rất loạn, em nói tôi nên làm cái gì? Tôi nên tin tưởng bà ấy sao? Tôi biết em sẽ không trả lời tôi, tôi chỉ muốn nói cho em biết, nếu như có thể có một lần nữa, tôi nhất định sẽ dùng cả tính mạng để yêu em.”

...

Lúc Lê Hiểu Mạn nhận được tin nhắn của Hoắc Vân Hy thì cô đang ăn cơm cùng Long Tư Hạo, đọc xong tin nhắn, cô trực tiếp xóa đi.

Hôm sau, cảnh sát đăng báo xin lỗi Lê Hiểu Mạn liên quan đến vụ vú Trương người giúp việc ở Hoắc gia bị giết, chứng minh sự trong sạch của cô, cảnh sát tự nhận là bởi vì bọn họ phá án bất lực, bắt nhầm người.

Bởi vì trước đó giới truyền thông đã đăng tin nói về vụ giết người,

nên cũng đăng báo xin lỗi Lê Hiếu Mạn.

Sự trong sạch của Lê Hiếu được làm rõ, nhưng cô vẫn trở thành người nổi tiếng ở thành phố K như cũ, bây giờ gần như không người nào ở thành phố K là không biết đến ba chữ “Lê Hiếu Mạn”.

Không ít người suy đoán, có thể khiến cảnh sát và các tờ báo lớn đều đăng tin xin lỗi cô, thì sau lưng cô nhất định là có người có bối cảnh không đơn giản ra mặt giúp cô.

Lý Tuyết Hà trở thành nghi phạm lớn nhất sát hại vú Trương, truyền thông cũng đăng báo, đưa tới một trận nhỏ xôn xao.

Sáng sớm hôm nay, Hoắc Vân Hy mang theo luật sư đến đồn cảnh sát, định bảo lãnh Lý Tuyết Hà, nhưng không thể bảo lãnh bà ta ra được.

Từ đồn cảnh sát đi ra, anh ta tỏ ra rất mệt mỏi, vẻ mặt như đưa đám, anh ta để luật sư đi về trước, sau đó lái xe không mục đích trên đường.

Trong xe, anh ta vẫn luôn nhíu chặt mày, từ sau khi anh ta và Lê Hiếu Mạn ly dị, anh chưa từng có giấc ngủ ngon, đã lâu rồi không biết ngủ đủ giấc là gì, tinh thần chán chường, mệt mỏi nồng đậm giữa hai lông mày.

Một tay anh ta cầm vô lăng, một tay khác xoa mi tâm, bởi vì anh ta nhắm mắt, nên đã không phát hiện ra một chiếc xe tải lớn đang vọt tới.

Đột nhiên, tiếng còi xe chói tai vang lên, anh ta chợt mở mắt ra, thấy chiếc xe tải lớn như không thắng được mà lao thẳng về phía anh ta, trong lòng anh ta cả kinh, vội vàng cầm vô lăng bằng hai tay, chỉ là

còn chưa kịp cưa tay lái để tránh, chiếc xe tải lớn kia đã đâm thẳng vào xe của anh ta.

Đầu chiếc Bentley màu đen gần như là cắm toàn bộ vào gầm xe, mà Hoắc Vân Hy ngồi trong xe đang chảy đầy máu, đã bất tỉnh nhân sự.

Theo tiếng xe cấp cứu vang lên, anh ta được đưa vào bệnh viện.

Căn hộ Hồng Hoa Uyển!

Sau khi ăn sáng, Lê Hiểu Mạn ngồi ở trên ghế sa lon sang trọng, đọc tin tức cảnh sát và giới truyền thông đăng báo xin lỗi cô.

Long Tư Hạo ăn mặc chỉnh tề từ trong phòng ngủ đi ra, anh cất bước lớn đi đến trước người cô rồi ngồi xuống, anh nheo mắt lại quan sát cô, rồi trầm thấp nói: “Hiểu Hiểu, đi thay quần áo đi, hôm nay chúng ta phải làm chuyện rất quan trọng.”

Lê Hiểu Mạn nhất thời không nhớ ra được, nhướn mày liếc nhìn anh hỏi: “Chuyện quan trọng gì?”

Thấy cô quên mất, Long Tư Hạo híp mắt lại, ánh mắt như đuốc liếc nhìn cô, tay anh nắm lấy cằm của cô, sắc mặt trầm xuống, nói: “Em đã quên mình đáp ứng anh cái gì?”

Liếc nhìn vẻ mặt trầm xuống của anh, Lê Hiểu Mạn mới phản ứng được anh đang nói cái gì.

Cô vòng tay ôm lấy cổ anh, chủ động hôn lên môi mỏng của anh, cố ý nói: “Em không nghĩ ra, anh nhắc nhở em đi.”

“Em chắc chắn cần anh nhắc nhở?” Long Tư Hạo nâng mí mắt lên, ánh mắt dần sắc bén lên, bàn tay anh giữ lấy ót của cô, hôn cô thật

sâu, nghiêng người áp cô ngã xuống trên ghế sa lon.

Nụ hôn của anh mang tính trừng phạt, gặm cắn môi của cô, Lê Hiểu Mạn bị đau mà nhíu mày lại, hai tay chống ở trên lồng ngực vững chãi của anh: “Tur... Tur Hạo, em nhớ ra rồi.”

Long Tur Hạo hơi ngòì dậy, nheo đôi mắt sáng quắc lại liếc nhìn cô: “Em nói thử xem, hôm nay chúng ta có chuyện quan trọng gì phải làm, thế nào?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn ửng đỏ, trong đôi mắt trong suốt trong tràn đầy ý cười, đôi môi phấn hồng khẽ mở: “Hôm nay chúng ta phải đi lĩnh chứng kết hôn.”

Còn chưa đi đến cục dân chính, cô đã bắt đầu khẩn trương, tim đập rộn lên, nhưng này lần, cô đã chuẩn bị xong tinh thần muốn gả cho anh.

Anh là người đáng để cô yêu, nếu cô buông anh ra, thì cô nhất định sẽ hối hận.

Long Tur Hạo ngòì dậy, đưa tay ra kéo cô lên rồi ôm cô vào trong ngực, môi mọng hôn lên trán cô, giọng nói trầm thấp ôn nhu: “Hiểu Hiểu, chờ chúng ta lấy giấy đăng ký kết hôn xong, rồi cử hành hôn lễ, anh muốn cho toàn bộ thế giới đều biết em là vợ của anh.”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ nở nụ cười hạnh phúc: “Vậy em đi thay quần áo?”

Cô đứng lên, trở lại phòng ngủ, lúc cô mở tủ quần áo đang muốn lấy trang phục ra, điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên.

Cô cầm lấy điện thoại ra xem, là Hoắc Nghiệp Hoàng gọi tới, cô do

dự một lúc rồi mới nhận.

Giọng nói truyền tới trong điện thoại không phải là của Hoắc Nghiệp Hoảng, mà là giọng nói của lão quản gia ở Hoắc trạch.

“Thiếu... Thiếu phu nhân, không xong rồi, nhị... nhị thiếu gia xảy ra tai nạn xe cộ, lão gia... lão gia... sau khi biết thì té xỉu, bây giờ nhị thiếu gia và lão gia đều đang cấp cứu ở bệnh viện, phu nhân lại bị cảnh sát bắt đi, bây giờ không có ai làm chủ cả, Thiếu phu nhân mau tới bệnh viện đi!”

Nghe thấy những lời này của quản gia, Lê Hiếu Mạn mở to hai mắt, cô kinh ngạc nói: “Cái gì? Hoắc Vân Hy xảy ra tai nạn xe, ông nội té xỉu phải cấp cứu?”

Lê Hiếu Mạn cầm điện thoại di động, trong đôi mắt trong suốt tràn đầy cảm xúc phức tạp, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy khiếp sợ và không dám tin, còn có lo lắng cho Hoắc Nghiệp Hoảng.

Sao Hoắc Vân Hy lại xảy ra tai nạn xe cộ?

Cô có thể mặc kệ anh ta, nhưng cô có thể không quan tâm đến ông nội sao?

Lúc Long Tư Hạo tiến vào phòng ngủ, cô còn đang đứng ngốc tại chỗ.

!!

Chương 296: Giải thích, anh không phải là người máu lạnh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Hiểu Hiểu...” Long Tư Hạo cất bước dài đi đến, chân mày của anh cau lại, đôi mắt hẹp dài khóa chặt lấy cô, anh trầm mặc một lúc rồi mới hỏi: “Quản gia của Hoắc gia cũng gọi điện thoại cho em? Hoắc Vân Hy xảy ra tai nạn xe cộ, ông nội té xỉu.”

Lê Hiểu Mạn phục hồi lại tinh thần, cô nhìn Long về phía Tư Hạo gật gật đầu với anh, cau mày nói: “Tư Hạo, ông nội đang cấp cứu, chúng ta đi trước...”

Long Tư Hạo khẽ nắm cằm của cô, anh nhìn cô, do dự một lúc lâu, mới quyết định nói: “Chúng ta đi bệnh viện trước.”

“Vâng!” Lê Hiểu Mạn nhìn anh gật đầu, cô vòng tay qua ôm thật chặt lấy eo của anh, tựa đầu vào lồng ngực to lớn của anh, thấp giọng nói: “Tư Hạo, chờ chắc chắn ông nội không sao, chúng ta đi lĩnh giấy đăng ký kết hôn ngay.”

Long Tư Hạo hơi nâng mí mắt lên, anh ôm cô thật chặt, tay cầm ở trên trán cô, nói: “Được.”

Nếu không phải bởi vì Hoắc Nghiệp Hoằng cấp cứu, thì anh quả quyết sẽ không đáp ứng cô đi bệnh viện trước đâu.

Dù sao thì Hoắc Nghiệp Hoằng cũng là ông nội của anh, dù ông ta đã từng làm cái gì, thì anh cũng không thể không để ý ông ta vào lúc này.

Chẳng qua là bỏ lỡ lần này, anh sợ sẽ nảy sinh biến cố gì, cái mà anh lo sợ là anh muốn kết hôn với cô, sẽ biến thành giấc mộng mà cả đời này anh không thể thực hiện được.

Anh nhìn thẳng vào Lê Hiểu Mạn, ánh mắt thâm tình nghiêm túc: “Hiểu Hiểu, đáp ứng anh, cả đời này đều đừng rời khỏi anh, được không?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt lên nhìn anh, thần sắc nghiêm túc: “Tur Hạo, anh tốt với em như vậy, sao em có thể rời bỏ anh?”

Long Tur Hạo hơi cau mày lại, anh dùng ánh mắt sắc bén liếc nhìn cô: “Chỉ bởi vì anh tốt với em, em mới không rời bỏ anh sao? Hiểu Hiểu, có phải đến bây giờ em còn chưa yêu anh hay không?”

Lê Hiểu Mạn hơi rũ mi mắt xuống, khẽ cắn môi dưới: “Đúng vậy! Em còn chưa yêu anh, vì vậy anh tiếp tục cố gắng đi! Chúng ta đi bệnh viện trước.”

Dứt lời, cô lấy quần áo ra để thay, mặc dù Long Tur Hạo vẫn còn ở đây, nhưng cô đã không còn gò bó và xấu hổ như trước.

Trong tiềm thức, cô đã coi anh là chồng của cô rồi.

Vì vậy, mình không cần thiết phải gò bó khi thay quần áo ở trước mặt chồng mình.

Mặc dù cô không trả lời Long Tur Hạo cô có yêu anh hay không, nhưng câu trả lời đã khắc sâu ở trong lòng cô rồi, nếu như không yêu

chút nào, thì sao có thể sống chung cùng anh? Sao có thể chỉ giao mỗi thân thể mình cho anh?

Tình yêu thất bại hôn nhân thất bại với Hoắc Vân Hy, đã khiến bây giờ cô không dám dễ dàng giao trái tim của mình ra nữa, nhưng Long Tur Hạo thật sự yêu cô, khiến cô không thể khống chế nổi mà giao trái tim của mình cho anh.

...

Lúc Lê Hiểu Mạn và Long Tur Hạo chạy tới bệnh viện, Hoắc Nghiệp Hoảng đã bị chuyển vào phòng bệnh VIP sang trọng, mà Hoắc Vân Hy vẫn còn đang cấp cứu.

“Ông nội, ông sao rồi?” vừa bước vào phòng bệnh của Hoắc Nghiệp Hoảng, Lê Hiểu Mạn đã vội vàng đi tới trước giường bệnh của Hoắc Nghiệp Hoảng, cô lo lắng nhìn ông.

Lúc này, Hoắc Nghiệp Hoảng đang nửa nằm nửa ngồi tựa vào trên giường bệnh, ông chau mày, sắc mặt hơi tái nhợt, đã tiêu tụy đi không ít so với trước kia.

Ông nâng mắt lên nhìn Lê Hiểu Mạn, rồi nhìn về phía Long Tur Hạo, giọng nói hơi vô lực hỏi: “Tur... Tur Hạo, Hiểu Hiểu, Vân Hy... thằng bé... thế nào rồi? Thằng bé... không sao chứ?”

Lê Hiểu Mạn hơi cau mày lại, vừa rồi cô và Long Tur Hạo đã hỏi qua bác sỹ, Hoắc Vân Hy vẫn còn ở trong phòng cấp cứu.

Sợ Hoắc Nghiệp Hoảng sẽ lo lắng, cô nhìn về phía ông, an ủi: “Ông nội cứ yên tâm đi, anh ta không có việc gì.”

Hoắc Nghiệp Hoảng lo lắng, nhíu chặt mày nói: “ Hoắc gia chúng ta...

Đã tạo cái nghiệt gì vậy? Muốn... báo ứng thì... báo ứng đến trên người lão già tôi đi, tại sao... phải báo ứng... lên cháu... khụ... khụ...”

Hoắc Nghiệp Hoảng còn chưa dứt lời, thì đã ho khan không ngừng vì hơi kích động.

“Ông nội... ông đừng nói nữa, rồi sẽ tốt lên thôi.” Lê Hiểu Mạn thấy ông ho khan đến nổi mặt đỏ rần lên, cô đưa tay ra khẽ vuốt ngực thuận khí giúp ông, vì lo lắng mà cô không ngừng nhíu chặt mày lại.

Sau khi Hoắc Nghiệp Hoảng thông thuận khí tức, ông vô lực nhìn về phía Lê Hiểu Mạn nói: “Mạn Mạn... Ông nội muốn uống nước, giúp ông nội... Rót ly nước.”

“Vâng! Ông nội ông đợi cháu đi lấy.” Lê Hiểu Mạn nói với Hoắc Nghiệp Hoảng xong, thì đi rót nước cho Hoắc Nghiệp Hoảng luôn.

Lúc này, Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn về phía Long Tư Hạo vẫn luôn không lên tiếng, vô lực nói: “Tur... Tur Hạo, cháu... có thể tới thăm ông nội... ông nội rất vui vẻ, bây giờ... Vân... Vân Hy... xảy ra chuyện, chuyện... công ty... giao cho... cháu.”

Long Tư Hạo thâm trầm liếc nhìn ông, môi mỏng nhẹ mân, cũng không đáp lại lời của ông.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy anh không lên tiếng, chân mày nhíu chặt hơn: “Tur Hạo... cháu thật sự nhẫn tâm... mặc kệ Hoắc thị sao? Đừng quên cháu... đã đáp ứng ông nội, phải giúp... ông nội hồi sinh lại Hoắc thị... khụ... khụ...”

Lê Hiểu Mạn cầm cốc nước đi vào, vừa vặn thấy Hoắc Nghiệp Hoảng ho khan dữ dội, cô liếc nhìn Long Tư Hạo như không nhúc

nhích gì, rồi mới đi nhanh đến trước người Hoắc Nghiệp Hoằng, lo lắng nhìn ông: “Ông nội... uống nước... trước.”

Sau khi giúp ông uống nước xong, Lê Hiểu Mạn lại đưa tay vuốt lấy ngực giúp ông thuận khí.

Hoắc Nghiệp Hoằng vui mừng nhìn Lê Hiểu Mạn hiếu thuận, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra nụ cười ôn hòa: “Mạn Mạn... cháu đỡ... ông nội đứng lên, ông nội... muốn... muốn đi thăm Vân Hy...”

Lê Hiểu Mạn nhíu mày lại, cô lo lắng liếc nhìn ông: “Ông nội... nhưng thân thể của ông...”

“Mạn Mạn, ông nội không đi, thì... sẽ không có ai đến xem nó, đứa nhỏ này... quá đáng thương, cũng bởi vì... mẹ của nó, nó mới biến thành... như hôm nay... Mạn Mạn, bản tính của Vân Hy không xấu... Chẳng qua là...”

Long Tur Hạo vẫn luôn không lên tiếng không đợi ông nói xong, anh thâm trầm liếc nhìn ông, trầm giọng nói: “Nếu ông không sao, thì chúng cháu trở về.”

Anh đi lên trước, đưa tay kéo lấy Lê Hiểu Mạn, ánh mắt thâm tình nhu hòa liếc nhìn cô: “Hiểu Hiểu, chúng ta đi.”

“Tur Hạo...” Lê Hiểu Mạn cau mày liếc Hoắc Nghiệp Hoằng đang nằm ở trên giường bệnh, rồi cô nhìn về phía Long Tur Hạo, trong đôi mắt trong suốt thoáng qua vẻ nghi hoặc và không hiểu: “Ông nội nơi này cần người chăm sóc.”

Long Tur Hạo nắm tay cô thật chặt, anh nhìn cô chăm chú, giọng nói trầm thấp mà dịu dàng: “Anh sẽ mời hộ lý tới chăm sóc cho ông ấy.”

Dứt lời, anh kéo Lê Hiếu Mạn ra khỏi phòng bệnh của Hoắc Nghiệp Hoảng.

Chương 297: Giải thích, anh không phải là người máu lạnh

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Hiểu Mạn thấy anh cứng rắn muốn kéo cô rời khỏi đây, cô giãy giụa khỏi bàn tay của anh, ánh mắt càng ngày càng nghi ngờ không hiểu gì nhìn anh: “Tur Hạo, đó là ông nội của anh, em không hiểu, ông ấy vẫn còn ở trên giường bệnh, tại sao anh lại cứ rời đi như vậy? Anh như vậy là quá...”

Lê Hiểu Mạn cắn chặt môi dưới, cô dừng lại, rồi mới nói ra hai chữ: “Bất hiểu.”

Lời của cô khiến trái tim của Long Tur Hạo đau đớn như kim châm vậy, anh nâng mí mắt lên, thâm trầm ngưng mắt nhìn cô: “Hiểu Hiểu, anh có thể tới thăm ông ta, còn gọi ông ta là ông nội, đã là hết tình hết nghĩa rồi.”

“Hết tình hết nghĩa?” Lê Hiểu Mạn nhìn thẳng vào Long Tur Hạo, nhíu chặt mày lại: “Tur Hạo, có phải giữa anh và ông nội đã phát sinh chuyện gì hay không?”

Sau đó, cô nhớ tới lời mà Hoắc Vân Hy đã nói, liếc nhìn anh dò xét hỏi: “Có phải là liên quan đến mẹ anh hay không?”

Long Tur Hạo nghe thấy cô nhắc tới mẹ mình, anh nheo đôi mắt hẹp dài lạnh thấu xương lại, ánh mắt thoáng qua một tia thù địch, đường

nét trên gương mặt tuấn mỹ dần trở nên lạnh lùng, hai tay âm thầm nắm chặt thành quyền.

Lê Hiểu Mạn thu hết biến hóa của anh vào trong mắt, cô đi lên trước, đưa tay cầm lấy bàn tay đang siết chặt thành quả đấm của anh, cau mày nhìn anh: “Tur Hạo, em không biết, giữa anh ông nội còn có mẹ anh đã phát sinh qua chuyện gì, nhưng thủy chung ông nội vẫn là người thân của anh, đây vĩnh viễn là sự thật không thể thay đổi được. Ông nội đã lớn tuổi rồi, thân thể cũng càng ngày càng không tốt, nếu như trong lòng anh thật sự tồn tại ngăn cách với ông nội, thì có thể tạm thời buông xuống hay không?”

Long Tur Hạo nhíu chặt mày lại, anh thâm trầm liếc nhìn cô, tay khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, môi mỏng nhẹ mân: “Hiểu Hiểu...”

“Bộp — —!”

Đột nhiên, có tiếng vang truyền tới từ trong phòng bệnh VIP phía sau hai người.

“Ông nội...”

Lê Hiểu Mạn cả kinh, vội vàng chạy vào phòng bệnh, thấy Hoắc Nghiệp Hoảng té ngã trên đất.

“Ông nội...”

Cô hoảng sợ vội vàng tiến lên, ngồi xổm người xuống đỡ Hoắc Nghiệp Hoảng dậy, thấy ông nhắm nghiền hai mắt, giống như là té không nhẹ, đã ngất đi.

“Ông nội... Ông nội...”

Cô gọi liên tục, thấy Hoắc Nghiệp Hoằng không có phản ứng, cô lo lắng ngược mắt nhìn Long Tư Hạo tiến vào sau: “Tur Hạo, ông nội té xỉu rồi, mau gọi bác sĩ đi.”

Long Tư Hạo bước dài đi lên phía trước, anh cau mày phức tạp nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, rồi ôm ông lên trên giường bệnh, cũng gọi điện thoại gọi bác sĩ phụ trách của ông ấy tới.

Hoắc Vân Hy vẫn còn đang cấp cứu, lão quản gia Hoắc gia trông nom ở bên ngoài phòng cấp cứu, Hoắc Nghiệp Hoằng ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh vẫn chưa thấy tỉnh lại.

Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo bất đắc dĩ lưu lại ở trong bệnh viện.

Trong phòng bệnh VIP có phòng khách, hai người đều ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng khách.

Ánh mắt của Long Tư Hạo thâm trầm, vẻ mặt thâm thúy, làm người ta không nhìn ra được anh đang suy nghĩ gì.

Lê Hiểu Mạn thì hơi cau mày lại, trong lòng lo âu không dứt, mặc dù Hoắc Nghiệp Hoằng không phải là ông nội ruột của cô, thế nhưng cô vẫn luôn coi ông ấy là ông nội ruột để đối đãi.

Ông ngã xuống đến bây giờ còn chưa tỉnh lại, cô thật sự rất sợ ông ấy sẽ xảy ra chuyện gì.

Cô luôn rất sợ người thân của mình rời đi, nhất là những người đối tốt với cô, cô càng sợ bọn họ rời đi hơn.

Long Tư Hạo thấy vẻ mặt đầy lo âu của cô, anh đưa tay ra ôm cô vào trong ngực, ánh mắt thâm tình nhu hòa nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em yên

tâm đi, ông nội không có việc gì.”

“Ừm!” Lê Hiếu Mạn nhìn anh rồi gật gật đầu, cô vòng tay qua ôm lấy eo của anh, dựa thật sát mặt vào trong ngực anh.

Lúc này, cửa phòng bệnh bị người ta đẩy ra, Hoắc Nghiêm lão quản gia của Hoắc Trạch và một bác sỹ, hai y tá vội vàng vàng đi vào.

Hoắc Nghiêm thấy Long Tư Hạo ở đây, vội vàng nói: “Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia mất máu quá nhiều, cần phải chuyển máu ngay lập tức, nhưng ngân hàng máu trong bệnh viện không đủ nhóm máu O, mặc dù lão gia mang nhóm máu O, nhưng lão gia đã lớn tuổi như vậy rồi, lại...”

Không đợi Hoắc Nghiêm nói xong, Long Tư Hạo đã trầm giọng nói: “Tôi nhóm máu O.”

Dứt lời, anh liếc nhìn Lê Hiếu Mạn, giọng nói trầm thấp ôn nhu nói: “Em chờ anh ở đây.”

Lê Hiếu Mạn nhìn về phía anh, cau mày hỏi: “Anh chuẩn bị đi chuyển máu cho Hoắc Vân Hy?”

Long Tư Hạo nâng mi mắt lên, nhu hòa liếc nhìn cô, môi mỏng nhẹ mân: “Làm sao? Em không hy vọng anh đi chuyển máu cho cậu ta?”

Lê Hiếu Mạn nhìn anh thật sâu, đôi môi phẩn hồng nhẹ mân: “Không phải! Em chỉ hơi bất ngờ.”

Lời này của cô khiến Long Tư Hạo cau mày lại, anh thâm trầm liếc nhìn cô, trong lòng trầm thống như bị kim châm vậy: “Hiểu Hiểu, ở trong lòng em, anh là người máu lạnh như vậy sao?”

Thấy Long Tur Hạo nhíu chặt mày lại, sắc mặt trầm xuống, đôi mắt ẩn giấu nỗi đau, Lê Hiếu Mạn mới phản ứng được, lời của cô đã làm tổn thương trái tim của Long Tur Hạo.

Cô không cho rằng anh là người máu lạnh, chẳng qua là nghe thấy anh nói chuyện máu cho Hoắc Vân Hy, cô rất kinh ngạc mà thôi, chỉ là kinh ngạc, sao hôm nay anh lại nhạy cảm như vậy?

Cô nhìn thẳng vào anh, hơi cau mày lại: “Em...”

Cô vừa muốn lên tiếng, Long Tur Hạo đã không đợi cô nói xong, liền cất bước đi thẳng ra khỏi phòng bệnh.

“Thiếu phu nhân, làm phiền cô chăm sóc lão gia.” Lão quản gia Hoắc Nghiêm nói với Lê Hiếu Mạn, rồi cùng rời khỏi phòng bệnh với bác sĩ y tá vừa mới tiến vào cùng ông.

Lê Hiếu Mạn thấy Long Tur Hạo không đợi cô nói xong mà đã rời đi, cô nhíu chặt mày lại, đừng nói bởi vì lời nói đó mà anh tức giận đó chứ.

Cô cầm lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Long Tur Hạo.

Nội dung tin nhắn là giải thích với anh, cô không cảm thấy anh máu lạnh.

Cô vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại di động của mình, thấy tin nhắn đã gửi đi lâu rồi, mà Long Tur Hạo vẫn không trả lời lại, cô hơi mất mát cất điện thoại di động đi, sau đó đứng dậy đẩy cửa tiến vào trong phòng.

Hoắc Nghiệp Hoàng vẫn chưa tỉnh lại, cô đi lên trước ngòai ở trên ghế bên cạnh giường bệnh của ông.

Trải qua một ngày một đêm cấp cứu, đến sau khi trời sáng, Hoắc Vân Hy được chuyển từ phòng cấp cứu vào phòng chăm sóc đặc biệt, anh ta vẫn chưa vượt qua khỏi giai đoạn nguy hiểm như cũ.

Tối hôm qua, Lê Hiểu Mạn vẫn luôn tập trung trông nom Hoắc Nghiệp Hoàng, trời đã sắp sáng, mà Long Tư Hạo vẫn không trả lời tin nhắn của cô và trở lại, co hơi mệt rã rời, liền nằm ngủ xuống một lúc.

Chờ cô tỉnh lại, thấy Hoắc Nghiệp Hoàng đã tỉnh, đang giùng giảng muốn đứng lên.

Chương 298: Có thể biến thành người thực vật (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Ông nội... cuối cùng ông cũng tỉnh, tốt quá rồi.” Lê Hiểu Mạn cười nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng sau đó đứng lên đỡ ông ta dậy.

Hôm nay sắc mặt Hoắc Nghiệp Hoảng tốt hơn nhiều, ông ta nhìn sau lưng cô hỏi: “Tur Hạo đâu?”

Nghe ông ta nhắc tới Long Tur Hạo, Lê Hiểu Mạn nhíu mày, hôm qua anh rời khỏi phòng bệnh đi truyền máu cho Hoắc Vân Hy thì vẫn chưa xuất hiện, theo lý mà nói truyền máu không cần đến một buổi tối, anh không vào phòng bệnh có lẽ là tức giận cô vì chuyện hôm qua.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy sắc mặt Lê Hiểu Mạn không đúng cũng không hỏi nữa mà nói: ‘Mạn Mạn, đỡ ông lên, ông đi xem Vân Hy thế nào.’

Lê Hiểu Mạn lo lắng nhìn ông ta: “Nhưng mà ông nội, thân thể của ông...”

Hoắc Nghiệp Hoảng cười nhìn cô: “Mạn Mạn yên tâm đi, ông cảm thấy tốt hơn hôm qua rồi, đỡ ông đi.”

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Nghiệp Hoảng kiên trì muốn ngồi dậy liền đỡ ông ta lên, sau lưng truyền đến tiếng bước chân đi tới, trong tay còn cầm hộp thực ăn là của Ngự Yến lâu.

“Lão gia, thiếu phu nhân., đây là bữa sáng đại thiếu gia chuẩn bị cho hai người.”

Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn bữa sáng trong tay quản gia lo lắng hỏi: “Hiện tại Vân Hy thế nào rồi?”

Sắc mặt Hoắc Nghiêm ngưng trọng nhíu mày nói: “Lão gia, nhị thiếu gia đã được đưa vào phòng kiểm tra, còn... còn chưa qua khỏi nguy hiểm, bác sĩ nói não nhị thiếu gia xuất huyết trong, còn phải phẫu thuật, có... có thể biến thành người thực vật.”

“Cái gì? Thực..... Người thực vật.....” Hoắc Nghiệp Hoảng vừa nghe lời này sắc mặt trắng bệch, đôi mắt bi thống và lo lắng, cả người ngửa ra sau ngã xuống.

“Ông nội...” Lê Hiểu Mạn thấy thế lo lắng nhìn ông ta, an ủi nói: “Ông nội, bác sĩ chỉ nói có khả năng sẽ biến thành người thực vật chứ chưa chắc chắn, nhất định anh ấy không có việc gì, ông không cần lo lắng...”

Giờ phút này Lê Hiểu Mạn tuy an ủi Hoắc Nghiệp Hoảng nói Hoắc Vân Hy không có việc gì nhưng trong lòng cô vẫn rất lo lắng, cô không nghĩ tới anh ta lại bị thương nặng như vậy.

Dù anh ta từng làm nhiều việc khiến cô buồn lòng thất vọng, cô đã không còn yêu anh ta nhưng khi nghe nói anh ta có thể biến thành người thực vật, dù sao cũng đã từng là người cô yêu, trong lòng cô đương nhiên cảm thấy khó chịu.

Cho dù cô từng hận anh ta, oán anh ta, tuyệt vọng về anh ta nhưng cô không hy vọng anh ta biến thành người thực vật.

Hoắc Nghiệp Hoằng nằm trên giường bệnh, gương mặt tái nhợt già nua, sắc mặt ngưng trọng, trong mắt đầy lo lắng: “Mạn Mạn... đỡ ông nội ngài dậy, ông phải đi xem Vân Hy... mau...”

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Nghiệp Hoằng sau khi nghe nói Hoắc Vân Hy có thể biến thành người thực vật thì sắc mặt không bằng lúc nãy, cô lo lắng nhìn ông ta: “Ông nội... sức khỏe của ông không tốt, cháu qua xem xem, ông nghỉ ngơi đi ạ, mặc kệ tình huống thế nào thì cháu đều báo cho ông.”

“không...” Hoắc Nghiệp Hoằng lo lắng: “Mạn Mạn, đứa cháu ngoan, mau đỡ ông lên, ông không muốn nằm ở chỗ này,... ông muốn đi xem Vân Hy, xem cháu trai ông, ông muốn nói chuyện với nó, nhất định nó phải tỉnh lại.”

Lê Hiểu Mạn thấy khóe mắt Hoắc Nghiệp Hoằng ươn ướt cô cũng không kiên trì để ông ta nghỉ trên giường bệnh mà cùng quản gia Hoắc Nghiêm đỡ ông ta lên.

.....

Trên dãy ghế bên ngoài phòng quan sát, Long Tư Hạo đang ngồi đó, cả tối anh chưa ngủ, Hoắc Vân Hy bị đẩy vào phòng quan sát, anh vẫn luôn chờ ở đây.

Bởi vì cho Hoắc Vân Hy không ít máu mà lúc này khuôn mặt trắng nõn của anh tái nhợt, nhưng không ảnh hưởng khí chất và sự tuấn mỹ của anh.

Tuy anh và Hoắc Vân Hy không có tình cảm sâu đậm như anh em khác nhưng dù sao anh ta cũng là em trai duy nhất của anh, anh không thể nào mặc kệ được.

Lê Hiểu Mạn cùng Hoắc Nghiêm đỡ Hoắc Nghiệp Hoằng đi tới, thấy anh đang ngồi ở dãy ghế chờ ai cũng đều kinh ngạc.

Lê Hiểu Mạn gắt gao nhìn anh, thì ra cả đêm anh không ngủ mà canh giữ ở nơi này.

“Tur Hạo...” Hoắc Nghiệp Hoằng chống gậy, dưới sự giúp đỡ của Lê Hiểu Mạn và Hoắc Nghiêm kinh ngạc nhìn anh lo lắng hỏi: “Tur Hạo, Vân Hy chưa tỉnh sao?”

Long Tur Hạo đứng lên, đôi mắt thâm trầm nhìn phóng quan sát, mím môi nói: “Chưa.”

“Haiz.” Hoắc Nghiệp Hoằng nhíu mày thờ dài một hơi, sắc mặt ngưng trọng nói: “Vân Hy đang yên đang lành sao lại tai nạn xe cộ chứ?”

Ngay sau đó ông ta chống gậy, dưới sự giúp đỡ của Hoắc Nghiêm đi tới trước phòng quan sát.

Thông qua cửa kính trong suốt, ông ta lo lắng nhìn Hoắc Vân Hy đang đeo máy dưỡng khí truyền dịch, sau đó thay quần áo vô khuẩn, mang khẩu trang, mũ, mới tiến vào phòng quan sát.

Đi vào theo ông ta còn có Long Tur Hạo, Lê Hiểu Mạn và Hoắc Nghiêm.

Hoắc Nghiệp Hoằng chống gậy lo lắng, đôi mắt ươn ướt: “Vân Hy... ông nội tới thăm cháu đây, cháu tỉnh lại nhìn ông đi. Vân Hy... cháu là con cháu của Hoắc gia, ông không cho phép cháu vô dụng như vậy, nhất định phải tỉnh lại đây. Nếu không ông sẽ không nhận đứa cháu nội là cháu, Vân Hy...”

Hoắc Nghiêm thấy Hoắc Nghiệp Hoằng càng nói càng thương tâm,

đuôi tay ra đỡ, an ủi nói: “Lão gia, nhị thiếu gia sẽ tỉnh lại, nhất định đấy, lão gia không cần quá lo lắng.”

Lê Hiểu Mạn đứng bên cạnh Hoắc Nghiệp Hoàng, đôi mày chau lại, đôi mắt trong suốt phức tạp nhìn Hoắc Vân Hy.

Lúc này anh ta đang nhắm chặt mắt, khuôn mặt tuấn tú trắng xanh gầy gò còn có vài vết máu, trên đầu quấn băng cũng đều là máu, anh ta không nhúc nhích nằm trên giường bệnh gần như không có sự sống.

Nhìn anh ta, trong lòng không phải không khó chịu, đôi mắt dâng lên tầng hơi nước dần dần đỏ lên.

Chương 299: Có thể biến thành người thực vật (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hoắc Nghiệp Hoảng ở bên cạnh nước mắt tuôn rơi nhìn Hoắc Vân Hy, thương tâm nói anh ta nhanh tỉnh, cô càng nghe càng khó chịu, đưa tay che miệng chạy ra khỏi phòng.

Long Tư Hạo thấy vậy nhăn mày nhìn Hoắc Vân Hy trên giường bệnh sau đó cũng ra khỏi phòng.

Lê Hiểu Mạn chạy đi, khóc mơ hồ tầm mắt, cô dựa vào vách tường bên ngoài hành lang cắn chặt môi không để cho mình khóc ra tiếng.

Sau đó Long Tư Hạo đi ra liền thấy hai mắt cô đỏ lên, anh càng cau chặt mày đi tới chỗ cô.

Lê Hiểu Mạn nhìn không ra biểu tình của anh, đưa tay muốn lau nước mắt thì anh đã vươn tay dịu dàng lau giúp cô.

Biểu tình trên mặt anh vô cùng thâm thúy, môi mỏng nhếch lên làm cho người ta nhìn không thấu.

“Tur Hạo...” Lê Hiểu Mạn gắt gao nhìn anh, đưa tay muốn cầm bàn tay đang lau nước mắt hộ cô, lại không nghĩ cô chưa chạm vào tay anh thì anh đã rút về trước.

“Anh...” Lê Hiểu Mạn đưa tay giữa không trung, đôi mắt không dám tin nhìn anh, sau đó thu tay về, cắn môi không nói gì.

Long Tư Hạo nhìn cô lạnh nhạt nói: “Em còn chưa ăn sáng, anh đi mua cho em.”

Dứt lời anh mím môi rời đi.

Thấy thái độ lạnh lùng của anh, nước mắt cô lại rơi, tức giận nói: “Có người chưa tỉnh lại, em khó chịu ăn không vào, anh không cần mua.”

Không phải nói thật lòng nhưng thấy anh đột nhiên lạnh lùng nên cô mới cố ý nói để chọc giận anh.

Mà Long Tư Hạo nghe thấy lời cô ngậm xiết chặt nắm đấm, gương mặt tuấn tú che phủ một tầng sương, anh buồn phiền xoay người đến trước mặt cô, ánh mắt sắc bén nhìn cô: “Nói lại lần nữa xem, em vì cậu ta mà ăn không vào sao? Vì Hoắc Vân Hy là chồng trước của em sao? Ngược lại anh không nghĩ tới đến giờ em còn đối với cậu ta nhớ mãi không quên.”

Lê Hiểu Mạn không nghĩ tới Long Tư Hạo lại nói ra lời này, cô ngăn người nhìn anh cắn chặt môi không lên tiếng.

Long Tư Hạo thấy cô không nói gì để phản bác liền nheo mắt, ánh mắt trầm xuống, đáy mắt sâu thẳm quét xuống sự đau khổ không nói gì mà xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng thẳng đứng của anh, bàn tay nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn xiết chặt, nước mắt tuôn rơi, đôi môi run nhè nhẹ.

Long Tư Hạo, anh là tên hỗn đản, em làm gì nhớ mãi không quên với Hoắc Vân Hy chứ, em nói là vì tức giận thôi, anh nghe không hiểu sao? Vì sao cứ ở sau lưng em làm vậy?

Long Tư Hạo rời đi không lâu thì Hạ Lâm, Hạ Thanh Vinh và Lưu Như Hoa đều chạy tới.

“Lê Hiểu Mạn, cô cái đồ tiện nhân này, mày ở đây làm gì?” Hạ Lâm vừa thấy Lê Hiểu Mạn liền tức giận mở miệng ngậm miệng đều là tiện nhân.

Hạ Thanh Vinh thấy Hạ Lâm không có ý tốt với Lê Hiểu Mạn, sắc mặt nghiêm khắc nhìn cô ta: “Lâm Lâm, sao lại nói chuyện với chị mình như vậy? Đây là bệnh viện, hô to gọi nhỏ thì ra cái thể thống gì?”

Lưu Như Hoa đối với sự thiên vị của chồng mình dành cho Lê Hiểu Mạn mà cực kì bất mãn.

Lần trước ở Ngự Yến lâu, lht vì Hạ Lâm mắng Lê Hiểu Mạn mà ra tay đánh Hạ Lâm.

Vì việc này mà Lưu Như Hoa về nhà cãi nhau với Hạ Thanh Vinh, nói ông ta thiên vị con của người đàn bà khác mà ngược đãi con gái bọn họ. trong cơn tức giận mà đề xuất ly hôn với bà ta, bà ta sợ Hạ Thanh Vinh thật sự ly hôn với mình, vì vấn đề Hạ Thanh Vinh mà bà ta hiếm khi hạ mình chủ động nhận sai, Hạ Thanh Vinh mới không nhắc đến chuyện ly hôn nữa.

Mừng thọ 70 của Hoắc lão gia tử, hai người không tới tham gia mà vì tranh cãi ầm ì, cuối cùng chỉ có một mình Hạ Lâm tới tham dự.

Hạ Lâm thấy Hạ Thanh Vinh lặ đi lặ lại nhiều lần vì Lê Hiểu Mạn mà mắg cô ta, cô ta tức giận ngắm xiết chặt tay, hai mắt tràn đầỵ hậỵ hậỵ không thể bắỵ vắỵ cô thành thiên đạỵ vậỵ quắỵ.

Lưu Như Hoa nhìn con gái đắng vô cùng tức giận, bà ta đầỵ tới trước mặt Hạ Lâm dùng áney mắt ý bảo cô ta không cần đốỵ nghịch với Lê

Hiểu Mạn: “Lâm Lâm, Vân Hy là chồng trước của chị con, đã từng là vợ chồng, Vân Hy xảy ra chuyện nó đến thăm cũng là đương nhiên.”

Dứt lời bà ta xoay người nhìn Lê Hiểu Mạn vừa thay đổi bộ dạng ngạo mạn khinh thường trước kia mà thay vào bộ dạng khoan dung, cười hòa ái: “Mạn Mạn, Lâm Lâm nói đều là vô tâm, con đừng để trong lòng, Vân Hy thế nào rồi?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn phương hướng phòng bệnh, cô nhăn mày: “Còn chưa qua thời gian nguy hiểm.”

“Vân Hy...” Hạ Lâm nghe thấy vậy trong mắt hiện lên sự lo lắng, vội vàng đi tới phòng bệnh.

“Lâm Lâm, con chậm một chút, con còn đang mang thai đấy.” Lưu Như Hoa lo lắng cho Hạ Lâm cũng đi theo.

Hạ Thanh Vinh thấy Hạ Lâm và Lưu Như Hoa đều vào phòng bệnh, sắc mặt ông ta ngưng trọng nhìn Lê Hiểu Mạn do dự nói: “Mạn Mạn, mẹ con bà ấy...”

Hạ Thanh Vinh muốn nhắc tới Lê Tố Phương như thế nào, Lê Hiểu Mạn không chờ ông ta nói xong đã ngược mắt nhìn ông ta, giọng điệu lạnh lùng mà xa cách: “Mẹ tôi vẫn tốt, cảm ơn.”

Thái độ xa cách của cô làm cho Hạ Thanh Vinh nhíu mày, ánh mắt lộ ra sự bi thương và mất mát: “Mạn Mạn, ba chỉ muốn quan tâm tới hai người, ba...”

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn ông ta: “Chúng tôi không cần người ngoài quan tâm, ông có lòng này thì quan tâm vợ con ông đi.”

“Mạn Mạn, ba biết ba có lỗi với con và mẹ con, không phải là người

ngoài của con mà là ba con...”

Sắc mặt Hạ Thanh Vinh buồn thương nhìn Lê Hiếu Mạn, trong lòng quặn đau, đứa con gái đã từng làm nũng trước mặt ông ta lúc này lại lạnh lùng xa cách với ông ta như thế, sao ông ta không đau lòng cho được đây?

Nhưng lời này chỉ có thể trách lúc trước ông ta bị ma quỷ ám mới từ bỏ mẹ con bọn họ, hiện tại ông ta hối hận muốn bù đắp nhưng bọn họ không cho ông ta cơ hội.

Chương 300: Hiểu Hiểu, em xem anh như người tàng hình sao? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Tách...” nước mắt Lê Hiểu Mạn rơi xuống, hoảng hốt nhìn người đàn ông xưng là ba mình, hiện tại cô đã quên làm sao để mở miệng gọi ba rồi.

Chữ ba ba đã từng dễ gọi như thế nhưng lúc này cô lại rất khó gọi nên lời, trước kia hai chữ này khiến cho cô cảm thấy hạnh phúc mà lúc này lại tồn tại như cây gai trong lòng cô, mỗi khi nhắc tới sẽ đâm đau lòng cô.

Nước mắt theo khóe mắt cứ thế chảy xuống, cảm xúc phức tạp nhìn Tư Hạo, trong lòng đau đớn: “Mời ông đừng nhắc hai chữ baba trước mặt tôi nữa, ông không xưng, tôi đã không có ba từ lâu rồi.”

Dứt lời cô muốn đi qua Hạ Thanh Vinh rời đi nhưng lại thấy Long Tư Hạo, trong tay anh đang cầm gì đó.

Hốc mắt Hạ Thanh Vinh ươn ướt, ông ta day dứt nhìn Lê Hiểu Mạn: “Ba đi vào xem Vân Hy trước.”

Lê Hiểu Mạn không đáp lại ông ta mà chỉ nhìn Long Tư Hạo đang đi tới.

Cô cho rằng anh đã rời đi nhưng anh đi mua gì đó rồi quay lại.

Chờ anh đến gần cô mới thấy rõ trong tay anh mang hai túi lớn hiệu Ngự Yến Lâu, thì ra anh thật sự đi mua bữa sáng cho cô.

Ngẩn người nhìn anh, cô nhú mào, đôi môi mấp máy: “Anh đi mua bữa sáng hả? Em nghĩ là anh...”

“Tưởng anh lãnh huyết vô tình thoải mái rời đi hả?” Long Tư Hạo nhàn nhạt nói, đôi mắt thâm sâu nhìn cô, gương mặt lạnh lùng.

Nghe thấy anh nói vậy, Lê Hiểu Mạn giật giật khóe môi, hung hăng trừng anh, sau đó tự mình cầm túi ngồi xuống hàng ghế nghỉ.

Mở túi ra bên trong có vài thứ, có hai viên thuốc, bánh đậu, bánh bao hấp...

Những thứ này đều là cô thích ăn, cô ăn một cái bánh bao hấp liền biết là mẹ cô làm, cô không nghĩ tới Long Tư Hạo đi Ngự Yến Lâu mua cho cô lại biến thành bánh bao mẹ làm.

Có thể ăn bữa sáng do tự tay mẹ làm còn hạnh phúc hơn ăn sơn hào hải vị.

Bởi vì đã lâu rồi cô chưa ăn bữa sáng mà mẹ làm.

Cái người đàn ông hư hỏng này thật biết cách làm lung lay người khác mà, luôn dễ dàng đá động lòng cô, khiến cho cô rung động không thôi.

Anh đối tốt với cô như thế, mà cô còn cố ý chọc giận anh, lúc này cô cảm thấy cực kì áy náy.

Tuy trong lòng đã đấu tranh nhiều nhưng gương mặt vẫn bình tĩnh

như cũ.

Cô không để ý tới anh mà cúi đầu ăn đồ ăn của mình.

Long Tư Hạo thấy cô ăn cực kì ngon lành, thâm thúy nhìn cô đôi môi mím chặt: “Không phải khó chịu ăn không vào sao?”

Lê Hiểu Mạn không thèm ngẩng đầu nhìn anh mà chỉ nhỏ giọng nói: “Không ăn no thì sao em có thể chăm sóc cho người bệnh đây?”

Long Tư Hạo vì lời này của cô mà nheo mắt đầy nguy hiểm, gương mặt căng thẳng, ánh mắt sắc bén nhìn cô chăm chăm.

Lê Hiểu Mạn vừa ăn xong thì Hạ Thanh Vinh, Lưu Như Hoa, Hoắc Nghiệp Hoảng đều từ phòng bệnh đi ra, Hạ Lâm vẫn còn ở lại bên trong.

Hạ Thanh Vinh nhìn thấy Lê Hiểu Mạn vốn còn muốn nói gì đó nhưng Lưu Như Hoa ở bên cạnh kéo ông ta, nói vài lời khách sáo với Hoắc Nghiệp Hoảng sau đó kéo Hạ Thanh Vinh rời đi.

Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn Long Tư Hạo cau mày: “Tư Hạo, mặc kệ trước kia cháu và Vân Hy có khúc mắc gì, hiện tại Vân Hy vẫn chưa qua khỏi thời kì nguy hiểm, ông nội hy vọng cháu làm anh có thể vứt bỏ hiềm khích trước kia thay ông nội chăm sóc nó.”

Dứt lời ông ta nhìn Lê Hiểu Mạn: “Mạn Mạn, đỡ ông nội về, ông nội hơi mệt.”

“Vâng.” Lê Hiểu Mạn gật đầu với Hoắc Nghiệp Hoảng, đôi mắt thâm sâu nhìn Long Tư Hạo sau đó tiến lên đỡ Hoắc Nghiệp Hoảng về phòng bệnh VIP.

Trong phòng bệnh, Hoắc Nghiệp Hoằng nửa nằm trên giường bệnh, quản gia Hoắc Nghiêm đã ra ngoài, hiện tại chỉ còn hai người.

“Mạn Mạn, qua đây.” Hoắc Nghiệp Hoằng chỉ ghế dựa trước giường bệnh ôn hòa nhìn Lê Hiểu Mạn.

Long Tư Hạo tiến lên ngồi xuống.

Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn cô rất lâu mới nói: “Mạn Mạn, ông nói có chuyện muốn cầu xin cháu.”

Lê Hiểu Mạn nhìn ông ta, sắc mặt chân thành: “Ông nội, ông là người lớn sao có thể nói cầu xin cháu? Ông có chuyện gì cứ nói, chỉ cần cháu là được thì sẽ không từ chối.”

“Ông nội muốn cháu chăm sóc cho Vân Hy, hiện tại nó còn chưa tỉnh lại, ông nội lo lắng nó biến thành người thực vật, Vân Hy nó thật ra rất để ý cháu, ông nội cháu có thể trò chuyện với nó, có lẽ sẽ có kỳ tích phát sinh, có lẽ nghe thấy giọng nói của cháu nó sẽ tỉnh lại, ông nội biết Vân Hy tổn thương cháu, nó đã chịu trừng phạt rồi, cháu đừng hận nó có được không? Nó cũng là người đáng thương.”

“Ông nội...” Lê Hiểu Mạn nhăn mày, đôi mắt hiện lên đầy khó xử: “Cháu... không phải còn Hạ Lâm ở đây sao? Cháu tin cô ấy có thể chăm sóc tốt cho anh ấy.”

Thấy Lê Hiểu Mạn không đồng ý, Hoắc Nghiệp Hoằng thở dài một hơi, sắc mặt trịnh trọng nhìn cô: “Mạn Mạn, coi như ông nội xin cháu, ông nội tin chỉ có cháu mới có thể đánh thức Vân Hy, dù cháu không xem mặt mũi ông nội thì cũng nhìn tình cảm trước đây của các cháu. Ông nội nhớ trước kia cháu và Vân Hy rất tốt, có một lần cháu bị bệnh, Vân Hy biết liền chờ đến khi cháu tỉnh, lúc cháu không vui thì Vân Hy sẽ nghĩ cách chọc cháu cười, ba và mẹ cháu ly hôn, lúc đó

cháu cực kì thương tâm, Vân Hy nó...”

Chương 301: Hiểu Hiểu, em xem anh như người tàng hình sao? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hoắc Nghiệp Hoảng nói ra gợn lên nhiều kí ức trong Lê Hiểu Mạn, cô không muốn nghe liền ngước mắt lên ngắt lời: “Ông nội, đó là quá khứ rồi, đừng nhắc lại có được không?”

“Mạn Mạn, ông nội có thể không nhắc tới quá khứ, ông nội chỉ hy vọng cháu có thể chăm sóc cho Vân Hy, cùng nó trò chuyện nhiều một chút, chờ đến khi nó tỉnh lại, ông nội biết cháu tốt bụng, sẽ không nhẫn tâm nhìn nó nằm trên giường bệnh mà không quan tâm có đúng không?”

Lê Hiểu Mạn nhăn mày khó xử nhìn ông ta: “Ông nội, có Hạ Lâm ở đây, anh ấy không cần cháu chăm sóc.”

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy cô vẫn không đồng ý, chau mày, bi thương thay anh ta: “Mạn Mạn, cháu hận Vân Hy vậy sao? Cháu cứ tuyệt tình đến thế sao? Dù hiện tại nó đã chịu trừng phạt rồi, nằm trên giường chờ biến thành người thực vật, cháu cũng không có chút lòng trắc ẩn sao?”

Nói đến đây, Hoắc Nghiệp Hoảng cúi đầu, ánh mắt phức tạp nhìn cô, một hồi mới nói: “Mạn Mạn, nếu cháu đồng ý chăm sóc cho đến khi Vân Hy tỉnh lại thì ông nội sẽ không phản đối cháu và Tư Hạo ở cùng một chỗ, có thể không?”

“Ông nội...” Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn ông ta, không nghĩ tới ông ta lại để cho cô chăm sóc Hoắc Vân Hy làm điều kiện.

“Mạn Mạn, mong cháu thông cảm cho ông, ông nội chỉ hy vọng Vân Hy có thể nhanh chóng tỉnh lại, ông nội già rồi, không muốn người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, ông nội vẫn hy vọng cháu có thể thử một lần.”

Hoắc Nghiệp Hoảng nói xong đã nước mắt đầy mặt, gương mặt bi thương vô cùng.

Lê Hiểu Mạn thấy ông ta lớn tuổi rồi mà còn thương tâm vì cháu trai như thế, đau lòng không thôi, cuối cùng cũng động lòng trắc ẩn: “Ông nội đừng thương tâm, cháu đồng ý là được.”

“Được, được... ông nội biết Mạn Mạn tốt bụng mà, nhất định sẽ đồng ý, ông nội thay Vân Hy cảm ơn cháu.”

...

Lê Hiểu Mạn chờ Hoắc Nghiệp Hoảng ngủ xong mới rời đi.

Cô cúi đầu nghĩ tới chuyện đồng ý với Hoắc Nghiệp Hoảng chăm sóc Hoắc Vân Hy, cho nên không phát hiện Long Tư Hạo đang ngồi ở hàng ghế trong phòng.

Long Tư Hạo thấy cô không phát hiện ra anh, ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

Thấy cô đang kéo cửa chuẩn bị ra ngoài, Long Tư Hạo mím môi trầm giọng: “Đi đâu?”

Âm thanh quen thuộc vang lên ở sau lưng, Lê Hiếu Mạn cúi đầu xoay người thấy Long Tư Hạo đang đứng sau lưng cô.

“Anh...” Lê Hiếu Mạn kinh hãi dựa vào cửa, đồng mắt trừng to ngăn người nhìn anh: “Anh ở đây lúc nào?”

Cô nhìn cánh cửa sau lưng đang đóng, anh vào bằng cách nào? Sao lúc này cô không phát hiện.

Long Tư Hạo kinh ngạc nhìn cô, sau đó nghiêng người gắt gao ôm cô đặt lên cửa, đôi mắt nheo lại thâm trầm nhìn cô: “Hiểu Hiểu, bắt đầu xem anh là tàng hình rồi phải không?”

Anh cúi đầu đặt nụ hôn trừng phạt lên môi cô: “Hiện tại đã cảm nhận được sự tồn tại của anh hay chưa? Hả?”

Lê Hiếu Mạn bị đau mà nhăn mày, hai tay mảnh khảnh đẩy anh ra: “Ừm, đau...”

Thấy cô cau mày, Long Tư Hạo cũng không buông cô ra mà đầu lưỡi xâm nhập vào xâm chiếm cô, nụ hôn trở nên triền miên.

Anh cuồng dã chiếm lấy, Lê Hiếu Mạn dần dần bị chìm vào, hai mắt nhắm chặt, hai tay mảnh khảnh ôm cổ anh đáp lại.

Như trải qua thời gian rất lâu, hai người mới kết thúc nụ hôn.

Long Tư Hạo dời khỏi môi cô, đôi mắt thâm tình nóng bỏng nhìn cô.

Lê Hiếu Mạn thở hồng hộc, đôi mắt nhìn anh, âm thanh khàn khàn nhỏ bé: “Anh không tức giận nữa hả?”

Không phải anh giận cô vì nhớ mãi không quên chồng trước sao?

Long Tur Hạo nheo mắt, ngón tay luồn vào mái tóc cô, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, mấp máy môi: “Ai nói tức giận thì không thể hôn em? Hôn em thì sẽ không tức giận sao?”

Lê Hiểu Mạn đẩy anh ra: “Vậy anh cứ tức giận tiếp đi.”

Nói đến đây cô cúi đầu, nhìn thấy sắc mặt anh trầm xuống, cô cụp mắt tiến lên chủ động ôm eo anh: “Tur Hạo, em không nhớ mãi không quên với Hoắc Vân Hy, hiện tại anh ta xảy ra tai nạn xe, có khả năng biến thành người sống thực vật, đột nhiên em cảm thấy anh ta thật đáng thương, còn có, em thừa nhận lúc anh muốn kéo em rời khỏi bệnh viện, em có chút không hiểu anh, nhưng em không cảm thấy anh lãnh huyết vô tình.”

Long Tur Hạo nâng mặt cô lên, lại cúi đầu hôn cô, ánh mắt thâm tình nhìn cô: “Nói xong rồi hả?”

“Vâng.” Lê Hiểu Mạn nhìn anh gật đầu, nhíu mày hỏi: “Vậy anh còn tức giận nữa không?”

Hai tay Long Tur Hạo gắt gao ôm cô vào ngực, cầm đặt lên trán cô, âm thanh dịu dàng: “Ngốc, anh sẽ không thật sự giận em đâu.”

Chương 302: Ba chữ kia (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh: “Mới lạ, rõ ràng anh đang tức giận.”

Long Tư Hạo cúi đầu hôn lên môi cô, cong môi cười: “Được rồi, anh thừa nhận, hơi tức giận, nhưng sẽ không ảnh hưởng tình cảm của anh đối với em.”

Trong mắt Lê Hiểu Mạn chứa đầy nụ cười, ôm chặt eo anh, cô rất vui vì gặp anh, rất vui được anh yêu, cho dù anh tức giận cũng không lãnh đạm với cô.

Anh xưa nay đều tốt với cô, mọi việc lấy cô làm trung tâm, vì được anh khoan dung và cưng chiều, cô mới có tư cách thất thường ở trước mặt anh.

Cô ngước mắt nhìn anh, khẽ cau mày: “Tur Hạo, ông nội nhờ em chăm sóc anh ta.”

Cô không nói thẳng là Hoắc Vân Hy, nhưng cô biết không nói ra, anh cũng có thể đoán được cô nói tới ai.

Mắt Long Tư Hạo trầm xuống, sâu kín nhìn cô, trên mặt tuấn mỹ không nhìn ra vui giận: “Vậy em đồng ý?”

Nhìn thẳng vào mắt Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn nhẹ nhàng gật đầu.

Thấy cô gật đầu, Long Tư Hạo cũng không cảm thấy bất ngờ, ánh

mắt càng âm trầm u ám, môi mỏng mím thật chặt.

Lê Hiểu Mạn thấy anh không lên tiếng, chỉ nhìn cô không chớp mắt, cô thấp giọng hỏi: “Anh tức giận?”

“Em cảm thấy thế nào?” Long Tư Hạo lạnh nhạt nhìn cô.

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh: “Em nào biết, em cũng không phải là con giun trong bụng anh.”

“Hiểu...”

Long Tư Hạo đang muốn nói, điện thoại anh vang lên, là Lạc Thụy gọi tới.

“Tổng giám đốc, chuyên vụ Trương bị người mưu sát hãm hại đổ cho Lê tiểu thư có chút manh mối, hung thủ thật sự có lẽ không phải Lý Tuyết Hà, nhưng không khỏi có liên quan tới bà ấy, hung thủ có thể là người của binh đoàn luôn đối nghịch với chúng ta trong bóng tối, mục đích của bọn họ hẳn không phải đối phó Lê tiểu thư, mà là đối phó anh, đối phó Lê tiểu thư, chỉ muốn áp đảo tinh thần anh, binh đoàn này hiểu chúng ta như lòng bàn tay, nhất là anh quan tâm ai, Tổng giám đốc, tôi nghĩ vậy, để tránh người của binh đoàn nhân cơ hội hạ thủ với Lê tiểu thư để đả kích anh, hoặc là dùng Lê tiểu thư để uy hiếp anh, vì an toàn của Lê tiểu thư, có phải anh nên lạnh nhạt với Lê tiểu thư không? Doris chính là một ví dụ, có điều Doris chỉ là một sát thủ, chưa đủ gây sợ hãi, nhưng thủ lĩnh binh đoàn xuất quỷ nhập thần, không có ai thấy bộ mặt thật của anh ta, nếu anh ta đột nhiên xuất hiện, Tổng giám đốc khó lòng phòng bị.”

Cúp điện thoại, Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt u ám, trên mặt không có biểu tình gì.

Lê Hiểu Mạn thấy anh tiếp điện thoại xong, sắc mặt kỳ lạ, hai mắt nghi ngờ nhìn anh hỏi: “Tur Hạo, thế nào? Ai gọi điện thoại cho anh? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Long Tur Hạo đưa tay vén tóc cô ra sau tai, nhìn cô chăm chú, ánh mắt nhu hòa thâm tình: “Có anh ở đây, sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Mặc dù cảm thấy Long Tur Hạo hơi kỳ lạ, nhưng Lê Hiểu Mạn không nói nhiều, nếu anh không nói, nhất định có đạo lý của anh.

“Khụ.”

Lúc này, bên trong truyền tới tiếng ho khan của Hoắc Nghiệp Hoảng.

Lê Hiểu Mạn nghe thấy, ngược mắt nhìn Long Tur Hạo: “Ông nội tình, em vào xem, tối qua anh cả đêm không ngủ, hay là về ngủ một lát đi.”

Bàn tay Long Tur Hạo khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt thâm tình ôn nhu nhìn cô: “Yên tâm, tinh thần anh rất tốt, 10 ngày 10 đêm không ngủ cũng không sao.”

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh: “Đại vương khoác lác, anh khoác lác tiếp đi, em đi vào thăm ông nội trước.”

Long Tur Hạo thấy cô đi và, mi tâm lại nhíu, nếu người binh đoàn thật sự theo dõi tìm hiểu, như vậy không thể đoán trước lúc nào cô sẽ gặp nguy hiểm.

Anh bắt đầu hoài nghi, lần trước anh đi Pháp, chính là binh đoàn cố ý chi phối anh, nhân cơ hội không có anh ở bên cạnh mà hạ thủ Hiểu Hiểu của anh.

Nhưng nếu thật sự là thế, anh càng tốt với Hiểu Hiểu hơn, thì càng

đẩy cô vào tình cảnh nguy hiểm.

Mặc dù anh không muốn thừa nhận, nhưng anh không thể không thừa nhận, trên thế giới này, duy nhất có thể chống lại anh chính là binh đoàn.

Bộ đội khổng lồ được huấn luyện nghiêm chỉnh võ trang đầy đủ, tuyệt đối không thể khinh thường.

Thủ lĩnh của bọn họ lại là đối thủ mạnh nhất, không phân cao thấp với anh.

Ánh mắt anh sâu thẳm, thoáng qua tia hung ác, phải bảo vệ Hiểu Hiểu của anh, anh phải tiêu diệt toàn bộ bộ đội võ trang khổng lồ này.

Thu hồi hung ác, Long Tư Hạo chuẩn bị đi vào phòng, điện thoại anh vang lên lần nữa.

Lần này vẫn là Lạc Thụy.

“Tổng giám đốc, Cục trưởng Ngô vừa gọi tới, nói là hung thủ sát hại vụ Trương đến đồn cảnh sát tự thú.”

Nghe vậy, ánh mắt Long Tư Hạo trở nên chìm lãnh tàn độc, trầm giọng nói: “Anh đến đồn cảnh sát trước, tôi chạy tới sau.”

Cúp điện thoại, Long Tư Hạo lại gọi cho Lăng Hàn Dạ, nói anh ta tới bệnh viện tạm thời bảo vệ Lê Hiểu Mạn, sau đó lại gọi cho Lâm Mạch Mạch, nói cô ta tới bồi Lê Hiểu Mạn.

Anh vừa cúp điện thoại, Lê Hiểu Mạn vừa vịn đi ra.

Anh cất bước tiến lên, kéo cô ngồi xuống sofa, ánh mắt thâm tình

nhìn cô, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: “Hiểu Hiểu, lát nữa anh có chuyện phải đi, anh gọi Lâm Mạch Mạch tới ở cùng em.”

Lê Hiểu Mạn thấy anh rời đi còn gọi cho Lâm Mạch Mạch tới ở cùng cô, trong lòng cô lại xúc động không thôi, tại sao anh có thể tỉ mỉ, quan tâm như vậy?

Hai tay cô vòng qua cổ anh: “Tur Hạo, cảm ơn anh tốt với em, quan tâm em, cưng chiều em, yêu em như vậy, chờ ông nội khá hơn một chút, chúng ta liền kết hôn, em phải tuyên bố với toàn thế giới em là vợ của anh.”

Nếu là trước kia, vừa nghe được lời này, Long Tur Hạo nhất định sẽ mừng rỡ xúc động, nhưng giờ phút này nghe cô nói kết hôn, còn muốn nói cho toàn thế giới biết, anh nhíu mày, trầm mặc.

Chương 303: Ba chữ kia (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau khi trải qua hôn nhân và tình cảm thất bại, Lê Hiểu Mạn trở nên vô cùng nhạy cảm, thấy anh yên lặng không nói, lòng cô khẽ trầm xuống, đột nhiên có cảm giác anh không muốn kết hôn với cô nữa.

Con tim đau xót, cô tận lực áp chế cảm giác đó, mặc dù ban đầu cô không tin anh yêu cô, nhưng bọn họ ở bên nhau, cùng nhau trải qua không ít chuyện, anh luôn cưng chiều cô, yêu cô như vậy, cô không nên hoài nghi anh không yêu cô thật lòng.

Chẳng biết tại sao, cô đột nhiên muốn nghe anh nói yêu cô.

Hai tay nhỏ ôm cổ anh cực kỳ căng thẳng, ánh mắt trong veo sáng ngời đầy nhu tình nhìn anh, đỏ mặt nói: “Tur Hạo, em muốn nghe anh nói anh...”

Rũ mắt, cô cắn môi dưới, xấu hổ nói: “Em muốn nghe anh nói ba chữ kia.”

Thấy cô đỏ mặt, ánh mắt Long Tur Hạo nóng bỏng nhìn cô, môi mỏng kề tới bên tai cô, thanh âm trầm thấp hơi khàn khàn: “Hiểu Hiểu, em muốn nghe anh nói ba chữ nào?”

Thấy anh cố ý hỏi, mặt Lê Hiểu Mạn càng đỏ hơn, tức giận trừng anh: “Còn có thể là ba chữ nào, đương nhiên là ba chữ người toàn thế giới đều biết.”

“À.” Long Tư Hạo nhướn mày, ánh mắt nhu hòa cứng chiều nhìn cô, môi mỏng cong lên, giọng hài hước: “Em muốn nghe nhân chi sơ*?”

(* Nhân chi sơ: Sự khởi đầu của con người.

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn rũ mắt: “Không phải ba chữ này.”

Long Tư Hạo cong môi cười, ánh mắt hài hước nhìn cô: “Đó là tính bổn thiện? Tính tương cận?”

Khóe môi Lê Hiểu Mạn co rút, tức giận trợn mắt nhìn anh: “Long Tư Hạo, tên khốn kiếp anh, lại trêu chọc em, ba chữ em nói có liên quan tới tình yêu.”

Nhắc nhở rõ ràng như vậy, chắc hẳn anh biết rồi.

“Ba chữ có liên quan tới tình yêu?” Long Tư Hạo híp mắt, tay thon dài nâng cằm cô, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, môi mỏng cong lên, hát lên, thanh âm trầm thấp êm tai tràn đầy từ tính: “Chung một chỗ, chung một chỗ, chung một chỗ...”

Bài hát của Hồ Ngạn Bân và Chung Hân Đồng anh hát trầm thấp đầy truyền cảm, tình cảm vô cùng phong phú, hết sức êm tai.

Lê Hiểu Mạn không nghĩ tới Long Tư Hạo hát dễ nghe như vậy, mặc dù anh chỉ hát một đoạn, nhưng cô hoàn toàn mê mết tiếng hát của anh.

Anh không phải ca sĩ chuyên nghiệp, nhưng hát còn dễ nghe hơn ca sĩ chuyên nghiệp, cho dù nói là âm thanh của thiên nhiên cũng không quá đáng, giọng anh quá từ tính, nghe vào tai, có thể làm người ta say mê không muốn tỉnh lại.

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh hồi lâu, phục hồi tinh thần lại, cô nhìn anh: “Hát rất êm tai, nhưng không phải ba chữ em muốn nghe.”

Hôm nay cô muốn nghe anh nói ba chữ kia.

Long Tư Hạo thấy cô kiên quyết, giống như không thể không nghe anh nói ba chữ kia, cười nhạt nhìn cô, thanh âm trầm thấp: “Anh thích em, anh thích em, anh thích em.”

Lê Hiểu Mạn thấy anh nói hồi lâu cũng không nói đúng ba chữ cô muốn nghe, tức giận trợn mắt nhìn anh: “Không cần nói nữa.”

Dứt lời, cô đang muốn đứng lên, Long Tư Hạo giang tay, ôm chặt cô, môi mỏng kề sát bên tai cô, môi mỏng khắc ra ba chữ, thanh âm trầm thấp êm tai: “Anh yêu em.”

Thanh âm anh trầm thấp êm tai kết hợp với ba chữ đầy ắp tình cảm, khiến tâm tình Lê Hiểu Mạn chấn động, trên khuôn mặt đỏ bừng nổi lên nụ cười, hai tay mảnh khảnh ôm lấy anh, trong lòng được như ý nguyện.

Thì ra cô vẫn chưa trưởng thành, đòi người yêu mình nói ba chữ “Anh yêu em” như nữ sinh.

Cô ngược mắt nhìn anh, trong mắt nhu tình vô hạn, nhắm mắt lại, chủ động hôn môi anh.

Mắt Long Tư Hạo chứa đầy ý cười, năm ngón tay thon dài nhẹ bấu vào sau ót cô, làm cho nụ hôn sâu hơn.

Lúc hai người đang hôn nhau, cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, Lăng Hàn Dạ và Lâm Mạch Mạch cùng đi vào.

Lâm Mạch Mạch thấy vậy, đỏ mặt, lập tức kéo Lăng Hàn Dạ rời đi.

Mà Lăng Hàn Dạ hai tay ôm ngực, kéo Lâm Mạch Mạch ngồi xuống sofa, giọng hài hước nói: “Lần trước chúng ta bị nhìn thấy, lần này đổi lại bọn họ bị chúng ta thấy, huề nhau.”

Lê Hiểu Mạn nghe tiếng Lăng Hàn Dạ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai tay mảnh khảnh để trước ngực Long Tur Hạo, muốn đẩy anh ra, nhưng anh ôm cô không thả, ngược lại không coi ai ra gì hơn sâu hơn.

Lê Hiểu Mạn ngược ngùng không thôi, đến khi Long Tur Hạo hôn cô hết hơi, mới buông cô ra.

Cả người cô mềm nhũn tựa vào trong ngực Long Tur Hạo, dùng sức hít thở không khí, mặt đỏ như hoa anh đào, cực kỳ mê người.

Lăng Hàn Dạ nhìn Lê Hiểu Mạn đang thở hổn hển, môi mỏng cong lên, trên mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười siêu cấp thiếu đánh: “Long phu nhân tương lai, bây giờ biết sức chiến đấu của Long thiếu chúng ta thế nào rồi, tiết lộ đi, một lần bao lâu?”

Nghe lời anh ta, Lê Hiểu Mạn trong nháy mắt đỏ mặt tới bên tai, ngược ngùng không thôi.

Lâm Mạch Mạch ngồi bên cạnh Lăng Hàn Dạ thấy Lê Hiểu Mạn bị anh ta hỏi một câu rất xấu hổ, cô ta đưa tay hung hãn nhéo đùi Lăng Hàn Dạ.

“A~” Lăng Hàn Dạ cau mày, đau la lên một tiếng, đôi mắt màu nâu nguy hiểm trợn mắt nhìn Lâm Mạch Mạch, kề sát bên tai cô ta thấp giọng nói: “Chờ anh về xử lý em sau.”

Ngay sau đó anh ta ngược mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, dáng vẻ nghiêm trang: “Long phu nhân tương lai, cô đừng nghĩ lệch, ý tôi là Long thiếu hôn cô bao lâu.”

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh ta, Lê Hiểu Mạn giật giật khóe môi, không trách anh ta có thể trở thành bạn Long Tư Hạo, hai người đều thích trêu chọc người khác.

Mắt Long Tư Hạo lạnh thấu xương nhìn Lăng Hàn Dạ, sau đó thâm tình ôn nhu nhìn Lê Hiểu Mạn: “Bọn họ sẽ ở đây cùng em, chờ anh trở lại.”

Chương 304: Đầu từng bị lừa đá (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, gật đầu một cái: “Ừ!”

Long Tư Hạo cúi đầu hôn lên đôi môi kiều diễm ướt át của cô, đứng lên tỏ ý Lãng Hàn Dạ đi ra ngoài cùng anh.

Lâm Mạch Mạch thấy Lãng Hàn Dạ cùng Long Tư Hạo đi ra ngoài, mới lê tới bên cạnh Lê Hiểu Mạn, hai mắt không ngừng hâm mộ nhìn cô: “Mạn Mạn, nam thần tốt với cậu không gì sánh bằng nha, mình sắp hâm mộ cậu muốn chết.”

Lê Hiểu Mạn nhàn nhạt cười, nhưng mày nhìn cô ta: “Lãng Hàn Dạ không tốt với cậu sao?”

Trong mắt Lâm Mạch Mạch thoáng qua vẻ mất mát, nhưng rất nhanh biến mất.

“Mạn Mạn, nghe nói Hoắc cận bã xảy ra tai nạn giao thông, đây là thật?”

“Ừ!” Lê Hiểu Mạn nhìn Lâm Mạch Mạch gật đầu, mi tâm nhíu lại.

Lâm Mạch Mạch thấy thế, trợn mắt nhìn cô nói: “Mạn Mạn, đừng nói với mình, Hoắc cận bã gặp tai nạn, cô đang lo lắng cho anh ta nha. Trước kia anh ta đối xử với cậu như vậy, đây xem như là ông trời trừng phạt anh ta, cậu không thể lo lắng cho anh ta, anh ta không

xúng, trên đời này, người tổn thương cậu sâu nhất chính là anh ta.”

Lê Hiểu Mạn nheo mắt: “Mạch Mạch, không phải mình đang lo lắng cho anh ta, chẳng qua cảm thấy thật ra anh ta cũng rất đáng thương, thậm chí rất thảm thương, ông nội nói đúng, anh ta biến thành như hôm nay không thể thiếu công lao của anh ta, mình và anh ta đã hoàn toàn kết thúc, nếu như nói mình lo lắng cho anh ta, cũng chỉ vì khi tuổi thơ, bây giờ anh ta gặp tai nạn, bác sĩ nói có thể sẽ biến thành người thực vật, sau khi biết chuyện đó, oán hận của mình đối với anh ta từ từ biến mất, ở trong lòng mình, anh ta dần biến thành một người xa lạ, mình không thương anh ta, cũng không hận anh ta, anh ta hoàn toàn biến mất khỏi lòng mình.”

Lâm Mạch Mạch nghe cô nói, đưa tay vui vẻ vỗ vai cô: “Mạn Mạn, tốt lắm, phải cầm lên được thì cũng buông xuống được như vậy, yên nam thần thật tốt, đừng bỏ lỡ anh ấy, đúng rồi, hai người đã đính hôn, khi nào kết hôn?”

“Kết hôn?” Lê Hiểu Mạn nhớ tới vừa rồi Long Tư Hạo yên lặng, cô nhú mày, ngược mắt nhìn cô ta: “Mạch Mạch, kết hôn không phải trò đùa.”

Lâm Mạch Mạch nhú mày nhìn cô: “Cậu trả lời như vậy? Xem ra cậu vẫn chưa muốn kết hôn với nam thần phải không? Chờ hai người định ngày cưới, nhất định phải nói cho mình.”

Lê Hiểu Mạn cười nhìn cô ta: “Dĩ nhiên, nếu như mình kết hôn, người đầu tiên mình thông báo chính là cậu.”

“Ừ! Vậy còn được.”

“Cái gì còn được?” Thanh âm Lăng Hàn Dạ vang lên, Lâm Mạch Mạch ngược mắt nhìn anh ta: “Phụ nữ nói chuyện, đàn ông bớt chen

miệng vào, đi ra ngoài!”

Lăng Hàn Dạ không đi ra, ngồi xuống bên cạnh Lâm Mạch Mạch, hai tay khoanh trước ngực, nhìn hai người: “Hai người cứ trò chuyện tiếp, xem như tôi không tồn tại.”

Lâm Mạch Mạch thấy Lăng Hàn Dạ ngồi ngay ngắn trên sofa, không có ý muốn rời đi, cô ta trợn mắt nhìn anh ta, cũng không để ý nữa, ném anh ta sang một bên, trò chuyện với Lê Hiếu Mạn.

...

Đồn cảnh sát, phòng làm việc Cục trưởng thành phố.

Cục trưởng Ngô ngồi ở vị trí của mình, đôi mắt nghi ngờ đánh giá người đàn ông ngồi trên sofa trong phòng làm việc ông ta.

Người đàn ông mặc âu phục mặc âu phục màu xám tro, phong thái bất phàm, dung mạo tuấn mỹ, không giống như Long Tư Hạo, mày kiếm như mực, ánh mắt sâu thẳm tối đen, khiến người ta không nhìn ra ưu tư, con mắt hồ đào mịn hoặc mê người, tựa như có thể hút lấy hồn phách người khác, cánh mũi cao ngất, nhìn rất trẻ tuổi, quanh thân tản ra hơi thở đàn ông thành thực có thể khiến phụ nữ khắp thiên hạ mê mết.

Hơi thở mạnh mẽ, khí chất cao quý nho nhã.

“Nhìn đủ chưa? Tôi không có hứng thú với đàn ông.” Người đàn ông nhíu mày, mắt bồ đào lãnh đạm liếc Cục trưởng Ngô, thanh âm thuần hậu êm tai, tựa như rượu ngon động lòng người, nhưng xen lẫn tia lạnh lẽo dọa người.

Cục trưởng Ngô không khỏi run rẩy, phát hiện người đàn ông trước

mặt ông ta giống như Long Tur Hạo, trên người đều mang khí thế khiến người ta không rét mà run.

Ông u ám hơn Long Tur Hạo, Long Tur Hạo trầm lặng hơn ông, hai người dường như không phân cao thấp.

Ông ta không khỏi nghi ngờ hai người có phải là hai anh em không. Trừ dung mạo không giống nhau ra, khí chất tương tự nhau.

Thân phận bối cảnh của Long Tur Hạo đã quá lớn mạnh, bối cảnh của ông cũng không đơn giản, ông có thể để cho Thị trưởng đích thân gọi ông ta thả Lý Tuyết Hà.

Thị trưởng thành phố vừa gọi nói ông ta thả người ra, đã có người tới đồn cảnh sát tỵ thú.

Chương 305: Đầu từng bị lừa đá (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ông ta phục hồi tinh thần nhìn người đàn ông tuấn mỹ ngồi trên sofa: “Anh nói đùa, tôi cũng không có hứng thú với đàn ông, Hoắc phu nhận lập tức tới ngay, anh chờ một lát.”

Ông ta vừa dứt lời, Lý Tuyết Hà được Đội trưởng Hà dẫn vào.

“Triệt... Em biết anh sẽ tới mà.” Lý Tuyết Hà vừa thấy người đàn ông trên sofa, tức giận trên mặt trong nháy mắt tiêu tán, thanh âm cũng nũng nịu mấy phần.

Cục trưởng Ngô nghe giọng điệu Lý Tuyết Hà, run rẩy, cặp mắt kinh ngạc nhìn Lý Tuyết Hà, lại nhìn người đàn ông ngồi trên sofa, suy đoán quan hệ của hai người.

Người đàn ông trông nhỏ hơn Lý Tuyết Hà rất nhiều, dáng vẻ bà nhìn người đàn ông kia giống như đang nhìn người tình của mình, thanh phố K ai cũng biết chồng bà đã chết, chẳng lẽ bà không chịu được tịch mịch, bao nuôi tiểu bạch kiếm?

Thế nhưng người đàn ông này nhìn thế nào cũng không giống người bị bao nuôi.

Người đàn ông ngồi trên sofa thấy Cục trưởng Ngô hình như đang suy nghĩ gì, ông đứng lên, ánh mắt sắc bén nhìn ông ta, nhếch khóe môi, nụ cười ớn lạnh: “Cục trưởng Ngô, có một số việc không cần

nghĩ quá nhiều, để tránh mang đến phiền toái cho mình, thậm chí là bỏ mạng.”

Cục trưởng Ngô vì lời của ông mà trong lòng chột cả kinh, phục hồi tinh thần, vừa vận đối mắt với ánh mắt hàn băng dọa người sâu không thấy đáy của người đàn ông.

Lòng Cục trưởng Ngô run lên, sắc mặt trắng bệch, chẳng biết tại sao, thấy ánh mắt ông, trong lòng có chút sợ hãi.

Biết ông nhất định là nhân vật không đơn giản, ông ta gật đầu liên tục: “Đúng đúng! Có một số việc không cần... không cần nghĩ quá nhiều, tôi... tôi cũng không... không nghĩ, anh... anh đi thông thả.”

“Tham sống sợ chết!” Ánh mắt Lý Tuyết Hà khinh thường nhìn Cục trưởng Ngô, đi tới trước mặt người đàn ông bà gọi là “Triệt”, thân mật khoác cánh tay ông, quyến rũ cười: “Triệt, chúng ta đi.”

Người đàn ông thu hồi ánh mắt u ám hàn băng, nhìn Lý Tuyết Hà, nho nhã cười, cùng bà đi ra ngoài.

Cục trưởng Ngô đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, dạo này thế nào, nhân vật bối cảnh lớn mạnh lần lượt đến tìm ông ta...

Ông ta mệt mỏi nhìn Đội trưởng Hà, nói: “Mau đi thăm vấn người đến tự thú kia, chắc chắn cậu ta là hung thủ liên kết án.”

“Yes!” Đội trưởng Hà lên tiếng đáp, xoay người rời đi.

Cục trưởng Ngô xoa xoa đầu phát đau, xem ra ông ta không thể ngồi vị trí Cục trưởng này lâu.

Bên ngoài đồn cảnh sát.

Lý Tuyết Hà kéo người đàn ông được bà gọi là “Triệt” vào xe rời đi, Long Tur Hạo liền chạy tới.

Lạc Thụy tới đồn cảnh sát trước thấy vậy, ghi nhớ bảng số xe, đi tới bên xe Long Tur Hạo, gõ cửa kính, đợi Long Tur Hạo hạ cửa kính xe, anh ta vẻ mặt ngưng trọng nhìn anh nói: “Tổng giám đốc, anh tới trễ một bước, Lý Tuyết Hà đã được thả ra, cùng một người đàn ông lên xe rời đi.”

Ánh mắt Long Tur Hạo âm trầm u ám, trầm giọng nói: “Tôi không phải người mù.”

Lạc Thụy nhìn Long Tur Hạo: “Vậy Tổng giám đốc muốn làm gì tiếp? Tôi đã ghi nhớ bảng số xe người đàn ông kia.”

Long Tur Hạo nheo mắt, ánh mắt chìm lãnh, mím chặt môi mỏng không lên tiếng, chợt khởi động xe.

“Tổng...” Lạc Thụy thấy vậy, đang muốn lên tiếng, xe Long Tur Hạo đã chạy cách anh ta mấy thước.

Anh ta nhướn mày, sau đó cũng xoay người ngồi vào xe Maybach màu bạc của anh ta.

Người đàn ông dẫn Lý Tuyết Hà đi lái xe cũng không nhanh, ông híp mắt, sắc bén liếc nhìn kính chiếu hậu, môi mỏng nhếch lên độ cong âm lãnh: “Bọn họ đuổi theo.”

Lý Tuyết Hà ngồi bên cạnh ông quay đầu nhìn sau lưng, không hiểu hỏi: “Triệt, ai đuổi theo?”

“Long Tur Hạo...” Người đàn ông tuấn mỹ nở nụ cười rùng mình, ánh

mắt âm trầm, khiến người ta không cách nào nhìn thấu ưu tư của ông.

Lý Tuyết Hà nghe được ba chữ “Long Tur Hạo”, sắc mặt trắng bệch, kinh hoàng nhìn người đàn ông bên cạnh nói: “Triệt, không thể để Long Tur Hạo nhìn thấy em và anh chung một chỗ.”

Người đàn ông thu hồi nụ cười, đưa tay nắm tay Lý Tuyết Hà, ánh mắt u ám nhìn cô, sau đó đột nhiên quay đầu, đạp thắng xe, dùng xe ngang giữa đường.

Long Tur Hạo không nghĩ tới người trước mặt đột nhiên dừng xe, ánh mắt anh rét lạnh, cũng ngừng xe.

Sau đó, Lạc Thụy đuổi theo thấy Long Tur Hạo, anh ta không hiểu nhưng cũng dừng xe.

Lý Tuyết Hà ngồi trong xe không hiểu nhìn người đàn ông bên cạnh: “Triệt, sao anh dừng xe?”

Người đàn ông thấy Long Tur Hạo không đuổi theo nữa, khẽ nhếch môi, nụ cười rùng mình.

Sau đó đạp cần ga, chậm rãi lái đến cạnh xe Long Tur Hạo, hạ cửa kính xuống, ánh mắt bờ đò mê người chiếu xạ ra ánh sáng lạnh lẽo: “Tại sao theo dõi tôi?”

Long Tur Hạo cũng hạ cửa kính xuống, ánh mắt thâm trầm sắc bén nhìn người đàn ông đối diện, thanh âm chìm lãnh: “Anh là ai?”

Chương 306: Đầu từng bị lừa đá (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trực giác nói cho anh, người đàn ông trước mặt không phải là nhân vật đơn giản, ánh mắt ông cho anh cảm giác vô cùng âm trầm u ám.

“Long Quân Triệt...” Người đàn ông vẫn nở nụ cười âm trầm, chậm rãi phun ra ba chữ.

Người đàn ông tuấn mỹ tên là Long Quân Triệt, một nhân vật cực kỳ không đơn giản.

Lý Tuyết Hà ngồi bên cạnh thấy ông lại nói tên mình cho Long Tur Hạo, bà đưa tay kéo ông: “Triệt... Anh...”

“Anh họ Long?” Mắt Long Tur Hạo sắc bén nhìn ông, luôn cảm thấy giữa anh và ông tựa như có liên hệ gì.

Long Quân Triệt nắm tay Lý Tuyết Hà chơi ngay trước mặt Long Tur Hạo, nở nụ cười âm trầm tùy ý: “Đúng! Tôi họ Long, hơn nữa, còn có thể là trưởng bối của cậu, tôi có thể nói cho cậu, quan hệ chúng ta rất không bình thường, còn quan hệ thế nào, vậy phải xem cậu có bản lĩnh tra rõ hay không, nếu đã gặp mặt, có một việc tôi không ngại nói cho cậu, Hiểu Hiểu của cậu bị đồ tội giết người, tất cả đều là một tay tôi bày tính...”

Long Tur Hạo nghe Long Quân Triệt tự nhận là ông sắp đặt hãm hại Lê Hiểu Mạn, anh sửng sò, suýt chút nữa không kiên nhẫn mà xuống

xe.

Chỉ có anh kêu Lê Hiểu Mạn là “Hiểu Hiểu”, mà Long Quân Triệt có thể biết, nói rõ ông đối với anh rõ như lòng bàn tay.

Ông dám thẳng thắn nói cho anh là ông bày kế như vậy, ông nhất định nắm chắc anh tạm thời không thể giết ông.

Anh tận lực đè nén xúc động muốn giết Long Quân Triệt, ánh mắt lạnh thấu xương, sắc bén nhìn Long Quân Triệt: “Anh làm những chuyện này có mục đích gì? Cho tôi biết tay?”

Long Quân Triệt khoác tay lên vai Lý Tuyết Hà, bàn tay nhẹ nhàng vuốt đầu vai bà, câu môi nói: “Đúng vậy, tôi muốn cho cậu biết tay, hơn nữa, cố ý chừa cho Hiểu Hiểu của cậu một con đường sống, nếu như không phải tôi làm lại dấu vân tay cô ấy không nguyên vẹn, cậu còn có thể tùy tiện tìm được sơ hở giúp cô ấy thoát khỏi tình nghi giết người sao? Lần này chẳng qua cho cậu biết tay nho nhỏ, lần sau, tôi sẽ không cho cậu có cơ hội cứu cô ấy nữa.”

Mắt Long Tư Hạo trầm xuống, thoáng qua tia ác tâm, môi mỏng mím chặt, thanh âm rét lạnh: “Tôi sẽ không cho anh có cơ hội này.”

“Ha ha...” Long Quân Triệt câu môi cười, thanh âm rùng mình: “Long Quân Triệt tôi thích kẻ địch khiêu chiến cường đại nhất, trên đời này, có tư cách trở thành kẻ địch của tôi nhất cũng chỉ có Long thiếu cậu, bảo vệ tốt Hiểu Hiểu của cậu, nếu lần sau cô ấy mang tội đang giết người nữa, không dễ dàng thoát như lần này.”

Dứt lời, ông chạy xe đi, hướng đến bệnh viện.

Long Tư Hạo nắm chặt tay lái, không đuổi theo Long Quân Triệt.

Lạc Thụy thấy Long Quân Triệt rời đi, đi tới bên xe Long Tur Hạo, mở cửa xe, ngồi ghế cạnh tài xế.

“Tổng giám đốc, Long Quân Triệt đó là ai? Tôi chưa từng gặp người nào lớn lối như anh ta, hãm hại Lê tiểu thư, anh ta còn dám nói cho Tổng giám đốc, đầu anh ta nhất định bị lừa đá.”

Long Tur Hạo trầm mặt, môi mỏng mím chặt, khí thế khiếp người:

“Anh ta cố ý muốn cho tôi biết sự tồn tại của anh ta, muốn tôi sợ anh ta, đề phòng anh ta, muốn tôi vì sự tồn tại của anh mà thời thời khắc khắc lo lắng an toàn của Hiếu Hiếu...”

Nói tới đây, ánh mắt anh tàn ác, quanh thân tản ra hơi thở âm lệ, môi mỏng mím thật chặt, thanh âm lạnh như băng: “Anh ta muốn tôi tự làm rối mình, vậy thì anh ta tính làm rồi, tôi sẽ làm cho anh ta trả giá thật lớn vì hãm hại Hiếu Hiếu.”

“Vẫn là Tổng giám đốc nhìn thấu đáo, Tổng giám đốc định làm gì?”
Lạc Thụy nhìn Long Tur Hạo, sắc mặt ngưng trọng.

Trực giác của anh ta, Long Quân Triệt này còn khó đối phó hơn Doris nhiều.

Long Tur Hạo nhếch môi: “Làm cho binh đoàn MX biến mất khỏi thế giới này.”

Lạc Thụy nghi ngờ nhìn Long Tur Hạo: “Chuyện làm cho binh đoàn MX biến mất có liên quan gì tới Long Quân Triệt kia? Chẳng lẽ Tổng giám đốc hoài nghi anh ta chính là thủ lĩnh binh đoàn MX?”

Ánh mắt Long Tur Hạo thâm thúy khiến người ta suy nghĩ không ra, nhàn nhạt khạc ra hai chữ: “Xuống xe.”

“Hà...” Lạc Thụy ngây người, nhìn Long Tư Hạo một lát, liền cau mày xuống xe, đóng cửa xe xong, xuyên qua cửa kính nhìn Long Tư Hạo trong xe nói: “Tổng giám đốc, tiết lộ một chút đi! Có phải anh nghi ngờ Long Quân Triệt đó là thủ lĩnh binh đoàn MX không? Tổng giám đốc, anh nói xem, hai người đều họ Long, hai người có phải là anh em hay không? Anh ta trẻ tuổi như vậy, sao có thể ở cùng một chỗ với Lý Tuyết Hà? Chẳng lẽ anh ta có tâm tình yêu mẹ? Có sở thích đặc biệt, thích bà lão? Thật sự nhìn không ra nha, em trai anh và mẹ của em trai cùng cha khác mẹ với anh lại vụng trộm? Không trách Hoắc Vân Hy cũng đi vụng trộm, thì ra đây là di truyền, anh nói nếu chuyện này bị truyền thông tiết lộ, Lý Tuyết Hà còn có mặt mũi sống tiếp ở thành phố K không?”

Chương 307: Con lừa ngu ngốc, cô cướp đồ “rác rưởi” (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thấy Lạc Thụy lại nhiều lời, ánh mắt Long Tư Hạo lạnh thấu xương nhìn anh ta, chạy thẳng về bệnh viện.

...

Bệnh viện.

Hoắc Nghiệp Hoảng đã tỉnh lại, kiên trì phải đến phòng chăm sóc đặc biệt nhìn Hoắc Vân Hy, Lê Hiểu Mạn đành phải nói Lâm Mạch Mạch phụ đỡ ông đi.

Lúc này cô và Lâm Mạch Mạch, Lăng Hàn Dạ đều ở ngoài phòng chăm sóc đặc biệt.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt, trừ Hoắc Nghiệp Hoảng, còn có Hạ Lâm, Hạ Thanh Vinh và Lưu Như đã sớm trả về.

Lê Hiểu Mạn thấy Lăng Mạch Mạch và Lăng Hàn Dạ ở bệnh viện cùng cô hồi lâu, cô nhìn bọn họ, ngượng ngùng nói: “Mạch Mạch, hai người ở cùng mình lâu rồi, hai người về đi! Mình ở một mình được.”

Lần này Long Tư Hạo chuyện xé bé ra to, anh gọi Lâm Mạch Mạch tới ở cùng cô là đúng, lại gọi cho Lăng Hàn Dạ tới cùng.

Lăng Hàn Dạ là thái tử gia Tập đoàn Lăng thị, ba mẹ và công ty chính đều ở thành phố H, anh ta chắc có chuyện của anh ta phải làm! Nhưng bây giờ lại ở bệnh viện cùng Lâm Mạch Mạch và cô, khiến cô cảm thấy thật ngại.

Có điều Long Tư Hạo coi trọng cô như vậy, vẫn làm cô rất vui vẻ yên tâm, rất cảm động.

Cô không thể không thừa nhận, được anh yêu thật hạnh phúc.

Anh mới rời đi một lúc, bây giờ cô đã bắt đầu nhớ anh.

Lăng Hàn Dạ nhìn Lê Hiểu Mạn, giọng hài hước: “Long phu nhân tương lai, không nhận được lệnh của Long thiếu, chúng ta không dám tự rời đi, nếu không, Long thiếu sẽ muốn mạng tôi, có thể thấy ở trong lòng anh ấy, cô còn quan trọng hơn những anh em cùng anh ấy vào sinh ra tử này.”

Lê Hiểu Mạn vì lời của Lăng Hàn Dạ mà càng ngượng ngùng hơn: “Nếu anh có chuyện thì đi trước đi, yên tâm, tôi sẽ nói với anh ấy là tôi để cho hai người đi, anh ấy sẽ không làm gì anh.”

Lăng Hàn Dạ híp mắt, câu môi tà mị cười, giọng hài hước: “Có thể quyết định thay Long thiếu, xem ra cô và Long thiếu...”

Anh ta còn chưa dứt lời, Hạ Lâm mặc áo vô khuẩn từ trong phòng chăm sóc đặc biệt chảy ra, giống như bị ủy khuất cực lớn.

Cô ta hai mắt ngấn lệ mông lung nhìn Lê Hiểu Mạn, siết chặt hai tay, mặt đầy tức giận: “Lê Hiểu Mạn... Tôi sẽ không bỏ rơi Vân Hy, cho dù ông nội đứng về phía cô, tôi cũng tuyệt đối sẽ không bỏ rơi Vân Hy, tôi đã có con của Vân Hy, tôi và Vân Hy đã đính hôn, chờ Vân Hy

tĩnh lại, chúng tôi sẽ kết hôn.”

Lê Hiếu Mạn nheo mắt nhìn Hạ Lâm lê hóa đá vũ, qua lời cô ta nói, cô không khó đoán được, nhất định là ông nội nói lời gì khó nghe, cô ta mới khóc.

Cô không trả lời Hạ Lâm, vì khinh thường cô ta, cô căn bản không quan tâm Hoắc Vân Hy nữa, nói thêm một câu với cô chính là lãng phí miệng lưỡi.

Cô không đáp, nhưng không có nghĩa là Lâm Mạch Mạch không đáp.

Lâm Mạch Mạch đi tới trước mặt Hạ Lâm, vì cô cao hơn Hạ Lâm, vì vậy khí thế hơn Hạ Lâm rất nhiều.

Ánh mắt cô khinh thường nhìn Hạ Lâm, hừ lạnh nói: “Hừ... Cặn bã nam phối hợp với tiện nữ, sinh ra đều là loại bỉ ổi cặn bã, cái loại đàn ông cũng chỉ có cô quý trọng, vì các người cá mè một lứa, nhưng mà có chuyện tôi muốn nhắc nhở các người, cô mất mù não tàn sao? Hoắc cặn bã nằm đó như vậy, cô thật sự chắc chắn anh ta có thể tỉnh lại sao? Nếu tôi là ông trời, tuyệt đối sẽ không để cho anh ta tỉnh lại, cho nên, anh ta có thể tỉnh lại hay không còn là ẩn số, cô còn nói gả cho anh ta, thế cô gả cho tro cốt đi, cô nói những lời này là bắt nạt Mạn Mạn sao? Mạn Mạn đã sớm không thương Hoắc cặn bã nữa, chỉ có cô còn nào tàn cho là Mạn Mạn thích anh ta, cho là đoạt đi Hoắc cặn bã rất có cảm giác thành tựu, cho là như vậy thì đả kích Mạn Mạn rồi, cho là mình cướp được của quý, cô đúng là con lừa ngu ngốc, cô cướp đi cùng lắm là “rác rưởi” người người chán ghét mà thôi, cô cảm thấy Mạn Mạn sẽ quan tâm “rác rưởi” hồi thối sao? Tỉnh lại đi... con lừa ngu ngốc...”

“Cô... Cô...” Hạ Lâm tức giận đỏ mặt, thở không ra hơi, hai mắt dữ tợn tức giận nhìn Lâm Mạch Mạch, giận không thôi hét lên: “Cô dám

nói tôi như vậy? Cô... Cô dựa vào cái gì? Cô là thứ gì?”

Dứt lời, cô ta nâng tay lên, hung hăng tát về phía Lâm Mạch Mạch.

“Mạch Mạch... Cẩn thận...” Lê Hiếu Mạn thấy thế, lo lắng hô.

Cô chuẩn bị chạy lên ngăn cản, Lăng Hàn Dạ ánh mắt lạnh lẽo, đi tới trước người Hạ Lâm, bàn tay nắm chặt cổ tay Hạ Lâm.

Anh ta nheo mắt, trên mặt tuấn mỹ nở nụ cười tà mị nhưng lực tay trên cổ tay Hạ Lâm cực lớn, năm ngón tay thon dài của anh như muốn bóp nát xương tay Hạ Lâm, làm Hạ Lâm nhú chặt mày, cổ tay đau đớn.

“Anh... Anh... Buông tay...” Hạ Lâm đau đến sắc mặt trắng bệch, hai mắt hoảng sợ nhìn cổ tay mình, người đàn ông tuấn mỹ cười mặt đầy tà mị.

Cô ta và anh không thù không oán, chưa từng đắc tội anh, cô ta không hiểu, tại sao anh lại hạ thủ với cô ta ác như vậy.

Hai mắt Lăng Hàn Dạ chứa ý cười nhìn Hạ Lâm, trong mắt màu nâu chợt lóe lạnh lùng, môi mỏng tà mị nhếch lên: “Sau này đừng tùy tiện đánh người, nhất là...”

Lăng Hàn Dạ ngừng lại, cánh tay dài duỗi ra, kéo Lâm Mạch Mạch đứng bên cạnh đang kinh ngạc vào ngực anh, tiếp tục nói: “Cô ấy là người của tôi, tôi có bệnh sạch sẽ, cô đánh cô ấy bản thì làm sao?”

Lời này của Lăng Hàn Dạ không thể nghi ngờ là vòng vo nói Hạ Lâm bản.

“Anh...” Hạ Lâm tức giận mặt lúc đỏ lúc trắng, nghiến răng nhưng

không thể làm gì.

“Nhớ lời tôi nói.” Lãng Hàn Dạ nói xong, hất tay, Hạ Lâm hét một tiếng liền nằm dưới đất.

Lâm Mạch Mạch đẩy tay Lãng Hàn Dạ, nhìn Hạ Lâm dưới đất, ngược mắt nhìn Lãng Hàn Dạ: “Thô lỗ như vậy, cô ta đang mang thai, nếu đứa bé có chuyện gì thì làm thế nào?”

Cô nói vậy cũng không phải nói chuyện thay Hạ Lâm, mà là cố ý, vì cô hiểu Lãng Hàn Dạ, có lúc anh rất độc lữ, cho nên câu trả lời của anh có thể kích thích đến Hạ Lâm.

Mà Lãng Hàn Dạ không làm cô thất vọng.

Lãng Hàn Dạ khinh thường liếc Hạ Lâm, thanh âm dí dỏm nhưng mang theo châm chọc: “Cũng không phải con tôi, mất thì mất, hưởng chi rác rưởi sinh ra dĩ nhiên là rác rưởi, mất thì vừa vặn cống hiến bảo vệ môi trường cho thế giới này, sao không làm?”

Hạ Lâm bị lời Lãng Hàn Dạ chọc tức siết chặt hai tay, mặc kệ móng tay nhọn đâm vào lòng bàn tay cô ta.

Lúc này, một giọng nói truyền tới: “Lâm Lâm...”

Nghe tiếng, Lê Hiểu Mạn, Lâm Mạch Mạch, Lãng Hàn Dạ, Hạ Lâm đều quay đầu nhìn, thấy Lý Tuyết Hà chạy tới.

Chắc hẳn bà biết chuyện Hoắc Vân Hy gặp tai nạn giao thông, trên mặt tràn đầy lo âu sốt ruột, cặp mắt hơi sưng đỏ, giống như khóc.

Giờ phút này, khóe mắt bà còn nước mắt.

Chương 308: Con lừa ngu ngốc, cô cướp đồ “rác rưởi” (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Mẹ... mẹ... không phải mẹ.... mẹ được thả ra rồi....” Hạ Lâm mang thai té xuống đất, nhưng bò dậy giống như không có chuyện gì, lập tức đi về phía Lý Tuyết Hà.

Lý Tuyết Hà nhìn Hạ Lâm, mắt sưng đỏ, lo lắng hỏi: “Lâm Lâm, Vân... Vân Hy bây giờ thế nào?”

“Mẹ...” Hạ Lâm khóc nhìn Lý Tuyết Hà, bi thương nói: “Vân Hy đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, bác sĩ nói... nói Vân Hy có thể sẽ biến thành người thực vật, hu hu... Mẹ, nếu Vân Hy thật sự biến thành người thực vật, con và đứa nhỏ phải làm sao? Hu hu... Mẹ...”

“Cái gì? Vân... Vân Hy sẽ biến thành... người thực vật...” Lý Tuyết Hà nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, nước mắt trong mắt trào ra, suýt chút nữa té xỉu.

“Mẹ... Mẹ.... Mẹ nhất định phải chống đỡ.... Vân Hy nhất định sẽ tỉnh lại.” Hạ Lâm lập tức đỡ Lý Tuyết Hà, khóc nhìn bà an ủi.

Lý Tuyết Hà đứng vững, hai mắt ngấn lệ tức giận lại tràn đầy hận ý nhìn Lê Hiểu Mạn: “Tiểu tiện nhân, đều là do sao chổi cô, nhất định là cô đem đến tai ách cho Vân Hy, Vân Hy gặp tai nạn, nhất định là cô làm hại.”

Lê Hiểu Mạn không nghĩ tới Lý Tuyết Hà được thả ra, trong mắt cô lướt qua vẻ kinh ngạc, ánh mắt lạnh nhạt nhìn bà: “Hoắc phu nhân, con trai bà còn nằm trên giường bệnh, bà nên tích chút khẩu đức cho con trai bà đi, nếu tôi là bà, trước tiên chính là đi vào phòng bệnh, chứ không phải ở đây mắng người khóc lóc om sòm.”

“Đúng đấy!” Lâm Mịch Mịch khinh thường nhìn Lý Tuyết Hà: “Con trai mình là một tên cặn bã, bị ông trời phát hiện nhân từ chĩnh đốn, còn đổ tội lên đầu Mạn Mạn chúng tôi, bà đúng là không biết xấu hổ.”

“Cô...” Lý Tuyết Hà bị Lê Hiểu Mạn và Lâm Mịch Mịch chọc giận không thôi, gương mặt đỏ bừng, bà hung hăng trừng mắt Lê Hiểu Mạn và Lâm Mịch Mịch, đang muốn kéo Hạ Lâm vào phòng thăm Hoắc Vân Hy, Hoắc Nghiêm mặt đầy ngưng trọng đỡ Hoắc Nghiệp Hoảng đi ra.

“Ba, Vân Hy thế nào?” Lý Tuyết Hà vừa thấy Lý Nghiệp Hoảng, vội vàng tiến lên nhìn ông hỏi.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy Lý Tuyết Hà cũng kinh ngạc: “Con không sao?”

Lý Tuyết Hà khóc nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, lo lắng hỏi: “Ba, Vân Hy nó... thật sự... thật sự biến thành người thực vật sao?”

Hoắc Nghiệp Hoảng nhíu mày, thở dài một hơi, sắc mặt nặng nề nhìn Lê Hiểu Mạn: “Mạn Mạn, con vào thăm Vân Hy đi! Trò chuyện với nó, có lẽ nó sẽ tỉnh lại.”

Lý Tuyết Hà tức giận nhìn Lê Hiểu Mạn, sau đó nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng nói: “Ba, tại sao cho cô ta vào thăm Vân Hy, cô ta dựa vào cái gì? Cô ta đã không còn là vợ Vân Hy, bây giờ Lâm Lâm mới...”

“Con im miệng cho ba... Khụ... khụ...” Hoắc Nghiệp Hoằng mặt âm trầm thét, vì động khí mà ho khan.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, nhú mày, lo lắng đang muốn tiến lên, nhưng Lâm Mạch Mạch kéo cô lại: “Mạn Mạn, chuyện của Hoắc gia không còn liên quan tới cậu, cậu ở bệnh viện lâu rồi, đã hết lòng, chúng ta đi.”

Dứt lời, Lâm Mạch Mạch kéo Lê Hiểu Mạn đi.

“Mạch Mạch... Mạch Mạch... Buông mình ra trước đi...”

Lâm Mạch Mạch kiên quyết kéo Lê Hiểu Mạn đi.

Bọn họ vừa tới cửa liền gặp Long Tur Hạo.

Lê Hiểu Mạn bị Lâm Mạch Mạch đẩy vào xe Long Tur Hạo, còn tốt bụng đóng cửa xe, nhìn Long Tur Hạo cười nói: “Long tổng, hoàn bích quy triệu*, dẫn Mạn Mạn về, đừng để cô ấy đến bệnh viện nữa.”

(* Hoàn bích quy triệu: Cửa về chỗ cũ (Thời chiến quốc nước Triệu có viên ngọc họ Hòa của nước Sở, Tần Triệu Vương dùng 15 ngôi thành để đổi viên ngọc này. Triệu Vương phái Lạn Tương Như mang ngọc đi đổi thành, Tương Như đến nước Tần dâng ngọc, nhìn thấy Tần Vương không có thành ý, không muốn giao thành, bèn nghĩ cách mang ngọc trở về, phái người trả lại cho nước Triệu).

Dứt lời, cô đứng lên, đi tới ven đường chuẩn bị đón xe, Lăng Hàn Dạ ráo bước tiến lên, ôm eo nhỏ của cô, ánh mắt tà mị: “Đi đâu?”

Lâm Mạch Mạch ngược mắt nhìn Lăng Hàn Dạ cười mặt đầy tà mị, yêu mị cười một tiếng, nói từng chữ: “Tim – đàn – ông – của – tôi.”

Lăng Hàn Dạ nheo mắt, lộ ra tia sáng lạnh lẽo, giọng vẫn dí dỏm như cũ, nhưng mang theo lãnh ý: “Lâm Mạch Mạch, đừng quên quan hệ của chúng ta.”

Lâm Mạch Mạch nhíu mày, cười lúm đồng tiền như hoa nhìn anh: “Tôi dĩ nhiên không quên quan hệ của chúng ta, yên tâm, loại quan hệ làm tôi “ghét cay ghét đắng” này, cả đời tôi cũng sẽ không quên, nhưng mà đó không ảnh hưởng tôi đi tìm đàn ông, tôi cũng không còn nhỏ, phải lập gia đình.”

Lăng Hàn Dạ vẫn cười tà mị, ánh mắt màu nâu khúc xạ ra tia sáng lạnh lẽo xen lẫn tia lệ khí, tay bên eo cô tăng thêm lực, Lâm Mạch Mạch đau đến nhíu mày.

Thấy cô cau mày, anh rất hài lòng, nụ cười tùy ý mở rộng, trong mắt tản ra ánh sáng tà tử: “Em chịu gả cho đàn ông khác sao? Đừng quên, ở trên giường, tôi làm cho em rất vui, rất hài lòng, không phải sao?”

Lâm Mạch Mạch hơi cau mày, trong lòng mơ hồ đau xót, nhưng cô nhanh chóng che giấu, nhìn Lăng Hàn Dạ, vẫn cười mê lòng người như vậy: “Đúng! Tôi rất hài lòng, trong “chuyến đi này”, Lăng thiếu anh thường xuyên bách chiến, bất kể kiểu phụ nữ gì anh đều thưởng thức qua, anh đã sớm luyện kỹ thuật tinh thông, tiểu nữ tôi còn non nớt, đương nhiên dễ dàng thỏa mãn, có điều tôi vẫn cảm thấy, đàn ông đều có thể làm cho tôi vui vẻ, Lăng thiếu anh thật sự không cần phải lấy chuyện mang mỗi người phụ nữ lên giường làm chuyện đó ra khoe khoang.”

Lời Lâm Mạch Mạch khiến nụ cười tà mị trên mặt Lăng Hàn Dạ thu liễm lại, ánh mắt màu nâu lóe lên tia lạnh sắc bén: “Lâm Mạch Mạch, chọc giận tôi, em không có lợi.”

“Ai nói không có lợi?” Lâm Mạch Mạch nhìn mắt băng lạnh của Lăng Hàn Dạ, cười lúm đồng tiền như hoa nói: “Ít nhất không cần để Lăng thiếu anh “hầu hạ”.”

Lăng Hàn Dạ nheo mắt, bàn tay trắng nõn nâng cằm cô, cười tà mỉa lạnh lẽo: “Lâm Mạch Mạch, xem ra em thật sự thiếu chinh đốn.”

Dứt lời, anh nắm cổ tay cô thật chặt, cưỡng ép cô lên xe anh.

Lâm Mạch Mạch thấy vậy, cong môi cười, đá một cước về phía bắp chân anh.

“A~” Lăng Hàn Dạ đau la lên một tiếng, ánh mắt gắt gao nhìn cô: “Em muốn chết có phải không?”

Lâm Mạch Mạch nhân cơ hội đẩy anh ra, nhìn anh cười: “Tối nay đừng đến tìm tôi, cũng đừng bắt tôi đi tìm anh, gần đây tôi không có tình thú, anh có yêu cầu gì cứ đi tìm em gái Vi Vi của anh giải quyết.”

Lăng Hàn Dạ nhú mày nhìn Lâm Mạch Mạch: “Lâm Mạch Mạch, đừng nói cho tôi em đang ghen.”

Lâm Mạch Mạch liếc Lăng Hàn Dạ, quyến rũ cười: “Sao có thể chứ? Lăng thiếu, chắc anh biết tôi ghét Hoắc Vân Hy cũng vì anh ta quá cặn bã, cho nên, đối với “động vật mạnh mẽ” không phân cao thấp với Hoắc cặn bã như anh, sao tôi có thể ghen vì anh, nếu như không phải trước kia có “hợp đồng bán đứt” với anh, tôi muốn mặc kệ anh.”

Dứt lời, cô lên taxi rời đi.

Lăng Hàn Dạ thấy Lâm Mạch Mạch rời đi, nhú chặt mày, lồng ngực tụ lại lửa giận, phụ nữ chết bầm, lại so sánh anh với Hoắc Vân Hy,

Lăng Hàn Dạ anh ở trong mắt Lâm Mạch Mạch cô thật sự kém cõi như vậy sao?

Thật sự khiến cô cực kỳ chán ghét sao?

Anh cau mày, giữa hai lông mày lướt qua mắt mát anh không nhận ra.

Chương 309: Buồn nôn, có thai sao? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vì Lê Hiểu Mạn nói muốn mua chút nguyên liệu nấu ăn, Long Tư Hạo mới đi cùng cô tới siêu thị lớn gần Hồng Hoa uyển cách đó không xa.

Long Tư Hạo vừa đẹp trai, cao ráo, mặc toàn hàng hiệu cho nên khi anh vừa vào siêu thị đã khiến cả chỗ nào xôn xao hẳn lên.

Cho dù là nhân viên phục vụ hay là khách hàng dù nam hay nữ cũng không nhìn được mà nhìn anh.

Tiếng nghị luận khen ngợi vẻ ngoài của anh không ngừng vang lên.

Mà khi thấy bàn tay anh giữ chặt Lê Hiểu Mạn thì khách hàng nữ trong siêu thị không ngừng hâm mộ và ghen tị.

Lê Hiểu Mạn thấy có không ít người nhìn sang, cô ngược mắt nhìn Long Tư Hạo, cố tình làm vẻ mặt không vui: “Lần sau em sẽ không đi siêu thị với anh nữa!”

Nghe vậy, Long Tư Hạo hơi nheo mắt lại, ánh mắt nhu hòa nhìn cô, mím chặt môi: “Vì sao?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn anh, híp mắt nhìn anh: “Vẻ ngoài anh quá nổi bật. Vốn dĩ, em cũng không đến nổi nào nhưng khi đi cùng anh thì sắp biến thành vịt con xấu xí rồi!”

“A a...” Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn hiếm khi đùa giỡn với anh. Anh khẽ cười, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi cô, thì thầm bên tai: “VẬY để lần sau anh mặc lôi thôi một chút, rồi mới ra ngoài!”

Lúc anh hôn Lê Hiểu Mạn đã khiến cho toàn bộ phụ nữ trong siêu thị ghen tị vì sự lãng mạn và cảm thấy tan nát cõi lòng.

Nam thần diệu dàng, đẹp trai như vậy mà lại là hoa đã có chủ rồi!

Cũng có người nhận ra Long Tư Hạo.

Một vị khách nữ nhỏ giọng nói với bạn: “Trông anh ta rất quen. Rất giống tổng giám đốc tập đoàn trang sức TE Long Tư Hạo dùng chiếc nhẫn 12 carat để cầu hôn bạn gái. Chẳng lẽ người phụ nữ bên cạnh anh ta chính là bạn gái thần bí kia sao?”

Cô gái kia nghe vậy, lập tức cầm điện thoại tìm mấy bức ảnh trên tin tức, kích động nói: “Chính là anh ta, đúng là anh ta đó! Oa, người phụ nữ kia thật hạnh phúc. Chiếc nhẫn kim cương 12 carat kia có giá trị như thế nào chứ?”

--

Lê Hiểu Mạn bị Long Tư Hạo hôn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng. Cô nhíu mày nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Em nghĩ, sau này anh cũng không cần ra ngoài đâu! Anh quá nổi bật!”

Long Tư Hạo hơi nhíu mày, ánh mắt đầy ý cười nhìn cô, hơi nhếch môi, trầm giọng nói: “Hiểu Hiểu, anh nổi bật như vậy chứng tỏ em rất tinh mắt. Dẫn anh ra ngoài cùng cũng khiến em rất có thể diện mà!”

Lê Hiểu Mạn nhíu mày liếc nhìn anh, giống như công nhận, gật đầu một cái: “Đúng là rất có thể diện nhưng mà em cũng sắp biến thành

kẻ địch của toàn bộ đàn bà con gái trong siêu thị này rồi!”

Hai người vừa nói vừa cười, bầu không khí cực kỳ hài hòa. Vô tình đã đến khu trẻ em.

Hai người không hẹn mà cùng dừng bước.

Khu siêu thị này có khu vui chơi dành cho trẻ em, người lớn đang dẫn con vào trong đó chơi.

Trên mặt một đứa bé đều nở nụ cười ngây thơ, hồn nhiên khiến người ta cảm thấy rất ấm áp.

Long Tur Hạo hơi híp mắt lại, nhìn lũ trẻ vui đùa, ánh mắt cũng đầy ý cười. Anh quay mặt nhìn Lê Hiểu Mạn, trầm giọng nói: “Hiểu Hiểu, chúng ta cũng nhanh chóng có con thôi? Nhỉ?”

Liếc nhìn mấy đứa bé kia, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hiểu Hiểu mang đầy ý cười, nghe thấy Long Tur Hạo nói vậy, cô đỏ mặt, thấp giọng nói: “Chuyện con cái chỉ có thể tùy duyên thôi. Không phải anh nói có là có được!”

Long Tur Hạo nhíu mày, ánh mắt thâm tình nhìn cô. Qua lời nói này, anh xác định được một vài chuyện, anh siết chặt eo nhỏ của cô: “Hiểu Hiểu, em ngầm thừa nhận sẽ sinh con cho anh đúng không?”

Khuôn mặt Lê Hiểu Mạn đỏ lên, trừng mắt nhìn anh, giọng nói đầy đùa giỡn: “Bây giờ không phải là chuyện em có đồng ý mang bầu hay không mà anh có bản lĩnh để em mang thai hay không.”

Nói xong những lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng đỏ hơn. Cô rất ít khi đùa giỡn với Long Tur Hạo, đặc biệt là khi dính dáng đến việc của đứa bé, khiến cô cảm thấy rất xấu hổ.

Long Tư Hạo thấy mặt cô đỏ tới mang tai, anh càng ôm chặt cô hơn, nụ cười đầy thỏa mãn nhìn cô, khàn giọng thì thầm bên tai cô: “Trong vòng nửa năm, anh nhất định sẽ để em mang thai!”

Nhân viên phục vụ trong quầy trẻ em thấy hai người, ánh mắt sáng lên, vội vàng lên tiếp đón, cười chào hỏi: “Tiên sinh, phu nhân! Hai vị đi xem đồ cho bé con sao? Ở chỗ chúng tôi có quần áo, cũi, xe đẩy, bình sữa, mũ, sữa dưỡng thể cho trẻ sơ sinh... Cái gì cũng có!”

Nghe nhân viên giới thiệu, Lê Hiểu Mạn đang định nói bọn họ không muốn mua nhưng Long Tư Hạo đứng bên cạnh cô đã cướp lời trước: “Chúng tôi cần hết nhưng chúng tôi muốn tự chọn!”

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, nghĩ rằng mình nghe lầm, nheo mắt lại liếc nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Chúng ta còn chưa có bé con, mua những thứ này làm gì chứ?”

Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt đầy dịu dàng, thâm tình nhìn cô: “Chuẩn bị sớm trước cũng không sao. Sớm muộn gì cũng có, chuẩn bị trước có còn hơn không!”

Dứt lời, anh ôm lấy Lê Hiểu Mạn tự mình đi chọn mua cũi và quần áo cho bé con tương lai của họ.

Chương 310: Buồn nôn, có thai sao? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh tự chọn những đồ từ lớn như cũi trẻ em, nhỏ như tất sơ sinh, và mặt cực kỳ nghiêm túc, chăm chú, cực giống một người cha tiêu chuẩn.

Bé con chưa sinh ra nên không biết là trai hay gái, lúc anh mua quần áo cũng chọn mấy màu sắc.

Anh mua cái gì cũng hỏi ý kiến Lê Hiểu Mạn. Mà mặt Lê Hiểu Mạn đã đỏ ửng, mặc anh thấy thích cái gì thì tự quyết định. Cô tin tưởng vào mắt nhìn của anh.

Khi thấy dáng vẻ chuyên tâm của anh, khuôn mặt Lê Hiểu Mạn đầy ý cười, trong lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Cô lại có chút mong đợi cô có thể nhanh chóng mang thai, để sinh một bé con cho anh.

Cô tin tưởng, anh sẽ là một người ba tốt.

Ánh mắt khi cô nhìn anh càng tình cảm ơn.

Sau khi chọn xong đồ, Long Tư Hạo để lại địa chỉ để siêu thị giao hàng tới.

Sau đó, hai người đi đến khu bán nguyên liệu nấu ăn.

Sau khi mua xong rau củ quả, lúc Lê Hiểu Mạn đang chọn thịt, nhìn

thấy móng heo trong đầu nghĩ tới hình ảnh nhớp nháp sau khi hầm.

“Ọe... ọe...” Trong dạ dày khó chịu, cô nôn ra.

Long Tur Hạo thấy vậy, ánh mắt hẹp dài nhìn cô chăm chăm, đầy vẻ lo âu, đưa tay vỗ sau lưng cô: “Hiểu Hiểu, sao rồi?”

Lê Hiểu Mạn nôn mửa mấy cái, ngược mắt nhìn Long Tur Hạo, nhúu mày: “Không sao đâu!”

“Thật không áo?” Long Tur Hạo nhúu mày nhìn cô, vẻ mặt đầy lo lắng.

Thấy anh lo lắng cho mình, Lê Hiểu Mạn nhẹ nhàng cười một tiếng: “Em thật sự không sao, chẳng qua em chỉ không thích khi nhìn thấy đồ mỡ thôi! Không mua móng heo nữa, mua thịt gà!”

“Ọe!”

Vừa nghĩ đến đùi gà nhớp nhúa, cô lại không nhịn được mà nôn mửa.

“Hiểu Hiểu...” Long Tur Hạo nhúu chặt mày, ánh mắt càng lo lắng liếc nhìn cô: “Không đi mua đồ nữa, đến bệnh viện xem một chút. Em như vậy anh không yên tâm chút nào cả!”

“Tur Hạo...” Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn Long Tur Hạo, cau mày một chút: “Yên tâm, em không sao! Anh đi mua ít thịt gà đi!”

Dứt lời, cô đi trước vài bước, xoay người không nhìn những đồ thịt kia.

Long Tur Hạo nhúu mày nhìn cô một lúc rồi mới xoay người đi mua thịt gà.

Hai người mua xong những nguyên liệu cần thiết thì quay trở lại Hồng Hoa uyển.

Vừa đến nơi thì nhân viên trong siêu thị đã mang đồ đến.

Long Tur Hạo đặt mấy đồ này vào căn phòng dành cho bé con.

Lê Hiểu Mạn cầm nguyên liệu nấu ăn vào bếp.

Thịt gà dùng để nấu canh nhưng cô vừa thấy thịt gà cũng cảm thấy muốn ói, lại nhớ tới đùi gà nhớt nháp kia.

Cô lắc đầu, chắc chắn là cô đã xảy ra vấn đề gì, nhìn thịt gà lại nhớ đến đùi gà.

Vì không để Long Tur Hạo lo lắng, cô hơi nhú mày, đè nén cảm giác muốn ói, rửa sạch thịt gà, cắt nhỏ, hầm...

Lúc Long Tur Hạo tiến vào phòng bếp, Lê Hiểu Mạn đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ còn xào chút thức ăn.

Anh ôm cô từ đằng sau, môi mỏng lên gò má cô, trầm giọng hỏi: “Đang nấu gì vậy?”

Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, nhú mày nhìn anh: “Chỉ nấu mấy món gia đình thôi. So với tài nấu nướng của anh thì em cũng còn kém xa nhưng không được chê bai đâu!”

Long Tur Hạo buông cô ra, xoay người cô lại, trong ánh mắt đầy ý cười, không nhìn được mà hôn lên cánh môi cô: “Hiểu Hiểu, ăn không ngon còn không cho người ta nhận xét. Hóa ra em lại bá đạo như vậy. Nhưng mà em yên tâm đi, em làm khó ăn như thế nào anh

cũng không nói thật đâu, nhỉ?”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn híp mắt nhìn anh: “Nói như vậy, Lần trước là anh lừa em hả?”

Long Tur Hạo hơi nhếch mày, ngón tay nhẹ nhàng nhéo mũi cô, giọng nói trầm thấp, êm tai: “Bảo bối à, lại còn biết bắt bẻ anh. Lần trước em nấu rất ngon. Đây là sự thật, còn hơn trên châu nữa.”

“Bảo bối!” này nghe cảm thấy đầy cưng chiều khiến Lê Hiếu Mạn rung động, trong lòng như thấm mật, ngọt ngào không thôi, hạnh phúc không gì sánh kịp.

Cả khuôn mặt cô đầy ý cười hạnh phúc. Cô không kiềm chế được mà vòng tay lên cổ Long Tur Hạo, ánh mắt trong veo đầy tình cảm nhìn anh: “Tur Hạo, em...”

Cô đang định nói: “Em yêu anh!” Nhưng đột nhiên lại dừng lại. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, chính bản thân cô cũng có chút không dám tin. Cô vừa xúc động định nói với anh ba chữ kia.

Cô vẫn cho rằng cô chỉ rất thích anh nhưng không nghĩ đến việc có yêu anh hay không. Nhưng xúc động kia cô mới nhận ra không biết từ lúc nào cô đã yêu anh chứ không còn thích hay cảm động nữa.

Bây giờ, cô cực kỳ tin tưởng một câu, yêu một người là việc xảy ra trong chớp mắt. Giống như cô đã thấy yêu anh từ lúc nào không hay vậy.

Long Tur Hạo nhíu mày, ánh mắt thâm tình nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em làm sao? Tại sao không nói hết?”

Hai tay ôm cổ Long Tur Hạo cảm thấy căng thẳng, cô ngượng ngùng

nhìn anh, chủ động hôn anh.

Thấy cô chủ động, ý cười trong mắt Long Tư Hạo càng rõ ràng, ôm cô chặt khiến cho nụ hôn càng sâu hơn.

Hai người hôn sâu lại kịch liệt, tình cảm nồng nàn thể hiện qua nụ hôn này.

Bởi vì hai người hôn quá lâu cho đến khi tiếng sôi 'ùng ục' cũng không nghe thấy.

Khi hai người kết thúc nụ hôn này thì cháo gà đã trào ra ngoài.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, vội vàng tắt lửa đi.

Vừa rồi vì chìm đắm trong nụ hôn của Long Tư Hạo, cô không có cảm giác gì. Bây giờ khi ngửi thấy mùi cháo, cô lại có cảm giác muốn ói, nhưng không quá kinh khủng.

Không muốn Long Tư Hạo lo lắng, cô cũng không để lộ vẻ gì.

Cảm giác này còn có thể kiềm chế được, chỉ còn hơi buồn nôn mà thôi. Cho nên cô chỉ nghĩ mình không quen mùi cháo gà nên buồn nôn như vậy.

Chương 311: Di vật, không muốn báo thù! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo thấy cô đang hầm cháo gà, ánh mắt hơi híp lại, thâm trầm nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em hầm cháo gà cho...”

Dừng một chút, anh mới nói tiếp: “Ông nội?”

Lê Hiểu Mạn thở hỗn hển, ngược mắt nhìn Long Tur Hạo, cười gật đầu: “Ừ, sức khỏe ông nội không tốt cần bồi bổ!”

Long Tur Hạo nhíu mày, nụ cười thu lại mấy phần: “Cho nên lát nữa, em phải đến bệnh viện hả!”

Lê Hiểu Mạn lại gật đầu, ngược mắt nhìn Long Tur Hạo: “Ông nội cần có người chăm sóc. Tur Hạo, hiện giờ Hoắc Vân Hy đang hôn mê bất tỉnh, ông nội lại đang ở bệnh viện, anh có thể hỗ trợ Hoắc gia mà...”

“Hiểu Hiểu...” Long Tur Hạo không đợi cô nói hết, đã ngắt lời, trên khuôn mặt tuấn mỹ càng lúc càng cứng rắn, thâm trầm nhìn cô: “Chuyện của Hoắc gia, anh không muốn quản quá nhiều!”

Trong câu nói của anh ẩn chứa sự bất mãn với Hoắc gia.

Lê Hiểu Mạn hơi híp mắt lại, liếc mắt nhìn anh một cái: “Không phải anh cũng là con cháu Hoắc gia đó sao? Ngay cả như em cầu xin anh giúp ông nội một tay cũng không thể sao?”

Long Tur Hạo nhíu mày, ánh mắt càng thâm trầm, hơi mím môi lại: “Hiểu Hiểu, là ông ta bảo em tới khuyên anh sao?”

“Ông ta?” Nhận ra Thấy anh gọi Hoắc Nghiệp Hoành rất hời hợt. Lê Hiểu Mạn nhìn anh chăm chăm, cau mày nói: “Tur Hạo, có phải anh có thành kiến rất lớn với ông nội đúng không? Rốt cuộc tại sao mẹ anh lại chết chứ?”

Long Tur Hạo nghe thấy Lê Hiểu Mạn nhắc tới mẹ, ánh mắt anh trầm xuống, trong đôi mắt đầy đau đớn. Anh đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt ửng đỏ của cô: “Hiểu Hiểu, anh đồng ý với em tạm thời quản lý Hoắc thị. Còn chuyện của mẹ anh, sau này anh sẽ nói với em!”

Không hiểu tại sao Long Tur Hạo không muốn nhắc đến chuyện của mẹ. Ly Mân cũng không hỏi nhiều nữa. Trong lòng mỗi người đều có những chuyện mà người ta không muốn đề cập tới!

Có lẽ cái chết của mẹ là vết sẹo trong lòng anh, sau khi vạch trần sẽ khiến máu tươi đầm đìa. Khi nhắc đến việc này, chẳng khác nào đang rạch vết sẹo ra. Anh nhất định sẽ rất đau.

Cho tới bây giờ cô chưa bao giờ thấy anh để lộ vẻ đau lòng trên mặt. Cô không biết anh phải cất giấu bao nhiêu chuyện đau lòng. Nhưng lúc này, cô muốn đau cùng anh, yêu anh, muốn dùng tình yêu của mình xoa dịu đau đớn đã bị chôn vùi kia.

Cô ngược mắt nhìn anh, cười gật đầu: “Được rồi, anh đi ra ngoài trước đi. Tối qua anh không ngủ, ngủ một lát đi đã. Khi em xào xong thức ăn, em sẽ gọi anh!”

Thấy anh không có ý đi ra ngoài, cô đẩy cả người anh ra khỏi phòng bếp: “Đi mà! Đi ngủ chút đi mà!”

Giọng nói cô có chút nũng nịu khiến đôi mắt Long Tur Hạo đầy ý cười, nói: “Được rồi, anh đi là được!”

Dứt lời, anh ra ngoài ngồi trên ghế salon. Khi nhắm hai mắt lại, trong đầu lại hiện lên hình ảnh thâm trầm của bà Long Nhã Tâm – mẹ anh khi chết.

Lời mẹ trước lúc chết vẫn vang vọng bên tai anh.

“Tur Hạo...Đừng...đừng báo thù cho mẹ...Đừng...Đừng nên hận ông con...”

“Mẹ, tại sao? Là ông ta cố tình chia rẽ mẹ và ba, là ông ta đuổi tận giết tuyệt mẹ, cướp Long thị, hại ông ngoại mất tích!”

“Không...Tur... Tur Hạo, đừng nói như vậy. Nghe...nghe lời mẹ...Đừng nên hận ông nội con...đừng báo thù...Phải sống thật tốt...Nhất định phải sống thật tốt...Đây là di ngôn, mong ước duy nhất của mẹ...Con đồng ý với mẹ đi. Tur... Tur Hạo, con muốn... mẹ chết...không nhắm mắt sao?”

Khi đó, anh mới sáu tuổi, nhìn thấy cả người mẹ đầy máu. Lúc mẹ nhắm mắt, cuối cùng anh cũng phải đáp ứng sẽ không hận, không báo thù ông nội mình.

— —

Chuyện nhiều năm như vậy, dáng vẻ thâm trầm của mẹ khi chết vẫn xuất hiện rõ ràng trong đầu anh khiến mỗi lần anh nhớ tới vừa đau đớn lại cảm hận.

Nhưng anh đã đồng ý với mẹ sẽ không trả thù, anh làm sao có thể

đổi ý?

Nếu ngay cả di ngôn của mẹ, anh cũng không làm được, vậy sao anh có tư cách làm ngời chứ?

Đang lúc đau buồn, một giọng nói mềm mại vang lên bên tai anh!

“Tur Hạo...”

Nghe vậy, Long Tur Hạo hoàn hồn lại, ngược mắt nhìn Lê Hiểu Mạn đứng trước mặt anh, nhìn anh chăm chăm không chớp mắt.

Anh che giấu đau đớn trong đôi mắt, kéo cô vào lòng, dịu dàng nhìn cô: “Cơm chín rồi sao?”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh chăm chăm, thấy mắt anh còn ươn ớt, cô nhẹ nhàng vuốt ve khóe mắt anh, cau mày hỏi: “Tur Hạo, anh...Khóc sao?”

Long Tur Hạo cầm lấy bàn tay đang vuốt ve anh, đưa bên miệng hôn một cái, ánh mắt thâm tình nhìn cô, cong môi cười: “Bé ngốc, em cảm thấy một người như anh sẽ khóc sao?”

Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu, liếc nhìn anh: “Tur Hạo, không có ai mà không khóc cả. Người kiên cường đến đâu cũng có lúc mềm yếu, đau lòng. Người yếu đuối sẽ than vãn khóc lớn. Người mạnh mẽ sẽ khóc ở trong lòng. Dù người khác không nhìn thấy nhưng không có nghĩa là không cảm nhận được!”

Long Tur Hạo cười liếc nhìn cô, cười công nhận: “Em nói cũng có lý!”

Dứt lời, anh ôm lấy cô, cầm để lên trán Lê Hiểu Mạn, nghiêm túc nói: “Hiểu Hiểu, cả đời này em đừng rời khỏi anh, có được không?”

Không đợi cô trả lời, anh đã cúi đầu, hôn lên cánh môi đầy đặn của cô.

Giống như sợ làm cô đau, nụ hôn của anh rất dè dặt và dịu dàng.

Hôn một lúc lâu anh mới ngừng lại, ánh mắt thâm tình nhìn cô, cực kỳ nóng bỏng, trầm giọng nói: “Hiểu Hiểu, anh yêu em, rất yêu rất yêu em!”

Lê Hiểu Mạn cười rúc vào lòng anh, cánh tay mảnh khảnh ôm chặt lấy anh: “Em biết, em cảm thấy em sẽ không rời xa anh, vĩnh viễn không!”

Không kiểm chế, cô đã nói lời cam kết.

“Hiểu Hiểu...” Trong lòng Long Tư Hạo cực kỳ xúc động, siết chặt hai cánh tay, cúi đầu hôn lên môi cô.

Dường như hôn không bao giờ là đủ.

Chương 312: Di vật, không muốn báo thù! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau bữa cơm tối, Lê Hiếu Mạn mang cháo gà đã hầm nhừ đến bệnh viện cùng Long Tur Hạo.

Vốn dĩ cô định để Long Tur Hạo đưa cô đến bệnh viện rồi về nghỉ ngơi nhưng Long Tur Hạo không yên tâm khi để một mình cô ở lại bệnh viện nên quyết tâm phải ở lại với cô.

Trong phòng bệnh VIP, Hoắc Nghiệp Hoàn thấy Lê Hiếu Mạn và Long Tur Hạo đến bệnh viện, ông có chút kinh ngạc trên khuôn mặt già nua, tái nhợt của ông đầy y cười vui mừng: “Tur Hạo, Mạn Mạn, các con tới rồi!”

Lê Hiếu Mạn đi đến trước giường bệnh của ông, ân cần hỏi: “Ông nội, ông cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa? Con nấu chút cháo gà, ông nội ăn chút đi!”

Hoắc Nghiệp Hoàn cười nhìn Lê Hiếu Mạn: “Được, Mạn Mạn có lòng rồi! Ông nội đã đỡ hơn nhiều!”

Lê Hiếu Mạn múc một bát cháo gà, ngồi định dứt cho Hoắc Nghiệp Hoàn, liếc nhìn ông: “Ông nội, Tur Hạo đã đáp ứng quản lý Hoắc thị giúp ông, ông cứ yên tâm dưỡng bệnh đi!”

Nghe vậy, Hoắc Nghiệp Hoàn ngẩng đầu nhìn Long Tur Hạo vẫn im lặng, mừng rỡ hỏi: “Tur Hạo, điều Mạn Mạn nói là thật sao?”

Long Tư Hạo hơi cau mày, ánh mắt thâm thúy liếc nhìn Hoắc Nghiệp Hoàn, nhẹ gật đầu một cái.

“Được...Ngày mai ông nội sẽ gọi cho trợ lý Lâm, để cậu ta lấy danh nghĩa ông thông báo cho hội đồng quản trị bổ nhiệm con là tổng giám đốc Hoắc thị!”

Long Tư Hạo hơi nhíu mày, ánh mắt thâm thúy khiến người ta phải không hiểu thấu: “Chẳng qua cháu chỉ tạm thời quản lý thay ông thôi!”

Hoắc Nghiệp Hoàn thấy thái độ lạnh nhạt của anh, hơi nhíu mày, không nói gì nữa.

Lê Hiểu Mạn nhận thấy giữa Hoắc Nghiệp Hoàn và Long Tư Hạo có chút ngăn cách, khi dứt xong bát cho Hoắc Nghiệp Hoàn, cô lấy lý do đi rửa bát để Long Tư Hạo ở lại với Hoắc Nghiệp Hoàn.

Cô cố ý để hai ông cháu có thời gian trò chuyện nên nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh.

Nghĩ đến Hoắc Vân Hy còn chưa tỉnh lại, nhớ lại trước kia, khi còn nhỏ Hoắc Vân Hy vẫn luôn đối tốt với cô, cô mới đến phòng cấp cứu. Qua cửa thủy tinh, cô thấy Lý Tuyết Hà không ở đây, chỉ cảm thấy Hoắc Vân Hy có chút đáng thương nên thay đồ vô trùng đi vào.

Khi ngồi xuống bên cạnh Hoắc Vân Hy, thấy anh ta không có dấu hiệu của sự sống chỉ nằm im trên giường bệnh, đeo máy thở, cô hơi nhíu mày, sâu trong lòng cô vẫn có chút khó chịu.

Không phải vì còn yêu anh ta mà cảm thấy khó chịu mà là vì không ngờ anh ta có ngày hôm nay. Anh ta nằm ở đây nhưng lại không có

người thân nào ở bên cạnh, ngay cả mẹ cũng chẳng thấy bóng dáng. Nếu như anh ta biết, sẽ cảm thấy khổ sở như thế nào chứ?

Cô nhìn anh ta, Lê Hiếu Mạn nhớ lại tất cả những chuyện xảy ra giữa bọn họ, có cảm động, có vui mừng, hạnh phúc, mong đợi, thất vọng rồi tuyệt vọng. Đau lòng rồi oán hận, trách móc.

Càng nghĩ khiến trong lòng cô càng khó chịu, trong đôi mắt phủ một tầng nước mắt. Cô khẽ cắn môi, nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, anh tỉnh lại đi. Tôi không oán hận anh nữa. Hoắc gia cần anh, ông nội cần anh!”

Thấy anh ta không nghe thấy lời cô, vẫn nằm im như vậy, chẳng có dấu hiệu của sự sống. Cô nhíu mày, nghiêng người đắp chăn cho anh ta.

Bàn tay cô vô tình chạm vào tay anh ta thấy bàn tay anh lạnh lẽo như băng giống như một tảng băng vậy.

Nhìn anh ta chăm chú một lúc, cô mới cầm bàn tay anh trong lòng bàn tay, nước mắt lưng tròng nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, anh phạm nhiều lỗi như vậy mà anh định cả đời này không tỉnh lại sao? Anh không tỉnh lại thì sao có thể bù đắp lỗi lầm này chứ? Chẳng lẽ anh cứ muốn nằm ở đây trốn tránh tất cả sao? Tỉnh lại đi được không?”

Cô nhìn anh ta chăm chăm, kể lại những chuyện khi còn bé phát sinh, giải thích khi còn bé anh ta là người thế nào trong lòng cô...

Bởi vì cô vẫn luôn chăm chú trên ngời Hoắc Vân Hy. Vì vậy không phát hiện Long Tư Hạo đang đứng bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt.

Qua lớp cửa kính, đôi mắt hẹp dài nhìn chăm chăm Lê Hiếu Mạn,

ánh mắt u ám, trong đôi mắt cực kỳ đau đớn, nước mắt của cô từng lời giải thích với Hoắc Vân Hy này như những cây kim đâm vào lòng anh khiến anh cảm thấy trong lòng cô vẫn còn Hoắc Vân Hy.

Có lẽ, cho tới tận bây giờ, cô chưa từng quên anh ta.

Mỗi khi Hoắc Vân Hy gặp nguy hiểm, cô vẫn không để ý đến tính mạng của bản thân mà bảo vệ anh ta. Lúc ở trong rừng, khi ở Hoắc gia, bây giờ cô rời khỏi anh nhưng lại đến thăm Hoắc Vân Hy, đau lòng, rơi lệ, khổ sở vì anh ta...

Hiện giờ anh bắt đầu hoài nghi, cô tiếp nhận anh là vì cảm động thôi!

Cảm động vì anh đã ở bên cạnh cô lúc cô đau lòng, an ủi cô. Cảm động những việc anh đã làm cho cô.

Có lẽ, cô chỉ cảm động anh mà thôi. Người cô yêu là Hoắc Vân Hy, coi như Hoắc Vân Hy tổn thương cô như thế nào cô vẫn yêu anh ta.

Khuôn mặt anh đầy đau đớn, ánh mắt hơi ướt, đau lòng nhắm mắt lại, hai giọt lệ lăn dài bên khóe mắt.

Qua một lúc lâu, anh cũng không còn muốn nghe những chuyện đã xảy ra giữa cô và Hoắc Vân Hy nữa. Anh đau lòng vì mười năm đó không có sự tồn tại của anh.

Anh siết chặt nắm đấm, cố ép buộc bản thân xoay người rời đi.

— —

Lê Hiểu Mạn ở trong phòng chăm sóc đặc biệt một lúc lâu, khi trở lại phòng bệnh của Hoắc Nghiệp Hoành thì không thấy Long Tư Hạo đâu mà Hoắc Nghiệp Hoành cũng đã ngủ.

Cô cũng không đánh thức Hoắc Nghiệp Hoàn mà ngồi trên ghế salon, cầm di động định gọi cho Long Tư Hạo thì phát hiện trên di động có một tin nhắn ngắn còn chưa đọc — do Long Tư Hạo gửi tới.

Cô vội vàng mở tin nhắn cũng chỉ có bốn chữ ‘không cần tìm anh’.

Cô hơi nhú mày, nhìn chăm chăm bốn chữ trên màn hình, cảm thấy khó hiểu.

Không cần tìm anh??? Anh chỉ gửi bốn chữ này không có gọi, trong lòng cô cảm thấy lạnh lẽo, thấu xương.

Cô nhú chặt chân mày, bàn tay cầm di động siết chặt lại.

Chờ một lúc, thấy Long Tư Hạo cũng không về, cô cảm thấy mất mát, không nhận được gọi điện cho anh.

Điện thoại vang lên mấy hồi chuông mới có người tiếp.

Vẫn là giọng nói trầm thấp quen thuộc nhưng giọng điệu có chút lạnh nhạt: “Tối nay anh không về đâu!”

“A!” Lê Hiểu Mạn đáp một tiếng, bàn tay siết chặt di động, ánh mắt càng mất mát hơn, cô có chút đau lòng vì sự lạnh lùng của anh!

Chương 313: Ban ngày, gặp phải tên cướp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô không lên tiếng, Long Tư Hạo cũng không, nhưng không cúp điện thoại.

Hai bên lâm vào yên lặng, chỉ có hô hấp hai người lượn lờ bên tai nhau.

Yên lặng hồi lâu, Lê Hiểu Mạn không nghe Long Tư Hạo nói nữa, trong lòng cô nổi lên ngọn lửa, tức giận nói: “Không nói gì thì cúp, anh đi ngủ sớm đi, trước khi ông nội xuất viện em sẽ không về, em cúp.”

“Được! Em cúp trước!” Long Tư Hạo nhàn nhạt đáp, trong lời nói lộ ra bất đắc dĩ.

Lê Hiểu Mạn hí mắt, một khắc cúp máy, nghe được anh thở dài.

Cô nhìn điện thoại, vốn định gọi lại, nhưng sau khi bấm dãy số không thể quen thuộc hơn kia, lại do dự không gọi.

Có lẽ vì anh quá mệt mỏi nên mới về!

Cô nên để cho anh nghỉ ngơi cho khỏe, cũng không thể bắt anh luôn ở bên cạnh cô, không làm chuyện gì.

Cô không gọi qua, cất điện thoại, tựa đầu vào sofa, nhắm mắt nghỉ

ngồi.

Nhưng trước mắt luôn hiện ra khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo.

Tất cả suy nghĩ của cô đều bị Long Tư Hạo chiếm cứ, trong lòng đều là anh.

Anh mới rời đi không bao lâu, cô đã bắt đầu nhớ anh.

Nằm trên sofa, cô căn bản không ngủ được.

Dứt khoát không ngủ, đứng dậy vào phòng ngủ, thấy Hoắc Nghiệp Hoảng ngủ say, cô mới rón rén đi ra, sau đó ngồi trên sofa, mắt mát nhìn điện thoại.

Mà Long Tư Hạo cũng không về Hồng Hoa Uyển, lúc này anh đang ở ngoài bệnh viện.

Anh ngồi trên xe Rolls Royce, hai tay khoác lên tay lái, nhìn chằm chằm bệnh viện, ánh mắt hết sức thâm trầm, cùng với mắt mát và lưu luyến không thôi.

Giữa hai lông mày như tranh vẽ của anh nổi lên nòng đậm tịch mịch, Hiểu Hiểu, phải đợi tới khi nào em mới có thể hoàn toàn quên Hoắc Vân Hy?

Phải đợi tới khi nào, em mới có thể toàn tâm toàn ý yêu anh?

Anh muốn làm tình yêu chân thành tha thiết của em, không phải cảm động, không phải cảm kích.

Anh không rời đi, đợi trong xe suốt một đêm.

Đến khi trời sáng, anh gọi điện cho Lạc Thụy, bảo anh ta tới bệnh viện, liền đến công ty.

Lê Hiếu Mạn gần sáng mới ngủ, nhưng vừa sáng cô đã tỉnh.

Rửa mặt xong, cô vào phòng ngủ, thấy Hoắc Nghiệp Hoằng đã xuống giường, hơn nữa tinh thần tốt hơn hôm qua rất nhiều.

Cô lập tức tiến lên, đỡ Hoắc Nghiệp Hoằng: “Ông nội, sao ông không ngủ thêm một lát?”

Hoắc Nghiệp Hoằng cười nhìn Lê Hiếu Mạn: “Ông nội muốn đi thăm Vân Hy, sẵn tiện đi tới đi lui.”

“Dạ!” Lê Hiếu Mạn gật đầu, đỡ Hoắc Nghiệp Hoằng ngồi xuống giường: “Ông nội, ông ngồi xuống một lát.”

Ngay sau đó cô bưng nước nóng tới.

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy cô lấy khăn ướt, vui mừng nói: “Mạn Mạn, không uổng công ông nội thương con, con quả nhiên là một đứa bé ngoan hiếu thuận, đưa khăn cho ông nội, ông nội tự lau.”

“Được!” Lê Hiếu Mạn cười vắt khô khăn lông, đưa cho Hoắc Nghiệp Hoằng.

Đợi Hoắc Nghiệp Hoằng rửa mặt xong, bác sĩ chính của ông liền tới, làm một loạt kiểm tra mới nói thân thể ông không có gì đáng ngại nữa, chỉ cần không bị kích thích, thường ngày chú ý ăn kiêng, sẽ không có chuyện gì.

Nhưng còn cần ở bệnh viện quan sát mấy ngày.

Sau khi bác sĩ rời đi, Lê Hiếu Mạn liền đỡ Hoắc Nghiệp Hoàng ra ngoài, thấy Lạc Thụy chạy vào bệnh viện.

“Lê tiểu thư...” Lạc Thụy mặc quần áo xanh đen bình thường, đeo kính mát, trong tay xách bữa sáng Long Tư Hạo cố ý chuẩn bị cho Lê Hiếu Mạn.

Nhìn Lạc Thụy, Lê Hiếu Mạn kinh ngạc: “Trợ lý Lạc, sao anh tới đây?”

Lạc Thụy cười tiến lên, nhìn cô: “Lê tiểu thư, hôm nay Tổng giám đốc sẽ không tới, cố ý bảo tôi đem bữa sáng tới cho Lê tiểu thư.”

Dứt lời, anh ta lại nhìn Hoắc Nghiệp Hoàng: “Hoắc lão gia, còn có của ông.”

Nghe Lạc Thụy nói Long Tư Hạo sẽ không tới, lòng Lê Hiếu Mạn trầm xuống, sau đó liền nhận lấy bữa sáng Lạc Thụy mang tới, cười nói: “Cảm ơn trợ lý Lạc.”

“Lê tiểu thư không cần cảm ơn tôi, muốn cảm ơn thì cảm ơn Tổng giám đốc, nếu Lê tiểu thư không có chuyện gì, tôi đi trước...” Lạc Thụy làm tư thế chuẩn bị đi.

Lê Hiếu Mạn nhìn anh ta, gật đầu, cười yếu ớt nói: “Là trợ lý Lạc mang tới, vẫn phải cảm ơn anh.”

“Nếu Lê tiểu thư có chuyện gì thì gọi cho Tổng giám đốc hoặc là tôi, vậy tôi đi trước.”

...

Lạc Thụy rời đi, Lê Hiếu Mạn đỡ Hoắc Nghiệp Hoàng vào phòng

bệnh, ăn sáng xong, mới đi thăm Hoắc Vân Hy.

Lý Tuyết Hà tối qua không xuất hiện, lúc này đang đứng ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, mặt đầy lo âu sốt ruột.

Thấy Lê Hiếu Mạn đỡ Hoắc Nghiệp Hoảng đi tới, bà sắc mặt không vui nhìn Lê Hiếu Mạn, đè nén chán ghét với cô trong lòng, giống như rất ân cần nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, tiến lên đỡ ông: “Ba, sao ba tới đây? Chỗ Vân Hy có con, ba hãy yên tâm, ba nằm nghỉ ngơi cho khỏe là được.”

Hoắc Nghiệp Hoảng không vui hất tay Lý Tuyết Hà ra, vẻ mặt nghiêm nghị: “Có cô ở đây, tôi mới không yên tâm.”

“Ba, ba nói vậy là có ý gì? Có con ở đây, ba mới không yên tâm là sao? Chẳng lẽ con không quan tâm con trai mình sao?” Lý Tuyết Hà mặt đầy ủy khuất nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, nhưng trong lòng nguyên rủa ông chết sớm.

“Cô thật sự quan tâm tới con trai mình khi nào? Vân Hy biến thành hôm nay đều là cô làm hại.”

“Ba...” Lý Tuyết Hà khóc than, ủy khuất không dứt nói: “Ba, ba nói vậy thật là quá đáng, Vân Hy là con mang thai 10 tháng vất vả sinh ra, sao con có thể không quan tâm nó? Con quá oan uổng, nơi này là bệnh viện, ba nói vậy, có từng chú ý tới mặt mũi con không?”

“Hừ... Mặt mũi?” Hoắc Nghiệp Hoảng hừ lạnh một tiếng, đập cây gậy trong tay xuống đất, ánh mắt âm trầm sắc bén nhìn bà: “Hừ... Nếu cô thật sự quan tâm sống chết của con trai mình, nào còn tâm tư trang điểm? Cô nhìn bộ dáng của cô đi, tuổi đã cao, mặt quệt như mông khi, còn dám ra đây gặp người, mặt của Hoắc gia cũng bị cô làm mất hết, cô nhìn Mạn Mạn đi, Mạn Mạn giống cô sao...”

“Ba... ba... ba lại so sánh con với cô ta...” Lý Tuyết Hà bị Hoắc Nghiệp Hoảng nói, mặt lúc trắng lúc xanh, ửng khuất lê hoa đái vũ, hai mắt ngấn lệ phần hận nhìn Lê Hiểu Mạn, hận không thể tiến lên tát cô.

Nếu như không phải ngại Hoắc Nghiệp Hoảng ở đây, bà đã sớm động thủ.

Hoắc Nghiệp Hoảng nói bà như vậy, bà căm ghét ông.

Chương 314: Ban ngày, gặp phải tên cướp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn thấy Lý Tuyết Hà bị Hoắc Nghiệp Hoằng nói tới khóc, đôi mi thanh tú hơi nhú lại, cũng không nói chuyện thay Lý Tuyết Hà, vì cô cảm thấy Hoắc Nghiệp Hoằng nói đúng, nếu Lý Tuyết Hà thật sự lo lắng sống chết của con trai mình, sẽ không có tâm tình trang điểm ăn mặc.

Hoắc Vân Hy biến thành người chẳng phân biệt thị phi đúng sai, không thiếu công lao của bà.

Dưới sự hun đúc của Lý Tuyết Hà, anh ta không tránh được mất bản chất.

“Xấu hổ mất mặt, nơi này không cần cô, cú!” Hoắc Nghiệp Hoằng mặt âm trầm nhìn Lý Tuyết Hà, giọng nghiêm nghị.

“Ba... ba... ba thật quá đáng.” Lý Tuyết Hà nổi lên tầng nước mắt, đáng vẻ ủy khuất không thôi nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, khóc chạy đi.

“Haiz!” Hoắc Nghiệp Hoằng thở dài một hơi, mắt đầy bi thương.

Ngay sau đó, Lê Hiểu Mạn đỡ ông vào phòng giám sát cách phòng chăm sóc đặc biệt cánh cửa thủy tinh, bác sĩ và y tá đang làm kiểm tra và truyền nước biển cho Hoắc Vân Hy, còn Hoắc Vân Hy đeo máy dưỡng khí vẫn lẳng lẳng nằm đó giống như người thực vật.

Hoắc Nghiệp Hoảng nhíu chặt mày, nặng nề thở dài một hơi, nhìn Hoắc Vân Hy một hồi, lại nhìn Lê Hiểu Mạn, vẻ mặt ôn hòa nói: “Mạn Mạn, ở đây trông coi Vân Hy giùm ông nội, ông nội muốn đến công ty một chuyến.”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, nhíu mày: “Ông nội, bác sĩ nói ông còn phải quan sát mấy ngày, vẫn chưa thể xuất viện.”

Hoắc Nghiệp Hoảng cười nhìn Lê Hiểu Mạn, vỗ nhẹ tay cô: “Mạn Mạn, con yên tâm, ông nội biết rõ thân thể của mình, ông nội không sao rồi.”

Dứt lời, ông liền gọi cho tài xế của ông, bảo tài xế tới bệnh viện đón ông.

Lê Hiểu Mạn thấy ông kiên trì muốn đến công ty một chuyến, không khuyên nữa.

Chờ tài xế ông đến, cô đỡ ông đi thang máy xuống lầu, đưa ông lên xe.

Thấy Hoắc Nghiệp Hoảng ngồi lên xe rời khỏi bệnh viện, cô xoay người chuẩn bị đi vào, đột nhiên có hai người đàn ông chạy tới trước mặt cô.

Một người nam trong đó tuổi tác hơi nhỏ, chừng 21,22, tướng mạo phổ thông, ăn mặc cũng rất phổ thông, còn người kia vóc dáng thấp bé, tuổi chừng hơn 40.

Hai người nhìn tương tự, giống như hai cha con.

Nhìn hai người đàn ông đột nhiên xông tới chặn đường cô, Lê Hiểu

Mạn âm thầm lui về sau, đôi mi thanh tú cau lại, chuẩn bị đi qua bên cạnh, thế nhưng hai người đàn ông thấy vậy, cản cô lần nữa.

Ánh mắt cô lạnh nhạt nhìn hai người đàn ông cản cô: “Hai người cản tôi làm gì?”

“Đền tiền!” Người đàn ông lớn tuổi ánh mắt tàn bạo nhìn Lê Hiếu Mạn, đưa tay về phía cô.

Lê Hiếu Mạn lui về sau nửa bước, vẻ mặt lạnh lùng nhìn người đàn ông chìa tay ra: “Tôi không quen hai người, đền tiền cái gì? Mời hai người tránh ra, nếu không, tôi liền báo cảnh sát bắt hai người.”

Cô không nghĩ tới ban ngày ban mặt gặp phải hai tên cướp.

“Cô dám báo cảnh sát thử xem?” Người đàn ông lớn tuổi hung tợn nói, đột nhiên lấy ra cây dao gọt trái cây.

Lưỡi dao sáng bóng dưới ánh sáng ban mai chiết xạ ra tia sáng chói mắt.

Lê Hiếu Mạn thấy vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, siết chặt hai tay, trấn định như thường nhìn hai người đàn ông trước mặt: “Hai người... Hai người rốt cuộc là ai? Tôi và hai người không quen biết nhau, hai người dựa vào cái gì bắt tôi đền tiền? Đền tiền gì?”

Cô vừa nói vừa lui về sau, chờ tìm cơ hội chạy trốn.

Người đàn ông trẻ tuổi nhìn thấu ý đồ của cô, cũng lấy một cây dao gọt trái cây ra, đi vòng qua sau lưng Lê Hiếu Mạn, ánh mắt hung ác nhìn người đàn ông lớn tuổi: “Ba, đừng nói nhảm với cô ta, cô ta giết chết bà nội, không đền tiền liền giết cô ta, cùng lắm chúng ta đi ngồi tù, xem như báo thù cho bà nội rồi.”

Lúc này là buổi sáng, trong bệnh viện có rất nhiều bệnh nhân dậy sớm đang tản bộ, nhưng vì hai người họ dùng dao gót trái cây uy hiếp Lê Hiếu Mạn, chứ không thật sự hành động, cho nên không có ai chú ý tới nơi này.

Lê Hiếu Mạn cũng không dám la cứu mạng, không phải cô sợ chết, mà là Long Tư Hạo từng nói, bất luận lúc nào, cô cũng phải dùng toàn lực bảo vệ tốt tánh mạng của cô, vì chính cô, cũng vì anh.

Cho nên cô không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Nghe người đàn ông sau lưng nói bà nội anh ta là cô giết chết, cô nghi ngờ hỏi: “Có phải hai người nhận lầm người rồi không? Xưa nay tôi chưa từng giết người.”

Người đàn ông trung niên tàn bạo nhìn Lê Hiếu Mạn, lấy một tấm hình trong túi quần ra: “Cô dám nói cô không biết bà ấy sao?”

Lê Hiếu Mạn nhìn hình trong tay người đàn ông trung niên, hai mắt tròn to, là vú Trương.

Cô kinh ngạc nhìn người đàn ông trung niên: “Anh... anh và vú Trương là quan hệ gì?”

Chẳng lẽ anh ta là con trai vú Trương? Không trách cô cảm thấy anh ta quen mắt.

Cô nhớ con trai vú Trương tới Hoắc Trạch tìm cô.

Chương 315: Ban ngày, gặp phải tên cướp (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt người đàn ông trung niên bị thương nhìn hình trong tay, lại bỏ vào túi: “Tôi chính là con trai của vú Trương, Vương Văn, cả đời mẹ tôi làm người giúp việc cho Hoắc gia các người, sắp già rồi, lại bị người phụ nữ ác độc cô giết, hôm nay nếu cô không đền tiền, muốn đền mạng không?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhíu mày, ánh mắt mang theo tia áy náy nhìn con trai duy nhất của vú Trương: “Vương tiên sinh, tôi không giết vú Trương, tôi bị hãm hại, bây giờ cảnh sát đã tra rõ, vú Trương bị giết, tôi cũng rất buồn, cũng rất áy náy, vì tôi không biết rốt cuộc là ai giết vú Trương.”

“Cô đừng hòng gạt chúng tôi, chúng tôi biết chính là cô giết, truyền thông đã công bố.” Người nói chuyện chính là người đàn ông trẻ tuổi đứng sau lưng Lê Hiểu Mạn, hẳn là cháu trai của vú Trương, Vương Chí.

“Là cảnh sát sai rồi, tôi không có giết vú Trương, tôi và vú Trương không thù không oán, tại sao tôi phải biết bà ấy? Xin hai người tin tưởng tôi.”

Ánh mắt Vương Chí ở sau lưng tàn bạo nhìn Vương Văn nói: “Ba, ba đừng nói nhảm với cô ta nữa, nếu cô ta không muốn đền tiền, vậy liền giết cô ta.”

Lê Hiểu Mạn nghe vậy, hai tay mảnh khảnh siết chặt, thấy Vương Chí và Vương Văn mặt đầy hung tàn, căn bản không nghe vào lời cô, cau mày, nhìn hai người nói: “Được, hai người muốn tiền, tôi cho tiền.”

Vương Văn và Vương Chí nghe cô nói thế, biểu tình tàn bạo trên mặt lập tức đổi thành nụ cười.

“Cô thật sự nguyện ý cho tiền? Vậy mau lên.” Vương Văn cười nhìn Lê Hiểu Mạn, cất cây dao vào, trong lòng vui vẻ, thì ra cướp dễ dàng như vậy, lần đầu tiên bọn họ ra tay thành công một nửa.

Lê Hiểu Mạn lấy tiền trong túi xách tay của mình, nhìn bọn họ hỏi: “Hai người muốn bao nhiêu?”

Cha con Vương Văn vừa nghe, nhìn cô hỏi: “Cô cầm bao nhiêu tiền?”

Lê Hiểu Mạn thấy hai người vừa nghe cô nói cho tiền liền vẻ mặt tươi cười, trong lòng liền cảm thấy hai người tới không phải đòi công đạo cho vú Trương, bọn họ căn bản tới để vợ vét tài sản.

Lợi dụng cái chết của người thân đi vợ vét tài sản, cô cảm thấy đau lòng vì có con cháu bất hiếu thay vú Trương.

Không biết bọn họ làm sao tìm được cô, nhưng trong lòng cô mơ hồ cảm thấy chuyện này không đơn giản như bề ngoài.

Cha con Vương Văn thấy Lê Hiểu Mạn lằng nhằng nửa ngày không đưa tiền, không nhịn được hét: “Có thể nhanh lên một chút không?”

Nhìn dáng vẻ nóng nảy của hai người, Lê Hiểu Mạn híp mắt, lấy tờ 200 và một ít tiền lẻ ném cho hai người: “Tôi chỉ có nhiều đây.”

“Ít như vậy.” Hai người thấy thế, miệng nói ít nhưng ngời xồm xuống nhặt.

Lê Hiểu Mạn ném tiền cho bọn họ chính là muốn thừa dịp bọn họ nhặt tiền mà chạy trốn.

Thấy hai người ngời xồm xuống, cô xoay người chạy.

Ba con Vương Văn thấy vậy, nhặt tiền đuổi theo.

“Đứng lại, phụ nữ độc địa cô, hung thủ giết người.”

Cha con Vương Văn vừa đuổi vừa hô, thu hút không ít người chú ý.

Lê Hiểu Mạn chạy chưa được mấy bước đã mệt mỏi, cô ngời xuống nghỉ ngơi, quay đầu thấy cha con Vương Văn ác độc đuổi theo, trong lòng hoảng hốt, siết chặt hai tay, cau mày đứng lên, liền đụng người.

“A...” Cô bị đụng, trọng tâm không vững ngã ra sau.

Lúc cô cho là nhất định sẽ té xuống đất, đột nhiên có người nắm tay cô, kéo cô dậy.

“Cô không sao chứ!” Một thanh âm trầm thấp thanh nhuận vang lên trên đỉnh đầu cô.

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, sau khi đứng vững, ngược mắt thấy kéo cô là một người đàn ông vô cùng tuấn mỹ.

Mặc âu phục màu đen, áo sơ mi trắng, dáng người anh tuấn cao ngất, khí chất thanh nhã, ánh mắt hoa đào mê người nhu hòa nhìn cô, mang theo ân cần.

Giống như bị người nào đó dẫn dắt, cô không tự chủ nhìn người đàn ông trước mắt lâu hơn.

Người đàn ông tuấn mỹ là Long Quân Triệt, ông thấy Lê Hiểu Mạn một mực nhìn ông, ánh mắt nhu hòa nhìn cô, cười hỏi: “Tại sao nhìn tôi như vậy? Trên mặt tôi có gì sao?”

Dứt lời, ông còn đưa tay sờ mặt.

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn ông một hồi, sau khi phản ứng, lúng túng nói: “Tôi...”

Lúc này, ba con Vương Văn cầm dao gọt trái cây đuổi theo.

“Cẩn thận!” Về mặt Long Quân Triệt cứng lại, sau đó tiến lên đỡ sức với cha con Vương Văn.

Thân thủ ông trông bất phàm, nhưng không xuất toàn lực, vì vậy đỡ sức với cha con Vương Văn một lúc, mu tay trái bị dao làm bị thương.

Cha con Vương Văn thấy thương tổn tới người, hai người nhìn nhau, giống như trao đổi ánh mắt, sau đó liền chạy đi.

Lê Hiểu Mạn thấy ba con Vương Văn chạy đi, cau mày, trong lòng chột nghi ngờ.

Tay trái ông bị thương, vết thương không sâu nhưng rất dài, chảy không ít máu, nhuộm đỏ cả mu bàn tay ông.

Hai mắt cảm kích lo lắng nhìn ông: “Tiên sinh, cảm ơn vừa rồi giúp tôi, tôi làm chú bị thương, tôi đưa chú đi bác sĩ băng bó.”

Long Quân Triệt híp mắt, dáng vẻ vân đạm phong khinh, giọng nhanh nhẹn nhu hòa: “Yên tâm, chút vết thương ngoài da mà thôi, không có gì đáng ngại.”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn Long Quân Triệt, ánh mắt trong veo không tự chủ toát ra vẻ lo âu: “Chảy nhiều máu như vậy, hay là đi băng bó đi, nhiễm trùng sẽ không tốt.”

Long Quân Triệt thấy Lê Hiểu Mạn không quen biết ông, nhưng lo âu và quan tâm ông, ông cau mày, ánh mắt sâu kín nhìn cô, cười nhạt nói: “Tiểu nha đầu, chúng ta không quen biết, cháu quan tâm tôi như vậy, không sợ tôi là người xấu sao?”

Tiểu nha đầu?

Nghe được ba chữ này, lòng Lê Hiểu Mạn thoáng trầm xuống, có cảm giác đặc thù không nói ra được, cô ngược mắt nhìn ông, nhàn nhạt cười một tiếng: “Một người xuất ra tay cứu tôi còn bị thương, đáng giá quan tâm, ít ra giờ phút này đáng giá.”

“Suy nghĩ này của cháu rất đặc biệt!” Long Quân Triệt cười nhìn cô, giọng êm ái hỏi: “Tiểu nha đầu, tôi là Long Quân Triệt, cháu tên gì, cháu nói cho tôi, tôi liền nghe lời cháu đi băng bó.”

Nghe ông nói tên là Long Quân Triệt, Lê Hiểu Mạn ngược mắt, kinh ngạc nhìn ông: “Chú họ Long?”

Thấy biểu hiện kinh ngạc của cô, Long Quân Triệt chăm chú nhìn, trên mặt bình thản, cười nho nhã: “Làm sao? Tôi họ Long thật sự rất lạ sao?”

Chương 316: Chạy nhanh ra ngoài gặp anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhận thấy biểu hiện của mình quá kinh ngạc, Lê Hiểu Mạn hơi sụp mắt xuống, có chút xấu hổ cười nói: “Không phải, không có gì kỳ quái, tôi là Lê Hiểu Mạn.”

“Tôi có thể gọi cô Mạn Mạn không?” Long Quân Triệt hơi nhướn mày, ánh mắt hoa đào mê người mang theo ý cười nhìn cô.

“Được ạ!” Lê Hiểu Mạn cười nhìn anh ta gật đầu, chỉ cần anh ta không gọi cô là Hiểu Hiểu là được, Hiểu Hiểu chỉ có một người được gọi, đó là Long Tư Hạo.

Vô tình, cô lại nhớ tới Long Tư Hạo.

Chỉ là nghĩ tới tối qua anh không nói gì với cô đã rời đi, hơi lạnh lùng với mình, chân mày thanh tú của cô liền nhíu chặt, ánh mắt hiện lên chút mất mát, trong lòng cũng hơi hơi nhói lên không thoải mái.

Bình thường anh không đối xử vậy với cô, trừ khi tức giận.

Chẳng lẽ anh đang giận cô?

Là vì cô đến bệnh viện thăm ông nội?

Long Quân Triệt thấy Lê Hiểu Mạn đột nhiên hơi mất mát, ánh mắt ông thâm trầm nhìn cô, ngữ khí mang theo chút đùa giỡn: “Mạn Mạn,

không phải nói muốn giúp tôi tìm bác sĩ sao? Chờ thêm chút nữa máu tôi chảy hết mất.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn lấy lại tinh thần, bỏ qua mắt máu trong lòng, nâng mắt xấu hổ nhìn ông: “Xin lỗi! Giờ tôi đi cùng anh.”

Long Quân Triệt nhìn cô cười nho nhã, không hỏi vì sao vừa rồi cô thất thần.

Mới mới đi cùng Long Quân Triệt tìm bác sĩ băng bó xong, Lê Hiểu Mạn liền nhận được điện thoại của Hoắc Nghiệp Hoàng.

“Mạn Mạn, ông nội hôm nay có việc, không đến bệnh viện, Vân Hy đành phiền con chăm sóc nhé.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn do dự một lát mới trả lời: “Vâng, ông nội yên tâm, con biết rồi.”

Dứt lời, cô liền cúp điện thoại.

Long Quân Triệt thấy cô cúp điện thoại, ánh mắt ôn hòa nhìn cô, cười nhẹ hỏi: “Cô ở bệnh viện vì có người thân bị bệnh?”

Lê Hiểu Mạn khẽ nhíu mày, nâng mắt nhìn Long Quân Triệt, nhợt nhạt cười: “Không tính là người thân, là một người không xa lạ cũng không quen thuộc, tôi muốn đi chăm sóc anh ta, Long tiên sinh, hôm nay rất cảm ơn anh.”

Long Quân Triệt hơi nhướn mày, ôn nhã cười: “Không cần khách khí! Mạn Mạn, chúng ta coi như bạn bè đúng không? Không biết tôi được vinh hạnh có cơ hội mời cô đi ăn cơm không?”

“Ăn cơm?” Lê Hiểu Mạn giật mình, đôi mắt xinh đẹp nhìn ông cười

xin lỗi: “Long tiên sinh, ngại quá! Gần đây chắc tôi không có thời gian rảnh, nhưng hy vọng Long tiên sinh có thể để lại cách liên lạc, chờ tôi có thời gian hy vọng có thể mời Long tiên sinh đi ăn cơm, Long tiên sinh giúp đỡ tôi, bữa cơm này hẳn là tôi mời mới phải.”

Long Quân Triệt thấy Lê Hiểu Mạn cứ gọi Long tiên sinh vô cùng khách khí, ông hơi hơi nhú mày, tươi cười nhìn cô, thanh âm ôn hòa thuần hậu êm tai: “Mạn Mạn, không cần khách khí như vậy, gọi chú là chú Long đi.”

“Chú... Ch~ ú?” Lê Hiểu Mạn suýt nữa cắn phải đầu lưỡi mình, đôi mắt cô kinh ngạc nhìn anh ta, nhìn thế nào thì ông cũng không giống người mang cấp bậc đại thúc vậy chứ.

Anh ta nhìn tầm tuổi Long Tư Hạo thôi mà, bảo cô gọi anh ta là chú, cô thật sự không gọi ra miệng được.

Cô nhướn mày nhìn anh ta, xấu hổ nói: “Long tiên sinh, anh trẻ như vậy, tôi gọi anh là chú hình như không hợp lắm?”

Long Quân Triệt híp mắt, mím môi ôn nhã cười, giọng nói thuần hậu êm tai: “Nhóc con này, người không thể nhìn vẻ bề ngoài được, tuổi thật của tôi không giống ngoại hình, cứ gấp đôi tuổi cô nhóc đấy.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn mở to mắt, kinh ngạc nhìn ông, không thể tin người nọ nhìn qua khoảng hai mươi mấy tuổi, thế nhưng lại hơn bốn mươi tuổi, bảo dưỡng quá tốt đi.

Nhưng ngôi sao bây giờ, như Hà Cảnh, Lâm Chí Dĩnh, Chung Hán Lương, Lưu Khải Uy, Ngô Kỳ Long vân vân đều là nhân vật cấp bậc đại thúc, tất cả đều bảo dưỡng trẻ như ngoài hai mươi, cho nên Long Quân Triệt như trẻ như vậy cũng không có gì kỳ lạ.

Nhưng chú ấy bảo dưỡng tốt thật, không nhìn ra nổi đã ngoài bốn mươi.

Cô nhướn mày nhìn Long Tư Hạo, cười nhẹ, lễ phép nói: “Anh trẻ như vậy, tôi vẫn nên gọi là Long tiên sinh đi! Gọi là chú Long tôi không gọi nổi.”

Thấy cô vẫn muốn gọi là Long tiên sinh, Long Quân Triệt hơi hơi vuốt cằm nho nhã cười, hỏi: “Có thể đưa tôi mượn điện thoại chút được không?”

“Được ạ!” Lê Hiếu Mạn ngáy người một lát, mới gật đầu trả lời, lấy di động ra.

Long Quân Triệt nhận lấy, lưu số của mình lại, đặt tên là Long tiên sinh.

Trả điện thoại di động lại cho Lê Hiếu Mạn, anh nhướn mày ôn hòa cười: “Đây là cách liên lạc với tôi, nếu cô nhóc rảnh hoặc có chuyện gì cần giúp đỡ cứ gọi cho tôi nhé.”

Lê Hiếu Mạn gật đầu nhìn ông, hàn huyên vài câu sau đó đến chăm sóc cho Hoắc Vân Hy.

Thấy trong phòng chăm sóc đặc biệt ngoài một bác sĩ và hai hộ sĩ không còn ai khác.

Thấy bác sĩ đang đổi băng trên đầu Hoắc Vân Hy, cô không vào mà chờ ở ghế đợi bên ngoài.

Đợi bác sĩ và hộ sĩ rời khỏi, cô mới thay quần áo vô khuẩn bước vào, ngồi trước giường ở cùng anh.

Cô ngồi một lát, lại là cả ngày.

Cơm trưa và cơm chiều đều là Lạc Thụy tự mình đưa tới, mà sau khi anh tới liền đi ngay.

Lý Tuyết Hà cả ngày đều không xuất hiện, không biết đã đi đâu.

Có người mẹ như vậy, Lê Hiểu Mạn cũng thấy bi ai thay Hoắc Vân Hy.

Tối tới, cả đêm khuya, một mình ở bệnh viện khó tránh khỏi cảm thấy cô đơn.

Mà khiến Lê Hiểu Mạn không ngờ tới chính là, Long Tư Hạo cả ngày đều không liên hệ với cô, không gọi điện thoại, cũng không nhắn tin gì cả.

Ngồi ngoài ghế phòng chăm sóc đặc biệt ở, cô cầm di động, vài lần muốn gọi cho anh, nhưng tay cứ đặt vào dây số lại hủy bỏ, hủy bỏ, cuối cùng vẫn không gọi tới.

Mà lúc này Long Tư Hạo cũng đang ở ngoài bệnh viện, giống tối hôm qua, anh ngồi trong xe, đôi mắt hẹp dài chăm chú nhìn về phía bệnh viện.

Chương 317: Chạy nhanh ra ngoài gặp anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cả ngày hôm nay không gặp cô, anh cũng không phải không muốn gặp cô, cũng cũng không phải không nhớ cô, nhưng anh còn bận tâm những gì mình nhìn thấy, những gì mình nghe được.

Anh nghĩ mình yêu cô, tình yêu vĩ đại, dù trong lòng cô có còn ai khác anh đều chấp nhận không so đo.

Nhưng sau khi anh có được cô, anh mới biết được, hóa ra mình cũng ích kỷ, hóa ra anh cũng không vĩ đại, anh để ý trong lòng cô còn người đàn ông khác.

Anh cũng hy vọng trái tim cô hoàn toàn chỉ thuộc về mình anh.

Con người một khi có được lại muốn càng nhiều hơn.

Anh chỉ muốn cô, còn muốn trái tim cô, hoàn hoàn chính chính chỉ thuộc về mình anh.

Anh híp mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn di động trong tay, gọi cho Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn ngồi trên ghế chờ vẫn cầm chặt di động trong tay, thấy Long Tư Hạo gọi tới, trong lòng cô vui vẻ, chuông mới reo một cái đã lập tức bắt máy.

“Hiểu Hiểu...”

Vì đặt di động bên tai, giọng nói trầm thấp quen thuộc của Long Tư Hạo vang lên bên tai, dường như anh đang gọi bên tai cô vậy, trái tim Lê Hiểu Mạn run lên, đôi mắt dâng lên một tầng sương mờ dính ướt khóe mắt.

Trong lòng cô ủy khuất, hốc mắt ảm ướt, có chút lòng chua xót, ngữ khí lạnh lùng hỏi: “Có việc gì không?”

Cô thật ra muốn hỏi vì sao giờ anh mới gọi tới.

Ngữ khí lạnh lùng của cô khiến Long Tư Hạo nhú mày, đôi mắt hẹp dài híp lại, trong mắt có chút mất mát chợt lóe qua, trầm mặc một hồi, anh mới trầm thấp nói: “Có chuyện rất quan trọng, ra ngoài đi, anh ở ngoài bệnh viện chờ em, nhé?”

Lê Hiểu Mạn khẽ nhú mày, có chút kinh ngạc hỏi: “Anh ở ngoài bệnh viện?”

“Ra ngoài đi, anh muốn gặp em, cho em mười lăm phút, sau mười lăm phút em không ra anh sẽ về.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt: “Vì sao em phải ra ngoài? Anh không biết vào đây à?”

Anh một ngày không liên hệ với cô, giờ lại bắt cô ra ngoài, vì sao cô phải nghe anh?

“Hiểu Hiểu, bắt đầu tính giờ, anh chờ em.” Trong điện thoại, Long Tư Hạo ngữ khí kiên quyết, cô phải ra ngoài gặp anh, không thương lượng gì hết.

Lê Hiểu Mạn trong lòng dấy lên lửa giận, cô cố gắng trấn áp cơn giận trong lòng, ngữ khí ôn hòa nói: “Không cần chờ em, em không muốn ra ngoài, anh về sớm đi! Em cúp máy đây, bye!”

Dứt lời, cô liền cúp điện thoại.

Nhìn màn hình điện thoại tối đen, cô nhú mày càng chặt, qua mười phút, cô đột nhiên đứng lên, như mê muội chạy ra ngoài bệnh viện.

Mà Long Tư Hạo ngồi trong Rolls-Royce thấy Lê Hiểu Mạn cúp điện thoại, anh nhú chặt mày, đôi mắt hẹp dài ánh lên đau đớn khôn cùng, ánh mắt bi thương nhìn về phía bệnh viện.

Chăm chú nhìn một hồi lâu, thấy hơn mười lăm phút, Lê Hiểu Mạn cũng không đi ra, ánh mắt anh trở nên u tối, đau đớn trong lòng.

Hiểu Hiểu, Hoắc Vân Hy quan trọng với em vậy sao?

Vì ở bên cậu ta, giành chút thời gian gặp anh cũng không được?

Vì sao giữa anh và cậu ấy, em luôn chọn cậu ta?

Nhìn chăm chú về hướng bệnh viện một hồi, anh che dấu đau đớn trong mắt, khởi động xe rời đi.

Không khéo chính là anh vừa đi được một lát, Lê Hiểu Mạn liền mệ mội chạy ra.

Vì cô chạy quá nhanh, lại vội, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn đỏ bừng, tóc tai tán loạn, chiếc váy ngắn ngang gối vì cô chạy nhanh mà tung bay.

Cô như một chú bướm bay ra.

Chạy đến cổng bệnh viện, cô thở hổn hển, đưa mắt nhìn bốn phía nhưng căn bản không thấy bóng dáng Long Tư Hạo đâu.

Bởi vì đêm đã khuya, ngã tư đường vốn phồn hoa bây giờ lại chẳng có một bóng người, vô cùng yên tĩnh.

Gió đêm cuối thu mang theo cảm giác se lạnh, Lê Hiểu Mạn bị thổi run run người, ánh mắt xẹt qua chút mất mát, đôi mắt hiện lên bi thương, đôi môi khẽ nhếch, trong lòng cực kỳ khó chịu, khó chịu đến muốn khóc.

Khóe mắt cô dần dần ướt át, đứng ngoài bệnh viện một hồi liền xoay người chuẩn bị quay về.

Ngay lúc cô quay đi, một chiếc Rolls-Royce đen bóng dừng lại phía sau cô.

Thấy vậy Lê Hiểu Mạn giật mình, lập tức xoay người, thấy Long Tư Hạo đang đứng trước mặt mình, đôi mắt hẹp dài nhìn cô chăm chú.

Cô nhíu mày, có chút kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân của anh, nỗi nhớ trong mắt hóa thành giọt nước trong suốt chảy ra.

Cô chớp chớp đôi mắt ướt át, giọng nói mang theo chút ủy khuất hỏi: “Anh còn biết tới đây?”

Cô thật ra muốn nói sao giờ anh mới tới? Anh không biết em rất nhớ anh sao?

Long Tư Hạo thản nhiên híp mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, khẽ nhếch môi: “Hiểu Hiểu, em đến muộn.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt, ánh mắt tức giận trừng anh, tức giận nói: “Cũng không phải lần đầu tiên em đến muộn, anh không chờ em được một lát nữa sao? Hơn nữa người muộn không phải em, là anh, anh đến muộn một năm, nếu anh xuất hiện trước khi em gả cho Hoắc Vân Hy, em cũng không phải chịu nhiều thương tổn đến vậy.”

[What the hell? -_-]

Người một khi tức giận rất dễ không nói đạo lý.

Giờ phút này, Lê Hiểu Mạn cứ như vậy không nói đạo lý đem chuyện cô bị Hoắc Vân Hy tổn thương: “quy công” cho Long Tư Hạo đến muộn.

Nhìn Lê Hiểu Mạn đang tức giận, Long Tư Hạo khẽ nhíu mày, đôi mắt hẹp dài nhìn cô, môi mỏng khẽ mím: “Hiểu Hiểu, xem ra anh làm hư em rồi.”

Dứt lời, anh cất bước tiến lên, ôm chặt cô vào lòng, cầm gác lên trán cô, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: “Được rồi, đừng nóng giận, là anh sai, lẽ ra một năm trước ở hôn lễ anh nên cướp em khỏi Hoắc Vân Hy, sẽ không cho em gặp cậu ta, cho đến khi em yêu anh mới thôi.”

Chương 318: Ngọt ngào, anh đang ghen (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn bởi vì lời anh nói sợ run lên, ngược mắt nhìn anh, cô vừa nói như vậy không phải làm trái lời sao, anh không phải sẽ tức giận sao?

Người đàn ông này rất cuộc có bao nhiêu lòng bao dung, luôn một lần rồi hai lần bao dung cô?

Vô luận anh có tức giận, đối với cô cũng không từng động chạm khi tức giận.

Một lần duy nhất tức giận thật, do cô buông bỏ ý chí sống.

Cô xúc động vòng tay ôm lấy anh, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn sâu vào ngực anh, thấp giọng nói: “Tur Hạo, em nhớ anh.”

Mặc dù cô nói rất nhỏ, nhưng lỗ tai Long Tur Hạo vẫn nghe được, đôi mắt anh hẹp dài nở một nụ cười, hai cánh tay thu lại, ôm chặt cô, môi mỏng kề vào tay cô, thanh âm trầm thấp: “Hiểu Hiểu, anh cũng nhớ em.”

Anh khom người ôm ngang cô, ôm vào trong xe, sau đó mới đi vòng qua chỗ lái.

Thấy anh ngồi vào, chuẩn bị cho xe chạy, Lê Hiểu Mạn hơi cau mày nói: “Tur Hạo, tối nay ông nội không có ở đây, chỉ có một mình Hoắc

Vân Hy, anh ấy cần...”

Long Tur Hạo không đợi cô nói xong, ngưng khởi động xe, đôi mắt thâm trầm giương mắt chăm chú nhìn cô, đường cong tuấn mỹ trên mặt dần dần lạnh nhạt cứng đờ xuống, môi mỏng mím chặt, thanh âm trầm lạnh mấy phần hỏi: “Hiểu Hiểu, anh cũng cần em, em ở chỗ này chăm sóc cậu ấy, hay cùng anh trở về?”

Đôi mắt anh co lại, đôi đồng tử phát sáng như thanh kiếm sắc bén phóng tới cô, bàn tay nâng cằm cô, khiến cho cô nhìn thẳng vào ánh mắt sắc lẹm của anh.

“Tur Hạo...” Đôi mày thanh tú Lê Hiểu Mạn hơi chau lại, đôi mắt như nước trong có chút nghi ngờ nhìn anh: “Anh làm sao vậy? Tại sao lại bắt em lựa chọn như vậy? Hoắc Vân Hy hôn mê bất tỉnh, một mình ở bệnh viện, cần người chăm sóc”

Ánh mắt Long Tur Hạo hơi trầm xuống, ánh mắt thâm sâu nhìn cô chăm chăm: “Hiểu Hiểu, bây giờ anh chỉ muốn nghe em quyết định.”

Lê Hiểu Mạn căng chặt mày, hai tròng mắt nhìn anh có chút khó xử: “Tur Hạo, anh làm sao trở nên tùy hứng như vậy? Hoắc Vân Hy là em trai ruột anh, anh ấy một mình ở bệnh viện, em làm sao có thể...”

Long Tur Hạo không đợi cô nói xong, buông tay nắm cằm cô ra, đôi mắt hẹp dài híp lại, ánh mắt trầm lãnh nhìn cô, trong mắt lướt qua một tia đau đớn đậm, môi mỏng nhẹ nâng: “Anh tùy hứng?”

Lòng anh bỗng nhiên đau, đôi mắt hẹp dài ánh mắt thâm trầm nhìn cô, mày như họa cau chặt: “Hiểu Hiểu, em lại nói anh tùy hứng?”

Lê Hiểu Mạn nheo tròng mắt, môi hồng nhạt nhẹ mân: “Chẳng lẽ không đúng sao? Anh biết rõ anh ấy hôn mê bất tỉnh, biết rõ anh ấy

chỉ có một mình trong bệnh viện, anh còn muốn em phải cùng anh trở về, cứ coi như tình cảm anh em hai người không đậm, nhưng anh ấy dù sao cũng là em trai anh...”

“Đủ rồi...” Đôi mắt Long Tư Hạo co rút, gầm nhẹ một tiếng, ánh mắt lạnh nhạt liếc nhìn cô: “Ở trong mắt anh, cậu ta là chồng trước của em, là người đã nghìn lần thương tổn em, em còn nhớ mãi không quên người đàn ông đó, nếu em phải trông coi cậu ta, vậy em đi chăm sóc ngay...”

Dừng lại, anh lạnh giọng lạnh nhạt nói: “Xuống xe”

Thấy vẻ mặt cùng giọng điệu của anh hết sức lạnh lùng Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh, giống như trong lúc nhất thời không nhận ra anh vậy, vẫn nhìn chăm chăm anh.

Ở trong ấn tượng của cô, Long Tư Hạo không phải như vậy, tối nay rốt cuộc anh bị làm sao?

Cô không nghe lời xuống xe, chỉ là không hiểu liếc nhìn anh, nhớ lại lời anh nói, cô mới phản ứng được liếc nhìn anh: “Long Tư Hạo, anh cảm thấy em đối với Hoắc Vân Hy là nhớ mãi không quên?”

Chẳng lẽ anh đang ghen?

Bởi vì cô chăm sóc Hoắc Vân Hy, cho nên anh ghen?

Trong lòng cô bởi vì ý thức được một điểm này, mà cảm thấy ngọt ngào, vừa mới không vui giờ đã trở thành hư không.

Cô hơi nhú mày, cố ý chọc tức anh nói: “Đúng! Em đối với anh ấy chính là nhớ mãi không quên, để cho anh đoán đúng.”

Nghe vậy ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, bàn tay trắng nõn xiết chặt tay lái, môi mỏng mím chặt, thanh âm lạnh rét: “Nếu đã như vậy, còn không xuống xe đi chăm sóc cậu ta?”

Lê Hiểu Mạn nheo tròng mắt lại, trong mắt nhìn xuống để che giấu ý cười, anh đùa bỡn cô nhiều lần như vậy, rốt cuộc cũng đến phiên cô.

Cô lạnh giọng lạnh nhạt nói: “Anh ấy bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, một mình em đi chăm sóc, không có ai nói chuyện với em, em rất nhàm chán, cho nên...”

Cô nghiêng người lên trước, nhíu mày nhìn anh, nhẹ nhàng câu môi: “Anh đi theo giúp em, anh bồi em, em bồi anh ấy, như vậy rất tốt, anh không thể nói " NO ", bởi vì lúc đầu là anh trêu chọc em, cho nên đến thời điểm em cần anh, anh phải làm việc cần làm, làm phiền anh tạm thời làm vỏ xe hờ được không? Chờ Vân Hy tỉnh, anh có thể hoàn thành công việc của mình, thời điểm cần anh em sẽ tìm anh.”

Đôi mắt Long Tư Hạo co lại, ánh mắt căng chặt yếu ớt nhìn cô: “Vỏ xe phòng hờ? Anh bồi em, em bồi cậu ta?”

Chương 319: Ngọt ngào, anh đang ghen (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nhướn mày, nhìn anh cười: “Em cảm thấy anh có tiềm chất làm vỏ xe phòng hờ, anh bồi em, em bồi anh ấy, có gì là không thể? Em cảm thấy như vậy rất tốt.”

Long Tư Hạo thấy mi mắt cô lộ vẻ cười, đôi mắt hẹp dài âm u híp lại, ánh mắt sắc bén liếc nhìn cô: “Em nói lại lần nữa?”

“Vỏ xe phòng hờ, anh chăm em, em chăm... Ừm...”

Long Tư Hạo không đợi cô nói hết, đột nhiên cúi đầu xuống phủ kín đôi môi cô, mang theo trừng phạt mà hôn cô.

Anh gặm cắn môi lưỡi của cô, xâm nhập sâu vào, bá đạo, cuồng dã, thậm chí có chút thô bạo.

Lê Hiểu Mạn bị đau đôi mày thanh tú chau chặt lại, hai cánh tay mảnh khảnh níu chặt áo sơ mi của anh.

Cô không có đẩy anh ra, mặc cho anh hôn, mặc cho anh phát tiết cơn giận của anh.

Cho đến khi cô không thở nổi, cô mới vung tay dấm nhẹ lên ngực to lớn của anh: “Ừm... Tư... Tư Hạo...”

Nhận ra được cô sắp nghẹt thở, Long Tư Hạo mới trừng phạt cắn

cánh môi của cô, sau đó rời khỏi môi cô giữ khoảng cách, ánh mắt trầm trầm nhìn cô.

Lê Hiểu Mạn hít thở sâu, đợi hơi thở ổn định, ngược mắt đối mặt với ánh mắt thâm trầm của anh, giọng nghiêm túc nói: “Có chuyện anh hiểu lầm, em đối với Hoắc Vân Hy không phải là nhớ mãi không quên, em đã không thương anh ấy, em chỉ chăm sóc anh ấy, chẳng qua vì khi còn bé, chỉ như vậy mà thôi, hiện giờ anh ấy đối với em cái gì cũng không phải, anh ấy là người đáng thương, em đã buông xuống tất cả tình cảm với anh ấy, bao gồm hận, Tư Hạo, không biết vì cái gì anh đột nhiên lại cho rằng em đối với anh ấy là nhớ mãi không quên, nhưng mà anh cảm thấy em không hận anh ấy, không oán trách anh ấy, em đối với anh ấy còn yêu sao? Em đã thông suốt hoàn toàn để loại bỏ anh ấy ra khỏi sinh mạng em, vừa rồi em không nên nói anh tùy hứng, người tùy hứng là em, bởi vì có anh sủng ái và bao dung, cho nên em mới dám ở trước mặt anh tùy hứng.”

Dứt lời, cô chăm chú nhìn Long Tư Hạo, chú ý về mặt của anh, lại thấy anh nghe xong lời cô lại thờ ơ, khuôn mặt tuấn mỹ vẫn như cũ căng thẳng, vẻ mặt trầm lãnh, toàn thân như bao phủ một hàn khí.

Lê Hiểu Mạn híp mắt, hoá ra lời cô nói lại như nói nhảm, anh lại không có bất kỳ phản ứng?

Trong lòng một đoàn lửa giận tràn ra, ánh mắt cô cau giận trợn mắt nhìn anh, chuẩn bị đẩy cửa xuống xe, cổ tay mảnh khảnh liền bị Long Tư Hạo nắm chặt.

Cô híp mắt, muốn để yên cho anh nắm tay, liền bị Long Tư Hạo kéo vào trong ngực.

Tròng mắt anh, ánh mắt thâm trầm liếc nhìn cô, ngón tay thon dài trắng nõn khẽ vuốt ve khóe môi sưng đỏ của cô, môi mỏng mím

chắc: “Em vừa nói đều là thật?”

Lê Hiếu Mạn ngược mặt trợn mắt nhìn anh: “Giả.”

Đôi mắt Long Tur Hạo co lại, môi mỏng kè sau tai cô, thanh âm trầm thấp: “Vậy lời em nói đối với cậu ta nhớ không quên là cố ý chọc giận anh?”

Ánh mắt Lê Hiếu Mạn cau giận trợn mắt nhìn anh, sau đó dờn đi không nhìn tới anh, môi hồng nhẹ mân: “Không phải!”

Đôi mắt hẹp dài âm u của Long Tur Hạo híp lại, ánh mắt lấp lánh nhìn cô: “Hiếu Hiếu, anh phải nghe lời thật của em.”

“Em nói thật...Ừm...”

Long Tur Hạo không đợi cô nói xong, lần nữa cúi đầu xuống chiếm hữu phủ lên môi cô, lần này anh hôn rất nhẹ nhàng, bàn tay trắng nõn thon dài khẽ luồn năm ngón tay vào tóc cô, nhẹ nhàng nắm chặt gáy cô.

Lê Hiếu Mạn hơi sợ run lên, liền nhắm hai tròng mắt, hai tay mảnh khảnh vòng sau cổ anh, đáp lại nụ hôn của anh.

Trong xe lạnh như băng bầu không khí dần dần trở nên ấm áp ấm áp.

Hai người hôn nhẹ nhàng cũng dần dần trở thành hôn kịch liệt.

Đột nhiên, chuông điện thoại đột ngột vang lên, cắt đứt hai người.

Lê Hiếu Mạn nhẹ nhàng đẩy Long Tur Hạo, thờ hờn hển liếc nhìn anh: “Tur Hạo, điện thoại của anh reo, nghe điện thoại trước.”

Long Tư Hạo không buông cô ra, môi mỏng như cũ phủ trên môi hồng của cô, cầm lấy điện thoại thấy là Sophie gọi.

Đôi mắt hẹp dài của nh híp ại, liền cúp điện thoại, sau đó tắt nguồn điện thoại, ánh mắt nóng bỏng nhìn Lê Hiểu Mạn, thanh âm trầm thấp có chút khàn khàn: “Hiểu Hiểu, chúng ta tiếp tục, ưm? “

Dứt lời, anh đang muốn hôn cô, nhưng ông trời lại giống như muốn cùng anh đối nghịch vậyx điện thoại của Lê Hiểu Mạn lại đột ngột vang lên.

Sợ run lên, Lê Hiểu Mạn cầm lấy điện thoại ra thấy là Hoắc Nghiệp Hoằng gọi, cau mày lại, cô mới nhận.

“Ông nội...”

Cô vừa mới nói, Hoắc Nghiệp Hoằng liền vội vàng nói: “Mạn Mạn, cháu có phải không ở bệnh viện hay không? Bác sĩ Hà mới vừa gọi tới, nói Vân Hy có chuyển biến tốt, ông nội lập tức chạy tới bệnh viện, cháu cũng tới đi!”

Hoắc Nghiệp Hoằng nói xong cũng gấp vội vàng cúp điện thoại.

Chương 320: Ngọt ngào, anh đang ghen (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn hơi do dự, ngược mắt nhìn Long Tư Hạo: “Ông nội nói tình trạng Hoắc Vân Hy có biến chuyển, ông muốn tới bệnh viện, chúng ta...”

Cô dừng lại, mới lên tiếng: “Đi xem một chút đi!”

Đôi mắt Long Tư Hạo thu lại, liếc nhìn cô một hồi, mới nhàn nhạt kêu: “Được!”

Thấy anh nói xong, Lê Hiểu Mạn ngược mắt chăm chú nhìn anh, tròn mắt nheo lại hỏi: “Anh không tức giận?”

Mới vừa cô nói phải đi chăm Hoắc Vân Hy, không phải anh rất tức giận sao?

Long Tư Hạo thu mắt, đôi mắt lộ vẻ cứng chiều nhìn Lê Hiểu Mạn, động tác ôn nhu nheo chiếc mũi ngọc của cô, thanh âm trầm thấp không quên ôn nhu: “Nha đầu ngọc, anh giống như người thích tranh cãi vô lý sao? Nếu em đã giải thích rõ em chăm sóc Hoắc Vân Hy như em bé, anh tại sao phải nổi giận?”

Dứt lời, bàn tay trắng nõn của anh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trong đôi mắt nhìn cô biến hóa tình cảm: “Hiểu Hiểu, tức giận bởi vì quan tâm em, vô luận anh có giận em, anh đối với em yêu cũng chỉ tăng chứ không giảm”

“Tur Hạo...” Lê Hiểu Mạn lộ vẻ xúc động nhào vào trong ngực Long Tur Hạo, ôm chặt anh, đôi mắt trong suốt hòa hợp nổi lên một tầng sương mù, giờ phút này cô lộ vẻ xúc động rất muốn khóc, hạnh phúc muốn khóc.

Long Tur Hạo cúi đầu xuống hôn nhẹ lên trán cô, thanh âm trầm thấp không quên ôn nhu: “Tốt lắm, chúng ta đi thôi? Hửm?”

Lê Hiểu Mạn gật đầu, cùng Long Tur Hạo xuống xe vào bệnh viện.

Tình trạng của Hoắc Vân Hy có biến chuyển tốt, đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, từ phòng bệnh giám sát quan trọng chuyển đến phòng bệnh Vip bình thường, tuy trước mắt không có tình lại, nhưng tình huống sẽ có tình huống thân thể co rút, bác sĩ nói đây là dấu hiệu tốt, nói anh sẽ không biến thành người không tri không giác, khả năng tỉnh lại rất lớn.

Lúc Hoắc Nghiệp Hoảng chạy tới bệnh viện, Hoắc Vân Hy đã được chuyển đến phòng bệnh VIP.

Bởi vì ông lớn tuổi, không thích hợp thức đêm, ông để anh ở bệnh viện để bác sĩ trông coi cùng quan sát mấy ngày, nhưng thân thể anh không đáng ngại, trời vừa sáng liền trở về Hoắc gia.

Lý Tuyết Hà không tới bệnh viện, Lê Hiểu Mạn chỉ có thể ở lại chăm sóc, Long Tur Hạo cũng chỉ có thể ở lại cùng cô.

Hai người ngủ ở phòng khách trong phòng bệnh VIP

Sau khi trời sáng, Lạc Thụy đưa tới bữa sáng, đều là những món Lê Hiểu Mạn bình thường thích ăn, hơn nữa là do mẹ Lê Tố Phương của cô tự mình làm, nhưng cô chỉ nhìn vì không đói bụng.

Liếc nhìn bàn uống trà bày những chiếc đĩa tròn, cơm thịt xào tương ớt nhân bánh cùng với bánh bột mì, đôi mỳ thanh tú của cô chau lại, trong dạ dày một trận sôi trào.

Long Tư Hạo ngồi bên cạnh cô thấy vậy, đôi mắt hẹp dài lo lắng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, sao vậy?”

Lê Hiểu Mạn cau chặt mày, ngược mắt nhìn Long Tư Hạo, cười yếu ớt nói: “Không sao, có thể do hôm qua ăn quá nhiều, tạm thời vẫn chưa đói, anh ăn trước đi!”

Long Tư Hạo thấy cô đói với các loại thức ăn như không đói bụng, đặt một bên đĩa rượu ủ thành viên thuốc đưa cho cô: “Hiểu Hiểu, bữa sáng không thể không ăn, khác có thể không ăn, nhưng buộc phải ăn cái này, hửm?”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn rượu ủ thành viên thuốc trong tay anh, khẩu vị tựa hồ mở ra một ít, mới nhận lấy.

Long Tư Hạo thấy cô uống rượu cất viên, tựa hồ ăn rất ngon, đôi mắt hẹp dài đôi mắt thăm thẳm nhìn cô, thanh âm trầm thấp trong vất: “Hiểu Hiểu, khẩu vị em gần đây thật giống như có thay đổi?”

“Có không?” Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn anh: “Anh còn không mau ăn, một hồi không phải anh muốn đến công ty sao?”

Lê Hiểu Mạn ăn một chén rượu cất viên, Long Tư Hạo đem những thứ khác bọc lại.

Ăn bữa sáng xong, Long Tư Hạo liền đến công ty.

Anh vốn là tổng giám đốc TE, hiện tại phải tạm thời tiếp quản Hoắc

thị, cộng thêm thời gian trước cổ phiếu Hoắc thị giảm xuống rồi ngưng đọng, lại bị các đợt phong ba kiểm tra linh tinh, vì vậy khi anh tiếp nhận, có rất nhiều chuyện phải xử lý, phải làm rất nhiều.

Long Tư Hạo đến công ty chỉ còn Lê Hiểu Mạn, liền bưng nước nóng lau lau chùi mặt cho Hoắc Vân Hy.

Lúc lau tay anh, ngón áp út và ngón út của Hoắc Vân Hy có chút rung nhẹ.

Thấy thế, cô ngẩn ra, lập tức nâng mắt nhìn Hoắc Vân Hy, thấy lông mi anh hơi động, giống như sắp tỉnh lại.

“Hoắc Vân Hy... Hoắc Vân Hy...”

Cô kêu hai tiếng, Hoắc Vân Hy tựa như không phải tỉnh, một mực không mở mắt.

Đôi mắt Lê Hiểu Mạn như nước trong veo nhìn chăm chú anh: “Hoắc Vân Hy, anh tỉnh lại đi! Tôi không hận anh, không oán anh, những chuyện trước kia tôi sẽ không so đo nữa, chỉ cần anh tỉnh lại.”

Cô nói xong lời này, hai tròng mắt Hoắc Vân Hy dần dần ướt, từ từ mở mắt ra, ánh mắt khóa chặt cô, thanh âm khàn khàn mang một tia nức nở: “Mạn...Mạn Mạn, em... em thật không so đo?”

“Anh... Anh tỉnh thật?” Lê Hiểu Mạn thấy anh tỉnh lại, trong đôi mắt trong suốt như trào ra một vẻ kinh ngạc, chấn kinh nhìn anh lát sau mới mở giọng ôn hòa nói: “Tôi không tính toán, chuyện trước kia hết thảy đều cho nó qua đi!”

Ý cô nói là hoàn toàn đem Hoắc Vân Hy ra khỏi sinh mạng, chẳng qua Hoắc Vân Hy nghe không hiểu được.

Chương 321: May mắn, vụ tai nạn xe này.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiếu Mạn lâu rồi mới nói chuyện với anh ta bằng giọng điệu ôn hòa ấy thì nhất thời vui sướng kích động, lệ nóng doanh tròng, không để ý thân thể còn chưa bình phục đã ngồi dậy, ôm Lê Hiếu Mạn vào lòng.

“Mạn Mạn... Anh không ngờ, người đầu tiên anh nhìn thấy sau khi tỉnh dậy lại là em, anh cứ nghĩ cả đời này em cũng không muốn gặp lại anh nữa chứ. Anh xin lỗi, trước kia anh không phải người, anh không nên làm tổn thương em hết lần này đến lần khác, không nên không biết quý trọng em, Mạn Mạn, anh sai rồi, anh rất hối hận, anh nên sớm nhận ra người anh yêu là em, từ đầu đến cuối đều là em...”

“Vân Hy...” Anh ta còn chưa dứt lời đã bị một giọng nói cắt đứt.

“Vân Hy, con tỉnh rồi sao? Con trai, cuối cùng con cũng tỉnh dậy, Vân Hy...”

Người cắt ngang Hoắc Vân Hy là Lý Tuyết Hà, hai mắt bà ta đẫm lệ, vẻ mặt kinh ngạc vui sướng chạy vội tới giường bệnh.

Mà hộ tống Lý Tuyết Hà đến thăm Hoắc Vân Hy còn có Hạ Lâm.

Vừa rồi Hoắc Vân Hy nói với Lê Hiếu Mạn câu “Người anh yêu là em, từ đầu đến cuối đều là em” đúng lúc bị cô ta nghe thấy.

Lê Hiếu Mạn thấy Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm đến đây thì định rời đi.

Nhưng Hoắc Vân Hy lại nắm chặt tay cô, giọng điệu mang theo chút khẩn cầu: “Mạn Mạn... Đừng đi...”

Lê Hiếu Mạn nhíu mày nhìn Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm, sau đó dịu dàng nhìn anh ta, cười nhạt: “Tôi không đi, anh mới vừa tỉnh lại, có đói bụng không? Tôi đi mua cho anh chút đồ ăn.”

“Không... Mạn Mạn, anh không đói bụng, em hãy ở lại, đừng đi.”
Hoắc Vân Hy nắm chặt tay Lê Hiếu Mạn, sợ như chỉ cần bỏ tay cô ra, cô sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy kéo tay Lê Hiếu Mạn không rời thì đều vô cùng tức giận, ánh mắt độc ác, hận không thể chém Lê Hiếu Mạn thành trăm ngàn mảnh.

Lê Hiếu Mạn thấy Hoắc Vân Hy cô chấp kéo tay cô như một đứa trẻ thì nheo mắt: “Hoắc Vân Hy, nếu anh vẫn không buông tay thì tôi sẽ thu lại những lời vừa nói, tôi chỉ đi mua chút đồ ăn thôi, cũng không phải một đi không trở lại, anh sợ cái gì? Anh yên tâm, trước khi anh hồi phục hoàn toàn, tôi sẽ không bỏ mặc anh đâu.”

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy cau mày, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận: “Mạn Mạn, anh không đói, em không cần đi mua đâu, còn nữa, vừa rồi em nói thật phải không? Trước khi anh hồi phục, em sẽ không bỏ mặc anh?”

“Ừm!” Lê Hiếu Mạn cười gật gật đầu với anh ta: “Vậy bây giờ anh có thể buông ra chưa?”

Hoắc Vân Hy nhìn cô một lát mới buông tay cô ra.

Lê Hiếu Mạn thấy anh ta bỏ ra thì cười nhẹ, xoay người định chào hỏi Lý Tuyết Hà nhưng nghĩ lại, nếu cô chào hỏi, có khi bà ta lại chế nhạo ngược lại cô ấy chứ, vì thế cũng đi thẳng ra khỏi phòng bệnh luôn.

Lý Tuyết Hà thấy Lê Hiếu Mạn ra khỏi phòng thì khinh bỉ: “Đúng là không có giáo dục, đến cả một tiếng chào cũng không có.”

Bà ta lập tức nhìn Hoắc Vân Hy, không vui: “Vân Hy, có phải con hồ đồ rồi không? Người con yêu không phải Lâm Lâm sao? Sao con có thể yêu con tiểu tiện nhân Lê Hiếu Mạn...”

“Mẹ...”

Không đợi Lý Tuyết Hà nói xong, Hoắc Vân Hy đã ngắt lời bà ta, mắt đen nheo lại, ánh mắt sắc bén: “Con không cho mẹ gọi Hiếu Mạn là tiểu tiện nhân nữa.”

Lập tức, anh ta nhớ trước khi xảy ra tai nạn, Lý Tuyết Hà đã bị mang vào cục cảnh sát, vì thế hỏi: “Không phải mẹ đã bị cục cảnh sát mang đi rồi sao? Mẹ không sao rồi hả?”

Hạ Lâm đứng bên cạnh Lý Tuyết Hà lập tức nói: “Vân Hy, mẹ không sao rồi, hung thủ thật sự chủ động đi đầu thú, anh mới vừa tỉnh lại, có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không? Ông nội không cho em đến gặp anh, anh có biết em nhớ anh thế nào, muốn gặp anh thế nào không? May là hôm nay em đến bệnh viện, nếu không anh tỉnh lại em cũng không biết.”

Dứt lời, cô ta nhào vào lòng Hoắc Vân Hy, khóc nói: “Vân Hy, em cứ tưởng anh không tỉnh lại nữa, may là ông trời có mắt, cuối cùng anh cũng tỉnh lại rồi, nếu không bảo bảo của chúng ta sẽ trở thành đứa trẻ đáng thương không có ba mất.”

Hoắc Vân Hy lạnh lùng đẩy Hạ Lâm ra, mắt đen nheo lại, lạnh lùng nhìn cái bụng đã hơi lộ ra của cô ta.

Hạ Lâm thấy thế thì hơi hoảng hốt, vội vàng che bụng, nghi ngờ hỏi Hoắc Vân Hy: “Vân Hy, sao anh lại nhìn bụng em như thế?”

Lý Tuyết Hà thấy Hoắc Vân Hy nhìn bụng Hạ Lâm, cười nói: “Vân Hy, nếu con đã tỉnh lại thì chuyện kết hôn với Lâm Lâm cũng không thể kéo dài nữa, nếu không thì bụng của Lâm Lâm không giấu được đâu, như vậy sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của nó mất. Cũng may bây giờ bụng Lâm Lâm vẫn chưa lộ mấy, không nhìn kĩ sẽ không phát hiện ra đâu.”

Hạ Lâm nghe Lý Tuyết Hà nói bụng cô vẫn chưa quá lộ thì hơi run, khẽ cười nhìn Hoắc Vân Hy: “Vân Hy, mẹ nói rất đúng, bao giờ chúng ta mới kết hôn?”

Hoắc Vân Hy thấy anh ta mới vừa tỉnh lại đã bị mẹ mình và Hạ Lâm bức hôn thì cười lạnh, thất vọng nhìn Lý Tuyết Hà: “Con mới vừa tỉnh lại, mẹ không quan tâm đến sức khỏe của con đã nói đến chuyện kết hôn, mẹ có phải là mẹ của con không đấy? Con có phải là con trai mẹ không? Mẹ luôn miệng nói Mạn Mạn là tiểu tiện nhân, nhưng người đầu tiên con thấy sau khi tỉnh dậy lại là cô ấy, là cô ấy chăm sóc con, lúc ấy mẹ ở đâu? Con và Mạn Mạn đi tới bước này đều do một tay mẹ tạo thành, hôm nay con cũng nói rõ luôn, người con muốn kết hôn chỉ có một mình Mạn Mạn thôi.”

Nghe anh ta nói xong, Lý Tuyết Hà vừa bực vừa hận, vẻ mặt tức giận: “Vân Hy, mẹ là mẹ con, sao con lại nghe lời ông già đó? Sao con lại nói như vậy với mẹ? Mẹ có bao giờ coi con là công cụ bảo vệ địa vị của mình chưa? Con nói vậy là mẹ rất đau lòng, con... Con đúng là đồ bất hiếu.”

Lý Tuyết Hà càng nói càng tức, buồn bực nhìn Hoắc Vân Hy nói xong thì cầm túi, khóc lóc chạy ra ngoài.

“Mẹ... Mẹ...”

Chương 322: May mắn, vụ tai nạn xe này.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Lâm thấy thế, kêu hai tiếng, sau đó nhìn Hoắc Vân Hy đang nằm trên giường bệnh: “Vân Hy, sao anh lại nói vậy với mẹ? Sao mẹ lại không thương anh, không quan tâm anh chứ?”

Hoắc Vân Hy thấy Hạ Lâm mở miệng gọi mẹ, nghiễm nhiên coi mình là Thiếu phu nhân của Hoắc gia thì cực kì tức giận, nheo mắt, lạnh lùng nói: “Cô có tư cách gì mà gọi mẹ? Tôi cưới cô rồi sao?”

“Anh...” Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy ánh mắt sắc bén, vẻ mặt lạnh lùng thì thầm siết chặt hai tay, hai mắt đẫm lệ nhìn anh ta: “Vân Hy, anh đã tuyên bố tin chúng ta đính hôn ở đại thọ 70 tuổi của ông nội, bây giờ em là vợ chưa cưới của anh! Em gọi mẹ thì có gì sai?”

Hoắc Vân Hy nhìn cô ta chằm chằm, vẻ mặt lạnh lùng quyết tuyệt: “Tôi sẽ không kết hôn với cô nữa, đời này, người tôi muốn cưới chỉ có Mạn Mạn thôi.”

“Cái gì?” Hạ Lâm khóc nhìn về phía Hoắc Vân Hy, móng tay đâm sâu vào da thịt: “Vân Hy, không phải anh nói là muốn làm một người cha tốt sao? Tại sao? Tại sao anh lại thay đổi? Chẳng lẽ anh không con của chúng ta nữa? Anh nhẫn tâm để con chúng ta vừa sinh ra đã không có ba yêu thương ư? Vân Hy, cho dù anh không thích em, thì cũng phải yêu con của chúng ta chứ?”

Cho dù Hạ Lâm khóc đau lòng thế nào, Hoắc Vân Hy vẫn lạnh lùng

như cũ.

Anh ta nhìn Hạ Lâm chăm chăm, vô tình nói: “Đứa nhỏ này không nên sinh ra, bỏ nó đi, tôi sẽ không thừa nhận nó đâu.”

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy nói một cách quyết liệt như vậy thì cắn chặt môi dưới, mặt đẫm nước mắt nhìn anh ta, rõ ràng anh đã đồng ý kết hôn với cô ta rồi, tại sao sau khi tỉnh lại từ tai nạn xe cộ lại hoàn toàn thay đổi như thế?

Nhất định là vì Lê Hiểu Mạn, là cô ta hủy hoại quan hệ của mình và Vân Hy.

Hạ Lâm cô thề, nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Cô ta khóc lóc nhìn Hoắc Vân Hy, giọng điệu kiên quyết: “Vân Hy, đây là đứa con duy nhất của chúng ta, em sẽ không bỏ nó, cho dù anh không nhận em cũng không bỏ, em tin một ngày nào đó anh nhất định sẽ thừa nhận con của chúng ta.”

Hoắc Vân Hy lạnh lùng: “Hạ Lâm, đừng tự lừa mình dối người nữa, tôi không thích cô, cũng sẽ không thừa nhận con cô, cả đời này tôi chỉ yêu mình Mạn Mạn, chỉ muốn cô ấy sinh con cho tôi thôi.”

“Không... Vân Hy, anh không thích Lê Hiểu Mạn, anh không thích cô ta, anh từng nói người anh yêu là em, là em cơ mà! Vân Hy...”

Dứt lời, Hạ Lâm lại khóc lóc nhào vào lòng Hoắc Vân Hy.

“Vân Hy... Em xin anh, đừng bỏ em, đừng bỏ con của chúng ta, anh yêu em, em cũng yêu anh, chúng ta mới đúng là trời sinh một đôi, anh không thích Lê Hiểu Mạn, anh rất chán ghét cô ta mà? Vân Hy, đời này em chỉ muốn gả cho một mình anh, chỉ yêu anh...”

Hoắc Vân Hy giơ tay đẩy Hạ Lâm ra: “Cô nghe không hiểu tiếng người à? Tôi không thích cô, người tôi yêu là Mạn Mạn, trước giờ đều là cô ấy. Trước đây là do tôi không thấy rõ lòng mình, làm tổn thương Mạn Mạn. Từ giờ trở đi tôi sẽ không làm tổn thương cô ấy nữa, tôi sẽ dùng tình cảm của mình để bù đắp cho cô ấy, nếu ông trời đã để tôi sống lại lần nữa thì tức là đang cho tôi thêm một cơ hội, tôi sẽ quý trọng nó.”

“Anh... Vân Hy...” Hạ Lâm hai mắt đăm lẹ nhìn Hoắc Vân Hy, đau lòng không thôi, móng tay sắc bén đâm sâu vào da thịt: “Vân Hy, Lê Hiểu Mạn đó có gì để anh yêu? Cô ta có tư cách gì? Co ta căn bản không xứng với anh, cô ta chỉ là một đứa hạ tiện...”

Không đợi cô ta nói xong, Hoắc Vân Hy đã hét to: “Câm miệng, tôi không muốn nghe cô nói bất cứ điều gì nữa, cút đi!”

“Vân Hy... Anh vậy mà bảo em cút...”

Thấy Hạ Lâm vẫn đứng im, Hoắc Vân Hy lại quát: “Tôi nói lại lần nữa, cút...”

“Vân Hy... Anh...” Hạ Lâm không dám tin nhìn Hoắc Vân Hy, sau đó khóc như mưa chạy ra ngoài.

Lê Hiểu Mạn cũng sớm đã trở lại, ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, những lời của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm, cô cũng nghe rất rõ ràng.

Thấy Hạ Lâm khóc lóc chạy ra, cô khẽ nhướn mày, đứng lên.

“Lê Hiểu Mạn...” Hạ Lâm nhìn thấy cô thì đến gần, hai mắt đăm lẹ nhìn cô đầy hận thù: “Chị đừng tưởng rằng mình đã thắng, Vân Hy là

của tôi, sớm muộn gì tôi cũng cướp về.”

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhếch môi, ánh mắt trong veo mà lạnh lùng nhìn Hạ Lâm: “Đó là chuyện của cô, chẳng liên quan gì đến tôi cả.”

Dứt lời, cô liền không để ý đến Hạ Lâm nữa, lập tức bước vào phòng ngủ của phòng bệnh.

Hoắc Vân Hy thấy cô bước vào, khuôn mặt tức giận lập tức được thay thế bởi sự vui sướng: “Mạn Mạn, những lời của anh, em... Có phải em đã nghe thấy hết rồi không?”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh ta khẽ gật đầu, đặt hoa quả vừa mua lên tủ đầu giường rồi nhíu mày: “Anh mới tỉnh lại, để tôi gọi bác sĩ đến xem.”

Hoắc Vân Hy giữ chặt lấy bàn tay mềm, nhìn cô chăm chăm: “Mạn Mạn, những lời anh nói với Hạ Lâm đều là thật lòng, đời này anh chỉ muốn sinh con với một mình em thôi, vợ của anh chính là em, trước đây là anh sai, nếu em tha thứ thì hãy cho anh thêm một cơ hội có được không? Đợi anh bình phục, anh sẽ theo đuổi em thêm lần nữa, anh nhất định sẽ yêu thương em.”

Lê Hiểu Mạn rút tay ra, nhíu mày: “Hoắc Vân Hy, tôi tha thứ tức là đã buông bỏ tất cả, tôi đối với anh không có tình yêu, anh bây giờ đối với tôi chỉ là một người bình thường, không quen cũng không lạ mà thôi.”

Chương 323: Không làm bạn với súc sinh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Người vừa không quen thuộc cũng không xa lạ?” Hoắc Vân Hy hơi bi thương liếc nhìn cô: “Mạn Mạn, bây giờ em định nghĩa anh như vậy sao? Nếu em chịu tha thứ cho anh, tại sao không chịu cho anh thêm một cơ hội? Anh không tin là em thật sự không còn chút tình cảm nào với anh.”

Lê Hiểu Mạn hơi nâng mí mắt lên, cô bình thản liếc nhìn anh ta, trong mắt không có chút gợn sóng nào: “Tha thứ không có nghĩa là vẫn thích, cũng không có nghĩa là sẽ bắt đầu lại từ đầu, Hoắc Vân Hy, nếu anh cho rằng là ông trời để cho anh sống thêm lần nữa, chẳng khác nào cho anh tái sinh, thì anh hãy quên chuyện trước kia giữa hai chúng ta đi! Anh vừa mới tỉnh lại, vẫn nên nghỉ ngơi nhiều hơn, đừng nói quá nhiều, tôi đã nói tin tức anh tỉnh lại cho ông nội, ông ấy sẽ nhanh chóng tới đây, trong thời gian anh hôn mê bất tỉnh này, ông nội vẫn luôn rất lo lắng cho anh, tôi nhìn ra, ông nội rất thương anh, sau này anh nên hiếu thuận với ông ấy nhiều vào.”

“Mạn Mạn...”

Hoắc Vân Hy còn muốn nói thêm nữa, nhưng thấy vẻ mặt của Lê Hiểu Mạn đã dần lạnh đi, anh ta sợ nhất thời nói quá nhiều, sẽ chọc cho cô chán ghét, nên không nói thêm gì nữa.

Sau đó Lê Hiểu Mạn gọi bác sỹ tới làm một loạt kiểm tra giúp Hoắc Vân Hy.

Cô thì vẫn luôn phụng chăm ở trong phòng bệnh, đến khi Hoắc Nghiệp Hoảng và chị Lâm chạy tới.

Hoắc Nghiệp Hoảng vừa thấy Hoắc Vân Hy tỉnh lại, đôi mắt già nua lập tức ẩm ướt.

Ông được chị Lâm nâng đỡ đi tới trước giường bệnh, vui mừng nói: “Cám ơn trời đất, Vân Hy, cuối cùng cháu cũng đã tỉnh lại rồi.”

“Ông nội...” Hoắc Vân Hy thấy Hoắc Nghiệp Hoảng ẩm ướt hốc mắt, đôi mắt của anh ta cũng ẩm ướt theo: “Ông nội, cháu xin lỗi! Là cháu khiến ông phải lo lắng.”

Hoắc Nghiệp Hoảng ngồi xuống ở trước giường bệnh của anh ta, đôi mắt ướt át mừng rỡ nhìn anh ta: “Cháu không được nói xin lỗi, ông nội không muốn nghe, cháu phải cố gắng điều dưỡng thân thể, nhanh chóng khỏe lên.”

Hoắc Vân Hy liếc nhìn thân hình gầy gò đã già đi rất nhiều của Hoắc Nghiệp Hoảng, nghĩ đến cho tới nay anh ta vẫn luôn bất hiếu và không vâng lời ông, trong lòng anh ta không ngừng khó chịu, nước mắt hối hận nhanh chóng trào dâng.

“Ông nội... cháu thật sự rất xin lỗi ông, trước kia là cháu quá bất hiếu, cháu không nên không nghe lời ông, không nên luôn không nghe lời ông...”

Lê Hiểu Mạn thấy hai ông cháu Hoắc Vân Hy và Hoắc Nghiệp Hoảng như có rất nhiều lời muốn nói, thì tỏ ý nói chị Lâm và cô cùng ra khỏi phòng ngủ của phòng bệnh.

Từ sau khi Lê Hiểu Mạn dọn ra khỏi Thúc Viên thì chị Lâm vẫn chưa

từng gặp cô, lúc này thấy cô ở đâu, cô ấy mừng rỡ và kích động đến nỗi không nói ra được: “Thiếu... Thiếu phu nhân, cô có khỏe không?”

Lê Hiểu Mạn nhìn về phía chị Lâm, trong lòng cũng mừng rỡ không nói ra khỏi lời, trong một năm cô gả cho Hoắc Vân Hy kia, vẫn là chị Lâm chăm sóc cho cô.

Hoắc Vân Hy rất ít khi trở lại biệt thự Thúy Viên, chị Lâm vẫn luôn an ủi cô, khuyên giải cô, cô mới không quá cô đơn.

Đối với cô mà nói, chị Lâm không phải một người giúp việc thông thường, mà giống như người thân của cô, người thân sống cùng cô dưới một mái hiên trong suốt một năm.

Có nhiều lúc, cô cùng chị Lâm xuống bếp, cùng ngồi ăn cơm chung trên một cái bàn.

Cô kéo chị Lâm ngồi xuống ở trên ghế sa lon trong phòng khách, đôi mắt dần phủ một tầng hơi nước: “Chị Lâm, tôi sống rất tốt, tôi và Hoắc Vân Hy đã ly dị rồi, chị gọi tôi là Mạn Mạn đi!”

Chị Lâm nghe thấy Lê Hiểu Mạn nói là đã ly dị với Hoắc Vân Hy, cô ấy thờ dài rồi nói: “Mạn Mạn, không nghĩ tới cô và thiếu gia vẫn là đi đến bước này, mất đi cô là tổn thất lớn của thiếu gia!”

Sau đó cô ấy kéo tay của Lê Hiểu Mạn, đôi mắt ướt át cười nhìn cô: “Mạn Mạn, chỉ cần cô sống tốt, là tôi an tâm rồi.”

Cùng chị Lâm trò chuyện một lúc, Lê Hiểu Mạn đứng dậy thấy Hoắc Nghiệp Hoảng và Hoắc Vân Hy vẫn còn trò chuyện, cô không quấy rầy bọn họ nữa, cô nhờ chị Lâm chuyển cáo cho Hoắc Nghiệp Hoảng và Hoắc Vân Hy, cô trở về làm chút thức ăn dinh dưỡng rồi mang tới, sau khi rời khỏi bệnh viện cô đón xe trở về Hồng Hoa Uyển.

Đợi cô trở lại biệt thự Hồng Hoa Uyển, vừa vào cửa, cô đã gọi điện thoại cho Long Tư Hạo, chuẩn bị nói cho anh biết chuyện Hoắc Vân Hy đã tỉnh lại, chẳng qua là gọi hai lần, đều không người nhận.

Cô cho rằng Long Tư Hạo quá bận rộn, nên không nhận điện thoại, cô cũng không gọi lại, trực tiếp đi vào phòng bếp.

Bệnh viện vốn sẽ cung cấp bữa ăn dinh dưỡng cho khách quý trong phòng bệnh VIP, nhưng cô cảm thấy đồ ăn trong bệnh viện luôn kém hơn so với đồ tự làm.

Cũng chính là nhìn vào tình cảm khi còn bé, cô mới sẽ tự mình làm mấy món ăn cho Hoắc Vân Hy.

Chương 324: Không làm bạn với súc sinh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô không phải là người sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ oán hận ở trong lòng, nếu đã hoàn toàn buông xuống, vậy thì cô cũng chỉ coi Hoắc Vân Hy là một người bạn đã từng chơi cùng khi còn bé thôi.

Bây giờ, cho dù cô có nhớ tới những tổn thương trong một năm qua mà Hoắc Vân Hy đã gây ra cho cô, thì cũng không thể làm gợn sóng trái tim của cô được, chứ nói chi tới hai chữ ‘Đau lòng’.

Bây giờ cô tin có những lời nói rất đúng, muốn quên một đoạn tình yêu đã qua, thì phải bắt đầu bằng một đoạn tình yêu mới.

Có lẽ, cô còn chưa yêu Hoắc Vân Hy tới mức ghi lòng tạc dạ, vì vậy mới dễ dàng buông xuống như vậy.

Lê Hiểu Mạn hầm nồi cháo gà, còn làm mấy món ăn có giá trị dinh dưỡng khá cao rồi lại đi bệnh viện.

Trong phòng bệnh VIP cao cấp, Hoắc Nghiệp Hoảng đến thăm Hoắc Vân Hy, ngồi với anh ta một lúc, rồi lại trở về Hoắc Trạch, bây giờ chỉ có chị Lâm ở đây.

Chị Lâm thấy cô tới, mỉm cười tiến lên đón: “Thiếu... Mạn Mạn, cô tới rồi.”

Bởi vì Hoắc Vân Hy biết cô sẽ còn đến, vì vậy anh ta vẫn luôn đang

chờ cô, thấy cô tới, dĩ nhiên là hết sức mừng rỡ.

“Mạn Mạn...”

Anh ta vốn đang nửa nằm, thấy Lê Hiểu Mạn đến, anh ta không để ý tới cổ tay đau đớn vì tai nạn xe cộ gây ra, mà cố gắng chống thẳng người ngồi dậy, ánh mắt tràn đầy ý cười.

Lê Hiểu Mạn đi lên trước, ngồi xuống bên cạnh giường bệnh của anh ta, cô hòa nhã nhìn anh ta: “Tôi làm mấy món ăn, anh ăn đi.”

Hoắc Vân Hy gật đầu, vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Lê Hiểu Mạn: “Mạn Mạn làm, anh nhất định sẽ ăn hết!”

“Tôi hầm cháo gà, anh ăn bát cháo gà trước đã.”

Lê Hiểu Mạn nói với anh ta, rồi múc một bát cháo gà đưa cho anh ta.

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn không có ý muốn dứt cho anh ta, ánh mắt của anh ta thoáng mất mát, nhưng vẫn đưa tay ra nhận lấy cháo gà.

Thế nhưng tay phải của anh ta bị gãy xương trong vụ tai nạn, giờ phút này không thể làm được gì, anh ta vừa mới bung cháo gà lên, tay đã vô lực hơi buông thõng xuống, cả bát cháo gà văng đầy trên đất, còn vẩy lên trên giường bệnh.

“Thiếu gia...” chị Lâm thấy vậy, lập tức tiến lên, lo lắng nhìn anh ta hỏi: “Thiếu gia, cậu thế nào rồi? Có bị nóng hay không?”

Lê Hiểu Mạn liếc mắt nhìn chiếc bát rơi vỡ trên đất, lại nhìn về phía Hoắc Vân Hy, trong đôi mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp: “Tay...tay anh...”

Cô vẫn cho là tay của anh ta không bị thương nặng lắm, lại không nghĩ rằng tay của anh ta không làm được gì.

Hoắc Vân Hy thâm trầm liếc nhìn cổ tay đang bị bó thạch cao quấn vải trắng, sau đó anh ta lại ngược mắt lên nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, rồi nở nụ cười nghịch ngợm: “Không sao, chỉ tạm thời không làm gì được mà thôi.”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh ta, trong lòng sinh ra một tia áy náy, cô biết rõ tay của anh ta còn quấn vải thưa nhưng vẫn đưa bát cháo cho anh ta, cô đã có thể nấu cháo đưa tới cho anh ta, thì dứt anh ta ăn có là cái gì, cô vẫn nên chăm sóc cho anh ta hơn.

Sau đó, cô gọi y tá đến đổi ga trải giường và chăn cho Hoắc Vân Hy.

Sau khi xử lý sạch sẽ tất cả, cô lại múc một bát cháo gà khác, tự mình dứt cho anh ta.

Lúc cô dứt cho anh ta, Hoắc Vân Hy vẫn luôn nhìn cô, anh ta không nghĩ tới, sau khi bọn họ ly dị, lại có ngày cô sẽ tự tay dứt cháo cho anh ta.

Đối với anh ta mà nói, ngày hôm nay cũng đã coi là hy vọng xa vời.

Càng ngày anh ta càng cảm thấy mình thật là may mắn vì đã xảy ra tai nạn xe cộ, nhờ nó đã kéo gần lại khoảng cách đã càng ngày càng xa giữa bọn họ, thay đổi cục diện tương đối lạnh lẽo của bọn họ.

Lê Hiểu Mạn đợi ở bệnh viện đến tối mới rời đi.

Hoắc Vân Hy vốn định giữ cô lại, nhưng cô kiên trì muốn rời khỏi, Hoắc Vân Hy đành phải lui một bước để cho cô đáp ứng ngày mai lại

tới, mới không nở mà đưa mắt nhìn cô rời đi.

Từ trong bệnh viện đi ra, cô đang muốn gọi một chiếc taxi, đột nhiên, một chiếc Porsche dừng lại ở bên cạnh cô.

Lê Hiếu Mạn lui về sau hai bước, thấy người đang ngồi trong chiếc Porsche này là Lôi Dương.

Lê Hiếu Mạn không có bất kỳ hảo cảm nào với Lôi Dương, cô lạnh lùng liếc anh ta, đang xoay người chuẩn bị rời đi, thì Lôi Dương sau lưng lại xuống xe, bước nhanh về phía trước, kéo cô lại.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn vùng vẫy tay khỏi Lôi Dương, nhưng không hất anh ta ra được.

Cô nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn anh ta: “Anh muốn làm gì? Buông ra.”

Lôi Dương híp mắt lại, khinh thường liếc nhìn Lê Hiếu Mạn, nở nụ cười ti bỉ: “Không làm gì, chỉ muốn mời cô đi uống ly trà.”

“Xin lỗi, tôi không thích đi uống nước với súc sinh, buông tôi ra.”

Lê Hiếu Mạn lạnh lùng liếc nhìn Lôi Dương, đang muốn gắng sức giãy giụa, nhưng Lôi Dương đã mở cửa xe ra, dùng sức đẩy cô vào ghế sau, sau đó ngồi vào ghế lại, nhanh chóng lái xe rời đi.

Chương 325: Không làm bạn với súc sinh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy anh ta lái xe đi, Lê Hiểu Mạn âm thầm hoảng hốt trong lòng, cô ngồi thẳng người dậy, tức giận nhìn Lôi Dương đang lái xe: “Dừng xe, rốt cuộc thì anh muốn dẫn tôi đi đâu? Dừng xe...”

Ngoài mặt thì cô tức giận kêu Lôi Dương dừng xe, nhưng tay thì âm thầm lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Long Tư Hạo.

Mà bởi vì sợ Lôi Dương phát hiện, cô chỉ gửi bốn chữ, thêm một dấu chấm câu [Cứu em, Lôi Dương.]

Lôi Dương vẫn luôn lái xe như đã nhìn thấu ý đồ của cô, anh ta khinh thường liếc nhìn cô, lạnh nhạt nói: “Lê Hiểu Mạn, đừng nghĩ tới chuyện báo cảnh sát, hay là để ai tới cứu cô, nơi mà tôi mang đi, là nơi mà không ai tìm được đâu, tuy nhiên cô cứ yên tâm, mặc dù Lôi Dương tôi không phải là người tốt, nhưng còn chưa đến mức giết người, huống chi, chỉ bằng Lê Hiểu Mạn cô, còn chưa đủ tư cách để tôi mang tội danh giết người trên lưng. Ở trong mắt người khác, cô có thể là báu vật, nhưng ở trong mắt tôi, cô còn không bằng một cái rắm.”

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng cong môi, lạnh lùng liếc nhìn Lôi Dương dửng như từ nhỏ đến lớn đều vẫn ghét cô, giọng lạnh nhạt hỏi: “Tôi thật sự rất muốn biết, tại sao anh ghét tôi như vậy? Tôi đã từng đắc tội với anh sao?”

“Hừ...” Lôi Dương khịt mũi khinh bỉ, anh ta chọt đập chân ga, tăng nhanh tốc độ, giọng điệu khinh bỉ nói: “Nguyên sự hiện diện của cô ở trên cõi đời này đã đắc tội với tôi rồi, tôi không ưa nổi cái bộ dạng thanh cao của cô, dối trá, phạm tiện, chuyên cướp đàn ông của người khác...”

Nghe thấy lời nói khinh bỉ của Lôi Dương, Lê Hiểu Mạn khẽ nắm chặt tay lại, nhưng cô không đáp lại Lôi Dương, mà đang nghĩ biện pháp làm sao thoát thân.

Mặc dù Lôi gia không như Hoắc gia, nhưng cũng rất có danh tiếng ở thành phố K.

Tuy Lôi Dương là con nhà giàu, nhưng từ nhỏ đã chỉ thích lẩn lộn ở ngoài xã hội, trên người luôn mang theo tính côn đồ, tuyệt đối không phải là loại người hiền lành gì.

Ở cạnh anh ta, Lê Hiểu Mạn không yên tâm chút nào.

Mà lúc Lê Hiểu Mạn gửi tin nhắn đi, Long Tư Hạo đang họp với nhóm quản lý cấp cao của Hoắc thị.

Điện thoại di động của anh cũng không ở trên người, mà bị Lăng Dinah hôm nay đi đến Hoắc thị quán lấy anh thừa dịp anh không chú ý mà cầm đi.

Lúc này, Lăng Dinah đang chờ anh ở trong văn phòng tổng giám đốc Hoắc thị, Lê Hiểu Mạn gửi tin nhắn tới tự nhiên là bị cô ta nhìn thấy.

Cô ta liếc nhìn tin nhắn, nhìn đến mấy giây, rồi trực tiếp xóa bỏ, đồng thời còn xóa cả mấy cuộc gọi mà Lê Hiểu Mạn đã gọi cho anh ở trong nhật ký cuộc gọi.

Không chỉ xóa mấy cuộc gọi của Lê Hiếu Mạn, mà cô ta còn xóa luôn mấy cuộc điện thoại mà Sophie đã gọi anh.

Cô ta vừa mới xóa những thứ đó, Long Tur Hạo đã họp xong tiến vào phòng làm việc.

Hôm nay, Lăng Dinah mặc chiếc váy ngắn cổ chữ V khoét sâu màu đỏ, trang điểm tinh xảo xinh đẹp, vóc người nóng bỏng, gợi cảm và quyến rũ cùng tồn tại, lại là con lai, nên vẻ đẹp của cô ta kết hợp giữa nét quyến rũ của phương Tây và nét nhu hòa của phương Đông.

Thân thể của cô ta có thể khiến rất nhiều đàn ông điên cuồng và mê hoặc, chỉ tiếc cho dù cô ta là vưu vật như vậy, nhưng cho tới bây giờ Long Tur Hạo đều chưa từng động tâm với cô ta.

Mà cho tới bây giờ, cô ta vẫn kiên nhẫn không ngừng chủ động tấn công, thậm chí còn có suy nghĩ bá vương ngạnh thượng cung.

“Anh Tur Hạo...” cô ta ngồi ở trên ghế làm bằng da thật sau bàn làm việc của Long Tur, vừa thấy Long Tur Hạo đi vào, cô ta kiều mỹ gọi anh, đứng lên uốn éo thân hình gợi cảm quyến rũ của mình, chạy về phía Long Tur Hạo.

Long Tur Hạo thấy vậy, anh híp mắt lại, nhanh nhẹn nghiêng người sang một bên, tránh cái nhào đến của Lăng Dinah.

Lăng Dinah thấy vậy, cô ta kiên nhẫn nhào về phía anh lần nữa, dịu dàng nói: “Anh Tur Hạo, anh để cho em ôm đi! Ôm anh cũng đâu có mang thai, rốt cuộc thì anh sợ cái gì?”

Lạc Thụy cùng theo Long Tur Hạo đi vào, thấy Lăng Dinah kiên nhẫn nhào về phía Long Tur Hạo, nhưng mỗi lần đều bị Long Tur Hạo dễ dàng tránh né, anh nháy nháy mắt, dương môi nói: “Tiểu thư Lăng

Dinah, tôi nói này, da mặt của cô có thể mỏng đi được không? Cô có thể dè dặt hơn, có tiết tháo hơn được không? Tổng giám đốc không thích cô, tại sao cô cứ phải cố chấp như vậy? Trên đời này còn nhiều đàn ông tốt mà, vì sao cô cứ phải dây dưa không thả tổng giám đốc ra? Nếu không phải là nhìn vào phân thượng của Lăng Hàn Dạ anh trai cô, Tổng giám đốc đã sớm tiễn cô về tây thiên rồi.”

Lăng Dinah nheo mắt lại, cô ta dùng ánh mắt sắc bén trừng Lạc Thụy nói nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn quyến rũ động lòng người đầy vẻ không vui: “Trợ lý Lạc, anh nhiều lời như vậy, tôi thật sự hoài nghi giới tính của anh, anh nhất định là đã từng qua Thái tử phụ nữ biến thành đàn ông, tôi thích anh Tư Hạo thì làm sao? Tôi cũng không dè dặt, không có tiết tháo, vậy thì thế nào? Chỉ cần tôi có thể đạt được mục đích là được, có câu nói nam đuổi nữ cách một ngọn núi, nữ tuy nam cách một tầng sa, một ngày nào đó, tôi sẽ đuổi anh Tư Hạo tới tay.”

Dứt lời, cô ta cười quyến rũ liếc nhìn Long Tư Hạo, dịu dàng nói: “Đúng không anh Tư Hạo, rồi anh sẽ bị em cảm động! Anh nhất định sẽ yêu em.”

Lúc này, Long Tư Hạo đang ngồi ở trên ghế bằng da thật sau bàn làm việc, anh thâm trầm liếc nhìn Lăng Dinah, anh vươn tay ra trước mặt cô ta, mích chặc môi, trầm giọng nói: “Đưa đây.”

Lăng Dinah giật mình, biết cái anh nói đến là điện thoại di động, nhưng cô ta còn cố làm ra vẻ không hiểu hỏi: “Anh Tư Hạo, anh muốn em lấy cái gì cho anh vậy?...”

Nói đến đây, cô ta cố mở lớn đôi mắt nâu, mừng rỡ nhìn anh, cố làm ra vẻ xấu hổ: “Anh Tư Hạo, anh thật là xấu, anh muốn thân thể của em sao? Chỉ cần anh muốn, em nhất định sẽ cho...”

Cô ta vừa dứt lời, Lạc Thụy đã không nhin đợc mà nôn ợ.

“Oẹ... ợe... ợe... buồn nôn quá... ợe... ợe... ợe...”

Lạc Thụy vừa khom người làm động tác nôn ợ, vừa giơ ngón tay cái lên với Lăng Dinah: “Tiểu thư Lăng Dinah, coi như là Lạc Thụy tôi hoàn toàn phục you! Trên đời này mà so sánh ai không biết xấu hổ nhất, nếu tiểu thư Lăng Dinah cô đứng thứ hai, ai dám xưng là thứ nhất thì tôi sẽ đào mộ tổ tiên của người đó lên, cô quá có cá tính, cứ tiếp tục phát huy nhé, cô cứ phát huy cái tính vô sỉ và không biết xấu hổ kia đi, tốt nhất là hãy đệ đơn lên sách kỷ lục Guinness thế giới, là người vô sỉ nhất trên thế giới.”

Chương 326: Đảo cá, chó ăn đá gà ăn sỏi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Dinah nheo đôi mắt nâu lại, ánh mắt tức giận sắc bén liếc nhìn Lạc Thụy: “Tử nhân yêu(*), anh im miệng cho tôi, vì anh Tư Hạo, tôi là người vô sỉ nhất trên thế giới này thì thế nào, tôi cần anh nói à? Anh còn dám nói nhiều thêm một câu nữa xem, tôi sẽ biến anh thành nhân yêu không nam ra nam nữ không ra nữ đây.”

(*) Tử nhân yêu: từ ngữ xuất hiện trong phim quan xám lốc cốc của Châu Tinh Trì

Lạc Thụy nháy nháy mắt, liếc cô ta: “Cô ác độc như vậy, thì sao tổng giám đốc có thể thích cô? Tổng giám đốc chỉ thích Lê tiểu thư tâm địa hiền lành mà thôi.”

Nghe anh ta nhắc tới Lê Hiểu Mạn, Lăng Dinah nhớ tới tin nhắn mà cô ta đọc vừa nãy, cô ta che giấu chút cảm xúc, nhướn mày liếc nhìn Lạc Thụy, kiêu my nói: “Tâm địa hiền lành cũng không phải là chuyện tốt, nếu như ngay cả năng lực tự vệ cũng không có, thì có tư cách gì đứng ở bên cạnh anh Tư Hạo?”

Long Tư Hạo đứng lên, bước dài đi tới trước người Lăng Dinah, anh híp đôi mắt hẹp dài lại, ánh mắt chìm lạnh liếc nhìn cô ta, đưa tay về phía cô ta, trầm giọng nói: “Đưa cho tôi...”

Lăng Dinah nhìn bàn tay anh đưa tới, mặc dù rất không tình nguyện trả lại điện thoại di động cho anh, nhưng cô ta vẫn lấy ra, đưa cho

anh.

Sở dĩ cô ta thừa dịp anh không phòng bị mà lấy điện thoại di động của anh đi, là vì không muốn anh gọi điện thoại cho Lê Hiếu Mạn.

Nhưng cô ta cũng biết, sức nhẫn nại của anh với cô ta là có hạn, anh sẽ không luôn nhân nhượng với cô ta, vì vậy cô ta phải có chừng mực, mới không làm anh chán ghét.

Cô ta biết anh không thương cô ta, nhưng ít ra ở trong mắt anh, anh vẫn coi cô là em gái của anh em vào sinh ra tử để đối đãi.

Rất nhiều chuyện, cô ta cũng thấy rất rõ ràng, chỉ là cô ta không chịu nhận thua, vì tình yêu của cô ta, vì lấy được anh, cho dù cô ta bị nói là không biết xấu hổ, vô sỉ cũng không có vấn đề, cô ta chỉ hy vọng có một ngày có thể đánh động được anh.

Long Tư Hạo vừa cầm lấy điện thoại di động đã kiểm tra nhật ký cuộc gọi, thấy không có số điện thoại của Lê Hiếu Mạn gọi tới, ánh mắt của anh trầm xuống, thần sắc lãnh mị liếc nhìn Lăng Dinah, giọng nói chìm lạnh hỏi: “Hiếu Hiếu gọi điện thoại mấy lần?”

Lăng Dinah chớp chớp mắt, quyến rũ liếc nhìn Long Tư Hạo, dịu dàng nói: “Anh Tư Hạo, cô ta gọi điện thoại mấy lần, thì sao em biết được?”

Long Tư Hạo nâng mí mắt lên, ánh mắt lạnh thấu xương liếc nhìn cô ta, giọng nói lạnh như băng khiến người ta phải rùng mình: “Đừng để tôi phải hỏi đến lần thứ hai.”

Anh vừa mới đón nhận Hoắc thị, có rất nhiều chuyện phải xử lý, bởi vì quá bận rộn, nên mới cho cô ta có cơ hội, thừa dịp anh không phòng bị cầm lấy điện thoại di động của anh đi.

Lãng Dinah thấy vẻ mặt lạnh lẽo của anh, cô ta hơi mân mê miệng, liếc nhìn Long Tur Hạo nói: “Hai lần, chỉ hai lần, rồi không gọi tới nữa.”

Cô ta giấu Long Tur Hạo tin nhắn mà Lê Hiểu Mạn đã gửi cho anh, còn giấu Sophie gọi điện thoại cho anh.

Long Tur Hạo lạnh lùng nhìn cô ta, rồi nhìn về phía Lạc Thụy: “Hủy bỏ video hội nghị tối nay.”

Dứt lời, anh rời khỏi Hoắc thị, lái xe chạy thẳng tới bệnh viện.

Đến bệnh viện, anh chạy thẳng tới phòng bệnh VIP cao cấp của Hoắc Vân Hy.

Lúc Long Tur Hạo đi vào, chị Lâm đang cho Hoắc Vân Hy uống nước.

Thấy anh ta tỉnh, Long Tur Hạo nheo mắt lại, sâu ánh mắt hơi kinh ngạc, môi mỏng nhẹ mân: “Cậu tỉnh lúc nào?”

Anh nhạy bén dò xét quanh phòng bệnh, không thấy Lê Hiểu Mạn, chân mày của anh cau lại.

Hoắc Vân Hy thấy Long Tur Hạo tới, cũng kinh ngạc, nhưng nghĩ tới có thể cũng không phải là anh đến nhìn anh ta, mà đến tìm Lê Hiểu Mạn, biểu tình của anh ta hơi lãnh đạm, giọng cũng xen vào một tia giễu cợt: “Tôi tỉnh lúc nào, anh thật sự quan tâm sao? Đời này Hoắc Vân Hy tôi thật đúng là may mắn, gặp được người anh cướp vợ của em trai mình như anh như.”

Long Tur Hạo thâm trầm liếc nhìn vẻ mặt đầy giễu cợt của Hoắc Vân Hy, anh trầm giọng nói: “Tôi đã cho cậu cơ hội, là chính cậu không

biết quý trọng, còn nữa, cậu đã từng coi tôi là anh sao? Ở trong mắt cậu, tôi cũng chỉ là một người xa lạ khiến cậu chán ghét.”

“Cũng?” Hoắc Vân Hy nhướn mày, anh ta lạnh lùng liếc nhìn Long Tur Hạo, khóe môi khế cong lên nụ cười châm chọc: “Nói như vậy là ở trong lòng anh, tôi cũng chỉ là một người xa lạ khiến anh chán ghét?”

Ánh mắt của Long Tur Hạo hơi trầm xuống, thần sắc thâm trầm liếc nhìn anh ta, anh nói: “Xem ra sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, cậu lại thông minh lên không ít, càng nói thì càng không hợp ý, nếu như cậu và tôi đều chán ghét nhau, thì cũng không cần phải nói thêm cái gì, cậu bảo trọng, tôi không hy vọng hôn lễ của tôi và Hiểu Hiểu sẽ thiếu đi cậu.”

Dứt lời, Long Tur Hạo lạnh lùng xoay người, đi thẳng ra khỏi phòng bệnh của Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy thấy anh rời đi, anh ta lạnh lùng nhìn bóng lưng của anh, khóe môi âm lãnh cong lên: “Long Tur Hạo, tôi sẽ không để Mạn Mạn gả cho anh, anh cứ chờ đấy, nếu ông trời đã cho tôi sống thêm lần nữa, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ rơi Mạn Mạn, cho dù là cướp thì tôi cũng phải đoạt lại cô ấy từ trong tay anh.”

Chị Lâm đứng ở bên cạnh gọt táo cho anh ta nhìn ánh mắt lạnh lùng của anh ta lúc này, cô âm thầm rùng mình, cô phát hiện ra từ sau khi anh ta bị tai nạn xe cộ tỉnh lại, có vẻ như đã biến thành một người khác.

Chị Lâm nhìn về phía Hoắc Vân Hy, nghi ngờ hỏi: “Thiếu... Thiếu gia, vị vừa rồi kia là...”

Chị Lâm chỉ gặp qua Long Tur Hạo một lần, nhưng không phải là nhìn

thấy ở Hoắc gia, mà trong khoảng thời gian trước, lúc Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy còn chưa ly dị, nhưng hôm nay gặp lại, tuy cô cảm thấy khá quen mắt, nhưng cũng không nhận ra được.

Cô không biết thân phận của Long Tư Hạo là Đại thiếu gia của Hoắc gia, là bởi vì lúc cô đến Hoắc gia làm người giúp việc, Long Tư Hạo đã ra nước ngoài, vì vậy mặc dù cô biết có Đại thiếu gia là Long Tư Hạo tồn tại, nhưng lại chưa từng nhìn thấy anh.

Cô vốn là người giúp việc ở Hoắc trạch. Sau khi Hoắc Vân Hy và Lê Hiểu Mạn kết hôn thì dọn ra Thúc Viên ở, cô cũng được Hoắc Nghiệp Hoảng sai phái, đi theo đến Thúc Viên, mục đích chính là giám thị Hoắc Vân Hy, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Hoắc Nghiệp Hoảng biết rõ Hoắc Vân Hy thờ ơ Lê Hiểu Mạn.

Mà biệt thự Thúc Viên là phòng tân hôn mà Hoắc Nghiệp Hoảng đã mua cho Hoắc Vân Hy và Lê Hiểu Mạn lúc tân hôn.

Hoắc Vân Hy lạnh lùng nheo mắt lại, cũng không đáp lại lời của chị Lâm.

Chị Lâm thấy vậy, thì không hỏi nhiều thêm nữa, nhưng trong lòng càng phát giác sau khi thiếu gia bọn họ tỉnh lại thì hơi kỳ quái.

Chương 327: Đảo cá, chó ăn đá gà ăn sỏi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi Long Tur Hạo rời khỏi bệnh viện, anh gọi điện thoại cho Lê Hiếu Mạn, nhưng không thể nào thông cuộc gọi được, trong lòng có loại dự cảm xấu, anh lập tức lái xe trở về Hồng Hoa Uyển.

Điều khiến anh ta không nghĩ tới là sau khi anh trở lại căn hộ Hồng Hoa Uyển, lúc đang chuẩn bị vào cửa, thì phát hiện Sophie lại té xỉu ở trước cửa căn hộ của anh và Lê Hiếu Mạn.

Thấy sắc mặt của cô ta vô cùng tái nhợt, môi không có huyết sắc, anh hơi nâng mí mắt lên, ánh mắt thâm trầm liếc cô ta, cũng không đỡ cô ta dậy, nhưng ngay lúc anh chuẩn bị gọi điện thoại cho Lạc Thụy, thì Sophie tỉnh.

Đôi mắt nâu của cô ta mừng rỡ nhìn anh: “Tur... Tur Hạo, anh đã trở lại?”

Ánh mắt của Long Tur Hạo nhìn cô ta lạnh thấu xương, trầm giọng hỏi: “Tại sao em lại ở đây?”

Sophie nhìn về phía Long Tur Hạo, cô ta nhíu chặt mày lại: “E,... Tur Hạo, em... không gọi điện thoại được cho anh, cho nên mới tới đây, em... em chỉ muốn tới nói cho anh, mẹ... mẹ sẽ đến thành phố K...”

Ánh mắt của Long Tur Hạo hơi trầm xuống, thần sắc lãnh mị liếc nhìn cô ta: “Em cố ý tới đây vì muốn nói tin này cho tôi.”

Dường như Sophie rất khó chịu, sắc mặt tái nhợt: “Tur... Tur Hạo... em, là... em không chỉ... vì nói tin... này cho anh, chỉ... là vì em... em muốn gặp anh...”

Long Tur Hạo lạnh lùng nhìn cô ta, sau đó như nghĩ đến cái gì đó, anh lập tức vào trong căn hộ, nhưng phát hiện ra Lê Hiểu Mạn không ở đây.

Lúc Sophie thấy anh tìm Lê Hiểu Mạn, cũng vào trong căn hộ, thấy anh tìm người, cô ta hơi nghi ngờ, nhưng lại hơi mừng rỡ.

Xem ra Lê Hiểu Mạn không có ở đây, vậy đây chính là thời cơ tốt của cô ta.

Long Tur Hạo không tìm thấy Lê Hiểu Mạn, lại thấy Sophie đi vào căn hộ, anh cất bước tiến lên, ánh mắt anh nhìn cô ta lạnh thấu xương: “Ai bảo em tiến vào? Tại sao Hiểu Hiểu không có ở đây? Em đã làm gì cô ấy rồi?”

“Tur Hạo...” Sắc mặt của Sophie tái nhợt, cô ta bị thương nhìn Long Tur Hạo, giọng hơi vô lực: “Tur Hạo, anh... anh nói vậy là có ý gì?”

Ánh mắt của Long Tur Hạo trầm xuống, tay anh bóp lấy cổ của Sophie, môi mỏng khế cong lên nụ cười lạnh lẽo mà thù hận, giọng nói của anh lạnh như băng: “Không thấy Hiểu Hiểu đâu, nhưng em lại đúng lúc xuất hiện ở nơi này, em nói xem là có ý gì? Sophie, tôi đã nói rồi, tôi dễ dàng tha thứ cho em cũng chỉ có mức độ, nếu em dám gây bất lợi cho Hiểu Hiểu, thì tôi sẽ không bỏ qua cho em đâu.”

“Khụ... khụ...” Sophie bị bóp cổ mà không ngừng ho khan, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng: “Tur Hạo, anh... anh lại hoài nghi em? Lê Hiểu Mạn không có ở đây... thì có... quan hệ gì... đến em? Em tới đây... cũng

không... thấy cô ta, em... cũng không biết cô ta không có ở trong nhà, em... em vẫn luôn ở ngoài cửa chờ anh trở lại, cái... cái gì cũng không làm... em... em thật sự khó chịu... em...”

Sắc mặt của Sophie càng ngày càng tái nhợt, cô ta bắt đầu không ngừng thở hổn hển, hô hấp dồn dập vô cùng khó khăn.

“Tur Hạo... buông... buông em ra... Tur...”

Thấy bệnh ho suyễn của cô ta phát tác, Long Tur Hạo nâng mí mắt lên, buông lỏng tay.

Mà lúc anh buông lỏng tay ra, Sophie không thể chống đỡ được mà ngã trên đất.

Thấy cô ta té xuống đất, biết từ nhỏ thân thể của cô ta đã không tốt, Long Tur Hạo hơi cau mày lại, nghiêng người đỡ cô ta lên, thâm trầm liếc nhìn cô ta: “Thuốc để ở đâu?”

Sophie vừa thở hổn hển, vừa nói đứt quãng không rõ: “Ở... Ở trong túi... túi xách của em...”

Nghe vậy, ánh mắt của Long Tur Hạo hơi trầm xuống, anh nhìn cô ta thật sâu, rồi mới lấy thuốc mà cô ta thường dùng ở trong túi xách ra.

“Tur... Tur Hạo, đưa thuốc cho em...”

Long Tur Hạo liếc nhìn cô ta, rồi đưa thuốc cho cô ta.

Sophie tái nhợt nhận lấy thuốc, ngược mắt lên nhìn Long Tur Hạo, thấp giọng gọi: “Tur... Tur Hạo...”

Lúc cô ta gọi Long Tur Hạo, thừa dịp Long Tur Hạo đang đỡ cô ta,

cách cô ta rất gần, ngón cái của cô ta đè ở trên nắp lọ thuốc, lọ thuốc chọt phun ra khí màu trắng.

Thấy vậy, ánh mắt của Long Tur Hạo càng lạnh hơn, anh buông Sophie ra rồi nhanh chóng xoay người lại, mặc dù anh đã nhanh chóng tránh né, nhưng anh vẫn không cẩn thận mà hít vào chút khói trắng.

Anh lạnh lùng nheo mắt lại, hung ác nhìn cô ta, quanh thân tản ra lệ khí: “Em đã phun cái gì?”

Sophie nhìn về phía Long Tur Hạo, ánh mắt tràn đầy mừng rỡ vì được như ý: “Tur Hạo, khụ... chẳng lẽ anh đã quên gia tộc Knox... chúng em... có một loại thuốc... đặc biệt có thể khiến cho người ta hôn mê hay sao?”

“Em...” Long Tur Hạo chỉ cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, anh nắm tay thật chặt, ánh mắt rét lạnh âm lệ nhìn cô ta: “Sophie, em quá khiến tôi thất vọng rồi, tôi không nên nhân từ với em nữa.”

Dứt lời, anh nguy hiểm nheo mắt lại, nghiêng người, không chút lưu tình mà bóp cổ cô ta, biểu tình âm lệ kinh người, giọng nói rét lạnh thấu xương càng giống như tới từ địa ngục vậy: “Em dám ra tay với tôi, em có tin là tôi sẽ giết em hay không?”

Sophie tái nhợt mặt nhìn về phía biểu tình âm lệ kinh người của Long Tur Hạo, khóe môi nổi lên một nụ cười châm biếm: “A a... Tur Hạo, em... em không tin... anh sẽ giết em, anh đã quên... chúng ta đã trải qua... sinh tử sao? Anh đã từng vì em... không để ý sinh tử, anh sẽ không tàn nhẫn... với em... như vậy... khụ... khụ...”

Sophie còn chưa dứt lời, cô ta lại liên tục ho khan.

Long Tur Hạo hung ác lạnh lùng nhìn cô ta, khóe môi khế cong lên nụ cười máu lạnh: “Em thật sự cho rằng tôi quan tâm tới em sao? Từ đầu đến cuối, tôi đều chưa từng quan tâm đến em, Sophie, tôi đã tha thứ cho em đến cực hạn rồi, tôi sẽ không nhân... nhượng nữa..”

Long Tur Hạo càng ngày càng dùng sức bóp cổ của Sophie, nhưng đầu óc của anh càng ngày càng choáng váng, tầm mắt cũng hơi mơ hồ.

“Khụ... khụ...” Sophie ho khan đến nổi mặt lúc đỏ lúc trắng, thấy lực độ tay Long Tur Hạo bóp cổ cô ta càng ngày càng nhẹ, nụ cười của cô ta càng tươi hơn, cô ta biết anh đã không kiên trì nổi nữa rồi.

Chương 328: Đảo cá, chó ăn đá gà ăn sỏi (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô ta và anh chung một chỗ mười năm, vì vậy cô ta vô cùng hiểu rõ anh, cho dù thực lực của anh có mạnh hơn nữa, nhưng thuốc mê mà cô ta vừa mới phun ra chính là loại thuốc mê đặc chế của gia tộc Knox bọn họ, có thể khiến người ta hôn mê trong nháy mắt.

Cho dù bản lĩnh của Long Tur Hạo có lớn cỡ nào, thì anh cũng không thể chống đỡ nổi, anh có thể kiên trì lâu như vậy, đã là cực hạn của anh rồi.

Đầu óc của Long Tur Hạo càng ngày càng nặng nề, kiên trì mãi mà anh cũng không thể chống cự nổi với thuốc mê, anh té xỉu ở bên cạnh Sophie.

Sau khi Sophie thấy anh té xỉu, cô ta cong môi cười nụ cười được như ý, cô ta móc bình xịt salbutamol từ trong túi ra hít hít hai lần.

Vì có thể thành công khiến trúng kế Long Tur Hạo, cô ta không tiếc lấy tính mạng của mình ra làm tiền đặt cược.

Sau khi hít salbutamol thì cô ta không còn thở dốc dồn dập nữa, hơi thở dần đều lại.

Mặc dù sắc mặt của cô ta vô cùng nhợt nhạt, nhưng trạng thái tinh thần đã tốt hơn hơn nhiều.

“Tur Hạo...” cô ta nhìn chăm chăm vào Long Tur Hạo đang té xiêu trên đất, cô ta vươn tay ra lấy ngón tay miêu tả mi mắt của anh, đôi mắt nồng đậm thâm tình không lời nào kể siết.

Cô ta yêu anh, đã yêu từ rất lâu rồi.

Không biết đã bao nhiêu đêm, cô đều ôm anh ở trong mơ như vậy, vuốt ve anh, tựa sát vào trong ngực anh.

Nhưng sau khi tỉnh lại, trở lại với hiện thực, thì ngay cả cơ hội đến gần anh cũng rất khó.

Ở trong lòng anh, vẫn luôn chỉ có hình bóng của một phụ nữ, vì người phụ nữ đó, có thể nói là anh đã thủ thân như ngọc, cho tới bây giờ vẫn luôn không để cho những phụ nữ khác gần anh.

Cô vẫn cho rằng người phụ nữ trong lòng anh kia đã chết, cô ta cho rằng cô ta có thể tranh được với người chết, nhưng anh lại nói cho cô ta, Lê Hiểu Mạn chính là người phụ nữ anh vẫn luôn yêu thương kia.

Cô ta không phục, cô ta tự nhận là cô ta không thua gì Lê Hiểu Mạn, dựa vào cái gì mà cô ấy có thể được anh yêu, mà Sophie cô ta lại không thể.

Long Tur Hạo phải thuộc về Sophie cô ta, vô luận dùng phương pháp gì, cô ta nhất định phải đoạt được anh vào tay.

Cô đã điều tra Lê Hiểu Mạn, cô từng có một đoạn hôn nhân không hạnh phúc, điều tối kỵ của người phụ nữ đã từng thất bại trong tình yêu chính là bị tổn thương giống như trước.

Cho nên cô ta phải chia rẽ bọn họ, vô cùng đơn giản, chỉ cần để cô ta

ném mùi bị phản bội lần nữa là được.

Cô ta tin rằng, nếu Lê Hiếu Mạn biết cô ta và Long Tur Hạo phát sinh cái gì đó, thì Lê Hiếu Mạn nhất định sẽ không tin tưởng Long Tur Hạo nữa, nhất định sẽ rời khỏi anh.

Người phụ nữ đã từng bị tổn thương sẽ có lòng nghi ngờ rất lớn, nhất là người phụ nữ đã từng bị phản bội lại càng ghét bị phản bội hơn.

Cô ta muốn để Lê Hiếu Mạn ném mùi vị bị phản bội thêm lần nữa.

Cô ta lại rũ mắt xuống, cô ta dịu dàng nhìn Long Tur Hạo, giọng nói kiêu nhu: “Tur Hạo, anh đừng trách em, bởi vì em quá yêu anh, nên mới có thể ra hạ sách này.”

Dứt lời, cô ta cúi đầu xuống, hôn lên môi của Long Tur Hạo, rồi cởi cúc áo trên âu phục và áo sơ mi của anh.

Sau đó cô ta còn lấy điện thoại di động ra, mở chức năng quay phim, cô ta âm hiểm cười, trong đôi mắt nâu thoáng qua tia âm độc...

Hôm sau

Ngày hôm qua Lê Hiếu Mạn bị Lôi Dương cưỡng ép mang đi, lúc này cô đã không còn ở thành phố K.

Ngày hôm qua, sau khi cô bị Lôi Dương mang tới biệt thự Lôi gia, anh ta cứng rắn kéo cô lên một chiếc máy bay trực thăng, rồi đưa cô đến một hòn đảo cá thừa thớt dân cư.

Lôi Dương ném cô lại hòn đảo hoang vắng hoàn toàn xa lạ này, rồi anh ta trở về.

Mà điện thoại di động của cô cũng bị Lôi Dương cầm đi, cô không có điện thoại di động, không có cách nào liên lạc với mọi người. Hơn nữa, cho dù cô có điện thoại di động trong tay, thì ở cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này, cũng không có tín hiệu.

Người nơi này đều dựa vào đánh bắt cá mà sinh sống, so với thành phố K phồn hoa, nơi này hết sức lạc hậu, công nghệ hiện đại vẫn chưa được đưa tới đây.

Mà chỗ cô đang đứng lúc này chỉ là một làng chài nhỏ trên đảo, cô đứng một mình cô đơn ở bờ biển, cách đó không xa, có mấy cái chòi gỗ đơn sơ gần biển, có ống khói đã tỏa đầy khói trên nóc nhà, có mấy người phụ nữ đang ngồi ở ngoài nhà nhật cá, da của anh cũng đều ngăm đen, hẳn là do phơi nắng hết năm này đến năm khác tạo thành.

Bên bờ biển, có mấy đứa trẻ đang chơi đùa cười vui vẻ, thấy một mình cô đứng ở bên bờ biển, năm sáu đứa trẻ đi lên trước, quan sát khắp người cô, một bé trai lớn tuổi hơn mấy đứa trong nhóm hỏi: “Cô từ đâu đến?”

Chương 329: Cho cô sống không bằng chết (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhưng bé trai lại dùng ngôn ngữ địa phương, Lê Hiểu Mạn nghe không hiểu nên ngời xuống hỏi: “Em trai nhỏ, em có thể nói cho chị biết đây là đâu không? Làm sao để rời khỏi chỗ này?”

Năm sáu đứa bé nghe Lê Hiểu Mạn nói, đưa tay xoa đầu lại đưa mắt nhìn nhau, thì thầm: “Tớ nghe khẩu âm của chị ấy là biết người nước ngoài rồi, chị ấy không phải người của đảo chúng ta.”

“Mẹ nó người bên ngoài tới đều là người xấu.” Một bé gái chừng 6 tuổi nháy mắt nói.

Cô bé vừa dứt lời, mấy đứa bé khác liền phụ họa: “Mẹ mình cũng nói vậy...”

“Ông mình cũng nói thế...”

“Ba mình cũng nói...”

“Vậy chúng ta cùng đánh người xấu, đuổi chị ta ra khỏi đảo đi....”

...

Năm sáu đứa bé đạt thành hiệp nghị ngời xồm xuống nhặt bùn đột nhiên ném vào người Lê Hiểu Mạn hô lớn: “Người xấu... đánh người xấu... người xấu...”

Lê Hiểu Mạn hoàn toàn không nghĩ tới mấy đứa bé đột nhiên tập kích cô, gương mặt và người đều là bùn, hơn nữa còn bị ném vào miệng nữa.

Cô nhăn mày vừa ngăn vừa nói: “Các em làm gì vậy? Chị không phải là người xấu.”

“Người xấu... Tôi đi nói cho mẹ, các người là người bên ngoài muốn tới đuổi chúng tôi đi, muốn phá nhà chúng tôi, các người đều là người xấu... chúng ta đánh chết người xấu này đi...”

“Các em nghe chị nói đã, chị không phải là người xấu, chị bị người xấu mang tới nơi này.”

Lê Hiểu Mạn nhăn mày vừa giải thích vừa né bùn tập kích.

Chúng là trẻ con, cô không thể rat ay với chúng, cho nên mặt, tóc, quần áo của cô đều là bùn.

Cô xoa khóe môi dính bùn, đôi mắt trong suốt híp lại, tức giận nhìn sáu đứa như sáu con gấu, tuy cô yếu nhưng mà Lê Hiểu Mạn cô không phải là người để mặc người khác bắt nạt, nhất là mấy đứa bé lớn này.

Không đối phó được Lôi Dương, cô không tin mình không thu thập được mấy đứa bé này.

Cô không để ý đám nhỏ đang ném bùn đất trên người mình, liền tiến lên bắt lấy mấy đứa nhỏ, tay kia kẹp bọn chúng lại.

Cô bé thấy Lê Hiểu Mạn đang bắt mình liền vùng vẫy khóc lớn.

“Hu hu... Người xấu... Người xấu... Buông... Người xấu... Hu hu...
Mẹ... Mẹ cứu mạng... Mẹ...”

Mấy đứa bé khác thấy Lê Hiếu Mạn bắt cô bé liền ngừng tay không dám ném nữa.

Mấy đứa nhìn Lê Hiếu Mạn sau đó chạy nhanh như chớp.

Lê Hiếu Mạn thấy cô bé khóc thương tâm liền nhíu mày ngồi xổm xuống, đưa tay lau mắt cho bé, cười nhẹ nói: “Em gái, đừng khóc, chị không phải là người xấu.”

“Oa... Hu hu...” bé gái càng khóc to hơn.

Thấy thế, Lê Hiếu Mạn nhìn cổ tay mảnh khảnh của cô bé, sau đó lấy chiếc lắc tay Long Tur Hạo đưa cho cô bé: “Em gái, chỉ cần em không khóc thì chị sẽ tặng nó cho em.”

Chiếc lắc tay này thiết kế độc đáo, hơn nữa trên đó có mười hạt kim cương đính vào.

Lúc này mười viên kim cương dưới ánh mặt trời chiếu xạ ánh sáng nhiều màu.

”Oà...” bé gái thấy vậy lập tức ngừng khóc, đôi mắt đen nháy như hạt nhãn mờ to, sau đó chớp mắt nhìn chiếc lắc tay trên tay Lê Hiếu Mạn.

Lê Hiếu Mạn thấy bé không khóc nữa, liền mím môi cười, đang muốn nhận cơ hội hỏi cô bé đây là chỗ nào thì nghe thấy âm thanh thô lỗ truyền đến.

“Cô là ai? Buông con gái tôi ra.”

Vẫn là ngôn ngữ địa phương, Lê Hiếu Mạn nghe không hiểu nhưng vẫn có thể đoán ra ý.

Nghe tiếng, Lê Hiếu Mạn đứng thẳng người xoay người thấy mấy đứa bé vừa chạy đi còn dẫn theo mùi mấy người lớn tới, trẻ có già có, nam có nữ có, một đám người hùng hổ kéo tới, nhìn cô như nhìn kẻ thù, mà trong tay họ còn cầm gậy gỗ, cần câu cá, còn phụ nữ thì cầm dây thừng to, dao phay.

Nhìn trận thế bày ra, Lê Hiếu Mạn sợ run người nhưng khuôn mặt không hề biểu lộ sự sợ hãi.

Bọn họ đều xem cô là người xấu, hiện tại cô không thể tự loạn trận tuyến.

Cô thức thời buông bé gái ra, nhìn người đàn ông cao to vừa nói, lễ phép cười: “Xin chào, tôi nghĩ chúng ta hiểu nhầm thì phải, tôi không phải là người xấu, tôi là bị...”

Những ngư dân này không hiểu cô nói gì, không chờ cô nói xong đã tiến lên trói chặt cô.

“Này, các người... tôi đã nói tôi không phải là người xấu rồi mà, này...”

Cô vừa vùng vẫy vừa giải thích nhưng sức một mình cô đương nhiên không chống lại được mấy ngư dân, cô bị buộc trói cho vào gian nhà gỗ.

Căn nhà gỗ có vẻ đơn sơ, hơn nữa có ba gian phòng, một gian chất lưới đánh cá, Lê Hiếu Mạn bị nhốt ở gian nhà có vẻ nhỏ, cạnh căn phòng cô bị nhốt là nhà xí, tản ra mùi hôi thối.

Ngửi mùi hôi thối này, Lê Hiếu Mạn nhăn mày trong bụng xốc lên.

“Oẹ... ọẹ...”

Cô nôn khan, xuyên thấu qua nhà gỗ khe hở, thấy bên ngoài có ngư dân thủ, như là sợ nàng chạy.

Cô không rõ mọi người nơi này sao lại ghét người bên ngoài đến thế?

Một người đàn bà như cô thì có thể uy hiếp được gì bọn họ, vậy mà bọn họ lại trói cô nhốt ở trong này.

Rất ít khi cô mới hận một người nhưng nghĩ đến mình bị ném ở đây là vì Lôi Dương thì hận đến nghiến răng.

Lê Hiếu Mạn cô xin thề, cô sẽ không tiếp tục yếu đuối nữa, một ngày nào đó những người bắt nạt cô, cô sẽ hoàn trả bọn họ gấp bội, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Lôi Dương.

Cô đã nhắn tin báo cho Long Tư Hạo, với sự thông minh của anh mới đoán được cô bị Lôi Dương bắt đi, chỉ cần anh điều tra Lôi Dương thì có thể tra ra được cô ở đây.

Giờ phút này điều duy nhất cô có thể làm là chờ anh tới cứu, cô tin anh nhất định tìm được cô.

Trên đời này người hiểu cô nhất, quan tâm cô nhất, yêu cô nhất cũng chỉ có mỗi mình anh.

Chỉ là từ hôm qua đến giờ cô chưa ăn gì đã sớm đói không chịu nổi, cô chỉ hy vọng anh có thể nhanh chóng tìm được nơi này, nếu không

cô không bị mùi thối làm cho nôn chết thì cũng chết đói rồi.

Tòa nhà Hoa hồng uyển ở thành phố K.

Long Tư Hạo còn chưa biết Lê Hiểu Mạn bị Lôi Dương mang tới đảo Ngư lúc này mới tỉnh lại.

Anh từ từ mở mắt ra, lúc đang định đưa tay xoa mi tâm thì mới nhận ra cánh tay anh bị người ta gối lên.

Anh giật mình vì người gối lên tay anh không phải là Lê Hiểu Mạn mà là Sophie.

Anh nheo mắt, mạnh mẽ rút tay ra, nhớ lại chuyện ngày hôm qua bị cô ta tính kế.

Mà Sophie bị anh rút tay ra liền tỉnh lại.

Nhìn ánh mắt hung ác của anh, cô ta nở nụ cười quyến rũ, âm thanh êm tai: “Tur Hạo, anh tỉnh rồi sao?”

Cô ta trần như nhộng mà Long Tư Hạo thì chỉ mặc mỗi quần sịp, gần như lỏa thể.

Chương 330: Cho cô sống không bằng chết (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo hung ác nhìn cô ta, cánh tay nâng lên bóp cổ cô ta, biểu tình âm lê làm cho người ta sợ hãi: “Cô đã làm cái gì hả?”

“Haha...” bị bóp chặt cổ, gương mặt Sophie đỏ lên, nhưng vẫn cười tươi như hoa, nòng tình ý mật nhìn anh, đôi môi đỏ mọng nhếch lên, âm thanh quyến rũ đáng yêu nói: “Tur Hạo, anh nên hỏi anh đang làm cái gì đấy? Đừng nói chuyện tối qua anh quên không còn một mảnh? Em đã là người của anh rồi.”

Long Tur Hạo nắm chặt cổ cô ta, đôi môi nhếch lên nụ cười lạnh lẽo, âm thanh thấu xương: “Không thể nào, tôi tuyệt không thể đụng vào cô.”

“Khụ... Khụ...” Sophie bị bóp cổ đỏ cả mặt, cô ta vẫn thâm tình nhìn anh nữ cũ, khóe môi chay xuống dòng máu đỏ: “Tur Hạo, đừng... đừng lừa gạt bản thân, anh... anh đã phản bội... Lê Hiểu Mạn rồi, cô ta... sẽ không tha thứ cho anh, cô ta... không đáng để anh yêu.”

Sophie nói đứt quãng, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ.

Mà bàn tay Long Tur Hạo bóp cổ cô ta càng dùng sức, đáy mắt âm u ác độc, đôi mắt đen như mực cuộn cuộn gió bão, ánh mắt nhìn cô ta như hận không thể băm thây vụn đoạn ra vụn.

“Cô dám thiết kế tôi, đó là cô tự làm tự chịu.”

Dứt lời, anh dùng sức, cô ta nhú chặt mày, máu càng chảy ra ngoài khóe môi.

Nhưng đôi mắt cô ta vẫn đầy ý cười: “Tur... Tur Hạo... anh cứ thế... mà giết em sao? Anh đừng quên ba mẹ em... có ơn cứu mạng anh, nếu... mười năm trước không phải ba em... thì anh đã... chết từ lâu... giết em, anh... có thể sao? Còn có, không phải anh cho rằng giết em rồi... anh và Sophie em... ngu ngốc như Lê Hiểu Mạn sao? Em đã... để lại... chứng cứ chúng ta ở cùng một chỗ, anh giết em đi, chứng cứ chúng ta ở cùng một chỗ... sẽ bị công bố ra..., đến lúc đó cả thành phố K đều biết... biết quan hệ của chúng ta... bao gồm cả Hiểu Hiểu kia của anh, anh nói nếu cô ta thấy... ảnh chụp hai chúng ta thân thiết... cô ta sẽ thế nào? Cô ta... còn có thể tha thứ cho anh sao? Haha...”

Sophie đau đớn cau mày như cười như khóc, đôi mắt màu nâu ửng nước, bi thống lại thâm tình nhìn anh, giọng điệu yếu ớt: “Tur... Tur Hạo... chẳng lẽ em... yêu anh... cũng là sai .... Sao?”

Nghe cô ta nói, Lạc Thụy Hạo bóp cổ cô ta dần buông lỏng, nhưng ánh mắt của anh làm cho người ta càng sợ hãi: “Muốn chết trong tay tôi vậy sao?”

“Haha...” Sophie cười, sắc mặt tái nhợt vươn tay ra đặt lên di động, mở hình ảnh đưa tới trước mặt anh: “Tur Hạo, nhìn xem.. đây là chứng cứ hai chúng ta ở chung một chỗ, anh... cảm thấy nếu công bố ra... Hiểu Hiểu của anh cô ta ... còn có thể tha thứ cho anh sao? haha... cô ta ghét nhất là... bị người khác phản bội.”

Long Tur Hạo lạnh lẽo nhìn Sophie gằn từng chữ: “Cô. Dám. Uy. Hiếp. tôi?”

Tâm kế của cô ta thật nặng, anh thật hối hận vì từng đối với cô ta như em gái.

Đột nhiên anh cảm di động sau đó có tiếng vang lên, điện thoại bị ánh bóp nát.

Sophie thấy anh bóp nát điện thoại, cô ta vẫn quỵn rũ cười cười: “Haha... Tur Hạo, những ảnh chụp này... em đã gửi rồi, anh cảm thấy... chỉ có em mới có điện thoại sao?”

“Sophie, tôi nhất định làm cho cô cảm thấy hối hận về hành vi này.” Ánh mắt Long Tur Hạo độc ác nhìn cô ta nói xong liền bóp cổ cô ta ném xuống đất.

“A...”

Bị ném xuống đất, cô ta kêu thảm, khoe môi tràn ra máu, cả người như tan ra đau đớn khiến cô ta không chịu nổi, đôi mắt hàm chứa nước mắt rơi như mưa.

Cô ta cố gắng ngược mắt nhìn anh, nhếch môi cười: “Hahah... Tur... Tur Hạo... anh không hối hận... mãi mãi không...”

Long Tur Hạo lạnh lùng cúi người, ánh mắt thâm trầm nhìn cô ta, khoe môi nhếch lên vòng cung thị huyết: “Tốt nhất cô nên nói hình ở đâu, nếu không tôi để cho cô sống không bằng chết.”

“Anh đã... khiến em sống không bằng chết rồi.” hai mắt Sophie rung rung, bị thống không thôi nhìn Long Tur Hạo: “Lúc anh... chẳng quan tâm gì em, lúc anh.. cùng tiện nhân Lê Hiểu Mạn kia... ở một chỗ với nhau, anh cũng đã khiến cho em sống...không bằng chết, không lấy được trái tim anh, em.. sẽ phá hủy tình yêu của anh, em biết hiện tại... anh hận em tận xương, anh tới... giết em đi. Anh giết đi, haha...”

anh giết đi.”

Long Tur Hạo nhìn Sophie như đang phát điên, anh hận không thể bầm cô ta thành vụn đoạn, nhưng lý trí nói cho anh, anh tạm thời không thể giết cô ta.

Những bức hình này tuyệt không thể để cho Hiểu Hiểu biết, anh không hy vọng cô chịu bất kì thương tổn nào, không cho phép ai dù là cái gì tới phá hủy tình cảm của bọn họ.

Anh tin dù tạm thời anh có mất đi ý thức cũng sẽ không chạm vào Sophie.

Tất cả đều là cô ta thiết kế.

Anh nhìn cô ta lớn tiếng quát: “Cút...”

Sophie đang quỳ dưới đất, thấy Long Tur Hạo không giết mình, quá nhiên mà, trong lòng cô ta đắc chí vì thực hiện được, lần này cô ta cược thắng.

Nếu hiện tại cán chuôi của anh đang nằm trong tay cô ta thì cô ta không tin mình không bức được anh đi vào khuôn khổ.

Chỉ cần có ảnh chụp trong tay thì cô ta có thể uy hiếp được anh.

Hôm nay cô ta ép anh đến giới hạn, nếu tiếp tục ép thì nhất định sẽ phản tác dụng.

Cô ta chịu đựng toàn thân đau đớn, hai tay chống giường từ dưới đất bò lên, gương mặt dẫm nước mắt nhìn anh: “Tur Hạo, anh... yên tâm đi, tạm thời em... sẽ không công bố...những bức hình này, chỉ cần anh đồng ý... đính hôn với em, em... em sẽ để toàn bộ bức hình

này biến mất, em..cho anh thời gian suy nghĩ, nhưng đừng để em... chờ lâu.”

Dứt lời, cô ta mặc quần áo vào sau đó nhìn anh liền rời khỏi căn nhà.

Sau khi cô ta rời đi, Long Tur Hạo ở trong phòng khách tìm được di động của mình gọi cho Lạc Thụy để anh ta phái người nhìn chăm chăm Sophie.

Trò chuyện với Lạc Thụy xong anh lại gọi điện thoại cho Lê Hiểu Mạn nhưng không cách nào gọi được.

Suốt cả đêm Lê Hiểu Mạn chưa về nhà, điều này làm anh cực kì lo lắng.

Nghĩ đến cô đang ở bệnh viện, anh đang định gọi điện thoại cho Hoắc Nghiệp Hoằng thì ông ta đã gọi tới.

“Tur Hạo, Hiểu Hiểu có ở chỗ cháu không? Hôm qua nó nói với Vân Hy sẽ quay lại bệnh viện nhưng sao đến giờ còn chưa tới?”

Nghe lời Hoắc Nghiệp Hoằng nói, ánh mắt Long Tur Hạo trầm xuống, trái tim lo lắng, trong lòng có cảm giác không tốt càng lan ra.

“Anh nhếch môi nói: “Cô ấy không ở bệnh viện sao?”

Hoắc Nghiệp Hoằng nghi hoặc nói: “Không có, nó không nói gì với con sao?”

Nghe Hoắc Nghiệp Hoằng nói Lê Hiểu Mạn không ở bệnh viện, Long Tur Hạo lập tức tắt máy sau đó gọi điện thoại cho Imm.

Xác định Lê Hiểu Mạn không ở chỗ Imm, anh lại gọi cho Lê Chấn

Hoa kết quả Lê Hiếu Mạn không ở Ngự Yến Lâu.

Lúc này Lạc Thụy đang ở TE, sau khi nói chuyện với Long Tur Hạo xong anh ta đang rời khỏi văn phòng thì Lăng Dinah đi tới.

Nhìn thấy cô ấy, anh ta nhíu mày hỏi: “Tiểu thư Lăng Dinah, cô đến đây làm gì? Hôm nay tôi bận không rảnh để ý đến cô, cô cứ tự nhiên.”

Lăng Dinah nhìn anh ta nhưn mày: “Tôi không cần anh để ý, tôi tới tìm anh Tur Hạo, tôi vừa tới Hoắc thị nhưng anh ấy không ở đó.”

Lạc Thụy nhíu mày, nhìn cô gái: “Vậy thì liên quan gì tới tôi? Tôi đã nói hôm nay tôi bận nhiều việc, tổng giám đốc cũng bận nhiều việc, không rảnh để cùng chơi với thiên hạ đệ nhất vô sỉ như cô đâu.”

Dứt lời Lạc Thụy cầm áo khoác trên bàn làm việc chuẩn bị rời đi.

Lăng Dinah thấy vậy hỏi: “Rốt cuộc anh và anh Tur Hạo đang vội vàng tìm cái gì?”

Lạc Thụy dừng chân, nhíu mày nhìn cô ấy: “Đang vội đi tìm người.”

Lăng Dinah đi giày cao gót, khí chất tao nhã tiêu sái đi đến trước người Long Tur Hạo, cười đầy quyến rũ: “Tìm ai vậy? Để tôi nhanh đi tìm giúp.”

Chương 331: Yêu sách, vạch trần chân tướng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Cô hỗ trợ tìm?” Lạc Thụy liếc xéo nhìn cô gái: “Cô vừa vô sỉ vừa ác độc, nếu để cô đi tìm thì Lê tiểu thư còn mạng sao?”

Lôi Dương giật mình nhú mày nhìn Lạc Thụy: “Các người muốn tìm Lê Hiểu Mạn sao?...”

Cúi đầu xuống, cô gái cười quyến rũ: “Nhanh gọi điện thoại cho anh Tư Hạo, nói cho anh ấy biết Lê Hiểu Mạn ở đâu.”

“Cô biết sao?” Lạc Thụy nhú mày, khuôn mặt đầy không tin: “Vậy cô nói một chút hiện tại Lê tiểu thư ở đâu? Không phải là bị người đàn bà ác độc như cô giấu đi đấy chứ?”

Lăng Dinah nheo mắt không vui nhìn Lạc Thụy, đến trước người anh ta, hất cằm cười thật quyến rũ, đầu gối mạnh mẽ nhắc lên đánh vào nơi nào đó của anh ta.

“Á...” Lạc Thụy nhất thời sơ xuất không cẩn thận trúng chiêu, anh ta kêu đau sau đó khom lưng nheo mắt: “Lăng Dinah tiểu thư, cô không biết đàn ông có nhiều chỗ đàn bà không thể đụng loạn sao?”

Lăng Dinah nháy mắt, vô tội nói: “Anh mặc quần thì sao tôi biết anh có phải là đàn ông hay không, đàn bà tưởng đàn ông, đàn ông tưởng đàn bà, loại chuyện này quá phổ biến, chỉ nhìn mặt làm sao biết được là đàn ông hay đàn bà?”

Lạc Thụy giật giật khoe môi híp mắt, Lăng Dinah tiểu thư, cô có cần để tôi cởi hết ra cho cô nghiệm chứng không hả?

Lăng Dinah nhìn anh ta hơi hất cằm, không cần, tôi đối với nhân yêu không hứng thú.

Dứt lời cô vươn tay cầm điện thoại ra gọi cho Long Tur Hạo.

“Anh Tur Hạo, anh muốn biết Lê Hiểu Mạn ở đâu sao? Chỉ cần anh đi theo em thì em sẽ nói cho anh biết, Này anh Tur Hạo, em nói thật đấy, em thật sự biết Lê Hiểu Mạn ở đâu, anh Tur Hạo... anh Tur Hạo... này... này... Tur Hạo.... hừ....”

Lăng Dinah còn chưa nói xong thì Long Tur Hạo đã tắt máy.

Sau đó Lạc Thụy liếc cô ta một cái muốn đi nhưng lại bị cô gái kéo lại.

“VẬY mà anh Tur Hạo không tin tôi, tôi thật sự biết Lê Hiểu Mạn ở đâu đấy.”

Lạc Thụy nhìn cô ta nhú mày nói: “Đừng nói tổng giám đốc không tin cô, tôi cũng không tin cô.”

Dứt lời Lạc Thụy muốn rời đi, Lăng Dinah thấy anh ta không tin thì lờm nói: “Ngày hôm qua Lê Hiểu Mạn nhắn tin cầu cứu anh Tur Hạo, nhưng mà bị tôi xóa rồi, hiện tại chỉ có tôi mới biết nội dung tin nhắn, nếu anh Tur Hạo muốn biết cô ta nhắn gì thì để anh ấy tới nhà của tôi tìm tôi, tôi chờ anh ấy ở trên giường.”

Lăng Dinah nhìn Lạc Thụy, nói xong liền rời đi.

Lạc Thụy thâm sâu nhìn bóng lưng cô ta, phát hiện cô ta không nói láo thì lập tức gọi điện thoại cho Long Tư Hạo.

“Tổng giám đốc, tiểu thư Lăng Dinah nói gày hôm qua Lê tiểu thư có gửi tin nhắn cầu cứu cho anh, cô ấy nói nếu anh muốn biết nội dung tin nhắn thì đi tới Lăng gia tìm cô ấy, vì Lê tiểu thư, tổng giám đốc, anh hy sinh một chút đi, đi tìm cô ấy. Chuyện anh hiến thân tôi sẽ thay anh giữ bí mật.”

Nhận được điện thoại của Lạc Thụy thì Long Tư Hạo đang lái xe, vốn anh còn định đi tới bệnh viện nhưng nghe Lạc Thụy nói vậy anh trầm giọng: “Cậu cảm thấy tôi nhất thiết phải tìm đến sao?”

“Vậy ý của tổng giám đốc là...”

Long Tư Hạo híp mắt lạnh lùng nói: “Chuyện này giao cho Tô Dịch đi.”

“Giao cho Tô thiếu? Ôi chao, vẫn là tổng giám đốc anh minh, sao tôi quên mất Tô thiếu nhỉ, anh ta là hacker máy tính, lấy kỹ thuật của anh ta muốn từ tin nhắn điều tra nội dung thì chỉ là chuyện nhỏ, vậy chuyện này không cần cục Công an phê chuẩn rồi.”

Long Tư Hạo không đáp lại mà trầm giọng: “Để cậu ta làm nhanh lên.”

Lập tức anh tắt máy.

Lạc Thụy nhanh chóng gọi cho Tô Dịch.

Theo lời của Lạc Thụy, Tô Dịch muốn tra ra nội dung tin nhắn hôm qua Lê Hiểu Mạn gửi cầu cứu Long Tư Hạo chỉ là chuyện nhỏ.

Anh ta nhận được tin của Lạc Thụy sau đó không cần tới 1 phút đã lấy được nội dung tin nhắn.

Long Tư Hạo biết Lê Hiếu Mạn gửi 'cứu em, Lôi Dương' lập tức cho người điều tra Lôi Dương.

...

Trong bệnh viện, Hoắc Vân Hy vì ngày hôm qua Lê Hiếu Mạn nói đến tìm anh ta nhưng không tới mà tâm trạng sa sút, đang gọi điện thoại cho cô.

Thím Lâm ở bên cạnh thấy anh ta gọi cho Lê Hiếu Mạn nhiều lần mà không được liền an ủi: “Thiếu gia, có lẽ Mạn Mạn có việc không đến, hôm nay cậu còn chưa ăn cơm, ăn gì trước đi.”

Vẫn không gọi được cho Lê Hiếu Mạn, Hoắc Vân Hy nhăn mày tâm tình phiền muộn ném điện thoại ra ngoài.

Bịch bịch... điện thoại rơi xuống đất tung tóe.

“Á.. Vân Hy, anh làm sao vậy” Hạ Lâm tiến vào, điện thoại ném đúng cạnh chân cô ta, cô ta hoảng sợ kinh ngạc không vui nhìn Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy thấy Hạ Lâm lại tới, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô ta, giọng điệu cực kì lãnh đạm: “Cô lại tới làm gì?”

Hiện tại anh ta mới phát hiện mặt cô ta không phải dày bình thường.

Hạ Lâm kiểm tra phòng bệnh, thấy Lê Hiếu Mạn không ở đây mới xẹt qua như đạt được mục đích, che giấu hết cảm xúc mới tiến lên dịu dàng nhìn Hoắc Vân Hy, mềm mại nói: “Vân Hy, em bảo em làm cho

anh canh cá trích, anh uống một chút, như vậy thân thể mới nhanh hồi phục.”

Không chờ Hoắc Vân Hy đáp ứng cô ta đã thay anh ta múc một chén lại xúc cho anh ta.

Hoắc Vân Hy thấy thế lạnh lùng đưa tay gạt đi hét to: “Cút...”

“Á...”

Chương 332: Yêu sách, vạch trần chân tướng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bát canh bị hất đổ hết trên tay cô ta và quầnaáo, cô ta bị bóng nháy căng lên, không ngừng thối tay, hai mắt không dám tin nhìn anh ta, ủy khuất bi thương rơi nước mắt nức nở nói: “Vân Hy, anh... sao anh có thể đối với em như vậy? Em vì tốt cho anh mà thôi, anh vậy mà... anh quá đáng rồi đấy, anh thay đổi rồi, không biết nói lý nữa, càng không giống Hoắc Vân Hy mà em biết, sao anh có thể hất canh trong tay em? Anh thật sự không yêu em chút nào sao? huhu, Vân Hy... anh không cần đối với em như vậy có được không?”

Hoắc Vân Hy ngược mắt nhìn Hạ Lâm khóc như mưa, trong mắt không hề có tình cảm, khóe môi lạnh lùng nhếch lên, lạnh lùng nói: “Đó là tự cô tìm lấy, nếu cô không biết xấu hổ thì chuyện quá phẫn hơn tôi đều làm được, tôi nói lần nữa, biến, tôi không biết gặp lại cô, nhìn cô thêm một cái tôi liền thêm chán ghét, đừng có nhắc hai chữ trẻ con trước mặt tôi, nó càng làm cho tôi thêm chán ghét cô, cút...”

“Anh...” Hạ Lâm cắn môi, khóc lóc nhìn Hoắc Vân Hy, thấy sắc mặt anh ta lạnh lùng, tuyệt tình, cô ta dấm lệ nhưng sắc mặt hiện lên sự âm ngoan: “Vân Hy, anh đối với em như vậy là vì con tiện nhân Lê Hiểu Mạn đúng không? Em sẽ khiến cho anh hối hận.”

Dứt lời cô ta khóc chạy khỏi phòng bệnh.

Hoắc Vân Hy thấy cô ta đã rời đi, sắc mặt âm trầm nhìn thím Lâm, lạnh lùng: “Sau này không được để cho tiện nữ không biết xấu hổ kia

vào phòng bệnh của tôi.”

“Thiếu gia, cô ấy...”

Thím Lâm chần chờ, ánh mắt Hoắc Vân Hy lạnh lùng nhìn bà ta giận dữ hét lên: “Thế nào hả? Bà điếc tai hay tôi nói bà không hiểu?”

Thím Lâm bị Hoắc Vân Hy mắng, bị dọa mắt trắng bệch, nhìn Hoắc Vân Hy gật đầu như giã tỏi, e ngại nói: “Tôi... tôi biết rõ rồi.”

Lòng bàn tay bà ta vã hết mồ hôi, trong mắt có sự hoảng sợ, thiếu gia nhà bà từ khi tỉnh lại đã thay đổi, trở nên thích giận dữ hơn trước, hơn nữa làm cho người ta có cảm giác tối tăm.

Bà ta ở Hoắc gia làm giúp việc lâu như vậy rồi, tuy thường ngày anh ta lạnh lùng nhưng cũng xem như tôn kính bà, chưa bao giờ hét lên với bà, hiện tại...

Haiz.

Bà ngậm thở dài, thiếu gia nhà bà sao có thể biến thành như vậy chứ?

Hoắc Vân Hy thấy bà cúi đầu than thở thì lạnh lùng quát: “Đi ra ngoài.”

“Vâng.” Thím Lâm giật mình, sắc mặt trắng bệch gật đầu sau đó rời khỏi phòng bệnh.

Lúc bà ấy rời đi thì Hoắc Vân Hy liền dựa lưng vào tường, híp mắt, Mạn Mạn, vì sao hôm nay không tới thăm anh? Là Long Tư Hạo không cho em tới sao?

Ánh mắt anh ta hung ác, anh ta sẽ không bỏ qua cho Long Tư Hạo.

Lê Hiểu Mạn là vợ anh ta, anh ta nhất định sẽ đoạt trở về.

Hạ Lâm bị Hoắc Vân Hy làm cho tức giận rời khỏi phòng bệnh liền gọi điện thoại cho Lôi Dương, sau đó hai người hẹn gặp mặt ở khách sạn Đế hoa quốc tế.

Lôi Dương đặt phòng, Hạ Lâm tới nơi liền trực tiếp đến phòng tổng thống Lôi Dương đã đặt.

Đi vào phòng, cô ta ngồi uống rượu còn Lôi Dương thì hút thuốc trên ghế sofa.

Thấy Hạ Lâm có thai mà còn uống nhiều, Lôi Dương dập tắt đầu thuốc đứng lên cầm ly cao cổ trong tay cô ta, ngửa đầu uống cạn cái ly cô ta đang uống dở.

Hạ Lâm uống đến mặt đỏ bừng, híp mắt nhìn Lôi Dương, vươn tay về phía anh ta đầy không vui nói: “Đưa cái ly cho tôi, nhanh lên.”

Lôi Dương đặt cái ly lên bàn, tay kia đỡ Hạ Lâm, tức giận nhìn cô ta: “Lâm Lâm, đừng quên em còn có thai, em không thể uống nữa, chẳng lẽ em không muốn đứa trẻ của em và Hoắc Vân Hy à?”

Vốn anh ta và Hoắc Vân Hy là bạn tốt, nhưng lần trước Hoắc Vân Hy vì Lê Hiểu Mạn mà đến nhà tìm anh ta phát sinh xung đột, tình an hem giữa anh ta và Hoắc Vân Hy xuất hiện vết rách.

Anh ta vẫn vì chuyện Hoắc Vân Hy vì Lê Hiểu Mạn mà ra tay với anh ta mà canh cánh trong lòng, vì thế anh ta biết Hoắc Vân Hy xảy ra tai nạn xe cô vẫn không đến thăm là vì thế.

“Con sao?” Hạ Lâm híp mắt nhìn Lôi Dương, đưa tay vỗ vỗ bụng mình, mang theo mấy phần men say nói: “Tôi lấy con ở đâu ra? Tôi... Lôi Dương, tôi nói thật cho anh biết, tôi căn bản không mang thai, vì đạt được Hoắc Vân Hy, tôi mới gạt anh ấy là tôi có thai nhưng mà...”

Nói đến đây Hạ Lâm rơi nước mắt, thương tâm nói: “Nhưng mà thế thì thế nào? Dù tôi có mang thai thì anh ấy vẫn không cần tôi nữa, anh ấy chỉ muốn con tiện nhân kia, vì anh ấy tôi đã làm nhiều như vậy nhưng vẫn không lấy được trái tim của anh ấy, vậy mà anh ấy... vậy mà đến giờ anh ấy vẫn yêu con tiện nhân kia, huh... tôi có gì không tốt, vì sao anh ấy không cần tôi? Vì sao chứ?”

Lôi Dương nghe cô ta nói xong trong mắt hiện lên sự vui sướng, anh ta kinh ngạc nhìn cô ta: “Lâm Lâm em nói thật sao? Em không mang thai, em không mang thai đứa con của Hoắc Vân Hy?”

Hạ Lâm không đáp lại mà định tiếp tục uống rượu.

Chương 333: Yêu sách, vạch trần chân tướng (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy vậy Lôi Dương giữ chặt tay cô ta, ánh mắt thâm sâu nhìn cô ta, bên trong chất chứa đầy tình cảm: “Lâm Lâm, em vì Hoắc Vân Hy làm nhiều thứ như vậy nhưng anh ta vẫn không thích em, em cần gì phải chấp nhất như thế? Đã quên anh ta thế nào rồi sao?”

“Không...” Hạ Lâm khóc lóc gạt tay Lôi Dương ra, ánh mắt nhìn anh ta đầy kiên định: “Không... tôi sẽ không buông tay Vân Hy, vì anh ấy, tôi trả trả giá nhiều như vậy rồi, khó khăn lắm mới chia rẽ được anh ấy và Lê Hiểu Mạn con tiện nhận kia, em không thể nào mà buông tha anh ấy dễ dàng như vậy được.”

Thấy cô ta vẫn không chịu buông ta, Lôi Dương tức giận nhìn cô ta đầy châm chọc: “Hoắc Vân Hy rốt cuộc có gì tốt chứ? em vẫn cứ nhớ mãi không quên anh ta như vậy? Lâm Lâm, vì anh ta mà em sắp không giống Hạ Lâm trước kia mà anh biết rồi.”

Hạ Lâm mặt lạnh, ánh mắt không vui nhìn anh ta: “Lôi Dương, tôi xem anh là người hiểu tôi nhất, vậy mà anh lại khuyên tôi rời khỏi Vân Hy sao? Anh không biết tôi rất yêu anh ấy sao? Vì anh ấy tôi đã làm nhiều như vậy rồi, hiện tại anh bảo tôi buông tha, tôi không cam lòng, tôi thay đổi chủ ý rồi, tôi không chỉ muốn Lê Hiểu Mạn lưu lạc tha hương mà muốn cô ta chết ở xứ người, anh để đám ngư dân kia ngầm giải quyết cô ta đi, tốt nhất để đám ngư dân đói khát đó cưỡng gian cô ta rồi giết, sau đó ném xác cô ta xuống biển cho cá ăn.”

Lôi Dương nhìn sắc mặt âm ngoan của Hạ Lâm, hai mắt nheo lại lập tức mặt lạnh nói: “Lâm Lâm, trước kia anh quen biết em thì em không ác độc như thế, vì Hoắc Vân Hy mà xem bộ dạng không ra gì lúc này của em đi, giống như người đàn bà độc ác vậy.”

“Tôi giống người đàn bà độc ác?” Hạ Lâm hung hăng trừng Lôi Dương, giọng điệu khinh thường: “Lôi Dương, vậy mà anh lại nói tôi như vậy? Anh thật tốt, Lôi đại thiếu gia nhà giàu nổi tiếng ở đằng sau trộm cướp vi phạm pháp luật anh còn làm ít sao? Cả ngày qua lại với đám ngoài xã hội, lưu manh thì có gì khác chúng?”

“Hạ...Lâm...”

Hạ Lâm nói những lời này chọc giận Lôi Dương, anh ta tức giận nhìn cô ta: “Anh làm những chuyện này còn không phải vì em sao? Em vì giá họa cho Lê Hiểu Mạn ngoại tình mà để anh bỏ thuốc cô ta vào ngày kỉ niệm một năm cô ta và Hoắc Vân Hy kết hôn, còn để anh tìm về mấy tên lưu manh xử cô ta.”

Hạ Lâm đối với Lôi Dương luôn nói gì nghe nấy lúc này lại hét to với cô ta, cô ta phẫn hận nhìn anh ta: “Anh hét cái gì? Anh làm gì cho tôi được hả?”

Lôi Dương nắm cổ tay cô ta, hai mắt tức giận đờ đờ nhìn cô ta: “Được, em muốn anh nói cho em nghe có phải không? Vào ngày kỷ niệm một năm Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy kết hôn em để anh giấu Hoắc Vân Hy bỏ thuốc Lê Hiểu Mạn, trên yến hội Lăng gia thì em vì để truyền thông biết quan hệ của em với Hoắc Vân Hy mà để anh sắp xếp cho phóng viên giả vờ nhận ra Lê Hiểu Mạn, sau đó công kích cô ta, em muốn cô ta biến mất, vì em anh đưa cô ta tới Đảo Ngư không ai biết...”

Hạ Lâm không chờ Lôi Dương nói hết đã ngắt lời anh ta: “Không phải

anh thích tôi sao? Những chuyện này không phải do anh tự nguyện sao?”

Lôi Dương xiết chặt cổ tay cô ta, ánh mắt đầy phẫn nộ: “Ừ, anh thích em, vì em anh nguyện làm mọi chuyện, đó là vì anh cho rằng Hoắc Vân Hy yêu em, anh giúp em chiếm được anh ta thì em có thể hạnh phúc, nhưng hiện tại xem ra mặc kệ em làm nhiều hay ít thì Hoắc Vân Hy căn bản không thích em.”

“Anh buông ra.” Hạ Lâm gạt tay Lôi Dương ra, ánh mắt phẫn hận nhìn anh ta: “Ai nói Vân Hy không thích tôi? Anh ấy yêu tôi, anh ấy chỉ tạm thời bị Lê Hiểu Mạn mê hoặc mà thôi, nếu anh ấy không thích tôi thì sẽ không lén giấu Lê Hiểu Mạn mà ở cùng tôi, vì tôi anh ấy kết hôn với Lê Hiểu Mạn một năm mà chưa từng chạm vào cô ta, đó không phải yêu thì là gì chứ?”

“Đó là vì thủ đoạn của em.” Lôi Dương nắm cằm cô ta, hai mắt nhìn cô ta chăm chăm: “Em đừng quá u mê, nếu không phải mười năm trước em lừa gạt Hoắc Vân Hy nói em cứu anh ta thì anh ta sẽ chọn em sao? Mười năm trước lần bắt cóc đó người liều mạng cứu Hoắc Vân Hy là Lê Hiểu Mạn mà không phải em, vì sau khi Hoắc Vân Hy tỉnh lại thấy em, em nói em cứu anh ta nên anh ta mới thất vọng về Lê Hiểu Mạn, mới nhớ kĩ em, mới cảm kích em, là em khiến anh ta hiểu nhầm Lê Hiểu Mạn, để anh ta từng chút bất hòa với cô ta, em thừa cơ đó mà nhảy vào, em tỉnh táo lại đi. Hoắc Vân Hy chỉ vì cảm kích em mới ở cùng em, anh ta không thấy rõ lòng mình, cho rằng yêu em, nhưng hiện tại anh ta đã thấy rõ rồi.”

Chương 334: Chụp hình, trò hay lên sàn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Không phải.” hai mắt Hạ Lâm đầy nước mắt khóc lóc nhìn Lôi Dương: “Anh nói không đúng, không phải Vân Hy cảm kích mới chú ý tới tôi, mới tốt với tôi, anh ấy yêu tôi, chỉ cần Lê Hiểu Mạn mãi mãi biến mất khỏi thế giới này thì anh ấy sẽ yêu tôi, Lôi Dương, anh giúp tôi một lần đi, để tiện nhân kia biến mất được không? Dù sao chuyện gì anh cũng làm rồi, giết người thì tính là gì? Huống chi không cần anh ra tay.”

Lôi Dương phần nộ trùng cô ta đang khóc như mưa, không đồng ý cô ta mà cầm ly rượu cô ta còn chưa uống xong rót vào miệng.

Rượu vào cổ họng, anh ta cảm thấy chua xót, Lôi Dương anh ta đúng là chuyện gì cũng làm rồi, ở trong mắt người ngoài anh ta là tên lưu manh làm cho người ta hận, nhưng cô ta không biết anh ta từng là một người nhất gan hèn yếu biến thành ngày hôm nay hơn một nửa là vì cô ta, vì anh ta phải bảo vệ cô ta.

Nhưng mà trong mắt cô ta chỉ có Hoắc Vân Hy.

Anh ta tuy là đại thiếu gia của Lôi gia nhưng anh ta ở Lôi gia như người tàng hình, ba mẹ anh ta ngoài cho anh ta tiền thì chưa bao giờ quan tâm anh ta.

Anh ta không biết đến tình thương của ba, của mẹ.

Trước đây khi còn đi học, anh ta thường bị bạn bè bắt nạt, Hạ Lâm là người đầu tiên thật lòng quan tâm anh ta, người đầu tiên giúp anh ta.

Cho nên anh ta nhớ ơn cô ta.

Lúc cô ta bị bắt nạt anh ta liền muốn bảo vệ cô ta.

Sau này anh ta xông pha trong xã hội, còn đi học mà đã hút thuốc, đánh nhau trốn học, phàm là người bắt nạt cô ta thì đều bị anh ta dạy dỗ.

Hạ Lâm thấy Lôi Dương chỉ uống rượu mà không đồng ý cô ta, cô tay xoắn tay, đi đến bên cạnh anh ta, cầm ly rượu trong tay anh ta, nhìn anh ta làm nũng: “Lôi Dương, anh giúp em một lần có được không? giúp em một lần thôi, Lôi Dương...”

Lôi Dương đẩy cô ta ra, ngồi xuống sofa cầm thuốc ra.

Hạ Lâm thấy vậy hung hăng nhíu mày trong lòng ngầm quyết định, cô ta mặc kệ dùng cách gì nhất định phải để Lôi Dương giúp cô ta loại bỏ Lê Hiếu Mạn.

Cô ta tiến lên lấy thuốc trong tay Lôi Dương dụi tắt sau đó lớn mật ngồi lên đùi anh ta, hai tay ôm mặt anh ta, hôn lên vành tai, giọng điệu mềm mại nói: “Lôi Dương, không phải anh thích em sao? Hôm nay em là của anh.”

Lôi Dương nghe vậy sợ run lên không dám tin nhìn cô ta.

Hạ Lâm quyến rũ nhìn anh ta, sau đó chủ động cởi quần áo mình, lại duỗi tay cởi cho Lôi Dương, sau đó cầm tay anh ta đặt lên ngực mình, rên lên: “Ừm... Lôi Dương, muốn em đi, em là của anh, muốn em đi...”

Lôi Dương nhíu chặt mày nhìn vẻ quyến rũ mê hoặc của cô ta, bàn tay dán lên ngực cô ta hơi run rẩy, ánh mắt hoảng hốt như đang ở trong mộng, anh ta thử sờ vào, hôn cô ta, nhưng khi tỉnh lại mình chỉ là bạn của cô ta.

Anh ta đã muốn cô ta từ lâu nhưng ngại cô ta yêu Hoắc Vân Hy nên anh ta vẫn rất tôn trọng cô ta.

Hiện tại cô ta chủ động tiếp cận anh ta, tình cảm và khát vọng dành cho cô ta bị đè nén như sống lại, dần dần truyền hết vào lòng bàn tay anh ta.

“Uh`m...”

Hạ Lâm thấy Lôi Dương bị mình mê hoặc, như ngằm đạt được mục đích nhếch môi ra sức rên, chủ động hôn môi anh ta.

Cô ta vừa hôn, dục vọng áp chế của Lôi Dương nháy mắt bạo phát.

Anh ta vừa hôn vừa ôm cô ta lên giường, đè lên người cô ta, nhanh chóng làm cho hai người không còn mảnh vải, nắm giữ quyền chủ động lần này tới lần khác tiến công.

Cả người Hạ Lâm hoàn toàn phối hợp với anh ta, hòa theo anh ta.

Người đàn ông nặng nề thở dốc cùng tiếng rên rỉ của người đàn bà vang vọng khắp căn phòng tổng thống.

Hai người hăng như đánh tiết gà, chiến đấu kịch liệt đến khi trời tối đen mới rời khỏi khách sạn.

Hai người còn cho rằng trộm hoan thì thần không hay quỷ không biết

lại không nghĩ tới từ lúc hai người họ gặp nhau, nói mỗi câu, làm mỗi chuyện đều bị ghi lại.

Mà người chụp hình lại là ông chủ sau màn của khách sạn Đế Hoa quốc tế Long Tư Hạo.

Lúc này anh đang ở trong phòng điều khiển của khách sạn.

Ngoại trừ anh còn có Lạc Thụy, Tô Dịch.

Lạc Thụy thường thức clip chiến đấu của Hạ Lâm và Lôi Dương, cười nhìn Long Tư Hạo: “Tổng giám đốc, thì ra Lê tiểu thư mất tích có liên quan đến đôi cầu nam nữ này, không tệ, may mà tổng giám đốc anh có dự kiến trước để chúng tôi nhìn chăm chăm Lôi Dương, nắm giữ nhất cử nhất động của anh ta, mới biết được chuyện này, nhất là đoạn clip này, nếu anh nói đoạn clip này bị Hoắc Vân Hy biết hoặc công bố cho toàn thế giới biết thì đôi cầu nam nữ kia còn có mặt mũi sống không?”

Long Tư Hạo cau mày, ánh mắt hung ác, đôi môi nhếch lên độ cong lạnh lẽo: “Đoạn clip này tạm thời không cần công bố.”

“Sao cơ?... vì sao chứ?” Lạc Thụy nhíu mày nhìn Long Tư Hạo, khó hiểu hỏi: “Đoạn clip này chứa không ít lượng thông tin, nếu không công bố há chẳng phải không công rồi sao?”

Long Tư Hạo đứng lên, biểu tình trên gương mặt tuấn mỹ đầy âm lệ thấm vào lòng người, quan thân như có hơi thở lạnh lẽo bao phủ, làm cho người ta như tiến vào hầm băng, ánh mắt anh lạnh tới thấu xương, khóe môi nhếch lên vòng cung tàn ác: “Hạ Lâm dám làm vậy với Hiểu Hiểu, tôi muốn cô ta vào lúc hạnh phúc nhất đập cô ta xuống vực sâu vạn trượng, để cho cô ta đau đớn không chịu nổi, sống không bằng chết.”

Lạc Thụỵ nhìn Long Tư Hạo: “Lúc cô ta hạnh phúc nhất đó không phải là giả cho Hoắc Vân Hy sao? Ý của tổng giám đốc là muốn giúp cô ta giả cho Hoắc Vân Hy sau đó lại phá hủy cô ta hả?”

Long Tư Hạo cười hung ác: “Trước khi cứu được Hiểu Hiểu, Hạ Lâm và Lôi Dương tôi sẽ không dễ dàng buông tha cho bọn họ, lập tức cho người điều tra theo dõi Lôi Dương, tôi muốn biết địa chỉ hòn đảo Ngư trong lời hấn ta, trước khi hấn tổn thương Hiểu Hiểu thì cứu được cô ấy.”

“Vâng!” Lạc Thụỵ đáp lời sau đó cho người điều tra theo dõi Lôi Dương.

Chương 335: Chụp hình, trò hay lên sàn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đào Ngự.

Lê Hiểu Mạn bị nhốt trong nhà gỗ, lúc này mặt trời đã tối, tất cả căn nhà gỗ tối đen như mực.

Đói bụng cả một ngày, cô ngã trên mặt đất ngay cả tròng mắt cũng chẳng còn sức lực.

Lúc này cô nghe thấy động tĩnh, hình như có người đi vào nhà gỗ.

Mùi cá tanh hôi thuộc mùi của đàn ông đang cố gắng nhẹ chân đi vào.

Lê Hiểu Mạn nhú mày nhịn xuống cảm giác buồn nôn.

Tuy cô đã nhắm mắt từ lâu nhưng cảm giác được có hai người đi vào, mà trong tay họ có đèn pin đang chiếu vào mặt cô.

Mà hai người đàn ông trung niên đi vào, làn da đen ngăm, quần áo trên người đầy mỡ bẩn, trong đó có một người đầu tóc thưa thớt, nhưng da đầu lại đầy dầu, làm cho người ta có cảm giác anh ta như bị chốc đầu.

Hai người đàn ông đều cầm đèn pin trong tay, lúc Lê Hiểu Mạn bị rọi tới thì hai người nhìn nhau cười, gương mặt lộ ra biểu tình làm cho

người ta ghê tởm.

“Lão nhị chốc đầu, cậu cảm thấy người đàn bà này là dạng gì? Có tốt hơn so với đàn bà thịt thô ở làng chài chúng ta không?”

“Người bị gọi là lão nhị chốc đầu mặt nhỏ mà tròn tròn, anh ta sờ cái đầu bị chốc của mình cười tít mắt thành một đường, háo sắc nhìn Lê Hiếu Mạn: “Quả thật là quà của trời ban, mấy người đàn bà eo tho chân béo thối hoắc nhìn mà hết khẩu vị, sao có thể so với con nhỏ nõn nà này được? Anh xem da thịt này, mềm mềm, thất lưng nhỏ mông vênh thế này, tôi nhìn mà muốn chơi đùa cô ta rồi, ha ha...”

Lão nhị chốc đầu cười bì ổi, bắt đầu cởi quần áo.

Trên người hắn ta là bộ quần áo bản thiu không có tay áo, phía dưới là chiếc quần vải bản thiu may mà thành.

Hắn ta cởi giầy buộc, nhanh chóng cởi đồ chỉ còn lại chiếc quần tứ giác bên trong.

Người đàn ông khác thấy vậy cũng khẩn trương cởi quần áo.

Hai người này nói khẩu âm không nặng nên lời chúng nói Lê Hiếu Mạn nghĩ nghĩ vẫn có thể hiểu.

Ngã nằm trên đất lai nhắm mắt nghe bọn họ nói, cũng nhận ra động tác bọn họ cởi đồ, hai tay bị trói của cô ngằm xiết chặt, cô tuyệt đối không thể bị hai tên đàn ông ghê tởm này làm hỏng sự trong sạch được.

Hơi nhăn mày, cô từ từ mở mắt ra, thấy hai người đàn ông kia cởi chỉ còn cái quần tứ giác đang đi về phía cô.

Cô che giấu sự hoảng sợ, đôi mắt ngây thơ khó hiểu nhìn hai người đàn ông nhỏ nhẹ hỏi: “Hai chú, các người tới cứu tôi sao? Tôi đói quá, có thể cho tôi ăn gì được không?”

Đôi mắt cô long lanh trong suốt, biểu tình ngây thơ như cô bé không biết gì.

Cô nói tiếng phổ thông chuẩn, người bình thường đều có thể nghe hiểu.

Hai người đàn ông thấy Lê Hiểu Mạn gọi mình là chú sợ run lên lập tức ngồi xổm trước mặt cô.

Hai người thò tay sờ mặt cô hèn hạ cười nói: “Em gái nhỏ, các chú cũng đang đói bụng đây.”

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn áp chế cảm giác ghê tởm trong người không né tránh mà như cũ ngây thơ nhìn hai ông chú bỉ ổi: “Tôi biết làm thức ăn, sẽ làm cho hai người ăn cùng.”

Bất đắc dĩ phải gọi hai tên này là chú, Lê Hiểu Mạn ở trong lòng hung hăng mắng mình một hồi, nhưng không còn cách nào khác, hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt, nếu cô làm bộ như cô gái không biết già làm hạ xuống sự cảnh giác của bọn họ thì cô sẽ khó cứu mình.

Long Tư Hạo không ở bên cạnh cô, cô chỉ có thể tự dựa vào mình cứu mình.

Hai tên đàn ông bỉ ổi nhìn nhau cười, đồng thời nheo mắt nhìn Lê Hiểu Mạn: “Em gái, chúng tôi muốn ăn em cơ.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngằm xiết chặt tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay khuôn mặt thanh lệ nở nụ cười nháy máy vô tội hỏi: “Vì

sao muốn ăn tôi? Tôi có bệnh, không ăn được, các chú ăn tôi sẽ bị độc chết.”

Hai người đàn ông nghe cô nói vậy bán tín bán nghi nhìn cô.

Lão nhị chốc đầu nhìn người đàn ông bên cạnh hỏi: “Tôi nhìn cô ta sao giống hạt dưa vậy?”

Hạt dưa ý là tên ngọc.

Một người đàn ông khác nhìn Lê Hiểu Mạn bĩ ổi nói: “Mặc kệ cô ta là ngọc hay là cái gì, chỉ cần là đàn bà đều được, vợ tôi chết mười mấy năm, mười mấy năm rồi tôi còn chưa chạm qua đàn bà, khó khăn lắm mới có cô em da thịt non mềm, tôi không thể không đụng.”

Nghe thấy lời bọn họ nói, Lê Hiểu Mạn lai ngây thơ nhìn bọn họ: “Hai chú á, đàn bà là cái gì? Có thể ăn sao? Chú à, tôi thật sự rất đói.”

Dứt lời cô nhăn mày cúi đầu làm ra vẻ ủy khuất.

Hai người đàn ông thấy vậy lập tức nói: “Con quý nhỏ này là tên ngọc thật hả? Đàn bà chính là phụ nữ ấy, cái này mà cô em không biết sao?”

“Phụ nữ?” Lê Hiểu Mạn đột nhiên mở to mắt vô tội nhìn bọn họ, lắc đầu như trống bỏi: “Chú à, ai nói tôi là phụ nữ, tôi không phải, tôi không phải là phụ nữ.”

Hai người đàn ông nghe cô nói vậy đều kinh ngạc nhìn cô: “Bộ dạng cô mềm mại như vậy không phải là đàn bà thì là cái gì?”

Lê Hiểu Mạn lại vô tội nháy mắt: “Các chú chẳng lẽ chưa nghe qua phẫu thuật chuyển giới sao? Tôi là đàn ông làm phẫu thuật mới biến

thành phụ nữ, là dạng đàn bà như các chú nói đó.”

Lão nhị chốc đầu sờ đầu nghi hoặc nhìn người đàn ông bên cạnh: “Hắc La Tử, còn có chuyện phẫu thuật này sao? Còn có thể biến đàn ông thành đàn bà?”

Người đàn ông được gọi là Hắc La Tử sờ đầu nhìn Lê Hiểu Mạn, lập tức nhìn lão nhị chốc đầu: “Tôi từng nghe qua ở đảo Ngự chúng ta có đứa bé nhà lão Lưu nói, bên ngoài thành phố cái gì cũng có, hình như phẫu thuật nam thành nữ cũng có.”

Lê Hiểu Mạn thấy hai người đàn ông đang nghi hoặc, cô biết muốn họ tin tưởng là rất khó.

Cô nhăn mày cúi đầu bi thương nói: “Các người biết vì sao tôi lại tới đây không? Vì bộ dạng này tôi vị bệnh, còn là bệnh có thể lây nên mới bị mang tới nơi này, nếu không các người nghĩ một người từ bên ngoài như tôi vì sao lại xuất hiện ở đây chứ?”

Hai người đàn ông nghe nói cô bị bệnh lây được dù không dám tin nhưng vẫn nghi hoặc nhìn cô rồi lùi ra sau.

Tuy họ không thông minh nhưng cũng không phải quá ngu ngốc, nhưng nghe Lê Hiểu Mạn nói cô bị bệnh có thể lây truyền sợ chết mà hãi hùng.

Hai người phân tích lời của cô, cảm thấy cô nói có chút đạo lý, một mình cô từ bên ngoài không có lý do gì mà tới nơi này.

Hai người họ có lòng háo sắc nhưng không có gan làm, sợ bị Lê Hiểu Mạn thật sự là đàn ông phẫu thuật thành.

Lúc hai người đàn ông đang xoắn xuýt thì có tiếng két, cửa nhà gỗ bị

mở ra, có ánh sáng chiếu vào.

Lập tức có một bé gái đỡ bà lão đi vào.

Bà lão cầm đèn pin trong tay chiếu tới, nhìn lão nhị chốc đầu vào Hắc La tử, gương mặt già nua giận dữ: “Lão nhị chốc đầu, Hắc La Tử, các người hai tên này ở đây làm chuyện xấu gì? Còn muốn xuống tay phá sự trong sạch của cô gái nhà người ta phải không?”

“Haha... chúng tôi làm gì có, chúng tôi chỉ đến xem cô ta mà thôi.”

Lão nhị chốc đầu và Hắc La tử lập tức đứng lên nhìn bà lão cười haha.

Bà lão thấy hai người bọn họ mặc mỗi chiếc quần tứ giác liền giơ gậy đánh về phía họ: “Quần áo còn cởi hết mà dám nói không có? Còn không chút cho tôi...”

“Cút... chúng tôi lập tức cút, ối đau, đừng đánh tôi, đau...”

Lão nhị chốc đầu và Hắc La tử vừa kêu đau vừa ôm quần áo bỏ chạy.

Chương 336: Đáng ghét, ác ma trấn trên (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bà lão đuổi hai người bọn họ đi, cô bé kia đỡ đi tới trước mặt Lê Hiếu Mạn, từ từ ngồi xuống.

Bà lão mặt mũi hiền hậu, ân cần hỏi: “Cháu có sao không?”

Lê Hiếu Mạn ngược mắt nhìn bà lão trước mặt, mặc dù giọng địa phương của bà rất nặng, cô nghe không hiểu lắm, nhưng cô chỉ cần suy nghĩ là có thể dễ dàng đoán ra bà nói gì.

Cô nhìn bà lão gật đầu, nhàn nhạt cười: “Cảm ơn bà! Cháu không sao.”

“Chị, bà nấu ăn cho chị.” Cô bé đỡ bà lão chính là cô bé hôm nay Lê Hiếu Mạn chuẩn bị đưa vòng tay.

Cô bé nhìn Lê Hiếu Mạn nói xong, liền lấy ra một giỏ trúc cũ nát chứa thức ăn.

Lê Hiếu Mạn nhìn chén và đĩa dùng vật liệu gỗ làm thành trong tay cô bé, đôi mi thanh tú nhíu lại, nhìn ra người ở đây không chỉ lạc hậu, hơn nữa còn rất nghèo.

Nơi này hoàn toàn tách biệt với công nghệ hiện đại, cô thậm chí có cảm giác xuyên không.

Cơm trong chén gỗ không có bao nhiêu, nhưng thức ăn còn không ít, đều là cải xanh và cá.

Nơi này là đảo cá, gần biển khơi, có cá cũng không lạ.

Nhưng cô vừa ngửi mùi cá liền muốn nôn.

“Ọe... ọe...”

“Chị, chị sao thế?” Cô bé thấy Lê Hiểu Mạn đột nhiên nôn ọe, nghi hoặc nhìn cô.

“Ọe... Chị...” Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn cô bé, đè nén cảm giác muốn nôn, cười nói: “Chị không sao, ọe... Ngửi mùi cá không quen, ọe, không liên quan tới mọi người, là vấn đề của chị.”

Lê Hiểu Mạn nói tiếng phổ thông rất chuẩn, người nơi này tuy nghèo và lạc hậu nhưng cũng có người từ bên ngoài đến, người nơi này cũng có đi làm ở thành phố lớn, vì vậy Lê Hiểu Mạn nói tiếng phổ thông, bà lão và cô bé nghe hiểu.

Bà lão nhìn Lê Hiểu Mạn, cười nói: “Cháu đang mang thai em bé phải không?”

“Mang thai?” Lê Hiểu Mạn sửng sốt, ngược mắt nhìn bà lão, dò xét hỏi: “Bà, bà nói cháu mang thai sao? Sao có thể? Sao cháu có thể mang thai?”

“Cháu kêu bà nội giống A Hoa đi! Bà thấy cháu nhất định là mang thai, bà sống tới tuổi này rồi, có gì chưa thấy, có thể sai sao, cháu nhất định là mang thai.”

Nghe bà lão nói, Lê Hiểu Mạn nhú mày, hình như chu kỳ kinh nguyệt

đã qua một thời gian.

Hơn nữa khoảng thời gian này xảy ra nhiều chuyện, cô quên mất, cô và Long Tư Hạo ở chung một chỗ, tới nay chưa từng ngừa thai, cộng thêm gần đây cô có dấu hiệu muốn nôn, chẳng lẽ cô thật sự mang thai? Mang thai con của Long Tư Hạo?

Nghĩ tới điểm này, trong lòng cô mừng rỡ vô hạn, nếu Long Tư Hạo biết, nhất định rất vui!

Nhưng nghĩ tới lần trước, cô dám xác định thật sự mang thai, lỡ như làm nữa thì sao?

Chuyện này nhất định phải đi bệnh viện kiểm tra mới được.

Chuyện bây giờ cô muốn làm nhất chính là nghĩ cách thoát khỏi nơi này trước.

“Bà... bà nội, bà có thể nói cho cháu làm sao mới có thể rời khỏi nơi này không?”

Cô ngược mắt nhìn bà lão và cô bé, nhưng thấy ánh mắt của họ đều rơi vào trên tay cô.

Hai mắt cô bé sáng lên nhìn vòng tay trên tay cô, đưa tay nhỏ bé sờ: “Chị, vòng tay của chị thật đẹp.”

Lê Hiểu Mạn nhìn cô bé và bà lão, trong lòng nhất thời biết tại sao hai người họ chạy tới đưa cơm cho cô, có lẽ vì vòng tay trên tay cô.

Vòng tay thiết kế đặc biệt lại xa hoa đắt tiền này là đích thân Long Tư Hạo thiết kế tặng cô, ý nghĩa đặc biệt, biểu thị tình yêu 10 kiếp vẫn không đổi của anh với cô.

Hôm nay cô nói muốn tặng vòng tay cho cô bé, thật ra là nói dối, muốn gạt cô bé nói đây là đâu, phải rời khỏi thế nào mà thôi.

Nếu như cô bé muốn vòng tay này, cho dù cô tặng, cũng sẽ nghĩ cách lấy lại.

Mỗi một đồ Long Tư Hạo tặng cô đều có ý nghĩa đặc biệt, sao cô có thể tặng người khác thật được?

Nhưng nếu bây giờ cô muốn thoát hiểm, hình như không tặng không được.

Không bỏ đứa bé không thể bầy chó sói, cô chỉ có thể tặng trước.

Nhìn cô bé, híp mắt cười: “Em gái nhỏ, em thích vòng tay này sao?”

“Thích! Chị có thể tặng em sao?” Cô bé nhìn Lê Hiểu Mạn, rất thành thực gật đầu.

Bà lão lúng túng nhìn Lê Hiểu Mạn: “A Hoa một mực âm ỉ nói vòng tay cháu đẹp, muốn bà đưa cơm để đổi, cháu thấy có được không?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt cười nhìn lão bà, cân nhắc lời nói, nhàn nhạt cười: “Bà nội, A Hoa thích, dĩ nhiên cháu nguyện ý tặng cô ấy, cháu có chuyện muốn nhờ bà giúp, bà có thể thả cháu không? Cháu thật sự không phải người xấu, cháu không biết tại sao mọi người ghét người từ bên ngoài, nhưng mà cháu cũng bị người xấu hãm hại, mới bị đưa tới đây.”

Cô bé A Hoa nhìn vòng tay Lê Hiểu Mạn, lại kéo áo bà lão, mặt đầy mong đợi nhìn bà: “Bà nội, bà đi nói với thôn trưởng đi, nói thôn trưởng thả chị, con thấy chị không giống người xấu, con muốn vòng

tay của chị, con muốn, con muốn! Bà nội, bà nội...”

Bà lão vô cùng thương cháu gái mình, thấy cô bé năn nỉ, bà nhìn Lê Hiếu Mạn, cũng cảm thấy cô không giống người xấu, vì vậy nhìn cháu gái A Hoa nói: “Được rồi, bà đi nói cho ông con, để ông ấy thả cô ấy ra.”

Chương 337: Đáng ghét, ác ma trấn trên (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngay sau đó bà lão và cô bé A Hoa liền rời khỏi nhà gỗ, tìm thôn trưởng nói giúp cho Lê Hiểu Mạn.

Sau khi họ rời đi, Lê Hiểu Mạn lo lắng chờ họ.

Nhưng cô không dám ngủ lại, sợ hai người đó và con la đen lại tới.

Cô thức đến sáng.

Đã sớm đói bụng, trong dạ dày bắt đầu đau.

Đột nhiên, cửa nhà gỗ bị đẩy ra, một đám người đi vào.

Cầm đầu là người đàn ông thô lỗ nói cô bé là con gái ông, bà lão và cô bé cũng ở đây, còn có những ngư dân khác.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn im lặng không lên tiếng, ánh mắt rơi vào trên người bà lão và cô bé.

Cô bé nhìn Lê Hiểu Mạn, sau đó kéo cánh tay người đàn ông thô lỗ: “Ba, chị thật sự là người tốt, ba thả chị đi.”

Người đàn ông nhìn Lê Hiểu Mạn, mấy ngư dân tiến lên, cởi dây trói cho Lê Hiểu Mạn.

Sau đó những ngư dân hỏi cô sao tới đây, không làm khó cô nữa.

Còn cô đi theo bà lão và cô bé vào nhà họ.

Một nhà gỗ ba phòng, phòng giữa là phòng chính, bên kia là phòng bếp.

Trong phòng bếp không có nhóm lửa, lò bếp dùng bùn dựng.

Sau nhà gỗ là nhà vệ sinh được xây bằng gỗ, vô cùng đơn giản, chỉ có hai tấm ván, vừa đi vào mùi thúi liền xông vào mũi.

Nơi này đơn sơ đến mức Lê Hiếu Mạn không dám tưởng tượng.

Không trách cô bé thấy vòng tay cô thì thích không thôi.

Cô bé và bà lão xem như cứu cô, theo lý cô phải tặng vòng tay cho cô bé, nhưng đây là Long Tư Hạo tặng cô, cô không nỡ.

Nhưng không tặng, trên người lại không có tiền mặt, trừ chiếc nhẫn kim cương 3 ca ra trên tay và dây chuyền 12 ca ra trên cổ ra, cũng chỉ có vòng tay này có thể tặng người.

Chiếc nhẫn ý nghĩa đặc biệt, cô tuyệt đối không thể tặng người khác.

Bà lão dẫn cô ra sau, làm món ăn thanh đạm cho cô, cô ăn xong, thấy cô bé A Hoa vẫn nhìn chăm chăm vào vòng tay mình, mặc dù không nỡ, nhưng cô vẫn tháo ra, tạm thời tặng cho cô bé, chờ cô có thể rời khỏi đây, lại nghĩ cách lấy lại.

Theo lời bà lão, Lê Hiếu Mạn biết ngư dân nơi này ghét người từ bên ngoài là vì có thương nhân đầu tư bất động sản nhìn trúng đảo này, muốn xây dựng làng du lịch ở đây, liền ép ngư dân ở đây ký hợp

đồng dờn đi, nhưng ngư dân ở đây đều dựa vào đánh cá mà sống, rời khỏi biển khơi cũng không biết làm gì nuôi sống mình.

Nhất là ngư dân lớn tuổi càng không đồng ý rời khỏi đây, mà bọn họ không rời đi, thương nhân bắt động sản kia liền cho người uy hiếp, bức bách, dùng bạo lực đả thương không ít ngư dân, điều này khiến bọn họ căm ghét người từ bên ngoài.

Nghe bà lão nói xong, trong lòng Lê Hiếu Mạn cũng cảm thấy thương nhân bắt động sản kia hơi quá đáng, thật ra bọn họ tới đây xây làng du lịch là tốt, có lợi cho phát triển kinh tế nơi này, nhưng bọn họ có thể nghĩ ra kế hoạch chu đáo, tại sao nhất định phải ép ngư dân ở đây dờn đi?

Có tiền thì mọi người cùng nhau kiếm không tốt sao?

Uy hiếp, bức bách, bạo lực như vậy, có khác gì bọn lưu manh?

Lê Hiếu Mạn căm phẫn, thậm chí muốn đại diện làng chài đi thương lượng với thương nhân bắt động sản kia.

Lúc này, cô bé A Hoa vốn chơi ở ngoài đi vào.

“Bà nội... Bà nội...”

Bà lão thấy cháu gái A Hoa vội vã chạy vào, nghi ngờ hỏi: “A Hoa, sao thế!?”

A Hoa chỉ chỉ bên ngoài, thở hổn hển nói: “Bà nội, con cạp trấn trên lại tới đánh người, hai con chó con của ba đều bị đánh gần chết rồi, bọn họ đánh từng nhà, bà nội, ba ra biển đánh cá rồi, chúng ta làm sao đây?”

Bà lão nghe vậy, sắc mặt ngưng trọng nhìn Lê Hiếu Mạn nói: “A Mạn, con cộp trấn trên đó không phải người tốt, cháu là người lạ, đừng để bọn họ nhìn thấy cháu, mau đi trốn.”

Lê Hiếu Mạn vừa ăn xong nghe bà lão nói, cau mày nhìn bà lão hỏi: “Bà nội, con cộp đó là ai?”

Tiếp xúc một lúc với bà lão, cô đã hoàn toàn nghe hiểu bà nói gì, thật ra bọn họ nói cũng không khó hiểu, chẳng qua tiếng địa phương và khẩu âm không giống nhau mà thôi.

Bà lão gọi cô là A Mạn, đoán chừng người ở đây đều thích kêu thêm một chữ A, nhưng có ý nghĩa gì, cô cũng không biết.

Bà lão thấy cô hỏi tới con cộp là ai, liền nói đúng sự thật cho cô.

Thì ra con cộp kia là ác bá nổi danh khu vực này, một thủ lĩnh băng đảng, mở sòng bạc ở trấn trên, có không ít thuộc hạ côn đồ.

Hắn cấu kết với thương nhân bất động sản kia, giúp thương nhân bất động sản kia bức bách ngư dân ở đây ký hợp đồng dời đi, nếu ngư dân không ký, hắn sẽ cho thuộc hạ đánh tàn phế mới ngưng.

Bọn họ ba ngày tới gây chuyện hai lần, hôm nay lại tới.

Lê Hiếu Mạn nghe bà lão nói xong, căn bản không kịp trốn, lão hồ kia đã dẫn đám người cường tráng vạm vỡ xông vào.

Chương 338: Đánh cuộc, cô sẽ không (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Các... Các người muốn làm gì?” Lão bà bà thấy vậy, bà kéo cháu gái của mình lại, chắn trước người Lê Hiếu Mạn.

Người đàn ông được gọi là hổ kia nhìn hơn bốn mươi tuổi, là một kẻ đầu trọc, trên cổ mang dây chuyền vàng rất to, dáng vẻ hung ác, vừa nhìn đã biết là kẻ lưu manh.

Anh ta cầm một bản thỏa thuận ra, đưa cho lão bà bà, hung ác nói: “Lão bà chết tiệt, đi ra đây, ấn dấu tay lên đây coi như là ký tên.”

Lão bà bà ôm cháu gái của mình, nhìn người đàn ông gọi là Hổ kia nói: “Bọn tôi không ký, dù có chết bọn tôi cũng sẽ không rời khỏi Yên Lý Gia.”

Người đàn ông gọi là Hổ kia nghe thấy lão bà bà nói như vậy, anh ta như không quen với việc dùng lời nói, nhẹ nhàng nâng tay lên, tỏ ý bảo người đàn ông vạm vỡ sau lưng anh ta ra tay đánh người.

Lê Hiếu Mạn được lão bà bà ngăn ở phía sau thấy vậy, cô đi vòng qua trước người lão bà bà, nhìn về phía người đàn ông gọi là Hổ kia, cong môi nói: “Mục đích của các người không phải là để bọn họ ký thỏa thuận di dời hay sao, cần gì phải đánh người?”

Hổ nhìn về phía Lê Hiếu Mạn, ánh mắt sáng lên: “Ai ôi! Được lắm con quý nhỏ kia, nghe giọng nói có vẻ như mày không phải là người

ở nơi này.”

Mặc dù tiếng phổ thông của người đàn ông gọi là Hồ kia không tiêu chuẩn lắm, nhưng khẩu âm của anh ta không quá nặng, nên trò chuyện với anh ta, cũng sẽ không mất công.

Lê Hiểu Mạn nhìn về phía anh ta, môi hồng nhẹ mơn: “Đúng là tôi không phải là người ở đây, nhưng tôi hy vọng có thể đại diện cho người ở nơi này thương lượng với người muốn xây dựng khu du lịch ở đây, tôi có kế hoạch chu đáo, sẽ có lợi với anh, sẽ có lợi với nhà đầu tư bất động sản kia, cũng sẽ có lợi với ngư dân ở đây, tôi tin tưởng, hẳn là anh có thể liên lạc với nhà đầu tư bất động sản đó.”

Mục đích của cô là như vậy, một là hy vọng có thể giúp được ngư dân nơi này, thứ hai là hy vọng có thể có cơ hội rời khỏi nơi này.

Chỉ cần cô có thể gặp được nhà đầu tư bất động sản đó, cô nhất định có thể nghĩ biện pháp thuyết phục đối phương, mang cô rời khỏi nơi này.

Đối với người coi trọng tiền, cô có lòng tin có thể thuyết phục được đối phương.

Hồ hơi kinh ngạc nhìn Lê Hiểu Mạn, anh ta lại đánh giá cô từ trên xuống dưới, mặt mũi xinh đẹp, đôi mắt trong suốt động lòng người, mũi ngọc cong vút, đôi môi căng mọng ướm át, dáng dấp xinh đẹp, tinh khiết thanh nhã, nhưng lại mang theo khí chất kiêu ngạo. Dáng vẻ thanh lịch và quyến rũ như một đóa bách hợp, nhưng lại mang khí chất lạnh như băng giống như đóa tuyết liên, khiến người ta cảm thấy không phải ai cũng có thể tùy tiện đến gần cô được.

Anh ta nheo mắt lại, đáy mắt thoáng sáng rực.

“Cô muốn gặp Hàn tổng, cô cho rằng mình là ai? Cô cho rằng Hàn tổng sẽ gặp cô sao?”

“Hàn tổng?” Lê Hiểu Mạn hơi nâng tầm mắt lên, cô nhìn về phía người đàn ông gọi là Hồ kia: “Không phải mục đích của các người là tiền hay sao? Tôi có một kế hoạch toàn diện hơn, mà cái kế hoạch này rất có lợi với Hàn tổng đó, tôi tin rằng anh ta sẽ có hứng thú. Tuy nhiên, điều quan trọng nhất chính là nó sẽ có lợi với anh, lấy tiền tài của người ta để làm chuyện xấu thay họ, tôi tin rằng anh “Phí tâm phí sức” thay người gọi là Hàn tổng đó ép những ngư dân này ký kết thỏa thuận di dời như vậy, nhất định là vì người đó đã cho anh lợi ích nào đó! Nếu như anh làm thành chuyện này, thì nhất định là anh sẽ càng lấy được nhiều lợi ích hơn, nhưng anh thử suy nghĩ lại xem, anh đánh người, bức người, thì người ta cũng sẽ không có ý định dời đi đâu, nếu như anh tin tưởng tôi, kế hoạch của tôi chẳng những có thể khiến anh thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ của Hàn tổng đó, hơn nữa còn không cần anh phí quá nhiều sức lực, không có ai thích làm người xấu, anh Hồ anh cũng không thích phải không!”

Tiếng “Anh Hồ” này gọi vừa đúng lúc.

Hồ nghe xong mặt đầy ý cười, anh ta chăm chú quan sát Lê Hiểu Mạn, rồi mới lên tiếng: “Có vẻ như cô cũng có chút kiến thức, cô muốn gặp Hàn tổng phải không? Tôi có thể tiến cử cô, vừa vặn, hôm nay Hàn tổng sẽ đến đây, tuy nhiên, tôi tiến cử cô, thì tôi sẽ được lợi gì?”

Chương 339: Đánh cuộc, cô sẽ không (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn thấy Hồ nhìn chăm chăm vào mình, cô che giấu tất cả cảm xúc trong lòng xuống, cười yếu ớt nhìn nh ta, cố ý nói mập mờ: “Không phải đàn ông thích nhất là quyền lực, tiền tài và đàn bà hay sao? Lợi ích khi anh Hồ tiến cử tôi gặp Hàn tổng, là anh có thể thu được cả người và tiền bạc.”

Hồ nghe thấy vậy thì mắt sáng lên, anh ta lại đánh giá Lê Hiểu Mạn từ trên xuống dưới, giống như là chưa từng thấy người phụ nữ có thể hiểu được tâm tư của anh ta mà lại nhanh nhạy giống như cô vậy.

Cả người và tiền bạc, lời nói này chui thẳng vào trong tâm khảm của anh ta.

Anh ta rất cao hứng, liền đáp ứng mang Lê Hiểu Mạn đi gặp Hàn tổng mà anh ta nói.

Lão bà bà và cô bé vốn đang lo lắng cho Lê Hiểu Mạn, nhưng Lê Hiểu Mạn bảo bọn họ yên tâm, rồi đi theo Hồ vào trấn trên, đến chỗ ở của anh ta.

Nếu so với thôn chài lưới vừa nhỏ lại vừa lạc hậu này thì trấn trên tốt hơn rất nhiều, ít nhất có thể thấy được tòa nhà nhỏ kiểu Tây.

Hôm nay vừa đúng là ngày họp chợ, trấn trên tương đối nháo nhiệt,

hai bên đường không rộng lắm có rất nhiều tiểu thương đang bày bán hàng, các tiếng rao hàng vang lên bên tai không dứt, hết sức náo nhiệt.

Lê Hiểu Mạn có một loại cảm giác không thể giải thích được khi ngồi xe của Hổ tới trấn trên, tuy cô không lớn lên trong gia đình giàu có, nhưng ít ra thì cô cũng lớn lên ở trong thành phố, thường thấy các thiết bị công nghệ cao, mấy tòa nhà chọc trời..., nhưng cảnh hợm chợ ở trong trấn này lại khiến cô cảm thấy hơi mới mẻ độc đáo.

Có lúc, cuộc sống như vậy lại khiến người ta dễ chịu.

Người ở đây đều dựa vào hai bàn tay của mình để tự nuôi sống bản thân, cô cảm thấy rất thật.

Chỗ ở của Hổ là căn nhà nổi bật nhất thị trấn này.

Đây là một căn nhà nhỏ có năm tầng, sân sau là chỗ ở của Hổ, phòng khách trước mặt là sòng bạc, có trên trăm người nam nam nữ nữ đang tụ tập đánh bạc, trong đó có một chiếc bàn vuông nào đó, có không ít người đang vây quanh.

Sau khi Lê Hiểu Mạn xuống xe thì cô đi theo Hổ vào phòng khách lượn lờ khói mù, quản lý sòng bạc đi lên trước, nhìn Hổ nói: “Anh Hổ, Hàn tổng tới rồi, còn thắng không ít, nếu anh ta thắng tiếp nữa, thì sòng bạc của chúng ta sẽ lỗ rất lớn, không biết có phải là Hàn tổng tới đây để phá quán hay không?”

Hổ nghe vậy, sắc mặt anh ta thay đổi, sau đó anh ta mỉm cười đi theo quản lý sòng bạc đi về phía bàn đánh bạc đang tụ tập nhiều người nhất kia.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn cũng đi theo sau lưng Hổ.

Cô nghe thấy những lời quản lý sòng bạc vừa nói, Hàn tổng kia vững chắc như vậy, thì tuyệt đối không phải là loại người hiền lành gì đi!

Cô nghĩ đến mấy bộ phim trong ti vi có liên quan đến đánh bài đều nói về mấy băng đảng, đừng nói là Hàn tổng kia là người của băng đảng nào đấy nhé?

Vậy có phải là cô muốn thuyết phục đối phương mang cô rời khỏi nơi này lại càng khó khăn hơn hay không?

Có lẽ Hàn tổng đó còn là người xấu xa hơn so với Hồ.

Đám người đang tụ tập đánh bạc trước bàn thấy Hồ tới, lập tức chủ động mở đường cho Hồ.

Sau khi đám người này chủ động tránh ra, Lê Hiếu Mạn mới thấy rõ người đàn ông ngồi ở bàn đánh bài đối diện kia, đối phương lại là một người đàn ông đẹp trai đến nỗi cả người lẫn thần đều phần nộ.

Chỉ số đẹp trai ngang hàng với Long Tur Hạo.

Nhưng nếu dùng từ tuấn mỹ để nói về vẻ bề ngoài của Long Tur Hạo, thì phải dùng từ phong hoa tuyệt đại để hình dung người đàn ông trước mắt này mới thích hợp.

Hình như gần đây vận khí của cô rất tốt, gặp hết người đẹp trai này đến người đẹp trai khác.

Người đàn ông họ Hàn kia ngồi ở chỗ đó giống như một vị thần vậy, khí chất cao quý ưu nhã, khuôn mặt còn tinh xảo hơn so với phụ nữ, da đẹp đến nỗi phụ nữ cũng phải ghen tỵ, ngũ quan thâm thúy, đôi môi đỏ dụ hoặc, cánh mũi lộ ra vẻ kiêu ngạo, đôi mắt lam mị hoặc hơi

nheo lại, tóc mái hơi dài, như muốn che đi đôi mắt quyến rũ, có mấy phần xốc xếch, lười biếng mườì phần.

Nếu như không phải là thấy trên cổ anh ta có hằn kết tượng trưng cho đàn ông ở cổ họng, thì Lê Hiếu Mạn sẽ cho rằng anh ta là một người đẹp mang dòng máu lai.

Cho dù Sophie có xinh đẹp như thiên tiên thì cũng không thể so sánh với vẻ phong hoa tuyệt đại của anh ta.

Liếc nhìn anh ta, Lê Hiếu Mạn hơi cảm thấy mặc cảm tự ti, một người đàn ông đẹp đến như vậy, thực sự là rất đẹp, thì người là phụ nữ như cô phải làm thế nào mới không biết xấu hổ mà sống tiếp?

Càng nhìn kỹ hơn, điểm chết người là cả người anh ta mặc âu phục màu đỏ mận, càng tăng thêm vẻ quyến rũ của anh ta, nhưng lại không mất đi khí chất của riêng anh ta.

Áo sơ mi màu tím nhạt, cà vạt đỏ, đem khí chất ưu nhã và sự lười biếng trên người anh ta kết hợp với nhau, khiến cho người ta cảm thấy cực kỳ sang trọng.

Chương 340: Đánh cuộc, cô sẽ không (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hồ gật đầu cười nói với người đàn ông phong hoa tuyết đại đang ngồi ở bàn đánh bài đối diện: “Hàn tổng, nghe nói vận may hôm nay của anh không tệ, thắng được không ít tiền, không biết tôi có vinh hạnh được đánh bạc với anh một lần hay không?”

Người đàn ông họ Hàn kia tên là Hàn Cẩm Hi, anh ta nghe thấy Hồ nói như vậy, đôi mắt màu làm quyến rũ lười biếng liếc nhìn Lê Hiểu Mạn đang đứng ở bên cạnh Hồ vẫn luôn đánh giá anh ta, đôi môi đỏ như lửa hé mở, giọng nói lười biếng êm tai: “Anh lấy cái gì để đánh cuộc với tôi? Sòng bạc của anh, hay là người phụ nữ bên cạnh anh?”

Lúc anh ta nói chuyện, giọng điệu chậm chạp lười biếng, tuy anh ta nói liên tục, nhưng giọng nói lại không mất đi sự ngang ngược và trầm ổn.

Vô hình trung anh ta mang đến một loại cảm giác bị áp bách cho người khác.

Hồ nghe thấy lời này của Hàn Cẩm Hi, nụ cười trên mặt anh ta hơi cứng lại, trong khoảng thời gian tiếp xúc cùng Hàn Cẩm Hi này, anh ta cũng biết tính cách của Hàn Cẩm Hi hơi quái dị, dường như thích đưa tay ra đánh vào khuôn mặt mỉm cười của người ta.

Anh ta rất ít khi cho người ta mặt mũi, nhất là mặt mũi của Hồ, tới bây giờ anh ta lại càng không cho.

Nghĩ đến anh ta nói người phụ nữ bên cạnh mình, Hồ nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, rồi lại nhìn về phía Hàn Cẩm Hi, cười nói: “Hàn tổng, người phụ nữ này nói muốn đại diện ngư dân của thôn chài lưới nói với anh về chuyện liên quan tới thỏa thuận dờn đi? Cô ta nói...”

Hàn Cẩm Hi không đợi Hồ nói xong, anh ta lập tức bỏ qua Hồ, anh ta lười biếng nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, môi mỏng quyến rũ cong lên: “Cô muốn nói chuyện với tôi?”

Trong lời nói của anh ta không lộ ra bất kỳ thái độ gì, nhưng Lê Hiểu Mạn vẫn dò xét được một tia khinh thường từ trong đôi mắt lam của anh ta.

Lê Hiểu Mạn hơi cau mày lại, nhưng rồi cô mỉm cười nhìn về phía Hàn Cẩm Hi, ngữ khí kiên định: “Đúng vậy! Tôi muốn nói chuyện với anh.”

“Cô dựa vào cái gì để nói chuyện với tôi?” Hàn Cẩm Hi lười biếng liếc nhìn cô, ánh mắt lơ đãng mang theo sự quyến rũ trời sinh, môi mỏng khẽ kiêu ngạo cong lên.

Người đàn ông trước mắt mang đến cho cô một cảm giác anh ta là người thích hắt nước lạnh vào người khác, vì vậy không phải là người dễ thuyết phục.

Cô hơi híp mắt lại, rồi lấy hết can đảm đi tới bên cạnh Hàn Cẩm Hi, cô âm thầm tự lấy tay nhéo mình, để lấy dũng khí cho mình, ngữ khí kiên định, khuôn mặt tràn đầy tự tin nói “Tôi không dựa vào cái gì, chỉ bằng tôi có miệng, có thể thuyết phục được anh...”

Hàn Cẩm Hi không đợi cô nói xong, mà rất không cho cô mặt mũi cắt đứt lời của cô: “Súc sinh cũng có miệng, cô cảm thấy nó có thể

thuyết phục được tôi sao?”

Lê Hiểu Mạn bị anh ta đả kích một câu mà co rút khóe môi, cô rất muốn xông lên cho anh ta một cái bạt tai.

Cô nhìn về phía anh ta, cố đè nén lửa giận trong lòng xuống, cười nhạt liếc nhìn anh ta hỏi: “Hàn tổng, anh là người đúng không? Anh có thể nghe hiểu súc sinh nói sao?”

Nghe vậy, ánh mắt lười biếng của Hàn Cẩm Hi dần trở nên lạnh thấu xương, anh ta nhìn Lê Hiểu Mạn đang cười nhạt, ánh mắt thoáng kinh ngạc, giống như là không ngờ rằng cô lại đột nhiên hỏi như vậy.

Anh ta khẽ cong môi cười quyến rũ nhưng nụ cười đó lại khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo, nhàn nhạt nói ra hai chữ: “Không thể.”

Nghe anh ta nói không thể, Lê Hiểu Mạn hơi cong môi dưới, cô vẫn nhìn anh ta duy trì nụ cười nhạt như cũ: “Hàn tổng không phải súc sinh, nên tự nhiên là Hàn tổng nghe không hiểu được lời của súc sinh, vậy lời của tôi Hàn tổng có thể nghe hiểu chứ?”

Không thể nghi ngờ là những lời này của cô là bậc thang cho Hàn Cẩm Hi đi xuống, nếu như Hàn Cẩm Hi trả lời nghe không hiểu, vậy anh chẳng khác nào tự thừa nhận mình là súc sinh.

Đôi mắt xanh lam của anh ta khẽ co rút lại, ánh mắt lười biếng nhìn Lê Hiểu Mạn dần lạnh lẽo hơn, giọng nói trầm thấp mang theo sự lạnh lùng: “Cô rất can đảm đấy.”

Chưa có ai dám nói với anh ta những lời như vậy.

Nhưng anh ta không thừa nhận cũng không được, cái miệng kia của cô có chút ý tứ.

Anh ta thu khí lạnh trong mắt lại, lườm biếng nhìn chằm chằm vào cô, khuôn mặt yêu nghiệt nở nụ cười khiến người ta tính toán không ra: “Cô vừa mới mới là thuyết phục tôi? Thuyết phục tôi cái gì?”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn nụ cười phong hoa tuyết đại nhưng lại khiến cho lòng người phát rét của anh ta, cô hơi dừng lại, ánh mắt khẽ chuyển, rồi nhìn anh ta cười yếu ớt, vẻ mặt kiên định: “Hàn tổng, có rất nhiều người ở đây, tôi muốn chúng ta nói chuyện riêng năm phút.”

Hàn Cẩm Hi thấy cô không trả lời câu hỏi của anh, ngược lại còn nói muốn nói chuyện riêng với anh ta năm phút, anh ta nửa mở đôi mắt lam quyền rũ, thâm trầm nhìn cô, nhưng lại không nói cái gì.

Lúc không nói chuyện anh ta cũng mang đến cho người ta loại cảm giác bị áp bách.

Hồ đứng ở bên cạnh nhìn về phía Hàn Cẩm Hi không lên tiếng, cho rằng Lê Hiểu Mạn đã chọc giận anh ta, Hồ nhìn cô bằng ánh mắt cảnh cáo, tỏ ý bảo cô nói xin lỗi hoặc là khen Hàn Cẩm Hi mấy câu.

Nhưng Lê Hiểu Mạn không nhìn về phía Hồ, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn duy trì nụ cười tao nhã, Hàn Cẩm Hi không lên tiếng, cô cũng không nói chuyện.

Qua hồi lâu, Hàn Cẩm Hi lườm biếng nhắm mắt lại, đột nhiên hỏi: “Có biết đánh bài hay không?”

“Cái gì?” Lê Hiểu Mạn giật mình trong giây lát, cô hơi không hiểu gì nhìn về phía anh ta, rồi thành thật nói: “Không biết.”

!!

Chương 341: Long thiếu, khiến phụ nữ mê đắm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Vừa vặn!” Hàn Cận Hi nhìn về phía cô, hơi mở nửa mắt, lười biếng nói: “Chúng ta đánh một ván bài, cô thắng, tôi sẽ cho cô năm phút, nếu như cô thua...”

Lê Hiểu Mạn không đợi anh ta nói xong, cô nheo mắt lại liếc nhìn anh ta: “Anh biết đánh bài, mà tôi lại không biết, tôi không biết làm thế nào để thắng, trừ phi, chúng ta không so kỹ thuật đánh bài, mà so ông trời sẽ giúp ai, nếu như tôi thắng, mời Hàn tổng tuân thủ cam kết, cho tôi năm phút, nếu như tôi thua, tôi sẽ để Hàn tổng muốn làm gì thì làm trong năm phút.”

Cô vừa nói ra lời này, đám người chung quanh và Hồ đều tò mò nhìn cô.

“Để rồi muốn làm gì thì làm trong năm phút?” Nghe vậy, Hàn Cận Hi u trầm liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, đôi môi đỏ như lửa khẽ nở nụ cười khiến người ta đoán không ra.

Đối với anh ta mà nói, thắng thua đều không có bất kỳ tổn thất nào, tuy nhiên cô đưa ra yêu cầu như vậy để anh ta cho cô năm phút lại đã gợi lên mấy phần hứng thú trong anh ta.

Anh ta không đáp ứng Lê Hiểu Mạn phải đánh cuộc giống như cô nói vậy, nhưng Lê Hiểu Mạn cũng không có ý đợi anh ta đáp ứng.

Đối phó loại người như anh ta, thì mình nhất định phải ra tay làm chủ trước mới được.

Nếu để cho anh ta nắm giữ quyền chủ đạo, thì ngay cả cơ hội đánh cuộc với anh ta cô cũng không có.

Cô cầm bộ bài trên bàn lên, nhìn về phía Hàn Cẩm Hi, rồi mỉm cười đưa bộ bài trong tay tới trước mặt anh ta, khẽ nói: “Hàn tổng, chúng ta cá xem ai rút được quân bài lớn hơn, phiền Hàn tổng tự mình rút bài, nhưng chỉ có thể rút ra một tấm.”

Hàn Cẩm Hi chăm chú nhìn, ánh mắt lờ mờ liếc nhìn bộ bài mà cô đưa tới, anh ta khẽ mỉm môi, cũng không đáp lại lời của Lê Hiểu Mạn, hai ngón tay thon dài tùy ý rút ra một lá bài từ bộ bài trong tay Lê Hiểu Mạn.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt lại, rồi cũng tùy ý rút ra một lá bài, cô cầm lá bài mà mình đã rút ra ở trong tay, rồi bỏ bộ bài còn lại vào trên bàn.

Sau đó, ngay cả nhìn cô cũng không nhìn xem mình đã rút lá bài gì, trực tiếp đặt lên bàn cho cho Hàn Cẩm Hi nhìn, mỉm cười nói: “Hàn tổng, mời lật bài!”

Hàn Cẩm Hi hơi híp mắt lại nhìn lá bài mà cô đã rút ra, anh ta cũng không lật lá bài mà mình đã rút ra, mà trực tiếp xé bỏ, sau đó nói ra ba chữ: “Cô thắng.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, cô hơi kinh ngạc, có vẻ như anh ta cũng không biết mình đã rút được lá bài gì, sao đã nhận thua.

Đám người đang vây xem trong sòng bạc, cả cả Hồ cũng không giải thích được mà nhìn về phía Lê Hiểu Mạn và Hàn Cẩm Hi, cũng không

biết Lê Hiểu Mạn thắng như thế nào.

Mà Lê Hiểu Mạn cảm thấy dường như Hàn Cẩm Hi cố ý để cho cô thắng.

Hàn Cẩm Hi đứng lên, anh ta liếc nhìn Hồ, lười biếng nói: “Cho tôi mượn một căn phòng.”

Hồ nghe vậy, phục hồi lại tinh thần rồi nhìn về phía anh ta, cười nói: “Hàn tổng cứ tùy tiện dùng, tùy tiện dùng.”

Sau đó anh ta nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, cười nói: “Còn không nhanh theo sát Hàn tổng, Hàn tổng đang ngầm thừa nhận để cho cô đi bồi anh ta.”

Lê Hiểu Mạn khẽ co rút khóe miệng, cô đi theo Hàn Cẩm Hi ra phía sau của sòng bạc, lên tầng hai.

Tầng hai có một phòng khách lớn, bố trí tạm chấp nhận được, mặc dù còn kém xa so với thành phố lớn, nhưng nếu so với đồ đạc mà cô nhìn thấy ở thôn chài lưới thì bài trí trong này cao cấp hơn nhiều.

Hàn Cẩm Hi ngồi xuống ở trên chiếc ghế sa lon lớn trong phòng khách, chân dài vắt lên, anh ta khẽ nâng tầm mắt lên, nhìn thẳng về phía Lê Hiểu Mạn, rồi nhẹ nhàng nói một chữ: “Ngồi.”

Lê Hiểu Mạn cười gật đầu với anh ta, rồi ngồi ở trên ghế sa lon đơn cách anh ta một khoảng.

Thấy vậy, Hàn Cẩm Hi nhìn cô thật sâu: “Qua đây, sang ngồi bên cạnh tôi.”

“A...” Lê Hiểu Mạn như nghe không hiểu, cô gật mình liếc nhìn anh

ta, đang muốn tìm có cự tuyệt, thì giọng nói của Hàn Cẩm Hi lại vang lên.

“Làm sao? Vừa rồi nhiều người như vậy mới dám đến gần tôi, bây giờ lại không dám? Nếu như cô không muốn lãng phí năm phút thì qua đây ngồi, cô ngồi xa, tôi không nghe rõ cô nói, đến lúc đó sợ rằng cô lại phải lặp lại n lần.”

Lê Hiểu Mạn nâng tầm mắt nhìn Hàn Cẩm Hi, rồi đứng lên, cô mỉm cười ngồi ở bên cạnh anh ta.

Nhìn từ xa, hai người như đang vai kề vai, nhưng trên thực tế thì giữa hai người vẫn có mấy cm khe hở.

Trên người Hàn Cẩm Hi có một mùi hương rất thơm, dễ người lại say lòng người giống như là rượu ngon có rất nhiều năm lịch sử vậy.

Chương 342: Long thiếu, khiến phụ nữ mê đắm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn khịt khịt mũi, nín thở ngưng thần nói: “Hàn tổng, vì tiết kiệm thời gian, chúng ta nói tóm tắt thôi, tôi hy vọng trong lúc mình nói chuyện, anh có thể không quấy rầy tôi...”

Nói đến đây, cô nhìn về phía người đàn ông xinh đẹp kinh tâm bên cạnh mình, thấy anh ta lười biếng nhắm mắt lại theo thói quen, cô ngồi thẳng người, tiếp tục nói: “Nghe nói Hàn tổng muốn xây dựng khu du lịch ở đây, nhưng có rất nhiều ngư dân đều không nguyện ký thỏa thuận di dời, tôi có phương án toàn diện hơn, vừa có lợi với Hàn tổng, cũng có lợi với ngư dân nơi này, tôi cảm thấy ngư dân nơi này không cần dọn đi, trong tương lai bọn họ có thể giúp Hàn tổng kiếm tiền, vậy thì tại sao anh phải để bọn họ dời? Nếu như Hàn tổng tin tưởng tôi, thì hãy cho tôi cơ hội, tôi sẽ làm một bản kế hoạch rồi đưa cho anh, đến lúc đó sau khi Hàn tổng xem xong rồi hãy quyết định có muốn áp dụng hay không; thứ hai, tôi hy vọng Hàn tổng có thể đưa tôi rời khỏi nơi này trở về thành phố K, dĩ nhiên, trên đời này không có bữa nào miễn phí cả, Hàn tổng và tôi không quen không biết, không thể tự dưng đáp ứng tôi như vậy, Hàn tổng là người làm ăn, người làm ăn thì sẽ luôn đặt lợi ích làm đầu, nếu như Hàn tổng có thể đưa tôi về thành phố K, thì tôi chắc chắn có thể tìm được nhà đầu tư trong dự án xây dựng khu du lịch cho Hàn tổng.”

Nhà đầu tư mà cô nói dĩ nhiên là Long Tư Hạo.

Nếu như cô có thể thuyết phục được Hàn Cẩm Hi người mà không có

mối liên hệ nào với mình, thì Long Tư Hạo yêu cô cứng chiều cô như vậy, cô muốn thuyết phục anh đầu tư, sẽ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cô nói xong, rồi lại nhìn về phía Hàn Cận Hi lần nữa, thấy anh ta vẫn nhắm mắt như cũ, không đợi anh ta lên tiếng, cô lấy sợi dây chuyền mặt nhẫn kim cương hồng 12 ca ra mà cô đeo trên cổ ra, đưa tới trước mắt anh ta, tiếp tục nói: “Hàn tổng, tôi đưa sợi dây chuyền này ra cũng không phải là để khoe giàu với anh, mà muốn lấy sợi dây chuyền này để chứng minh với anh, tôi chắc chắn có thể tìm được nhà đầu tư cho anh, có lẽ tiềm lực tài chính của Hàn tổng rất hùng hậu, không cần nhà đầu tư, nhưng nơi đây rất lạc hậu, muốn xây dựng khu du lịch ở chỗ này thì nhất định phải hao phí rất nhiều tài lực nhân lực và vật lực, coi như Hàn tổng xây dựng khu du lịch ở chỗ này xong, cũng không nhất định có thể kiếm được lợi nhuận. Ý tưởng của Hàn tổng độc đáo, nhưng anh dám đi tiên phong xây dựng khu du lịch ở đây thì chắc hẳn cũng biết sẽ có rủi ro, nếu như có nhà đầu tư, thì đến lúc đó sẽ có người gánh vác rủi ro giúp Hàn tổng, Hàn tổng có thể bớt thua lỗ đi một phần, đây cũng không hại với Hàn tổng, Hàn tổng không ngại cân nhắc điều này?”

“Ý tưởng độc đáo? Dám đi tiên phong?” Hàn Cận Hi nửa mở đôi mắt lam ra, ánh mắt lười biếng lại bèn nháy liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, ngón tay thon dài ưu nhã kéo đầu ngón tay của cô qua.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt lại, đang muốn rút tay ra, lại thấy Hàn Cận Hi nhẹ nhàng đẩy tay cô ra, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve chiếc nhẫn kim cương hồng 12 ca ra trong lòng bàn tay của cô, anh ta hỏi: “Chiếc nhẫn này là của cô?”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn chiếc nhẫn kim cương hồng 12 ca ra trên tay, ánh mắt trở nên nhu hòa mà thâm tình, trong lòng trào dâng ngọt ngào và hạnh phúc, cô mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy!”

Hàn Cẩm Hi mỉm cười nhìn về phía cô, vừa vặn nhìn thấy ý cười tràn đầy hạnh phúc trong đôi mắt của cô, ánh mắt lười biếng của anh ta hơi chậm lại, môi mỏng khẽ cong lên: “Bạn trai đưa?”

Không nghĩ tới anh ta sẽ hỏi cái này, Lê Hiểu Mạn giật mình nhìn về phía anh ta, cười nói: “Là vị hôn phu.”

Đôi mắt lam quyến rũ của Hàn Cẩm Hi không tự chủ được lại quyến rũ hơn mấy phần, anh ta lười biếng nhìn về phía cô: “Năm phút đã qua.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn về phía anh ta, dò xét hỏi: “Vậy ý của Hàn tổng là...”

Hàn Cẩm Hi hơi khép đôi mắt lam lại, thờ ơ nói: “Cô nói không sai, tuy nhiên, tại sao tôi phải nghe cô? Sao cô biết tôi tới nơi này xây dựng khu du lịch là để kiếm tiền? Tôi không sợ rủi ro, không cần kế hoạch toàn diện hơn, tôi cũng không thiếu cái gì cả, càng không cần nhà đầu tư.”

Dứt lời, anh ta đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt lại, hóa ra cô nói một thôi một hồi từ nãy đến giờ, anh ta cũng không động tâm chút nào, chẳng lẽ cô đã gặp phải một người đàn ông tự cao tự đại, có tiền, tự do phóng khoáng, thích ném tiền qua cửa sổ?

Thấy anh ta chuẩn bị rời khỏi phòng khách, cô gọi anh ta lại: “Chờ đã.”

Chương 343: Long thiếu, khiến phụ nữ mê đắm (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau đó, cô xông lên trước, ngăn ở trước người anh ta, nâng cao cằm, ánh mắt hơi tức giận nhìn anh ta: “Anh có thể không mang tôi rời đi theo, nhưng tôi mặc kệ anh còn nguyện ý cho tôi thêm năm phút hay không, hôm nay dù có chết tôi cũng phải ở chỗ này mắng anh năm phút nữa, anh có tiền, có tiền thì giỏi lắm sao? Anh độc đoán, tự cao, tự đại, cuồng vọng, mặc kệ sống chết của người khác, ngư dân nơi này đời đời đều sống ở đây, bọn họ dựa vào đánh cá để sống, anh ép bọn họ dời đi, thì sau này bọn họ phải dựa vào cái gì để duy trì kế sinh nhai? Vì ép những ngư dân kia ký thỏa thuận di dời, anh cho người uy hiếp, bức bách, thậm chí còn ra tay đánh bọn họ. Nhìn dáng dấp của anh thì nhân mô cầu dạng, nhưng thực tế chỉ là kẻ cặn bã trong xã hội mà thôi, anh có khác gì bọn lưu manh đâu, cái danh Hàn tổng là do anh tự đặt hả, anh nên đổi thành “Hàn manh” thì hơn. Anh còn tự nhận là không thiếu cái gì, anh không biết cái mà anh thiếu nhất chính là nhân tính hả? đúng là anh không thiếu cái “Đức tính tốt” của cặn bã trong xã hội đâu, nhưng tất cả những đức tính truyền thống tốt của dân tộc Trung Hoa, anh đều thiếu.”

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn không nhìn đến Hàn Cẩm Hi, cũng không biết anh ta có biểu tình gì, dù sao cô cũng không thèm đếm xỉa đến nữa, không thuyết phục được cũng mặc kệ.

Trời sẽ không triệt đường sống của người, cô luôn có thể rời khỏi nơi này.

Anh ta không giúp thì kệ, có lẽ Long Tư Hạo sẽ nhanh chóng tìm được cô.

Nghe xong lời của cô, Hàn Cẩm Hi híp đôi mắt lam thành đường chỉ, đôi mắt khẽ lóe lên ánh sáng không thể lý giải được, ngực hơi phập phồng, giống như là đang biểu thị công khai cơn giận của anh, anh ta khẽ nở nụ cười vô cùng diêm dúa.

Đột nhiên, anh ta nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn, ánh mắt lườm biếng mang theo mấy phần lãnh ý, giọng nói đầy nội lực: “Lặp lại những lời cô vừa mới nói lần nữa.”

Lê Hiểu Mạn dùng sức hất tay của Hàn Cẩm Hi ra, cô trợn mắt nhìn anh ta: “Dựa vào cái gì mà anh muốn nghe lại thì tôi phải nói lại? Tôi không muốn nói nhiều với một sinh vật không có nhân tính, anh cứ coi như những lời vừa rồi của tôi là nói nhảm, anh chưa từng nghe thấy đi.”

Dứt lời, cô xoay người rời đi, nói nhiều với một người không có nhân tính như vậy, thì nhất định là chỉ lãng phí nước bọt mà thôi.

Hàn Cẩm Hi thấy cô rời đi, anh ta nhìn về phía bóng lưng mảnh khảnh của cô nói: “Tôi nhớ cô đã nói qua, nếu như cô không thuyết phục được tôi, thì sẽ để cho tôi muốn làm gì thì làm... Năm phút.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn dừng lại, cô quay đầu lại nhìn về phía anh ta, mỉm cười nói: “Lời nói của tôi chỉ có hiệu lực với con người, còn với sinh vật không có nhân tính, tôi cảm thấy không cần thiết phải tuân thủ lời hứa của mình, đổi lại là anh, anh sẽ tuân thủ lời hứa của mình với một sinh vật không có nhân tính sao?”

Hàn Cẩm Hi lườm biếng nhìn vào cô thật sâu, anh ta đột nhiên đi lên trước, hơi nghiêng người, trên khuôn mặt phong hoa tuyết nguyệt nổi lên

ý cười không rõ: “Cô đang đùa tôi? Tôi cô không quen biết nhau, cô cho rằng mình rất hiểu tôi?”

Lê Hiếu Mạn nâng cằm lên, cô lạnh lùng nhìn anh ta: “Không sai, dựa vào chuyện mới cùng anh đánh cuộc mà nói, đúng là tôi đang đùa anh, tôi cũng chưa từng nghĩ tới tôi sẽ thắng, đúng là tôi không biết anh, nhưng ít ra tôi đã đoán đúng, anh không ngu, điểm này anh sẽ không chối chứ?”

Cô vẫn nâng cằm lên như cũ, nhìn thẳng về phía anh ta, cô cũng không tin là anh ta sẽ nói ‘Cô đoán sai rồi, thật ra thì tôi ngu như heo’.

Người xưa có câu gần mực thì đen gần đèn thì rạng, chung một chỗ với Long Tur Hạo lâu như vậy, cô vẫn học được chút phúc hắc của anh.

Hàn Cần Hi liếc nhìn cô đang nâng cằm lên, ánh mắt lười biếng mang theo mấy phần thâm trầm của anh ta nhìn cô, qua một hồi lâu, anh ta lại mỉm cười nói: “Tôi thay đổi chủ ý rồi, tôi sẽ mang cô rời khỏi nơi này, cô phải làm xong bản kế hoạch cho tôi trong hai ngày, nhưng phải khiến tôi hài lòng, nếu không, tôi sẽ lại đưa cô về tới nơi này.”

Thấy anh ta lại thay đổi chủ ý, Lê Hiếu Mạn híp mắt lại, nhất định là đầu của anh ta bị lừa đá rồi! Anh ta làm việc đều không theo lẽ thường, tuy nhiên anh ta đáp ứng là được, những thứ khác chờ trở lại thành phố K rồi nói sau.

Cô nhướn mày nhìn về phía anh ta: “Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ khiến anh hài lòng.”

Dừng lại, cô lại nheo mắt nghi ngờ nhìn anh ta hỏi: “Hàn tổng, anh có thể nói cho tôi biết hay không, tại sao anh lại để cho tôi thắng? Còn

nữa, đến tột cùng thì là bài của tôi là cái gì?”

Bởi vì cô không nhìn lá bài của mình, không biết là cái gì.

Hàn Cận Hi nhìn về phía cô, cũng không trả lời câu hỏi của cô, rồi xoay người rảo bước rời đi.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn lập tức đi theo.

Chương 344: Long thiếu, khiến phụ nữ mê đắm (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đến buổi chiều, Lê Hiếu Mạn lên máy bay trực thăng của Hàn Cẩm Hi rời khỏi đảo.

Nhưng sau khi cô rời đi không lâu, một chiếc máy bay trực thăng khác liền đáp xuống ở thôn chài lưới.

Có ba người xuống, chính là Long Tư Hạo, Lạc Thụy, tô dịch.

“Tổng giám đốc, nơi này chính là thôn chài lưới, chắc là Lê tiểu thư ở chỗ này.” Lạc Thụy nhìn bờ biển rộng vô tận, rồi nhìn về phía Long Tư Hạo.

Máy bay trực thăng của bọn họ đáp xuống bờ biển, dẫn tới không ít ngư dân ở kế cận vây xem.

Những ngư dân này gần như đều là lần đầu tiên nhìn thấy máy bay trực thăng thật, nên tự nhiên là rất tò mò.

Nhất là có đại soái ca giá trị nhan sắc rất cao Long Tư Hạo này, nên tự nhiên là hấp dẫn sự chú ý của bọn họ.

Anh mặc bộ âu phục đen cắt may vừa người, áo sơ mi trắng, dáng người anh tuấn cao ngất, khí chất bất phàm, mỗi cái giơ tay nhấc chân đều tán ra phong độ vương giả cao quý.

Ngư dân nơi này, đặc biệt là mấy người phụ nữ đang nhặt cá đều nhìn đến ngây dại, đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Mấy đứa trẻ đang chơi đùa ở bờ biển cũng dừng lại, bọn chúng đều dùng ánh mắt tò mò để nhìn ba người anh, Lạc Thụy, Tô Dịch.

Long Tur Hạo quan sát xung quanh, thấy nơi này hết sức lạc hậu, điều kiện sống cực kỳ kém, anh nhíu mày lại, đôi mắt đen như mực thoáng dăng trào sự thù địch, Lôi Dương lại dám đưa Hiểu Hiểu của anh tới nơi này chịu khổ, anh nhất định sẽ làm cho anh ta và Hạ Lâm đều rơi vào vạ kiếp bất phục.

Anh lấy bức ảnh của Lê Hiểu Mạn ra, đưa cho Lạc Thụy, trầm giọng nói: “Đi hỏi bọn họ xem đã từng gặp Hiểu Hiểu hay chưa.”

Lạc Thụy cầm lấy ảnh, anh ta gật đầu với Long Tur Hạo, rồi đi về phía mấy đứa trẻ đang chơi đùa ở bờ biển kia.

“Mấy bạn nhỏ ơi, các cháu có thể nói cho chú, các cháu đã từng gặp chị gái này chưa?”

Mấy đứa trẻ thấy Lạc Thụy cầm lấy ảnh, còn chưa nhìn đã lắc đầu lui về phía sau.

Lạc Thụy thấy vậy, anh ta cười híp mắt lại thành một đường chỉ:

“Mấy bạn nhỏ này, các cháu đừng sợ, chú không phải là người xấu.”

“Người ngoại lai đều là người xấu.”

“Đúng vậy, A Đa yêm (cha tôi) nói người ngoại lai mấy người đều là người xấu...”

...

Mấy đứa trẻ nói xong rồi đều chạy về nhà mình.

“A lô! mấy bạn nhỏ ơi, các chú thật sự không phải là người xấu, hey... Đều trở lại nào, chú cho các cháu kẹo...”

Long Tur Hạo thấy mấy đứa bé kia nhìn thấy Lạc Thụy là chạy, anh cất bước đi lên trước, cầm lấy bức ảnh trong tay, trực tiếp đi tới trước mặt một người phụ nữ đang nhặt cá, anh mỉm cười, giọng nói trầm thấp thanh nhuận hỏi: “Xin hỏi cô đã từng thấy cô gái trong bức ảnh này chưa?”

Người phụ nữ kia nhìn Lê Hiểu Mạn trong ảnh, rồi lại nhìn về phía Long Tur Hạo, anh đứng ở trước mặt cô giống như hoàng tử bạch mã trong lòng cô ta vậy, cô ta nhất thời kích động, nói lắp bắp: “Yêm... yêm... yêm...” (tôi... tôi... tôi)

Người phụ nữ còn chưa nói dứt lời, đã hoa lệ hôn mê bất tỉnh.

Thấy vậy, Long Tur Hạo hơi nheo mắt lại, khóe miệng khẽ co rút, anh dần thu lại nụ cười trên khuôn mặt tuấn mỹ.

Lạc Thụy và Tô Dịch thấy vậy, hai người như đã quen với cảnh này rồi mà đi lên trước.

“Tổng giám đốc, anh biết rõ dáng dấp của mình đẹp mắt, thì đừng có mà cười, đây không phải là chết người sao? Anh nhìn chị gái này đi, đều đã bị anh làm cho hôn mê rồi.”

Lạc Thụy nói với Long Tur Hạo xong, anh ta lại mỉm cười nhìn người phụ nữ trung niên đang nhặt cá khác: “Chị gái ơi, chúng tôi thật sự không phải là người xấu, xin hỏi chị đã từng nhìn thấy vị Lê tiểu thư trong bức ảnh này chưa?”

Dứt lời, anh ta còn lấy ra một sấp 100 tệ, cười nói: “Nếu ai nói cho tôi biết vị Lê tiểu thư này ở đâu, thì số tiền này sẽ thuộc về người đó.”

Không ai không thích tiền cả, không phải những ngư dân này ra biển đánh cá là vì tiền sao, thấy Lạc Thụy cầm ra một sấp tiền, mấy ngư dân quan sát ở cách đó không xa bất luận là trai hay gái đều tự động vây quanh, rối rít tới nhận người trong ảnh kia là ai.

huyền huyền có lời — —

Có phải các bảo bối đều không hiểu vì sao Hiểu Hiểu thắng phải không? Đừng lo lắng, sau này sẽ có lời giải thích, hắc!

!!

Chương 345: Cuối cùng, trở lại thành phố K (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngư dân nhận ra liền nói từng gặp Lê Hiểu Mạn.

Truy hỏi một hồi, Long Tur Hạo xác định Lê Hiểu mạn bị một bà lão họ Vương mang đến nhà bà.

Sau đó anh nhờ ngư dân dẫn đường, đến nhà bà lão dẫn Lê Hiểu Mạn đi.

Long Tur Hạo vừa vào cửa liền thấy cô bé A Hoa kia, cô bé còn đeo vòng tay Lê Hiểu Mạn bất đắc dĩ tặng cho cô bé.

Mắt anh cứng lại, lúc này liền cất bước tiến lên, lấy vòng tay trong tay cô bé, sau khi anh cẩn thận xác nhận, chắc chắn là vòng tay đích thân anh thiết kế tặng Lê Hiểu Mạn.

Vòng tay ở trong tay cô bé, đủ để chứng minh Hiểu Hiểu ở đây.

A Hoa thấy Long Tur Hạo lấy vòng tay Lê Hiểu Mạn tặng, đột nhiên lên tiếng khóc.

“Oa! Hu hu... bà nội, bà nội, người xấu cướp vòng tay chị cho con... hu hu... bà nội...”

Cô bé vừa khóc, bà lão chống gậy trong bếp bước chân tập tễnh đi ra.

“Bà nội...”

Cô bé A Hoa thương tâm khóc kêu bà nội, ngón tay chỉ Long Tur Hạo: “Bà nội... bà nội... Người xấu vòng tay chị tặng con.”

Long Tur Hạo nghe cô bé gọi chị, lúc này liền lấy hình ra, cất bước đi tới trước cô bé, nhìn cô bé hỏi: “Em nói chị này phải không?”

Cô bé nhìn hình trong tay anh, nhìn biết là chị, cô bé không trả lời, mà khóc nhìn bà nội.

Bà lão cũng thấy hình trong tay Long Tur Hạo, sau đó kinh ngạc nhìn Long Tur Hạo hỏi: “Các người quen biết A Mạn?”

“A Mạn?” Lạc Thụy nhíu mày, đi tới trước mặt bà lão, cười nhìn bà: “Lão phu nhân, bà vừa nói A Mạn đúng không? Có phải cô ấy tên Lê Hiểu Mạn không? Cô ấy là vị hôn thê của Tổng giám đốc chúng tôi, chúng ta luôn tìm cô ấy, có phải cô ấy ở nhà bà không?”

Bà lão nghe Lạc Thụy nói, nhìn anh ta, lại nhìn Long Tur Hạo.

Lạc Thụy thấy vậy, lấy tiền ra, trực tiếp nhét vào tay lão phu nhân, lễ phép cười: “Lão phu nhân, nếu bà biết Lê tiểu thư ở đâu, nhất định phải nói cho chúng tôi, chúng tôi thật sự không phải người xấu.”

Bà lão nghe anh ta nói vậy, nói cho anh ta chuyện liên quan tới Lê Hiểu Mạn.

Long Tur Hạo biết Lê Hiểu Mạn bị lão hổ ác bá khu vực này bắt đi trấn trên, lập tức chạy tới trấn trên.

Đến trấn trên, Long Tur Hạo, Lạc Thụy, Tô Dịch tới chỗ ở lão hổ.

Lúc này lão hổ đang ở phòng khách lầu hai, hôm nay sòng bạc của hắn vì Hàn Cẩm Hi mà lỗ vốn không ít, vốn cho là còn có một tiểu mỹ nhân đi cùng, bây giờ ngay cả tiểu mỹ nhân cũng bị mang đi, hắn đè nén lửa giận trong bụng, đang không có chỗ phát tiết.”

Quản lý sòng bạc đi vào, nhìn hắn nói: “Anh Hổ, ba người tới sòng bạc, nói muốn tìm anh Hổ.”

Lão Hổ đang phiền lòng hút thuốc, nghe quản lý sòng bạc nói, không vui hét: “Không gặp, ai lão tử cũng không muốn gặp.”

Quản lý sòng bạc khổ sở nhìn lão Hổ nói: “Anh Hổ, trong tay bọn họ có người.”

“Có người? Shit...” Anh Hổ tức giận ném tàn thuốc xuống đất, hung hãn đá mấy cước, nổi giận đùng đùng đi xuống lầu.

Nhưng hắn vừa tới cầu thang, ba người Long Tur Hạo, Lạc Thụy, Tô Dịch đã tới.

“Các người... Các người là ai?” Lão Hổ nhìn Lạc Thụy và Tô Dịch, lại nhìn Long Tur Hạo, thân là đàn ông, anh ta vì dung mạo tuấn mỹ tuyệt trần của Long Tur Hạo mà sửng sờ, hắn cho là Hàn Cẩm Hi là đàn ông đẹp nhất hắn từng gặp, người đàn ông trước mặt không phân cao thấp với Hàn Cẩm Hi, dường như nhiều hơn Hàn Cẩm Hi khí thế làm người ta không rét mà run.

Hắn lui về sau một bước, trực giác nói cho hắn, ba người trước mắt không phải người bình thường, khí thế quanh thân bọn họ cho người ta cảm giác bị áp bách.

Cảm giác bị áp bách này khác với cảm giác bị áp bách Hàn Cẩm Hi

cho hắn, cảm giác bọn họ cho hắn, đáng sợ nguy hiểm hơn.

Lạc Thụy nheo mắt nhìn lão Hồ, bắt cánh tay lão Hồ lại, lấy hình Lê Hiếu Mạn ra, tiến tới trước mặt hắn: “Nhìn cho rõ, có gặp cô ấy chưa?”

Lão Hồ nhìn người trong hình chính là Lê Hiếu Mạn bị Hàn Cận Hi mang đi, hắn nhìn Lạc Thụy, mặt đầy khó chịu nói: “Chưa từng gặp.”

Lạc Thụy nheo mắt cười một tiếng, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo, dùng sức nắm cổ tay hắn: “Thật sự chưa từng gặp?”

“A——!”

Lão Hồ bị anh ta dùng sức nắm, đau đớn kêu thảm thiết, sắc mặt tái nhợt nhìn Lạc Thụy, tức giận nói: “Shit, các người là ai? Lão tử chưa từng gặp, thế nào?”

Ngay sau đó hắn nhìn quản lý sòng bạc sắc mặt trắng bệch ở bên cạnh, hét anh ta: “Còn ngó ra cái gì? Còn không đi kêu người đến?”

Quản lý sòng bạc nghe vậy, muốn đi kêu côn đồ lão Hồ nuôi tới, Lạc Thụy thấy thế, nheo mắt cười nói: “Anh dám đi một bước thử?”

Dứt lời, anh ta nhìn Tô Dịch, cho ánh mắt.

Tô Dịch hiểu ý, gạt đầu một cái, súng trong tay chia về phía quản lý sòng bạc.

“Đùng đùng đùng——!”

Sau mấy phát súng, tóc quản lý sòng bạc thành ổ gà, sắc mặt trắng bệch, hai chân nhũn ra ngã ngời dưới đất, đã tè trong quần.

Chương 346: Cuối cùng, trở lại thành phố K (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Kỹ thuật bắn của Tô Dịch cực tốt, anh ta nổ ba phát súng, mỗi một phát cố ý không trúng quản lý sòng bạc, mà lướt qua da đầu quản lý sòng bạc.

Lão Hồ thấy vậy, sắc mặt cũng tái nhợt, nơm nớp lo sợ nhìn Lạc Thụy: “Các người... các người rốt cuộc là ai?”

Lạc Thụy nheo mắt, nguy hiểm cười một tiếng, dùng sức bóp tay lão Hồ, lực tay lớn đến mức có thể bóp nát ngón tay hấn.

Lão Hồ đau chỉ kém rơi nước mắt: “Đau... đại... đại ca, có gì thì nói, ai ya! Đau... Đau...”

“Đau à!” Lạc Thụy nhưng mày, buông tay lão Hồ ra, hấn còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên đá một cước vào dưới bụng lão Hồ.

“A— —!”

Lão Hồ đau quy xuống đất, hai tay che hạ thân, biểu tình thống khổ không chịu nổi, nước mắt lã chã nhìn Lạc Thụy: “Các người rốt cuộc muốn sao?”

Lạc Thụy tiến lên, trong tay có thêm cây dao nhỏ sắc bén, nhẹ nhàng vạch qua vạch lại mặt lão Hồ, cười nói: “Chúng tôi chỉ muốn vị tiểu thư trong hình kia ở đâu. Anh giấu cô ấy ở đâu rồi? Tổng giám đốc

chúng tôi không thích người nói nhảm nhất, anh tốt nhất nghĩ kỹ hãy nói, nếu anh không nói, tôi cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.”

Lão Hồ sợ hãi nhìn Lạc Thụy, lại nhìn Long Tur Hạo, nói rõ ràng đầu đuôi gốc ngọn chuyện Lê Hiểu Mạn bị Hàn Cận Hi mang đi.

Long Tur Hạo biết, lập tức về thành phố K, cho Lạc Thụy và Tô Dịch toàn lực điều tra Hàn Cận Hi.

...

Lê Hiểu Mạn theo Hàn Cận Hi rời khỏi đảo, vì Hàn Cận Hi còn chuyện phải làm, cho nên cô bị ép buộc đi theo anh ta đến thành phố H trước.

Trợ lý của Hàn Cận Hi đặt một phòng Tổng thống ở khách sạn năm sao cao cấp thành phố H cho anh ta.

Xuống trực thăng, Lê Hiểu Mạn liền bị ép buộc đi theo Hàn Cận Hi vào khách sạn.

Sau khi vào phòng Tổng thống thì Hàn Cận Hi bề bộn nhiều việc, một mực ở trong thư phòng xử lý công việc.

Còn Lê Hiểu Mạn lợi dụng trong phòng khách có điện thoại, gọi cho Long Tur Hạo, nhưng vẫn không gọi được.

Vì lúc cô gọi điện thoại, Long Tur Hạo vẫn ở trên đảo, nơi đó không có tín hiệu, vì vậy cô mới không gọi được.

Cô muốn về thành phố K, nhưng trên người không có đồng nào, hơn nữa đã là buổi tối.

Huống chi cô không có giấy chứng nhân bên người, cô muốn mua vé máy bay về cũng không được.

Không thể gọi Long Tur Hạo, cô đi tới cửa thư phòng, thấy Hàn Cẩm Hi còn ngồi trước máy vi tính, mười ngón tay thon dài linh hoạt gõ bàn phím, đôi mi thanh tú cai lại, đang chuẩn bị xoay người rời đi, tiếng đánh máy đột nhiên dừng lại, thanh âm hùng hậu êm tai của Hàn Cẩm Hi vang lên sau lưng cô.

“Cô có lời muốn nói?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn xoay người nhìn anh ta, nhàn nhạt cười một tiếng: “Anh làm xong chưa?”

Hàn Cẩm Hi không nói làm xong hay chưa, mà đứng lên, đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, môi mỏng đỏ tươi như lửa nổi lên nụ cười yêu mị mê người: “Thế nào? Không thể đợi muốn về thành phố K?”

Lê Hiểu Mạn nhìn nụ cười mê người của anh ta, híp mắt, nếu không phải mỗi ngày đối mặt với Long Tur Hạo nên có sức miễn dịch, nói không chừng cô cũng sẽ si mê mỹ nam phong hoa tuyết đại này.

Có điều vẻ đẹp của anh ta sắp vượt qua giới hạn nam nữ, vẫn là Long Tur Hạo tốt, cô thích hơi thở phái nam trên người Long Tur Hạo.

Hai người khí chất khác nhau, Long Tur Hạo cho người khác cảm giác cao quý bất phàm, sâu không lường được, có khí thế vương giả bức người, còn Hàn Cẩm Hi cho người ta cảm giác yêu mị, thâm trầm và ưu nhã, lại hình như có ngang ngược.

Cô không quen Hàn Cẩm Hi, không biết anh ta là người thế nào, nhưng trực giác nói cho cô biết anh ta cũng không phải nhân vật đơn giản.

Cô lui về sau nửa bước, mắt chứa ý cười nhìn anh ta: “Hàn tổng, cảm ơn anh mang tôi trở lại, tôi thật sự rất muốn lập tức trở về thành phố K, nhưng cũng phải chờ anh làm xong, tôi không quấy rầy anh, anh làm việc trước đi.”

Dứt lời, cô xoay người ra phòng khách.

Hàn Cẩm Hi nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô, khẽ híp đôi mắt màu lam mị hoặc: “Tối nay tôi sẽ bận rộn tới rất khuya, cô nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai tôi sẽ đưa cô về thành phố K, cô đừng quên bản kế hoạch của cô, còn nữa, phải làm tôi hài lòng.”

Lê Hiểu Mạn ngừng bước, nhú mày nhìn anh ta: “Yên tâm đi! Đại ân đại đức của anh, tôi nhớ, tôi nhất định sẽ chăm chỉ làm bản kế hoạch này, nhưng điều kiện tiên quyết là, anh đừng cố ý xoi mói khuyết điểm của tôi.”

Hàn Cẩm Hi nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của cô, môi đỏ tươi khẽ nhếch: “Nếu như bản kế hoạch tốt, cho dù tôi cố ý xoi mói khuyết điểm cũng không tìm ra chỗ sơ hở, tôi có hài lòng hay không, xem bản lĩnh của cô.”

Lê Hiểu Mạn cau mày, xoay người nhìn anh ta lần nữa, mà anh ta đã vào thư phòng.

Cô trở lại phòng khách, ngồi trên sofa sang trọng.

Vì sofa quá mềm quá thoải mái, mà tối qua cô cả đêm không ngủ, cho nên buồn ngủ đánh tới, dưới sự kêu gọi của thần ngủ liền ngủ.

Hôm sau.

Khi cô thức dậy, không phải ở trên sofa, mà trên giường lớn mềm mại sang trọng.

Cô sững sờ một lúc, lập tức ngồi dậy, theo bản năng kiểm tra quần áo trên người mình, may là cô mặc chỉnh tề.

Chương 347: Cuối cùng, trở lại thành phố K (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này, Hàn Cận Hi đúng lúc đi vào, thấy cô hoảng hốt tự nhìn mình chăm chăm, anh ta nheo mắt, môi mỏng nhếch lên độ cong mê người: “Không cần hoảng hốt, tôi không có hứng thú với một phụ nữ không thể vượt qua ba ngày.”

Lê Hiểu Mạn co rút khóe môi, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp ửng đỏ, không phải cô lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, mà là cô không quen biết anh ta, nào biết anh ta là ai.

Nhưng mà tối qua cô thật sự quá sơ suất, sao có thể ngủ?

Cũng may anh ta không phải loại tiểu nhân thô bỉ đó, nếu không, bây giờ cô thật hối hận thống khổ nhảy biển.

Hàn Cận Hi thấy cô đỏ mặt, ánh mắt màu lam trầm xuống, không khỏi nhìn cô chăm chăm.

Lê Hiểu Mạn không chú ý tới ánh mắt chăm chú nhìn mặt mình của Hàn Cận Hi, cô xuống giường, nhìn anh ta, nhàn nhạt cười: “Hôm nay anh sẽ đưa tôi về thành phố K đúng không? Hàn tổng, làm phiền anh, vô cùng cảm ơn! Phiền anh chờ một lát, tôi đi tắm trước.”

Dứt lời, không chờ Hàn Cận Hi đáp lời, cô vội vàng vào phòng tắm.

Nhìn dáng vẻ vội vàng của cô, Hàn Cận Hi cau mày, từ một ngày một

đêm ngủ gặp phải cô, hình như anh ta làm chuyện vi phạm nguyên tắc làm người đầu tiên của anh ta.

Không quen biết cô, anh ta lại mang cô từ đảo tới thành phố H, hôm nay vì cố ý đưa cô về thành phố K, anh ta hủy bỏ tất cả hành trình hôm nay.

...

Hàn Cẩm Hi có phi cơ đưa, từ thành phố H về thành phố K, mất khoảng một giờ.

Trở lại thành phố K, Lê Hiếu Mạn mới biết sáng sớm Hàn Cẩm Hi đã sắp xếp xong xuôi.

Bọn họ xuống máy bay liền có xe riêng tới đón.

Vì không mang tiền theo bên người, Lê Hiếu Mạn đành phải ngồi xe Hàn Cẩm Hi, để anh ta làm người tốt tới cùng, đưa cô đến Hồng Hoa Uyển.

Đến ngoài Hồng Hoa Uyển, Lê Hiếu Mạn liền kêu dừng xe, quay đầu nhìn Hàn Cẩm Hi bên cạnh, nhàn nhạt cười một tiếng: “Hàn tổng, tôi ở đây, vô cùng cảm ơn anh đưa tôi trở lại, bản kế hoạch tôi sẽ nhanh chóng hoàn thành, phiền anh nói cho tôi cách liên lạc, tôi làm xong sẽ liên lạc anh.”

Ánh mắt Hàn Cẩm Hi lười biếng nhìn Hồng Hoa Uyển, lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho cô.

Lê Hiếu Mạn nhìn kỹ, Tập đoàn địa ốc AT, CEO khu châu Á, Hàn Cẩm Hi.

Thì ra anh ta là Tổng giám đốc khu Châu Á Tập đoàn địa ốc AT, Hàn Cẩm Hi.

Là một nhân vật nổi tiếng trong thương giới, không trách anh ta nói không thiếu tiền.

Anh ta làm địa ốc, là người trong nghề, mà cô ngoài nghề, bây giờ cô bắt đầu hoài nghi, với kinh nghiệm phong phú của anh ta, bản kế hoạch cô làm có thể vào mắt anh ta sao?

Cô cau mày, anh ta mang cô từ làng chài về nơi này, chuyện cô đáp ứng, nhất định sẽ dốc toàn lực.

Cô ngược mắt nhìn anh ta, ánh mắt lười biếng nhưng không mất đi khí chất ưu nhã, lại yêu mị mê hoặc người, nhàn nhạt cười: “Hàn tổng, bản kế hoạch này tôi nhất định sẽ chăm chỉ làm, chờ tin anh, cảm ơn anh đưa tôi trở lại lần nữa.”

Thấy Hàn Cẩm Hi nghe cô nói xong, giống như một tôn thần ngồi trong xe không trả lời, Lê Hiểu Mạn rút khóe môi, đưa tay đẩy cửa xe.

Cô chuẩn bị xuống xe, Hàn Cẩm Hi đột nhiên kéo cổ tay cô lại.

“A...” Cô kêu lên một tiếng, bị anh ta kéo lại, vì quán tính, cả người nhào vào trong ngực Hàn Cẩm Hi.

Thân thể mềm mại cùng với mùi hoa thấm vào ngực, thân thể Hàn Cẩm Hi cứng đờ, ánh mắt mị hoặc trầm xuống mấy phần, nhìn cô chăm chăm.

“Xin lỗi...” Lê Hiểu Mạn nhào vào trong ngực anh ta lúng túng đỏ mặt, lập tức lui ra, nhưng cô vì vội vàng lui ra, đầu “bình” một tiếng, đụng

phải mui xe, cô đau chỉ thiếu rơi nước mắt.

Hàn Cẩm Hi thấy cô xoa đầu, đau đến đôi mi thanh tú nhú lại, ánh mắt anh ta co rút, cau mày, xoa đầu cho cô, môi mỏng nhếch lên: “Ngốc! Lấy IQ của cô làm bản kế hoạch, tôi... Ừm...”

Lê Hiếu Mạn không đợi anh ta nói xong, vươn tay mảnh khảnh che kín miệng anh ta.

Hàn Cẩm Hi ngẩn ra, ánh mắt màu lam lười biếng trở nên u ám nhìn cô, không chớp mắt, tựa như phải nhìn cô ra một lỗ thủng.

Lúc này, chiếc Rolls Royce màu đen chạy tới, trong xe chính là Long Tư Hạo và Lạc Thụy.

Vì cửa xe của Hàn Cẩm Hi bị Lê Hiếu Mạn mở ra, lúc xe Long Tư Hạo và xe Hàn Cẩm Hi lướt qua nhau, Lạc Thụy nhanh mắt nhìn thấy Lê Hiếu Mạn trong xe.

“Tổng giám đốc, người trong xe kia hình như là Lê tiểu thư.” Lạc Thụy ngồi chỗ tài xế quay đầu nhìn Long Tư Hạo ngồi phía sau.

Dứt lời, anh ta chớp mắt, không nhìn lầm nha! Đúng là Lê tiểu thư.

Ánh mắt sắc bén của Long Tư Hạo cũng rơi vào trên xe Hàn Cẩm Hi.

Vì lúc này Lê Hiếu Mạn và Hàn Cẩm Hi ngồi rất gần, hơn nữa, tay Hàn Cẩm Hi còn che trên đầu Lê Hiếu Mạn, tay Lê Hiếu Mạn che miệng Hàn Cẩm Hi, nhìn từ ngoài xe, hai người vô cùng thân mật, chột nhìn qua, giống như thâm tình nhìn nhau.

Chương 348: Ngọt ngào, cô thật sự hạnh phúc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi Lạc Thụy xác định trong xe là Lê Hiểu Mạn, nhướn mày nhìn về phía người đang tản ra hàn khí quanh thân, khuôn mặt phủ một lớp băng, nở nụ cười nói: “Tổng giám đốc, trông có vẻ Lê tiểu thư rất thân mật với người trong xe, nhưng tôi nghĩ là do góc độ cho nên mới...”

“Câm miệng! Xuống xe.”

Long Tư Hạo không đợi Lạc Thụy nói xong, ánh mắt lạnh lùng, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh nheo lại, giọng nói lạnh như băng quát.

Vốn dĩ Lạc Thụy còn định nói thêm gì đó, nhưng nhìn thấy sắc mặt đáng sợ của Long Tư Hạo, đành phải xuống xe.

Lê Hiểu Mạn thấy tay mảnh khảnh của mình sơ ý áp lên miệng người ta, cô lúng túng nói câu xin lỗi, liền xuống xe.

Sau khi cô xuống xe, Hàn Cẩm Hi liền bảo tài xế lái xe đi.

Lê Hiểu Mạn thấy anh ta đã rời đi, thu hồi ánh mắt đang định đi vào Hoa Hồng Uyển, phía sau liền truyền đến giọng nói trầm thấp quen thuộc.

“Hiểu Hiểu...”

Nghe tiếng gọi khiến cô rung động cùng vui vẻ, viền mắt cô trong nháy mắt hiện lên sự ướn át, chợt quay người lại.

Nhìn người đàn ông có khuôn mặt tuấn mỹ đang đứng trước mặt mình, hơi nước nơi khóe mắt cô ngưng thành giọt lệ chảy xuống theo khuôn mặt thanh tú.

Bởi vì kích động cùng mừng rỡ, giọng cô kèm theo sự nức nở: “Tur... Tur Hạo...”

Đợi ở làng chài cũng không lâu, nhưng cô lại cảm thấy lâu như cả thế kỷ.

“Tur Hạo...” Cô khóc khẽ gọi, chạy chậm đến, chủ động nhào vào lòng Long Tur Hạo, hai cánh tay mảnh khảnh vòng lấy thắt lưng anh.

Thân thể Long Tur Hạo hơi cứng đờ, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh híp lại, ánh mắt phức tạp nhìn cô, có nhớ nhung, có mừng rỡ, có may mắn, có nghi hoặc, cũng có sự tức giận khi thấy cô trong xe một người đàn ông xa lạ, cùng với vẻ đau đớn không thể che giấu.

Nhưng tình yêu đối với cô vẫn chiến thắng cơn tức giận của anh, mặc dù anh vẫn canh cánh trong lòng bởi cảnh vừa nãy, nhưng vẫn siết chặt hay cánh tay, ôm chặt lấy cô, môi mỏng hôn nhẹ lên mái tóc cô, khuôn mặt, khóe môi...

Bởi vì đang ở bên ngoài Hoa Hồng Uyển, có rất nhiều người lui đến, Lê Hiểu Mạn bị anh hôn khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vừa vui vừa thẹn.

Trái tim đập mãnh liệt.

Mặc dù họ đã ở bên nhau một khoảng thời gian, thế nhưng lúc này,

cô vẫn thấy khăn trương xấu hổ, loại cảm giác này giống như mối tình đầu.

Cảm giác cô đơn, uất ức, sợ hãi khi cô ở ngư đảo, lúc này bởi vì gặp được Long Tur Hạo, đã bị sự mừng rỡ thay thế.

Chỉ cần gặp được anh, cô đã cảm thấy rất hạnh phúc.

Long Tur Hạo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của cô, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh, giọng nói trầm thấp dịu dàng: “Vào trước đi.”

“Ừm!” Lê Hiểu Mạn nở nụ cười gật đầu, ngồi vào trong xe.

...

Vừa vào đến căn phòng xa hoa, Lê Hiểu Mạn lại lần nữa chủ động nhào vào lòng Long Tur Hạo, đôi tay mảnh khảnh ôm chặt thắt lưng anh, thấp giọng nói: “Tur Hạo, em rất nhớ anh.”

Một câu “Em rất nhớ anh” khiến tim Long Tur Hạo dao động, hai cánh tay anh cũng ôm chặt cô, cúi đầu chiếm đoạt hai cánh môi đầy đặn của cô, ngang ngược cùng vội vàng quấn quýt lấy lưỡi cô...

Giống như muốn dùng nụ hôn này để thể hiện hết sự nhớ thương cùng tình yêu của anh, hai người hôn nhau kịch liệt, bốn cánh môi không một kẽ hở.

Hôn nhau mãnh liệt đến quên cả trời đất, hai người giống như nắng hạn lâu ngày gặp mưa rơi, thân thể nóng bỏng như bất kỳ lúc nào cũng có thể sinh ra lửa.

“Hiểu Hiểu...”

Giọng Long Tur Hạo khàn khàn giống như có cát nơi yết hầu, hết sức mê người.

Khẽ gọi một câu gọi tình, anh liền bế cô lên.

Đôi tay mảnh khảnh của Lê Hiếu Mạn ôm chặt cổ anh, áp vào đầu vai anh, nặng nề thờ hờn hển.

Tuy hiện tại vẫn chưa xác định cô có mang thai hay không, thế nhưng cũng cần phải tiết chế chút, nếu cứ kịch liệt như trước đây, lỡ như...

Vừa rồi vì không nén nổi tình cảm, nên cô đã quên mất chuyện này.

Đôi mắt Long Tur Hạo phát ra lửa tình, cứng chiu trói chặt cô, giọng nói trầm thấp khàn khàn, vô cùng quyến rũ: “Hiếu Hiếu, sao vậy?”

Lê Hiếu Mạn nhìn thẳng vào mắt anh, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đỏ hồng đến mang tai, nóng đến nổi giống như có thể luộc chín một quả trứng gà.

Vốn dĩ cô muốn nói mình có thể đã mang thai, nhưng nghĩ đến lần trước, liền sợ phải nói cho anh biết, cuối cùng lại khiến anh mừng hụt.

Đợi sau khi cô đến bệnh viện kiểm tra xong, sẽ nói với anh, nhất định anh sẽ rất vui!!

Cô rất muốn nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của anh.

Bởi vì Lê Hiếu Mạn nói mệt, Long Tur Hạo yêu thương bế cô vào phòng tắm.

Chương 349: Ngọt ngào, cô thật sự hạnh phúc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Toàn bộ quá trình đều là Long Tư Hạo phục vụ cô, sau khi anh giúp cô tắm xong, liền lau khô người cho cô, sau đó lại mặc áo choàng tắm vào, bế cô ra khỏi phòng tắm, đặt cô lên chiếc giường lớn sang trọng.

Sau đó lập tức đem khăn lông đến, dịu dàng lau khô tóc giúp cô.

Trong lúc anh làm những hành động này, khuôn mặt thanh tú ửng hồng của Lê Hiểu Mạn lúc nào cũng mang theo ý cười, đôi mắt trong suốt chăm chú nhìn anh, đáy mắt nồng đậm tình cảm.

Cả trái tim cô đã bị tình cảm lấp đầy.

Đợi sau khi anh giúp cô lau tóc xong, cô nghịch ngợm kéo anh lên chiếc giường lớn sang trọng, cả người đè lên người anh, bàn tay ngọc nhỏ nhắn vẽ vòng tròn lên khuôn ngực rắn chắc của anh, đôi mắt trong suốt động lòng người thâm tình nhìn anh: “Tur Hạo, anh thật tốt, thật ưu tú.”

Đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của Long Tư Hạo híp lại, ánh mắt thâm tình nhu hòa nhìn cô, bàn tay trắng nõn nắm chặt bàn tay nhỏ bé không an phận của cô, năm ngón tay đan xen vào nhau, môi mỏng cong lên, giọng nói trầm thấp châm chọc: “Em muốn nói đến phương diện nào?”

Thấy khuôn mặt tuấn tú của anh mang theo sự châm chọc, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, áp sát vào lồng ngực anh, nghiêng tai lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn có lực của anh, giọng nói hơi khàn khàn: “Phương diện nào anh cũng tốt, phương diện nào cũng ưu tú.”

Được người phụ nữ mình yêu khen, không thể nghi ngờ là chuyện hạnh phúc nhất.

Đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của Long Tư Hạo tràn ngập ý cười, cánh tay thon dài siết chặt eo cô, khoe môi khẽ nhếch lên thành đường cong mê người.

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn anh, không khỏi cảm thấy tâm trạng dao động, người đàn ông ưu tú như thế vậy mà lại yêu cô, dù giây kế tiếp cô có chết, cũng hiểu được thế nào là chết không tiếc.

Quá hạnh phúc sẽ sinh cảm giác bất an, hàng chân mày thanh tú của cô nhíu lại, tựa vào ngực anh, thấp giọng nói: “Tur Hạo, mãi mãi đừng rời bỏ em.”

“Nha đầu ngốc!” Long Tư Hạo siết chặt cánh tay, cúi đầu hôn lên trán cô, dùng ánh mắt thâm tình cưng chiều nhìn cô, giọng nói trầm thấp dịu dàng: “Hiểu Hiểu, những lời này nên để anh nói, mãi mãi cũng không được phép rời bỏ anh.”

Anh nghĩ đến cảnh vừa nhìn thấy bên ngoài Hoa Hồng Uyển, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh khẽ nheo lại, thâm trầm liếc nhìn cô, ngón tay trắng nõn khẽ nâng cằm cô: “Hiểu Hiểu, anh biết em bị Lôi Dương đưa đi đảo cá, anh đến đảo cá tìm em, kết quả không tìm được, em nói cho anh biết, em rời khỏi thế nào?”

Lê Hiểu Mạn có chút kinh ngạc nhìn anh, trừng mắt nói: “Anh đến ngư đảo?”

Thì ra anh thật sự đến tìm cô, nhất định là vì tin nhắn cô gửi mà tra xét Lô Dương, mới tìm được ngư đảo.

Cô chỉ gửi bốn chữ “Cứu em, Lô Dương”, vậy mà anh lại hiểu được ý của cô, chứng tỏ anh đã rất hiểu cô.

Quả nhiên, cô không có nhìn lầm anh, anh cũng không để cho cô thất vọng.

“Tur Hạo...” Cô ôm chặt cổ anh, kề sát khuôn mặt ấm nóng vào ngực anh, tràn đầy tình cảm: “Cám ơn anh! Cám ơn anh đã yêu em như vậy, cưng chiều em như vậy, quan tâm em như vậy, hiểu rõ em như vậy...”

Long Tur Hạo thâm tình nhìn cô, khẽ vuốt lọn tóc bên vai cô, giọng nói trầm thấp: “Hiểu Hiểu, em vẫn chưa nói với anh, làm sao rời khỏi ngư đảo được?”

Tuy anh biết một người đàn ông tên Hàn Cẩm Hi đưa cô đi, nhưng anh muốn nghe chính miệng cô nói, anh muốn biết tình huống cụ thể.

Từ tối hôm qua khi ở ngư đảo biết được một người đàn ông tên Hàn Cẩm Hi đã đưa cô đi, sau khi anh trở về thành phố K, lập tức điều tra về anh ta, cũng nắm giữ được hành tung của anh ta.

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn về phía anh, cười nhạt: “Chờ em chút.”

Dứt lời, cô rời khỏi người Long Tur Hạo, lấy danh thiếp Hàn Cẩm Hi đưa cho anh, sau đó đưa cho Long Tur Hạo, nhướn mày nhìn anh nói rằng: “Tur Hạo, là anh ta đưa em rời khỏi ngư đảo.”

Long Tur Hạo nhận lấy danh thiếp trong tay Lê Hiểu Mạn, đôi mắt hẹp

dài trâm tĩnh híp lại, ánh mắt trở nên thâm trầm.

Anh buông danh thiếp, bàn tay trắng nõn nắm lấy cằm dưới Lê Hiểu Mạn, ánh mắt thâm thúy liếc nhìn cô: “Hiểu Hiểu, nói cụ thể chút, anh muốn biết vì sao anh ta lại đồng ý đưa em rời khỏi ngư đảo trong khi hai người không quen biết?”

Lòng ngực anh đang dấy lên một ngọn lửa, đưa cô rời khỏi ngư đảo vậy mà lại là người đàn ông khác, điều này khiến cho anh không có hảo cảm với tên Hàn Cận Hi kia.

Nhất là cảnh trong xe kia, giống như một chất dẫn cháy, làm ngọn lửa trong lòng ngực anh lúc nào cũng có thể trở nên mãnh liệt.

Chương 350: Anh sẽ, phản bội em sao? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn không phát hiện ra lừa gạt anh đang cố đè nén, đem chuyện cô và Hàn Cẩm Hi đánh cược, cùng với anh ta đưa cô đi khỏi đó thế nào đều nói hết cho anh.

Sau khi nghe xong, Long Tư Hạo nhíu chặt mày, ánh mắt càng thâm trầm, trầm giọng hỏi: “Hôm qua cả hai ở cùng một khách sạn, cùng một phòng?”

Cuối cùng Lê Hiểu Mạn cũng phát hiện ra sắc mặt bất thường của Long Tư Hạo, dùng đôi tay mảnh khảnh ôm chặt cổ anh lấy lòng, dựa sát vào ngực anh: “Tur Hạo, xin lỗi! Em đã không chờ anh đến, thế nhưng không phải anh đã nói rồi sao, bảo em bất luận lúc nào cũng phải bảo vệ tốt tính mạng của mình? Bất đắc dĩ em mới để cho người tên Hàn Cẩm Hi kia đưa đi.”

Long Tư Hạo đưa tay nâng cằm cô, khiến cho cô ngẩng đầu.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt âm trầm: “Lá gan em thật lớn, em chắc chắn có thể thuyết phục anh ta đưa mình rời khỏi như vậy sao? Tin tưởng anh ta không phải người xấu đến như thế à?”

Lê Hiểu Mạn khẽ lắc đầu, chủ động hôn nhẹ lên môi anh, nhìn anh với ánh mắt trong trẻo: “Tur Hạo, chỉ cần có chút hi vọng sống, em cũng nên thử một lần không phải sao? Em không thể xác định anh ta có đưa mình rời khỏi hay không, cũng không thể xác định anh ta có

phải người tốt không, em chỉ đánh cược thôi, đánh cược vận may của mình, cược sự hiểu biết của anh đối với em, em không biết bao giờ anh mới đến tìm em, cũng không thể ngồi chờ chết, cho nên mới mạo hiểm.”

Tuy cách làm của cô mạo hiểm, khiến cho Long Tư Hạo vô cùng lo lắng, nhưng trong lòng anh cũng không thật sự tức giận với cô, ngược lại rất tán thưởng việc cô biết nắm bắt cơ hội sống, tán thưởng dũng khí, sự quả quyết, tự tin cùng việc cô gặp nguy hiểm không hỗn loạn.

Quả nhiên, Long Tư Hạo anh không có yêu làm người.

Hiểu Hiểu của anh không hề nhu nhược giống như vẻ bề ngoài, cô có sự cứng cỏi cùng kiên cường của mình, có khí phách cùng cơ trí của riêng bản thân.

Cô dịu dàng nước, nhu hòa động lòng người, có lúc cứng rắn sắt, một người phụ nữ cương nhu hòa hợp như thế, hỏi sao anh không yêu?

Cô sở hữu sự thanh thuần giống như hoa bách hợp, lại có sự thánh khiết của hoa sen, lãnh ngạo, cứng cỏi, kiên trì giống như cây Chi Dương.

Hàng chân mày anh tuấn khế nhíu, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh kèm theo sự hứng thú trói chặt cô, giọng nói trầm thấp dịu dàng: “Hiểu Hiểu, em còn thông minh hơn so với sự tưởng tượng của anh.”

Lê Hiểu Mạn nghe Long Tư Hạo khen mình, cười tươi như hoa nhìn anh: “Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, anh thông minh như vậy, đương nhiên em cũng có thể học được chút ít, hơn nữa, anh thông minh như vậy, nếu như em quá đần, làm sao xứng với anh?”

Dứt lời, cô dừng lại, ngược mắt nhìn anh: “Tur Hạo, vậy anh không giận em đúng không!? Bởi vì em phó thác mạng sống cho một người lạ, em mạo hiểm như thế, có phải khiến anh lo lắng lắm đúng không?”

Đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của Long Tur Hạo nhìn cô hồi lâu, ôm chặt cô vào lòng, giọng nói trầm thấp dịu dàng tràn đầy cưng chiều: “Hiểu Hiểu, em để trong lòng lời nói của anh, không dễ dàng từ bỏ tính mạng mình, khiến anh rất vui, cách làm của em vô cùng mạo hiểm, nhưng như thế không đủ để khiến anh tức giận với em, em có thể trân trọng tính mạng quan trọng hơn tất cả, chỉ là, em đã thật sự khiến anh lo lắng.”

Mặc dù lo lắng, nhưng cô có thể tự cứu mình làm cho anh rất vui và tán thưởng.

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy Long Tur Hạo coi trọng tính mạng cô như thế, tuy rất lo lắng cho cô, nhưng lại không tức giận với cô, tim cực kỳ rung động, giống như có một cơn sóng đang trào lên trong lòng, khiến hốc mắt cô nháy mắt trở nên ướt ướt.

Long Tur Hạo đau lòng nhìn cô: “Nha đầu ngọc, em sao vậy?”

Lê Hiểu Mạn nhẹ nhàng lắc đầu, hôn khẽ lên môi anh, cắn môi dưới: “Tur Hạo, anh nhất định là thiên sứ ông trời phái đến, sao anh có thể tốt như vậy? Khiến em... Vô cùng yêu thích.”

Cô vừa dứt lời, bụng cô liền không thức thời kêu lên một tiếng.

Tiếng kêu không lớn, thế nhưng Long Tur Hạo nghe thấy rất rõ ràng.

Giọng nói trầm thấp của anh vang lên: “Đói bụng à?”

Lê Hiếu Mạn lúng túng, ngượng ngùng nói: “Sáng nay vẫn chưa ăn.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo đưa tay véo nhẹ chiếc mũi của cô, giọng nói cứng chiu: “Vẫn chưa ăn sao không nói sớm? Anh đi làm cho em, nghỉ ngơi lát đi, làm xong anh sẽ gọi.”

Anh khẽ hôn lên trán cô, sau đó xuống giường thay bộ quần áo ở nhà, đi đến phòng bếp.

Lê Hiếu Mạn cứ nằm như thế, mặc dù hơi mệt, nhưng cô lại không buồn ngủ.

Hiện tại cô ước mỗi giây mỗi phút đều có thể nhìn thấy anh.

Cô thích nhìn dáng vẻ anh bận rộn làm đồ ăn ở nhà bếp.

Cô liền xuống giường, mở tủ quần áo trong phòng ngủ, chuẩn bị tìm quần áo thay, lại phát hiện trong tủ quần áo có thêm mấy bộ quần áo không phải của cô.

Đồ ngủ gợi cảm trong suốt, nịt ngực, quần lót chữ T vô cùng kêu gợi, còn có một cái váy.

Cô nhìn kỹ, nịt ngực không kích cỡ của cô, váy thuộc thương hiệu Beyonce, mà tất cả quần áo của cô đều là của thương hiệu Chanel, chứng tỏ những thứ này đều không phải của cô, hơn nữa bộ đồ ngủ gợi cảm lại càng không phải.

Đồ ngủ của cô khá kín đáo, loại chuyện để dụ dỗ đàn ông thế này, có thể khiến cho đàn ông chảy máu mũi, căn bản cô chưa từng mua.

Cô và Long Tư Hạo vốn không cần những thứ gợi tình này.

Mà Long Tur Hạo rất hiểu cô, cũng đã nhiều lần mua quần áo cho cô, biết kích cỡ, hơn nữa mỗi lần đều mua hiệu Chanel cho cô, lần nữa chứng tỏ, những thứ thừa ra trong tủ quần áo của cô đều không phải do Long Tur Hạo mua.

Những thứ này trông không giống vừa mới mua, dường như đã mặc qua rồi.

Hàng chân may thanh tú của cô nhíu chặt, vì sao trong tủ quần áo của cô lại xuất hiện đồ không phải của cô?

Cái này rõ ràng là của người phụ nữ khác.

Đôi mắt trong veo như nước của cô nheo lại, chẳng lẽ có người phụ nữ khác đến đây?

Ý nghĩ này vừa hiện lên, cô lập tức phủ định, sao lại có người phụ nữ khác đến đây chứ? Sao Long Tur Hạo lại để cho người phụ nữ khác vào đây? Còn để cho cô ta đặt quần áo vào tủ của cô?

Chuyện này tuyệt đối không thể nào.

Mang theo nghi hoặc, cô mặc quần áo vào, nhìn chăm chăm những thứ đồ kia hồi lâu, mới đóng cửa tủ lại, ra khỏi phòng ngủ, đi thẳng đến phòng bếp.

Mới vừa đi đến cửa phòng bếp, mùi thơm của thức ăn đã xông vào mũi, khiến cô càng đói hơn.

Nhìn thấy Long Tur Hạo vẫn đang xào thức ăn, cô khẽ cau mày, đi vào phòng bếp.

Long Tur Hạo đang xào rau, thấy cô nhíu mày tiến đến, cho rằng cô đã rất đói bụng, giọng nói trầm thấp dịu dàng: “Xong ngay đây, chờ thêm lát nữa nhé!”

Lê Hiểu Mạn khẽ gạt đầu, đem đồ ăn anh đã làm xong ra bàn, giúp anh xới cơm, sau đó ngồi chờ.

Long Tur Hạo bưng món cuối cùng đến ngồi ở đối diện, thấy cô nhìn chằm chằm thức ăn dờ ra, anh khẽ nheo mắt, thâm tình nhìn cô: “Không phải đói à? Sao không ăn? Cảm thấy không hợp khẩu vị?”

“Không phải!” Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn anh, cầm đũa gắp một miếng sườn om nước tương.

Chỉ là đũa cô còn chưa chạm được vào miếng sườn, chợt cảm thấy có chút buồn nôn, lại đưa đũa qua đĩa dưa chuột đối diện.

Long Tur Hạo thấy cô dờ đũa, hàng chân mày anh tuấn khẽ cau lại, giọng nói trầm thấp: “Không thích ăn sườn à?”

“Không phải!” Lê Hiểu Mạn nhìn về phía anh, cười nhạt: “Hôm nay muốn ăn thanh đạm chút.”

Nghe vậy, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của Long Tur Hạo vẫn nhìn cô chằm chằm, phát hiện vừa rồi cô có hơi kỳ lạ.

Anh đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh Lê Hiểu Mạn, tiện tay bế cô ngồi lên đùi anh, đôi mắt lo lắng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, có phải em khó chịu ở đâu không?”

Thấy đôi mắt anh hiện ra sự lo lắng, Lê Hiểu Mạn nở nụ cười nhìn anh: “Em không có khó chịu, em rất khỏe! Em đói bụng rồi, em muốn ăn cơm, thả em xuống!!”

Long Tur Hạo khẽ nheo mắt, ánh mắt thâm trầm: “Cứ để như thế mà ăn.”

“Không muốn! Như vậy em ăn không ngon, Tur Hạo, em thật sự rất đói, anh để em ăn cơm trước đi.”

Nhìn Long Tur Hạo nói xong, cô liền mạnh mẽ rời khỏi đùi anh, sau đó ngồi lại vị trí vừa rồi.

Sự thay đổi rất nhỏ của cô, Long Tur Hạo vẫn nắm bắt được, anh nhíu chặt mày, đứng dậy ngồi lại vị trí của mình, không nói lời nào.

Trong phòng ăn lại yên tĩnh, bầu không khí trở nên có chút quỷ dị.

Lê Hiểu Mạn chuyên chú ăn thanh đạm, không chạm vào miếng sườn nào, lúc cô ăn được một nửa, đột nhiên ngược mắt nhìn về phía Long Tur Hạo, cười yếu ớt hỏi: “Tur Hạo, gần đây anh có mua đồ cho em không?”

Long Tur Hạo khẽ dao động, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh hơi nghi hoặc liếc nhìn cô, môi mỏng khẽ mấp máy: “Không có, tại sao đột nhiên lại hỏi vậy?”

Nghe anh nói không có, tim Lê Hiểu Mạn đánh bộp một cái, lòng trầm xuống.

Cô khẽ rũ tầm mắt, hàng mi như cánh bướm che giấu tất cả tâm trạng hiện tại của cô, giọng nói trong trẻo: “Lúc em rời khỏi, có phải đã có người đến đây? Có phải Lăng Dinah kia đã đến đây?”

Người duy nhất cô nghĩ đến, có thể đến nơi này, đồng thời đặt quần áo vào tủ cô, trừ Lăng Dinah ra cô không nghĩ ra được người thứ

hai.

Đôi mắt hẹp dài của Long Tur Hạo nheo lại vì câu nói của cô, nhìn coo bằng ánh mắt thâm trầm: “Hiểu Hiểu, rốt cuộc em muốn hỏi cái gì? Sao đột nhiên lại hỏi Lăng Dinah có đến đây không?”

Lê Hiểu Mạn tức giận, trừng mắt nhìn anh: “Anh trả lời em trước đi.”

Long Tur Hạo nhìn cô hồi lâu, sau đó kiên định trả lời: “Không có.”

Nghe anh nói không có, hàng chân mày thanh tú của Lê Hiểu Mạn nhíu chặt, không phải Lăng Dinah, vậy thì là ai? Những thứ kia là ai đặt vào?

Cô rất muốn hỏi thẳng Long Tur Hạo, nhưng lại sợ sau khi hỏi không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Cho đến nay, Long Tur Hạo đã cho cô rất nhiều hạnh phúc cùng sự cảm động.

Cô thích được anh cưng chiều, được anh yêu thương, được anh trân trọng, được anh nâng niu trên tay.

Sự cưng chiều cùng yêu thương của anh, khiến cho cô trầm mê và quyến luyến.

Trước mặt anh, cô tìm được cảm giác tồn tại, trước mặt anh, cô có cảm giác mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời này.

Anh khiến cô cảm động hết lần này đến lần khác, cô càng ngày càng không thể rời bỏ anh, càng ngày càng thích anh.

Cô thật sự sợ khi hỏi ra, chọc đến chuyện cô không muốn biết, hoặc

là chuyện cô không thể nào đối mặt.

Cả hai đang tốt đẹp, cô sợ khi vừa hỏi, sẽ phá vỡ sự yên bình lúc này, càng sợ sau khi chuyện này được làm rõ, cả hai không thể duy trì mối quan hệ hiện tại.

Hiện tại cô đã hiểu, vì sao có một vài người phụ nữ sau khi phát hiện chồng mình lãng nhãng, lại vì bảo vệ gia đình, mà không làm rõ mọi chuyện, bởi vì họ sợ mất đi, sợ phá vỡ hạnh phúc cùng sự cân bằng hiện có.

Có người nói phụ nữ thông minh sẽ hạnh phúc.

Phụ nữ thông minh chính là sau khi phát hiện chồng mình lãng nhãng, trước tiên không chất vấn, nếu không sẽ hoàn toàn ngược lại.

Tuy cô và Long Tư Hạo vẫn chưa kết hôn, nhưng trong lòng cô đã dần nhận định anh là chồng mình rồi.

Hắn là cô nên tin tưởng anh mới đúng, anh sẽ không phản bội cô, hoặc là làm ra chuyện có lỗi với cô.

Chuyện này, cô còn cần xác định lại, điều tra thêm nữa.

Đối mặt với Long Tư Hạo, cô không thể quá quyết tuyệt giống như khi đối mặt với Hoắc Vân Hy.

Cô bắt đầu hoài nghi, có lẽ tình cảm cô đối với Hoắc Vân Hy không phải yêu, chỉ là đơn thuần thích mà thôi, đối với Long Tư Hạo mới thật sự là tình yêu nam nữ.

Bởi vì yêu nên mới do dự, mới bận tâm, mới sợ hãi, còn có đau lòng.

Chương 351: Anh sẽ, phản bội em sao? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo thấy cô nhíu chặt mày, vẫn luôn cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì, anh đứng dậy lần nữa, ngồi xuống bên cạnh cô, hai tay trắng nõn khế nâng khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô, ánh mắt thâm tình liếc nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em có tâm sự gì phải không?”

Đôi tay mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn vòng lấy cổ của anh, đôi mắt trong veo như nước nhìn anh, đáy mắt hiện ra tình cảm nồng đậm cùng dịu dàng: “Tur Hạo, anh sẽ phản bội em sao?”

Long Tur Hạo khế dao động, đôi mắt nheo lại, ánh mắt kiên định nhìn cô, môi mỏng mấp máy: “Sẽ không!”

Cánh tay dài anh ôm chặt cô vào lòng, đặt cằm ở trán cô: “Hiểu Hiểu, anh biết Hoắc Vân Hy làm tổn thương em, lòng em sẽ rất mất cảm với những chuyện thế này, nhưng hãy tin tưởng anh, anh vĩnh viễn sẽ không phản bội em!”

Lê Hiểu Mạn khế cau mày, ngược mắt nhu hòa nhìn anh, cười nhẹ: “Đương nhiên anh tin tưởng em.”

Nếu như ngay cả Long Tur Hạo cũng tin không nổi, cô thật sự không biết trên đời này còn có người đàn ông nào có thể tin tưởng được.

Đột nhiên có thêm vài thứ đồ không phải của cô, trước khi biết rõ mọi chuyện, cô không thể đoán bừa được.

Long Tư Hạo thấy cô cúi đầu không nói, đưa tay nâng cằm cô, đôi mắt nhìn cô thật sâu: “Hiểu Hiểu, có phải em có tâm sự gì không?”

Lê Hiểu Mạn ôm cổ anh, tựa đầu vào bả vai anh, ngón tay mảnh khảnh chạm vào cánh môi anh: “Không cần lo lắng, em chỉ có chút mệt mỏi thôi.”

Long Tư Hạo cúi đầu, hôn một cái lên cánh môi đầy đặn của cô, ánh mắt nhu hòa nhìn cô: “Mệt mỏi thì ngủ lát đi.”

Dứt lời, anh bế cô vào phòng ngủ, đặt cô lên chiếc giường lớn sang trọng.

“Nghỉ ngơi thật tốt!”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn Long Tư Hạo, nhẹ nhàng gật đầu: “Ừm!”

Long Tư Hạo cương chịu nhìn cô, cúi đầu hôn lên tóc cô, giọng nói trầm thấp dịu dàng: “Nhanh ngủ đi! Anh sẽ ở bên cạnh em.”

Thấy anh dịu dàng chăm sóc mình như thế, lòng Lê Hiểu Mạn rung động không ngớt, cả người nhào vào trong ngực anh, ôm chặt anh, cảm nhận hơi thở mát lạnh thuộc về anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ trầm ổn, nhắm hai mắt lại, dần dần ngủ thiếp đi.

Chương 352: Cố ý, chạy đến (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi cô ngủ say, Long Tur Hạo mới chậm rãi rời khỏi, giúp cô đắp kín chăn, sau đó ra khỏi phòng ngủ gọi điện thoại cho Lạc Thụy, cho người theo dõi nhất cử nhất động của Lôi Dương cùng Hạ Lâm.

Mà lúc này Hạ Lâm đang ở khu biệt thự Nguyệt Hồ, chỗ của Lôi Dương.

Trong phòng ngủ của Lôi Dương, khuôn mặt Hạ Lâm được trang điểm tinh xảo, vẻ mặt không vui ngồi trên ghế sa lon bằng da thật, đôi mắt có chút tức giận liếc nhìn Lôi Dương: “Anh nói cái gì? Đã không thấy tiện nhân Lê Hiểu Mạn kia đâu à? Lôi Dương, anh khiến tôi quá thất vọng, sao ngay cả chút chuyện này anh cũng làm không xong?”

Lôi Dương thấy người phụ nữ mình yêu nói thế, trong lòng liền tích tụ một bụng lửa giận, nếu như đối tượng không phải Hạ Lâm, hẳn đã sớm nổi điên.

Giờ phút này hẳn cũng giống như đang ở trong mây mù, gương mặt khó chịu, hẳn cho rằng không ai có thể tìm đến ngư đảo, lại không ngờ rằng mình đã quá coi thường Lê Hiểu Mạn, vậy mà cô lại được người khác đưa đi, mà người kia hẳn đã điều tra, là tổng giám đốc Hàn Cẩm Hi của tập đoàn bất động sản AT khu vực Châu Á.

Hắn không nghĩ ra được, Hàn Cẩm Hi kia không quen biết cô, tại sao lại đồng ý đưa cô rời khỏi ngư đảo?

Hạ Lâm thấy hấn cứ hút thuốc mà không nói gì, đứng lên đi đến trước mặt hấn, đưa tay đoạt lấy điếu thuốc trong tay hấn rồi dập tắt, không vui liếc nhìn hấn: “Vậy kế tiếp anh định làm thế nào? Cũng không thể cứ như vậy buông tha cho tiện nhân Lê Hiểu Mạn kia!? Một ngày cô ta còn chưa biến mất khỏi thế giới này, tôi và Vân Hy sẽ...”

Thấy mọi chuyện cô ta bảo anh làm cũng là vì Hoắc Vân Hy, lửa giận trong lòng Lôi Dương bạo phát, không đợi cô ta nói xong đã cắt đứt: “Được rồi, Vân Hy, Vân Hy, trong lòng em lúc nào cũng chỉ có Hoắc Vân Hy, nếu như anh ta không thương em, cho dù Lê Hiểu Mạn có biến mất khỏi thế giới này, anh ta cũng sẽ không thích em.”

Hạ Lâm thấy đột nhiên Lôi Dương nổi giận với mình, lúc này mới nhận ra cô ta đã quá quan tâm đến Hoắc Vân Hy trước mặt hấn.

Cô ta liền thay đổi thái độ, ngồi xuống bên cạnh Lôi Dương, giọng nói dịu dàng đáng yêu: “Lôi Dương, em chán ghét tiện nhân Lê Hiểu Mạn kia, cũng không hoàn toàn là vì Hoắc Vân Hy, là vì ba của em, bởi vì tiện nhân Lê Hiểu Mạn kia, mà ba em càng ngày càng lãnh đạm với đứa con gái ruột này, thậm chí còn vì cô ta mà đánh em, trước giờ ba chưa từng đánh em, vậy mà lại...”

Hạ Lâm nói xong lời cuối cùng, viền mắt cô ta đỏ lên ra vẻ sắp khóc đến nơi.

Cô ta ngược đôi mắt rưng rưng nhìn Lôi Dương, uất ức nói: “Lôi Dương, không phải anh đã nói sẽ không để bất cứ người nào bắt nạt em sao? Không phải đã nói tình nguyện vì em mà làm mọi chuyện sao? Lê Hiểu Mạn đoạt mất Hoắc Vân Hy cũng thôi đi, cô ta còn cướp đi ba em, em thật sự sợ sẽ có một ngày ba em vì cô ta mà đuổi mẹ con em khỏi Hạ gia, đến lúc đó, em và mẹ biết phải làm sao?”

“Ba em đánh em vì cô ta?” Lôi Dương vì những lời nói của Hạ Lâm mà cảm thấy vừa thương vừa phẫn nộ.

Hạ Lâm khóc gật đầu, chọt nhào vào lòng Lôi Dương, kèm theo tiếng khóc nức nở: “Lôi Dương, chỉ có anh mới có thể giúp em, anh giúp em dạy dỗ cô ta có được hay không? Khiến cô ta vĩnh viễn rời khỏi thành phố K có được không?”

Cô ta khóc thút thít trong lòng Lôi Dương, trông có vẻ cực kỳ tủi thân.

Lôi Dương nhìn Hạ Lâm đang khóc nức nở trong lòng hấn, liền cảm thấy không nỡ, đưa tay lau nước mắt cho cô ta, chậm rãi cúi đầu, đặt một nụ hôn lên khóe môi cô ta, ánh mắt kiên định: “Lâm Lâm, anh chắc chắn sẽ giữ lời, anh sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào ức hiếp em, anh sẽ giúp em.”

Nghe vậy, Hạ Lâm âm thầm cười vì đạt được mục đích, hai tay quàng lên cổ Lôi Dương, chủ động hôn lên môi hấn.

Lôi Dương hơi ngẩn ra, sau đó liền đáp lại, cả hai lẫn lộn một trận.

...

Sáng ngày thứ hai Hạ Lâm mới rời khỏi biệt thự nhà Lôi Dương, sau đó đến thẳng bệnh viện.

Tuy Hoắc Vân Hy đã tỉnh lại, nhưng bởi vì thân thể vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nên còn phải ở lại bệnh viện.

Mấy ngày nay Lê Hiểu Mạn không đến thăm anh ta, tâm trạng anh ta cực kỳ kém, đồng thời không tiếp nhận trị liệu, bác sĩ, y tá, ngay cả Hoắc Nghiệp Hồng cũng không làm gì được anh ta.

Anh ta kiên trì muốn gặp Lê Hiểu Mạn, bằng không, anh ta sẽ không tiếp nhận chữa trị.

Lý Tuyết Hà có khuyên như thế nào anh ta cũng không nghe, chỉ có thể lo lắng.

Hoắc Nghiệp Hồng không còn cách nào, không thể không tự mình đi một chuyến đến Hoa Hồng Uyển.

Lê Hiểu Mạn bắt đầu ngủ từ hôm qua đến lúc này mới tỉnh lại.

Sau khi cô rửa mặt ra khỏi phòng khách đã nhìn thấy Lạc Thụy đang ngồi ở đó.

“Trợ lý Lạc? Tại sao anh lại ở đây?” Đôi mắt trong veo như nước của cô kinh ngạc nhìn Lạc Thụy đang ngồi trên chiếc ghế sa lon xa hoa, nhìn bốn phía tìm kiếm bóng dáng Long Tư Hạo.

Lạc Thụy đang ngồi trên ghế sa lon, nhìn thấy Lê Hiểu Mạn đã thức dậy, đứng lên, nở nụ cười chào hỏi: “Lê tiểu thư, chào buổi sáng! Sáng nay tổng giám đốc có một cuộc họp rất quan trọng nên đã đến công ty.”

Nghe anh ta nói Long Tư Hạo đã đến công ty, cô khẽ gật đầu, lập tức đi đến, vẫn kinh ngạc như cũ nhìn anh ta: “Anh ở đây để... “

“Ah!” Lạc Thụy nhìn ra cô muốn hỏi cái gì, hàng chân mày anh tuấn khẽ nhíu, vừa cười vừa nói: “Tổng giám đốc bảo tôi mua một chiếc điện thoại mới đem đến cho cô.”

Dứt lời, anh ta cầm lấy hộp điện thoại di động mới tinh trên bàn uống trà đưa cho Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn nhận lấy, nhìn chăm chăm thứ trong tay, lòng rung động không thôi.

Cô không có nói cho Long Tư Hạo biết điện thoại di động của mình đã bị Lôi Dương vớt, vậy mà anh lại bảo Lạc Thụy mua cái mới đem đến, chứng tỏ anh rất chu đáo, rất quan tâm đến cô.

Anh như vậy, bảo sao cô có thể không yêu?

Chương 353: Cố ý, chạy đến (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy thấy viền mắt cô dần dần ướm át, giọt nước mắt trong suốt dần hình thành, lộ rõ vẻ xúc động, đôi mắt anh tuấn cười híp lại: “Lê tiểu thư, tổng giám đốc thật sự rất tốt với cô, cũng rất quan tâm cô, khi cô mất tích, tổng giám đốc đã rất lo lắng, vì tìm cô, tổng giám đốc chưa từng nghỉ ngơi, vậy nên, cô đừng phụ lại tổng giám đốc, cô và tổng giám đốc nên kết hôn sớm chút đi!”

Nghe vậy, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn ửng đỏ, tuy có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn khẽ gật đầu.

“Trợ lý Lạc, cảm ơn anh!”

Lạc Thụy được Lê Hiểu Mạn cảm ơn cũng có chút ngượng ngùng, vừa cười vừa nói: “Lê tiểu thư đừng khách sáo như vậy, gọi tên tôi là được rồi!! Điện thoại di động này là tổng giám đốc bảo tôi mua, tiền cũng là tổng giám đốc chi, Lê tiểu thư muốn cảm ơn thì nên cảm ơn tổng giám đốc, Lê tiểu thư cô có đói bụng không? Bữa sáng tổng giám đốc đã làm xong rồi, tôi giúp cô dọn lên.”

Dứt lời, Lạc Thụy liền chuẩn bị đi vào phòng bếp.

Lê Hiểu Mạn thấy thế, đôi mắt trong veo như nước hiện lên vẻ nghi hoặc: “Trợ lý Lạc, để tôi là được rồi, nếu như anh có việc, cứ đi trước đi.”

Sao cô lại có cảm giác sáng sớm Lạc Thụy đã xuất hiện không chỉ đơn giản để tặng điện thoại cho cô.

Lạc Thụy dừng chân, ngoái đầu nhìn cô nở nụ cười: “Lê tiểu thư, tôi không có chuyện gì, tôi đi dọn bữa sáng giúp cô.”

Nói xong anh ta lập tức đi thẳng vào phòng bếp.

Hôm nay anh ta đến đây, ngoài trừ việc tặng điện thoại, còn có một nhiệm vụ khác, chính là bảo vệ Lê Hiểu Mạn.

Long Tur Hạo không tin tưởng người khác, cho nên mới bảo anh ta tự mình đến bảo vệ.

Lê Hiểu Mạn thấy anh ta đi vào phòng bếp, hàng chân mày thanh tú nhíu lại, anh ta là trợ lý của Long Tur Hạo, hiện tại Long Tur Hạo không chỉ là tổng giám đốc của TE, còn tiếp quản cả Hoắc thị, hẳn là rất bận!

Vậy nên Lạc Thụy thân là trợ lý của anh, cũng sẽ có rất nhiều chuyện cần xử lý!!

Nghĩ đến chuyện anh ta nói Long Tur Hạo vì tìm cô mà chưa từng được nghỉ ngơi, cô liền cảm thấy đau lòng.

Công ty bận rộn như vậy, vẫn tự tay làm bữa sáng cho cô, có thể tối qua anh cũng không ngủ.

Người đàn ông này khiến cô quá đau lòng, anh thật sự cho rằng thân thể mình là sắt đá sao?

Nhìn thấy Lạc Thụy đã dọn bữa sáng ra bàn, cô đi vào, cười nhìn anh ta nói: “Trợ lý Lạc, anh cũng ăn chung đi!!”

“Lê tiểu thư, tôi đã ăn rồi, cô ăn đi, tôi sẽ không quấy rầy cô, tôi ra phòng khách xem ti vi.”

Lạc Thụy như óng mào, nhìn Lê Hiểu Mạn nói xong đang định đi ra phòng khách, Lê Hiểu Mạn gọi anh ta lại.

“Trợ lý Lạc...”

Lạc Thụy xoay người nhìn về phía cô, hàng mi anh tuấn khẽ nhíu:
“Lê tiểu thư còn có chuyện gì sao?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn về phía anh ta, khẽ nhíu hàng chân mày thanh tú: “Trợ lý Lạc, hiện tại Tư Hạo đang tiếp quản Hoắc thị, nhất định rất bận, vậy nên, trợ lý Lạc hiểu ý của tôi không?”

Ý của cô, dĩ nhiên Lạc Thụy biết, thế nhưng Long Tư Hạo bảo anh ta ở đây bảo vệ cô, anh ta không thể rời đi được, nên có chút khó xử nhìn cô: “Lê tiểu thư, tôi nói thật cô biết vậy!! Tổng giám đốc lo lắng cho cô, nên đã cố ý bảo tôi ở đây bảo vệ cô.”

Nghe vậy, lòng Lê Hiểu Mạn lại dấy lên ngàn tầng sóng biển, Long Tư Hạo luôn có thể khiến cô dễ dàng cảm động như thế.

Anh quan tâm đến cô, yêu cô, cưng chiều cô, lúc nào cũng suy nghĩ cho cô, khiến cô hết lần này đến lần khác cảm nhận được sự hạnh phúc trước giờ chưa từng có.

Sao cô lại may mắn như thế, có thể được một người đàn ông ưu tú như thế cưng chiều, yêu thương, bảo vệ.

Vành mắt cô đỏ ửng, nước mắt trong suốt lập tức chảy ra, mỗi một việc anh làm, bất kể chuyện nhỏ hay lớn, đều khiến cô cực kỳ xúc

động.

Cô ngược mắt nhìn về phía Lạc Thụy, giọng nói kiên: “Trợ lý Lạc, anh đến công ty giúp Tư Hạo đi!! Anh yên tâm, tôi không phải là một đứa trẻ nữa, tôi đã học được cách tự bảo vệ mình, vì Tư Hạo, vì bản thân mình, tôi sẽ không để người khác dễ dàng làm tổn thương mình, anh ấy bảo vệ tôi như thế, sẽ chỉ khiến tôi càng trở nên yếu đuối hơn thôi.”

Lạc Thụy nghe cô nói vậy, vẫn có chút khó xử nhìn cô: “Lê tiểu thư, nhưng mà tổng giám đốc...”

“Trợ lý Lạc, tin tưởng tôi, tôi sẽ không để người khác làm hại mình nữa, nếu như muốn trưởng thành, phải học cách tự bảo vệ mình, anh ấy bận rộn như thế, không thể cả đời lo lắng cho tôi được đúng không? Anh ấy không thể nào cứ bảo vệ tôi như thế suốt đời được không phải sao? Hơn nữa, tôi cũng không thích bị người khác giám sát, như vậy rất không tự nhiên, anh đến công ty đi!!”

Vốn dĩ Lạc Thụy còn định nói gì đó, thế nhưng Lê Hiểu Mạn kiên trì bảo anh ta đến công ty, anh ta không thể làm gì khác hơn là rời khỏi đó.

Lê Hiểu Mạn nói thế, thật ra anh ta rất tán thành, tổng giám đốc của bọn họ không phải là người bình thường, nếu như Lê Hiểu Mạn muốn ở bên cạnh tổng giám đốc bọn họ, thật sự phải học được cách tự bảo vệ mình, bằng không, nhất định sẽ đem đến rất nhiều phiền phức cho tổng giám đốc bọn họ.

Sau khi trợ lý Lạc rời khỏi đó, Lê Hiểu Mạn ăn sáng xong, chuẩn bị vào phòng làm việc xem trả lời đề án Hàn Cẩm Hi đưa ra, chuông cửa vừa đúng lúc vang lên.

Cô khẽ nhíu mày, đi đến trước cửa phòng, nhìn qua mắt mèo, thấy người nhấn chuông thế mà lại là Sophie.

Không rõ sao cô ta lại đến đây, Lê Hiếu Mạn không có ý định mở cửa, đang muốn mặc kệ, Sophie ngoài cửa lại ấn chuông.

Thấy thế, Lê Hiếu Mạn nheo mắt, lúc Sophie ấn chuông lần thứ ba, cô mới mở cửa phòng ra.

Sau khi Sophie thấy cô đã mở cửa, liền nở nụ cười dịu dàng với cô, giọng nói mềm mại êm tai: “Thật ngại quá, quấy rầy rồi, tôi đến để lấy đồ mình để quên.”

“Đồ cô để quên?” Lê Hiếu Mạn khẽ run, đôi mắt trong veo như nước hơi khó hiểu nhìn cô ta: “Đồ của cô sao lại ở đây?”

Dứt lời, đột nhiên cô lại nghĩ đến chuyện hôm qua mình có phát hiện vài thứ không phải của cô trong tủ quần áo.

Lẽ nào mấy bộ quần áo đó là của Sophie?

Đột nhiên lòng cô trầm xuống, Sophie đến đây lúc nào?

Chương 354: Cố ý, chạy đến (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sophie thấy cô nghi hoặc, đôi mắt màu nâu nhạt xẹt qua vẻ lạnh lùng, sau đó nở nụ cười ưu nhã: “Lê tiểu thư, tôi có thể vào không?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhướn mày nhìn về phía cô ta, đôi mắt trong veo như nước híp lại: “Tôi muốn biết cô để quên thứ gì ở đây?”

Sophie có chút ngỡ ngàng hơi rũ mắt, khuôn mặt tuyệt mỹ ửng hồng: “Cũng không có gì, chỉ là hôm kia tôi có đến đây, đã để lại một cái váy cùng...”

Lê Hiểu Mạn không đợi cô ta nói xong, sắc mặt trắng bệch nhìn cô ta: “Cô vừa mới nói cái gì? Váy sao?”

Vừa đúng lúc tủ quần áo của cô có nhiều hơn một cái váy không thuộc về cô, chẳng lẽ là của Sophie?

Hôm kia, không phải hôm kia cô vẫn còn ở ngư đảo sao, Sophie đã đến đây?

Cô nhớ đến câu hỏi hôm qua mình đã hỏi Long Tư Hạo, cô hỏi anh từng có ai đến đây không, anh khẳng định là không có.

Rốt cuộc là Long Tư Hạo gạt cô, hay Sophie đang gạt cô?

Nhưng mà Long Tư Hạo không thể nào gạt cô được!

Sophie thấy sắc mặt cô trắng bệch, trong lòng suy đoán nhất định cô đã nhìn thấy chiếc váy trong tủ quần áo.

Khóe môi cô ta cong lên đắc ý... khuôn mặt động lòng người vẫn như cũ nhìn Lê Hiếu Mạn, lịch sự hỏi: “Lê tiểu thư, tôi có thể vào không?”

Lê Hiếu Mạn bình thản nở nụ cười nhìn Sophie: “Đương nhiên có thể.”

Dứt lời, cô liền để cho Sophie đi vào.

Ngược lại cô muốn nhìn xem, có phải Sophie muốn tìm những thứ trong tủ quần áo của cô không.

“Cám ơn!” Sophie nói một tiếng cảm ơn với Lê Hiếu Mạn liền giẫm trên giày cao gót bảy phân, khí chất ưu nhã đi vào.

Đầu tiên cô ta đi đến sân thượng ở phòng khách, nhìn xung quanh giống như không tìm được, sau đó lại đi vào phòng ngủ chính.

Thấy thế, Lê Hiếu Mạn liền nhíu mày, cũng đi vào theo.

Sophie đứng trước tủ quần áo trong phòng ngủ, nở nụ cười mềm mại nhìn Lê Hiếu Mạn: “Lê tiểu thư, tôi có thể xem tủ quần áo cô chút không?”

Lê Hiếu Mạn thấy cô ta đứng trước tủ quần áo, lòng trầm xuống, đôi mắt khẽ nheo lại, giọng nói bình ổn: “Tùy cô.”

Thấy cô cho phép, Sophie liền mở cửa tủ, lấy hết mấy thứ không thuộc về Lê Hiếu Mạn ra, ngay trước mặt Lê Hiếu Mạn, gấp từng món lại.

Lê Hiếu Mạn bình thản nhìn cô ta, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú không có biểu hiện gì, giọng nói bình ổn: “Những thứ này đều là của cô?”

Sophie gấp xong những thứ kia liền bỏ vào chiếc bọc cô ta lấy ra từ túi xách, ngược mắt nhìn Lê Hiếu Mạn, cười ưu nhã: “Đúng vậy! Là của tôi, giúp tôi cảm ơn Tư Hạo.”

Lê Hiếu Mạn âm thầm siết chặt đôi tay mảnh khảnh, đôi mắt trong veo như nước bình thản liếc nhìn cô ta: “Cảm ơn anh ấy chuyện gì?”

Sophie khẽ nhếch mày, tròng mắt màu nâu nhạt giống như muốn nhìn thấu Lê Hiếu Mạn: “Cảm ơn Tư Hạo vì đã không vứt quần áo tôi đi, lại còn treo trong tủ quần áo của cô.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn cười nhạt, ánh mắt trong suốt hiện ra chút lạnh lùng: “Muốn cảm ơn thì tự mình đi nói.”

Sophie cười dịu dàng, đôi mắt màu nâu nhạt hiện ra ý cười nhìn cô: “Sao vậy? Ghen tị? Tôi đã sớm nói, Tư Hạo chỉ coi cô như người thay thế thôi, vậy mà cô không tin, lẽ nào Tư Hạo không nói với cô, hai ngày cô không ở đây, anh ấy đã ở cùng với tôi? Tôi thừa nhận, Tư Hạo đối xử với cô tốt hơn với tôi, nhưng khi người thay thế như cô không ở đây, anh ấy vẫn sẽ chọn tôi.”

Dứt lời, cô ta đưa tay chỉ chiếc giường lớn sang trọng trong phòng ngủ, nở nụ cười đáng yêu, giọng nói mềm mại êm tai: “Lúc không có cô, nữ chủ nhân của chiếc giường kia là tôi.”

Đôi mắt trong veo như nước của Lê Hiếu Mạn nheo lại, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn cô ta, đôi môi lạnh lùng nở nụ cười: “Cô thừa dịp Tư Hạo không ở đây để lấy đồ của mình, chính là

muốn nói cho tôi biết, hai ngày nay các người ở bên nhau sao?”

“Đúng vậy!” Sophie thừa nhận không hề trốn tránh, cười vô cùng ưu nhã nhìn cô: “Bởi vì tôi hiểu tính Tư Hạo, anh ấy tuyệt đối sẽ không nói với cô chuyện hai hôm nay, vậy nên, tôi chỉ có thể cố tình đến đây.”

Nghe vậy, khóe môi Lê Hiểu Mạn nở nụ cười lạnh nhạt, ánh mắt cũng trở nên lạnh lùng hơn: “Vậy là đồ trong tủ quần áo cũng do cô cố tình để lại?”

Chương 355: Phản kích, tôi mang thai (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Không sai!” Sophie không chút do dự thừa nhận, trên mặt vẫn duy trì nụ cười dịu dàng mê người: “Tôi cũng chẳng có gì phải giấu diếm với chị, tôi yêu Tur Hạo, hơn nữa còn yêu từ rất lâu nữa, so với tình cảm của cô thì tôi yêu anh ấy hơn rất nhiều. Nguyên vọng lớn nhất đời này của tôi chính là được làm vợ của Tur Hạo. Tôi biết trước đây anh ấy tốt với tôi là vì tôi có mấy phần giống người mà anh ấy yêu trước đây, tôi vốn cho rằng mình có thể thay thế được người đó, nhưng từ sau khi gặp cô, anh ấy liền chuyển sự chăm sóc chú ý của mình sang cho cô...”

Nói đến đây, cô ngừng lại, đưa mắt cười nhìn Lê Hiểu Mạn: “Có phải cô cho rằng Tur Hạo sủng ái cô có nghĩa là anh ấy yêu cô? Cái anh ấy yêu chỉ là gương mặt của cô thôi. Sở dĩ anh ấy đối tốt với cô là bởi cô so với tôi còn giống người đó hơn nhiều, anh ấy chiều chuộng cô, yêu thương cô, đối tốt với cô bao nhiêu, đều sẽ càng chứng minh anh ấy yêu người kia đến thế nào.”

Nghe xong, Lê Hiểu Mạn vẫn bình tĩnh, sắc mặt không chút thay đổi, giọng nói vững vàng: “Nói xong chưa?”

Sophie thấy Lê Hiểu Mạn hết sức bình thường, sắc mặt không thay đổi, nhướn mày: “Cô không tức giận?”

Lê Hiểu Mạn bình thản nhìn cô: “Tại sao tôi lại phải tức giận? Tôi cảm thấy rất vinh hạnh, cô cho rằng ai cũng có thể có cơ hội được Tur

Hạo thương yêu hay sao?”

“Cô...” Dường như không nghĩ tới Lê Hiếu Mạn sẽ trả lời như vậy, Sophie kinh ngạc hoài nghi nhìn cô: “Lê tiểu thư, Tư Hạo chỉ coi như kẻ thể thân, cô không cảm thấy gì sao?”

Lê Hiếu Mạn cười nhẹ, bình thản hỏi ngược lại: “Sao phải để ý chứ? Cô không phải cũng từng không để tâm chuyện bị Tư Hạo coi như thể thân hay sao? Chẳng phải cô cũng thấy rất vinh hạnh hay sao?”

Sophie kinh hãi, cô thật không ngờ Lê Hiếu Mạn so với tưởng tượng của mình còn khó đối phó hơn. Cô cho là Lê Hiếu Mạn yếu ớt, nhìn thấy trong tủ xuất hiện quần áo của người phụ nữ khác, nhất định sẽ trúng khí mà nghi ngờ, tức giận rồi đau lòng. Vậy mà không ngờ Lê Hiếu Mạn lại có thể bình tĩnh như vậy.

Xem ra cô thật sự coi thường cô ta rồi.

Cô âm thầm nhíu mày, vẫn cười nhìn Lê Hiếu Mạn: “Lê tiểu thư, cô thật là hào phóng đấy, nói vậy thì nếu Tư Hạo đưa lưng về phía cô, và còn phát sinh chuyện gì với tôi nữa thì cô cũng không để ý sao?”

Lê Hiếu Mạn lạnh lùng nói: “Sophie cô không cần phải ở đây tính kế ly gián, Lê Hiếu Mạn tôi không ngu ngốc như cô nghĩ đâu, cô cho là cố ý để mấy bộ quần áo ở đây là có thể phá hoại mối quan hệ của tôi và Tư Hạo sao, vậy thì cô đã quá coi thường tình cảm và tín nhiệm của tôi với Tư Hạo rồi. Còn nữa, cô rất ngu ngốc đấy cô biết không? Nếu tôi là cô, muốn giá họa cho Tư Hạo, cũng sẽ không để quần áo vào vị trí thấy được trong tủ quần áo, ném dưới đất so ra còn dễ gây hiểu lầm cho người ta hơn nhiều...”

Nói đến đây, khóe môi Lê Hiếu Mạn giương lên châm biếm, ánh mắt châm chọc nhìn Sophie: “Dạy cô một chiêu, lần sau muốn làm thì

không cần phải để đồ ngổn ngang trong tủ quần áo thế đâu, cứ trực tiếp vứt thẳng đồ lót xuống đất là đủ rồi, cô cất vào tủ như thế, còn là đồ ngủ tình thú, rất dễ làm người ta nghĩ là có người cố ý đẩy hiểu không? Cái này người ta gọi là vẽ rắn thêm chân đấy biết chưa?”

Nghe cô nói xong, Sophie suýt nữa tức hộc máu.

Trong lòng nổi điên mà bên ngoài phải làm bộ bình tĩnh, cô lạnh lùng nhìn Lê Hiếu Mạn: “Lê Hiếu Mạn, tôi thừa nhận, lần này là do tôi chưa suy nghĩ cẩn thận, nhưng nếu cô cho rằng hôm nay tôi tới chỉ là để lấy quần áo, để kích bác mối quan hệ của cô và Tư Hạo, vậy thì cô sai rồi. Tôi tới là để nhắc nhở cô, cô tự tin và quá tin tưởng người khác không phải là chuyện tốt đâu, có thể cô thấy không sao với chuyện Tư Hạo coi mình là thế thân, nhưng nếu cô thực sự yêu anh ấy, cô tuyệt sẽ không chấp nhận được chuyện anh ấy phản bội cô đâu, cô không tin, không có nghĩa là anh ấy không phản bội cô.”

Nói xong, Sophie khinh thường nhìn Lê Hiếu Mạn, cười lạnh, nói tiếp: “Nói cho cô biết, tôi cố ý giấu quần áo ở đây thực ra là để cho cô biết, lúc cô không có ở đây, có phụ nữ đã tới nơi này. Tôi nghĩ Tư Hạo nhất định không nói cho cô biết, lúc cô không có ở đây tôi đã tới ha! Cô dám đi hỏi anh ấy vì sao không nói cho cô không? Cô cho là anh ấy sợ cô đau lòng hay vì trong lòng có quỷ? Nếu như cô cho rằng giữa tôi và anh ấy không có chuyện gì xảy ra, vậy thì cô càng thêm sai mười phần.”

Nhe vậy, Lê Hiếu Mạn dùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía Sophie đang cố ý làm khó mình, bình tĩnh nói: “Tôi cảm thấy không cần, anh ấy là cha của con tôi, tôi - tin - anh - ấy.”

Mấy chữ cuối là cô gằn giọng mà nói.

Cô cố ý nói chuyện mình mang thai, là để cho Sophie tức giận,

Sophie cố ý chạy tới khích bác cô, giờ đến lượt cô.

Cô ta nghĩ Lê Hiếu Mạn cô dễ đối phó như vậy sao?

Chương 356: Phản kích, tôi mang thai (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sophie nghe được lời Lê Hiểu Mạn nói, hai mắt kinh hãi, nụ cười duy trì này giờ biến mất, thay bằng vẻ bi thương nồng đậm.

Cô chỉ vào bụng Lê Hiểu Mạn, mắt mở lớn, bi thương hỏi: “Cô... Cô có con? Con của Tư Hạo?”

Nhìn bộ dạng bi thương của Sophie, Lê Hiểu Mạn cười một tiếng: “Đúng vậy!”

“Không thể nào!” Sophie đột nhiên hét lớn một tiếng, trong mắt đầy ghen tị nhìn Lê Hiểu Mạn: “Tôi không tin cô mang thai của của Tư Hạo, tôi không tin.. tôi không tin.. tôi không tin...”

So với tâm tình kích động của cô, Lê Hiểu Mạn lại tương đối tỉnh táo.

Cô cụp mắt, che tất cả tâm tình dưới đáy mắt: “Tôi và Tư Hạo đều rất khỏe mạnh, khi cùng nhau chưa bao giờ dùng biện pháp phòng tránh, tôi mang thai là chuyện rất bình thường, tin hay không là chuyện của cô, cô nói xong rồi thì mời rời đi, chỗ này không hoan nghênh người ngoài.”

“Cô... Cô... Cô nói tôi là người ngoài?” Sophie nhìn Lê Hiểu Mạn, toàn thân phát run, hai tay siết chặt, nghiến răng nghiến lợi nói: “Lê Hiểu Mạn, rời xem, bản thân tôi cũng muốn xem xem cô tin tưởng Tư Hạo thế nào, tôi không tin cô thật sự không lo lắng anh ấy phản bội

cô.”

Dứt lời, cô thu lại vẻ tức giận, đồng thời khôi phục lại bộ dạng ưu nhã khi nãy, uyển chuyển bước đi trên đôi giày cao gót bầy phân ra khỏi phòng ngủ.

Dừng lại ở cửa, cô xoay người cười nhìn Lê Hiểu Mạn: “Nhắc lại cho cô nhớ, trên đời này không có mèo nào không thích trộm đồ tanh, Tur Hạo cũng vậy. Tôi đột nhiên cảm thấy cô thật tốt đến ngu ngốc đấy, nghe nói chồng trước của cô đã làm tổn thương sự tín nhiệm của cô, tôi nghĩ, cô lúc đầu cũng cho rằng chồng trước của mình không phản bội mình ha? Kết quả thì sao? Cô tin tưởng Tur Hạo như vậy đã từng nghĩ tới chuyện anh ấy phản bội cô? Cô có thể cho rằng tôi nói những điều này là để khích bác cô, nhưng giấy không gói được lửa, rồi sẽ có một ngày, vì sự tin tưởng của mình là cô cảm thấy hối hận. Đúng rồi, chẳng lẽ cô không nghi ngờ chuyện làm sao tôi giấy được quần áo trong tủ sao? Ngàn vạn lần đừng cho rằng tôi thừa dịp cô và Tur Hạo không có ở nhà mà lén để quần áo vào đó. Nơi đây là nhà ở cao cấp, khóa cửa không phải là đồ bỏ đi, hơn nữa còn cả mật khẩu, tôi không có chìa khóa càng không có mật khẩu, vậy nên, nếu Tur Hạo không ra mở cửa thì căn bản tôi không thể nào vào được.”

Nói xong, Sophie cười quý dị rời đi.

Nghe xong, trên khuôn mặt lạnh lùng của Lê Hiểu Mạn không có bất kỳ biến chuyển gì, từ đầu đến cuối cô luôn không tin lời của cô ta.

Tất cả đều là cái bẫy của Sophie, muốn làm cô hiểu lầm Long Tur Hạo.

Cô tin Long Tur Hạo sẽ không phải bội mình, nhưng tại sao anh lại giấy cô chuyện Sophie đã tới?

Hay là căn bản anh cũng không biết Sophie tới đây?

Nhưng theo như lời Sophie nói, cô ta không có chìa khóa thì làm cách nào vào đây được?

Sau đó cô lại tự thuyết phục bản thân, không để cho lời của Sophie làm tâm tư cô rối loạn.

Lúc này, một âm thanh già nua quen thuộc truyền tới.

“Mạn Mạn..Mạn Mạn..”

Ông nội?

Nghe tiếng gọi, Lê Hiếu Mạn sợ run, sau đó ra khỏi phòng ngủ, quả nhiên là Hoắc Nghiệp Hoàn đang chống quai trượng đi tới.

Cô kinh ngạc nhìn ông, một lúc sau mới hồi phục tinh thần: “Ông nội... Ông.... Sao ông lại ở đây?”

Ông nội sao lại tìm tới nơi này, còn vào đây bằng cách nào? Chẳng lẽ lúc Sophie rời đi không đóng cửa sao?

Hoắc Nghiệp Hoàn ôn hòa nhìn Lê Hiếu Mạn, cười hiền từ: “Cửa không khóa nên ta vào được. Mạn Mạn, không hoan nghênh ông nội sao? Không mời ông nội ngồi sao?”

“Hoan nghênh! Đương nhiên hoan nghênh! Sao cháu có thể không hoan nghênh ông nội được?”

Lê Hiếu Mạn kịp phản ứng đi lên phía trước đỡ Hoắc Nghiệp Hoàn tới phòng khách ngồi trên ghế sofa.

Hoắc Nghiệp Hoàn vừa ngồi xuống liền dùng vẻ mặt u sầu nhìn Lê Hiếu Mạn, nặng nề thở dài một hơi: “Haizz! Mạn Mạn, ông nội hôm nay tới là có chuyện hy vọng cháu giúp.”

Thấy Hoắc Nghiệp Hoàn thở dài, vẻ mặt buồn bã, Lê Hiếu Mạn cười nhìn ông: “Ông nội có chuyện gì cần cháu giúp? Nếu có thể nhất định cháu sẽ giúp.”

Hoắc Nghiệp Hoàn hai tay nắm lấy quai trượng, nhíu mày: “Mạn Mạn, ông nội hy vọng cháu có thể bớt chút thời gian đi gặp Vân Hy, hai ngày nay cháu không tới, nó không chấp nhận trị liệu, còn phát giận, ông nội không có cách nào, nó nói cháu không tới thì sẽ... không bao giờ tiếp nhận trị liệu nữa.”

Lê Hiếu Mạn nghe vậy liền khẽ chau mày, Hoắc Vân Hy thật sự ngây thơ như vậy? Còn biết lấy thân thể của mình ra uy hiếp?

Cũng được, hôm nay cô phải đi nói cho rõ, mong anh đừng đặt tâm tư lên người cô nữa.

Bọn họ đã không thể nào được nữa rồi.

Nhìn Hoắc Nghiệp Hoàn, cô cười một tiếng: “Ông nội, cháu với ông nội đi tới bệnh viện đi, cháu sẽ thuyết phục anh ấy tiếp nhận trị liệu.”

Thấy cô đồng ý, gương mặt già nua của Hoắc Nghiệp Hoàn lộ ra ý cười, gật đầu: “Được! Được! Ta cũng biết tâm địa Mạn Mạn thiện lượng, nhất định sẽ đáp ứng ông nội, chuyến này ta đi không uổng phí, giờ chúng ta đi.”

Lê Hiếu Mạn nhìn Hoắc Nghiệp Hoàn gật đầu, đi tới giúp đỡ ông lên.

Hoắc Nghiệp Hoàn đứng dậy, rồi nhìn bốn phía đánh giá, cau mày:
“Mạn Mạn, cháu... thật sự ở cùng Tư Hạo?”

Không đợi Lê Hiểu Mạn trả lời, Hoắc Nghiệp Hoàn lại thở dài: “Thôi, ta già rồi, chuyện người trẻ ta không biết, chỉ hy vọng cháu và tư hạo có thể thỉnh thoảng về gặp ông nội chút thôi.

Lê Hiểu Mạn nhẹ gật đầu, đỡ ông ra khỏi nhà.

Chương 357: Phản kích, em mang thai (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Phòng VIP ở bệnh viện.

Hoắc Vân Hy sắc mặt xanh mét, nhìn chị Lâm bên cạnh giận dữ quát: “Lời tôi nói cô nghe không hiểu sao? Tôi đã bảo đừng cho tiện nhân Hạ Lâm kia vào rồi cơ mà, cô cho cô ta vào làm cái gì? Cô coi lời tôi nói là gió thổi bên tai à?”

Lâm tẩu e ngại nhìn vẻ mặt tức giận của Hoắc Vân Hy: “Thiếu... thiếu gia, không phải là tôi để cho cô ấy vào, mà là cô ấy cứ muốn..”

Không đợi cô nói xong, Hoắc Vân Hy lại rống giận: “Tay cô hỏng rồi à? Không ngăn được cô ta hay sao? Lần sau còn để cho cô ta vào thì biến khỏi Hoắc gia cho tôi.”

Lâm tẩu cúi đầu, run run: “Thiếu... thiếu gia, tôi biết rồi, sẽ không có lần sau nữa.”

Đứng ở bên kia, Lý Tuyết Hà thấy con của mình giận dữ như vậy thì không vui nhìn Lâm tẩu, sau đó lại nhìn về phía Hoắc Vân Hy: “Vân Hy, con...”

Hoắc Vân Hy cắt ngang lời bà, quát: “Đi ra ngoài! Đi ra ngoài hết đi!”

Lý Tuyết Hà thấy thái độ của con mình càng ngày càng kém, nhin sự tức giận, vừa ủy khuất lại phẫn uất nhìn con mình: “Hoắc Vân Hy,

con la to gọi nhỏ với mẹ như thế, có còn coi ta là mẹ của con nữa hay không?”

Hoắc Vân Hy dựa lưng vào đầu giường, nhắm mắt, lạnh lùng nói: “Ra ngoài đi, con mệt.”

Lâm tẩu nhìn Hoắc Vân Hy, khẽ thở dài một hơi, vừa mới xoay người ra khỏi phòng bệnh, lại thấy Hoắc Nghiệp Hoàn và Lê Hiểu Mạn đi tới.

Cô kinh ngạc, quên mất chuyện Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy đã ly hôn, kinh ngạc gọi: “Thiếu phu nhân...”

Mà Hoắc Vân Hy vốn đang nhắm mắt, nghe thấy tiếng gọi của Lâm tẩu liền lập tức mở mắt.

Thấy Lê Hiểu Mạn đang đỡ Hoắc Nghiệp Hoàn tiến vào, vẻ tức giận lập tức tan biến, vẻ mừng rỡ lại hiện lên trong nháy mắt.

Anh nhìn Lê Hiểu Mạn thật lâu, đáy mắt không khỏi xuất hiện sự kinh ngạc và mừng rỡ không thôi: “Mạn Mạn, cuối cùng em cũng tới.”

Anh chuẩn bị xuống giường, nhưng lại vì chân trái giờ không có cảm giác, một tay giữ, anh thử xuống giường, nhưng bất lực.

Hoắc Nghiệp Hoàn nhìn Hoắc Vân Hy cố gắng xuống giường, cau mày: “Còn chưa bình phục thì đừng lộn xộn, Mạn Mạn đã tới rồi cũng không rời đi ngay đâu, cháu gấp cái gì?”

Dứt lời, ông nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, vỗ bàn tay nhỏ bé của cô, cười hòa ái: “Mạn Mạn, Vân Hy giao cho cháu, cháu khuyên nhủ Vân Hy đi, ông nội không quấy rầy hai đứa.”

Nói xong, Hoắc Nghiệp Hoàn nhìn về phía Lý Tuyết Hà và Lâm tẩu: “Hai người cũng theo tôi ra ngoài đi, tới đây đỡ tôi.”

Lý Tuyết Hà dù rất không vừa mắt Lê Hiểu Mạn, nhưng nghĩ đến chỉ có cô mới có thể khuyên con trai mình tiếp nhận trị liệu, tạm thời che đi sự chán ghét đối với cô, giả dối cười: “Mạn Mạn, vậy Vân Hy giao cho cô.”

Sau đó bà đỡ Hoắc Nghiệp Hoàn cùng Lâm tẩu ra khỏi phòng bệnh.

Lê Hiểu Mạn vì Lý Tuyết Hà gọi mình là Mạn Mạn mà kinh sợ, đợi bọn họ ra khỏi phòng bệnh, cô mới tiến đến ngồi trên ghế bên giường bệnh.

Hoắc Vân Hy thấy cô ngồi xuống, chờ cô ngồi xong mới cười nhìn cô: “Mạn Mạn, hai ngày nay em đi đâu? Sao không tới gặp anh? Không phải em đã nói, trước khi anh hồi phục sẽ không rời đi sao?”

Lê Hiểu Mạn hơi nhú mày, bình thản nhìn Hoắc Vân Hy: “Hai ngày nay tôi có chút chuyện, vậy nên không tới được. Ông nội nói anh không tiếp nhận trị liệu. Chuyện này là thật sao?”

“Mạn Mạn, anh...” Hoắc Vân Hy nhìn Lê Hiểu Mạn: “Anh biết làm vậy em sẽ cảm thấy anh rất tùy hứng, cũng rất trẻ con, nhưng anh không làm vậy em sẽ tới gặp anh sao? Mạn Mạn, trên đời này, ngoại trừ ông nội, cũng chỉ có em là thật tâm đối xử tốt với anh, trước đây là do anh quá ngu ngốc, không phải là người, sao anh lại có thể làm tổn thương em nhiều như vậy?”

Nói đến đây, hốc mắt Hoắc Vân Hy bắt đầu ướt ướt, tràn đầy hối hận và thống khổ nhìn Lê Hiểu Mạn.

Thấy Hoắc Vân Hy hối hận không dứt, trong lòng Lê Hiểu Mạn không

chút gợn sóng, cô đã trải qua nhiều chuyện với anh ta, giờ có thể nào Hoắc Vân Hy cũng không thể làm cho cô lay động được nữa.

Cô cười nhạt: “Chuyện trước kia qua cũng qua rồi, tôi không trách anh, cũng đã quên những thương tổn kia rồi, anh cũng nên quên đi!”

Hoắc Vân Hy thấy cô cười mà nhíu mày thật chặt, trong lòng đau đớn, giọng nói bi thương vô tận: “Mạn Mạn, quên đi thương tổn của em, vậy tình cảm em với anh thì sao? Em cũng quên hết rồi sao?”

Chương 358: Xét nghiệm có thai, nghi ngờ tứ phía (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn bình thản nhìn anh: “Hoắc Vân Hy, thân thể này là của anh, anh đừng tùy hứng nữa, anh nên tiếp nhận trị liệu cho tốt, đừng là vì tôi mà để thân thể phải chịu tội. Hôm nay tôi đến, chính là muốn nói rõ ràng với anh, chúng ta không thể nào được đâu.”

Hoắc Vân Hy thất vọng nhìn cô, nước mắt chảy ra, bi thương không dứt: “Mạn Mạn, em thật sự một chút không yêu anh sao? Em đến chỉ vì muốn nói rõ ràng những thứ này với anh ư?”

Lê Hiểu Mạn đang muốn gạt đầu, Hoắc Vân Hy thân thể còn chưa bình phục đột nhiên rướn người lên ôm cô, khuôn mặt đẫm nước mắt, bi thống nói: “Mạn Mạn. anh biết mình sai rồi, đừng tàn nhẫn với anh như vậy có được không. Cho anh thêm một cơ hội nữa được không? Anh yêu em, anh thật sự yêu em...”

Lê Hiểu Mạn đẩy Hoắc Vân Hy ra, đứng lên, đôi mắt trong suốt thản nhiên nhìn anh: “Hoắc Vân Hy, đây là lần cuối cùng tôi tới thăm anh. Xin lỗi vì tôi không làm được điều mình nói lúc trước, anh có người nhà của mình, họ đều có thể chăm sóc anh, không cần tôi. Tôi cũng vậy, không có nghĩa vụ phải quan tâm chăm sóc anh. Tôi không yêu anh, hay nói cách khác, cho tới bây giờ, tôi chưa từng yêu anh thật lòng. Chỉ là có lẽ tôi từng rất thích anh, cũng đã kỳ vọng rất cao ở anh, cũng hy vọng anh có thể yêu tôi, có thể sống với tôi thật hạnh phúc. Nhưng giờ những thứ đó hết rồi, anh đừng nói tôi cho anh thêm cơ hội nữa, giữa chúng ta đã hoàn toàn kết thúc. Những gì phải

nói tôi cũng đã nói rồi, thân thể này là của anh, anh không biết quý trọng, thì cũng chẳng ai có thể quý trọng thay anh đâu. Anh điều trị cho tốt.”

Dứt lời, Lê Hiếu Mạn xoay người đi ra ngoài phòng bệnh.

“Mạn Mạn...” Hoắc Vân Hy thấy vậy gấp gáp muốn đứng lên lại ngã xuống khỏi giường.

Muốn đứng lên khỏi mặt đất, lại vì tay phải và chân trái bị thương quá nặng nên không thể hoạt động được, giờ chẳng khác gì người tàn phế.

Sắc mặt anh tái nhợt, nghĩ muốn nhịn đau bò dậy nhưng thử mấy lần đều vô ích.

Lê Hiếu Mạn thấy vậy vốn định lại gần đỡ anh, vừa bước lên một bước lại thu chân về. Để Hoắc Vân Hy hết hy vọng với cô thật sự thì cô phải làm cho anh tuyệt vọng hơn nữa.

Cô đứng im tại chỗ, thản nhiên nhìn Hoắc Vân Hy đang cố bò trên mặt đất, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Bảo trọng!”

“Mạn Mạn... Đừng đi...” Thấy cô muốn đi, Hoắc Vân Hy cuống quýt gọi lớn, chịu đựng cổ tay đau đớn kịch liệt bò tới chỗ cô, gương mặt tuấn tú của anh đắm trong nước mắt.

“Mạn Mạn.. Đừng đi... Đừng đi có được không? Anh chỉ có em... chỉ có em...”

Sau khi tỉnh lại sau tai nạn xe cộ, anh đã nhận thức được rõ ràng, ngoài trừ ông nội, người tốt với anh thật lòng chỉ có cô. Giờ anh giống như người tàn phế, mất đi rất nhiều thứ, anh không muốn cũng

sẽ mất cô đi như vậy.

Lê Hiểu Mạn siết chặt tay, buộc mình không xoay người nhìn, nhưng hốc mắt cô cũng sẫm nóng lên, môi hơi mấp máy, nhưng không nói câu nào.

Lúc cô đến cửa phòng bệnh, Hoắc Vân Hy nhìn cô, bi thương hỏi: “Mạn Mạn, nói cho anh biết, có phải em đã yêu Long Tư Hạo rồi hay không?”

Lê Hiểu Mạn dừng lại, không xoay người nhìn anh, không chút do dự khẳng định: “Đúng vậy!”

Nghe thấy câu trả lời kiên định của cô, Hoắc Vân Hy nhắm mắt lại, nước mắt lại rơi, vẻ bi thương nồng đậm bao trùm khuôn mặt.

Lê Hiểu Mạn sau đó liền rời khỏi phòng bệnh.

Hoắc Vân Hy gục trên mặt đất, nước mắt như mưa, nức nở gọi: “Mạn Mạn, anh không muốn mất em, anh không muốn ngay cả em cũng mất đi, anh không muốn...”

Em yêu anh, anh làm tổn thương em, đến khi anh yêu em, em lại yêu người khác mất rồi...

Mạn Mạn, anh phải làm sao em mới quay lại? Anh không muốn mất em, anh không muốn...

Lê Hiểu Mạn đi ra ngoài phòng bệnh của Hoắc Vân Hy, Hoắc Nghiệp Hoàn quay lại, mà Lý Tuyết Hà không biết đã đi đâu, sau khi nói với chị Lâm mấy câu cô liền đi tới khoa sản.

Cô đã chậm kinh một thời gian, hơn nữa khẩu vị không tốt, dù chưa

chắc chắn mình mang thai, nhưng cô có dự cảm này.

Cô đồng ý tới bệnh viện mục đích chính cũng là chuyện này.

Tránh để phát sinh chuyện lần trước, cô nói rõ với bác sỹ mình lần trước dương tính lại không mang thai.

Bác sỹ sau khi biết được tình huống của cô, bảo cô đi xét nghiệm nước tiểu và máu, rồi đến kiểm tra lại.

Xét nghiệm nước tiểu không mất nhiều thời gian, khi thấy kết quả dương tính, cô không kinh ngạc quá nhiều, trong lòng cũng bình thản, không đến mức quá kinh ngạc.

Lần trước cũng là dương tính, kết quả lại không mang thai.

Đợi kết quả xét nghiệm máu chừng hai giờ đồng hồ, cô ngồi nghỉ ngơi trên ghế mà trong lòng nháy loạn.

Nói không khẩn trương, là nói dối.

Cô tin phụ nữ dù là đợi tin có thai hay không có thai, tâm tình cũng đều vô cùng khẩn trương.

Cô thấp thỏm chờ y tá gọi mình, đột nhiên điện thoại lại đổ chuông làm cô giật mình.

Lấy điện thoại di động ra, chữ trên màn hình là chồng tương lai, cô sợ run lên, mới mở ra nghe.

Chưa đợi cô lên tiếng, đầu dây bên kia đã truyền tới giọng nói trầm thấp quen thuộc của anh.

“Hiếu Hiếu, em đang ở đâu?”

Là Long Tư Hạo gọi tới, cô vốn muốn nói đang ở bệnh viện, nghĩ nghĩ rồi nói: “Đang đi dạo phố.”

“Dạo ở đâu? Anh đi đón em, một mình em đi anh không yên tâm.” Giọng Long Tư Hạo không che được sự lo lắng.

“Không cần đâu, em đi dạo một lúc là về được rồi, công ty anh nhiều việc, em không quây rầy anh nữa, em cúp máy đây.”

Dứt lời, Lê Hiếu Mạn liền cúp điện thoại. Tuy Sophie nói với cô những lời đó, biểu hiện của cô rất bình tĩnh, như thể mình không hề để tâm chút nào.

Nhưng trong lòng cô rất rõ ràng, mình thật sự để ý chuyện mình có phải là thế thân trong lòng Long Tư Hạo hay không.

Dù cô không tin Long Tư Hạo phản bội mình, nhưng cô không sao phản đối được chuyện anh giấu mình chuyện Sophie đã tới.

Sophie làm sao vào được? Thật sự là Long Tư Hạo mở cửa cho cô ta vào sao?

Mà lại đúng lúc Long Tư Hạo không để ý liền giấu quần áo được dưới tủ quần áo?

Dựa theo tính cách của Long Tư Hạo, anh không thể nào cho phép Sophie vào phòng ngủ của bọn họ được.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Những chuyện này cô muốn chốc nữa về sẽ hỏi anh, cô hy vọng anh

có thể nói thật.

Cô ngồi bên ngoài đợi, tâm tư ngày càng phức tạp. Lời Sophie nói cứ lượn lờ trong đầu cô, làm tâm tình cô ngày càng phiền muộn, đến nỗi y tá gọi tên của cô, cô còn không nghe thấy.

Mãi đến khi bị gọi lần thứ ba, cô mới phản ứng, sau đó đứng dậy đi tới chỗ phòng xét nghiệm.

Thấy chi tiết bản xét nghiệm, cả người cô rơi vào trạng thái ngây ngốc.

Cô thật sự mang thai?

Nhìn kết quả xét nghiệm, cô vẫn có chút không thể tin được.

Run rẩy nhìn giấy hồi lâu cô mới đi tìm bác sỹ xác nhận, kết quả quả thực là cô đã mang thai.

Bác sỹ đã căn dặn cô phải chú ý rất nhiều, cũng bảo cô uống vitamin B11.

Ba tháng đầu uống B11 để phòng ngừa thai thi dị dạng.

Cầm thuốc xong cô để kết quả và thuốc vào trong túi, đi ra bên ngoài bệnh viện.

Vì đang suy nghĩ nên lúc đi cô luôn cúi đầu, đang chờ xe, đột nhiên một thân ảnh cao lớn đứng trước mắt cô.

Cô sợ hãi ngẩng đầu lên, lại thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo. Đôi mắt hẹp dài của anh đang nhìn cô, sắc mặt thâm thúy làm cô không biết anh đang nghĩ gì.

Cô mở lớn mắt, sau đó lắp bắp hỏi: “Anh.... Sao anh lại ở đây?”

Long Tư Hạo sao lại tìm được cô? Sao anh biết cô tới bệnh viện?

Chương 359: Xét nghiệm có thai, nghi ngờ tứ phía (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo kéo tay cô đi thẳng về phía xe của mình.

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, thấy sắc mặt anh lạnh lùng, nhưng đang tức giận, đôi mày thanh tú của cô hơi nhíu lại, ngoan ngoãn ngồi vào trong xe.

Thấy cô không lên tiếng ngồi vào trong xe, Long Tur Hạo vẫn không lên tiếng, đóng cửa cho cô, sau đó quay lại ghế lái khởi động xe rồi rời đi.

Trên đường, hai người cũng không nói với nhau lời nào, không khí trong xe có chút cứng ngắc, như thể có tia lửa vô hình tràn lan xung quanh, tùy thời đều có thể nổ tung.

Long Tur Hạo im lặng lái xe, tốc độ không nhanh không chậm, hai tay nắm chặt tay lái, khuôn mặt không sắc thái, quanh người tỏa ra khí lạnh.

Lê Hiểu Mạn nhìn túi của mình, nghĩ đến giấy xét nghiệm, dùng tay hơi vuốt cái bụng bằng phẳng của mình, khẽ mím môi nở nụ cười.

Cô ngược mắt nhìn Long Tur Hạo, đang chuẩn bị mở miệng, Long Tur Hạo lại lên tiếng trước.

“Sao lại nói dối anh?”

“Gì cơ?” Long Tur Hạo vì anh đột nhiên nói mà không hiểu nhìn anh.

Long Tur Hạo nắm chặt hơn tay lái, ánh mắt trầm xuống: “Sao lại nói dối anh là đi dạo phố?”

Hóa ra là vì anh tức giận.

“Em...em...” Lê Hiểu Mạn nhíu mày rồi mới lên tiếng: “Trước em đi dạo phố sau đó đến bệnh viện không được sao?”

Nghe vậy, Long Tur Hạo đột nhiên đạp phanh, ánh mắt thâm trầm sắc bén nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em luôn ở bệnh viện, vì sao lại lừa anh?”

Lê Hiểu Mạn không rõ sao Long Tur Hạo lại chắc chắn cô ở bệnh viện như vậy. Cô cụp mắt, không trả lời.

Long Tur Hạo thấy cô không trả lời, đột nhiên nghiêng người lại gần, nắm lấy cằm cô, ánh mắt ngưng đọng trên gương mặt cô: “Em đến gặp Hoắc Vân Hy?”

Lê Hiểu Mạn khẽ nhíu mày, thừa nhận: “Đúng vậy! Là ông nội bảo em anh ấy không chịu tiếp nhận trị liệu, cho nên...”

“Cho nên em tới khuyên hẳn ta.” Long Tur Hạo không đợi cô nói xong đã cắt ngang, sau đó ánh mắt lại càng thâm trầm: “Hiểu Hiểu, em đã ly hôn với cậu ta, em như vậy chỉ càng làm người ta hiểu lầm mình còn có tình cảm, càng làm cậu không buông tay được, em không thể tuyệt tình hơn được sao? Tại sao mỗi lần ông nội bảo em đến gặp Hoắc Vân Hy, em đều không từ chối? Em thật sự cũng chưa buông bỏ được hay sao?”

Khi biết cô tới bệnh viện chỗ Hoắc Vân Hy chứ không phải đi dạo

phố, anh không phải vì cô nói dối mình mà đau lòng.

Là do anh ích kỷ và ghen tỵ quấy phá, anh mong cô và Hoắc Vân Hy có thể cắt đứt hoàn toàn, không hy vọng bọn họ còn dù chỉ là một xít dây dưa, nhưng cô...

Lê Hiểu Mạn nhấp môi nhẹ nói: “Em tới cũng để nói rõ với anh ấy, chứ không phải chưa buông được, phải nói gì em cũng đều nói cả rồi, em sẽ không tới đây nữa.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo nhìn cô hồi lâu rồi thả cô ra, sau đó lại khởi động xe.

“Hiểu Hiểu, anh hy vọng em có thể nói được làm được.”

Vì Hoắc Vân Hy là chồng trước của cô, vì cô từng yêu Hoắc Vân Hy, nên anh thật sự rất để ý chuyện cô đi gặp Hoắc Vân Hy.

Anh biết mình nên rộng lượng hơn mới phải, nhưng chuyện này anh không cách nào rộng lượng được.

Vốn sau khi có cô, anh mới phát hiện mình có ham muốn giữ chặt cô đến thế nào.

Lê Hiểu Mạn lại nghĩ tới những lời Sophie nói, khẽ rũ mi mắt, hai tay mảnh khảnh đặt lên túi.

Bên trong là giấy xét nghiệm chưa lúc nào thôi nhắc nhở cô, cô đang mang thai, đứa nhỏ của Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo thấy cô không nói gì, kéo tay cô qua, hôn lên trán cô, giọng trầm thấp dịu dàng: “Sao em không nói gì?”

Lê Hiểu Mạn ngược lên nhìn Long Tur Hạo, ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Em có chuyện muốn hỏi anh, chỉ là không phải bây giờ, về rồi hãy nói.”

Dứt lời, cô rời khỏi ngực Long Tur Hạo, sau đó ngồi thẳng người.

Long Tur Hạo nhìn cô rồi lại kéo ôm cô vào ngực, cúi đầu hôn lên môi cô: “Được, anh nếu biết thì anh sẽ nói không ngừng.”

Lê Hiểu Mạn trừng anh: “Tốt nhất là như thế.”

...

Vừa về, Long Tur Hạo liền kéo Lê Hiểu Mạn vào phòng khách ngồi trên ghế sofa, lên tiếng: “Nói đi, có chuyện gì muốn hỏi anh?”

Lê Hiểu Mạn rút tay ra, dứt khoát hỏi: “Lúc em không có ở đây, có phải Sophie đã tới hay không?”

Nghe cô nhắc tới Sophie, Long Tur Hạo nhìn cô, một lúc sau mới phun ra hai chữ: “Đúng vậy!”

Thấy anh thừa nhận, ánh mắt cô càng thêm sắc bén: “Trước đây lúc em hỏi anh có ai đến không, sao anh lại nói không?”

Long Tur Hạo vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của cô: “Hiểu Hiểu, có phải em đã gặp Sophie rồi không?”

Lê Hiểu Mạn bỏ tay anh xuống, ánh mắt giận dữ: “Đừng đánh trống lảng, sao anh lại lừa em?”

Long Tur Hạo khẽ giương khóe môi: “Anh không muốn em hiểu lầm, em nhất định không tin, nhưng đây là sự thật, lời nói dối này chỉ có

thiện chí thôi.”

Lê Hiểu Mạn kiềm nén tức giận, trừng mắt nhìn anh, đứng lên, sau đó chạy thẳng lên thư phòng.

“Hiểu Hiểu...”

Long Tư Hạo thấy vậy, đôi lông mày anh tuấn hơi chau lại, ngay sau đó đuổi theo cô, kéo cô lại, ôm cô vào ngực.

“Giận sao?” Anh cúi xuống nhìn cô, ánh mắt dịu dàng thâm tình nhìn cô mỉm cười.

Lê Hiểu Mạn muốn tránh ra, lại càng bị anh ôm chặt.

Vì em bé trong bụng, cô không quá mức dùng sức giãy dụa, chỉ dùng tay dấm dấm lồng ngực to lớn của anh: “Buông em ra.”

“Không buông!” Long Tư Hạo ôm cô chặt hơn: “Hiểu Hiểu, anh giấu chuyện Sophie là sợ em hiểu lầm anh, em có biết con đường theo đuổi em khó khăn biết nhường nào? Vất vả lắm anh mới có được em, anh không muốn bất kỳ ai phá hư chuyện của chúng ta, càng không muốn mất em.”

Lời của anh làm Lê Hiểu Mạn ngưng đánh vào lồng ngực anh, cô ngược mắt nhìn vào đôi mắt hẹp dài đầy nhu tình của anh.

Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, tình cảm trong mắt là chân thật nhất.

Đáy lòng cảm động, mà lửa giận trong lòng cô dần tiêu tan.

Mục đích của Sophie đúng là phá hoại mối quan hệ của bọn họ, cô không nên để những lời của Sophie trong lòng nữa.

Long Tư Hạo thấy cô không nói gì, hỏi: “Hiểu Hiểu, nói thật cho anh biết, có phải em đã gặp Sophie rồi không?”

Lê Hiểu Mạn nhẹ gật đầu, nhưng ngay sau đó nói: “Cô ta cố ý để lại quần áo trong tủ quần áo của em, hôm nay tới lấy.”

Chương 360: Tức giận, muốn giết (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo vì lời cô nói mà đáy mắt lạnh thấy xương, xung quanh tản ra hơi thở nguy hiểm: “Dám làm như vậy, anh tuyệt sẽ không bỏ qua cho cô ta.”

Anh nhớ tới hôm qua lúc hỏi anh nét mặt cô có gì đó khác khác, nhất thời hiểu rõ.

Hóa ra vì cô phát hiện Sophie cố ý để lại quần áo trong tủ.

Bất kể là ai, anh tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người đó.

Lê Hiểu Mạn thấy sắc mặt anh ngày càng lạnh, giống như hận không thể băm vằm Sophie, cô như ong mày hỏi: “Sao anh không bỏ qua? Định giết cô ấy chắc? “Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc”, anh và cô ấy một chút quan hệ cũng không có, anh làm sao vu khống hãm hại cô ấy được.”

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn nhân lúc anh không để ý đẩy anh ra, rũ mắt nói: “Em còn có việc, anh về công ty đi!”

“Hiểu Hiểu...” Long Tư Hạo lại kéo cô vào ngực, đôi mắt hẹp dài nhìn về mặt bình tĩnh của cô: “Em không tin anh?”

Lê Hiểu Mạn tức giận trừng anh: “Nếu em không tin anh, thì giờ em sẽ không bình thản nói cho anh như thế này.”

Cô lại đẩy anh ra, sau đó tiến vào thư phòng.

Máy tính có phóng xạ, cô không thể ngồi trước màn hình máy tính quá lâu, cô phải ra kế hoạch trong hai giờ cho tốt.

Vì vậy, vừa ngồi xuống, cô đã chuyên tâm, hoàn toàn bỏ qua Long Tư Hạo.

Mà Long Tư Hạo thấy cô chuyên tâm làm việc trước máy tính, tâm tình anh trở nên phức tạp.

Dù cô nói mình tin anh, nhưng anh vẫn rõ ràng được cô đã lãnh đạm với mình hơn rất nhiều.

Cô làm xong, lại thấy Long Tư Hạo vẫn luôn ngồi trên ghế sofa trong thư phòng mà không rời đi, cô hơi giật mình.

Cầm lấy bản in, cô đứng dậy đi tới chỗ Long Tư Hạo, đưa đề án cho anh: “Giúp em xem có vấn đề gì không?”

Long Tư Hạo cầm lấy, thuận tay kéo cô ngồi lên đùi, sau đó mới chăm chú xem xét.

Bị ôm ở trên đùi, Lê Hiểu Mạn mặt đỏ ửng, vốn muốn xuống, nhưng lại thấy anh đang chuyên tâm, nên ngồi yên, chờ anh xem xong thì cho cô ý kiến.

Anh rất thành công trong công việc, dù giao thiệp không nhiều giới bất động sản, nhưng cô rất tin tưởng anh, nếu đề án này khiến anh hài lòng, cô tin tưởng Hàn Cẩm Hi cũng sẽ hài lòng.

Long Tư Hạo xem xong, nở nụ cười: “Cũng không tệ.”

Thấy trong mắt anh có vẻ tán thưởng, Lê Hiếu Mạn cười hỏi: “Vậy anh cảm thấy Hàn tổng sẽ hài lòng chứ?”

Long Tư Hạo thấy cô cười, không lãnh đạm như ban nãy nữa thì nắm lấy cằm cô, giọng trầm thấp hỏi cô: “Không giận anh nữa?”

Lê Hiếu Mạn cầm đề án trong tay anh: “Anh cho em ý kiến trọng tâm, phần đề án này rốt cuộc anh thấy thế nào?”

Long Tư Hạo cười, hôn lên môi cô: “Anh cảm thấy rất khá, phần lớn lợi ích là em dành cho phía ngư dân, họ không cần rời đi, dù là xây dựng khu du lịch, hay sau này, với họ mà nói thì đều được lợi cả.”

Ai cũng thích được khen, và Lê Hiếu Mạn cũng không phải là ngoại lệ.

Được Long Tư Hạo, một người đàn ông rất ưu tú giỏi giang trong công việc khen, trong lòng cô tất nhiên sẽ vui vẻ: “Anh cảm thấy tốt thật sao..”

Cô nói tiếp: “Chỉ là phần lợi nhiều nhất thuộc về ngư dân, em sợ là Hàn tổng sẽ không hài lòng.”

Long Tư Hạo ôn nhu nhìn cô, cười: “Yên tâm, chuyện về sau anh sẽ lo liệu, phần đề án này anh sẽ bảo Lạc Thụy tự đi giao, em không cần đi.”

Thấy anh nói đầy tự tin, Lê Hiếu Mạn gật đầu, lại nhớ tới chuyện mang thai: “Tur Hạo em...”

Cô vừa mở miệng, điện thoại của Long Tư Hạo lại đổ chuông.

Long Tur Hạo không nghe, ánh mắt thâm tình nhìn cô: “Hiểu Hiểu, có chuyện gì?”

Cô muốn nói chuyện mình có con, hơi khẩn trương nữa, khuôn mặt cô đỏ ửng lên, rời khỏi người anh: “Anh nghe điện thoại trước đi.”

Dứt lời, cô ra khỏi thư phòng, trong lòng lại rộn rạo.

Vì cảm thấy miệng hơi khô, nên cô ra phòng khách uống nước.

Long Tur Hạo nghe xong đi tới chỗ cô, ôm lấy cô từ phía sau: “Công ty có việc, giờ anh tới công ty.”

Lê Hiểu Mạn để cốc xuống xoay người nhìn anh gật đầu: “Tur Hạo, em nghĩ.. A...”

Đột nhiên anh hôn cô, những lời cô định nói đều bị anh nuốt hết.

Cô hơi không thở được: “Tur.. Tur Hạo.. Chờ...”

“Hiểu Hiểu... Anh phải tới công ty, khá gấp, nên không đợi được...”

Long Tur Hạo khàn khàn nói, đột nhiên ôm ngang cô lên đi vào phòng ngủ.

Thấy vậy cô nắm chặt áo sơ mi của anh, gương mặt đỏ hồng, ban ngày mà anh muốn làm cái gì?

Không phải là muốn..

còn chưa đợi cô cự tuyệt, Long Tur Hạo đã đặt cô trên giường mềm mại, cúi đầu hôn lên môi cô.

Nụ hôn bá đạo cuồng dã, voi vàng và xâm nhập.

“A...”

Lê Hiểu Mạn bị anh hôn đến hít thở không thông, nhẹ nhàng đẩy anh: “Tur... Tur Hạo, để em, em.. A... Em chưa nói xong... Anh còn phải đến công ty nữa.”

“Anh biết...” Long Tur Hạo lướt qua tai cô, làm thân thể cô run lên.

Hài lòng với phản ứng của cô, anh ngậm lấy tai cô, đầu lưỡi đảo quanh.

“Ừm..”

Thân thể Lê Hiểu Mạn run rẩy, trong mắt xuất hiện một tầng hơi nước, khuôn mặt hồng nhuận động tình.

Cô không cách nào kháng cự anh được.

Trong lúc hai người đang ý loạn tình mê, điện thoại của Long Tur Hạo lại vang lên.

Ý thức của Lê Hiểu Mạn lại hồi phục được một chút, nghĩ tới giờ mình đang mang thai, ngược mắt nhìn anh: “Tur Hạo, anh đi trước đi.”

Dứt lời, cô dùng sức đẩy anh ra, đứng lên.

Thấy vậy, Long Tur Hạo bước nhanh tới kéo cô lại, ánh mắt thâm trầm nhưng không thiếu phần ôn nhu: “Hiểu Hiểu, sao vậy? Em muốn nói gì lúc này?”

Lê Hiểu Mạn hít khí, khóe môi vẽ ra nụ cười bí ẩn, nghĩ muốn trêu

anh một chút: “Anh muốn biết sao? Giờ em không cho anh biết đâu, ai bảo anh lúc này lại cắt ngang lời em nói, còn hôn em thiếu chút hết khí nữa.”

Thấy cô ra vẻ thần bí, Long Tư Hạo cảm thấy hứng thú: “Mau nói cho anh, rốt cuộc là cái..”

Lê Hiểu Mạn đột nhiên lại gần anh, hai tay ôm cổ chủ động hôn lên, ánh mắt dịu dàng nhìn anh: “Được rồi, anh tới công ty trước đi, bao giờ anh về, em sẽ nói cho anh biết, anh nghe được nhất định sẽ vui vẻ.”

Nghe vậy, anh ôm cô thật chặt: “Rốt cuộc là tin vui về gì? Giờ nói cho anh không được sao?”

Lê Hiểu Mạn lui ra khỏi ngực anh: “Không được, giờ em không nói cho anh đâu. Em muốn anh hứng thú, làm anh cả ngày nghĩ đến em, chờ anh về, em sẽ nói cho anh biết.”

Long Tư Hạo sùng nịch nhéo mũi cô, cười: “Từ lúc nào biết học hư như vậy? Giờ em đang nghĩ biện pháp giữ chặt trái tim chồng em sao? Yên tâm, dù em không làm gì, anh cũng sẽ giờ giờ phút phút nhớ tới em.”

“Hoa ngôn xảo ngữ.” Lê Hiểu Mạn ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn thấy rất đổi ngọt ngào.

Sau đó, cô tỉ mỉ chỉnh lại Tây phục cho anh, thắt lại cà vạt và nút cài.

Lúc cô làm, Long Tư Hạo luôn chăm chú nhìn cô, đáy mắt đong đầy hạnh phúc.

“Hiểu Hiểu, anh yêu em!” Anh không kiềm lòng được nói một câu

chân tình.

Lúc Lê Hiếu Mạn còn ngạc nhiên hết sức, anh lại giữ lấy gáy cô hôn lên.

Lần này là một nụ hôn hết sức nhẹ nhàng lại không kém phần tình cảm.

Lê Hiếu Mạn như tan vào nụ hôn của anh, cố gắng nhìn anh: “Anh phải mau tới công ty đi!”

Long Tư Hạo thu tay ôm cô: “Hiếu Hiếu, từ giờ từng phút anh đều muốn ở bên cạnh em.”

Lê Hiếu Mạn cười nhìn anh: “Em cũng có không gian cá nhân của mình nữa, anh không thể trói em gấp gáp quá được, nếu không em sẽ chạy mất đấy.”

“Em dám?” Ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, cúi đầu trừng phạt hôn cô, vẻ mặt giận nói: “Đoạt lấy anh, trái tim anh, đời này cũng đừng mong trốn được. Anh tới công ty, em ngoan ngoãn chờ anh về, được chứ?”

Mặc dù sắc mặt anh hơi trầm xuống, nhưng cô lại cảm thấy tràn đầy hạnh phúc.

Cô nhìn anh gật đầu, tiễn anh ra khỏi phòng.

Chương 361: Tức giận, muốn giết (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo tới công ty, thì Sophie lúc này lại tới khu biệt thự Nguyệt Hồ.

Vì sáng nay đi tìm Lê Hiểu Mạn, nghe cô nói đang mang thai, lúc trở lại biệt thự liền uống rượu.

Trong biệt thự, nữ hầu Sara theo cô từ Pháp tới, một người Pháp chính thống, đã ở gia tộc Nox gần hai mươi năm, cũng là nhìn Sophie lớn lên.

Sophie tóc rối bù, ngã ngòi ở thảm trên mặt đất, đôi mắt nâu nhạt chứa đầy lệ, sắc mặt tái nhợt, uống một chén lại một chén, làm ngơ lời Sara.

Sara nói với Sophie xong chuẩn bị xoay người rời đi, lại thấy Sophie một mực nhìn mình, nức nở nói: “Sara, đi đến từ lúc nào? Con đang nghĩ đến đi.”

Sara đau lòng nhìn sắc mặt tái nhợt của Sophie: “Tôi mới gọi cho phu nhân, phu nhân sẽ đến nhanh thôi, tôi đi nấu giải rượu cho tiểu thư.”

Sara lúc ở gia tộc Nox đã học tiếng Trung, vậy nên nói tiếng Trung rất tốt, nghe Sophie nói xong liền vội xuống dưới.

Vừa xuống, bà đã thấy Long Tư Hạo tìm Sophie.

“Thiếu gia.”

Sara nhìn Long Tur Hạo tản ra thần sắc nguy hiểm, ngạc nhiên, và cả sợ hãi nữa.

Long Tur Hạo không để ý đến Sara, trực tiếp đi lên tầng.

Vừa đến cửa phòng, anh đã ngửi thấy mùi rượu nồng đậm.

Thấy Sophie đang ngồi uống rượu dưới đất, ánh mắt anh trầm xuống.

Thấy có người đi vào, Sophie ngẩng đầu lên, thấy là Long Tur Hạo, ly trong tay cô rơi xuống, đôi mắt đẫm lệ kinh ngạc mà mừng rỡ nhìn anh.

“Tur Hạo, sao anh lại tới đây? có phải anh nghĩ thông suốt muốn em rời không?”

Cô đang định đứng lên, Long Tur Hạo lại cúi xuống, nắm chặt lấy cằm cô.

Đôi mắt hẹp dài lạnh thấu xương của anh tức giận nhìn cô: “Hiểu Hiểu nói trong tủ quần áo là cô bỏ vào? Dám hãm hại tôi? Cô muốn chết trong tay tôi sao?”

Bị nắm cằm đến phát đau, Sophie tràn đầy nước mắt mà bi thương nhìn anh: “Anh.. Sao anh biết? Lê Hiểu Mạn nói cho anh?”

Long Tur Hạo càng thêm dùng sức, khiến khuôn mặt tái nhợt của Sophie càng thêm nhăn nhó.

“Tur... Tur Hạo... Đau... đau...”

Long Tur Hạo không vì Sophie kêu đau mà giảm độ mạnh yếu, ngược lại còn có phần gia tăng.

Sophie bị đau, nước mắt rơi như mưa, không kêu la nữa, chỉ bi thống nhìn anh: “Tur Hạo, anh.. Anh ơi đây chỉ vì chuyện này? Em hãm hại anh thì sao? Em nói rồi, em muốn phá hoại tình yêu của anh, trừ khi em... chết, nếu không, em sẽ không thể nhìn anh đi yêu người phụ nữ khác đâu. Tur Hạo, em nếu dám làm vậy... cũng sẽ không sợ anh giết em.”

Long Tur Hạo buông lỏng bàn tay, giọng nói lạnh lùng: “Sophie, Long Tur Hạo tôi không phải người vong ân bội nghĩa, nhượng địa vị ba cô ở Nox, tôi cho cô thêm một cơ hội, hủy những thứ kia đi thì tôi sẽ bỏ qua cho cô, còn có thể coi cô là em gái, nếu không, đừng trách tôi vô tình.”

Với Sophie, điều anh băn khoăn không chỉ vì trên tay cô có hình và chuyện cô là con gia tộc Nox, mà còn bởi một nguyên nhân khác.

Sophie nức nở kêu lớn: “Không.. Tur Hạo, em yêu anh, em không muốn làm em gái nah, em muốn làm người phụ nữ của anh, làm vợ anh.”

Long Tur Hạo đứng thẳng người, từ trên cao nhìn xuống, ngữ khí khẳng định: “Vợ của tôi chỉ có thể là một mình Hiểu Hiểu mà thôi.”

Sophie nghe xong tràn đầy đổ kỵ với Lê Hiểu Mạn, nhìn Long Tur Hạo mà giọng nguội lạnh đi phần nào: “Tur Hạo, em nói rồi, anh không dính hôn với em, em sẽ công khai những tấm hình kia, đến lúc đó, em không tin cô ta sẽ lại tin tưởng anh.”

Nghe vậy, đôi mắt Long Tur Hạo nheo lại đầy nguy hiểm, khõe môi vẽ ra nụ cười lạnh như băng: “Được, cơ hội tôi đã cho cô, cô không quý trọng, vậy đừng trách tôi vô tình.”

Vì lời anh nói mà Sophie hơi hoảng loạn: “Tur Hạo.. Anh, anh muốn làm gì?”

Long Tur Hạo nghiêng người, bàn tay đặt tại cổ Sophie, nụ cười dần nở rộng lạnh băng theo độ mạnh ở tay: “Không gì cả, chỉ muốn cô sống mà không bằng chết thôi.”

Dứt lời, anh dùng sức, khõe môi Sophie tràn ra máu.

“Anh.. anh thật sự muốn... muốn giết em?” Sophie không dám tin nhìn Long Tur Hạo, hít thở không thông càng làm cô khó chịu, ho khan: “Khụ.. khụ...”

Cô vẫn cho là mình rất hiểu anh, cho anh là người trọng tình trọng nghĩa, cha cô có công cứu anh, cho dù hận cô, anh cũng sẽ không giết cô, vậy nên cô mới có thể càn rỡ như vậy trước mặt anh.

Mà hiện tại, anh vậy mà lại muốn giết cô, còn là vì người phụ nữ khác...

Nhìn sắc mặt lúc trắng lúc đỏ của Sophie, Long Tur Hạo cười lạnh, độ mạnh trên tay không giảm bớt mà ngược lại còn tăng thêm.

Sau đó một giọng nói tức giận vang lên: “Glen, dừng tay! Muốn bóp chết Sophie hay sao? Đó là em gái của con.”

Người phụ nữ vóc người tin tế, trang phục cao cấp, khuôn mặt tinh xảo, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm, đeo kính đen, vừa nhìn đã biết chính là một phu nhân thân phận cao quý.

Long Tư Hạo nghe thấy giọng nói quen thuộc dần buông lỏng Sophie ra, sâu trong hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó đứng thẳng lên.

“Sophie...” Bà tháo kính xuống, lộ ra một đôi mắt hết sức tương tự Lê Hiếu Mạn.

Mà gương mặt cũng có vài phần tương tự Lê Hiếu Mạn.

Bà đau lòng đỡ Sophie dậy.

“Mẹ... mẹ...” Sắc mặt Sophie trắng bệch, nhìn người đỡ mình lên, nước mắt tuôn ra, ủy khuất nhào vào lòng bà.

Vị phu nhân này chính là phu nhân gia tộc Nox, mẹ của Sophie, Kylie, tên tiếng trung là Trầm Thi Vi.

Trầm Thi Vi thấy khỏe môi Sophie có vết máu, bà híp mắt, không dám tin nhìn Long Tư Hạo: “Glen, con chưa từng làm vậy với Sophie. Sophie đã làm sai chuyện gì mà để con phải làm đến mức này?”

Chương 362: Ảnh chụp, không dám tin (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sophie tựa vào lòng Trầm Thi Vi, đôi mắt nâu nhạt đầy nước mắt nhìn về phía Long Tur Hạo, khóc nức nở nói: “Mẹ, không... Không liên quan đến Tur Hạo, là con... Con làm ra chuyện khiến anh ấy không thể tha thứ.”

Long Tur Hạo vẫn đứng yên lặng, đôi mắt hẹp dài híp lại, ánh mắt thâm thúy khiến người khác không đoán ra anh đang nghĩ gì.

Đối với chuyện xuất hiện Trầm Thi Vi, mặc dù anh cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng cũng không biểu hiện ra mặt.

Thái độ của anh mặc dù ôn hoà, nhưng đối với trưởng bối như Trầm Thi Vi vẫn có chút tôn kính.

Anh tôn kính bà không chỉ vì bà là trưởng bối, còn có nguyên nhân khác.

Trầm Thi Vi hạ mắt nhìn con gái Sophie của mình, lập tức nhìn về phía Long Tur Hạo biểu tình sâu không lường được, trong mắt lộ ra vài phần nghiêm khắc: “Glen, dì không biết Sophie làm chuyện gì khiến con không tha thứ được, nhưng dì hy vọng con có thể đối xử với con bé như cũ, Unlce của con chỉ định con là người thừa kế duy nhất của gia tộc Knox (Nặc Khắc Tur), Sophie sẽ là hôn thê của con.”

Nghe vậy, đôi mắt hẹp dài của Long Tur Hạo híp lại, ánh mắt thâm

trầm nhìn Trầm Thi Vi, mím môi, ngữ khí kiên quyết: “Aunt, I'm sorry! Cháu không có hứng thú với việc thừa kế gia tộc Knox, cũng càng không kết hôn với Sophie, cháu có hôn thê rồi, cháu còn có việc, không thể tiếp chuyện với Aunt được.”

Dứt lời, Long Tur Hạo xoay người muốn đi, Trầm Thi Vi gọi anh lại.

“Glen, con có vị hôn thê? Cô ta là ai? Unlce con sẽ không cho con cưới người khác, chỉ có thể cưới Sophie.”

Long Tur Hạo dừng bước, xoay người nhìn về phía Trầm Thi Vi, ánh mắt thâm trầm kiên định, khóe môi hơi cong lên: “Aunt, cháu cưới ai không cần người khác đồng ý, dù là cô và Unlce cũng không thể ảnh hưởng đến quyết định của cháu.”

Dứt lời, anh liền xoay người bước đi.

“Tur Hạo... Hức... Hức... Tur... Hức...” Sophie thấy anh rời đi, đôi mắt nâu nhạt bi thương rơi nước mắt không ngừng, đột nhiên hô hấp dồn dập, bệnh hen suyễn lại bắt đầu phát tác.

“Sophie...” Trầm Thi Vi lo lắng gọi về phía Long Tur Hạo, trong giọng nói lộ ra vài phần nghiêm khắc: “Glen, Sophie phát bệnh, nó cần con.”

Long Tur Hạo đứng lại, gương mặt tuấn mỹ biểu tình lãnh ngạnh, trầm giọng nói: “Cháu không phải bác sĩ.”

Thấy anh thái độ kiên quyết lãnh ngạnh, trong mắt Trầm Thi Vi hiện lên chút nghi hoặc, trong giọng nói cũng nghiêm khắc: “Glen, tuy con không phải con thân sinh của dì, nhưng mười năm nay, dì vẫn đem con coi như con ruột của mình, con trọng tình trọng nghĩa, dì hy vọng con nể mặt dì mà ở lại.”

Lời Trầm Thi Vi nói khiến Long Tư Hạo dừng lại, híp mắt, đôi mắt đen sâu thẳm như mực hiện lên chút do dự.

Lúc ở gia tộc Knox, Trầm Thi Vi thật sự đối xử với anh rất tốt, khiến anh ở gia tộc khắc nghiệt lãnh huyết Knox cảm nhận được chút ấm áp, bà đối với anh mà nói như mẹ mình vậy.

Ân tình nặng như núi, mặt mũi của bà, anh không thể không nề.

Sophie đang thờ hốt hể thấy Long Tư Hạo vì lời mẹ mình mà dừng chân, khoe môi tái nhợt cong lên mỉm cười, xem ra cô gọi mẹ mình đến thành phố K này là bước cờ đúng đắn, cô tin có mẹ mình ở đây, muốn kiếm chế anh cũng dễ dàng hơn.

Cô nâng mắt nhìn về phía Trầm Thi Vi vẻ mặt lo lắng bên cạnh, nhíu mày: “Mẹ... Mẹ... Con... Học... Con khó chịu quá... Học... Con...”

Sophie nói còn chưa dứt lời đã hôn mê bất tỉnh.

“Sophie... Sophie...”

Trầm Thi Vi thấy Sophie hôn mê, chuyển mắt nhìn về phía Long Tư Hạo, vốn định để anh giúp đỡ Sophie đến **, nhưng thấy anh biểu tình lạnh lùng, bà không gọi anh nữa mà để cô hầu Sarah cùng mình đỡ Sophie tới **.

“Phu nhân, đây là thuốc của tiểu thư Sophie.” Sarah lập tức mang thuốc của Sophie đến.

Trầm Thi Vi nhận thuốc, dứt cho cô uống, sau đó lại cho cô uống một chén nước.

Sophie uống thuốc, một lát sau tỉnh lại.

“Mẹ... Mẹ, sorry! Để mẹ lo lắng rồi.” Sophie sắc mặt tái nhợt, đôi mắt nâu nhạt chứa đầy nước mắt, biểu tình bi thương thống khổ, thanh âm mang theo nức nở.

Trầm Thi Vi cụp mắt nhìn Sophie sắc mặt tái nhợt, trong mắt tràn đầy đau lòng, con gái bà từ nhỏ đã ốm yếu, vì vậy bà rất yêu thương cô, mang hết tình yêu cho người con gái kia của mình dành cho cô.

Sophie chính là máu thịt trong lòng bà, là bảo bối của bà, cho nên bà không cho phép bất cứ ai tổn thương đến nó.

Bà nắm chặt tay Sophie, ánh mắt đau lòng ôn hòa nhìn cô: “Sophie, nói cho mẹ biết, con và Glen thật ra đã xảy ra chuyện gì? Con làm chuyện gì khiến cậu ấy không thể tha thứ được?”

“Mẹ...” Sophie nước mắt rơi như mưa, ủy khuất không thôi nhào vào lòng Trầm Thi Vi, thương tâm ủy khuất nói: “Mẹ, Tư Hạo anh ấy yêu cô gái khác, anh ấy sẽ không cưới con, con thương anh ấy, không muốn anh ấy lấy người khác, mẹ... Con... Con nên làm gì bây giờ? Mẹ, mẹ giúp con.”

“Glen yêu cô gái khác?” Trầm Thi Vi có chút kinh ngạc nhìn Sophie, đưa tay lau nước mắt cho cô, ánh mắt ôn hòa: “Con yên tâm, cha con sẽ không đồng ý cho Glen lấy cô gái khác đâu.”

Sophie khóc nhìn hướng về phía Trầm Thi Vi, bi thương không thôi nói: “Nhưng Tư Hạo đã ở chung với người kia rồi, mẹ, con... con chỉ tưởng tượng đến cảnh anh ấy với người khác đồng giường cộng chằm, chỉ cần tưởng tượng cảnh anh với cô gái khác thân thiết, con... Tim con lại đau...”

Sophie nói xong lời cuối cùng, bi thống khóc lên.

Mà Trần Thi Vi vì lời nói của cô mà suy nghĩ sâu xa, trong mắt cũng tràn ngập bi thương.

Cô cũng từng yêu một người, chỉ tiếc, người đó lại yêu người khác.

Yêu một người yêu người khác, đau khổ này cô đã từng thể nghiệm, vì vậy không muốn con gái mình cũng phải chịu nỗi thống khổ này.

Cô đau lòng nhìn con gái Sophie của mình, dịu dàng cười: “Sophie, yên tâm, mẹ sẽ giúp con có được hạnh phúc.”

“Thật ạ?” Nghe vậy, Sophie ngẩng đầu lên, vẻ mặt vui sướng nhìn Trần Thi Vi.

Trần Thi Vi cười gật đầu, ánh mắt ôn hòa nhìn cô: “Con nghỉ ngơi cho tốt, mẹ đi nói chuyện với Glen.”

“Vâng!” Sophie lên tiếng trả lời, cười nhìn Trần Thi Vi: “Cảm ơn mẹ.”

Trần Thi Vi ánh mắt ôn nhu nhìn cô, sủng nịch xoa xoa đầu cô: “Con là tâm can bảo bối của mẹ, hạnh phúc của con là hạnh phúc của mẹ, không cần khách khí như vậy.”

Dứt lời, Trần Thi Vi đứng lên, sau đó đi ra khỏi phòng Sophie.

Chương 363: Ảnh chụp, không dám tin (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Long Tư Hạo vì nể mặt Trầm Thi Vi, sau khi xuống lầu cũng không đi, ngồi trên sô pha.

Sau khi Trầm Thi Vi xuống lầu, ngồi đối diện anh, thản nhiên nâng mắt, giơ tay nhắc chân mang theo tao nhã và cao quý, khuôn mặt được bảo dưỡng tốt vẫn duy trì nụ cười nhẹ của phu nhân quý tộc: “Glen, dì nghe Sophie nói con ở chung với cô gái khác, đây là thật sự?”

Long Tư Hạo bưng một ly cà phê đen, anh tao nhã uống một ngụm, đem ly cà phê đặt trên bàn trà quý báu, đôi mắt hẹp dài híp lại, ánh mắt thâm trầm Trầm Thi Vi ngồi đối diện toàn thân đều tản ra khí chất tôn quý trước mặt, mím môi, ngữ khí kiên định: “Vâng!”

Thấy anh trả lời kiên định, Trầm Thi Vi vẫn hơi kinh ngạc, nhưng trên mặt bà không có lộ ra nửa phần, khuôn mặt trang điểm xinh đẹp lộ ra uy nghiêm của phu nhân quý tộc: “Glen, dì vừa nói qua, Unlce của con sẽ không đồng ý cho con cưới người con gái khác đâu, con vẫn nên sớm cắt đứt với cô gái kia thì hơn.”

Gương mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo biểu tình đậm nhạt, khóe môi hơi cong lên cười tao nhã lại dấu đi vài phần khí phách: “Cháu cũng nói rồi, không ai có thể ảnh hưởng đến quyết định của cháu, đời này cháu chỉ muốn kết hôn với cô ấy.”

Nụ cười trên gương mặt trang điểm xinh đẹp của Trầm Thi Vi hơi cứng đờ, khí chất cao quý vẫn không giảm phân nửa phần: “Chẳng lẽ Glen muốn đối địch với Unlce của con sao? Con cũng đừng quên thế lực của gia tộc Knox cũng không nhỏ, Unlce của con có năng lực ngăn cản con cưới người con gái khác, cũng có năng lực khiến cô gái kia vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này, con với cô ta ở cùng một chỗ chỉ làm hại đến cô ta thôi, dì hy vọng con hiểu rõ.”

Biểu cảm của Long Tur Hạo cũng không vì lời Trầm Thi Vi nói biến hóa gì, khóe môi anh vẫn giữ nụ cười tao nhã như cũ, giọng nói trầm thấp không nghe ra vui buồn: “Cháu tin Unlce có năng lực này, nhưng điều này không đủ để thành lý do cháu buông tay cô ấy, không ai có thể chia rẽ cháu và cô ấy, dù là dì và Unlce cũng thế, cháu sẽ không tiếc tất cả bảo vệ cho cô ấy, cho dù có phải làm kẻ địch của Unlce.”

Lời anh nói khiến Trầm Thi Vi kinh ngạc, theo lời anh nói, bà nghe ra, anh thực sự rất yêu cô gái đó, yêu đến nỗi có thể vì cô ta không tiếc làm kẻ địch với gia tộc Knox vốn có ân trọng như núi với mình.

Bà dịu dàng cười, ánh mắt lộ ra vài phần nghiêm khắc nhìn Long Tur Hạo: “Glen, dì hy vọng con hiểu rõ, nếu con làm kẻ địch với Unlce của con chính là đối địch với cả gia tộc Knox.”

Long Tur Hạo híp mắt, ánh mắt kiên định, môi mỏng khẽ mím: “Cháu nghĩ cháu đã nói rất rõm cháu còn việc khác, không tiếp chuyện với Aunt được.”

Trầm Thi Vi thấy anh đứng lên chuẩn bị rời đi, bà cũng đứng lên, sắc mặt mang theo chút lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng khóe môi lại mang theo nụ cười tao nhã: “Glen, cô bé đó là ai vậy? Cô ta có mị lực gì khiến con thích cô ta như vậy?”

Nghe bà hỏi về Lê Hiếu Mạn, ánh mắt Long Tur Hạo hơi trầm xuống, chớp mắt, không trả lời Trầm Thi Vi, mà ngữ khí kiên định nói:
“Không phải thích mà là yêu.”

Dứt lời, anh lập tức rời đi.

Trầm Thi Vi nhìn anh rời đi, sau đó lên phòng Sophie.

“Mẹ...” Sophie ngồi tựa vào đầu giường thấy mẹ mình bước vào, lập tức ngồi thẳng dậy.

Trầm Thi Vi đến bên cạnh cô ngồi xuống, ánh mắt ôn hòa nhìn cô:
“Sophie, giờ có sao không?”

Sophie nhìn phía sau bà không thấy Long Tur Hạo, cô nhíu mày, vẻ mặt uể oải hỏi: “Ngay cả mẹ cũng không giữ Tur Hạo lại được ạ?”

Trầm Thi Vi ôn nhu kéo tay cô, nhẹ nhàng vỗ vai cô, nhìn cô cười dịu dàng: “Sophie, con yêu Glen đến vậy à? Thật sự không phải cậu ấy thì không lấy chồng? Mẹ thấy cậu ấy hình như rất yêu cô gái kia.”

Sophie nâng mắt nhìn Trầm Thi Vi gật đầu, ngữ khí kiên định nói:
“Mẹ, con thật sự thương anh ấy, nếu đời này con không thể gả cho anh ấy, con chết cũng không nhắm mắt...”

“Không được nói chết!” Trầm Thi Vi ánh mắt nghiêm khắc trừng Sophie, nghĩ tới con gái mình, trong mắt lộ ra vài phần bi thương.

Con gái cô nếu còn sống, giờ cũng lớn tầm Sophie.

Thật ra lớn hơn Sophie hơn một tuổi, gần hai tuổi.

Sophie nhận thấy ánh mắt mẹ mình lộ ra nét bi thương, nghi hoặc

nhìn bà hỏi: “Mẹ, mẹ sao vậy?”

Trầm Thi Vi đưa tay ôn nhu vuốt tóc Sophie, tươi cười hòa ái nhìn cô, thanh âm ôn nhu: “Yên tâm, mẹ không sao, Sophie, mẹ không muốn nghe con nói đến từ chết nữa, con là tâm can bảo bối của mẹ, con chính là sinh mệnh của mẹ, mẹ không thể không có con.”

“Mẹ, con sai rồi, con không bao giờ nhắc đến chữ chết nữa, con sẽ ở cùng mẹ.”

Sophie ôm cánh tay Trầm Thi Vi, làm nũng nói sau đó nhíu mày: “Mẹ, Tư Hạo cũng không yêu cô gái kia đâu, chỉ là người nợ và người trong lòng anh ấy có dung mạo tương tự nhau thôi, anh chỉ coi cô ta là thế thân, hơn nữa cô ta còn từng ly hôn một lần, không gia không thế, căn bản là không xứng với Tư Hạo.”

Hai mắt Trầm Thi Vi hiện lên chút kinh ngạc: “Cô gái đó còn từng ly hôn một lần?”

“Vâng!” Sophie gật đầu, làm nũng ôm cánh tay Trầm Thi Vi lắc lắc: “Mẹ, thua một người không có thân phận địa vị gì như thế, con không phục.”

Trầm Thi Vi nhíu mày, hai mắt ôn nhu nhìn Sophie: “Sophie, nghe theo lời con nói thì cô gái đó không có thân phận địa vị gì mà Glen vẫn không buông tay được chứng minh Glen thật sự yêu cô ta đấy.”

“Mẹ...” Gương mặt tuyệt mỹ vừa khôi phục chút huyết sắc Sophie hiện lên chút tức giận: “Mẹ, thật ra mẹ giúp con hay giúp cô ta? Cô ta cũng không phải con gái mẹ, sao con thấy mẹ hướng về cô ta như vậy?”

Thấy con gái bảo bối của mình tức giận, Trầm Thi Vi cười dỗ cô:

“Được rồi, đừng nóng giận, mẹ cũng không biết cô ta là ai, sao có thể hướng về cô ta được chứ? Con là con gái bảo bối của mẹ, đương nhiên mẹ phải giúp con rồi, nhưng Sophie này, tính tình Glen con cũng biết đấy, chuyện gì nó đã quyết định rồi thì rất khó thay đổi, Glen không phải vẫn đối xử với con rất tốt sao? Mẹ và ba con đều nghĩ hai đứa sẽ ở cùng nhau, nhưng nó ra tay với con nặng như vậy, thật ra con đã làm gì khiến nó chán ghét đến thế?”

Nghe từ miệng mẹ mình hai chữ “chán ghét”, trong lòng Sophie đau như bị dao cắt.

Chương 364: Ảnh chụp, không dám tin (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô âm thầm xiết chặt hai tay, nâng mắt nhìn Trần Thi Vi, đôi mắt nâu nhạt lại dâng lên nước mắt: “Mẹ, con... con không nói dối mẹ nữa, con đã là người của Tư Hạo.”

“Cái gì? Hai đứa...” Trần Thi Vi dù ở nước ngoài hơn hai mươi năm, nhưng tư tưởng vẫn có chút bảo thủ.

Dù bà cũng từng mắc phải sai lầm tương tự, còn chưa kết hôn đã xảy ra tình một đêm với người bà yêu, nhưng bà cũng không đồng ý con gái mình còn chưa kết hôn đã phát sinh quan hệ với người khác.

Nghe thấy lời Sophie nói, bà vô cùng kinh ngạc, bởi vì từng phạm sai lầm như vậy cho nên bà vẫn luôn dạy Sophie trước khi kết hôn phải tự ái, nhưng con gái vẫn không nghe lời của bà.

Bà hơi tức giận, sắc mặt hòa ái ôn nhu vừa rồi bị nghiêm khắc và tức giận thay thế.

Thân là nữ chủ nhân của gia tộc khổng lồ Knox, uy nghiêm khi cô tức giận được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Sophie nhìn mẹ mình tức giận, trong lòng vẫn có chút sợ hãi.

Cô ngồi trên **, hai mắt đẫm lệ, khóc nức nở nói: “Mẹ, mẹ vẫn dạy con phải tự ái, nhưng con lại cùng Tư Hạo..., con... Con biết sai rồi,

nhưng mà mẹ, con thật sự rất yêu Tur Hạo, con nghĩ như vậy có thể giữ lấy anh ấy, nhưng anh ấy lại không thừa nhận đã phát sinh quan hệ với con...”

Thấy sắc mặt Trầm Thi Vi vẫn bình tĩnh như cũ, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, Sophie thương tâm ủy khuất nói: “Mẹ, đừng giận con được không?”

Thấy con gái mình thương tâm không thôi, Trầm Thi Vi đau lòng, sắc mặt dịu đi vài phần: “Glen vì sao không thừa nhận?”

Sophie cúi đầu, đem chuyện cô tính kể Long Tur Hạo như thế nào kể cho mẹ nghe một lần.

Sau khi nghe xong Trầm Thi Vi sắc mặt phức tạp nhìn cô, ánh mắt hiện lên kinh ngạc không thể tin được.

Bà không ngờ con gái mình tâm cơ ghê gớm như vậy.

Glen ghét nhất bị người ta uy hiếp, trách không được anh lại tức giận nặng tay với cô như vậy.

Trầm Thi Vi nhìn người con gái không hề đơn thuần của mình, thần sắc có chút phức tạp: “Con và Glen đã..., mẹ sẽ bắt nó chịu trách nhiệm với con, chuyện này cứ giao cho mẹ.”

Sophie nghe Trầm Thi Vi nói vậy, trong lòng cười vì thực hiện được, ôm cánh tay bà nín khóc mỉm cười: “Con biết mẹ hiểu con nhất mà.”

Dứt lời, cô nâng mắt nhìn Trầm Thi Vi nói: “Mẹ, mẹ cũng đã nói, chuyện Tur Hạo nhận định sẽ không bao giờ thay đổi, cho nên mẹ đi tìm Tur Hạo cũng vô ích, con hiểu Tur Hạo, trừ khi cô gái kia chủ động buông tay rời khỏi Tur Hạo, nếu không, Tur Hạo sẽ không rời khỏi cô

ta đâu, con đã có cách đối phó với cô ta nhưng cần mẹ ra mặt giúp.”

Trầm Thi Vi hơi nheo mắt: “Cách gì?”

Sophie cười ghé sát vào Trầm Thi Vi, thì thầm bên tai bà kể hoạch của cô.

Sau khi nghe xong Trầm Thi Vi nhíu mày, vì con gái mình thay đổi, trở nên giỏi tâm kế, không hề đơn thuần.

Nhưng cô là con gái bà, làm mẹ, hạnh phúc của con gái chính là hạnh phúc của bà.

Cho nên, bà sẽ giúp cô có được hạnh phúc mà cô muốn.

...

Hồng Hoa Uyển

Sau khi Long Tư Hạo rời khỏi nhà, Lê Hiếu Mạn nhàn rỗi đến bồn chán liền quét tước nhà cửa, lau đến khi sàn nhà sáng loáng không nhiễm một hạt bụi.

Làm xong tất cả, cô nghỉ tạm một lúc rồi vào phòng trẻ con.

Nhìn chiếc giường nho nhỏ cho bé con, khuôn mặt thanh lệ của cô tràn đầy ý cười, đôi mắt hiện ra hào quang vui sướng của người vừa mới làm mẹ.

Vốn đã xếp xong quần áo cho bé, cô lại lấy ra gấp lại lần nữa, mong mỗi muốn nhìn cục cưng trong bụng sau khi sinh ra mặc quần áo nhỏ nhỏ này sẽ có dáng vẻ gì?

Hai tay cô không tự chủ được nhẹ vỗ về cái bụng bằng phẳng, nhìn gian phòng Long Tur Hạo tự tay bố trí này, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Lúc này, điện thoại cô “tinh tinh tinh” reo không ngừng, có người nhắn tin tới.

Cô cầm lấy di động, thấy bên trên là một dãy số xa lạ, nhíu mày, cô mở tin nhắn, sau khi đọc nội dung, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, như bị sét đánh trúng, cả người đều cứng lại.

Cô mở to mắt nhìn ảnh chụp trong di động, ánh mắt tràn đầy khiếp sợ cùng không dám tin.

Người đàn ông tuấn mỹ trong ảnh cô quen đến không thể quen hơn, nhưng cô không dám tin đó là anh.

Cô nghĩ mình nhìn nhầm rồi, trừng to mắt nhìn, nhưng người trong ảnh vẫn là người cô quen thuộc bấy lâu — — Long Tur Hạo.

Xiết chặt di động, hốc mắt cô dần ướt át, nước mắt trong suốt không thể khống chế tràn khỏi hốc mắt, đôi mắt như ngâm trong nước suối gắt gao nhìn chằm chằm ảnh trong di động.

Năm tấm ảnh, mỗi tấm đều như lưỡi dao sắc bén cắt nát lòng cô, đem vết sẹo trong đó từng cái từng cái vạch trần, loại đau đớn máu tươi đầm đìa này không nói lên lời được.

Trong ảnh, Long Tur Hạo và một cô gái bị che mặt nằm trên giường.

Cô gái đó trần trụi, hai chân thon dài trắng nõn quấn quanh hông Long Tur Hạo, hai tay ôm chặt cổ anh.

Mà bên hông Long Tur Hạo chỉ khoác hờ cái chăn, gần như hoàn toàn trần trụi, anh nhắm mắt, giống như đang nhiệt tình hôn cô gái kia vậy.

Năm tấm hình đều là hai người ôm hôn thân mật khăng khít, nhưng năm tấm, tư thế của hai người đều không giống tấm khác, khiến người ta có cảm giác hai người ở ** vừa hôn vừa cuồng nhiệt làm tình.

Nhìn những bức hình này, Lê Hiểu Mạn giống như thấy cảnh Long Tur Hạo và cô gái trong hình nhiệt tình hôn hít làm chuyện ấy.

Trái tim cô quặn lên, đau đớn hít thở không thông lan tỏa toàn thân thể cô, trái tim như bị ngâm trong hố băng, phát lạnh kịch liệt run rẩy.

Thân thể cô như chiếc lá thu rơi rụng lung lay sắp đổ, sắc mặt tái nhợt, nước mắt như vỡ đê trào ra, nháy mắt khiến tầm mắt cô mơ hồ.

Một người có tin tưởng một người bao nhiêu, sau khi bị người đó phản bội thì bị tổn thương bấy nhiêu, thậm chí còn tổn thương hơn thế nhiều lần.

Lê Hiểu Mạn không tin Long Tur Hạo lại phản bội cô, nhưng những tấm ảnh kia chân chân thật thật đập vào mắt cô, không phải do cô không tin.

Cô không thể thừa nhận ngã ngời trên mặt đất, mặc cho nước mắt rứa trôi đồng tử và hai má, hô hấp gian nan lộ ra đau đớn thấu tim.

“Không... Sẽ không... Tur Hạo, anh sẽ không phản bội em đâu, anh sẽ không... Sẽ không...”

Lê Hiếu Mạn không thể tin được lúc đầu, anh đối của cô yêu là như vậy thực thật, anh như thế nào có thể phản bội cô?

Nhưng những tấm hình này là sao? Cô nhất định phải biết rõ.

Dường như nhớ ra cái gì, cô cầm di động đang muốn gửi lại tin cho số điện thoại lạ kia, đối phương đã gọi tới.

Thấy thế, Lê Hiếu Mạn dừng lại một lát, lập tức tiếp, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng hỏi: “Ai vậy?”

Đối diện truyền đến thanh âm nhẹ nhàng mà lạnh lùng nghiêm túc: “Cô không cần biết tôi là ai, tôi nghĩ chắc cô đã nhận được ảnh rồi, nếu cô muốn biết người trong ảnh là ai đến tiệm cơm tây Victor.”

Người phụ nữ đầu dây bên kia nói xong liền cúp máy.

Màn hình di động đen đi, Lê Hiếu Mạn vẫn còn ngây ngốc nhìn chăm chăm di động.

Qua hồi lâu, cô mới từ mặt đất đứng lên, sau đó rời khỏi nhà, lập tức đến tiệm cơm tây Victor.

Cô biết nhất định rơi vào bẫy, nhưng cô không tránh được.

Ảnh chụp không giống cắt gép, Long Tư Hạo thật sự thân thiết với người khác trên giường.

Cô muốn cô gái bị che mặt là ai, muốn đi xác định Long Tư Hạo thật sự có phản bội mình hay không?

Chương 365: Phu nhân rất giống cô ấy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô xuống xe vừa tiến vào nhà hàng Victor liền có người tiếp đón.

“Xin hỏi cô là Lê Hiểu Mạn tiểu thư có phải không?” Người hỏi chính là phục vụ nhà hàng Victor, trong tay còn cầm ảnh của Lê Hiểu Mạn để đối chiếu.

Lê Hiểu Mạn nheo mắt, ánh mắt lợi hại nhìn vào tấm ảnh trên tay người phục vụ, hơi gật đầu.

“Lê tiểu thư, xin đi theo tôi.” Phục vụ sinh thấy cô gật đầu, dẫn cô đến tầng hai nhà hàng, bước vào một căn phòng xa hoa.

Trong phòng có một vị phu nhân trang phục đẹp đẽ, khí chất cao quý mặc bộ đồ màu đen của nhãn hiệu cao cấp nhất bao vây lấy thân thể hoàn mỹ của cô, tôn lên đường cong nổi bật.

Bà ngồi đó khiến người ta có cảm giác tôn quý không nói lên lời, nhất là toàn thân bà tràn ngập khí chất quý tộc.

Đeo kính râm, đôi môi đỏ tươi khẽ cong lên, nghiêm túc thận trọng, lại khiến kẻ khác cảm thấy bà thần thánh không thể xâm phạm.

Lúc này bà đang ngồi trên chiếc sofa đỏ sẫm trong phòng, hai chân thon dài ung dung bắt chéo nhau.

Phục vụ đưa Lê Hiếu Mạn vào phòng sau đó rời đi.

Lúc đi ra cậu ta đóng cửa phòng lại, sau đó đi tới một gian phòng cạnh đó.

Mà ngồi trong căn phòng đó chính là Sophie.

Phục vụ nhìn thấy Sophie đang tao nhã nhấm nháp rượu vang, cực kỳ tôn kính thông báo: “Tiểu thư, cô bảo tôi chờ Lê Hiếu Mạn tiểu thư, tôi đã đưa cô ấy đến gian phòng cách vách rồi.”

Nghe vậy, Sophie buông ly đế cao xuống, đứng trước mặt phục vụ, lấy lại ảnh Lê Hiếu Mạn từ trong tay cậu ta, sau đó cho cậu ta một ít tiền boa rồi bảo cậu ta ra khỏi phòng.

Mà cô sau khi phục vụ đi rồi liền đến trước cánh cửa phòng bên cạnh, nhưng không đi vào.

Trong phòng Lê Hiếu Mạn đánh giá vị phu nhân đang ngồi trên sofa, nghi hoặc hỏi: “Bà là...”

Vị phu nhân ngồi trên chiếc sofa đỏ sậm kia đúng là mẹ Sophie - Trần Thi Vi.

Bà vươn tay, tao nhã chỉ chỉ cô ở sofa đối diện, trong giọng nói trong trẻo mang theo chút đậm nhạt: “Lê tiểu thư, mời ngồi.”

Dừng một lát, Lê Hiếu Mạn mới tiến lên, ngồi xuống đối diện Trần Thi Vi.

Sau khi cô ngồi xuống Trần Thi Vi đưa tay tháo kính râm, lộ ra đôi mắt thủy nhuận.

Cô tao nhã nâng mắt nhìn về Lê Hiếu Mạn đối diện, vốn muốn cẩn thận đánh giá cô, nhưng sau khi ánh mắt rơi xuống khuôn mặt thanh lệ của cô lại ở ánh mắt rơi xuống cô thanh lệ khuôn mặt nhỏ nhắn thượng sau, lập tức ngơ ngác, không chớp mắt nhìn cô, trong mắt hiện lên kinh ngạc và không dám tin.

Vừa rồi bà đeo kính râm che khuất nửa bên mặt, mà giờ bà tháo kính râm xuống, cả khuôn mặt đều hiện ra trước mắt Lê Hiếu Mạn.

Nhìn khuôn mặt tản ra hơi thở thành thực lại được bảo dưỡng tốt giống mình đến bảy tám phần này, ánh mắt Lê Hiếu Mạn cũng lóe lên kinh ngạc.

Cô và Sophie tuy dung mạo tương tự, nhưng khuôn mặt Sophie nhìn ra là người phương Tây, mà người phụ nữ trước mặt lại là phương đông.

Hai người giống nhau như vậy không khỏi quá trùng hợp.

Hơn nửa ngày, Trần Thi Vi mới phản ứng lại, nhìn Lê Hiếu Mạn tò mò hỏi: “Cô họ Lê? Tên là Lê Hiếu Mạn? Cha mẹ cô...”

Lê Hiếu Mạn cũng hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần, nhíu mi ánh mắt nghi hoặc nhìn người hỏi về cha mẹ mình: “Phu nhân, đây là mục đích bà gọi tôi đến đây? Gọi điện thoại cho tôi chính là bà đúng không? Ảnh cũng là bà gửi tôi?”

Giờ chuyện quan trọng nhất với cô là biết Long Tư Hạo có phản bội mình hay không, cô gái lên giường với anh là ai, về phần vị phu nhân trước mặt vì sao giống cô, cô không thừa hơi đi truy cứu.

Trần Thi Vi còn chưa lấy lại tinh thần trong kinh ngạc, bà chăm chú nhìn Lê Hiếu Mạn một hồi lâu, sau đó mới thu hồi ánh mắt, trong lòng

ngghi hoặc không thôi.

Lúc trước bà chưa từng gặp Lê Hiếu Mạn, bởi vậy không biết cô lại giống mình như vậy.

Mà Sophie cũng không nói với bà chuyện này, điều này khiến bà rất nghi hoặc.

Tuy trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng thân là nữ chủ nhân gia tộc Knox, tình huống gì bà chưa thấy qua, rất nhanh điều chỉnh lại tâm trạng, vẫn duy trì dáng vẻ phu nhân quý tộc cao quý.

Có lẽ là vì Lê Hiếu Mạn rất giống mình khiến bà cảm thấy hơi thân thiết, thái độ của bà với Lê Hiếu Mạn cũng không thân thiện, nhưng cũng không coi là lạnh lùng.

Khóe môi bà mang theo nụ cười nhẹ tảo nhã: “Lê tiểu thư, gọi điện thoại cho cô đúng là tôi.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn nhú mào, nhìn vị phu nhân cao quý không với tới lại khiến cô cảm thấy thân thiết khó hiểu kia, nhỏ hỏi: “Vậ phu nhân có thể nói cho tôi biết cô gái trong tấm hình kia là ai không?”

Trầm Thi Vi nhìn Lê Hiếu Mạn tảo nhã cười, lấy di động của mình, mở hòm thư ra, sau đó đưa điện thoại cho Lê Hiếu Mạn.

“Xem xong những bức hình này cô sẽ biết người đó là ai?”

Lê Hiếu Mạn cụp mắt nhìn di động Trầm Thi Vi đưa qua, trái tim đau đớn, đôi tay mảnh khảnh yếu ớt của cô khẽ run lên, không biết có nên nhận lấy di động hay không.

Trầm Thi Vi thấy Lê Hiếu Mạn hơi run tay, cười hỏi: “Như thế nào?”

Lê tiểu thư không có dũng khí nhìn lại?”

Hít sâu một hơi, Lê Hiểu Mạn nhưồn mày: “Tôi không có gì không dám nhìn cả.”

Dứt lời, cô lấy di động Trần Thi Vi đưa qua nhìn, lúc thấy trên đó hiện lên ảnh Long Tư Hạo thân thiết với cô gái khác trên giường, trái tim cô lại đau như có ai dùng dao cắt.

Nhìn những tấm hình phía sau, những bức hình đó không bị làm mờ, mà cô cũng thấy rõ cô gái trong hình chính là Sophie.

Những tấm ảnh này góc chụp không giống nhau, tư thế của hai người cũng khác biệt, có vài tấm là Long Tư Hạo tựa vào ngực Sophie, thấy thế nào cũng như hôn lên ngực cô, mà vẻ mặt của Sophie là vô cùng mê say.

Còn vài tấm khác, hai người kịch liệt ôm hôn, cô không nhìn thấy biểu cảm của Long Tư Hạo, nhưng cô có thể nhìn rõ tay anh đặt trên bầu ngực tuyết trắng của Sophie.

Biểu cảm của Sophie cô nhìn rất rõ, vẫn là mê say động tình.

Nhìn không nổi nữa, Lê Hiểu Mạn đóng di động lại, trong lòng một trận ghê tởm buồn nôn.

“Ọe... Ọe...”

Cô cong người, dạ dày đảo lộn nhưng không nôn được gì ra.

Cô chỉ tưởng tượng đến cảnh Long Tư Hạo và Sophie thân thiết trên giường, tưởng tượng đến cảnh bọn họ nhiệt tình ôm hôn, tưởng tượng đến cảnh anh hôn ngực Sophie, tưởng tượng đến cảnh tay

anh đặt lên ngực cô ta, cô liền ghê tởm đến buồn nôn.

Lúc trước Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm ngoại tình, cô cũng không phản ứng lớn đến vậy, cũng không cảm thấy ghê tởm đến thế.

Ngược lại Long Tư Hạo và Sophie, lại khiến cô ghê tởm buồn nôn.

Chương 366: Phu nhân rất giống cô ấy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô không biết vì sao, có lẽ là vì Long Tur Hạo từng chạm qua cô, có lẽ là vì cô không chấp nhận được việc sau khi Long Tur Hạo chạm qua vào cô lại đụng vào người khác.

Tóm lại, Long Tur Hạo và Sophie khiến cô ghê tởm.

Một người luôn miệng nói vĩnh viễn không phản bội cô, một người lại nói yêu người đàn ông của cô, muốn cô đừng bao giờ phản bội anh, thế nhưng đều ngoài dự kiến phản bội cô.

Trên đời này nếu ngay cả Long Tur Hạo cũng không thể tin, vậy cô còn tin được ai đây.

Lúc này cô bị đả kích còn hơn việc Hoắc Vân Hy ngoại tình.

Cô chỉ cần tưởng tượng đến tất cả những chuyện khiến cô rung động và cảm động Long Tur Hạo, trái tim cô lại như bị xé nát.

Cô không thể thừa nhận, không thể chấp nhận Long Tur Hạo cũng sẽ phản bội cô.

Cô đột nhiên cảm thấy cả thế giới của mình đều tan vỡ, ấm áp và hạnh phúc Long Tur Hạo mang lại cho cô lập tức trở thành lưỡi dao sắc bén hung hăng lăm lăm trì trái tim cô, mỗi nhát dao đều đâm vào cốt tủy, đau đến mức cô không dám hô hấp.

Bởi vì mỗi lần hô hấp dường như đều lan đến toàn bộ kinh mạch của mình, đau đến mức khiến cô hít thở không thông.

Cô từng có được bao nhiêu hạnh phúc nhờ Long Tư Hạo, giờ phút này càng vì anh phản bội mà đau lòng bấy nhiêu.

Còn hơn tổn thương Hoắc Vân Hy gây ra cho cô, tổn thương Long Tư Hạo tạo lên lớn hơn ngàn lần vạn lần.

Trèo càng cao ngã càng đau, đơn giản là Long Tư Hạo cho cô hạnh phúc vô tận, đưa cô lên quá cao, giờ phút này ngã xuống cũng đau đến cốt tủy.

Mà Hoắc Vân Hy sau khi kết hôn rất lãnh đạm với cô, có lẽ trong tiền thức cô đã chuẩn bị tâm lý, cô không bị Hoắc Vân Hy đưa lên cao, cho nên khi ngã xuống tuy đau nhưng cũng không phải không chịu được.

Hai mắt cô đầy lệ, khuôn mặt nhỏ biểu tình bi thống không thôi, cô buồn nôn đồng thời gần như sụp đổ tan vỡ, ức chế không được thấp giọng khóc.

Trầm Thi Vi ngồi trên sô pha đỏ đậm thấy Lê Hiểu Mạn thống khổ không thôi, hơn nữa không ngừng nôn khan mặt mày đỏ bừng, trái tim bà không hiểu sao nhói lên, đôi mắt không tự giác xẹt qua chút đau lòng.

Bà đứng lên, đến trước mặt Lê Hiểu Mạn, đưa tay đỡ cô đứng lên, nhíu mày an ủi nói: “Lê tiểu thư, tôi biết xảy ra chuyện như vậy cô không chấp nhận nổi, nhưng chuyện cũng đã xảy ra, cô có đau lòng cũng không có ích gì, nghĩ thoáng hơn một chút đi.”

Lê Hiểu Mạn đột nhiên có chút chán ghét đẩy Trầm Thi Vi ra, đứng lên, đôi mắt ngập nước lạnh lẽo nhìn bà: “Bà với Sophie có quan hệ gì?”

Phẫn nộ và chán ghét rõ ràng trong mắt cô khiến trái tim Trầm Thi Vi không hiểu sao nhói lên, bà nhú mày, hơi cảm thấy xấu hổ với cô, giọng nói ôn hòa không tự giác mang theo ý xin lỗi: “Lê tiểu thư, tôi là mẹ Sophie.”

“Bà là mẹ cô ta?”

Nghe nói như thế, không biết vì sao, trong lòng Lê Hiểu Mạn cũng đau, đôi mắt cô đắm lệ lạnh lẽo nhìn Trầm Thi Vi, trong lòng không hiểu sao càng thêm bi thương, bi thương khiến cô chỉ muốn khóc to lên.

“Vậy bà muốn thế nào?”

Lúc hỏi ra những lời này, nước mắt Lê Hiểu Mạn đã rơi như mưa, bi thống và chất vấn trong mắt cô khiến tim Trầm Thi Vi co rút.

Không hiểu sao bà càng cảm thấy áy náy, không dám đối diện với ánh mắt chứa đầy bi thống mang theo chất vấn của cô.

Bà ra vẻ trấn định ngồi lên sofa, tầm mắt nhìn về nơi khác, thanh âm ôn hòa nói: “Lê tiểu thư, Sophie là con gái duy nhất của tôi, tôi không muốn nó bị tổn thương, nó rất yêu Glen, cũng chính là Tư Hạo, giờ nó đã là người của Glen, tôi là kiểu người truyền thống, đương nhiên con gái tôi cũng vậy, nó chỉ có thể gả cho Glen, tôi hy vọng Lê tiểu thư có thể buông tay, tôi biết điều này đối với Lê tiểu thư rất không công bằng, cô muốn bao nhiêu tiền mới chịu rời khỏi Tư Hạo, cô nói cái giá đi!”

Câu cuối cùng của bà hoàn toàn vũ nhục nhân cách Lê Hiếu Mạn.

Vốn khi nhìn thấy ảnh Long Tur Hạo thân thiết với Sophie trên giường đã đủ khiến cô sục đở, giờ này lại nghe thấy Trầm Thi Vi vũ nhục nhân cách mình, người vốn có lòng tự trọng rất mạnh như cô càng bị đả kích trầm trọng.

Không biết vì sao, Trầm Thi Vi nói ra những lời này khiến cô cực kỳ khó chịu, vô cùng đau lòng.

Cô cắn chặt môi dưới, không bao giờ muốn nói thêm một lời với Trầm Thi Vi nữa, không bao giờ muốn nhìn bà thêm một cái nào nữa, cầm túi xách mở cửa, khóc chạy đi ra ngoài.

Bi thống không thôi khiến cô không phát hiện ra Sophie đang đứng bên ngoài căn phòng.

Mà Sophie thấy cô khóc chạy rời đi, khước môi nhếch lên nụ cười đã thực hiện được.

“Lê tiểu thư...”

Trầm Thi Vi đuổi theo, thấy Lê Hiếu Mạn đã chạy mất bóng, đôi mày lá liễu của bà nhíu chặt.

“Mẹ, cô ta đi rồi, mẹ còn tìm làm gì? Cô ta có đồng ý rời khỏi Tur Hạo không?” Sophie nheo mắt nhìn Trầm Thi Vi, cười hỏi.

Trầm Thi Vi thu lại ánh mắt, kéo Sophie vào phòng, đóng cửa lại liền cho Sophie một cái tát.

“Bốp...”

Tiếng vang thanh thúy đột ngột vang lên trong phòng.

Bị ăn một cái tát, Sophie một tay ôm nửa mặt bị đánh, quên mất đau đớn, đôi mắt nâu nhạt không dám tin nhìn người mẹ chưa từng ra tay đánh mình này.

Hơn nửa ngày, cô mới lấy lại tinh thần, đôi mắt nâu nhạt chứa đầy nước mắt ủy khuất, kinh ngạc khóc hô: “Mẹ, mẹ làm gì vậy? Con làm sai cái gì? Sao mẹ lại đánh con?”

Trầm Thi Vi bị cô vừa khóc vừa hô quay qua, nhìn tay mình giơ lên, ngay cả chính bà cũng cảm thấy bất ngờ.

Chương 367: Trốn tránh, muốn làm đà điều (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bà cũng không biết tại sao lại tát Sophie một cái, nhưng cứ đến vì nó mà Lê Hiểu Mạn đau lòng, bà nhất thời tức giận liền...

Trong lòng bà không khỏi có chút kì quái, không hiểu tại sao lại vì một người ngoài mà đánh đứa con gái bảo bối của mình.

Có phải bà điên rồi không?

Thu tay, bà tái mặt, nghiêm khắc nhìn Sophie một cái rồi ngồi xuống ghế sô pha màu đỏ.

Sophie thấy bà có vẻ rất tức giận thì đi lên, tủi thân hỏi: “Mẹ, rốt cuộc con làm sai cái gì? Sao mẹ lại đánh con?”

Thẩm Thi Vi nheo mắt lại, tức giận nhìn cô ta, lạnh lùng hỏi: “Tại sao không nói với mẹ là Lê Hiểu Mạn rất giống mẹ?”

Thấy bà hỏi chuyện này, Sophie hơi run, nhớ lúc cô cho người điều tra Lê Hiểu Mạn, nhìn thấy ảnh chụp đó cũng vô cùng kinh ngạc.

Nhưng trên đời này có rất nhiều người giống nhau mà, chẳng có gì lạ cả.

Cô ta nhìn Thẩm Thi Vi, hai tròng mắt nâu nhạt đầy tủi thân: “Mẹ, chỉ vì vậy mà mẹ đánh con sao? Trên đời này nhiều người giống nhau

lắm, mình tinh còn giống nhau nữa mà, giống như Bạch Bách Hợp giống Vương Lạc Đan, Tôn Phi Phi giống Tiêu Tường, Nguyễn Kinh Thiên giống Minh Đạo, ngay cả Lục Tiểu Linh Đồng cũng giống Dụ Khả Hân nữa kìa, Lê Hiếu Mạn giống mẹ thì có gì lạ chứ? Đó cũng chỉ là rùng rợn thôi, con cũng đâu cần nói với mẹ?”

Thẩm Thi Vi nhìn đứa con gái bị mình làm hư, áp chế sự tức giận trong lòng, giọng nói cũng dịu đi: “Tới đây!”

Tuy Sophie vẫn còn giận dữ, nhưng vẫn tới ngồi xuống cạnh Thẩm Thi Vi.

Thẩm Thi Vi nhìn nửa bên mặt có chút sưng đỏ của con gái, đau lòng hỏi: “Còn đau không?”

Sophie rung rung gật gật đầu: “Mẹ, mẹ chưa bao giờ đánh con cả, mẹ hôm nay sao vậy?”

Thẩm Thi Vi hạ mắt, đưa tay vuốt ve bên mặt sưng đỏ của cô, dịu dàng nói: “Bảo bối, mẹ xin lỗi. Mẹ không nên đánh con, sau này mẹ sẽ không như vậy nữa.”

Tuy nghe mẹ mình giải thích, nhưng trong lòng Sophie vẫn còn khúc mắc, cô tạm thời không so đo chuyện Thẩm Thi Vi đánh mình, mà sốt ruột hỏi: “Mẹ, mẹ vẫn chưa nói cho con biết, Lê Hiếu Mạn có đồng ý rời khỏi Tư Hạo không?”

Nghe vậy, Thẩm Thi Vi nhớ tới bộ dạng đau khổ không thôi của Lê Hiếu Mạn, vừa rồi nó còn nôn khan, có thể là đã mang thai rồi.

Bà nhàu chặt đôi mày lại: “Mẹ thấy nó đau khổ như vậy chắc sẽ không ở lại bên Glen nữa đâu.”

Sophie vừa nghe, vui sướng hỏi: “Mẹ, thật không?”

Nhìn bộ dạng vui sướng của cô, tuy lòng Thẩm Thi Vi cảm thấy thẹn với Lê Hiếu Mạn, nhưng vẫn cười gật đầu.

Nhưng một giây sau, vẻ mặt bà lại nghiêm túc trở lại.

“Sophie, chuyện như vậy, mẹ không muốn xảy ra lần nữa, mau xóa mấy bức ảnh của con và Glen đi, không được để lộ ra, nếu không gia tộc Nox sẽ mất hết mặt mũi mất.

Lúc mới nhìn ảnh chụp, bà cũng không ngờ đứa con gái dịu dàng của mình lại làm ra chuyện này.

Những ảnh chụp thân thiết đó, ngay cả người mẹ như bà cũng không chấp nhận nổi.

Không có người mẹ nào nhìn ảnh chụp đứa con gái chưa kết hôn của mình thân thiết với người đàn ông khác mà có thể bình tĩnh được cả, đa số đều có chút phần nộ.

Bởi vì bà quá yêu thương đứa con gái này, cho nên lúc nhìn thấy ảnh chụp, bà cũng chỉ dạy dỗ vài câu, nhưng bà tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra lần nữa.

Nếu không phải vì không phải vì hạnh phúc của con gái, hôm nay bà cũng không xuất hiện tại gian phòng này.

“Con biết rồi.” Sophie cúi đầu nói, ánh mắt hiện lên sự quý dị, dường như lại có một kế hoạch nào đó.

...

Từ lúc rời khỏi nhà hàng Victoria, Lê Hiếu Mạn liền tiện tay gọi một chiếc taxi, không nói với tài xế là đi đâu mà chỉ cầm di động, không ngừng khóc.

Trong đầu cô không ngừng quay cuồng những hình ảnh thân mật của Long Tư Hạo và Sophie.

Lòng cô đau đớn không thôi.

Mà vẻ mặt mê say của Sophie lại càng như là một hung hăng khoét cắt lòng của cô, khiến cô đau đớn đến tận xương tủy.

Cô cắn chặt môi dưới, cố gắng không cho mình khóc thành tiếng, nhưng không tài nào nín được, vẫn thấp giọng khóc ra.

Lái xe ngồi trên muốn hỏi cô đi đâu, nhưng thấy cô khóc đau lòng như vậy cũng không hỏi.

Dạo một vòng qua con phố buôn bán phồn hoa, Lê Hiếu Mạn đã khóc đến hai mắt sưng đỏ.

Đột nhiên, di động trên tay cô vang lên.

Đôi mắt ngập nước của cô nhìn vào bốn chữ “ông xã tương lai”, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Cô không nghe điện thoại, cứ mặc cho điện thoại vang lên hết lần này đến lần khác.

Chuông điện thoại reo nhiều đến mức mà tài xế còn phải quay đầu nhìn Lê Hiếu Mạn: “Tiểu thư, điện thoại của cô kêu kìa, cãi nhau với bạn trai sao?”

Lê Hiếu Mạn không trả lời lái xe mà đưa tay tắt điện thoại.

Lái xe không nghe thấy di động của cô kêu nữa thì hỏi: “Tiểu thư, chúng ta đi đâu?”

Lê Hiếu Mạn vẫn không trả lời lái xe mà nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy mặt trời ngả về tây, cô đột nhiên bảo lái xe dừng lại.

Chương 368: Trốn tránh, muốn làm đà điều (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc xuống, di động của cô rơi trên xe, mà cô vẫn còn đang đau khổ nên không phát hiện.

Chỗ cô xuống vừa lúc gần bờ biển, cô đón làn gió, chẳng có mục đích đi ra biển.

Mà sau lưng cô, hình như có người đi theo, nhưng cô đang đau khổ nên cũng không nhận ra.

Ngóng nhìn mặt biển mênh mông vô bờ, lại nhìn những đôi nắm tay ôm nhau đi dạo trên bờ, lòng cô lại càng đau đớn.

Cô rất hi vọng xem những ảnh chụp đó, vậy thì cô vẫn có thể hạnh phúc với cùng với Long Tư Hạo.

Nhưng bây giờ, cô còn có thể xem như chưa xảy ra chuyện gì mà ở cạnh anh ư?

Cô qua tin tưởng anh, đến nỗi khi nhìn thấy ảnh chụp thân thiết của anh và Sophie, con tim gần như tan vỡ vì không chấp nhận nổi.

Đau lòng lan tràn đến toàn cơ thể, khiến cô hít thở cũng khó khăn.

Cô vẫn đứng bên bờ biển, mặc cho gió biển thổi qua cơ thể nhỏ xinh.

Sắc trời tối dần, mọi người dạo chơi trên bờ biển lục tục rời khỏi, mà cô vẫn còn đứng nguyên đó.

Hứng gió biển suốt mấy giờ, cô hơi đau đầu, thân thể nhỏ xinh lung lay như lá thu sắp rụng.

Lúc này, một đám người đi tới từ phía sau cô.

Cầm đầu là một người đàn ông đi giày tây, thân hình tuấn tú, khí chất cao nhã bất phàm, dưới ánh trời chiều càng thêm quyến rũ mê người.

Anh đúng là tổng giám đốc Hàn Cẩm Hi của tập đoàn bất động sản Á châu, AT.

Người đàn ông bên cạnh anh hơi khom người, giống như đang lấy lòng: “Hàn tổng, anh cảm thấy chỗ này thế nào? Nếu anh đầu tư ở đây...”

Người đàn ông còn chưa nói xong, Hàn Cẩm Hi đột nhiên xải bước đi lên, đỡ lấy Lê Hiểu Mạn vừa té xỉu.

Người đàn ông nhìn Hàn Cẩm Hi đỡ Lê Hiểu Mạn, nghi ngờ hỏi: “Hàn tổng, anh biết cô ấy sao?”

Hàn Cẩm Hi không trả lời người đàn ông mà chỉ nhìn Lê Hiểu Mạn, sau đó nhìn sang một người mặc tây trang xám, nói: “Mẽ Tây, lái xe của tôi qua đây.”

“Vâng!” Người đàn ông tên Mẽ Tây vẻ mặt lạnh nhạt, hơi gật đầu đồng ý.

Đợi anh ta lái chiếc Lincoln bán giới hạn qua, Hàn Cẩm Hi liền ôm Lê

Hiếu Mạn đã ngất vào xe, để Mễ Tây lái đi thẳng tới bệnh viện.

Lúc Lê Hiếu Mạn tỉnh lại, bầu trời đã tối rồi, lúc này cô đang ở trong phòng VIP, cùng bệnh viện với Hoắc Vân Hy.

Người đứ cô tới bệnh viện đương nhiên là Hàn Cẩm Hi.

Mà người đầu tiên cô thấy sau khi tỉnh lại cũng là anh.

Khi cô nhìn thấy gương mặt tuyệt đẹp đó thì hơi kinh ngạc, một lúc sau mới lấy lại tinh thần: “Là anh...”

Cô đánh giá bốn phía, sau đó nhìn Hàn Cẩm Hi hỏi: “Đây là bệnh viện?”

Hàn Cẩm Hi nheo mắt, đôi môi khẽ nhếch, vừa ma mị, vừa lạnh lùng: “Tôi không thích trả lời những câu vô nghĩa.”

Thấy anh cười lại khiến người ta cảm thấy rét lạnh, Lê Hiếu Mạn nhú mày, đang muốn ngồi dậy thì bị Hàn Cẩm Hi đè lại, lạnh nhạt nói: “Cô có thai, bác sĩ nói cần phải nghỉ ngơi, còn nữa, khóc lâu sẽ dễ xảy thai đấy.”

Giọng nói của anh dù lạnh nhạt, nhưng vẫn ẩn chứa sự thân thiết.

Lê Hiếu Mạn khẽ nhìn anh, rồi nằm trở về, môi hồng phun ra hai chữ: “Cám ơn!”

Hàn Cẩm Hi nhìn cô đầy ẩn ý, đôi mắt màu lam mị hoặc hiện lên ý cười, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ: “Tôi đưa cô đến bệnh viện, không phải chỉ để nghe cô nói cảm ơn.”

Lê Hiếu Mạn hơi nhú mày, nghi ngờ nhìn anh: “Vậy anh muốn...”

Hai chữ “thế nào”, cô không nói ra, chỉ nheo mắt nhìn anh.

Hàn Cẩm Hi hơi híp mắt, mỉm cười nhìn cô, nhưng ánh mắt cực kì tức giận, giọng điệu lạnh lùng: “Đã qua hai ngày rồi.”

Tuy anh không nói rõ, nhưng Lê Hiểu Mạn rất nhanh đã hiểu ý của anh.

Thứ anh nói nhất định là kế hoạch kia, cô vốn đã làm xong rồi, sao Long Tư Hạo lại như vậy?

Xem ra là Long Tư Hạo còn chưa để Lạc Thụy đưa cho anh rồi.

Nghĩ đến Long Tư Hạo, lòng cô lại đau đến mức hít thở không thông.

Cô đè ép sự đau khổ xuống, nhú mày nhìn anh ta, hơi hạ mắt, xấu hổ nói: “Thật ra tôi đã làm xong kế hoạch đó rồi, chỉ là...”

Cô cúi xuống, tiếp tục nói: “Tôi có thể làm lại cho anh cái khác.”

Nghe vậy, Hàn Cẩm Hi lười biếng khép hờ đôi mắt, khóe môi càng nhếch lên nụ cười tuyệt đẹp, nhưng ánh mắt thì giận dữ: “Tôi lập tức phải rời khỏi đây, ý của cô là muốn tôi chờ cô làm nốt?”

Dứt lời, anh ta hơi nghiêng người, ngón tay thon dài khẽ nâng cằm cô lên, lạnh lùng: “Tôi không biết kế hoạch của cô có làm tôi hài lòng không, cho nên tôi cho rằng cô không có tư cách để tôi chờ cô.”

Lời của anh ta như một chậu nước lạnh tưới lên đầu Lê Hiểu Mạn.

Cô híp mắt nhìn anh, từ lần đầu tiên gặp gỡ, cô đã biết anh rất thích hắt nước lạnh lên đầu người ta rồi.

Mặc dù anh cười vô cùng quyến rũ, nhưng lại khiến người ta rét lạnh.

Anh là một tên nham hiểm, là một cây thuốc phiện có độc.

Chương 369: Trốn tránh, muốn làm đà điểu (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thấy anh thích hắt nước lạnh người ta như thế, Lê Hiểu Mạn nâng chieesc cầm trắng nõn lên, đón nhận ánh mắt lạnh lùng của anh, cười nhạt: “Vậy anh muốn thế nào? chẳng lẽ muốn đưa tôi về ngư đảo? Anh còn chưa xem qua bản kế hoạch của tôi, tại sao lại biết không vừa lòng?”

Cúi xuống, cô lại hỏi: “Anh rời khỏi đây là định đi đâu?”

Hàn Cận Hi âm thầm híp mắt, lười biếng nhìn cô, đôi mắt hiện lên sự kinh ngạc, không ngờ cô lại hỏi vậy.

Anh đứng thẳng dậy, nhướn mày nhìn cô: “Hành tung của tôi không phải kẻ nào cũng có tư cách biết.”

Lê Hiểu Mạn khẽ cười, cô cười anh vấn đề này là có mục đích, cũng không phải là vì thám thính hành tung của anh.

Giờ này khắc này cô không muốn ở lại thành phố K nữa, không muốn ở lại nơi có Long Tư Hạo, không muốn hít thở trong bầu không khí này.

Bởi vì mỗi lần cô hít thở, cô liền đau đớn đến mức hít thở không thông.

Lần này, cô muốn làm một con chim đà điểu, cô muốn chạy trốn, trốn

thật xa.

Có lẽ ở cách xa, lòng cô sẽ không đau đớn như vậy nữa.

Cô liếc nhìn Hàn Cẩm Hi: “Tôi cũng không có ý hỏi thăm hành tung của anh, anh cũng không cần phải ở đây chờ tôi, tôi có thể đến nơi anh muốn, đến lúc đó anh chỉ cần chuẩn bị một chiếc máy tính cho tôi là được.”

Thật ra cô cũng không muốn đi đến chỗ Hàn Cẩm Hi đi, nhưng nếu cô đa đồng ý thì nhất định sẽ làm được.

Cho dù là xuất phát từ xuất phát từ nguyên nhân gì, Hàn Cẩm Hi đưa cô về từ ngư đảo là đã giúp cô, cho dù như thế nào, kế hoạch cô đã đồng ý làm nhất định sẽ làm hết sức cho anh.

Hàn Cẩm Hi nghe thấy lời của cô thì căng chặt mày: “Ý của cô là muốn theo tôi làm bản kế hoạch đó, tôi đi đâu cô đi đó?”

Lê Hiểu Mạn thản nhiên nâng mắt, nhíu mày nhìn anh, khẽ gật đầu: “Trước mắt vậy!”

Hàn Cẩm Hi lườm biếng nheo mắt lại, ẩn ý nhìn sắc mặt nhợt nhạt của cô, thấy trong đôi mắt rong suốt ấy cất chứa nhiều âm sự.

Cô vì một bản kế hoạch mà muốn theo anh rời đi khiến anh rất kinh ngạc, mà lần đầu tiên thấy cô, vẻ tự tin ấy đến bây giờ vẫn khiến anh rung động.

Lúc đánh cược với cô ở ngư đảo, anh cô ý chịu thua, nguyên nhân là muốn xem trong năm phút, cô sẽ thuyết phục anh chọn kế hoạch của cô thế nào? Anh muốn xem cô đại biểu cho dân chài nói chuyện với anh ra sao?

Cô bề ngoài nhìn nhu nhược, nhưng tâm hồn lại khiến người ta rung động không thôi.

Cô trong nhu có cương, trong cương có ngọt, mà lại không kiêu căng.

Một cô gái như vậy không ngờ lại khiến anh cảm thấy hứng thú, muốn dò xét cô rốt cuộc là người thế nào?

Lê Hiểu Mạn thấy Hàn Cẩm Hi không trả lời, đôi mắt anh vẫn chăm chú nhìn cô thì hơi chau mày, nheo mắt: “Anh cảm thấy có được hay không?”

Hàn Cẩm Hi híp mắt, lườm biếng nhìn cái bụng bằng phẳng của cô, cười nhạt: “Cô là phụ nữ có thai.”

Nghe anh nói đến đứa bé trong bụng, ánh mắt cô lại hiện lên sự đau khổ, cúi đầu nói: “Yên tâm, mới bốn năm tuần, không có vấn đề gì...”

Nói đến đây, cô nhìn Hàn Cẩm Hi, cười nhạt: “Tôi vô cùng cảm ơn anh lúc không quen không biết lại đưa tôi từ ngu đảo về thành phố K, cho nên chuyện tôi đã đồng ý với anh nhất định sẽ không nuốt lời, có lẽ trong mắt anh, tôi không cần phải vì một kế hoạch mà theo anh rời khỏi, nhưng tôi cảm thấy, lời hứa với người đã giúp tôi là vô cùng quan trọng, nếu anh vội rời khỏi đây nhất định là vì có chuyện, anh nói rất đúng, kế hoạch tôi làm chưa chắc đã làm anh vừa ý, cho nên anh cũng không cần vì thế mà ở lại chờ tôi, vì vậy, cách tốt nhất là tôi theo anh đến nơi anh muốn đi.”

Hàn Cẩm Hi hơi nheo mắt, nói: “Không phải cô nói đã làm xong rồi ư? Sao không về lấy?”

Lê Hiếu Mạn tạm thời không muosn về Hồng Hoa uyển, cho nên mới mượn cơ này tạm thời ra ngoài hít thở không khí.

Cô hơi híp mắt lại, nhìn Hàn Cẩm Hi: “Bởi vì chính tôi cũng không vừa ý với bản kế hoạch đó, vậy sao anh vừa ý được?”

Hàn Cẩm Hi híp mắt, nhìn ra ý đồ muốn rời khỏi thành phố K của cô, anh không hỏi nhiều, mà nhìn đồng hồ: “Còn nửa tiếng.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn nhìn anh, tuy anh không nói rõ, nhưng cũng hiểu được ý của anh.

Cô xúc chần lên đi xuống giường.

Hàn Cẩm Hi nhìn cô, giọng điệu nhạt nhẽo: “Tôi cũng không đồng ý với cô.”

Lê Hiếu Mạn thản nhiên nhú mày, liếc nhìn anh: “Anh cũng không cự tuyệt.”

Dứt lời, cô rời khỏi phòng bệnh trước Hàn Cẩm Hi một bước.

Trợ lý Mễ Tây của Hàn Cẩm Hi đứng ngoài phòng bệnh, thấy Lê Hiếu Mạn đi ra thì nhú mày, sau đó nhìn Hàn Cẩm Hi, hơi gật đầu, cung kính: “Boss, bây giờ anh về thành phố H, hay...”

Hàn Cẩm Hi lười biếng nhìn Lê Hiếu Mạn, đôi môi đỏ như lửa: “Bây giờ.”

...

Theo Hàn Cẩm Hi rời khỏi bệnh viện, Lê Hiếu Mạn tuy có do dự nhưng vẫn ngồi vào trong xe anh ta.

Trong chiếc xe Lincoln dài xa hoa, có cả thảm lông dê đỏ, có quầy bar, TV...

Sô pha có đệm êm vô cùng thoải mái, rất có lợi cho phụ nữ có thai như Lê Hiếu Mạn.

Ngồi trong xe, cô nhú mày nhìn Hàn Cận Hi: “Anh hay ra khỏi nhà lắm à?”

Hàn Cận Hi lười biếng khép mắt, cô lại đang hỏi vô nghĩa anh chàng muốn trả lời chút nào.

Thấy anh ta lười biếng mà lại không mất đi khí chất tao nhã, Lê Hiếu Mạn hơi nhăn mặt, biết mình hỏi vô nghĩa nên cũng không hỏi nữa mà chuyển mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mọi vật đều bị bóng đêm bao phủ.

Trong mắt lại ngập tràn sự đau khổ, cô cau mày, buồn phiền thu lại ánh mắt, có lẽ rời khỏi sẽ không đau lòng như thế nữa.

Lúc Hoắc Vân Hy ngoại tình, cô không hề muốn trốn tránh, nhưng đến Long Tư Hạo, cô lại không biết làm thế nào cả.

Anh đối xử với cô tốt như thế, khiến cô cảm nhận được tình yêu của cô, khiến cô biết thế nào là hạnh phúc, nhưng bây giờ...

Cô không thể chấp nhận, cho nên cô tạm thời chọn cách trốn tránh...

Chương 370: Long thiếu bản Sophie (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong lúc cô theo Hàn Cẩm Hi rời khỏi thành phố K, thì Long Tư Hạo lại đang vì cô vô duyên vô cớ biến mất, đang sốt ruột tìm cô.

Nhưng mà, anh không tìm thấy cô, mà lại tìm thấy chiếc di động rơi trong xe taxi.

Điện thoại là anh mua cho cô, cố ý cài phần mềm định vị, cho nên nếu Lê Hiểu Mạn cầm điện thoại, Long Tư Hạo muốn tìm cô cũng không khó.

Chẳng qua là anh không ngờ, di động của cô lại rơi trên xe taxi như vậy.

Anh cẩn thận hỏi lái xe, biết điểm cô xuống thì lập tức đi tìm.

Lúc này, anh đang ở bờ biển mà buổi chiều Lê Hiểu Mạn đứng.

Ngóng nhìn bờ biển mênh mông, anh hơi nheo mắt lại, ánh mắt âm trầm khiến người ta không đoán được, bàn tay to lớn nắm chặt di động của Lê Hiểu Mạn.

Buổi chiều, anh gọi cho cô rất nhiều, nhưng cô đều không nhận, còn tắt máy.

Nếu như bình thường, cô hẳn sẽ nhận điện thoại của anh, cô như

vậy nhất định là đã gặp phải chuyện gì đó.

Lái xe nói lúc đó cô khóc cực kì đau lòng, chứng tỏ cô nhất định đã gặp phải chuyện gì đó, mà còn là chuyện liên quan đến anh.

Bởi vì vội vã tìm cô, cho nên anh không cẩn thận xe xét di động của Lê Hiếu Mạn.

Mỗi lần cô biến mất, trên điện thoại đều để lại đầu mối.

Nghĩ vậy, Long Tư Hạo cẩn thận xem điện thoại của cô, phát hiện cô và một dãy số xa lạ từng có cuộc trò chuyện ngắn ngủi, và tin nhắn từ số điện thoại đó.

Khi anh xem tin nhắn xong, bàn tay trắng nõn buồn phiền xiết chặt điện thoại di động, ánh mắt hiện lên sự độc ác, lập tức hiểu rõ tất cả.

Hiếu được tại sao cô lại không nhận điện thoại của anh, hiểu ra tại sao cô lại khóc.

Sophie...

Ánh mắt anh phát lạnh, hận không thể băm Sophie thành trăm mảnh.

Lúc này, Lạc Thụy nghiêm nghị đi đến cạnh anh, nhíu mày: “Tổng giám đốc, vẫn chưa tìm được Lê tiểu thư, mọi người quanh đây đều không có ấn tượng với cô ấy.”

“Tiếp tục tìm!” Long Tư Hạo nheo mắt lại, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn Lạc Thụy: “Cho dù là lật ngược cả thành phố K lên cũng phải tìm ra Hiếu Hiếu cho tôi.”

Dứt lời, anh lạnh mặt, bước tới chiếc Rolls-Royce.

Ngồi vào xe, anh khởi động xe, đi thẳng đến khu biệt thự Nguyệt Hồ.

Anh lái xe cực kỳ nhanh, giống như bão giông, hung hãn lao đi trên đường lớn.

Chuyện anh yên tâm nhất hiện giờ là Hiểu Hiểu không gặp phải nguy hiểm, nhưng điều khiến anh đau lòng lại là bây giờ Hiểu Hiểu đang đau lòng ở một nơi nào đó.

Cô nhất định đã hiểu lầm anh phản bội cô rồi.

Sophie chết tiệt, anh không nên đối xử với cô quá nhân từ.

Đến chỗ Sophie ở trong Nguyệt Hồ, anh phóng thẳng xe đến cửa biệt thự.

Hành động đó tạo ra một tiếng động cực lớn, khiến mọi người trong biệt thự đều giật mình.

Sophie sớm đã nằm ngủ, tiếng đập cửa đột ngột khiến cô ta tỉnh lại.

Nữ giúp việc Sara hoảng hốt gọi: “Sophie tiểu thư... Sophie tiểu thư... Glen thiếu gia... Cậu... Cậu ấy... Đến đây...”

“Sao Tư Hạo lại đến đây?” Sophie nghe Sara nói Long Tư Hạo đến thì cơn buồn ngủ lập tức biến mất, mặc dù kính ngạc nhưng vẫn vui sướng ngồi dậy mở đèn phòng.

Cô ta xuống giường, mặc áo ngủ, mở cửa phòng.

Cô ta vừa đi ra đã nhìn thấy Long Tư Hạo sắc mặt tối tăm khiến người ta sợ hãi đi tới.

Lúc này, anh khí thế bức người, gương mặt tuấn mã bao trùm một sự lạnh lùng, anh mắt độc ác, hioosng như tảng băng ngàn năm lộ ra khí lạnh.

Nhìn thấy anh như vậy, Sophie bắt đầu thấy sợ, thấy anh bước từng bước nặng nề về phía cô thì sợ hãi lùi về phía sau.

“Tur... Tur Hạo, sao anh lại tới đây.”

Tuy cô hỏi như vậy, nhưng lòng đã đoán được mục đích.

Anh nhất định đã biết cô cho Lê Hiểu Mạn xem ảnh chụp, cho nên tìm tới tính sổ.

Lúc cô làm chuyện này, cô đã sớm biết sẽ chọc giận anh, cũng dự đoán được kết cục của cô sẽ cực kỳ thê thảm.

Nhưng cô ta thà nhận kết cục thê thảm còn hơn là nhìn anh và con tiện nhân Lê Hiểu Mạn kia ân ái.

Muốn khổ hi ba người cùng khổ.

Thấy Long Tur Hạo đi về phía mình, cô ta lui đến khung cửa thì ngừng lại.

“Ảnh chụp là cô đưa cho Hiểu Hiểu?”

Long Tur Hạo nheo đôi mắt nguy hiểm lại, đột nhiên vọt lên, súng lục màu đen đặt dưới cằm nâng mặt cô ta.

Sophie bị ép ngẩng đầu, hai mắt nâu nhạt thâm tình nhìn Long Tur Hạo, dịu dàng cười: “Tur Hạo, em không tin anh sẽ giết em.”

Long Tư Hạo nheo mắt lại, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, hơi thở máu tanh như một thanh kiếm sắc bén xuyên thủng linh hồn cô ta.

Giọng nói của anh vang lên như hàn băng ngàn năm: “Cô khiến Hiểu Hiểu đau khổ tổn thương, tôi cũng cho cô phai nếm thử đau khổ.”

Dứt lời, anh mắt cô phát lạnh, giơ súng trong tay lên, bóp cò, chỉ nghe mấy tiếng “Bang bang ầm” vang lên.

“A... A...”

Sophie nghe thấy tiếng súng thì kêu hảm thiết, hoảng sợ trợn mắt, không thể tin được Long Tư Hạo lại nổ súng với cô ta thật.

Mặt cô ta trắng bệch, toàn thân là máu ngã trên mặt đất.

Hai tai cô ta bị đạn đục lỗ, máu tươi đầm đìa, mà cô ta không chỉ bị thương ở tai, mà còn có hia vai, trước ngực...

“Glen, dừng tay...”

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt hoảng sợ vang lên.

Sau đó là “ầm” một tiếng, một viên đạn bắn về phía Long Tư Hạo.

Ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, nhanh chóng lắc mình tránh được.

“Sophie...”

Người nổ súng với Long Tư Hạo chính là Thẩm Thi Vi, mà bà nổ súng cũng không phải là muốn giết anh, mà chỉ muốn anh dừng tay

thôi.

Sở dĩ bà nổ súng, cũng là vì biết anh sẽ tránh được.

Thẩm Thi Vi thấy Sophie ngã xuống đất, hai tai, cổ, vai, trước ngực đều là máu, ánh mắt lập tức hiện lên sự đau lòng.

Mục đích của Long Tư Hạo là muốn cô ta đau khổ tổn thương cho nên mấy phát súng cũng không trí mạng, nhưng lại khiến cô ta đau đớn đến tận xương tủy.

Nhất là hai tai của cô ta, nếu không phải thuật bắn súng của Long Tư Hạo khống chế tốt, dùng đạn cỡ nhỏ, thì tai cô ta đã sớm biến mất rồi.

Tai bị đục lỗ, sự đau khổ ấy không thể nói rõ được.

Nể mặt cha Nox của cô ta và Thẩm Thi Vi, anh mới không hủy dung cô ta, nhưng cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Những chuyện đêm nay anh làm với cô ta, chỉ mới là bắt đầu thôi, người làm tổn thương Lê Hiểu Mạn, anh đều sẽ không dễ dàng buông tha.

Anh sẽ khiến Sophie sống không bằng chết.

Chương 371: Long thiếu bản Sophie (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mà Sophie vốn mặc áo ngủ tuyết trắng, lúc này máu me đầy người thật sự khiến người khác sợ hãi.

“Sophie...” Thẩm Thi Vi ôm Sophie, đau lòng gọi một câu, sau đó ngẩng đầu nhìn Long Tư Hạo, lạnh lùng tức giận nói: “Glen, dì có nằm mơ cũng không ngờ, cháu lại nổ súng với Sophie như vậy? Cho dù cháu không thích nó thì nó và cháu cũng ở với nhau mười năm, chẳng lẽ chút tình anh em cũng không có sao?”

Long Tư Hạo ánh mắt lạnh lùng, thần sắc độc ác, môi mỏng nở nụ cười khát máu, giọng nói lạnh lùng đến cực điểm: “Đó là cô ta tự chuốc lấy, tình anh em của cháu và cô ta đã bị cô ta xóa hết rồi.”

“Cháu...” Thẩm Thi Vi tức giận nhìn Long Tư Hạo, vẻ mặt lạnh lùng: “Glen, cháu làm dì quá thất vọng, chỉ vì một đứa con gái mà tuyệt tình với một người ở với cháu hơn mười năm như vậy...”

Nói đến đây, bà cúi xuống, nghiêm nghị nhìn anh: “Là dì đưa ảnh cho cô ta, có giỏi thì cháu giết dì đi.”

Thẩm Thi Vi để Sara đỡ Sophie, sau đó đứng lên, ánh mắt sắc bén nhìn Long Tư Hạo, vẻ mặt cực kỳ lạnh lùng: “Hôm nay trừ phi dì chết, nếu không, dì sẽ không để cháu bắn Sophie một phát nào nữa.”

Sophie đau đớn thoáng run rẩy, nhìn Thẩm Thi Vi, đôi môi trắng xanh

bật ra những tiếng nói suy yếu: “Mẹ... Mẹ, con... Con không sợ chết... Mẹ cứ để con bị giết đi, để vậy đi... Con thật sự muốn biết anh ấy hận con thế nào...”

Thẩm Thi Vi đau lòng nhìn con gái mình, cầm súng chỉ vào Long Tur Hạo.

Sophie thấy thế, mặc kệ những chỗ bị thương, cuống quýt ôm lấy hai chân Thẩm Thi Vi, khóc nói: “Mẹ... Mẹ, đừng.... Đừng làm Tur Hạo bị thương... con... Con không cho mẹ... làm anh ấy bị thương...”

Long Tur Hạo bắn cô vì Lê Hiểu Mạn, thứ đau đớn không chỉ là thể xác, mà còn là lòng của cô ta.

Nhưng cô ta lại không muốn anh bị thương.

Thẩm Thi Vi ngồi xổm xuống ôm Sophie, đau lòng: “Sophie, Glen căn bản là không thích con, sao con vẫn bảo vệ nó như vậy, thương anh ta, đáng sao?”

Sophie sắc mặt tái nhợt khóc nhìn mẹ mình, vô lực nói: “Đáng... Đáng chứ...”

Thẩm Thi Vi ôm chặt Sophie, đau lòng không thôi, đưa con gái này ngược giống bà nă xưa vậy, đều liều lĩnh yêu một người đàn ông không thích mình.

Sao bọn họ đều muốn hai mẹ con họ khổ sở như vậy?

Yêu thương người đàn ông nổ súng với mình vì người phụ nữ khác, trong lòng nhất định còn đau khổ hơn thân thể ngàn vạn lần.

Thân là mẹ Sophie, bà giờ phút này cũng đau khổ không thôi.

Bà nâng mắt nhìn Long Tư Hạo, lạnh lùng nói: “Glen, đây là lần cuối cùng, dì sẽ không để cháu làm tổn thương Sophie nữa.”

Long Tư Hạo không thèm nhìn Sophie mà híp mắt lại, ánh mắt phức tạp nhìn Thẩm Thi Vi, trầm giọng hỏi: “Ảnh chụp là dì đưa cho Hiểu Hiểu?”

Thẩm Thi Vi ánh mắt băng hàn, vẻ mặt uy nghiêm, lạnh lùng nói: “Là dì, không liên quan đến Sophie, Glen, cháu có biết người dì yêu thương nhất là Sophie không? Cháu làm nó tổn thương, tức là đối địch với dì, món nợ này dì nhớ kỹ.”

Tuy Thẩm Thi Vi thừa nhận, nhưng Long Tư Hạo không hề cho rằng chuyện này không hề liên quan đến Sophie.

Anh đương nhiên là biết bà yêu thương Sophie, nhưng lại không ngờ bà yêu thương cô ta lại đi làm tổn thương...

Ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, lạnh nhạt nhìn Thẩm Thi Vi, khẽ nhếch môi, giọng nói trầm thấp: “Aunt, vậy dì trông chừng cô ta cho kĩ vào, nếu cô ta còn làm tổn thương Hiểu Hiểu, cháu nhất định sẽ không nương tay nữa đâu...”

Dứt lời, anh xoay người lập tức rời khỏi.

Sophie thấy anh còn không thèm nhìn mình một cái thì đau lòng, khóe môi tràn ra máu, nước mắt không ngừng rơi.

Đột nhiên, cô ta níu chặt áo Thẩm Thi Vi, vội vàng gọi: “Mẹ... Mẹ...”

Thẩm Thi Vi thấy cô thờ khò khè dường như muốn phát bệnh, đau lòng lo lắng: “Sophie... Mẹ đây, mẹ ở đây...”

“ Mẹ... Mẹ, Mẹ... Cúi đầu... Con... Con muốn mẹ... Đồng ý một việc...”

Sophie nói dứt quãng, hô hấp bắt đầu không ổn.

Thẩm Thi Vi thấy thế, lập tức cúi đầu, lo lắng nói: “Sophie, con muốn mẹ đồng ý cái gì? Mẹ đồng ý hết.”

Sophie ngẩng đầu, đôi môi trắng xanh không có chút huyết sắc đến bên tai Thẩm Thi Vi, nói chuyện đó ra.

Sau khi nghe xong, Thẩm Thi Vi cảm xúc phức tạp nhìn cô: “Sophie, sao con vẫn chưa từ bỏ ý định? Sao vẫn phải làm vậy? Con muốn bức Glen giết con thì mới cam tâm sao?”

Sophie dùng sức níu chặt áo Thẩm Thi Vi, hai mắt đầy nước, giọng điệu vô lực: “Mẹ... Mẹ không đáp ứng con, con... Cho dù con... Chết cũng không nhắm mắt, con... Con nhất định sẽ không để bọn họ... ở cùng với nhau, nhất định không... Mẹ đồng... đồng... đồng ý với con...”

Thẩm Thi Vi đau lòng con gái cả người đầy máu trong lòng, do dự một lúc cũng đồng ý.

Sophie thấy bà đồng ý thì mới thả lỏng.

Mấy vết thương của cô ta tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng chảy rất nhiều máu, lập tức hôn mê trong lòng Thẩm Thi Vi.

Cô ta thân là thiên kim duy nhất của gia tộc Nox, được đối xử như một công chúa nhưng cũng phải tiếp nhận huấn luyện khác nghiệt từ ba Nox.

Bởi vậy, cô tuy thân thể yếu kém nhiều bệnh, nhưng trúng đạn còn có thể kiên trì lâu thế cũng do từ nhỏ đã được huấn luyện.

Thẩm Thi Vi thấy cô ta đã hôn mê thì lập tức đưa đến bệnh viện tốt nhất thành phố.

Chương 372: Long thiếu bản Sophie (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ở khách sạn International thành phố H.

Tối hôm qua Lê Hiểu Mạn ngồi xe Hàn Cẩm Hi thành phố H, bởi vì mang thai, cô ngủ thiếp đi trên xe, nhưng sáng nay lại tỉnh dậy trong phòng ngủ lớn của khách sạn.

Lúc cảm thấy quen với phòng ngủ thì cô xuống giường, nghĩ ngợi một lúc rồi bước vào phòng tắm vệ sinh cá nhân.

Trong phòng tắm có một bộ quần áo sạch, sau khi thay xong cô liền ra ngoài phòng khách.

Hàn Cẩm Hi không hề ở đây, hai cô phục vụ thấy cô đi ra thì mỉm cười: “Chào Lê tiểu thư, sáng nay Hàn tổng bay sang Anh, cố ý giao cho chúng tôi chuân bị bữa sáng, xin hỏi Lê tiểu thư bây giờ có muốn dùng cơm không?”

Hàn Cẩm Hi mới sáng sớm đã bay đi Anh quốc?

Nghe phục vụ nói, Lê Hiểu Mạn có chút kinh ngạc, cô phát hiện anh rất bận, từ lúc cô biết anh thì anh đã sớm bay tới bay lui rồi.

Cô không khỏi nghĩ đến Long Tư Hạo, Lâm Mạch Mạch nói anh có rất nhiều sản nghiệp, TE, Hoắc thị, Ngự Yến lâu và công ty tại Pháp, anh hẳn cũng bề bộn rất nhiều việc phải không?

Nhưng anh luôn ở cạnh cô, cô cũng có chút tò mò, anh làm việc lúc nào?

Anh quản lí những công ty này ra sao?

Giờ phút này nghĩ đến anh, lòng cô lại đau đớn như bị xé rách, không thể chấp nhận được một người đàn ông ưu tú như vậy lại phạm phải chuyện sai lầm kia.

Nếu không không nhìn thấy mấy bức ảnh đó thì thật tốt?

Nếu anh không có bất kì quan hệ gì thì tốt biết bao?

Hai người phục vụ thấy Lê Hiếu Mạn uể oải, cũng không đáp lời thì nghi hoặc hỏi: “Lê tiểu thư, bây giờ cô có muốn dùng cơm không?”

Lê Hiếu Mạn phục hồi tinh thần lại, thấy hai người đang tò mò nhìn mình thì gật đầu, cười xin lỗi: “Xấu hổ quá!”

Hai nữ phục vụ thấy Lê Hiếu Mạn gật đầu thì lễ phép cười: “Lê tiểu thư, mời cô đến nhà ăn chờ.”

Hai phục vụ lập tức dẫn Lê Hiếu Mạn và nhà ăn của phòng Tổng Thống.

Cô mới ngồi xuống vài phút, thức ăn đã được bưng lên, từng món đặt trước mặt cô.

Cô đếm đại khái, có hai mươi mấy món, Trung Quốc và Phương Tây đều có.

Cô nhíu mày nhìn hai phục vụ đang cung kính đứng một bên, khẽ

cười: “Nhiều như vậy, tôi không ăn hết được, là ai gọi thế?”

Một người phục vụ cười nhìn cô, vô cùng lễ phép nói: “Lê tiểu thư, những thứ này đều là Hàn tổng cố ý để chúng tôi chuẩn bị, Hàn tổng bay đi Anh quốc cần ba ngày, ba ngày này, bữa sáng, trưa, tối của cô đều đã được Hàn tổng chuẩn bị hết, chúng tôi chỉ cần phục vụ theo thực đơn củ ngài ấy là được.”

Người này vừa dứt lời, người kia đã tiếp lời: “Lê tiểu thư, Hàn tổng đối xử với cô tốt quá, Hàn tổng gọi những thứ này đều là những món dinh dưỡng cho phụ nữ có thai, mỗi lần Hàn tổng tới thành phố H đều ở trong phòng tổng thống này, mà Lê tiểu thư lại là cô gái duy nhất Hàn tổng mang đến, nói vậy Lê tiểu thư là vị hôn thê của Hàn tổng sao? Lê tiểu thư còn đang có bầu nữa chứ, chúc mừng cô.”

“Anh ta muốn đi Anh ba ngày?” Lê Hiểu Mạn nghe phục vụ nói thì có chút kinh ngạc, Hàn Cẩm Hi muốn ở Anh quốc ba ngày, vậy chẳng phải cô sẽ phải đợi anh ta ở thành phố H ba ngày sao?

Cô vừa kinh ngạc vừa xấu hổ.

Cô liếc nhìn hai phục vụ, xấu hổ cười nói: “Tôi không phải là vị hôn thê của anh ta.”

Nghe vậy, hai người phục vụ đều hết sức kinh ngạc, cô không phải là vị hôn thê của Hàn tổng, vậy tại sao Hàn tổng lại tự mình chuẩn bị thực đơn dinh dưỡng cho người có thai?

Chẳng lẽ đứa bé trong bụng cô không phải của Hàn tổng?

Tuy hai người phục vụ không quá tin tưởng, nhưng vẫn rất lễ phép giải thích với Lê Hiểu Mạn: “Lê tiểu thư, xin lỗi! Là chúng tôi hiểu lầm.”

Lê Hiếu Mạn nghe mấy cô giải thích thì càng xấu hổ, cô nhìn hai người cười nói: “Không sao, chuyện bình thường thôi mà, nếu là tôi thì tôi cũng sẽ hiểu lắm.”

Có hai mươi mấy món trên bàn, nhưng cô chỉ động đũa mấy món trước mặt, không hề động đến cái khác.

Bữa sáng qua đi, cô bảo hai phục vụ rằng bữa trưa và tối không cần chuẩn bị nhiều đồ ăn như vậy nữa nhưng hai người đo lại nói, ba ngày cơm của cô đều đã được Hàn Cẩm Hi trả tiền rồi.

Mà phòng Tổng Thống xa hoa này, Hàn Cẩm Hi cũng đã trả ba tháng tiền phòng.

Cho nên cô ở đây là được bao ăn bao ở.

Tục ngữ nói thịnh tình không thể chối từ, cô thật sự không biết Hàn Cẩm Hi nghĩ gì, không ngờ anh lại chuẩn bị thực đơn ba ngày ăn cho cô, có phải anh quá “nhiệt tình” rồi không?

Cô và anh lúc đó chẳng qua chỉ là những người xa lạ mà thôi, anh không cần đối xử với cô nhiệt tình như thế, hơn nữa cô cũng chẳng phải là gì của anh.

Cô đoán một bữa này nhất định tốn không ít tiền!

Cô vốn chỉ muốn tạm thời rời xa thành phố K, tiện tay làm tốt kế hoạch này cho anh, cũng không muốn hại anh tiêu pha nhiều như vậy.

Cho nên cô phải mau làm tốt kế hoạch này thôi.

Vì trước đây đã làm xong, nên chỉ mất hơn một tiếng là cô đã hoàn thành.

Bởi vì Hàn Cẩm Hi muốn ở lại Anh quốc ba ngày, cho nên cô không thể không ở thành phố H đợi anh về.

Ở lại trong khách sạn, trong đầu cô luôn quay cuồng những hình ảnh thân mật giữa Long Tư Hạo và Sophie.

Vì không muốn để chuyện đó làm mình khổ sở, ba này nọ sau bữa sáng cô đều đến mấy chỗ nổi tiếng ở thành phố H giải sầu, đến tối lại về khách sạn.

Mà cô đợi ở thành phố H ba ngày, Long Tư Hạo cũng gần như lật tung thành phố K mấy lần, chỉ kém phát lệnh truy nã thôi.

Chương 373: Bị người đánh cắp... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Từ trước đến giờ tinh thần anh phấn chấn bởi vì Lê Hiểu Mạn đến, hơn nữa quản lý TE và Hoắc thị, công việc cộng chuyện riêng hai cái đều bận bịu, trên mặt anh hiếm có xuất hiện tia mỏi mệt, thậm chí còn có một ít tiều tụy.

Lúc này anh đang trong phòng làm việc tổng giám đốc Hoắc thị, dựa lưng vào ghế da thật màu đen, đôi mắt hẹp dài nửa hí, suy nghĩ Lê Hiểu Mạn sẽ đi đâu được.

Anh có thể khẳng định bởi vì cô nhìn thấy những tấm hình kia nên cố gắng trốn không muốn gặp anh, nhưng ở thành phố K không tìm được người, chuyện này làm cho anh bắt đầu hoài nghi cô không có ở thành phố K.

Ngón tay thon dài trắng nõn của anh nhẹ xoa xoa mi tâm có chút đau, đôi mày anh tuấn nhíu chặt, trong đôi mắt ánh lên sự lo âu và tự trách.

Tuy nói chuyện này là do một tay Sophie bày kế, nhưng cũng phải trách anh vì quá cố niệm tình anh em với Sophie, nhớ quá rõ những ân tình của cha mẹ Sophie đối với anh.

Anh không nên quá nhân từ với Sophie, không nên quá lơ là, không nên quá trọng nghĩa.

Anh tự trách, áy náy, khó chịu, cửa phòng làm việc của tổng giám đốc bị người khác đẩy ra, trong tay Dinah xách một hộp giữ ấm đi vào.

Cả người cô mặc quần bò sát người áo hở ngực, đường cong là lướt cùng những món trang sức càng làm cô hoàn mỹ, vừa hấp dẫn lại quyến rũ, khuôn mặt kết hợp giữa Trung Quốc và Phương Tây càng tinh xảo với cách trang điểm, làm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô xinh đẹp động lòng người.

Đi tới bàn làm việc của Long Tư Hạo, thấy trên mặt tuấn mỹ của anh xuất hiện một tia mệt mỏi, còn tiều tụy không ít, cô đau lòng và thương yêu không dứt.

Cô đặt hộp giữ ấm nặng nề trên bàn làm việc bằng gỗ mộc của Long Tư Hạo, không vui trề miệng, đôi mắt màu nâu đau lòng nhìn anh: “Anh Tư Hạo, anh nhìn anh xem mới mấy ngày đã tiều tụy thành cái dạng gì? Lê Hiểu Mạn đó cũng thiệt là, vô duyên vô cớ mất tích vài ngày như vậy, cô ta không biết anh sẽ lo lắng cho cô ta sao? Em đã nói rồi, em mới thích hợp với anh nhất, thích hợp làm người phụ nữ của anh, anh khăng khăng không tin... nếu anh chọn em, anh nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Nói đến đây, cô mở hộp giữ ấm ra, cười nhìn anh nói: “Anh Tư Hạo, đây là em đặc biệt vì anh mà nấu canh, vì món canh này, em học của Vân tẩu rất lâu, anh nhất định phải uống, đối với anh mới tốt”

Hiện giờ Long Tư Hạo căn bản không có tâm trạng uống canh, đôi mắt hẹp dài của anh nheo lại, ánh mắt hờ hững liếc nhìn Dinah, thanh âm lạnh như băng: “Lấy đi.”

Giống như là đã quen với thái độ lạnh lùng của anh, Dinah như cũ cười để lộ hai lúm đồng tiền như hoa nhìn anh: “Anh Tư Hạo, uống

một ngụm thôi! Nghe Lạc Thụ nói mấy ngày nay anh cũng chưa ăn cơm, anh không đói bụng sao? Nếu anh đói bụng, em sẽ đau lòng. Anh Tư Hạo, anh cứ uống một ngụm thôi mà! Anh Tư Hạo... Anh Tư Hạo...”

Lúc Dinah khuyên Long Tư Hạo uống canh, thần sắc Lạc Thụ ngưng trọng đi vào, trên tay anh cầm một túi văn kiện.

“Tổng giám đốc, có tin tức của Lê tiểu thư, bất quá không phải là một tin tức tốt.”

Vốn Long Tư Hạo đang ngồi trên ghế da vừa nghe nói có tin tức của Lê Hiểu Mạn, lập tức đứng dậy cất bước đi nhanh tới trước người Lạc Thụ, con mắt hẹp dài nhìn anh, vội vàng hỏi: “Hiểu Hiểu ở đâu?”

Anh quá quan tâm Lê Hiểu Mạn ở nơi nào, thậm chí cũng không chú ý đến lời Lạc Thụ nói là một tin xấu.

Mà Dinah thấy Long Tư Hạo đối với Lê Hiểu Mạn để ý như vậy, đôi môi đỏ tươi không vui tề môi, đôi mắt màu nâu đáng thương trừng mắt nhìn bóng lưng tuấn tú của Long Tư Hạo: “Anh Tư Hạo, anh có thể không phân biệt đối xử rõ ràng như vậy hay không? Đối với em thì lạnh như băng, đối với Lê Hiểu Mạn đó thì nhiệt tình như lửa, anh làm lòng em rất đau đớn a!”

Lạc Thụ nhíu mày chu mỏ không vui nhìn Dinah, câu môi nói: “Dù sao da mặt cô cũng dày, nội tâm cực kỳ mạnh mẽ, bất kể làm sao cô cũng tuyệt đối không đi tự sát, cho nên tại sao phải quan tâm đến cô?”

Dinah thấy Lạc Thụ rất thích nói lời cay độc với cô, oán hận trợn mắt nhìn anh: “Lạc Thụ chết đi, anh nhớ cho tôi, tôi sớm muộn gì cũng để cho anh ngay cả thái giám đều không làm được.”

Lạc Thụy hơi nhíu mày, đôi mắt cười híp lại thành một đường: “Dinah tiểu thư, thứ cho tôi ngu dốt, ngay cả thái giám cũng chưa chắc được làm là ý gì? “

Lời anh vừa dứt, văn kiện trong tay bị Long Tư Hạo đoạt lấy.

Long Tư Hạo chờ anh nói tin tức của Lê Hiểu Mạn đang ở đâu, anh lại cùng Dinah “tán tỉnh ve vãn”, nếu không phải anh ta theo anh vào sinh ra tử.

Chương 374: Bị người đánh cắp... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lạc Thụy thấy anh cầm lấy túi văn kiện kia, thần sắc lập tức trở nên ngưng trọng, tính dò xét hỏi: “Tổng giám đốc, anh thật muốn xem cái này sao? Tôi cảm thấy anh nên chuẩn bị tâm lí trước”

Đôi mắt Long Tư Hạo nhàn nhạt co lại, đôi mắt thâm trầm sắc bén nhìn anh, môi mỏng nhẹ mân: “Thế nào?”

Lạc Thụy nhíu nhíu mày, con mắt nheo lại: “Tổng giám đốc, cái này là mới vừa rồi có người ký giả đưa tới, tôi nói trước cho anh đi! Đồ bên trong này cùng Lê tiểu thư có liên quan, đầu tiên, Lê tiểu thư vô cùng an toàn, thứ trọng yếu, cái này cái này... Bên trong toàn bộ là hình, còn gì nữa không, cái này cái này... Cái này... cái này trong hình không chỉ có một mình Lê tiểu thư, còn có một người đàn ông”

Nói đến đây, anh như ngơ ngác gật đầu nhìn Long Tư Hạo, tròng mắt nheo lại nói: “Ừ! Là người đàn ông, hơn nữa còn là một người đàn ông rất tuấn tú, người đàn ông này tổng giám đốc cũng đã gặp, chính là...A...”

Lời anh nói còn chưa dứt, đôi môi liền bị một bàn tay trắng như tuyết che miệng lại.

Mà bàn tay trắng như tuyết dĩ nhiên là Dinah, cô thấy anh nói dài dòng, thật sự nghe không vô, liền không nhịn được đưa tay bịt kín miệng anh.

Đôi mắt màu nâu của cô nheo lại, ánh mắt sắc bén trợn mắt nhìn anh: “Nói chuyện dài dòng, anh có phải là đàn ông hay không?”

Dứt lời, nàng buông tay ra, đầu gối đi lên đỉnh đầu, Lạc Thụy lập tức đau cau mày cong lên eo.

Long Tư Hạo không để ý đến hai người đang đùa giỡn, mở văn kiện trong túi trên tay, lấy hình bên trong ra.

Những hình này ghi chép Lê Hiểu Mạn từ thành phố K rời đến thành phố H có phát sinh một ít chuyện.

Hình hiển nhiên là bị người khác chụp trộm.

Tám hình thứ nhất là hình Lê Hiểu Mạn ở bờ biển thành phố K té xỉu vào ba ngày trước, Hàn Cẩm Hi ôm cô vào trong xe.

Trong hình, Hàn Cẩm Hi thân mật ôm Lê Hiểu Mạn, mà Lê Hiểu Mạn ở trong ngực anh không có phản kháng.

Thấy một tấm hình khác, ánh mắt anh trầm xuống, đôi mắt nheo chặt, bàn tay trắng nõn cầm hình xiết chặt.

Bởi vì là hình, anh không thể nào nhìn toàn diện, cũng không biết thật ra Lê Hiểu Mạn ngất xỉu Hàn Cẩm Hi mới ôm được.

Sau nữa là hình hai người đang ở trong bệnh viện, người chụp tựa hồ muốn cho Long Tư Hạo hiểu làm cái gì đó, hình chụp toàn những lúc thân mật trong ống kính.

Trong đó có một tấm Hàn Cẩm Hi nâng cầm Lê Hiểu Mạn lên, còn Lê Hiểu Mạn cười chúm chím nhìn anh.

Nhìn trong hình, hai người rất tình cảm nhìn nhau.

Hai người từ bệnh viện rời đi, lên xe, đến thành phố H, vào quán rượu, đều bị người khác chụp trộm.

Tới quán rượu lớn của thành phố H thuận lợi, Lê Hiếu Mạn vẫn còn ngủ, vẫn là Hàn Cẩm Hi ôm vào trong quán rượu.

Không biết làm sao người khác chụp lén được, thậm chí ngay cả cảnh Hàn Cẩm Hi ôm Lê Hiếu Mạn đến cũng có hình.

Lúc thấy tấm hình này, đôi mắt hẹp dài trầm xuống đôi mắt Long Tư Hạo híp lại lạnh thấu xương, trên khuôn mặt tuấn mỹ có thần sắc âm trầm khiếp người, toàn thân tỏa ra một trận hàn khí.

Anh đổi hình khác trong tay, đôi mắt thăm sâu xẹt qua một tia đau đớn trong anh.

Phía sau là hình Lê Hiếu Mạn đang Du ngoạn phong cảnh ở thành phố H.

Người chụp lén cố ý cho Long Tư Hạo hiểu lầm, hình chụp ở cảnh khu thỉnh thoảng Lê Hiếu Mạn nhe răng cười.

Chỉ là xem ảnh chụp, cô tựa như chơi rất vui vẻ, nhưng thực ra, cô đang giải sầu, trong lòng vẫn đau đớn kịch liệt.

Ngẫu nhiên cười một cái, cũng không từ nội tâm cô biểu đạt.

Sau khi nhìn xong hình ảnh trong lòng Long Tư Hạo đủ loại tư vị, đau lòng, tức giận, thương tâm, thất vọng, nghi ngờ, không dám tin... mọi tâm tư đều có.

Anh ở thành phố K tìm cô, lo lắng cho cô, đau lòng vì cô, cô lại cùng người đàn ông khác tới thành phố H, còn vào quán rượu...

Không có anh ở bên cạnh cô, cô tựa hồ rất vui vẻ, rất vui vẻ.

Anh cho là cô sẽ thương tâm, trốn không muốn gặp anh, hóa ra anh chỉ tự mình đa tình.

Căn bản cô không quan tâm anh, cũng sẽ không vì anh mà đau lòng.

Lúc anh đang lo lắng cô sẽ đau lòng, nhưng rốt cuộc cô lại được người đàn ông khác ôm trong ngực...

A a...

Ở trong lòng anh thầm cười nhạt, máu như từ tim anh chảy ra vậy đau đớn.

Tất cả các hình trong tay đều bị anh tức giận ném xuống đất.

Hốc mắt anh dần dần đỏ, đôi mắt hẹp dài nheo chặt, bàn tay trắng nõn cuộn chặt chẽ, một quyền nện vào bàn làm việc bằng gỗ mộc.

“Bành...”

Cây đàn mộc trên bàn làm việc vỡ thành hai nửa, máy tính cũng vỡ dưới sàn nhà, tất cả văn kiện phía trên đều rơi lả tả xuống đất.

“Anh Tur Hạo...”

Dinah thấy vậy, đôi mắt màu nâu lo lắng nhìn Long Tur Hạo, đau lòng nói: “Anh Tur Hạo, đừng nóng giận, chớ bị chọc hại đến thân thể, Lê

Hiếu Mạn không biết quý trọng anh, còn có em mà?”

“Cô chớ làm loạn thêm.” Lạc Thụy nheo tròng trợn mắt nhìn cô, ngược mắt hướng Long Tư Hạo, thần sắc ngưng trọng nói: “Tổng giám đốc, có lẽ có hiểu lầm, tôi tin Lê tiểu thư nhất định rất quan tâm ngài, nói không chừng cô ấy đi giải sầu.”

Chương 375: Bị người đánh cắp... (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Người trong cuộc mơ hồ người đứng xem sáng suốt, Lạc Thụy không phải là người đàn ông yêu Lê Hiểu Mạn, nhưng khi thấy những tấm hình này cũng có nghi ngờ và kinh ngạc, nhưng sẽ không đau lòng, cũng không suy nghĩ bậy bạ, tỉnh táo cân nhắc lại mọi chuyện, so với Long Tư Hạo nhìn rõ ràng hơn.

Bởi vì Long Tư Hạo yêu Lê Hiểu Mạn sâu sắc, mặc dù anh cơ trí, nhưng lúc thấy những hình này, ít nhiều cũng chịu ảnh hưởng, tâm tình không cách nào tĩnh táo, đương nhiên sẽ không cân nhắc mọi chuyện chu toàn, suy nghĩ sai lầm rất lớn.

Nghe được lời Lạc Thụy nói, đôi mắt hẹp dài của anh nheo lại mang một vẻ lạnh thấu xương, nhìn những tấm hình rơi trên mặt đất, trong lòng giống như có vô số lưỡi dao sắc bén đâm vào vậy rất đau đớn.

Có lẽ như lời Lạc Thụy nói đi giải sầu, nhưng cô tại sao phải đi cùng người đàn ông khác? Tại sao cùng một người đàn ông khác vào quán rượu? Tại sao nhẫn tâm bỏ đi ba ngày, không liên lạc với bất kỳ người nào?

Ngay cả điện thoại anh cho cô, cô cũng không mang, cô cố ý để cho anh không tìm được cô sao?

Cô cứ như vậy không muốn gặp lại anh sao?

Ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho anh sao?

Lạc Thụy cau mày liếc nhìn thần sắc bi thống của Long Tư Hạo, dò xét hỏi: “Tổng giám đốc, anh định đi đón Lê tiểu thư, hay là...”

Ánh mắt Long Tư Hạo run lên, không trả lời Lạc Thụy, thần sắc tàn bạo làm cho người khác sợ hãi đi thẳng ra ngoài phòng tổng giám đốc.

Lạc Thụy thấy vậy, liếc nhìn Dinah nói cô thu dọn phòng làm việc một chút, liền đi theo ra ngoài.

...

Thành phố H tại quán rượu Quốc tế.

Hôm nay thành phố H xảy ra sự việc hệ trọng mà Lê Hiểu Mạn không biết, cô không biết mình và Hàn Cẩm Hi được truyền thông đưa đầu bản tin.

Sáng nay lúc tám giờ Hàn Cẩm Hi đến thành phố H, anh liền đi thẳng đến quán rượu quốc tế.

Anh cùng Lê Hiểu Mạn không hiểu tại sao lúc ở trên xe anh mới biết tin.

Mà Lê Hiểu Mạn biết anh hôm nay sẽ trở lại quán rượu, trời chưa sáng đã thức dậy.

Sau đó cầm văn kiện đã chuẩn bị sẵn ngồi trên ghế sofa trong phòng khách chờ anh.

Cô đợi xấp xỉ hai giờ, Hàn Cẩm Hi mới ở hướng tây, người phụ vụ

cùng với hộ vệ theo đi vào.

Từ sau khi anh đi vào vẫn đang gọi điện thoại, thần sắc tương đối nghiêm túc, ánh mắt lộ ra lãnh ý, cùng với sắc mặt căng chặt có phong thái tài hoa, chứng minh giờ phút này anh đang rất tức giận.

Anh nói điện thoại giọng rất nặng, thanh âm rất lạnh, giống như là đang khiển trách ai.

Người phục vụ cùng vệ sĩ của anh hộ tống tiến vào phòng tổng thống, sau đó lui ra ngoài.

Ngồi trên ghế sofa Lê Hiếu Mạn thấy sau khi anh đi vào vẫn gọi điện thoại, thần sắc lạnh như băng nghiêm túc, như ngồi trong đồng than.

Cô hiện tại bắt đầu hoài nghi chuyện cô sắp đặt cho Hàn Cẩm Hi có hài lòng không?

Nếu anh không hài lòng có thể hay không sẽ mắng chửi người a?

Đôi mày thanh tú nhíu sâu, cô cẩn thận nhìn văn kiện cô sắp xếp, nhìn xem coi có vấn đề gì không?

Ngay lúc cô đang nhìn nghiêm túc, ghế sofa bên cạnh cô lún xuống một chút, một mùi hương say lòng người nhẹ nhàng vào mũi cô, bên cạnh có một hình dáng, không nghe ra âm thanh vui vẻ hay tức giận truyền vào tai cô.

“Tôi cho em ba ngày, bây giờ nước đến chân mới biết nhảy không thấy chậm sao?”

Nghe tiếng, Lê Hiếu Mạn đang muốn ngẩng đầu, trong tay cầm văn

kiện liền bị một bàn tay trắng nõn đoạt lấy.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn ngược mắt nhìn Hàn Cẩm Hi, thấy anh đang nhìn phượng án của cô, khuôn mặt tuấn mỹ hào hoa phong nhã không nhìn ra được biểu cảm gì, chẳng qua cặp mắt màu xanh nhạt của anh bên trong đôi mắt co rút nhanh, làm cô không dám chắc anh có vừa lòng hay không vừa lòng?

Nhìn xong phần phượng án đó, đôi mắt mị hoặc màu lam của anh híp chặt, ánh mắt thâm thúy, môi mỏng đỏ như lửa giương một nụ cười yêu mị, nhưng lại làm người ta suy đoán không ra rốt cuộc anh vui hay giận.

Thấy anh cười yêu mị, Lê Hiếu Mạn cũng không có đàn cho là anh rất hài lòng.

Cô phát giác anh cùng Long Tư Hạo, cũng thâm trầm làm người ta không nhìn thấu triệt để.

Nghĩ đến Long Tư Hạo, tim cô chột cứng lại, giống như bị búa tạ đánh vậy, cô đau đến nhúu chặt mày.

Mặc dù trải qua ba ngày, nhưng những đau đớn và cô hít thở không thông cũng không giảm bớt phân nửa.

Bây giờ mỗi lần cô nghĩ đến Long Tư Hạo, ngay cả hô hấp đều cảm thấy đau.

Che giấu sự đau buồn trong lòng, cô thu mày liếc nhìn Hàn Cẩm Hi, nhàn nhạt cười: “Anh có vấn đề gì hay có ý kiến gì cứ nói”

Đôi mắt Hàn Cẩm Hi nhàn nhạt co lại, ánh mắt lười biếng thâm trầm nhìn cô: “Dựa theo phần phác thảo em đã làm, nếu tôi so với dự tính

thì gấp đôi tiền đầu tư.”

Chương 376: Bị người đánh cấp... (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Làm phần phương án này, Lê Hiểu Mạn đã nghĩ tới vấn đề này, vì vậy nhíu mày nhìn anh nói: “Đúng! Nếu so phương án này với cái trước của anh tốn nhiều tiền hơn, nhưng nếu dựa theo phần phương án này tiến hành, Hàn tổng sẽ lời hơn so với trước kia, tôi nghĩ ánh mắt Hàn tổng hẳn là muốn lâu dài chứ? Bây giờ đầu tư nhiều, tương lai kiếm được nhiều, nếu Hàn tổng dựa theo phương án kia tiến hành, Hàn tổng đầu tư ít, lợi nhuận cũng ít, hoặc là căn bản không thu được lợi, có thể sẽ bị lỗ.”

Nghe xong lời cô, đôi mắt màu xanh nhạt của Hàn Cẩm Hi hơi co lại, ánh mắt cười chúm chím nhìn cô, môi mỏng đỏ như lửa câu một nụ cười yêu mị mê người, thanh âm mộc mạc êm tai: “Em chuẩn bị phương án này hoàn toàn là lo nghĩ cho những người dân kia”

Cái vấn đề này Lê Hiểu Mạn cũng nghĩ đến, cô nhíu mày nhìn Hàn Cẩm Hi, đôi mắt như nước trong veo thoáng qua vẻ tự tin: “Nếu anh không phải di chuyển những người dân ngư này, làm cho mọi người oán than như vậy không tốt lắm, mọi người hòa thuận tốt hơn nhiều không phải sao? Hàn tổng thi công khu nghỉ mát ở ngư đảo, chung quy vẫn cần nhân lực đến xây dựng, chỉ cần giá cả thích hợp, tôi nghĩ người dân ngư luôn luôn nguyện ý “Vì ngài cống hiến sức lực”, hơn nữa người dân nghề chày vẫn sinh hoạt ở đó, đã sớm thích ứng cách sống gian khổ, nếu Hàn tổng muốn cho các công nhân xây dựng khu nghỉ mát, chỉ sợ giá tiền cao! Mà người dân ngư, không cần giá cả cao, sẽ thay anh làm tốt sao không? Hơn nữa anh như

vậy coi như làm một chuyện tốt, bọn họ nhất định cảm tạ anh, bởi vì anh cải thiện cuộc sống của họ.”

Hàn Cẩm Hi nghe lời cô nói, đôi mắt co chặt, đôi mắt thoáng qua tia thương thức đối với cô, biểu cảm anh nhu hòa, chuyên chú nghe cô nói.

Cô nghĩ rất chu đáo, cũng rất xa, giá hạng mục công trình cũng sẽ rất lớn, bởi vì phương án trong của cô, anh còn cần phải nhập vào một số công nghệ cao, để cho người dân có thể sử dụng sản phẩm.

Mặc dù cái này tựa hồ không có trong kế hoạch lúc trước của anh, nhưng anh cũng tán thành phương án này.

Ban đầu anh lựa chọn ở phương thức lạc hậu xây đảo ngư thành làng du lịch, đúng như câu cô nói, can đảm thống trị người trong thiên hạ trước.

Có lẽ trong mắt tất cả mọi người, anh đầu tư nơi đó căn bản không thể kiếm tiền, nhưng chính anh muốn thử một lần.

Mặc dù ngoài miệng anh chưa nói, nhưng phương án của cô, anh không chỉ tán thành, hơn nữa còn vô cùng hài lòng, cô giống như đi trong lòng anh vậy, làm phương án vô cùng hợp với ý anh.

Xem ra anh có nên phá lệ cố ý chờ phần phương án này của cô không.

Lê Hiểu Mạn thấy anh không vui không giận, chẳng qua ánh mắt thâm thúy lại lười biếng liếc nhìn cô, đôi mày thanh tú của cô cau lại, nhìn anh hỏi: “Anh rốt cuộc là hài lòng hay bất mãn, anh cho một lời nói đi”

Hàn Cẩm Hi không trả lời vấn đề hài lòng hay không, mà nhích tới gần cô, đôi mắt mị hoặc màu lam chăm chú nhìn khuôn mặt nhĩ nhân xinh xắn của cô, giọng mang một tia tò mò hỏi: “Em học ngành gì?”

Lê Hiểu Mạn hơi sợ run lên, nhú mày nhìn anh, môi hồng nhẹ nâng: “Anh hỏi cái này làm gì? Nếu phần phương án anh không có ý kiến, tôi muốn tôi rời, cảm ơn anh chiếu cố tôi mấy ngày nay, tôi muốn hỏi anh một vấn đề hết sức bình thường.”

“Vấn đề hết sức bình thường?” Lòng mày đen như mực của Hàn Cẩm Hi nhú lại, đôi mắt mị hoặc màu lam thâm trầm nhìn cô, trong đôi mắt ấy loé lên một tia hứng thú.

Thấy anh tựa hồ có hứng thú, Lê Hiểu Mạn ngược lại có chút lúng túng hơn: “Tôi muốn hỏi anh mấy ngày nay tốn bao nhiêu tiền, tôi trả tiền cho anh”

Cô tự nhận cái vấn đề này rất xác thực rất bình thường, nhưng cô cùng Hàn Cẩm Hi tự dưng không quen, cô ở quán rượu a ngày, tiền ăn tiền uống đều do anh bỏ ra, cô dù sao cũng nên trả cho anh!

Nếu không, cô sẽ cảm thấy nợ anh một ân huệ

Hàn Cẩm Hi nghe xong lời cô, lười biếng hí nửa tròng mắt, đôi mắt đầy thâm ý nhìn cô bởi vì lúng túng mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, môi mỏng câu lên nói: “Vấn đề của em không bình thường, tôi không thiếu chút tiền này, không cần em trả cho tôi.”

Dứt lời, anh đứng lên.

Thấy anh đứng dậy, Lê Hiểu Mạn cũng đứng thẳng người, đôi mắt như nước trong veo lúng túng nhìn anh: “Tôi với anh không quen không biết, cũng không thể để cho anh tốn kém..”

Hàn Cẩm Hi không đợi cô nói hết, thân thể cao to áp gần cô, đôi mắt màu lam đầy thâm ý nhìn cô, môi mỏng phác họa một độ cong yêu mị mê hoặc người: “Ý em là chỉ cần chúng ta có chút quan hệ, tôi tổn kém vì em sẽ là lẽ đương nhiên?”

Lê Hiểu Mạn không hiểu những lời này của anh, bởi vì anh đột nhiên áo sát cô, liền lui về sau một bước, nhìn anh nói: “Tôi không có ý này, tôi chỉ không muốn thiếu nợ một người xa lạ”

Trong miệng cô nói ra ba chữ “Người xa lạ” làm lông mày như mực của Hàn Cẩm Hi nhíu lại, đôi mắt co rút liếc nhìn cô, vẻ mặt yêu mị nở nụ cười làm mê hoặc lòng người, giọng có chút lãnh đạm: “Có phương án này, em không hề thiếu tôi, tôi cũng không cảm thấy tổn kém, trong lòng tiểu thư cũng không cần thấy khí chịu, phương án này tôi rất hài lòng”

Nghe anh nói hài lòng, đôi mắt Lê Hiểu Mạn sáng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười: “Anh hài lòng thật?”

Bất kỳ người nào làm thành một chuyện, nghe được đối phương khen, cũng sẽ thật cao hứng, cô cũng giống vậy.

Liếc nhìn nụ cười trên mặt cô, Hàn Cẩm Hi cũng cảm thấy cao hứng, tựa như cô cười thấm vào lòng anh.

Chương 377: Ký giả bao vây (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Không thích câu trả lời vô nghĩa Lê Hiểu Mạn gật đầu, môi mỏng nhẹ nâng: “Vâng! Rất hài lòng”

“Hàn tổng, cảm ơn anh đã chắc chắn.” Lần đầu tiên Lê Hiểu Mạn làm phương án quy hoạch lại được công nhận, niềm vui nhất thời lan tới trái tim anh, bàn tay trắng nõn của Hàn Cẩm Hi đưa tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ của cô.

Hàn Cẩm Hi bất ngờ nhìn bàn tay nhỏ của cô nắm lấy tay anh, mắt thấy hơi kinh ngạc, đưa mắt nhìn vô thức thấy nụ cười lan tới tận tim.

Đôi môi đỏ bưng của anh không phù phiếm, không trả lời, cứ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn với nụ cười của Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn thấy Hàn Cẩm Hi nhìn cô, cô nhìn xuống, đôi mắt rơi vào hai tay của hai người, nhìn thấy cô nắm tay anh, cô đỏ mặt xấu hổ, lập tức buông tay.

“Không...tôi xin lỗi, tôi hơi phấn khích.”

Hàn Cẩm Hi thấy cô buông tay, đôi mắt xanh quyến rũ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô

“Tổng giám đốc Hàn, vì anh hài lòng với kế hoạch, công việc của tôi đã hoàn thành, tôi nên đi. Tạm biệt!”

Lê Hiểu Mạn giã mày, đối với anh nở một nụ cười lịch sự, sau đó bước ra cửa.

Sau khi cô ra khỏi cửa, Hàn Cận Hi cũng đi ra, anh nhìn thân hình nhỏ nhắn của cô, lông mày anh hơi nhíu lại: “Em có chắc muốn một mình rời đi?”

Lê Hiểu Mạn dừng bước chân, quay san nhìn Hàn Cận Hi, nở nụ cười: “Tôi có thể đi một mình”

Hàn Cận Hi căng thẳng, không nói bất cứ điều gì, bước nhanh về phía trước, đi đến trước mặt cô.

Lê Hiểu Mạn thấy tình huống này, không biết như thế nào đứng yên tại chỗ.

Dayton và Missy đi với cô, khuôn mặt của mình vẫn lạnh lùng: “Ông chủ không để cô đi một mình, tình hình bên ngoài khách sạn một mình cô không thể đối phó”

Lê Hiểu Mạn nhìn Xiumei Mei, Misaki bối rối: “Chuyện gì xảy ra bên ngoài khách sạn?”

Missy đã không trả lời Lê Hiểu Mạn, chỉ làm một tư thế xin vui lòng.

Mi Xi thờ dài, Lê Hiểu Mạn bước đi.

Cô đã tìm thấy những người Han Jinxi xung quanh anh ta và một, tất cả những lời trân quý như vàng, không nói chuyện với tình yêu.

Có lẽ cô ấy chỉ hỏi một thứ vô nghĩa!

Li Xiao Man và Han Jinxi đi thang máy dành cho khách sạn VIP sang tầng một của khách sạn.

Nàng cùng Hàn Cẩm Hi đồng hành đi tuốt ở hàng trước, nhưng giữa hai người vẫn có cách.

Sau lưng của hai người là gạo tây cùng sáu tên vệ sĩ.

Làm Lê Hiểu Mạn không có nghĩ tới là cô cùng Hàn Cẩm Hi mới vừa đi ra quán bar, lại bị một đám ký giả liền chen chúc vây quanh, máy quay phim, máy chụp hình vùn vùn cũng nhắm ngay cô cùng Hàn Cẩm Hi, một trận hỗn độn!

Cô cùng Hàn Cẩm Hi đi về phía trước, giữa hai người có một khoảng cách.

Sau lưng của hai người là sáu gã vệ sĩ.

“Rắc rắc rắc rắc” thanh âm nhấn máy vang lên liên tiếp.

Vệ sĩ đã bảo vệ cô và Hàn Cẩm Hi ở trước, chặn những ký giả kia, mà những ký giả kia vẫn điên cuồng chụp hình.

Hoàn toàn không biết rõ Lê Hiểu Mạn đang trong tình trạng ngỡ ngẩn, ngược mắt nhìn Hàn Cẩm Hi, không rõ chuyện liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Vẻ mặt Hàn Cẩm Hi hết sức ung dung bình tĩnh, mặt mũi hào hoa phong nhã không vì ký giả mà có biểu cảm phập phồng gì.

Khóe môi anh phác họa ra một nụ cười yêu mị mê người, đôi đồng tử màu xanh nhạt lóe ra một ánh sáng lạnh lẽo, thanh âm mộc mạc, nghe không ra vui hay giận: “Chúng ta lên tiêu điểm tin tức, em không

biết sao?”

“Tiêu điểm tin tức gì?” Đôi mắt Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn Hàn Cẩm Hi, cô không có xem điện thoại, cũng không xem tivi hay tin tức, làm sao biết tin tức gì?

Cô và Hàn Cẩm Hi hai người không quen không biết, làm sao lên báo?

Lúc này, vấn đề của ký giả truyền vào tai cô.

“Hàn tổng, vị tiểu thư này là vị hôn thê ngài sao? Ngài giấu kỹ a!”

“Hàn tổng, tốc độ của ngài thật là mau a! Nghe nói vị hôn thê của ngài mang thai, đây là thật sao? Các người chuẩn bị lúc nào cử hành hôn lễ?”

...

Nghe được vấn đề mà ký giả hỏi, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc ngược mắt nhìn Hàn Cẩm Hi, thấy dáng vẻ anh vẫn ung dung bình tĩnh, cô cau mày nói: “Hàn tổng, anh mau giải thích với bọn họ!”

Đôi mắt Hàn Cẩm Hi hơi co lại, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, môi mỏng nở nụ cười yêu mị, giọng không lạnh không nóng: “Không phải em nói mình mình bạch bản thân biết, mình dơ bẩn bản thân tự biết sao?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn khẽ trề môi, tròng mắt nheo lại nhìn anh: “Trí nhớ anh thật tốt.”

Cô phát hiện lời cô đã nói, anh nhớ rất rõ ràng, hơn nữa còn dùng lời cô nói phản bác lại cô.

Nếu anh lười giải thích, tốt lắm vậy để cô giải thích

Cô tiến lên một bước, đang muốn mở miệng, một bóng người đứng bên cạnh cô, mở miệng trước cô.

“Cám ơn mọi người quan tâm đến tôi~ chuyện riêng...” bóng người dĩ nhiên là Hàn Cẩm Hi, khuôn mặt tuấn mỹ phong thái tao nhã trên mặt còn nở nụ cười yêu nghiệt, giọng không nóng không lạnh, nhưng đôi mắt hết sức lãnh đạm, anh thêm khẩu âm hai chữ “Chuyện riêng”

Đôi mắt màu lam của anh hơi nheo lại, ngay sau đó lại nói: “Cô ấy chính xác mang thai, về phần tôi, cô ấy kết hôn, đến lúc đó mọi người sẽ tự nhiên biết, ngày cưới không định, không tiết lộ.”

Anh trả lời mập mờ cái nào cũng được, sở dĩ đem “Tôi, cô ấy” hai chữ tách ra nói, giấu giếm ý chính là anh cùng Lê Hiểu Mạn kết hôn nhưng cưới riêng, những ký giả này nghe không hiểu.

Nhưng người bình thường nhất định sẽ nghe thành anh nói anh cùng Lê Hiểu Mạn kết hôn.

Đôi mắt Lê Hiểu Mạn như nước trong veo híp lại, nhú mày nhìn anh: “Anh đang nói gì?”

Chương 378: Ký giả bao vây (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hàn Cẩm Hi hơi cúi đầu, đôi mắt màu xanh nhạt ẩn chứa một nụ cười, giọng lãnh đạm: “Tôi nói rõ nghe không hiểu sao? Xem ra tôi coi trọng chỉ số thông minh của em!”

Dứt lời, anh đi thẳng về phía trước, mà Thước Tây cùng vệ sĩ liền mở đường cho anh

Lê Hiểu Mạn liếc anh, đi theo sau lưng anh.

Mà lúc cô theo sau anh, giống như cố ý thả chậm bước chân, cánh tay thon dài không tự chủ vòng qua eo cô che chở cái thai của cô, tránh để ký giả xông lên.

Anh nhìn như muốn ôm cô, nhưng tay anh không có đụng phải eo của cô.

Mà tay anh không đụng eo cô, Lê Hiểu Mạn cũng không nhận ra Hàn Cẩm Hi theo bản năng che chở cử động của cô.

Nhưng một màn này rơi vào trong mắt của rất nhiều người, trừ các ký giả tại chỗ, còn có người mà Lê Hiểu Mạn không ngờ tới sẽ xuất hiện ở thành phố này.

Long Tư Hạo, Lạc Thụy, Tô Dịch, cùng với mười người mặc quần áo đen đi theo phía sau bọn họ.

Những người mặc quần áo đen này toàn bộ đều trải qua huấn luyện đặc biệt, năng lực tác chiến vô cùng mạnh, am hiểu nhất là lấy một địch mười người

Long Tur Hạo luôn luôn khiêm tốn không dễ dàng điều động bọn họ, nhưng lần này đối mặt với bối cảnh thân phận to lớn của Hàn Cẩm Hi, anh mới chuẩn bị mà đến.

Khi anh thấy Lê Hiểu Mạn cùng Hàn Cẩm Hi từ trong quán bar đi ra, tim anh quặn đau không dứt, bàn tay trắng nõn nắm thành quyền, phát ra âm thanh răng rắc, khuôn mặt tuấn mỹ căng thẳng, như che phủ một tầng băng ngàn năm, thần sắc tàn bạo khiếp người, đôi mắt hẹp dài đôi mắt u ám loé lên một tia sát khí muốn hủy diệt toàn bộ thiên địa, ánh mắt như đóng băng rét lạnh.

Đứng bên cạnh anh là Lạc Thụy và Tô Dịch không khỏi một trận run rẩy, toàn thân rùng cả mình, trực giác nghĩ nên đi vào.

Lạc Thụy hơi run rẩy người, nhú mày nhìn thần sắc tàn bạo khiếp người của Long Tur Hạo, dò xét hỏi: “Tổng giám đốc, khi nào chuẩn bị động thủ?”

Đôi mắt Long Tur Hạo nguy hiểm nheo chặt, ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn Hàn Cẩm Hi cùng Mễ Tây và sáu tên vệ sĩ che chở, Lê Hiểu Mạn an toàn thoát ra khỏi vòng vây của ký giả, đôi mắt thăm thẳm xẹt qua một tia đau đớn.

Trong giây lát, chỗ đầu kia bị gạt đi thay thế bằng sự tàn ác xơ xác tiêu điều.

Đôi mắt đen như mực của anh một trận co rút nhanh, ánh mắt sắc bén lạnh thấu xương tựa như đang tản ra trận khí lạnh.

Không trả lời Lạc Thụy, thần sắc anh tàn nhẫn khiếp người, đi thẳng tới phía Lê Hiếu Mạn.

Lạc Thụy và Tô Dịch thấy vậy, hai người cũng đi theo sau lưng anh.

Về phần những người mặc âu phục màu đen, mang bao tay trắng đồng loạt đứng tại chỗ.

Long Tur Hạo không ra lệnh, bọn họ sẽ không động thủ.

Bọn họ trận thế không lớn, nhưng khí thế không nhỏ, không có một ký giả nào dám lên trước x bời vì sắc mặt lạnh như băng của những người mặc âu phục đen giống như quân nhân vậy, đứng thẳng tắp, mắt nhìn thẳng, nhìn không giống hộ vệ, làm người ta không lạnh mà run.

Nhưng thực chất có Long Tur Hạo, Tô Dịch, Lạc Thụy ba người ở đây, căn bản cũng không cần bọn họ.

Lúc này Lê Hiếu Mạn cùng Hàn Cẩm Hi đã cách xa vòng vây ký giả vòng vây một khoảng.

Lê Hiếu Mạn thấy ký giả không đuổi theo nữa, dừng bước chân lại, ngược mắt liếc nhìn Hàn Cẩm Hi lễ phép cười một tiếng: “Hàn tổng, bất kể anh mới vừa rồi nói cái gì, cũng coi như giải vây giúp tôi, vô cùng cảm ơn! Anh hẳn rất bận bịu nhỉ? Tôi không quấy rầy anh, gặp lại.”

Hàn Cẩm Hi thấy cô vội vã rời đi, mày đen như mực hơi nhăn lại, đôi mắt màu lam mị hoặc đầy thâm ý liếc nhìn cô: “Em chuẩn bị về thành phố K?”

Nghe anh nhắc tới thành phố K, lòng Lê Hiếu Mạn đau đớn kịch liệt, cô không dám dùng sức hô hấp, bởi vì mỗi khi hít thở cô sẽ đau đến nghẹt thở.

Hàn Cận Hi thấy cô cau mày không trả lời, đôi mắt màu lam mị hoặc co rút, ánh mắt lúc sáng lúc tối, môi đỏ như lửa câu lên một đường, độ cong mê người, giọng không lạnh không nóng, thanh âm trầm mạnh êm tai: “Lên xe, tôi đưa em về.”

Nghe vậy, đôi mắt như nước trong veo của Lê Hiếu Mạn có chút kinh ngạc nhìn anh, đang lúc cô chuẩn bị mở miệng cự tuyệt, một thanh âm quen thuộc không thể quen thuộc hơn với cô vang lên.

“Cô ấy không cần anh đưa về.”

Nghe được thanh âm trầm thấp quen thuộc này, tim Lê Hiếu Mạn đập chậm một nhịp, trong lòng một trận co rút nhanh, đau đến nghẹt thở làm cô nhú chặt mày.

Cô ngược mắt, hướng khuôn mặt tuấn mỹ âm trầm nhìn, Long Tư Hạo cất bước nhanh đi tới, đôi mắt trong suốt nháy mắt liền biến thành một vẻ khiếp sợ chiếm giữ.

Cô làm sao cũng không nghĩ tới anh lại tìm tới thành phố H

Hôm nay cả người anh mặt một thân âu phục đen, áo sơ mi màu tím, không hề có cà vạt, cổ áo cởi ra ba nút áo tròn màu tím, làm anh tăng thêm vẻ cuồng dã và hấp dẫn.

Màu đen cùng màu tím phối hợp, làm cho người ta cảm thấy một loại thâm trầm, cao quý, cảm giác mị hoặc.

Anh vĩnh viễn mê người như vậy, toàn thân khí thế cường đại chèn

ép thần kinh người khác.

Thấy sắc mặt anh tàn nhẫn khiếp người, đôi mày thanh tú của Lê Hiếu Mạn cau lại, xoay người không muốn nhìn anh

Chương 379: Uy phong, không chiến mà thắng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô lập tức ngược mắt nhìn Hàn Cẩm Hy, cười nhẹ: ‘Tôi không muốn về thành phố K, nếu anh có rảnh thì đưa tôi đi nơi khác.’

Nghe vậy, Hàn Cẩm Hy không trả lời cô ngay mà hơi liếm mắt, ánh mắt lười biếng che giấu sự sắc bén nhìn Long Tư Hạo, đáy mắt quét xuống sự kinh ngạc.

Đối với Long Tư Hạo, tuy anh ta chưa bao giờ gặp qua nhưng lại biết sự tồn tại của anh.

Anh là thiên tài buôn bán toàn năng, mặc kệ cái gì, chỉ cần đọc lướt qua là có thể thi đậu thủ khoa.

Cho nên đứng đầu trong giới thương nghiệp, có bối cảnh cường đại lại vô cùng thân bí, là người trong thương giới đương nhiên Hàn Cẩm Hy sẽ biết đến anh.

Chỉ là anh ta không hiểu rõ anh và Lê Hiểu Mạn ở bên cạnh có quan hệ gì.

Anh ta chỉ biết chuyện của anh ở trên thương trường, còn việc cá nhân của anh thì không rõ.

Sáu gã vệ sĩ của Hàn Cẩm Hy thấy Long Tư Hạo trầm mặt đi tới lập tức bảo vệ chắn trước người Hàn Cẩm Hy và Lê Hiểu Mạn.

Thấy thế, Long Tư Hạo cũng không đi nữa mà đứng tại chỗ, ánh mắt híp lại thâm trầm nhìn cô, âm thanh lạnh lẽo nghe không ra cảm xúc: “Hiểu Hiểu, lời của anh không muốn nói lần thứ hai, qua đây.”

Dứt lời ánh mắt anh như cây kiếm sắc bén nhìn cô, trình độ sắc bén như có thể đâm thủng hồn phách của cô.

Long Tư Hạo nhìn anh, thấy gương mặt anh lạnh lùng, cả khuôn mặt như bao trùm tầng băng ngàn năm làm cho người ta lạnh lẽo.

Nhất là đôi mắt sắc bén như muốn xuyên qua linh hồn cô, làm cho trái tim cô cứng lại, không cách nào thản nhiên nghênh diện ánh mắt anh.

Dời tầm mắt, cô không nhìn anh, đôi mày cau chặt, hai tay nắm chặt nhưng không đáp lại anh cũng không nhìn anh.

Không khí có chút quỷ dị cứng ngắc, trong không khí như bao trùm mùi thuốc súng khiến cho người ta có cảm giác hết sức căng thẳng.

Lúc Lạc Thụy ở bên cạnh Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn còn đứng gần người bên cạnh Hàn Cẩm Hy thì nhíu mày nhìn anh, thấy sắc mặt anh âm lệ làm cho người ta sợ hãi, anh ta lại nhíu mày nhìn Lê Hiểu Mạn nói: “Lê tiểu thư, tôi biết cô là người lương thiện, cô có gì cần nói hoặc là có gì bất mãn thì có thể nói với tổng giám đốc. Tôi bảo đảm với cô nếu cô không qua thì nơi này có thể máu chảy thành sông đấy, cô không hy vọng có người vô cớ bị thương đúng không?”

Nghe lời Lạc Thụy nói, Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo, thấy ánh mắt hung ác của anh giống như lúc nào cũng có thể giết chết cô, cô nhăn mày nhưng vì không muốn làm phiền Hàn Cẩm Hy nên định đi qua.

Song cô vừa đi được một bước thì cổ tay bị Hàn Cẩm Hy nắm chặt.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn run lên, đôi mắt khó hiểu nhìn anh ta: “Hàn tổng..”

Long Tư Hạo thấy Hàn Cẩm Hy nắm chặt tay Lê Hiểu Mạn, đôi mắt anh hiện lên sát ý thấm vào lòng người.

Khóe môi anh quét xuống nụ cười thị huyết, lúc anh đang giơ tay định ra tay với Hàn Cẩm Hy thì Lê Hiểu Mạn như cảm ứng được đột nhiên gạt tay Hàn Cẩm Hy ra.

“Hàn tổng, cảm ơn anh mấy ngày nay đã chiếu cố cho tôi, chuyện của tôi anh không cần nhúng tay.”

Dứt lời, cô nhấc chân đi về phía Long Tư Hạo.

Hàn Cẩm Hy thấy thế theo bản năng muốn tiến lên giữ chặt cô, Mễ Tây lại đi trước một bước ngăn cản trước người anh ta.

“Boss, bọn họ có chuẩn bị mà đến, mặc kệ anh muốn làm cái gì, hiện tại đều không phải lúc.”

Mễ Tây chú ý những người áo đen cách đó không xa, thấy bọn họ không đơn giản là vệ sĩ thường vì thế liền ngăn Hàn Cẩm Hy.

Hàn Cẩm Hy vì lời anh ta mà nhìn Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn. Sau đó xoay người đi về phía xe của mình.

Mễ Tây và sáu tên vệ sĩ đi theo sau.

Lạc Thụy thấy Hàn Cẩm Hy đã rời đi: “Xem như tên họ Hàn đó thức thời, nếu không nhất định để cho anh ta máu rơi tại chỗ.”

Dứt lời lại nhìn chằm chằm Lê Hiểu Mạn và Long Tur Hạo, nhếch môi cười: “Tổng giám đốc, là anh uy phong, còn chưa ra tay đúng là không chiến mà thắng.”

Long Tur Hạo không để ý tới Lạc Thụy, không chờ Lê Hiểu Mạn đến gần mình mà nhấc chân tiến lên nắm chặt cổ tay cô kéo cô bước lớn đi về phía trước.

Thấy vậy Lê Hiểu Mạn ra sức vùng vẫy, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh: “Anh đừng đụng vào tôi, buông ra.”

Cô ra sức muốn thoát khỏi sự kiềm chế của anh nhưng càng bị anh nắm chặt, cổ tay cô bị bóp chặt mà đau đớn.

Cô nhăn mày chịu đựng sự đau đớn mà vùng vẫy, dù bị anh bóp dứt thì cô vẫn phải gạt tay anh ra.

Một người đàn ông cô tin tưởng lại cô phụ cô thì không xứng chạm vào cô.

Thấy cô vùng vẫy ngay cả cổ tay đều đỏ cũng vẫn không buông, Long Tur Hạo dừng chân, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, môi mỏng nhếch lên: “Em cảm thấy vùng vẫy có tác dụng sao?”

Lê Hiểu Mạn cúi đầu ngược mắt nhìn anh, nơi đó thâm thúy khiến cho cô nhìn không thấu.

Cô lạnh giọng nói: “Vô dụng thì thế nào? Anh để tôi trơ mắt nhìn mình bị kéo đi mà không phản kháng thì tôi làm không được, buông ra.”

Dứt lời cô muốn gạt tay anh ra lại bị anh ôm eo sau đó ôm cô vào

lòng.

Chương 380: Uy phong, không chiến mà thắng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi giật mình, hai tay Lê Hiểu Mạn chống lên ngực anh, dùng sức đẩy anh, âm thanh lạnh lùng xen lẫn sự tức giận: “Buông... buông ra...”

Ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, cánh tay thon dài gắt gao ôm chặt eo cô không chịu buông ra.

Thấy cô liều mạng phản kháng, đột nhiên một tay anh đưa lên nâng cằm cô, đôi môi dán lên vành tai cô lộ ra âm thanh lạnh thấu: “Ngoan ngoan theo anh về thành phố K, nếu không anh sẽ để cho người nhà của em mãi mãi biến mất.”

Âm thanh của anh vẫn thanh nhuận như trước nhưng hàn ý xen lẫn bên trong làm cho cả người cô run lên, đôi mắt trong suốt không thể tin nhìn anh, đôi môi lạnh lùng nhếch lên: “Anh lại uy hiếp tôi? Anh lại dùng người nhà của tôi để uy hiếp tôi? Long Tư Hạo, xem ra trước kia tôi nhìn nhầm anh rồi, anh so với ngụy quân tử càng làm tôi ghê tởm hơn.”

Đôi mắt cô hiện lên sự chán ghét dành cho anh, trái tim Long Tư Hạo như bị một quyền đánh phát đau.

Anh lạnh lùng híp mắt, bàn tay nâng cằm cô dùng sức, môi gần chút nữa thì chạm vào môi cô.

Anh nhếch môi nở nụ cười lạnh lẽo: “Uy hiếp em thì thế nào? Chỉ cần có thể đạt được mục đích anh sẽ không tiếc hết thảy. Cho tới bây giờ anh không biết mình là quân tử, dù anh có ghê tởm hơn nữa thì đời này em cũng chỉ có thể ở bên cạnh anh.”

Âm thanh của anh làm cho cô cảm thấy lạnh không một chút nhiệt độ.

Anh chưa bao giờ dùng giọng điệu đó nói với cô, vì thế lòng cô lại liên tiếp tổn thương và đau đớn.

Ánh mắt cô vừa lạnh lùng vừa bi thống nhìn anh, anh khiến cô cảm giác xa lạ, nước mắt tuôn rơi.

Con người có thể thay đổi nhanh đến thế sao? Mới ba ngày anh lại lạnh lùng như thế, trở nên xa lạ với cô rồi.

Thấy nước mắt cô rơi, Long Tư Hạo đau lòng đưa tay lau nước mắt cho cô, mím môi: “Tất cả chờ sau khi trở về rồi nói.”

Dứt lời anh khom lưng bế cô lên.

Lê Hiểu Mạn ở trong lòng anh không tiếp tục vùng vẫy nữa chỉ mặt lạnh, mím chặt môi không nói gì.

Long Tư Hạo thấy cô không nói gì, anh nhăn mày cũng không tiện nói.

Sau đó Long Tư Hạo đi máy bay tư nhân của mình từ thành phố H đến thành phố K, thời gian bay không tới 1h.

Cho nên hai người ngồi 1h máy bay về thành phố K, lúc này hai người vẫn không ai nói gì.

Máy bay đậu gần hoa hồng uyển.

Xuống máy bay, Lê Hiếu Mạn không chờ Long Tur Hạo đã trực tiếp đi về nhà.

Long Tur Hạo về tới nơi thì Long Tur Hạom đang thu dọn hành lý.

Anh đến phòng ngủ thấy cô đang cho đồ của cô vào vali, ánh mắt anh trầm xuống, động tác thô lỗ đá cửa phòng, lập tức tiến vào túm lấy quần áo cô đang cho vào vali lấy ra.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn chỉ cầm giấy tờ quan trọng sau đó xoay người mở cửa phòng rời đi, lúc cô mới cầm chốt cửa thì âm thanh Long Tur Hạo gầm lên sau lưng:

“Lê Hiếu Mạn...”

Lê Hiếu Mạn đang muốn vặn chốt cửa lập tức vặn ra.

Nhưng còn chưa kịp vặn thì cổ tay đã bị anh nắm chặt.

Cô cụp mắt nhìn bàn tay đang giữ chặt tay mình, sau đó ngược mắt lạnh lùng nhìn anh, giọng nói lạnh nhạt không nghe ra buồn vui:

“Buông ra.”

Long Tur Hạo không buông mà dùng sức kéo cô vào lòng mình, ôm lấy eo cô trực tiếp ngã xuống giường lớn.

Lê Hiếu Mạn cả kinh, đôi mắt mở to phần nộ trừng anh: “Anh muốn làm gì?”

Cô đang chuẩn bị vùng vẫy thì Long Tur Hạo đã bắt lấy hai tay cô, trầm trầm nhìn cô mấp má môi: “Làm chuyện chúng ta hay làm.”

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn anh: “Long Tư Hạo, tôi dù chết cũng không muốn nhìn thấy anh, anh và Sophie thật làm tôi ghê tởm.”

Trong mắt cô đầy chán ghét làm cho anh đau đớn, anh nhìn cô tức giận nói: “Anh cứ thế khiến cho em ghê tởm vậy sao? Chỉ dựa vào mấy tấm hình mà em cho rằng anh phản bội em rồi hả? Nếu vậy có phải anh cũng lấy hình của em cho rằng em phản bội anh hay không?”

Lê Hiểu Mạn không rõ nhìn anh, lạnh lùng nói: “Long Tư Hạo, anh có ý gì?”

Long Tư Hạo trầm mặt nhìn cô, buông cô ra sau đó đứng lên cầm điện thoại gọi cho Lạc Thụy.

Anh chỉ nói một câu liền tắt, sau đó u ám nhìn cô, im lặng rất lâu mới nói: “Hiểu Hiểu, mặc kệ em có tin hay không, anh không hề phản bội em, anh biết hiện tại anh nói gì cũng vô dụng, em cho anh thời gian, anh sẽ cho em biết sự thật.”

Nghe lời anh nói, Lê Hiểu Mạn nhếch môi âm thanh lạnh lùng như cũ: “Không cần, tôi tin hay không đều chẳng hề hấn gì với anh, anh có phản bội tôi hay không không quan trọng, chúng ta không kết hôn, anh yêu ai ở cùng ai đó là chuyện của anh, chẳng liên quan gì tới tôi, tôi không cần biết sự thật gì cả.”

Biểu tình của cô lạnh lùng không để ý mình nói gì lại làm cho trái tim Long Tư Hạo đau như cắt.

Lúc này anh không cách nào tiếp thu được chuyện cô không thích anh, không cần anh.

Nếu cô không tin thì anh còn có thể giải thích.

Nhưng nếu cô không cần anh, không thích anh thì anh giải thích có ích gì sao?

Trong đầu anh hiện ra những tấm hình...

Là chụp cô ở cùng một chỗ với Hàn Cẩm Hy, lúc anh không ở bên cạnh mà cô còn có thể vui vẻ...

Từ từ những thứ này đều không nằm trong kiểm soát của anh lửa giận bốc lên càng cháy càng mạnh.

Sự đau đớn trong mắt anh dần biến thành lạnh lẽo.

Chương 381: Uy phong, không chiến mà thắng (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh tiến lên, bàn tay nâng cằm cô trầm giọng hỏi: “Anh rất muốn biết rốt cuộc em có từng yêu anh hay không?”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, đôi mắt ngoại trừ lạnh lùng thì vẫn là lạnh lùng, cô nhếch môi giọng nói kiên định: “Thật xin lỗi vì làm anh thất vọng rồi, tôi đối với anh ngoài cảm kích thì chưa bao giờ yêu.”

Bàn tay anh nắm cằm cô dùng sức, gắt gao nhìn cô gần từng chữ: “Nói lại lần nữa em có yêu anh hay không?”

Lê Hiểu Mạn nhăn mày dè dặt mắt không nhìn anh mà nhếch môi không thèm nói.

Mặc cho anh vẫn cứ lạnh lùng, nhưng lòng cô đang rất đau, đôi mắt không tự chủ dưng lên tầng hơi nước, nước mắt trong suốt cứ thế rơi.

Thấy cô khóc, Lê Hiểu Mạn đau lòng không thôi, lửa giận trong lòng nháy mắt cũn dập tắt, anh nâng mặt cô không kìm được dịu dàng hôn lên giọt nước mắt đó.

Ném vào nước mắt của cô, tim anh như bị bồng, bên trong đôi mắt đầy áy nài, tự trách và đau lòng.

Dù anh có đau, có giận nhưng đều không chống lại được một giọt

nước mắt của cô.

So với chuyện cô vui vẻ thì anh ủy khuất và đau lòng căn bản chẳng hề hấn gì.

Anh hôn cô, nụ hôn triền mien, sau đó lại trán chạm trán với cô, bàn tay vỗ vỗ mặt cô cất giọng nói đau lòng và tự trách: “Hiểu Hiểu, xin lỗi, là anh không tốt để cho em thương tâm, cho em thất vọng, mặc kệ em có nghe anh giải thích hay không, anh nhất định sẽ cho em lời giải thích, cho anh thời gian, trong vòng ba ngày anh nhất định cho em biết chân tướng.”

Giọng điệu của anh lại dịu dàng như cũ, Lê Hiểu Mạn nhìn vào đôi mắt áy náy và tự trách của anh, nước mắt càng rơi nhiều hơn, cô không biết có thể tiếp tục tin anh hay không, những bức hình đó cứ tuôn ra trong đầu cô không lái đi được, nó làm cho tim cô như xé rách ra vậy.

Cô nhăn mày vũng vầy dùng sức đẩy anh ra, đôi mắt đẫm lệ lạnh lùng nhìn anh: “Long Tư Hạo, tôi đã nói, sự thật đối với tôi không quan trọng, anh làm tôi thất vọng rồi, nhưng tôi thương tâm không phải vì tôi để ý đến anh, yêu anh, tôi chỉ cảm thấy không đáng giá cho mình mà tôi, cảm thấy mình ngu xuẩn, vậy mà lại cho rằng anh đáng để tin tưởng nhất. Hôm nay nếu là đổi thành người khác phản bội tôi, tôi cũng sẽ khóc, sẽ thương tâm vì tôi khóc cho tôi mà không phải cho các người.”

Lời của cô không cần nghi ngờ nó là lưỡi dao sắc bén lẳng trè trái tim anh, anh nhăn mày đôi mắt nồng đậm sự đau khổ, âm thanh của anh trầm thấp xen lẫn sự bi thống: “Hiểu Hiểu, em nhất định phải tổn thương lòng anh đến vậy sao? Cứ khẩu thị tâm phi vậy sao? Anh không tin em không có chút tình cảm gì với anh.”

Lê Hiếu Mạn ngược nhìn lạnh lùng nhìn anh: “Đương nhiên tôi có cảm tình với anh, nhưng anh nghe cho kỹ đây, tình cảm tôi dành cho anh không phải là tình yêu. Anh làm vì tôi nhiều như thế, con người không phải là cây cỏ mà vô tình đương nhiên tôi sẽ cảm kích, nhưng mà hiện tại tôi đối với anh chỉ có một loại cảm tình đó chính là anh làm cho tôi thấy cực kì ghê tởm.”

“Ghê tởm?” Long Tư Hạo bị cô kích thích lửa giận kèm theo sự đau đớn phập phồng trong lồng ngực anh, ánh mắt anh bén nhọn như kiếm nhìn cô chòng chọc: ‘Chỉ có một bức hình em liền nhận định anh phản bội em, cảm thấy anh ghê tởm, vậy còn em thì thế nào?’

Lê Hiếu Mạn nhướn mày lạnh lùng nhìn anh: “Tôi làm sao?”

Long Tư Hạo nhìn cô, ánh mắt trầm xuống, đôi môi nhếch lên nhưng không nói gì.

Đột nhiên di động của anh vang lên, anh không nhận mà xoay người ra khỏi phòng ngủ.

Thấy anh lạnh lùng rời đi, Lê Hiếu Mạn đang giả vờ lạnh lùng lúc này nước mắt trào ra, tim như bị xé nát.

Không phải những lời này xuất phát từ lòng cô mà cô chỉ cần nghĩ đến hình ảnh anh và Sophie thân thiết trên giường cô liền không cách nào quên được.

Ảnh không phải ghép, chứng minh anh và Sophie là thật, dù như anh nói bọn họ không xảy ra chuyện gì nhưng anh và Sophie cùng nhau lên giường là thật, anh và cô ta hôn nhau là thật, anh chạm vào thân thể Sophie là thật.

Dù bọn họ không đi tới bước cuối cùng nhưng cô cũng không có

cách nào tiếp nhận.

Trong tiềm thức của cô, cô yêu cầu anh rất cao, xem anh là người đàn ông hoàn mỹ ưu tú nhất.

Mà lúc này cô mới phát hiện cô không có cách nào tiếp thu được chuyện anh và người đàn bà khác có tiếp xúc thân mật.

Bởi vì từng bị phản bội cho nên cô càng căm hận sự phản bội, hơn nữa yêu cầu với anh quá cao cho nên khi long tư hạo phạm vào nguyên tắc cuối cùng, cô không có cách nào tiếp nhận.

Hướng hồ nhìn những tấm hình anh và Sophie thân thiết trên giường, cô càng không thể nào tiếp thu cũng không cách nào tha thứ.

Hiện tại cô càng để tâm vào chuyện vụn vặt, hơn nữa càng đậm sâu thì rút ra càng khó.

Lúc cô đang khóc thì sau lưng vang lên tiếng bước chân.

Cô đưa lưng về phía cửa phòng nghe được tiếng bước chân, không cần xem liền biết là Long Tư Hạo, vốn cô còn tưởng rằng anh đã rời đi lại không nghĩ tới căn bản anh không rời đi.

Đưa tay lau nước mắt, cô xoay người, đeo lên mặt nạ lạnh lùng.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn anh, cô lạnh giọng: “Trở lại làm gì?”

Âm thanh lạnh lùng của cô như cây dùi đâm vào lòng anh, anh xiết chặt túi văn kiện trong tay.

Lê Hiểu Mạn nhìn túi văn kiện trong tay anh, nheo mắt lạnh lùng hỏi: “Đó là cái gì?”

Ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, gắt gao nhìn cô, sải bước tiến lên cường chế nhét nó vào tay cô, nhếch môi cười lạnh: “Anh cũng rất muốn biết nó là cái gì đấy.”

Anh híp mắt đầy nguy hiểm, như muốn nhìn thấy cô, ánh mắt đó cực kì lạnh lẽo.

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, thấy sắc mặt âm lệ của anh, cô nhăn mày mở túi văn kiện ra.

Lúc cô nhìn thấy hình chụp, đôi mắt cô mở to, đậy mắt chắn kính, nghi hoặc và phẫn nộ.

Cô nhìn hết ảnh chụp sau đó lại ngược mắt nhìn Long Tư Hạo.

Nghĩ đến anh đến thành phố H, cô lạnh lùng tức giận ném chồng ảnh vào người anh, đậy mắt lóe lên sự tức giận, âm thanh lạnh lùng: “Long Tư Hạo, anh uy hiếp tôi còn chưa đủ còn cho người theo dõi chụp hình tôi?”

Chương 382: Bởi vì yêu, không thể rời xa! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhìn bức ảnh chụp ở dưới đất, Long Tur Hạo cảm thấy cả người anh đều đau, nhưng đau nhất là tim anh.

Ánh mắt hẹp dài xinh đẹp nồng đậm đau thương, đôi mắt anh nheo lại, giọng nói lạnh lùng đến cực điểm: “Em nghĩ những bức ảnh đó là chính anh cho người chụp phải không?”

Lê Hiểu Mạn mở to mắt nhìn anh, ánh mắt lạnh lùng có sự nghi ngờ, tức giận nhìn thẳng anh nói: “Chẳng lẽ không đúng? Ngoài anh ra còn ai làm? Ha ha.....! Anh muốn những tấm hình này để chứng minh chuyện gì? Chứng minh rằng em đã phản bội anh đúng không? Nếu anh thật sự nghĩ em như vậy, em cũng không phủ nhận.....”

Nói đến đây, cô híp mắt, ánh mắt lạnh lùng cúi xuống nhìn tấm hình đang rơi trên mặt đất.

Vẻ mặt cô lạnh lùng, nắm chặt hai tay lại, lập tức ngồi xuống, nhặt tấm ảnh đó lên, sau đó mở to đôi mắt nhìn Long Tur Hạo, mở miệng cười lạnh: “Không biết lúc anh xem tấm ảnh này có cảm nhận như thế nào? Hàn tổng ôm em trên giường, anh có muốn biết tiếp theo bọn em làm gì không? Bọn em.....”

Long Tur Hạo không đợi cô nói xong câu cuối, ánh mắt anh tức giận nhìn cô, cả người toát ra hơi lạnh đến đáng sợ: “Lê Hiểu Mạn, em thử nói tiếp đi?”

Lê Hiểu Mạn nở nụ cười lạnh lạnh chăm chăm, ánh mắt mở lớn trong suốt nhưng lạnh lùng nhìn anh: “Em không nói ra cũng đâu thể đại biểu cho chưa có chuyện gì xảy ra sao? Bọn em...”

“Không cho nói!” Long Tư Hạo tức giận nhìn cô, ánh mắt đỏ ngầu như máu tức giận đến cực điểm.

Lê Hiểu Mạn không để ý đến ánh mắt muốn giết người của anh, cả người anh tỏa ra khí thế bức người, nguy hiểm, giống như cô không hề hay biết mình đang chọc giận anh, lạnh lùng mỉa mai, tiếp tục nói ra từng chữ một: “Em vẫn cứ nói.....Anh phản bội em, em phản bội anh, chúng ta huề nhau!”

Nghe cô nói, Long Tư Hạo vô cùng đau khổ, nhắm đôi mắt đỏ như máu lại, ánh mắt lập tức biến thành toàn bộ nước mắt của sự đau đớn, thống khổ...

Lời nói của cô trở thành một con dao bén nhọn đâm vào tim anh đau đớn, anh cảm thấy toàn bộ lực phủ ngũ tạng trong cơ thể mình đều bể nát ra.

Cảm giác đau này không phải là đau bình thường, mà đau đến tận xương tủy.

Vì cô, anh có thể buông tha tất cả, trả giá tất cả, anh chỉ cần cô có thể yêu anh thật lòng, tại sao lại khó như vậy?

Anh đợi cô mười năm, khi biết cô cùng Hoắc Vân Hy kết hôn với nhau, anh nghĩ sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa.

Khi Hoắc Vân Hy và ông trời cho anh cơ hội, anh nghĩ đến cảnh được ở cùng cô, anh toàn tâm toàn ý làm tất cả vì cô, nghĩ đến có

thể được cô yêu, nhưng cuối cùng tất cả mọi chuyện đều một mình anh đa tình.

Cho dù anh có làm bao nhiêu chuyện vì cô, cô cũng chưa bao giờ yêu anh...

Anh buông bàn tay đang bóp cổ cô ra, đôi mắt đỏ như máu của anh lúc này chỉ toàn nước mắt, chỉ muốn che đi tất cả đau đớn, từng giọt nước mắt lăn dài xuống gương mặt đẹp trai, biểu đạt sự đau khổ đến tột cùng của anh.

Giờ phút này anh thật sự không biết đối mặt với Lê Hiểu Mạn như thế nào, đôi mắt tràn đầy nước mắt không ngừng chảy xuống, cô không muốn nhìn thấy bộ dáng đau đớn của anh như bây giờ.

Nhìn thấy sự đau đớn khổ sở bất lực của anh lúc này làm cho cô cảm nhận được sự cô đơn và cảm giác bất lực, đôi mi xinh đẹp của cô nhíu lại thật chặt, cô cảm thấy rất đau lòng.

Nhìn thấy đôi mắt anh toàn bộ là nước mắt không ngừng chảy xuống, cô vươn bàn tay nhỏ bé trắng nõn của cô ra muốn đặt lên bờ vai của anh, cô muốn nói cho anh biết, những lời cô vừa mới nói đều là nói dối, thế nên cô chậm rãi đưa tay về phía anh nhưng chưa đụng đến vai anh...

Ngay lúc cô đang định thu lại bàn tay của mình, Long Tư Hạo đột nhiên quay người, đôi mắt tràn đầy nước mắt và đau đớn, anh thật sự không dám tin, tức giận nhìn cô: “Hiểu Hiểu, vì lý do gì? Tại sao mà em có thể tổn thương anh như vậy?”

Anh bước lại chỗ của cô, hai tay anh đặt lên hai vai cô, các khớp ngón tay đều nổi lên, giống như anh muốn dùng sức bóp nát bả vai cô, làm cho cô cảm thấy đau mà nhíu mày lại.

Mà ánh mắt anh đỏ như máu, hừng hực lửa giận làm anh mất đi sức chịu đựng của anh, anh không còn lý trí, anh mất khống chế lớn tiếng chất vấn cô: “Hiểu Hiểu, em nói cho anh biết đi, những lời em vừa nói đều là nói dối, em không có phản bội anh, em sẽ không cùng người đàn ông khác.....”

Sự đau đớn trên bả vai giống như xương cốt của cô bị anh bóp nát ra, hốc mắt của cô toàn nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô nhăn nhó đầy thống khổ và đau đớn: “Đau.....Anh buông em ra.....Buông.....”

Sự tức giận đã làm Long Tur Hạo mất đi tất cả lý trí anh nhất quyết không buông cô ra, ánh mắt hung ác đỏ ngầu giận dữ làm cho ai nhìn thấy cũng phải khiếp sợ, giọng nói âm lãnh gằn từng chữ: “Em nói em sẽ không phản bội anh.....”

“Buông ra.....Buông.....” Đầu vai bị anh nắm ngày càng đau, Lê Hiểu Mạn ra sức giãy dụa khỏi tay anh.

Chính sự phản kháng của cô lại càng chọc Long Tur Hạo, người đang bị sự tức giận làm mờ đi lý trí.

Ánh mắt của anh phát sáng, đột nhiên cúi đầu, giống như một con dã thú mất khống chế, hung hăng hôn lên đôi môi phấn nộn xinh đẹp của cô, động tác của anh vô cùng thô lỗ, anh cắn môi cô, không có một chút gì là thương tiếc, hung hăng cuồng dã ngấu nghiến xâm nhập vào miệng cô.

“Đừng....Long.....Tur Hạo.....Đừng.....Đau....Buông ra.....”

Đầu vai và miệng lưỡi cũng đau đớn, làm cho mặt cô nhăn nhó khổ sở, càng dùng sức giãy dụa.

Hàng động cuồng dã của anh làm cô nghĩ đến Hoắc Vân Hy, anh đối với cô như vậy thì có khác gì nhau?

Nước mắt đau đớn tủi nhục liên tục chảy xuống má cô, chảy vào miệng hai người đang hôn nhau.

Tưởng rằng nước mắt của cô sẽ làm anh dừng lại động tác, đôi mắt Long Tư Hạo tràn đầy sự đau lòng thống khổ nhìn thẳng vào mặt của cô, đôi môi thoáng dừng lại một chút, giọng nói lạnh lùng không có độ ấm: “Anh hôn em lại khiến cho em ghê tởm như vậy sao?”

Dứt lời, anh lại hôn xuống đôi môi của cô.

Lần này, anh hôn so với lúc đầu còn hung hăng dùng sức nhiều hơn, giống như muốn mang toàn bộ con người cô khám sâu vào trong người anh, không biết ai bị thương, nước miếng chảy ra hai bên khóe môi có lẫn cả máu...

Chương 383: Bởi vì yêu, không thể rời xa! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo lúc này thật sự đã mất đi tất cả lý trí của mình, bàn tay trắng nõn thon dài của anh dùng sức điên cuồng xé nát quần áo của cô.

Trong không gian im lặng có thể nghe được âm thanh vải vóc quần áo bị xé rách.

Hành động của Long Tur Hạo làm cho Lê Hiểu Mạn cảm thấy nhục nhã vô cùng, cô ra sức giãy dụa đứng lên: “Cút ngay....Đừng đụng tôi.....Đồ khốn....Đừng.....Cút ngay.....”

Cô càng ra sức giãy dụa phản kháng, càng làm kích thích lửa giận trong lòng Long Tur Hạo.

Sự tức giận ghen tuông đã mạnh liệt thiêu đốt, nuốt chửng con người của anh.

Đột nhiên, anh đè áp đảo lên người cô, trực tiếp hôn xuống nơi mềm mại trước ngực cô.

Gặm cắn hôn xuống thân thể trắng nõn của cô, mỗi lần hôn của anh không hề ôn nhu nhẹ nhàng, hung hăng mãnh liệt cuồng dã hôn xuống cánh môi, lỗ tai, cổ, ngực của cô....

Lê Hiểu Mạn căn bản không thể ngăn cản hành động của anh, cơ thể

nhỏ nhắn run rẩy, hốc mắt đỏ ửng, nước mắt không thể cầm lại mà tuông ra như mưa, ướt toàn bộ khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Nụ hôn của anh làm cho cô nghĩ tới tấm ảnh chụp của anh và Sophie lúc trước, dạ dày khó chịu, cô nôn khan ra.

“Oẹ.....Oẹ.....”

Cô đột nhiên muốn ói làm cho Long Tur Hạo dừng lại động tác, lý trí thanh tỉnh lại một ít, đôi mắt hẹp dài nhú lại, không thể tin và tràn đầy đau đớn nhìn cô, bàn tay anh nắm nơi đáy dạ của cô càng chặt, giọng nói âm lãnh thống khổ: “Anh hôn em lại làm cho em ghê tởm muốn ói như vậy sao?”

Lê Hiểu Mạn nôn khan không nhìn tới ánh mắt tràn đầy đau đớn, lại ra sức giãy dụa muốn đứng lên.

Nhìn thấy cô ra sức giãy dụa, Long Tur Hạo lại càng tức giận.

Ngay lúc anh đè xuống thân thể cô, muốn hôn lên môi cô, cô ra sức giãy dụa, bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé của cô không cần thân tát trúng mặt của anh.

“ Chát.....”

Tiếng tát thật lớn vang dội trong phòng ngủ, làm cho hai người đều im lặng ngây người, trong không khí đang nóng nực đột ngột rơi xuống cái lạnh thấu xương.

Lê Hiểu Mạn nhìn bàn tay đang giơ lên của cô, khuôn mặt của Long Tur Hạo bị cô tát một cái làm cho một bên mặt đỏ sưng lên, đôi mắt trong suốt của cô mở lớn, đầy áy náy, đau lòng nhìn anh:

“Em...Oẹ....Oẹ...”

Cô đang chuẩn bị mở miệng giải thích với anh, nhưng dạ dày khó chịu, loại cảm giác này giống như cô phải lập tức ói ra cho hết.

Cô dùng sức đẩy mạnh Long Tur Hạo ra, xuống giường lập tức chạy nhanh vào phòng tắm.

“ Oẹ.....Oẹ.....”

Cô khó chịu nôn khan, đột nhiên có một mùi thức ăn xông lên ngay cổ họng cô, cô nôn tất cả thức ăn sáng nay cô vừa ăn ra ngoài.

Long Tur Hạo đi theo sau lưng cô, nhìn thấy cô nôn toàn bộ thức ăn ra ngoài, ánh mắt lo lắng của anh bây giờ thay thế bằng sự đau đớn vô cùng, ngực anh giống như bị một cây búa đánh thẳng vào thật mạnh, hít thở không thông, toàn bộ lực phụ nữ tặng đều cực kỳ đau đớn, khó chịu.

Thì ra cô vô cùng chán ghét anh, ghét đến nỗi muốn nôn...!

Hốc mắt anh đỏ bừng, tràn đầy đau đớn, nước mắt không thể ngăn lại mà chảy ra như suối xuống má anh.

Lần này Lê Hiểu Mạn thật sự làm tổn thương đến tim anh.

Anh nắm chặt tay thành quyền, mạnh mẽ dùng lực đánh mạnh vào cánh cửa phòng tắm, phát ra âm thanh thật lớn.

Sau khi nôn toàn bộ thức ăn trong người ra ngoài, Lê Hiểu Mạn đang rửa mặt nghe tiếng vang thật lớn, xoay người lại chỉ nhìn thấy bóng lưng Long Tur Hạo đi ra khỏi phòng.

Cô giật mình đi ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy kính trên cửa đã bị đánh

vỡ nát, mà trên mặt kính còn có dính ít máu.

Lòng cô thất lại, đôi mắt trong suốt hiện lên một tia đau lòng, lập tức đi ra ngoài phòng ngủ tìm anh, nhưng không thấy bóng dáng anh đâu.

Nghĩ đến anh đã bỏ đi, trong lòng cô như bị kim châm, vô cùng đau đớn.

Không muốn gặp anh, nhưng khi anh rời đi, lại cảm thấy đau lòng khó chịu.

Cô cắn chặt môi dưới, hốc mắt đỏ lên, nước mắt không ngăn được chảy xuống.

Cô vội vàng đi ra, cô đi ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy Long Tư Hạo đang ngồi ở trên ghế sa long trong phòng khách, anh không có rời đi.

Ánh mắt cô híp lại, khi nhìn thấy anh ngồi trong phòng khách, lòng cô cũng cảm thấy có chút vui sướng.

Đứng một lúc, cô mới đi tới, liếc mắt nhìn thấy mu bàn tay anh bị thương, cô cảm thấy đau lòng, vốn định lạnh lùng mặc kệ không quan tâm, cô đi ngang qua anh, cô quay về lại phòng ngủ, anh cố ý để vết thương chảy máu như vậy để cô thấy mang hộp băng bó đến băng bó cho anh.

Long Tư Hạo đang ngồi uống rượu, anh muốn dùng men say để kiềm nén lại cảm giác đau đớn hệt hững trong lòng mình.

Sở dĩ anh không bỏ đi, là bởi vì anh lo lắng cho cô, không thể bỏ cô mà đi.

Lê Hiếu Mạn cầm hộp cứu thương đến trước mặt anh, nhíu mày khi thấy anh uống rượu, đặt hộp cứu thương xuống bàn trà vô cùng đặc đỏ, do dự một lúc, cô cũng đặt chìa khóa lên trên bàn.

Lập tức không nhìn tới anh nữa, mở miệng lạnh lùng nói: “Đưa chìa khóa này cho trợ lý Lạc giúp em.”

Hai hàng lông mày của Long Tur Hạo nhíu chặt lại, hai con mắt đỏ ầu thâm trầm u ám liếc nhìn chìa khóa và hộp cứu thương để trên bàn trà, không thể hình dung được sự đau đớn khó chịu như lúc này.

“Em nghĩ như vậy thì có thể chia tay với anh sao?”

Anh hỏi, Lê Hiếu Mạn nghe không biết là đang từ chối hay đang ủng hộ cô, đôi mắt đau khổ lúc này bị thay thế thành sự thâm thúy và âm u lạnh lẽo.

Nghe được những lời nói của anh, thân thể Lê Hiếu Mạn khẽ run lên, lòng cô co rút đau đớn, cô cắn chặt môi dưới, bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh vuốt nhẹ cái bụng còn bằng phẳng của cô, không trả lời anh.

Bởi vì cô không biết trả lời như thế nào.

Cô thực sự rất mâu thuẫn, nghĩ muốn bỏ đi nhưng lại không thể rời xa anh, ở lại thì không biết làm sao đối mặt với anh.

Chuyện của anh và Sophie, cô không thể ganh tị, lại càng không thể làm như không biết gì, nghĩ đến lúc chia tay anh, cô lại càng khó chịu hơn khi ở lại bên cạnh anh.

Cùng anh ở chung một chỗ, cô đau khổ, chia tay anh, cô cũng cảm thấy đau khổ, cô thật sự hy vọng giữa anh và cô chưa xảy ra chuyện gì, như vậy cô không cần khó xử và đau lòng.

Hiện tại bọn họ có con với nhau, vốn là chuyện vô cùng hạnh phúc, nhưng bây giờ...

Chương 384: Bởi vì yêu, không thể rời xa! (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo thấy cô không trả lời lại anh, đột nhiên đứng lên, từ phía sau lưng ôm cô, vùi đầu vào cổ cô, ngửi mùi hương trên người cô.

“Hiểu Hiểu, tha thứ cho sự ích kỉ của anh, anh tuyệt đối sẽ không để cho em rời đi, anh tuyệt đối sẽ không chia tay em, không có em thì so với em chán ghét anh càng làm cho anh đau đớn nhiều hơn, anh biết bây giờ cho dù anh có giải thích như thế nào em cũng sẽ không tin anh, vẫn là câu nói kia, hãy cho anh thời gian, trong vòng ba ngày, anh nhất định sẽ cho em biết rõ sự thật.”

Long Tur Hạo nhất quyết không buông tay cô làm cho trong lòng Lê Hiểu Mạn có chút cảm động, hốc mắt cô lại đỏ, trong mắt toàn bộ là nước mắt: “Em trong mắt anh lại dễ tin vậy sao? Cho dù anh nói là sự thật thì làm sao? Anh cùng Sophie gặp lại nhau ở khách sạn luôn là sự thật....”

Nói đến đây, cô rời khỏi hai tay đang ôm của Long Tur Hạo, xoay người lại, ánh mắt trong treo lạnh lùng nhìn anh: “Anh nghĩ chỉ cần anh chứng minh anh và Sophie không ngủ với nhau thì em cũng sẽ không tha thứ, hơn nữa, em cùng Hoắc Vân Hy... em và anh ta ở chung một chỗ, anh có thể tha thứ sao? Nếu anh có thể, em thực sự nghi ngờ anh có phải đàn ông không? Anh muốn nghĩ em ở cùng người đàn ông nào cũng được không quan trọng, chỉ cần hai chúng ta còn ở bên nhau là được đúng không?”

Lời của cô, giống như mũi nhọn, đâm nát tim Long Tư Hạo máu chảy đầm đìa, đôi mắt tràn đầy thất vọng đau đớn nhìn cô, giọng nói âm trầm nồng đậm bi thương: “Hiểu Hiểu, em ghét anh lắm sao? Em nhất định phải như vậy mới vui vẻ sao? Nhất định làm vậy sao? Em thật sự rất hận anh, thật sự rất muốn rời khỏi anh sao?”

Lê Hiểu Mạn dờ mắt, không nhìn tới ánh mắt đau đớn tuyệt vọng của anh, cô biết có lẽ anh không phản bội cô, nhưng bức ảnh đó làm cho cô đau khổ đến tột cùng... cô không thể quên.

Cô biết là cô rất bi quan, là cô mang lỗi lầm của anh phóng đại lớn n lần, là cô làm quá vấn đề, nhưng cô không thể khống chế bản thân mình làm lớn chuyện này.

Bởi vì từng bị Hoắc Vân Hy phản bội một lần, cho nên đối với những người đàn ông khác... cô căm hận đến xương tủy.

Yêu càng sâu, hận càng đậm.

Đối với Long Tư Hạo, cô không chỉ có yêu, còn tin tưởng, hy vọng anh rất nhiều, cho nên cô đối với chuyện này không thể nào buông bỏ coi như không có gì.

Hai người đều rơi vào im lặng, cô không trả lời anh, nhưng thật ra Long Tư Hạo nhìn thấy được một tia hy vọng trong mắt cô, sự do dự trầm mặc của cô ít nhất có thể chứng minh, cô thật sự không phải muốn rời xa anh.

Những câu nói của cô, làm anh đau đớn chảy máu trong lòng, hình chụp của cô cùng Hoắc Vân Hy ôm nhau trên giường, thực sự làm anh đau lòng đến hít thở không thông, anh thậm chí đã từng nghi ngờ, đã tin vào tấm ảnh đó.

Nhưng anh tin tưởng con người cô, miệng cô nói cô và Hoắc Vân Hy ở cùng một chỗ, lúc này anh ngồi phòng khách suy nghĩ rất lâu, thà rằng anh tin tưởng do tức giận mà cô nói như vậy, cũng không tin cô có thể ở sau lưng anh cùng người đàn ông khác ở cùng một chỗ.

Sophie lợi dụng tấm ảnh để hãm hại anh, làm cho cô hiểu lầm anh, Sophie cũng có thể dùng ảnh chụp để hãm hại Hiểu Hiểu, làm cho anh hiểu lầm cô.

Thật ra lúc đầu Long Tư Hạo tin vào tấm ảnh đó, cũng vì tấm ảnh đó mà tim anh đau đớn vô cùng, nhưng tuyệt đối vẫn không tin tưởng lắm.

Mặc kệ Lê Hiểu Mạn có nói những câu làm đau đớn tim anh, nhưng anh cũng không muốn rời xa cô, vẫn muốn yêu cô, che chở cho cô.

Nghĩ thông suốt mọi chuyện, sự đau khổ trong lòng anh cũng vơi đi bớt, càng tin tưởng vào tình yêu của anh dành cho cô.

Bàn tay trắng nõn của anh ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cúi đầu hôn vào môi của cô: “Hiểu Hiểu, còn có một chuyện, anh phải giải thích cho em hiểu, ảnh em bị chụp là ảnh ghép, cũng không phải anh cho người làm, thực xin lỗi! Lúc này anh không nên nghi ngờ nhân cách của em, anh sẽ không nghi ngờ em, sẽ không chia tay với em, càng không cho phép em bỏ anh mà đi.”

Dứt lời, anh ôm cô vào trong ngực, hôn lên trán của cô: “Hiểu Hiểu, tin tưởng anh, mọi chuyện sẽ nhanh chóng rõ ràng, anh sẽ dùng cả cuộc đời để xin em tha thứ cho anh, trừ khi anh chết, nếu không anh sẽ không buông tay em ra.”

Bị anh ôm thật chặt không buông, Lê Hiểu Mạn không giãy dụa,

những lời anh nói với cô, đã len lỏi thật sâu vào trong tim cô, đuổi thế nào cũng không đi ra.

Cô cắn chặt môi dưới, không trả lời anh, chỉ im lặng, tùy ý để anh ôm.

Giờ phút này tâm trạng của cô cực kì phức tạp, cô đã làm tổn thương tim anh như vậy, anh lại giống như trước không chịu buông tay cô, trong lòng sinh ra cảm giác yêu anh, động lòng vì anh, như vậy càng làm cho cô cảm thấy khó chịu không thôi.

Nhất quyết không buông tay vì yêu, thực sự có thể làm một người xiêu lòng, cho dù người đó có ý chí sắt đá, cũng có thể bị làm cho xiêu lòng trong một ngày.

Hướng chi cô không có ý chí sắt đá, như thế nào cũng không thể nào không cảm động.

Lẳng lẳng để Long Tur Hạo ôm cô hồi lâu, Lê Hiểu Mẫn mới đẩy anh ra, bỏ lại một câu: “Em muốn một mình suy nghĩ!” Nói xong, liền xoay người đi vào phòng ngủ, đóng cửa phòng ngủ lại.

Long Tur Hạo nhìn cô đóng cửa phòng ngủ, trong lòng mặc dù rất đau khổ, nhưng anh nhất định không rời đi, anh ngồi trong phòng khách đợi cô, chờ...

Anh biết nếu anh rời đi sẽ làm khoảng cách giữa anh và cô ngày càng xa hơn, cho nên anh nhất định phải ở lại đây, mới có thể đi tới gần tim của cô.

Lòng của cô muốn rời xa anh, anh nhất định đuổi theo sát, cho dù lòng của hai người không thể ở cùng một chỗ, bọn họ cũng không thể để khoảng cách ngày càng xa.

Anh tin tưởng, một ngày nào đó, tim của hai người sẽ gắn bó chặt chẽ, anh có thể chiếm cứ toàn bộ nội tâm của cô.

Chương 385: Khuyên, nhân vô thập toàn(*) (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

(*) Nhân vô thập toàn, ai mà chẳng có khiếm khuyết! con người ta không ai là hoàn hảo, là hoàn toàn không có khiếm khuyết cả.

Lê Hiểu Mạn ngồi một mình ở trên ghế sa lon trong phòng ngủ, cô vòng hai tay ôm lấy đầu gối, cúi đầu, trong đôi mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp.

Mặc dù bên ngoài rất an tĩnh, nhưng cô cảm thấy Long Tư Hạo vẫn chưa rời đi, còn ở bên ngoài.

Trong lòng cảm thấy vui vẻ yên tâm hơn nhiều, nhưng cũng khiến cô nhíu chặt mày lại, trái tim của cô vẫn chưa thể vượt qua nỗi chuyện ấy, cô thật sự không biết nên đối mặt với anh thế nào?

Cả ngày nay, ngay cả cửa phòng bếp cô cũng không bước vào, cô ở trong phòng, anh ở ngoài phòng.

Đến nửa đêm, cô ngủ trên ghế sa lon, Long Tư Hạo mới đi vào phòng ngủ, ôm cô lên trên giường ngủ, sau đó một mực ở bên cạnh cô, anh nhìn cô chăm chú, cả đêm đều không chớp mắt.

Ngón tay thon dài của anh lướt qua mi mắt của cô hết lần này đến lần khác, anh khẽ nở nụ cười yếu ớt, anh tin tưởng chỉ cần cô vẫn còn ở bên người anh, thì tất cả hiểu lầm đều có thể giải trừ.

Hôm sau!

Khi Lê Hiểu Mạn tỉnh lại, người bồi ở bên cạnh cô không phải là Long Tur Hạo, mà là Lâm Mạch Mạch.

Mà Lâm Mạch Mạch xuất hiện ở đây, dĩ nhiên là do Long Tur Hạo gọi cô ấy tới bồi cô.

Thấy Lâm Mạch Mạch, cô vừa kinh ngạc, cũng rất vui mừng.

“Mạch Mạch?” Cô mở lớn hai mắt, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, nghi ngờ gọi tên cô ấy, đưa tay xoa xoa đôi mắt, trừng mắt nhìn cô ấy, thấy Lâm Mạch Mạch vẫn còn ở đây, cô mỉm cười yếu ớt hỏi: “Mạch Mạch, tại sao cậu lại ở đây? Có phải là mình đang nằm mơ hay không?”

Cô giương mắt nhìn xung quanh, nơi này là căn hộ nhà cô à! Sao Lâm Mạch Mạch lại xuất hiện ở chỗ này?

Cô nhớ rằng, từ sau khi cô dọn tới nơi này, thì Lâm Mạch Mạch đều chưa từng tới nơi này.

Cô ấy không hỏi cô đã dọn đi đâu, cô cũng không nói cho cô ấy biết, vậy sao cô ấy lại có thể tìm được nơi này?

Lâm Mạch Mạch thấy ánh mắt tràn đầy kinh ngạc và nghi ngờ của cô, cô ấy liếc cô: “Mạn Mạn, cậu kinh ngạc đến như vậy sao? Cậu sờ đi, là mình nè! Trời còn chưa sáng mà người đàn ông của cậu đã gọi điện thoại đến cho mình, còn đích thân tới đón mình, bảo mình tới đây với cậu.”

“Người đàn ông của mình?” Lê Hiểu Mạn giật mình, vừa nghĩ đến Long Tur Hạo là trái tim lại đau đốn dữ dội, nhưng trên khuôn mặt

nhỏ nhắn vẫn dần đỏ ửng: “Mạch Mạch, cậu đừng có mà nói bậy bạ, anh ấy không phải người đàn ông của mình.”

Lâm Mạch Mạch hung hăng liếc nhìn cô, hét sức xem thường nói: “Lê Hiểu Mạn, cậu đừng có mà ở trong phúc mà không biết hưởng, có vị hôn phu là nam thần, lại còn chơi trò mất tích với mình, cậu không sợ nam thần lo lắng, nhưng cũng không sợ mình lo lắng sao?”

Lê Hiểu Mạn ngồi dậy, đưa tay xoa xoa mi tâm, cô nhìn về phía Lâm Mạch Mạch: “Mình chơi trò mất tích lúc nào? Cậu thì biết cái gì?”

Lâm Mạch Mạch liếc cô, đứng lên: “Tóm lại, cái gì nên biết cái gì không nên biết thì đều đã biết. Mấy ngày cậu mất tích đó, nam thần vẫn luôn tìm cậu, mình biết giữa hai người các cậu có chút hiểu lầm, nhưng mình tin tưởng nam thần, anh ấy tuyệt đối sẽ không giống như Hoắc tra nam phản bội người và phụ lòng cậu vậy, ngược lại là cậu... đã xảy ra chuyện gì? Thế nào lại gây ra scandal với người đàn ông khác?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn cau mày lại, cô liếc nhìn Lâm Mạch Mạch hỏi: “Scandal gì?”

Lâm Mạch Mạch nheo mắt lại liếc nhìn cô, cô ấy cầm lấy điện thoại ra, mở màn hình, sau đó mở trang tìm kiếm, tìm kiếm tiêu đề tin tức giữa cô và Hàn Căn Hi ở thành phố H, sau đó đưa điện thoại di động cho cô: “Chính cậu xem đi!”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn Lâm Mạch Mạch, đưa tay nhận lấy điện thoại di động của cô ấy, thấy một tiêu đề tin tức kèm theo ảnh.

Tiêu đề của tin tức là “CEO Hàn Căn Hi của tập đoàn địa ốc AT khu vực Châu Á xuất hiện cùng vị hôn thê thần bí, hai người qua đêm ở khách sạn quốc tế Reddy!”, phía sau còn kèm theo mấy bức ảnh, mà

đó đều là mấy bức ảnh chụp Lê Hiếu Mạn nhìn thấy ngày hôm qua.

Thấy Lê Hiếu Mạn vừa kinh ngạc mà lại nghi ngờ khi nhìn thấy tin tức đó, Lâm Mạch Mạch cầm lấy điện thoại di động, sau đó lại mở một đoạn video ra, đưa cho Lê Hiếu Mạn nhìn.

Mà nội dung của đoạn video này chính một màn ngày hôm qua lúc Lê Hiếu Mạn và Hàn Cẩm Hi bị ký giả bao vây ở cửa khách sạn quốc tế Reddy.

Điều khiến Lê Hiếu Mạn càng khiếp sợ hơn là tiêu đề của đoạn video này là “Vị hôn thê thần bí của CEO Hàn Cẩm Hi của tập đoàn địa ốc AT khu vực Châu Á có bầu trước khi lập gia đình”.

Lâm Mạch Mạch thấy Lê Hiếu Mạn xem video xong, cô ấy liếc nhìn cái bụng bằng phẳng của cô, nheo mắt lại hỏi: “Mạn mạn, cậu nói thật nói cho mình biết, có phải cậu đang mang thai hay không? Đứa trẻ này là của nam thần đi!”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn phục hồi lại tinh thần từ trong kinh ngạc, cô nhìn về phía bạn, mày nhíu chặt lại: “Mạch Mạch, mình...”

Thấy cô nhíu mày, Lâm Mạch Mạch nhìn cô nói: “Mạn Mạn, trừ phi cậu không mang thai, còn nếu quả thật cậu mang thai thì đứa trẻ này nhất định là của nam thần, mặc dù mình không biết giữa cậu và CEO của AT đó đã xảy ra chuyện gì? Nhưng mình tin tưởng cậu.”

Lê Hiếu Mạn nhìn về phía Lâm Mạch Mạch, cô cười yếu ớt nói: “Mạch Mạch, cảm ơn cậu đã tin tưởng mình như vậy.”

“Đứa bé kia là của nam thần?” mặc dù Lâm Mạch Mạch dùng giọng hỏi thăm, nhưng trong lòng đã khẳng định.

Lê Hiếu Mạn cụp mí mắt xuống, cảm xúc trong đôi mắt của cô hơi phức tạp: “Mạch Mạch, nếu cậu tin tưởng mình, nói nội dung trong đoạn video kia đều là giả, thì sao cậu chắc chắn là mình mang thai?”

Chương 386: Khuyên, nhân vô thập toàn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lâm Mạch Mạch hơi cau mày, cô nhìn chăm chăm vào cái bụng bằng phẳng của cô: “Vậy ý của cậu là cậu không mang thai? Là những ký giả kia nói bậy bạ?”

Lê Hiểu Mạn không trả lời câu hỏi của Lâm Mạch Mạch, cô đi xuống giường, nhìn cô ấy mỉm cười nói: “Cậu chờ mình chút, mình rửa mặt chải đầu đã.”

Sau đó, cô đi vào phòng tắm, lúc đánh răng, cô đột nhiên còn cào trong ruột, cô nôn ọe ở trên bồn rửa mặt.

“Oẹ... ọe...”

Lâm Mạch Mạch nghe thấy tiếng, cô khoanh hai tay đi vào, rồi nhìn về phía cô đang nôn ọe: “Mạn Mạn, cậu còn muốn lừa gạt mình, cậu nói thật đi! Có phải là cậu thật sự mang thai hay không? Còn nữa, cậu có thể nói cho mình, cậu và vị CEO của AT đó quen biết nhau thế nào hay không? Rốt cuộc là các cậu có quan hệ như thế nào? Sao hai người lại cùng đi vào khách sạn, hơn nữa còn là ở thành phố H?”

Nghe thấy Lâm Mạch Mạch hỏi liên tù tì mấy câu, Lê Hiểu Mạn vừa đang buồn nôn mà không nôn ra được cái gì bên bồn rửa mặt, vừa hỏi: “Là Long Tư Hạo bảo cậu tới hỏi mình điều này?”

Lâm Mạch Mạch nhíu mày, trợn mắt nhìn cô nói: “Mạn Mạn, cậu

đừng có mà oan uổng mình, cũng đừng có mà oan uổng nam thần, anh ấy cố ý đón mình tới đây bồi cậu, người ta coi cậu là bảo bối, cậu lại coi người ta là cỏ dại, Mạn Mạn, nếu cậu có thể dùng phương thức đã từng dùng để đối xử với Hoắc tra nam tới đối xử với nam thần, anh ấy nhất định sẽ cảm thấy rất hạnh phúc. Cả trái tim của cậu đã từng buộc ở trên người Hoắc tra nam, anh ta làm tổn thương trái tim của cậu như vậy, mà cậu còn kiên trì được một năm. Bây giờ giữa cậu và nam thần chỉ là hiểu lầm mà thôi, cậu cũng đừng quá nghiêm trọng hóa vấn đề.”

Lê Hiểu Mạn nhìn về phía Lâm Mạch Mạch, cô híp mắt lại nói: “Rốt cuộc thì Long Tư Hạo đã nói những gì với cậu.”

Lâm Mạch Mạch hơi nhú mày: “Anh ấy không nói gì.”

Những lời cô ấy nói đều là sự thật, đúng là Long Tư Hạo không nói gì với cô ấy cả, những điều cô biết đều là Lạc Thụy nói cho cô ấy.

Bởi vì Lạc Thụy biết cô ấy và Lê Hiểu Mạn là khuê mật tốt, biết Lê Hiểu Mạn sẽ nghe lời cô, vì vậy anh ta mới nói tất cả mọi chuyện cho cô, muốn nhờ cô tới khuyên nhủ Lê Hiểu Mạn.

Thấy Lê Hiểu Mạn không tin, Lâm Mạch Mạch nhìn về phía cô nói: “Được rồi, mình sẽ nói thật! Là trợ lý Lạc nói cho mình.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn đã rửa mặt chải đầu xong hơi cau mày lại, cô không nói gì, trầm mặc một lúc, rồi mới liếc nhìn cô ấy nói: “Cậu ăn sáng không? Mình đi làm.”

“Không cần, nam thần đã làm xong rồi.” Lâm Mạch Mạch nói với cô, rồi cô ấy tiến lên kéo tay cô, trực tiếp ra khỏi phòng tắm, sau đó chạy thẳng tới phòng bếp.

Sau khi cô ấy giúp Lê Hiếu Mạn bung bữa sáng đến phòng ăn, thì mặt đầy hâm mộ liếc nhìn cô nói: “Tự nhìn đi, nam thần dụng tâm với cậu rất nhiều, chỉ bữa sáng thôi mà món ăn đa dạng như vậy, trung tâm đều có, cậu còn muốn thế nào nữa? Cậu đừng có ở trong phúc mà không biết hưởng, có một số việc đừng so đo quá nhiều, nhân vô thập toàn, cậu còn muốn nam thần phải biểu hiện như thế nào thì cậu mới hài lòng hả? Mình cảm thấy anh ấy cũng đã được coi là người đàn ông ưu tú nhất trên đời này rồi.”

Lâm Mạch Mạch vừa nói vừa kéo Lê Hiếu Mạn ngồi xuống, cô ấy cầm một miếng bánh ngọt hình trái tim lên nhét vào trong miệng Lê Hiếu Mạn, cười nhìn cô: “Nếu có một người đàn ông ưu tú vừa đẹp trai lại vừa có tiền tốt với mình như vậy, thì mình cũng sẽ hạnh phúc đến chết mất.”

Cũng không phải là Lê Hiếu Mạn không nghe vào một câu nào của Lâm Mạch Mạch, cô liếc nhìn các món ăn đa dạng mà lại ngon miệng trên bàn ăn, cô nhíu mày thật chặt lại, nhưng trong lòng đã bị đá động.

Qua hồi lâu, cô nhìn về phía Lâm Mạch Mạch, nghi ngờ hỏi: “Anh ấy đi đâu rồi?”

Lâm Mạch Mạch cười nhìn cô: “Bây giờ đã biết quan tâm đến người ta rồi hả! Nam thần nói có chuyện rất quan trọng cần làm, cho nên mới gọi mình tới bồi cậu, bây giờ cậu nói cho mình đi, rốt cuộc thì cậu có mang thai hay không? Cậu và vị CEO, gọi là Hàn gì gì đó là xảy ra chuyện gì? Các cậu quen biết nhau thế nào? Tuy nhiên cái người tên Hàn gì gì đó cũng rất đẹp trai, có thể so sánh với nam thần.”

Trầm mặc một hồi, Lê Hiếu Mạn mới liếc nhìn Lâm Mạch Mạch rồi cô gật gật đầu, thừa nhận với cô ấy mình mang thai.

“Thật sự mang thai? Cậu đã đi bệnh viện kiểm tra qua?” Lâm Mạch Mạch kinh ngạc liếc nhìn cô, cô ấy nhìn chăm chăm vào cái bụng bằng phẳng của cô.

Sau đó, cô ấy nheo mắt lại hỏi: “ Có phải là nam thần còn chưa biết hay không?”

Lê Hiểu Mạn rũ mi mắt xuống: “Mình còn chưa nói cho anh ấy, hẳn là anh ấy chưa biết.”

Lâm Mạch Mạch đứng dậy ngồi xuống bên cạnh cô, cô ấy nhìn cô nói: “Mạn Mạn, mình vốn muốn nói cho nam thần thay cậu, nhưng mình lại cảm thấy, cậu vẫn nên tự mình nói chuyện mang thai cho anh ấy biết thì tốt hơn, còn những chuyện khác, cậu đừng suy nghĩ quá nhiều, cứ chuyên tâm chờ sinh đi.”

Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu với Lâm Mạch Mạch, cô chuyên tâm ăn sáng, trong lòng suy nghĩ những lời Lâm Mạch Mạch đã nói, có lẽ cô thật sự là ở trong phúc mà không biết hưởng!

...

Bệnh viện

Lúc này, Long Tư Hạo đang ở trong phòng bệnh VIP của bệnh viện mà đang nằm.

Cô ta bị thương do đạn bắn đến hôm qua mới tỉnh lại, Thẩm Thi Vi vẫn luôn bồi ở bên cạnh cô ta, chăm sóc cô ta gần như là nửa bước không rời.

Lúc Long Tư Hạo tới, Thẩm Thi Vi vốn không muốn để anh tiến vào,

nhưng Sophie muốn gặp anh, Thẩm Thi Vi đau lòng con gái, không đành lòng làm trái ý nguyện của con, nên không ngăn cản Long Tư Hạo nữa.

Bởi vì Long Tư Hạo muốn nói chuyện riêng với Sophie, dưới sự khẩn cầu của Sophie, Thẩm Thi Vi đành phải ra khỏi phòng bệnh, vì vậy giờ phút này trong phòng bệnh, chỉ có Sophie nằm ở trên giường bệnh và Long Tư Hạo.

“Tur Hạo... em... em cho rằng anh... sẽ không tới gặp em nữa.” Sophie nằm trên giường bệnh thều thào nói, sắc mặt tái nhợt, không có chút huyết sắc nào, lúc nói chuyện, giọng nói ngắt quãng vô lực, nhưng xen lẫn giữa vẻ kinh ngạc và vui mừng.

!!

Chương 387: Dùng kế, tìm ra chân tướng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Liếc nhìn Sophie tái nhợt tiều tụy nằm trên giường bệnh, vẻ bệnh tật hiện ra hết, Long Tư Hạo nhăn mặt lại, ánh mắt của anh lạnh nhạt không có bất kỳ tiêu cự, môi mỏng âm lãnh cười, giọng nói lạnh như băng không có nhiệt độ: “Đây là một lần cuối cùng.”

Nghe vậy, Sophie khép hờ hai mắt, khóe mắt trào ra nước mắt, đôi môi tái nhợt không có chút máu khế run rẩy, bi thương nói: “Em... biết anh hận em, nhưng em... vẫn không hối hận như cũ...”

Long Tư Hạo nâng mí mắt, anh lạnh lùng nhìn cô ta: “Không hối hận cái gì?”

Long Tư Hạo vốn ngồi ở trên ghế cách Sophie hai mét, anh đứng lên, đi tới đầu giường, ánh mắt hung ác ngưng mắt nhìn cô ta.

Nhận ra anh đã đến gần mình, Sophie từ từ mở đôi mắt mông lung dầm lệ ra, cô ta bi thương nhìn khuôn mặt đẹp trai của Long Tư Hạo, trái tim không ngừng đau đớn.

Đôi môi tái nhợt không có chút máu nào như phải dùng rất nhiều sức mới kéo ra được nụ cười nhạt: “Không hối hận... chuyện chia rẽ các anh... Lê... Hiểu Mạn mất tích đúng không? A a... cô ta đã rời khỏi anh...”

Ánh mắt của Long Tư Hạo run lên, anh lạnh lùng nhìn cô ta, giọng

nói lạnh như băng không có chút nhiệt độ nào: “Em nằm ở trên giường bệnh, lại vẫn có thể biết được những chuyện này, em thật đúng là không đơn giản, là em cho người đi chụp lén Hiếu Hiếu?”

Sophie hơi cau mày, cô ta thoáng hoảng sợ, nhưng rồi cô ta nhanh chóng giấu đi, khóe môi của cô ta vẫn mang nụ cười nhạt như cũ: “Tur Hạo... anh có... chứng cứ có thể chứng minh... là em sao? Nếu như không có, thì... đừng... oan uổng em.”

Long Tur Hạo lạnh lùng cong môi, ánh mắt lăm liết rét lạnh liếc nhìn cô ta: “Tôi không cần chứng cứ, em có thể hãm hại tôi, thì cũng có thể hãm hại Hiếu Hiếu, em cho rằng để tôi nhìn thấy ảnh của cô ấy và người đàn ông khác, thì tôi sẽ hiểu lầm Hiếu Hiếu, rồi bỏ Hiếu Hiếu sao? Em quá khinh thường tình cảm của tôi với Hiếu Hiếu, cũng quá coi thường sự tín nhiệm của tôi đối với Hiếu Hiếu rồi đấy, tôi tuyệt đối sẽ không rời bỏ Hiếu Hiếu.”

Nghe thấy những lời này của anh, mặc dù vẻ mặt của Sophie vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng cô ta đang gào thét chửi rủa Lê Hiếu Mạn hàng nghìn lần, đúng là cô ta có liên quan đến chuyện chụp lén Lê Hiếu Mạn và Hàn Cẩm Hi, nhưng cô ta cũng không phải chủ mưu chân chính.

Còn người chủ mưu chân chính này, cô ta vĩnh viễn sẽ không nói cho anh, anh cũng vĩnh viễn sẽ không biết là ai.

Bởi vì ngay cả chính cô ta cũng không biết là ai.

Cho tới bây giờ, người thần bí kia vẫn chưa từng lộ mặt ở trước mặt cô ta, nhưng người kia vẫn ở đó, hơn nữa còn hiểu rõ Long Tur Hạo như trong lòng bàn tay.

Mặc dù cô ta không biết người thần bí đó là ai, nhưng cô ta có thể

khẳng định, người thần bí kia càng không muốn Long Tur Hạo và Lê Hiểu Mạn chung một chỗ hơn so với cô ta.

Cho nên, người muốn chia rẽ bọn họ, không chỉ có mình Sophie cô ta.

Cô ta nhìn về phía Long Tur Hạo, lệ ướm đầm khước mắt: “Tur... Tur Hạo, anh cứ yêu cô ta... như vậy sao? Coi như anh tin tưởng cô ta... thì thế nào? Cô ta sẽ tin tưởng... anh sao? Cô ta đã từng bị người ta... phản bội... Bây giờ cô ta nhất định sẽ rất hận... anh, không... phải sao? Em không tin... cô ta sẽ tha thứ cho sự phản bội của anh...”

Khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tur Hạo như đang bị che phủ bởi một tầng băng, anh nói: “Tôi có phản bội Hiểu Hiểu hay không, thì hẳn là em phải rõ ràng hơn so với tôi, nếu như không phải là nhìn vào phân thượng của ba và mẹ em, thì tôi hận không thể băm vằm em thành từng mảnh.”

“A a...” Sophie cười đến thê lương, bởi vì lỗi tai bị bắn thủng, tuy không ảnh hưởng đến thính lực của cô ra, thế nhưng đau đớn vẫn khiến cô ta nhíu chặt mày lại, đôi môi tái nhợt không chút máu run rẩy từng trận, giọng nói thều thào vô lực: “Anh hận em... như vậy sao? Tại sao... Tại sao anh có thể yêu cô ta, nhưng... không thể yêu em? Vì... vì sao? Anh... anh trả lời em đi, tại sao?”

Long Tur Hạo không đáp lại cô ta, ánh mắt anh nhìn cô ta dần trở nên sắc bén, trên khuôn mặt tuấn mỹ đang bị che lấp bởi lớp băng sương cũng bị sự sắc bén khiến người ta suy nghĩ không ra bao trùm, môi mỏng nhẹ mân, giọng đã không còn lạnh trước nữa: “Em thật sự yêu tôi như vậy? Tại sao phải yêu tôi?”

Anh ngồi xuống, ngưng mắt nhìn cô ta thật sâu, ánh mắt sâu thẳm

kia mang theo sự tò mò.

Sophie thấy Long Tur Hạo đột nhiên thay đổi thái độ, không còn lạnh lùng với cô ta như trước nữa, hơn nữa còn ôn hòa nhã nhặn hỏi cô ta tại sao phải yêu anh, trong lòng cô ta hơi kích động, hơi mừng rỡ, đôi mắt đắm lệ nhìn anh, nức nở nói: “Tur... Tur Hạo...”

Long Tur Hạo nghiêng người, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau nước mắt đang dâng trào trong hốc mắt của cô ta đi, ánh mắt vô cùng thâm trầm liếc nhìn cô ta, giọng điệu ôn hòa, Sophie mà tôi biết trước đây rất kiên cường, sẽ không dễ dàng khóc.

Hành động lau nước mắt giúp Sophie của anh khiến cô ta hơi thụ sủng nhược kinh, cô ta kinh ngạc nhìn Long Tur Hạo, cho dù có nằm mơ cô ta cũng không ngờ sau khi cô ta thiết kế anh, anh vẫn sẽ tới thăm cô ta, sẽ còn ôn nhu với cô ta như vậy.

Điều này không khỏi khiến cô ta nghĩ tới trước kia, khi đó anh cũng từng ôn nhu với cô ta như vậy.

Lúc cô ta khóc tỉ tê, anh đã từng ôn nhu lau nước mắt cho cô ta.

Lúc cô ta đau đớn do bệnh tật mà chỉ muốn buông ta, anh đã từng khích lệ cô ta.

Lúc cô ta gặp phải nguy hiểm, anh đã từng không để ý đến tính mạng mà bảo vệ cô ta.

Sự dịu dàng ngày xưa của anh, như đang rành rành ở trước mắt cô ta.

Trái tim của cô ta không thể đè nén nỗi đau đớn, nước mắt của cô ta rơi xuống như mưa, cô ta nức nở hỏi: “Tur... Tur Hạo, anh... anh

không giận... em sao?”

Long Tur Hạo thu hồi ngón tay thon dài lau nước mắt cho cô ta lại, anh hơi nheo mắt lại, ánh mắt u trầm liếc nhìn cô ta: “Sophie, em biết em đã làm sai điều gì không? Tại sao nhất định phải làm ra chuyện khiến tôi căm ghét em? Nếu như em không làm như vậy, có lẽ tôi...”

Anh ngậm ngừng muốn nói rồi lại thôi, khiến Sophie thấy được một tia hy vọng, cũng khơi dậy một tia áy náy trong nội tâm của cô ta với anh.

“Em...” nước mắt của Sophie tràn ra mãnh liệt như nước sông Hoàng Hà dâng cao, ánh mắt thoáng qua vẻ không cam lòng và áy náy: “Tur Hạo... Thật xin lỗi! Em... em chỉ quá yêu anh, em... chỉ cần em nhìn thấy... anh và Lê Hiểu Mạn chung một chỗ, trái tim của em... sẽ đau, em biết em không nên... thiết kế anh, không nên hãm hại... anh, không nên... thừa dịp lúc anh hôn mê...”

Thấy cô ta nói đến điểm máu chót, ánh mắt của Long Tur Hạo khẽ trầm xuống, đôi mắt u trầm thoáng qua vẻ kinh dị, anh trầm thấp hỏi: “Không nên thừa dịp lúc tôi hôn mê làm cái gì?”

Lúc nói chuyện, anh khẽ vén mấy sợi tóc đang lòa xòa xuống của cô ta ra sau tai, động tác ôn nhu, khiến trái tim của Sophie vừa xúc động lại vừa rung động, áy náy trong mắt cô ta càng sâu hơn.

Long Tur Hạo thâm trầm liếc nhìn cô ta: “Sophie, điều em không nên làm nhất chính là phụ lòng tin của tôi đối với em.”

Sophie mông lung nhìn anh, khóc nói: “Tur Hạo... thật xin lỗi, em... em biết lỗi rồi, em không nên... thừa dịp lúc... anh hôn mê... chụp... chụp lên ảnh... chúng ta... ở chung với nhau... để... hãm hại anh, thế nhưng em thật sự... rất yêu anh, nếu... nếu như em không như vậy...”

em vĩnh viễn cũng không có cơ hội... chung một chỗ với anh, bởi vì em biết... trù phi Lê Hiếu Mạn... chủ động rời bỏ anh, nếu không, anh... anh tuyệt đối... sẽ không rời bỏ cô ta, em làm những điều này... cũng là bởi vì... em yêu anh, anh... tha thứ cho em... được không?”

Sophie vẫn luôn khóc lóc nói, cô ta không phát hiện ra ánh mắt sâu thẳm của Long Tư Hạo thoáng qua vẻ được như ý.

Chương 388: Dùng kế, tìm ra chân tướng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh nâng mí mắt lên, ánh mắt thâm thúy u trầm liếc nhìn cô ta, môi mỏng nhẹ mân: “Cho nên em thừa dịp tôi không phòng bị, đã dùng thuốc mê đặc chế của gia tộc Knox để làm tôi hôn mê, rồi chụp những bức ảnh kia để uy hiếp tôi cưới em, tôi không cưới em, em sẽ bảo mẹ em gửi ảnh qua cho Hiểu Hiểu, để cô ấy hiểu làm tôi, rồi bỏ tôi, phải không?”

Đôi mắt ngập nước của Sophie mang theo áy náy và tự trách liếc nhìn anh: “Tur Hạo... thật xin lỗi... em buộc phải... làm như vậy, em cũng không muốn, em thật sự... chỉ... bởi vì... quá yêu anh...”

Long Tur Hạo nheo mắt lại, ánh mắt vẫn thâm thúy u trầm như cũ, anh ôn hòa nói: “ Sophie, vì hãm hại tôi, vì để cho Hiểu Hiểu hiểu làm tôi, ngay cả sự trong sạch của mình em đều không chú ý sao? Sophie, tôi biết em là người biết yêu bản thân mình, nhưng em làm như vậy khiến cho tôi rất thất vọng, em biết rõ tôi không thích người phụ nữ không tự yêu bản thân mình nhất mà.”

“Em...” Sophie cắn chặt môi dưới, thấy ánh mắt Long Tur Hạo liếc nhìn mình thoáng qua vẻ thất vọng, trong lòng cô ta hoảng hốt: “Tur Hạo... em... thật xin lỗi! Em... em lừa gạt anh, em... em vẫn là Sophie... mà anh biết, em... chúng ta... thật ra thì cái gì... cũng không phát sinh, anh vẫn luôn hôn mê, em... chúng ta làm sao có thể phát sinh... quan hệ được.”

Long Tur Hạo hơi nâng mí mắt lên, ánh mắt thoáng ớn lạnh, anh thu hồi bàn tay lại trong im lặng, trầm giọng nói: “Ý của em là tôi không đụng vào em, giữa chúng ta không phát sinh bất kỳ chuyện gì?”

Sophie gật đầu lên tiếng đáp lại, đôi mắt ngấn lệ nhìn Long Tur Hạo thật sâu, cô ta nức nở nói: “Tur... Tur Hạo, em lừa gạt anh, chỉ là muốn... giữ anh lại, em cho rằng... em lừa gạt anh em là của anh, coi như anh không... chịu trách nhiệm với em, thì anh cũng... sẽ vì thẹn... với Lê Hiểu Mạn... mà rời bỏ cô ta... thế nhưng em không nghĩ tới, anh... cũng không tin em...”

Nghe cô ta nói xong, Long Tur Hạo đứng lên, anh thâm trầm liếc cô ta, nhưng không nói gì, xoay người đi thẳng ra ngoài phòng bệnh.

“Tur Hạo...” anh đột nhiên rời đi khiến Sophie kinh ngạc, cô ta hô to muốn đứng dậy, nhưng không cẩn thận động vào vết thương, khiến cô ta đau đến nỗi hét lên.

“A...”

Thẩm Thi Vi chờ ở ngoài phòng bệnh thấy Long Tur Hạo rời đi, bà lập tức đi vào phòng bệnh, lúc nhìn thấy Sophie đau kêu ở trên giường bệnh, đôi mắt ướt át của bà tràn đầy đau lòng cùng lo âu.

“Sophie... Sophie...”

Bà lập tức tiến lên, lo lắng nhìn Sophie muốn ngồi dậy: “Sophie, con hãy nghe lời của mẹ, đừng đứng lên, con như vậy sẽ động đến vết thương.”

Trên trán và trên mặt của Sophie đã đau đến nỗi toát cả mồ hôi, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, cô ta mông lung nhìn Thẩm Thi Vi: “Mẹ... Mẹ, con... con muốn gặp Tur Hạo, anh ấy đi đâu rồi? Con... con muốn gặp

anh ấy, con muốn... gặp anh ấy...”

“Con nằm xuống trước đi!” Thẩm Thi Vi đưa tay ra nhẹ nhàng đỡ Sophie ở trên giường bệnh, bà đau lòng liếc nhìn cô ta: “Glen nói có chuyện rất quan trọng phải đi, con cứ nghỉ ngơi cho khỏe, cậu ấy sẽ trở lại thăm ngconươi.”

Thật ra thì lúc Long Tư Hạo đi, cũng không có nói là sẽ quay lại thăm Sophie lần nữa, thậm chí anh còn không thềm nói câu gì với Thẩm Thi Vi, mà Thẩm Thi Vi nói dối như vậy, không thể nghi ngờ là vì trấn an Sophie.

Khi Sophie nghe thấy lời của mẹ mình, cô ta yên lặng nằm ở trên giường bệnh, chờ Long Tư Hạo lại tới thăm cô ta.

Hôm nay Long Tư Hạo đột nhiên thay đổi thái độ với cô, khiến cô ta cảm thấy rất kỳ quái.

Nhưng cô ta lại không suy nghĩ nhiều, bởi vì với cô ta, việc Long Tư Hạo thay đổi thái độ là rất quan trọng, cô ta chỉ cho rằng tình cảm của cô ta đã đã động đến anh.

Từ trong bệnh viện đi ra, Long Tư Hạo ngồi vào trong chiếc Rolls Royce của mình, sau đó anh lưu phần ghi âm rất quan trọng này lại.

Hai tay anh đặt trên vô lăng, ánh mắt chòm lạnh liếc nhìn về phía bệnh viện, khóe môi khẽ cong lên nụ cười âm lãnh, anh ta tin tưởng có phần thu âm này trong tay, thì chuyện anh ta giải thích với Hiểu Hiểu sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Để Sophie nói ra chân tướng làm sáng tỏ sự trong sạch của anh, thì có sức thuyết phục hơn rất nhiều so với anh tự mình giải thích.

Sau đó anh khởi động xe, nhưng hướng anh lái không phải là trở về Hồng Hoa Uyển, mà là đến một quán cà phê rất lãng mạn.

Xuống xe, anh đi thẳng vào trong quán cà phê, anh khẽ híp mắt lại, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người của một người phụ nữ có vóc dáng nhỏ nhắn đang ngồi bàn bên cạnh cửa sổ trong quán cà phê.

Anh khẽ nở nụ cười cao thâm khó lường, anh rảo bước tới đó, đi thẳng rồi ngồi xuống phía đối diện người phụ nữ kia.

“Làm sao bây giờ mới đến? Tôi đã chờ anh rất lâu rồi, anh muốn uống gì?”

Người phụ nữ đang thưởng thức cà phê ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay trang điểm tinh xảo, đôi mắt quyến rũ hơi hiếu kỳ và nghi ngờ nhìn Long Tư Hạo ngồi phía đối diện.

Người phụ nữ mặc chiếc váy dài màu xanh nhạt bó sát người, chính là Hạ Lâm.

Chương 389: Lộ về xúc động, anh nói lời xin lỗi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đôi mắt Long Tư Hạo hơi co lại, ánh mắt thâm trầm liếc nhìn Hạ Lâm, môi mỏng nhẹ mân: “Không cần, tôi tới không phải cùng cô uống cà phê.”

Hai tay mảnh khảnh của Hạ Lâm nhẹ nâng cà phê nóng hổi, đặt lên bàn, ngược mắt nhìn Long Tư Hạo, khuôn mặt nhỏ nhắn kiêu diễm cười nhạt: “Tôi thật tò mò, không phải anh rất yêu Lê Hiểu Mạn sao? Tại sao một mình hẹn tôi tới nơi này? Còn nữa, tại sao nói có thể giúp tôi? Tôi thật muốn biết, anh có thể giúp tôi cái gì?”

Cô tò mò và nghi ngờ hai tròng mắt nhìn chằm chằm Long Tư Hạo, trên người anh có một loại khí chất cao quý làm người ta say mê, vương giả phong độ, anh rất cuốn hút làm người khác bị mê hoặc cùng với tướng mạo cũng làm cho cô có chút hoảng thần.

Nhất là lần đầu tiên cùng anh mặt đối mặt ngồi gần như vậy, trên người anh không mang theo một mùi thuốc lá hơi thở mát lạnh nếu so với Hoắc Vân Hy hay Lôi Dương thì hơi thở trên người anh sạch sẽ hơn dễ ngửi hơn nhiều, cái này làm lòng cô có chút sợ hãi.

Ưu tú như vậy, người đàn ông khí chất tao nhã bất phàm lại yêu Lê Hiểu Mạn, trong lòng Hạ Lâm ghen tị không dứt.

Trong đôi mắt cô lóe lên một tia ghen tị, bị Long Tư Hạo thu vào đáy mắt hết, đôi mắt anh hẹp dài đôi mắt lạnh thấu xương, ánh mắt trầm

lãnh nhìn cô, cất giọng lãnh đạm: “Không phải cô muốn có được Hoắc Vân Hy sao? Tôi có thể giúp cô.”

Hạ Lâm nghe vậy, ngược mắt khiếp sợ nhìn Long Tur Hạo, không dám tin hỏi: “Anh giúp tôi lấy được Vân Hy? Tại sao?”

Đối mặt với sự kinh ngạc của Hạ Lâm, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tur Hạo vẫn mang bộ dáng lãnh đạm, ánh mắt trầm tĩnh thâm thúy nhìn cô, làm người ta không nghĩ ra anh đang ưu tư chuyện gì: “Cô không nên quan tâm tại sao tôi phải giúp cô? Mà là cô có lấy được Hoắc Vân Hy không.”

Hai tròng mắt Hạ Lâm khẽ híp lại, chăm chú nhìn vẻ mặt lãnh đạm làm cô không nhìn thấu triệt để Long Tur Hạo, tò mò hỏi: “Vậy anh dùng biện pháp gì giúp tôi? Tôi cần phải làm những gì? Hoặc là nói anh cần tôi đáp ứng điều kiện gì?”

Đôi mắt Long Tur Hạo hơi co lại, khoé môi tước mỏng phác họa ra một nụ cười nhạt làm người ta suy nghĩ không ra, nhưng nụ cười này xen lẫn lãnh ý: “Tôi không hy vọng cô lại làm ra chuyện gì đó đối với Hiểu Hiểu bất lợi.”

Hạ Lâm khẽ run, trong tròng mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, dò xét hỏi: “Lời này của anh là có ý gì? Anh đã biết cái gì?”

Lần trước ở Ngự Yến Lâu, cô cũng biết anh không phải nhân vật đơn giản, anh tựa hồ biết một ít gì.

Cô nheo mắt, đôi mắt che giấu vẻ hoảng sợ, trên mặt nở một nụ cười thoái thác: “Rốt cuộc anh biết chuyện gì? “

Cô che giấu vẻ hoảng sợ toàn bộ đều bị Long Tur Hạo thu vào mắt, anh nhàn nhạt chăm chú nhìn, ánh mắt lãnh đạm liếc nhìn cô, thanh

âm trầm thấp êm tai: “Hạ tiểu thư, cô cảm thấy tôi biết cái gì? Đừng tự làm loạn...”

Nói đến đây, Long Tư Hạo dừng lại, tiếp tục nói: “Đối với chuyện của cô, tôi không có hứng thú, chỉ cần cô làm được không đi tổn thương Hiểu Hiểu, tôi sẽ để cho cô lấy được thứ cô muốn, nếu không, tôi nhất định làm cô thân bại danh liệt, sống không bằng chết.”

Lúc anh nói câu nói sau cùng, giọng lạnh vô cùng, người nghe vào trong tai, giống như hàn băng xâm phạm vậy.

Hạ Lâm vì thanh âm anh nói đột nhiên trở nên lạnh thấu xương, trên người sinh ra sự rùng mình, cô run mình một cái, ngược mắt đối mặt với đôi mắt như có thể hủy diệt thế gian lẫn vạn vật của Long Tư Hạo.

Cô lại không nhịn được rùng mình một cái, trực giác bảo Long Tư Hạo là một nhân vật nguy hiểm, người đàn ông nguy hiểm như vậy nhưng phụ nữ ở khắp thiên hạ cũng sẽ mê mị lực của anh, nhưng ở bên cạnh anh, tùy thời đều có thể sẽ bỏ mạng.

Hạ Lâm cô tự nhận là không khống chế được người đàn ông như vậy, vẫn là Hoắc Vân Hy thích hợp với cô.

Cô đối với anh sinh ra một tia sợ hãi giờ phút này bị sợ thay thế.

Lần đầu tiên cô tự mình hiểu lấy, một người đàn ông to lớn kiêu ngạo nguy hiểm Hạ Lâm cô không mơ ước.

Cô không dám lại nhìn cặp mắt rét lạnh của Long Tư Hạo, hơi cúi đầu nói nhỏ: “Anh yên tâm, mục đích của tôi là Vân Hy, chỉ cần cô ấy không phá hư chuyện của tôi và Vân Hy, tôi sẽ không đối với cô như thế, dù sao cô ấy cũng là chị tôi.”

“Giữa các người không có bất kỳ liên quan đến máu mủ, cô có xem Hiểu Hiểu là chị hay không không có vấn đề gì, Hiểu Hiểu cũng không cần coi cô là em gái.”

Lời Long Tur Hạo lạnh như băng truyền vào tai Hạ Lâm, làm cô lúng túng không thôi, vẫn là cúi đầu hỏi: “Vậy anh làm sao giúp tôi?”

Long Tur Hạo không lập tức trả lời Hạ Lâm, mà để cho nhân viên phục vụ bung tời một ly cà phê đen.

Hạ Lâm thấy anh không nói lời nào, mà đang thưởng thức cà phê, cảm thấy ngồi bất an.

Một ly cà phê chỉ còn lại khoảng ba phân, Long Tur Hạo mới ngược mắt nhìn Hạ Lâm đang ngồi bất an, môi mỏng cười lãnh đạm: “Cô cảm thấy làm thế nào để bắt một người đàn ông động lòng?”

Những lời này nếu từ trong miệng người khác hỏi ngược thì không có gì, nhưng từ miệng Long Tur Hạo hỏi, ngược lại làm Hạ Lâm kinh ngạc không thôi.

Cô ngược mắt liếc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ mê hoặc lòng người, khí chất tao nhã của Long Tur Hạo, há miệng không biết trả lời như thế nào? Càng không hiểu Long Tur Hạo tại sao hỏi vậy?

Mặc dù cô không biết anh, nhưng cái này tựa hồ không phù hợp với tính cách của anh.

Thật lâu, cô hơi nghi ngờ hỏi: “Tại sao anh lại hỏi như vậy?”

Long Tur Hạo nhàn nhạt thu mắt, bung tách cà phê đen lên, tinh tế nhâm nhi và thưởng thức: “Cô không biết làm sao bắt một người đàn

ông động lòng với mình, làm sao lấy được Hoắc Vân Hy?”

Hạ Lâm kinh ngạc liếc Long Tư Hạo một hồi, ngay sau đó cười một tiếng: “Long thiếu là đàn ông, đương nhiên biết tâm tư của đàn ông, vậy mời Long tổng nói cho tôi, làm thế nào để bắt một người đàn ông động lòng với mình?”

Chương 390: Lộ về xúc động, anh nói lời xin lỗi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đôi mắt Long Tư Hạo híp lại, ánh mắt thâm trầm liếc nhìn cô, giọng mang đầy thâm ý nói: “Hai người sống chung nhà phải hòa thuận...”

Hạ Lâm có chút nghi ngờ, ngược mắt cười liếc nhìn Long Tư Hạo: “Long tổng có thể nói cụ thể một chút hay không?”

Động tác Long Tư Hạo ưu nhã đem ly cà phê đặt lên bàn, đôi mắt hơi co lại, môi mỏng giương một đường cong cao thâm khó lường: “Sống chung nhà phải hòa thuận, yêu thương chăm sóc cậu ta, là phương thức là đường tắt đi vào lòng của một người đàn ông...”

Hạ Lâm nghĩ lời Long Tư Hạo nói, cảm thấy có đạo lý, vì vậy coi anh là gia sư trong tình yêu, cẩn thận hỏi ý kiến anh phải làm thế nào mới giành được lòng của Hoắc Vân Hy.

Bây giờ Hoắc Vân Hy đối với cô cực kỳ chán ghét, vừa thấy cô liền nổi trận lôi đình với cô, rống to kêu gào, ngay cả cơ hội để cô đến gần anh cũng không có, nói chi là giành được tim anh.

...

Long Tư Hạo rời khỏi quán cà phê, liền đi thẳng đến công ty.

TE anh để cho Lăng Hàn Dạ ở đó thay anh nắm giữ, chính anh đi đến Hoắc thị.

Anh đang ở trong phòng tổng giám đốc Hoắc thị nhìn những văn kiện trọng yếu, Lạc Thụy cầm một tờ báo đi vào.

“Tổng giám đốc, thành phố H tung báo của Lê tiểu thư cùng CEO của tập đoàn AT, có cần lên tiếng chào truyền thông, Lê tiểu thư làm sao lại thành vị hôn thê của CEO tập đoàn AThỏi giá H? Còn... còn thành phố qua loa báo đạo lê tiểu ngay cả đứa trẻ đã có, đây không phải là chửi rửa danh dự của Lê tiểu thư thôi! Nếu Lê tiểu thư có mang thai thì phải là con của tổng giám đốc mới đúng chứ”

Nghe được lời Lạc Thụy nói, Long Tur Hạo buông văn kiện trong tay xuống, đôi mắt hẹp dài híp lại, ánh mắt nhạy bén nhìn về phía anh, môi mỏng mím chặt: “Mang thai cái gì?”

Đôi mày tuấn tú của Lạc Thụy cau lại, đi lên phía trước, đưa phần báo trong tay cho Long Tur Hạo: “Tổng giám đốc, anh nhìn một chút, Lê tiểu thư cùng Hàn Cẩm Hi CEO AT dính scandal cũng bị đăng báo, tuấn mi cau lại hạ, đi lên trước, đem trong tay phần kia báo đưa cho trên mạng còn có video bọn họ bị phóng viên bao vây ở quán bar quốc tế Thụy Dịch.”

“Vị hôn thê thần bí của Hàn Cẩm Hi CEO của tập đoàn địa ốc AT khu Á Châu có thai trước khi kết hôn” Liếc nhìn tựa đề báo chí, ánh mắt Long Tur Hạo trầm xuống, viAT địa ốc tập đoàn môi mỏng mím chặt, trong đôi mắt sâu thẳm thoáng qua tia nộ khí.

Lạc Thụy thấy Long Tur Hạo liếc nhìn tờ báo trên tay, sắc mặt u ám, anh nhíu mày, dò xét hỏi: “Tổng giám đốc, Lê tiểu thư mang thai thật hay do những ký giả kia viết loạn? Nếu Lê tiểu thư mang thai, đứa bé hẳn là của tổng giám đốc anh mới đúng!”

Long Tur Hạo không trả lời Lạc Thụy, đôi mắt hẹp dài nheo chặt, suy

nghĩ chuyện ngày đó anh đi thành phố H đón Lê Hiểu Mạn.

Bởi vì ngày đó ký giả quá nhiều, tuy anh có thể thấy Lê Hiểu Mạn cùng Hàn Cẩm Hi song song xuất hiện ở quán rượu Thụy Dịch quốc tế, nhưng bọn họ nói cái gì, anh nghe không rõ.

Ánh mắt âm trầm, anh lập tức mở máy tính tìm kiếm video Lê Hiểu Mạn và Hàn Cẩm Hi bị ký giả vây lại ở quán rượu Thụy Dịch quốc tế.

“Cám ơn mọi người quan tâm chuyện riêng của tôi như vậy, cô ấy đích thực mang thai, về phần tôi, cô ấy kết hôn, đến lúc đó mọi người sẽ tự biết, ngày cưới không định, không có tiết lộ.” Đây là lời Hàn Cẩm Hi ngày đó nói, lúc này truyền rõ ràng vào tai Long Tư Hạo

Bàn tay trắng nõn của anh siết chặt, đôi mắt nheo lại ánh mắt lăm liệt, nhìn Hàn Cẩm Hi đứng bên cạnh Lê Hiểu Mạn không chớp mắt, anh có thể nhìn thấy rõ ràng, lúc Hàn Cẩm Hi nói cô mang thai, cô cũng không bác bỏ, giống như Hắc trắng nõn bàn tay hờ đất siết chặt, nheo lại âm thầm chấp nhận.

Hàn Cẩm Hi giống như sợ ký giả sẽ xông lên trước, một mực che chở cô, giống như là một người chồng quan tâm che chở người vợ đang thai.

Cô thật sự mang thai?

Đôi mắt hẹp dài u ám của Long Tư Hạo nhíu chặt, nghĩ đến việc gần đây cô thay đổi, nôn mửa, thay đổi khẩu vị...

Còn nữa, chu kỳ kinh nguyệt của cô anh rất rõ ràng, lần này đã qua lâu.

Chẳng lẽ Hiểu Hiểu của anh thật sự mang thai?

Đôi mắt như mực của anh co rút nhanh, ánh mắt lúc sáng lúc tối, trong lòng mừng rỡ ngẩn ngui liền bị đau đớn và tức giận thay thế.

Nếu như cô thật sự mang thai nhưng không nói cho anh, còn ngằm thừa nhận người đàn ông khác là ba đứa trẻ, trong mắt cô trong lòng cô có còn anh hay không?

Cô cứ như vậy chán ghét anh sao? Chán ghét đến mức mang thai con của anh cũng không chịu nói cho anh?

Lông mày anh nhíu sâu, sâu thẳm trong đôi mắt trào ra đau đớn, phải tới lúc nào cô mới có thể yêu anh như anh yêu cô đây?

...

Hồng Hoa Uyển

Lâm Mạch Mạch bồi Lê Hiếu Mạn cả ngày, sắp đến tối, cô mới khuyên Lê Hiếu Mạn trở về.

Sau buổi cơm tối, Lê Hiếu Mạn tắm xong mới từ trong phòng tắm đi ra, trời tối Long Tur Hạo mới trở về vừa vịn tiến vào phòng ngủ.

Cô đang dùng khăn lông khô lau chùi tóc, thấy Long Tur Hạo trở lại, cô hơi ngẩn ra, tiếp tục lau tóc ướt, thái độ đối với anh không lạnh không nóng.

Cả ngày hôm nay, Lâm Mạch Mạch nói không ít lời khen về Long Tur Hạo, cô bị hun đúc một ngày, trong lòng ít nhiều cũng có biến hóa, ít nhất không giống như hôm qua đối mặt với anh lạnh lùng như băng.

Long Tur Hạo thấy cô dùng khăn lông lau khô tóc, rào bước tiến lên,

muốn giúp cô lau, Lê Hiếu Mạn liền né tránh, nhíu mày nhìn anh nói: “Không cần làm phiền, em lấy máy sấy được.”

Ngay sau đó cô đang muốn đi lấy máy sấy tóc, liền bị Long Tư Hạo nắm ở cổ tay mảnh khảnh của cô.

Đôi mày thanh tú của cô hơi cau lại, ngược mắt có chút không rõ nhìn Long Tư Hạo, mà đôi mắt Long Tư Hạo co lại, ánh mắt thâm trầm liếc nhìn chiếc bưng bằng phẳng của cô.

Cô nhẹ nhàng vùng vẫy, muốn tránh khỏi bàn tay anh nắm, nhưng anh lại nắm chặt không buông.

Cô hơi rũ mi mắt, liếc nhìn bàn tay của anh: “Em muốn sấy tóc.”

Long Tư Hạo nheo tròng mắt, ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chú cô một hồi, mới buông lỏng bàn tay nhỏ bé của cô, môi mỏng nhẹ mân: “Máy sấy tóc phóng xạ nhiều hơn so với máy vi tính, chẳng lẽ em không biết?”

Lê Hiếu Mạn sợ run lên, đôi mắt như nước trong veo mang vẻ nghi hoặc nhìn Long Tư Hạo: “Anh muốn nói cái gì?”

Anh vô duyên vô cớ, không thể nào cùng cô nói chuyện phóng xạ, trong chuyện này nhất định có nguyên nhân.

Chương 391: Lộ về xúc động, anh nói lời xin lỗi (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo tiến lên, bàn tay trắng nõn khẽ vượt khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô, đôi mắt hẹp dài thâm trầm nhìn cô, thanh âm trầm thấp: “Hiểu Hiểu, có phải em có chuyện gì không nói cho anh hay không?”

Lời của anh tựa như đang ám chỉ cái gì, Lê Hiểu Mạn không phải người ngu, tự nhiên nghe ra.

Đôi mày thanh tú của cô hơi cau lại, đôi mắt trong suốt có chút ưu tư cùng phức tạp, không dám xác định cái anh ám chỉ có phải là cô mang thai hay không.

Lâm Mạch Mạch cũng vì tin tức ở thành phố H cô cùng Hàn Căn Hi nên suy đoán cô mang thai, Long Tư Hạo cơ trí như vậy, chắc có thể đoán được chút gì đó.

Chẳng lẽ anh biết cô mang thai?

Trước không nói cho anh, là bởi vì muốn chắc chắn, mà ngày đó lúc cô đi bệnh viện đã chắc chắn muốn nói cho anh biết, nhưng bởi vì thấy ảnh anh cùng Sophie thân mật, mà cảm xúc của cô bị tan vỡ thất vọng cùng thương tâm, cho nên không nói cho anh.

Mà bây giờ...

Cô ngược mắt liếc nhìn anh, khẽ cắn môi dưới, còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, Long Tur Hạo đột nhiên rút bàn tay vuốt ve khuôn mặt cô về, đôi mắt trầm lãnh u ám nhìn cô chăm chăm, bên trong đôi mắt đen như mực như đang thiêu đốt lửa giận, đau đớn giữa hai đầu lông mày bị giấu kín.

Khuôn mặt tuấn mỹ của anh căng thẳng, thanh âm có chút lạnh:
“Mang thai tại sao không nói cho anh?”

“Em...” Lê Hiểu Mạn há miệng, con mắt đối mặt với lửa giận trong đôi mắt của anh, môi hồng nhẹ mân, không biết nói như thế nào.

Cô cũng không thể nói đang chuẩn bị nói đi.

Long Tur Hạo thấy cô không lên tiếng, trong đôi mắt như lửa bốc lên nhiều hơn, bàn tay trắng nõn của anh giữ chặt cằm cô, khiến cô ngẩn đầu lên, ánh mắt chăm chú nhìn cô, găng từng chữ hỏi: “Vì - sao -- lừa dối - anh?”

Lực anh có chút mạnh, Lê Hiểu Mạn cảm thấy cằm truyền tới một trận đau đớn, đôi mày thanh tú của cô nhíu lại, trong lòng dâng kên một cỗ tức giận, tròn mắt nheo lại tức giận nói: “Tại sao em phải nói cho anh biết? Em cố ý không nói cho anh biết đó thì sao? Long Tur Hạo, chúng ta không kết hôn, em mang thai hay không là chuyện của em.”

Bây giờ Long Tur Hạo thống hận nhất là không thể cưỡng ép cô kéo đến cục dân chính chứng giấy hôn thú, làm cô bây giờ luôn lấy lí do không cùng anh kết hôn mà phải sạch quan hệ giữa bọn họ, làm anh không vui, cũng rất đau tim.

Ánh mắt anh hơi trầm xuống, đôi mắt nhìn chăm chăm cô: “Em cứ chán ghét anh như vậy? Chán ghét đến mức đứa bé của anh cũng

thừa nhận là của người khác? Trong mắt em anh có tồn tại hay không? Tại sao mang thai không nói cho anh ngược lại nói cho người đàn ông khác?”

Anh chỉ cần nghĩ đến chuyện cô mang thai, mang thai con của anh, người biết đầu tiên không phải anh, mà là Hàn Cẩm Hi, anh liền đau tim, thất vọng, tức giận...

Bị cô không quan tâm, bị cô khinh thường, bị cô coi thường cảm giác của anh rất khó chịu, rất đau lòng...

Đối mặt với sự tố cáo cùng tức giận của Long Tư Hạo, đôi mày thanh tú của Lê Hiểu Mạn nhíu lại, cắn môi dưới không trả lời anh.

Sự trầm mặc của cô không thể nghi ngờ là làm cho Long Tư Hạo càng thêm tức giận cùng đau tim, bàn tay trắng nõn của anh bấu chặt vào hai vai cô, tràn đầy tức giận cùng đau đớn nhìn cô chăm chăm, thanh âm trầm lãnh xen lẫn tức giận: “Trả lời anh!”

Hai vai truyền đến đau đớn, đôi mày Lê Hiểu Mạn nhíu càng lúc càng chặt, ngược mắt lạnh nhạt nhìn anh: “Anh cảm thấy vì cái gì, mà em không nói giải thích, không nói cho anh biết thì thế nào? Bây giờ không phải biết sao? Đúng, em mang thai, nhưng có muốn đưa bé này hay không, em vẫn chưa nghĩ ra, em không hề muốn chưa lập gia đình đã có con”

Nghe được lời cô, bàn tay Long Tư Hạo nắm hai vai của cô thu lại, rồi gia tăng mấp phần lực, đôi mắt hẹp dài nhìn cô lăm liệt: “Em có ý gì? Em không muốn đưa bé này?”

Lê Hiểu Mạn hơi rũ mi mắt, không trả lời Long Tư Hạo, hiện giờ cô và Long Tư Hạo đang trong trạng thái này, cô không biết muốn hay không muốn đưa bé này.

Chuyên anh cùng Sophie đã để lại cái gai trong lòng cô, mỗi lần chạm đến, lòng cô sẽ đau và rỉ máu.

Không thềm nghĩ chuyện anh cùng Sophie nữa, cô hít một hơi thật sâu, ngược mắt nhìn anh: “Em nói, em không nghĩ chưa lập gia đình đã có con trước, cũng không muốn gả cho anh, cho nên đứa bé này...”

“Anh không cho phép!” Long Tư Hạo không đợi cô nói xong, bàn tay trắng nõn lại giữ chặt cằm cô, ánh mắt trầm lãnh sắc bén chăm chú nhìn cô: “Đứa bé này em phải sinh ra, nó là con chúng ta, là đứa bé đầu tiên của chúng ta, anh không cho phép em bỏ nó, Hiểu Hiểu, nếu em dám tổn thương đến con chúng ta, anh tuyệt đối sẽ không tha cho em”

Nơi cằm truyền tới một trận đau đớn làm Lê Hiểu Mạn nheo tròng mắt lại, ánh mắt giận tái nhìn anh: “Anh làm sao khẳng định đứa bé này chính là con anh?”

Ánh mắt Long Tư Hạo run lên, thần sắc trở nên tàn nhẫn khiếp người, thanh âm lạnh thấu xương rống to: “Lê - Hiểu - Mạn!”

Anh đột nhiên rống to làm người Lê Hiểu Mạn khẽ run lên, hai tròng mắt trong suốt không tin nhìn anh.

Đôi mắt anh lạnh thấu xương nheo lại, ánh mắt sắc bén tựa như kiếm nhìn cô chăm chăm, thanh âm trầm lãnh: “Hiểu Hiểu, không cần làm tiêu hao sự tin tưởng của anh với em, cũng không nên nói những lời làm bản chính em, em là kiểu người như thế nào, anh so em rõ ràng hơn”

Dứt lời, anh buông lỏng tay, bỏ lại một câu liền đi tăm, trực tiếp tiến

vào phòng tắm.

Thời khắc này anh đang nổi giận, nếu như người đối mặt với anh không phải là Lê Hiếu Mạn, anh đã sớm đem người đó bằm thành vụn mảnh.

Vì phòng ngừa anh nổi giận đánh mất lý trí tổn thương Lê Hiếu Mạn, anh phải đi vào phòng tắm dùng nước lạnh xối, lấy nước xối để dập tắt lửa nhưng không đè nén được lửa giận.

Anh ở trong phòng tắm tắm nước lạnh hồi lâu, Lê Hiếu Mạn thấy anh vào phòng tắm, vẫn ở phòng ngủ đợi.

Chương 392: Lộ vẻ xúc động, anh nói lời xin lỗi (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô đem bản xét nghiệm chắc chắn cô mang thai ra, cẩn thận nhìn.

Vốn tờ xét nghiệm này cô muốn cho Long Tư Hạo xem, muốn cho anh vui vẻ, nhưng sau khi xảy ra chuyện làm trễ nãi, cô cũng không có cơ hội đưa cho anh nhìn.

Bây giờ anh đã biết cô mang thai, cũng không cần phải xem.

Cô chuẩn bị đem bản xét nghiệm cất đi, vừa vặn Long Tư Hạo từ trong phòng tắm đi ra hạ thân chỉ quấn một chiếc khăn tắm, ánh mắt anh nhạy cảm nhìn thấy tờ giấy xét nghiệm trong tay cô.

Thấy cô chuẩn bị đứng lên, Long Tư Hạo rảo bước tiến lên, bàn tay trắng nõn cầm lấy tờ giấy xét nghiệm trong tay cô.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn nhú mày, không thể cầm vờ, nếu anh muốn xem cứ cho anh xem.

Long Tư Hạo nhìn tờ giấy xét nghiệm lửa giận vừa mới dập tắt lại bốc bên, anh nắm chặt tờ giấy, đôi mắt hẹp dài ngưng mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, đôi mắt thoáng qua tia đau đớn: “Hiểu Hiểu, tờ xét nghiệm này chỉ ngày mười, bây giờ là ngày mấy? Em đã sớm đi bệnh viện đã sớm chắc có thai, nhưng lại giấu anh, tại sao không cho anh biết? Có phải nếu như anh không biết em mang thai, em sẽ đem bỏ đứa bé này?”

Cô giấu giếm để cho anh rất đau lòng, rất tức giận, rất thất vọng, bọn họ có con, cô đã đi bệnh viện chắc chắn mang thai cũng không nói cho anh trước tiên?

Ngay cả tờ giấy xét nghiệm này rõ ràng cô lấy ra, lại không cho anh nhìn, nhưng lại muốn cất vào.

Anh biết vào giờ phút này anh so đo từng tí, lòng dạ hẹp hòi, chú trọng những chi tiết nhỏ, có thể do qua quan tâm cô, quá tâm chuyện cô đối với anh, quá quan tâm anh đối với cô sở tác sở vi.

Mà những thứ này làm anh cảm thấy cô không quan tâm anh, thậm chí cảm thấy, trong lòng cô anh không hề có địa vị.

Cô mang thai, đáng lẽ phải nói cho anh đầu tiên, nhưng anh không phải là người biết đầu, mà là Hàn Cần Hi.

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn trong đôi mắt của Long Tư Hạo tràn ra nỗi thất vọng cùng đau đớn, nhưng không biết giải thích thế nào, rú mi mắt xuống nói một câu: “Thật xin lỗi”

Đôi mắt Long Tư Hạo co chặt, kiềm nén nỗi đau trong lòng, khoé môi giương lên một nụ cười khổ: “Vì cái gì muốn nói xin lỗi? Em biết anh không cần em xin lỗi...”

Nói đến đây, anh đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô, thanh âm trầm thấp rõ ràng như ngày trước: “Tâm tình không tốt sẽ ảnh hưởng tới bảo bảo trong bụng, anh biết em không muốn thấy anh, anh đi ra ngoài, em ngủ sớm một chút, có chuyện gì thì kêu anh, Hừm?”

Dứt lời, anh cúi đầu xuống, ở khoé môi cô in lên một nụ hôn, mới

đứng thẳng dậy, xoay người đi ra ngoài phòng ngủ.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn bóng lưng tuấn đật của anh, nghĩ đến rõ ràng lúc này anh rất tức giận nhưng đối với cô vẫn ôn nhu như cũ, chớp mũi cô đau xót, hai tròng mắt nổi lên một tầng hơi nước: “Thật xin lỗi, không phải em cố ý không nói cho anh, chỉ do một số chuyện làm chậm trễ, thực ra ngày đó em chờ anh tan việc trở về, em có tin tức quan trọng muốn nói với anh, chính là chuyện em mang thai.”

Còn kém một bước liền bước ra phòng ngủ Long Tư Hạo nghe được lời cô nói thì dừng bước chân, xoay người thấy khước mắt cô ươn ướt, anh rảo bước tiến lên, đưa tay ôm cô vào trong ngực, môi mỏng hôn lên trán cô, thanh âm trầm thấp rõ ràng: “Tốt lắm, anh biết, là anh so đo quá nhiều, ngủ sớm một chút, anh còn có chuyện cần xử lý, không cùng em được.”

Anh buông cô ra, vốn định chỉ như vậy liền đi ra ngoài, nhưng vẫn không nhịn được cúi đầu xuống hôn lên đôi môi cô.

Anh hôn rất ôn nhu, Lê Hiểu Mạn hơi ngẩn ra, cũng không có đẩy anh ra, tuy không có trả lời, nhưng dần dần nhắm hai tròng mắt lại.

Nụ hôn của anh như cũ làm lòng cô rung động không dứt, anh tấn công ôn nhu, lòng cô cũng dần mê mết, không kiềm chế được đáp lại nụ hôn của anh.

Vốn hôn nhẹ nhàng như do cô đáp lại, trở nên kịch liệt.

Vốn là Long Tư Hạo chỉ là muốn hôn cô nhẹ nhàng một lát liền đi ra ngoài, nhưng bây giờ không dừng được, tình cảm không thể muốn khống chế liền khống chế được.

Hai người mấy ngày đã không âu yếm, Long Tư Hạo yêu sâu đậm Lê

Hiếu Mạn trước mặt, luôn luôn khống chế lực rất thấp, hôn như vậy không thể nghi ngờ là đem dục vọng của anh khơi lên.

Thân thể anh bắt đầu trở nên nóng ran, lỗ mũi phát ra hơi thở thô dốc, bàn tay tới tới lui lui vuốt ve cơ thể Lê Hiếu Mạn, nhiệt độ nóng xuyên thấu qua một lớp vải, làn da cô nhẵn nhụi như ngọc.

Thân thể Long Tur Hạo cắn cứng, giờ phút này khuôn ngực to lớn nóng bỏng của anh áp chặt Lê Hiếu Mạn, truyền nhiệt độ nóng trên người anh sang cho cô.

Cô có chút không an phận ở trong ngực anh giãy giụa vặn vẹo, hai cánh tay mảnh khảnh theo bản năng vuốt ve phần lưng của anh.

Mặc dù giữa hai người còn có hiểu lầm không chưa giải quyết, nhưng thân thể hai người cực kỳ thành thực, khao khát đối phương.

Long Tur Hạo đưa tay cởi áo ngủ của cô ra, ôm ngang cô, động tác êm ái đặt ngang cô trên chiếc giường Kingsinh lớn mềm mại.

Ngay sau đó anh xoay mình đè lên, ngón tay chống hai bên, cúi người hôn môi cô, mắt, mũi môi....

Tựa như muốn hôn hết mỗi tấc da thịt của cô, anh nóng bỏng hôn một đường dọc xuống, đến nơi đó, hoa anh đào...

Mỗi một cái hôn của anh rơi xuống, thân thể mềm mại của cô không nhịn được mà run rẩy, lửa trong cơ thể cũng bị anh khơi lên.

Hai tay mảnh khảnh của cô không tự chủ níu chặt ga trải giường, đôi mắt trong suốt nổi lên một tầng sương mù, cái trán đầy mồ hôi trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bị rịn mồ hôi.

Chương 393: Bá đạo, chồng nói vợ nghe! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trên gương mặt tuấn mỹ đẹp trai của Long Tư Hạo chảy một tầng mồ hôi mỏng, anh một lần lại một lần hôn cô thắm thiết không buông, càng không muốn dừng lại hành động này.

Không biết hôn bao lâu, anh mới dừng lại, trong đôi mắt cháy lên ngọn lửa dục vọng mãnh liệt, anh thở hổn hển gắt gao nhìn mặt cô nói: "Anh đi tắm trước!"

Dứt lời, anh lập tức đứng dậy, đi thật nhanh vào phòng tắm. Lúc trước anh đi tắm là để dập tắt lửa giận, hiện tại đi tắm là để dập tắt dục hỏa.

Anh không quên hiện tại Lê Hiểu Mạn đang mang thai, cho nên lúc này anh phải cực lực khắc chế.

Lê Hiểu Mạn nhìn theo bóng dáng anh đi vào phòng tắm, thân thể cô cũng một trận khô nóng kích thích, cô ngồi dậy trên người cô lúc này đều là những dấu hôn đỏ hồng do anh để lại, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của cô vô cùng đỏ, cô cảm thấy mắc cỡ vô cùng.

Đợi thật lâu không thấy Long Tư Hạo đi ra, cô nhặt lên cái áo ngủ bị anh cởi ra vứt xuống đất mặc vào, sau đó leo lên giường đắp chăn đi ngủ.

Long Tư Hạo từ phòng tắm đi ra, thấy cô nằm trên giường đã ngủ,

gương mặt đẹp trai của anh thoáng ngạc nhiên, đi đến đầu giường, dùng ánh mắt thâm tình dịu dàng nhìn vào gương mặt say ngủ của cô, anh cúi người xuống hôn nhẹ lên đôi môi xinh đẹp của cô, âm thanh nhỏ nhẹ nói một câu: "Hiểu Hiểu, anh yêu em, ngủ ngon!"

Nói xong, anh giúp cô đắp mền lại cẩn thận, tắt đèn trong phòng ngủ, sau đó thay cô mở đèn ngủ nhỏ ở đầu giường giúp cô, mới lưu luyến đi ra khỏi phòng ngủ của cô.

Sau khi anh vừa đi ra khỏi phòng ngủ, Lê Hiểu Mạn liền mở to đôi mắt ra, dưới ánh đèn da mặt cô đỏ hồng, đôi mắt trong suốt của cô ánh lên lệ quang, có lẽ do sự kiện xảy ra giữa anh và Sophie, cô thật sự rất tức giận.

Cô nói nhiều câu thương tổn đến anh như vậy, nhưng anh vẫn đối xử tốt với cô không hề tức giận cô, cho dù cô là người có lòng dạ sắt đá cũng cảm thấy cảm động.

Cô vẫn không ngủ được, nằm chờ Long Tư Hạo quay lại, cô nằm chờ đến nửa đêm cũng không thấy Long Tư Hạo quay về phòng ngủ.

Nằm lăn qua lộn lại cố gắng vẫn không ngủ được, cô đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ, lập tức đi thẳng đến thư phòng của anh, đi vào nhìn thấy trên tay Long Tư Hạo cầm một văn kiện, tay còn lại thì chống đầu, nhắm mắt giống như là đang ngủ.

Lần trước, ngày đầu tiên Lê Hiểu Mạn bị Lôi Dương đưa ra đảo, anh không ngày nào ngủ được, mỗi ngày ngoài xử lý chuyện công ty, còn vì chuyện của cô, anh đã nhiều đêm không ngủ, đêm nay chắc anh đã rất mệt nên mới có thể ngủ quên như vậy.

Lê Hiểu Mạn nhẹ nhàng từng bước đi đến chỗ anh, thấy màn hình vi tính của anh vẫn chưa tắt.

Cô nhìn vào màn hình vi tính, cả người cô chấn động, cô nghĩ anh thường ở trong phòng dùng vi tính xử lý công việc, nhưng lúc này vi tính của anh lại mở trang tài liệu về phụ nữ có thai.

Tài liệu nói phụ nữ có thai lúc đầu phải chú ý cái gì, mang thai tháng thứ hai, tháng thứ ba phải chú ý cái gì, từng giai đoạn phụ nữ mang thai thân thể có gì không khỏe, ăn uống ngủ nghỉ phải chú ý cái gì.

Cô mở những trang mà anh đã từng xem qua, anh còn xem phụ nữ có thai cần ăn những thức ăn gì.

Trong lòng cô bị anh làm cho vô cùng cảm động, đôi mắt của Lê Hiểu Mạn xuất hiện một tầng hơi nước, cô cắn chặt môi dưới, đưa tay giúp anh tắt vi tính, đang chuẩn bị rút tập văn kiện trong tay anh ra, anh liền tỉnh dậy.

“Hiểu Hiểu?” Mới vừa tỉnh dậy, Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn xuất hiện trước mặt anh, anh còn tưởng mình đang nằm mơ.

Lê Hiểu Mạn thấy anh tỉnh lại, hốc mắt đau xót, cô cố gắng đè nén cảm giác đau lòng và cảm động muốn lập tức nhào vào lòng anh khóc thật to, hơi hơi khịt mũi, giọng nói cô nhẹ nhàng nhỏ nhẹ nói với anh: “Nếu thấy mệt phải đi vào trong phòng ngủ, ở trong này ngủ để cảm lạnh lắm!”

Nghe được giọng nói của cô, Long Tư Hạo hoàn toàn tỉnh ngủ, xác định thực sự anh không phải đang nằm mơ, thực sự Lê Hiểu Mạn đang đứng trước mặt anh, anh duỗi dài cánh tay ra, kéo cô vào lòng ngực của anh, đôi mắt thâm tình nhìn cô: “Tại sao em còn chưa ngủ?”

Bởi vì những điều anh làm cho cô cảm động lúc này mắt cô đã ươn

ướt đỏ ầu, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô hơi hồng hồng, mắc cỡ nói đang đợi anh, ánh mắt giận dữ trừng lớn liếc anh một cái, muốn từ trong ngực của anh đứng lên, nhưng anh lại ôm cô thật chặt không buông.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp đỏ hồng của cô, khóe mắt ươn ướt, nước mắt lưng tròng, đôi mắt hẹp dài xinh đẹp của Long Tư Hạo hơi nheo lại, không hề chớp mắt nhìn khuôn mặt cô, dùng những ngón tay thon dài trắng nõn giúp cô lau ướt át nơi khóe mắt của cô, môi mỏng cong lên: "Làm sao vậy? Bởi vì anh không ở đó, cho nên em ngủ không được? Hay là..."

Chương 394: Bá đạo, chồng nói vợ nghe! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Môi mỏng của anh nhẹ nhàng nói bên tai cô, khẽ cắn vành tai trắng nõn xinh đẹp của cô, thanh âm trầm thấp có chút khàn khàn của anh: "Hay là do dục hỏa trong người em chưa được dập tắt, cần anh bên cạnh để dập tắt giùm em!"

Nghe được rõ ràng những lời anh nói, mặt Lê Hiểu Mạn càng đỏ lợi hại hơn, dùng sức giãy dụa từ trong ngực anh đứng lên, nheo đôi mắt lại liếc anh: "Dập cái đầu của anh đó, anh thích ngủ ở đây thì cứ ngủ đi, cho dù bị cảm lạnh cũng đâu liên quan gì đến em!"

Nói xong, cô lập tức đi nhanh đến cửa thư phòng, tay mở cửa ra: "Ầm", đóng cửa lại thật mạnh.

Bởi vì lúc nãy khi đi ra, tất cả đèn trong phòng ngủ đều bị cô tắt, ánh đèn hắt ra từ trong thư phòng cũng bị cô tức giận mà đóng cửa lại, toàn bộ ngôi nhà đều rơi vào khoảng không tối đen.

Cô đưa tay chống tường, dựa vào trí nhớ của cô lần tìm đi về hướng phòng ngủ của mình.

Nhưng cô vừa đi ra khỏi thư phòng, bên hông lập tức bị ôm chặt, ai đó kéo cô ôm vào trong ngực.

Cô giật mình đang định la lớn tiếng, chưa kịp la môi cô đã bị hôn không thể nào lên tiếng.

“Đừng....”

Anh hôn cô không cho cô có cơ hội mở miệng và cơ hội giãy dụa, ôm cô nâng lên đi chính xác vào phòng ngủ của cô dù toàn bộ căn phòng đều tối đen như mực.

Cửa phòng ngủ bị Long Tư Hạo dùng chân đá nhẹ nhàng đóng cửa lại. Mà Lê Hiểu Mạn giống như trước đều không thể phát ra tiếng nói, bị Long Tư Hạo ẩm lên giường lớn. Hai người nằm xuống đè lên nhau, bốn cánh môi vẫn dính sát vào nhau không có khe hở.

Trong lòng Lê Hiểu Mạn vẫn còn đang cảm động về những điều anh làm cho cô, cho nên đối với nụ hôn của anh, cô cho anh hôn thật sâu, không hề ngăn cản.

Trong phòng ngủ rất yên lặng, chỉ có thể nghe âm thanh hai người đang hôn nhau kích tình môi lưỡi dây dưa nhau.

Hôn thật lâu và say mê, Long Tư Hạo không dám hôn tiếp nữa, anh sợ nếu anh hôn sâu hơn nữa sẽ không thể kiềm chế bản thân của mình, mới chậm rãi rời khỏi môi của cô, ôm cô thật chặt, thì thào vào lỗ tai của cô: “Hiểu Hiểu, ngủ ngon!”

Lê Hiểu Mạn chưa thoát sự đê mê của nụ hôn, vẫn để anh ôm cô thật chặt, cố gắng không suy nghĩ đến chuyện xảy ra giữa anh và Sophie, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Tuy rằng trong lòng cô có khúc mắc chưa được giải đáp, nhưng khi ở trong lòng của anh, cô vẫn thấy sự an toàn. Ở trong mộng, cô tạm thời quên đi chuyện xảy ra ngày đó giữa anh và Sophie, cho nên cô trong giấc ngủ cô cảm thấy rất vui vẻ và hạnh phúc.

Nhất là sau khi ngủ, cô chủ động hướng sát vào lồng ngực của anh, cô ôm anh thật chặt.

Trong mơ cô thấy họ cử hành hôn lễ, họ sinh ra đứa nhỏ đáng yêu.

Trong mơ cô gần như hoàn thành mọi chuyện mà cô ước mơ, lúc cô tỉnh lại, cô đã giật mình suýt nữa đã la lớn tiếng.

Cô tròn to mắt nhìn, gương mặt đẹp trai yêu nghiệt của Long Tur Hạo phóng đại thật to trước mắt cô. Cô vui vẻ, trừng lớn nhìn anh, miệng mỉm cười, trong lúc cô đang trong trạng thái mơ màng ngắm nhìn anh không chớp mắt, Long Tur Hạo đã mở mắt lúc nào nhìn cô, cô mới giật mình hỏi: "Anh không đi đến công ty sao?"

Long Tur Hạo hiếp nhẹ đôi mắt lại, cúi đầu hôn vào đôi môi đỏ mọng của cô một lúc mới buông cô ra, đôi mắt thâm tình yêu thương nhìn cô: "Tạm thời không đi, hôm nay chúng ta có chuyện cần phải làm."

Lê Hiểu Mạn hơi nhíu mi lại, nghi hoặc hỏi: "Chuyện gì phải làm?"

Long Tur Hạo giúp đỡ cô đứng dậy, đôi mắt hẹp dài của anh nhìn cô, môi mỏng nhẹ nhàng nói ra hao từ: "Chuyển nhà."

Lê Hiểu Mạn lập tức ngăn người ra, hai con mắt càng mở to phát ra sự nghi ngờ khó hiểu nhìn anh: "Vì sao phải chuyển nhà? Chuyển nhà đi đâu?"

"Đi rồi em sẽ biết!" ánh mắt thâm tình của Long Tur Hạo nhìn cô, giúp cô mang dép vào chân, ôm cô đi vào phòng tắm, đưa cốc và bàn chải đánh răng cho cô.

Anh đưa tới trước mặt cô bàn chải đánh răng đã có kem sẵn, cô sửng sốt một hồi mới đưa tay tiếp nhận đồ anh đưa.

Đợi cô đánh răng xong, anh giúp cô rửa mặt, sau đó tự tay anh giúp cô thay quần áo. Một mình anh tự tay làm hết mọi việc giúp cô, Lê Hiếu Mạn vẫn còn bị vây trong trạng thái ngây ngời.

Đợi đến khi cô phục hồi lại tinh thần, Long Tư Hạo đã giúp cô thay xong quần áo gọn gàng, nắm tay cô đi đến phòng ăn.

Cô đưa mắt nhìn anh, cố gắng dùng sức giật bàn tay của mình ra khỏi tay Long Tư Hạo, mở to mắt nhìn anh: “Long Tư Hạo, thật sự có phải chuyển nhà, anh cũng phải cho em biết mình chuyển đến đâu chứ!”

Long Tư Hạo mở miệng cười, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, ánh mắt cứng chiều ôn nhu nhìn mặt cô, những ngón tay thon dài của anh kẽ nắm nhẹ nâng cằm của cô lên, cúi đầu hôn vào đôi môi của cô: “Hiếu Hiếu, quyết định không phải do em, phu xướng phụ tùy, anh ở đâu thì em phải ở đó, hiểu không?”

Chương 395: Bá đạo, chồng nói vợ nghe! (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh lập tức lôi kéo cô đi vào nhà ăn, ấn vai cô ngồi xuống cái ghế của mình, anh mới đi vào phòng bếp lấy phần thức ăn sáng dinh dưỡng dành riêng cho phụ nữ có thai bưng ra cho cô.

Khi anh mang phần ăn sáng dinh dưỡng đặt trước mặt cô, lòng cô thêm một lần nữa mềm ra vì cảm động. Hôm nay anh làm những món ăn sáng dinh dưỡng dành riêng cho phụ nữ có thai đều là những món ăn tối hôm qua cô đọc được trên vi tính của anh.

Hốc mắt đau xót, khóe mắt cô từ từ phủ một tầng hơi nước, hơi hơi khịt mũi, trong lòng cô nổi lên từng gợn sóng nhấp nhô, cuồn cuồn đánh vào tận sâu vào trong toàn bộ tâm hồn của cô, làm tầng hơi nước trong mắt cô ngày càng dày hơn, từng giọt nước mắt trong suốt như hạt phê le chảy xuống má cô.

Nhìn thấy cô đột nhiên khóc, Long Tư Hạo lập tức ngồi xuống bên cạnh cô, những ngón tay thon dài trắng nõn của anh giúp lau nước mắt cho cô, đôi mắt nhìn cô như muốn trói chặt cả người cô lại, ánh mắt thâm tình, âm thanh trầm thấp mang theo một tia lo lắng hỏi cô: "Hiểu Hiểu, tại sao em khóc?"

Lê Hiểu Mạn dùng tay lau nước mắt chảy xuống gò má cô, ngược mặt lên nhìn anh: "Em không sao!"

Long Tư Hạo nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô, cúi đầu hôn vào đôi mắt

của cô, ánh mắt thâm tình yêu thương nhìn cô: “Ăn sáng trước đi, anh đi thu dọn đồ đạc.”

Dứt lời, anh lập tức đứng dậy đi ra khỏi phòng ăn đi về hướng phòng ngủ, bước chân của anh có chút vội vàng, Lê Hiểu Mạn còn chưa kịp hỏi anh ăn sáng chưa?

Anh vội vàng gấp gáp giống như sợ cô sẽ không chịu chuyển nhà đi theo anh.

Nhìn thấy bóng dáng anh biến mất đi khỏi nhà ăn, Lê Hiểu Mạn mới nhìn đến những món ăn trên bàn, cô bắt đầu ăn, dù sao cũng do anh dùng tâm của mình mà làm cho cô, nếu cô không ăn sẽ phụ một phen tâm ý của anh.

Hai ngày nay, bởi vì chuyện giữa anh và Sophie, cô đã nói rất nhiều câu làm tổn thương anh, cô không nghĩ tới anh còn có thể lo lắng cho cô như bây giờ.

Hít một hơi thật sâu, cô mang chuyện về tấm ảnh tạm thời để sau trong lòng mình, không muốn nghĩ đến nữa, không muốn làm rõ mọi chuyện nữa, tập trung ăn sáng.

Chờ cô ăn xong, Long Tư Hạo cũng đã thu dọn đồ đạc xong. Bát đĩa cũng chính tay anh mang đi rửa dọn sạch sẽ. Kiểm tra tất cả mọi chuyện đã làm xong xuôi, Long Tư Hạo nắm bàn tay trắng nõn của cô, cô nhìn anh hỏi: “Đến cuối cùng là anh muốn dẫn em đi đâu?”

Anh không nói lý do vì sao chuyển nhà, càng không nói cho cô biết bọn họ sẽ chuyển nhà tới đâu, vì vậy càng làm cho cô trong lòng vô cùng nghi ngờ.

Long Tư Hạo bỏ hành lý đang cầm trong tay xuống, ánh mắt nhìn cô,

môi mỏng cong lên, âm thanh nhẹ nhàng cứng chiều nói: ” Anh đã nói, đi đến nơi rồi em sẽ biết!”

Thấy anh không muốn nói, Lê Hiểu Mạn liếc mắt nhìn anh, ánh mắt giận dữ trừng anh: ”Long Tư Hạo, anh có thể đứng ngang ngược như vậy được không? Cố hỏi qua ý kiến của em chưa? Cho dù phải chuyển nhà, em cũng muốn dọn đến nhà của mẹ em ở, em không muốn đi cùng anh đến nơi anh chọn.”

Không biết có phải do mang thai, tính tình của cô dạo này vô cùng nóng giận, cô không thể nào khống chế được tâm trạng của mình, lúc nào cũng muốn nổi nóng phát hỏa, luôn nói những câu đều làm tổn thương đến anh.

Nhưng có thể nguyên nhân sâu xa là do chuyện giữa anh và Sophie, trong lòng cô lúc nào cũng có cái gai, luôn đâm vào tim cô rất đau.

Cô vẫn canh cánh trong lòng, trong lòng cô có loại cảm giác khó chịu không thể nói ra tất cả oán giận tích tụ, đến nỗi cô luôn nói những lời nói cay nghiệt khó chịu với anh nhưng thật tâm cô không hề muốn nói những lời đó làm anh buồn.

Hình ảnh anh và Sophie chụp hình chung thân mật như một nhát dao đâm sâu thẳng vào trong tim cô, quên không được mà nhớ cũng không được, giống như một ngọn núi vô hình ngăn cách giữa anh và cô, làm cho cô và anh không thể nào có thể bên nhau vui vẻ được.

Sự việc đó như một cơn ác mộng đối với cô, lúc nào cũng làm cô mất ngủ, tuy rằng hiện tại vết thương so với lúc trước đã lành đi nhiều, nhưng vết thương này vô cùng sâu, cho dù sau này có lành lại cũng để lại trong tim cô một vết sẹo không bao giờ lành.

Mà vết sẹo này sẽ không bao giờ lành, lại không thể chạm đến nó,

một khi chạm đến hoặc vạch trần ra thì sẽ đau đến chảy máu không ngừng.

Gương vỡ lại lành, cho dù có thể dán tấm gương lại nhưng mặt đằng sau của tấm gương đó mãi mãi đều nhìn thấy vết nứt đó.

Chương 396: Tòa biệt thự xa hoa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô vừa nói những lời đó đúng là tổn thương sâu sắc Long Tư Hạo, anh nắm chặt cổ tay cô, ánh mắt trầm xuống: “Xem như anh bá đạo, chuyện khác anh có thể nghe theo em, chỉ riêng chuyện này thì không được, Hiểu Hiểu, anh sẽ không cho phép em rời khỏi anh, anh ở đâu thì em ở đó, kiếp này chúng ta ngủ cùng giường chết cùng huyệt.”

Ngủ cùng giường chết cùng huyệt?

Lê Hiểu Mạn vì lời nói của anh mà đôi mắt lóe lên những giọt nước mắt, là rung động nhưng lại cảm thấy giấc mộng này thật khó thực hiện.

Anh và Sophie đã làm ra chuyện như vậy rồi, cô còn có thể làm như không có chuyện gì xảy ra cả đời này sao?

Cô bị anh bá đạo kéo ra khỏi nhà trọ, sau đó lại bá đạo ôm cô lên xe.

Tất cả quá trình đều nằm trong lòng anh, căn bản cô không thể phản kháng.

Trong xe, cô không để ý đến anh mà chỉ dựa đầu vào cửa kính xe, ánh mắt không chút tiêu cự nhìn cảnh vật và những tòa nhà cao ngất bên đường.

Ghế lái, Long Tư Hạo như đang chuyện tâm lái xe nhưng thật ra tầm mắt của anh vẫn nhìn chăm chăm cô, thấy cô nhăn mày, khuôn mặt không có lấy một nụ cười, lòng anh đau đớn không thôi.

Anh biết không nên ép cô nhưng nếu anh không làm vậy thì anh sẽ mất đi cô.

Anh không cho phép cô rời đi, tuyệt đối không.

...

Hồ Thủy Lộ nằm ở phía Bắc của thành phố cũng là hồ dài và lớn nhất, sơ với Nguyệt hồ thì càng nổi tiếng hơn.

Hồ Thủy Lộ xinh đẹp ở giữa có một hòn đảo tư nhân, khung cảnh xung quanh cực kì yên tĩnh, phong cảnh xinh đẹp, không khí trong lành, hai bên hồ là rừng cây xanh, nhìn giống như thế ngoại đào viên vậy.

Mà hòn đảo này ven ven chỉ có một tòa biệt thự tư nhân đồ sộ.

Chủ nhân của căn biệt thự này vẫn rất thần bí.

Lại gần hòn đảo có thể thấy được xung quanh xây dựng theo công viên, xung quanh hồ là các phố buôn bán, hội sở cao cấp và khách sạn.

Đến được căn biệt thự chỉ có một cây cầu lớn, nhưng trên cầu lại bị vệ sĩ trấn giữ, ngoại trừ chủ nhân biệt thự ra thì những người khác phải có giấy thông hành, nếu không không thể nào đi vào.

Bên cạnh bờ hồ sẽ đậu một vài chiếc cano hoặc là thuyền nhỏ, nhưng những loại thuyền này chỉ có thể đón khách đến hội sở cao

cấp xung quanh và khách sạn, không có giấy thông hành thì không được đặt chân lên đảo nhỏ, càng đừng nói là tiến vào tòa biệt thự tư nhân như tòa thành.

Lúc này Long Tư Hạo đang lái chiếc Roll Royce đi về phía chiếc cầu nối đến hòn đảo tư nhân.

Từ nhỏ Lê Hiếu Mạn lớn lên tại thành phố K nhưng hồ Thủy Lộ này cô chưa từng tới, một phần là cô thường ở trong nhà không hay ra ngoài.

Hai là những nơi nhà giàu mới đến thì cô càng không đến.

Nhưng hòn đảo tư nhân trên hồ Thủy Lộ giống như căn cứ quân sự vô cùng thần bí, người bình thường không thể đặt chân lên thì cô vẫn nghe đến.

Ngồi trên xe, cô thấy Long Tư Hạo cứ thế lái xe lên cầu, mà đám vệ sĩ lại vô cùng cung kính với anh, không hề ngăn cản, điều này làm cho cô cực kỳ ngạc nhiên và nghi hoặc.

Cô nhíu mày nhìn anh: “Anh dẫn tôi tới nơi này làm gì? Không phải nơi này những người khác không thể vào sao? Anh có giấy thông hành hả?”

Cô nhíu mày, hình như lúc này cô không nhìn thấy anh đưa giấy thông hành ra.

Long Tư Hạo nhìn cô, khóe môi nhếch lên nụ cười bí hiểm: “Không phải nói anh bá đạo sao? Anh đi đâu còn phải giấy thông hành?”

Dứt lời anh duỗi tay ra ôm cô vào ngực, cúi đầu hôn cô một cái cười nói: “Rất nhanh là tới rồi, chờ đến nơi anh nói cho em được không?”

Lê Hiểu Mạn không đáp lại anh mà chỉ nhìn anh, cô phát hiện anh vẫn luôn thần bí như vậy, hơn nữa năng lực không thể kinh thường và cũng khiến cho cô chấn động.

Đối với bối cảnh và thân phận của anh, trong lòng cô không nhận được nghi hoặc, anh thật sự chỉ là tổng giám đốc của TE, là cháu trai trưởng của Hoắc gia sao?

Dù phong cảnh bên hồ rất đẹp, càng tới gần hòn đảo nhỏ phong cảnh càng nhã nhặn lịch sự hơn, thật làm cho người ta có cảm giác thoải mái và thư sướng.

Trên hòn đảo, tòa biệt thự xa hoa, cây cối xanh um tùm, phía trước còn có một vườn cỏ đầy hoa, cảnh sắc xinh đẹp như tiên cảnh.

Tòa biệt thự dưới ánh nắng mặt trời càng trông đồ sộ mà thần bí.

Chiếc roll Royce màu đen của anh dừng lại trước vườn cỏ của tòa biệt thự.

Ngồi trong xe, Lê Hiểu Mạn nhìn căn biệt thự, trong lòng vô cùng rung động, một nơi xa hoa lại như tiên cảnh này làm cho cô còn ngỡ mình đang mơ.

Quản gia từ trong tòa nhà đi ra thay anh mở cửa, cung kính gật đầu: “Thiếu gia...”

Nhìn quản gia là người lớn tuổi chừng 65, nhưng nhìn tinh thần vẫn rất tốt, sắc mặt cực kì nghiêm cẩn.

Lập tức ông ta lại nhìn Lê Hiểu Mạn trong xe, cung kính cúi đầu: “thiếu phu nhân...”

Nghe quản gia nói, Lê Hiếu Mạn ngồi trong xe cũng ngẩn ra, đôi mắt nghi hoặc nhìn quản gia, vừa muốn mở miệng giải thích cô không phải là thiếu phu nhân thì Lê Hiếu Mạn đã xuống xe thay cô mở cửa, sau đó nắm chặt tay cô đón cô xuống xe.

Tuy ở trong xe đã thấy căn biệt thự rất lớn nhưng sau khi xuống xe ngẩng đầu lên lại thấy tòa biệt thự xa hoa như tòa thành mà rung động và thốn thức không thôi.

Người hầu trong biệt thự đều mặc đồng phục giống nhau đứng trước cửa lớn.

Lê Hiếu Mạn xuống xe, đám người hầu đều lên tiếng, thái độ vô cùng cung kính: “Hoan nghênh thiếu gia và thiếu phu nhân về nhà.”

Nghe âm thanh chình tề đó, Lê Hiếu Mạn chấn động tâm thần, ngược mắt nhìn Lê Hiếu Mạn đang nắm tay cô: “Đây là chuyện gì vậy?”

Đột nhiên cô cảm thấy như bị mắc mưu, mà anh lại từng bước kéo cô nhảy vào hố.

Những cô gái ăn mặc đoan chính, chình tề này là người hầu ở trong biệt thự.

Mà bọn họ gọi anh là thiếu gia, chứng minh anh là chủ nhân của nơi này hoặc là chủ nhân nhỏ.

Cô nhớ rõ Hoắc Vân Hy nói anh có một biệt thự tư nhân ở thành phố K, chẳng lẽ nói là nơi này sao?

Long Tư Hạo thấy cô nghi hoặc liền cúi đầu hôn cô trước mặt đám người hầu rồi mới dịu dàng nói: “Có gì nghi vấn đợi lát nữa rồi nói.”

Dứt lời anh ôm eo cô đi vào biệt thự.

Căn biệt thự khiến cho người ta tặc lưỡi bên trong cái gì cũng có, có phòng xem phim nhỏ, có bể bơi xa hoa, có sân golf, có bar, vườn hoa, phòng âm nhạc, phòng tập thể hình, ngay cả khu vui chơi cho trẻ con cũng có.

Bên trong biệt thự có rất nhiều vệ sĩ, mỗi người đều có cương vị của mình không ai chậm trễ.

Từ lúc tiến vào, đập vào mắt là cảm giác quý khí của hoàng gia, trang trí hoa lệ, đại sảnh rực rỡ, dưới ánh sáng càng bắt mắt, cầu thang tròn tráng lệ, thảm trải dưới đất dệt đồ đồng Ba Tư.

Chương 397: Tòa biệt thự xa hoa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiếu Mạn bị Long Tư Hạo ôm lấy, không đi thang máy mà đi cầu thang bộ đến lầu ba.

Phòng ngủ rộng kinh người như phòng ngủ của hoàng đế, còn cả chiếc giường Kingsize lớn hình tròn, bên cạnh là những đóa hoa vàng, mỗi cánh đều được khắc đồ án, trên sàn vẫn là thảm dệt Ba Tư, tất cả được trang hoàng xa hoa mang hơi thở cổ xưa, bên trong phòng tắm còn có hồ tắm lớn...

Phía tây phòng ngủ có cửa sổ sát đất, chỉ cần kéo rèm che lên là có thể thấy được phong cảnh tuyệt đẹp của vườn hoa.

Đứng ở trong phòng ngủ xa hoa, Lê Hiếu Mạn như tiến vào cảnh trong mơ, hơn nữa chờ lấy lại tinh thần cô liền hỏi: “Nơi này... là nhà anh sao?”

Từ lúc cô quen biết anh đến giờ thì cô vẫn chưa biết nhà của anh, mà cô cũng chưa bao giờ hỏi anh điều này.

Tuy anh là cháu trai trưởng của Hoắc gia nhưng anh không ở Hoắc gia mà từ khi cô dọn đến ở Hoa Hồng Uyển anh vẫn luôn ở cùng một chỗ với cô.

Hiện tại nghĩ lại lúc đó chẳng hiểu sao cô và anh ở cùng một chỗ, mà đoạn thời gian hai người ở chung, thậm chí nhà ở chân chính của

anh cô cũng không biết.

Nơi này xa hoa hưng vĩ làm cho cô líu lợ, ngay cả Hoắc Trạch tiếng tăm lừng lẫy so với nơi này còn kém xa.

Nơi này đủ để ném Hoắc Trạch xa tận mấy chục con đường.

Long Tư Hạo kéo cô đến chiếc giường lớn Kingsize ngồi xuống. đôi mắt anh đầy ý cười dịu dàng nhìn cô: “Nơi này là tổ tiên anh mua, là tổ nghiệp của Long gia.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh: “Anh dẫn em đến đây là...”

Long Tư Hạo vỗ vỗ mặt cô, đôi mắt đầy ý cười thâm tình: “Sớm muộn gì em cũng sẽ vào ở đây, đương nhiên là cho em thời gian thích ứng trước, hưởng hồ hiện tại em đang có thai, cần có người chăm sóc, lúc anh không có ở đây, một mình em ở Hoa hồng uyển làm anh lo lắng”

Lê Hiểu Mạn nhìn cánh tay anh đang vỗ mặt mình, cô híp mắt nói: “Ai bảo sớm muộn gì em cũng ở đây? Cho tới bây giờ tôi chưa từng nói qua sẽ gả cho anh, Long Tư Hạo, em không muốn ở đây, chờ ở chỗ này giống như con chim bị giam vào nhà giam, cực kì không tự do, hưởng hồ chúng ta không kết hôn, em không phải là người Long gia, mời anh đừng bảo đảm người đó gọi em là thiếu phu nhân.”

Long Tư Hạo thâm tình nhìn cô, môi mỏng nhếch lên: “Hiểu Hiểu, sớm muộn gì em cũng là nữ chủ nhân nơi này, hiện tại bọn họ bắt đầu gọi em là thiếu phu nhân miễn cho sau này còn phải đổi.”

Anh đã sớm đoán được cô không đồng ý ở lại nơi này, nghe cô nói vậy anh không hề cảm thấy bất ngờ.

Mà lâu như vậy anh mới mang cô tới đây là vì sợ cô không thích nơi này.

Nhưng một ngày nào đó cô sẽ trở thành nữ chủ nhân ở nơi đây, là thời điểm để thích ứng nó rồi.

Nhìn Long Tur Hạo, Lê Hiểu Mạn buồn phiền đứng lên, ánh mắt tức giận nhìn anh: “Long Tur Hạo, anh muốn em nói bao nhiêu lần đây? Em chưa nói là muốn gả cho anh.”

Thấy cảm xúc của cô có chút kích động, Long Tur Hạo đứng lên, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: Hiểu Hiểu, đời này của em chỉ có thể gả cho anh, đừng quên hiện tại em đang mang thai, chẳng lẽ em muốn dẫn con của anh đi gả cho người đàn ông khác sao? Anh tuyệt đối không cho phép con anh nhận người khác làm ba, càng không cho phép em gả cho người khác, em là của anh.”

Giọng điệu của anh vô cùng bá đạo, ham muốn mãnh liệt chiếm lấy làm cho Lê Hiểu Mạn run lên, xoay người không nhìn anh cũng không đáp lại anh.

Long Tur Hạo nhìn bóng lưng nhỏ xinh của cô, anh nhăn mày, phát giác trải qua chuyện tám hình kia giữa bọn họ hoặc là im lặng hoặc là cãi nhau.

Tình cảm nói vài câu là phai nhạt, tuy bọn họ cãi nhau không quá âm ỉ lại càng im lặng, nhưng loại cảm giác đó so với cãi nhau còn đáng sợ hơn.

Anh cực kì sợ hãi tình cảm của bọn họ vì thế mà bất hòa.

Hướng hồ đến giờ anh vẫn chưa xác định cô có bao nhiêu tình cảm

dành cho anh, anh càng sợ cô chẳng thềm dành cho anh chút tình cảm nào.

Trái tim anh hung hăng đau đớn, trong mắt tràn đầy sự thống khổ.

“Hiểu Hiểu...”

Nhỏ giọng gọi một tiếng, anh đưa tay kéo cô xoay người lại, đau đớn nhìn cô: “Hiểu Hiểu, không cần lại như vậy với anh có được không? Không cần phản đối anh, không cần lạnh nhạt với anh có được không?”

Lê Hiểu Mạn dờ mắt không thềm nhìn anh: ‘Long Tư Hạo, anh cảm thấy em nên thế nào với anh đây? Xem như chưa có chuyện gì xảy ra sao? Anh khiếm nhã em đồng ý, anh bá đạo kéo em tới đây, bá đạo để người hầu gọi em là thiếu phu nhân, anh có tôn trọng em không, hỏi han ý nguyện của em hay không? Có phải anh xem em là tượng gỗ không hả? Em cứ thế mặc cho anh bài bố sao?’

Lời nói của cô hết sức lãnh đạm, có chứa sự oán giận anh, không hiểu anh, tất cả đều là cho anh đau xót.

Loại cảm giác đau này thật khó chịu, nó làm cho anh cảm thấy hít thở không thông rồi.

Anh nhìn cô: “Hiểu Hiểu, anh thừa nhận mình bá đạo kéo em tới đây nhưng anh không có ý bài bố em, vì sao em cứ hiểu nhầm anh như vậy? Có phải hiện tại mặc kệ anh làm gì thì ở trong mắt em đều là sai lầm hay không? Chỉ có thả cho em rời đi, mãi mãi biến mất khỏi sinh mệnh của em thì em mới vừa lòng đúng không?”

Lê Hiểu Mạn không đáp lại lời anh nhưng một câu nói mãi mãi rời khỏi sinh mệnh cô mà trái tim cô run lên, hung hăng đau đớn.

Anh rời đi làm cho cô đau lòng nhưng mà đối mặt với anh cô lại không tìm được cách gì để ở chung cả.

Giống như trước đây thì không thể nào, chỉ có im lặng mới là cách tốt nhất.

Long Tư Hạo thấy cô im lặng, trái tim anh càng đau đớn không thôi.

Đột nhiên anh đưa tay giữ chặt vai cô, ánh mắt nhìn cô chăm chăm: “Hiểu Hiểu, anh nói trong ba ngày sẽ để em biết được sự thật, anh có một đoạn ghi âm, sau khi em nghe xong sẽ biết anh có nói dối em hay không.”

Đứt lời anh buông cô ra cầm điện thoại mở ghi âm ở bệnh viện.

Lê Hiểu Mạn nhìn anh sau đó lại nhìn chăm chăm di động trên tay anh.

Ghi âm truyền ra âm thanh của Sophie và Long Tư Hạo, âm thanh của cô ta vừa suy yếu vừa đứt quãng.

Chương 398: Hiểu Hiểu, mùi dấm thật nồng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Sophie, cô biết mình đã sai chuyện gì chưa? Vì sao nhất định phải khiến tôi căm ghét chuyện của cô?”

“Tur Hạo... Xin lỗi! Em... Chỉ là em quá yêu thôi, em... Chỉ là khi nhìn thấy... Anh và Lê Hiểu Mạn ở bên nhau, tim... em rất đau, em biết mình không nên... hãm hại anh, không nên gài bẫy... Anh, không nên... Thừa dịp lúc anh hôn mê...”

“Không nên thừa dịp lúc tôi hôn mê làm gì?”

“Tur Hạo... Xin lỗi, em... Em biết lỗi rồi, em không nên... Thừa dịp... Lúc anh hôn mê... Chụp... lên ảnh chúng ta... bên nhau... Để... Hãm hại anh, nhưng em thật sự... Rất yêu anh, nếu... Nếu như em không làm vậy... Mãi mãi cũng sẽ không có cơ hội... Ở bên cạnh anh, bởi vì em biết... Trừ khi là Lê Hiểu Mạn... Chủ động rời khỏi anh, bằng không, anh... Anh tuyệt đối sẽ... Sẽ không rời bỏ cô ta, em làm những chuyện này... Đều là bởi vì... Em yêu anh, anh... Tha thứ cho em... Được không?”

“Tur Hạo... Em... Xin lỗi! Em... Không nên dối gạt anh, Em... Thật ra chúng ta không hề... xảy ra chuyện gì cả, anh vẫn luôn hôn mê, em... Làm sao chúng ta có thể phát sinh... Quan hệ?”

...

Những lời Sophie nói với Long Tur Hạo ở bệnh viện, lúc này truyền vào tai Lê Hiếu Mạn không sót một chữ.

Mặc dù là ghi âm, nhưng cô có thể nghe ra, lúc Sophie nói những lời này hẳn là rất suy yếu, cô ta nói ngắt quãng, giọng nói vô lực chính là mình chứng.

Đoạn ghi âm này cũng nói rõ với cô, Long Tur Hạo cùng Sophie không có xảy ra bất cứ chuyện gì, hẳn là bị Sophie gài bẫy hãm hại.

Hôn mê?

Nghĩ đến lời nói của Sophie, cô ngược mắt nhìn về phía Long Tur Hạo, giọng nói lộ ra sự lo lắng: “Sao anh lại thế hôn mê?”

Long Tur Hạo không có trực tiếp trả lời cô, ngón tay trắng nõn vén tóc cô ra sau tay, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh hiện lên ý cười, ánh mắt thâm tình nhu hòa liếc nhìn cô: “Hiếu Hiếu, bây giờ còn cảm thấy anh phản bội em không?”

Lê Hiếu Mạn khẽ cắn môi dưới, nheo mắt, nghiêng thân thể: “Em đã nói rồi, dù cho hai người chẳng xảy ra chuyện gì, anh và cô ta thân mật vẫn là sự thật, anh hôn hít và sờ soạng cô ta, ngủ cùng cô ta trên một chiếc giường cũng là sự thật.”

Trước khi nghe đoạn ghi âm này, cô cũng có nghĩ đến, có thể bọn họ không đi đến bước cuối cùng, nhưng anh và cô ta ôm nhau là sự thật, những hình ảnh đó vẫn luôn hiện lên trong đầu cô không thể xóa đi được.

Thấy cô không nói gì, Long Tur Hạo khẽ nheo mắt, đậy mắt hiện ra ý cười, nghiêng người đến gần cô, cố ý ngửi ngửi trên người cô: “Hiếu Hiếu, có ngửi được mùi gì không? Trên người em có mùi dấm rất

nồng, em so đo chuyện này đến như vậy, là vì rất quan tâm anh đúng không?”

Hai ngày nay cô luôn nói những lời làm anh đau lòng, khiến cho anh cảm thấy cô không để bụng, nhưng sự so đo lúc này của cô, khiến lòng anh sinh ra cảm giác vui vẻ, có lẽ là anh hiểu lầm cô, thật ra cô rất quan tâm anh.

Bởi vì Sophie cố ý hãm hại, cô và anh đều hiểu lầm đối phương, hiện tại những hiểu lầm đó đã chấm dứt tại đây.

Bàn tay to trắng nõn của anh khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô, đôi mắt nghiêm túc nhìn chăm chăm cô: “Hiểu Hiểu, mặc dù chuyện này là Sophie gài bẫy hãm hại, muốn phá hỏng chuyện của chúng ta, nhưng quả thật anh cũng có sai, anh đã sơ suất để Sophie có cơ hội lợi dụng, không nên hiểu lầm em, không nên cho rằng em không quan tâm anh, không nên giận dữ với em, anh thật sự là một tên ngốc, đại ngốc, nếu như em không quan tâm, thì đã không vì những tấm ảnh kia mà đau lòng, suy cho cùng, là anh chưa đủ hiểu em...”

Nói đến đây, anh ôm chặt cô vào lòng, nói với sự tự trách: “Hiểu Hiểu, xin lỗi! Sau này anh sẽ không hiểu lầm em nữa, cũng sẽ không để cho người khác làm em đau lòng, chuyện này chấm dứt ở đây có được không? Chúng ta cùng nhau lật qua trang này, quý trọng lẫn nhau có được không?”

Tuy giọng điệu anh nhẹ nhàng, nhưng mỗi một chữ đều giống như những mũi thương, mạnh mẽ công kích cánh cửa trái tim Lê Hiểu Mạn, khiến tim cô rung động mãnh liệt.

Trước đây cô không thể nào tiếp nhận được chuyện anh và Sophie có quan hệ với nhau, nhưng hiện tại mọi chuyện đã rõ ràng, anh bị

Sophie gài bẫy hãm hại, cô không thể tiếp tục trách anh.

Nếu anh đang hôn mê, thì không thể nào hôn Sophie, ảnh do Sophie chụp, vậy chứng minh tất cả sự thân mật là cô ta tự mình diễn.

Cuối cùng, Long Tư Hạo chẳng biết gì cả.

Tuy những tấm ảnh “thân mật” của anh và Sophie là sự thật không thể chối cãi, nhưng lúc này khi nghĩ đến những hình ảnh kia, lòng cô không còn đau đớn như trước nữa.

Vừa rồi cô còn nói những lời kia, bởi vì lòng cô còn có khúc mắc, giống như lời cô nói, chính là ghen.

Chương 399: Hiểu Hiểu, mùi dấm thật nồng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô cực kỳ dễ tâm chuyện anh tiếp xúc thân mật với những người phụ nữ khác, nhất là với Sophie, người phụ nữ có khuôn mặt khá giống cô.

Mặc dù là anh bị hãm hại, trong lúc không tỉnh táo bị người khác “sàm sỡ”, nhưng trong lòng cô vẫn có chút để bụng.

Nhưng xin lỗi một cách thành khẩn nghiêm túc như thế, cô không thể cứ tiếp tục so đo, tiếp tục cãi láo được.

Nhưng một lúc sau, khúc mắc trong lòng cô đã hoàn toàn biến mất, dù sao đi nữa trong lòng hay thân thể anh cũng chưa từng chân chính phản bội cô.

Nghĩ thông suốt những chuyện này, tâm tình cô thông suốt hơn rất nhiều, không còn bị đè nén nữa.

Sau một hồi lâu, cô ngược mắt nhìn anh, chống lại đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh tràn đầy vẻ mong đợi của anh, cô đưa tay vỗ khuôn mặt anh tuấn đã gây đi rất nhiều của anh, đáy mắt trong suốt hiện lên sự đau lòng, khóe mắt dần dần ướt át, liên tục gật đầu: “Được!”

Nghe cô nói vậy, đôi mắt hẹp dài đen láy của Long Tư Hạo sáng ngời, viền mắt cũng ướt ướt, vui vẻ nhìn cô, giọng nói trầm thấp nhưng cũng không che giấu được sự kích động trong lòng: “Hiểu

Hiếu, em nói thật chứ? Thật sự không so đo nữa, thật sự tha thứ cho anh?”

Lê Hiếu Mạn ngược mắt nhìn người đàn ông trưởng thành đầy sức quyến rũ, thấy lúc này anh đang kích động giống như chàng trai mới biết yêu, ánh mắt cô trở nên nhu hòa, lại gật đầu lần nữa, nhẹ giọng đáp: “Ừm!”

“Hiếu Hiếu...”

Long Tư Hạo xúc động khẽ gọi, hai cánh tay siết chặt cô vào lòng, giống như muốn nhập cô vào xương cốt anh.

Giờ phút này anh rất vui vẻ, kích động, cảm thấy may mắn, cực kỳ xúc động...

Những hiểu lầm giữa bọn họ đã có thể hóa giải, cô có thể tha thứ cho anh, đúng là không dễ dàng gì, anh sẽ càng trân trọng cô hơn, sẽ không để cho bất cứ kẻ nào đến làm tổn hại tình cảm của họ nữa.

Bởi vì anh ôm quá chặt, Lê Hiếu Mạn vỗ vỗ vài cái lên ngực anh, nheo mắt nhìn anh: “Đừng... Đừng ôm chặt như thế, anh muốn siết chết em sao? Đừng quên trong bụng em còn có một đứa nhỏ.”

Nghe được lời cô, Long Tư Hạo lập tức buông lỏng cô ra, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh nhìn vào bụng bằng phẳng của cô, bàn tay trắng nõn phủ lên đó, đáy mắt hiện ra ý cười: “Hiếu Hiếu, cuối cùng chúng ta cũng có con rồi...”

Nói đến đây, anh ngược mắt, ánh mắt chất chứa tình cảm nhìn cô: “Cám ơn em đã để anh được làm ba trước lúc ba mươi tuổi, cám ơn em đã mang thai con của anh.”

Hiểu làm lớn như thế sau khi được làm sáng tỏ, Lê Hiểu Mạn cũng không có biểu hiện kích động gì nữa, có vẻ tâm trạng đã bình ổn hơn nhiều.

Sâu trong tiềm thức cô vẫn tin tưởng anh, chỉ là trong chốc lát bị những hình ảnh kia khiến cho đầu óc mê muội, cho rằng Long Tur Hạo phản bội cô.

Mà sự hiểu lầm này, căn bản cũng không cần đoạn ghi âm cũng có thể tự động sáng tỏ, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Lê Hiểu Mạn nhìn bàn tay Long Tur Hạo đang đặt trên bụng mình, đáy mắt trong suốt cũng đầy ý cười, đưa tay vỗ nhẹ bàn tay anh: “Hiện tại mới chỉ bốn năm tuần, thai vẫn chưa cử động được, không cần sờ.”

Long Tur Hạo nhìn cô, di chuyển bàn tay từ bụng đến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khẽ cúi người, áp vào trán cô, năm ngón tay đan xen vào mái tóc cô, hai cánh môi chậm rãi chạm vào nhau: “Hiểu Hiểu, chúng ta kết hôn đi!!”

Nghe vậy, thân thể Lê Hiểu Mạn khẽ run lên, hàng chân mày thanh tú khẽ nhíu, tuy ảnh chụp của anh và Sophie đã được làm sáng tỏ, tuy cô không hề so đo nữa, thế nhưng tạm thời cô còn chưa muốn kết hôn.

Là cô vẫn chưa điều chỉnh tốt tâm trạng, là cô vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để tái hôn, cuộc hôn nhân thất bại với Hoắc Vân Hy khiến cô vẫn còn chút sợ hãi.

Long Tur Hạo thấy cô nhíu chặt mày không trả lời, liền đoán được suy nghĩ của cô, đôi mắt hẹp dài chất chứa tình cảm nhìn cô: “Hiểu Hiểu, hiện tại anh không phải đang ép buộc em, sau khi em suy nghĩ

kỹ rồi trả lời anh, anh có thể chờ em, bất kể chờ bao lâu.”

Ngón tay thon dài của anh vén tóc ra sau tai cô, cúi người, đặt một nụ hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, sau đó ôm cô vào trong lòng.

Cô ngược mắt nhìn anh: “Anh không cần đến công ty sao?”

Cô cũng không hy vọng bởi vì ở bên cô mà ảnh hưởng đến công việc của anh.

Nếu như ở cổ đại, anh là đế vương, chẳng phải cô là yêu phi sao?

Long Tur Hạo nhìn cô, đáy mắt tràn đầy ý cười: “Anh muốn ở bên em lâu chút, ở bên cạnh con của chúng ta, qua giờ cơm trưa sẽ đi, hiện tại cần nghỉ ngơi, cùng anh làm quen với nơi này? Nhé?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt đánh giá phòng ngủ đẳng cấp đế vương cực kỳ xa hoa, nhìn Long Tur Hạo gật đầu: “Anh dẫn em đi dạo chút đi!”

Con người luôn yêu thích cái đẹp, nhất là những thứ xa hoa như thế này, cảnh sắc của tòa thành biệt thự rất đẹp, hiển nhiên Lê Hiểu Mạn cũng thích.

Ngay từ đầu, bởi vì quá mức chú ý đến chuyện của Long Tur Hạo cùng Sophie, cho nên không muốn ở lại chỗ này, nhưng hiện tại chân tướng đã rõ ràng, trong lòng lập tức thả lỏng hơn rất nhiều, không còn đau lòng cùng phiền muộn nữa, cũng có hứng thú đi dạo.

Chương 400: Hiểu Hiểu, mùi dấm thật nồng (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngày thứ hai, Long Tur Hạo liền bảo chú Thành quản đến Hoa Hồng Uyển đem giường trẻ con, quần áo sơ sinh các thứ đưa đến biệt thự ven sông của Long gia.

Ở chỗ này, Lê Hiểu Mạn nhận được sự chăm sóc tốt nhất, lúc Long Tur Hạo đến công ty, quản gia liền sắp xếp năm sáu người giúp việc chăm sóc cô.

Mỗi ngày cô chỉ làm ba việc cố định là: ăn, ngủ, tản bộ. Trải qua cuộc sống của một thiếu phụ nhân nhà giàu.

Đào mắt đã một tháng trôi qua, mang thai được hai tháng cô bắt đầu nghén nặng hơn, nhất là sáng sớm lúc sáu bảy giờ.

Mỗi khi Long Tur Hạo thấy cô nôn, đều cực kỳ đau lòng, nếu như có thể, anh thật sự hy vọng có thể thay cô chịu đựng.

Hôm nay vừa lúc phải làm kiểm tra, sau khi ăn sáng, Long Tur Hạo liền tự mình lái xe đưa Lê Hiểu Mạn đến bệnh viện thành phố.

Vốn dĩ xét theo thân phận bối cảnh và năng lực của Long Tur Hạo, bảo bệnh viện đem các thiết bị kiểm tra cần thiết đến biệt thự Long gia, giúp Lê Hiểu Mạn kiểm tra không có gì khó, nhưng Lê Hiểu Mạn cảm thấy như vậy quá khoa trương, mặc dù đã ở đây một tháng, nhưng cô vẫn còn chưa quen lối sinh hoạt xa hoa.

Cho nên muốn đích thân đến bệnh viện kiểm tra.

Bởi vì cả hai đều thích làm việc khiêm tốn, không thích khiến người khác quá chú ý, vì vậy Long Tur Hạo không để cho vệ sĩ đi theo, tự mình lái xe đưa Lê Hiếu Mạn đến bệnh viện.

Chỉ mới hai tháng nên những gì cần kiểm tra cũng không nhiều, chủ yếu là đo huyết áp, nghe thai tâm, xét nghiệm máu, nước tiểu là được.

Lúc làm kiểm tra, Lê Hiếu Mạn không để cho Long Tur Hạo sử dụng bất kỳ quyền lợi nào để được ưu tiên, mà là xếp hàng theo quy củ.

Chỉ có cuộc sống của người bình thường như thế này, mới cho cô cảm giác chân thực.

Lúc Long Tur Hạo đang đợi kết quả xét nghiệm, Lê Hiếu Mạn đã vào phòng siêu âm.

Lúc cô đi ra, Long Tur Hạo cũng đã lấy được kết quả xét nghiệm.

Thấy cô đi ra, Long Tur Hạo lập tức mừng rỡ tiến lên đón, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh nhìn chằm chằm kết quả trong tay cô, có chút sốt ruột hỏi: “Hiếu Hiếu, kết quả thế nào?”

Nhìn dáng vẻ vội vàng của anh, Lê Hiếu Mạn khẽ cong môi, cảm giác này rất tốt, rất hạnh phúc.

“Anh tự mình xem đi!”

Dứt lời, cô đưa kết quả trong tay cho Long Tur Hạo.

Long Tur Hạo nhận lấy, cẩn thận xem, mặt trước tử cung, đường nét rõ ràng...

Ghi chú: Tim thai ổn định.

Nhìn thấy tất cả đều bình thường, Long Tur Hạo không để ý còn có người khác ở đây, có chút kích động ôm Lê Hiểu Mạn hôn lấy hôn để.

“Hiểu Hiểu, con của chúng ta tất cả đều bình thường.”

Bề ngoài Long Tur Hạo quá tuấn mỹ, quá khiến người khác chú ý, lúc này lại ôm Lê Hiểu Mạn hôn lấy hôn để, hiển nhiên hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của người khác.

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy không ít người đều đưa ánh mắt nhìn về phía cô và Long Tur Hạo, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đỏ ửng lên, ngược mắt nhìn anh chăm chăm: “Bảo bảo của chúng ta hiển nhiên bình thường, đi gặp bác sĩ trước đã.”

Dứt lời, cô ngượng ngừng cúi đầu, lôi kéo Long Tur Hạo đi thẳng đến phòng làm việc của bác sĩ.

Không may chính là khi Lê Hiểu Mạn cùng Long Tur Hạo vừa đến trước cửa phòng làm việc của bác sĩ, liền gặp Lý Tuyết Hà dẫn Hạ Lâm đến kiểm tra.

Hạ Lâm nhìn Long Tur Hạo, rồi lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, ánh mắt rơi vào kết quả siêu âm trên tay cô, đôi mắt hiện lên vẻ kinh ngạc: “Cô... Mang thai?”

Lê Hiểu Mạn chưa kịp nói gì, Long Tur Hạo đã đưa tay ôm lấy eo cô, mở miệng nói: “Đúng vậy, Hiểu Hiểu mang thai đã được hai tháng.”

“Cái gì? Các người...” Lý Tuyết Hà bên cạnh nghe vậy, kinh ngạc nhìn Long Tur Hạo cùng Lê Hiểu Mạn, đáy mắt hiện lên sự châm chọc, nhưng rất nhanh bị bà ta đè nén xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Long Tur Hạo: “Tur Hạo, cháu... Chuyện này ông nội cháu có biết không? Nếu như ông nội cháu biết cả hai chưa kết hôn đã có con, còn không phải bị hai đứa chọc tức chết sao.”

Trước mặt Long Tur Hạo, Lý Tuyết Hà không dám nói quá nhiều lời quá đáng, chỉ dùng ánh mắt châm chọc nhìn Lê Hiểu Mạn.

Mà Lê Hiểu Mạn ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Lý Tuyết Hà, ngược mắt nhìn Long Tur Hạo nói: “Chúng ta vào trước đi.”

Long Tur Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu, ôm lấy cô tiến thẳng vào phòng làm việc của bác sĩ.

Lý Tuyết Hà thấy thế, vẻ mặt khinh bỉ mắng: “Tiểu tiện nhân vô giáo dục, nhìn thấy mẹ chồng trước đây cũng không chào hỏi một câu, thật đúng là kỳ quái, tiểu tiện nhân này gả cho Vân Hy chúng ta một năm rồi mà bụng vẫn không có gì, hiện tại mới ở bên cạnh Long Tur Hạo không bao lâu, mà đã mang thai hai tháng...”

Nói đến đây, bà ta ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Lâm bên cạnh, lời nói mang theo sự châm chọc: “Dì thấy tám phần mười là cô ta giả vờ mang thai, trong bụng có gì hay không vẫn còn là ẩn số, vì để gả vào Hoắc gia chúng ta, đầu tiên cô ta quyến rũ Vân Hy, hiện tại lại không biết xấu hổ chuyển sang quyến rũ Long Tur Hạo.”

Hạ Lâm nghe bà ta nói Lê Hiểu Mạn giả vờ mang thai, trong đôi mắt hiện lên sự hoảng sợ, lập tức cười liếc nhìn bà ta: “Dì, đừng tức giận, hôm nay đúng lúc Vân Hy xuất viện, dì cứ đến chỗ Vân Hy đi!! Một mình cháu là được rồi.”

“Như vậy sao được? Bụng cháu đang mang cháu nội bảo bối của dì, không cùng cháu đi kiểm tra sao được?” Lý Tuyết Hà cúi đầu nhìn cái bụng chưa lớn lắm của cô ta, đang định đưa tay sờ, Hạ Lâm thấy thế, gấp gáp lui về sau một bước dài.

Lý Tuyết Hà thấy thế, hoảng sợ bước lên phía trước, đưa tay kéo cô ta: “Lâm Lâm, cháu cuống cái gì? Cử động mạnh như vậy, ảnh hưởng đến cháu nội bảo bối của dì thì sao?”

Chương 401: Cô ấy là vị hôn thê của tôi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Lâm che giấu vẻ hoảng sợ trong mắt, cô ta nhìn Lý Tuyết Hà cười: “Dì, cháu thật sự không cần dì bồi đâu, dì đi xem Vân Hy đi, nếu không cháu bồi dì cùng đi? Cả cháu và con đều rất tốt, hôm nay cũng không phải là lịch kiểm tra thai kỳ.”

Lý Tuyết Hà đang muốn nói gì đó, Hạ Lâm đã vội vàng kéo bà ta rời đi.

“Đừng đi nhanh như vậy, cẩn thận cháu trai vàng của dì.” Lý Tuyết Hà thấy Hạ Lâm vội vàng kéo bà ta rời đi, bà ta nhớ tới vừa rồi nói phải đi kiểm tra thai kỳ với cô ta, cô ta cũng tìm rất nhiều lý do để trì hoãn, mặc dù trong lòng bà ta cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, bà ta nhìn chăm chăm vào bụng của cô ta, nhắc nhở cô ta đi chậm lại.

Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm rời đi không bao lâu, thì Long Tư Hạo ôm Lê Hiểu Mạn đi ra từ trong phòng khám của bác sỹ.

Bác sỹ giải thích là tất cả chỉ số của thai nhi đều bình thường, nhưng sau khi xét nghiệm máu và nước tiểu thì Lê Hiểu Mạn có biểu hiện hơi thiếu máu, vì vậy bác sỹ kê đơn cho cô thuốc bổ sung máu và dặn ăn kèm một số loại thức ăn bổ máu.

Cầm thuốc về, lúc Lê Hiểu Mạn đứng ở bãi đậu xe bên ngoài bệnh viện chờ Long Tư Hạo lái xe ra, thì cô gặp mấy người làm cô bất ngờ

— — Hoắc Nghiệp Hoàng, Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà, Hạ Lâm.

“Mạn Mạn...” Hoắc Vân Hy vốn đang được Lý Tuyết Hà và chị Lâm đỡ, thấy cô, anh ta vừa mừng rỡ lại vừa kích động, anh ta vội vàng chống nạng đi về phía Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn đang đứng chờ Long Tur Hạo, thấy anh ta chống nạng ở bên trái, đi bộ hơi khập khểnh, gương mặt tuấn tú tiều tụy gầy đi rất nhiều so với dĩ vãng, cô hơi cau mày lại, rồi không để ý đến Hoắc Vân Hy, mà đi về phía Hoắc Nghiệp Hoàng, lễ phép gọi: “Ông nội...”

Hoắc Vân Hy thấy cô không để ý đến anh ta, anh ta nhú chặt mày lại, ánh mắt thoáng vẻ mất mát, anh ta đau lòng xoay người lại.

Hạ Lâm thấy vậy, đi lên phía trước, cô ta lo lắng liếc nhìn anh ta: “Vân Hy, để em đỡ anh đi!”

“Không cần!” vẻ mặt của Hoắc Vân Hy âm trầm, thái độ của anh ta với Hạ Lâm hết sức lãnh đạm.

Sau đó, anh ta lại chống nạng khập khểnh đi về phía Lê Hiểu Mạn.

Hạ Lâm bị anh ta lạnh lùng cự tuyệt âm thầm siết chặt hai tay lại, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười yếu ớt khéo léo như cũ, đi theo anh ta.

Hoắc Nghiệp Hoàng vốn đang chuẩn bị lên xe, ông ta nhìn thấy Lê Hiểu Mạn cũng cảm thấy kinh ngạc, ông ta nhìn cô một lúc, rồi mới hòa ái ân cần hỏi: “Mạn Mạn, sao cháu lại tới bệnh viện? Cháu khó chịu ở chỗ nào sao?”

Lúc này, Lý Tuyết Hà đang đứng ở bên cạnh Hoắc Nghiệp Hoàng khinh thường nhìn Lê Hiểu Mạn, giọng điệu bất thiện, âm dương quái

khí nói: “Ba, chúc mừng ba, ba lại có thêm cháu chắt rồi, cháu dâu trước của ba, vợ trước của Vân Hy mang thai hai tháng, hôm nay người ta đặc biệt tới để kiểm tra đấy.”

Lúc Lý Tuyết Hà nói lời này, Long Tư Hạo vừa vặn lái xe từ trong bãi đậu xe ra, anh nhìn thấy Hoắc Nghiệp Hoằng, đám người Hoắc Vân Hy đều ở đây, thì dừng xe lại rồi lập tức xuống xe.

Mà lời của Lý Tuyết Hà lại khiến cho Hoắc Nghiệp Hoằng cảm thấy kinh ngạc, đôi mắt già nua của ông ta nhìn chằm chằm vào Lê Hiểu Mạn hỏi: “Mạn Mạn, cháu thật sự mang thai?”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, bởi vì trước đó ông ta đã nói là không hy vọng cô và Long Tư Hạo chung một chỗ, vì vậy nếu ông ta biết cô mang thai đứa con của Long Tư Hạo, thì hẳn là ông ta sẽ không thật sự cao hứng!

Lúc cô đang muốn trả lời, thì Long Tư Hạo bước nhanh tới chỗ cô đứng, một tay nắm ở eo nhỏ của cô, anh bình thản liếc nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, cong môi cười nói, âm thanh không lớn, nhưng lại đủ để người ở chỗ này nghe rõ: “Đúng là Hiểu Hiểu đang mang thai, mang thai đứa con của cháu.”

Hoắc Nghiệp Hoằng nghe vậy, khuôn mặt già nua phủ đầy nếp nhăn của ông ta dần trầm xuống, lông mày trắng nhúu thật chặt lại, ánh mắt ông ta nhìn Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn mang theo sự tức giận: “Cháu... Các cháu, các cháu đang muốn làm ông tức chết sao?”

Sau đó, ông ta tức giận nhìn Long Tư Hạo, giọng nói lộ ra uy nghiêm: “Tur Hạo, Mạn Mạn là...”

Không đợi Hoắc Nghiệp Hoằng nói xong, Long Tư Hạo đã híp đôi mắt hẹp dài lại, anh âm trầm nhìn ông ta, môi mỏng nhẹ mân: “Hiểu

Hiếu là vị hôn thê của cháu, chẳng phải ông đã biết từ sớm rồi sao.”

Hoắc Nghiệp Hoảng trầm mặt xuống, ông ta nhìn về phía Lê Hiếu Mạn đang nhíu mày, lại nhìn về phía Long Tur Hạo, rồi mới lên tiếng: “Chiều nay các cháu trở về nhà một chuyến.”

Dứt lời, ông ta như sợ Long Tur Hạo sẽ không trở về Hoắc Trạch, ông ta ngẩng đầu nhìn anh và Lê Hiếu Mạn, vẻ mặt hết sức nghiêm túc, lấy giọng ra lệnh nói: “Nếu trong mắt các cháu còn có người ông này, thì nhất định phải trở lại cho ông.”

Sau đó, ông ta ngồi vào trong chiếc xe thương vụ cao cấp.

Thấy vậy, Long Tur Hạo hơi nâng tầm mắt lên, ánh mắt thâm tình liếc nhìn Lê Hiếu Mạn, giọng nói trầm thấp ôn nhu: “Chúng ta đi về trước.”

Lê Hiếu Mạn liếc nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng đã ngồi vào trong xe, cô hơi cau mày lại, rồi liếc nhìn Long Tur Hạo gật đầu với anh, lúc cô xoay người, cô chợt đổi mặt với đôi mắt giận đến đỏ ngầu của Hoắc Vân Hy.

Lúc nghe thấy Lý Tuyết Hà nói Lê Hiếu Mạn mang thai, cả người Hoắc Vân Hy đều ngẩn ngơ, anh ta không dám tin liếc nhìn Lê Hiếu Mạn, cho rằng mình đang nghe lầm.

Mà lúc nghe thấy Long Tur Hạo nói Lê Hiếu Mạn mang thai lần nữa, hơn nữa lại là mang thai đứa con của anh, trong lòng anh ta như bị búa tạ đập trúng vậy, đau dữ dội.

Lúc này, gương mặt tuấn tú của anh ta như bị lớp khói thuốc súng bao phủ, đôi mắt đỏ ngầu ngay cả chớp mắt cũng không chớp lấy một lần tản ra lửa giận nhìn Lê Hiếu Mạn, ánh mắt hết sức ác liệt, vẻ

mặt thống khổ: “Mạn Mạn... em... em mang thai? Mang thai con của anh ta?”

Anh ta đưa tay ra chỉ về phía Long Tư Hạo, đôi mắt đỏ ngầu của anh ta nhìn chăm chăm vào Long Tư Hạo, anh ta nghiêm nghị hét: “Long Tư Hạo, vợ của em không thể cướp, cô ấy là vợ của tôi.”

Ánh mắt của Long Tư Hạo hơi trầm xuống, anh ôm Lê Hiểu Mạn chặt hơn, khuôn mặt tuất tú dần trở nên sắc bén, môi mỏng cong lên, giọng điệu ôn hòa: “Mặc dù cậu xảy ra tai nạn xe cộ, nhưng có vẻ như không bị mất trí nhớ, cậu và Hiểu Hiểu đã ly dị rồi, bây giờ cô ấy là vị hôn thê của tôi.”

Dứt lời, anh ôm lấy Lê Hiểu Mạn đi qua bên cạnh anh ta, ngồi thẳng vào trong chiếc Rolls Royce, rồi cho xe chạy rời đi trước.

Chương 402: Cô ấy là vị hôn thê của tôi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy bọn họ rời đi, Hoắc Vân Hy nheo đôi mắt đã đỏ ngầu vì tức giận lại, tay phải của anh ta không làm được gì, tay trái nắm thật chặt, phát ra tiếng răng rắc vang dội, trong lòng anh ta hận không thể bằm Long Tư Hạo thành từng mảnh.

Anh ta cho rằng chờ thân thể của anh ta khôi phục tốt hơn, anh ta có thể đoạt Lê Hiểu Mạn về lần nữa, lại không nghĩ rằng cô đã mang thai, là mang thai đứa con của Long Tư Hạo.

Nghĩ tới đây, anh hận đến nghiến răng nghiến lợi, lại hối hận sao lúc trước không biết quý trọng Lê Hiểu Mạn, mới để cho Long Tư Hạo lợi dụng mà xen vào.

Bây giờ, điều anh ta hối hận nhất chính là lúc trước vì Hạ Lâm, ngay cả đứa con anh ta cũng không để vào Lê Hiểu Mạn, kết hôn một năm, cô vẫn còn trong trắng, mà sự trong trắng của cô vốn thuộc về anh ta, lại bị Long Tư Hạo đoạt đi.

Nghĩ tới đây, anh ta lại hối hận đến nỗi muốn ói ra máu.

Hoắc Nghiệp Hoảng ngồi ở trong xe thấy anh ta đứng tại chỗ mặt phủ đầu khói thuốc súng, ông ta uy nghiêm nhìn anh ta: “Không vào nổi xe?”

Hoắc Vân Hy cau mày lại, rồi mới để Lý Tuyết Hà đỡ ngồi vào trong

xe.

Sau đó, Lý Tuyết Hà kéo Hạ Lâm cùng ngồi vào trong xe, mà Hoắc Nghiệp Hoảng và Hoắc Vân Hy đều không nói gì, giống như là thầm chấp nhận Hạ Lâm ngồi vào trong xe cùng bọn họ trở về Hoắc trạch vậy.

Nếu đổi lại một tháng trước, Hạ Lâm ngồi vào trong xe, cho dù Hoắc Nghiệp Hoảng đồng ý, thì Hoắc Vân Hy cũng tuyệt đối sẽ bắt cô ta lăn xuống xe.

Nhưng trong một tháng nay, cô ta vận dụng phương pháp Long Tur Hạo dạy cô ta để đối phó với Hoắc Vân Hy, mặc dù không làm cho Hoắc Vân Hy thấy cô nói gì thì nghe nấy như dĩ vãng, nhưng ít ra bây giờ thái độ của Hoắc Vân Hy với cô ta đã thay đổi không ít, sẽ không vừa nhìn thấy cô ta đã nổi giận gầm thét.

...

Bởi vì đã hơn một tháng không gặp mẹ và cậu, vì vậy Lê Hiểu Mạn bảo Long Tur Hạo đưa cô đến ngụ yến lâu.

Vì vậy, hai người không trực tiếp về biệt thự Thủy Lộ Hồ Đảo, mà đang trên đường đến ngụ yến lâu.

Lê Hiểu Mạn ngồi ở ghế phụ vừa liếc nhìn Long Tur Hạo đang lái xe, vừa cau mày hỏi: “Tối nay anh sẽ trở về sao?”

Biểu tình âm trầm lúc Hoắc Nghiệp Hoảng nghe thấy cô đang mang thai Long đưa con của Tur Hạo vẫn đang hiện lên trước mắt cô, khiến cô cau mày lại, nhất định là bây giờ người ông đã từng thương yêu cô đang rất thất vọng về cô!

Bởi vì cô không để lời của ông ở trong lòng, chẳng những làm trái với lời của ông ở cùng một chỗ với Long Tur Hạo, mà còn mang thai đứa con của anh.

Long Tur Hạo thấy cô nhú mày lại, thì anh lo lắng vươn một tay ra nhẹ nhàng kéo cô vào trong ngực, anh cúi đầu xuống hôn lên trán cô, rồi dịu dàng nói: “Hiểu Hiểu, em đừng suy nghĩ quá nhiều, nếu ông ta bảo chúng ta đi Hoắc Trạch, thì chúng ta cứ đi đi, được không?”

Anh nói là “Đi”, mà không phải là trở về, với anh mà nói, cho đến giờ Hoắc Trạch đều không phải là nhà anh.

“Ông ta?” Lê Hiểu Mạn chú ý tới giọng điệu thờ ơ của Long Tur Hạo khi nói tới Hoắc Nghiệp Hoàng, không biết là bắt đầu từ khi nào, biểu hiện của anh với Hoắc Nghiệp Hoàng rất lãnh đạm, giống như Hoắc Nghiệp Hoàng chỉ là một người xa lạ với anh vậy.

Cô nhìn về phía anh, cau mày nói: “Tur Hạo, anh có thể nói cho em biết, chuyện liên quan tới mẹ và ông nội anh hay không?”

Qua một tháng, sự kiện ảnh kia cũng được coi là đã qua đi, trong vòng một tháng này hai người đều không nhắc lại chuyện đó nữa.

Lê Hiểu Mạn cũng không phải là loại người kiêu cách, thái độ của cô lúc này đã tốt hơn so với một tháng trước rất nhiều rồi.

Mặc dù lúc vừa thấy những bức ảnh đó, cô đã phản ứng cực lớn, khó mà tiếp nhận được, cho dù sau khi biết chân tướng, trong lòng cô vẫn còn tồn tại ngăn cách, nhưng trong một tháng này, Long Tur Hạo đã toàn tâm toàn ý yêu cô, chăm sóc cô.

Sự thâm tình và chân thành của anh đã từng bước từng bước phá bỏ ngăn cách trong trái tim cô, cô lại mở rộng cánh cửa lòng với anh

lần nữa, mà cũng từ đây cô lại càng yêu sâu hơn.

Long Tur Hạo thấy Lê Hiếu Mạn hỏi tới chuyện giữa mẹ anh và Hoắc Nghiệp Hoảng, anh hơi cau mày lại, anh cố đè nén cảm xúc trong lòng xuống, dịu dàng nhìn cô nói: “Được, dĩ nhiên là anh có thể nói cho em...”

Anh dừng lại, rồi mới cong môi nói: “Nhưng không phải là bây giờ, được không?”

Lê Hiếu Mạn nheo mắt lại, cô tức giận trợn mắt nhìn anh: “Không muốn nói thì đừng nói, em cũng không muốn nghe.”

Dứt lời, cô đưa tay ra đẩy bàn tay anh đang đặt bên hông cô ra, rồi cô ngồi thẳng người dậy.

Long Tur Hạo cứng chiều nhìn cô cười ra tiếng, anh lại đưa tay ra nhẹ nhàng kéo cô vào trong ngực lần nữa, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi căng mọng của cô: “Chờ đến lúc thích hợp, anh sẽ nói cho em.”

Lê Hiếu Mạn cũng không phải là người không hiểu lý lẽ, Long Tur Hạo không muốn nói, cô sẽ không truy hỏi quá nhiều, bởi vì cô tin tưởng anh không nói nhất định có đạo lý của anh.

Cô khẽ gật đầu với anh, rồi không hỏi thêm gì nữa.

Đến ngự yến lâu, dưới sự hướng dẫn của Lê Văn Bác, Lê Hiếu Mạn và Long Tur Hạo cùng đi thẳng vào bếp.

Dựa theo phương án mà Long Tur Hạo đã đề ra trước đó, người nhà của Lê Hiếu Mạn có phòng bếp riêng ở ngự yến lâu. Hơn nữa, dưới sự giới thiệu nhiệt tình ở ngự yến lâu, Lê gia diện thực của bọn họ đã được các thực khách chấp nhận.

“Lê gia diện thực.” có hương vị độc đáo, nên danh tiếng của nó bắt đầu trở nên vang dội ở ngự yến lâu, bây giờ thực khách tới ngự yến lâu dùng cơm đều sẽ gọi mấy món ăn nhẹ của Lê gia diện thực.

Trước kia ngự yến lâu không có tiền lệ mua mang về, nhưng bây giờ chỉ cần thực khách có nhu cầu về “Lê gia diện thực”, thì đều có thể bỏ túi mang về.

!!

Chương 403: Long thiếu, yêu ai yêu cả đường đi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bởi vì “Lê gia diện thực” có danh tiếng ở ngự yến lâu, bán được rất nhiều, nên dĩ nhiên chỉ bằng hai người Lê Tố Phương và Lê Chấn Hoa là không thể làm kịp được, cần phải tăng thêm nhân viên, vì vậy nửa tháng trước, Long Tư Hạo đã để bọn họ tự tuyển người.

Bây giờ trong phòng bếp của “Lê gia diện thực” bọn họ từ hai người Lê Tố Phương và Lê Chấn Hoa đã tăng thêm thành mười người.

Mà tám người mới tuyển kia đều coi Lê Tố Phương và Lê Chấn Hoa là thầy.

Càng ngày càng nhiều thực khách gọi “Lê gia diện thực”, Lê Tố Phương Lê Chấn Hoa và tám học trò mà bọn họ chỉ dạy đều bận rộn từ sáng sớm cho đến tối mịt.

Vì vậy, lúc Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo cùng đi tới phòng bếp với Lê Văn Bác, thì mười người trong phòng bếp đều đang bận rộn.

Lê Hiểu Mạn thấy bọn họ đều đang bận rộn, cô đứng ở cửa phòng bếp, không đi vào quấy nhiễu bọn họ.

Người đầu tiên chú ý đến cô là cậu của cô Lê Chấn Hoa.

Lê Chấn Hoa đội mũ đầu bếp, cả người mặc đồ trắng đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo, ông ta cung kính gật đầu với Long

Tur Hạo: “Long tổng, Mạn Mạn, sao hai người lại tới đây tới?”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn Lê Tố Phương như không nhìn thấy cô mà vẫn còn nhồi bột, rồi cô nhìn về phía Lê Chấn Hoa, khẽ cười nói: “Cậu, cháu tới thăm cậu và mẹ, hai người đều khỏe chứ? Có mệt hay không?”

Lê Chấn Hoa lập tức tươi cười nói: “Mạn Mạn, cháu yên tâm, cậu và mẹ của cháu đều rất khỏe. May mà có Long tổng, bây giờ Lê gia diện thực của chúng ta càng ngày càng được hoan nghênh, cậu tin là Lê gia diện thực sẽ nhanh chóng nổi tiếng khắp cả thành phố K này.”

Dứt lời, ông ta vừa nhìn về phía Long Tur Hạo, vừa gật đầu khom người cung kính nói cảm ơn: “Long tổng, cảm ơn cậu! Nếu như không có cậu, thì Lê gia chúng tôi cũng sẽ không có ngày hôm nay, cảm ơn cậu đã chiếu cố cho Mạn Mạn và chiếu cố cho cả chúng tôi.”

Long Tur Hạo thấy Lê Chấn Hoa cúi người cảm ơn mình, anh lập tức đưa tay ra đỡ ông ta lên, anh hòa nhã nhìn ông ta, cong môi cười nói: “Cậu không cần phải khách khí như vậy, cậu là cậu của Hiểu Hiểu, thì cũng chính là cậu của cháu, chúng ta là người một nhà.”

Câu “Chúng ta là người một nhà” của anh khiến Lê Chấn Hoa hơi dâng trào lệ nóng.

Long Tur Hạo không chỉ là trưởng tôn của Hoắc gia, tổng tài của TE, CEO phía sau của ngự yển lâu, tài thế hùng hậu, giá trị con người hàng tỉ đồng, còn có thân phận thần bí bối cảnh mạnh mẽ, anh hẳn là người cao cao tại thượng, nhưng bây giờ lại thân thiện như vậy, nên tự nhiên là Lê Chấn Hoa sẽ cảm động.

Ông ta cười nhìn Long Tur Hạo, rơm rớm nước mắt, cảm kích nói: “Long luôn nói đúng, chúng ta là người một nhà, cảm ơn Long tổng

đã coi chúng tôi là người một nhà như vậy, không ngại chúng tôi.”

Sau đó, ông ta vừa nhìn về phía Lê Hiếu Mạn, cười nói: “Mạn Mạn, Long tổng thật sự rất tốt, cậu ấy tốt với chúng ta như vậy là bởi vì yêu cháu, cháu nhất định phải tốt với Long tổng, đừng cô phụ Long tổng.”

Lúc này, hốc mắt của Lê Hiếu Mạn cũng dần ươn ướt, mỗi một chuyện Long Tur Hạo làm cho cô cô đều ghi tạc trong lòng, vĩnh viễn cũng sẽ không quên.

Cô nhìn về phía Lê Chấn Hoa, nặng nề gật đầu với ông ta, cười nói: “Cậu yên tâm, cháu biết phải làm sao.”

Dứt lời, cô nhìn về phía Long Tur Hạo, đôi mắt trong veo như nước tràn đầy dịu dàng, cô ôn nhu nói: “Em đi xem mẹ em.”

Long Tur Hạo dịu dàng nhìn cô, anh khẽ gật đầu với cô: “Được!”

Đợi sau khi Lê Hiếu Mạn đi vào phòng bếp tìm Lê Tố Phương, Lê Chấn Hoa khách khí mời Long Tur Hạo đến một gian trong phòng nghỉ ngơi gần phòng bếp, sau đó ông ta báo cáo tình hình kinh doanh của bọn họ trong khoảng thời gian này, càng nhiều hơn chính là nói cảm ơn với anh.

Trong phòng bếp chuyên dụng của Lê gia diện thực, Lê Tố Phương vẫn luôn bận rộn với công việc, không phải nhồi bột thì là cán bột, hoặc là làm những việc khác, thái độ của bà với Lê Hiếu Mạn không lạnh không nóng, còn nhiều hơn một phần khách khí.

Lê Hiếu Mạn hỏi cái gì, thì bà đáp cái đó, vẫn luôn chỉ có Lê Hiếu Mạn tìm đề tài nói chuyện, mà ngoài trả lời ra thì bà không hỏi lấy một câu tình trạng gần đây của Lê Hiếu Mạn là như thế nào.

Thấy thái độ của mẹ mình không lạnh không nóng, Lê Hiếu Mạn hơi nhíu mày lại, mặc dù trong lòng cô hơi nhói đau, nhưng cô cũng không biểu hiện ra.

Cô nói mấy câu bảo Lê Tố Phương tự chăm sóc cho mình, rồi cô cau mày ra khỏi phòng bếp.

Đã rất lâu rồi Lê Tố Phương không còn thân cận với cô giống như trước kia nữa, loại cảm giác bị mẹ mình thờ ơ như vậy khiến trong lòng cô rất khó chịu, giống như có tảng đá lớn đè ở trong lòng cô, khiến không thờ nổi.

Cô hít thật sâu, tận lực đè cảm giác khiến trái tim cô uất ức bực bội kia xuống, cô vừa nâng tầm mắt lên, thì đã đối diện với đôi mắt hàm chứa cảm xúc ưu buồn của Lê Văn Bác.

Bây giờ anh ta là giám đốc tài chính ở ngự yến lâu, anh mặc âu phục đen tuyền, áo sơ mi trắng, dáng người cao ráo, khí chất ưu nhã nội liễm.

Anh ta đi cùng Lê Hiếu Mạn và Long Tư Hạo tới đây.

“Anh Văn Bác.” Lê Hiếu Mạn cẩn thận quan sát Lê Văn Bác từ trên xuống dưới, rồi cô đi lên trước, nhướn mày nhìn anh, mỉm cười rồi đùa giỡn nói: “Hình như anh Văn Bác lại đẹp trai hơn rồi, như thế nào? Có phải có rất nhiều cô gái theo đuổi anh hay không?”

Cho tới bây giờ Lê Văn Bác vẫn chưa quen bạn gái, anh ta nhìn Lê Hiếu Mạn rồi cười yếu ớt, khuôn mặt anh tuấn của anh ta hơi ửng đỏ, lúng túng cười nói: “Mạn Mạn, em đừng mang anh ra đùa giỡn, sao có người theo đuổi anh được?”

Dứt lời, đôi mắt như viên ngọc đen của anh thoáng vẻ mất mát, khí chất ưu buồn càng nhuộm kín đôi mắt của anh.

Ở trong tâm khảm của Lê Hiếu Mạn, anh vẫn luôn là người dịu dàng, ưu nhã, an tĩnh, hiền hòa, nhưng lại rất kiêu ngạo. Hơn nữa, trên người anh luôn là mang theo hơi thở ưu buồn nhàn nhạt, tựa như trong lòng anh đang cất giấu rất nhiều tâm sự.

Thật ra thì tính cách của Lê Hiếu Mạn và anh đều giống nhau ở tính dịu dàng và kiêu ngạo này.

Hai tính cách của người hơi chút tương tự, từ nhỏ đến lớn hai người lại chưa từng cãi nhau, không đánh nhau, tình cảm vẫn luôn rất tốt.

Nhưng với Lê Hiếu Mạn mà nói, tình cảm này chỉ là tình anh em mà thôi.

Bởi vì coi Lê Văn Bác là anh, vì vậy Lê Hiếu Mạn luôn tùy hứng ở trước mặt anh ta. Cô rất ít khi đùa giỡn người khác, trêu ghẹo người khác, nhưng lại rất thích đùa giỡn anh, thích trêu ghẹo anh.

Chương 404: Long thiếu, yêu ai yêu cả đường đi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô đến gần anh ta thêm mấy bước, nhón chân lên, nâng cao cằm, tỳ tay ở trên vai anh, kề sát gương mặt nhỏ nhắn lại gần anh, cô chớp chớp mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh rồi nói: “Để em nhìn xem nào, anh Văn Bác đẹp trai như vậy, ủa, sao không có ai theo đuổi vậy?”

Bởi vì lúc này cô cách Lê Văn Bác rất gần, nên mùi hương nhàn nhạt giống như hương hoa trên người cô cứ quanh quẩn trong mũi Lê Văn Bác, làm hô hấp của anh hơi căng lên, đôi mắt như viên ngọc đen thoáng hoảng loạn, khuôn mặt anh tuấn của anh dần đỏ lên, cổ họng như rất chật vật nặn ra hai chữ: “Mạn Mạn...”

Lê Hiểu Mạn thấy Lê Văn Bác đỏ mặt, dáng vẻ xấu hổ, cô như nín thở, cười nói: “Em biết rồi, nhất định là bởi vì anh Văn Bác không chủ động, cho nên...”

Cô còn chưa dứt lời, sau lưng đột nhiên truyền tới một giọng nói lạnh lẽo như đang cố đè nén cảm xúc nào đó: “Hiểu Hiểu...”

Giọng nói quen thuộc này rõ ràng là của Long Tư Hạo.

Anh và Lê Chấn Hoa đi ra từ phòng nghỉ ngơi, vừa vặn thấy Lê Hiểu Mạn nhón chân lên, hai tay ôm lấy hai bờ vai của Lê Văn Bác, hình ảnh này nhìn thế nào cũng đều hết sức thân mật.

Đặc biệt là khuôn mặt đỏ ửng của Lê Văn Bác, và vẻ khẩn trương hoảng loạn trong mắt anh ta đều bị anh nhét toàn bộ vào trong mắt, anh vô cùng rõ ràng, một người đàn ông có dáng vẻ như vậy ở trước mặt một người phụ nữ là có ý nghĩa như thế nào.

“Khụ... khụ...” Lê Chấn Hoa đứng ở bên cạnh Long Tur Hạo nhìn màn thân mật này, ông ta nhìn thấy sắc mặt của Long Tur Hạo không được tốt lắm, ông hắng giọng ho hai tiếng, rồi đi lên trước, cười nhìn Lê Hiếu Mạn nói: “Mạn Mạn, Long tổng gọi cháu kìa.”

Lê Hiếu Mạn thu tay về, xoay người nhìn về phía Long Tur Hạo, thấy khuôn mặt anh tuấn của anh hơi nhăn nhó, cô hơi cau mày lại, rồi nhìn về phía Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác, mỉm cười nói: “Cậu, anh Văn Bác, chúng cháu đi về trước, lần sau cháu sẽ trở lại thăm mọi người, mọi người nhớ tự chăm sóc cho mình.”

Dứt lời, cô vừa cười vừa nhìn về phía Lê Văn Bác: “Anh Văn Bác, nhờ anh chiếu cố cậu và mẹ em.”

Lê Văn Bác khẽ gật đầu với Lê Hiếu Mạn, anh ưu nhã cười nói: “Anh sẽ, em cũng nhớ phải tự chiếu cố cho mình.”

Long Tur Hạo đứng ở cách đó không xa thấy Lê Hiếu Mạn Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác nói xong hết rồi, thì rào bước tiến lên, anh đưa tay nắm lấy eo nhỏ của Lê Hiếu Mạn, rồi nhìn về phía Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác nói anh sẽ chiếu cố cho Lê Hiếu Mạn thật tốt, để cho bọn họ yên tâm, rồi ôm lấy Lê Hiếu Mạn rời đi.

Nhìn Long Tur Hạo ôm lấy Lê Hiếu Mạn rời đi một lúc lâu, mà đôi mắt của Lê Văn Bác vẫn còn dõi theo phía bọn họ rời đi.

Lê Chấn Hoa ngẩng đầu nhìn con trai mình, rồi lại nhìn về phía Long Tur Hạo và Lê Hiếu Mạn rời đi, ông ta nhíu mày lại, đưa tay vỗ lên

cánh tay của con trai mình: “Văn Bác, con đừng nhìn nữa, Mạn Mạn vĩnh viễn là em gái con.”

Bởi vì câu nói này của ông, Lê Văn Bác hơi giật mình, đôi mắt thoáng kinh ngạc và hoảng sợ, anh nhíu chặt mày lại, hơi thở ưu buồn càng nồng đậm hơn: “Ba...”

Lê Chấn Hoa vỗ lên vai anh lần nữa, cười nhìn anh: “Con trai, không ai hiểu con bằng cha, chẳng lẽ ba lại không nhìn ra được chút tâm tư đó của con sao? Mạn Mạn là đại ân nhân của nhà chúng ta, nếu như Long tổng không nhìn vào thể diện của của con bé, thì Lê gia chúng ta nào có cơ hội và vinh hạnh vào ở ngự yến lâu? Ba lại làm sao có cơ hội thay đổi như thế này? Là Mạn Mạn và Long tổng cho chúng ta cơ hội làm người lần nữa, chúng ta phải cảm kích bọn họ. Con cũng lớn rồi, đã đến lúc tìm đối tượng, ba vẫn chờ ôm cháu trai đây, con cũng đừng để ba chờ quá lâu. Còn về Mạn Mạn, Long tổng yêu con bé rất nhiều, con cũng nhìn thấy rồi đấy, cậu ta làm vậy với chúng ta rõ ràng là yêu ai yêu cả đường đi! Con đừng nhớ Mạn Mạn nữa, dù thế nào cũng không so sánh nổi với Long tổng đâu.”

Nói xong lời này, Lê Chấn Hoa liền vào phòng bếp.

Mà vì lời của ông Lê Văn Bác lại càng nhíu chặt mày hơn, anh khẽ cười khổ, chuyện tình cảm không phải ông nói bông xuống là có thể bông xuống.

Lê Chấn Hoa đi vào phòng bếp thấy hai tay Lê Tố Phương đang đặt ở trong chậu, tay vẫn đang nhồi bột, nhưng trên mặt viết đầy tâm sự, ông đi về phía bà, nghi hoặc nhìn bà hỏi: “Chị, chị đang suy nghĩ gì đấy? Nghĩ gì mà nhập thần như vậy? Mạn Mạn đi rồi kìa.”

“À!” Lê Tố Phương phục hồi lại tinh thần, sau đó lại bắt đầu nhồi bột tiếp, chỉ là trên mặt vẫn viết đầy tâm sự.

Lê Chấn Hoa nhìn bà, rồi lại nhìn vào bột trong chậu đã bị nhồi đến không ra hình dáng gì, ông chào hỏi với những người khác trong phòng bếp, rồi kéo Lê Tố Phương ra khỏi phòng bếp.

“Chị, hôm nay chị làm sao vậy? Sao mà mắt hờn mắt vía như vậy?”

Lê Tố Phương che giấu tâm sự trong mắt xuống, bà trợn mắt nhìn Lê Chấn Hoa: “Chị có thể có chuyện gì? Chị đi vào làm việc đây.”

Bà vừa mới đi được hai bước, Lê Chấn Hoa đã lôi bà trở lại, ông không hiểu gì nhìn bà: “Em nói chị này, em là em trai ruột của chị, chị có tâm sự gì thì cứ nói với em, để em xem có thể giải quyết giúp chị được hay không.”

Lê Tố Phương trợn mắt nhìn ông ta: “Chị có thể có tâm sự gì? Cậu quản tốt chính mình là được.”

Lê Chấn Hoa thấy bà không chịu nói, ông suy nghĩ kỹ lại, rồi nhìn bà dò xét hỏi: “Có phải có liên quan đến Mạn Mạn hay không?”

Chương 405: Long thiếu, yêu ai yêu cả đường đi (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Tố Phương nhíu mày lại, không nói gì, cách một lúc lâu, bà mới nhìn về phía Lê Chấn Hoa, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Mấy ngày trước, có vẻ như chị đã nhìn thấy bà ấy?”

“Bà ấy?” Lê Chấn Hoa nghi hoặc nhìn Lê Tố Phương: “Chị, chị đang nói đến ai vậy?”

Thấy dáng vẻ không hiểu gì của Lê Chấn Hoa, Lê Tố Phương cũng không muốn nói thêm nữa: “Không biết cũng được, chị đi vào làm việc.”

Thấy Lê Tố Phương chuẩn bị vào phòng bếp, Lê Chấn Hoa nghĩ tới điều gì đó, ngay sau đó hỏi: “À! Em biết rồi, có phải là chị nhìn thấy mẹ đẻ của thấy Mạn Mạn...”

Không đợi Lê Chấn Hoa nói xong, Lê Tố Phương đột nhiên xoay người, đưa tay bưng kín miệng của ông, vẻ mặt đầy cảnh giác nhìn ông nói: “Cậu nhỏ giọng đi.”

Lê Chấn Hoa nhìn Lê Tố Phương gật đầu, chờ sau khi bà bỏ tay ra, ông mới thấp giọng nói: “Không phải là bà ta đã mất tích rất nhiều năm rồi sao? Có phải là chị nhìn lầm rồi hay không?”

“Cũng có lẽ là chị nhìn lầm rồi!” Lê Tố Phương nhíu mày lại, trong lòng cũng không phải rất chắc chắn.

Lê Chấn Hoa thấy bà nhíu mày lại, dáng vẻ tâm sự nặng nề, ông an ủi nói: “Chị, chuyện kia đã qua nhiều năm như vậy rồi, chị cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy, cho dù như thế nào, Mạn Mạn là chị nuôi lớn, coi như năm đó chị thật xin lỗi bà ta, thì bây giờ chị cũng coi như không phụ lòng bà ta, còn nữa, chị đừng cố ý thờ ơ với Mạn Mạn nữa, chị như vậy sẽ khiến con bé thương tâm đấy, mặc dù Mạn Mạn không phải là con ruột của chị, nhưng không phải trước kia chị cũng coi con bé là con gái ruột để đối đãi sao?”

“Chị biết rồi, chị đi vào làm việc đây.” Lê Tố Phương nhìn Lê Chấn Hoa nói, mặt đầy tâm sự nặng nề đi vào phòng bếp.

“Haizzzz!” Lê Chấn Hoa thở dài thật sâu, sau đó cũng đi vào phòng bếp.

...

Sau khi Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo rời khỏi ngự yến lâu, thì hai người trở về thẳng biệt thự Thủy Lộ Hồ Đảo.

Bây giờ là giờ ăn cơm, người giúp việc trong biệt thự đã chuẩn bị xong cơm trưa.

Lúc này, hai người đang ngồi trong phòng ăn sang trọng.

Trên bàn ăn dài phong cách cung đình châu Âu, bày mấy chục món ăn ngon, đều là Long Tư Hạo cố ý dặn dò phòng bếp chuẩn bị thức ăn dinh dưỡng cho phụ nữ có thai.

Đầu bếp trong biệt thự đều là những đầu bếp có chứng chỉ đặc biệt cấp quốc gia, nên dĩ nhiên là tài nấu nướng của bọn họ rất tốt, các món ăn mà bọn họ làm ngon như ngự thiện cung đình vậy, có thể nói

là sắc hương đều đủ cả.

Cùng thường ngày bất đồng chính là, hôm nay Long Tur Hạo ngồi cách Lê Hiếu Mạn hơi xa, hơn nữa anh vẫn luôn tập trung ăn cơm, không nói một câu nào với Lê Hiếu Mạn.

Ông ba ta có nói, ăn không nói ngủ không nói.

Lê Hiếu Mạn thấy anh không nói gì cả mặc dù, trong lòng cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Ăn xong, Long Tur Hạo nói là đi lên thư phòng trên tầng xử lý một số chuyện công, rồi trực tiếp lên tầng.

Lê Hiếu Mạn ngồi một mình trước bàn ăn chậm rãi ăn, trong phòng ăn rộng lớn có tám người giúp việc đang đứng, tất cả đều dùng ánh mắt hâm mộ và ghen tị nhìn cô.

Trong một tháng nay, Long Tur Hạo luôn dịu dàng với cô, giọng nói ấm áp nhẹ nhàng, yêu thương có thừa, tất cả đều lấy cô làm đầu, chỉ cần anh có thời gian thì sẽ ở cùng cô, bọn họ đều nhìn thấy những điều đó ở trong mắt, và thầm hâm mộ trong lòng.

Nhưng cũng có những người ghen tị, chỉ hận người được Long Tur Hạo yêu không phải là mình.

Ở trong trái tim của bọn họ, Long Tur Hạo chính là nam thần, là bạch mã vương tử của bọn họ.

Dùng bữa xong, Lê Hiếu Mạn vừa mới đứng lên, thì có hai người giúp việc tiến lên, cung kính lễ phép hỏi: “Thiếu phu nhân, cô muốn lên tầng lầu hay là đi dạo?”

Bởi vì Long Tur Hạo đã dặn người giúp việc trong biệt thự gọi cô là Thiếu phu nhân, vì vậy mặc kệ cô nói bao nhiêu lần rồi, bảo bọn họ không cần gọi cô là Thiếu phu nhân, thì bọn họ cũng vẫn gọi cô ấy như cũ.

Cô cũng đã nói chuyện này với Long Tur Hạo, bảo anh dặn người giúp việc trong biệt thự đổi cách gọi, mặc dù có nhiều chuyện anh đều nghe theo cô, nhưng anh lại không nghe theo cô chuyện này.

Nghe bọn họ gọi Thiếu phu nhân một tháng trời, cô cũng dần dần thích ứng.

Cô nhìn về phía hai người giúp việc đang chủ động đi tới, Lê Hiếu Mạn nở nụ cười, hiền lành nói: “Tôi muốn đi lên tầng.”

Tất cả mọi người trong biệt thự đều biết chuyện cô mang thai, hai người giúp việc nghe cô nói muốn lên tầng, thì làm dáng vẻ muốn đỡ cô.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn hơi lúng túng, cười nói với bọn họ: “Tôi có thể tự đi lên, hai người cứ làm việc của mình đi.”

Cô đã quen với cuộc sống của người bình thường, nên không có thói quen được người ta hầu hạ như đại tiểu thư, hơn nữa cô cũng không mỏng manh như vậy, mới mang thai hai tháng, di chuyển vẫn còn thuận tiện nên không cần người đỡ.

Lê Hiếu Mạn nói với hai người giúp việc nữ, rồi xoay người chuẩn bị rời khỏi phòng ăn, nhưng sau lưng cô truyền đến giọng nói không mấy thân thiện của hai người giúp việc vừa nãy.

“Cũng không biết là cô ta gặp được cái vận gì, dáng dấp cũng không phải là nghiêng nước nghiêng thành, lại có thể gả cho thiếu gia? Bàn

về nhan sắc, cô ta chẳng xứng đôi với thiếu gia chút nào, nhìn cô ta cũng không giống như là xuất thân từ danh môn, bàn về thân phận thì lại càng không xứng với thiếu gia.”

“Người ta gọi cái này là mẫu bằng tử quý, nói không chừng thiếu gia và cô ta là bác sỹ bảo cưới, mặc dù người ta không phải là người đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng cũng là đáng đáp động lòng người, thanh thuần khiến người ta hài lòng, chị cũng đừng ghen tị với người ta nữa, cả chị và em đều không có cái vận đó đâu.”

Hai nữ giúp việc kia như cố ý nói cho Lê Hiểu Mạn nghe vậy, giọng nói không hề nhỏ chút nào.

Dĩ nhiên là lời nói của bọn họ truyền vào trong tai Lê Hiểu Mạn không sót một chữ nào, đợi lúc cô xoay người lại, thì đã thấy hai nữ giúp việc kia đang thu dọn bàn ăn cùng với sau người khác.

Chương 406: Long thiếu, yêu ai yêu cả đường đi (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ở chỗ này một tháng, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy người giúp việc nói xấu sau lưng cô như vậy, cho tới nay, bọn họ đều luôn rất lễ phép với cô.

Cô hơi híp mắt, nhìn về phía hai người giúp việc đang nghiêm túc thu dọn bàn ăn kia, cô đi tới trước mặt hai người bọn họ, liếc nhìn hai người rồi hỏi: “Hai người tên là gì?”

Người giúp việc đều được chú Thành quản gia trong biệt thự tự mình đi công ty giúp việc lựa chọn, hơn nữa ai cũng đều phải thông qua tầng tầng khảo hạch của ông ấy mới vào được nơi này.

Hai nữ giúp việc kia thấy Lê Hiểu Mạn hỏi tới tên của mình, bọn họ ngẩng đầu nhìn cô rồi lễ phép cười nói.

“Thiếu phu nhân, tôi tên là Lý Tuyết.”

“Tôi tên là Trần Lan.”

Lê Hiểu Mạn nhìn bọn họ rồi khẽ vuốt cằm nhìn hai nữ giúp việc đang mặt đầy cung kính kia, cô cong môi khẽ mỉm cười: “Tôi sẽ nhớ hai người!”

Dứt lời, cô không nói gì nữa, ném cho hai nữ giúp việc ánh mắt thần bí khó lường, rồi xoay người đi ra khỏi phòng ăn sang trọng cấp

hoàng gia.

Bởi vì câu nói “Tôi sẽ nhớ hai người!” của cô mà hai nữ giúp việc kia trở mắt nhìn nhau.

“Chị Lan, có vẻ như chúng ta đã đắc tội với cô ta rồi? Cô ta có thể gây phiền toái cho chúng ta hay không?” nữ giúp việc tên là Lý Tuyết nhỏ giọng hỏi nữ giúp việc tên là Trần Lan.

Nữ giúp việc tên là Lan kia nhìn khoảng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, có mấy phần nhan sắc, cô ta ưỡn ngực lên, nở nụ cười yêu mị: “Ai là người lớn nhất biệt thự này? Chỉ cần chúng ta có thể khiến thiếu gia làm chỗ dựa cho chúng ta, thì em cảm thấy cô ta còn có thể gây phiền toái cho chúng ta hay sao?”

“Tìm thiếu gia làm chỗ dựa?” Lý Tuyết kinh ngạc nhìn Trần Lan đang ngẩng đầu ưỡn ngực kìa, sau đó cô ta lại nhìn mấy nữ giúp việc phía sau, hạ thấp giọng nói: “Chị Lan, đừng nói là chị định đi... Thiếu gia đấy nhé?”

Cô ta không nói ra hai chữ “Câu dẫn” này, bởi vì cảm thấy khó khăn, so với Trần Lan, lá gan của cô ta hơi nhỏ, nên hơi sợ chuyện này.

Trần Lan liếc xéo Lý Tuyết nhát gan, cô ta quynh rũ cười nói: “Trên đời này không có mèo không ăn trộm thịt sống, người đàn ông ưu tú như thiếu gia làm sao có thể cả đời chỉ chung thủy với một người phụ nữ? Còn nữa, em chưa từng nghe qua chồng dễ dàng ngoại tình nhất vào lúc vợ mang thai hay sao? Bây giờ Thiếu phu nhân đang mang thai, nhưng thiếu gia là người đàn ông bình thường, chẳng lẽ anh ta không có nhu cầu về phương diện kia sao? Cho nên bây giờ chính là thời cơ tốt nhất, chỉ cần mình nắm bắt được cơ hội này, lấy giá trị con người của thiếu gia, cho dù là làm tiểu tam không thấy được ánh sáng, thì chị cũng có thể không lo ăn không lo mặc, đến lúc

đó chị cũng có thể mua đồ hàng hiệu, mặc đồ của các nhãn hiệu nổi tiếng, sống cuộc sống của tầng lớp thượng lưu.”

Lý Tuyết nghe thấy lời này của cô ta, mặt đầy kinh ngạc nhìn cô ta: “Chị Lan, có phải... chị muốn tiền đến điên rồi hay không? Em...”

Nói đến đây, Lý Tuyết cảnh giác nhìn chung quanh, xít lại gần Trần Lan, hạ thấp giọng nói: “Chị Lan, chúng ta chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời của người thần bí, tận lực nói một số lời kích thích Thiếu phu nhân, người thần bí kia sẽ cho chúng ta tiền, chị đừng đi câu dẫn thiếu gia nữa, anh ấy ưu tú như vậy, cao cao tại thượng, làm sao có thể vừa ý chị?”

“Em lại không hiểu gì rồi.” Trần Lan quẹo rũ trừng mắt nhìn Lý Tuyết, hạ thấp giọng nói: “Em chưa từng nghe qua câu nói này sao? Đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, chỉ cần chị bám được vào cái chân ấy, chị không tin là thiếu gia sẽ không mắc câu, em cứ chờ đó mà nhìn, nói không chừng một ngày nào đó nữ chủ nhân trong biệt thự sẽ chính là chị, còn nữa, em không phát giác ra hôm nay thiếu gia hơi lãnh đạm với Thiếu phu nhân sao? Đoạn thời gian trước, mỗi lần thiếu gia dùng bữa xong thì sẽ bồi Thiếu phu nhân đi dạo, nhưng hôm nay lại không làm vậy, mà điều quan trọng nhất là, lúc thiếu gia vừa mới rời khỏi phòng ăn, thì có nhìn về phía chị, cho nên, chị có cơ hội.”

Trần Lan vừa tự luyến nói, vừa suy nghĩ làm sao để câu dẫn Long Tư Hạo, Lý Tuyết thì lo lắng nhìn cô ta, cảm thấy cô ta đang tự tìm đường chết.

Cả hai bọn họ đều coi như là trải qua bao nhiêu cuộc khảo hạch mới đi vào nơi này, mà lương tháng của bọn họ ở đây là bảy tám ngàn đến mười ngàn, thậm chí là nhiều hơn, đối với những người không có trình độ học vấn cao và tình trạng gia đình nghèo khó như bọn họ

mà nói, đây là khoản tiền lương rất cao.

Nếu đi chỗ khác, có lẽ một tháng bọn họ chỉ có thể nhận được hai ba ngàn, cao hơn thì cũng chỉ bốn năm ngàn.

Lý Tuyết vẫn muốn quy quy củ củ đợi ở chỗ này, nhưng Trần Lan cũng không nghe lọt lời khuyên của cô ta.

...

Vì muốn đến lúc sinh có thể đẻ thường, Lê Hiểu Mạn không đi thang máy riêng ở trong phòng khách, mà tự đi bộ lên tầng ba.

Hơn nữa, cô mới mang thai hai tháng, nên đi đi lại lại cầu thang không thành vấn đề.

Tầng ba có hai phòng ngủ lớn sang trọng, một phòng ngủ chính, một phòng ngủ thứ hai, còn có một thư phòng lớn sang trọng khác.

Phòng ngủ thứ hai đã được bố trí thành phòng nhi đồng.

Thư phòng của Long Tư Hạo nằm cạnh phòng ngủ chính, lúc này anh đang mở cuộc họp video với công ty ở nước Pháp bên kia trong thư phòng.

Lê Hiểu Mạn đi tới cửa thư phòng, thấy anh đang bận rộn, thì cô không đi vào nữa, mà trở về phòng ngủ.

Bởi vì cô đang mang thai, nên Long Tư Hạo càng không để cô đến TE làm việc, nhưng lúc cô không có chuyện gì làm thì vẫn có thể vẽ bản thiết kế.

Phòng ngủ rất lớn, có một thư phòng dành riêng cho cô, nhưng Long

Tư Hạo sợ máy vi tính có phóng xạ, nên tạm thời không lắp đặt máy vi tính cho cô.

!!

Chương 407: Không được thì dùng áo lau sạch đi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Có cảm giác, cô liền vẽ.

Mà lúc cô vẽ những bản thiết kế kia, Long Tư Hạo cũng không là của cô, chỉ copy một bản gửi tới bộ phận thiết kế của tập đoàn trang sức T.E.

Vì cô muốn làm cô bất ngờ, nên mới lên làm những cái này, không để cho anh biết.

Mà cô hôm nay tựa như không có cảm giác, cứ ngồi trong phòng ngủ hồi lâu mà chưa hạ bút.

Lúc cuộc họp kết thúc, Long Tư Hạo đi tới thư phòng, thấy cô đang ngồi trên ghế nệm ngăn người, anh sai bước tiến đến, ánh mắt nhạy cảm nhìn bản vẽ trống không trên bàn, tiến tới rút bút ra khỏi tay cô.

Bút trong tay đột nhiên bị rút đi, Lê Hiểu Mạn sau khi hồi phục tin thần mới ngược mắt nhìn Long Tư Hạo đang đứng nhìn mình, cô kinh ngạc hỏi: “Anh đến đây từ khi nào? Anh họp xong rồi sao?”

Long Tư Hạo dùng ngón tay thon dài khẽ nâng cằm cô lên, đôi mắt hẹp dài chăm chú nhìn cô: “Vừa rồi nghĩ gì mà chăm chú như vậy?”

Lê Hiểu Mạn kéo bàn tay anh xuống, đứng lên, nhướn mày nhìn anh: “Không gì cả, tối nay anh sẽ về Hoắc gia sao?”

Thấy cô không trả lời câu hỏi chính, Long Tur Hạo nói mà ngữ điệu có chút quái dị: “Hiểu Hiểu, em và vị Văn Bác kia hình như tình cảm rất tốt.”

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tur Hạo hỏi như vậy, gật đầu đáp: “Đương nhiên, anh Văn Bác là người tốt, đối xử với em cũng tốt, nên đương nhiên tình cảm của bọn em tốt rồi.”

Thấy cô gật đầu, Long Tur Hạo có chút không vui: “Chú Thành chuẩn bị về hưu, anh điều người tới tiếp nhận vị trí của chú Thành em thấy thế nào? Như vậy em có thể thường xuyên gặp cậu ta, cậu ta cũng có thể thường xuyên ở cùng em.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn hí hí mắt nhìn anh: “Anh ra nước ngoài sao?”

Cô nghĩ là vì Long Tur Hạo có chuyện quan trọng phải ra nước ngoài, cho nên mới sợ cô nhầm chán nên gọi Lê Văn Bác tới chỗ cô.

Trong lòng cô, đó chỉ là Lê Văn Bác, anh họ cô mà thôi.

Nhưng cô cũng không tán thành chuyện điều Lê Văn Bác tới đây, vị trí của chú thành tại biệt thự không thích hợp với người trẻ tuổi.

Hướng chi làm vậy hẳn là hủy tiền đồ của Lê Văn Bác, cô tin lbv cũng không thấy hứng thú với chuyện làm quản gia biệt thự, anh luôn muốn làm sự nghiệp mà.

Cô khẽ nhăn mày nhìn Long Tur Hạo: “Tur Hạo, rất cảm ơn anh quan tâm đến người nhà em, nhưng em không hy vọng anh điều anh ấy tới đây. Em tin anh Văn Bác là một người làm việc có tâm, có anh tạo dựng nền tảng cho anh ấy, nhất định anh ấy sẽ làm nên chuyện.

Quản gia biệt thự không thích hợp với anh ấy, làm vậy cũng làm mai một tài năng của anh ấy.”

Dứt lời, hai tay cô chủ động đặt qua cô anh, trong lòng tràn đầy cảm kích: “Tur Hạo, cảm ơn anh luôn vì em làm hết thảy mọi chuyện.”

Long Tur Hạo thâm trầm nhìn đôi mắt cảm kích của cô, trong lòng hơi mất mát: “Hiểu Hiểu, anh không muốn em cảm kích, cũng không cần em cảm ơn.”

Lúc này anh nói kêu Lê Văn Bác tới đây cũng chỉ là thử thăm dò mà thôi, hôm nay một cảnh cô ở cùng Lê Văn Bác ở bữa tiệc anh còn chưa có quên.

Mặc dù anh tin tưởng cô, tin tưởng cô và Lê Văn Bác không có gì, nhưng đổi lại anh lại không có tự tin vào chính mình, tự nhiên cảm thấy tình cảm anh em với Lê Văn Bác... tựa hồ cũng sâu sắc không kém tình cảm của anh.

Cộng thêm hai người còn có con, cô vẫn không đồng ý lấy anh, cũng chưa nói yêu anh. Anh không dám xác định rốt cuộc tình cảm của cô là thế nào.

Anh sợ nhất tình cảm của cô chỉ là lòng cảm kích, sợ nhất cô vì cảm kích mà sinh con cho anh, sợ nhất cô không thương anh.

Thấy trong mắt anh tỏa ra sự mất mát, Lê Hiểu Mạn đau lòng, ôm anh thật chặt: “Tur Hạo, anh toàn gọi em là đồ ngốc, thật ra thì anh cũng ngốc không kém, ai nói em đối với anh chỉ có cảm kích chứ...”

Nói đến đây, cô lại gần tai anh, đỏ mặt nói: “Dù anh có tin hay không, em không chỉ có cảm kích, mà còn có tình yêu, nếu anh vì chuyện em chưa lấy anh mà cảm thấy em không yêu anh, vậy anh hay là

chúng ta kết hôn trước có được không?”

“Kết hôn?” Long Tư Hạo vì lời của cô mà kinh ngạc và mừng rỡ không thôi: “Hiểu Hiểu, em vừa nói là kết hôn? Em quyết định muốn kết hôn với anh?”

Nhìn nụ cười lan lên tận mắt của anh, Lê Hiểu Mạn trịnh trọng gật đầu, lại nhìn anh cười: “Đúng! Kết hôn.”

Long Tư Hạo cho dù là mắt hay cả gương mặt, tất cả đều tràn ngập nụ cười, nhưng đợc cột lúc, anh lại chậm chạp thu hồi nụ cười, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: “Hiểu Hiểu, vậy ngày mai chúng ta đi làm giấy chứng nhận, anh không muốn chúng ta kết hôn chỉ là hình thức, anh muốn em trên danh nghĩa pháp luật trở thành vợ của anh.”

Lê Hiểu Mạn cười cười nhìn anh: “Được, vậy đi làm giấy chứng nhận kết hôn trước.”

“Không được, trước khi lấy giấy chứng nhận kết... A...”

Đoán được Long Tư Hạo nhất định sẽ nói như vậy nên Lê Hiểu Mạn không đợi anh nói xong đã chủ động hôn lên môi anh, nhẹ nhàng do xét bên trong, dịu dàng mà dây dưa.

Một tháng này, Long Tư Hạo vì tránh ảnh hưởng đến em bé trong bụng cô mà chỉ hôn môi với mặt cô, rất ít khi triền miên như vậy với cô.

Mà nụ hôn này vừa đi đã không thể dừng lại, tay hai người không kiềm được cũng du ngoạn trên người đối phương.

Long Tư Hạo thờ dốc, dùng sức hôn cô, tựa như muốn hôn đến tận sâu bên trong linh hồn cô.

Bàn tay nóng bỏng của anh đặt tại eo nhỏ của cô, vừa ôm vừa hôn cô đi về phía giường lớn hình cánh hoa xa hoa.

Chương 408: Không được thì dùng áo lau sạch đi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Kể từ sau khi biết tin, phương diện kia của anh luôn rất sung mãn, mà hơn một tháng này, Lê Hiểu Mạn luôn nằm bên cạnh anh, anh chỉ có thể ôm cô mà không thể đụng vào. Đối với anh mà nói, không thể nghi ngờ gì đây chính là thống khổ cực điểm.

“Hiểu Hiểu...” Giọng anh trầm khàn, đáy mắt nồng đậm cảm xúc.

Anh vừa hôn vừa cởi quần áo cô, nhưng được một nửa, anh ngừng lại, ánh mắt dịu dàng nhìn cô: “Anh đi tắm.”

Dứt lời, anh trực tiếp đi vào phòng tắm.

Biết anh đi tắm nước lạnh, Lê Hiểu Mạn nhăn mày, ngồi dậy sửa sang quần áo, vừa chỉnh xong thì có một nữ giúp việc tiến vào cầm theo một chén canh gà hầm táo đỏ mà không có sự cho phép của cô.

Vì sau khi mang thai, Lê Hiểu Mạn vẫn bị thiếu máu, Long Tư Hạo liền bảo phòng bếp ba ngày lại làm cho cô chút canh bổ huyết.

“Thiếu phu nhân...”

Người tiến vào chính là Trần Lan, vừa vào ánh mắt cô liền dò xét, nhưng tìm ai đó.

Nhìn phòng ngủ xa hoa kinh người, đáy mắt cô vừa hâm mộ, vừa

ghen tị, cũng có khinh miệt, không phục và cả một tia quý dị.

Lê Hiếu Mạn thấy người đi vào mà mắt không ngừng đảo xung quanh, tâm tình cô phức tạp, nhấp nhẹ môi mà không nói gì.

Trần Lan thấy Lê Hiếu Mạn đầu tóc hơi tán loạn, đôi môi sưng đỏ, trên cằm cổ trắng nõn có dấu hôn, hẳn chính là dấu vết sau một hồi thân mật, cô âm thầm bấm lòng bàn tay, che giấu sự không vui của mình, cung kính tiến đến, khẽ gật đầu: “Thiếu phu nhân, canh gà hầm táo đỏ...”

Nói đến đây cô ngừng lại, liếc thấy Long Tư Hạo bước ra từ phòng tắm, mặt cô liền biến sắc, cổ tay luống cuống, tự đổ canh gà lên người mình.

“A...”

Cô hét chói tai ngồi trên mặt đất, chén canh rơi xuống đất, mà trước ngực ả thì bị canh táo đỏ làm ướt hết.

Nước mắt tràn mi, cô bày ra bộ dạng ủy khuất nhìn Lê Hiếu Mạn, sau đó khóc nức nở nói: “Thiếu phu nhân, tôi biết mình ngu, mình đáng đánh, lúc ở phòng ăn mới rồi tôi không nên nói gì, đắc tội thiếu phu nhân, nhưng.. Nhưng đây là canh gà nóng hổi, phu nhân... sao có thể đổ luôn lên người tôi như vậy? Thiếu phu nhân, dù tôi là người giúp việc ở đây, nhưng tôi cũng là người, tôi cũng có tôn nghiêm của mình...”

Trần Lan nói xong liền khóc nức lên.

Cô dựng lên một màn này, không thể nghi ngờ là muốn cho Long Tư Hạo thấy được. Lê Hiếu Mạn không coi người giúp việc là người, lòng dạ hẹp hòi, ác độc, cô muốn dùng cách này để ấn tượng của

anh về Lê Hiếu Mạn bị giám bót.

Nhưng cô không biết Long Tư Hạo lại yêu Lê Hiếu Mạn đến thế nào, cho dù Lê Hiếu Mạn là người độc ác, xấu xa, cũng sẽ chẳng ảnh hưởng chút nào tới tình yêu của anh với cô.

Huống chi, màn kịch nhỏ này sao có thể thoát khỏi ánh mắt đầy cơ trí thông minh của Long Tư Hạo.

Lê Hiếu Mạn thấy Trần Lan chỉ về phía mình khóc lóc kể lể, cô còn chưa cầm vào bát canh kia, vậy mà cô ta nói như vậy, rõ ràng chính là muốn vu khống cho cô.

Mà cái bộ dạng giả khóc này quả thực có mấy phần giống với Hạ Lâm.

Cung đấu kịch ở chỗ đấu kịch, cô thật không nghĩ tới ở nhà có cũng có chuyện “lên kịch bản” như vậy, mà lại còn phát sinh trên người cô nữa.

Cô ta vu khống cô như vậy thì có gì tốt? Mục đích của cô ta là gì?

Ở Hoắc gia, cô chưa từng gặp qua tình huống thế này.

Giờ cũng là thế kỷ hai mươi mốt rồi, vậy mà cái màn kịch này vẫn xảy ra được.

Cô bình thản nhìn nữ hầu kia khóc lóc, không nói gì.

Mà Trần Lan thấy Long Tư Hạo bước tới, cúi đầu khóc lóc còn thảm thiết hơn, ghen ngào nói: “Thiếu gia, thật xin lỗi! Tôi không nên vào đây khiến thiếu phu nhân mất hứng, tôi sẽ dọn dẹp chỗ này sạch sẽ.”

Dứt lời, đang muốn đứng lên, Lê Hiểu Mạn lên tiếng.

Cô giương đôi mắt thanh tú liếc xéo Trần Lan trên mặt đất, cười nhạt: “Chỗ này là do cô làm bẩn, phiền cô cúi xuống liếm sạch cho tôi.”

Trần Lan nghe vậy thì kinh ngạc nhìn Lê Hiểu Mạn, trong mắt là kinh ngạc cũng không dám tin: “Thiếu phu nhân...”

Sau đó cô lại ngẩng mặt về phía Long Tur Hạo, ủy khuất hy vọng Long Tur Hạo thay cô nói gì đó.

Long Tur Hạo nghe thấy Lê Hiểu Mạn bảo Trần Lan liếm sạch xong thì khẽ neho mắt, ánh mắt thâm thúy, đáy mắt xoẹt qua tia ngạc nhiên, tựa như không nghĩ tới người luôn làm điều tốt như cô lại có thể nói ra những điều này.

Để cho người giúp việc liếm sạch, không tác phong của cô.

Anh không lên tiếng, ngồi xuống bên cạnh cô, đôi mắt hẹp dài nhìn Trần Lan, trầm giọng: “Còn không mau làm theo?”

Nghe vậy, Trần Lan trừng lớn mắt, không dám tin nhìn Long Tur Hạo, lại thấy canh gà hầm táo trên thảm, chậm chạp không làm gì.

Đột nhiên cô quỳ xuống, nhìn Lê Hiểu Mạn khóc lóc nói: “Thiếu phu nhân, tôi... tôi... thật xin lỗi, canh gà là do tôi không cẩn thận đổ vào người mình, không liên quan gì đến phu nhân, thật xin lỗi!”

Lê Hiểu Mạn nheo mắt đứng lên, khẽ cười: “Không muốn liếm cũng được, cởi quần áo ra lau đến khi thảm này khô mới thôi.”

Dứt lời, cô như rưng rưng nhìn Long Tur Hạo này giờ không lên tiếng,

trực tiếp ra ngoài phòng ngủ. Đến cửa, cô ngừng lại, nhìn Trần Lan đang muốn cởi áo khoác ngoài xuống, mím môi cười một tiếng: “Đúng rồi, lau khô xong thì vứt đi, còn nữa, là cô làm hỏng cái thảm này, thảm trị giá bao nhiêu, tự khấu trừ vào tiền lương mỗi tháng của mình, cho đến khi mua đủ tấm thảm này mới thôi.”

Chương 409: Hiểu Hiểu, con đã quyết định lấy rồi! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe cô nói, Trần Lan đang cởi áo khoác kinh ngạc không thôi ngã ngời dưới đất, thảm này vừa nhìn liền biết rất đắt giá, chỉ bằng tiền lương của cô ta, vậy phải để dành bao lâu?

Cô ta không toàn không nghĩ tới Lê Hiểu Mạn bình thường trông ôn nhu hiền lành lại như vậy...

Cô ta ủm khuất nhìn Long Tư Hạo, mắt rưng rưng: “Thiếu gia...”

Lúc này áo khoác cô ta đã cởi ra hai nút, áo ngực màu đỏ lộ ra gần phân nửa, cô ta mắt rưng rưng nhìn Long Tư Hạo, đi tới anh.

Thấy cô ta run rẩy lại to gan giơ tay về phía Long Tư Hạo, ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, nắm cổ tay cô ta, ánh mắt thâm thúy u trầm nhìn cô ta hỏi: “Tên gì?”

Trần Lan thấy Long Tư Hạo nắm cổ tay cô ta, đầu tiên có chút sợ hãi, thấy anh không có biểu tình tức giận hay chán ghét, cô ta can đảm hơn, đi tới cạnh anh, cả người chỉ thiếu dựa vào ngực anh, mặt đầy kiều mỹ: “Thiếu gia, tôi tên Trần Lan.”

Long Tư Hạo buông tay cô ta ra, sau đó đứng lên, ánh mắt thâm trầm nhìn cô ta, thanh âm trầm thấp không nghe ra vui giận: “Liếm khô thảm theo lời Hiểu Hiểu nói.”

Dứt lời, anh cúi người, môi mỏng kề sát bên tai cô ta, giọng trầm thấp: “Sau này đừng giờ trò trước mặt tôi nữa, lần sau không được phá lệ.”

Anh đứng dậy, đi thẳng ra ngoài.

Trần Lan nhìn bóng lưng anh đi ra ngoài, cả người rơi vào trạng thái si mê, nửa ngày chưa tỉnh hồn.

Đôi mắt còn thiếu nổi lên hoa đài, đưa tay sờ sau tai mình, nơi đó còn lại hơi thở mát lạnh của Long Tư Hạo.

Cô ta mặt đầy say mê, ngồi dưới đất hồi lâu, bây giờ cô ta càng có tự tin đi quyến rũ Long Tư Hạo.

Tiền lương mỗi tháng bị trừ cô ta cũng không sợ, chỉ cần cô ta trở thành phụ nữ của Long Tư Hạo, không phải cô ta sẽ thành người giàu sao?

Lê Hiểu Mạn ra ngoài, chậm rãi đi trên đường mòn sau hoa viên, khuôn mặt nhỏ nhắn viết ba chữ “Có tâm sự”.

Vừa rồi cô bắt nữ giúp việc kia liếm sạch thảm, là vì cô ta vu oan cô, cô hiện tại không thiện lương như vậy, cô sẽ không để người khác bắt nạt mình.

Cô đã nói, người khi dễ cô, cô sẽ không tùy tiện bỏ qua, nhất là Lôi Dương và Hạ Lâm.

Lúc này, sau lưng cô truyền đến thanh âm trầm thấp của Long Tư Hạo.

“Hiểu Hiểu...”

Nghe tiếng, cô còn chưa nhìn thấy, eo nhỏ nhấn đột nhiên căng thẳng, Long Tur Hạo ôm cô từ sau, môi mỏng hôn gáy cô.

Lê Hiểu Mạn khẽ run, mặt đỏ tới bên tai, hai mắt nhìn bốn phía, rụt cổ: “Có người thấy.”

Ở cung một chỗ với anh lâu, cô vẫn chưa hoàn toàn quen thân mật ở bên ngoài với anh.

“Sợ cái gì? Nhìn thấy thì thấy.” Long Tur Hạo đưa tay xoay người cô đối mặt với anh, bàn tay nâng mặt cô, ánh mắt ôn nhu nhìn cô, môi mỏng cong lên: “Hiểu Hiểu của anh trở nên hư, nhưng mà...”

Anh dừng lại, môi mỏng cắn tai trắng nõn như ngọc của cô, thanh âm khàn khàn: “Anh thích.”

Lê Hiểu Mạn đỏ mặt đẩy anh ra: “Anh không cảm thấy em trở nên rất quá đáng, rất ác độc sao?”

Hai tay Long Tur Hạo nâng mặt cô, cúi đầu xuống hôn môi cô, thanh âm trầm thấp ôn nhu: “Anh không cảm thấy em ác độc, bất kể em biến thành dạng gì, em đều là Hiểu Hiểu anh yêu, hửm?”

Lê Hiểu Mạn cắn môi, lộ vẻ xúc động nhìn Long Tur Hạo, chủ động dang lên đôi môi hôn anh.

Có thể được anh toàn tâm toàn ý yêu như vậy, cô thật sự rất hạnh phúc.

...

Buổi tối, Long Tur Hạo và Lê Hiểu Mạn đến Hoắc gia.

Trong phòng khách, Hoắc Nghiệp Hoằng chống gậy, ngồi trên sofa sang trọng, vẻ mặt nghiêm túc.

Lý Tuyết Hà, Hoắc Vân Hy, Hạ Lâm đều ngồi thẳng người trên sofa.

Hoắc Vân Hy ngồi khó khăn, anh ta một mực ngưng mắt nhìn bên ngoài phòng khách, thấy Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn cùng đi vào, ánh mắt anh ta thoáng qua tia không vui, sau đó chống gậy đứng lên.

“Mạn Mạn...” Nhìn Lê Hiểu Mạn, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ.

Hạ Lâm ngồi bên cạnh thấy anh ta đi về phía Lê Hiểu Mạn, cả người sục sôi, cô ta âm thầm siết chặt hai tay, tận lực đè nén đố kỵ và căm hận với Lê Hiểu Mạn xuống.

Lê Hiểu Mạn nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng vẻ mặt nghiêm khắc, lễ phép gọi: “Ông nội...”

Khuôn mặt già nua của Hoắc Nghiệp Hoằng căng thẳng, nhìn cô một lát, lại nhìn bụng bằng phẳng của cô, thờ dài một hơi, mới lên tiếng: “Đang mang thai, ngồi xuống trước đi, đừng đứng.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, sau đó ngược mắt nhìn Long Tư Hạo, thấy anh gật đầu với cô, cô mới ngồi xuống sofa.

Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn cô ngồi xuống, liền nhìn Long Tư Hạo, sắc mặt âm trầm nói: “Tur Hạo, vào thư phòng cùng ông, ông có lời muốn nói với con.”

Long Tư Hạo liếc Lê Hiểu Mạn bên cạnh, cau mày, ánh mắt hơi trầm xuống nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, môi mỏng khẽ nhấp: “Có lời gì

không thể nói ở đây sao?”

Có Lý Tuyết Hà và Hoắc Vân Hy ở đây, anh không yên tâm để một mình Lê Hiếu Mạn ngồi đợi.

Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn thấy ý đồ không muốn lên của anh, sắc mặt âm trầm nhìn Lý Tuyết Hà, thanh âm nghiêm khắc nói: “Còn ngồi đó làm gì? Đi giúp thím Lâm chuẩn bị bữa tối.”

Lý Tuyết Hà nghe vậy, mặt đầy kinh ngạc nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, đưa tay chỉ chính bà: “Ba, ba... ba nói con đi chuẩn bị bữa tối? Con...”

Sắc mặt Hoắc Nghiệp Hoảng cực kỳ kém, thần sắc uy nghiêm: “Cô thế nào? Thân là nữ chủ nhân nhà này, cô phải đi.”

Mặc dù Lý Tuyết Hà không tình nguyện đi, nhưng thấy sắc mặt Hoắc Nghiệp Hoảng ngày càng âm trầm đáng sợ, bà âm thầm đẻ nèn tức giận trong lòng, nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng nói: “Con biết rồi, con sẽ đi ngay bây giờ.”

Dứt lời, bà đứng lên, ánh mắt tràn đầy hận ý nhìn Lê Hiếu Mạn, đi vào phòng bếp.

“Dì, cháu cũng đi.” Hạ Lâm thấy thế, cũng đi theo.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm đều đi, chống gậy đứng lên, vẻ mặt uy nghiêm nhìn Long Tur Hạo: “Cùng ông lên thư phòng.”

Không chờ Long Tur Hạo đáp ứng, ông đã chống gậy lên lầu.

Long Tur Hạo thấy vậy, nheo mắt, cũng không đứng dậy đi lên lầu

theo Hoắc Nghiệp Hoảng.

Lê Hiểu Mạn nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng đi lên lầu, rồi nhìn Long Tư Hạo ngồi ngay ngắn không có động tĩnh ở bên cạnh, đưa tay nắm tay anh, mím môi cười: “Tư Hạo, ông nội kêu anh lên thư phòng, nhất định có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh, anh yên tâm đi, không cần lo cho em.”

“Được, ở đây chờ anh, anh xuống ngay.” Ánh mắt Long Tư Hạo ôn nhu nhìn cô, cúi đầu hôn lên môi cô ngay trước mặt Hoắc Vân Hy, liền đứng dậy đi lên lầu.

Chương 410: Hiểu Hiểu, con đã quyết định lấy rồi! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi bóng người Long Tư Hạo biến mất, mắt Hoắc Vân Hy đầy đau buồn nhìn Lê Hiểu Mạn, lòng đau đớn, trong giọng nói mang theo mất mát và bi phẫn: “Mạn Mạn, em... tại sao không cho anh một cơ hội nữa? Tại sao không đợi anh? Tại sao nhất định phải chọn Long Tư Hạo?”

Lê Hiểu Mạn hơi nhíu mày, ánh mắt bình thản nhìn Hoắc Vân Hy bi phẫn thống khổ: “Anh ấy là người yêu tôi nhất trên đời này, và tôi cũng yêu anh ấy, tôi dĩ nhiên chọn anh ấy, còn anh, chúng ta đã không còn bất kỳ dây dưa rề má nào rồi, tôi hy vọng anh đừng nói thế với tôi nữa.”

Giọng cô không lạnh không nóng, mang theo tia hời hợt, hiện tại Hoắc Vân Hy đối với cô mà nói, giống như là một người không quen thuộc cũng không xa lạ gì.

Ánh mắt bình thản cùng với giọng nói hời hợt của cô khiến lòng Hoắc Vân Hy càng đau đớn, trong mắt tụ lại nòng đậm bi thương và hối hận: “Mạn Mạn...”

Giọng anh ta cũng xen lẫn nòng đậm bi thương, khóe mắt ướt át: “Anh... Chúng ta thật sự không thể nào sao?”

Nhìn ánh mắt bi thương ướt át của anh ta, ánh mắt Lê Hiểu Mạn vẫn bình thản như cũ, nhưng trong lòng đã kích động nhắc nhở nửa gợn

sóng, tay khẽ vuốt bụng bằng phẳng, giọng ôn hòa: “Anh cảm thấy bây giờ chúng ta còn có thể sao?”

Hoắc Vân Hy cũng nhìn bụng bằng phẳng của cô, nghĩ tới cô đã mang thai đứa nhỏ của Long Tư Hạo, lòng anh ta đau như bị kim đâm, hận ý đối với Long Tư Hạo lại tăng thêm mấy phần.

Lê Hiểu Mạn thấy anh ta không lên tiếng, tiếp tục nói: “Hoắc Vân Hy, chúng ta đã qua, giữa chúng ta tuyệt đối không thể nào nữa.”

Tuy giọng cô ôn hòa nhưng trong giọng nói mang theo thái độ đoạn tuyệt, khiến nước mắt ngưng tụ trong hốc mắt Hoắc Vân Hy trào ra, anh ta khép hờ mắt, chống gậy đứng lên, xoay người đi lên lầu.

Đi mấy bước, anh ta ngừng lại, quay đầu nhìn Lê Hiểu Mạn ngồi trên sofa, thanh âm bi thương thống khổ hỏi: “Mạn Mạn, anh biết bây giờ anh hỏi vấn đề này không có ý nghĩa gì, nhưng anh vẫn muốn biết, em nói cho anh được không? Rốt cuộc em có yêu anh hay không? Tại sao em có thể yêu Long Tư Hạo nhanh như vậy?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn Hoắc Vân Hy, giọng ôn hòa như cũ: “Yêu hay không đã không còn quan trọng, anh xem như xưa nay tôi chưa từng yêu anh.”

“Xưa nay chưa từng yêu?” Hoắc Vân Hy lặp đi lặp lại câu này, nước mắt đau buồn chảy xuống theo khuôn mặt tuấn tú, tay nắm chặt cây gậy, ánh mắt bi thương nhìn cô: “Ban đầu em gả cho anh, rốt cuộc có mấy phần thật lòng?”

Lê Hiểu Mạn nhú mày, mím môi, không trả lời anh ta.

Hoắc Vân Hy thấy cô không trả lời, thu hồi ánh mắt bi thương, chống gậy, xoay người chậm rãi đi lên phòng anh ta trên lầu.

Anh ta vừa đi lên lầu không lâu, Hạ Lâm vốn vào bếp phụ liền đi ra phòng khách.

Cô ta đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, hai mắt mang theo tia không vui nhìn cô: “Chị, tốc độ chị khá nhanh nha, còn chưa kết hôn đã có con với anh ruột của chồng trước mình, chúc mừng chị sắp làm mẹ.”

Đứt lời, ánh mắt cô ta khinh thường liếc Lê Hiểu Mạn, liền đi lên lầu.

Hạ Lâm cũng đi lên lầu, trong phòng khách chỉ còn lại một mình Lê Hiểu Mạn, cô ngược mắt nhìn trên lầu, cau mày suy nghĩ Hoắc Nghiệp Hoảng kêu Long Tur Hạo lên thư phòng ông để nói gì.

Cô cảm giác được, Hoắc Nghiệp Hoảng rất không đồng ý cô và Long Tur Hạo chung một chỗ, có lẽ ông kêu Long Tur Hạo đến thư phòng ông để nói chuyện giữa cô và anh.

Đúng như cô nghĩ, sau khi Long Tur Hạo vào thư phòng, liền bị ông dạy dỗ, nói anh không thể lấy vợ em trai, anh và Long Hiểu Mạn ở chung một chỗ sẽ bôi xấu môn phong* Hoắc gia.

(*) Môn phong: Nề nếp gia đình.

Lúc Hoắc Nghiệp Hoảng nói những lời này, Long Tur Hạo lẳng lẳng ngồi trên sofa trong thư phòng, vẫn không lên tiếng, đến khi ông lấy giọng ra lệnh bắt anh và Lê Hiểu Mạn cắt đứt, anh mới lên tiếng.

“Con nói lại lần nữa, con yêu Hiểu Hiểu, con tuyệt đối sẽ không từ bỏ cô ấy, huống chi cô ấy đã có đứa nhỏ của con, con và cô ấy càng không thể xa cách.”

Hoắc Nghiệp Hoảng ngồi trên ghế dựa màu đen thấy ông nói hồi lâu,

Long Tur Hạo vẫn giữ vững ý mình, mặt ông trầm xuống, đầy tức giận, đôi mắt nghiêm khắc nhìn anh: “Đứa nhỏ trong bụng là của Hoắc gia ta, ông có thể cho phép nó sinh con ra, nếu như con nguyện ý, ông có thể đích thân nuôi dưỡng, nhưng ông tuyệt đối không cho phép hai đứa kết hôn, chuyện này sẽ bôi xấu môn phong Hoắc gia, ông tuyệt đối sẽ không đồng ý.”

Thấy lão gia tử nói đến kích động, Long Tur Hạo nheo mắt, vẻ mặt thâm thúy, không nhìn ra vui giận.

Ánh mắt anh hơi trầm xuống nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, môi mỏng cong lên, thanh âm chìm lãnh: “Con họ Long, không phải họ Hoắc, con và Hiểu Hiểu kết hôn, Hoắc gia sẽ không bị bôi xấu môn phong, cho dù có, con cũng không phải Hiểu Hiểu thì không lấy.”

“Con...” Hoắc Nghiệp Hoằng thấy thái độ anh kiên quyết, tức giận đỏ mặt, ánh mắt nghiêm nghị tức giận nhìn anh: “Tur Hạo, con đừng ép ông nội đối phó con, trừ phi ông chết, nếu không, ông tuyệt đối không để con kết hôn thành công, gùng càng già càng cay, con không tin thì cứ thử.”

Mắt Long Tur Hạo trầm xuống, mắt hẹp dài nheo lại, khuôn mặt cứng rắn, môi mỏng móm ra độ cong lãnh mị, thanh âm chìm lãnh: “Ông nội đang uy hiếp con?”

Hoắc Nghiệp Hoằng trầm mắt, ánh mắt sắc bén như dao nhìn Long Tur Hạo: “Xem như là ông đang uy hiếp con...”

Nói tới đây, thái độ ông mềm nhũn ra, giọng cũng ôn hòa mấy phần: “Tur Hạo, với điều kiện của con, muốn kiểu phụ nữ gì mà không có, tại sao phải là Mạn Mạn? Không phải ông nội không thích Mạn Mạn, chẳng qua Mạn Mạn đã từng là em dâu con, ông không cho phép con cưới em dâu trước của mình, trên đời này không có tường nào gió

không lọt qua được, mặc dù con họ Long, nhưng con vẫn là con cháu Hoắc gia, trên người con chảy dòng máu Hoắc gia, ông không cho phép bất kỳ ai phá hư môn phong và uy danh Hoắc gia.”

Ánh mắt Long Tư Hạo thâm trầm nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng thái độ kiên quyết, môi mỏng cong lên, thanh âm trầm thấp không nghe ra bất kỳ vui giận: “Ông thật ngoan cố, chuyện của con con biết làm chủ, Hiểu Hiểu là con quyết định cưới, con sẽ không nghe theo ông định đoạt như Hoắc Thần Phong.”

Hoắc Thần Phong trong miệng anh chính là ba ruột của anh, con trai duy nhất của Hoắc Nghiệp Hoảng.

Ban đầu Hoắc Thần Phong bị Hoắc Nghiệp Hoảng uy hiếp, không thể quyết định hôn nhân của mình, mới phụ lòng mẹ của Long Tư Hạo, Long Nhã Tâm, bị ép buộc kết hôn với Long Nhã Tâm, sau khi ly dị, lấy mẹ của Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà.

Chương 411: Cúng tế, có thời gian thì sẽ đi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sở dĩ Long Tư Hạo không gọi Hoắc Thần Phong là cha, cũng bởi vì ông ấy đã phụ lòng mẹ anh Long Nhã Tâm, đối với người ba này, trong lòng anh vẫn tồn tại chút oán hận.

Đến chết mẹ anh cũng vẫn yêu Hoắc Thần Phong, nhưng ông ấy lại cưới người phụ nữ khác, đây chính là điều anh không thể tha thứ.

Ở phương diện tình yêu, anh giống như mẹ anh Long Nhã Tâm, yêu một người thì sẽ không thay đổi, cho dù biển cạn đá mòn, trời long đất lở thì tuyệt đối sẽ không thay lòng.

Thấy anh nhắc tới Hoắc Thần Phong, chân mày của Hoắc Nghiệp Hoảng nhíu chặt lại, đứa con trai đã mất sớm này vẫn luôn là cây gai trong trái tim ông ta, mỗi lần nhớ tới, ông ta lại đau lòng.

Đối với Hoắc Thần Phong đứa con trai duy nhất này, mỗi khi nghĩ tới ông ta lại cảm thấy áy náy trong lòng, vì lợi ích của gia tộc, vì Hoắc thị, lúc trước ông ta để con trai mình cưới Long Nhã Tâm, sau lại lấy tính mạng của Long Nhã Tâm để buộc ông ấy và Long Nhã Tâm ly hôn, sau đó lại buộc ông ấy cưới Lý Tuyết Hà.

Cuối cùng, là ông ta hại chết đứa con trai rất hiếu thuận, rất nghe lời ông ta này.

Nghĩ tới đây, ông ta lại cảm thấy đau lòng, đôi mắt già nua dần ướm

át, lẫn quần trong nỗi bi thương mất đi đứa con trai lúc trước.

Long Tư Hạo thấy ông ta lẫn quần trong nỗi buồn, anh hơi cau mày lại, không nói gì nữa, mà từ trên ghế salon đứng lên đi ra ngoài thư phòng.

Anh vừa mới đi tới cửa thư phòng, sau lưng đã truyền đến giọng nói già nua nhuộm đầy bi thương của Hoắc Nghiệp Hoằng: “Tur Hạo, mấy ngày nữa chính là ngày giỗ của Ba cháu, đã nhiều năm rồi cháu chưa trở lại cúng tế ba cháu, lần này...”

Không đợi Hoắc Nghiệp Hoằng nói xong, Long Tư Hạo đã trầm giọng nói: “Cháu biết, cháu có thời gian thì cháu sẽ đi.”

Dứt lời, anh đi thẳng ra khỏi thư phòng.

Sau khi anh rời đi, Hoắc Nghiệp Hoằng thở dài thật sâu, xem ra căn bản là anh không lọt tai những lời ông ta vừa nói.

Người cháu này của ông ta lớn lên giống cha, nhưng lại không nghe lời như Hoắc Thần Phong ba của anh.

Con cháu Hoắc gia bọn họ hiếm muộn, năm đời đơn truyền, đến thế hệ này của bọn họ, mới có hai anh em anh và Hoắc Vân Hy, ông ta không hy vọng anh em ruột bọn họ vốn đã quan hệ không tốt lại biến thành kẻ thù vì Lê Hiểu Mạn.

Vì vậy, ông ta có thể cho phép Lê Hiểu Mạn sinh đứa bé trong bụng ra, giao cho ông ta nuôi dưỡng, nhưng mặc kệ là vì không để cho bọn họ bôi xấu môn phong Hoắc gia, hay là vì không để cho hai anh em bọn họ hận thù lẫn nhau, ông ta đều phải ngăn cản cô gả cho Long Tư Hạo.

Đôi mắt già nua ướn át của Hoắc Nghiệp Hoảng thấm đẫm nỗi buồn, ông ta run rẩy đưa tay vào trong ngăn kéo lấy một bức ảnh ra.

Người đàn ông trong ảnh chính là Hoắc Thần Phong.

Bàn tay tràn đầy nếp nhăn của ông ta vuốt ve khuôn mặt của Hoắc Thần Phong trong ảnh, vẻ bi thương trong đôi mắt già nua càng ngày càng đậm hơn: “Thần Phong, là ba xin lỗi con, vì lợi ích của gia tộc, vì lợi ích của mình, vì lợi ích của Hoắc thị, ba đã làm rất nhiều chuyện sai lầm, bây giờ ba đã không thể quay đầu lại được nữa rồi, ba biết con vẫn luôn rất khoan hồng độ lượng, cũng rất hiếu thuận, rất nghe lời, con tha thứ cho ba nhé, bây giờ điều duy nhất ba có thể đền bù cho con là bảo vệ tốt cho hai đứa con trai của con, không để cho bọn họ bởi vì một người phụ nữ mà chém giết lẫn nhau.”

Ông ta ngồi ở trong thư phòng, nhìn ảnh của Hoắc Thần Phong, nói rất nhiều lời, buồn đến nỗi ngay cả cơm tối cũng không ăn.

Mà sau khi Long Tư Hạo rời khỏi thư phòng của ông ta thì anh xuống thẳng tầng dưới không ở lại ăn cơm tối, trực tiếp đưa Lê Hiểu Mạn rời khỏi Hoắc trạch.

Lúc Hoắc Nghiệp Hoảng bảo anh và Lê Hiểu Mạn tới Hoắc trạch, anh đã đoán được đại khái ông ta muốn nói gì, anh hoàn toàn có thể không đến, nhưng anh vẫn thừa kế đức tính hiếu thuận của ba anh Hoắc Thần Phong, mặc dù Hoắc Nghiệp Hoảng không phải là một người ông tốt, nhưng anh vẫn phải tới, chỉ bởi vì anh còn giữ nguyên phần hiếu tâm kia.

Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn rời đi, Hoắc Nghiệp Hoảng ở trong thư phòng chìm đắm trong nỗi buồn Hoắc Thần Phong chết mà không ăn cơm, Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm cũng không ở đây, bởi vì Hoắc Nghiệp Hoảng đã ra lệnh Lý Tuyết Hà đi vào phòng bếp giúp đỡ, thấy

mình bận làm việc nửa ngày trời, kết quả lại chỉ có một mình mình ngồi ở trước bàn ăn, bà ta tức giận ném đĩa xuống, rồi giận đùng đùng chạy lên tầng.

Bà ta không đi đến thư phòng của Hoắc Nghiệp Hoảng, mà trực tiếp đi đến phòng của Hoắc Vân Hy.

Lúc này, Hoắc Vân Hy ngồi một mình ở trên ghế sa lon trong phòng ngủ của anh ta uống rượu, Hạ Lâm ngồi ở bên cạnh anh ta, không khuyên anh ta, cũng không ngăn cản anh ta.

Lý Tuyết Hà thấy anh ta không đi xuống ăn cơm, hơn nữa thân thể vẫn chưa hoàn toàn bình phục, nhưng lại đang uống rượu, bà ta tức giận tiến lên, cướp lấy ly thủy tinh trong tay anh ta: “Được rồi, đừng uống nữa, thân thể của con còn chưa khỏe, ai cho con uống rượu? Con không muốn mạng của mình nữa hả?”

Hoắc Vân Hy thấy Lý Tuyết Hà cướp lấy cái ly của mình, anh ta híp mắt lại, ánh mắt sắc bén liếc nhìn bà ta, giọng nói lạnh như băng: “Cho con.”

Lý Tuyết Hà thấy thái độ của con ruột mình với mình hết sức lạnh lẽo, trong lòng bà ta vừa cảm thấy ủy khuất mà lại vừa tức giận: “Vân Hy, mẹ là mẹ ruột của con, con lại nói chuyện với mẹ như vậy, con... con có còn coi mẹ là mẹ của con hay không? Hu hu... Sao mẹ lại sinh đứa con trai như con vậy?”

Nói xong lời cuối cùng, Lý Tuyết Hà mặt đầy ủy khuất khóc.

Hoắc Vân Hy nghe thấy mà phiền lòng, anh ta dùng ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn bà ta, ánh mắt thoáng chán ghét, tại sao mẹ của anh ta lại có cái bộ dáng này? Hoàn toàn không có chút dáng vẻ quý phu nhân nhà giàu nên có nào cả, giống như một người đàn bà thích la

lối om sòm, dùng nước mắt để hù dọa người khác vậy.

Cái gì mà nội hàm, cái gì mà tu dưỡng, trên người bà ta chẳng có cái gì cả.

Nhớ tới lúc trước anh ta vẫn vì một người mẹ như vậy đi khiển trách Lê Hiếu Mạn, anh lại cảm thấy hối hận.

Khó trách cô sẽ mất hết niềm tin với anh ta, nhất định là lúc trước anh ta đã để cho cô chịu rất nhiều ủy khuất.

Hối hận vô hạn giống như nhấc lên dòng nước xoáy trong lòng anh ta, phá nát trái tim anh ta.

Không để ý đến Lý Tuyết Hà ủy khuất khóc lóc, anh ta phiền não nắm lấy chai rượu quý giá trên bàn uống trà, ngẩng đầu lên tu ừng ực.

Chương 412: Cúng tế, có thời gian thì sẽ đi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lý Tuyết Hà thấy vậy, đang muốn tiến lên đoạt lấy chai rượu của anh ta, Hạ Lâm ngồi ở bên cạnh đã đứng lên, ngăn cản hành động của Lý Tuyết Hà, cũng kéo bà ta ra khỏi phòng.

“Lâm Lâm, cháu kéo dì ra làm gì? Dì phải đi ngăn cản Vân Hy uống rượu.”

Lý Tuyết Hà nói với Hạ Lâm xong, thì lại muốn đi vào, nhưng Hạ Lâm đã ngăn bà ta ở ngoài cửa phòng, cung kính nhìn bà ta nói: “Dì, dì đi vào cứ như vậy, thì cũng không thể khuyên được Vân Hy đâu, dì cứ giao Vân Hy cho cháu, cháu nhất định có thể thuyết phục được anh ấy.”

“Cháu thật sự có thể thuyết phục được Vân Hy?” Nghe vậy, Lý Tuyết Hà bán tín bán nghi nhìn Hạ Lâm, bà ta luôn cảm thấy gần đây cô ta như có hơi không giống với trước kia, có vẻ như hiểu chuyện hơn so với trước kia, có vẻ như có khí chất hơn so với trước kia.

Hạ Lâm mỉm cười nhìn Lý Tuyết Hà, kéo tay bà ta, rồi vỗ nhẹ lên mu bàn tay của bà ta tựa như an ủi, dịu dàng nói: “Dì, dì hãy tin tưởng cháu, cháu nhất định có thể thuyết phục được Vân Hy lên tinh thần lại lần nữa.”

Thấy vẻ tự tin trên mặt cô ta, Lý Tuyết Hà yên tâm gật đầu nói: “Vậy dì giao Vân Hy cho cháu vậy.”

“Vâng!” Hạ Lâm liếc nhìn Lý Tuyết Hà cười đáp lại, sau đó thì đóng cửa phòng lại.

Cô ta xoay người, thấy Hoắc Vân Hy vẫn còn đang uống rượu, âm thầm nhéo vào bàn tay mình, rồi mỉm cười đi về phía anh ta, ngồi xuống ở trên ghế sa lon đối diện.

“Vân Hy, anh cảm thấy uống rượu có thể giải quyết được vấn đề sao? Coi như là anh uống đến chết, thì chị cũng sẽ không trở lại bên người anh đâu, anh cứ luôn chán chường đi xuống như vậy, chỉ càng làm cho chị xem thường anh thêm mà thôi.”

Nói đến đây, cô ta mỉm cười nhìn Hoắc Vân Hy vẫn đang uống rượu đ, tiếp tục nói: “Anh có từng nghĩ tới tại sao giữa anh và Long Tur Hạo, chị lại lựa chọn Long Tur Hạo hay không?”

Câu nói này của cô đã đụng đến trái tim của Hoắc Vân Hy, bởi vì những lời này của cô ta mà anh ta vốn đang tu rượu ừng ực ngừng động tác lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô ta: “Tại sao?”

Thấy anh ta coi trọng Lê Hiểu Mạn như vậy, Hạ Lâm hận đến nghiến răng nghiến lợi, nghĩ đến Long Tur Hạo nói cô ta muốn thắng được trái tim của anh ta, muốn đi vào trái tim của anh ta, thì nhất định phải làm ra vẻ hiểu chuyện, yêu tất cả mọi thứ của anh ta, cô ta đè nén tức giận trong lòng xuống, nở nụ cười tươi nói.

“Bởi vì anh ta ưu tú hơn so với anh...”

“Hạ Lâm, em dám nói Long Tur Hạo ưu tú hơn so với tôi? Có phải em muốn chết hay không?” Hoắc Vân Hy bị những lời này của cô ta chọc giận, anh ta tức giận trợn mắt nhìn cô ta.

Thấy anh ta bị chọc giận, Hạ Lâm vẫn ưu nhã mỉm cười: “Vân Hy, em chỉ nói đúng sự thật, anh nhìn lại hình dáng của anh bây giờ đi, nó giống cái gì, không ra cái thể thống gì cả, mượn rượu giải sầu sao, nhìn chẳng khác gì một kẻ “Tàn phế” cả, anh như vậy thì làm sao có thể so với Long Tur Hạo? Chị là người tâm cao khí ngạo, yêu cầu cũng rất cao, làm sao có thể yêu anh bây giờ? Huống chi, anh còn tổn thương trái tim của chị ấy, nếu như anh còn tiếp tục suy sụp như vậy, thì đừng nói là chị coi thường anh, mà ngay cả em cũng sẽ xem thường anh.”

Nói đến đây, cô ta đưa tay ra vuốt cái bụng vẫn chưa nhô cao của mình, cúi đầu nói: “Em biết anh không thương em, em cũng không hy vọng xa vời anh sẽ yêu em, tâm nguyện lớn nhất bây giờ của em chính là hy vọng anh có thể lấy lại tinh thần lần nữa, em biết yêu một người chính là muốn để cho người đó có được hạnh phúc, nếu như có thể, em sẽ dốc hết toàn lực giúp anh lấy lại được chị. Còn con của chúng ta, em sẽ nuôi dưỡng con lớn lên, em sẽ không nói cho con, ba của nó là ai, càng không để cho con tới quấy rầy cuộc sống của anh.”

Bởi vì lời này của cô ta, Hoắc Vân Hy hết kinh ngạc lại không thể tin liếc nhìn cô ta, nếu như không phải là khuôn mặt đó đúng là của Hạ Lâm, giọng nói đó cũng là giọng nói mà anh ta quen thuộc, thì suýt nữa là anh ta cho rằng người phụ nữ đang ngồi đối diện mình là một người khác.

Bây giờ thoáng tĩnh tâm lại, anh ta mới phát giác ra gần đây cô ta có biến hóa rất lớn, trước kia cô ta giống như mẹ của anh ta vậy, thích khóc thích nháo chẳng phân biệt hoàn cảnh nào cả, cũng không thèm để ý có mất thân phận hay không.

Đoạn thời gian trước cô ta còn chất vấn anh ta, giả bộ ủy khuất ở trước mặt anh ta, giả bộ điềm đạ đáng yêu, tràn đầy đổ kỵ, bây giờ

cô ta lại nói muốn giúp anh giành lại Lê Hiếu Mạn, đây cũng quá không giống với tác phong của cô ta, đây chính là Hạ Lâm kiêu căng thích khóc thích nháo trước kia sao?

Không thể phủ nhận, bây giờ cô ta đã có nội hàm hơn so với trước kia rất nhiều.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chùng bàn tay của cô ta, trước kia luôn trang điểm dày cộp điểm lệ, vô cùng tục tũn, mà bây giờ chỉ trang điểm nhẹ, nhưng lại để khiến cho người ta muốn nhìn nhiều hơn, dường như đẹp hơn so với trước kia, càng có sức hấp dẫn hơn.

Ít nhất giờ phút này anh ta nhìn cô ta, sẽ không giống cảm thấy cực kỳ chán ghét như đoạn thời gian trước.

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy vẫn nhìn cô ta không lên tiếng, cô ta đứng lên, liếc nhìn anh ta nói: “Em biết anh không tin em, nhưng những lời em nói đều là sự thật, trễ lắm rồi, cũng đã không còn sớm nữa, em cần phải trở về, hy vọng anh có thể mau sớm hồi phục lại tinh thần, nhớ nghỉ ngơi sớm, ngày mai em và bảo bảo sẽ trở lại thăm anh.”

!!

Chương 413: Mang thai, phải khắc chế (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Dứt lời, cô ta cầm túi xách của mình lên, cúi người, đôi môi chủ động hôn lên khóe môi của Hoắc Vân Hy, rồi cô ta xoay người đi ra khỏi phòng của Hoắc Vân Hy.

Sau khi cô ta rời đi, Hoắc Vân Hy đưa tay khẽ vuốt khóe môi đã bị cô ta hôn qua, anh ta híp mắt lại, trong đầu không khỏi nhớ lại lúc cùng Hạ Lâm chung một chỗ.

Nghĩ đến chuyện Hạ Lâm đã từng khiến anh ta cảm động, anh ta nhíu chặt mày lại, cảm giác áy náy lại dâng lên trong lòng anh ta.

Mặc dù không yêu cô ta, nhưng anh ta không thể phủ nhận, cô ta đã từng dừng lại ở trong trái tim anh ta.

Anh ta nhắm mắt lại, nhớ lại từng ly từng tí lúc ở chung một chỗ với Lê Hiểu Mạn, nhớ lại từ lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, đến lúc bọn họ kết hôn, anh ta cố ý thờ ơ cô, không biết có bao nhiêu lần lúc anh trở về vào buổi tối, vì chờ anh ta ở phòng khách mà cô đã ngủ ở trên ghế sa lon, nhưng anh ta lại không thêm để ý đến cô, mà về thẳng phòng.

Anh ta đã nghe chị Lâm nói, cô ta tự mình xuống bếp làm đồ ăn cho anh ta, làm xong thức ăn thì chờ anh ta trở về ăn, thế nhưng anh chưa từng ăn qua một lần đồ ăn cô làm.

Sau khi kết hôn với cô, anh ta rất ít khi ở trong biệt thự, nhưng những lúc anh ta không có ở đó, cô đều tự mình thu dọn phòng cho anh ta, là gấp quần áo của anh ta chỉnh tề, chờ anh ta trở lại.

Anh ta nhớ có một lần, anh ta trở về rất khuya, mà cô vừa vặn ở trong phòng của anh ta chờ anh ta về, thấy anh ta trở lại, cô lập tức đi vào phòng tắm xả nước tắm cho anh ta, sau đó làm một người vợ đảm muốn giúp anh ta cởi âu phục, cởi cà vạt ra, nhưng anh ta lại không để cho cô đụng vào anh ta, còn bảo cô rút đi.

Vì vẫn cứu cuộc hôn nhân của bọn họ, cô vẫn không ngừng cố gắng, thậm chí có một lần cô còn to gan mặc đồ ngủ tình thú, mặc dù anh ta động lòng, thế nhưng anh ta vẫn vô tình làm tổn thương cô, anh ta mắng cô là hạ tiện, mắng cô vô sỉ không biết thẹn thùng...

Mà cho tới bây giờ, những lúc cô thương tâm, anh ta đều không để ý tới.

Anh ta đã làm tổn thương cô hết lần này đến lần khác, là anh ta tự giao cô cho Long Tư Hạo, anh ta hận không thể sớm nhìn rõ trái tim của mình, hận sao lúc trước không thương yêu cô, quý trọng cô...

Nghĩ tới những thứ này, đôi mắt của anh ta đã sớm ngấn lệ mông lung, nước mắt hối hận thấm ướt cả gương mặt tuấn tú của anh ta, cũng thấm ướt trái tim đang run rẩy vì bi thống của anh ta.

Sau khi anh ta làm tổn thương cô, anh ta còn có tư cách gì để vẫn hỏi cô?

Anh ta khẽ nâng tay đỡ trán, nước mắt hối hận và đau buồn ngập tràn khóe mắt, vẻ mặt thống khổ không dứt, môi mỏng cứ thấp giọng lẩm nhẩm, Mạn Mạn, thật xin lỗi! Mạn Mạn, thật xin lỗi! Mạn Mạn...

Anh ta ở trong phòng không ngừng thốt khổ thấp giọng khóc lóc, mà Lý Tuyết Hà mẹ của anh ta khi ra khỏi phòng của anh ta thì rời khỏi Hoắc Trạch, lúc này đang hẹn hò với một người đàn ông tuấn mỹ ở trong chiếc xe sang trọng.

Người đàn ông tuấn mỹ này chính là Long Quân Triệt.

Ông ta mặc một bộ âu phục màu xám tro, áo sơ mi màu xám đen chỉ cài nút áo kim cương thứ hai từ dưới đếm lên, lộ ra một mảng ngực lớn, hai ngón tay thon dài đang cầm một chiếc ly thủy tinh chân cao, nhẹ nhàng lắc lắc, ánh mắt hoa đào hài hước nhìn người phụ nữ mặc dù đã có một đứa con trai lớn nhưng vẫn còn phong vận đang nằm ở trên người ông ta.

Ông ta hơi cong môi, giọng nói êm tai: “Còn chưa hôn đủ?”

Người phụ nữ đang nằm ở trên ngực ông ta “Phấn đấu” chính là Lý Tuyết Hà.

Chương 414: Mang thai, phải khắc chế (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này, tóc tai bà ta rối bời, quần áo xốc xếch, đôi mắt nồng đậm phong tình, hai tay ôm chặt lấy eo của Long Quân Triệt, đôi môi thì hôn gặm cắn ngực của Long Quân Triệt như một con sói đói bụng đã lâu.

Mà trên ngực của ông ta đã tràn ngập dấu hôn màu đỏ lớn bé bất đồng.

Bà ta ra sức hôn môi, Long Quân Triệt vẫn giữ nguyên tư thế ưu nhã thưởng thức ly rượu trong tay như cũ, không có bất kỳ dấu hiệu động tình nào.

Lý Tuyết Hà vẫn luôn vừa hôn lại vừa rên rỉ, mà Long Quân Triệt như một người quân tử ngồi ôm không loạn, bất vi sở động.

Lý Tuyết Hà thấy mình hôn nửa ngày, mà Long Quân Triệt vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, bà ta không hài lòng dặng hai chân ngồi ở trên đùi ông ta, bà ta ngả người về phía ông ta, áp bộ ngực lên khuôn ngực rắn chắc của Long Quân Triệt, trong miệng vẫn còn phát ra âm thanh “Ừm...Ừm”.

Long Quân Triệt liếc nhìn Lý Tuyết Hà đang dặng hai chân ngồi trên đùi mình, ông ta đặt chiếc ly vang sang một bên, hai tay nâng eo của bà ta, ôm bà ta từ trên đùi mình xuống trong im lặng, để cho bà ta ngồi ở bên cạnh ông ta.

Lý Tuyết Hà thấy vậy, mặc dù trong lòng bất mãn, nhưng vẫn ngồi ở bên cạnh ông ta, mặt đầy quyến rũ nhìn ông ta, ỏn ẻn nói: “Triệt, anh làm sao vậy? Bảo người ta ra khỏi nhà, nhưng lại không để ý tới người ta.”

Long Quân Triệt hơi nhíu mày, ông ta khẽ nở nụ cười quyến rũ, duỗi cánh tay thon dài ra, ôm bà ta vào trong ngực, cúi người xuống hôn lên môi của bà ta, giọng nói êm tai mà hơi khàn khàn nói: “Tôi nào có không để ý tới em?”

Lý Tuyết Hà thuận thế uốn éo hai tay như thân rắn ôm lấy cổ của ông ta, chủ động đặt nụ hôn thật sâu lên môi ông ta, nhưng ông ta chỉ dịu dàng mỉm cười, rồi không dấu vết kéo hai tay đang quấn ở cổ xuống, bỏ ra khỏi người mình.

Lý Tuyết Hà thấy vậy, trong lòng hết sức không vui, khuôn mặt trang điểm diêm dúa tức giận, ngoài một đêm vào hai mươi mấy năm trước kia, sau khi ông ta chạm vào bà ta, thì chưa từng chạm vào bà ta lần nào nữa.

Mỗi lần bọn họ gặp mặt, đều là bà ta ở ra sức khơi dậy hứng thú của ông ta, mà ông ta chỉ hôn bà ta, ôm bà ta, nhưng cũng không phát triển đến một bước cuối cùng với bà ta, thậm chí mỗi lần lúc bà ta muốn tiến thêm một bước với ông ta, ông ta đều lặng lẽ buông bà ta ra.

Bà ta thờ phì phò nhìn ông ta, không vui nói: “Triệt, có phải anh chê em già rồi hay không? Ngay cả con trai em cũng sinh cho anh, vậy mà anh lại đối xử với em như thế sao? Vì anh, em vẫn luôn mai phục ở Hoắc gia, cũng không phải là anh không biết cái lão bất tử Hoắc Nghiệp Hoằng đó, ông ta vẫn luôn nhìn em không vừa mắt, anh có biết em đã phải chịu ủy khuất nhiều như thế nào hay không? Còn có,

đứa con trai mà em tâm tâm khổ khổ nuôi lớn, lại hung dữ với em quát em, thằng bé không coi em là mẹ, em... Ô ô... em làm những thứ này là vì cái gì? Rốt cuộc thì em đã làm sai điều gì? Các anh từng người từng người một đều đối xử với em như vậy? Ô ô...”

Lý Tuyết Hà nói xong lời cuối cùng, vừa thương tâm lại vừa ủy khuất khóc.

Nếu không phải là vì ông ta, thì sao năm đó, bà ta sẽ gả vào Hoắc gia gả cho Hoắc Thần Phong?

Long Quân Triệt thấy bà ta ủy khuất khóc, ông ta híp đôi mắt hoa đào lại, đưa tay ra ôm bà ta, cong môi ôn nhã cười: “Được rồi, tôi biết em phải chịu rất nhiều ủy khuất, đừng thương tâm.”

Lý Tuyết Hà đẩy Long Quân Triệt ra như một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi vậy, mặt đầy tức giận nhìn ôn ta: “Bây giờ Long Tư Hạo đã gần như tiếp quản Hoắc thị rồi, anh định đối phó với cậu ta như thế nào? Mười năm trước, không phải là em đã bảo anh thừa dịp lúc cậu ta đi nước ngoài, thì giải quyết cậu ta sao? Sao cậu ta lại còn sống trở về? Có cậu ta ở đây, thì Hoắc gia nào còn có đất dung chân cho Vân Hy của chúng ta?”

Nghe bà ta nhắc tới chuyện mười năm trước, Long Quân Triệt híp mắt lại, mười năm trước Long Tư Hạo chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, không có năng lực đối kháng với ông ta, bởi vì Long Nhã Tâm, nên ông ta mới động lòng trắc ẩn với anh, mới không đuổi tận giết tuyệt anh, mà để cho anh tự sinh tự diệt.

Không nghĩ tới mới mười năm ngắn ngủi, cậu thiếu niên lạnh lùng lúc trước đó chẳng những không chết, còn trở nên mạnh mẽ khiến ông ta không tưởng tượng nổi, trở thành kình địch của ông ta.

Người có thể đối đầu với Long Quân Triệt, trừ Hoắc Nghiệp Hoằng vì đạt được mục đích mà không chừa bất cứ thủ đoạn nào, cũng chỉ có Long Tư Hạo.

Nghĩ đến Hoắc Nghiệp Hoằng, đôi mắt hoa đào của ông ta thoáng lạnh lẽo, ông ta nắm chặt bàn tay lại, tràn đầy hận ý, rồi một ngày nào đó Long Quân Triệt ông sẽ vạch trần bộ mặt thật của cái lão đầu đạo mạo nghiêm trang đó, sẽ để cho tất cả mọi người trên thế giới này nhìn xem ông ta đối trá như thế nào, vì đạt mục đích mà có thể không chừa thủ đoạn nào.

Lý Tuyết Hà thấy Long Quân Triệt như đang suy nghĩ gì đó mà không có lên tiếng, bà ta đưa tay ra đẩy ông ta, ỏn ẻn nói: “Triệt, anh nói thật đi, anh sẽ đối phó với Long Tư Hạo như thế nào? Hoắc thị là của Vân Hy chúng ta, tuyệt đối không thể để cho cậu ta đoạt đi.”

Chương 415: Mang thai, phải khắc chế (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Quân Triệt hơi nhướn mày, đưa tay ra nhẹ nhàng nắm lấy cằm của Lý Tuyết Hà, ông ta cong môi cười nói: “Yên tâm, chỉ cần có tôi ở đây, cậu ta sẽ vĩnh viễn không đoạt được Hoắc thị, bây giờ nhiệm vụ chủ yếu của em là giám thị nhất cử nhất động của Hoắc lão đầu cho tôi, còn Long Tư Hạo, tôi sẽ tự nghĩ biện pháp đối phó cậu ta.”

Lý Tuyết Hà nghe thấy ông ta nói như vậy, bà ta cười đưa tay ra vuốt ve môi mỏng của ông ta, quyến rũ nhìn ông ta: “Vậy còn cái con tiểu tiện nhân Lê Hiểu Mạn đó, anh định đối phó như thế nào? Nghe nói bây giờ cô ta đang mang thai, mang thai nghiệt chủng của Long Tư Hạo, cái con tiểu tiện nhân không biết xấu hổ này, vừa mới ly dị với Vân Hy xong, đã cấu kết với anh trai của chồng trước, thật đúng là con điếm, cô ta và Vân Hy kết hôn một năm mà bụng chẳng có tin tức gì, vừa mới cấu kết với Long Tư Hạo đã có thai, thật không biết là cô ta mang thai thật hay là mang thai giả nữa?”

Long Quân Triệt nghe thấy bà ta mắng Lê Hiểu Mạn là tiểu tiện nhân, ông ta hơi nheo mắt lại, trong lòng hơi không vui, chẳng biết tại sao, ông ta không thích nghe thấy có người mắng Lê Hiểu Mạn như vậy.

Trong lòng ông ta đột nhiên dâng lên một loại cảm giác muốn bảo vệ cô.

Cảm giác tới rất đột nhiên như vậy, cũng rất đặc biệt, khiến ông ta nhất thời không hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Lần đầu tiên lúc ông ta thấy cô, trong đầu chợt lóe lên một bóng dáng hết sức mơ hồ, còn có một hồi ức không rõ ràng.

Sau khi chấp vá lại đoạn hồi ức kia, ông ta nhớ ra ông ta đã từng phát sinh tình một đêm với một người phụ nữ, nhưng mặt mũi của người phụ nữ kia rất mơ hồ, ông ta không nhớ nổi đôi phương là ai, chỉ nhớ người đó có một đôi mắt động lòng người, sáng chói giống như viên đá quý vậy.

Cách nhiều năm như vậy, ông vẫn có thể nhớ rõ đôi mắt động lòng người kia, nhưng gương mặt đó vẫn thủy chung mơ hồ.

Cả đời này, người có thể chạm vào trái tim của Long Quân Triệt, ngoài người phụ nữ đến chết vẫn không thương ông kia, thì cũng chỉ có người phụ nữ đã phát sinh tình một đêm với ông ta đó.

Ông ta đã từng định đi điều tra thân phận của người phụ nữ đã có tình một đêm với mình đó, nhưng lại không điều tra ra được cái gì.

Người đó như đã biến mất khỏi thế giới này vậy, ông ta không tìm được chút tung tích nào của người đó.

Lý Tuyết Hà thấy ông ta lại không lên tiếng, thì không vui nhìn ông ta: “Triệt, tối nay anh làm sao vậy? Tại sao... a...”

Long Quân Triệt không đợi bà ta nói xong, ngón tay thon dài đã đặt ở trên đôi môi của bà ta, ông ta nhìn về phía bà ta: “Được rồi, em cũng đã đi rất lâu rồi, tôi đưa em trở về Hoắc Trạch, nhớ thay tôi giám thị nhất cử nhất động của Hoắc Nghiệp Hoàng.”

Dứt lời, ông ta để cho tài xế lái xe.

Lý Tuyết Hà thấy vậy, trong lòng cực kỳ bất mãn, bà ta đưa tay ra vuốt ve lồng ngực của Long Quân Triệt, quyến rũ nhìn ông ta: “Triệt, anh chỉ đưa em trở về như vậy sao? Chẳng lẽ anh cũng không muốn...”

Giọng nói của bà ta vừa kiều mỹ lại vừa ỏn ẻn, bàn tay vuốt ve lồng ngực của ông ta dần trượt xuống dưới bụng.

Ngay lúc bàn tay của bà ta chạm vào thắt lưng của Long Quân Triệt, Long Quân Triệt lặng lẽ nắm lấy tay của bà ta, cúi đầu xuống hôn lên má bà ta: “Đừng nóng, chờ chúng ta lật đổ được Hoắc Nghiệp Hoảng, thì chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian.”

Lý Tuyết Hà vẫn bất mãn chuyện Long Quân Triệt chỉ hôn lên má của mình, hai tay của bà ta như rắn trườn dây dưa lên cổ ông ta, chủ động hôn lên môi của ông ta.

Long Quân Triệt híp đôi mắt hoa đào lại, không đẩy bà ta ra, cũng không đáp lại bà ta, chỉ để mặc cho bà ta hôn.

Mà bà ta hôn nồng nhiệt, trong miệng còn luôn phát ra âm thanh rên rỉ “Ưm ưm”.

Tài xế đang lái xe nghe thấy âm thanh này của bà ta, cũng không khỏi cảm thấy tội lỗi, hận không thể che hai lỗ tai lại.

Ông ta chưa thấy qua người phụ nữ qua bốn mươi nào mà dục vọng còn nóng như lửa vậy.

...

Biệt thự Thủy Lộ Hồ!

Sau khi trở về từ Hoắc Trạch, Lê Hiểu Mạn tắm xong rồi nằm trên giường, Long Tư Hạo tắm xong nói có chuyện công cần phải xử lý, rồi trực tiếp đi thư phòng.

Cô nửa nằm ở trên giường, dựa lưng vào đầu giường, đọc 'Bách khoa toàn thư kiến thức mang thai' thấy Long Tư Hạo còn chưa trở về phòng ngủ, cô đặt sách xuống, hơi cau mày lại, ngưng mắt nhìn vị trí trống bên cạnh.

Giường tròn sang trọng trong phòng ngủ vốn rất lớn, một mình cô nằm lại càng cảm thấy lớn hơn.

Cô đã tập thành thói quen được Long Tư Hạo ôm chìm vào giấc ngủ, mỗi lần lúc anh không ở bên cạnh, cô rất khó ngủ.

Thế nhưng Long Tư Hạo nói có chuyện công cần phải xử lý, nếu cô chạy óiw thư phòng gọi anh tới bởi cô ngủ, thì cũng hơi quá mức.

Cô đã nghe qua một câu nói, phụ nữ không thể biểu hiện quá quan tâm một người đàn ông, cũng không thể quá lệ thuộc vào một người đàn ông, bởi vì điều đó sẽ khiến bọn họ cảm thấy nắm chắc được mình, vì vậy mà sẽ không đủ quan tâm đến mình nữa.

Chỉ có khiến một người đàn ông cảm thấy không nắm được mình, thì mình mới có thể vĩnh viễn nắm bắt được trái tim của họ.

Chương 416: Mang thai, phải khắc chế (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đã từng thất bại trong tình cảm với Hoắc Vân Hy, vì vậy bây giờ Lê Hiểu Mạn dụng tâm hơn trong chuyện bồi dưỡng tình cảm của cô và Long Tư Hạo.

Cô không phải là đàn ông, không biết một người đàn ông có thể thật lòng yêu một người phụ nữ trong bao lâu, không biết một người đàn ông có thể kéo dài cảm xúc mạnh mẽ với một người phụ nữ trong bao lâu, nhưng cô có thể xác định, một người phụ nữ có thể yêu một người đàn ông cả đời.

Cho tới nay, cô đều giữ lại chút gì đó trước mặt Long Tư Hạo, vừa không biểu hiện quá lệ thuộc vào anh, cũng không có quá lãnh đạm với anh.

Chỉ có khiến anh cảm thấy không nắm được mình, trái tim của anh mới có thể luôn rơi vào trên người cô.

Bởi vì lấy được quá nhiều, cho nên càng sợ mất đi.

Long Tư Hạo quá ưu tú, quá tốt với cô, khiến cô luôn sợ hãi sẽ có một ngày mất đi.

Cô đã quen với sự hiện diện của anh trong sinh mạng của mình, toàn bộ trái tim của cô đã dần được anh lấp đầy, nếu như có một ngày cô mất đi anh, vậy tương đương với cô mất đi cả trái tim.

Khi đó chắc cô chẳng khác gì cái xác không hồn biết đi.

Loại đau khổ này cũng không phải là cảm xúc cô có thể tiếp nhận.

Cô nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại không ngủ được.

Trong thư phòng, Long Tư Hạo đang xem văn kiện, nhưng đôi mắt hẹp dài kia không phải là đang nhìn vào trong nội dung văn kiện, mà là khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn.

Tối nay anh cũng chẳng có chuyện gì quan trọng cần xử lý, anh cố ý tới thư phòng, bởi vì anh sợ ngủ chung với cô, thì sẽ không khống chế được chính mình.

Dẫu sao, bây giờ cô đang mang thai, anh phải khắc chế phương diện kia.

Lúc cô không ở bên cạnh anh, anh còn có thể khắc chế được, nhưng một khi bọn họ ôm nhau chung một chỗ, thì anh sẽ không thể khắc chế nổi xúc động muốn cô.

Lúc này, cửa thư phòng bị người nhẹ nhàng đẩy ra, một người phụ nữ mặc đồ hầu gái sexy trắng đen kết hợp đi giày cao gót tiến vào, trên tay cô ta còn bưng một ly trà.

Người giúp việc trang điểm đậm, ăn mặc sexy kia chính là Trần Lan.

Cô ta đi tới trước bàn làm việc làm bằng gỗ tử đàn của Long Tư Hạo, dáng đi uốn éo như rắn vậy, sau khi cô ta đặt ly trà lên bàn làm việc, thì dịu dàng cười với Long Tư Hạo, giọng nói nhu mì: “Thiếu gia, mời dùng trà.”

Long Tur Hạo dời mắt khỏi văn kiện, nhìn về phía người phụ nữ mặc đồ hầu gái đứng ở bên cạnh anh, anh hơi nheo mắt lại, thâm trầm nhìn cô ta.

Người phụ nữ này mặc đồ hầu gái có thiết kế thấp ngực, hơn nữa váy lại rất ngắn, không cẩn thận, thì có thể lộ hết đồ nội y bên trong ra, đen trắng phối hợp, váy ngắn, kết hợp với ren, cực kỳ sexy, cực kỳ cám dỗ.

Lúc này, cô ta hơi khom người, hơn nữa bộ ngực trắng như tuyết đều bại lộ ở trước mắt Long Tur Hạo.

Trần Lan thấy ánh mắt thâm trầm của Long Tur Hạo rơi vào trên người mình, cô ta âm thầm cười mãn nguyện, to gan vòng qua bàn làm việc bằng gỗ tử đàn, đi tới trước mặt Long Tur Hạo, bưng ly trà trên bàn làm việc nâng tới gần môi anh: “Thiếu gia, đây là trà ô long hoa quế, giúp sáng khoái tinh thần, đã trở thể này rồi mà anh còn chưa ngủ, nhất định là đang rất mệt mỏi phải không? Thiếu gia uống ly trà này rồi nghỉ ngơi đi.”

Long Tur Hạo nâng mí mắt lên, thâm trầm nhìn ly trà cô ta nâng sát bên môi mình, môi mỏng khẽ nhấp, giọng nói trầm thấp nghe không ra vui giận: “Đặt sang một bên.”

Trần Lan nghe vậy, nụ cười dịu dàng trên mặt hơi chậm lại, cô ta hơi lúng túng đặt ly trà lại trên bàn làm việc của Long Tur Hạo.

Cô ta vừa mới đặt xuống, giọng nói trầm thấp của Long Tur Hạo đã lại vang lên: “Tôi không uống trà vào buổi tối, cô không biết sao?”

Trần Lan giật mình, cô ta nhìn biểu tình sâu không lường được của Long Tur Hạo, hơi cắn môi dưới nói: “Vậy để tôi đi đổi một ly cà phê đen cho thiếu gia.”

Dứt lời, cô ta cúi người xuống, đưa tay bung ly trà kia đi, cũng không biết là vô tình hay do cô ta cố ý, ly trà kia chợt trượt ra khỏi tay cô ta, toàn bộ nước trà văng ra ngoài, văng ra cả áo sơ mi trắng lẫn quần âu của Long Tư Hạo.

“Thiếu gia, thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Tôi không cố ý, tôi sẽ lau cho anh tôi sẽ lau...”

Trần Lan áy náy vừa nói vừa khom người xuống, đưa tay muốn cởi áo sơ mi của Long Tư Hạo ra.

Mà lúc này, Lê Hiếu Mạn làm thế nào cũng không thể ngủ được ở trong phòng ngủ vừa vặn đi tới cửa thư phòng, từ cánh cửa khép hờ, cô vừa vặn nhìn thấy cảnh Trần Lan khom người xuống.

Từ góc nhìn của cô, Trần Lan như đang hôn Long Tư Hạo, bởi vì Trần Lan đưa lưng về phía cô, hơn nữa mặt của Long Tư Hạo cũng bị Trần Lan che khuất, nên cô không thể thấy rõ chính diện, cũng không biết giữa Trần Lan và Long Tư Hạo đã thực sự xảy ra chuyện gì.

Bởi vì Trần Lan khom người, chiếc váy đồng phục hầu gái kia đã ngăn lại càng ngăn hơn, bên trong cô ta mặc đồ nội y màu gì cũng hoàn toàn đập thẳng vào trong mắt Lê Hiếu Mạn.

Cô kinh ngạc đứng ở cửa thư phòng, mất một lúc lâu cũng chưa hoàn hồn lại, tại sao đã trễ thế này rồi lại còn có phụ nữ ở trong thư phòng của Long Tư Hạo? Rốt cuộc thì bọn họ đang làm gì?

Cô đứng yên ở cửa thư phòng, cứ nhìn chăm chăm vào cảnh tượng trong thư phòng kia.

Long Tư Hạo cũng không để Trần Lan chạm được vào anh, lúc cô ta đưa tay ra muốn giúp anh cởi nút cài kim cương trên áo sơ mi ra, thì anh nắm lấy cổ tay của cô ta ngăn cô ta lại.

Trần Lan thấy Long Tư Hạo không để cho cô ta đụng vào mình, không đạt được mục đích, dĩ nhiên là trong lòng cô ta không vui, nhưng cô ta không biểu hiện ra, mà chỉ đứng yên tại chỗ, cung kính cúi đầu.

“Thiếu gia, áo sơ mi của anh đã bẩn rồi, có cần tôi cởi ra giặt giúp anh không?”

Long Tư Hạo thâm trầm nhìn cô ta, môi mỏng nhẹ mân, giọng nói trầm thấp vẫn không nghe ra vui giận như cũ: “Không cần, trễ lắm rồi, cô nên đi nghỉ sớm đi, phải không?”

“À! Tôi biết rồi.” Trần Lan thấy Long Tư Hạo đứng lên, cô ta ngẩng đầu nhìn anh nói: “Vậy thiếu gia có cần tắm không? Để tôi đi mở nước cho anh, bây giờ hẳn là Thiếu phu nhân đã ngủ rồi, nếu thiếu gia trở về phòng ngủ tắm thì sợ rằng sẽ đánh thức Thiếu phu nhân.”

“Ai nói tôi đã ngủ?”

Giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên, khiến Trần Lan sợ hết hồn, cô ta nhìn về phía cửa thư phòng, thấy Lê Hiểu Mạn mặc áo ngủ lạnh lùng đi vào.

Trần Lan thoáng hoảng sợ, cô ta khẽ cúi đầu, che giấu sự không vui trong lòng xuống, cung kính gọi: “Thiếu phu nhân...”

Chương 417: Gien anh rất mạnh mẽ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đôi mắt Lê Hiểu Mạn như nước trong veo nheo lại, không có trả lời cô, mà hướng về Long Tur Hạo.

Đôi mắt Long Tur Hạo hơi co lại, ánh mắt ôn nhu nhìn cô đi tới, trên khuôn mặt tuấn mỹ không có bất kỳ vẻ hoảng sợ.

Thanh âm anh trầm thấp êm tai: “Tại sao còn chưa ngủ?”

Khoé môi màu hồng nhạt của Lê Hiểu Mạn hơi giương lên, đi thẳng đến trước người Long Tur Hạo, tròn mắt nheo lại liếc nhìn quần áo trên người anh, tấc áo sơ mi và quần tây anh đều ướt, cô chăm chú nhìn sau đó quét mắt qua ly trà bị đổ và Trần Lan đang cúi đầu, ngay sau đó bàn tay mảnh khảnh bé nhỏ ở trước mắt Trần Lan cởi nút áo sơ của Long Tur Hạo ra.

Vẻ mặt cô bình thản, từng chút một cởi nút áo sơ mi của Long Tur Hạo ra, Trần Lan kinh ngạc ngẩn đầu nhìn cô.

Đôi mắt Long Tur Hạo kéo căng, lông mày anh tuấn hơi nhíu lên, ánh mắt thâm thúy chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô, tròn mắt sâu thẳm xẹt qua tia không hiểu.

Long Tur Hạo anh tự hỏi bản thân có thể nhìn thấu tâm tư của rất nhiều người, nhưng giờ phút này anh không nhìn thấu được tiểu mỹ nhân trước mắt anh đang có ý nghĩ hành động gì.

Ánh mắt sâu thẳm dò xét nhìn cô chăm chăm, đôi mắt hẹp dài không che giấu chút nào thâm tình và mê luyến sâu.

Anh yêu cô, không chỉ là bởi vì thân thể của cô, cô thanh thuần, cũng bởi vì cô lương ng thị, cô cứng cỏi, cô mềm mại đáng yêu, còn có bọn họ từng chung hoạn nạn, cô gặp chuyện rất bình tĩnh, cô thông minh, phương thức làm việc của cô rất đặc biệt và hành động bất ngờ...

Những thứ này đều là làm anh mê luyến cùng yêu thích cô, có khi anh chỉ cần liếc mắt một cái sẽ nhìn thấu cô, khi thì để cho anh suy nghĩ không ra

Mỗi một lời mỗi một hành động của cô, một cái nhăn mày một tiếng cười, hỉ nộ ái ố, cũng dễ dàng làm động tới lòng anh, anh đối với cô càng ngày yêu càng nhiều càng đậm.

Anh cởi bỏ các nút áo sơ mi bằng tơ tằm, Lê Hiểu Mạn thay anh cởi áo sơ mi ra, sau đó cầm áo sơ mi của anh nhét vào trong tay Trần Lan.

Trần Lan thấy vậy, trợn to cặp mắt, nhìn Long Tư Hạo, rồi nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, mặt đầy kinh ngạc: “Thiếu phu nhân, cái này...”

Lê Hiểu Mạn liếc mắt nhìn khuôn mặt đầy kinh ngạc của cô, hai tay mảnh khảnh đặt trên dây nịt da của Long Tư Hạo động tác êm ái ngay anh cởi dây nịt da ra.

Lúc cô cởi áo sơ mi của Long Tư Hạo xuống, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo biểu hiện rất bình tĩnh, không gợn sóng, đôi mắt hẹp dài thăm thẳm đầy tư vị nhìn cô

Mà giờ phút này khi bàn tay nhỏ bé của cô hạ ở thắt lưng anh, khuôn

mặt tuấn mỹ bình tĩnh của anh có chút gợn sóng biểu hiện một tia buồn lòng, con mắt hơi nheo lại, đôi mắt thoáng qua vẻ nghi ngờ và kinh ngạc.

Bàn tay trắng nõn của anh cầm lấy bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé của cô, ánh mắt dò xét chăm chú nhìn cô, môi mỏng giương ra một độ cong hoàn hảo: “Hiểu Hiểu, em muốn làm gì?”

Lê Hiểu Mạn nhàn nhạt ngược mắt, liếc nhìn anh, động tác mềm mại rút bàn tay nhỏ bé bị anh nắm ra, sau đó cởi dây nịt da của anh ra.

Dây nịt da kim loại va vào nhau thanh âm đing đing vang lên, làm cho thư phòng tăng thêm vài phần mờ ám và khí tức.

Trần Lan ở một bên kính ngạc nhìn Lê Hiểu Mạn, trong mắt tràn đầy khiếp sợ và không dám tin, không nghĩ tới Lê Hiểu Mạn sẽ ở trước mặt cô làm ra hành động như vậy.

Cô phục hồi tinh thần lại, lúng túng cực độ ngược ngừng xoay người, mặt đỏ cúi đầu xuống nói lắp bắp: “Thiếu... Thiếu gia, thiếu... Thiếu phu nhân, tôi... Tôi đi ra ngoài trước.”

Cô vội vội vàng vàng muốn rời thư phòng, thanh âm Lê Hiểu Mạn ở sau lưng cô vang lên: “Không cần, cô ở lại.”

Trần Lan nghe vậy, đứng tại chỗ, trong lòng không hiểu vì sao Lê Hiểu Mạn muốn cô ở lại mà cảm thấy sợ hãi.

Nhìn cô nhu nhược hiền hòa, nhưng là một người cứng cỏi, cảm giác không dễ đối phó.

Long Tư Hạo thấy vẻ mặt Lê Hiểu Mạn bình tĩnh khi cởi dây nịt anh ra, thì phải cởi quần của anh, đôi mắt anh hơi động, ánh mắt thâm

trầm nhìn cô chăm chăm, môi mỏng nhẹ mân: “Hiểu Hiểu...”

Lê Hiểu Mạn khẽ giương đôi mày thanh tú, đôi mắt như nước trong veo liếc anh, khoé môi hơi hơi câu lên: “Quần cũng ướt, cũng cởi ra đi.”

Nghe vậy, đôi mắt sâu thẳm của Long Tư Hạo co chặt nhìn cô, thấy cô không có ý định chắc chắn sẽ cởi quần anh, ngón tay thon dài trắng nõn của anh nhẹ nâng cằm cô, cúi đầu xuống in lên khoé môi của cô, cong môi cười: “Được, Hiểu Hiểu nói liền cởi.”

Dứt lời, hai cánh tay thon dài của anh bao bọc, không ngăn trở cô nữa, cô muốn cởi liền thay cô cởi, trong thời gian này anh còn rất phối hợp với cô.

Nếu anh bị Lê Hiểu Mạn cởi, toàn thân trên dưới như viên đạn đau khổ.

Ánh mắt bình thản liếc anh, Lê Hiểu Mạn cởi quần tây của anh ra đưa cho Trần Lan, môi hồng nhẹ mân: “Không phải muốn giặt sao? Lập tức lấy đi giặt”

Trần Lan vẫn đang cúi đầu vừa nghe vậy, kinh ngạc trợn to cặp mắt, kinh ngạc nhìn Lê Hiểu Mạn cũng không dám nhìn Long Tư Hạo.

Lê Hiểu Mạn hơi nhíu mày, bên mép môi giương lên một nụ cười yếu ớt: “Nhớ lấy tay giặt, giặt đến nát vụn mới thôi, đúng rồi, giặt xong đưa cho tôi nhìn một chút, còn nữa, bộ quần áo trên người cô đừng thay, rất hấp dẫn, nên mặt thường xuyên.”

Dứt lời, cô rời khỏi thư phòng.

Thấy cô rời đi, lông mày Long Tư Hạo hơi cau lại, cũng ráo bước ra

thư phòng, anh không nhìn Trần Lan nửa con mắt.

Mà Trần Lan vì lời của Lê Hiếu Mạn nói giống như bị sấm đánh trúng vậy, sững sờ đứng tại chỗ, trên mặt cô tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Thật lâu cô mới hoàn hồn lại nhìn quần áo Long Tư Hạo, muốn giặt đến nát mới ngưng, vậy cô phải dùng lực bao nhiêu để giặt được như vậy?

Thiếu phu nhân rõ ràng là chinh cô, cô ấy quá khinh thường cô.

Chương 418: Gien anh rất mạnh mẽ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Về đến phòng ngủ Lê Hiểu Mạn trực tiếp lên giường, sau đó Long Tư Hạo tiến vào đầu tiên là đi vào phòng tắm, sau khi tắm xong chỉ quần một chiếc khăn tắm rồi lên giường.

Thấy Lê Hiểu Mạn đưa lưng về phía anh mà nằm, anh đưa tay kéo người anh sát lại, cúi đầu hôn nhẹ ở mép môi cô, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: “Còn chưa hết giận?”

Anh mặc cho cô đem anh lột sạch chỉ còn lại một cái quần, cô vẫn không hết giận sao?

Nha đầu này càng ngày càng sẽ chinh người, bắt quá cô như vậy làm cho anh ngày càng yêu sâu đậm không cách nào kiềm chế.

Lê Hiểu Mạn dần dần mở mắt ra, đối mặt với ánh mắt ôn nhu và thâm tình của anh, cô hơi cúi môi, nhẹ nhàng nói: “Trễ lắm rồi, ngủ đi! Ngủ ngon.”

Ánh mắt Long Tư Hạo thâm tình liếc nhìn cô đang nhắm mắt, ngón tay thon dài miêu tả mặt mũi và môi của cô, môi mỏng cong lên: “Hiểu Hiểu, vô luận như thế nào cũng phải tin tưởng anh, lòng anh đối với em từ đầu đến cuối điều như một...”

Nói đến đây, môi mỏng như gọt kè vào tai cô, thanh trầm thấp: “Anh yêu em, ngủ ngon.”

Dứt lời, hai cánh tay anh thu lại, ôm cô thật chặt vào trong ngực, cúi đầu xuống hôn trên trán cô, mới nhắm lại, môi mỏng bất giác giương lên một nụ cười.

Trần Lan phải giặt nát quần áo, mà chất liệu quần áo của Long Tư Hạo lại quá tốt, cô giặt đến hai tay mỏi nhừ, giặt đến trời sáng mới hoàn thành nhiệm vụ làm quần áo rách nát.

Khi cô cầm quần áo đã giặt đến rách nát cho Lê Hiểu Mạn nhìn, Lê Hiểu Mạn lại trực tiếp kêu cô đi ném, cũng muốn cô trả tiền, vì vậy mỗi tháng tiền lương của cô đều mất đi một ngàn.

Bảy chục tám chục trừ đi, một tháng cô cũng chỉ có thể lãnh được mấy trăm ngàn.

Bởi vì Lê Hiểu Mạn bảo cô đừng đổi quần áo trên người, nên mấy ngày nay đều mặc bộ đồ để lộ kiểu người, làm chuyện gì cũng không tiện, thoáng cong eo một chút, cả mông đều lộ ra bên ngoài, làm hại cô mấy ngày nay luôn bị những người làm nữ khác cười nhạo chỉ chỉ chỗ chỗ nghị luận.

Trong lòng cô mặc dù không phục, nén một bụng nộ khí không phát ra, chỉ có thể kìm nén.

Cô không muốn mất đi chỗ làm này khi người làm nữ còn có cơ hội, vì vậy không dám hành động, mấy ngày gần đây cũng thu lại rất nhiều, không dám thừa dịp Long Tư Hạo ở trong phong một mình đi vào.

Mà mấy ngày nay Long Tư Hạo có chút bận bịu, ban ngày cũng không gặp được, chỉ buổi tối mới trở lại.

Mặc dù ban ngày không gặp anh, nhưng anh cũng để Lê Hiếu Mạn gọi điện thoại hoặc là gửi tin cho cô.

Buổi tối trở lại, sớm xử lý xong chuyện công, liền bồi cô nghỉ ngơi.

Hôm nay là ngày giỗ Hoắc Thần phong, cũng là ngày giỗ của mẹ anh Long Nhã Tâm.

Vì vậy Long Tư Hạo không đi công ty, bồi Lê Hiếu Mạn ăn điểm tâm xong, liền trở lại phòng ngủ thay quần áo.

“Hôm nay anh không phải nói không đi công ty sao?”

Ngồi ở ghế hình tròn sang trọng Lê Hiếu Mạn thấy anh trở lại phòng ngủ liền thay quần áo, đôi mắt như nước trong veo không hiểu nhìn anh.

Hôm nay cả người Long Tư Hạo mặc một bộ âu phục Armani được làm bằng thủ công màu đen, áo sơ mi trắng, cà vạt màu tro phẳng phiu, cả người tôn lên phong thần tuấn lãng, tuấn mỹ thẳng tắp.

Thay quần áo xong anh xoay người liếc nhìn Lê Hiếu Mạn, ánh mắt ôn nhu thâm tình, môi mỏng phát ra một âm thanh trầm thấp thanh nhuận: “Hiểu Hiểu, hôm nay là ngày giỗ mẹ anh.”

Lúc anh nói những lời này, trên khuôn mặt tuấn mỹ biểu hiện ra vẻ ôn hòa, không nhìn ra bất kỳ ưu tư.

“Cái gì?” Lê Hiếu Mạn vì lời anh nói, đôi mắt như nước trong kinh ngạc nhìn anh, ánh mắt cau gợn trợn mắt nhìn anh: “Anh không nói sớm?”

Dứt lời, cô liền vội vàng đi tới tủ quần áo, cầm bộ quần áo chuẩn bị đi

thay.

Long Tư Hạo thấy vậy, đôi mắt hơi nheo lại, ánh mắt thâm tình liếc nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em như vậy có phải muốn đi cùng anh không? Xem ra trong lòng em đã xem chính em là con dâu Long gia, hửm?”

Anh đi lên trước, bàn tay trắng nõn nhẹ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt ôn nhu nhìn cô, bên trong con mắt hẹp dài như có ý cười, môi mỏng cong lên: “Xem ra anh cũng nên đưa em đi gặp mẹ của chúng ta, còn có Dương Dương hoặc Nghiên Nghiên cũng nên đi gặp bà nội một chút “

Ngay sau đó anh ngồi xổm xuống, khuôn mặt tuấn mỹ nhẹ nhàng dán vào bụng của cô, cong môi cười: “Bảo bảo, cùng ba mẹ đi gặp bà nội được không?”

Tròng mắt Lê Hiểu Mạn liếc nhìn Long Tư Hạo, cười khúc khích: “Bảo bảo còn chưa thành hình, làm sao có thể nghe anh nói?”

Long Tư Hạo đứng thẳng người, đôi mắt hẹp dài liếc nhìn cô, đôi mắt tràn đầy thâm tình: “Hiểu Hiểu, đứa bé của chúng ta nhất định rất thông minh.”

Lê Hiểu Mạn đưa tay khẽ vuốt chiếc bụng bằng phẳng, hơi nhíu mày nhìn anh: “Làm sao anh biết? Lỡ như dần dần thì như thế nào?”

Long Tư Hạo cong môi cười một tiếng, cúi đầu xuống hôn đôi môi béo mạp như cánh hoa, môi mỏng kề vào tai cô, thanh âm trầm thấp: “Giống dưa là dưa trồng đậu phải đậu, gien anh mạnh mẽ như vậy, anh gieo tất nhiên không dần độn được.”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn vì lời của Long Tư Hạo, mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, ánh mắt cáu giận trợn mắt nhìn anh: “Lười để ý đến

anh, em đi thay quần áo.”

Cô cầm quần áo đang chuẩn bị đi vào phòng tắm thay, Long Tư Hạo kéo cô lại, đôi mắt hẹp dài nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của cô, môi mỏng cong lên: “Hiểu Hiểu, trên người em có chỗ nào anh chưa nhìn qua sao? Ở chỗ này là được, anh giúp em thay “

Dứt lời, anh liền đưa tay cởi quần áo của cô, bàn tay nóng bỏng của anh chạm vào da thịt bóng loáng tinh tế của cô, cô liền giống như bị điện giật người khẽ run.

Chương 419: Kỳ lạ, hoa trước mộ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tuy đã thân mật với anh nhiều, lại còn ngủ bên nhau hằng đêm, nhưng mỗi lần bàn tay to lớn của anh chạm vào thân thể của cô, Lê Hiểu Mạn vẫn cảm thấy như bị điện giật.

Thấy phản ứng của cô, ánh mắt Long Tư Hạo lúc sáng lúc tối, ẩn hiện lửa tình. Anh nhìn cô đầy nóng bỏng, giọng nói trầm thấp khàn khàn.

“Hiểu Hiểu...”

Giọng anh khàn khàn mê người, cùng với đôi mắt nóng rực đã cho Lê Hiểu Mạn biết, anh muốn cô.

Cố ý không nhìn đến ánh mắt cực nóng của anh, Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, hạ mắt: “Hay cứ để em đi...”

Nói đến đây, cô nâng mắt nhìn anh, cười khế: “Em sợ anh không cẩn thận sẽ tẩu hỏa nhập ma.”

Cô mờ ám như vậy khiến anh yêu đến tận xương tủy, ánh mắt anh sáng lên, ôm cô vào lòng, nhìn cô chăm chú: “Bây giờ anh cũng sắp tẩu hỏa nhập ma rồi.”

Dứt lời, anh cúi đầu chiếm lấy cánh môi phấn nộn mê người, hôn sâu.

Lê Hiếu Mạn hơi run, ôm chặt lấy eo anh, phối hợp ngẩng cao đầu, đáp lại.

Hôn rất lâu, Long Tur Hạo mới từ từ rời khỏi cánh môi cô, vừa cởi quần áo, vừa hôn lên thân thể cô.

Nhận lấy những nụ hôn cháy bỏng ấy, Lê Hiếu Mạn không nhịn được run lên từng đợt.

Sợ hai người trong khoảng thời gian ngắn sẽ quá say mê mà để lỡ chính sự, Lê Hiếu Mạn nhẹ nhàng đẩy Long Tur Hạo đang hôn đến nghiêng ra, khẽ nói: “Tur Hạo, ừm... Được rồi, chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm mà.”

Long Tur Hạo thật sự là hôn đến mức không dừng lại được, nghe cô nói thế, anh mới rời khỏi người cô: “Anh vào phòng tắm, em mặc quần áo trước đi?”

“Vâng!” Lê Hiếu Mạn nhìn anh khẽ gật gật đầu, sau khi anh vào phòng tắm thì mặc quần áo lại.

Thấy Long Tur Hạo ở trong phòng tắm khá lâu mà không ra ngoài, cô hơi do dự một chút rồi đi vào, chỉ thấy anh vẫn đang tắm, mà còn tắm nước lạnh.

Lúc này anh trần như nhộng, tuy Lê Hiếu Mạn cảm thấy cực kỳ xấu hổ, nhưng cô vẫn đợi anh tắm xong, cầm khăn khô đi lên, lau cho anh.

Long Tur Hạo đứng đó để cô xử lý, trong mắt đầy ý cười, ánh mắt thâm tình nhu hòa nhìn cô: “Hiếu Hiếu, em càng ngày càng giống một người vợ rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn đỏ bừng, cô hạ mắt không dám nhìn anh, trong lúc lau khô cũng cố gắng không đụng chạm vào bộ phận nào đó.

Lau khô cho anh xong, cô nhìn anh: “Được rồi, em ra ngoài trước, anh mau mặc quần áo vào đi.”

Cô chân trước mới ra khỏi phòng tắm, Long Tur Hạo đã theo sau, rồi đứng trước mặt cô mặc quần áo.

Lê Hiểu Mạn xấu hổ rời mắt đi, đến lúc thắt cà vạt, Long Tur Hạo ôm cô vào lòng, thâm tình nói: “Thắt cà vạt giúp anh.”

“Anh không tự thắt được sao?” Lê Hiểu Mạn giận dữ trợn mắt nhìn anh, tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng đôi tay mảnh khảnh vẫn đưa ra thắt cà vạt một cách thuần thục.

Long Tur Hạo chăm chú nhìn cô, ánh mắt đầy ý cười, môi mỏng hiện lên một độ cung mê người: “Hiểu Hiểu, cảm ơn em đã khiến anh hạnh phúc như vậy.”

Mỗi phút mỗi giây ở cạnh cô, anh đều cảm thấy hạnh phúc.

Nhất là lúc cô thắt cà vạt cho anh, anh có cảm giác là một ông chồng hạnh phúc.

Tuy giữa bọn họ chỉ thiếu giấy chứng nhận kết hôn, thiếu một hôn lễ, nhưng trong lòng anh, cô đã là vợ của Long Tur Hạo anh rồi.

Lê Hiểu Mạn nhú mày nhìn anh, đôi môi khế nở nụ cười yếu ớt: “Em mới là người nên nói những lời này mới đúng.”

Dứt lời, cô ôm eo anh, dựa sát vào lòng anh, đôi mắt trong suốt hiện lên ý cười, ánh mắt thâm tình nhu hòa: “Tur Hạo, cảm ơn anh, đã cho em hạnh phúc như em từng mơ ước.”

Long Tur Hạo ôm cô thật chặt, cúi đầu hôn lên trán cô rồi nói: “Nếu hạnh phúc, thì gả cho anh đi.”

Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu, nhìn anh thật lâu, môi hồng khế nhếch, trả lời rõ ràng: “Được thôi! Em vẫn giữ câu nói đó, anh chọn ngày, chúng ta kết hôn trước, còn bao giờ lấy giấy đăng kí thì còn phải xem biểu hiện của anh sau này thế nào.”

Long Tur Hạo khẽ chau mày, bàn tay to lớn nắm chặt chiếc cằm mềm mại, ánh mắt trầm trầm chăm chú nhìn cô: “Hiểu Hiểu, biểu hiện của anh còn chưa đủ tốt sao?”

Lê Hiểu Mạn kéo tay anh xuống, trợn mắt nhìn anh, dương môi nói: “So với rất nhiều người đàn ông, anh đã cực kì ưu tú rồi, nhưng mà, anh vẫn còn có không gian phát triển rất lớn...”

Nói đến đây, cô kiễng chân lên, néo chiếc mũi cao thẳng, híp mắt cười: “Tiếp tục cố gắng, cố lên.”

Dứt lời, cô thả tay ra, cho anh một ánh mắt cổ vũ rồi ra khỏi phòng ngủ.

Ra ngoài, cô đã thấy nữ giúp việc Trần Lan đã đứng đó, đang duỗi cổ vào dạn dò.

“Thiếu phu nhân...” Trần Lan nhìn thấy cô, lập tức kích động thu hồi ánh mắt, tư thế đoan chính vững vàng.

Lê Hiểu Mạn nheo mắt nhìn cô ta, nhíu mày hỏi: “Có việc?”

“Thiếu phu nhân, chú Thành nói đã chuẩn bị xong đồ đến đài tưởng niệm An Khang rồi.”

Cô ta vừa dứt lời, Long Tư Hạo liền đi ra.

Chương 420: Kỳ lạ, hoa trước mộ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Thiếu gia...” Trần Lan thấy Long Tư Hạo ra ngoài thì vui vẻ, cô ta đang định nói lại với anh thì anh đã bế Lê Hiểu Mạn lên, cất bước xuống lầu.

Thấy thế, Trần Lan xiết chặt hai tay, mười ngón hung hăng đâm sâu vào da thịt, trong mắt tràn đầy đổ kỵ với Lê Hiểu Mạn.

Lập tức, cô ta nhìn về phía phòng ngủ, trong mắt hiện lên sự độc ác, đẩy cửa ra, bước vào.

Nhìn căn phòng ngủ xa hoa này, cô ta cực kỳ hâm mộ, kinh diễm và ghen tị, nếu cô ta có thể ở lại phòng ngủ này thì tốt biết mấy.

Nếu cô ta là nữ chủ nhân của biệt thự này, thì tốt biết bao?

Đừng nói là trở thành nữ chủ nhân trong biệt thự, cho dù chỉ là một cô gái Long Tư Hạo yêu mến, thì cả đời này cô ta có chết cũng không tiếc.

Nghĩ vậy, cô ta càng thêm ghen tị với Lê Hiểu Mạn.

Mà Lê Hiểu Mạn cũng không phải được sinh ra trong gia đình giàu có gì, điểm ấy mọi người trong biệt thự đều biết.

Trần Lan cảm thấy một người bình thường không có thân phận địa vị

gì như Lê Hiếu Mạn có thể trở thành chủ nhân nơi đây, thì cô ta cũng có thể.

Trong lòng cô ta, lại càng cho rằng Lê Hiếu Mạn là một con chim sẻ, bay lên cánh mới biến thành Phượng Hoàng.

Nhìn chiếc giường tròn to lớn, cô ta ao ước đi tới, cởi giày, sau đó hưng phấn nằm lên chiếc giường kingsize kia.

Cô ta quay cuồng trên chiếc giường mấy cái, sau đó nằm vào chỗ của Long Tư Hạo, vùi đầu vào gối, ngửi mùi thơm mát lạnh của riêng anh.

Cô ta nhắm hai mắt, vẻ mặt mê say ngẩng đầu: “Ưm... Thơm quá... ưm... thiếu gia...”

Lập tức, cô ta ôm gối đầu của Long Tư Hạo nằm xuống, tưởng tượng anh đang ngủ bên cạnh mình, sau đó ngốc nghếch bật cười.

Một lúc lâu sau, cô ta nghiêng đầu nhìn vị trí của Lê Hiếu Mạn, trong mắt lại hiện lên sự ghen tỵ nồng đậm.

Đột nhiên, cô ta ngồi dậy, nhắc gối của Lê Hiếu Mạn lên, như một đũa thần kinh tát qua tát lại cái gối, tức giận nói: “Thiếu phu nhân? Ha ha... Thiếu phu nhân rắm chó, cô không thân phận không bối cảnh, cũng không giàu có gì, lại càng chẳng phải minh tinh, cô cũng bình thường giống chúng tôi thôi, cô dựa vào đâu mà gả cho một người ưu tú đẹp trai có tiền như thiếu gia? Cô có tư cách gì? Tiện nhân... Nhất định là cô quyền rũ thiếu gia... Tiện nhân...”

Cô ta phát điên như thế coi chiếc gối là Lê Hiếu Mạn, đánh liên tục.

Lại còn vừa đánh vừa chửi Lê Hiếu Mạn là tiện nhân.

Mãi đến khi hai tay cô ta mệt mỏi, cô ta mới ngừng lại, ánh mắt hiện lên sự độc ác, xuống giường đi về phía tủ quần áo...

...

Đài tưởng niệm An Khang vốn nằm ở ngoại ô Thanh Hoa Sơn, là nghĩa trang công cộng tốt nhất ở ngoại ô, rất sạch đẹp mà nghiêm trang.

Chọn xây mộ ở đây, đều là những phú thương nổi tiếng có giá trị con người thấp nhất là mấy trăm vạn trở lên.

Không chỉ mộ của Long Nhã Tâm, mẹ Long Tư Hạo ở đây, mà mộ của ba anh Hoắc Thần cũng được xây ở chỗ này.

Mà mộ của hai người Long Nhã Tâm và Hoắc Thần cũng cách nhau đến hai trăm mét.

Diện tích mộ lên đến hơn 3 héc ta, bốn phía xanh um tươi tốt, giống như một tòa thành lục sắc.

Lúc này Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn đã đến khu tưởng niệm An Khannieejah liền ôm cô bước từng bước đến thềm mộ.

Phía sau bọn họ là chú Thành quản gia, cùng với Lạc Thụy, Tô Dịch.

Thềm đá này cũng không cao lắm, còn chưa đến mười bậc, hai người chỉ đi một lát đã tới trước mộ Long Nhã Tâm.

Lê Hiểu Mạn nhìn ảnh chụp trên bia mộ của bà, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc, môi hồng khẽ khen: “Đẹp quá.”

Trách không được Long Tư Hạo lại đẹp như thế, đúng là do gen cả, mẹ anh đẹp như vậy, anh đương nhiên cũng phải đẹp rồi.

Trên ảnh chụp Nhã Tâm cười đẹp động lòng người, khuôn mặt cực kì đẹp đẽ.

Bà như một nữ thần hoàn mỹ được thiên thần tạo ra, tuy chỉ thấy một tấm hình, nhưng Lê Hiếu Mạn lại có thể chắc chắn bà nhất định là một người rất dịu dàng luuwong thiện.

Long Tư Hạo nghe Lê Hiếu Mạn khen mẹ mình như vậy thì nhìn cô, ôm eo thật chặt, khẽ cười: “Không phải người một nhà thì không vào một nhà, mẹ chồng đẹp, con dâu cũng đẹp.”

Lê Hiếu Mạn nghe anh nói thì cực kì xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ lại đỏ lên.

Lúc này, Lạc Thụy chợt nói: “Tổng giám đốc, hình như có người đã đến bãi tế mẹ anh rồi.”

Dứt lời, anh ta đứng lên, cầm đóa hồng trắng trên mộ Long Nhã Tâm đếm, vừa đúng 11 đóa, ở giữa còn có một bông hoa may mắn vươn thẳng.

Anh ta nhíu mày, nhìn Long Tư Hạo: “11 đóa hồng trắng, ý nghĩa là toàn tâm toàn ý, còn có cách nói khác là thế gian này chỉ có mình em, bông hoa ở giữa là chỉ sự vĩnh hằng. Tổng giám đốc, nếu tôi đoán không sai thì đây là hoa của một người đàn ông, mà nói không chừng chỉ mới rời đi thôi, nhưng là ai mới được nhỉ?”

Chương 421: Kì quái muốn chết (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh ta nhìn khắp nơi tìm kiếm người vừa bái tế Long Nhã Tâm.

Long Tư Hạo sắc bén nhìn đóa hoa hồng trắng trong tay Lạc Thụy, ánh mắt lạnh lung mím chặt môi.

Mẹ anh Long Nhã Tâm trước kia là người thích hoa hồng trắng, bởi vì hoa hồng trắng tượng trưng cho sự thuần khiết và tình yêu cao quý, đơn thuần.

Mà mẹ thích thích 10 đóa hoa hồng trắng ở giữa có một đóa hoa tím ngoại trừ ba anh thì rất ít người biết.

Người có thể mang hoa tới cho bà nhất định là người rất hiểu bà, người này có thể là ai đây?

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo vẫn nhìn chăm chăm hoa trên tay Lạc Thụy nhưng không nói gì, cô duỗi tay ra kéo anh: “Tur Hạo...”

Long Tư Hạo thu hồi tầm mắt thâm tình nhìn cô, nhếch môi nở nụ cười dịu dàng sau đó kéo tay cô đến bia mộ của Long Nhã Tâm.

Ngay sau đó anh để quản gia chú Thành cầm tới bó hoa hồng trắng có thêm đóa màu tím đã chuẩn bị, sau đó nắm tay Lê Hiểu Mạn cùng cô cúi người, sau đó lại giới thiệu cô cho Long Nhã Tâm.

Lúc Lê Hiểu Mạn nghe Long Tư Hạo giới thiệu cô là vợ anh, là con dâu của bà, khuôn mặt cô đỏ có thể ứa ra máu, trái tim cũng nhảy bình bịch, khẩn trương như lần đầu tiên gặp mẹ chồng vậy.

Tô Dịch và Lạc Thụy cùng chú Thành đều tiến lên cúng bái.

Bái tế cho Long Nhã Tâm xong thì đã là 1h sau.

Lạc Thụy cúi đầu với Long Nhã Tâm sau đó nhìn Long Tư Hạo nhíu mày hỏi: “Tổng giám đốc, hiện tại anh trở về hay là bái tế...”

Chữ ba anh ta chưa kịp nói ra.

Vì cho tới nay anh rất ít khi nhắc tới ba mình là Hoắc Thần Phong trước mặt anh ta, Tô Dịch và Lăng Hàn Dạ, mà anh ta cũng cảm thấy Hoắc Thần Phong là điều cấm kỵ của anh.

Lê Hiểu Mạn thấy Lạc Thụy muốn nói lại thôi, cô khó hiểu nhìn anh ta: “Trợ lý Lạc, sao anh không nói cho hết đi? Tư Hạo còn phải đi bái tế ai?”

Cô vừa nói sau đó đột nhiên nghĩ ra mộ của ba anh là Hoắc Thần Phong cũng ở đây.

Gả vào Hoắc gia một năm, cô chỉ đi theo Hoắc Nghiệp Hoảng và Hoắc Vân Hy đến đây bái Hoắc Thần Phong một lần, hơn nữa tính ngày thì hôm nay cũng là ngày giỗ của ông ấy.

Long Tư Hạo là anh cùng ba khác mẹ với Hoắc Vân Hy, Hoắc Thần Phong là ba của Hoắc Vân Hy, đương nhiên cũng là ba anh.

Nghĩ thế cô nhìn anh, thấy sắc mặt anh trầm xuống làm cô nhìn không hiểu, cô chau mày cảm thấy hình như anh không muốn đi bái

tế ba mình.

Đối với chuyện của Hoắc gia cô không hiểu rõ, đặc biệt là đời trước cô càng không rõ.

Cô nhăn mày ngoái đầu nhìn ảnh chụp Long Nhã Tâm trong bia mộ, trong lòng không tự chủ so sánh với Lý Tuyết Hà, mặc kệ so sánh thế nào thì Long Nhã Tâm đều có khí chất, có giáo dưỡng thậm chí xinh đẹp hơn rất nhiều.

Hai người quả thật là một trên trời một dưới đất.

Giờ phút này cô thật không hiểu sao lúc đó ba của Long Tư Hạo là Hoắc Thần Phong lại đi cưới một người đàn bà không có tốt chất lại không giáo dưỡng như Lý Tuyết Hà.

Cô lại nhìn anh, có thể hiểu được vì sao anh không đi bái tế ba mình, có lẽ vì ba anh và mẹ anh ly hôn rồi cưới Lý Tuyết Hà.

Để cho cô cảm thấy ngoài ý muốn là vậy mà ngày giỗ của ba mẹ anh lại là một ngày, cô càng cảm thấy năm đó xảy ra chuyện gì.

Có lẽ ba mẹ anh mất có rất nhiều điều kì quái.

“Tư Hạo...” cô vươn tay, năm ngón tay đan xen với tay anh, ngược mắt nhìn anh, đôi môi phẫn hồng mím lại nhưng không nói gì.

Long Tư Hạo nắm chặt tay cô, ánh mắt đầy thâm tình nhìn cô sau đó vén tóc ra sau vành tai giúp cô: “Mệt rồi sao? Anh để Lạc Thụy đưa em vào xe trước.”

Lê Hiểu Mạn dịu dàng lắc đầu, cô cười nhẹ nói: “Em không mệt, em muốn ở đây cùng anh.”

Một câu ngắn gọn muốn ở đây cùng anh nói dễ như trở bàn tay nhưng lại gây xúc động cho anh, anh kéo cô ôm vào ngực, cúi đầu hôn cô mới dịu dàng cưng chiều nói: “Được rồi, đã gặp mẹ chồng giờ đi gặp...”

Nói đến đây ánh mắt anh tối lại, cười cười nhìn cô sau đó ôm eo cô đi đến mộ của Hoắc Thần Phong.

Lê Hiểu Mạn bị anh ôm chặt muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cô chau mày, xem ra cô đoán không sai, quả nhiên trong lòng anh có khúc mắc với ba mình.

Đi theo sau bọn họ còn có ba người là Lạc Thụy, Tô Dịch và chú Thành.

Chương 422: Kì quái muốn chết (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy nhìn Long Tư Hạo đang ôm Lê Hiểu Mạn, nhếch môi cười: “Tôi nhìn tổng giám đốc và Lê tiểu thư càng thấy bọn họ như trời sinh một đôi vậy.”

Nhìn Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn ở bên nhau hạnh phúc vui vẻ, chú Thành làm quản gia ở Long gia từ hồi còn trẻ đương nhiên cũng vui mừng thay cho họ.

Ông cười vui vẻ nhìn Lạc Thụy, liên tục gật đầu: “Tôi cũng cảm thấy thiếu gia và thiếu phu nhân như kim đồng ngọc nữ vô cùng xứng đôi, tiểu thư ở trên trời có linh thiêng nhìn thấy thiếu gia hạnh phúc như vậy nhất định sẽ vui mừng.”

Tô Dịch đi đằng sau đeo mắt kính nghe được lời ông ấy và Lạc Thụy nói, hàng lông mày dưới tóc mái nhăn lại, đôi mắt trắng đen rõ ràng đằng say mắt kính nheo lại, đôi môi nhếch lên vòng cung tuy nhỏ nhưng mang theo sự quý dị không nói nên lời.

.....

Long Tư Hạo ôm Lê Hiểu Mạn đi đến ngôi mộ của Hoắc Thần Phong, lại thấy Hoắc Nghiệp Hoảng, Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà, Hạ Lâm và thím Lâm đều ở đó.

Không chỉ có bọn họ mà cách đó không xa còn có mười mấy người

vệ sĩ mặc áo đen.

Có Hoắc Nghiệp Hoảng ở đây đương nhiên đám vệ sĩ đó là để bảo vệ ông ta.

Lý Tuyết Hà nhìn thấy bọn họ trước, nhìn hai người thân mật ôm nhau, trong mắt bà ta hiện lên sự khinh thường, giọng điệu trào phúng: “Tur Hạo, sao giờ mới tới? Dì còn tưởng con quên mất mình còn có ba đấy, nhiều năm con không về bái tế cho ba mình, hôm nay đến bái cho tốt đi.’

Dứt lời, bà ta không vui, giọng điệu chua ngoa nói: “Lê tiểu thư, cô tới đây làm gì? Cô đi nhầm chỗ sao? Cô và Vân Hy đã ly hôn rồi, không phải người Hoắc gia nữa thì chạy tới đây hình như không thích hợp...”

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy bà ta lẩm mồm không dứt, sắc mặt thâm trầm, uy nghiêm quát: “Câm miệng cho tôi, cô còn dám nói thêm một câu tôi liền đuổi cô ra khỏi Hoắc gia, dù Mạn Mạn và Vân Hy đã ly hôn thì nó vẫn là cháu gái Hoắc Nghiệp Hoảng tôi, nó tới đây là đương nhiên.”

Lý Tuyết Hà bị Hoắc Nghiệp Hoảng dạy dỗ liền ngậm miệng, không dám nói thêm một câu, quy củ cúi đầu, hai mắt nheo lại, trong lòng càng thêm ghét Lê Hiểu Mạn, hận không thể cho người giết chết cô cho hả giận.

Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn bà ta, hừ lạnh một tiếng sau đó nhìn Lê Hiểu Mạn và Long Tur Hạo.

Thấy Long Tur Hạo thân mật ôm Lê Hiểu Mạn, ông ta nhíu mày nhưng chẳng gậy đi tới vươn tay vỗ vai Long Tur Hạo: “Đi đi, nhiều năm cháu không về, đi bái tế cho ba cháu đi.”

Giờ phút này ông ta nhìn thấy Long Tur Hạo sẽ nhớ tới Hoắc Thần Phong, trong mắt và gương mặt đầy bi thương.

Đôi mắt ông ta ươn ướt, nhìn Lê Hiểu Mạn hòa ái nói: “Mạn Mạn, cháu cũng đi đi.”

Lê Hiểu Mạn gật đầu, ngược mắt nhìn khuôn mặt bi thương của Hoắc Nghiệp Hoảng, cô tiến lên an ủi: “Ông nội, đừng quá đau buồn.”

Hoắc Nghiệp Hoảng muốn giấu đi sự bi thương trong mắt nhưng mắt đi con trai vẫn làm ông ta rơi nước mắt, ông ta chống gậy gật đầu với cô: “Đi đi, ông không có việc gì.”

Sau đó ông ta được thím Lâm đỡ đi, nước mắt ướt đầm.

Hạ Lâm và Hoắc Vân Hy đang đứng trước mộ Hoắc Thần Phong, thấy Lê Hiểu Mạn cùng Long Tur Hạo đi tới, Hạ Lâm nhìn hai người gật đầu xem như chào hỏi liền lùi ra.

Thấy Hạ Lâm chào hỏi, Lê Hiểu Mạn hơi sững sốt, đột nhiên phát hiện gần đây Hạ Lâm không giống lắm, nhìn thấy cô lại không nói lời châm chọc, hơn nữa thái độ đối với cô cũng tốt hơn nhiều, điều này làm cho cô vô cùng khó hiểu và nghi hoặc.

Nhưng mà Hạ Lâm thay đổi không nằm trong phạm vi quan tâm của cô, cô không suy nghĩ nhiều mà ngược mắt nhìn Hoắc Vân Hy, thấy anh ta vẫn đứng trước bia mộ không có ý rời đi, cô chau mày nhìn Long Tur Hạo.

Long Tur Hạo vẫn như cũ bên cạnh Lê Hiểu Mạn, ánh mắt thâm thúy nhìn Hoắc Vân Hy đang đứng trước bia mộ, đôi môi mím chặt, thái độ lạnh lùng mà kiên nghị.

Xung quanh tản ra khí lạnh.

Mà Hoắc Vân Hy đứng trước bia mộ cũng tỏa ra khí lạnh.

Hạ Lâm đứng gần anh ta nhìn Long Tur Hạo và Lê Hiểu Mạn sau đó lại nhìn Hoắc Vân Hy gọi một tiếng: “Vân Hy...”

Hoắc Vân Hy chống gậy, đôi mắt không hề chớp nhìn chăm chăm ảnh chụp trên bia mộ Hoắc Thần Phong, khuôn mặt tuấn tú banh lên, lạnh lùng làm cho người ta không đoán ra anh ta đang nghĩ gì.

Lạnh lùng nhếch môi, đột nhiên anh ta xoay người lạnh lùng nhìn Long Tur Hạo và Lê Hiểu Mạn, tay trái nắm chặt hơn.

“Mạn Mạn...” anh ta nhìn Lê Hiểu Mạn, ánh mắt lạnh lùng nhu hòa vài phần, nhỏ giọng kêu một tiếng, sau đó lại nhìn Long Tur Hạo, ánh mắt nhu hòa vừa nãy lại sắc bén mà lạnh lẽo, khóe môi nhếch lên: “Anh tới đây làm gì? Anh dựa vào đâu mà tới đây? Anh đã hơn 10 năm không về, trong mắt anh còn ba sao?”

Long Tur Hạo như cố ý vậy, bàn tay ôm Lê Hiểu Mạn càng xiết chặt, ôm cả người cô vào ngực, đôi mắt hẹp dài híp lại, ánh mắt u ám nhìn Hoắc Vân Hy, nhếch môi, âm thanh lạnh lùng: “Trong mắt tôi có ông ấy hay không không liên quan gì tới cậu, hiện tại chỉ cần cậu tránh ra thôi.”

Chương 423: Thế nào? Rất muốn hôn anh?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy nhắm chặt hai mắt, đứng trước mộ, không có ý tránh né, thanh âm lạnh như băng: “Nếu không tán thành họ Hoắc, cũng không coi mình là người Hoắc gia, anh cần gì phải giả mù sa mưa tới cúng tế?”

Ánh mắt Long Tư Hạo âm trầm sắc bén nhìn anh ta, môi mỏng nhếch lên độ cong tàn bạo lạnh lẽo, quanh thân khí thế khiếp người: “Tránh ra.”

Giọng anh không lớn, nhưng trong giọng nói ẩn chứa hơi lạnh thấu xương.

Hoắc Vân Hy lạnh lùng cong khóe môi: “Anh không phải người Hoắc gia, không có tư cách tới đây, muốn tôi tránh ra, trừ phi tôi chết.”

Lê Hiểu Mạn thấy giữa Hoắc Vân Hy và Long Tư Hạo dường như có lửa chiến đang cháy, cô bình thản nhìn Hoắc Vân Hy: “Hoắc Vân Hy, chú Hoắc đã mất, bất kỳ ai đều có thể vái, cho dù là người không quen biết vái cũng không quá đáng, hướng chi Tư Hạo không họ Hoắc, nhưng là con trai của chú Hoắc, anh ấy có tư cách xuất hiện ở đây, mà anh không có tư cách ngăn cản.”

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn nói chuyện thay Long Tư Hạo, trong đôi mắt lãnh mị của anh ta thoáng qua vẻ đau buồn, bi thương nhìn cô: “Mạn Mạn... Em... Em...”

Đột nhiên, anh ta cười môi cười lạnh: “Ha ha... Còn chưa gả cho anh ta, em đã bắt đầu bảo vệ anh ta.”

Hạ Lâm đứng một bên thấy Hoắc Vân Hy mặt đầy bi thương nhìn Lê Hiểu Mạn, cô ta âm thầm siết chặt hai tay, căm ghét với Lê Hiểu Mạn lại tăng thêm một phần, nhưng không biểu lộ ra mặt.

Cô ta nhìn Hoắc Vân Hy, cau mày nói: “Vân Hy, hay là anh để cho anh cả anh cúng tế ba anh đi, đừng... đừng chọc chị tức giận.”

Tay trái Hoắc Vân Hy siết lại, vang lên tiếng rắc rắc, gương mặt tuấn tú băng bó, vẫn không né ra.

Lý Tuyết Hà vì vừa bị Hoắc Nghiệp Hoảng khiển trách một trên, nên đứng một bên không nói gì.

Mà lúc này, Hoắc Nghiệp Hoảng ở cách đó không xa được thím Lâm đỡ đi tới, thấy Hoắc Vân Hy đứng cản trước mộ, sắc mặt trầm xuống, nhìn anh ta nói: “Vân Hy, con cản trở làm gì? Mạn Mạn nói đúng, bất kỳ ai đều có thể vái Thần Phong, hưởng chi Tư Hạo là con ruột Thần Phong, bất kể nó có họ Hoắc hay không, nó vẫn giống con, đều có tư cách này, hai anh em con có thù oán gì thì giải quyết lúc không có ai, đừng tranh cãi nhau ngay trước mặt ba con chọc ba con giận, còn không tránh cho ông.”

Hoắc Nghiệp Hoảng nói xong, về mặt uy nghiêm rộng to.

Hoắc Vân Hy siết chặt tay trái, ánh mắt lạnh như băng nhìn Long Tư Hạo mặt bình thản không nhìn ra vui mừng, chống gậy vô cùng không tình nguyện tránh ra.

“Vân Hy...”

Hạ Lâm thấy vậy, đang muốn đỡ anh ta, lại bị anh ta đẩy ra, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn cô ta, thanh âm lạnh như băng: “Đừng đụng vào tôi, cũng đừng theo tôi.”

Dứt lời, anh ta một mình chống gậy khập khểnh đi ra ngoài.

“Vân Hy...” Lý Tuyết Hà chuẩn bị đuổi theo, bị Hoắc Nghiệp Hoảng ngăn lại.

“Để cho nó một mình yên tĩnh.”

Nghe thế, Lý Tuyết Hà đáp một tiếng, đi về phía Hạ Lâm, nhìn bụng cô ta, mới ngẩng đầu cười nhìn cô ta: “Lâm Lâm, đứng lâu vậy có mệt không? Dì đỡ con đi nghỉ ngơi.”

“Cảm ơn dì!” Hạ Lâm nhìn Hoắc Vân Hy rời đi, sau đó nhìn Lý Tuyết Hà ôn uẩn cười một tiếng.

“Cảm ơn cái gì, đều là người một nhà.” Lý Tuyết Hà thấy Hạ Lâm vừa biết lễ phép vừa ôn uẩn làm người ta hài lòng, trong lòng càng thích, đỡ cô ta qua một bên nghỉ.

Lê Hiểu Mạn cũng nhìn hướng Hoắc Vân Hy rời đi, sau đó cùng Long Tur Hạo đi tới trước mộ Hoắc Thần Phong.

Cô nhìn hình Hoắc Thần Phong trên mộ, lại nhìn Long Tur Hạo, lúc này mới phát hiện anh và ba anh rất giống nhau, nhất là lông mày mắt mũi, đường nét khuôn mặt, cực kỳ giống ba anh.

Mà đôi môi ưu mỹ của anh thì giống mẹ anh Long Nhã Tâm, môi như hoa anh đào, rất có sức dụ dỗ.

Nhìn môi anh đào quỳnh rũ của anh, cô không khỏi nghĩ tới lúc hôn môi với anh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nóng lên, không tự chủ đỏ ửng, cô lập tức thu hồi ánh mắt mê luyến, không dám nhìn mộ Hoắc Thần Phong nữa, ở trước mộ ông, cô lại si mê nhìn con trai ông, vậy rất không tôn kính ông, quá mất mặt.

Sắc mặt vốn lạnh lẽo cứng rắn, ánh mắt thâm thúy của Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn nhìn chăm chăm môi anh, anh cong môi, nhích lại gần cô thấp giọng hỏi: “Thế nào? Rất muốn hôn anh?”

Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, tức giận trợn mắt nhìn anh, khẽ cắn môi dưới không lên tiếng.

Hoắc Nghiệp Hoảng cách đó không xa thấy cử chỉ thân mật của hai người, ông siết chặt gậy, thờ dài một hơi, sau đó nhìn hướng Hoắc Vân Hy rời đi.

Hoắc Vân Hy vốn yên tĩnh lại bị một người đột nhiên ngăn cản.

Người này mặc âu phục màu đen, dung mạo tuấn mỹ, chính là Long Quân Triệt.

“Ông là ai? Can tôi làm gì?” Hoắc Vân Hy nheo mắt, ánh mắt lạnh như băng nhìn người đàn ông đột nhiên ngăn anh ta lại.

Ánh mắt Long Quân Triệt thâm trầm sắc bén đánh giá anh ta chống gậy từ trên xuống dưới, môi mỏng nhếch lên độ cong sâu không lường được: “Tôi là ai không quan trọng, quan trọng chính là tôi tới giúp cậu.”

“Giúp tôi?” Hoắc Vân Hy lạnh lùng câu môi, ánh mắt sắc bén như

kiếm nhìn ông: “Giúp tôi cái gì? Tôi và ông không quen biết, ông dựa vào cái gì giúp tôi? Tôi dựa vào cái gì tin ông?”

“Ha ha...” Long Quân Triệt câu môi cười, ánh mắt tà khí nhìn anh ta, thanh âm trầm mạnh: “Chỉ bằng chúng ta có chung người phải đối phó, chỉ bằng tôi có thể giúp cậu lấy được cái cậu muốn, nếu như cậu và tôi hợp tác, tôi đảm bảo cậu sẽ có cái đời này cậu không thể nào có.”

“Ha ha... Lấy được cái tôi muốn?” Hoắc Vân Hy lạnh lùng híp mắt, cong môi hỏi: “Ông biết tôi muốn gì sao?”

Mắt Long Quân Triệt thâm trầm nhìn anh ta, ưu nhã cười một tiếng: “Trở nên mạnh mẽ, danh lợi, địa vị, nhưng tôi biết cậu muốn nhất là một người phụ nữ, một người phụ nữ bị anh cả của cậu cướp đi.”

Hoắc Vân Hy nghe ông nói, hai mắt kinh ngạc nhìn ông: “Ông rốt cuộc là ai? Ông biết gì? Tại sao chọn tôi hợp tác với ông?”

Nhìn Hoắc Vân Hy kinh ngạc, Long Quân Triệt ôn nhã cười: “Tôi đã nói, tôi là ai không quan trọng, nên biết tôi đều biết, nếu cậu muốn cướp người phụ nữ kia lại, thì nhất định phải đánh bại anh cả cậu, nhưng lấy năng lực hiện tại của cậu, cậu căn bản không có cơ hội thắng anh cả cậu, không nói thế lực sau lưng cậu ta bao lớn, cậu đơn độc đấu với cậu ta, cậu không phải đối thủ của cậu ta, cậu ta trải qua huấn luyện đặc biệt, năng lực phòng ngự và năng lực tác chiến rất mạnh, cho dù cậu cầm súng tự động, cậu ta tay không, cậu cũng không phải đối thủ của cậu ta, cho nên, cậu phải đề cao năng lực tác chiến, mà cái đó, tôi có thể dạy cậu.”

Chương 424: Lo lắng, đột nhiên vang lên tiếng súng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe vậy, tay trái Hoắc Vân Hy cầm chặt gậy, gương mặt tuấn tú căng thẳng, ánh mắt lạnh như băng nhìn Long Quân Triệt: “Tôi dựa vào cái gì mà tin ông?”

Long Quân Triệt vẫn ôn nhã cười, tiến lên, trong tay có thêm một cây súng lục màu đen, trực tiếp nhắm vào mi tâm Hoắc Vân Hy.

Thấy thế, ánh mắt Hoắc Vân Hy sửng sò, sau đó nheo mắt, lạnh lùng cong môi: “Chỉ bằng cái này?”

“Ha ha...” Long Quân Triệt câu môi cười, lấy súng xuống: “Tôi quả nhiên không nhìn lầm cậu, cậu bình tĩnh và không sợ chết hơn so với tưởng tượng của tôi, cậu là thì sinh nổi nghiệp tôi tốt nhất, chỉ cần cậu và tôi hợp tác, tôi sẽ dạy cậu tất cả những gì tôi biết, tin tôi, không tới ba năm, tôi có thể làm cho cậu trở nên mạnh mẽ giống anh cả cậu, bất kể là đấu đơn độc hay đấu một nhóm, cậu sẽ mạnh hơn cậu ta, chỉ có cậu trở nên cường đại, cậu mới có thể cướp người phụ nữ của cậu về dễ như trở bàn tay, không có một phụ nữ nào không thích đàn ông ưu tư thành công khắp mọi mặt, có tiền còn có thể, mà cậu hiện tại, giống như phế vật, cậu cảm thấy cậu có tư cách và năng lực gì cướp người phụ nữ kia lại?”

Ông nói khiến Hoắc Vân Hy nhớ lại lời Hạ Lâm, anh ta nhú mày, nhìn chính mình, tay phải không làm được, đùi phải cũng không có tri giác như tàn phế, anh ta giống như một phế vật, quả thật không có tư

cách và năng lực thắng Long Tur Hạo.

Tay trái anh ta nắm chặt gậy, sắc mặt tái xanh, ánh mắt lộ ra lạnh lẽo nhìn Long Quân Triệt: “Cho dù là vậy, tôi cũng cảm thấy không cần thiết hợp tác với ông.”

Long Quân Triệt khẽ nhướn mày, câu môi cười: “Xem ra cậu vẫn không tin tôi có năng lực làm cho cậu trở nên mạnh mẽ.”

Dứt lời, ông nhét cây súng lục màu đen vào tay Hoắc Vân Hy, ánh mắt thâm trầm nhìn anh ta, giọng ôn hòa: “Nổ súng về phía tôi.”

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy nheo mắt, ánh mắt kinh ngạc nhìn Long Quân Triệt: “Ông có ý gì?”

Long Quân Triệt ôn nhã cười: “Cậu chỉ cần nổ súng là được.”

Hoắc Vân Hy cầm cây súng lục trong tay, ngón trỏ thon dài động một cái, vẫn không bóp cò.

Long Quân Triệt thấy thế, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén nhìn anh ta: “Sao? Không dám bắn? Cậu ngay cả súng cũng không dám bắn, làm sao thắng anh cả cậu? Xem ra là tôi coi trọng cậu, cậu cả đời này cũng chỉ có thể làm một phế vật khập khểnh, chẳng những mất đi thân phận địa vị, mất đi Hoắc thị, còn mất đi người phụ nữ mình thích nhất, nếu cậu ngay cả súng cũng không dám bắn, tôi không cần phải lãng phí thời gian trên người cậu, súng này tôi cho cậu, tự cậu tìm chỗ tự vẫn đi.”

Giọng Long Quân Triệt mang theo giễu cợt nói xong, không nhìn Hoắc Vân Hy nữa, xoay người rời đi.

Ông nói thế vốn muốn kích thích Hoắc Vân HY, anh ta nắm chặt súng

trong tay, híp mắt, ánh mắt run lên, ngón trỏ thon dài đột nhiên bóp cò...

Chỉ nghe “đùng” một tiếng, Hoắc Vân Hy cảm thấy một bóng người nhanh chóng lướt qua trước mặt anh ta, một giây kế tiếp, súng lục màu đen trong tay anh ta bị người khác cướp đi, đầu súng nhắm vào mi tâm anh ta.

“Ông...”

Anh ta kinh ngạc trợn to mắt, ánh mắt tràn đầy khiếp sợ, không dám tin nhìn người đàn ông xuất hiện trước mặt anh ta.

Mới ba giây, ông chẳng những có thể tránh đạn, còn dùng tốc độ nhanh nhất nhảy tới trước mặt anh ta, nhanh chóng cướp súng trong tay anh ta, dưới tình huống anh ta không nhận ra liền chia súng vào mi tâm anh ta.

Thân thủ nhạy bén, tốc độ cực nhanh của ông khiến anh ta không dám tưởng tượng.

Người có thân thủ như vậy nhất định trải qua huấn luyện đặc biệt.

Long Quân Triệt ôn nhã cười, nhét súng lục vào tay Hoắc Vân Hy lần nữa, ánh mắt thâm trầm nhìn anh ta: “Bây giờ cậu có thể không vội đáp ứng tôi, tôi cho cậu thời gian cân nhắc, cậu không cần tìm tôi, chờ tôi cảm thấy thời điểm thích hợp, tôi sẽ tự tới tìm cậu.”

Dứt lời, ông xoay người rời đi, cách đó không xa chính là mộ của Long Nhã Tâm, mà ông đi hướng đó.

Hoắc Vân Hy nhìn bóng lưng Long Quân Triệt hồi lâu, mới thu hồi ánh mắt, nhìn súng trong tay anh ta, trong mắt nổi lên ưu tư phức

tạp.

Long Tư Hạo quá mạnh mẽ, anh ta muốn thắng anh, muốn đoạt lại Mạn Mạn, quả thật phải trở nên mạnh mẽ hơn anh.

Trước mộ Hoắc Thần Phong, tiếng súng vừa vang, Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn, Lạc Thụy, Tô Dịch, thím Lâm, chú Thành, Lý Tuyết Hà đều nghe.

Nghe tiếng súng, Lạc Thụy nhìn Long Tư Hạo, nhíu mày: “Tổng giám đốc, tại sao có tiếng súng? Hình như từ hướng mộ mẹ anh truyền tới?”

Lê Hiểu Mạn vừa nghe tiếng súng cũng giật mình, ngược mắt nhìn hướng mộ Long Nhã Tâm.

Long Tư Hạo cau mày, ánh mắt lạnh lẽo nhìn hướng mộ mẹ anh, nhìn Lê Hiểu Mạn, thanh âm trầm thấp ôn nhu: “Hiểu Hiểu, anh đi qua xem, em ở đây chờ anh, hử?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn anh, trong mắt thoáng qua nòng đậm lo lắng: “Không, em đi cùng anh.”

Nghĩa trang công cộng đột nhiên vang tiếng súng, khiến cô có dự cảm rất xấu, cô rất sợ tách ra với anh, sợ anh gặp nguy hiểm.

Chương 425: Lo lắng, đột nhiên vang lên tiếng súng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thấy trong mắt cô đều là lo lắng, ánh mắt chứa đầy ý cười, bàn tay khẽ vuốt mặt cô, năm ngón tay thon dài xuyên vào tóc cô, bấu sau ót cô, cúi đầu xuống, thâm tình hôn cô.

Anh đột nhiên hôn, Lê Hiểu Mạn sửng sờ, hoàn toàn không phản ứng kịp, hai mắt tròn to, kinh ngạc bị anh hôn sâu.

Chờ cô phục hồi tinh thần, ánh mắt vô tình liếc qua mộ Hoắc Thần Phong, cảm thấy lúng túng không thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ như trái đào chín muồi.

Tại sai anh có thể hôn cô ở đây?

Anh có thể đừng đánh bất ngờ như vậy không?

Hai người hôn nhau ngay trước mặt nhiều người, Lạc Thụy và chú Thành đã sớm nhìn quen, cũng không sao.

Đôi mắt hắc bạch phân minh của Tô Dịch sau tròng kính vẫn nhìn chăm chăm vào Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn, vẻ mặt bình thản, không nhìn ra biểu tình gì.

Hoắc Nghiệp Hoàng, Lý Tuyết Hà, Hạ Lâm, cùng với thím Lâm thấy Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn thân mật hôn môi như vậy, mấy người trừ khiếp sợ ra, sắc mặt khác nhau.

Trên mặt Hạ Lâm không lộ ra gì, nhưng đáy lòng âm thầm châm chọc.

Thím Lâm mặt đầy khiếp sợ.

Lâm Tuyết Hà hoàn toàn biểu lộ khinh bỉ ra mặt, thấp giọng lầm bầm không biết xấu hổ.

Còn Hoắc Nghiệp Hoàng sắc mặt khổ sở, mặt âm trầm, đôi tay già cầm gậy, dáng vẻ không thấy vì tịnh.

Long Tur Hạo chỉ hôn Lê Hiểu Mạn một hồi, liền rời khỏi đôi môi mê người của cô, ánh mắt thâm tình cứng chiều nhìn cô: “Không cần lo cho anh, anh sẽ không để cho mình có chuyện, ở đây chờ anh.”

Dứt lời, anh buông cô ra, nhìn Lạc Thụy: “Cậu ở lại.”

“Không cần!” Lê Hiểu Mạn nhú mày nhìn anh, môi khẽ nhấp: “Để trợ lý Lạc đi cùng anh, nếu anh không để anh ấy đi cùng, em sẽ đi cùng anh.”

Nghe vậy, Long Tur Hạo nhìn cô, môi mỏng cong lên: “Được, Lạc Thụy đi cùng anh, vậy em ở đây chờ anh, không được đi đâu, hửm?”

“Ừ!” Lê Hiểu Mạn nhìn anh khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn anh, Lạc Thụy, Tô Dịch đi về phía mộ Long Nhã Tâm.

Hoắc Nghiệp Hoàng đợi Long Tur Hạo đi xa, mới chống gậy đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, ánh mắt phức tạp nhìn cô, thở dài một hơi: “Mạn Mạn, đỡ ông nội qua bên kia đi.”

“Ông nội... Nhưng mà...” Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn Hoắc Nghiệp

Hoảng, khẽ cau mày, vừa khó xử vừa lo lắng.

Ánh mắt Hoắc Nghiệp Hoảng sắc bén nhìn cô, ôn hòa cười một tiếng: “Sao? Mạn Mạn đang sợ gì?”

“Ông nội, tiếng súng vừa rồi ông cũng nghe được, con sợ ông gặp nguy hiểm, hơn nữa Tư Hạo kêu con ở đây chờ anh ấy.”

Câu nói sau cùng, cô nói hơi nhỏ.

Vì Hoắc Nghiệp Hoảng không đồng ý cô và Long Tư Hạo ở bên nhau, cô nhú chặt mày.

Hoắc Nghiệp Hoảng sâu kín nhìn cô một hồi, ánh mắt hòa ái: “Mạn Mạn, có vệ sĩ đi theo, con không cần lo lắng, nhân cơ hội này, ông nội có lời muốn nói với con.”

Lê Hiểu Mạn nghe vậy, ngược mắt nhìn ông, sau đó gật đầu, đỡ ông đi qua bên kia.

Mười mấy vệ sĩ theo sau bọn họ.

Đi một lát, Hoắc Nghiệp Hoảng mới nhìn Lê Hiểu Mạn, lông mày trắng nhú lại, thở dài một hơi: “Mạn Mạn, hôm nay ông nội nói thật với con, hẳn trong lòng con rất rõ, ông không tán thành con và Tư Hạo ở bên nhau...”

Nói tới đây, ông nhìn bụng bằng phẳng của cô, trầm mặc một lúc, lại nói: “Cho dù con đã mang thai đứa nhỏ của Hoắc gia, ông cũng không đồng ý hai con ở bên nhau.”

Lời của ông làm cho Lê Hiểu Mạn nhú mày chặt hơn, buông tay ông ra, ánh mắt bi thương nhìn ông: “Ông nội, con không hiểu tại sao ông

phải như vậy, ban đầu ông nhất quyết kiên trì muốn con gả cho Hoắc Vân Hy, tại sao bây giờ nhất định phải ngăn cản con và Tư Hạo ở bên nhau? Chẳng lẽ Hoắc Vân Hy là cháu trai ông, Tư Hạo thì không phải sao? Ông như vậy không công bằng với Tư Hạo.”

Hoắc Nghiệp Hoảng nhú lông mày trắng, ánh mắt phức tạp nhìn cô: “Mạn Mạn, ông nội biết con là một đứa nhỏ ngoan, ông nội thật sự thích con, đối đãi con như cháu ruột, cho nên ban đầu mới kiên trì muốn con gả cho Vân Hy, ông nội cũng biết Vân Hy không biết cách yêu con, không quý trọng con thật tốt, mới khiến con mất hết ý chí với nó, bây giờ hai con ly dị, ông nội tiếc nuối nhất, ông nội cảm thấy rất thẹn với con, nhưng...”

Nói đến đây, ông ngừng lại, khuôn mặt già nua bị năm tháng lưu lại dấu vết trừ không biết làm sao còn có bi thương.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn ông hỏi: “Nhưng cái gì ạ?”

“Haiz!”

Hoắc Nghiệp Hoảng thở dài một hơi, nhìn Lê Hiểu Mạn tiếp tục nói: “Nhưng con biết tính cách của Vân Hy, nó rất quật cường, một khi quyết định chuyện gì, sẽ không thay đổi, cho nên nó sẽ không dễ dàng từ bỏ con, tình cảm nó và Tư Hạo vốn không tốt, nếu con thật sự gả cho Tư Hạo, hai anh em nó nhất định sẽ xích mích thành thù, đây là điều ông nội không muốn thấy, Thần Phong đã không còn ở đây, người thân nhất của ông nội chính là hai đứa nó, ông nội rất sợ hai đứa nó sẽ vì con mà chết đi sống lại, cho nên, bất kể là vì duy trì môn phong* Hoắc gia, hay là bảo vệ tình cảm hai anh em nó, để ngừa hai anh em căm hận giết nhau, ông phải ngăn cản con và Tư Hạo kết hôn.”

(*) Môn phong: Nề nếp gia đình.

Chương 426: Biến thái

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nghe xong những lời ông nói, tim Lê Hiểu Mạn nhú chặt, đáy lòng lan tràn sự bi thương, đôi mắt trong veo nổi lên một tầng hơi nước, nhìn Hoắc Nghiệp Hồng khẽ cắn môi dưới: “Ông nội, nhưng... Nhưng cháu không thể rời bỏ Tư Hạo, cháu... cháu yêu anh ấy.”

Trước mặt Long Tư Hạo, cô chưa từng nói yêu anh, nhưng ở trước mặt Hoắc Nghiệp Hồng, cô lại nhịn không được nói ra những lời này.

Cô yêu anh, không biết bắt đầu từ lúc nào đã yêu anh mất rồi.

Phần tình cảm này, càng lúc càng xâm nhập vào tận xương tủy cô, nối liền với kinh mạch cô, không thể dứt bỏ.

Rời khỏi Long Tư Hạo, đối với cô mà nói, là sống không bằng chết.

Hoắc Nghiệp Hồng thấy Lê Hiểu Mạn không muốn rời khỏi Long Tư Hạo, sắc mặt trầm xuống, giọng nói cũng mang theo vài phần uy nghiêm: “Mạn Mạn, trong lòng ông nội, cháu vẫn luôn là người hiểu chuyện, cũng là một người có trái tim lương thiện, lẽ nào cháu nhất định phải nhìn Vân Hy cùng Tư Hạo chém giết lẫn nhau, không phải anh chết thì tôi sống mới vừa lòng sao? Mạn Mạn, coi như ông nội cầu xin cháu, sinh đứa bé ra xong rồi rời khỏi Tư Hạo có được không?”

“Ông nội, ông đang nói cái gì vậy? Sao ông có thể nói như vậy?” Lê Hiểu Mạn lùi về sau một bước, đôi mắt trong veo như nước không

dám tin nhìn Hoắc Nghiệp Hồng, hoàn toàn không ngờ rằng ông sẽ nói được những lời như thế.

Sinh con xong liền rời đi, ông xem cô là gì, công cụ sinh con sao?

Ông là người cô vẫn luôn tôn kính, vậy mà lại nói ra những lời tổn thương cô thế này.

Hoắc Nghiệp Hồng thấy sự bi thương trong mắt Lê Hiểu Mạn, ông nhíu chặt mày, vẻ mặt nghiêm túc cầm lấy tay cô: “Mạn Mạn, ông nội biết nói như vậy thật sự có lỗi với cháu, khiến lòng cháu bị tổn thương, nhưng cháu cũng nên đứng trên lập trường của ông nội mà ngẫm lại, ông nội có thể trơ mắt nhìn hai anh em Vân Hy cùng Tư Hạo đấu đá lẫn nhau sao? Đồng ý với ông, sinh con xong liền rời khỏi Tư Hạo, ông sẽ đưa cháu ra nước ngoài, chương trình học của cháu vẫn chưa hoàn thành, ra nước ngoài sẽ dễ dàng hoàn thành hơn.”

“Ông nội... “ Đôi mắt trong suốt của Lê Hiểu Mạn lóe ra nước mắt, ánh mắt bi thương nhìn Hoắc Nghiệp Hồng: “Xin lỗi ông nội, cháu không thể đồng ý với ông được, Tư Hạo yêu cháu, cháu cũng yêu Tư Hạo, anh ấy cho cháu sự hạnh phúc trước giờ chưa từng có, anh khiến cháu thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời này, cháu không thể nào rời khỏi anh ấy được, ông không cho cháu gả cho anh ấy, cháu có thể đồng ý với ông, cho dù cả đời không danh không phận ở bên cạnh anh ấy, cháu cũng cam tâm tình nguyện, trừ khi Tư Hạo nói không yêu cháu, không cần cháu nữa, bằng không, cháu tuyệt đối sẽ không rời khỏi anh ấy.”

Vẻ mặt Hoắc Nghiệp Hồng nghiêm túc nhìn Lê Hiểu Mạn: “Mạn Mạn, coi như là ông nội cầu xin cháu cũng không được sao?”

Lê Hiểu Mạn nhẹ nhàng đẩy tay Hoắc Nghiệp Hồng, nhìn ông lắc

đầu, giọng nói kiên định: “Ông nội, ông đối xử với cháu rất tốt, cháu rất cảm kích, nhưng cháu muốn sống vì mình, sống vì Tư Hạo, vì con của chúng cháu, Tư Hạo cũng sẽ không cho phép cháu rời khỏi anh ấy, cháu không thể nào đồng ý với ông được, xin lỗi.”

Thấy Lê Hiếu Mạn vẫn không đồng ý, sắc mặt Hoắc Nghiệp Hồng nghiêm khắc thêm vài phần, trầm mắt nhìn cô: “Mạn Mạn, cháu không nên ép ông nội làm những chuyện tổn hại đến cháu, cháu, Tư Hạo và Vân Hy, đều là người thân của ông, ông nội không muốn làm tổn thương ai cả.”

Lê Hiếu Mạn khẽ cong môi cười, nhướn mày nhìn về phía Hoắc Nghiệp Hồng: “Ông nội, ông muốn đối phó với cháu thế nào thì cứ việc, trừ khi cháu chết, bằng không, cháu tuyệt đối sẽ không rời khỏi Tư Hạo, xin lỗi! Làm cho ông thất vọng rồi, ông nội xin bảo trọng.”

Dứt lời, Lê Hiếu Mạn nhìn Hoắc Nghiệp Hồng cung kính gật đầu, liền xoay người đi về phía mộ của Long Nhã Tâm.

Hoắc Nghiệp Hồng thấy thế, nắm thật chặt gậy trong tay, đôi mắt ưng sắc bén nheo lại, sắc mặt thâm trầm, Mạn Mạn, sao cháu lại không nghe lời ông? Nghe theo lời ông không phải rất ngoan sao?

...

Lúc bốn người Long Tư Hạo, Lạc Thụy, Tô Dịch, chú Thành đến trước mộ Long Nhã Tâm, Long Tư Hạo phát hiện hoa hồng trắng anh vừa đặt trước mộ mẹ mình giống như có người vừa giẫm đạp lên, cánh hoa trắng tinh vãi đầy mặt đất.

Đồng thời mộ bia của mẹ anh bị bắn vỡ vụn mấy cm, một viên đạn khảm sâu vào đó.

Lạc Thụy thấy thế, kinh ngạc trợn to hai tròng mắt: “Oh! My god! Nơi đây đã xảy ra chuyện gì vậy? Là ai biến thái như vậy, chà đạp những cánh hoa như thế? Hoa này đẹp biết bao, tên biến thái kia có thù hận với những bông hoa này à?”

Long Tur Hạo nhíu chặt mày, ngồi xổm xuống, đưa tay vỗ về mộ bia mẹ anh, ánh mắt lạnh thấu xương liếc nhìn viên đạn trên mộ, đáy mắt hiện lên cảm xúc như muốn hủy diệt cả thế giới, môi mỏng mím chặt, quanh thân tỏa ra khí thế khiếp người, hận không thể chém kẻ đã phá mộ mẹ anh thành trăm mảnh.

Lạc Thụy nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Long Tur Hạo, hung ác nham hiểm kinh người, anh ấy đi lên phía trước, nhíu mày nhìn mộ bia, dò xét nói: “Tổng giám đốc, mộ bia bị phá hỏng có thể sửa lại, hiện tại quan trọng nhất chính là tra ra người nào đã nổ súng.”

Nghe vậy, ánh mắt Long Tur Hạo phát lạnh, đứng bật dậy, ánh mắt nguy hiểm quét xung quanh, khi nhìn thấy một bóng người lóe lên, anh lập tức đuổi theo.

“Tổng giám đốc...”

Lạc Thụy thấy thế, nhìn về phía Tô Dịch, nhíu mày: “Tô thiếu gia, đi cùng không?”

Tô dịch mím chặt môi, không trả lời Lạc Thụy, nhưng lại cùng đuổi theo.

Lạc Thụy ngoái đầu nhìn chú Thành, nhíu mày nói: “Chú Thành, nơi này giao cho chú, nhanh chóng gọi điện cho người đến sửa mộ.”

Dứt lời, anh ấy cũng đuổi theo.

Long Tur Hạo đuổi theo bóng người màu đen kia, nhưng lại gặp được Hoắc Vân Hy cách đó không xa, ánh mắt anh nhạy bén rơi vào khẩu súng lục trên tay Hoắc Vân Hy.

Đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh lạnh thấu xương nheo lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm Hoắc Vân Hy, giọng nói như băng ngàn năm: “Hoắc Vân Hy, là cậu sao? Vừa rồi là cậu nổ súng?”

Hoắc Vân Hy nhìn thấy Long Tur Hạo đột nhiên xuất hiện, đôi mắt lãnh mị xẹt qua vẻ kinh ngạc, sau đó nhìn anh với ánh mắt sắc bén, lạnh lùng cong môi: “Là tôi thì thế nào?”

Thấy anh ta thừa nhận, Long Tur Hạo siết chặt hai tay, trong đôi mắt hiện lên vẻ nguy hiểm, ánh mắt lạnh lẽo như hàn băng nghìn năm, khóe môi nở nụ cười mang theo sự khát máu: “Là cậu tìm chết!”

Anh gần từng chữ, trong nháy mắt ép đến gần Hoắc Vân Hy.

Thấy anh đột nhiên đến gần, Hoắc Vân Hy định lui về sau theo bản năng, nhưng nhớ đến khẩu súng trên tay, ánh mắt anh ta phát lạnh, lạnh lùng cong cong khóe môi, đột nhiên khẩu súng lên, giọng nói lạnh lùng: “Long Tur Hạo, tôi thấy người tìm chết là anh, anh có tin tôi lập tức giết chết anh không?”

Anh ta dứt lời, một giọng nói trong trẻo kèm theo sự kinh hoàng vang lên.

“Đừng mà!”

Nghe được giọng nói quen thuộc, Hoắc Vân Hy đưa mắt nhìn về phía sau Long Tur Hạo, nhìn thấy Lê Hiểu Mạn đang chạy đến với sắc mặt trắng bệch, đôi mắt trong veo như nước nhìn anh ta và Long Tur Hạo với sự hoang mang tột độ.

Hàng chân mày anh tuấn của anh ta khẽ nhíu lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn cô: “Mạn Mạn... Em... Sao em lại đến đây?”

Chương 427: Khiếp sợ, Hạ Lâm trúng đạn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đối với sự xuất hiện của Lê Hiểu Mạn xuất hiện, Long Tur Hạo cũng có chút kinh ngạc, hàng chân mày anh tuấn cau lại, ánh mắt dịu dàng chất chứa tình cảm nhìn về phía Lê Hiểu Mạn: “Hiểu Hiểu, không cần lo lắng, cậu ta không thể làm anh bị thương được.”

Chống lại ánh mắt của anh, hàng chân mày thanh tú của Lê Hiểu Mạn nhíu chặt, sắc mặt trắng bệch như trước, đáy mắt trong suốt tràn đầy sự lo lắng: “Tur Hạo, sao em có thể không lo lắng cho anh? Trong tay anh ta chính là súng.”

Dứt lời, đôi mắt trong veo như nước của cô nheo lại, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Hoắc Vân Hy: “Hoắc Vân Hy, anh muốn làm gì? Tur... Tur Hạo anh ấy là anh trai anh, nếu như anh dám làm anh ấy bị thương, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh.”

Vừa rồi Hoắc Nghiệp Hồng nói những lời kia làm cô bị thương không thôi, sau khi rời đi cô liền đến tìm Long Tur Hạo, vừa đúng lúc nhìn thấy Hoắc Vân Hy dùng súng chia vào anh, giây phút đó, cô sợ đến nỗi tim sắp nhảy ra ngoài.

Nếu như Long Tur Hạo có chuyện gì, cô không biết thế giới của mình sẽ trở thành thế nào, không biết cô còn có thể sống hay không.

Cô siết chặt hai tay, nếu như Hoắc Vân Hy dám nổ súng với Long Tur Hạo, cô tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh ta, càng không bỏ qua

cho anh ta.

Hoắc Vân Hy nheo đôi mắt lãnh mị, ánh mắt sắc bén nhìn khuôn mặt lãnh đạm của Long Tư Hạo, cong môi cười lạnh: “Ha ha... Anh trai à? Mạn Mạn, em hỏi anh ta xem, anh ta có từng xem anh là em trai không? Nếu như có, anh ta cũng sẽ không cướp mất em từ bên cạnh anh, em không muốn anh ta chết, anh lại càng muốn giết anh ta.”

Dứt lời, anh ta siết chặt khẩu súng lục màu đen trong tay.

Lê Hiểu Mạn thấy ngón trỏ anh ta chuẩn bị bóp cò, cô sợ đến nổi thét to: “Hoắc Vân Hy, đừng mà.”

Cô thét lên, ra sức chạy về phía Long Tư Hạo.

Nhưng cô còn chưa đến gần Long Tư Hạo, đã nhìn thấy anh đột nhiên nghiêng người vọt đến trước mặt Hoắc Vân Hy, thân thủ nhanh nhẹn đoạt lấy súng trong tay anh ta, cô còn không thấy rõ là chuyện gì đang xảy ra, súng trong tay anh đã đặt ngay mi tâm Hoắc Vân Hy.

Cô hơi kinh hãi, đôi mắt trong veo như nước kinh ngạc liếc nhìn súng trong tay Long Tư Hạo: “Tư Hạo...”

Hoắc Vân Hy nhìn thấy Long Tư Hạo cướp súng trong tay anh ta dễ như trở bàn tay, phần hận siết chặt tay trái, ánh mắt sắc bén nhìn khuôn mặt âm u của Long Tư Hạo, cong môi cười lạnh: “Ha ha... Long Tư Hạo, anh có gan thì cứ nổ súng.”

Giờ phút này anh ta hận năng lực bản thân không bằng Long Tư Hạo, hận mình không mạnh mẽ như anh.

Anh ta không phục, không phục khi cứ bị anh đánh bại một cách dễ bàn tay như thế.

Ở trước mặt anh, anh ta nhỏ bé như một con dế, chỉ cần anh động tay, có thể dễ dàng bóp chết anh ta.

Đột nhiên anh ta nghĩ đến lời Long Quân Triệt nói, nếu như muốn phải có đầy đủ năng lực để đối đầu với Long Tur Hạo, nhất định phải khiến bản thân mạnh mẽ hơn, mà chỉ có hợp tác với Long Quân Triệt, mới có thể có cơ hội thay đổi, sở hữu năng lực chống lại Long Tur Hạo.

Long Tur Hạo nhíu chặt mày, ánh mắt lạnh thấu xương hung ác nhìn anh ta, môi mỏng khế cong, nở nụ cười nhạt mang theo sự khát máu: “Muốn giết tôi cậu chưa đủ tư cách, mà tôi muốn giết chết cậu lại dễ như trở bàn tay.”

Lê Hiểu Mạn đứng sau lưng anh, nhìn thấy súng trong tay anh đặt tại mi tâm Hoắc Vân Hy, lòng cô có chút lo sợ, lẽ như anh thực sự nổ súng giết chết Hoắc Vân Hy, vậy anh nhất định sẽ phải gánh chịu trách nhiệm trước pháp luật, đây là chuyện cô không mong muốn xảy ra nhất.

Hàng chân mày thanh tú của cô nhíu chặt, vừa rồi lúc Hoắc Nghiệp Hồng nói hai anh em bọn họ chém giết lẫn nhau cô còn chưa tin, nhưng mà hiện tại, không phải Hoắc Vân Hy muốn giết Long Tur Hạo, thì chính là Long Tur Hạo muốn giết Hoắc Vân Hy, lẽ nào hai anh em họ thực sự không thể hòa thuận như những người anh em bình thường khác sao?

Đôi mắt trong veo như nước của cô nhìn chằm chằm Long Tur Hạo, vẻ mặt nghiêm túc: “Tur Hạo, đừng nổ súng.”

Súng trong tay Long Tur Hạo vẫn đặt ở mi tâm Hoắc Vân Hy như trước, ánh mắt thâm trầm nhìn Lê Hiểu Mạn, hàng chân mày thanh tú

nhíu lại: “Hiểu Hiểu, em cảm thấy anh sẽ giết cậu ta sao?”

Ánh mắt sắc bén của Hoắc Vân Hy nhìn chăm chăm Long Tư Hạo đang dùng súng chia vào đầu mình, lạnh lùng cong khóe môi: “Ha ha..., Long Tư Hạo, thực lực anh có mạnh hơn tôi thì thế nào? Mạn Mạn vẫn đứng về phía tôi, mà anh cũng căn bản không dám nổ súng, nhiều nhất chỉ dọa tôi mà thôi, nhưng Hoắc Vân Hy tôi cũng tuyệt không phải người dễ bị dọa như vậy, hôm nay tôi sẽ nói rõ với anh, trừ khi tôi chết, bằng không, tôi tuyệt đối sẽ không từ bỏ Mạn Mạn.”

Lê Hiểu Mạn bởi vì lời nói của Hoắc Vân Hy, hàng chân mày thanh tú khẽ nhíu lại, lập tức nhìn về phía anh ta với ánh mắt trong trẻo lạnh lùng: “Hoắc Vân Hy, tôi đã nói rất nhiều lần rồi, giữa chúng ta đã kết thúc, tôi và anh tuyệt đối không thể nào, xin anh từ bỏ ý nghĩ này đi.”

Dứt lời, cô đưa mắt nhìn về phía Long Tư Hạo, môi hồng khẽ mấp máy: “Tư Hạo, chúng ta đi thôi.”

Chương 428: Khiếp sợ, Hạ Lâm trúng đạn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Long Tur Hạo nheo mắt nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, ánh mắt thâm trầm, anh chậm rãi thu hồi súng đang đặt nơi mi tâm Hoắc Vân Hy...

Lúc này, một giọng nói kinh ngạc kèm theo sự lo lắng đột nhiên vang lên.

“Vân Hy...”

Nghe thế, Lê Hiểu Mạn, Long Tur Hạo, Hoắc Vân Hy đều nghiêng đầu, nhìn thấy Hạ Lâm đang chạy đến với chiếc bụng hơi nhô lên.

“Không được phép làm hại Vân Hy.”

Hạ Lâm lo lắng hô to, chắn trước mặt Hoắc Vân Hy.

Ngay giây phút cô ta ngăn trước người Hoắc Vân Hy, ánh mắt Long Tur Hạo trầm xuống, đột nhiên nâng cao súng trong tay, ngón tay trắng nõn thon dài bóp cò, chỉ nghe “Đùng” một tiếng, sắc mặt Hạ Lâm tái nhợt, khóe môi có máu chảy ra, run rẩy ngã xuống trước mặt Hoắc Vân Hy.

Trên chiếc váy màu xanh nhạt của cô, máu nhiễm đỏ một vùng ngực, hai tròng mắt không dám tin nhìn Long Tur Hạo, không ngờ rằng với quan hệ hợp tác hiện tại của họ, anh lại làm như vậy.

Hoắc Vân Hy nhìn thấy Hạ Lâm ngã xuống trước mặt anh ta, đôi mắt lãnh mị hiện lên sự phức tạp, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ khiếp sợ cùng không dám tin.

Hạ Lâm ngã vào bên chân anh ta, lúc này anh ta mới bừng tỉnh, ném cây gậy trong tay, lập tức ngồi xổm xuống, nhíu chặt hàng chân mày thanh tú, đôi mắt lãnh mị nheo lại, môi mỏng mấp máy: “Lâm... Lâm Lâm... Lâm Lâm...”

Nhìn thấy trước ngực cô đang bị máu dần nhuộm đỏ, đôi mắt anh ta càng lộ ra sự lo lắng nồng đậm, đưa tay trái ra che ngực cô, ngẩng đầu, hai tròng mắt đỏ ngầu tràn đầy thù hận nhìn Long Tur Hạo, giận dữ hét: “Long Tur Hạo, anh còn là con người hay không? Anh có nhân tính hay không? Vậy mà anh lại nổ súng với Lâm Lâm? Cô ấy còn là một phụ nữ có thai, anh không bằng cầm thú, nếu như Lâm Lâm có mệnh hệ gì, nếu như đứa bé trong bụng của cô ấy xảy ra chuyện gì, Hoắc Vân Hy tôi xin thề, không hủy hoại tất cả những gì của anh, tôi thề không làm người, đời này kiếp này, Hoắc Vân Hy tôi không đội trời chung với anh, không phải anh chết thì là tôi lìa đời.”

Dứt lời, anh ta nhìn Hạ Lâm với ánh mắt đầy sự lo lắng: “Lâm Lâm, em cố chịu đựng, sẽ không sao đâu, cố chịu đựng...”

Hạ Lâm nhíu chặt mày, sắc mặt tái nhợt nhìn thấy Hoắc Vân Hy lo lắng cho cô ta như thế, trong lòng rất vui vẻ, giơ tay lên run rẩy áp vào khuôn mặt tuấn tú của Hoắc Vân Hy, giọng nói đứt quãng suy yếu: “Vân... Vân Hy, yên... Yên tâm, em... không sao.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe được tiếng súng, Hoắc Nghiệp Hồng, Lý Tuyết Hà, thím Lâm, cùng với Lạc Thụy, Tô Dịch, chú Thành đều chạy đến.

Lý Tuyết Hà nhìn thấy người trúng đạn ngã xuống đất, trước ngực còn có máu, sợ đến thét lên: “A... Lâm Lâm... Lâm Lâm... cháu... cháu sao thế này? A... Cháu nội bảo bối của tôi!”

Lý Tuyết Hà hô to, vẻ mặt kinh hoàng chạy đến trước mặt Hạ Lâm.

Hoắc Vân Hy nhìn thấy Lý Tuyết Hà chạy đến, ngược mắt nhìn bà với vẻ mặt lo lắng: “Mẹ, nhanh... nhanh gọi 120...”

“Ah!” Lý Tuyết Hà phản ứng lại, lập tức gọi 120.

Thím Lâm đỡ Hoắc Nghiệp Hồng nhìn Hạ Lâm đang nằm trên mặt đất với sắc mặt trắng bệch, sau đó nhìn về phía Long Tư Hạo, tầm mắt rơi vào súng trong tay anh, trong mắt lóe vẻ phức tạp, có khiếp sợ, không dám tin cùng nghi hoặc...

Sắc mặt ông âm trầm nhìn Long Tư Hạo, lớn tiếng hỏi: “Tur Hạo, là cháu nổ súng?”

Long Tư Hạo khẽ nheo mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía Hoắc Nghiệp Hồng, môi mỏng lạnh lùng cong lên, khóe môi mang theo mấy phần lạnh lẽo: “Ông nói xem?”

Dứt lời, anh trực tiếp ném súng lục trong tay cho Lạc Thụy, ôn hòa nhìn Lê Hiểu Mạn ở bên cạnh.

Thấy cô ngây ra nhìn anh, bàn tay trắng nõn khẽ vuốt trán cô, cong môi cười: “Nha đầu ngốc, sao vậy? Bị dọa à?”

Lê Hiểu Mạn vẫn còn đang khiếp sợ, cô ngược mắt kinh ngạc, ngây ngốc nhìn Long Tư Hạo đang thản nhiên khi vừa nổ súng bắn Hạ Lâm, hoàn toàn không nghĩ ra được sao anh lại nổ súng với Hạ Lâm?

Lỡ như Hạ Lâm xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ anh muốn mang tội danh giết người?

Tuy cô không biết anh có năng lực thế nào, nhưng lúc đó cô đang ở rất gần anh, lúc Hạ Lâm vọt đến trước mặt Hoắc Vân Hy, vốn dĩ anh đã chuẩn bị thu hồi súng, sắp thu tay lại, nhưng cuối cùng anh vẫn bắn phát súng kia, cô không biết rốt cuộc sao anh lại như thế.

Anh nhất định phải khiến cho em trai mình hận mình đến thấu xương mới hài lòng sao?

Nhất định phải đi đến kết cục anh em chém giết lẫn nhau sao?

Bất kể là anh giết Hoắc Vân Hy, hay là Hoắc Vân Hy làm anh bị thương, đây đều là kết cục cô không muốn thấy, nhưng hết lần này đến lần khác anh lại đẩy cục diện đến bước đường đó.

Cô thật sự không hiểu, không hiểu tại sao anh phải làm như vậy.

Chương 429: Khiếp sợ, Hạ Lâm trúng đạn (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Long Tur Hạo nhìn thấy Lê Hiểu Mạn còn đang kinh ngạc nhìn anh, khẽ gọi cô: “Hiểu Hiểu, em sao vậy?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, hàng chân mày thanh tú hơi cau lại: “Em không sao...”

Bỗng nhiên, cô lại đưa mắt nhìn anh: “Em muốn đi về.”

“Được, anh bảo Lạc Thụy đưa em trở về trước.” Long Tur Hạo dịu dàng nhìn Lê Hiểu Mạn nói xong liền nhìn về phía Lạc Thụy, ý bảo anh ta đưa Lê Hiểu Mạn về trước.

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, sau đó xoay người đi về phía trước.

Long Tur Hạo thấy cô đi hơi nhanh, giống như muốn trốn tránh, anh đứng tại chỗ, hàng lông mày anh tuấn hơi cau lại, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh nhìn chằm chằm bóng lưng đang dần khuất xa, khuôn mặt tuấn mỹ có chút phức tạp.

Lúc Lê Hiểu Mạn đi ngang qua bên cạnh Hoắc Nghiệp Hồng, Hoắc Nghiệp Hồng gọi cô lại.

“Mạn Mạn...” Hoắc Nghiệp Hồng nhìn cô, hàng chân mày đã bực nhú lại, dùng giọng chỉ cô có thể nghe được: “Mạn Mạn, cháu cũng thấy đấy, suýt chút nữa Tur Hạo đã nổ súng với Vân Hy, cháu hãy nghĩ kỹ

lại những lời ông nội nói, nếu như nghĩ thông, cứ đến tìm ông nội, ông sẽ sắp xếp cho cháu ở một nơi không ai biết, cháu có thể ở nơi đó yên tâm chờ sinh, không có bất kỳ kẻ nào đến quấy rầy, cho dù là Tur Hạo cũng không tìm được cháu.”

Nghe Hoắc Nghiệp Hồng nói vậy, Lê Hiểu Mạn càng nhú chặt mày hơn, mím chặt môi không nói gì, chỉ rũ mắt rời khỏi đó.

Lạc Thụy nhận được mệnh lệnh của Long Tur Hạo, thấy cô càng đi càng nhanh, liền chạy theo gọi: “Lê tiểu thư, cô đừng đi nhanh như vậy, đừng quên hiện tại mình đang mang thai, nếu như ảnh hưởng đến đứa bé thì sao? Lê tiểu thư, cô đi chậm chút, đúng rồi, khi nãy ông nội Hoắc lén lút nói gì với cô vậy? Không phải bảo cô rời khỏi tổng giám đốc chứ!? Sao ông cụ Hoắc này lại không đáng yêu như thế chứ?”

Lê Hiểu Mạn xem như không nghe thấy Lạc Thụy nói gì, cũng không đi chậm lại, mãi đến khi rời khỏi khu mộ An Khang, cô mới ngừng lại, chống tay vào một cây lớn thờ hỗn hển.

Lạc Thụy đuổi đến phía trước, thấy cô thờ hỗn hển, liếc nhìn cô nhú mày nói: “Lê tiểu thư, cô đang tức giận sao? Tổng giám đốc còn có việc phải xử lý, tôi đưa cô trở về trước, đợi khi tổng giám đốc xử lý xong mọi chuyện sẽ về với cô.”

Lê Hiểu Mạn nhú chặt mày, đôi mắt trong veo như nước tâm trạng phức tạp nhìn về phía xa xa, không nói gì.

“Lê tiểu thư đợi lát, tôi đi lái xe đến.” Lạc Thụy thấy thế, không nói thêm gì nữa, lập tức đi lấy xe.

Bọn họ rời khỏi không lâu, xe cứu thương liền đến, đưa Hạ Lâm đến bệnh viện tốt nhất.

Ngoại trừ Hoắc Vân Hy cùng Lý Tuyết Hà, còn có Long Tư Hạo và Tô Dịch đi cùng, chú Thành quản gia trở về.

Hoắc Nghiệp Hồng cùng thím Lâm trở về Hoắc gia dưới sự bảo vệ của vệ sĩ.

Tuy Long Tư Hạo cùng Tô Dịch, Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà, Hạ Lâm đều đến bệnh viện, nhưng Long Tư Hạo cùng Tô Dịch đến nơi trước đám người Hoắc Vân Hy.

Bên trong bệnh viện thành phố, Hạ Lâm được đẩy đến phòng cấp cứu, Hoắc Vân Hy cùng Lý Tuyết Hà chờ bên ngoài, gương mặt lo lắng.

Lý Tuyết Hà lo lắng đi tới đi lui, trong miệng lẩm bẩm: “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cháu nội bảo bối của mẹ! Vân Hy, con nói phải làm sao đây? Lâm Lâm có xảy ra chuyện gì không? Ai da, cháu nội bảo bối của mẹ cũng sẽ xảy ra chuyện mất!”

Hoắc Vân Hy ngồi trên ghế, cúi thấp đầu, đôi mắt lãnh mị tràn đầy sự lo lắng, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại cảnh Hạ Lâm che trước người anh, tay trái siết chặt.

Giờ phút này anh ta càng cảm thấy hổ thẹn hơn với Hạ Lâm, kiếp này anh ta nợ cô ta rất nhiều, anh ta chỉ hy vọng cô ta có thể nhanh chóng tỉnh lại, bình an vượt qua giai đoạn nguy hiểm.

Còn Long Tư Hạo, anh ta thề tuyệt đối sẽ không tha cho anh, anh ta muốn phá hủy tất cả những gì anh quan tâm, muốn cho anh sống không bằng chết.

Lý Tuyết Hà thấy Hoắc Vân Hy cúi thấp đầu không nói lời nào, vẻ

mặt lo lắng nhìn anh ta: “Vân Hy, sao con không nói gì? Nếu Lâm Lâm và cháu nội bảo bố của mẹ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?”

Hoắc Vân Hy nhíu chặt hàng chân mày anh tuấn, ngược mắt lo lắng liếc nhìn cửa phòng cấp cứu đang đóng chặt, cong môi nói: “Mẹ, mẹ yên tâm, Lâm Lâm nhất định không xảy ra việc gì.”

Anh ta lên tiếng, liền nghe một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền đến, ngay sau đó là giọng nói lo lắng của một người phụ nữ: “Lâm Lâm... Lâm Lâm của tôi...”

Người lên tiếng chính là Lưu Như Hoa mẹ của Hạ Lâm.

Đến bệnh viện không chỉ mình bà, mà còn có Hạ Thanh Vinh.

Chương 430: Diễn kịch, chân tướng giả (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Dù sao thân là con gái, tuy hiện tại Hạ Thanh Vinh thiên vị Lê Hiểu Mạn hơn nhưng nghe nói Hạ Lâm bị sung bắn hiện đang ở trong phòng cấp cứu, ông ta lập tức chạy tới, sắc mặt ngưng trọng, trong lòng cũng lo lắng không thôi.

Trên đường tới đây, Lưu Như Hoa cũng vì lo lắng Hạ Lâm gặp chuyện ngoài ý muốn, ông ta lo lắng an ủi bà ta cũng như an ủi bản thân mình.

Mặc kệ ông ta thất vọng với đứa con gái này thế nào thì ông ta cũng hy vọng cô ta có thể bình an, mạnh khỏe.

“Lâm lâm..... Lâm lâm.....”

Trong ánh mắt Lưu Như Hoa tràn đầy nước mắt, lo lắng kêu, đuổi tay đi gõ cửa phòng cấp cứu, khóc không thành tiếng: “Là..... Là ai dám nổ súng con gái tôi, ta..... Ta tuyệt không sẽ bỏ qua hẳn.....”

Lý Tuyết Hà thấy Lưu Như Hoa khóc lóc thương tâm cũng khóc theo, nhìn bà ta an ủi: Bà thông gia tương lai, bà đừng lo, Vân Hy nói Lâm Lâm sẽ không có việc gì, tin tưởng đứa bé trong bụng nó sẽ không sao.”

Lưu Như Hoa khóc lóc gật đầu, Lý Tuyết Hà ôm bà ta cùng khóc: “Lâm Lâm đáng thương của tôi, rốt cuộc là ai nổ súng vào nó? Lâm

Lâm... Lâm Lâm à. Con ngàn vạn lần phải cố gắng, vì đứa bé trong bụng con, con phải chịu đựng đấy.”

Hoắc Vân Hy ngồi trên ghế chờ nghe nói đến đứa bé trong bụng Hạ Lâm, anh ta nhăn mày, đôi mắt lạnh lung đầy áy náy, lại nhớ tới khoảng thời gian trước bảo cô ta bỏ đứa bé trong bụng đi.

Không chỉ thế, anh ta còn nhục mạ cô, lần này tới lần khác bảo cô cút, giẫm đạp lên sự tôn nghiêm của cô, không cho cô tới gần mình, nhất định là anh ta làm tổn thương cô lắm đây.

Nhưng từ đầu đến cuối cô ta vẫn không rời không bỏ anh ta, mặc kệ anh ta có nhục mạ cô thế nào, cô đều kiên trì tới bệnh viện chăm sóc, thậm chí còn giúp anh ta lấy được Lê Hiểu Mạn.

Giúp người đàn ông mình yêu lấy được cô gái anh ta yêu, nói vậy nhất định trong lòng cô rất đau khổ đúng không?

Cô dụng tâm yêu anh ta như thế, không rời không bỏ anh ta như thế mà anh ta lại nhiều lần làm tổn thương cô, hiện tại nghĩ tới đúng là anh ta đối xử với cô không chấp nhận nổi.

Mà anh ta chẳng những hung hăng tổn thương Lê Hiểu Mạn còn tổn thương cả cô nữa.

Chừng 3h sau, bác sĩ hai tay đầy máu mặc đồ phẫu thuật mới ra khỏi phòng cấp cứu.

Lý Tuyết Hà, Hoắc Vân Hy, Hạ Thanh Vinh, Lưu Như Hoa ở bên ngoài chờ không nổi tiếp lên lo lắng hỏi: “Bác sĩ, con bé.... nó thế nào?”

Bác sĩ nhíu chặt mày, sắc mặt ngưng trọng nhìn đám người Hoắc

Vân Hy nói: “Đứa bé.....”

Bác sĩ mới vừa nói đến hai chữ “Đứa bé”, Lý Tuyết Hà liền vội vàng bắt được tay áo của bác sĩ, kích động hỏi: “Đứa bé làm sao vậy? Cháu trai của tôi làm sao vậy?”

Hoặc Vân Hy ở bên cạnh không kích động như Lý Tuyết Hà nhưng hai mắt anh ta cũng nhìn chăm chăm bác sĩ, hai mày nhíu lại có chút khẩn trương.

Bác sĩ thở dài một hơi, lắc đầu nghiêm trọng nói: “Đứa bé không giữ được, đã lấy đi, người bệnh đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm nhưng mất máu quá nhiều, vẫn đang hôn mê.”

“Cái gì?” Nghe bác sĩ nói xong, Lý Tuyết Hà hét lên, hai mắt nhìn chăm chăm vào bác sĩ: “Ông..... Ông nói cháu trai tôi không còn nữa sao? Cháu trai tôi...”

Lý Tuyết Hà bi thương.

Bác sĩ nhìn vẻ mặt bi thương của Lý Tuyết Hà, sắc mặt nghiêm trọng nói: ‘Người bệnh vì trúng đạn mà mất máu quá nhiều, vừa đưa đến thì đứa bé đã không giữ được rồi.’”

Cảm xúc của Lưu Như Hoa cũng kích động theo, lắc tay áo bác sĩ: “Ngay cả đứa bé ông còn không giữ nổi, ông là loại bác sĩ chó má gì vậy? Ông dựa vào đâu mà lấy đi đứa bé của Lâm Lâm, dựa vào đâu chứ? Ông mau trả cháu ngoại ngoan cho tôi, trả lại cho tôi... ông trả lại cho tôi... ông cái tên lang băm này, trả lại cháu ngoại cho tôi, trả lại cho tôi...”

Lưu Như Hoa còn chưa nói xong đã ngắt trong lòng Hạ Thanh Vinh.

Lý Tuyết Hà thấy thế lo lắng đẩy đẩy Lưu Như Hoa trong lòng Hạ Thanh Vinh: “Bà thông gia... bà tỉnh đi... bà thông gia...”

Nghe nói đứa bé của Hạ Lâm không còn, Hạ Thanh Vinh bi thương, nhưng ông ta là người đàn ông đã trải qua nhiều sóng gió, cho nên không giống như Lưu Như Hoa không chịu nổi mà ngất đi.

Hoắc Vân Hy vẫn chưa lên tiếng, lúc nghe nói đứa bé của Hạ Lâm không còn, cả người anh ta lão đảo lúi ra sau, nếu không có gậy chống trên người thì nhất định sẽ ngã xuống đất.

Lúc này cánh tay anh ta xiết chặt gậy, hai mắt đỏ lên cực kì dọa người, hốc mắt ướt át, khuôn mặt đầy nước mắt chưa khô, cảm xúc trong mắt đầy phức tạp, phẫn nộ, bi thương, đau đớn, không dám tin còn cả hối hận...

Chương 431: Diễn kịch, chân tướng giả (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Từ lúc biết có đứa bé, anh ta từng vui vẻ, chán ghét, căm hận, từng lần này tới lần khác ép Hạ Lâm bỏ đi.

Hiện tại đứa bé không còn, là vì anh ta mà không còn nữa, trong lòng anh ta khó chịu không nói nên lời, áy náy cứ chiếm hết lồng ngực anh ta.

Đồng thời, sự hận thù cũng rùng rục dâng lên trong lòng, trong mắt anh ta đầy hận ý, hận không thể giết chết Long Tư Hạo tên đầu sỏ giết chết con anh ta mà bằm thây vụn đoạn.

Anh ta âm thầm thề trong lòng, dù anh ta có đồng quy vu tận với Long Tư Hạo anh ta cũng tuyệt đối không bỏ qua.

Anh ta còn muốn cho Long Tư Hạo cả đời này không được an bình.

Chỉ cần anh để ý, anh có, anh ta đều phải đoạt hết, cho dù không từ thủ đoạn nào.

Tuy Hạ Lâm đã vượt qua thời kì nguy hiểm nhưng vẫn phải ở trong phòng quan sát 24h, từ lúc cô ta được đẩy từ phòng cấp cứu về phòng quan sát, đám người Hoắc Vân Hy không thể nhìn thấy cô ta.

Bởi vì bác sĩ nói đây là lúc máu chốt, không cho phép bọn họ vào thăm để tránh người bệnh vị lây nhiễm.

Lưu Như Hoa vì ngắt đi, có Hạ Thanh Vinh chăm sóc, cho nên hai người không ở ngoài phòng quan sát.

Mà bác sĩ nói không thể thăm Hạ Lâm cho nên Hoắc Vân Hy và Lý Tuyết Hà chờ đến tối mới về Hoắc gia.

Vốn Hoắc Vân Hy không định về nhưng bà ta tổn phen miệng lưỡi mới khuyên được.

Rốt cuộc thì anh ta vẫn là người bệnh, thân thể còn chưa khỏe mạnh hoàn toàn, thức đêm nhất định không tốt cho thân thể, Lý Tuyết Hà nói chờ thân thể anh ta tốt lên thì mới có thể làm chuyện mình muốn làm, liền thuyết phục anh ta về Hoắc gia.

Hai người bọn họ rời đi không lâu thì ba người khác liền mặc quần áo cách ly vô khuẩn tiến vào phòng quan sát.

Ba người này đúng là Long Tư Hạo, Lạc Thụy và Tô Dịch.

Lạc Thụy dựa theo phân phó của Long Tư Hạo đưa Lê Hiểu Mạn an toàn về biệt thự tư nhân ở hồ Thủy Lộ, sau đó lại đi tới bệnh viện.

Bác sĩ và y tá trong phòng quan sát nhìn thấy Long Tư Hạo, Lạc Thụy và Tô Dịch liếm mím cười cung kính gật đầu sau đó cùng ba y tá rời đi.

Long Tư Hạo thấy bác sĩ và y tá đã đi rồi liền đến giường bệnh của Hạ Lâm, sau đó ngồi xuống ghế bên cạnh giường bệnh, đôi mắt sắc bén nhìn cô ta.

Lạc Thụy tiến lên thấy Hạ Lâm còn đang nhắm mắt thì nhướn mày cười khê: “Haha... Hạ tiểu thư, giả vờ thật giống, diễn không tồi đâu.

Được rồi, nên đi đều đi rồi, cô không cần diễn tiếp nữa đâu.”

Tô Dịch thâm thúy nhìn Hạ Lâm, lại nhìn Long Tur Hạo, sau đó lãnh đạm tìm chỗ ngồi xuống.

Hạ Lâm còn đang nhắm mắt nghe được Lạc Thụy nói liền từ từ mở mắt ra.

Sắc mặt cô ta tái nhợt như cũ nhưng vẫn duy trì được ý thức rõ ràng.

Cô ta nhìn Long Tur Hạo tuấn mỹ đang ngồi bên cạnh, sắc mặt không vui, dù sao cũng đang bị thương, cô ta dứt quãng nói: “Long tổng, anh... kế hoạch hôm nay của anh... vì sao trước đó... không nói với tôi một tiếng? Anh như vậy... chẳng hiểu sao bắn tôi một phát súng. Lúc đó tôi thật sự... bị anh dọa rồi. Nếu không phải vừa rồi bác sĩ nói cho tôi vết thương... không nặng, hoàn toàn không... nguy hiểm tính mạng, là... là anh... diễn cho Hoắc Vân Hy xem, để anh ta đối với tôi... sinh lòng cảm kích và áy náy, tôi... không biết vì sao lại như vậy.”

Long Tur Hạo nhướn mày, đôi mắt đầy thâm ý nhìn cô ta, đôi môi nhếch lên độ cong sâu không lường được: “Nếu trước đó nói cho cô biết thì không thể nào thật như vậy được, thật sự trúng đạn và giả trúng đạn là hai chuyện khác nhau, hơn nữa nổ súng về phía cô là quyết định lâm thời của tôi, có muốn báo cho cô cũng không kịp.”

Lạc Thụy ở bên cạnh nhìn Hạ Lâm nhếch môi nói: “Hạ tiểu thư, cô cứ yên tâm đi, thương pháp của tổng giám đốc rất tuyệt, có mười phần nắm chắc tính mạng của cô không sao, cô cùng lắm chỉ nằm viện mười ngày nửa tháng là có thể xuất viện, cô nghĩ xem, nếu không thật thì sao cô có thể đả động Hoắc Vân Hy chứ? Hôm nay tổng giám đốc đột nhiên nghĩ ra kế hoạch này chẳng những giúp cô giải quyết chuyện mang thai giả mà còn làm cho Hoắc Vân Hy cảm kích và áy

náy với cô.”

Nghe anh ta nhắc tới chuyện mang thai giả, Hạ Lâm trừng mắt, trong mắt hiện lên sự kinh hoàng, sau đó kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo: “Anh... từ lúc nào anh.. biết tôi giả mạng thai? Làm sao... làm sao mà biết được?”

Long Tư Hạo thâm trầm nhìn cô ta, khóe môi hơi nhếch lên nụ cười ẩn ý: “Tôi biết cô mang thai giả lúc nào không quan trọng, quan trọng là qua việc ngày hôm nay cô càng đến gần trái tim Hoắc Vân Hy hơn, tôi tin hiện tại cậu ta ngoài cảm kích với cô còn cực kì áy náy, một người đàn ông khi có tình cảm đó với một người phụ nữ thì cả đời sẽ bị người phụ nữ đó kiềm chế, đặc biệt là Hoắc Vân Hy, lấy tính cách cậu ta, dễ dàng bị chế trụ ngay.”

Nghe anh nói, Hạ Lâm ngược mắt nhìn anh: “Long tổng, anh học... tâm lý học sao? Sao anh biết... Vân Hy... nghĩ như thế?”

Chương 432: Diễn kịch, chân tướng giả (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Long Tư Hạo nở nụ cười, ánh mắt thâm trầm làm cho người ta nhìn không thấu, âm thanh cực kì êm tai: “Có phải hay không cô sẽ nhanh chóng biết thôi, tôi đã thay cô giải quyết chuyện mang thai giả, như vậy càng làm cho Hoắc Vân Hy thêm cảm kích, kế tiếp cô chỉ cần dung phương thức thấu hiểu để đả động cậu ta, cụ thể làm sao thì tôi không cần tôi dạy cô chứ?”

“Đương nhiên... đương nhiên là không cần, tôi... biết nên làm thế nào.” Hạ Lâm nhìn anh, trong nháy mắt cảm thấy hoảng hồn.

Nếu không phải anh quá thông minh, sâu không lường được lại như thiên thần xa không với tới thì cô ta thật không khống chế được cùng với trước khi coi trọng Hoắc Vân Hy, cô ta nhất định sẽ yêu anh.

Anh quá ưu tú, trên người có đủ mị lực khiến toàn bộ đàn bà trên thế giới này mê luyến, ái mộ anh, sẽ có suy nghĩ không an phận, nhưng Hạ Lâm cô ta cũng tự hiểu mình, biết không khống chế được anh nên không đi mạo hiểm.

Trong lòng cô ta rất sợ anh, bởi vì anh quá ngu hiểm, ở bên người anh, cô ta sẽ lo lắng lúc nào mình cũng có thể mất mạng.

Từ khi anh giúp cô ta đến gần được Hoắc Vân Hy, cô ta phát hiện ra anh quá cao thâm khó lường làm cho người ta đoán không ra.

Anh thông minh cơ trí có thể nhìn thấu suy nghĩ người khác.

Đàn ông như vậy có thể hấp dẫn được ánh mắt của đàn bà khắp thiên hạ nhưng khí lạnh chớ lại gần lại làm cho người ta không dám tiếp cận.

Đàn bà có thể xứng đôi với anh nhất định phải là người cường đại, cao quý như anh, cô ta cảm thấy căn bản Lê Hiếu Mạn không xứng.

Sau đó cô ta nhìn anh nghi hoặc hỏi: “Long tổng, tôi rất muốn biết rốt cuộc anh có cảm tình gì với Lê Hiếu Mạn, đàn ông ưu tú như anh hẳn phải có người phụ nữ càng ưu tú mới xứng với anh.”

Thấy Hạ Lâm hạ thấp Lê Hiếu Mạn, đôi mắt Long Tư Hạo lạnh lẽo, bàn tay như con rắn nước bóp chặt cổ cô ta, đôi mắt lạnh thấu xương nhìn cô ta chằm chằm, khóe môi nở nụ cười thị huyết: “Lần sau để tôi nghe thấy cô có nửa câu hạ thấp Hiếu Hiếu, tôi nhất định để cô lâm vào vạn kiếp bất phục.”

Hạ Lâm đột nhiên bị bóp cổ kinh ngạc trừng mắt, đôi mắt đầy sợ hãi nhìn anh: “Tôi... không không... hạ thấp... không có ý hạ thấp chịu.. anh... anh hiểu nhầm rồi.”

Tô Dịch ở bên cạnh thấy Hạ Lâm chỉ nói một chút để hạ thấp Hạ Lâm Mạn Mạn mà thôi mà Long Tư Hạo đã nổi lên sát ý với cô ta rồi, anh ta nhíu mày, đôi mắt ở đằng sau mắt kính làm cho người ta nhìn không thấu.

Long Tư Hạo thấy cô ta nhíu mày, sắc mặt đỏ lên, anh hung ác trừng cô ta rồi mới buông lỏng cho cô ta.

“Khụ..... Khụ.....” Một lần nữa có thể hô hấp, Hạ Lâm vượt cổ mình, ho khan, hít thở và lần mới ngược mắt nhìn anh.

Thấy gương mặt anh đáng sợ, cô ta giật mình sợ hãi, không dám nhìn thẳng anh mới cúi đầu: “Tôi... tôi chỉ không rõ vì sao... anh lại muốn giúp tôi?”

Long Tư Hạo híp mắt lạnh lùng nhìn cô ta: “Cô không cần biết lý do tôi giúp cô, cô chỉ cần làm tốt chuyện cô nên làm là được rồi.”

.....

Long Tư Hạo rời khỏi bệnh viện thì đã qua 12h.

Trở về biệt thự trên hồ Thủy Lộ, Lạc Thụy đang lái xe thầm nghĩ gì đó quay đầu nhìn Long Tư Hạo: Tổng giám đốc, có chuyện này tôi cần báo cáo với anh một chút, hôm nay tôi đưa Lê tiểu thư về phát hiện cô ấy hình như không vui, có tâm sự rất nặng.”

Nghe vậy Long Tư Hạo nhíu mày nghĩ tới chuyện ở nghĩa trang An Khang Lê Hiểu Mạn xoay người rời đi.

Trái tim anh co thắt, đôi mắt hiện lên sự cô đơn.

Mà Tô Dịch ngồi bên cạnh anh thu hết sự cô đơn của anh vào mắt, anh ta chau mày duỗi tay đẩy mắt kính, ánh mắt thâm thúy nhìn anh, giọng nói nhẹ nhàng đùa giỡn: “Không nghĩ tới Long thiếu mê đảo toàn bộ đàn bà cũng có lúc cô đơn, xem ra vị Lê tiểu thư này thật không tầm thường, vì cô ta mà anh tốn không ít âm tư nhưng nếu hôm nay cô ta vì không hiểu anh mà không để ý tới anh thì anh cảm thấy cô ta đáng giá để anh như vậy sao?”

Tô Dịch rất ít khi nói chuyện, vẫn là người ít nói, nhưng anh ta nói một câu này cũng khiến Lạc Thụy phải kinh ngạc.

Anh ta nhìn Tô Dịch đeo mắt kính, lịch sự văn nhã, đôi mắt nheo lại: “Ôi chào, sao hôm nay Tô đại thiếu gia mở miệng vàng rồi? Còn nói nhiều chữ như thế, thật không giống với tính cách của anh nha. Đặc biệt là còn nói đùa nữa chứ.”

Tô Dịch nhíu mày không đáp Lạc Thụy mà nhìn Long Tur Hạo như đang chờ anh trả lời.

Ánh mắt Long Tur Hạo đầy thâm thúy, bên trong không hòa tan được thâm tình, anh nhếch môi kiên định nói: “Có đáng giá hay không trong lòng tôi hiểu rõ, trên đời này ngoại trừ cô ấy thì không có người đàn bà nào đáng giá để tôi toàn tâm toàn ý đi trả giá.”

Tô Dịch nghe vậy nhíu mày chặt hơn, đôi mắt sau cặp mắt kính nheo lại, ánh mắt càng thâm thúy làm cho người ta đoán không ra.

.....

Biệt thự trên hồ Thủy Lộ.

Căn phòng ngủ xa hoa rộng lớn, Lê Hiểu Mạn tắm rửa xong thì nằm xuống giường, lăn qua lăn lại mãi không ngủ được.

Ban ngày ở nghĩa trang An Khang vẫn hiện ra trước mắt cô làm thế nào cũng không lái đi được.

Đặc biệt là lúc Hoắc Vân Hy cầm súng chỉ vào Long Tur Hạo, cùng với Long Tur Hạo cầm súng chống lại Hoắc Vân Hy, đến giờ vẫn còn làm cho cô sợ hãi.

Chương 433: Giả bộ ngủ, bị anh trộm hôn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bởi vì chuyện này mà cô không ngủ được, lời nói kia của Hoắc Nghiệp Hoằng cứ quanh đi quẩn lại bên tai cô, cùng với đã qua 12 giờ rồi mà Long Tur Hạo còn chưa có trở lại, lại khiến không ngủ được.

Chuyện phát sinh hôm nay đã làm rối loạn cả trái tim của cô.

Cô bật đèn đầu giường, rồi ngồi dậy, sau đó cô nhìn thời gian, thấy đã muộn rồi mà Long Tur Hạo còn chưa trở lại, trong lòng cô vừa lo âu vừa nghi hoặc, cô xuống giường khoác thêm một cái áo khoác rồi đi ra khỏi phòng ngủ, chuẩn bị đi xuống phòng khách ở tầng dưới chờ anh.

Cô vừa mới tới đầu cầu thang tầng hai, đã thấy Long Tur Hạo trở lại, vừa vặn đi vào phòng khách.

Cô hơi cau mày lại, đang lưỡng lự có nên đi xuống tầng hay không, thì cô thấy một thân ảnh nhỏ đi về phía Long Tur Hạo.

Mà thân ảnh nhỏ này chính là Trần Lan, cô ta biết tối nay Long Tur Hạo chưa trở lại, nên không ngủ mà ôm cây đợi thỏ chờ ở trong phòng khách.

Cô ta vốn đang ngồi quỳ ở trên thảm dưới bàn uống trà trong phòng khách lớn.

Vừa thấy Long Tur Hạo trở lại, trong lòng cô ta vui mừng, rồi lập tức đứng dậy, hơi vội vàng đi về phía Long Tur Hạo.

“Thiếu gia, anh đã trở lại.” cô ta mỉm cười nói, rồi cứ nhìn chăm chăm vào Long Tur Hạo, không thềm che giấu vui mừng và kích động trong mắt mình.

Long Tur Hạo hơi nâng tầm mắt, anh thâm trầm liếc nhìn Trần Lan đến bây giờ vẫn còn không ngủ, môi mỏng hơi cong lên: “Tại sao còn chưa ngủ?”

Giọng nói của anh trầm thấp êm tai, bình thản, nghe không ra tâm tình gì.

Lê Hiểu Mạn đứng ở đầu khúc quanh cầu thang tầng hai, cúi đầu có thể thấy rõ tất cả những gì diễn ra ở tầng dưới, cô thấy Long Tur Hạo như đang nói gì đó với Trần Lan. Hơn nữa, dường như thái độ của anh còn rất tốt, cô nhìn chăm chăm vào cảnh tượng dưới tầng, dần siết chặt tay lại.

“Tôi...” Trần Lan nhìn về phía Long Tur Hạo, hơi cúi đầu, khuôn mặt hơi ửng đỏ, cô ta ngưng ngưng nói: “Tôi... Tôi đang đợi thiếu gia trở lại.”

Dứt lời, cô ta lấy hết dũng khí, to gan ngẩng đầu lên nhìn về phía Long Tur Hạo.

Mà lúc này Long Tur Hạo vẫn đang nhìn chăm chăm vào cô ta như cũ, đường nét trên khuôn mặt tuấn mỹ nhu hòa, anh cất bước đến gần cô ta, môi mỏng quyến rũ con lên, rồi anh từ từ cúi người xuống.

Trần Lan thấy chẳng những anh đến gần cô ta, mà còn cúi người

xuống, trong lòng cô ta vừa mừng rỡ lại vô cùng khấn trương, cô ta mừng rỡ như điên mà nâng cằm lên, sau đó nhón chân lên, nhắm hai mắt lại, đôi môi run rẩy hơi khấn trương sáp lại gần Long Tư Hạo.

Trên lầu Lê Hiếu Mạn thấy vậy, ánh mắt lạnh lẽo, cô lạnh lùng nhìn Long Tư Hạo cúi người xuống như là muốn hôn Trần Lan vậy, cô tức giận đến nỗi đầu ngón tay siết chặt lan can cầu thang, trái tim như bị lưỡi dao sắc bén đâm trúng vậy, đau đớn dần lan ra.

Ngay lúc cô chuẩn bị xoay người rời đi, Long Tư Hạo ngừng cúi người xuống gần Trần Lan, mà híp mắt lại, anh nặng nề nhìn cô ta, quyến rũ cười với cô ta, trầm thấp nói: “Thật là thơm, cô dùng nước hoa của thương hiệu gì vậy?”

Thấy Long Tư Hạo nói đến mùi hương của mình, nụ cười trên khuôn mặt Trần Lan cũng sắp biến hình, cô ta thẹn thùng cúi thấp đầu như thiếu nữ: “Là thương hiệu Guerlain của Pháp.”

Long Tư Hạo thâm thúy liếc nhìn cô ta, môi mỏng cong lên: “Guerlain? Kiều my động lòng người, huệ chất lan tâm(*).”

(*)Huệ chất lan tâm: người mang khí chất của hoa huệ, tâm của hoa lan, thường là những người cao quý, thanh khiết

Dứt lời, anh ngời dậy, rồi rảo bước đi trên tầng.

Bởi vì câu nói “Kiều my động lòng người, huệ chất lan tâm.” của anh, mà Trần Lan cảm thấy hưng phấn đến nỗi cả người như đang lâng lâng, cô ta mừng rỡ, đôi mắt bắn trái tim tung tóe nhìn về phía Long Tư Hạo, kích động nói: “Thiếu gia, buổi tối anh đã dùng cơm chưa? Nếu như chưa, anh có muốn ăn cái gì không? Tôi sẽ đi làm cho anh.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo đang muốn lên lầu hơi ngừng bước chân lại,

anh nhìn về phía Trần Lan, trầm thấp hỏi: “Cô biết nấu cơm?”

“Biết biết biết...” Trần Lan gật đầu như giã tỏi, nở nụ cười mừng rỡ và tự hào, cô ta mê luyến nhìn anh: “Tôi có thể làm món ăn sở trường nhất của mình cho thiếu gia, thiếu gia nhất định sẽ thích.”

Long Tur Hạo thâm trầm nhìn cô ta, môi mỏng nhẹ mân: “Tôi vừa vặn đói.”

Nói xong lời này, anh liền xoay người đi thẳng lên tầng.

Anh không trực tiếp trả lời là muốn ăn, cũng chưa nói sẽ không ăn, Trần Lan suy ngẫm lời nói của anh, ngay sau mừng rỡ nhìn về phía bóng lưng của Long Tur Hạo sắp biến mất ở cửa cầu thang, cô ta hô lên: “Thiếu gia, anh chờ tôi nhé, tôi sẽ đi làm cho anh ngay bây giờ.”

Sau đó, cô ta mừng rỡ chạy về phía phòng bếp.

Lúc Long Tur Hạo trở lại phòng ngủ của anh và Lê Hiểu Mạn ở tầng ba, Lê Hiểu Mạn đang nằm nghiêng ở trên giường tròn lớn sang trọng, giống như là đã ngủ.

Bởi vì Lê Hiểu Mạn không bật đèn đầu giường, nên trong phòng ngủ hơi mờ tối, anh rón rén đi tới đầu giường, đưa tay ra bật đèn đầu giường, rồi ngồi xuống bên cạnh Lê Hiểu Mạn.

Thấy Lê Hiểu Mạn nhắm mắt, dường như đã ngủ sâu, Long Tur Hạo đưa tay ra khẽ vuốt ve gương mặt của cô, ngón út vuốt ve đôi môi căng mọng của cô, ánh mắt thâm tình dịu dàng liếc nhìn cô: “Hiểu Hiểu, anh còn tưởng rằng anh không trở lại, thì tối nay em sẽ lăn qua lộn lại không ngủ được, xem ra anh đã đánh giá quá cao vị trí của mình ở trong lòng em rồi, mặc kệ anh có ở bên cạnh em hay không, em đều có thể ngủ an giấc như vậy.”

Dứt lời, anh thâm ý nhìn cô, cong môi cười, rồi cúi người xuống, hôn lên đôi môi dụ hoặc của cô.

Chương 434: Giả bộ ngủ, bị anh trộm hôn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn đang giả bộ ngủ không nghĩ tới Long Tur Hạo sẽ hôn cô, nghĩ đến cảnh lúc anh và Trần Lan ở tầng dưới vừa nãy, thì cô lại tức giận muốn cho anh một quyền, hung hãn đập anh một cước.

Cô siết chặt hai bàn tay ở trong chăn, lúc này cô rất không muốn bị Long Tur Hạo hôn, cô hận không thể nâng tay lên cho anh một cái bạt tai, rồi hung hãn đập cho anh mấy đá, nhưng cô lại không muốn tỉnh lại đối mặt với anh, nên cô cố gắng nhịn cơn giận muốn đẩy anh ra, chờ anh hôn xong rồi tự rời đi.

Nhưng Long Tur Hạo như muốn đối nghịch với cô vậy, anh chẳng những không có ý muốn rời khỏi môi của cô, mà còn đưa lưỡi ra cạy mở hàm răng của cô, bá đạo công chiếm lãnh địa của cô.

Mùi hương mát lại sạch sẽ chỉ thuộc về anh dần lan tỏa khắp môi của cô, cái lưỡi thơm tho của cô hơi bối rối lùi bước, không để cho lưỡi của anh vồ lấy cô, dây dưa với cô.

Nhưng cô càng lùi bước, thì chiếc lưỡi dài linh hoạt như rắn trườn của anh lại càng dũng mãnh chặn đường lui của cô lại, bá đạo cuốn lấy cô, cướp đoạt hơi thở của cô, dây dưa...

Ngay lúc cô không muốn giả bộ tiếp nữa, muốn đẩy anh ra, thì ngoài phòng ngủ truyền vào một giọng nói mềm mại.

“Thiếu gia...”

Nghe thấy tiếng, Long Tur Hạo hơi thâm trầm liếc mắt nhìn Lê Hiểu Mạn vẫn đang nhắm mắt, anh rời khỏi đôi môi căng mọng của cô, rồi ngồi thẳng người dậy.

Trần Lan đi vào phòng ngủ, thấy Long Tur Hạo đang ngồi ở bên cạnh Lê Hiểu Mạn, đổ kỵ thoáng hiện lên trong mắt cô ta, sau đó cô ta đến gần Long Tur Hạo mấy bước, cúi đầu nói: “Thiếu gia, anh muốn ăn ở phòng ngủ hay là ở thư phòng? Tôi nấu cháo bách hợp, đã mang vào thư phòng, anh có cần tôi bưng tới đây không?”

Cô ta hơi cúi đầu nói, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

Long Tur Hạo nhìn thật sâu vào Trần Lan đang cúi đầu, anh rảo bước đến gần cô ta, cúi người xuống, môi mỏng dán sát bên tai cô ta, rồi trầm thấp nói: “Cô nghĩ thật chu đáo, đương nhiên là đi thư phòng.”

Dứt lời, anh ngồi dậy, rồi đi thẳng ra ngoài phòng ngủ.

Trần Lan thấy Long Tur Hạo ra khỏi phòng ngủ, trong lòng cô ta mừng như điên, cô ta xoay người trừng mắt nhìn Lê Hiểu Mạn một cách coi thường, rồi hất cằm, lả lơi đưa tình, vịn eo ra khỏi phòng ngủ.

Dĩ nhiên là Lê Hiểu Mạn nghe thấy hết mấy lời Long Tur Hạo vừa mới nói với Trần Lan. Đợi bọn họ đều rời khỏi phòng ngủ, cô mới mở mắt ra ngồi thẳng dậy, khuôn mặt của cô phù đầy tức giận, hai tay nắm thật chặt, móng tay nhọn đâm thẳng vào trong lòng bàn tay.

Thời khắc này, cô chỉ hận không thể xông lên ‘Băm vằm thành từng mảnh’ Long Tur Hạo và Trần Lan.

Long Tư Hạo ra khỏi phòng ngủ thì trực tiếp đi vào thư phòng, anh vẫn luôn bận rộn trước máy vi tính, còn bát cháo bách hợp nóng hổi mà Trần Lan đặt ở bên cạnh anh kia, ngay cả nếm anh cũng không thèm nếm.

Trần Lan đi theo anh vào thư phòng thấy anh chỉ lo chuyên tâm xử lý chuyện công, mà không ăn cháo, cô ta mềm mại nói: “Thiếu gia, cháo bách hợp còn có tác dụng an giấc, anh hãy ăn nhân lúc còn nóng ấy, nếu để nguội sẽ ăn không ngon đâu.”

Đối với lời của Trần Lan, Long Tư Hạo như không nghe thấy vậy, anh vẫn chuyên tâm đọc phần văn kiện trên tay mình, hoàn toàn coi Trần Lan là không khí.

Mà Trần Lan thấy Long Tư Hạo không để ý tới mình, thì tự nhiên là trong lòng cảm thấy không vui, cô ta bưng bát cháo bách hợp kia lên, cười nhìn anh: “Thiếu gia, để tôi đút cho anh nhé!”

Lúc cô ta cầm thìa muốn múc một muỗng cháo đút cho Long Tư Hạo, Long Tư Hạo để phần văn kiện trong tay xuống, anh nheo mắt nhìn cô ta, đưa tay nhận lấy bát cháo bách hợp trong tay cô ta rồi đặt ở trên bàn làm việc bằng gỗ tử đàn, anh khẽ nói: “Tôi còn thiếu một thư ký riêng, cô có hứng thú không?”

“Tôi... thư ký riêng...” Trần Lan kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo, cô ta không dám tin mà đưa tay chỉ vào chính mình: “Thiếu gia, tôi... tôi có thể trở thành thư ký riêng của anh sao? Thế nhưng... thế nhưng tôi không biết gì cả, tôi không có trình độ học vấn, ngay cả... ngay cả máy vi tính cũng không biết dùng.”

Long Tư Hạo như đã chuẩn bị từ trước vậy, anh mở ngăn kéo của bàn làm việc lấy hai quyển sách ra, sau đó đưa cho Trần Lan, rồi thâm trầm nhìn cô ta: “Tôi sẽ bảo người trang bị cho cô một chiếc

máy vi tính, cô vừa nhìn vừa học, không hiểu thì hỏi lại, trễ lắm rồi, đi ngủ sớm đi.”

Dứt lời, anh liền đi thẳng ra ngoài thư phòng.

Trần Lan nhìn chăm chăm vào hai quyển sách dày trên tay, một quyển là nhập môn máy tính, một quyển khác là những vấn đề cần thiết liên quan tới chuyện văn phòng.

Cô ta giật mình nhìn hai quyển sách này, rồi mở sách ra nhìn, đầu óc trống rỗng, lúc ánh mắt của cô ta rơi vào trên bát cháo bách hợp đặt ở trên bàn làm việc gỗ tử đàn, cô ta mới nhớ ra Long Tur Hạo còn chưa ăn cháo, cô ta hô lớn: “Thiếu gia...”

Đợi lúc cô ta xoay người, Long Tur Hạo đã sớm không có ở thư phòng rồi

Trong phòng ngủ, Lê Hiểu Mạn không giả bộ ngủ nữa, mà cô ngồi ở trên giường lớn, dựa lưng vào đầu giường, cô nhìn chăm chăm về phía cửa lớn của phòng ngủ.

Long Tur Hạo trở lại phòng ngủ lần nữa, thấy Lê Hiểu Mạn vừa rồi còn ngủ rất say lại đang ngồi dậy, anh đóng kỹ cửa phòng ngủ, rảo bước đi lên trước, ngồi xuống ở bên cạnh cô, anh đưa tay ra đang muốn nâng cằm của cô lên, đã bị cô tránh né.

Thấy vậy, Long Tur Hạo hơi nâng mi mắt nhìn về phía cô, trầm thấp nói: “Anh đi tắm trước.”

Dứt lời, anh đi thẳng vào phòng tắm.

!!

Chương 435: Bày tỏ, Tư Hạo em yêu anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đợi lúc anh ta khỏi phòng tắm, Lê Hiếu Mạn đã nằm xuống, anh để trần nửa thân trên, phần dưới chỉ quấn lại bằng chiếc khăn tắm, anh đi lên giường rồi duỗi tay ra, chuẩn bị ôm Lê Hiếu Mạn vào trong ngực mình, nhưng lại bị cùi chỏ của Lê Hiếu Mạn đâm vào ngực.

“A ~!” Anh rên lên, hơi cau mày lại, anh híp mắt nhìn bóng lưng của cô, rồi đưa tay ra lần nữa giữ lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, xoay người cô lại đối diện với anh.

“Hiếu Hiếu...” anh nhìn Lê Hiếu Mạn, môi mỏng cong lên, ịong nói trầm thấp thanh nhuận: “Em còn đang tức giận?”

Lê Hiếu Mạn trợn mắt nhìn anh: “Em nào có?”

“Thật sự không có?” Long Tư Hạo hơi nheo mắt lại, hai bàn tay của anh khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, anh nhìn chăm chăm vào cô: “Để anh nhìn xem, là thật sự không tức giận hay là giả bộ không tức giận? Ừ, gương mặt này càng nhìn càng thấy đẹp, ngay cả tức giận cũng đẹp như vậy? Thì không phải là cười lên lại càng khiến người ta chết mê chết mệt hơn sao? Đúng không Hiếu Hiếu?”

Lê Hiếu Mạn bị anh nhìn chăm chú mà hơi ngượng ngùng, cô rũ mi matws xuống: “Miệng ngọt như vậy, anh đã ăn mật hả?”

Nghĩ đến cảnh tượng anh và Trần Lan ở dưới tầng vừa nãy, cô lại

trợn mắt nhìn anh: “Có phải anh thường xuyên dỗ con gái như vậy hay không?”

Long Tư Hạo liếc mắt nhìn cô, cong môi cười nói: “Không phải là có phải hay không, mà là thường xuyên dỗ.”

Thấy anh lại thừa nhận, Lê Hiểu Mạn híp mắt nhìn anh: “Anh thật sự thường xuyên làm như vậy?”

Long Tư Hạo khẽ nhướn mày, môi mỏng cong lên, anh nhẹ nhàng nói ra hai chữ: “Dĩ nhiên.”

Thấy anh nói nhẹ như vân đạm phong khinh, suýt nữa thì Lê Hiểu Mạn bị anh làm cho tức chết.

Cô siết chặt hai bàn tay lại: “Khốn kiếp.”

Thấy khuôn mặt của cô tràn đầy tức giận, Long Tư Hạo hơi nâng mí mắt lên, cầm lấy bàn tay của cô, anh nhạy bén nhìn vào bàn tay của cô.

Thấy lòng bàn tay của cô có dấu móng tay, anh thoáng đau lòng: “Hiểu Hiểu, em có giận anh nhiều không? Lòng bàn tay đã in dấu thành như vậy rồi, em không đau sao?”

Dứt lời, anh cúi đầu xuống, hôn lên bàn tay của cô.

Cả người Lê Hiểu Mạn run rẩy như chạm phải điện, cô hơi không được tự nhiên rút tay về: “Đây không phải là hiệu quả mà anh muốn thấy sao? Đừng nói cho em, vừa rồi anh cố ý mất đi mày lại với Trần Lan đó ở dưới tầng là đang thử thăm dò em có thật lòng với anh hay không, nếu thật sự là như vậy, thì anh cũng quá ngây thơ rồi.”

Long Tur Hạo hơi nhú mào, ánh mắt anh nhìn cô tràn đầy ý cười, anh khẽ cong môi mỏng lên: “Hiểu Hiểu, sao em càng động não thì lại càng suy nghĩ lung tung vậy? Em suy nghĩ nhiều quá, ai nói là anh cố ý dò xét em có thật lòng hay không? Còn nữa, anh và cái gì gì đó, anh có mất đi mào lại với cô ta sao?”

Thấy anh còn không thừa nhận, Lê Hiểu Mạn nhìn về phía anh: “Còn nói không có, anh đều đã thừa nhận là anh cố ý rồi.”

Long Tur Hạo nhìn vào cô thật sâu, anh quyến rũ cười nói: “Hiểu Hiểu, em hiểu sai ý anh rồi, đúng là anh có cố ý, nhưng cái cố ý này là cố ý với cô ta, cũng không phải là cố ý với em, còn em vừa vặn nhìn thấy cái gì, thì đều là trùng hợp, còn nữa, vừa rồi anh nói thường xuyên dỗ con gái, anh nói là dỗ em ấy, nha đầu ngốc, ngoài em ra, anh sẽ đi dỗ ai được?”

“Anh...” Liếc nhìn Long Tur Hạo vô cùng phúc hắc, Lê Hiểu Mạn vừa tức giận lại vừa xúc động, cô dờ khóc dờ cười nói: “Vừa rồi anh nói như vậy là cố ý làm em tức giận? Anh... sao anh lại xấu như vậy? Khốn kiếp...”

Cô đấm về phía anh, Long Tur Hạo thuận thế tiếp lấy quả đấm của cô, rồi kéo cô vào trong ngực.

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh, cố ý chọc tức anh nói: “Em muốn ngủ, anh đi chỗ khác ngủ đi, bắt đầu từ tối hôm nay, em muốn chia phòng ngủ với anh.”

Long Tur Hạo nặng nề liếc nhìn cô: “Không được, một đêm anh không ôm em ngủ, thì anh sẽ không ngủ được, Hiểu Hiểu, cả đời này em đừng nghĩ đến chuyện thoát khỏi anh, trừ phi anh chết, nếu không, bất kỳ chuyện gì đều không thể tạo thành lý do để anh buông tha cho em.”

Lời của anh làm trái tim của Lê Hiểu Mạn run lên, khiến trái tim cô rung động, cô chăm chú nhìn về mặt nghiêm túc của anh, cau mày lại: “Không cho nói từ chết, em chỉ nói bang quơ mà thôi, anh tưởng thật hả?”

Long Tur Hạo dịu dàng nhìn cô: “Đối với anh mà nói, mỗi một câu nói của em đều vô cùng quan trọng với anh.”

Dứt lời, anh ôm lấy cô thật chặt, lúc anh tỳ cằm lên trán cô, anh khẽ đưa tay lên xoa đầu cô, giọng nói trầm thấp xen lẫn với thâm tình: “Hiểu Hiểu, anh muốn ôm em như vậy, ôm em, ôm cả đời này đều không buông tay.”

Trái tim lại bị anh làm cho rung động, Lê Hiểu Mạn ngược mắt lên nhìn vào anh thật sâu, thấp giọng gọi anh: “Tur Hạo.”

“Ừ!” Long Tur Hạo nhẹ đáp lại, anh thâm tình nhìn cô: “Hiểu Hiểu, Lạc Thụy nói hôm nay em hơi mất hứng, là bởi vì chuyện ở nghĩa trang An Thái sao? Nếu như em canh cánh trong lòng chuyện anh nổ súng hôm nay, thì em hãy cho anh thêm chút thời gian, anh sẽ để em biết tại sao anh phải làm như vậy.”

Chương 436: Bày tỏ, Tư Hạo em yêu anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bởi vì lời của anh, Lê Hiểu Mạn cau mày lại, sau đó cô ngược mắt nhìn về phía, vẻ mặt dần ngưng trọng lại, cô hỏi: “Tư Hạo, nếu như hôm nay Hạ Lâm không chặn ở trước người Hoắc Vân Hy, thì anh sẽ bắn anh ta chết sao?”

Long Tư Hạo thâm trầm ngưng mắt nhìn cô, môi mỏng nhẹ mân: “Hiểu Hiểu, hôm nay là cậu ta muốn giết anh, chẳng lẽ em hy vọng anh bị cậu ta giết sao?”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh lắc lắc đầu, hai tay cô vòng qua ôm lấy eo của anh, đầu tựa vào lồng ngực của anh: “Tư Hạo, dĩ nhiên là em không hy vọng anh bị bất kỳ tổn thương nào, nhưng nếu như có thể, em hy vọng anh có thể tha cho anh ta một mạng...”

Cô dừng lại, sợ anh hiểu lầm, cô lại tiếp tục nói: “Tư Hạo, anh đừng nên hiểu lầm, em nói như vậy không phải là nói chuyện giúp anh ta đâu, em chỉ sợ anh sẽ công trên lưng tội danh giết người vì anh ta.”

Long Tư Hạo ngưng mắt nhìn cô chăm chú, môi mỏng cong lên: “Đây chính là nguyên nhân em không hy vọng anh giết cậu ta? Chỉ bởi vì lo lắng cho anh?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt lên đối diện với ánh mắt mong chờ của anh, nếu như những lời thẳng thắn của cô có thể ngăn cản anh em bọn họ tương tàn, thì cô cũng không muốn giấu giếm cảm tình chân thực với

anh nữa.

Cô đưa tay lên khẽ vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của anh, cô thâm tình nhìn anh chăm chú, gật đầu nói: “Đúng vậy! Em lo lắng cho anh, em rất sợ anh giết chết Hoắc Vân Hy thì sẽ phải chịu chế tài của luật pháp, càng sợ hơn là anh ta làm anh tổn thương, lần đầu tiên lúc anh chĩa súng vào anh ta, sở dĩ em đứng ngăn ở trước người của anh ta, không phải là bảo vệ anh ta, mà là sananh sẽ phải cõng trên lưng tội danh giết người, người mà em vẫn luôn lo lắng là anh, em không biết bắt đầu từ lúc nào, tình cảm mà em dành cho anh không chỉ là thích, em đã yêu anh, Tư Hạo, em yêu anh, em nói những lời không quan tâm đến anh đều là giả hết, thật xin lỗi, là em đã quá cứng đầu, luôn làm tổn thương anh, anh vẫn luôn trả giá vì em, mà cho tới bây giờ em đều chưa từng trả giá cho anh gì cả.”

Bởi vì những lời này của cô, mà cả trái tim của Long Tư Hạo đều rung động, hai tay anh nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, anh ngưng mắt nhìn cô chăm chú, ánh mắt nồng đậm thâm tình: “Hiểu Hiểu...”

Anh kích động thấp giọng gọi tên cô, rồi cúi đầu xuống hôn lên đôi môi căng mọng của cô, năm ngón tay thon dài của cô giữ chắc lấy sau ót cô, triền miên hôn lên đôi môi của cô, dịu dàng, thâm tình...

Anh đã chờ cô nói yêu anh từ rất lâu rồi, từ khoảng khắc khi anh bắt đầu yêu cô trở đi, anh vẫn luôn chờ.

Sau khi biết cô gả cho Hoắc Vân Hy, anh cho rằng anh đã không có cơ hội yêu cô nữa, nhưng trời cao đã cho anh cơ hội này, chẳng những để cho anh có cơ hội yêu cô, còn để cho cô yêu anh.

Chuyện khiến anh hạnh phúc nhất là cô đã yêu anh, gả cho anh, làm bạn cả đời với anh.

Bởi vì nụ hôn của anh quá sâu quá vội vàng, Lê Hiếu Mạn hơi không chịu nổi, lúc sắp bị hôn đến nỗi hít thở khó khăn cô đưa tay đẩy lồng ngực vững chãi của anh ra.

“A... Tur... Tur Hạo... a... e, không thể... Hô hấp..., a...”

Nhận thấy cô đang giãy giụa, Long Tur Hạo dần dè kích động trong lòng mình xuống rồi mới chậm rãi rời khỏi đôi môi hồng của cô, nhưng sau mấy giây để cô có thời gian hô hấp, anh lại làm bộ muốn hôn tiếp.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn quay đầu muốn trốn, khoát tay lia lịa: “Chờ... Chờ một lát, em... em không được.”

Nếu tiếp tục hôn nữa, cẩn thận cô sẽ chết vì nghẹt thở mất.

Cô chỉ thừa nhận cô yêu anh mà thôi, sao anh lại kích động như vậy?

Tuy nhiên, anh càng biểu hiện kích động, càng mừng rỡ, càng chứng minh anh yêu cô, càng quan tâm cô.

Trong lòng cô ngọt như được rót mật vào vậy, cô rất cảm ơn anh đã tha thứ cho cô như vậy, những lúc tâm trạng của cô thất thường, anh còn chịu nhịn xuống mà giải thích với cô.

So với tình yêu anh dành cho cô, thì tình yêu của cô với anh thật sự là nhỏ nhặt không đáng kể.

Mặc kệ phát sinh chuyện gì, anh vẫn luôn bất ly bất khí với cô, một lòng yêu cô, mà trái tim của cô lại không đủ kiên định với anh.

Cô ngược mắt lên nhìn vào anh thật sâu, ánh mắt thoáng áy náy, cô nhú mày nhìn anh hỏi: “Tur Hạo, có những lúc em rất cứng đầu, em thật sự đáng giá để anh yêu sao?”

Huyền Huyền có lời — —

Bảo bối: Chương này ngọt ngào chứ?

!!

Chương 437: Khốn kiếp, lại không đứng đắn rồi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhìn thấy cô nhú mày lại, Long Tư Hạo hơi cong môi, anh đưa tay ra khẽ vuốt hàng lông mày đang nhú lại kia, cúi đầu dán sát môi mỏng xuống bên tai cô, rồi trầm thấp nói: “Anh còn chưa cẩn thận cân nhắc qua vấn đề này, em để cho anh suy nghĩ thật kỹ, đến tột cùng là em có đáng giá để anh yêu hay không, được không?”

Dứt lời, anh dựng thẳng người dậy, làm ra vẻ như nghiêm trang cau mày tự hỏi.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt lại, cô còn tưởng rằng anh sẽ lập tức nói đáng giá, vậy mà anh lại vẫn nghiêm trang tự hỏi.

Anh đúng là một kẻ “Bại hoại”: “Xấu xa”, luôn trêu chọc cô.

Cô nhướn mày nhìn về phía anh, khẽ nở nụ cười nhạt, rồi gần như là nghiêng răng nghiêng lợi nói nói: “Anh cứ từ từ cân nhắc, trễ lắm rồi, em đi ngủ.”

Long Tư Hạo dụ dàng nhìn cô, anh cong môi cười, rồi gật đầu nói: “Ừ! Trễ lắm rồi, đi ngủ sớm đi, phụ nữ có thai không thể thức đêm.”

Dứt lời, anh đưa tay ra tắt đầu đèn giường, rồi ôm Lê Hiểu Mạn vào trong ngực, anh cúi đầu xuống hôn lên trán cô, nói câu chúc ngủ ngon rồi thật sự nhắm mắt lại ngủ.

Lê Hiểu Mạn được anh ôm vào trong ngực trọn mắt nhìn anh trong bóng tối, trong ngực chất chứa cỗ oán khí, khiến cô không thể ngủ được, cô uốn éo người muốn tránh thoát từ trong ngực của anh ra.

Long Tư Hạo vẫn chưa ngủ nhận ra cô đang không an phận giãy giụa ở trong ngực mình, anh đột nhiên bật đèn đầu giường lên, anh hơi nheo đôi mắt hẹp dài lại, rồi nhìn cô bằng ánh mắt nóng bỏng mang theo mấy phần ái muội, cong môi hỏi: “Sao vậy? Em không ngủ được sao? Bởi vì bót làm một chuyện?”

Lê Hiểu Mạn khẽ run rẩy, cô ngược mắt lên đối diện với với ánh mắt nóng bỏng đủ để hóa cô thành tro bụi của anh, trái tim của cô khẽ run lên, khẽ mím môi hỏi: “Chuyện gì?”

Long Tư Hạo cong môi mỉm cười, anh nóng bỏng nhìn cô: “Em cảm thấy thế nào? Đương nhiên là vận động trước khi ngủ có thể giúp an giấc.”

Khuôn mặt của Lê Hiểu Mạn lập tức đỏ bừng: “Anh...”

Cô đang muốn nói mình mang thai, nhưng Long Tư Hạo đã kề sát bên tai cô, cướp trước một bước nói: “Nhưng bây giờ em đang mang thai, nên tạm thời không thể tiến hành vận động trước khi ngủ được, nếu như em thật sự không ngủ được, chúng ta có thể làm cái khác, ví dụ như anh bồi em xem “Phim xếp hình của Nhật”, nhưng không thể xem quá lâu, chỉ có thể xem năm phút, được không?”

Khuôn mặt của Lê Hiểu Mạn lại càng đỏ hơn, cô nhìn về phía anh, híp mắt hỏi: “Phim xếp hình của Nhật là cái gì?”

Thật ra thì trong lòng cô đã loáng thoáng biết anh đang nói đến cái gì, chẳng qua là thuận miệng hỏi để xác nhận mà thôi.

Thấy cô hỏi tới, ánh mắt của Long Tư Hạo sáng lên, trên mặt tuấn mỹ nổi lên nụ cười tà mị lại phúc hắc, môi mỏng dán sát bên tai cô, dùng chữ hán nói rõ ràng cho cô biết cái gì gọi là “ Phim xếp hình của Nhật “.

Sau khi nghe xong, Lê Hiểu Mạn lại càng đỏ mặt hơn, sắc mặt cô lúc này nhìn mê người như như quả anh đào chín mọng vậy, nà cô khẽ đấm vào lồng ngực to lớn của anh: “Khốn kiếp, anh cái tên khốn kiếp này, Long Tư Hạo, anh thật sự là một tên đại khốn kiếp.”

Nhớ tới những lời lộ liễu mà anh vừa mới nói kia, cô lại cảm thấy cực kỳ ngượng ngùng, anh đúng là “Người xấu” mà, lại bắt đầu không đứng đắn với cô rồi.

Long Tư Hạo thấy mặt của cô đỏ bừng lên, bàn tay anh nắm lấy nắm đấm của cô, anh ái muội lấy ngón tay cái vuốt ve mu bàn tay trắng mịn của cô, nhìn cô bằng ánh mắt tràn đầy lửa tình nóng bỏng, môi mỏng khẽ cong lên nụ cười mị hoặc lòng người, anh trầm khàn nói: “Hiểu Hiểu, nếu như anh không khốn kiếp, thì tại sao trong bụng em lại có thể có tiểu hồn đản?”

Bởi vì lời của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn lại đỏ lên như có thể nhỏ ra máu, cô tức giận trợn mắt nhìn anh: “Lười để ý anh, em ngủ.”

Cô nhắm hai mắt lại đang muốn ngủ thiếp đi, thì đột nhiên có một bàn tay nóng bỏng chui vào trong áo ngủ của cô.

Mà bàn tay này dĩ nhiên là của Long Tư Hạo, anh cởi áo ngủ của cô ra, bàn tay nóng bỏng dò xét đi vào.

Lòng bàn tay nóng bỏng của anh như đốt nóng da thịt của cô, cô như cảm thấy có một dòng điện truyền thẳng vào trong cơ thể mình, khiến

cả người cô khẽ run rẩy, đôi mắt trong suốt dần phủ đầy sương mù.

Cô nhìn Long Tur Hạo bằng ánh mắt mê ly: “Tur Hạo, em muốn ngủ.”

Long Tur Hạo khẽ cắn lên rái tai trắng như ngọc của cô, giọng nói trầm thấp mà khàn khàn: “Em ngủ là việc của em, anh sờ là việc của anh, không ai quấy rầy ai.”

Lê Hiểu Mạn giật giật khóe miệng, cô nhìn vào ánh mắt động tình của anh, bàn tay nhỏ bé khẽ vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt trong suốt thoáng đau lòng, cô hiểu rất rõ hành động và ánh mắt của anh là có ý nghĩa như thế nào, anh là một người đàn ông bình thường, dĩ nhiên là sẽ có nhu cầu về phương diện sinh lý.

Từ sau khi biết cô mang thai, anh vẫn luôn ần ẫn, nhưng nếu như cứ luôn chịu đựng như vậy, quá lâu không được thả ra, thì nhất định sẽ rất tổn hại đến thân thể đi.

Cô chăm chú nhìn anh, đỏ mặt hỏi: “Tur Hạo, có phải anh rất muốn hay không?”

Câu nói này của cô giống như là dây dẫn lửa làm nổ tung những đè nén đã lâu của Long Tur Hạo trong giây lát, ánh mắt lúc sáng lúc tối của anh nhìn chăm chăm vào cô, lửa tình trong mắt càng ngày càng bùng cháy, giọng nói khàn khàn như là bị cái gì đó vuốt ve cổ họng vậy, lộ ra nòng nặc ham muốn: “Nha đầu ngốc, em đang nói gì vậy?”

Rồi anh cúi người xuống vùi đầu ở cần cổ của cô, đôi môi nóng bỏng dán lên cổ của cô, anh khàn khàn nói: “Bây giờ em đang mang thai, cho dù anh muốn thì cũng phải nhịn, đi ngủ đi! Anh đi tắm.”

Anh đang muốn đứng lên, Lê Hiểu Mạn đưa tay kéo anh lại, cô nhìn anh thật sâu, rồi ngượng ngùng cúi đầu, ngượng ngùng nói: “Anh

luôn tắm nước lạnh cũng không phải là biện pháp tốt, như vậy rất tổn hại đến thân thể, em... em tra xét... cái đó... lúc mang thai vẫn có thể, chỉ cần không... không quá kịch liệt, thỉnh thoảng một lần... a...”

Chương 438: Khốn kiếp, lại không đứng đắn rồi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo không đợi cô nói xong, anh đã lấy hai ngón tay thon dài bưng kín đôi môi phần hồng của cô lại, ánh mắt anh nhìn cô tràn đầy ý cười, anh thâm tình cưng chiều nói: “Nha đầu ngốc, chuyện khác có thể mạo hiểm, nhưng chuyện này thì không thể, anh sợ đến lúc đó sẽ không khống chế được, anh không thể làm tổn thương em và đứa con đầu tiên của chúng ta được, em không cần lo lắng cho anh...”

Nói đến đây, anh cúi đầu xuống hôn lên đôi môi căng mọng của cô, ánh mắt thâm tình nóng bỏng liếc nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em đừng quên, trước khi em và anh chung một chỗ, anh là người độc thân.”

Dứt lời, anh liền đứng dậy rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Bởi vì câu nói sau cùng của anh, mà Lê Hiểu Mạn hơi cau mày lại, mặt đầy nghi ngờ không hiểu gì.

Sau khi Long Tur Hạo ra khỏi phòng tắm, cô nheo mắt lại liếc nhìn anh, mặt đầy nghi ngờ hỏi: “Chuyện chúng ta vừa mới nói và chuyện trước đây anh độc thân có quan hệ gì với nhau?”

Hiếm khi thấy Lê Hiểu Mạn lộ ra biểu tình u mê như vậy, ngọn lửa mà Long Tur Hạo vừa mới đề xuống đã lại bị hành động vô ý thức của cô làm cho bùng cháy.

Sau khi anh lên giường thì anh ôm cô vào trong ngực, thâm tình nhìn

cô nói: “Hiểu Hiểu, trễ lắm rồi, đi ngủ trước đã, nếu như em muốn nói chuyện phiếm với anh, ngày mai anh sẽ bồi em trò chuyện, được không?”

Lê Hiểu Mạn nhú mày, cô lấy thái độ phải hỏi cho đến cùng nhìn anh: “Nếu anh không nói rõ hơn, thì em không ngủ.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo nheo mắt lại, anh tủm tỉm cười nhìn cô, môi mỏng cong lên: “Em thật sự muốn nghe anh nói rõ ràng? Xác định? Không hối hận?”

Lê Hiểu Mạn đang định gật đầu, Long Tư Hạo đã kề sát bên tai cô, nói rõ ràng với cô, rất rõ ràng.

Sau khi nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn Lê Hiểu Mạn lại đỏ như có thể nhỏ ra máu, cô đâm vào lồng ngực to lớn của anh, gất giọng nói: “Khốn kiếp, ai cần anh nói trắng ra như vậy chứ?”

Long Tư Hạo cứng chiu liếc nhìn vẻ mặt thẹn thùng của cô, đôi mắt tràn đầy ý cười nói: “Hiểu Hiểu, chính em nói muốn nghe, đừng trách anh.”

Thật ra thì anh cũng không nói gì nhiều với cô, chỉ nói rõ ràng cho cô biết, anh tự mình giải quyết chuyện sinh lý này như thế nào.

Liếc nhìn vẻ mặt thẹn thùng của cô, trái tim anh lại không ngừng rung động.

Anh cúi đầu xuống, không nhìn được mà hôn lên đôi môi căng mọng của cô, rồi trầm thấp nói: “Hiểu Hiểu, đi ngủ đi, ngủ ngon.”

“Ừ! Ngủ ngon!” Lê Hiểu Mạn tựa đầu vào trong ngực của Long Tư Hạo, cô vòng hai tay qua ôm lấy eo của anh, nghe tiếng tim đập

mạnh mà có lực, người hơi thở mát lạnh yên ổn của anh.

Một đêm ngủ yên.

Bởi vì đêm qua ngủ trẽ, hôm sau lúc Lê Hiểu Mạn tỉnh lại, mặt trời đã lên cao vút.

Sau khi tỉnh lại, cô đưa mắt nhìn vị trí bên cạnh theo thói quen, thấy Long Tư Hạo đáng lẽ đã đến công ty lúc này lại vẫn đang ở trên giường.

Thấy anh ngủ an ổn, cô không đánh thức anh dậy, mà tựa đầu chôn sâu ở trong ngực anh, cô muốn cảm nhận hơi ấm của anh thêm một lúc nữa rồi mới dậy.

Khéo môi của cô hiện ra nụ cười hạnh phúc, nhưng lúc vừa mới nhắm mắt lại, thì chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Lê Hiểu Mạn khẽ giật mình, cô mở mắt ra thấy Long Tư Hạo không bị đánh thức, cô chậm rãi lui ra từ trong ngực của anh, đưa tay cầm lấy điện thoại di động đặt ở trên tủ ở đầu giường.

Điện thoại di động đang reo là của Long Tư Hạo, thấy trên màn hình điện thoại hiển thị một dãy số xa lạ, Lê Hiểu Mạn hơi cau mày lại, cô liếc mắt nhìn Long Tư Hạo, hơi do dự, rồi nhận điện thoại.

Cô còn chưa kịp lên tiếng, bên kia đã truyền tới giọng nói nhỏ nhẹ mang vẻ lo lắng: “Glen...”

Nghe thấy cái từ “Glen” này, Lê Hiểu Mạn nhíu mày càng chặt hơn, giọng nói của đối phương hơi quen tai, cô lễ phép hỏi: “Xin chào, tôi không phải là Glen, xin hỏi bà là?”

Người trong điện thoại trầm mặc một lúc, sau đó dò xét hỏi ngược lại: “Cô là Lê tiểu thư phải không?”

Đối phương hỏi như vậy, trong lòng Lê Hiếu Mạn hơi nghi ngờ: “Bà biết tôi?”

Người trong điện thoại như có việc gấp, cũng không giải thích với Lê Hiếu Mạn mình là ai, mà vội vàng nói: “Lê tiểu thư, cô nghe điện thoại thay Glen, hẳn là Glen đang ở bên cạnh cô? Phiền Lê tiểu thư chuyển lời giúp tôi tới cậu ấy, tôi không tìm thấy con gái Sophie của tôi đâu cả, tôi hy vọng cậu ấy có thể nể mặt tôi, hỗ trợ tìm kiếm, Lê tiểu thư, cô nhất định chuyển lời cho Glen giúp tôi, vô cùng cảm ơn cô.”

Người ở đầu điện thoại bên kia chính là Thẩm Thi mẹ của Sophie, sau khi bà ta nói xong lời này, thì cúp điện thoại.

Lê Hiếu Mạn nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại di động đang dần tối đi, cảm xúc trong mắt cô hơi phức tạp, người gọi điện thoại tới nói Sophie là con gái mình, vậy gọi điện thoại tới chính là phu nhân có khí chất bất phàm mà cô đã gặp đó.

Nghĩ đến chuyện ngày đó bà ta cầm mấy bức ảnh kia để ép cô rời khỏi Long Tư Hạo, trong lòng cô lại cảm thấy đau đớn, thất vọng, và vô cùng tức giận mà không thể lý giải được.

Lúc cô đang buồn rầu, một giọng nói trầm khàn mà lại lười biếng chợt vang lên: “Hiểu Hiểu, em dạy lúc nào?”

!!

Chương 439: Kinh sợ, tử quần áo có rắn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngay sau đó, cảm nhận được trên hông có gì đó, cô liền thấy đôi tay thon dài của anh ôm lấy cô.

Người ôm cô là Long Tư Hạo đã tỉnh lại.

Vì mới tỉnh, nên mắt anh còn mệt mỏi, nửa đóng nửa mở nhìn cô, khóe môi vẽ ra nụ cười mê người: “Sao không gọi anh dậy?”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, đôi mày thanh tú hơi chau lại, nghĩ một hồi rồi lên tiếng: “Lúc này có người gọi cho anh, là...”

Cô ngừng lại, rũ mắt tiếp tục nói: “Là mẹ Sophie gọi cho anh, em nghe máy, bà nói nhất định phải bảo anh.. Ừm...”

Không đợi cô nói xong, Long Tư Hạo đã cúi đầu hôn cô một hồi lâu sau mới buông ra, ánh mắt thâm tình nhìn cô: “Hiểu Hiểu, anh không có hứng thú với chuyện của người khác.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn cảm thấy ấm áp, hai tay mảnh khảnh ôm trên cổ anh, cúi đầu hôn nhẹ lên môi anh: “Tư Hạo, cho dù anh không có hứng thú đối với chuyện của Sophie, nhưng em phải nói với anh, Sophie mất tích rồi.”

Nghe tin Sophie mất tích, trên mặt Long Tư Hạo không thay đổi chút nào, thậm chí mày cũng không nhăn, biểu tình cực kỳ bình tĩnh.

Anh nhẹ vỗ về gương mặt nhỏ nhắn của Lê Hiếu Mạn, chạm vào trán cô, nhẹ hôn lên chóp mũi cô: “Hiểu Hiểu, cô ấy mất tích thì sẽ có người tìm, không liên quan đến chúng ta, sau này em nghe thấy chuyện liên quan đến cô ta thì không cần phải nói cho anh biết. Người anh quan tâm chỉ có em, và người nhà của em.”

Lê Hiếu Mạn vì lời nói của anh mà cảm động, một tầng hơi nước xuất hiện trong mắt cô, lệ quang lấp lánh đọng đầy trong mắt: “Tur Hạo, cảm ơn anh đã coi trọng em và người nhà của em.”

Dứt lời, cô ôm lấy cổ anh, hôn lên môi anh.

Trong mắt lht đầy ý cười, kéo hông cô lại gần, ôm chặt cô hơn, làm nụ hôn càng thêm sâu.

Lúc hai người đang nồng nhiệt, điện thoại của Long Tur Hạo đổ chuông.

Nghe thấy tiếng chuông, khuôn mặt đỏ ửng của Lê Hiếu Mạn lùi lại trước, ngượng ngùng nhìn anh: “Anh nghe điện thoại trước đi, em đi phòng tắm rửa mặt.”

“Cùng đi đi!” Long Tur Hạo chỉ cầm điện thoại mà không nghe, còn xuống giường trước cô, đi dép cho cô, rồi bế cô lên.

Lê Hiếu Mạn còn đang nhìn điện thoại vẫn đổ chuông, sau đó dịu dàng đưa mắt nhìn anh: “Anh không nghe điện thoại đi sao? Nhớ là điện thoại quan trọng thì sao?”

“Dù có quan trọng cũng không quan trọng bằng em.” Long Tur Hạo yêu chiều nhìn cô nói xong liền bế cô vào phòng tắm.

Trừ việc đánh răng là cô tự làm, những thứ khác đều là Long Tư Hạo tự làm cho cô, ngay cả kem đánh răng cũng là Long Tư Hạo lấy cho cô.

Đi ra khỏi phòng tắm, Lê Hiểu Mạn vẫn thấy điện thoại của Long Tư Hạo đổ chuông, cô đi tới cầm điện thoại lên nhìn, là Lăng Hàn Dạ gọi tới.

Cô nhú mào, thấy Long Tư Hạo còn đang trong phòng tắm chưa ra, cô liền nghe thay anh

Vừa mới nghe máy, giọng của Lăng Hàn Dạ liền truyền tới: “Tôi nói Long thiếu gia này, cậu ngày càng quá đáng rồi, bảo tôi thay cậu quản lý TE, hại tôi sớm đi tối về còn chưa tính, thế mà giờ ngay cả mặt mũi cũng không thấy đâu, công ty cậu không cần sao, cậu...”

Lê Hiểu Mạn chưa đợi người nói xong liền chen ngang: “Xin lỗi, chờ một chút, Tư Hạo anh ấy...”

Cô đang định nói Long Tư Hạo còn đang trong phòng tắm, liền thấy anh đi ra.

Cô nhanh chóng đưa điện thoại cho anh, anh nhướn mày nhìn cô: “Tư Hạo, là Lăng Hàn Dạ gọi tới, hẳn là anh ấy có chuyện tìm anh.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo chớp mắt, nhận điện thoại.

Lúc anh nghe điện thoại, Lê Hiểu Mạn liền đến chỗ tủ quần áo để thay, không ngờ khi cô vừa mở tủ, liền thấy một con rắn màu xanh đậm đang quấn lấy thanh treo.

“A... Rắn...”

Cô bị dọa đến sắc mặt trắng bệch. Đột nhiên nhìn thấy một con rắn trong phòng nên cô cực kỳ sợ hãi.

Cô không khỏi lùi lại vài bước, thân thể mảnh khảnh không vững liền bị ngã.

“Hiểu Hiểu...”

Long Tur Hạo đang nghe điện thoại trong phòng ngủ xa hoa nghe thấy Lê Hiểu Mạn thét chói tai, điện thoại cũng không kịp cúp, anh ném điện thoại đi, chạy ngay đến, trước lúc cô ngã liền vững vàng đỡ được.

Thấy sắc mặt cô trắng bệch, khuôn mặt nhỏ nhắn tuôn đầy mồ hôi lạnh, đôi mắt hẹp dài của Long Tur Hạo tràn đầy lo lắng và đau lòng: “Hiểu Hiểu, sao vậy? Có chuyện gì?”

“Rắn.. Tur Hạo, rắn...” Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn Long Tur Hạo, mày nhíu chặt, đôi mắt tràn đầy hoảng sợ, bàn tay nắm chặt lấy áo sơ mi của anh, đôi môi run rẩy.

Trên đời này cô sợ nhất là rắn, chỉ cần nghe đến chữ rắn thôi cô đã thấy kinh sợ rồi chứ đừng nói là nhìn thấy.

“Sao có thể có rắn được?” Trong mắt Long Tur Hạo hiện lên vẻ nghi ngờ, sau đó anh ôm ngang cô lên, đặt tại giường lớn, trầm giọng an ủi: “Hiểu Hiểu, đừng sợ, không có chuyện gì đâu, có anh ở đây rồi, đừng nói là rắn, ngay cả hổ dữ cũng sẽ không tới gần em được nữa bước.”

Lê Hiểu Mạn ngồi dậy ôm chặt eo Long Tur Hạo, tựa đầu vào người anh, nghe được nhịp đập trong cơ thể anh, cô mới từ từ hồi phục, sự sợ hãi trong lòng nguôi đi không ít.

Long Tur Hạo thấy cô dần bình tĩnh lại thì ngồi xuống bên cạnh cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của cô lên, nhìn cô nói: “Hiểu Hiểu, đừng sợ, nói cho anh biết, rấn ở đâu?”

Lê Hiểu Mạn đưa mắt nhìn anh, điều chỉnh lại suy nghĩ, sau đó nhìn về phía tủ quần áo: “Ở trong tủ quần áo.”

Nghe vậy Long Tur Hạo nheo mắt, lạnh thấu xương nhìn về phía tủ quần áo.

Thu hồi ánh mắt, nhìn Lê Hiểu Mạn trong ngực, anh nhẹ vỗ lưng cô, trầm giọng nhẹ nói: “Để anh đi xem.”

Dứt lời, anh hôn lên môi cô rồi đứng lên đi về phía tủ quần áo.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy lo lắng nói: “Tur Hạo, cẩn thận.”

Long Tur Hạo dịu dàng nhìn cô, khẽ cười: “Yên tâm, chồng em đời này trừ sợ em thì không sợ gì nữa đâu.”

Lê Hiểu Mạn vì anh nói hai từ “chồng em” mà trong lòng như có đường, ngọt ngào cực kỳ.

Cảm giác được bảo vệ này thật tốt.

Hơn nữa, câu “Chồng em đời này trừ em ra thì không sợ gì nữa đâu” càng làm trong lòng cô thêm rung động. Cô tin là bất cứ người phụ nữ nào nghe được câu này cũng đều sẽ rất hạnh phúc.

Chỉ một câu nói của anh thôi những cũng đủ khiến cô không còn sợ hãi nữa, tràn đầy lòng tin với anh.

Thấy Long Tư Hạo đi tới chỗ tủ quần áo, trong lòng cô thấp thòm, sợ anh bị rấn cắn.

Đi tới trước tủ quần áo, Long Tư Hạo nguy hiểm nheo mắt lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn con rắn xanh đậm đang quấn mình trong tủ quần áo, chỉ nửa giây sau, ánh mắt anh trầm xuống, đáy mắt xoẹt qua vẻ chết chóc.

Chương 440: Diễn kịch, nhảy lầu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Tur Hạo...”

Nghe được tiếng Lê Hiểu Mạn lo lắng gọi phía sau, anh hơi lùi lại, khóe miệng hơi nhếch, làm người ta không biết liệu có phải là một nụ cười hay không.

Thấy Long Tur Hạo đứng trước tủ quần áo, Lê Hiểu Mạn dù sợ rần, nhưng vẫn to gan tiến lại gần.

Nhưng cô còn chưa kịp đến gần, liền thấy bàn tay thò vào tủ quần áo của Long Tur Hạo đột nhiên rút trở về, sau đó anh cau mày, tay trái nắm lấy tay phải, giống như đã bị rần cắn trúng.

“Tur Hạo...”

Thấy vậy, trong lòng Lê Hiểu Mạn trở nên hoảng hốt, vội đi tới trước người anh lo lắng nhìn: “Tur Hạo, anh sao vậy? Có phải đã bị...”

Chưa đợi cô nói xong, Long Tur Hạo đã nói: “Đúng, Hiểu Hiểu, anh bất hạnh bị rần cắn, rần này.. có độc...”

“Có độc?” Sắc mặt Lê Hiểu Mạn trắng bệch, đôi mắt hiện lên vẻ khiếp sợ: “Tur Hạo, anh... Anh sao rồi? Chúng ta mau đến bệnh viện.”

Long Tur Hạo thấy cô kinh hoảng không thôi, đôi mắt hẹp dài khế

nheo, đáy mắt tựa như có nụ cười, nhưng mày vẫn nhíu chặt như cũ, giọng nói còn thêm chút vô lực: “Hiểu Hiểu... Độc rần lan ra, đến bệnh viện giờ... không kịp nữa rồi.”

Nghe anh nói không kịp nữa Long Tư Hạo càng thêm hoảng loạn: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Cô lo lắng nhìn cổ tay phải đang bị tay trái anh giữ lấy: “Em giúp anh hút độc ra.”

Dứt lời, cô liền định cầm lấy tay Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo lại dùng tay kéo cô vào ngực, cúi đầu hôn lên môi cô, hôn sâu một hồi mới buông cô ra, ánh mắt thâm trầm, cười nói: “Ngốc ạ, anh không sao.”

Thấy anh cười, chẳng giống như vẻ mặt khi bị rần cắn chút nào, Long Tư Hạo hoài nghi cầm tay phải của anh lên, thấy trên đó không hề có vết thương nào, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“Quá đáng, anh vừa trêu em đó hả?” Cô nhìn anh chằm chằm nhìn anh, hận không thể dùng ánh mắt chém anh thành hai khúc.

Cô lo lắng cho anh như vậy, thế mà anh lại đi lừa cô, đồ khốn.

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn vẻ mặt như muốn bỏ đôi anh, yêu thương nhìn cô, môi mỏng khẽ cong: “Được rồi, đừng giận, anh chỉ đùa em chút thôi, mà biểu hiện của em khiến anh rất hài lòng đấy.”

Anh vốn muốn diễn thêm một chút, nhưng lại sợ cô quá lo lắng, dù sao cô cũng đang mang thai, anh không thể đùa giỡn quá đáng với cô được.

Lê Hiểu Mạn trừng mắt nhìn anh. Thực ra trong lòng cô không quá giận dữ, anh đùa với cô như vậy, cũng chỉ vì muốn thấy cô yêu anh như thế nào.

Cô nhướn mày nhìn anh: “Lần sau không được làm như thế này nữa.”

Long Tur Hạo thấy cô không tức giận, cúi đầu hôn cô: “Làm sao mà dám có lần sau, nếu không nhớ em bỏ đôi anh ra mất?”

Dứt lời, anh thả cô ra, trực tiếp thò tay vào lấy con rắn trong tủ ra.

Thấy vậy Lê Hiểu Mạn cả kinh, đang muốn lui về sau, Long Tur Hạo liền nhanh chóng bắt lấy cổ tay cô, kéo cô vào trong ngực.

Anh cười cười nhìn cô, giọng nói trầm thấp dịu dàng: “Đồ ngốc, không phải sợ, đây là đồ giả, có người dọa thôi.”

“Đồ giả?” Long Tur Hạo kinh ngạc không dám tin nhìn con rắn trên tay Long Tur Hạo, nhìn kỹ mới phát hiện ra là đồ giả.

Cô thế mà lại bị một con rắn giả dọa đến hồn phách đều bay cả.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bắt đầu lộ ra vẻ xấu hổ, mắt cô đúng là không tốt, ngay cả thật giả cũng không phân biệt được.

Nghi đến Long Tur Hạo nói có người muốn dọa để con rắn này trong tủ quần áo, cô nhìn con rắn giả, nghĩ xem đó là ai.

Long Tur Hạo thấy cô không nói gì, hỏi: “Hiểu Hiểu, em đang suy nghĩ điều gì?”

Lê Hiểu Mạn lấy dũng khí, sờ sờ con rắn giả trên tay Long Tur Hạo,

khẽ nheo mắt lại: “Tur Hạo, em đang nghĩ là ai đã làm chuyện này.”

Phòng ngủ của cô và Long Tur Hạo mỗi ngày đều có người vào dòng, cho nên thủ phạm rất có thể là người giúp việc ở đây.

Long Tur Hạo dịu dàng nhìn Lê Hiểu Mạn, cười: “Hiểu Hiểu, việc này giao cho anh xử lý được rồi, anh muốn tới công ty một lát. Xuống ăn sáng với anh trước đi.”

“Ừm!” Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tur Hạo gật đầu, cùng đi với anh xuống phòng ăn.

Sau khi ăn sáng xong, Long Tur Hạo bảo Lê Hiểu Mạn về phòng ngủ rồi mới tới công ty.

Sau khi anh đi, chú Thành quản gia đưa theo mấy vệ sỹ và người giúp việc vào, được sự đồng ý của Lê Hiểu Mạn tìm và thu dọn rảnh giã.

Lê Hiểu Mạn đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng ngủ, hơi nhăn mày, trong lòng vẫn suy nghĩ là ai làm việc này.

Mà ngoại trừ chuyện này thì trong lòng cô còn đang lo lắng chuyện Hạ Lâm bị thương.

Dù sao Hạ Lâm cũng đang có thai, nếu cô ấy có chuyện gì, hay đứa con có làm sao, vậy chẳng phải Tur Hạo sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật?

Đây là điều cô lo lắng nhất.

Không tới bệnh viện kiểm tra tình trạng của Hạ Lâm thế nào thì cô không thể an tâm được.

Xoay người, đang định bảo chú Thành quản gia kêu tài xế chở cô đi, liền thấy chú Thành đi về phía cô.

“Thiếu phu nhân, không thấy vật khả nghi.” chú Thành nhìn lh, sắc mặt nghiêm trọng.

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn hơi chau mày rồi ôn hòa nhìn quản gia: “Chú Thành, bảo họ không cần tìm nữa, cháu muốn tới bệnh viện, phiền chú giúp cháu thu xếp lái xe.”

Vì mọi chuyện lớn nhỏ trong biệt thự đều do quản gia sắp xếp, ra vào biệt thự cũng cần giấy thông hành, vậy nên Lê Hiểu Mạn muốn rời khỏi biệt thự cũng sẽ tùy thuộc vào sắp xếp của chú Thành.

Cô giờ giống như bị hạn chế tự do, ra vào biệt thự rất phiền phức. Nhưng thực ra Long Tư Hạo không hạn chế tự do của cô, anh cho cô ra vào thoải mái, nhưng nhất định phải có người đi theo, để bảo vệ cô.

Chú Thành thấy cô nói muốn đi bệnh viện, liền cung kính hỏi thăm: “Có phải nói với thiếu gia một tiếng không?”

Lê Hiểu Mạn cười nói: “Tạm thời đừng nói cho anh ấy.”

Cô chỉ đến bệnh viện xem tình trạng của Hạ Lâm mà thôi, không phải làm chuyện gì nguy hiểm nên cảm thấy không cần phải nói cả chuyện nhỏ này cho anh biết.

Nhất định anh rất bận ở công ty, cô không muốn chỉ vì chuyện nhỏ này mà phải quấy rầy anh.

Chú Thành thấy cô không nói cho Long Tư Hạo, nên cũng không

ngĩ sẽ báo cho Long Tư Hạo chuyện này.

Vì Lê Hiếu Mạn đang có thai, ông không yên lòng, liền tự mình đi theo cô đến bệnh viện.

Hơn nữa, vì đảm bảo an toàn cho lh, đoàn hộ tống còn có thêm tám vệ sỹ.

Chương 441: Diễn kịch, nhảy lầu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Một chiếc Rolls-Royce được bốn chiếc Bentley đi theo hộ tống một đường.

Hạ Lâm hôm qua còn ở phòng theo dõi đặc biệt nhưng sáng nay đã chuyển đến phòng vip. Chỉ là giờ cô đang không ở trong phòng bệnh mà ở trên tầng cao nhất của bệnh viện, dường như muốn nhảy lầu.

Mà giờ trên tầng thương trừ Hoắc Vân Hy, Hạ Thanh Vinh, Lưu Như Hoa, Lý Tuyết Hà, các bác sỹ y tá, và cả không ít người đang tập trung ở đó.

Những người này không phải là bệnh nhân của bệnh viện mà là phóng viên truyền thông.

Bên dưới bệnh viện cũng tập trung không ít, tất cả đều ngẩng đầu nhìn cô gái vóc người nhỏ nhắn mặc đồ bệnh nhân đứng trên sân thượng.

Lê Hiểu Mạn vừa đến bệnh viện, liền nghe nói có người muốn nhảy lầu.

Cô lúc đầu cũng không nghĩ người nhảy là Hạ Lâm, khi cô tới thì cũng như những người khác ngẩng đầu lên nhìn, lại phát hiện người đứng sát sân thượng kia trông rất quen.

Bệnh viện có mười hai tầng, không cao không thấp, nhưng nếu bảo nhảy xuống thì chết ngay không còn nghi ngờ gì nữa.

Thấy Hạ Lâm muốn nhảy lầu, Lê Hiếu Mạn không dám tin, do dự hồi lâu mới quyết định đi lên sân thượng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Với hiểu biết của cô với Hạ Lâm, Hạ Lâm không phải là một người dễ nghĩ tới chuyện nhào lầu như thế.

Đến sân thượng, cô liền thấy Hạ Lâm đang giàn dựa nước mắt, khóc lóc không cho Hoắc Vân Hy, Hạ Thanh Vinh, Lưu Như Hoa, Lý Tuyết Hà, cả đám người nhích tới gần.

Lưu Như Hoa đã sớm khóc không thành tiếng, dựa vào ngực Hạ Thanh Vinh, bi thương không dứt nhìn Hạ Lâm: “Lâm Lâm, nếu con chết thì mẹ phải làm thế nào? Mẹ chỉ có một mình đứa con gái là con, con chết thì mẹ phải sống sao đây? Con không nghĩ tới người mẹ này hay sao?”

Hạ Lâm sắc mặt tái nhợt đứng trên sân thượng, cắn chặt môi dưới, đôi mắt ngập nước nhìn mẹ mình là Lưu Như Hoa, nức nở nói: “Mẹ, ô ô... Con xin lỗi! Mẹ có công nuôi dưỡng, con chỉ còn cách báo đáp mẹ kiếp sau, con xin lỗi cha mẹ... Ô ô.. Thật xin lỗi... Hai người hãy tha thứ cho đứa con bất hiếu này...”

Dứt lời, cô khóc lui về phía sau một bước, mà cô vốn đã đứng sát phía ngoài, vừa lui một bước, chân phải đã đặt nửa ra ngoài sân thượng rồi.

Thấy vậy, Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà, Hạ Thanh Vinh, Lưu Như Hoa bị dọa đến mặt trắng bệch, kinh hoàng kêu lớn.

“Đừng...”

Lưu Như Hoa rời khỏi ngực Hạ Thanh Vinh, hoảng hốt nhìn Hạ Lâm, đưa tay ra: “Đừng... Lâm Lâm của mẹ, con của mẹ, đừng nhàu, mẹ xin con, đừng nhàu, con đây là muốn mẹ chết hay sao!”

Lý Tuyết Hà hoảng sợ trừng lớn hai mắt, nhìn Hạ Lâm nói gấp: “Lâm Lâm... Đừng... Đừng nháy... Lâm Lâm, đứa trẻ ngoan, đừng dọa dì và Vân Hy! Con còn trẻ, có thể sống tiếp, chết đi thì cái gì cũng mất, nghe lời dì đi... Lại đây.”

Hạ Lâm khóc, lắc đầu nhìn Lý Tuyết Hà, khuôn mặt bi thương tuyệt vọng: “Dì, dì không hiểu, đó là con của con và Vân Hy, là đứa con đầu tiên của con và Vân Hy, cũng là đứa con duy nhất. Đứa con là tất cả, không có nó thì con sống còn có ý nghĩa gì?”

Nghe Hạ Lâm nói vậy, Lý Tuyết Hà nhìn Hoắc Vân Hy vẻ mặt lo lắng bên cạnh, sau đó nhìn cô: “Ai nói đó là đứa con duy nhất của con và Vân Hy? Con còn trẻ, Vân Hy cũng vậy, hai đứa có thể làm lại mà! Cần gì phải phí hoài bản thân mình? Con chết đi, cha mẹ con thương tâm, dì cũng đau lòng, Vân Hy lại càng đau lòng hơn.”

Hạ Lâm nhìn khuôn mặt lo lắng mà nhíu chặt mày của Hoắc Vân Hy, áy náy nói: “Vân Hy, em xin lỗi! Em đã không bảo vệ tốt đứa con chúng ta, em không thể chăm sóc anh được nữa, anh nhất định phải chăm sóc mình cho tốt, em muốn đi theo con của chúng ta. Một mình con đi rất cô đơn.”

“Lâm Lâm...” Hoắc Vân Hy lo lắng và đau lòng nhìn Hạ Lâm, có cả sự áy náy này, nói cho cùng hại chết đứa con của bọn họ chính là anh và Long Tư Hạo, nếu không phải cô thay anh ngăn súng lục, con họ làm sao có thể mất đi được.

Người đáng chết nhất là Long Tư Hạo, không phải là con của bọn họ.

“Lâm Lâm... Đừng nghĩ quẩn, lại đây đi...”

Anh vừa nói, vừa đưa gậy về phía cô.

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy tiến gần, cô lập tức ngăn lại hô lớn: “Vân Hy... Đừng qua đây, anh.. Anh tiến thêm một bước, em... Em lập tức nhảy xuống.”

Dù sao cô cũng bị súng bắn bị thương, dù không thương nặng, nhưng còn chưa bình phục, hơn nữa còn mặc đồ bệnh nhân mỏng chạy lên sân thượng, chịu gió hồi lâu nên giờ hoa mắt váng đầu, sắc mắt tái nhợt vô cùng, cơ thể có chút không chống đỡ nổi nữa.

Mà mọi người nhìn vào thì lo lắng không thôi.

Hoắc Vân Hy vì lời của cô mà không dám tiến thêm nữa, chỉ siết chặt tay trái, tập trung lo lắng nhìn cô, chỉ sợ sơ xảy một chút cô liền nhảy xuống.

Dù anh không yêu Hạ Lâm, nhưng Hạ Lâm không tiếc tính mạng chặn súng cho anh, thậm chí vì vậy mà mất đi đứa trẻ, nên đau lòng muốn nhảy lầu. Anh sao có thể không vì cô mà thay đổi?

Giờ đối với cô, trong lòng anh có một loại tình cảm khác, là đau lòng và áy náy.

Anh không hy vọng chuyện gì xảy ra. Nếu không, cả đời này anh sẽ sống trong áy náy và bất an khôn cùng.

Chương 442: Cô chết, tôi liền vui vẻ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh ngược mắt, đau lòng nhìn Hạ Lâm: “Lâm Lâm, ngay cả lời của anh em cũng không nghe sao? Em chết thì anh sẽ rất đau lòng, lại đây đi, đừng làm chuyện đại dột nữa, được không?”

Nước mắt Hạ Lâm tuôn như mưa, bi thương lắc đầu nhìn Hoắc Vân Hy: “Không... Không.. Vân Hy, em xin lỗi! Em đã không có anh, giờ ngay cả đứa con duy nhất của chúng ta cũng không còn. Anh nghĩ em phải sống thế nào? Anh có biết em yêu anh đến thế nào không? Vậy mà anh yêu chị ta, em biết em là người thừa, nếu như không có em, anh và chị sẽ không ly hôn, Vân Hy, em xin lỗi anh. Em chết đi sẽ có thể chuộc lại lỗi lầm này.”

Nghe thấy lời cô, Hoắc Vân Hy càng thêm yêu thương cô, sự áy náy trong mắt càng đậm: “Lâm Lâm, em nghe anh nói, chuyện này không thể trách em. Người có lỗi với Mạn Mạn là anh, người nên chuộc lỗi cũng là anh, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến em, em không nên làm chuyện đại dột.”

Cho dù Hoắc Vân Hy nói thế nào, Hạ Lâm vẫn lắc đầu như cũ, khuôn mặt rất quyết liệt: “Vân Hy, cha mẹ, dì, mọi người đừng nói gì nữa, con không còn mặt mũi, dũng khí, lòng tin hay tin tưởng vào việc sống nữa, chết đi mới là lối thoát đối với con.”

Hạ Thanh Vinh vốn không lên tiếng, sắc mặt ngưng trọng nhíu mày lo lắng nhìn Hạ Lâm: “Lâm Lâm, con không còn thì tiếp tục có được.

Nhưng con mất đi thì con nghĩ cha và mẹ con phải làm thế nào? Chẳng lẽ con cho rằng chúng ta cũng thương tâm đi nhảy lầu sao? Vân Hy nói đúng, đừng làm chuyện đại dột nữa có được không?”

Hạ Lâm khóc nhìn về phía Hạ Thanh Vinh, thấp giọng nghẹn ngào nói: “Cha... Con xin lỗi!”

Dưới sự bảo vệ của chú Thành và tám vệ sỹ, Lê Hiếu Mạn vất vả lắm mới có thể tách vòng vây xem náo nhiệt của phóng viên.

Mà những lời của Hoắc Vân Hy, Hạ Lâm, Lý Tuyết Hà, cô đều nghe thấy cả.

Cô không thể tưởng được chuyện Hạ Lâm không còn đứa trẻ nữa.

Cô không dám tin nhìn phần bụng bằng phẳng của Hạ Lâm. Hạ Lâm mất con vì Long Tur Hạo làm cô ta bị thương sao?

Mặc dù qua hệ của cô và Hạ Lâm không tốt, nhưng cô không hy vọng Hạ Lâm nhảy lầu. Hạ Lâm đã mất đi đứa trẻ, giờ vạn nhất có chuyện gì xảy ra, Long Tur Hạo chẳng phải là hung thủ gián tiếp giết Hạ Lâm hay sao?

Theo tính cách của Lưu Như Hoa thì nhất định bà sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Long Tur Hạo.

Vậy nên, vì Long Tur Hạo, cho dù thế nào cô cũng phải nghĩ cách ngăn Hạ Lâm nhảy lầu.

Cô bước tới hai bước, ánh mắt bình thản nhìn sắc mặt trắng bệch tiều tụy của Hạ Lâm, lãnh đạm nói: “Hạ Lâm, không nghĩ tới cô cũng có ngày muốn nhảy lầu? Cũng tốt, cô chết đi, tôi liền vui vẻ.”

Giọng nói của cô vang lên, đám người Hoắc Vân Hy, Hạ Lâm, Lý Tuyết Hà, Hạ Thanh Vinh, Lưu Như đều quay về phía cô.

“Mạn Mạn..”

“Chị...”

“Lê Hiểu Mạn...”

...

Cách gọi khác nhau, vẻ mặt cũng khác biệt.

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn tới bệnh viện, vừa sợ lại không biết phải đối mặt với cô như thế nào. Anh đứng nguyên tại chỗ, không dám tiến lại gần, vì sợ chọc giận Hạ Lâm.

Lý Tuyết Hà thấy cô thì trù khiếp sợ bên ngoài còn cảm giác thù địch. Nếu không phải vì Hạ Lâm muốn nhảy lầu thì nhất định bà sẽ chế nhạo cô ta một phen.

Lý Tuyết Hà không vui nhìn Lê Hiểu Mạn, lạnh giọng hỏi: “Lê Hiểu Mạn, cô muốn làm gì? Đến để cười nhạo Lâm Lâm? Cô vừa nói cái gì vậy hả?”

Lê Hiểu Mạn nường mày, lãnh đạm nhìn Long Tư Hạo: “Tiếng người? Bà không phải người đương nhiên nghe không hiểu sao?”

“Cô...” Lý Tuyết Hà bị cô chọc giận hận không thể qua cho cô cái bạt tai.

Hạ Thanh Vinh thấy cô chỉ nghiêm mặt lại mà không lên tiếng, tâm tư giờ phút này đều đặt lên người Hạ Lâm, tạm thời không có thời gian

đi hỏi sao cô lại tới bệnh viện.

Mà Lưu Như Hoa đang đau lòng nhìn thấy Lê Hiếu Mạn thì trong mắt tràn ngập hận ý: “Tiện nhân, cô tới làm cái gì? Đến cười nhạo Hạ Lâm nhà chúng tôi sao? Cái loại yêu tinh hại người như cô, nếu không vì cô, Lâm Lâm nhà chúng tôi sao có thể đi đến ngày hôm nay? Còn cả đứa con Hạ Lâm nữa? Hôm nay nếu Lâm Lâm xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ đẩy cô xuống, người đáng chết phải là tiện nhân như cô.”

Lưu Như Hoa la lớn, tâm tình kích động, nói xong cũng đánh về phía Lê Hiếu Mạn, bộ dạng như muốn đẩy cô khỏi sân thượng.

Vệ sỹ sau lưng cô thấy vậy liền phản ứng cực nhanh mà chặn trước người cô.

Hạ Thanh Vinh thấy vậy lập tức kéo Lưu Như Hoa lại.

Sau khi nhìn thấy Lê Hiếu Mạn, Hạ Lâm cũng kinh sợ, thấy Lưu Như Hoa đánh về phía Lê Hiếu Mạn liền khóc hô: “Mẹ, mẹ làm gì vậy? Mẹ... Nếu mẹ làm chị bị thương, con... Con liền nhảy xuống.”

Nghe thấy lời cô, Lưu Như Hoa ngừng lại, kinh ngạc nhìn cô: “Lâm Lâm, con gọi con tiện nhân kia là gì? Con gọi cô ta là chị? Sao lại phải thế? Cô ta coi con là em sao? Con vì cô ta mà uy hiếp mẹ? Con làm mẹ đau lòng quá rồi Lâm Lâm.”

Dứt lời, Lưu Như Hoa lại thương tóc khóc lóc.

Vì lời nói của cô mà người kinh ngạc không chỉ có Lưu Như Hoa, mà cả Lê Hiếu Mạn, Hoắc Vân Hy, Hạ Thanh Vinh, Lý Tuyết Hà cũng đều rất kinh ngạc.

Sắc mặt ngừng trợn nhìn cô của Hạ Thanh Vinh hóa thành phức tạp, trước kia chẳng phải cô rất không thích Lê Hiếu Mạn sao.

Hiếu con gái không ai bằng cha, ông biết con gái rất hay bẫy kị trong lòng, chỉ cần là đồ mình thích, nhất định sẽ không chừa thủ đoạn nào để đoạt lấy, cho nên ông không thực sự quá ưng tính cách đứa con gái Hạ Lâm này.

Nhưng mới vừa rồi, cô đã thay đổi cái nhìn của ông, vì cô lấy cái chết ra bảo vệ chị của mình.

Tâm tư của Lý Tuyết Hà giống như Lưu Như Hoa, rất bất mãn chuyện Hạ Lâm gọi Lê Hiếu Mạn là chị.

Hoắc Vân Hy nhìn Hạ Lâm, đáy mắt hiện lên vẻ phức tạp, đau lòng, áy náy và cả lo lắng...

Chương 443: Cô chết, tôi liền vui vẻ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong khoảng thời gian này, Hạ Lâm bây giờ với trước kia như hai người khác nhau, cô đã thay đổi. Giờ trong mắt anh, cô ngày càng khiến anh tán thưởng.

Trước kia, cô ghen tị với Lê Hiểu Mạn, nhưng giờ lại thỏa hiệp với Lê Hiểu Mạn, chính sự tha thứ và rộng lượng này của cô làm anh động lòng.

Lê Hiểu Mạn cũng kinh ngạc nhìn Hạ Lâm, không nghĩ tới cô sẽ nói ra những lời này để bảo vệ cô. Cô phát hiện Hạ Lâm đã thay đổi rất nhiều, không hề giống với trước kia.

“Chị...” Đôi mắt Hạ Lâm ngập nước nhìn Lê Hiểu Mạn, vẻ mặt áy náy, nước nờ nói: “Chị, em... Em thật sự xin lỗi chị. Nếu không phải vì em, chị... Chị sẽ không ly hôn với Vân Hy, là do em.. Em phá hoại tình cảm của hai người. Giờ em giao Vân Hy cho chị, em không còn yêu cầu nào xa vời cả... Chỉ cầu chị... cho Vân Hy thêm một cơ hội, van xin chị...”

Hoặc Vân Hy không nghĩ tới Hạ Lâm vậy mà khóc lóc van xin Lê Hiểu Mạn cho anh thêm cơ hội. Cô vì anh mà làm như vậy, khiến anh rất cảm động.

Lê Hiểu Mạn khẽ nhíu mày, ánh mắt bình thản nhìn Hạ Lâm, ôn hòa nói: “Không cần nói xin lỗi với tôi. Thật ra thì tôi nên cảm ơn cô, nếu

không có cô, tôi sẽ không ly hôn với Hoắc Vân Hy nhanh chóng như vậy, cũng sẽ không có cơ hội ở bên Tư Hạo. Giờ tôi đang rất hạnh phúc, coi như cũng có công lao của cô. Bây giờ tôi nói rõ với cô, tôi yêu Long Tư Hạo, chứ không phải Hoắc Vân Hy. Hôm nay, dù cô lấy cái chết để cầu xin tôi, tôi cũng sẽ không thể ở bên anh ta một lần nữa.”

Hạ Lâm nghe được lời này của cô, đáy mắt hiện lên tia mừng rỡ, nhưng rất nhanh liền bị cô giấu đi.

Cô vẫn tràn đầy nước mắt nhìn Lê Hiểu Mạn: “Chị, chị nói vậy là vì chị vẫn còn đang hận em phải không? Chị yêu Vân Hy như vậy, sao có thể yêu người khác? Vân Hy, anh ấy yêu chị, chị cho anh ấy thêm một cơ hội có được không? Chị, em xin chị.”

Hạ Lâm nói xong lời cuối, lại khóc không thành tiếng.

Nhìn cô, Long Tư Hạo suy nghĩ một chút, đột nhiên phát giác thực ra Hạ Lâm không phải là muốn nhảy lầu.

Cô lên đây hồi lâu, chỉ nghe cô ta nói không muốn sống.. chứ chưa hề thấy cô ta hành động.

Có lẽ cô ta không phải thật sự muốn nhảy lầu, mà là muốn dùng chuyện này để đạt được mục đích gì đó.

Nếu là vậy, thì đây mới đúng là tính cách của Hạ Lâm.

Vì một đứa bé mà nhảy lầu, cẩn thận suy xét thì cô thật sự cảm thấy đây không phải là cách làm của Hạ Lâm.

Người ngoài cuộc thì tỉnh táo mà người trong cuộc thì u mê.

Cô và Hạ Lâm quan hệ không tốt, vậy nên Hạ Lâm muốn nhảy lầu, cô sẽ không bị chấn động quá lớn. Nhưng mấy người Hoắc Vân Hy, Hạ Thanh Vinh tất cả đều hoảng loạn cho rằng chuyện này là thật.

Mà Lê Hiểu Mạn tuyệt không phải là thánh nữ hay gì, vậy nên với một người từng tổn thương mình, cô không thể nào vì cô ta muốn nhảy lầu mà bị tác động được.

Cô lại ngược mắt nhìn Hạ Lâm, lạnh lùng cười: “Tùy cô có tin hay không, người tôi yêu là Long Tư Hạo. Hơn nữa chúng tôi đã có con, một nhà hạnh phúc. Còn cô, cô tốt nhất là nên nghĩ thông suốt đi, một khi nhảy xuống, cô chỉ còn con đường chết mà thôi.”

Hoắc Vân Hy vì cô nói yêu Long Tư Hạo mà trong mắt tràn ngập vẻ bi thống, buồn thảm nhìn cô: “Mạn Mạn, em...”

Anh nhìn Lê Hiểu Mạn, trái tim vì lời nói của cô mà như bị lưỡi dao đâm vào, đau đớn không nói nên lời. Cô nói yêu Long Tư Hạo ở trước mặt nhiều người như vậy, anh còn có thể nói gì?

Anh không nghĩ tới cô có thể thay đổi nhanh như thế, anh bắt đầu hoài nghi không biết trước kia cô có từng yêu anh thật lòng hay chưa?

Để dàng yêu một người đàn ông khác như vậy, mà người cô không yêu bây giờ là anh, lại đang yêu cô.

Thu hồi ánh mắt bi thống trên người Lê Hiểu Mạn, anh lo lắng nhìn Hạ Lâm: “Lâm Lâm, em nghe rồi chứ, Mạn Mạn sẽ không quay lại với anh. Em đừng xin cô ấy nữa, cũng đừng làm chuyện gì dại dột, tới đây có được không?”

Nói xong, anh định đi qua, Hạ Lâm lại la lên: “Đừng lại đây.”

Chân Hạ Lâm lại lui về sau nửa bước, đôi mắt bi thương nồng đậm nhìn Hoắc Vân Hy, khóc lóc nói: “Vân Hy, dù em qua thì được lợi ích gì? Dù em sống sót thì còn ích gì nữa? Dù chị không yêu anh, cũng không quay lại với anh thì sao chứ? Trong lòng anh chẳng phải vẫn yêu chị ấy, không buông được chị ấy hay sao? Nếu như em van xin anh cho em một cơ hội, anh sẽ cho sao? Em xin anh ở bên em, anh sẽ đồng ý sao? Vân Hy, không có con, không có anh, em quả thật sống cũng không có nghĩa lý gì.”

Lưu Như Hoa và Lý Tuyết Hà nghe thấy Hạ Lâm nói như vậy biết có thể ngăn được chuyện cô nhảy lầu, hai người đồng thời nhìn về phía Hoắc Vân Hy.

“Vân Hy, con mau nói với Lâm Lâm muốn kết hôn với nó đi, kết hôn, rồi ở bên nhau.”

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy cau mày, ánh mắt phức tạp nhìn Lê Hiểu Mạn, lại nhìn sáng Hạ Lâm, không lên tiếng.

Hạ Lâm thấy vậy, siết chặt hai tay, đáy mắt hiện lên vẻ mất mái, khóc lóc nhìn về phía Lưu Như Hoa và Lý Tuyết Hà: “Mẹ, dì, hai người đừng ép Vân Hy lấy con, con không muốn phá hủy hạnh phúc của anh ấy. Nếu anh ấy không yêu con, thì sao phải cưỡng cầu anh ấy?”

Giờ phút này, sắc mặt Lê Hiểu Mạn cực kỳ bình tĩnh, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Hạ Lâm, khoe môi khẽ cong lên, nghe cô ta nói những lời đó, cô đã đại khái hiểu được mục đích của lần nhảy lầu lần này là gì.

Nếu như cô không đoán nhầm, Hạ Lâm muốn nhảy lầu để ép Hoắc Vân Hy cưới mình.

Nhưng nếu thật sự là như vậy, việc muốn nhảy lầu của cô ta là nói dối.

Cô cũng không ngờ vì để ép Hoắc Vân Hy cưới mình mà cô ta dùng đến chiêu này.

Nếu cô ta không thật sự nhảy lầu, trong lòng cô cũng yên tâm đi nhiều.

Lý Tuyết Hà thấy Hoắc Vân Hy chỉ nhú mày không nói gì, lo lắng tiến lại gần anh: “Vân Hy, lời nói cũng chỉ là lời nói. Con muốn thấy Lâm Lâm nhảy lầu mới cam lòng hay sao? Lâm Lâm đã mất con, giờ con còn không đồng ý cưới nó, nhớ có chuyện gì... Con có thể đổi mặt với lương tâm của mình hay sao? Trong lòng con hẳn là không dễ dàng? Lê Hiểu Mạn cũng đã nói không yêu con, con còn muốn cô ta làm gì nữa. Vì cô ta mà hại chết Lâm Lâm, con thấy có đáng không?”&

Chương 444: Trúng kế, quỳ xuống đất cầu hôn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lời Lý Tuyết Hà cảnh tỉnh Hoắc Vân Hy, anh ta đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy tầm mắt cô căn bản không ở trên người anh ta, mặt đầy bình tĩnh nhìn Hạ Lâm, anh ta nắm chặt tay trái, trong mắt thoáng qua nồng đậm mất mát và thất vọng, sau đó lại nhìn Hạ Lâm lê hoa đái vũ, nhắm mắt, nghĩ tới một màn Hạ Lâm cản súng cho anh ta, cùng với sáng nay cô ta nghe nói mất đứa bé, khóc tê tâm liệt phế...

Sau đó, anh ta mở mắt, nhìn Hạ Lâm: “Lâm Lâm, đừng nháy, không có đứa bé, em còn có anh, chúng ta kết hôn được không?”

Dứt lời, anh ta ném gậy, từ từ quỳ gối, hai mắt vẫn chăm chú nhìn Hạ Lâm: “Lâm Lâm, gả cho anh được không?”

Thấy Hoắc Vân Hy quỳ gối xuống đất cầu hôn trước mặt nhiều người, Hạ Lâm vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, ánh mắt thoáng qua tia được như ý.

Nhưng cô ta không lập tức đồng ý, hai mắt ngấn lệ nhìn Hoắc Vân Hy lắc đầu: “Không... Vân Hy... Anh không cần vì thương hại em mà... cưới em, như vậy sẽ khiến anh cả đời không vui vẻ, anh thật sự... không cần phải làm vậy.”

Lý Tuyết Hà thấy Hạ Lâm còn chưa đồng ý, mặt đầy lo lắng nhìn cô ta: “Lâm Lâm, Vân Hy luôn rất thích cháu, nó đã sớm muốn cưới

cháu, nó ở chung một chỗ với cháu sao không vui? Cháu mau qua đây, đừng làm chuyện điên rồ.”

Lâm Như Hoa vừa khóc vừa mặt đầy lo lắng nhìn Hạ Lâm: “Lâm Lâm, mẹ xin con, con đừng nhảy, con đồng ý Vân Hy được không? Chỉ cần con kết hôn với Vân Hy, đứa bé sẽ có nữa, không phải từ nhỏ con đã muốn gả cho Vân Hy sao? Bây giờ Vân Hy cầu hôn con, tại sao con không đồng ý?”

“Lâm Lâm...” Hoắc Vân Hy quỳ một chân nhìn Hạ Lâm, ánh mắt cũng đầy lo lắng và đau lòng: “Tin anh, anh sẽ đối với em thật tốt, gả cho anh, Lâm Lâm...”

Hạ Lâm khóc nhìn Hoắc Vân Hy, lại nhìn Lê Hiểu Mạn lẳng lẳng nhìn tất cả, giọng cầu khẩn: “Chị, chị sẽ chúc phúc... em và Vân Hy chứ? Nếu em... đáp ứng lời cầu hôn của Vân Hy, chị có thể làm... dâu phụ của em không? Nếu chị không đồng ý, không được chị chúc phúc, em... em thà không lấy chồng, hôm nay... kết thúc sinh mạng ở đây...”

Nghe thế, Lê Hiểu Mạn như rụng mảy, ánh mắt bình thản nhìn Hạ Lâm khóc như mưa, cong môi, xem ra cô đoán không lầm, hôm nay Hạ Lâm không phải thật sự muốn nhảy lầu, cô ta đang diễn trò.

Lưu Như Hoa thấy Lê Hiểu Mạn không trả lời, khóc đi tới cô: “Lê Hiểu Mạn, con mau đáp ứng đi! Trước kia dì đã làm gì sai, nói gì sau, con đừng để trong lòng, dì có một đứa con gái, dì không thể nhìn nó chết, dì biết Lâm Lâm trước kia làm không ít chuyện khiến con buồn, nhưng... nhưng nó kêu con là chị, con nhẫn tâm nhìn nó nhảy lầu sao? Con là chị của nó, làm dâu phụ nó là thích hợp nhất...”

Lê Hiểu Mạn thấy Lưu Như Hoa vì lời Hạ Lâm mà thay đổi thái độ, cô cong môi, không lên tiếng, mà đi về phía Hạ Lâm.

Quản gia chú Thành sau lưng thấy thế, lo lắng nhìn cô: “Thiếu phu nhân, đừng đi, nguy hiểm.”

Lê Hiểu Mạn quay đầu nhìn chú Thành, câu môi cười: “Yên tâm, tôi sẽ cẩn thận.”

Dứt lời, cô đi tới trước mấy bước, nhưng không đến gần Hạ Lâm, vươn tay về phía cô ta, ánh mắt hòa nhã: “Em xuống đi, chị đáp ứng em.”

Cô nói vậy, chẳng qua là cho Hạ Lâm một bậc thang, cũng không phải thật sự đáp ứng cô ta, nếu cô ta thích đi, cô liền đi theo, thuận lòng cô ta.

Nếu không phải Long Tur Hạo bắn phát súng về phía cô ta, cô ta cũng sẽ không mất đứa bé, coi như cô bồi thường nho nhỏ cho cô ta.

Cô chỉ hy vọng chuyện này có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, cô sợ nhất là Hạ Lâm đi truy tố Long Tur Hạo, ảnh hưởng xấu tới anh.

Có lẽ với thực lực của Long Tur Hạo, Hạ Lâm căn bản không thể truy tố anh, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, cô phải bóp chết khả năng này.

Quản gia thấy Lê Hiểu Mạn đi tới Hạ Lâm, trong lòng lo lắng, lập tức gọi cho Lạc Thụy.

Lạc Thụy nhận điện thoại, dĩ nhiên thông báo cho Long Tur Hạo trước tiên.

Long Tur Hạo vốn đang họp cuộc họp quan trọng, nghe nói Lê Hiểu

Mạn đến bệnh viện, còn xuất hiện ở hiện trường Hạ Lâm “nhảy lều”, anh cho Lạc Thụy ở lại công ty, lập tức chạy tới bệnh viện.

May là TE cách bệnh viện thành phố không xa, chỉ cần mấy phút là có thể chạy tới.

Hạ Lâm thấy Lê Hiếu Mạn đưa tay ra, trong mắt thoáng qua kinh ngạc, lê hoa đái vũ nhìn cô: “Chị... Chị... Chị đáp ứng? Chị... Chị tha thứ cho em?”

Lê Hiếu Mạn vẫn bình thản, hơi cong môi: “Em xuống đi, chị sẽ cho em câu trả lời, đưa tay cho chị.”

Hạ Lâm nhìn tay trái Lê Hiếu Mạn vươn ra, tay trái bên người từ từ nâng lên, sau đó nhìn Hoắc Vân Hy quỳ một chân trên đất, nghĩ tới anh ta cầu hôn cô ta, có lẽ chỉ vì không hy vọng cô ta nhảy lều, có lẽ chờ cô ta xuống, anh ta sẽ đổi ý.

Chỉ cần Lê Hiếu Mạn còn sống trên cõi đời này một ngày, Hoắc Vân Hy sẽ không quên cô.

Nếu Lê Hiếu Mạn bất hạnh té lều...

Trong mắt cô ta xẹt qua tia ác độc, khóe môi châm chọc nhếch lên, bây giờ là cơ hội tốt, chỉ cần cô ta nắm tay Lê Hiếu Mạn, nhân cơ hội đẩy cô xuống lều, cho dù có nhiều người nhìn, cũng thần không biết quỷ không hay, tất cả mọi người sẽ cho rằng cô vô tình ngã.

Cô và Long Tư Hạo hợp tác, cô ta có thể làm cho Hoắc Vân Hy thay đổi cái nhìn với cô ta, Hoắc Vân Hy cầu hôn cô ta, đều là anh giúp cô đạt tới mục đích.

Theo lý, cô nên cảm kích Long Tư Hạo, không nên xuống tay với

người phụ nữ anh yêu mến, nhưng bây giờ, cô ta không nghĩ được nhiều như vậy.

Hoắc Vân Hy đã nói muốn kết hôn với cô ta, cô ta đã đạt được mục đích, cô ta không còn gì bận tâm.

Nghĩ tới đây, cô ta ngược mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, tay trái từ từ đưa về phía cô.

Thấy thế, rất nhiều người trên sân thượng đều nín thở, nhìn hai người không chớp mắt.

Lê Hiểu Mạn thấy Hạ Lâm đưa tay về phía cô, mặc dù đã sớm đoán được Hạ Lâm không thật sự muốn nhảy lầu, nhưng trong lòng vẫn thoáng thờ phào nhẹ nhõm.

Tuy cô đoán được Hạ Lâm không phải thật sự muốn nhảy lầu, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ tới Hạ Lâm sẽ dồn cô vào chỗ chết trước mắt mọi người, cho nên cô không đề phòng Hạ Lâm.

Một khắc Hạ Lâm nắm tay cô, ánh mắt lóe lên tia lãnh ý, nhưng trên mặt vui vẻ: “Chị, cảm ơn chị!”

Dứt lời, cô ta nắm chặt tay Lê Hiểu Mạn, cô ta đang muốn bước xuống, thân hình chợt lung lay, giống như muốn té xỉu.

Đám người Lưu Như Hoa thấy vậy, bị dọa sợ hô to: “Lâm Lâm, cẩn thận...”

Lê Hiểu Mạn thấy thế, nắm chặt tay cô ta, theo bản năng đi về phía cô ta, nhưng cô không nghĩ tới, cô đến gần, tay Hạ Lâm nắm chặt tay cô chợt kéo cô...

Chương 445: Hiểu Hiểu, rơi xuống lầu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô theo quán tính lao ra ngoài, Hạ Lâm thấy vậy thì lập tức buông lỏng tay cô ra, thuận thế đẩy một cái, mượn lực Lê Hiểu Mạn, để cô ta ngã về mặt đất phía trước.

“A!” Lê Hiểu Mạn bị cô ta đẩy thì sợ hãi kêu, cả người “bay” ra khỏi đài.

Hạ Lâm té trên mặt đất thành công khiến Lê Hiểu Mạn ngã xuống, cô ta khẽ cười, rồi lập tức bày ra vẻ mặt lo lắng nói: “Chị Chị.”

Cô ta đang gọi, một bóng người anh tuấn bỗng chạy ra từ đám người vây xem, ngay tại lúc Lê Hiểu Mạn “bay” xuống thì lao ra nhảy theo.

Tốc độ của anh nhanh đến mức khiến mọi người không nhìn rõ, lại còn không chút do dự nhảy xuống theo Lê Hiểu Mạn.

Thấy thế, Hạ Lâm giật mình, có chút không dám tin, người nhảy xuống theo Lê Hiểu Mạn chính là Long Tư Hạo.

Sao Long Tư Hạo lại xuất hiện ở đây được? Chắc chắn là cô ta nhìn nhầm rồi!

Nhưng người đàn ông đó thật sự rất giống anh.

Tám vệ sĩ cũng như “bay”, nhảy phắt xuống đài.

Tám người đều trải qua huấn luyện đặc biệt, như thể đang bay xuống, một tay bám vào cửa sổ tầng dưới, một tay bắt dây cứu hộ, tốc độ cực nhanh mà ổn định.

Tất cả mọi người trên đài nghệt ra, không hiểu có chuyện gì, lúc lấy lại tinh thần thì lập tức chạy đến.

Phóng viên thì cầm cameras chụp điên cuồng.

“Mạn Mạn.”

“Mạn Mạn.”

Hạ Thanh Vinh và Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn rơi đi xuống lâu thì kêu to.

Lý Tuyết Hà và Lưu Như Hoa thấy Lê Hiểu Mạn rơi xuống, lúc phục hồi tinh thần lại thì đều nở nụ cười vui sướng khi người gặp họa.

Hai người lập tức tiến lên, mỗi người một bên nâng Hạ Lâm dậy.

“Lâm Lâm, may mà con không sao, cảm ơn trời đất, người ngã xuống đó là con tiểu tiện nhân Lê Hiểu Mạn chứ không phải con.” Lưu Như Hoa cười nhìn Hạ Lâm nói rồi nhìn sang, vui sướng khi người gặp họa nói: “Ngã xuống từ chỗ cao như vậy, chết chắc rồi.”

Lý Tuyết Hà cũng vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa nói: “Chết thì tốt, nhìn thấy cô ta thôi đã thấy cả người không thoải mái rồi, quyền rũ Vân Hy của chúng ta, lại còn quyền rũ cả Long Tư Hạo, xứng đáng bị ông trời cho ngã chết lắm.”

Hạ Lâm nghe Lý Tuyết Hà nói như vậy thì hơi nhếch môi, trong lòng

cũng kiên định hơn rất nhiều, xem ra kết quả cũng giống như cô ta đã dự tính, không ai biết người đẩy Lê Hiểu Mạn xuống là cô ta cả.

Cô ta đưa tay nâng trán, làm ra vẻ cực kỳ suy yếu nhìn Lưu Như Hoa: “Mẹ, đầu con có chút choáng quáng, con vừa thấy có mấy người nhảy xuống theo, không biết họ thế nào rồi.”

Lưu Như Hoa và Lý Tuyết Hà nghe vậy thì một người đỡ lấy cô ta, một người lập tức chạy đến bên đài nhìn xuống.

Mà Hoắc Vân Hy giờ phút này cũng đang đứng trên đài, khuôn mặt tuần tú ngập tràn lo lắng, trong lòng cũng sợ hãi không thôi.

Giờ phút này, anh hận mình không có đủ năng lực để cứu Lê Hiểu Mạn, anh ta đã thấy tám vệ sĩ kia nhảy xuống, mong là họ sẽ cứu được cô.

Mà Lê Hiểu Mạn rớt xuống lầu tưởng sẽ phải chết không nghi ngờ, đang nhắm mắt kêu thì đột nhiên, eo thon được nắm lấy, đôi môi hồng khẽ nhếch cũng bị người nào đó hung hăng chiếm lấy.

“Ừm.”

Trên cánh môi đột nhiên truyền đến sự đau đớn, hơi thở mát lạnh truyền vào mũi, cô nhẹ nhàng nhú mày, lập tức mở hai mắt ra, đối diện với ánh mắt đang ngập tràn lửa giận.

“Tur... Tur Hạo.” Cô buồn phiền trợn mắt, ánh mắt trong suốt đầy kinh ngạc, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng vô cùng khiếp sợ, cô không ngờ Long Tur Hạo lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mình như vậy.

Không phải cô rơi xuống lầu sao? Tạo sao Long Tur Hạo làm sao có thể xuất hiện?

Mà người ôm cô đúng là Long Tư Hạo, vừa rồi anh đuổi tới đài, thấy cô ngã ra ngoài thì sợ đến mức tim ngừng đập, không chút do dự nhảy theo.

Đời này anh chưa bao giờ kinh hoàng sợ hãi đến thế, nếu cô gì sơ xuất, anh nhất định sẽ sống không bằng chết, đau khổ, cũng sẽ không tồn tại trên đời nữa.

Giờ phút này sắc mặt anh âm trầm khiến người ta sợ hãi, ánh mắt hung ác nham hiểm lạnh thấu xương nhìn, đáy mắt ngập tràn lửa giận, nhưng trong lòng anh, lại đầy lo lắng và hoảng sợ.

Tim của anh đến giờ vẫn chưa đập lại bình thường, nỗi sợ sẽ mất đi cô lan tràn khắp cả cơ thể.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo có vẻ rất tức giận thì cau mày, rung rung nước mắt nhìn anh: “Tur Hạo.”

Mỗi lần cô gặp phải nguy hiểm, người xuất hiện bên cạnh cô luôn là anh, anh giờ phút nào cũng quan tâm cô, cho dù lúc này đáng ra anh phải ở công ty cũng vẫn xuất hiện khi cô gặp nguy hiểm.

Lòng của cô lại xúc động không thôi.

Cô khóc nhìn anh: “Tur Hạo, sao anh lại ở đây.”

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn đỏ hốc mắt, đôi mắt đầy nước thì vẫn lạnh lùng như trước, ánh mắt âm lệ khiến người ta sợ hãi: “Nếu anh không xuất hiện kịp thì em đã đi viện rồi, em...”

Thấy Long Tư Hạo giận dữ như thế, Lê Hiểu Mạn cúi thấp đầu, áy náy: “Tur Hạo, em xin lỗi, để anh phải lo lắng rồi.”

“Đâu chỉ đơn giản là lo lắng như vậy.” Long Tư Hạo lạnh lùng nhìn cô nói, kìm nén sự tức giận trong lòng, dịu giọng xuống: “Lát nữa rồi nói, ôm chặt anh.”

“Ừm.” Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu, hai tay mảnh khảnh ôm lấy cổ anh.

Bởi vì vừa rồi quá sợ hãi, anh mắt đều rơi nên người anh nên không nhìn thấy mọi thứ xung quanh, giờ nhìn kĩ mới thấy họ đang lơ lửng giữa không trung.

Chương 446: Hiểu Hiểu, rơi xuống lầu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Khu nội trú này có 12 tầng, bọn họ đang ở tầng 10.

Long Tur Hạo một tay ôm eo cô, một tay nắm lấy sợi dây bay chỉ có trong tivi, đầu còn lại của nó được gắn vào khe hở trong vách tường chỗ cửa sổ tầng 12.

Tám vệ sĩ nhảy xuống theo kia cũng quấn dây trong tay, bảo vệ bốn phía của Long Tur Hạo và Lê Hiểu Mạn.

Nhìn Long Tur Hạo, Lê Hiểu Mạn vô cùng kinh ngạc, con mắt chăm chú nhìn anh, môi hồng khẽ mở: “Tur Hạo, anh đúng là người bay.”

Người bay gì đó tưởng chừng chỉ xuất hiện trong tivi thôi, không ngờ bây giờ lại xuất hiện trước mắt cô, giờ phút này cô lại càng cảm thấy Long Tur Hạo không phải người thường.

Trong đầu cô đột nhiên hiện lên một từ, lại lập tức cảm thấy không thể, nhất định là vì cô xem tivi quá nhiều, cho nên mới nghĩ đến cái đó.

Long Tur Hạo nói không chừng chính là một “Võ Lâm Cao Thủ” được huấn luyện ở hiện đại.

Đa số phụ nữ đều hi vọng mình có một bạn trai là “Võ Lâm Cao Thủ” biết võ, nói như vậy sẽ rất cso cảm giác an toàn.

Hơn nữa, người đàn ông “biết võ công” cũng vô cùng quyến rũ, khiến người ta kính nể và ái mộ.

Lê Hiểu Mạn rất ít khi lộ vẻ háo sắc trước mặt Long Tur Hạo mà giờ phút này cũng si mê nhìn anh, không hề chớp mắt.

Mãi đến khi cô được Long Tur Hạo đưa về đài an toàn, đôi mắt trong suốt ấy vẫn mê luyến nhìn anh, tầm mắt không di chuyển nửa phần.

Trên đài, một đám người thấy Long Tur Hạo đưa Lê Hiểu Mạn lên an toàn thì cũng cũng không dám tin nhìn hai người.

Phóng viên phản ứng nhanh lập tức cầm cameras chụp điên cuồng, cameras chĩa thẳng về phía Long Tur Hạo, hỏi liên tiếp.

Long Tur Hạo không trả lời bất cứ vấn đề gì, chỉ cúi đầu, dịu dàng nhìn Lê Hiểu Mạn vẫn háo sắc nhìn anh, khóe môi hiện lên nụ cười mê hoặc.

Thấy anh cười, hai mắt Lê Hiểu Mạn sáng lên, hoa si càng nghiêm trọng, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ phỉếm hồng, tim đập loạn như nai con, nhảy bang bang không ngừng.

Rõ ràng hai người đã ở với nhau lâu rồi, cũng thân thiết rất nhiều, cả con cũng đã có, nhưng bây giờ cô vẫn còn cảm giác tim đập thành thịch như lúc ban đầu.

Loại cảm giác này rất kì diệu, khiến cô cảm thấy cả rái tim như được bao trùm tình yêu.

Giờ phút này trong mắt cô, dường như trên đài chỉ còn hai người, không nghe thấy bất cứ tiếng động gì xung quanh, trong mắt chỉ có

người đàn ông khiến cô cảm động không thôi.

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn trong nhìn anh hồi lâu, không có ý dời mắt đi thì cong môi cười, cúi đầu coi như không có những người khác tồn tại, khẽ cắn vành tai trắng như ngọc của cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Hiểu Hiểu, vẫn chưa nhìn đủ sao? Anh không ngại bị ánh mắt em cưỡng gian lâu như vậy, nhưng anh sợ nếu em cứ nhìn thế, anh sẽ không nhận được đáp lại đấy, chúng ta về trước, anh cởi hết từ trên xuống dưới, từ trước ra sau cho em nhìn đủ, nhé?”

Sau tai truyền đến một luồng nhiệt, bởi vì hai chữ “cưỡng x” của anh mà lấy lại tinh thần, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ lập tức ửng đỏ. Cô giận dữ nhìn anh, đánh nhẹ, gắt: “Anh khốn khiếp, ai dùng ánh mắt cưỡng gian ưm...”

Long Tư Hạo không đợi cô nói xong đã cúi đầu che đi đôi môi cô trước mặt mọi người, bàn tay to lớn đỡ sau đầu cô, hôn sâu.

Cảnh này khiến mọi người kinh ngạc trừng mắt, lúc phục hồi tinh thần thì lập tức vỗ tay.

Đương nhiên trong lúc vỗ tay này, mấy phóng viên vẫn không quên cầm caeras chụp điên cuồng.

Nghe tiếng vỗ tay, Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, lập tức đẩy Long Tư Hạo, đưa mắt nhìn mọi người, lúc này mới giật mình nhận ra cô và Long Tư Hạo đã ở trên sân thượng rồi.

Nghĩ đến chuyện Long Tư Hạo hôn cô trước mặt nhiều người như vậy, mặt cô liền đỏ bừng.

Nguyên nhân chảy ít máu là vì bị kích thích cùng bị kinh sợ, tâm trạng quá căng thẳng.

May mắn là thai nhi không sao, chỉ cần không sảy thai là được.

Bác sĩ giúp kê cho cô các viên an thai và thuốc bổ, đề nghị cô nằm trên giường nghỉ ngơi, cố gắng tránh di chuyển.

Đợi sau khi bác sĩ cùng đoàn đội chữa bệnh rời đi, Long Tư Hạo tự mình đút thuốc cho Lê Hiểu Mạn, lòng vẫn chưa hết khẩn trương.

Hàng chân mày anh tuấn của anh nhíu chặt, khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy vẻ lo âu.

Thấy anh vẫn còn lo lắng, Lê Hiểu Mạn cầm lấy bàn tay trắng nõn của anh đặt lên bụng mình, đôi mắt trong veo như nước chăm chú nhìn anh: “Tur Hạo, bụng em đã không còn đau nữa rồi, con của chúng ta cũng không sao, nhất định có thể bình an ra đời.”

Tuy miệng nói vậy, nhưng lòng cô đến giờ vẫn còn run rẩy, lúc bác sĩ bảo cô có dấu hiệu sinh non, dường như hô hấp cô đã dừng lại ngay lúc đó.

May mà Long Tư Hạo bảo bác sĩ đến kiểm tra, bằng không, cô vô duyên vô cớ sảy thai cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Bởi vì lần đầu tiên mang thai, cho nên cô hoàn toàn không hiểu những chuyện này, mà cô cũng không ngờ rằng, chỉ ra chút máu lại nghiêm trọng đến mức có thể sảy thai.

Trách không được mọi người đều nói ba tháng đầu khi mang thai là thời điểm mấu chốt nhất, chỉ cần qua được ba tháng này là tốt rồi.

Long Tư Hạo nghe cô nói vậy, trong lòng vẫn lo lắng như cũ, anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô, đôi mắt hẹp dài

trầm tĩnh chăm chú nhìn cô, đáy mắt đầy vẻ hổ thẹn: “Hiểu Hiểu, xin lỗi! Là anh không chăm sóc tốt cho em, anh không nên đến công ty, hẳn là nên ở bên cạnh em, có anh đó, cũng sẽ không xảy ra chuyện như hôm nay.”

Lê Hiểu Mạn đặt bàn tay nhỏ bé lên tay Long Tư Hạo, đôi mắt trong veo như nước tràn đầy tình cảm cùng sự áy náy: “Tur Hạo, người nên nói xin lỗi chính là em, là em không bảo vệ tốt con chúng ta, khiến anh lo lắng.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, có chút tức giận, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh thâm trầm nhìn cô: “Nói xin lỗi là được rồi sao? Ai bảo em đến bệnh viện?”

Thấy anh tức giận, Lê Hiểu Mạn khẽ rũ mắt: “Em chỉ muốn xem vết thương của Hạ Lâm thế nào thôi, không nghĩ rằng đúng lúc gặp cô ta nhảy lầu, cũng không ngờ rằng cô ta vậy mà...”

Nói đến đây, đột nhiên cô ngừng lại, do dự không biết có nên nói cho Long Tư Hạo biết hay không, là Hạ Lâm cố ý hại cô, nhưng cô cũng biết, nếu như cô nói với Long Tư Hạo, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho Hạ Lâm.

Chương 447: Đối phó, đánh bất ngờ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô cúi đầu, ngại nhìn người khác, vừa quẩn bách vừa xấu hổ.

Long Tư Hạo thấy cô quẩn bách, duỗi cánh tay dài ra, ánh mắt cứng chiều thâm tình nhìn cô, cong môi cười: “Chúng ta về trước.”

Dứt lời, không chờ cô gật đầu đáp ứng, anh cúi người ôm ngang cô, xoay người đi thẳng xuống lầu.

Tám vệ sĩ và quản gia chú Thành đi theo sau anh.

Lý Tuyết Hà, Lưu Như Hoa và Hạ Lâm thấy Lê Hiểu Mạn không bị té chết, trong lòng vừa kinh ngạc vừa căm hận.

Nhất là Hạ Lâm, lạnh lùng nheo mắt, mắt lóe lên ác độc, trong lòng vừa hận vừa tức, cô ta cho là lần này Lê Hiểu Mạn hẳn phải chết không thể nghi ngờ, không nghĩ tới cô tránh được một kiếp, đều là Long Tư Hạo làm hư chuyện tốt của cô ta.

Anh lại có thể cứu Lê Hiểu Mạn rơi xuống, có thể thấy năng lực của anh không bình thường.

Chỉ tiếc người đàn ông ưu tư như vậy, trong mắt trong lòng chỉ có Lê Hiểu Mạn.

Cô ta làm sao cũng không nghĩ tới, anh lại đến bệnh viện, xem ra địa

vị Lê Hiểu Mạn trong lòng anh, thật sự rất không tầm thường.

Nếu như có một người đàn ông có thể đối với cô ta như vậy, thật tốt biết bao.

Cô ta không kiềm được ngược mắt nhìn Hoắc Vân Hy, lại thấy anh ta một mực nhìn hướng Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo rời đi, dáng vẻ thất hồn lạc phách.

“Vân Hy...” Cô ta thấp giọng kêu, siết chặt hai tay, muốn đi tới, chợt cảm thấy choáng váng, ngã xuống đất.

“Lâm Lâm...”

Lê Như Hoa, Lý Tuyết Hà, Hạ Thanh Vinh thấy vậy, lập tức tiến lên đỡ cô ta.

Lý Tuyết Hà mặt đầy lo lắng nhìn Hoắc Vân Hy ngây ngô thất hồn lạc phách ngồi dưới đất, vội nói: “Vân Hy, Lâm Lâm té xỉu.”

Hoắc Vân Hy giống như không nghe thấy lời bà, không có bất kỳ phản ứng gì, tay trái nắm thành quyền nặng nề đánh mặt đất.

Lý Tuyết Hà thấy Hoắc Vân Hy không phản ứng, không kêu anh ta nữa, mà theo chân Lưu Như Hoa, Hạ Thanh Vinh cùng mang Hạ Lâm đi.

Nhân vật chính không có, người trên sân thượng lục tục giải tán, chỉ còn một mình Hoắc Vân Hy ngồi đó.

Thời khắc này, tim anh ta giống như bị khoét đi, đau đến không thể hô hấp, từ khi anh ta thấy Long Tư Hạo cứu Lê Hiểu Mạn lên, anh ta mới biết anh ta làm người thất bại bao nhiêu, không như Long Tư

Hạo.

Anh ta hối hận, tự trách, không cam lòng, đau tim, không phục...

Lúc Lê Hiểu Mạn gặp nguy hiểm, anh ta không có năng lực đi cứu cô, chỉ có thể ký thác hy vọng lên người người khác.

Anh ta hận chính anh ta vô dụng, vô năng như vậy, một lần lại một lần bại bởi tình địch của anh ta, Long Tur Hạo.

Vừa rồi sau khi Lê Hiểu Mạn được Long Tur Hạo cứu lên, không nhìn qua anh ta, nói chính xác, trong mắt cô chỉ có Long Tur Hạo, không có bất kỳ ai khác.

Ánh mắt cô nhìn Long Tur Hạo, có ái mộ, mê luyến, thương thức, tán thưởng, sùng bái, rung động sâu đậm...

Loại ánh mắt sùng bái đó giống như một thiếu nữ sùng bái anh hùng hoàn mỹ mê người nhất trong tâm khảm cô.

Cô xưa nay chưa từng dùng ánh mắt si mê sùng bái xen lẫn nồng đậm tình yêu nhìn anh ta.

Ánh mắt sáng ngời động lòng người kia của cô không có bóng dáng của anh ta, điều này khiến anh ta vừa thất vọng vừa đau buồn.

Nhất là không biết Long Tur Hạo nói gì với cô, ánh mắt như tức giận lại như xấu hổ hờn dỗi kia của cô, biểu tình thẹn thùng như thiếu nữ lại làm mắt anh ta đau nhói.

Ở trước mặt anh ta, cô lạnh lùng, cao ngạo, quật cường, cho tới nay chưa từng xuất hiện một mặt kiêu mỹ động lòng người trước mặt anh ta, điều này khiến anh ta vừa ghen tỵ vừa đau lòng, càng xem

thường chính anh ta.

Anh ta không thể không thừa nhận, so với Long Tur Hạo, anh ta thật sự quá kém.

Ở trước mặt anh, anh ta nhỏ yếu còn không bằng một hạt bụi.

Anh ta giơ tay trái, hung hãn đập mặt đất, trong lòng đau buồn không thôi, thống hận Long Tur Hạo đồng thời căng hận sự vô năng của mình, chỉ có thể đập mặt đất cho hả giận.

Hốc mắt anh ta đỏ bừng, là máu, mất đi Lê Hiểu Mạn, tim anh ta đau như nhò máu.

Lúc này, một thanh âm thuần hậu đột nhiên vang lên.

“Cậu cảm thấy như vậy có thể thay đổi được gì?”

Nghe tiếng, anh ta híp mắt đỏ thẫm, chột ngẩng đầu, thấy người trước mắt anh ta là người đàn ông thần bí hôm qua anh ta gặp ở nghĩa trang An Thái.

Mà người đàn ông thần bí này chính là Long Quân Triệt, ông mặc bộ đồ trắng, khí chất nho nhã, vẻ mặt thâm thúy, ánh mắt tựa như có thể nhìn thấu tất cả, vô cùng nhạy bén và có lực xuyên thấu, bên mép lộ ra nụ cười cao thâm khó lường.

“Là ông...” Nhìn ông, Hoắc Vân Hy khẽ nhíu mày, đôi mắt đỏ thẫm xẹt qua tia kinh ngạc, ánh mắt sắc bén hơn nhìn ông ta: “Sao ông biết tôi ở đây? Ông luôn theo dõi tôi? Lời ông vừa nói có ý gì?”

Long Quân Triệt dứt hai tay vào túi quần, lười biếng đi tới, khoe môi nở nụ cười ưu nhã lại cao thâm, thanh âm thuần hậu trầm thấp: “Cậu

cũng không phải nhân vật thần bí cao thâm khó lường gì, tôi muốn biết hành tung của cậu cũng không khó, tôi căn bản không cần theo dõi cậu, ý tôi là gì, tôi nghĩ căn bản không cần nói rõ, trong lòng cậu đã rất rõ ràng, có phải bây giờ cậu rất thống hận mình vô năng, cảm thấy mình không bằng Long Tư Hạo?”

Lời ông vừa vặn nói trúng tim Hoắc Vân Hy, ánh mắt anh ta sắc bén nhìn ông, giọng nghi ngờ hỏi: “Ông rốt cuộc là ai?”

Chẳng biết tại sao, người đàn ông trước mắt nhìn không lớn hơn anh ta bao nhiêu, nhưng anh ta luôn cảm thấy ông kín đáo sắc bén hơn anh ta rất nhiều, hơn nữa trên người ông tản ra khí chất thành thực bị năm tháng lắng đọng.

Loại khí chất thành thực này tuyệt đối không phải một người đàn ông hai mươi mấy tuổi có thể có.

Người đàn ông này già dặn, chững chạc, trên người ông có khí chất sau khi rất nhiều năm tháng lắng đọng.

Cho dù giả vờ cũng không được, ở trong mắt anh ta, Long Tư Hạo đã cực kỳ thâm trầm, thành thực chững chạc, nhưng anh vẫn lộ ra khí chất tuổi anh nên có.

Nhưng người đàn ông trước mặt lại khác, bề ngoài hai mươi mấy tuổi, anh ta thấy tâm không phải của người hai mươi mấy tuổi.

Chương 448: Đối phó, đánh bất ngờ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mặc dù gặp mặt lần thứ hai, nhưng anh ta cảm thấy, trên người ông nhất định xảy ra rất nhiều chuyện không bình thường, những chuyện này ông đều đích thân trải qua, ông có khí chất như bây giờ đều là những kinh nghiệm này luyện ra được.

Một người trải qua càng nhiều chuyện, sự từng trải càng phong phú, tuổi càng lớn, khí chất đương nhiên khác biệt.

Vì vậy, anh ta cảm thấy tuổi người đàn ông trước mặt tuyệt đối không giống bề ngoài, có lẽ lớn hơn anh ta tưởng tượng.

Long Quân Triệt xoay người nhìn Hoắc Vân Hy, thấy anh ta ánh mắt sắc bén nhìn ông, giống như nhìn thấu cái gì, ông câu môi ưu nhã cười: “Tôi tên Long Quân Triệt, tôi lớn hơn cậu nhiều, tôi và ba cậu là đồng lứa.”

Hoắc Vân Hy thấy Long Quân Triệt lại nhìn thấu tâm tư của anh ta, mắt xẹt qua tia kinh ngạc, đột nhiên nhớ tới ông họ Long, sau đó ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn ông: “Ông họ Long? Ông và Long Tư Hạo là quan hệ gì?”

Trong lời nói của anh ta xen lẫn tức giận.

Long Quân Triệt đã sớm đoán được sau khi anh ta biết ông họ Long sẽ có phản ứng gì, thấy Hoắc Vân Hy biến sắc, ông nheo mắt, thanh

âm thầm hậu: “Tôi họ Long, nhưng tôi và Long Tư Hạo không có máu mủ gì, tôi và cậu ta chỉ có thù oán, nếu không, tôi cũng sẽ không tìm cậu, còn muốn hợp tác với cậu đối phó cậu ta.”

Nghe thế, ánh mắt Hoắc Vân Hy vẫn sắc bén nhìn ông, thấy ông không giống nói dối, tức giận trên mặt anh ta mới giảm đi mấy phần, thanh âm lạnh như băng hỏi: “Vậy bây giờ ông có thể nói cho tôi, tại sao chọn tôi hợp tác với ông chưa?”

Ánh mắt Long Quân Triệt mang thâm ý nhìn Hoắc Vân Hy, câu môi cười cao thâm khó lường: “Nguyên nhân rất đơn giản, vì cậu giống tôi, đều muốn thắng cậu ta, mà thực lực của tôi, cậu ta hiểu rất rõ, vì vậy tôi muốn đối phó cậu ta, cậu ta sẽ có đề phòng, nhưng cậu thì khác, Long Tư Hạo xưa nay chưa từng đề phòng cậu, không sợ cậu, ở trong mắt cậu ta, đập chết cậu giống như đập chết một con kiến, thực lực cậu ta quá mạnh, chúng ta muốn đối phó cậu ta, thì nhất định phải đánh bất ngờ, cho nên, chỉ có cậu mới có thể làm cậu ta khó lòng phòng bị, tôi chọn cậu vì cậu và tôi hợp tác là thích hợp nhất.”

Nghe ông nói, Hoắc Vân Hy hoàn toàn hiểu rõ, anh ta nhú mày, ánh mắt mất mát nhìn ông, vẻ mặt chán chường: “Ông thật sự cảm thấy phế vật như tôi có thể thắng anh ta sao? Tôi ngay cả đi đường cũng không vững, sao đi đối phó anh ta?”

Long Quân Triệt tiến lên, ngồi xuống, ánh mắt rơi vào trên tay phải không làm được gì của anh ta, híp mắt, lực tay cực lớn nắm cổ tay phải của anh ta.

“A...” Ông bóp một cái, Hoắc Vân Hy đau hét lên, trên trán mồ hôi lạnh đầm đìa, sắc mặt tái nhợt, môi mỏng run rẩy, tay trái siết chặt lại, ánh mắt sắc bén nhìn ông, cả giận nói: “Ông làm gì? Buông... Buông tay...”

Long Quân Triệt chẳng những không buông anh ta ra, ngược lại dùng sức nắm cổ tay anh ta, nghe “rắc rắc”, cổ tay anh ta giống như bị gãy.

Hoắc Vân Hy lại đau mồ hôi chảy như mưa, tức giận rống Long Quân Triệt: “Ông... Ông điên rồi sao?”

Long Quân Triệt cười môi cười, giảm lực tay, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta: “Tôi nghĩ hẳn cậu đã nghe một câu nói, trời cao hạ xuống trách nhiệm trọng đại trên người, nhất định phải làm cho người đó nội tâm thống khổ, gân cốt mệt nhọc trước*...”

(* Trích câu nói của Mạn Tử. Người thường xuyên phạm sai lầm mới có thể thay đổi, nội tâm khốn khổ, suy nghĩ tắc nghẽn, sau đó mới có thể hành động, biểu hiện ra mặt, bày tỏ bằng lời nói, sau đó mới được người khác biết.

Nói tới đây, ánh mắt ông rét lạnh nhìn Hoắc Vân Hy, châm chọc cười: “Chỉ chút đau đớn này cũng không chịu nổi, cậu phải đấu với Long Tư Hạo thế nào? Cậu ta có được thành tựu ngày hôm nay, phải chịu không ít đau khổ, cậu ta có thể được. Cậu lại không làm được? Cậu quá dễ tức giận, đây là đại kỵ.”

Dứt lời, Long Quân Triệt đứng lên, ánh mắt trầm trầm nhìn anh ta, tiếp tục nói: “Tôi cho cậu thêm chút thời gian, chính cậu suy nghĩ thật kỹ rồi cuộc có muốn hợp tác với tôi hay không, cậu nhớ, một khi đáp ứng tôi, tôi không cho phép cậu đổi ý, còn nữa, nếu cậu muốn có đầy đủ năng lực chống lại Long Tư Hạo, cậu nhất định cần đi một đoạn đường vô cùng gian khổ, còn phải trải qua huấn luyện tàn khốc, nhưng cậu hiện tại ngay cả chút đau đớn này cũng không chịu nổi, những huấn luyện kia, cậu càng không thể nào chịu được.”

Long Quân Hạo nhìn anh ta nói xong, trực tiếp rời đi.

Sau khi ông ta rời đi, Hoắc Vân Hy siết chặt tay trái dấm lên mặt đất, hai mắt đỏ bừng ác liệt nhìn tay phải bị ông bẻ gãy.

Đột nhiên, ánh mắt anh ta rét lạnh, tay trái nắm tay phải mình, mặc dù đau đến mồ hôi chảy như mưa, anh ta cũng không hét lên, trong mắt lãnh mị dần lộ ra kiên định chưa từng có.

Hoắc Vân Hy anh thề, nhất định phải thắng Long Tư Hạo, bất kể con đường này có gian khổ bao nhiêu, bất kể huấn luyện trong miệng Long Quân Triệt có tàn khốc bao nhiêu, anh ta đều phải vượt qua.

Sau đó anh ta không cần dùng gậy, chậm rãi đứng lên, chịu đựng đau nhức, đi từng bước.

...

Biệt thự Thủy Lộc Hồ.

Lúc này, Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo đã trở về biệt thự, hai người đang ở trong phòng ngủ.

Lê Hiểu Mạn nằm trên giường tròn lớn sang trọng, đoàn bác sĩ đang kiểm tra cho cô.

Long Tư Hạo nhíu mày, đứng cạnh giường, ánh mắt lo lắng nhìn cô.

Vừa rời ở bệnh viện, Lê Hiểu Mạn cũng không có chuyện gì, nhưng trở lại biệt thự, dưới bụng liền đau, vào phòng tắm mới phát hiện hơi đỏ.

Vốn chỉ đỏ một chút, cô cảm thấy không có gì, nhưng Long Tư Hạo

biết được, rất không yên tâm, lập tức buộc hai bác sĩ phụ khoa tài giỏi nhất cùng đoàn bác sĩ tới biệt thự.

Hai bác sĩ tài giỏi nhất kiểm tra cho cô xong, chắc chắn cô không có triệu chứng sinh non.

Chương 449: Giúp cô, giải trừ nguy hiểm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc ở khu mộ An Khang, anh bắn một phát súng vào Hạ Lâm, Hạ Lâm không có con, mà Hạ Lâm muốn hại cô, suýt chút nữa làm cô cũng không có con, nhưng hiện tại cô đã không sao, cô và Hạ Lâm xem như huề nhau!

Vốn dĩ cô muốn cứ thế mà tha cho Hạ Lâm, nhưng phát súng kia Long Tur Hạo đã khiến cho Hạ Lâm không có con, nếu như Hạ Lâm có thể bằng lòng cô không đi trả thù Long Tur Hạo, hoặc là khởi tố anh, cô cũng sẽ không công khai chuyện cô ta cố ý hại cô ngã lầu, bằng không, cô tuyệt không buông tha cho cô ta.

Cô làm người vẫn luôn lấy hướng thiện làm gốc, dĩ hòa vi quý, chưa bao giờ chủ động hại ai cả, nhưng cô cũng không phải thánh mẫu, lúc này phải xem biểu hiện của Hạ Lâm, chỉ cần cô ta dám gây bất lợi cho Long Tur Hạo, cô nhất định sẽ trả lại cho cô ta cả vốn lẫn lời.

Long Tur Hạo thấy cô muốn nói lại thôi, bàn tay trắng nõn khẽ giữ cằm cô, ánh mắt trầm trầm nhìn cô: “Cô ta thế nào?”

Nghe anh hỏi, Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn anh, dò xét hỏi: “Tur Hạo, nếu như có người làm hại em, hoặc là làm hại con của chúng ta, anh sẽ đối phó họ thế nào?”

Ánh mắt Long Tur Hạo hơi trầm xuống, bàn tay to chạm rãnh dờn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cong môi cười: “Em nói xem? Đương

nhiên là để cho bọn họ sống, sống một cách thống khổ nhất.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nheo mắt, nhìn anh thật sâu, thấy khóe môi anh là nụ cười nguy hiểm nhưng đầy sự mê hoặc, hàng chân mày thanh tú của cô nhú lại, chủ động tiến đến gần ngực anh.

Hai tay mảnh khảnh ôm sát lấy cổ anh, cong môi cười: “Em biết rồi, Tư Hạo, cảm ơn anh đã yêu em, yêu con của chúng ta như thế.”

Cánh tay thon dài của Long Tư Hạo thu lại, ôm sát cô, cúi đầu ngậm lấy cánh môi đầy đặn của cô, hôn thật sâu, sau đó rời khỏi: “Nằm xuống nghỉ ngơi, không cho phép lộn xộn nữa.”

“Ừm!” Lê Hiểu Mạn cười gật đầu, chậm rãi nằm xuống, sau đó nhắm mắt lại, vì tác dụng của thuốc, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sau khi cô ngủ, Long Tư Hạo vẫn luôn trông chừng bên cạnh cô, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh chăm chú nhìn cô, sự lo lắng không bớt đi chút nào.

Bên cạnh cô có rất nhiều nguy hiểm, anh phải mau sớm hóa giải hết, người muốn làm hại đến cô, anh tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ cứ như vậy yên lành sống trên cõi đời này.

Đột nhiên, điện thoại di động của anh đổ chuông, thấy người gọi đến là Lạc Thụy, anh cầm điện thoại di động lên rời khỏi đó, đi thẳng đến phòng đọc sách, ngồi xuống trước bàn làm việc.

“Tổng giám đốc, đoạn video Lê tiểu thư ngã lầu đã được gửi đến cho anh.” Trong điện thoại truyền đến giọng nói nghiêm trọng của Lạc Thụy.

Nghe vậy, Long Tư Hạo lập tức mở máy vi tính, mở đoạn video Lạc

Thụy gửi đến, lúc nhìn thấy cảnh Hạ Lâm bắt lấy tay Lê Hiểu Mạn, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của anh nhìn chăm chăm hình ảnh trong video, xem đi xem lại vài lần cảnh Hạ Lâm bắt lấy tay Lê Hiểu Mạn.

Sau vài lần xem lại, bàn tay đang cầm chuột của anh siết chặt, chỉ nghe một thanh âm vang lên, cuối cùng chuột máy tính cũng bị anh phá hủy.

Lúc này, giọng Lạc Thụy lại truyền đến lần nữa từ điện thoại: “Tổng giám đốc, anh muốn đoạn video này có ích lợi gì? Tôi đã xem nhiều lần đều không nhìn ra sơ hở gì cả, tại sao đột nhiên Lê tiểu thư lại bị như vậy? Chuyện này có liên quan gì đến Hạ tiểu thư? Lẽ nào tổng giám đốc hoài nghi là Hạ tiểu thư đẩy? Tôi có thể thấy trong video Hạ tiểu thư cũng ngã xuống, làm sao đẩy Lê tiểu thư được?”

Long Tư Hạo nheo mắt đầy vẻ nguy hiểm, ánh mắt lạnh lẽo dọa người, môi mỏng cong lên khát máu: “Với sự thông minh của cậu cũng không nhìn ra được, nếu muốn khiến cho người của cục cảnh sát nhìn ra cô ta cố tình hại người là không thể, xem ra đoạn video này vẫn không thể định tội cô ta, còn cần cô ta chính miệng thừa nhận...”

“Tổng giám đốc định làm gì?”

Ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, khóe môi nở nụ cười nhạt: “Tôi tự có tính toán, cho người theo dõi cô ta, còn có Trần Lan, không cần giữ lại.”

Bên đầu dây điện thoại, Lạc Thụy nghe vậy, cảm thấy kinh ngạc: “Nữ giúp việc muốn quyến rũ anh kia cũng không giữ lại sao? Không phải tổng giám đốc nói muốn lợi dụng cô ta tra ra người thần bí sau lưng cô ta à? Nếu như hiện tại xử lý cô ta, tổng giám đốc sẽ rất khó tra ra là ai sắp xếp cô ta ở cạnh anh, mà người kia lại quá thần bí, tổng

giám đốc muốn điều tra ra, manh mối duy nhất này cũng sẽ mất.”

Long Tư Hạo nhíu chặt mày, từ lúc Trần Lan tiếp cận anh, anh đã hoài nghi cô ta rồi.

Chương 450: Giúp cô, giải trừ nguy hiểm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nữ giúp việc trong biệt thự đều trải qua kiểm tra đánh giá, đủ tiêu chuẩn mới được giữ lại, chưa từng có ai dám to gan tiếp cận anh, trừ khi trong lòng có dã tâm.

Cho nên khi Trần Lan cố ý tiếp cận anh, đã khiến cho anh hoài nghi, vì vậy anh đã điều tra qua Trần Lan, biết cô ta đang tiếp xúc với một người thần bí, nhưng anh vẫn tra không ra người thần bí kia là ai.

Điều duy nhất anh có thể xác định chính là người thần bí kia không phải Long Quân Triệt, mà anh cũng nghĩ không ra, ngoại trừ Long Quân Triệt, còn có ai sẽ cài người bên cạnh anh.

Vì tra ra thân phận của người thần bí kia, anh chỉ có thể cố tình để cho Trần Lan tiếp cận anh, khiến cô ta nghĩ mình đã thành công.

Nhưng mà hôm nay chuyện Lê Hiểu Mạn ngã lầu đã cảnh tỉnh anh, ngay từ đầu anh chỉ muốn lợi dụng Trần Lan để dẫn dụ người thần bí sau lưng cô ta, lại suýt chút nữa quên mất Trần Lan cũng là một người có thể gây nguy hiểm cho Hiểu Hiểu.

Nếu như Trần Lan thừa dịp anh không chú ý ra tay với Hiểu Hiểu, vậy chẳng phải là khó lòng phòng bị sao, cho nên anh thà rằng cứ như vậy đánh mất đi cơ hội tra ra người thần bí kia, cũng tuyệt đối không giữ Trần Lan lại.

Giọng nói của anh lạnh lùng thấu xương, ngữ khí kiên định: “Hiện tại chuyện quan trọng với tôi nhất chính là sự an toàn của Hiếu Hiếu...”

Sau khi cúp điện thoại của Lạc Thụy, anh liền bảo chú Thành gọi Trần Lan đến phòng đọc sách.

Trần Lan đến phòng đọc sách, vẻ mặt mừng rỡ, hai mắt không che giấu sự si mê: “Thiếu gia, anh tìm tôi có chuyện gì?”

Giọng cô ta lúc này có chút kích động, nghĩ đến chuyện lần đầu tiên Long Tư Hạo chỉ đích danh muốn gặp cô ta, cô ta liền không nhịn được sự kích động.

Lúc này, tâm trạng cô ta giống như phi tử được hoàng thượng lật bài sủng hạnh, lòng tràn đầy sự vui mừng, hồi hộp cùng ngượng ngùng.

Long Tư Hạo ngồi trên ghế xoay màu đen bằng da thật, đôi mắt nheo lại nguy hiểm, ánh mắt thâm trầm sắc bén nhìn cô ta, tay ném con răn giả màu xanh trên bàn làm việc của mình đến bên chân cô ta.

Đột nhiên nhìn thấy con răn giả cực kỳ giống thật như thế, Trần Lan sợ đến lui lại một bước dài, bước chân loạng choạng ngã ngồi trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, hô lên: “Răn...Răn...”

Thấy cô sợ đến nỗi ngồi sụp xuống đất, ánh mắt Long Tư Hạo phát lạnh, lập tức đứng dậy, đi đến trước mặt Trần Lan, cuối thân thể anh tuấn, nhặt con răn giả kia lên, môi mỏng khẽ nở nụ cười lãnh mị, giọng nói trầm lạnh: “Sao hả? Đồ của mình cũng sợ?”

Nhìn thứ trên tay Long Tư Hạo, đôi mắt Trần Lan lóe lên vẻ bối rối, lập tức mờ mịt nhìn anh: “Thiếu...Thiếu gia, tôi...Tôi không hiểu anh đang nói gì?”

Khóe môi Long Tur Hạo để lộ nụ cười khát máu, đột nhiên tay anh buông lỏng, con rắn giả kia rơi lên người Trần Lan.

Bàn tay trắng nõn của anh nhanh như chớp bóp lấy cổ cô ta, ánh mắt thâm độc, giọng nói lạnh lẽo thấu xương: “Rắn giả trong tủ quần áo của Hiếu Hiếu là cô bỏ vào.”

Anh dùng câu khẳng định, mà không phải là câu hỏi.

Trần Lan bị bóp cổ sắc mặt đỏ lên, hai mắt hoảng sợ nhìn Long Tur Hạo, anh lúc này cùng người đàn ông ưu nhã cao quý thường ngày giống như hai người.

“Thiếu...Thiếu gia, anh...Rốt cuộc anh đang nói gì vậy?
Tôi...Khụ...Khụ...Tôi nghe không hiểu, thiếu gia...Anh...Thả...,
a...Cứu...cứu mạng...”

Mắt cô ta đầy vẻ hoảng sợ, nam thần trong lòng nháy mắt biến thành ác ma, ngoại trừ sợ hãi cũng chỉ có sợ hãi.

Đôi mắt hẹp dài lạnh thấu xương của Long Tur Hạo nheo lại, ánh mắt hung ác nhìn cô ta, môi mỏng nở nụ cười khát máu, giọng nói lạnh như băng không có chút nhiệt độ: “Yên tâm, tôi sẽ không giết cô, chẳng qua là những ai từng làm hại Hiếu Hiếu tôi đều sẽ không dễ dàng buông tha, cả đời này cô đều sẽ sống trong sợ hãi, cho đến khi chết mới thôi.”

Dứt lời, anh buông lỏng tay, ngồi dậy đi thẳng ra khỏi phòng đọc sách, không hề nhìn cô ta thêm lần nào nữa.

Trần Lan thấy thế, sắc mặt hoảng hốt, lập tức nhào đến bên chân anh, vẻ mặt hoảng sợ cùng khó hiểu nhìn anh, vừa khóc vừa nói: “Thiếu gia, có phải anh đã hiểu lầm gì rồi không, tôi không có làm hại

thiếu phu nhân, tôi thật sự không có, tôi đã làm sai điều gì, sao thiếu gia lại đối xử với tôi như thế, trước đây anh không đối xử với tôi như thế, chẳng phải trước đây anh rất thích tôi sao? Thiếu gia, không phải anh rất yêu thích tôi sao?”

Long Tư Hạo nheo mắt, dùng tư thế ngạo nghễ liếc nhìn cô ta, khóe môi lạnh lùng cong lên: “Tôi rất thích cô sao? Cô cảm thấy mình có tư cách này? Tôi đã từng nói thích cô sao?”

Trần Lan nhìn sắc mặt lãnh mị khiếp người của anh, vội vàng nói: “Đúng là anh chưa từng nói, Nhưng...Nhưng anh đối xử với tôi không giống với những cô gái khác, ngoại trừ thiếu phu nhân, anh chưa bao giờ liếc mắt nhìn người phụ nữ khác, nhưng anh lại nhìn tôi, còn nở nụ cười với tôi, lại còn khen tôi nhu mì động lòng người, cao nhã thanh khiết, muốn ăn đồ ăn tôi làm, hơn nữa còn rất hòa nhã với tôi...Những thứ này chẳng lẽ không phải là biểu hiện anh thích tôi sao?”

Chương 451: Tàn nhẫn, rắn độc cắn người (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Kiều my động lòng người, chất huệ tâm lan*?” Long Tur Hạo cong môi mỏng, ánh mắt chằm chọc nhìn cô ta, thanh âm lạnh như băng: “Cô hiểu sai ý tôi, tôi nói đúng nước hoa nhưng không phải là cô.”

(*) Chất huệ tâm lan: Chỉ cô gái tâm địa thuần khiết, phẩm chất cao nhã.

Nghe vậy, Trần Lan nhìn Long Tur Hạo lắc đầu, mắt rưng rưng: “Không... Không phải vậy, thiếu gia, anh khen tôi, anh thích tôi...”

Long Tur Hạo không đợi cô ta nói xong, trực tiếp đi ra ngoài.

Trần Lan thấy thế, nhào tới lần nữa, vốn muốn ôm hai chân Long Tur Hạo, nhưng ngay cả chân sau của Long Tur Hạo cũng không đụng được.

Mắt thấy Long Tur Hạo sắp đi ra thư phòng, cho là anh vì cô ta không thừa nhận ném rắn giả vào tủ quần áo Lê Hiểu Mạn mà tức giận thay đổi thái độ với cô ta, nên khóc nói: “Thiếu... Thiếu gia, tôi... tôi thừa nhận, là tôi lén ném rắn giả vào tủ quần áo Thiếu phu nhân, tôi biết lỗi rồi...”

Long Tur Hạo dừng chân, xoay người, ánh mắt hung ác kinh người nhìn cô ta: “Cô chịu thừa nhận?”

Trần Lan mắt rưng rưng, nhìn Long Tur Hạo liên tục gật đầu: “Thiếu... Thiếu gia, tôi thừa nhận, là tôi ném răn giả vào tủ quần áo Thiếu phu nhân, anh không giận tôi chứ?”

Cô ta còn tưởng rằng cô ta thừa nhận, Long Tur Hạo sẽ không tức giận cô ta nữa.

Mắt Long Tur Hạo lạnh lẽo nhìn cô ta, thanh âm băng hàn thấu xương: “Ai bảo cô làm vậy?”

“Tôi... là...” Trần Lan ngã ngời dưới đất, nhìn Long Tur Hạo, trong mắt thoáng qua vẻ kinh hoàng, cô ta cho là lúc cô ta làm chuyện này, thần không biết quỷ không hay, nhưng không nghĩ tới nhanh chóng bị Long Tur Hạo biết như vậy.

Cô ta cúi đầu, ánh mắt lóe lên, ấp úng nói: “Thiếu... Thiếu gia, không... không có ai bảo tôi làm vậy, là... là tự tôi làm, tôi... tôi ghen tỵ Thiếu phu nhân, mới...”

Cô ta còn chưa dứt lời, một thanh âm chìm lẫn xen lẫn ớn lạnh từ ngoài thư phòng truyền vào.

“Cô giúp việc, không nói thật thì sẽ chịu khổ.”

Nghe tiếng, Trần Lan ngẩng đầu nhìn, thấy bốn năm người tiến vào thư phòng.

Đi trước quả nhiên là Lạc Thụy, người vừa nói cũng là anh ta, sau lưng anh ta còn có chú Thành, biệt thự quản gia, cùng với ba tên vệ sĩ.

Chú Thành quản gia ôm một cái hộp trên tay.

Bọn họ nhìn Long Tư Hạo, cung kính cúi đầu.

Lạc Thụy nheo mắt nhìn Trần Lan ngã ngồi dưới đất, sau đó nhìn chú Thành.

Chú Thành lập tức nhận ý, ôm cái hộp trên tay đi tới trước mặt Lạc Thụy, đưa cái hộp cho anh ta.

Lạc Thụy không nhận lấy cái hộp, chỉ mở hộp ra, lấy con rắn màu xanh bên trong, sau đó ngồi xổm xuống, híp mắt nhìn Trần Lan mặt đầy kinh hoàng, cười còn tươi hơn hoa: “Cô giúp việc, lá gan cô không nhỏ nha, lại dám ném rắn vào tủ quần áo Lê tiểu thư, nếu cô thích chơi rắn như thế, tôi cho cô một con.”

Trần Lan trợn to mắt, mặt đầy hoảng sợ nhìn con rắn há mồm thật lớn trên tay Lạc Thụy, bị dọa sắc mặt trắng bệch, môi run rẩy: “Anh... Tôi... Không... Thiếu... Thiếu gia...”

Lạc Thụy nhìn Trần Lan kinh hoàng thất thố, câu môi cười: “Này! Im miệng, miệng hét lớn như vậy, cẩn thận tôi nhét rắn vào miệng cô.”

Nghe thế, Trần Lan bị dọa sợ lập tức đưa tay bịt miệng, hoảng sợ không thôi nhìn Lạc Thụy.

Lạc Thụy nheo mắt nhìn cô ta, sắc mặt nở nụ cười tươi: “Sợ rồi? Ai bảo cô dám dọa Lê tiểu thư?”

Dứt lời, anh ta vươn tay ra, con rắn màu xanh trên tay anh ta liền rơi xuống trên người Trần Lan.

“A...”

Trần Lan vị dọa hét lên, đưa tay cầm con rắn kia muốn ném đi,

nhưng ngược lại bị con rắn kia cắn trúng tay.

Mà tính công kích của con rắn kia cực mạnh, sau khi cắn cánh tay Trần Lan, nhanh chóng cắn chỗ khác trên người cô ta.

“A a... A... A a...” Trần Lan liên tục kêu thảm thiết, lăn lộn trên đất.

Nhưng cô ta càng lăn lộn, con rắn kia càng tiến công, cắn cô ta không buông.

Trên người cô ta rất nhanh bị dính máu, sàn nhà cũng dính máu cô ta.

Cô ta nằm trên đất, sắc mặt nhợt nhạt thống khổ, nước mắt rơi như mưa nhìn Long Tư Hạo, môi run rẩy: “Thiếu... Thiếu gia, tôi... Tôi biết lỗi rồi, xin... xin anh... bỏ qua cho tôi, tôi biết lỗi rồi... hu hu... tôi biết lỗi rồi...”

Nhìn cô ta không biết bị rắn cắn bao nhiêu, Lạc Thủy cau mày, thờ dãi một hơi, đứng dậy, nhìn Long Tư Hạo sắc mặt rét lạnh, khẽ gật đầu: “Tổng giám đốc, cứ giao cô ta cho tôi, anh đi bồi Lê tiểu thư đi.”

Ánh mắt Long Tư Hạo uy nghiêm nhìn Trần Lan lăn lộn trên đất, môi mỏng nhếch lên độ cong lãnh mị: “Mang cô ta đi, đừng để cô ta làm bẩn chỗ này của tôi, không cần giết cô ta, nhưng khiến cô ta cả đời đều sống trong sợ hãi, đây chính là cái giá cô ta phải trả vì tổn thương Hiếu Hiếu.”

Dứt lời, anh không nhìn Trần Lan thêm một chút, trực tiếp đi ra ngoài.

Trần Lan thấy anh rời đi, kêu khóc bò về phía anh: “Thiếu... Thiếu gia, đừng... đừng đi, thiếu gia, tôi... tôi biết lỗi rồi...”

Chương 452: Tàn nhẫn, rắn độc cắn người (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy đi tới trước mặt Trần Lan, ngồi xổm xuống, ánh mắt cười chúm chím nhìn cô ta, nhưng nụ cười không đạt tới đáy mắt: “Này! Cô tên gì? Cô quyến rũ ai không được, lại muốn đi quyến rũ Tổng giám đốc chúng tôi, mặc dù không tự lượng sức, nhưng dũng khí đáng khen, Tổng giám đốc nói, không giết cô, nhưng cả đời này cô phải sống trong sợ hãi, nếu cô thích chơi rắn như thế, vậy cô ở trong ổ rắn, sinh hoạt cùng rắn là được, cô yên tâm, tôi sẽ không để cô chết, chờ cô trúng độc, nửa chết nửa sống, tôi lại chữa trị cho cô, sau đó để rắn cắn cô, cứu cô nữa, cắn cô nữa, cô nói chơi vậy phải vui không chứ?”

Nói tới đây, Lạc Thụy dừng lại, nhìn Trần Lan nở nụ cười tươi như hoa: “Đúng rồi, cô còn một cơ hội lấy công chuộc tội, nếu cô nói ra người thần bí phân cô nằm vùng ở bên cạnh Tổng giám đốc, nói không chừng tôi sẽ nói Tổng giám đốc thả cô, tự suy nghĩ thật kỹ đi.”

Dứt lời, anh ta ngồi dậy, vẻ mặt lạnh như băng nhìn chú Thành: “Mang cô ta đi.”

Chú Thành nghe thế, nhìn Lạc Thụy gật đầu, kêu ba vệ sĩ sau lưng ông kéo Trần Lan đi.

Ngày hôm sau, Trần Lan vô duyên vô cớ biến mất khỏi biệt thự.

Nửa tháng sau, Long Tư Hạo không đến công ty, hầu như ở bên Lê

Hiếu Mạn mọi lúc mọi nơi, ngay cả xử lý chuyện công cũng là sau khi cô ngủ mới đến thư phòng, thường xuyên đến nửa đêm mới ngủ, có lúc trời đã sáng mới ngủ, thậm chí có lúc anh cả đêm không ngủ.

Có nhiều lần, sáng sớm Lê Hiếu Mạn thức dậy, vừa vặn thấy anh trở lại phòng ngủ, khi cô hỏi anh, anh lại nói dậy sớm đi ra ngoài chạy bộ một lát, thật ra anh vừa xử lý xong công việc về phòng.

Thời gian ngủ mười mấy ngày cộng lại chưa tới 24 giờ, vì ngủ không ngon, tinh thần đương nhiên không tốt lắm.

Mặc dù mỗi ngày anh ở trước mặt Lê Hiếu Mạn đều duy trì trạng thái tốt nhất, nhưng Lê Hiếu Mạn vẫn nhận ra anh gầy hơn trước rất nhiều, thỉnh thoảng còn phát hiện anh ngáp rất mệt, khi cô hỏi anh có phải ngủ không ngon hay không, anh vẫn nói ngủ rất ngon như cũ.

Nằm liệt giường nghỉ ngơi mười mấy ngày, Lê Hiếu Mạn cảm thấy thân thể đã sớm khôi phục, bác sĩ mang dụng cụ thiết bị tới kiểm tra cho cô, bảo bảo trong bụng rất tốt, thân thể cô cũng rất tốt, hoàn toàn không có chuyện gì nữa, cô muốn đi tới đi lui, nhưng Long Tư Hạo kiên trì bắt cô nằm nghỉ.

Một ngày ba bữa đều là anh đích thân đút cô, rất ít khi cho cô tự ăn.

Cô bị ghen không nghiêm trọng lắm, chẳng qua lúc bắt đầu khẩu vị không tốt, chán ghét muốn nôn, bây giờ khẩu vị tốt hơn trước đó nhiều, hơn nữa có lúc khẩu vị cô đặc biệt tốt, một ngày có thể ăn bốn năm bữa, nhưng mỗi lần ăn không nhiều.

Mười mấy ngày cô nằm liệt giường, Hạ Lâm đã sớm xuất viện, hơn nữa xác định ngày kết hôn với Hoắc Vân Hy, là hai tháng sau.

Hoắc Nghiệp Hoảng vốn sẽ phản đối hai người kết hôn lại không làm

ra bất kỳ hành động ngăn cản gì, hình như không phản đối Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm kết hôn nữa.

...

Hôm nay ăn trưa xong, Lê Hiểu Mạn liền kéo Long Tur Hạo nằm lên giường, ngủ trưa cùng cô.

Vì cô biết khoảng thời gian này Long Tur Hạo ngủ không ngon, nên hy vọng anh ngủ thêm một lát.

Long Tur Hạo nghiêng người nằm bên cạnh cô, một tay ôm eo cô, ánh mắt thâm tình nhìn cô, thanh âm trầm thấp: “Hiểu Hiểu, ban ngày anh không ngủ được, em ngủ đi, anh sẽ nằm cạnh em.”

Lê Hiểu Mạn nhích vào ngực anh, ngược mắt nhìn anh, tay mảnh khảnh khẽ vuốt khuôn mặt tuấn mỹ gầy đi rất nhiều của anh, trong mắt nổi lên đau lòng, trợn mắt nhìn anh: “Gạt người, anh không ngủ được mới lạ...”

Nói tới đây, cô dừng lại, ánh mắt thâm tình nhìn anh, thanh âm nhỏ ôn nhu: “Tur Hạo, thật ra anh không cần khẩn trương như vậy, cũng không cần ở cạnh em thời thời khắc khắc, công ty anh bận rộn như thế, em không muốn anh quá mệt mỏi, không muốn anh ban ngày không làm gì mà chỉ ở cạnh em, buổi tối vì xử lý công việc mà không ngủ, anh tiếp tục như vậy, thân thể sẽ không chịu nổi, em không hy vọng khi bảo bảo chúng ta ra đời, ba của nó sẽ ngã bệnh.”

Thấy đau lòng và lo lắng trong mắt cô, trong lòng Long Tur Hạo vô cùng xúc động, ngón tay thon dài của anh khẽ vuốt vết nhăn giữa hai lông mày cô, ánh mắt thâm tình cưng chiều nhìn cô, cong môi cười: “Hiểu Hiểu, em yên tâm, thân thể chồng em rất tốt, tuyệt đối không bị bệnh.”

Lê Hiểu Mạn tức giận trợn mắt nhìn anh: “Anh cũng không phải làm bằng sắt, em mặc kệ, bây giờ anh lập tức ngủ cho em, bắt đầu từ ngày mai, anh bận làm gì thì làm, không cho phép lảng vảng trước mặt em.”

Mỗi người đàn ông đều có chuyện anh muốn làm, đàn ông ưu tú như Long Tư Hạo tuyệt đối không phải là người chỉ ở nhà đợi nhìn vợ sinh con.

Cô không muốn anh vì cô mà từ bỏ chuyện anh muốn làm, cả ngày ở bên cô.

Hơn nữa cô rất sợ Long Tư Hạo ở bên cô mỗi ngày như vậy, còn chưa cùng cô đi hết cả đời đã chán cô.

Có câu tiểu biệt thắng tân hôn, vì có thể duy trì tình yêu và cảm giác mới mẻ, hai người thỉnh thoảng tách ra một chút cũng tốt.

Long Tư Hạo cúi đầu, hôn lên môi mê người của cô, ánh mắt thâm tình nhìn cô, môi mỏng cong lên: “Hiểu Hiểu, anh không có gì phải làm, anh muốn mỗi ngày nhìn em, ở bên em, nếu một ngày anh không lảng vảng trước mặt em, anh sẽ hoảng sợ.”

Chương 453: Điều kiện, kêu anh ông xã (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn đưa ngón út nhỏ như cọng hành chọt cọt chóp mũi anh, cong môi nói: “Anh không sợ em nhìn anh mỗi ngày sẽ chán anh?”

Long Tư Hạo hơi cau mày, ánh mắt sắc bén nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em dám chán anh?”

Nói tới đây, anh cong môi cười, ánh mắt thâm tình nhìn cô: “Muốn anh đáp ứng không ở bên em thời thời khắc khắc cũng được, có điều em cũng phải đáp ứng anh một điều kiện.”

Hai tay Lê Hiểu Mạn thân mật ôm cổ anh, ngược mắt ôn nhu thâm tình nhìn anh, nhướn mày hỏi: “Điều kiện gì?”

Long Tư Hạo mị hoặc cười một tiếng, cúi đầu xuống hôn môi cô, lại cắn rai tai trắng nõn như ngọc của cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Bắt đầu từ bây giờ phải kêu anh là ông xã, ngoan, bây giờ kêu anh nghe xem.”

Lê Hiểu Mạn bị anh hôn mà run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp đỏ như trái đào chín muồi, môi nhấp hai cái, mới gọi: “Ông... xã...”

Vì chưa từng kêu Long Tư Hạo là chồng, cho nên rất trúc trắc, gọi ra tiếng “ông xã” này, cô liền ngược ngược vùi mặt vào trong ngực Long Tư Hạo, tim đập loạn lên.

Long Tư Hạo nghe được tiếng “ông xã” này của cô, mắt sáng lên, trong mắt chứa đầy nụ cười, thâm tình nhìn cô, môi mỏng cong lên: “Ngoan, kêu lần nữa.”

Lê Hiểu Mạn từ trong ngực anh ngược mắt nhìn anh, khẽ cắn môi dưới, đỏ mặt nói: “Được rồi, kêu một lần là được rồi.”

Long Tư Hạo thấy cô đỏ mặt, khóe môi nở nụ cười mỉ mỉ hoặc, bàn tay nâng mặt cô, thanh âm trầm thấp đầu đọc: “Không được, kêu lần nữa, nếu không, ngày mai anh sẽ tiếp tục lảng vảng trước mắt em.”

Thật ra anh biết dụng ý thật sự của cô, cô không hy vọng anh vì ban ngày ở cùng cô, buổi tối xử lý công việc mà không ngủ ngon giấc, cô không muốn anh quá mệt mỏi.

Mặc dù hai người còn chưa chân chính kết hôn đã kêu ông xã có chút không thích hợp, nhưng xã hội hiện nay cũng đều như thế không phải sao? Giữa bạn bè trai gái đều xưng hô như vậy không phải sao?

Lê Hiểu Mạn cũng không muốn kiểu cách nữa, nếu Long Tư Hạo muốn nghe cô kêu anh ông xã, cô liền kêu đến khi anh hài lòng mới thôi.

Cô nhìn anh, ánh mắt trong suốt chứa đầy nụ cười, hai tay ôm chặt cổ anh: “Ông xã ông xã ông xã ông xã ông xã...”

Mỗi một tiếng ông xã của cô, Long Tư Hạo nghe đều động lòng không thôi, điều này đối với anh mà nói, từng là nguyện vọng không thể nào thành, vì cô gả cho Hoắc Vân Hy, chỉ có thể kêu Hoắc Vân Hy là ông xã.

Mà bây giờ, anh rất cảm ơn trời cao cho anh cơ hội có được cô.

Anh ngưng mắt nhìn cô, ánh mắt thâm tình động lòng, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: “Hiểu Hiểu, em có biết anh muốn em trở thành vợ anh bao nhiêu không? Biết anh muốn nghe em kêu anh ông xã bao nhiêu không? Biết anh muốn cùng em bạc đầu giai lão bao nhiêu không?”

Lê Hiểu Mạn ngừng lại, ánh mắt trong suốt đối diện với ánh mắt thâm tình của anh, lòng bị anh chạm đến nơi sâu nhất, thời khắc này, cô cảm nhận được tình yêu của anh đối với cô mãnh liệt tựa như sóng thần.

Lê Hiểu Mạn cô có tài đức gì mà kiếp này có thể có một người đàn ông yêu cô như vậy?

Cô khẽ cắn môi dưới, mắt nổi lên tầng hơi nước, ánh mắt thâm tình nhìn anh: “Tur Hạo... Ông xã...”

Cô xúc động không biết nên nói gì, thiên ngôn vạn ngữ đều hóa thành giọt lệ trong suốt trượt xuống dọc theo khuôn mặt nhỏ nhắn.

Nước mắt cô chính là nước mắt hạnh phúc, nước mắt xúc động.

“Ông xã, chúng ta kết hôn đi!” Mắt rung rung nước, cô cười nói ra câu này.

Ngón tay thon dài của Long Tur Hạo lau giọt lệ trong suốt chảy xuống của cô, mắt chứa đầy ý cười, thâm tình nhìn cô, môi mỏng cong lên: “Được, đầu năm sau chúng ta cử hành hôn lễ.”

Đầu năm sau cô mang thai khoảng năm tháng, đưa bé đã ổn định, khi đó cử hành hôn lễ, anh mới yên tâm.

Nếu như không phải vì làn trước cô có triệu chứng sinh non, anh đã sớm kéo cô đi chụp hình cưới rồi, hiện tại đối với anh mà nói, an toàn của cô và bảo bảo là nhất.

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn anh, gật đầu, tựa vào trong ngực anh: “Anh quyết định là được.”

Bây giờ cô muốn làm một cô gái hạnh phúc có chồng chủ trì đại cuộc.

Đầu năm sau cử hành hôn lễ, cho dù lúc đó bụng lớn mặc áo cưới, không thể đẹp, cô cũng cảm thấy rất hạnh phúc, vì cô là cô dâu mang thai hạnh phúc nhất trên đời này.

...

Hôm sau, Long Tư Hạo không tiếp tục ở biệt thự cùng Lê Hiểu Mạn, mà sáng sớm liền lái xe rời khỏi biệt thự.

Nhưng anh không đến thẳng công ty, mà đến một quán cà phê.

Người phụ nữ trong quán cà phê mặc đồ nhãn hiệu nổi tiếng, thân hình thon nhỏ nhanh nhẹn, tóc dài gọn sóng xõa qua vai, trang điểm tinh xảo nhưng không quá đậm, khoe mắt chân mày lộ vẻ ưu nhã và quyến rũ phong tình.

Người phụ nữ này chính là Hạ Lâm đã xuất viện.

Cô ta hiện tại nhìn có khí chất hơn trước kia, cô ta ngồi trong phòng bao thấy Long Tư Hạo tới, đứng lên, đưa tay ra, động tác ưu nhã quyến rũ vén tóc ra sau tai, kiều mỹ cười nói: “Long tổng tới thật đúng giờ.”

Long Tur Hạo nheo mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn cô ta, sãi bước tiên lên, khí chất cao nhã ngồi xuống sofa trong phòng bao, môi mỏng cong lên: “Cách biệt ba ngày liền nhìn với cặp mắt khác xưa, xem ra tôi đề nghị không sai, cô trông khí chất hơn trước kia nhiều.”

Nghe Long Tur Hạo tán dương, trêm khuôn mặt trang điểm tinh xảo của Hạ Lâm đầy nụ cười, ánh mắt không keo kiệt mà chứa đầy ngưỡng mộ nhìn anh: “Long tổng quá khen, khoảng thời gian không gặp, Long tổng cũng tuấn mỹ mê người hơn trước, xem ra Long tổng và chị chung sống rất tốt, có phải tôi nên gọi anh một tiếng anh rể không?”

“Không cần!” Long Tur Hạo khẽ nhấp môi mỏng, không chút do dự cự tuyệt, ánh mắt thâm trầm nhìn cô ta: “Ở trước mặt tôi, cô không cần kêu Hiếu Hiếu là chị, huống chi hai người căn bản không có quan hệ máu mủ, hôm nay cô hẹn tôi tới đây là có chuyện gì?”

Hạ Lâm thấy Long Tur Hạo biểu tình lãnh đạm, quanh thân tản ra khí thế người sống chờ vào, trong lòng cô ta hơi sợ, không nói thêm gì khác, mà lấy trong túi xách ra một tấm thiệp mừng, đưa cho Long Tur Hạo: “Hai tháng sau tôi và Vân Hy kết hôn, hy vọng anh và chị có thể tới.”

Ánh mắt Long Tur Hạo lạnh nhạt liếc tấm thiệp Hạ Lâm đưa, sau đó nhận lấy, tùy ý mở ra nhìn, môi mỏng cong lên: “Chúc mừng cô, rất cuộc được như ý.”

Hạ Lâm mặt tươi cười nhìn Long Tur Hạo ngồi đó đã tản ra khí chất mê người: “Đây là nhờ Long tổng giúp đỡ, nếu không có anh, sao Vân Hy có thể đáp ứng kết hôn với tôi, sau này nếu Long tổng có gì cần tôi giúp cứ việc nói, tôi nhất định sẽ dốc hết toàn lực.”

Chương 454: Thừa nhận, tôi đẩy chị ấy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt Long Tư Hạo hơi rét lạnh, nhưng nhanh chóng khôi phục lãnh đạm, vẻ mặt thâm thúy làm người ta suy nghĩ không ra, môi mỏng khẽ nhấp: “Không cần, cô chỉ cần đừng tổn thương Hiếu Hiếu nữa là được.”

Hạ Lâm nhìn anh, run rẩy cười nói: “Long tổng yên tâm, bất kể thế nào, chị ấy cũng là chị tôi, sao tôi có thể tổn thương chị ấy.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo híp mắt, ánh mắt thâm trầm u ám nhìn cô ta, môi mỏng nhếch lên: “Nói vậy lần trước ở bệnh viện, chuyện Hiếu Hiếu té lầu không liên quan tới cô?”

Hạ Lâm vì lời anh mà ngớ ngẩn, trong mắt lóe lên tia hoảng sợ, ngay sau đó cười nhìn anh nói: “Long tổng nói vậy là có ý gì? Không phải Long tổng đang nghi ngờ tôi đẩy chị chứ? Lúc ấy có nhiều người nhìn như thế, sao tôi có thể hại chị?”

Ánh mắt Long Tư Hạo trầm trầm nhìn cô ta, thanh âm trầm thấp không nghe ra vui giận: “Tôi đã nói, ở trước mặt tôi, cô không cần gọi cô ấy là chị, cũng không cần giấu diếm cái gì, nếu muốn người khác không biết trừ phi mình không làm, tôi muốn nghe cô nói thật.”

Hạ Lâm ngược mắt đối diện với mắt anh, ánh mắt thâm trầm sắc bén tựa như có thể nhìn thấu tất cả trên thế gian làm tim cô ta run sợ mà đập loạn, có cảm giác không thể trốn.

Cô ta kinh hoàng siết chặt hai tay, không dám ích kỷ cúi đầu với Long Tur Hạo, cố gắng trấn định nói: “Long tổng, tôi nói thật! Tôi thật sự không có hại chị.... Hại Lê Hiếu Mạn.”

Long Tur Hạo thu hết khẩn trương và hốt hoảng của cô ta vào mắt, môi mỏng nhếch lên độ cong lãnh mị: “Tôi cho cô thêm một cơ hội, muốn nói thật rồi tiếp tục cử hành hôn lễ với Hoắc Vân Hy, hay là muốn tôi bây giờ lập tức đưa cô vào ngục, để cô cả đời này không thể thấy mặt trời lần nữa?”

Hạ Lâm nghe lời anh, không khỏi rùng mình, ngược mắt nhìn anh, nhưng đối diện với ánh mắt âm lệ lạnh lẽo kinh người của anh, cô ta bị dọa hết hồn, lập tức thu hồi tầm mắt, dò xét hỏi: “Anh... có phải biết cái gì không?”

Bây giờ cô ta không dám chắc chắn có phải Long Tur Hạo biết là cô ta hại Lê Hiếu Mạn té lầu hay không, nhưng cô ta dám chắc chắn nếu cô ta không nói thật, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Nhưng cô ta nói, anh sẽ bỏ qua cho cô ta sao?

Giống như nhìn thấu nghi ngờ của cô ta, Long Tur Hạo lạnh nhạt nói: “Chỉ cần cô nói thật, tôi đảm bảo hôn lễ của cô và Hoắc Vân HY có thể cử hành đúng lúc, nếu không, tôi sẽ lập tức khiến cô mất đi tất cả bây giờ có được.”

Hạ Lâm thấy Long Tur Hạo biết cô ta nghĩ gì trong lòng, lại run lên, chỉ cảm thấy ở trước mặt anh, cô ta giống như thủy tinh, muốn trốn không thể trốn, muốn lừa gạt không thể lừa gạt.

Cô ta cũng tin anh có năng lực khiến cô ta bất chợt mất đi tất cả.

Nếu không thể lừa gạt, cô ta chỉ có thể nói thật, chọc giận Long Tur Hạo, đối với cô ta mà nói, không có chỗ tốt nào.

Vì vậy cô ta ngược mắt nhìn Long Tur Hạo, run rẩy thừa nhận: “Được... Tôi... Tôi nói thật, ở bệnh viện... trên sân thượng, tôi thừa dịp bắt tay Lê Hiểu Mạn, dùng sức đẩy chị ấy, chị ấy mới mất trọng tâm ngã xuống lầu.”

Nghe cô ta nói, ánh mắt Long Tur Hạo cực kỳ rét lạnh nhìn cô ta: “Tại sao phải làm thế?”

“Tôi...” Hạ Lâm một mực cúi đầu, không dám nhìn Long Tur Hạo, thấp giọng nói: “Tôi... Tôi sợ chị ấy không chết, Vân Hy sẽ vì chị ấy mà không kết hôn với tôi, tôi... nhất thời bị ma quỷ ám, tôi... bây giờ tôi đã hối hận, thật, tôi đã hối hận, may là chị ấy không sao, sẽ không có lần sau nữa.”

“Dĩ nhiên sẽ không có lần sau, tôi sẽ không cho cô thêm cơ hội đi tổn thương Hiểu Hiểu.” Long Tur Hạo lạnh lùng nhìn cô ta nói xong, liền đứng lên, sắc mặt lạnh lẽo dọa người đi thẳng ra ngoài.

Anh rời đi hồi lâu, Hạ Lâm kinh hồn bạt vía ngồi trên sofa chưa phục hồi tinh thần.

Đợi cô ta phục hồi tinh thần, trên mặt, trên trán, lòng bàn tay cô ta đều đã thấm một lớp mồ hôi lạnh.

Bây giờ cô ta cảm thấy Long Tur Hạo là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm, ánh mắt âm trầm lạnh lẽo, có thể làm người ta run sợ nửa ngày.

Cô ta ngược lại có chút bội phục Lê Hiểu Mạn, mỗi ngày cô ở chung một chỗ với người đàn ông nguy hiểm như vậy, sao cô làm được?

Chẳng lẽ chưa từng sợ sao?

Nếu đổi lại là Hạ Lâm, nhất định bị anh dọa sợ đến bệnh.

Long Tư Hạo rời khỏi quán cà phê, vừa ngồi vào xe, điện thoại liền vang lên, là Thẩm Thi Vi, mẹ Sophie gọi tới.

Anh cau mày, do dự một lát mới nghe điện thoại, thanh âm trầm thấp không nghe ra ưu tư: “Dì!”

“Glen, ngày mai dì sẽ về Pháp, trước khi đi, có vài lời muốn gặp mặt nói với cháu, bây giờ cháu có thời gian không?”

Nghe Thẩm Thi Vi nói phải về Pháp, mi tâm Long Tư Hạo nhú chặt hơn, trong mắt thoáng qua tia khác thường, nhưng nhanh chóng khôi phục lãnh đạm: “Dì có lời gì cứ nói qua điện thoại.”

Thẩm Thi Vi bên kia điện thoại nhận ra thái độ Long Tư Hạo hơi lãnh đạm, bà nhàn nhạt cười một tiếng: “Glen, xem ra Sophie nói không sai, cháu thay đổi rất nhiều...”

Bà dừng lại một lát, lại tiếp tục nói: “Khoảng thời gian trước Sophie mất tích, hôm qua dì mới biết nó về Pháp, nếu cháu không có thời gian thì thôi...”

Chương 455: Thừa nhận, tôi đẩy chị ấy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bà chuẩn bị cúp điện thoại, tựa như nhớ tới cái gì lại hỏi: “Cháu và Lê tiểu thư kia thế nào?”

Nghe bà nhắc tới Lê Hiểu Mạn, Long Tư Hạo híp mắt, môi mỏng mím chặt: “Chúng cháu rất tốt, bây giờ Hiểu Hiểu đang mang thai, cháu phải bồi cô ấy, ngày mai không thể tiễn dì.”

“Cô ấy mang thai?” Giọng nói Thẩm Thi Vi tỏ ra rất kinh ngạc, yên lặng một hồi, bà mới giọng nặng nề nói: “Glen, xem ra cháu không để lời của dì ở trong lòng, chú cháu sẽ không đồng ý cháu cưới người phụ nữ khác, ông ấy luôn xem cháu là người nối nghiệp duy nhất của ông ấy mà đào tạo, cháu biết chú cháu hiểu rõ Sophie nhất, nếu ông ấy biết cháu và người phụ nữ khác có con, nhất định sẽ không bỏ qua...”

Long Tư Hạo không đợi Thẩm Thi Vi nói xong, đã thanh âm chìm lạnh cắt đứt: “Dì, cháu đã nói, sẽ không để bất kỳ người nào tổn thương Hiểu Hiểu, cho dù là chú.”

“Glen, cháu yêu Lê tiểu thư kia như vậy sao? Sophie yêu cháu như thế, cho dù bị cháu tổn thương cũng không trách cháu, nhưng trong mắt trong lòng cháu nó không tồn tại chút nào, cho dù mất tích cháu cũng thờ ơ? Chẳng lẽ tình cảm 10 năm của cháu và Sophie còn thua tình cảm chưa tới một năm với Lê tiểu thư kia sao?”

Ánh mắt Long Tư Hạo hơi trầm xuống, khuôn mặt lạnh thấu xương:
“Tình cảm của cháu và Hiếu Hiếu không chỉ 10 năm.”

Nghĩ tới Lê Hiếu Mạn, mắt anh trở nên rét lạnh, môi mỏng khẽ nhấp:
“Có một việc cháu hy vọng dì nhớ, đừng làm chuyện tổn thương Hiếu Hiếu, nếu không, dì nhất định sẽ hối hận.”

Dứt lời, anh liền trực tiếp cúp điện thoại.

Thẩm Thi Vi nhìn điện thoại, cảm thấy câu nói sau cùng của anh ẩn chứa gì, nhưng bà không nghĩ nhiều, về phòng ngủ, thu xếp hành lý về Pháp.

...

Hai tháng sau, hôn lễ của Hạ Lâm và Hoắc Vân Hy được cử hành ở khách sạn quốc tế Imperial.

Phàm là danh môn vọng tộc có mặt mũi ở thành phố K đều nhận được thiệp mời, mà hai nhà Hoắc Hạ đám cưới, dĩ nhiên dẫn tới làn sóng không nhỏ ở thành phố K.

Nhất là Hoắc Vân Hy kết hôn lần hai, lại kết hôn với đối tượng ngoại tình của mình, điều này càng thu hút không ít ký giả truyền thông, nhưng đại đa số người không nhận được thiệp mời đều bị bảo vệ ngăn bên ngoài hàng rào.

Sáng sớm hôm sau, Lê Hiếu Mạn còn chưa tỉnh ngủ, Long Tư Hạo đã đánh thức cô.

Cô đã mang thai hơn bốn tháng, hoàn toàn không có phản ứng nghén, không nôn không chán ghét nữa, khẩu vị cực tốt, hơn nữa càng ngày càng ngủ nhiều.

Bình thường cô ngủ đến trưa, Long Tư Hạo cũng không đánh thức cô, để cô ngủ đến tự thức, nhưng hôm nay là “việc mừng” trong đời của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm, anh mới phá lệ đánh thức cô.

Lê Hiểu Mạn mắt lim dim buồn ngủ nhìn Long Tư Hạo, hai tay ôm cổ anh, đầu tựa vào vai anh, giọng lười biếng mang theo tia nũng nịu: “Ông xã, em còn chưa tỉnh ngủ, anh đánh thức em làm gì?”

Từ khi Long Tư Hạo bắt cô kêu anh là ông xã, thỉnh thoảng cô sẽ kêu anh như vậy, ban đầu không quen, kêu mãi liền quen miệng.

Mà mỗi lần cô dùng giọng nũng nịu kêu ông xã, huyết dịch toàn thân Long Tư Hạo đều dâng trào, luôn không nhịn được mà ôm cô hôn sâu, bắt cô tiếp tục kêu.

Nhưng hôm nay anh chỉ cúi đầu hôn môi cô, ánh mắt cứng chiều nhìn cô, cong môi cười, thanh âm trầm thấp ôn nhu: “Bảo bối bà xã của anh, không phải em nói ở nhà buồn bực muốn đi ra ngoài dạo một chút sao? Hôm nay ông xã dẫn em ra ngoài đi dạo, được không?”

Lê Hiểu Mạn ôm chặt cổ Long Tư Hạo, ngẩng đầu hí mắt nhìn anh một cái, lại vùi đầu vào ngực anh, ngửi mùi hương của anh, giọng lười biếng: “Nhưng em không muốn động.”

Cô cảm thấy bây giờ cô thật sự trở nên lười biếng, đều bị Long Tư Hạo cưng chiều hư, thỉnh thoảng cô thấy sợ, nếu như đột nhiên có một ngày, Long Tư Hạo không cưng chiều cô yêu cô nữa, cô phải làm gì?

Cô bị cưng chiều hư, đàn ông khác không bằng Long Tư Hạo còn có thể lọt vào mắt cô sao?

Cô ngẩng đầu lên lần nữa, ánh mắt thâm tình nhìn Long Tư Hạo, chủ động hôn môi anh, kiều my cười một tiếng, đỏ mặt, đưa ngón út mảnh khảnh chỉ phòng tắm: “Ôm em vào đó, em... em...”

Cô cúi thấp đầu xuống, bốn chữ đó khó mà mở miệng.

Long Tư Hạo nheo mắt nhìn cô đỏ mặt, cong môi cười, nhàn nhạt khạc ra bốn chữ: “Muốn đi vệ sinh?”

Thấy anh nói thẳng ra, Lê Hiểu Mạn cắn môi dưới, mặt càng đỏ hơn, nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ.”

Chương 456: Làm mù mắt chó của cậu ta (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đi tiểu nhiều là tình huống bình thường khi đang mang thai, có một số phụ nữ mang thai sẽ xuất hiện tình huống này ở giai đoạn hậu kỳ, nhưng bắt đầu từ giờ, đặc biệt là buổi tối, có lúc một buổi tối cô phải chạy vào phòng vệ sinh bảy tám lần.

Hai tháng gần đây, ban ngày Long Tư Hạo sẽ đến công ty, còn buổi tối thì nhất định trở về đúng giờ, vì vậy tự nhiên là anh biết tình huống của cô, coi như cô không nói ra, anh cũng có thể đoán được cô muốn nói cái gì.

Thấy cô ngượng ngùng cúi đầu xuống, Long Tư Hạo cứng chiều néo cái mũi nhỏ của cô, ánh mắt nồng đậm ý cười dịu dàng, giọng nói trầm thấp rõ ràng: “Vợ gorgeous, con người ta ai cũng đều có ba cái gấp, chuyện này có gì mà phải mắc cỡ? Ở trước mặt của anh, không cần xin lỗi như vậy, cũng đừng keo kiệt nũng nịu với anh, có cần gì cần anh giúp thì cứ nói với anh bất cứ lúc nào là, bất cứ lúc nào anh cũng đợi nghe vợ đại nhân chỉ huy.”

Dứt lời, anh đi giày giúp cô, rồi trực tiếp ôm cô đi vào phòng vệ sinh.

Long Tư Hạo đi ra ngoài trước cô, đợi lúc cô đi ra, thì Long Tư Hạo đưa cho cô bộ lễ phục đã sớm chuẩn bị xong.

Lê Hiểu Mạn liếc mắt nhìn bộ lễ phục màu trắng mà anh đưa tới, cô không hiểu gì nhìn anh hỏi: “Đây là...”

Không phải anh nói là ra ngoài đi dạo thôi sao? Còn cần mặc lễ phục nữa hả?

Thấy cô ngơ ngác không hiểu gì, Long Tư Hạo hơi nâng mi mắt, anh như có ma thuật biến ra một tấm thiệp mời, rồi đưa cho cô.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn hơi ngần ra, cô nghi ngờ nhìn anh, rồi mới nhận lấy thiệp mời, sau khi mở ra xem thì cô mới biết là thiệp mời cưới của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm, thời gian hai người cử hành hôn lễ là hôm nay, địa điểm là ở khách sạn quốc tế Đế Hoa.

Trên thiệp mời ghi tên người được mời là hai người cô và Long Tư Hạo, phía trên còn in hình ảnh cưới của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, lúc này khi cô nhìn thấy ảnh cưới của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm, thì đã hoàn toàn không còn bất kỳ cảm giác gì nữa rồi, không buồn không vui, không ủy khuất không giận.

Bây giờ, điều quan trọng nhất với cô, ngoài Long Tư Hạo, người nhà của cô, thì còn có bảo bảo trong bụng cô, ngoài ra không còn ai khác nữa rồi.

Những người mà cô quan tâm nhất cũng chỉ có bọn họ.

Long Tư Hạo đưa thiệp mời cho cô, còn chuẩn bị lễ phục, ý của anh hẳn là muốn đi tham dự hôn lễ của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm, thế nhưng cô không có hứng thú.

Cô đưa thiệp mời cho Long Tư Hạo, tức giận trợn mắt nhìn anh: “Em còn tưởng rằng là đi dạo phố, thì ra là đi tham gia hôn lễ, muốn đi thì anh tự đi đi, em không đi.”

Nghe vậy, Long Tur Hạo hơi nâng mi mắt lên, anh đặt và thiệp mời trong tay xuống, sau đó rảo bước đi tới trước mặt cô, đưa tay cởi áo ngủ xuống giúp cô, rồi dịu dàng nhìn cô, cong môi hỏi: “Tại sao em không đi?”

Dừng lại, anh híp mắt lại, anh nâng tay lên nắm lấy cằm của cô, thâm trầm nhìn cô: “Là sợ chạm vào nổi đau?”

Lê Hiểu Mạn kéo tay của anh xuống, cô nhìn thẳng vào anh: “Mới không phải, là không có hứng thú.”

“À?” Long Tur Hạo như sờn mày, kéo dài âm tiết, anh nhìn cô một cách thâm ý, cong môi cười nói: “Hiểu Hiểu, nhưng hôm nay anh đã chuẩn bị cho bọn họ một món quà lớn, em không đi thì coi như là sẽ không được nhìn thấy.”

Nghe thấy anh nói đến món quà lớn, Lê Hiểu Mạn trợn to hai mắt nhìn anh hỏi: “Đừng nói là anh sẽ chuẩn bị cho bọn họ một bao tiền lì xì thật dày đấy nhé? Tur Hạo, mặc dù anh không thiếu tiền, nhưng anh cũng không cần phải cho bọn họ quá nhiều, tùy tiện cho bọn họ bao tiền lì xì mấy đồng tiền là đủ rồi.”

“A a...” Long Tur Hạo cong môi mỉm cười, anh cương chiều nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em cứ yên tâm đi, khi chúng ta tổ chức lễ cưới, anh tuyệt đối sẽ không để em thua thiệt đâu.”

Dứt lời, anh ôm cô vào ngực, cúi đầu xuống hôn lên trán của cô, anh khẽ nở nụ cười quyến rũ, cười sâu không lường được: “Đưa bao tiền lì xì là một, còn có món quà khác, ngoan, em đi thay quần áo trước đi, em đi thì sẽ biết món quà lớn mà anh đã chuẩn bị cho bọn họ là cái gì.”

Sau đó, anh tự mình cởi áo ngủ xuống giúp cô, lại thay lễ phục giúp

cô.

Ngay cả tóc, cũng đều là anh tự mình xử lý giúp cô, bởi vì cô đang mang thai, nên anh không có trang điểm giúp cô.

Mà da của cô vốn đã trắng nõn, nên không cần trang điểm cũng vẫn xinh đẹp động lòng người.

Hôm nay cô mặc một bộ lễ phục cúp ngực màu trắng dài qua đầu gối, mà phần eo của lễ phục được thiết kế cao, nên không siết đến bụng, tà váy xòe rộng.

Mặc xong bộ lễ phục này, cô hoàn toàn không nhìn ra là mình đã mang thai hơn bốn tháng, bởi vì phần eo của bộ lễ phục này được chiết cao lên, nên tà váy xòe rộng đã khéo léo che dấu cái bụng đã nhô lên của cô.

Lúc trước, lúc Long Tư Hạo chọn bộ lễ phục này, cũng là nhìn trúng phần eo được thiết kế chiết cao của bộ lễ phục này sẽ không siết đến bụng của Lê Hiểu Mạn, mà lại còn tôn lên dáng vẻ yếu điệu của cô.

Dẫu sao, bây giờ cô đang là phụ nữ có thai, không thể mặc trang phục quá bó sát người, nhưng mới mang thai hơn bốn tháng, mặc trang phục rộng thùng thình thì cũng không được tốt lắm, vì vậy thiết kế của bộ lễ phục này rất phù hợp.

Da thịt trắng nõn, sắc mặt hồng hào, ngũ quan tinh xảo, khí chất cao nhã, lại kết hợp với bộ lễ phục trắng như tuyết này nữa, nhìn cô vừa dịu dàng duyên dáng, mà lại xinh đẹp động lòng người.

Sau khi thay lễ phục xong, cô liền bị Long Tư Hạo kéo đến trước gương, rồi anh đeo sợi dây chuyền mặt nhẫn kim cương hồng 12 cara lên giúp cô.

Cô vốn đã xinh đẹp động lòng người lại phối hợp với sợi dây chuyền mặt nhẫn kim cương hồng 12 ca ra này nữa, nhìn càng thêm chói mắt mê người.

Liếc nhìn người phụ nữ khí chất tao nhã, dịu dàng động lòng người trong gương, Lê Hiếu Mạn xoay người ngược mắt nhìn Long Tư Hạo đã đeo sợi dây chuyền cho cô xong, cô hơi cau mày: “Em như vậy có quá bắt mắt hay không?”

Chương 457: Làm mù mắt chó của cậu ta (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hôm nay cũng không phải là cô kết hôn, nếu cô mang sợi dây chuyền mặt nhẫn kim cương hồng 12 ca ra đất tiền này xuất hiện, thì sẽ cướp đi sự nổi bật của cô dâu mất.

Long Tư Hạo cúi người xuống, môi mỏng khẽ kề sát bên tai cô, rồi anh trầm thấp nói: “Anh muốn khiến em chói mắt, để cho tra nam không biết quý trọng em nhìn thấy, xem em xinh đẹp mê người biết bao nhiêu, tốt nhất là làm mù mắt chó của cậu ta, khiến cậu ta tức giận đến nổi hộc máu, tuy nhiên, điều quan trọng nhất chính là, anh muốn cho tất cả mọi người biết anh có được em là có bao nhiêu may mắn.”

“Phốc!”

Nghe thấy lời của Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn xì một tiếng bật cười, cô dịu dàng nhìn anh mỉm cười: “Tur Hạo... anh thật là đáng yêu.”

Cô phát giác ra được, có những lúc anh thật sự rất đáng yêu, mà anh như vậy cũng rất quyến rũ.

Anh thật sự là một người đàn ông hoàn mỹ, khiến cô càng ngày càng thích, càng ngày càng không thể rời bỏ anh.

Dĩ nhiên là cô biết, tra nam mà anh nói đó là Hoắc Vân Hy, cô có thể cảm giác được, anh đang bất bình giúp cô.

“Anh đáng yêu?” lần đầu tiên Long Tư Hạo nghe thấy Lê Hiểu Mạn khen anh như vậy, cũng là lần đầu tiên nghe thấy có người nói anh đáng yêu.

Trên đời này, có lẽ chỉ có cô cảm thấy anh đáng yêu mà thôi.

Bởi vì chỉ có ở trước mặt cô, anh mới dịu dàng, thâm tình, chân thật, chân thành, không chút ngụy trang...

Cho tới bây giờ, anh đều chưa từng thể hiện bộ mặt tàn nhẫn vô tình của mình ở trước mặt cô.

Anh hơi híp mắt lại, cứng chiều nhìn cô, anh đưa tay ra nâng cằm của cô lên, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi phấn hồng của cô: “Em thích anh như vậy sao? Phải không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn dần đỏ lên, cô khẽ gật đầu với anh: “Dĩ nhiên là thích...”

Nói đến đây, cô thân mật vòng hai tay ôm lấy cổ anh, nâng cằm lên, ánh mắt dịu dàng thâm tình liếc nhìn anh: “Chỉ cần là Long Tư Hạo anh, thì mặc kệ anh là dạng người gì, dạng tính cách gì, Lê Hiểu Mạn đều thích.”

“A a...” bởi vì những lời thẳng thắn của cô mà Long Tư Hạo cong môi mỉm cười, trong đôi mắt anh tràn đầy ý cười, ánh mắt thâm tình cứng chiều liếc nhìn cô, anh nói: “Anh cũng vậy, chỉ cần là Lê Hiểu Mạn em, thì mặc kệ em là dạng người gì, tính cách gì, anh đều yêu hết, cả cuộc đời này không thay đổi.”

Dứt lời, anh dịu dàng vén mái tóc của cô lên.

Lê Hiểu Mạn ngồi ở trước gương, thấy ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng luồn qua mái tóc dài quăn của cô, động tác thuần thục, đôi mắt trong veo như nước của cô tràn đầy kinh ngạc, cô không ngờ rằng, thậm chí ngay cả tạo kiểu tóc anh cũng biết.

Người đàn ông này có thể quá thần kỳ như vậy hay không?

Một người đàn ông có sự nghiệp lớn, giá trị con người lên tới hàng tỷ đồng, lại cái gì cũng biết làm, ngay cả cơm cũng nấu ngon, điều này khiến cho Lê Hiểu Mạn thân là phụ nữ đều cảm thấy hơi xấu hổ.

Mặc kệ là so tài nấu nướng hay là so cái gì, Long Tur Hạo đều ưu tú gấp ngàn lần gấp vạn lần so với cô.

Cô đột nhiên cảm thấy, trước mặt một người ưu tú như Long Tur Hạo, cô chẳng phải là gì cả, còn không vào nổi mắt bằng một hạt bụi.

Giữa bọn họ hoàn toàn mất cân bằng.

Nếu như giữa vợ chồng chênh lệch nhau quá nhiều, thì sẽ dễ dàng ảnh hưởng đến chuyện tình cảm.

Mặc dù cô và Long Tur Hạo còn chưa kết hôn, thế nhưng cũng không khác gì nhiều với đã kết hôn, mà bây giờ mặt nào cô cũng không bằng Long Tur Hạo, cô thật sự sợ một ngày nào đó, Long Tur Hạo sẽ coi thường cô.

Cô đã từng xem qua một tiết mục, một chuyên gia tư vấn tình yêu đã nói, trong hôn nhân, nếu như giữa vợ và chồng chênh lệch nhau quá nhiều, thì đoạn hôn nhân này sẽ rất nguy hiểm.

Phụ nữ có thể không ưu tú bằng người đàn ông của mình, nhưng tuyệt đối không thể không làm gì cả, cũng không thể không có gì cả.

Hầu hết những người phụ nữ thành công trong sự nghiệp đều được đàn ông đánh giá cao, cũng khiến đàn ông tôn trọng. Vì vậy, để duy trì sự cân bằng giữa bọn họ, cô quyết định sau khi sinh con xong, nhất định phải cố gắng thực hiện mơ ước của mình, trở thành một nhà thiết kế trang sức nổi tiếng cả ở trong và ngoài nước.

Long Tư Hạo thấy cô vẫn luôn cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì, anh đột nhiên cúi đầu xuống, vồ lấy đôi môi căng mọng của cô, cố ý hôn cô đến nổi nghẹt thở.

“Oh...” Đột nhiên nghẹt thở khiến Lê Hiểu Mạn nhanh chóng hoàn hồn lại, cô nhìn người đàn ông đang cuồng nhiệt hôn mình, lúc cô đang muốn đẩy anh ra, Long Tư Hạo đã buông cô ra trước.

“Em vừa mới suy nghĩ cái gì vậy? Có thể đi được chưa.”

“Không suy nghĩ gì cả!” Lê Hiểu Mạn nói với anh xong, thì quay mặt nhìn về phía gương, thấy Long Tư Hạo đã tạo kiểu tóc cho cô xong rồi, là kiểu tóc rất phức tạp mà cô chưa từng thấy, rất đẹp, cao quý ưu nhã, hai lọn tóc cong cong buông thõng hai bên mang tai, càng làm tăng thêm khí chất kiêu my cùng và nhẹ nhàng.

Liếc nhìn người phụ nữ quyến rũ trong gương kia càng, Lê Hiểu Mạn vui vẻ nói: “Thật là đẹp, thật là đẹp.”

Cô khen là khen kiểu tóc mà Long Tư Hạo đã làm cho cô, kiểu tóc này rất đẹp.

Đều nói người đẹp vì lụa, kiểu tóc cũng rất quan trọng, một kiểu tóc đẹp phù hợp, có thể giúp tăng khí chất của người ta lên.

Long Tư Hạo ôm lấy cô từ phía sau lưng, cúi người hôn xuống gáy

của cô, anh thâm tình nhìn người phụ nữ ôn uẩn trong gương kia, anh vui vẻ cong môi cười nói: “Đúng là rất đẹp, xinh đẹp độc nhất vô nhị.”

!!

Chương 458: Hiểu Hiểu, chúng ta đi đập phá lễ cưới

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh khen là khen Lê Hiểu Mạn, ở trong lòng trong mắt của anh, Lê Hiểu Mạn là người phụ nữ đẹp nhất trên đời này.

Hôn lễ của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm được tổ chức vào lúc 10 giờ, nhưng tiệc cưới tổ chức sau khi cử hành nghi thức hôn lễ xong.

Long Tư Hạo sợ Lê Hiểu Mạn sẽ đói, nên anh bồi cô ăn bữa sáng trước, rồi mới tự mình lái xe đi tham sự hôn lễ cùng cô.

Khách sạn quốc tế Đế Hoa

Hôm nay chú rể Hoắc Vân Hy mặc âu phục màu đen, dáng người tuấn thật, anh ta đi cùng phù rể, đứng ở cửa khách sạn đón khách.

Trải qua hai tháng chữa trị, bây giờ thân thể của anh ta đã cơ bản bình phục, đi bộ đã không cần chống nạng, nhưng tay phải vẫn không làm được gì, không thể nào xách vật nặng. Tuy nhiên, cái này cũng không tạo thành nhiều ảnh hưởng lớn với sinh hoạt hàng ngày của anh ta.

Hôm nay vốn là ngày vui của anh ta, nhưng trên gương mặt tuấn tú của anh ta lại không có nụ cười hạnh phúc mà chú rể nên có. Biểu tình lạnh lùng, quanh thân tản ra hơi thở lạnh lẽo, khiến cho không ít tân khách đến tham dự hôn lễ đều không dám đi về phía anh ta chúc mừng.

Anh ta lạnh lùng ngưng mắt nhìn về phía trước, ánh mắt lạnh như băng ẩn giấu vẻ chờ mong, giống như là đang mong đợi ai đến.

Mỗi khi có khách nữ xuống xe, anh ta đều sẽ đặc biệt chú ý, nhưng sau khi thấy rõ mặt mũi của tân khách đó, thì anh ta sẽ không kiềm được mà nhú mày lại, biểu tình trên mặt càng trở nên lạnh lùng.

“Hoắc tổng, chúc mừng chúc mừng...”

“Hoắc tổng, chúc anh sớm sinh quý tử...”

...

Mặc dù biểu tình của anh ta rất lạnh lùng, vẫn có tân khách đi đến nói chúc mừng anh ta, nhưng anh như không nghe thấy, vẫn lạnh lùng nhìn phía trước như cũ.

Tân khách thấy biểu tình lạnh lùng của anh ta, thấy anh ta còn không thèm phản ứng lại, thì lúng túng đi theo nhân viên nghi thức đi vào hội trường hôn lễ.

Lý Tuyết Hà trang điểm điểm lệ, vừa cười vừa đi vào hội trường hôn lễ chào hỏi, rồi lại đi ra.

Thấy biểu tình lạnh lùng của Hoắc Vân Hy, thấy anh ta không thèm chào hỏi tân khách, bà ta duy trì trên nụ cười khéo léo trên mặt, đi tới bên cạnh anh ta, nhìn anh ta hạ thấp giọng nói: “Vân Hy, hôm nay là ngày vui của con, con thử nhìn lại con xem, đó là cái biểu tình gì, con cười lên xem nào, con cứ như vậy sẽ dọa tân khách chạy mất đấy.”

Hoắc Vân Hy vẫn giữ nguyên biểu tình lạnh lùng, anh ta lạnh lùng híp mắt lại, lạnh giọng nói: “Nếu mẹ đi ra, thì con đi vào.”

Lý Tuyết Hà nghe thấy vậy, bà ta vừa mỉm cười chào hỏi các tân khách đang lục tục đi tới, vừa kéo anh ta thấp giọng nói: “Con nói cái gì vậy? Nào có chuyện chú rể không đón khách, để cho mẹ mình đón khách hộ? Con muốn trở thành trò cười ở thành phố K này sao?”

Hoắc Vân Hy lạnh lùng cười: “Nếu như vậy, vậy mẹ ra đây làm gì?”

Không biết tại sao, bây giờ anh ta đặc biệt không ưa nổi người mẹ này của mình, chỉ cần nơi nào có bà ta xuất hiện, thì anh ta sẽ không muốn đứng lâu ở đó.

Lý Tuyết Hà thấy thái độ của con ruột mình đối với mình kém như vậy, mặc dù trong lòng vừa tức giận lại vừa ủy khuất, nhưng bởi vì tình huống hôm nay khác với mọi khi, nên đành phải nhịn xuống.

Bà ta hạ thấp giọng nói: “Con cho rằng mẹ muốn đi ra làm phiền con hay sao? Còn không phải là bởi vì đến bây giờ mà ông nội con còn chưa thấy tới, nên mẹ mới cố gắng đi ra! Con nói thử xem, lão gia tử này cũng thiệt là, hôm nay là ngày vui của con, ông ta lại không đến, đây không phải là khiến con thật sự mất mặt hay sao? Theo mẹ nghĩ, ông ta chính là thiên vị, lúc trước khi con kết hôn với Lê Hiểu Mạn, ông ta...”

“Đủ rồi.” Nghe thấy bà ta nhắc tới Lê Hiểu Mạn, trái tim của Hoắc Vân Hy lại đau xót dữ dội, anh ta tức giận quát bà ta.

Lý Tuyết Hà đột nhiên bị quát mà sợ hết hồn, bà ta ủy khuất và tức giận nhìn Hoắc Vân Hy: “Vân Hy, con... con lại quát mẹ? Mẹ là mẹ của con mà.”

Vẻ mặt của Hoắc Vân Hy dần trở nên âm trầm, anh ta lạnh giọng nói: “Mẹ nói thêm câu nữa, thì đừng trách sau này con lại cũng không

nhận mẹ nữa.”

“Con...” Lý Tuyết Hà tức giận siết chặt hai tay, nhưng lại không tiện phát tác ngay trước mặt các tân khách đang lục tục đi tới.

Lúc bà ta trở lại hội trường hôn lễ, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng xôn xao.

Nghe thấy tiếng, bà ta tò mò quay người sang, thấy một chiếc Rolls Royce Phantom ngừng lại, mà người xuống xe chính là Long Tư Hạo và Lê Hiếu Mạn.

Long Tư Hạo mặc bộ âu phục màu trắng bạc được cắt may thủ công của thương hiệu Armani, dáng người tuấn thật, khí chất mạnh mẽ, tuấn mỹ mê người, không giận mà uy, khí chất xuất trần, cao quý bất phàm.

Lê Hiếu Mạn mặc bộ lễ phục màu trắng ưu nhã kéo cánh tay của anh, màu da trắng nõn, chiếc nhẫn kim cương hồng 12 cara chói mắt, tản ra hào quang lấp lánh, càng làm nổi bật khuôn mặt hồng hào của cô, càng khiến cô trở nên động lòng người, ngũ quan tinh xảo hội tụ linh khí, khiến cho người ta không thể dời mắt khỏi, cả người đều tỏa ra ánh hào quang.

Đặc biệt là, bộ lễ phục màu trắng của cô vừa làm nổi bật lên khí chất thuần khiết trang nghiêm mà khiến người ta hài lòng như hoa bách hợp của cô, lại vừa khiến cô như cao quý kiêu ngạo bông tuyết liên vậy.

Các phẩm chất ôn uẩn, ưu nhã, bèn bỉ, đều được cô thể hiện một cách tinh tế.

Bộ lễ phục trắng như tuyết của cô và thân âu phục màu trắng bạc

Long của Tur Hạo phối hợp với nhau, hết sức hòa hợp, hai người đi chung với nhau nhìn thế nào cũng thấy xứng đôi, giống như là một đôi do trời đất tạo nên, lập tức đoạt đi tất cả sự chú ý của mọi người.

Không ít tân khách đều đưa mắt nhìn vào hai người, trong mắt toát ra ánh sáng lấp lánh.

Vừa xuống xe đã trở thành tiêu điểm, Lê Hiểu Mạn chỉ cảm thấy rất tội lỗi, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người hồng lên như vừa được đánh phấn vậy.

Cô và Long Tur Hạo đã cướp đoạt sự chú ý của tất cả mọi người, đây không phải tới tham dự hôn lễ, mà là tới đập phá hôn lễ đi.

Cô nhìn về phía Long Tur Hạo, hơi cau mày lại nói: “Tur Hạo, đâu phải là chúng ta tới đây tham dự hôn lễ, rõ ràng là giống như đến đập phá hôn lễ vậy.”

Long Tur Hạo nhìn về phía cô, ánh mắt chéch choáng ý cười, môi mỏng cong lên: “Không phải là giống như, Hiểu Hiểu, chúng ta là đi đập phá hôn lễ.”

“Cái gì?” Lê Hiểu Mạn hơi giật mình nhìn Long Tur Hạo, cô chớp chớp đôi mắt trong veo như nước: “Không phải là anh đang nói đùa đấy chứ?”

Long Tur Hạo cong môi cười, anh đột nhiên cúi người xuống, hôn lên đôi môi căng mọng của cô, rồi thâm ý nhìn cô nói: “Anh giống như là nói đùa sao? Lát nữa em sẽ biết.”

Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, cô tò mò liếc anh, lúc xoay người lại mới phát hiện ra là không biết từ lúc nào cô và Long Tur Hạo đã đứng ở trước mặt Hoắc Vân Hy.

Mà Hoắc Vân Hy thì níu chặt mày lại, tay trái nắm thật chặt, anh ta nhìn chăm chăm vào cô, khung cảnh trước mắt thật đẹp, nhưng nó cũng đồng thời như lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào trái tim anh ta.

Người phụ nữ sáng rỡ động lòng người hấp dẫn ánh mắt của mọi người đó vốn là vợ của anh ta, nhưng bây giờ cô đã nhào vào trong ngực của người đàn ông khác rồi.

Hôm nay, anh ta vẫn luôn mong đợi cô tới, thế nhưng khi nhìn thấy cô và Long Tur Hạo cùng xuất hiện, hai người giống như là một đôi do trời đất tạo nên, giành được không ít sự chú ý và lời khen ngợi của các tân khách, thì anh ta ghen tị đến chết, lòng đau đến chết đi sống lại. Anh ta đã hy vọng người đứng ở bên cạnh cô, được cô thân mật kéo tay chính là Hoắc Vân Hy anh ta, mà không phải là Long Tur Hạo biết bao nhiêu.

Mà ngược lại, anh ta không nghĩ tới hôm nay Long Tur Hạo lại tới thật, xem ra, anh đã quên mất hết tất cả sự kiện ở nghĩa trang An Thái hai tháng trước rồi.

Phát súng của anh ở nghĩa trang An Thái kia, đã làm hại Hạ Lâm mất đứa con, nếu như không phải là Hạ Lâm tốt bụng không so đo, lại khẩn cầu anh ta mặc kệ chuyện này đi, thì anh ta cũng sẽ không cứ như vậy mà bỏ qua cho anh.

Nhưng anh lại có thể làm như chưa từng phát sinh chuyện gì mà tới tham dự của anh ta và Hạ Lâm. Đối với điểm này, anh ta rất bội phục anh, so với trong tưởng tượng của anh ta thì anh thâm trầm hơn nhiều, trầm ổn hơn nhiều, cũng bình tĩnh và can đảm hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, anh tới thật đúng lúc, anh ta có thể áp dụng một số kế hoạch được rồi.

Lý Tuyết Hà đứng ở bên cạnh anh ta thấy Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn tới tham dự hôn lễ, vẻ mặt của bà ta cực kỳ kinh ngạc.

“Tur Hạo, các người...” Lý Tuyết Hà nhìn về phía Long Tư Hạo, rồi lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn đang khoác tay anh, trong mắt bà ta thoáng kinh diễm, trong lòng bà ta thầm nghĩ sao trước kia không phát hiện ra Lê Hiểu Mạn xinh đẹp như vậy, rực rỡ như vậy, khí chất cao nhã ôn uyển động lòng người đó không kém hơn mấy danh viện thùy mị chút nào.

Chương 459: Động phòng, không thành vấn đề (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thấy Lý Tuyết Hà cứ nhìn chăm chăm vào người Lê Hiểu Mạn, anh hơi nhướn mày, ưu nhã cầm ra một bao lì xì thật dày, đưa cho nhân viên nghi thức bên cạnh, cong môi cười nói: “Làm sao? Dì không hoan nghênh chúng tôi tới đây?”

Ánh mắt của Lý Tuyết Hà rơi vào trên bao lì xì đỏ kia, bà ta hoàn hồn lại rồi cười nói: “Hoan nghênh, hoan nghênh, dĩ nhiên là hoan nghênh, cậu là anh trai của...”

Long Tư Hạo không đợi Lý Tuyết Hà nói xong, anh đã lên tiếng cắt đứt lời của bà ta: “Dì, hôm nay tôi và Hiểu Hiểu chỉ lấy thân phận tân khách để tới tham dự hôn lễ mà thôi.”

Ý của anh rất sáng tỏ, không phải là anh lấy thân phận con cháu của Hoắc gia để tới, càng không phải là lấy thân phận anh trai của Hoắc Vân Hy để tới.

Sau đó, anh lại nhìn về phía Hoắc Vân Hy vẫn đang nhìn chăm chăm vào Lê Hiểu Mạn, anh hơi nheo mắt lại, ánh mắt thâm thúy khiến người ta suy nghĩ không ra, anh lịch sự đưa tay ra, cong lên cười nói: “Hoắc tổng, mai nở hai lần(*), chúc mừng.”

(*)梅开二度: thành ngữ chỉ hai lần thành công tương tự hoặc là kết hôn lần thứ hai.

Lê Hiểu Mạn đang khoác cánh tay anh, thấy anh lại hướng ưu nhã đưa tay ra với Hoắc Vân Hy, cô hơi giật giật khoe môi, như sờn mày nhìn anh, cô thoáng kinh ngạc, anh đang hát vở tuồng nào vậy?

Lấy tính cách của Hoắc Vân Hy thì anh ta nhất định sẽ không bắt tay với anh, nếu là như vậy, không phải là anh sẽ tự làm mình mất mặt sao.

Nếu đổi lại là cô, thì cô tuyệt đối sẽ không bắt tay với Hoắc Vân Hy đâu.

Mà Hoắc Vân Hy nghe thấy Long Tur Hạo nói câu “Mai nở hai lần “, mánh mắt của anh ta chợt lóe lên, anh ta híp mắt lại, biểu tình trên mặt càng căng cứng mà lạnh lùng hơn.

Anh ta mím môi mỏng thật chặt, thấy Long Tur Hạo lại đưa tay về phía mình, anh ta hơi cong môi dưới, kinh ngạc hơn là, anh ta lại bất ngờ đưa tay ra bắt tay với Long Tur Hạo.

Các tân khách đi tới đều đang nhìn anh ta và Long Tur Hạo, nếu như anh ta không đáp lại, thì sẽ tỏ ra đặc biệt không có khí độ, đặc biệt không có giáo dưỡng.

Mà bất kể lúc nào, Long Tur Hạo vĩnh viễn đều mang tư thái cao quý ưu nhã, so sánh giữa luôn không kiên nhẫn và cao quý ưu nhã, thì sẽ kém xa cả nghìn dặm.

Ở trước mặt các tân khách, anh ta có thể không cố kỵ gì, nhưng ở trước mặt của Lê Hiểu Mạn, anh ta không thể thua Long Tur Hạo được, không thể để cho cô cho rằng anh là một người không có khí độ, rất không có giáo dục, rất không có khí chất đàn ông.

Cho nên, anh ta mới bắt tay đáp lại Long Tur Hạo.

Nhìn hai người như đang lịch sự bắt tay nhau, nhưng thực ra là đang tự so tài ở trong tối.

Vợ trước và vị hôn phu hiện tại tới tham dự hôn lễ của chồng trước, nhất định sẽ cọ xát ra tia lửa.

Lê Hiểu Mạn thấy hai người bắt tay nhau đến nửa ngày còn chưa buông ra, cô hơi cau mày lại, người không biết còn tưởng rằng hai người đang chào hỏi nhau, nhưng cô rất rõ ràng, nói không chừng là hai người đang âm thầm so tài.

Sau đó, cô nhẹ nhàng kéo Long Tur Hạo lại, thâm tình nhìn anh, dịu dàng gọi tên anh: “Tur Hạo...”

Long Tur Hạo hơi nâng mi mắt lên, rồi buông lỏng tay trước, anh nhìn Hoắc Vân Hy một cách thâm thúy, môi mỏng cong lên: “Hoắc tổng khôi phục không tệ, xem ra tối nay động phòng không thành vấn đề, chúc cậu sớm sinh quý tử.”

Lê Hiểu Mạn đứng ở bên cạnh anh nghe thấy anh nói như vậy, khoe miệng cô khế co rúc, cô liếc mắt nhìn anh, người đàn ông này đang cố ý hả?

Anh đang cố ý làm cho Hoắc Vân Hy tức chết hả?

Thật là một người đàn ông “Xấu”, nhưng cô lại càng ngày càng thích.

Quả nhiên là “Đàn ông không xấu đàn bà không thương”, rốt cuộc thì cô cũng đã minh bạch chân lý của những lời này rồi, đàn ông “Xấu” giống như Long Tur Hạo vậy, ai mà không yêu cho được?

Hoắc Vân Hy nghe vậy, ánh mắt của anh ta thoáng tức giận, anh lại

vẫn dám chúc anh ta sớm sinh quý tử, nếu như không phải là nhờ anh ta, Hạ Lâm cũng sẽ không sinh non...

Anh ta nắm chặt bàn tay vẫn còn hơi đau vì vừa bắt tay với Long Tư Hạo, nheo mắt lại chăm chú nhìn anh, lạnh giọng nói: “Long Tư Hạo, hôm nay anh cố ý tới đây khiêu khích tôi sao? Đừng quên, vì sao Lâm Lâm mất đứa bé?”

Anh ta vốn không muốn nói chuyện đứa con của Hạ Lâm ở trước mặt Lê Hiểu Mạn, bởi vì chuyện đó không chỉ khiến anh ta cảm thấy thẹn với Hạ Lâm, mà còn khiến anh ta cảm thấy thẹn với Lê Hiểu Mạn, nhưng rõ ràng là Long Tư Hạo cố ý khiêu khích khiến anh ta không thể nhịn được nữa.

Nhìn thẳng vào đôi mắt ác liệt của Hoắc Vân Hy, Long Tư Hạo hơi nâng mi mắt lên, vẻ mặt sắc bén, khiến người ta suy nghĩ không ra, anh khẽ nở nụ cười cao thâm khó lường, trầm giọng nói: “Vì sao mà cô ta mất đứa bé, làm sao mà tôi biết được? Hẳn là cậu phải đi hỏi cô ta, đứa con của cô ta đi đâu mất rồi?”

Dứt lời, anh hạ tầm mắt xuống, thâm tình liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, rồi dịu dàng nói: “Hiểu Hiểu, hôm nay Hoắc tổng kết hôn, không phải em nói là em có mấy câu chúc mừng hay sao?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn lại không nhịn được giật giật khóe miệng, khẳng định là người đàn ông “Xấu” này lại cố ý.

Anh đang muốn cô cắm một dao ở trên ngực Hoắc Vân Hy đây mà.

Tuy nhiên, cô rất vui lòng cắm một dao này.

Chung một chỗ với anh lâu, cô cũng dần học được tính phúc hắc của anh.

Chương 460: Động phòng, không thành vấn đề (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô quay mặt sang nhìn Hoắc Vân Hy đang chăm chú nhìn mình, ánh mắt bình thản, cô khẽ nở nụ cười động lòng người: “Hoắc tổng, chúc mừng anh và Hạ tiểu thư cuối cùng thì người hữu tình cũng thành thân thuộc, chúc hai người tân hôn vui vẻ.”

Mấy chữ “ Người hữu tình cũng thành thân thuộc “ trong lời nói của cô, giống như là một cái lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào trong lòng Hoắc Vân Hy, đau đến nỗi trái tim của anh ta như đang rỉ máu.

Anh ta siết chặt tay trái, đau đớn liếc nhìn Lê Hiểu Mạn: “Mạn Mạn, em biết rõ người tôi yêu là...”

“Hiểu Hiểu, chúng ta nên vào rồi.” Long Tư Hạo không đợi Hoắc Vân Hy nói xong, đã ôm lấy Lê Hiểu Mạn đi theo nhân viên nghi thức tiến vào hội trường hôn lễ.

Hoắc Vân Hy thấy vậy, đau đớn trong mắt càng sâu hơn, anh ta đang muốn xoay người đi theo vào, đã bị Lý Tuyết Hà kéo trở lại.

“Vân Hy, con làm gì vậy? Con còn phải đón khách...”

Vừa rồi, bởi vì có Long Tư Hạo ở đây, hơn nữa là hôn nay là ngày Hoắc Vân Hy kết hôn, nên mặt dù trong lòng Lý Tuyết Hà có bất mãn gì với Lê Hiểu Mạn, bà ta cũng không dám công khai nói gì.

Mà chuyện Hạ Lâm trúng đạn là do Long Tư Hạo gây nên, ngoài Hoắc Vân Hy biết, thì đám người Lý Tuyết Hà, Lưu Như Hoa, Hạ Thanh Vinh đều không biết.

Mà người tận lực giấu giếm chuyện này dĩ nhiên là Hạ Lâm, đây cũng chính là nguyên nhân tại sao khi Lý Tuyết Hà thấy Long Tư Hạo thì không có biểu hiện quá kích động.

Nếu như bà ta biết chuyện Hạ Lâm bị trúng đạn là do Long Tư Hạo gây ra: “Cháu trai vàng” của bà ta mất là do Long Tư Hạo làm hại, thì hôm nay lúc bà ta thấy Long Tư Hạo, sẽ không có biểu hiện bình tĩnh như vậy đâu.

Hoắc Vân Hy lạnh lùng nheo mắt lại, anh ta rút cánh tay đang bị Lý Tuyết Hà nắm chặt ra, lạnh giọng nói: “Muốn nghênh đón thì mẹ đi mà nghênh, con không muốn đứng ở chỗ này giống như một thằng ngốc nữa.”

Dứt lời, anh ta đi thẳng vào hội trường hôn lễ.

Bởi vì cảm kích Hạ Lâm ngăn cản súng giúp anh ta, thẹn với cô ta, nên anh ta mới đáp ứng kết hôn với anh ta. Anh ta bất lực biết bao nhiêu, thống khổ như thế nào, thì nào có ai biết.

Trong hội trường hôn lễ sang trọng, tân khách đến tham dự đông, mọi người lần lượt thay nhau mời rượu, trên mặt mỗi người đều mang nụ cười, tất cả đều hài hòa.

Hôn lễ còn chưa bắt đầu, nhưng trên đài hôn lễ linh thiêng được bố trí lãng mạn, người chủ trì hôn lễ đang dùng lời nói hài hước để tạo bầu không khí.

Những lời đùa giỡn của anh ta luôn chọc cho đám tân khách cười

ầm lên.

Chính giữa hội trường hôn lễ là thảm đỏ thật dài, hai bên là bàn yến tiệc.

Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo vừa đi vào hội trường hôn lễ đã giành được sự chú ý của không ít tân khách, dĩ nhiên là không ít nam tân khách chăm chú nhìn Lê Hiểu Mạn, mà không thiếu nữ tân khách tỏa sáng hai mắt nhìn Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo luôn làm người khiêm tốn, rất ít khi lộ mặt ở trước mặt công chúng, những người khác không biết anh là ai, nhưng người trong nghề tự nhiên sẽ biết.

Mà mọi người đều biết năng lực trên thương trường của anh, anh gần như là người lũng đoạn tất cả mạch sống kinh tế của thành phố K, bây giờ lại tiếp quản Hoắc thị, tự nhiên sẽ khiến cho không ít doanh nhân muốn tiếp cận bám vào anh, muốn hợp tác với anh.

Đặc biệt là, tiệc cưới lần này mời tới không ít nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh hoặc là quản lý cao tầng của các công ty, vừa thấy được anh, bọn họ đã nhiệt liệt nghênh đón.

“Long tổng...”

“Long tổng, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu...”

...

Lê Hiểu Mạn đứng ở bên cạnh Long Tư Hạo thấy không ít tân khách tiến lên đón đầu chào hỏi Long Tư Hạo, mà cô lại không nhận ra ai trong số những người này, cô nhìn anh rồi thấp giọng nói: “Em đi rửa tay.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo dịu dàng nhìn cô: “Anh đi cùng em.”

Lê Hiểu Mạn hơi ngỡ ngàng ngừng đỏ mặt lên, cô rút tay đang khoác ở trên cánh tay của anh ta, nhìn anh nói: “Không cần, em cũng không phải là con nít, lại nói, anh có thể vào phòng vệ sinh nữ sao?”

Dứt lời, cô liền đi về phía phòng vệ sinh.

Nhưng cô còn chưa đi đến phòng vệ sinh, thì đột nhiên có người đi tới trước mặt cô chặn con đường phía trước lại.

“Mạn Mạn, đã lâu không gặp.”

Giọng nói trầm thấp thuần hậu, làm Lê Hiểu Mạn cảm thấy hơi quen thuộc.

Cô giật mình, rồi ngẩng đầu lên, thấy người đàn ông ngăn ở trước mặt cô lại là “Chú trẻ tuổi “ họ Long đã kịp thời xuất hiện cứu cô lúc cô bị cướp gặp phải nguy hiểm ở bệnh viện.

Mà “Chú trẻ tuổi “ họ Long chính là Long Quân Triệt.

“Chú...” Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn người đàn ông tuấn mỹ trước mắt, cô kinh ngạc nói: “Là chú...”

Long Quân Triệt híp đôi mắt hoa đào lại, ánh mắt lộ ý cười nhìn Lê Hiểu Mạn: “Đúng, là tôi, cô còn nhớ tôi chứ.”

Lê Hiểu Mạn hơi lúng túng, cô lịch sự nhìn ông ta cười nói: “Tôi nhớ chú gọi là Long...”

Không đợi cô nói ra, Long Quân Triệt ưu nhã mỉm cười, môi mỏng

nói ra ba chữ: “Long Quân Triệt.”

Huyền Huyền có lời — —

Baby: Món quà lớn sẽ có vào ngày mai, ngày mai là có thể biết Long thiếu chuẩn bị món quà lớn gì cho Hoắc tra nam, Huyền Huyền cười nham hiểm

Chương 461: Sự kết hợp tuyệt vời, nam cận bã và nữ cận bã (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Đúng đúng!” Lê Hiểu Mạn lập tức gật đầu, đôi mắt trong veo như nước có chút kinh ngạc nhìn ông ta: “Long tiên sinh, không ngờ lại gặp ông ở đây.”

Đôi mắt hẹp dài đào hoa của Long Quân Triệt cẩn thận quan sát cô, cong môi nở nụ cười ưu nhã: “Không gặp một khoảng thời gian, Mạn Mạn đã càng ngày càng đẹp, đúng rồi, hình như tôi nhớ cô vẫn còn thiếu tôi một bữa cơm.”

Câu nói sau cùng, giọng điệu ông ta đùa giỡn.

Vốn dĩ được ông ta khen xinh đẹp, Lê Hiểu Mạn đã rất ngượng ngùng, lại nghe thấy ông ta nói cô còn nợ một bữa cơm, lúc này cô mới nhớ đến lần đó ở bệnh viện, ông ta cứu cô, cô đã nói muốn mời ông ta ăn cơm, nhưng sau đó xảy ra rất nhiều chuyện, cô lại đổi số điện thoại di động, hoàn toàn quên mất chuyện này.

Hiện tại nghe ông ta nhắc đến, cô cảm thấy rất ngại.

Cô đưa mắt nhìn Long Quân Triệt, ánh mắt mang theo sự áy náy: “Long tiên sinh, thật ngại quá, tôi... Tôi quên mất, thành thật xin lỗi.”

Lê Hiểu Mạn rũ mắt nhìn Long Quân Triệt nói xin lỗi, khuôn mặt nhỏ

nhấn thanh tú hiện ra vẻ lúng túng.

Lúc này cô cảm thấy rất xấu hổ, người ta ra tay cứu cô, lại còn bị thương, vậy mà cô lại quên mất lời hứa với người ta.

Lúc này, Long Tư Hạo vốn đang nói chuyện với khách khứa nhìn thấy Lê Hiểu Mạn nói chuyện với một người đàn ông, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của anh híp lại, sau đó nói vài câu khách sáo với người khách đến bắt chuyện với anh, lập tức sai bước đi đến.

Bởi vì Lê Hiểu Mạn đưa lưng về phía Long Tư Hạo, hiển nhiên cô không biết Long Tư Hạo đang đi đến, còn Long Quân Triệt thì lại khác.

Anh ta nheo lại đôi mắt đào hoa, khóe môi nở một nụ cười bí hiểm, đột nhiên nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn, nhanh chóng kéo cô ra khỏi phòng yến tiệc.

“Long... Long tiên sinh...”

Long Quân Triệt đi rất nhanh, mà bọn họ đứng lúc đứng khá gần cửa, Lê Hiểu Mạn căn bản không kịp ngăn cản, đã bị Long Quân Triệt lôi kéo rời khỏi đó.

Long Tư Hạo đang đi về phía cô nhìn thấy thế, ánh mắt trầm xuống, lập tức đuổi theo.

Hôn lễ ở tầng hai mươi, vừa ra khỏi đó quẹo trái quẹo phải đều là hành lang, ở cuối mỗi hành lang có một thang máy.

Lúc này Lê Hiểu Mạn cùng Long Quân Triệt đang ở trong một thang máy.

Lê Hiểu Mạn nheo mắt, có chút khó hiểu nhìn Long Quân Triệt, hàng chân mày thanh tú khẽ nhíu lại: “Long tiên sinh, ông đang định đưa tôi đi đâu?”

Long Tư Hạo vẫn còn ở phòng yến tiệc, nếu như cô biến mất, anh nhất định sẽ lo lắng cho cô.

Long Quân Triệt nhướng mày nhìn Lê Hiểu Mạn, nở nụ cười ưu nhã, giọng nói trong trẻo: “Trong phòng yến tiệc quá ồn, đúng lúc tôi ở đây, hiện tại hôn lễ vẫn chưa bắt đầu, tôi muốn mời cô đến chỗ tôi ngồi chút, hẳn là cô không có ý kiến gì chứ?”

Nghe được lời cô, Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, ánh mắt kinh ngạc nghi ngờ nhìn ông ta, hình như cô và ông ta không có thân thiết như vậy! Chỉ gặp mặt có hai lần mà thôi, ông ta lại muốn mời cô đến chỗ ông ta ngồi chút?

Ông ta là người như thế nào, cô vẫn chưa rõ ràng lắm, lỡ như ông ta là người xấu, vậy làm sao bây giờ?

Tuy ông ta đã cứu cô, nhưng cũng không thể chứng minh ông ta là người tốt, mặc dù mỗi lần cô nhìn thấy ông ta, trong lòng đều có cảm giác rất đặc biệt.

Loại cảm giác này khiến cho cô cảm thấy một người xa lạ như ông rất gần gũi, nhưng cũng không thể không có lòng đề phòng.

Đột nhiên cô ta cảm thấy dường như ông ta không ưu nhã hiền lành như vẻ bề ngoài, ông ta cũng không vô duyên vô cớ mời một người chỉ mới gặp mặt hai ngày đến chỗ của mình, có thể ông ta có mục đích gì đó.

Lần nữa ngược mắt nhìn về phía Long Quân Triệt ôn nhã hiền hòa,

Lê Hiếu Mạn cười áy náy: “Thật ngại quá, vị hôn phu của tôi còn đang chờ tôi, tôi đến chỗ ông ngồi không tiện lắm, xin lỗi, vẫn là không nên đi thì hơn.”

Cô lên tiếng, đúng lúc thang máy dừng lại, Lê Hiếu Mạn thấy thế, cười áy náy với Long Quân Triệt, sau đó trực tiếp ra khỏi thang máy.

Sau khi ra ngoài, cô đang định vào một cái thang máy khác.

Ngay lúc cô nhấn nút thang máy, một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng cô: “Mạn Mạn...”

Nghe thế, Lê Hiếu Mạn hơi sửng sốt, có chút không thể tin vào tai mình, sao cô lại nghe thấy giọng nói của Hoắc Vân Hy nhỉ?

Cô còn chưa kịp xoay người, cổ tay mảnh khảnh đã bị người khác bắt lấy, lập tức bị người khác kéo đến một gian phòng gần đó.

Vốn dĩ cô đang mang thai, người đang kéo cô lại dùng lực rất mạnh, siết chặt lấy cổ tay cô không thả, tốc độ lại còn nhanh, giống với vừa rồi khi Long Quân Triệt kéo cô rời đi, cô căn bản không kịp ngăn cản.

Lúc cổ tay được buông ra, cô đã ở trong phòng.

Ngẩng đầu nhìn, đôi mắt trong veo như nước của cô liền bắt gặp đôi mắt đen lãnh mị của Hoắc Vân Hy, cô khẽ run, lui về phía sau hai bước, đúng lúc phía sau lại là cửa phòng.

“Hoắc Vân Hy, quả nhiên là anh, anh kéo tôi đến nơi này làm gì...”

Đột nhiên Hoắc Vân Hy ngã người về trước, thân thể cao to áp đến, không nói lời nào định hôn cô.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn lập tức nghiêng người trốn tránh, nụ hôn của Hoắc Vân Hy cũng chỉ rơi vào má cô.

Không đợi Hoắc Vân Hy lại hôn tiếp, ánh mắt cô lạnh lẽo, giơ chân lên, ra sức đá về hạ bộ của anh ta.

Hoắc Vân Hy kêu lên một tiếng đau đớn, buông cô ra, lui về sau mấy bước.

Chương 462: Sự kết hợp tuyệt vời, nam cận bã và nữ cận bã (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn lợi dụng khi Hoắc Vân Hy lui về sau, lập tức xoay người kéo cửa phòng, Hoắc Vân Hy lại tiến lên lần nữa nắm chặt cổ tay cô.

Lê Hiểu Mạn nheo mắt, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn anh ta, giọng nói xen lẫn sự tức giận: “Buông ra, anh có bệnh thì cứ uống thuốc, lên cơn cái gì chứ?”

Vốn dĩ cô đã ghét Hoắc Vân Hy rồi, hiện tại sự chán ghét đó đã lên đến đỉnh điểm.

Cô thử giằng tay ra, nhưng tay Hoắc Vân Hy giống như gọng kìm siết chặt cô, bất luận cô có dùng sức thế nào, cũng chỉ vừa đỏ vừa đau, không thể thoát khỏi sự khống chế của anh ta.

Ánh mắt cô phát lạnh, lạnh lùng cong khóe môi: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Hoắc Vân Hy nhìn cô chăm chăm, nhíu chặt hàng chân mày anh tẩn, ánh mắt đau buồn nhìn cô: “Mạn Mạn, anh không muốn làm gì cả, anh sắp phải cưới người phụ nữ khác rồi, anh chỉ muốn hai chúng ta ở riêng với nhau chốc lát thôi, muốn nói với em những lời tận đáy lòng.”

Nghe vậy, đôi mắt trong veo như nước của Lê Hiểu Mạn nheo lại, hôm nay làm sao vậy?

Long Quân Triệt vô duyên vô cớ nói muốn mời cô đến chỗ ông ta ngồi chút, Hoắc Vân Hy đột nhiên xuất hiện mạnh mẽ kéo cô đến nơi này, bây giờ lại nói muốn cùng ở riêng với cô chốc lát, nói những lời trong lòng với cô.

Hai chuyện này đều cho cô cảm giác kỳ dị không nói thành lời, đột nhiên cô có trực giác, dường như bản thân đang chậm rãi rơi vào bẫy.

Cô ngược mắt, lạnh như băng liếc nhìn Hoắc Vân Hy: “Hoắc Vân Hy, vốn dĩ tôi đã ghét anh, hành động vừa rồi của anh lại khiến tôi chán ghét đến cực điểm, tôi không muốn nghe anh nói bất cứ lời gì nữa, xin buông tay.”

Cô lạnh lùng định gạt tay Hoắc Vân Hy, nhưng anh ta vẫn siết chặt cổ tay tinh tế của cô không thả.

“Mạn Mạn...” Anh ta nhìn cô chăm chăm, đáy mắt tràn ngập tình cảm, ánh mắt lại mang theo sự bi thương, giọng nói cực kỳ mất mát: “Lẽ nào em thật sự không yêu anh chút nào sao? Em có biết trong lòng anh vẫn...”

“Được rồi.” Lê Hiểu Mạn lạnh thấu xương nheo lại hai tròng mắt, nổi giận gầm lên một tiếng, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng chán ghét nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, anh muốn tôi nói bao nhiêu lần? Tôi không yêu anh, không yêu anh, xin anh đừng nói những lời khiến tôi buồn nôn, buông tay.”

“Buồn nôn?” Con ngươi đen nhánh của Hoắc Vân Hy xẹt qua tia bi thương, hàng chân mày anh tuấn nhíu chặt, giọng kèm theo sự bi

thương: “Mạn Mạn, cho dù em có thấy buồn nôn, anh cũng muốn nói, anh đồng ý kết hôn với Hạ Lâm, chỉ bởi vì cảm kích cô ấy, hổ thẹn với cô ấy, anh không yêu cô ấy, trong lòng anh vẫn luôn yêu em.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn cong môi cười lạnh, đôi mắt trong veo như nước hiện ra sự khinh bỉ, hiện tại cô cảm thấy cực kỳ may mắn khi ly hôn với anh ta.

Anh ta sẽ kết hôn ngay lập tức, vậy mà vẫn chạy đến tìm cô nói những lời này, quả thật là đồ cặn bã.

Chẳng qua là người cặn bã giống như anh ta mới xứng với Hạ Lâm, trái lại là sự kết hợp tuyệt vời.

Nam cặn bã kết hợp với nữ cặn bã, ai dám nói không xứng?

Cô lạnh lùng như sương mù, ánh mắt khinh thường nhìn anh ta, khóe môi cong lên thành nụ cười châm chọc: “Hoắc Vân Hy, tôi căn bản không yêu anh, không quan tâm đến anh chút nào cả, anh cảm thấy chạy đến nói với tôi những lời này có ý nghĩa gì không?”

Hoắc Vân Hy thả cô co, hàng chân mày anh tuấn của anh ta nhíu chặt, đôi mắt bi thương nhìn cô: “Mạn Mạn, anh biết hiện tại anh không bằng Long Tư Hạo, anh biết em khinh thường anh, nhưng anh sẽ cố gắng, anh sẽ để em thấy anh thay đổi.”

Lê Hiểu Mạn vô cùng thiếu kiên nhẫn liếc nhìn Hoắc Vân Hy, cô căn bản không thèm quan tâm anh ta, anh ta cũng sắp kết hôn rồi, còn chạy đến nói với cô những lời này rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Cô lười đời co với anh ta, xoay người kéo cửa phòng đi thẳng, sau đó trực tiếp tiến vào thang máy.

Hoắc Vân Hy nhìn thấy cô rời khỏi, không ngăn cô lại, cũng không gọi cô lại, chỉ đứng yên tại chỗ, đôi mắt lãnh mị nhìn chằm chằm về phía đối phương rời khỏi.

Đột nhiên, một bóng dáng cao lớn đi vào chắn ngang tầm mắt anh ta.

“Đừng nhìn nữa, hôn lễ sắp bắt đầu rồi, cậu nên xuống phía dưới làm lễ với cô dâu của mình.”

Người đàn ông đang nói chuyện chính là người đã kéo Lê Hiểu Mạn ra khỏi phòng yến tiệc - Long Quân Triệt, đôi mắt đào hoa hẹp dài của ông ta nheo lại, nhìn Hoắc Vân Hy với ánh mắt đầy thâm ý, khóe môi cong thành nụ cười bí hiểm.

Hoắc Vân Hy thu hồi ánh mắt, nhìn ông ta nghi ngờ hỏi: “Tiếp theo ông định làm gì?”

Long Quân Triệt cong môi cười, không nói với Hoắc Vân Hy, mà chỉ đưa tay vỗ nhẹ vai anh ta: “Cậu nên làm cái gì thì làm cái đó, những chuyện khác không cần phải xen vào, chỉ cần cậu làm theo lời tôi, đảm bảo một ngày nào đó cậu sẽ có thể thắng Long Tư Hạo.”

Hoắc Vân Hy nhíu chặt hàng chân mày anh tuấn, khóe môi khế cười nhạt: “Thắng anh ta thì sao? Ông khẳng định Mạn Mạn nhất định sẽ thích tôi sao? Tôi cưới Hạ Lâm, giữa tôi và cô ấy còn có khả năng sao?”

Long Quân Triệt nheo đôi mắt đào hoa, ánh mắt trầm trầm nhìn anh ta, khóe môi vẫn cười bí hiểm như cũ: “Cậu thật sự cho rằng hôn lễ hôm nay sẽ được cử hành thuận lợi sao?”

Hoắc Vân Hy nheo mắt, có chút khó hiểu nhìn ông ta: “Lời này của ông là có ý gì? Có người muốn phá hỏng hôn lễ hôm nay sao?”

Chương 463: Ai cũng không cướp được tôi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Không phải cậu cũng hy vọng bị phá hỏng sao? Như vậy cậu có thể không cần cưới người phụ nữ mình không yêu.” Long Quân Triệt nhìn Hoắc Vân Hy đầy thâm ý, sau đó xoay người đi ra khỏi gian phòng.

Thấy thế, Hoắc Vân Hy nhìn theo ông ta hồi lâu, cũng rời khỏi phòng.

Lê Hiểu Mạn mới ra khỏi thang máy đã gặp Long Tư Hạo.

Đôi mắt trong suốt của cô hiện ra vẻ kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của anh: “Tur Hạo... Anh...”

Long Tư Hạo khẽ nheo mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: “Em đi đâu vậy?”

Khuôn mặt tuấn mỹ của anh có chút cứng nhắc, giống như đang tức giận chuyện gì, hiển nhiên Lê Hiểu Mạn cũng nhận ra, cô khẽ nhíu mày, nhìn anh nói: “Em... Em mới vừa gặp được một người quen, sau đó...”

Long Tư Hạo nhìn chằm chằm cô: “Sau đó thì sao?”

Lê Hiểu Mạn thấy anh nhíu chặt mày, không biết có nên nói mình đã gặp Hoắc Vân Hy hay không.

Cô biết anh rất để bụng chuyện của Hoắc Vân Hy, nếu như cô nói, không biết anh có hiểu làm gì không?

Cô ngược mắt, thấy sắc mặt anh trầm lãnh hơn, khí thế quanh thân có chút chèn ép người khác, lòng cô khẽ run lên, lúc này mới mặc kệ mọi thứ mà nói: “Vừa rồi em gặp phải Hoắc Vân Hy. “

Nghe vậy, ánh mắt Long Tur Hạo hơi trầm xuống, môi mỏng khẽ mím, chăm chú nhìn cô: “Còn gì nữa?”

Đáy mắt trong suốt của Lê Hiểu Mạn hiện lên sự chán ghét đối với Hoắc Vân Hy, môi hồng khẽ mím: “Anh ta còn nói nhảm vài câu với em.”

Hàng chân mày thanh tú của cô khẽ nhíu, Long Tur Hạo nheo mắt, không hỏi nhiều thêm nữa, nhìn cô với ánh mắt dịu dàng, giọng nói trầm thấp: “Được rồi, anh biết rồi, hôn lễ cũng sắp bắt đầu rồi, chúng ta vào trước đi, có chuyện gì về rồi nói sau.

Dứt lời, bàn tay trắng nõn của anh nắm chặt tay nhỏ bé mảnh khảnh của cô, kéo cô đi thẳng vào phòng yến tiệc.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn Long Tur Hạo, thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh là sự nhu hòa, cô khẽ nhíu mày, đi đến trước mặt anh, nhìn chăm chăm: “Tur Hạo, anh không tức giận sao?”

Ánh mắt Long Tur Hạo chất chứa tình cảm nhìn cô, khẽ cong khóe môi: “Đương nhiên anh tức giận.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn đang định lên tiếng, Long Tur Hạo lại tiếp tục nói: “Chẳng qua là, có tức giận cũng là tức giận với Hoắc Vân Hy, không giận dữ với em.”

“Tur Hạo...”

Lê Hiểu Mạn xúc động nhìn anh, đang định lên tiếng, đột nhiên một giọng nói nũng nịu truyền đến.

“Anh Tur Hạo...”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn khẽ run, xoay người lại, nhìn thấy một bóng người màu đỏ rực đang nhào đến.

Mà phương hướng cô ta nhào đến chính là chỗ Long Tur Hạo.

Lúc thân hình tinh tế màu đỏ rực sắp nhào vào lòng Long Tur Hạo, anh khẽ nghiêng người tránh đi, do quán tính nên bóng người kia lập tức nhào ra ngoài.

Lúc cô ta sắp ngã xuống nền, Long Tur Hạo duỗi cánh tay ra, nắm chặt cổ tay cô ta kéo lên.

Mà cô ta nhân dịp Long Tur Hạo kéo mình, thuận thế xoay một vòng ưu nhã, chiếc váy dạ hội màu đỏ xòe ra xinh đẹp, rất hợp với tư thế duyên dáng của cô ta, trong nháy mắt tạo thành một cảnh đẹp mắt, thu hút sự chú ý của khá nhiều người.

Cô ta cười quyến rũ, tiến sát vào lòng Long Tur Hạo, cánh tay thon dài mềm mại vòng lên cổ Long Tur Hạo, nhướn mày kiều mỹ nhìn anh: “Anh Tur Hạo, trúng kế rồi, anh không muốn để cho em ôm anh, nhưng em đã ôm được rồi, hôn một cái cho thích hợp với tình hình được chứ? Có rất nhiều người đang xem đó!”

Dứt lời, đôi môi đỏ tươi của cô ta chu về phía Long Tur Hạo.

Thấy thế, Long Tur Hạo khẽ nheo mắt, ánh mắt trở nên lạnh lùng hơn

vài phần, giọng nói trầm lãnh: “Dinah, đừng trò đùa ở đây được rồi.”

Anh lập tức lạnh lùng đẩy cô ấy ra.

Bóng dáng đỏ rục kia chính là em gái của Lăng Hàn Dạ - Lăng Dinah, hôm nay cô ấy đến buổi hôn lễ cùng anh trai Lăng Hàn Dạ của mình.

Hôn lễ lần này của Hoắc Vân Hy, tất cả các khách mời đều là do Lý Tuyết Hà cùng Hạ Lâm quyết định.

Hầu hết đều là danh môn vọng tộc, Lăng gia cùng Hoắc gia nổi danh, khách mời hiển nhiên cũng thuộc dạng như thế.

Đẩy Lăng Dinah ra, Long Tư Hạo liền đưa mắt nhìn về phía Lê Hiểu Mạn đang ở bên cạnh, thấy hàng chân mày thanh tú của cô khẽ nhíu, dường như sợ cô hiểu lầm, anh cầm chặt bàn tay tinh tế nhỏ bé của cô, ánh mắt dịu dàng: “Hiểu Hiểu, cô ấy là em gái của Lăng Hàn Dạ, lúc trước em đã gặp qua hai lần.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn anh cười dịu dàng, đang định nói cô đã sớm biết Lăng Dinah là em gái của Lăng Hàn Dạ, thì giọng nói hài hước của Lăng Hàn Dạ đã vang lên.

“Long thiếu gia, thật sự không ngờ nha! Thì ra anh cũng sợ bị hiểu lầm, tôi còn tưởng rằng cậu không sợ trời không sợ đất chứ, xem ra vị Long phu nhân trong tương lai này chính là khắc tinh của anh rồi, không biết cô ấy có từng trị được cậu trở nên dễ bảo hơn không?”

Anh ấy đi đến trước mặt Lê Hiểu Mạn, tỉ mỉ đánh giá cô, đôi mắt màu nâu hiện lên ý cười, nhướn mày nhìn về phía Long Tư Hạo: “Nhưng mà cậu đổ bởi một người phụ nữ xinh đẹp thế này cũng đáng.”

Dứt lời, anh ấy lại nhìn Lê Hiếu Mạn với ánh mắt thương thức.

Lê Hiếu Mạn bị anh ấy nhìn đến nỗi lúng túng.

Chương 464: Ai cũng không cướp được tôi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thấy thế, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh nheo lại, một tay kéo Lê Hiểu Mạn vào trong ngực che chở, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Lăng Hàn Dạ, giọng nói trầm lãnh, không chút khách khí: “Lăng Hàn Dạ, thu hồi ánh mắt bỉ ổi của cậu lại đi, đừng có dùng ánh mắt dơ bẩn của cậu làm bẩn Hiểu Hiểu.”

Nghe vậy, Lăng Hàn Dạ kéo kéo khoe môi, đưa tay chỉ vào anh, gương mặt đẹp trai trầm xuống vài phần: “Ánh mắt của mình bẩn sao?”

Lập tức nhìn về phía Lăng Dinah bên cạnh đang không vui vì nhìn thấy Long Tư Hạo ôm Lê Hiểu Mạn: “Dinah, em nói cho anh trai biết, ánh mắt của anh có bẩn không?”

Hiện tại Lăng Dinah rất khó chịu, đôi mắt quyến rũ động lòng người không vui liếc nhìn anh ấy, giọng khinh bỉ: “Đâu chỉ bẩn, đơn giản là buồn nôn, anh nhìn người nào nhiều chút, người đó liền nôn mất.”

Lăng Hàn Dạ nhếch môi, nheo mắt lại, trầm ngâm nhìn Lăng Dinah, cắn răng nghiêng lợi hỏi: “Lăng Dinah, anh có phải anh trai em không? Em như thế khiến anh cảm thấy rất tổn thương?”

Lăng Dinah cười nhạt, ánh mắt không vui nhìn về phía Long Tư Hạo cùng Lê Hiểu Mạn, bất mãn nói: “Anh Tư Hạo, anh ôm đủ chưa? Anh có thể nghĩ đến cảm nhận của em chút không? Anh không biết em

thích anh sao? Ôm người phụ nữ khác ngay trước mặt em như thế, trong lòng em rất khó chịu anh có biết không?”

Lê Hiếu Mạn đang được Long Tư Hạo ôm vào ngực, khẽ run lên bởi vì Lăng Dinah nói trắng ra như thế, phụ nữ nhanh mồm nhanh miệng cô đã từng gặp, nhưng lại còn thẳng thắn như cô ấy cô rất ít khi gặp.

Phụ nữ nổi máu ghen không phải để ở trong lòng thì cũng biểu hiện ra ngoài mặt, cô ấy thế này không chỉ biểu hiện ra ngoài mặt, còn nói thẳng ra, quả thật khiến cô rất kinh ngạc cùng hứng thú, nhất là lần trước cô ấy đem theo thuốc nổ đến, tính cách thế này quả thật đủ dũng mãnh.

Cô đang chuẩn bị rời khỏi lòng ngực Long Tư Hạo, anh lại ôm chặt lấy cô không buông, nhìn khuôn mặt không vui của Lăng Dinah, trầm giọng nói: “Cô tức giận là chuyện của cô, không liên quan gì đến tôi, không thích nhìn thì rút.”

Lăng Dinah vì những lời nói được xem là rất “vô tình” này, đôi mắt quyến rũ hiện lên một tầng hơi nước, cô ta cắn chặt môi dưới, ánh mắt uất ức kiên định nhìn Long Tư Hạo: “Anh Tư Hạo, em sẽ không từ bỏ anh, cùng lắm thì em tạm thời lựa chọn rút đi, nhắm mắt làm ngơ.”

Dứt lời, cô ta nhướn mày nhìn về phía Lê Hiếu Mạn, cong môi cười quyến rũ: “Cô đừng đắc ý, sớm muộn cũng sẽ có một ngày tôi đoạt lại anh Tư Hạo, hừ...”

Cô ta hừ lạnh, trực tiếp rời khỏi phòng yến tiệc.

Sau khi cô ta rời đi, Lê Hiếu Mạn mới phục hồi tinh thần lại từ trong sửng sờ, cô chớp chớp đôi mắt trong suốt, vị này tiểu thư Lăng Dinah này dường như rất có cá tính, cô ta đang cảnh cáo cô, hay là

tuyên thệ?

Chẳng qua những người phụ nữ quang minh chính đại đến cướp người như thế, ngược lại dễ dàng đối phó, loại người không dễ đối phó nhất chính là người sử dụng âm mưu giống như Sophie, khiến cô khó lòng phòng bị.

Nhưng hiện tại cô lại rất có lòng tin đối với Long Tư Hạo, bất kể là Lăng Dinah buông lời đến cướp, hay là Sophie, cô cũng không sợ.

Người đàn ông để cho người phụ nữ khác cướp đi căn bản cũng không đáng cho cô quý trọng.

Chỉ có người đàn ông không ai cướp được mới là người yêu cô nhất, mới đáng để cô quý trọng.

Nói cách khác, người đàn ông thật sự yêu bạn sẽ không ai có thể đoạt đi, người đàn ông có thể bị người khác đoạt đi thì không thật sự yêu bạn.

Hôn lễ đã sắp bắt đầu, tiếng nhạc bên trong đã vang lên.

Long Tư Hạo nhìn thấy Lê Hiểu Mạn không biết đang suy nghĩ gì đó từ sau khi Lăng Dinah rời đi, bàn tay trắng nõn đặt bên hông cô khẽ véo, ánh mắt thâm trầm liếc nhìn cô: “Đang suy nghĩ gì vậy?”

Bên hông bị véo, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Lê Hiểu Mạn đỏ lên, lập tức phục hồi tinh thần lại, ngược mắt tức giận trừng anh: “Còn có thể suy nghĩ cái gì, đương nhiên là nghĩ cách làm sao để đề phòng anh không bị người khác cướp đi.”

“Ha ha...” Long Tư Hạo cong môi cười, đôi mắt không che giấu được sự cưng chiều cùng ý cười.

Ngón tay thon dài của anh khẽ điểm lên mũi cô, giọng nói trầm thấp dịu dàng: “Nha đầu ngọc, thả một triệu trái tim, cũng không ai cướp được anh đi.”

Lăng Hàn Dạ bên cạnh nhìn thấy Long Tư Hạo cùng Lê Hiểu Mạn trêu đùa nhau không coi ai ra gì, anh ấy thở dài, giọng chua xót: “Long thiếu gia, hai người có thể thương xót cho người đàn ông độc thân như mình không, anh anh em em ở chỗ này, muốn mình đổ kị đến chết sao?”

Long Tư Hạo nheo mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn anh ấy: “Đó là chuyện của cậu, không muốn bị đổ kị đến chết thì rút ra xa mình giống như em gái cậu.”

Lăng Hàn Dạ liếc mắt nhìn Long Tư Hạo vì một người phụ nữ mà không nể tình anh em, cong môi có chút uất ức nói: “Được, mình rút... lần sau Long thiếu gia cậu có chuyện gì, tốt nhất đừng tìm mình xin giúp đỡ.”

Lê Hiểu Mạn thấy anh ấy xoay người rời đi, hàng chân mày thanh tú khẽ nhíu lại, nhớ đến quan hệ giữa anh ấy và Lâm Mịch Mịch, liền nghi ngờ hỏi: “Không phải anh và Mịch Mịch đang ở bên nhau à? Sao hôm nay Mịch Mịch không đi cùng anh?”

Bởi vì đang mang thai, phóng xạ của điện thoại di động còn nhiều hơn cả máy vi tính, cho nên cô rất ít khi dùng điện thoại di động, thời gian liên lạc với Lâm Mịch Mịch cũng ít đi nhiều.

Chương 465: Phá hư, hủy bỏ hôn lễ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hơn nữa có nhiều lần, cô gọi cô ta nhiều lần đều không được, không phải máy bận, không thể tiếp thì cũng là tắt máy.

Cho nên cô không biết tình hình Lâm Mạch Mạch hiện tại, vừa rồi thấy đi cùng Lăng Hàn Dạ là em gái anh ta, Lăng Đại Na, trong lòng cô cũng nghi ngờ sao Lâm Mạch Mạch không tới.

Lăng Hàn Dạ nghe Lê Hiểu Mạn nói, dừng chân, ánh mắt mị hoặc híp lại, trong mắt thoáng qua phức tạp, biểu tình tà mị trên mặt tuấn mỹ trong nháy mắt bị vẻ âm trầm thay thế.

Anh ta câu môi, thanh âm không có hài hước lúc trước, mà xen lẫn bất đắc dĩ: “Đã rất lâu tôi không gặp cô ấy, tôi cũng muốn biết tại sao cô ấy không tới.”

Dứt lời, anh ta đi tới trước, bóng lưng anh tuấn khiến người ta có cảm giác tịch mịch.

Lê Hiểu Mạn hơi cau mày, ánh mắt trong suốt thoáng qua tia nghi ngờ, chẳng lẽ anh ta và Mạch Mạch cãi nhau?

Khoảng thời gian này, cô thật sự hời hợt với Lâm Mạch Mạch rồi.

Trước kia mỗi lần cô không vui, gặp khó khăn, đều là giúp cô.

Nếu như không liên lạc được cô, thì sẽ lo lắng cho cô, tự mình đến nhà cô xem thử.

Còn cô thì sao, không liên lạc được người bạn tốt này, cũng không đến nhà cô ta xem thử xảy ra chuyện gì.

Bây giờ nghĩ lại, cô thật sự cảm thấy rất thẹn với cô ta.

Thấy Lê Hiếu Mạn lại ngẩn người, Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: “Hiếu Hiếu, đang nghĩ gì? Hôn lễ đã bắt đầu.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn ngẩng đầu lên, thấy Hạ Lâm mặc áo cưới trắng khoác tay Hạ Thanh Vinh, mặt mỉm cười, đi trên thảm đỏ thật dài bước từng bước đến chú rể Hoắc Vân Hy đứng cuối thảm đỏ.

Vừa thấy Hoắc Vân Hy, trong lòng Lê Hiếu Mạn liền phát hận, cô nắm hai tay lại, ánh mắt lóe lên tia lạnh lẽo.

Long Tư Hạo thu biến hóa nhỏ nhỏ của cô vào mắt, ánh mắt sâu thẳm của anh thoáng qua tia tàn ác, môi mỏng lãnh mị nhếch lên, hôn lễ hôm nay nhất định sẽ khiến Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm cả đời khó quên.

Che giấu tia tàn ác trong mắt, anh kéo Lê Hiếu Mạn ngồi xuống, ánh mắt ôn nhu nhìn cô, cong môi cười, giọng mang theo thâm ý nói: “Hiếu Hiếu, lát nữa có kịch hay để xem, đến lúc đó đừng chớp mắt.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn ngược mắt, ánh mắt nghi ngờ nhìn anh: “Kịch hay gì?”

Long Tư Hạo cong khóe môi, híp mắt: “Lát nữa em biết.”

Thấy anh cười cao thâm khó lường, Lê Hiếu Mạn nhìn anh hồi lâu,

mới quay đầu nhìn về trước.

Lúc này Hạ Lâm đã đi tới trước bục hôn lễ, đứng bên cạnh Hoắc Vân Hy, Hạ Thanh Vinh giao tay cô ta cho Hoắc Vân Hy, liền lui ra.

Liếc nhìn Hạ Thanh Vinh ngồi xuống hàng ghế phía trước, cô nhíu chặt mày, ban đầu cô và Hoắc Vân Hy kết hôn, người ba ông không lấy thân phận ba tới dẫn cô đi thăm đờ, sau đó chính tay giao cô cho người đàn ông cô sắp phải gả, điều này đối với cô mà nói, luôn là một vết sẹo trong lòng.

Rõ ràng đã từng là ba thân nhất yêu thương nhất của cô, nhưng đột nhiên biến thành ba người khác.

Rõ ràng là hai phụ nữ thân nhất, lại trở thành người xa lạ gặp mặt không nhận nhau.

Nếu như ông không phản bội mẹ cô, Lê Tố Phương, nếu như không có Hạ Lâm và mẹ cô ta, Lưu Như Hoa tham gia vào gia đình bọn họ, có lẽ bây giờ, bọn họ vẫn là gia đình hạnh phúc.

Cô có mẹ và ba thương yêu cô.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lê Hiểu Mạn đau buồn không dứt, hốc mắt ươn ướt.

Long Tư Hạo ngồi bên cạnh thấy mắt cô ươn ướt, anh nhíu mày, ánh mắt sâu thẳm thoáng qua tia áy náy.

Anh chỉ muốn dẫn cô đến xem kịch hay, lại quên mất Hạ Thanh Vinh sẽ ảnh hưởng cô.

Bàn tay anh nắm chặt tay nhỏ bé của cô, cùng cô nắm ngón tay giao

nhau, ánh mắt ôn nhu nhìn cô, thanh âm trầm thấp thanh nhuận:
“Hiểu Hiểu, cho dù cả thế giới phản bội em, đều rời xa em, anh cũng
sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em.”

Lê Hiểu Mạn nắm tay Long Tư Hạo, trái tim giống như có dòng nước
ấm tràn vào, cảm nhận được ấm áp vô hạn.

Cô chăm chú nhìn anh, khẽ gật đầu: “Tur Hạo, em biết, em tin anh sẽ
không rời xa em.”

Mắt cô chứa đầy nụ cười, không vì Hạ Thanh Vinh mà bi thương
nữa, ngược mắt nhìn trên đài hôn lễ.

Người chủ trì hôn lễ đang đọc diễn văn, không phải thuyết từ hoan
nghênh các vị thân bằng bạn tốt tới tham gia hôn lễ.

Tầm mắt tất cả tân khách đều rơi vào trên người Hoắc Vân Hy và Hạ
Lâm.

Hai người sóng vai đứng, biểu tình trên mặt chên lệch ngàn dặm.

Hạ Lâm mặt đầy tươi cười, còn mặt Hoắc Vân Hy căng thẳng, ánh
mắt lạnh như băng, môi mỏng mím chặt, khóe mắt chân mày không
nhìn ra vui mừng mà thân là chú rể nên có.

Chương 466: Phá hư, hủy bỏ hôn lễ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiết mục đầu tiên của hôn lễ tiến hành thuận lợi, khi người chủ trì hôn lễ hỏi Hạ Lâm có nguyện ý gả cho Hoắc Vân Hy hay không, Hạ Lâm mặt đầy thẹn thùng nhìn Hoắc Vân Hy bên cạnh, vừa trả lời tôi nguyện ý xong, đột nhiên một thanh âm uy nghiêm lạnh lẽo truyền tới.

“Ông không đồng ý hôn lễ hai đứa, hôn lễ lập tức hủy bỏ.”

Nghe tiếng, không ít tân khách đều quay đầu, Hạ Lâm vốn sắc mặt tươi cười liền biến sắc, cả kinh quay đầu.

Còn Hoắc Vân Hy bên cạnh nghe thanh âm uy nghiêm lạnh lẽo này vang lên, trên mặt không có bao nhiêu biểu tình biến hóa, Long Quân Triệt đã nói cho anh ta trước, hôn lễ hôm nay sẽ không cử hành thuận lợi, cho nên anh ta bình tĩnh hơn Hạ Lâm nhiều.

Anh ta chậm rãi xoay người, lại thấy người xuất hiện ngăn cản anh ta và Hạ Lâm kết hôn là Hoắc Nghiệp Hoảng.

Hoắc Nghiệp Hoảng mặc áo Tôn Trung Sơn màu đen hoa văn hình tròn đỏ, chống gậy, được thím Lâm đỡ, trên mặt lưu lại dấu vết năm tháng uy nghiêm, đôi mắt âm trầm nhìn chằm chằm Hạ Lâm.

Hạ Lâm bị ông nhìn đến run rẩy, siết chặt bó hoa trong tay, ngược mắt nhìn Hoắc Vân Hy bên cạnh, thấy anh không phản ứng gì, cô ta

cau mày, trên mặt mang theo khéo léo cười nói: “Ông nội, có phải ông đang đùa với con và Vân Hy không? Không phải ông đã đồng ý hôn sự của con và Hoắc Vân Hy sao?”

“Hừ!” Hoắc Nghiệp Hoảng hừ lạnh một tiếng, cầm gậy trong tay chỉ thẳng vào Hạ Lâm, sắc mặt âm trầm khó coi, lạnh lùng nói: “Tôi không đáp ứng hôn lễ hai đứa, cháu dâu của Hoắc gia có thể không phải danh môn vọng tộc, cũng có thể không có gia thế, nhưng tuyệt đối không thể là loại câu tam đáp tứ* như cô, phụ nữ mất, làm ra hành vi sai trái, cô không có tư cách làm cháu dâu Hoắc gia tôi.”

(*) Câu tam đáp tứ: Cấu kết dụ hoặc, thông đồng nhau làm chuyện bất chính (quan hệ nam nữ bất chính).

Mười hai chữ “Câu tam đáp tứ, phụ nữ mất trinh, hành vi sai trái” làm tân khách tại chỗ đều bàn luận âm ỉ, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu hoặc là xem kịch vui rơi vào trên người Hạ Lâm.

Hạ Lâm nắm chặt bó hoa trong tay, hai mắt híp lại, trong mắt thoáng qua tia tàn ác, mặc dù trong lòng đã sớm tức giận không thôi, nhưng trên mặt lại không có chút tức giận, nhưng trên mặt vẫn điềm đạm đáng yêu.

“Ông nội, con đã làm gì sai? Tại sao ông phải làm nhục, bôi nhọ con ngay trước mặt nhiều người như vậy?”

“Hừ, cô đã làm chuyện không biết xấu hổ gì, tự cô rõ.”

Hoắc Nghiệp Hoảng hừ lạnh, vẻ mặt âm trầm nhìn Hoắc Vân Hy một mực không lên tiếng, đập gậy xuống sàn nhà: “Vân Hy, nếu trong lòng con còn có người ông này, con đừng kết hôn với người phụ nữ này, cô ta căn bản không xứng với con.”

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy nhíu mày, ánh mắt phức tạp nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, biểu tình thâm thúy, môi mỏng khẽ nhấp không nói lời nào.

Anh ta không đáp ứng hủy bỏ hôn lễ với Hạ Lâm, cũng không nói muốn kết hôn với cô ta.

Anh ta không nói lời nào như vậy khiến Hạ Lâm ở bên cạnh nhíu chặt mày, trong lòng sợ hãi.

Siết chặt bó hoa trong tay, cô ta ngược mắt đằm đằm đáng yêu nhìn Hoắc Vân Hy, khẽ cắn môi dưới, thấp giọng kêu: “Vân Hy.”

Nghe cô ta kêu, Hoắc Vân Hy siết chặt tay, ánh mắt càng phức tạp, mi tâm thoáng qua do dự và không biết làm sao.

“Vân Hy, anh sẽ kết hôn với em có đúng không?” Nhìn thấu do dự của Hoắc Vân Hy, trong mắt Hạ Lâm xẹt qua tia kinh hoảng, mặt đầy bi thương ủy khuất lui về sau một bước, vô tình đập phải áo cưới mình, ngã ra sau.

Lúc này, một bóng nhanh chóng vọt tới, đưa tay đỡ lưng cô ta.

“Không sao chứ?” Giọng nói quan tâm, ánh mắt lo lắng, khuôn mặt lãnh khốc.

Là Lôi Dương đỡ Hạ Lâm.

Hạ Lâm thấy Lôi Dương đỡ cô ta, mắt thoáng qua vẻ hoảng sợ, lập tức đẩy anh ta ra, giọng hời hợt: “Tôi không sao.”

Lôi Dương bị đẩy ra cau mày, trong mắt thoáng qua mất mát và bi thương, anh ta siết chặt hai tay, lui qua một bên, ánh mắt bi thương

một mực rơi vào trên người Hạ Lâm.

Vừa rời Lôi Dương đỡ Hạ Lâm, trong mắt nhưng tân khách khác là không có gì, nhưng trong mắt Hoắc Nghiệp Hoảng, giống như thấy được một đôi gian phu gian phụ.

Ông tức giận, sắc mặt âm trầm kinh người, rống to: “Hủy bỏ hôn lễ.”

Sau đó tiến lên trước đài hôn lễ, quơ cây gậy trong tay về phía bàn lễ đài, chỉ một thoáng, ly thủy tinh chất cao ngất trên bàn ầm ầm sụp đổ.

Bàn cũng bị ông đẩy ngã.

Leng keng, tiếng thủy tinh rơi bể thay nhau vang lên, giống như bắn pháo hoa.

Người chủ trì hôn lễ đứng trước bàn thấy vậy, lập tức lui ra, mặt đầy kinh ngạc nhìn một màn đột ngột này.

Lê Hiểu Mạn vốn lạnh lùng ngưng mắt nhìn toàn bộ, thấy Hoắc Nghiệp Hoảng đẩy bàn, đang muốn đứng lên, Long Tư Hạo bên cạnh nắm chặt tay cô, tỏ ý cô ngồi yên.

Cô quay đầu nhìn Long Tư Hạo sắc mặt như thường, trong mắt lóe lên vẻ nghi hoặc, hỏi: “Tur Hạo, có phải anh đã sớm biết hôm nay ông nội sẽ đến phá hôn lễ không?”

Hầu như tất cả tân khách đều đứng lên, nhìn lên đài hôn lễ, chỉ có Long Tư Hạo và cô còn ngồi.

Long Tư Hạo khoác tay lên vai Lê Hiểu Mạn, nghiêng người qua, ánh mắt thâm tình nhìn cô, môi mỏng cong lên, giọng mang thâm ý: “Hiểu Hiểu, đừng nóng, kịch hay còn ở phía sau, hôm nay anh dẫn em tới

là để xem trò vui, chúng ta chỉ cần ngồi đây xem kịch là được.”

Chương 467: Xem kịch, vẻ mặt như thường (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nếu anh nói có kịch hay, vậy cô sẽ xem là kịch hay gì.

Ở chung một chỗ với anh lâu, cô cũng thay đổi “xấu”, nhìn Hạ Lâm và Hoắc Vân Hy mất mặt, trong lòng cô rất hờn hờ.

Thời khắc này, cô và Long Tư Hạo nghiêm nhiên trở thành người ngoại cuộc xem kịch hay.

Lý Tuyết Hòa, Lưu Như Hoa, Hạ Thanh Vinh thấy Hoắc Nghiệp Hoảng phá loạn lễ đài, sắc mặt ba người đều cực kỳ khó coi.

Lúc Hoắc Nghiệp Hoảng xuất hiện, ba người vì ông là trưởng bối, hơn nữa có nhiều tân khách ở đây, không muốn xích mích với ông, tránh để bị người khác nhìn thấy cười nhạo, nhưng bây giờ, trừ Hạ Thanh Vinh, Lý Tuyết Hà và Lưu Như Hoa đều không thể nhịn được nữa.

Lý Tuyết Hà đi tới trước mặt Hoắc Nghiệp Hoảng trước, ngại vì có nhiều tân khách, bà đè nén tức giận trong lòng, thái độ coi như hiền hòa nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, thanh âm không lớn không nhỏ: “Ba, ba đây là nháo cái gì, Lâm Lâm biết điều như vậy, sao ba có thể nói Lâm Lâm như thế? Hôm nay là hôn lễ của cháu trai ba, coi như ba nể mặt Vân Hy, đừng nháo, ba có chuyện gì chờ hôn lễ kết thúc rồi nói, ba đứng lâu chắc cũng mệt mỏi, con đỡ ba...”

“Không cần.” Hoắc Nghiệp Hoảng không đợi Lý Tuyết Hà nói xong, đã không cho bà mặt mũi mà ngắt lời, sau đó sắc mặt âm trầm nhìn bà: “Lý Tuyết Hà, cô ở trước mặt tôi giả bộ cái gì? Thường ngày cô đối với tôi thế nào, trong lòng cô rất rõ, trong mắt cô căn bản không có người ba này, hôm nay hôn lễ phải hủy bỏ, Hoắc Nghiệp Hoảng tôi cho dù chết ở đây, cũng tuyệt đối không cho người phụ nữ mất trinh, làm ra hành vi sai trái này vào cửa Hoắc gia ta.”

Mỗi một câu, mỗi một chữ của Hoắc Nghiệp Hoảng đều chọc giận Hạ Lâm, cô ta hận không thể xông lên tát ông một cái, nhưng cô ta giống Lý Tuyết Hà, ngại vì ông lớn tuổi, là trưởng bối, ngại vì có nhiều tân khách, không muốn mất thân phận, không muốn để người khác cho rằng cô không tôn kính người già, tận lực trấn định đứng đó, trên mặt vẫn không có chút tức giận, chỉ có biểu tình ủy khuất và điềm điềm đáng yêu.

Cô ta trong nháy mắt rơi nước mắt, nghẹn ngào nói: “Ông nội, con và Vân Hy yêu nhau thật lòng, tại sao ông phải chia rẽ chúng con? Tại sao? Con có chỗ nào không tốt, ông nói cho con, con thay đổi, ông đừng tức giận, tránh bị người khác chọc tức.”

Thời khắc này, Hạ Lâm nghiêm nhiên chính là một người bị ủy khuất và nhục mạ, còn một lòng nghĩ trong người khác, phụ nữ đáng thương phẩm đức cao thượng.

Cô ta điềm điềm đáng yêu như vậy ngược lại được không ít tân khách đồng tình, mấy người cười nhạo cô ta hiện tại hầu như đều cho là Hoắc lão gia nắm quyền Hoắc thị quá không hợp với đạo làm người, không chỉ có phá hư hôn lễ cháu mình, còn nhục mạ cháu dâu tương lai mình.

Không ít tân khách đều bàn luận âm ỉ, Hoắc Nghiệp Hoảng lớn tuổi, nhưng tai rất thính, đương nhiên nghe được.

Ông nheo đôi mắt tinh nhuệ, vẻ mặt uy nghiêm âm trầm, ánh mắt lạnh như băng khiếp người nhìn Hạ Lâm, tức giận đùng đùng hừ lạnh: “Hừ... Trước mặt Quan công còn đũa bõn đại đao, cô còn chưa đủ bản lĩnh này, Hoắc Nghiệp Hoằng tôi sống cả đời, qua cầu còn nhiều hơn cô đi đường, cô đừng tưởng rằng tôi không nhìn ra quỷ kế của cô, đừng ở đây mè khóc chuột giả từ bi, hôm nay nếu cô thức thời hủy bỏ hôn lễ với Vân Hy, tôi cũng không công bố chuyện xấu của cô với mọi người, nếu không, hừ...”

Hoắc Nghiệp Hoằng hừ lạnh một tiếng, biểu tình âm lệ kinh người, Hạ Lâm bị nhìn đến run rẩy.

Sắc mặt cô ta trắng bệch nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, trong mắt thoáng qua vẻ kinh hoàng, trong lòng sợ hãi.

Hoắc Nghiệp Hoằng không thể nào vô duyên vô cớ nói cô ta câu tam đáp tứ, mất trinh mất tiết, có phải ông biết gì không?

Cô ta vẫn mặt đầy ủy khuất nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, nước mắt rơi như mưa: “Ông nội, tại sao ông phải ép con như vậy? Tại sao phải làm nhục con như vậy? Chẳng lẽ con và Vân Hy yêu nhau cũng sai sao?”

Lưu Như Hoa thấy con gái mình ủy khuất không thôi, bà ta cũng không nhìn nổi, sao cũng không nhịn được, cũng không để ý có tân khách hay không, mặc kệ Hoắc Nghiệp Hoằng có phải là trưởng bối hay không, lao ra chỉ Hoắc Nghiệp Hoằng gầm thét.

“Hoắc lão gia, Lâm Lâm chúng tôi làm gì đắc tội ông? Tại sao ông phải làm nhục nó, bôi nhọ nó như vậy? Ông không thích nó tại sao không nói sớm? Thế nào cũng phải chờ tới hôm nay phá hư hôn lễ? Lâm Lâm tôn trọng ông, không dám chống đối ông, hôm nay cho dù

ông nói tôi không tôn kính người già, tôi cũng phải đòi lại công đạo cho Lâm Lâm chúng ta, ông dựa vào cái gì mà nói Lâm Lâm như vậy? Ông dựa vào cái gì?”

Lúc này Lưu Như Hoa giống như một phụ nữ đánh đá ngoài chợ chỉ Hoắc Nghiệp Hoảng gầm thét, toàn trường đều là thanh âm của bà, không có hình tượng một phu nhân nhà giàu nên có.

Thái độ đúng mực và tư chất gì đều bị bà ném lên chín tầng mây.

Chương 468: Xem kịch, vẽ mặt như thường (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Thanh Vinh thấy bà không có hình tượng rống to với Hoắc Nghiệp Hoằng danh vọng rất cao ở thành phố K, ông nhú chặt mày, đi tới trước mặt Lưu Như Hoa, kéo bà qua một bên, vẽ mặt nghiêm nghị nhìn bà: “Được rồi, có gì từ từ nói, rống to ra đáng vẽ gì, bà muốn Hạ gia chúng ta mất hết mặt mũi sao?”

“Tôi mặc kệ...” Lưu Như Hoa tức giận đỏ mắt rống to, sau đó đưa tay, tức giận không thôi chỉ Hoắc Nghiệp Hoằng, cả giận nói: “Hoắc lão gia, nếu ông còn dám nói một câu làm nhục Lâm Lâm chúng tôi, ông đừng trách tôi không khách sáo với ông, hôm nay hôn lễ này phải cử hành thuận lợi.”

Dứt lời, bà vênh váo hung hăng nhìn Hoắc Vân Hy, hỏi: “Vân Hy, cháu nghe ông cháu hủy bỏ hôn lễ hay vẫn tiếp tục cử hành hôn lễ với Lâm Lâm? Cháu đừng quên, là cháu chính miệng nói muốn kết hôn với Lâm Lâm, nếu hôm nay cháu đổi ý, cháu đặt Lâm Lâm chúng tôi ở đâu? Đặt Hạ gia ở đâu? Cháu nghĩ kỹ, nếu cháu hủy bỏ hôn lễ, Lâm Lâm... nó còn có thể sống tiếp sao?”

Lưu Như Hoa vừa nói, toàn trường đều đưa mắt nhìn Hoắc Vân Hy.

Mà Hoắc Vân Hy nhú chặt mày, môi mỏng vẫn mím như cũ, không nói gì.

Lý Tuyết Hà thấy thế, đi tới trước mặt anh ta, thấp giọng nói: “Vân

Hy, con nói chuyện đi! Bây giờ phải xem quyết định của con, chỉ cần con kiên trì vẫn cử hành hôn lễ với Lâm Lâm, ông nội con sẽ không làm gì con. Có nhiều tân khách ở đây, nếu con hủy bỏ hôn lễ, không chỉ là Lâm Lâm mất mặt, toàn bộ Hạ gia cũng sẽ rất mất mặt, con nghĩ kỹ.”

Nghe Lý Tuyết Hà nói, Hoắc Vân Hy nhíu mày chặt hơn, ánh mắt phức tạp nhìn Lê Hiểu Mạn ngồi ngay ngắn xem kịch.

Anh ta nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, Hạ Lâm và không ít tân khách cũng nhìn theo tầm mắt anh ta.

Lê Hiểu Mạn vốn sắc mặt như thường xem kịch, thấy Hoắc Vân Hy và không ít tân khách đều nhìn cô, đôi mi thanh tú hơi cau lại, rất không thích lúc này trở thành “tiêu điểm”.

Nếu đến xem kịch, cô đương nhiên muốn làm người ngoài, nhưng Hoắc Vân Hy nhìn cô như vậy, không phải khiến người khác cố ý sinh lòng hiểu lầm sao?

Như Lê Hiểu Mạn nghĩ, không ít tân khách suy đoán.

Từ khi Hoắc Nghiệp Hoảng xuất hiện, Hoắc Vân Hy không nói lời nào bảo vệ Hạ Lâm, điều này không khỏi làm rất nhiều tân khách hoài nghi có lẽ anh căn bản không vừa lòng hôn lễ này.

Tới tham gia hôn lễ trừ một vài danh môn vọng tộc, người có thân phận hiển hách ra, đương nhiên cũng có thân thích dòng chính và dòng thứ của gia tộc Hoắc thị.

Hơn một năm trước, lúc Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy kết hôn, những thân thích này đương nhiên có tham gia hôn lễ hai người.

Vì vậy những tân khách khác không biết Lê Hiếu Mạn, những thân thích này dĩ nhiên biết, thấy Hoắc Vân Hy nhìn Lê Hiếu Mạn, trong lòng bọn họ đương nhiên sẽ suy đoán nói không chừng hai người sẽ nối lại tình xưa.

Còn vợ trước Lê Hiếu Mạn tới tham gia hôn lễ chồng trước, lúc này cũng dẫn tới những thân thích này suy đoán.

Không ít thân thích đều cho rằng Lê Hiếu Mạn tới để phá hôn lễ này.

Nhưng những tân khách khác thấy Hoắc Vân Hy nhìn Lê Hiếu Mạn không lên tiếng, vẻ mặt khác nhau nhìn Hoắc Vân Hy, lại nhìn Lê Hiếu Mạn, tầm mắt nghi ngờ tò mò một mực quanh quẩn trên người hai người.

“Vân Hy...” Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy vẫn nhìn Lê Hiếu Mạn, chậm chạp không thu hồi tầm mắt, cô ta bóp chặt bó hoa trong tay, đè nén tức giận trong lòng, điềm đạm đáng yêu nhìn anh ta, nước mắt ủy khuất không cầm được rơi xuống.

Dáng vẻ bi thương kia làm không ít khách nữ đồng tình, nhất là thân thích Hạ gia đau lòng Hạ Lâm và tức giận không thôi.

Nghe tiếng kêu bi thương của Hạ Lâm, Hoắc Vân Hy mới thu hồi tầm mắt, ngược mắt nhìn cô, nhíu chặt mày: “Lâm Lâm... Anh....”

Lúc này Hoắc Nghiệp Hoảng không lên tiếng nữa, mà ánh mắt sắc bén nhìn cháu trai mình Hoắc Vân Hy, sắc mặt vẫn âm trầm kinh người, nhưng khóe môi ông nổi lên nụ cười châm biếm.

Trước đó ông nói không ít lời nhục mạ Hạ Lâm, nhưng cháu trai này của ông vẫn không lên tiếng, không làm ra hành động nào bảo vệ Hạ Lâm, lấy hiểu biết của người ông này về anh ta, trong lòng anh ta căn

bản không muốn kết hôn, cho nên bây giờ ông không cần ngăn cản nữa, dù sao hôm nay bọn họ không kết hôn thành.

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy không nói hết, trong lòng càng sốt ruột, một tay kéo áo cưới, đi tới trước mặt Hoắc Vân Hy, nước mắt óng ánh nhìn anh ta: “Vân Hy, không sao, anh có lời gì cứ việc nói thẳng, nếu như... Nếu như anh không muốn... kết hôn với em, em... Em...”

Hạ Lâm cắn chặt môi dưới, nước mắt rơi xuống, không lên tiếng nữa, mà là ủy khuất nhìn Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy vốn áy náy và cảm kích cô ta, thấy cô ta ủy khuất đáng thương như vậy, sao anh ta có thể không động lòng trắc ẩn?

Nhíu chặt mày, trong đôi mắt đen xẹt qua tia nòng đậm không biết làm sao, giữa hai lông mày lướt qua vô hạn giã giũa và do dự, môi mỏng từ đầu đến cuối mím chặt, không biết nên nói thế nào.

Anh ta không muốn kết hôn, nhưng không thể nói hủy bỏ hôn lễ làm Hạ Lâm và cả Hạ gia mất mặt.

Anh ta vốn cảm thấy thẹn với Hạ Lâm, nếu lúc này nói hủy bỏ hôn lễ, trong lòng anh ta sẽ càng thêm áy náy, cảm thấy thật có lỗi với cô ta.

Hạ Thanh Vinh một mực không lên tiếng lúc này cũng không nhìn nổi, mặc dù ông không vừa lòng con gái Hạ Lâm này, nhưng dù sao cũng là con ruột của ông, bây giờ cô ta bị ủy khuất lớn như vậy, ông cũng không thể mặc kệ.

Chương 469: Video trình diễn xuất sắc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đầu tiên ông ta lễ phép nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, giọng điệu tôn kính: ‘Hoắc lão gia, Lâm Lâm nó không hiểu chuyện, nếu làm sai điều gì chọc ngài tức giận thì mong ngài tha lỗi, hôm nay là ngày vui của chúng nó, hy vọng Hoắc lão gia có thể cho tôi chút mặt mũi để cho bọn trẻ tự quyết định, nếu hôm nay Vân Hy còn nguyện lý lấy Lâm Lâm thì người lớn chúng ta chúc phúc, nếu Vân Hy không muốn chúng tôi sẽ không cưỡng cầu.’

Lưu Như Hoa nghe Hạ Thanh Vinh nói thế cực kì không vui, vẻ mặt tức giận nhìn ông ta: “Hạ Thanh Vinh, ông nói cái gì đấy? Ông nói với cái người cổ lỗ sĩ đó làm gì? Hôm nay nếu không phải ông ta đột nhiên tới phá hư hôn lễ thì Vân Hy và Lâm Lâm đã sớm hoàn thành hôn lễ rồi, còn có cái gì mà nguyện hay không nguyện chứ? Vốn dĩ Vân Hy nguyện ý cười Lâm Lâm cái này còn cần phải hỏi sao? Theo tôi thấy không cần hỏi gì hết, hôn lễ tiếp tục cử hành.”

Dứt lời bà ta nhìn người chủ trì hôn lễ đang đứng ngây ngốc tức giận nói: “Hôn lễ cử hành bình thường, tiếp đến làm gì thì làm đi.”

Bà ta vừa nói xong, khách khứa ở đây tôi nhìn anh anh nhìn cô sau đó nhìn bà ta, đột nhiên như vậy rồi còn cần tiếp tục hôn lễ nữa sao?

Hoắc Vân Hy nghe Lưu Như Hoa hỏi tiếp tục cử hành hôn lễ thì tay trái càng xiết chặt nhưng vẫn như cũ mím môi không nói gì nhưng trong lòng càng giãy giụa hơn.

Hạ Lâm thở phào nhẹ nhõm, trong mắt hiện lên ý cười, cô ta nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, thấy ông ta không còn phản đối như lúc nãy nữa, tuy trong lòng cảm thấy nghi hoặc nhưng không để ý nhiều, chỉ cần hôn lễ có thể tiếp tục cử hành là được.

Chờ cô ta thuận lợi gả vào Hoắc gia, cô sẽ từ từ thu thập cái lão già không chết này.

Người chủ trì hôn lễ nghe Lưu Như Hoa nói tiếp tục cử hành hôn lễ thì sững sốt sau đó phản ứng lại liền cầm mic, giọng nói hài hước sinh động vang lên trong hội trường.

Nhân viên khách sạn được huấn luyện tốt đã nhanh chóng lau sạch hội trường.

Người chủ trì hôn lễ vừa cất tiếng, nhạc đệm vừa vãn vang lên.

Lê Hiểu Mạn thấy hôn lễ tiếp tục, nhướn mày nhìn Long Tư Hạo ở bên cạnh: “Tur Hạo, diễn xong rồi, em muốn đi về.”

Vốn dĩ cô không có hứng thú tham gia hôn lễ của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm, nhưng mà nhiều người đang có tâm lý xem trò hay, cô cũng không ngoại lệ, cho nên mới ngồi ở đây xem diễn, nhưng hiện tại hôn lễ tiếp tục diễn ra, không có gì đẹp mà nhìn cô càng không có hứng thú chờ.

Long Tư Hạo nghe cô nói muốn về, anh nắm tay cô đưa lên môi hôn một cái, ánh mắt cưng chiều nhìn cô, giọng nói đầy thâm ý: “Hiểu Hiểu, trò hay thực sự còn ở phía sau, vừa rồi chẳng qua chỉ là chút nhạc đệm mà thôi.”

Dứt lời anh cầm điện thoại gọi cho Lạc Thụy, đôi môi cong lên, giọng

nói trầm lãnh: “Không khác là bao, trò hay có thể lên sân khấu rồi.”

Lê Hiếu Mạn thấy anh nói xong liền tắt máy, đôi mắt cô đầy nghi hoặc nhìn anh.

Cô đang muốn hỏi có trò hay gì thì đột nhiên đèn trên sân khấu tắt đi.

Đèn vừa tắt, đại sảnh tối lại, may mắn đang là ban ngày nên không quá tối, nếu không hội trường sẽ chìm vào bóng đêm.

“Sao lại thế này?”

“Đúng thế! Sao lại thế này?”

.....

Không ít khách khứa nghị luận sôi nổi lên.

Hạ Lâm, Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà, Lưu Như Hoa, Hạ Thanh Vinh đều nghi hoặc.

Ngay cả người chủ trì hôn lễ cũng chẳng hiểu gì.

Lúc này màn hình trong hội trường sáng lên, máy chiếu bắt đầu làm việc.

Màn hình xuất hiện bức ảnh, lại video vận động vô cùng kịch liệt.

Tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông và tiếng rên rỉ cực lớn của người đàn bà, âm thanh truyền hết hội trường, truyền đến lỗ tai mỗi người ở đây.

Khách khứa ồ lên, sau đó nhìn lên màn hình.

Rõ ràng là hình ảnh vận động làm cho đám khách khứa căng mắt nhìn chăm chăm thân hình nữ chính, không phải là nữ chính hôn lên hôn nay Hạ Lâm hay sao?

Sắc mặt Lưu Như Hoa, Lý Tuyết Hà, Hoắc Vân Hy, Hạ Thanh Vinh khiếp sợ không thôi, hai mắt mở to nhìn chăm chăm hình ảnh hạn chế kia, đôi mắt không thèm chớp chỉ có hàng lông mi đang run rẩy.

Hạ Lâm càng không dám tin mở to mắt, đóa hoa cầm trong tay rơi xuống đất, sắc mặt như tờ giấy trắng hoảng sợ không thôi nhìn trên màn hình.

Hình ảnh trên đó cô ta cực kì quen thuộc, là cô ta và Lôi Dương lên giường với nhau.

Mà lúc này Lôi Dương cũng khiếp sợ không thôi nhìn màn hình, thân là đàn ông sắc mặt anh ta trắng bệch, trong mắt kinh hoàng và phẫn nộ.

Là ai, là ai tung đoạn clip này ra?

Chuyện anh ta và Hạ Lâm ở bên nhau vì sao lại bị người khác biết đến?

Là ai lên quay clip hai người bọn họ?

Không thể để clip này tiếp tục phát, nếu không anh ta xong đời rồi, Hạ Lâm cũng xong đời theo anh ta.

Bọn họ không còn mặt mũi mà tiếp tục sống ở thành phố K này nữa, thậm chí không còn mặt mũi mà sống tiếp,

Anh ta phần nộ không thôi, vọt tới bực hội trường giận dữ hét lên:
“Video này là ai tung ra? Là ai tung ra? Mau tắt đi cho tôi.”

Anh ta như con ruồi không đầu mất khống chế đi tìm chỗ tắt clip.

Chương 470: Video trình diễn xuất sắc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Lâm xiết chặt làn váy cưới trong tay hoảng sợ nhìn hình ảnh trên màn hình, liên tục lùi ra sau, không cẩn thận ngã xuống đất.

Sau đó khóc lóc như điên: “Không... Đây là giả tạo, đây là giả tạo, tôi không có... Tôi không có... Đây là giả, dừng lại, không được lại chiếu nữa, là ai... Là ai muốn hãm hại tôi? Là ai muốn hãm hại tôi?”

Cô ta từ dưới đất bò lên liền nhằm về phía người chủ trì hôn lễ đang bị đoạn clip làm cho kinh sợ, đưa tay tắt anh ta một cái, lại bóp cổ anh ta cả giận nói: “Có phải anh hay không? Có phải anh hay không? Vì cái gì muốn hãm hại tôi? Vì cái gì?”

Người chủ trì hôn lễ bị cô ta bóp cổ, sắc mặt đỏ lên, anh ta nhìn Hạ Lâm như phát điên muốn giải thích nhưng cô ta lại không nghe.

Dù sao anh ta cũng là đàn ông, sức lực lớn hơn Hạ Lâm, thấy cô ta không nghe, anh ta kéo cánh tay cô ta đang bóp cổ mình ra, thoáng dùng sức đẩy, Hạ Lâm liền ngã ngò ở trên mặt đất.

“Tắt nó đi, là ai giả tạo clip, không được chiếu, không được chiếu...”

Hạ Lâm ngã ngò dưới đất điên cuồng hét, hiện tại cô ta không có thời gian mà đi xấu hổ, lúc này cô ta chỉ có một ý nghĩ chính là tắt đi đoạn clip đã phá hủy đời cô ta.

Cô ta kinh hoàng khóc lên: “Tắt nó đi, tắt.... huhu... tắt, không cần chiếu, không cần chiếu...”

Cô ta muốn bò dậy đi tìm chỗ tắt clip nhưng vì nóng vội, váy cưới lại dài, cô ta bò dậy lại ngã, cả người lăn quay vô cùng chật vật.

Khách khứa trong hội trường thấy cô dâu như thiên tiên vừa nãy còn xinh đẹp như thế lúc này như kẻ điên, tất cả đều khinh thường trào phúng nhìn cô ta.

Cả hội trường như nổ tung, xung quanh đầy tiếng nghị luận.

Lưu Như Hoa hồi phục tinh thần vọt tới trước mặt Hạ Lâm, đôi tay đỡ vai cô ta vẻ mặt đau đớn hỏi: “Lâm Lâm, còn nói cho mẹ biết đó là chuyện gì hả? Sao lại thế này? Sao còn lại cùng tên lưu manh Lôi Dương đó ở với nhau? Con.. con muốn mẹ tức chết sao? Mặt mũi Hạ gia chúng ta đều bị con làm cho mất hết, sao con không biết cố gắng như vậy?”

Sắc mặt Hạ Thanh Vinh tái mét, hai tay gắt gao xiết chặt, lồng ngực tức giận mà phập phồng, hận không thể tiến lên đánh cho Hạ Lâm một trận.

Ong ta sống nửa đời người chưa bao giờ mất mặt như ngày hôm nay, điều này làm cho ông ta sau này còn mặt mũi nào mà sống trên đời này nữa, có đứa con gái thất đức như vậy ông ta hận không thể chết quách đi.

Hạ Thanh Vinh cảm thấy vô cùng mất mặt, cả Hạ gia đều cảm thấy mất mặt, mọi người vừa khinh thường vừa thống hận nhìn Hạ Lâm, tức giận hận không thể ăn tươi nuốt sống cô ta.

Mà Hoắc Nghiệp Hoàng ban đầu yêu cầu hủy bỏ hôn lễ lúc này lại

thong thả ngồi xem kịch vui.

Lúc ông ta nhìn thấy clip thì khá bình tĩnh, như đã sớm biết sự tồn tại của đoạn clip này.

Duy nhất làm cho ông ta nghi hoặc là ai tung nó ra, mà sáng nay có người cố ý tặng đoạn clip này cho ông ta là ai?

Rốt cuộc đó là kế hoạch của ai?

Mục đích của hắn là cái gì? Là tới phá hư hôn lễ? Hay vẫn là huỷ hoại Hạ gia?

Giờ phút này Hoắc Vân Hy như bị sấm bổ xuống, bình tĩnh đứng ở tại chỗ, từ lúc video chiếu đến bây giờ đôi mắt anh ta vẫn chưa rời khỏi màn hình, khuôn mặt tuấn tú âm lệ làm cho người ta sợ hãi, đôi mắt tràn đầy tức giận lửa giận như thiêu đốt hừng hực.

Anh ta vẫn luôn xem Lôi Dương là bạn tốt nhất của mình, đối với Hạ Lâm đầy áy náy và cảm kích, hai người này ngoại trừ Lê Hiểu Mạn thì đó là người quan trọng nhất với anh ta.

Vậy mà chính họ lại phản bội anh ta.

Nếu không phải nhìn đến đoạn video này, anh ta thật không dám tin tưởng Hạ Lâm - người luôn miệng nói chỉ yêu anh ta, cả đời không phải anh ta không gả lại lên đầu anh ta gian díu với Lôi Dương, anh ta hận không thể băm thây bọn họ thành ngàn mảnh.

Anh ta xiết chặt lòng bàn tay, quanh người đều là sát ý lúc nào cũng có thể bùng nổ tiến lên mà giết chết Hạ Lâm.

Lê Hiểu Mạn vốn đang ngồi xem kịch vui nhìn thấy đoạn clip, đôi mắt

cô mở to từ trên ghế đứng lên, ánh mắt không dám tin nhìn hình ảnh trên màn hình.

Sao Hạ Lâm và Lôi Dương lại ở bên nhau, quá kinh ngạc rồi.

Diễn thật tốt, cô thật muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Ác giả ác báo, cô thật muốn nhìn Hạ Lâm và mẹ cô ta sau này định làm thế nào đây.

Loại người giống như bọn họ cô sẽ không đồng tình mà chỉ ngóng trông ông trời nhanh thu thập bọn họ.

Long Tư Hạo ngồi bên cạnh thấy cô kích động liền duỗi tay kéo cô ngồi xuống, ôm lấy eo cô để cô dựa vào lòng mình.

Anh gắt gao nhìn cô, đôi mắt đầy sự trêu chọc, nhếch môi nở nụ cười xinh đẹp: “Hiểu Hiểu, mắt không thèm nháy, thế nào? Xem nghiệm rồi sao? Chờ em sinh con xong chúng ta có thể vừa nhìn vừa... ưm..”

Khuôn mặt Lê Hiểu Mạn đỏ lên, không chờ anh nói xong đã duỗi tay che kín miệng anh, không cần anh nói hết cô đã biết anh muốn nói gì.

Cái người đàn ông hư hỏng này lúc nào cũng không quên nói những lời làm cho người ta đỏ mặt.

Nhìn người đàn ông hư hỏng mà lại nghiêm trang, ưu nhã tôn quý từ trong xương.

Cô ngược mắt nhìn Long Tư Hạo, nhưn mày hỏi: “Tur Hạo, anh nói thật đi, có phải đoạn clip này là anh gỡ trò quỷ không? Cái này... còn bao lâu nữa?”

Khách khứa toàn bộ đại sảnh nghị luận âm thanh làm cho người ta mặt đỏ tim đập nhanh kia, tuy là tiếng của Lôi Dương và Hạ Lâm nhưng tố chất của cô chưa được tu luyện mạnh mẽ như Long Tư Hạo, nhìn hình ảnh như vậy mà sắc mặt của anh còn có thể thản nhiên như đang xem bộ phim bình thường vậy.

Cô cảm thấy nhưng đang cùng khách khứa trong hội trường xem phim A, cảm giác này làm cho cô cảm thấy không được tự nhiên.

Long Tư Hạo thấy cô xấu hổ, anh cứng chiều xoa đầu cô: “Ngốc, đã sắp làm mẹ rồi còn xấu hổ vậy sao? Ừ, chờ em sinh con xong anh phải rèn luyện tố chất tâm lý cho em một chút...”

Nói đến đây, ánh mắt anh nhìn lên màn hình sau đó lại cứng chiều nhìn Lê Hiểu Mạn: “Đừng nóng vội, trò hay còn tiếp ở đằng sau.”

Chương 471: Chân tướng, vở kịch ngoạn mục bùng nổ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nghe vậy, kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo, lại nhìn màn hình lớn.

Đoạn video tim đập đở mặt kia vẫn không ngừng, chỉ cách mấy giây, một hình ảnh khác xuất hiện trên màn hình lớn.

Nhân vật chính vẫn là Hạ Lâm và Lôi Dương, chẳng qua lần này hai người không diễn màn kịch tình không ngọt vừa rồi.

Trong video, Hạ Lâm đang uống rượu, mặt đầy phiền muộn căm hận, còn Lôi Dương vốn đang hút thuốc lá, sau đó đập tàn thuốc đi tới trước, cướp ly rượu trong tay Hạ Lâm.

Lôi Dương bỏ ly rượu lên bàn, đưa tay kéo Hạ Lâm đứng lên, ánh mắt tức giận nhìn cô ta: “Lâm Lâm, đừng quên em đang mang thai, em không thể uống rượu, chẳng lẽ em không muốn đứa bé của em và Hoắc Vân Hy nữa?”

“Đứa bé?” Hạ Lâm hí mắt, liếc Lôi Dương, đưa tay vỗ bụng hơi nhô lên của cô ta, nói: “Đứa bé ở đâu ra? Tôi... Lôi Dương, tôi nói thật cho anh! Tôi căn bản không mang thai, vì lấy được Hoắc Vân Hy, tôi mới gạt anh ấy tôi mang thai...”

...

Lời của Hạ Lâm và Lôi Dương thông qua loa truyền ra hội trường không sót một chữ, tân khách nghe lại xôn xao, tất cả đều đưa ánh mắt khinh bỉ trào phúng nhìn Hạ Lâm, tiếng nghị luận lại nổi lên bốn phía.

“Thì ra là giả mang thai!”

“Đáng ghét, thật không biết xấu hổ.”

...

Lôi Dương vốn đang tìm phòng điều khiển để tắt video nghe được cũng sửng sốt, đôi mắt không dám tin nhìn màn hình lớn, làm thế nào cũng không nghĩ tới phía sau còn có đoạn này.

Màn kịch tình vừa rồi của Hạ Lâm và Lôi Dương đã khiến Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà, Lưu Như Hoa, Hạ Thanh Vinh khiếp sợ, bây giờ Hạ Lâm lại nói mình giả mang thai, khiến đám người bị chấn động, tức giận đến đỏ mặt, hận không thể lập tức xông lên đánh Hạ Lâm một trận.

Lý Tuyết Hà nhìn thấy video kịch tình của Hạ Lâm và Lôi Dương đã tức giận, bây giờ nghe cô ta nói không có mang thai, còn lừa bọn họ lâu như vậy, xem bọn họ là khí mà đùa giỡn, bà giận đùng đùng vọt tới trước mặt Hạ Lâm.

Sau đó giơ tay hung hãn tát cô ta, chỉ mặt cô ta, mặt đầy khinh bỉ chê bai, tức giận mắng: “Cô đồ không biết xấu hổ, không biết liêm sỉ, tiện nhân không biết xấu hổ này, cô lại dám gạt Vân Hy chúng tôi? Cô lại dám giả mang thai? Còn dám làm ra chuyện xấu xa hạ tiện với người đàn ông không ra gì sau lưng Vân Hy chúng tôi, tôi khinh, Vân Hy chúng tôi lại gặp tiện nhân bại hoại không biết xấu hổ cô, Hạ gia dù gì cũng là danh môn vọng tộc, lại ra kẻ hèn hạ như cô, cô làm Hạ gia

mất mặt, lão gia nói đúng, loại hạ tiện như cô căn bản không có tư cách gả cho Vân Hy chúng tôi, phi, cô chỉ thích hợp gả cho súc sinh không bằng chó má, Hạ gia có tiểu tiện nhân bôi xấu môn phong như cô, mặt mũi tổ tông đều mất hết, nếu tôi là cô, lập tức đi đập đầu tự tử, tiểu tiện nhân không biết xấu hổ...”

Lý Tuyết Hà giống như nuốt pháo, dùng dùng mắng không ngừng, dường như không có ý dừng lại.

Hạ Lâm bị mắng, điềm đạm đáng yêu khóc quát lên: “Dì... Dì nghe cháu nói, chuyện không phải như vậy, đều là hiểu lầm, là hiểu lầm... hu hu... Đây thật sự là hiểu lầm, là có người hãm hại cháu...”

Hạ Thanh Vinh, Lưu Như Hoa và gia tộc Hạ thị nghe Lý Tuyết Hà không ngừng mắng chửi, thịt trên mặt run lên, chỉ cảm thấy mất mặt tột cùng.

Nhất là thân thích dòng thứ tham gia hôn lễ, nghe Lý Tuyết Hà dùng dùng mắng chửi, chợt cảm thấy mặt mũi bị quét sạch đi, hận không thể tìm cái lỗ để chui xuống, hoặc là hận không thể giờ phút này mình vô hình.

Cả Hạ gia mất hết mặt mũi, điều này khiến bọn họ sau này không ngóc đầu lên gặp người ở thành phố K được nữa.

Trong lòng tất cả mọi người gia tộc Hạ gia, Hạ Lâm nghiễm nhiên trở thành kẻ thù, hôm nay cô ta cho dù không bị xấu hổ đến chết cũng khó trở về Hạ gia, vì những thân thích trong gia tộc Hạ thị tuyệt đối sẽ không cho phép người bôi nhọ môn phong Hạ gia trở lại Hạ gia.

Mà Hạ Thanh Vinh cũng sẽ không cho phép Hạ Lâm trở lại Hạ gia.

Mắt ông đỏ bừng, ánh mắt sắc bén tràn đầy thất vọng và tức giận

nhìn Hạ Lâm đang khóc, đứng tại chỗ, không có ý đi ngăn cản Lý Tuyết Hà chửi rủa Hạ Lâm.

Lưu Như Hoa cũng đáng vẻ chỉ tiếc rên sắc không thành thép nhìn Hạ Lâm, ngay cả bà cũng không biết, đứa con gái này của bà lại giả mang thai.

Ban đầu bà đoạt Hạ Thanh Vinh từ trong tay Lê Tố Phương cũng hao tổn không ít tâm tư, dùng không ít thủ đoạn, nhưng bà mang thai thật, bà đau lòng ôm đầu, đứa con gái này sao không nhận được chân truyền của bà, vở kịch giả mang thai thật sự rất không cao minh.

Ngại vì hiện tại Hạ Lâm thành kẻ thù của Hạ gia, bà cũng mặt đầy khó chịu, không tiến lên đỡ Hạ Lâm.

Mặc dù là con gái ruột, nhưng hôm nay con gái ruột làm bà mất hết mặt mũi, bà chỉ sợ sau này Hạ Thanh Vinh sẽ không để bà trong mắt nữa, nói không chừng còn vì chuyện này mà ly dị với bà, cho nên tạm thời không đi giúp Hạ Lâm.

Cho dù là con gái ruột, lúc này bà cũng phải dằn lòng.

Hai mắt Hoắc Vân Hy đỏ thắm nhìn Hạ Lâm mặt mũi xấu xí trên màn hình và Hạ Lâm bình thường tưởng chừng như hai người, ánh mắt sắc bén mà lạnh như băng, nổi lên nồng đậm hận ý và sát ý, gân xanh trên trán đã sớm bùng lên.

Trên màn hình lớn, Hạ Lâm vẫn còn tiếp tục “bùng nổ”.

“Lôi Dương, bây giờ anh bảo tôi từ bỏ, tôi không cam lòng, tôi đổi ý, tôi không chỉ muốn Lê Hiểu Mạn lưu lạc xứ lạ, tôi còn muốn cô ta chết ở đó, anh cho những ngư dân kia âm thầm giải quyết cô ta, tốt

nhất là để những ngư dân đói khát kia cưỡng gian cô ta trước, sau đó giết, vớt thi thể cô ta xuống đại dương nuôi cá mập.”

Nghe Hạ Lâm nói, Lê Hiếu Mạn ngồi ngay ngắn đứng lên, ánh mắt lạnh lẽo thẳng tắp nhìn màn hình lớn, tay mảnh khảnh nắm thật chặt.

Thì ra cô bị Lôi Dương ném ra đảo cá, người xúi giục chân chính phía sau lại là Hạ Lâm.

Cô lạnh lùng cong môi, trong mắt thoáng qua lạnh lẽo và châm chọc, Hạ Lâm có ngày hôm nay, là báo ứng của cô ta.

Sau đó cô ngồi xuống, nhìn chằm chằm Long Tư Hạo, ánh mắt nổi lên hơi nước xúc động: “Tư Hạo, anh đã sớm biết em bị Lôi Dương ném ra đảo là Hạ Lâm sai khiến đúng không? Cho nên hôm nay, em có thể hiểu là anh trả thù thay em không? Có phải anh... luôn đợi cơ hội này không?”

Mặc dù Long Tư Hạo không trực tiếp thừa nhận video này từ tay anh, nhưng trước đó anh luôn nói xem kịch, khi thấy video, vẻ mặt như thường, không có bộ dáng khiếp sợ, rõ ràng đã biết trước chuyện này.

Còn cú điện thoại anh vừa gọi cho Lạc Thụy, có thể chứng minh chuyện video này là anh bày kế.

Chương 472: Chân tướng, vở kịch ngoạn mục bùng nổ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mắt Long Tur Hạo đầy ý cười, ôn nhu thâm tình nhìn cô, bàn tay cứng chiều néo chóp mũi cô, môi mỏng cong lên: “Hiểu Hiểu thông minh rồi, không cần anh giải thích cho em đã có thể đoán được mục đích của anh.”

Lời của anh không thể nghi ngờ là gián tiếp thừa nhận, chuyện video hôm nay là một tay anh bày kế, hơn nữa mục đích chính là hả giận, trả thù thay Lê Hiểu Mạn.

Phần yêu thương này của anh khiến Lê Hiểu Mạn xúc động, lệ nóng doanh tròn, cắn chặt môi, không để ý ở đâu, có ai, nhào vào trong ngực Long Tur Hạo, hai tay ôm cổ anh, chủ động dâng lên nụ hôn sâu.

Long Tur Hạo vì hành động bất chợt này của cô mà sửng sờ, sau đó trực tiếp kéo cả người cô vào ngực, để cô ngồi trên đùi anh, bàn tay bầu vào sau ót cô, cho nụ hôn này sâu hơn.

Hai người bọn họ không chút cố kỵ hôn đến kinh thiên động địa, khó phân khó bỏ, bên kia Hạ Lâm khóc rung chuyển trời đất, nước mắt rơi như mưa.

Tất nhiên không thiếu tân khách chỉ điểm và khinh bỉ chửi rủa cô ta.

Hạ Lâm đã tan vỡ, Hoắc Vân Hy đứng đó bất động như ngọn núi, đôi

mắt đỏ thẫm cảm hận nhìn màn hình chăm chăm, quanh thân bao phủ hơi thở rét lạnh khiếp người.

Còn ba mẹ cô, cái gọi là thân thích, không có một ai tiến lên đỡ cô ta dậy, an ủi cô ta, giúp cô ta.

Lý Tuyết Hà và liên tục chửi mắng, mà video vẫn tiếp tục phát nhiều hình ảnh ở sau.

Trong video, Lôi Dương nhìn Hạ Lâm vẻ mặt âm độc, hai mắt híp lại, sau đó mặt lạnh nói: “Lâm Lâm, tôi biết em trước kia không ác độc như vậy, vì Hoắc Vân Hy, em xem em biến thành bộ dạng gì, giống như một độc phụ.”

“Tôi giống độc phụ?” Hạ Lâm ngược mắt nhìn Lôi Dương, hung hãn nheo mắt, giọng khinh thường nói: “Lôi Dương, anh lại nói tôi như vậy? Anh tốt bao nhiêu, anh dựa vào danh hiệu Đại thiếu gia Lôi gia, trong tối, anh ăn trộm gà trộm chó, chuyện phạm pháp, anh không làm à? Anh và đám lưu manh côn đồ xã hội kia có gì khác nhau?”

“Hạ — — Lâm!”

Lời Hạ Lâm chọc giận Lôi Dương, anh ta tức giận nhìn cô ta: “Chẳng lẽ tôi làm những chuyện đó không phải vì em sao? Em vì giá họa Lê Hiểu Mạn ngoại tình, muốn tôi bỏ thuốc cô ta trong ngày kỷ niệm kết hôn của cô ta và Hoắc Vân Hy, còn muốn tôi tìm mấy tên lưu manh cường gian cô ta.”

...

“Được, em muốn tôi đếm từng cái một cho em nghe có phải không? Đêm kỷ niệm kết hôn của Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy, em muốn tôi bỏ thuốc Lê Hiểu Mạn sau lưng Hoắc Vân Hy, trong tiệc Lãng gia, em

vì để cho truyền thông biết quan hệ của em và Hoắc Vân Hy mà muốn tôi sắp xếp ký giả làm bộ nhận ra Lê Hiếu Mạn, sau đó công kích cô ta, em nói muốn cô ta biến mất, vì em, tôi đưa cô ta ra đảo cá không ai tìm được...”

...

“Ai nói Vân Hy không thương tôi, anh ấy yêu tôi, anh ấy chẳng qua tạm thời bị Lê Hiếu Mạn mê hoặc mà thôi, nếu anh ấy không thương tôi, sẽ không ở chung một chỗ với tôi sau lưng Lê Hiếu Mạn, vì tôi, anh ấy và Lê Hiếu Mạn kết hôn một năm, cho tới nay anh ấy chưa từng chạm vào cô ta, đây không phải là yêu thì là cái gì?”

“Đó là vì em sử dụng thủ đoạn.” Lôi Dương đưa tay nâng cằm cô ta, hai mắt nhìn cô ta chăm chăm: “Em đừng ngốc, nếu không phải 10 năm trước, em lừa gạt Hoắc Vân Hy nói là em cứu anh ta, anh ta sẽ ở chung một chỗ với em sao? Vụ bắt cóc 10 năm trước, người liều mạng cứu Hoắc Vân Hy chính là Lê Hiếu Mạn chứ không phải là em, chỉ vì Hoắc Vân Hy tình lạ nhìn thấy em, em liền nói là em cứu anh ta, vì thế, Hoắc Vân Hy mới có thể thất vọng về Lê Hiếu Mạn, mới có thể nhớ em, mới có thể giữ lòng cảm kích với em, là em khiến anh ta sinh lòng hiểu lầm Lê Hiếu Mạn, khiến anh ta từng bước một thờ ơ với Lê Hiếu Mạn, em mới thừa cơ xen vào, em tình lại đi! Hoắc Vân Hy chỉ vì cảm kích em mới có thể ở chung một chỗ với em, anh ta không nhìn rõ lòng mình, cho là yêu em, bây giờ hẳn anh ta đã nhìn rõ.”

Cuối cùng là thanh âm Hạ Lâm đầu đọc Lôi Dương.

“Lôi Dương, không phải anh thích tôi sao? Hôm nay tôi là của anh.”

“Ừm... Lôi Dương, muốn tôi, tôi là của anh, muốn tôi...”

...

Trong video, tân khách toàn trường đều thấy rõ là Hạ Lâm quyến rũ Lôi Dương, cũng thấy rõ mặt mũi chân thực dưới bề ngoài nhu nhược của cô ta, không có chút tư chất nào của danh môn thiên kim nên có, âm hiểm, ác độc, đố kỵ, giả nhân giả nghĩa, làm người ta cực kỳ chán ghét.

Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo kết thúc nộ hôn, video cũng tạm ngừng, hình ảnh sau cùng dừng ở một màn Hạ Lâm chủ động quyến rũ Lôi Dương, vẻ mặt buồn nôn kia của cô ta dội vào mắt tất cả tân khách.

Hội trường nhất thời vang lên tiếng châm chọc, tiếng mắng rung trời, còn thiếu dùng nước miếng nhấn chìm cô ta.

Mắt Hạ Lâm đã sớm khóc sưng đỏ, ngã ngòi dưới đất giống như bị rút đi hồn phách, chật vật không chịu nổi.

Nghe những thanh âm chửi rủa, khinh bỉ và giễu cợt cùng với những ánh mắt châm chọc chê bai kia, giống như hàng vạn mũi nhọn đâm vào tim cô ta, máu tươi chảy đầm đìa, đau không thở nổi, cô ta chỉ cảm thấy xấu hổ, khó chống đỡ, hận không thể đập đầu chết.

Chương 473: Đi chết đi, tôi giết cô (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mặc dù vừa rồi vẫn đang chìm đắm trong nụ hôn nóng bỏng của Long Tư Hạo, nhưng âm thanh trong hội trường hôn lễ quá lớn, Lê Hiếu Mạn vẫn nghe thấy những “ảnh nóng” kia của Hạ Lâm.

Thì ra người thực sự đứng sau màn thiết kế vụ cô ngoại tình, muốn hủy sự trong sạch của cô trong đêm hôn kỳ niệm ngày cưới của cô và Hoắc Vân Hy đó là Hạ Lâm. Hoắc Vân Hy là người chết thay cho cô ta và Lôi Dương.

Cô không ngờ rằng chuyện phát sinh ở trong yến tiệc ở Lăng gia kia, lại cũng là Hạ Lâm bày kế, khó trách mấy ký giả kia có thể nhận ra cô, còn nói cô là tiểu tam phá hư chuyện tình cảm của em gái mình và em rể, thì ra mấy ký giả đó đều là do cô ta an bài.

Bây giờ, cuối cùng cô cũng đã biết tại sao, sau vụ bắt cóc mười năm trước, Hoắc Vân Hy đột nhiên càng ngày càng lãnh đạm với cô, thì ra cũng bởi vì Hạ Lâm khiến anh ta cho rằng người lúc đó không để ý đến sinh tử cứu anh ta là Hạ Lâm mà không phải là Lê Hiếu Mạn cô.

Lấy tính cách có ơn tất báo của Hoắc Vân Hy, tự nhiên là anh ta sẽ nhìn Hạ Lâm bằng con mắt khác, trong lòng tràn ngập cảm kích.

Có lẽ khi đó, Hoắc Vân Hy bắt đầu thất vọng về cô.

Ngược lại là, cô không ngờ rằng, từ mười năm trước Hạ Lâm đã bắt

đầu tính toán.

Mặc dù những điều này đều là Hạ Lâm giở trò quỷ, coi như Hoắc Vân Hy là “Người bị hại”, nhưng chuyện của cô và Hoắc Vân Hy cũng đã trở thành quá khứ rồi.

Ngay cả khi ngày hôm nay chân tướng được làm rõ thì như thế nào, Lê Hiếu Mạn của hôm nay đã không phải là Lê Hiếu Mạn của ngày xưa sẽ vây quanh Hoắc Vân Hy nữa rồi.

Bây giờ, trong mắt trong lòng của Lê Hiếu Mạn chỉ có một người, đó chính là Long Tư Hạo.

Thời khắc này, cô cảm thấy, cho dù cô có mất đi toàn bộ thế giới cũng sẽ không quan trọng, chỉ cần Long Tư Hạo yêu cô sâu nặng còn bồi ở bên cạnh cô là đủ rồi.

Bất kỳ ai làm tổn thương cô phản bội cô đều không quan trọng, đều trở thành mây khói mà thôi, trong lòng cô chỉ quan tâm đến người đàn ông “Xấu” bên cạnh, cha của bảo bảo trong bụng cô — Long Tư Hạo.

Cô nhìn về phía Long Tư Hạo đẹp trai đến nỗi khiến người ta hít thở khó khăn bên cạnh, trong mắt ngưng tụ nồng đậm thâm tình, đôi môi phấn hồng khẽ nở nụ cười xinh đẹp, giọng nói dịu dàng chan chứa tình cảm: “Tur Hạo, em muốn nói với anh có đôi lời, mặc dù bây giờ không phải là lúc nói, nhưng em thật rất muốn nói...”

Long Tư Hạo thâm tình nhìn cô, đôi mắt tràn đầy ý cười, ngón tay thon dài cứng chiều vượt cái mũi nhỏ nhắn của cô, môi mỏng cong lên: “Nha đầu ngọc, muốn nói cái gì?”

Lê Hiếu Mạn hít thật sâu, khuôn mặt của cô đỏ dần lên, cô lấy hết

dũng khí, đôi mắt trong suốt xinh đẹp chăm chú nhìn Long Tur Hạo, đôi môi phấn hồng khế mở, giọng nói nhỏ nhẹ êm tai: “Em — — yêu — — anh.”

Nghe thấy ba chữ này, đôi mắt của Long Tur Hạo càng nòng đậm ý cười, anh cúi đầu xuống hôn lên đôi môi căng mọng mê người của cô, ngón tay thon dài khế nâng cằm của cô lên, anh nở nụ cười quyến rũ nói: “Xem ra Hiểu Hiểu của anh lại bị anh cảm động rồi.”

Lê Hiểu Mạn vòng hai tay lên ôm lấy cổ của Long Tur Hạo, cô tựa cả người vào trong ngực anh, bàn tay nhỏ bé nhéo lỗ mũi của anh, cô như nở mày cười nói: “Đúng vậy! Anh luôn biết cách lung lạc lòng người, mà hết lần này tới lần khác em lại dễ dàng cảm động, để anh được như ý, bại hoại.”

Giọng nói của cô nhu mì êm tai, lúc này dường như tất cả mọi thứ xung quanh đều biến thành hư ảo, trong mắt trong lòng cô chỉ có hình bóng của Long Tur Hạo mà thôi.

“Đàn ông không xấu đàn bà không thương!” đôi mắt tràn đầy ý cười của Long Tur Hạo nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, anh trầm thấp nói: “Xem xong kịch rồi, chúng ta có thể đi về.”

Dứt lời, anh và cô cùng đứng lên, lúc đang chuẩn bị rời khỏi hội trường hôn lễ, Hoắc Vân Hy vừa rời còn sừng sững bất động đột nhiên dùng khí thế khiếp người vọt tới trước mắt Hạ Lâm giống như một con dã thú nổi cơn điên vậy, anh ta vươn tay ra bóp lấy cổ cô ta, kéo thân thể của cô ta lên khỏi mặt đất.

Sắc mặt của anh ta cực kỳ âm trầm, gân xanh nổi chằng chịt trên trán, đôi mắt đỏ ngầu hừng hực lửa giận như thiêu như đốt và nòng nặc sát ý, anh ta giận dữ hét lên: “Hạ Lâm, thì ra tất cả những thứ này đều là do cô gây nên, từ mười năm trước cô đã bắt đầu lừa gạt

tôi, khiến tôi hiểu lầm Mạn Mạn, vì người phụ nữ rắn rết như cô, tôi một lần lại một lần làm tổn thương cô ấy, là cô làm hại tôi mất đi Mạn Mạn, tôi muốn giết cô.”

“Cái con tiện nhân này, một lần lại một lần muốn đẩy Mạn Mạn vào chỗ chết, sao lòng dạ của cô ác độc như vậy, cô nên xuống địa ngục đi, đi chết...”

Đôi mắt của Hoắc Vân Hy đục ngầu tràn đầy sát ý, cả người tản ra lệ khí, anh ta nghiêng răng nghiêng lợi nói xong thì gia tăng lực độ trên tay.

Chương 474: Đi chết đi, tôi giết cô (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Lâm bị bóp cổ khiến cho mặt đỏ lên, hai chân cách mặt đất, cô ta dường như chỉ còn lại nửa hơi thở, vô lực vỗ Hoắc Vân Hy đang ở trong trạng thái nổi điên, âm thanh yếu ớt vô lực: “Vân... Vân Hy... để... buông tay... anh... anh nghe em... nói... em... khụ... khụ... chờ...”

Một màn này làm không ít tân khách đều khiếp sợ trợn to mắt nhìn, nhưng không có ai tiến lên ngăn cản.

Lý Tuyết Hà và Lưu Như Hoa thấy Hạ Lâm sắp bị Hoắc Vân Hy nổi điên bóp chết, hai người lập tức lo lắng tiến lên, đưa tay gỡ tay của Hoắc Vân Hy ra.

Thế nhưng tay trái của Hoắc Vân Hy giống như là làm bằng sắt vậy, tay của anh ta bóp cổ Hạ Lâm thật chặt, gỡ thế nào cũng không tách ra được.

Lưu Như Hoa thấy vậy, bà ta kinh hoàng nhìn Hoắc Vân Hy đang nổi giận đùng đùng, vội vàng nói: “Vân Hy, cháu... cháu đừng xung động, đây có lẽ là hiểu lầm, Lâm Lâm... con bé không cố ý, cháu... cháu mau buông tay... mau buông tay ra!”

Mặc dù bây giờ Lưu Như Hoa cũng hận không thể dạy dỗ Hạ Lâm thật tốt, mặt mũi bà ta bị mất hết như vậy, thì sau này sao có thể ra ngoài gặp người, thế nhưng dù sao Hạ Lâm cũng là con gái ruột của bà ta, dù bà ta có nhẫn tâm thế nào đi nữa cũng không thể mặc kệ cô

ta được.

Hoắc Vân Hy như không nghe thấy lời của Lưu Như Hoa vậy.

Mấy ký giả được mời tới thấy một màn trong hội trường hôn lễ này, dĩ nhiên là điên cuồng chụp ảnh.

“Tách tách tách tách...” tiếng chụp ảnh thi nhau vang lên.

“Không được chụp... Không được chụp...” Lý Tuyết Hà thấy vậy, vừa hầm hừ không cho phép chụp ảnh, vừa chắn ở trước người Hoắc Vân Hy, lo lắng nhìn anh ta nói: “Vân Hy, mẹ biết bây giờ con rất tức giận, nhưng bây giờ có nhiều người ở đây như vậy, chúng ta vẫn nên tự giải quyết riêng chuyện này, nếu con bóp chết con tiểu tiện nhân ở ngay trước mặt nhiều người như vậy, thì con sẽ phải cống trên lưng tội danh giết người, vì cái con tiểu tiện nhân này thì không đáng giá chút nào, con mau buông tay ra, mau buông tay ra!”

Ngoài Lý Tuyết Hà khuyên Hoắc Vân Hy buông tay, họ hàng thân thuộc Hoắc thị, cùng với không ít tân khách đồng tình với Hoắc Vân Hy tiến lên khuyên nhủ anh ta đừng vì Hạ Lâm mà đeo tội danh giết người trên người.

Nhưng mặc kệ những người này khuyên như thế nào, Hoắc Vân Hy đều không buông tay, mà hai tay của Hạ Lâm đã dần rũ xuống, đôi mắt dần trắng dã ra, hơi thở yếu ớt.

Lúc này, Lôi Dương vừa nãy chạy ra hội trường hôn lễ để đi tìm phòng điều khiển vừa vặn trở lại, thấy Hoắc Vân Hy bóp cổ Hạ Lâm, anh ta lập tức xông lên phía trước, giận dữ hét lên: “Hoắc Vân Hy, dừng tay.”

Lúc này, vẻ mặt của Hoắc Nghiệp Hoành vẫn luôn không lên tiếng

tương đối bình tĩnh, ông ta chống quai trượng, được chị Lâm đỡ đi lên trước, đôi mắt tinh tường nghiêm khắc nhìn vẻ mặt của Hoắc Vân Hy đang âm trầm kinh người, ông ta nghiêm giọng nói: “Vân Hy, người phụ nữ này còn chưa xứng để cháu tự mình động thủ, đừng làm bẩn tay mình.”

Hoắc Vân Hy không nghe lời của những người khác nửa câu, nhưng anh ta nghe lọt tai lời của Hoắc Nghiệp Hoàn.

Đôi mắt đỏ ngầu của anh ta lạnh lùng nhìn Hạ Lâm, rồi buông lỏng tay.

Mà khi anh ta vừa buông lỏng tay ra, thì Hạ Lâm liền vô lực té xuống đất.

“Lâm Lâm...” Lôi Dương thấy vậy, anh ta lập tức tiến lên đưa hai tay ra đỡ lấy cô ta.

Mà Lưu Như Hoa tức giận đẩy anh ta ra, mặt đầy khinh bỉ hét: “Đừng đụng vào con gái tôi, cậu làm hại nó còn chưa đủ sao?”

Dứt lời, bà ta lắc lắc Hạ Lâm đã hôn mê bất tỉnh, lo lắng hô to: “Lâm Lâm... con tỉnh lại đi... Lâm Lâm... Mau gọi xe cứu thương...”

Các tân khách quanh đó không người nào để ý đến hai người Lưu Như Hoa và Hạ Lâm.

Hạ Thanh Vinh ngưng trọng nhìn Hạ Lâm đang được Lưu Như Hoa ôm, ông ta gọi điện thoại cấp cứu, rồi đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo, ông ta áy náy nhìn cô nói: “Mạn Mạn, cha thay Lâm Lâm xin lỗi con, thật xin lỗi!”

Sau đó, ông ta khom người, thân hình cao lớn cong thành chín mươi

độ, trình trọng nói xin lỗi với Lê Hiếu Mạn.

Lê Hiếu Mạn liếc nhìn Hạ Thanh Vinh đang thực hiện “Đại lễ “ này với mình, trái tim của cô khẽ run lên, cô không tự chủ lui về sau một bước.

Long Tur Hạo ở bên cạnh sợ cô ngã nhào, anh kịp thời đưa tay ra đỡ cô, anh chăm chú nhìn cô, thấp giọng nói: “Hiểu Hiểu, em không sao chứ.”

Lê Hiếu Mạn khẽ gật đầu với Long Tur Hạo, cô mỉm cười nói: “Em không sao.”

Cô lại nhìn về phía Hạ Thanh Vinh lần nữa, thấy ông ta vẫn duy trì tư thế vừa nãy như cũ, cúi đầu, mặt đầy áy náy.

Cảm xúc trong mắt cô dần trở nên phức tạp, cô nhíu chặt mày lại, ông ta đã từng là người cha mà cô thương yêu nhất, cũng là người cha mà cô đã từng kính yêu nhất, thế nhưng từ lúc ông ta phản bội mẹ cô, từ bỏ các cô, ông ta đã trở thành vết sẹo vĩnh viễn không bao giờ khép miệng lại được ở trong lòng cô.

Chương 475: Đi chết đi, tôi giết cô (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bởi vì ông ta, cô đã thương tâm, đã thất vọng, đã thống hận, và cho tới bây giờ, trái tim của cô vẫn tồn tại ngăn cách với ông ta.

Điều khiến cho cô thống khổ là, rõ ràng cô và ông ta là hai cha con huyết mạch tương liên, thế nhưng lại giống như hai người xa lạ.

Cô thật sự không nghĩ ra, tại sao trên đời này lại có người vô tình giống như ông ta vậy?

Tại sao ông ta độc ác, nhẫn tâm vứt bỏ con giá ruột của mình như vậy?

Hạ Thanh Vinh thủy chung vẫn luôn là nỗi đau không cách nào nói rõ trong đáy lòng cô, cô không muốn đối mặt với ông ta, đặc biệt là lúc này, ông ta còn tới nói xin lỗi vì Hạ Lâm, điều này càng khiến cho tim của cô đau hơn.

Đôi mắt trong veo như nước của cô dần phủ một tầng nước mắt, cô quay mặt đi chỗ khác, lạnh nhạt nói: “Ông không cần phải nói xin lỗi thay con gái bảo bối của ông, điều này không cần thiết.”

Dứt lời, cô nhìn về phía Long Tư Hạo, khẽ cắn môi dưới, cố gắng chịu đựng xúc động muốn khóc: “Tur Hạo, chúng ta đi.”

Long Tư Hạo nhìn ra cô không muốn đối mặt với Hạ Thanh Vinh, anh

không nói thêm cái gì, anh khẽ gật đầu với cô, cánh tay thon dài ôm lấy eo nhỏ của cô, rồi dẫn cô đi qua bên cạnh Hạ Thanh Vinh, đi thẳng tới cửa chính của hội trường hôn lễ.

“Mạn Mạn...” Hạ Thanh Vinh thấy vậy, ông ta nhíu chặt mày lại, trong mắt thoáng nòng nặc áy náy và tự trách.

Mặc dù Lê Hiếu Mạn không phải con gái ruột của ông ta, nhưng ông ta đã từng xem cô như con gái ruột của mình, có trách thì chỉ trách, lúc trước ông ta bị ma quỷ làm cho u mê, vì sự nghiệp của mình mà từ bỏ mẹ con các cô.

Từ sau khi ông ta và Lưu Như Hoa kết hôn, ông ta đã bắt đầu hối hận.

Ông ta thật xin lỗi vợ trước Lê Tố Phương, cũng thật sự xin lỗi Lê Hiếu Mạn.

Đã nhiều năm như vậy, ông ta vẫn luôn sống trong hối hận và tự trách.

Sau khi kết hôn với Lưu Như Hoa, sự nghiệp của ông ta bắt đầu đi đúng hướng, Hạ thị càng ngày càng mở rộng, bởi vì áy náy, ông ta rất muốn bồi thường cho Lê Tố Phương và Lê Hiếu Mạn, nhưng Lưu Như Hoa dùng đủ mọi cách để uy hiếp ông ta không được bồi thường cho bọn họ.

Bởi vì Lưu Như Hoa đã từng tuyên bố, nếu ông ta còn dám đi gặp bọn họ, thì bà ta sẽ tìm người gây bất lợi cho mẹ con các cô.

Vì bảo vệ mẹ con các cô, nên đã nhiều năm như vậy, ông ta mới có thể làm như không nghe thấy không hỏi han gì Lê Hiếu Mạn và Lê Tố Phương.

Vì thế nên mới tạo thành ngăn cách sâu đậm cho Lê Hiếu Mạn đã từng kính yêu ông ta của hôm nay, cô không muốn gặp lại ông ta, cũng sẽ không gọi ông ta là cha.

Hoắc Vân Hy đang nổi giận thấy Lê Hiếu Mạn và Long Tur Hạo chuẩn bị rời đi, anh ta siết chặt tay trái, đôi mắt đỏ ngầu nồng đậm bi thương và áy náy, khuôn mặt đẹp trai đang căng cứng vì tức giận cũng tràn đầy hối hận, anh ta thống hận Hạ Lâm nhưng đồng thời đau hơn là anh ta căng hận chính mình.

Là anh ta đã đích thân giao cô cho Long Tur Hạo.

Thì ra mười năm trước, người xả thân cứu anh ta trong vụ bắt cóc đó chính là cô, vậy mà anh ta vẫn luôn tưởng lầm là Hạ Lâm...

Nghĩ tới đây, trái tim của anh ta lại đau như chết đi sống lại, hối hận muốn chết đi được...

“Mạn Mạn...” anh ta thấp giọng gọi tên cô, đôi mắt đỏ ngầu lập tức tràn ngập nước mắt hối hận, trái tim anh ta đau như sắp nghẹt thở.

Vào một ngày mười năm trước, anh ta đã thích cô, đã quyết định sẽ kết hôn với cô, hứa hẹn với cô là sẽ kết hôn với cô, cũng đã từng mừng rỡ tưởng về cuộc sống của bọn họ sau khi kết hôn sẽ là hình dáng gì.

Đúng là anh ta đã cưới cô, nhưng lại không cho được cô hạnh phúc, ngược lại còn làm tổn thương cô hết lần này đến lần khác.

Tất cả mọi nguyên do đều bắt đầu từ mười năm trước, khi Hạ Lâm lừa gạt anh ta, anh ta căm ghét Hạ Lâm, cũng căm ghét chính mình.

Tại sao anh ta lại dễ dàng bị người ta đầu độc như vậy? Tại sao trái tim của anh ta giành cho cô lại không thể kiên định hơn chút nữa?

Tại sao anh lại dễ dàng chỉ tin lời của Hạ Lâm như vậy?

Lê Hiểu Mạn cũng không bởi Hoắc Vân Hy gọi cô mà dừng bước lại, thậm chí cô như không nghe thấy vậy, ngay cả chân mày cũng không thèm nhăn lại chút nào.

Nhưng điều khiến cô, Long Tư Hạo, Hoắc Vân Hy, cùng với tất cả mọi người ở đó đều không nghĩ tới là, đèn trong hội trường hôn lể vừa mới sáng lên lại đột nhiên vụt tắt.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo đều ngừng lại.

Sau khi tất cả mọi tân khách trong hội trường đều giật mình, thì bọn họ đồng loạt nhìn về phía màn hình lớn, cho rằng còn hình ảnh kích tình nào đó tiếp tục xuất hiện.

Lê Hiểu Mạn nghi ngờ liếc nhìn Long Tư Hạo bên cạnh, cô nhướn mày hỏi: “Tur Hạo, còn vở kịch nào sắp ra sân sao hay không?”

Bởi vì biết vụ video vừa nãy là do Long Tư Hạo gây nên, vì vậy cô mới có thể hỏi anh như vậy.

Long Tư Hạo cũng hơi cau mày lại, anh híp đôi mắt hẹp dài lại, ánh mắt thoáng nghi ngờ, video muốn công khai đã được công bố, bây giờ xảy ra chuyện gì, ngay cả anh cũng không biết.

Anh lấy điện thoại ra đang muốn hỏi Lạc Thụy đang xảy ra chuyện gì, dư quang vô tình liếc nhìn màn hình lớn.

Chỉ trong một khoảng khắc, đường nét trên gương mặt của anh đã

dần căng cứng lại, ánh mắt thâm trầm như gai nhọn nhìn chăm chăm vào hình ảnh trên màn hình lớn, bàn tay nắm chặt thành quyền, môi mỏng mím chặt lại.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo không đáp lại mình, mà nhìn về phía màn hình lớn sắc mặt đột nhiên nghiêm lại, cô hơi nghi ngờ, xoay người lại, tò mò nhìn về phía màn hình lớn.

Nhìn thấy hình ảnh trên màn hình, cô giống như bị sét đánh trúng vậy, cô mở to hai mắt, ngay cả chớp cũng không thèm chớp nhìn hình ảnh “Trai gái ôm nhau “ “Mập mờ” trên màn hình lớn kia, trong mắt trào dâng nỗi khiếp sợ và không dám tin.

!!

Chương 476: Hồ Lô, bán thuốc gì? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hình ảnh xuất hiện trên màn hình lớn lại là Hoắc Vân Hy và chính cô.

Có thể thấy rõ mặt mũi của Hoắc Vân Hy, mà mặt của cô thì cố ý bị chỉnh sửa, ngay cả sợi dây chuyền mặt nhẫn kim cương hồng 12 ca ra nổi bật kia cũng đều bị cố ý xử lý, người làm chuyện này như đang cố ý bảo vệ cô, không để cho cô bị người khác nhận ra, nhưng người khác không nhận ra, chẳng lẽ cô lại không nhận ra chính mình.

Cô nhìn chăm chăm vào đoạn video đang được phát trên màn hình kia, cảnh tượng trong video rất quen thuộc.

Chính là cảnh tượng trước khi hôn lễ bắt đầu, Hoắc Vân Hy kéo cô nói một đồng lời tràng giang đại hải.

Cô không ngờ rằng lại có người quay lén, nói rõ hơn là trong căn phòng mà Hoắc Vân Hy kéo cô vào có máy thu hình.

Người làm chuyện này chọn những cảnh quay mà Hoắc Vân Hy cách cô rất gần, hình ảnh đã bị xử lý qua, chọn và chỉnh sửa các góc độ nhìn như cô và Hoắc Vân Hy rất thân mật.

Người làm chuyện này là ai? Rốt cuộc là có mục đích gì?

Cô chột rùng mình, ánh mắt lạnh lẽo, chẳng lẽ là Hoắc Vân Hy? Đây đều là anh ta bày kế?

Ánh mắt của cô dần lạnh thấu xương, cô siết chặt hai tay lại, thu hồi tầm mắt từ trên màn hình lớn, rồi quay sang nhìn về phía Long Tur Hạo bên cạnh.

Thấy trên khuôn mặt đẹp trai của anh đang bị che lấp bởi một tầng sương băng, biểu tình càng ngày càng lạnh lùng, cô nhú chặt mày lại, cô có thể nhận ra chính mình, thì chắc Long Tur Hạo cũng có thể nhận ra cô!

Nếu không, sao anh có thể có biểu tình này.

Hơn nữa, mặc dù trên màn hình, mặt cô và chiếc nhẫn kim cương hồng 12 cara đều đã qua chỉnh sửa, thế nhưng bộ lễ phục cô mặc trên người không trải qua bất kỳ chỉnh sửa nào.

Bộ lễ phục này là do tự tay Long Tur Hạo chọn cho cô, bây giờ còn mặc ở trên người cô, anh không thể nào không nhận ra.

“Tur Hạo...” Cô cau mày liếc nhìn anh, thấp giọng gọi tên anh.

Nghe thấy tiếng, Long Tur Hạo thu hồi ánh mắt càng ngày càng ác liệt đang nhìn chằm chằm vào màn hình lớn về, anh ngưng mắt nhìn Lê Hiểu Mạn nhưng không nói câu gì.

Lê Hiểu Mạn bị anh nhìn như vậy mà trái tim khẽ run rẩy, cô đang muốn giải thích, anh đã đột nhiên nắm lấy tay cô, kéo cô rồi bước nhanh như bay rời khỏi hội trường hôn lễ.

“Tur Hạo...” Bởi vì anh bước hơi nhanh, nên Lê Hiểu Mạn hơi không theo kịp, cô gần như là bị anh lôi chạy.

Nhưng sau khi đi được mấy bước, Long Tur Hạo lại dừng lại, anh

khom người ôm ngang cô lên, rồi rào bước rời đi.

Thấy video trên màn hình lớn, Hoắc Vân Hy cũng sửng sốt một lúc lâu, dĩ nhiên là anh ta biết cảnh trong video, nhưng đây là người nào giờ trò quý?

Anh ta nhíu chặt mày lại, đột nhiên ánh mắt chột lóe, anh ta nghĩ tới Long Quân Triệt, chẳng lẽ đây là tác phẩm của Long Quân Triệt?

Vậy đoạn video vừa rời của Hạ Lâm và Lôi Dương đó cũng là do ông ta giờ trò quý?

Anh ta thu hồi lòng nghi ngờ lại, chuyển mắt nhìn xung quanh một vòng, lại không phát hiện ra bóng dáng của Lê Hiếu Mạn.

“Mạn Mạn...” anh ta thấp giọng gọi tên cô, đang muốn đuổi theo, lại bị Lý Tuyết Hà kéo lại.

Lý Tuyết Hà đầy mặt chất vấn nhìn anh ta: “Vân Hy, đã xảy ra chuyện gì vậy? Vậy... người phụ nữ ở trong video đó là ai?”

Bởi vì mặt của Lê Hiếu Mạn đã qua chỉnh sửa, nên Lý Tuyết Hà nhất thời không nhận ra được.

Thật ra thì, hôm nay bà ta chỉ cần cẩn thận chú ý đến Lê Hiếu Mạn, không cần nhìn gương mặt đó, chỉ nhìn thân hình và bộ lễ phục cô mặc trên người, cũng có thể nhận ra.

Không chỉ có một mình bà ta là không nhận ra cô gái trên màn hình lớn kia là Lê Hiếu Mạn, những tân khách khác cũng không nhận ra được.

Nhưng bộ âu phục mà Hoắc Vân Hy mặc trên màn hình lớn kia chính

là bộ âu phục mà lúc này anh ta đang mặc trên người, không ít tân khách ở đó đều đã nhìn ra.

Hôm nay là ngày anh ta kết hôn, mà anh ta lại thân mật với người phụ nữ khác như vậy, dĩ nhiên là làm cho những tân khách này lại được dịp nghị luận ầm ĩ.

Thì ra là không chỉ cô dâu phản bội chú rể, mà ngay cả chú rể cũng tư hội với người phụ nữ khác trước lúc cử hành hôn lễ.

Người nhận ra người phụ nữ trên màn hình lớn là Lê Hiểu Mạn còn có Hạ Thanh Vinh vẫn luôn chú ý đến cô và Hoắc Nghiệp Hoàn.

Sau khi Hạ Thanh Vinh đầy khiếp sợ nhìn màn hình, thì sắc mặt của ông ta trở nên cực kỳ ngưng trọng, trong mắt đều là vẻ áy náy.

Mà vẻ mặt của Hoắc Nghiệp Hoàn thì tương đối bình tĩnh, ông ta chống quai trượng, được chị Lâm đỡ lấy, ông ta đi tới trước mặt Hoắc Vân Hy lần nữa, nặng nề thở dài, thần sắc uy nghiêm thấp giọng nói: “Cháu tự mình xử lý chuyện ở nơi này cho tốt, ông mệt mỏi rồi, đi về trước.”

Dứt lời, ông ta liền được chị Lâm đỡ rời khỏi hội trường hôn lễ.

Hoắc Nghiệp Hoàn rời đi, những tân khách khác cũng rối rít rời đi.

Mà Hạ Lâm đang bị ngất cũng được xe cứu thương đưa vào bệnh viện, Hạ Thanh Vinh và Lưu Như Hoa đều cùng đi trước.

Sau khi tất cả các tân khách lục tục tản đi, hội trường hôn lễ vốn vô cùng náo nhiệt trở nên vắng vẻ.

Hôn lễ này cứ như vậy mà bị hủy bỏ, tất cả tân khách đều ra về trong

không vui, mà hôn lễ này đã định trước sẽ trở thành chuyện cười lớn nhất của thành phố K.

Sau khi tân khách lục tục rời đi, Hoắc Vân Hy đứng một mình ở bên trong hội trường hôn lễ, anh ta nhìn chăm chăm vào màn hình lớn, cảm xúc trong mắt tràn đầy phức tạp, những câu nói của Hạ Lâm vẫn còn vang vọng ở bên tai anh ta.

Nghĩ đến chuyện anh ta tin lời Hạ Lâm, xem nhầm cô ta là ân nhân cứu mạng cứu mạng của mình, yêu thương cô ta bảo vệ cô ta, còn vì vì cô ta mà làm tổn thương Lê Hiểu Mạn hết lần này đến lần khác, anh ta lại cực kỳ hối hận, cực kỳ thống hận.

Thì ra anh ta vẫn luôn bảo vệ sai người, tin lầm người, thương sai người, lại còn đi yêu sai người nữa.

Hạ Lâm, con tiện nhân lòng dạ độc ác này, anh ta hận không thể băm vằm cô ta ra thành từng mảnh.

Phụ lòng Lê Hiểu Mạn, làm thương tổn Lê Hiểu Mạn, là lỗi của anh ta, thế nhưng tất cả ngọn nguồn đều là Hạ Lâm đưa tới.

Chương 477: Hồ Lô, bán thuốc gì? (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh ta chỉ hận, anh ta không đủ khôn ngoan, trái tim của anh ta không đủ cẩn thận, xem xét mọi chuyện không đủ toàn diện, mới có thể tùy tiện tin nhầm Hạ Lâm như vậy.

Lúc này, sau lưng anh ta chợt truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, giọng nói trầm thấp thuần hậu vang lên.

“Xem ra lần này cậu đã phải chịu đả kích không nhỏ.”

Nghe thấy tiếng, Hoắc Vân Hy quay người sang, anh ta nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Long Quân Triệt đang đi về phía anh ta, anh ta đưa tay chỉ vào màn hình lớn, trầm giọng hỏi: “Đây là ông giờ trò quý?”

Long Quân Triệt hơi nhíu mày lại, đôi mắt hoa đào nhỏ dài liếc nhìn màn hình lớn, ông ta cong môi cười nói: “Là tôi.”

Hoắc Vân Hy hơi cau mày lại, anh ta nhìn thật ông ta chăm chú: “Đây chính là kế hoạch để Long Tư Hạo sinh lòng hiếu lăm với Mạn Mạn mà ông đã nói?”

Long Quân Triệt nâng tầm mắt lên, ông ta đến gần Hoắc Vân Hy, nở nụ cười cao thâm khó lường: “Đây chỉ là một trong những kế hoạch.”

Hoắc Vân Hy nhìn ông ta, lạnh lùng cong môi dưới: “Ông cho rằng

bằng vào những thứ này là có thể ly gián tình cảm của Long Tư Hạo và Mạn Mạn sao?”

Long Quân Triệt hơi nhíu mày, ông ta thâm ý nói: “Cậu có biết Long Tư Hạo ngại người đàn ông nào nhất không? Chính là cậu, nếu như người đàn ông trên màn hình lớn này là người khác, thì có lẽ là cậu ta sẽ dao động, nhưng nếu như là cậu, thì tình huống lại bất đồng, coi như cậu ta có yêu Lê Hiểu Mạn thế nào đi chăng nữa, nhưng khi nhìn thấy cô ấy và chồng trước của mình hơi thân mật, cậu cảm thấy cậu ta còn có thể làm như chưa từng phát sinh chuyện gì hay sao?”

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy trầm mặc một lúc lâu, rồi mới ngược mắt lên nhìn về phía Long Quân Triệt, anh ta trầm giọng hỏi: “Vậy đoạn video của Hạ Lâm và Lô Dương kia cũng là do ông gây nên?”

“A a... cậu cảm thấy thế nào?” Long Quân Triệt cong môi nở nụ cười cao thâm khó lường, sau đó sắc mặt của ông ta dần lạnh đi, cong môi nói: “Nếu như tôi nói tôi không liên quan đến đoạn video kia, thì cậu có tin hay không?”

Không thể nghi ngờ lời này của ông ta là nói cho Hoắc Vân Hy biết, ông ta không liên quan đến video kích tình của Hạ Lâm và Lô Dương.

Hoắc Vân Hy nheo mắt lại, anh ta nghi ngờ nhìn ông ta: “Không phải ông thì là ai?”

Mặc dù thời gian quen biết với Long Quân Triệt không lâu, nhưng ở trong chuyện này, anh ta tin tưởng ông ta, nếu như ông ta nói không phải là ông ta, vậy thì nhất định không phải là ông ta.

Chỉ là, nếu không không phải là ông ta thì là ai?

Long Quân Triệt thấy vẻ mặt nghi hoặc của anh ta, ông ta cong môi cười, thâm ý nói: “Xem ra cậu còn không biết chủ sở hữu của khách sạn quốc tế Đế Hoa là Long Tư Hạo, ngoài tôi ta, cậu cảm thấy còn ai có năng lực đổi video hôn lễ của cậu thành video khác? Chuyện này còn cần phải nghĩ sao?”

Theo lời của ông ta, người đổi video hôn lễ đã được chuẩn bị xong lúc trước của anh ta và Hạ Lâm chính là Long Tư Hạo.

Hoắc Vân Hy cũng không thật sự ngu dốt, mà chỉ là có lúc bị che mắt đôi mắt không thấy rõ chân tướng mà thôi, Long Quân Triệt vừa nói như vậy, anh ta liền lập tức hiểu rõ.

Anh ta lạnh lùng nói: “Là Long Tư Hạo.”

Long Quân Triệt nở nụ cười cao thâm khó lường, cũng không đáp lại anh ta.

Tuy ông ta không đáp lại, nhưng Hoắc Vân Hy đã kết luận chính là Long Tư Hạo gây nên, anh ta sắc bén nhìn ông ta: “Ông đã sớm biết Long Tư Hạo đổi video, tại sao không nói trước cho tôi?”

Anh ta nhìn ra được, Long Quân Triệt đã sớm biết chuyện này rồi, mà ông ta lại không nói cho anh ta, điều này làm cho anh ta không nghĩ ra được rốt cuộc thì trong hồ lô của ông ta bán thuốc gì.

Long Quân Triệt thâm trầm liếc nhìn Hoắc Vân Hy hỏi ngược lại: “Tại sao tôi phải nói cho cậu biết?”

Dừng lại, ông ta lại tiếp tục nói: “Nếu nói cho cậu, để cậu chuẩn bị tâm tư xong trước, thì sẽ không có ý nghĩa, cái tôi muốn thấy chính là sau khi cậu xem xong đoạn video này thì sẽ đau khổ, buồn bã, giận dữ, hối hận...”

“Ông...” Hoắc Vân Hy nheo mắt lại, anh ta nhìn ông ta bằng ánh mắt sắc bén, tay trái siết chặt lại.

Long Quân Triệt thâm trầm nhìn anh ta, hơi cong môi nói: “Tôi nói trước cho cậu biết thì thế nào? Chẳng lẽ cậu còn muốn ngăn cản đoạn video này bị công khai ra? Không phải là cậu không muốn lễ cưới này được diễn ra hay sao? Có đoạn video này, thì lễ cưới này không cần diễn ra nữa, mà cậu cũng không cần phải cảm thấy áy náy với Hạ Lâm nữa, đây không phải là rất tốt sao? Hơn nữa, Hạ Lâm đối xử như vậy với Mạn Mạn của cậu, chẳng lẽ cậu cũng không muốn trả thù giúp cô ấy? Cậu chưa từng nghĩ đến tại sao Long Tư Hạo phải công khai đoạn video này ở trong hôn lễ của cậu và Hạ Lâm hay sao? Cậu ta là vì ai, không cần tôi nói cậu cũng biết, cậu muốn lấy được Lê Hiểu Mạn, thì phải có thủ đoạn giống như Long Tư Hạo vậy.”

Nghe xong lời của ông ta, Hoắc Vân Hy nhíu thật chặt mày lại, về điểm này, đúng là anh ta không bằng Long Tư Hạo, trước kia đều là phụ nữ làm cho anh ta vui vẻ, còn anh ta không biết làm thế nào để khiến cho một người phụ nữ vui vẻ, càng không biết phải làm thế nào mới có thể làm cho một người phụ nữ đã không còn yêu anh ta lại yêu anh ta lần nữa.

Anh ta ngược mắt lên nhìn về phía Long Quân Triệt, nheo mắt lại nói: “Lòng dạ của ông còn sâu hơn so với tưởng tượng của tôi rất nhiều, tôi thật sự rất tò mò, làm sao mà ông lại biết Long Tư Hạo sẽ đổi video hôn lễ?”

“A a...” Long Quân Triệt cao thâm cười nói: “Nếu như ngay cả chút bản lĩnh này cũng không có, thì tôi phải đấu với Long Tư Hạo thế nào? Cậu ta nhất định không ngờ rằng khi cậu ta đang là bọ ngựa bắt ve thì tôi là con chim sẻ rình ở phía sau, tôi nắm tất cả kế hoạch

hôm nay của cậu ta ở trong lòng bàn tay, còn với cậu, trải qua chuyện hôm nay, tôi tin tưởng rằng cậu nhất định sẽ có ý chí chiến đấu.”

!!

Chương 478: Anh cố ý để em khẩn trương

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy nheo mắt: “Vốn cho rằng có thể kích thích tôi ông mới không nói chuyện video trong hôn lễ bị đổi đi, ông muốn tôi chịu đã kích nặng nề trước rồi mới xuất hiện khích lệ tôi hạ quyết tâm hợp tác với ông cùng nhau đối phó với Long Tư Hạo.”

Long Quân Triệt hơi nhíu mày, ánh mắt thâm trầm nhìn anh ta: “Xem ra tôi không nhìn nhầm cậu, cậu có thể đoán đúng tâm tư của tôi, chứng minh cậu không phải loại ngu dốt, chúng ta nhất định là người chung đường.”

Hoắc Vân Hy nhìn ông ta, giọng điệu nghi hoặc: “Ông và Long Tư Hạo rốt cuộc có thù hận gì, vì sao lại đối phó với anh ta?”

Long Quân Triệt trầm xuống, trong mắt đầy phức tạp, ông ta không đáp Hoắc Vân Hy mà đi đến trước người anh ta, đưa tay vỗ vai anh ta sau đó cười thâm sâu: “Chuyện của tôi không cần thăm dò, cậu chỉ cần biết chúng ta có cùng mục đích là được rồi, bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ tự mình huấn luyện cho cậu, không đến ba năm cậu có thể chống lại Long Tư Hạo, tôi nhất định có thể huấn luyện cậu còn cường đại hơn cả Long Tư Hạo.”

Dứt lời ông ta nhìn Hoắc Vân Hy đầy thâm sâu sau đó mới xoay người rời khỏi đại sảnh của hội trường.

Hoắc Vân Hy nhìn ông ta rời đi mới xoay người, ánh mắt gắt gao

nhìn màn hình nay đã không còn gì, trong mắt quét xuống sự kiên định, đôi môi gờ lên nụ cười như có như không, mang theo mùi vị thị huyết như tu la dưới địa ngục.

Mạn Mạn, chờ anh, anh nhất định lại cướp em trở về.

Long Tur Hạo, tôi nhất định sẽ để cho anh thua thảm hại.

...

Biệt thự ven hồ Thủy Lộ.

Lúc này Long Tur Hạo và Lê Hiểu Mạn đã về tới biệt thự.

Lê Hiểu Mạn ngồi một mình trong phòng ngủ, Long Tur Hạo đưa cô về phòng ngủ cũng không nói gì mà trực tiếp đi thư phòng gọi điện thoại cho Lạc Thụy.

“Những hình chụp đó làm sao mà có? Là ai bảo các người tung ra?” Long Tur Hạo nheo mắt, ánh mắt như kết băng, khuôn mặt tuấn mỹ âm lệ làm cho người ta sợ hãi, quanh thân đầy hàn khí.

“Tổng giám đốc, thật là oan mà. Chúng tôi chỉ dựa theo anh phân phó tung ra clip Lôi Dương và Hạ Lâm, còn đám hình đó chẳng liên quan gì tới chúng tôi, tổng giám đốc, thật không dám giấu, hôm nay tôi và Tô thiếu ở phòng điều khiển bị người ta tập kích.”

“Các người bị người khác tập kích?” ánh mắt Long Tur Hạo phát lạnh, đôi môi nhếch lên nụ cười âm lãnh: “Tra ra là ai chưa?”

“Vẫn chưa, người kia đeo mặt nạ, hơn nữa cực kì đê tiện, vậy mà lại đánh lén tôi và Tô thiếu, hấn ta ra tay quá nhanh, tôi và Tô thiếu liên thủ đều không phải là đối thủ của hấn, hấn tập kích dẫn chúng tôi rời

khỏi phòng điều khiển cho nên, tổng giám đốc, hình đó không liên quan gì tới tôi và Tô thiếu.”

Long Tư Hạo xiết chặt tay, đôi mắt nheo lại: “Ngay cả cậu và Tô Dịch còn đánh không lại người ta cũng chỉ có...”

“Long Quân Triệt.” Lạc Thụy chưa nói xong thì trong đầu chớp lóe tiếp lời, sau đó nhíu mày: “Tổng giám đốc, nếu chuyện này liên quan với Long Quân Triệt có quan hệ vậy thì khó đối phó rồi, Long Quân Triệt luôn xuất quỷ nhập thần, cho đến giờ chúng ta đều không thể tra ra hành tung của ông ta, còn có, nếu thật sự là ông ta vậy động cơ của ông ta là gì?”

Nói đến đây Lạc Thụy cúi đầu tiếp tục nói: “Tổng giám đốc, Lê tiểu thư sao có thể cùng Hoắc Vân Hy...”

Lạc Thụy còn chưa nói xong thì Long Tư Hạo đã tắt máy.

Anh ta nhìn chăm chăm vào màn hình di động cau mày thờ dài một hơi, haiz, xem ra tổng giám đốc đang tức giận rồi, lần này Lê tiểu thư nên giải thích thật tốt cho tổng giám đốc đây.

Trong phòng ngủ xa hoa, Long Tư Hạo ngồi trên giường tròn lớn gất gao nhíu mày, đôi mắt trong suốt vẫn nhìn chăm chăm cửa phòng ngủ.

Cô không đóng cửa, Long Tư Hạo tắt điện thoại liền vào phòng ngủ, đương nhiên cô liếc mắt là thấy.

“Tur Hạo...” thấy anh vào, cô nhỏ giọng gọi một tiếng sau đó đứng lên.

Long Tư Hạo đi tới trước gương cô đưa tay kéo cà vạt xuống, gương

mặt thâm thúi không nhìn ra vui giận.

Lê Hiếu Mạn nhìn anh, thấy anh cởi cà vạt lại đang chuẩn bị cởi áo khoác, cô nhăn mày tiến lên cởi khuy áo cho anh.

Cô cúi đầu, đôi mắt vẫn nhú lại, hơi thở phun lên lồng ngực to lớn của Long Tur Hạo.

Trên đầu là khí tức nóng bỏng của anh, tất cả đều phủ hết lên vùng trán và khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cảm giác như đặt vào lò sưởi này khiến cho hô hấp của cô bắt đầu nhiễu loạn, khuôn mặt và vành tay nóng lên.

Hai khuya áo được cởi ra, Lê Hiếu Mạn cởi mắt một hồi lâu.

Hiện tại cởi xong, hai tay cô vẫn đặt lên áo anh, anh không nói cô cũng chẳng rằng.

Không khí có chút cứng ngắc, trong phòng ngủ yên tĩnh đến quý dị có thể nghe rõ tiếng hít thở của hai người.

Lê Hiếu Mạn thấy anh nhìn những tấm hình ở hội trường về nhà đến giờ vẫn không nói gì, cô có chút gấp gáp buông áo anh ta liền ngược mắt nhìn anh.

“Tur Hạo, có gì muốn hỏi thì anh hỏi đi.”

Ánh mắt Long Tur Hạo trầm xuống, giữa viền môi phun ra mấy chữ: “Không cần.”

Ngh vậy, Lê Hiếu Mạn nghi ngờ nhìn anh: “Vì sao?”

Long Tur Hạo thâm trầm nhìn cô vẫn chỉ nói ít chữ: “Anh tin em.”

Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, hốc mắt nóng lên sau đó phủ đầy hơi nước.

“Tur Hạo...” nhỏ giọng gọi một tiếng, cô nhào vào lòng anh, hai tay mảnh khảnh gắt gao ôm chặt eo anh, cắn môi áy náy nói: “Xin lỗi...”

Long Tur Hạo thuận thế ôm lấy cô, ánh mắt nhu hòa nhìn cô: “Hiểu Hiểu, không liên quan đến em, hình là bị người ta chỉnh sửa.”

Nghe thế, Lê Hiểu Mạn ngẩn người nhìn anh: “Sao anh biết là sửa? Anh xác định vậy sao?”

Long Tur Hạo nâng cằm cô, đôi mắt gắt gao nhìn cô, đôi môi cong lên: “Anh cứ xác định như thế.”

“Tur Hạo...” Lê Hiểu Mạn rung động, đôi mắt long lanh nhìn anh: “Anh tin em vậy sao vẫn còn tức giận, còn lạnh lùng với em? Em còn tưởng rằng anh hiểu nhầm.”

Đôi mắt Long Tur Hạo đầy ý cười thâm tình nhìn cô, khóe môi nhếch lên sự trêu chọc: “Anh cố ý đấy, cứ muốn em khẩn trương sợ hãi, lo lắng một phen.”

“Anh xấu xa.” Nhìn Long Tur Hạo phúc hắc, Lê Hiểu Mạn cho anh một cái đấm không nặng không nhẹ vào ngực anh.

Long Tur Hạo thuận thế bọc lấy bàn tay cô, nhìn cô áy náy: “Hiểu Hiểu, là anh không bảo vệ em thật tốt mới khiến em ... ưm...”

Lê Hiểu Mạn không chờ anh nói xong đã đưa tay che miệng anh, đôi mắt đầy áy náy nhìn anh: “Tur Hạo, không liên quan tới anh, rõ ràng là em sai.”

“Đó cũng không phải là em sai, có một số việc chúng ta khó lòng phòng bị, em còn chưa ăn cơm, anh để phòng bếp làm một ít thức ăn đưa lên được không?”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh lắc đầu, tay ôm cổ anh, gương mặt ửng đỏ: “Em muốn ăn anh cơ.”

Dứt lời cô liền chủ động hôn anh.

Đôi mắt Long Tư Hạo đầy ý cười sau đó giữ chặt gáy cô để nụ hôn càng sâu hơn, sau đó di động của anh liền vang lên.

Anh không định nghe máy, đang cầm điện thoại định tắt thì nhìn thấy là Tô Dịch gọi, mà Tô Dịch không phải hay gọi cho anh, trừ khi có chuyện cực kì quan trọng.

Anh không nghe máy mà vẫn dụi dằm nhìn cô: “Hiểu Hiểu, anh đến công ty một chút, có thể khuya mới về, tối không cần anh biết không?”

Nghe anh nói muốn đến công ty, Lê Hiểu Mạn nhẹ nhàng gạt đầu sau đó nhìn anh rời khỏi phòng ngủ.

Mãi đến khi bóng dáng anh biến mất trước mắt cô, cô còn sững người ngây ngốc đứng đó.

Cô nhìn cửa phòng, đôi mày nhăn chặt, trong lòng nghi hoặc, anh thật sự tin cô sao?

Hoặc là dù anh tin nhưng trong lòng không thể nào không để ý.

Nghĩ đến tất cả đều là do Hoắc Vân Hy thiết kế, cô tức giận muốn hung hăng dạy dỗ anh ta một trận nhưng hiện tại cô đang mang thai,

cho dù muốn dạy dỗ cũng hữu tâm vô lực.

Cô chưa bao giờ chủ động đi tổn thương ai, nhưng có người cứ thích tổn thương cô, hãm hại thiết kế cô.

Ánh mắt cô lạnh lùng, cô thầm thề cô tuyệt đối sẽ không khinh địch như thế, sẽ buông tha cho người hãm hại mình.

Chương 479: Đột nhiên mất tích... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Buổi tối, mặc dù Long Tư Hạo đã nói không cần chờ anh, nhưng Lê Hiểu Mạn vẫn chờ anh đến hai giờ sáng, thấy anh chưa về, cô liền ngủ.

Lúc Long Tư Hạo về đã ba bốn giờ, thấy Lê Hiểu Mạn ngủ, anh cũng không đánh thức cô, sau khi vào phòng tắm tắm xong liền nằm lên giường, nhẹ nhàng kéo cô vào ngực, thấp giọng nói bên tai cô: “Hiểu Hiểu, gần đây anh hơi bận rộn, tối không cần chờ anh.”

“Ừ!” Lê Hiểu Mạn ngủ mơ mơ màng màng khẽ lên tiếng, cả người rúc vào trong ngực anh.

Hôm sau, lúc Lê Hiểu Mạn tỉnh lại, Long Tư Hạo đã không còn ở bên cạnh cô.

Mấy ngày liên tiếp đều như vậy, ban ngày cô không gặp được người khác, ban đêm cũng không đợi được anh về.

Trong thời gian này, cô cũng gọi cho anh, nhưng đa số đều là Lạc Thụy nhận, nguyên nhân là anh bận rộn, còn có rất nhiều hội nghị quan trọng.

Có hai lần cô gọi tới, Long Tư Hạo căn bản không ở trong nước.

Hôm nay là ngày thứ tám Long Tư Hạo “biến mất” trước mặt Lê Hiểu

Mạn, ăn sáng xong, Lê Hiếu Mạn liền gọi cho anh, không thể gọi được, sau đó cô liền gọi tới công ty anh, lúc này có người nhận, nhưng vẫn là Lạc Thụy nghe.

“Lê tiểu thư, tìm Tổng giám đốc à! Rất không đúng lúc rồi! TE có một triển lãm châu báu ở Paris, Tổng giám đốc bay đi Paris, Lê tiểu thư... Alô... Lê tiểu thư... Cô còn nghe không? Alô...”

Lạc Thụy bên kia còn chưa nói hết lời, Lê Hiếu Mạn đã cúp điện thoại.

Lúc này anh ta đang ở trong phòng làm việc Tổng giám đốc của Tập đoàn châu báu TE, người đàn ông tuấn mỹ ngồi ở vị trí Tổng giám đốc không phải là Long Tư Hạo, mà là Lăng Hàn Dạ.

Khoảng thời gian này, anh ta vẫn luôn trấn giữ TE thay Long Tư Hạo.

Lạc Thụy thấy Lê Hiếu Mạn cúp điện thoại, anh ta cau mày, đặt ống nghe trở lại.

Lăng Hàn Dạ híp mắt, nhìn Lạc Thụy hỏi: “Cô ấy tức giận?”

Lạc Thụy nhíu mày: “Có thể không tức giận sao? Lê tiểu thư cũng đã mấy ngày không gặp Tổng giám đốc! Lần này Tổng giám đốc đi hơi lâu, Lăng thiếu, anh nói Tổng giám đốc có thể xảy ra chuyện gì hay không? Nghe nói Augustus này rất khó đối phó, nếu không “GAJ” cũng sẽ không tìm chúng ta hỗ trợ đối phó, lần này Tổng giám đốc sẽ không đích thân ra tay, tôi nghe Tô thiếu nói, Augustus này không chỉ bán ma túy buôn lậu súng ống đạn dược, hấn còn cất giấu không ít vũ khí hóa học, đây có thể đều là vật cực kỳ nguy hiểm, lần này Tổng giám đốc dỡ nhiều lành ít.”

Nghe vậy, Lăng Hàn Dạ cũng nhíu mày, trên mặt tuấn mỹ không có

biểu tình tà mị như trước, mà lo âu và ngưng trọng.

Qua hồi lâu, anh ta cười môi cười: “Long thiếu là ai, nguy hiểm gì anh ấy chưa từng gặp qua, một mình anh ấy có thể diệt một quân đoàn, một Augustus không phải đối thủ của anh ấy, chúng ta nên tin tưởng năng lực của anh ấy, không phải còn Tô Dịch ở đó sao? Sẽ không có chuyện gì.”

Lạc Thụy cau mày khế gật đầu: “Chỉ mong lần này Tổng giám đốc có thể an toàn trở lại, phải mau lên, nếu không, Lê tiểu thư sẽ nghi ngờ, tôi nghĩ bây giờ Lê tiểu thư nhất định cho là Tổng giám đốc cố ý không gặp cô ấy.”

...

Biệt thự ven hồ Thủy Lộ.

Lê Hiểu Mạn nghe Lạc Thụy nói Long Tư Hạo đi Paris liền cúp điện thoại.

Hiện tại trong lòng cô đặc biệt tức giận, ói không ra cũng nuốt không trôi.

Đã tám ngày, Long Tư Hạo chơi trò mất tích với cô, vậy cô cũng chơi cùng anh.

Xem ai lo lắng hơn ai?

Xem ai tức chết ai?

Ném điện thoại lên giường lớn hình tròn, cô đứng lên đi tới trước tủ quần áo, lấy bộ quần áo cô thường mặc xếp bỏ vào vali.

Cô vừa thu xếp xong, điện thoại trên giường lại vang.

Cho là Long Tur Hạo gọi, cô không chút do dự, vội vàng đi tới cầm điện thoại lên.

Khi thấy màn hình không phải là Long Tur Hạo, cô nhú mày, ánh mắt xẹt qua tia mất mát.

Cô che giấu mất mát, nhận máy.

“Cậu...”

Gọi tới chính là cậu cô Lê Chấn Hoa, thanh âm ông ta hơi nặng nề: “Mạn Mạn, mẹ cháu tái phát ung thư dạ dày vào bệnh viện.”

“Cái gì? Tái phát ung thư dạ dày? Nghe Lê Tố Phương vào bệnh viện, Lê Hiểu Mạn cả kinh, trên mặt tràn đầy lo âu: “Cậu, mẹ ở bệnh viện nào?... Dạ! Cháu biết, cháu lập tức chạy tới.”

Cúp điện thoại, Lê Hiểu Mạn lập tức kêu quản gia sắp xếp tài xế đưa cô đi bệnh viện.

Vì Lê Văn Bác chờ cô ngoài bệnh viện, đến bệnh viện, Lê Hiểu Mạn không cho quản gia đi vào theo cô, mà cùng Lê Văn Bác đi vào, cho quản gia về biệt thự trước.

Lê Tố Phương vẫn còn làm phẫu thuật, cô, Lê Văn Bác, Lê Chấn Hoa đều chờ ở bên ngoài phòng phẫu thuật.

Cô mặt đầy lo lắng, thấy Lê Chấn Hoa cũng sốt ruột đi tới đi lui, cô cau mày hỏi: “Cậu, không phải bệnh ung thư dạ dày của mẹ đã khỏi một năm trước rồi sao? Tại sao lại tái phát?”

Lê Chấn Hoa nhíu chặt mày, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Lê Hiếu Mạn: “Mấy ngày trước mẹ cháu cũng rất khỏe, ung thư dạ dày đột nhiên tái phát, không có triệu chứng trước, cậu cũng không biết đây là xảy ra chuyện gì. Chỉ mong chị ấy không sao.”

Lê Văn Bác thấy Lê Hiếu Mạn vẻ mặt ngưng trọng và Lê Chấn Hoa mặt đầy lo âu cuống cuồng, anh ta an ủi: “Ba, Mạn Mạn, hai người yên tâm, con tin cô không sao.”

Chương 480: Đột nhiên mất tích... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu, ánh mắt vẫn lo lắng nhìn phòng phẫu thuật đóng chặt, đôi mi thanh tú nhíu lại, cô chợt cảm thấy mình rất bất hiếu, khoảng thời gian này tất cả tinh lực đều đặt trên người bảo bảo trong bụng và Long Tư Hạo, không đi gặp mẹ cô.

Bất kể bây giờ mẹ có thái độ gì với cô, dù sao đó cũng là mẹ ruột cô, hai người có máu mủ không thể cắt đứt, còn có công ơn nuôi dưỡng với cô, cô không nên vì bà lãnh đạm và hời hợt mà trong lòng có ngăn cách.

Trên đời này không có mẹ không thương con gái mình, cô nhất định đã làm sai điều gì chọc mẹ cô tức giận, một năm qua bà mới có thể lãnh đạm và hời hợt với cô.

Phẫu thuật tiến hành một ngày, đến tối, Lê Tố Phương mới được đẩy ra, chuyển vào phòng bệnh ICU*.

(*) ICU: Intensive Care Unit: Phòng giám sát và theo dõi tiến trình hồi phục của bệnh nhân sau phẫu thuật cho đến khi tỉnh lại.

Trước đó Lê Tố Phương bị ung thư dạ dày giai đoạn giữa, lần này tái phát, cách chữa trị giống như lần trước, đầu tiên là phẫu thuật cắt bỏ, sau đó tiến hành chữa trị bằng hóa chất và thuốc.

Thời gian khôi phục sẽ rất chậm, Lê Tố Phương cần phải tiếp tục

nằm viện, ba ngày sau từ phòng bệnh ICU chuyển về phòng bệnh một người thông thường.

Lê Hiếu Mạn vốn chuẩn bị cho Lê Tố Phương chuyển vào phòng bệnh VIP, nhưng Lê Tố Phương tỉnh lại không đồng ý, bà không muốn tốn quá nhiều tiền.

Mà ba ngày này, Lê Hiếu Mạn một mực ở bệnh viện, gần như là canh giữ trước giường bệnh của Lê Tố Phương nửa bước không rời.

Trong phòng bệnh một người có sofa, Lê Hiếu Mạn mệt mỏi liền nằm trên sofa một hồi.

Vì hiện tại diện thực* Lê gia đã có chút danh tiếng, đương nhiên làm ăn phát đạt, hai ngày trước Lê Chấn Hoa về quán Ngự Yến.

(*) Diện thực: Thức ăn chế biến bằng bột mì.

Lê Văn Bác ở lại trong bệnh viện, chăm sóc Lê Tố Phương và Lê Hiếu Mạn đang mang thai.

Hôm nay tinh thần Lê Tố Phương trọng khá hơn so với mấy ngày trước, bà nửa nằm trên giường, Lê Hiếu Mạn trò chuyện cùng bà, kêu Lê Văn Bác đi rót nước, để anh ta ra ngoài.

Lê Hiếu Mạn ngồi trên ghế cạnh giường, nhíu mày, mặt đầy lo lắng nhìn bà: “Mẹ, hôm nay mẹ cảm thấy thế nào?”

“Không cần lo lắng, hôm nay mẹ khỏe hơn nhiều.” Lê Tố Phương nhìn cô nói xong, ánh mắt rơi vào trên bụng nhô lên của cô, cau mày hỏi: “Sắp năm tháng rồi phải không?”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn đưa tay vuốt bụng nhô lên của cô, trên mặt đầy lo lắng vì bảo bảo trong bụng mà nổi lên nụ cười, khế gật đầu: “Dạ! Mẹ cũng sắp làm bà ngoại, cho nên mẹ nhất định phải mau khỏe, đến lúc đó...”

Lê Tố Phương không đợi Lê Hiếu Mạn nói xong, mặt trầm xuống, sắc mặt không tốt lắm, ánh mắt mang theo mấy phần không vui nhìn Lê Hiếu Mạn: “Mạn Mạn, mẹ cũng không muốn làm bà ngoại đứa bé này, con phá thai đi.”

“Cái gì?” Nghe lời Lê Tố Phương, Lê Hiếu Mạn giống như sấm sét giữa trời quang, trợn to mắt sững sờ nhìn bà, không dám tin hỏi: “Mẹ, mẹ vừa nói gì? Phá... Phá thai?”

Cô nhúu chặt mày, không dám tin mẹ cô lại bảo cô phá thai.

Đứa bé này là của cô và Long Tư Hạo, tại sao cô phải phá thai?

Cô không hiểu, thật sự không hiểu.

Thấy Lê Hiếu Mạn khiếp sợ không thôi, Lê Tố Phương vẫn nhúu mày, trong mắt lóe lên chút do dự, sau đó liền xụ mặt, không vui nói: “Mạn Mạn, lần này con lại muốn cãi lời mẹ sao? Mẹ không thích con có bất kỳ dây dưa rề má nào với người Hoắc gia, trước kia là Hoắc Vân Hy, bây giờ là Long Tư Hạo, trên đời này có nhiều đàn ông tốt, tại sao con phải chọn đàn ông Hoắc gia?”

Nghe những lời này, Lê Hiếu Mạn vẫn giống như bị sét đánh, sững sờ nhìn mẹ, ánh mắt trong suốt nổi lên khiếp sợ, rất lâu mới hoàn hồn lại.

Ánh mắt cô đầy nghi ngờ nhìn Lê Tố Phương: “Mẹ, mẹ sao thế? Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Tại... Tại sao mẹ đột nhiên phải

phản đối con và Tur Hạo ở bên nhau? Xưa nay mẹ chưa từng phản đối mà! Không phải mẹ luôn tán thành con và Tur Hạo sao? Huống chi diện thực Lê gia có thể có thành tựu hôm nay, hoàn toàn nhờ vào Tur Hạo, không phải mẹ luôn cảm kích Tur Hạo sao? Mẹ... Hôm nay tại sao mẹ phải nói vậy?”

Lê Hiểu Mạn thật sự không hiểu, trước kia mẹ cô không phải đối cô và Long Tur Hạo ở bên nhau, nhưng bây giờ tại sao bất chợt thay đổi thái độ?

Ánh mắt Lê Tố Phương lóe lên chốc lát, giống như đang cố ý giấu diếm cái gì, bà từ từ quay đầu, vẻ mặt không vui nói: “Trước kia không phản đối là vì không biết Long Tur Hạo là con cháu Hoắc gia, bây giờ mẹ biết, cậu ta là anh trai cùng cha khác mẹ của Hoắc Vân Hy, bất kể cậu ta họ Long hay là họ Hoắc, cậu ta đều là người Hoắc gia, cho nên, mẹ không cho phép con và cậu ta ở bên nhau nữa, đứa bé này phải bỏ.”

Lê Hiểu Mạn thấy thái độ Lê Tố Phương trở nên kiên quyết, đôi mi thanh tú nhíu lại, ánh mắt nghi ngờ nhìn bà: “Mẹ, sao mẹ biết Tur Hạo là anh trai cùng cha khác mẹ của Hoắc Vân Hy?”

Sắc mặt Lê Tố Phương lạnh đi, không trả lời Lê Hiểu Mạn, mà là nhìn cô, nói nặng lời: “Nếu con phải kiên trì ở bên cậu ta, sau này con đừng kêu mẹ là mẹ nữa, mẹ cũng không có đứa con gái này, xem như mẹ uống công nuôi con.”

Chương 481: Không muốn xa cách anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Mẹ...” Lê Hiểu Mạn thấy mẹ mình vẻ mặt nghiêm túc, không giống như đang đùa, cô nhú mày, ánh mắt nổi lên tầng hơi nước: “Mẹ, mẹ nói cho con tại sao? Tại sao mẹ phải phản đối con gả cho người Hoắc gia? Có phải mẹ và Hoắc gia có mâu thuẫn gì không?”

“Không có tại sao! Không có mâu thuẫn gì!” Vẻ mặt Lê Tố Phương có chút không được tự nhiên, trong mắt che giấu cái gì, sắc mặt bà ngày càng khó nhìn, cặp mắt chăm chú nhìn Lê Hiểu Mạn, giọng điệu tức giận: “Mạn Mạn, con đừng hỏi nhiều, mẹ chỉ hỏi con, con nghe mẹ đoạn tuyệt lui tới với người Hoắc gia bao gồm Long Tư Hạo, hay là xem người mẹ này đã chết, tiếp tục cùng Long Tư Hạo ở chung một chỗ?”

“Mẹ...” Lê Hiểu Mạn rũ mắt, trong mắt đều là không hiểu và khó xử, cắn chặt môi dưới: “Mẹ, mẹ đừng như vậy được không? Con không biết mẹ và Hoắc gia có mâu thuẫn gì, nhưng Tư Hạo chưa từng làm sai chuyện gì, anh ấy không chỉ tốt với con, anh ấy đối với mẹ và cậu, còn có anh Văn Bác đều rất tốt, con không muốn cách xa anh ấy, không muốn phụ lòng anh ấy, càng không muốn bỏ đứa bé của con và anh ấy.”

“Con...” Lê Tố Phương nhú mày, mặt đầy tức giận nhìn Lê Hiểu Mạn, sau đó bà cười ra nước mắt: “Ha ha... Tốt, tốt, Lê Tố Phương mẹ không biết kiếp trước tạo nghiệt gì, kiếp này định trước bị chồng phản bội, định trước bị con gái ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn không

vâng lời, nếu vậy, mẹ còn sống làm gì? Mẹ còn không bằng chết đi...”

Nói tới đây, bà kích động tháo kim trên tay, trực tiếp xuống giường, nhưng không cẩn thận ngã xuống đất.

“Mẹ...” Lê Hiếu Mạn thấy thế, bị dọa sợ sắc mặt ảm đạm, vẻ mặt hoảng sợ, lập tức ngồi xổm xuống đỡ bà, lại bị Lê Tố Phương đẩy ra.

“Nếu trong lòng con không có người mẹ này, cũng đừng để ý tới mẹ, đừng giả mù sa mưa...”

Lê Hiếu Mạn bị đẩy ngửa ra sau, vì ngã ngồi dưới đất tổn thương đứa bé, hai tay cô kịp thời chống dưới đất, mông không sao, nhưng cổ tay đau đớn.

Cô nhíu chặt mày, sắc mặt ảm đạm, mắt nổi lên hơi nước: “Mẹ, mẹ đừng như vậy...”

Lúc này, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Lê Văn Bác cầm bình nước sôi đi vào, anh ta thấy Lê Hiếu Mạn và Lê Tố Phương đều ngã dưới đất, sắc mặt hoảng hốt, đặt bình nước sôi xuống, lập tức tiến lên.

Anh ta vốn muốn đỡ Lê Hiếu Mạn trước, nhưng Lê Hiếu Mạn kêu anh ta đỡ Lê Tố Phương trước.

“Không cần để ý mẹ, nếu con gái mẹ ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn không nghe lời mẹ, mẹ sống còn ý nghĩa gì, để cho mẹ chết đi.”

Lê Tố Phương chưa từng kích động như vậy, bà chẳng những không cho Lê Văn Bác đỡ bà dậy, còn như con ngựa hoang đứt dây cương, Lê Văn Bác kéo cũng không được, bà giống như quyết định muốn đụng chết, hung hãn đụng vào giường bệnh.

Nghe “ầm” một tiếng, trán Lê Tố Phương chảy máu, mắt nhắm lại, choáng váng ngã xuống đất.

“Cô...”

“Mẹ...”

Thấy vậy, Lê Văn Bác lập tức xông lên ôm lấy Lê Tố Phương, đặt trên giường bệnh, sau đó đi kêu bác sĩ.

Lê Hiếu Mạn ngã ngời dưới đất, sắc mặt trắng bệch, trợn mắt sững sờ nhìn Lê Tố Phương trán đầy máu đỏ đã hôn mê bất tỉnh trên giường, ánh mắt khiếp sợ và không dám tin.

Mẹ cô luôn nói phải trái, cho tới nay không biết khóc nháo, càng không biết lấy cái chết ép cô.

Cho dù ban đầu Hạ Thanh Vinh phản bội bà, lén lút có con với Lưu Như Hoa sau lưng bà, sau khi biết bà khổ sở đau buồn nhưng cũng không lấy cái chết ép Hạ Thanh Vinh, cũng không khóc kể chỉ trích ông phản bội.

Ly dị Hạ Thanh Vinh, là mẹ cô nói ra, hơn nữa không cần Hạ Thanh Vinh bồi thường gì.

Nhiều năm qua, bất luận khổ sở bao nhiêu, bà cũng một mình gánh, tiền công kiếm được đều cho cô đi học, việc nhà dơ bẩn mệt nhọc bà cũng chưa từng để cô làm.

Lúc cô còn nhỏ, Hoắc Nghiệp Hoảng đều rất săn sóc cô và mẹ cô, có mấy lần cô nhìn thấy Hoắc Nghiệp Hoảng cho người đưa tiền cho mẹ, nhưng mẹ cô đều không nhận.

Cho dù là Hoắc Nghiệp Hoằng đích thân tới đưa, bà nhận nhưng chưa từng dùng.

Bà thà mình chịu khổ, mình mệt mỏi, cũng không tiếp nhận sự giúp đỡ của Hoắc Nghiệp Hoằng.

Mẹ cô không chỉ nuôi một mình cô, còn có cậu cô Lê Chấn Hoa.

Vì cậu cô Lê Chấn Hoa không có công việc đàng hoàng, vẫn thích đánh bạc, mẹ cô cũng bất lực, mới có thể bỏ đi lúc Lê Văn Bác còn rất nhỏ, đến nay chưa từng về.

Trong lòng Lê Hiếu Mạn, Lê Tố Phương luôn là một người tự cường, cần kiệm, hiền lành, bền bỉ, lòng tự ái mạnh, phẩm đức cao thượng.

Bất kể bà có nghèo bao nhiêu, bà cũng không hâm mộ người giàu, bất kể bị thương khổ sở bao nhiêu, cũng giấu trong lòng, không biểu lộ ra, bất kể có vất vả bao nhiêu, đều cắn răng tự mình gánh.

Bà ít nói, không phải một người giỏi biểu đạt, nhưng bà quan tâm một người đều chứng minh bằng hành động.

Hom nay Lê Tố Phương biểu hiện quá kích động hoàn toàn khác lúc trước khiến Lê Hiếu Mạn giật mình, cô không hiểu tại sao mẹ cô đột nhiên biến thành như vậy.

Không biết tại sao bà đột nhiên muốn ngăn cản cô và Long Tư Hạo ở chung một chỗ?

Lúc này bà đã hai mắt nhắm lại, nước mắt trào ra khỏi hốc mắt, lo âu không dứt nhìn Lê Tố Phương ngất đi, khóc không thành tiếng:
“Mẹ... Mẹ đừng có chuyện gì, mẹ ngàn vạn lần đừng có chuyện gì,

thật xin lỗi! Con không nên chọc mẹ giận, thật xin lỗi!”

Thấy bác sĩ còn chưa tới, cô kinh hoàng hô lớn: “Bác sĩ, bác sĩ...”

Ngay sau đó cô từ dưới đất đứng dậy, nhưng vừa đi hai bước, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

“Mạn Mạn...” Một khắc cô sắp ngã xuống, Lê Văn Bác đi vào đỡ cô.

Chương 482: Không muốn xa cách anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc Lê Hiểu Mạn tỉnh lại đã là ngày thứ hai.

Cô nằm trên giường trong phòng bệnh cách vách Lê Tố Phương, Lê Văn Bác một mực canh giữ bên giường bệnh cô.

Thấy cô tỉnh lại, mày anh ta nhú chặt lúc này mới giãn ra, trong mắt nổi lên ý cười, thanh âm ôn nhu: “Mạn Mạn, em tỉnh rồi, cảm thấy thế nào? Có chỗ nào khó chịu không?”

“Anh Văn Bác, em sao thế?” Lê Hiểu Mạn quan sát xung quanh, hai mắt nghi ngờ nhìn Lê Văn Bác hỏi, chuẩn bị ngồi dậy.

“Em ngất xỉu, đừng lộn xộn, anh đỡ em!” Thấy cô chuẩn bị ngồi dậy, Lê Văn Bác lập tức đứng lên, ôn nhu cẩn thận đỡ cô dậy, đôi mắt tràn đầy quan tâm nhìn cô: “Có đói bụng không? Anh đi mua chút thức ăn cho em.”

Lê Văn Bác ôn nhu hòa nhã như vậy khiến trong lòng Lê Hiểu Mạn không khỏi mất mát, Long Tư Hạo giống như đột nhiên biến mất khỏi sinh mạng Lê Hiểu Mạn cô vậy, đã mười mấy ngày cô không gặp anh, nếu nói không nhớ anh thì không thể nào.

Điều khiến cô khó hiểu nhất là tại sao anh đột nhiên “mất tích” nhiều ngày như vậy?

Đó là chuyện xưa nay chưa từng có.

Chẳng lẽ anh vẫn còn tức giận mấy tấm hình xuất hiện trong hôn lễ Hoắc Vân Hy sao?

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng cô cũng không tin Long Tư Hạo vì cái đó mà nhẫn tâm rời khỏi cô mười mấy ngày, nhẫn tâm không gặp cô, dù sao anh cũng chiều cô, yêu cô, bao dung cô như vậy, sao có thể vì cái đó mà không quan tâm cô, trong này nhất định có nguyên nhân gì cô không biết.

Che giấu mặt mát và nghi ngờ, cô ngược mắt nhìn Lê Văn Bác, lo lắng hỏi: “Anh Văn Bác, mẹ em thế nào?”

Tâm tình cô rất kém, Lê Văn Bác tỉ mỉ dĩ nhiên nhận ra, anh ta nhíu mày, cũng đề nén mặt mát và ưu tư, ôn hòa cười một tiếng, ôn nhu nói: “Mạn Mạn, yên tâm đi! Cô không sao, bây giờ đã ngủ.”

Nghe Lê Tố Phương không sao, trong lòng Lê Hiểu Mạn cũng an tâm hơn nhiều, cô nhìn Lê Văn Bác, yếu ớt cười: “Anh Văn Bác, mấy ngày nay làm phiền anh, cảm ơn anh chăm sóc em và mẹ em.”

Lê Văn Bác nhìn Lê Hiểu Mạn, ôn hòa cười, thanh âm dịu dàng: “Cô và em đều là người thân nhất thích nhất của anh, anh chăm sóc hai người là phải.”

“Thân nhất thích nhất” trong lời nói anh ta để lộ ra một tin tức, nhưng Lê Hiểu Mạn cũng không nghe hiểu, vì trong lòng cô, Lê Văn Bác và mẹ cô đều là người thân nhất thích nhất của cô.

Thân nhất thích nhất này tượng trưng cho thân tình.

Lê Hiểu Mạn nhìn Lê Văn Bác cười dịu dàng, cười gật đầu: “Bất kể

có phải hay không, em đều phải cảm ơn anh, mấy ngày nay anh Văn Bác cũng mệt mỏi, đi nghỉ ngơi một hồi đi, em chăm sóc mẹ em.”

Dứt lời, cô muốn bước xuống giường.

Lê Văn Bác thấy thế, đưa tay đỡ cô xuống giường, đợi cô mang giày xong, anh ta mới nhìn cô, cau mày nói: “Mạn Mạn, em...”

Thấy anh ta muốn nói lại thôi, Lê Hiếu Mạn không hiểu nhìn anh ta: “Anh Văn Bác, em thế nào?”

“Ba em tới.” Sắc mặt Lê Văn Bác ngưng trọng nói, nhìn Lê Hiếu Mạn, trong mắt thoáng qua lo âu.

Vì anh ta biết trong lòng Lê Hiếu Mạn luôn tồn tại ngăn cách với Hạ Thanh Vinh, sau khi Hạ Thanh Vinh vứt bỏ cô, cô đã từng khóc vô cùng thương tâm, anh ta biết từ đó về sau, Hạ Thanh Vinh chính là một vết thương lòng vĩnh viễn không thể khép lại của cô, cho nên anh ta lo lắng cô nhìn thấy Hạ Thanh Vinh, trong lòng sẽ khó chịu.

Như Lê Văn Bác nghĩ, Lê Hiếu Mạn nghe được ba chữ “Hạ Thanh Vinh”, thân hình cứng đờ, ánh mắt trong suốt xẹt qua tia đau buồn, đôi mi thanh tú nhíu lại, nụ cười trên mặt trong nháy mắt biến mất.

Thấy sắc mặt cô biến đổi, Lê Văn Bác lo lắng nói: “Mạn Mạn, nếu em thật sự không muốn gặp ông ấy, chờ anh ấy đi, em hãy đi qua.”

Hai tay mảnh khảnh siết chặt, Lê Hiếu Mạn đè nén tâm tình bi thương, ngược mắt nhìn Lê Văn Bác cười: “Anh Văn Bác, yên tâm, em không sao, người kia đã không ảnh hưởng được tâm tình em.”

Dứt lời, cô liền đi ra phòng bệnh.

Vì cửa phòng bệnh Lê Tố Phương khép hờ, Lê Hiếu Mạn đứng ngoài cửa phòng có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Hạ Thanh Vinh ngồi trước giường bệnh, mặt đầy lo lắng nhìn bà, đáy mắt đều là áy náy và tự trách, còn có đau lòng.

Chương 483: Hiểu Hiểu, nhớ anh sao? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cau mày, Lê Hiểu Mạn chuẩn bị đi vào, thấy Lê Hiểu Mạn vừa vắn tỉnh lại.

Nghĩ tới chuyện bà bắt cô và Long Tư Hạo chia tay, cô nhúu mày chặt hơn, chân chuẩn bị đi vào thu lại.

Sau khi đi vào, cô không biết nên nói thế nào.

Từ bỏ Long Tư Hạo, cô không làm được, nhưng cô không muốn chọc mẹ cô tức giận nữa.

Thời khắc này cô ở trong thế lưỡng nan.

Lê Tố Phương tỉnh lại thấy Hạ Thanh Vinh, sắc mặt lập tức lạnh đi, lạnh giọng nói: “Ông tới làm gì? Cút ra ngoài, tôi không muốn gặp ông.”

Nghe lời nói lạnh như băng của Lê Tố Phương trong phòng bệnh, ánh mắt Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn bà.

Trong ấn tượng của cô, từ khi Hạ Thanh Vinh phản bội bà, thái độ của bà đối với Hạ Thanh Vinh giống như đối đãi một người xa lạ, không lạnh không nóng, cũng không mặt lạnh, không nhiệt tình chào đón, nhưng cho tới nay chưa từng lạnh như băng như bây giờ.

Cô nhận ra lần này mẹ bệnh, tính cách không giống trước kia, trước kia lãnh đạm bây giờ trở nên dễ giận kích động.

Hạ Thanh Vinh cũng vì thái độ lạnh như băng tàn khốc của Lê Tố Phương mà sừng sốt, sau đó nhíu chặt mày, áy náy và tự trách trong mắt càng nồng đậm: “Tố Phương, tôi nghe nói bà bị phượng, cố ý đến thăm bà, bà hung dữ với tôi như vậy làm gì? Tôi mua cho bà...”

Lê Tố Phương không đợi ông nói xong, sắc mặt càng lạnh băng nghiêm khắc nhìn ông, mắt nổi lên lửa giận: “Đem đồ ông đi đi, cút... Cút ra ngoài.”

“Tố Phương...” Hạ Thanh Vinh mặt đầy áy náy nhìn Lê Tố Phương, vốn còn muốn nói gì, chỉ thấy sắc mặt ngày càng lạnh, ông nhíu chặt mày: “Được, tôi đi, tôi không quấy rầy bà, bà nghỉ ngơi cho khỏe, nhất định phải bảo trọng thân thể.”

Dứt lên, ông liền đứng lên xoay người rời đi.

“Lấy đồ ông đi cho tôi!” Lê Tố Phương thấy đồ ông mua còn ở đó, đứng dậy cầm giỏ quà nhỏ trên tủ cạnh giường bệnh trực tiếp ném về phía Hạ Thanh Vinh, vừa vụng không lệch trúng lưng Hạ Thanh Vinh.

Hạ Thanh Vinh bị giỏ đập, cả người nhào tới trước, quỳ nằm dưới đất, đau đớn trên lưng làm ông ta nhíu mày.

“Mẹ...” Lê Hiếu Mạn thấy vậy, lập tức vào phòng bệnh.

“Mạn Mạn...” Hạ Thanh Vinh nửa nằm dưới đất thấy Lê Hiếu Mạn đi vào, đầu tiên là cả kính, sau đó thử đứng dậy, nhưng hình như ông bị đập nặng, còn chưa đứng lên, eo đã đau nhức, cả người lại ngã xuống.

“Ba...” Thấy thế, Lê Hiếu Mạn giật mình, chữ “ba” này ra khỏi miệng, cô không nghĩ nhiều, lập tức tiến lên đỡ ông.

Lê Văn Bác cũng lập tức tiến lên hỗ trợ.

Hạ Thanh Vinh vì chữ “ba” kia của Lê Hiếu Mạn mà trong lòng vừa rung động vừa mừng rỡ, hai mắt phủ đầy áy náy không dám tin nhìn cô: “Mạn Mạn, con... con vừa kêu ba là gì?”

Sau khi ông và Lê Tố Phương ly dị, cô chưa từng kêu ông là ba nữa, giờ phút này lại nghe tiếng “ba” đã rất lâu không được nghe này, ông lại rung động, hốc mắt ươn ướt.

Lê Hiếu Mạn vừa rồi là nhất thời nhanh miệng mới kêu chữ “ba” đó, thấy Hạ Thanh Vinh hỏi lại, cô cau mày, buông ông ra, ánh mắt bình thản nhìn ông: “Hạ tổng, mẹ tôi không hoan nghênh ông, xin ông sau này đừng đến nữa.”

Nghĩ tới Hạ Thanh Vinh luôn có tật xấu đau lưng, cô cau mày, thanh âm vẫn lạnh lùng như cũ: “Ông tốt nhất đi tìm bác sĩ xem đi, đừng đến lúc xảy ra vấn đề mới đến tìm mẹ tôi.”

Nếu người ngoài nghe cô nói nhất định sẽ cảm thấy hà khắc, nhưng Hạ Thanh Vinh là ba cô, biết sơ lược về tính cách cô, đương nhiên nghe ra quan tâm ông trong giọng nói cô.

Biết đứa con gái này mạnh miệng mềm lòng, Hạ Thanh Vinh cũng không vạch trần, quan hệ giữa bọn họ muốn trở lại trước kia không phải chuyện một sớm một chiều.

Ông nhìn Lê Hiếu Mạn, cười gật đầu: “Ba biết, ba sẽ đi gặp, ba không quấy rầy nữa.”

Dứt lời, ông cau mày nhìn Lê Tố Phương căn bản không muốn để ý tới ông, hơi khom người, về mặt giường trọng rời khỏi phòng bệnh.

Hạ Thanh Vinh vừa bước một chân, Lê Tố Phương trên giường bệnh đã kêu Lê Văn Bác ném giỏ quà Hạ Thanh Vinh ra ngoài.

Lê Văn Bác vốn còn muốn nói đôi câu thay Hạ Thanh Vinh, chỉ thấy Lê Tố Phương kiên quyết, anh ta cũng không nói gì, cầm giỏ quà ra khỏi phòng bệnh.

Sau khi ông đi, Lê Hiểu Mạn ngồi trước giường bệnh Lê Tố Phương, thấy trên trán Lê Tố Phương quần vải trắng, sắc mặt ảm đạm, cô rũ mắt, ánh mắt nổi lên áy náy: “Mẹ, thật xin lỗi!”

Lê Tố Phương nhìn cô, liền quay đầu không nhìn cô nữa, thanh âm lạnh như nắng, lại có chút vô lực: “Không cần nói xin lỗi mẹ! Bây giờ con trưởng thành, cánh cứng rồi, mẹ nói gì... con cũng không muốn nghe, sau này con... đừng kêu mẹ nữa, mẹ không chịu nổi, con đi đi! Đừng ngồi đây nữa, Lê Tố Phương mẹ mệnh khổ, không có... tư cách để Thiếu phu nhân... Hoắc gia tương lai con tới chăm sóc mẹ, hưởng chi con còn mang thai, nếu con và Tiểu thiếu gia... Hoắc gia tương lai... có gì, mẹ không thể bồi thường nổi.”

Những lời này của Lê Tố Phương đâm lòng Lê Hiểu Mạn đau đớn, cô đưa tay nắm tay Lê Tố Phương, ánh mắt phức tạp nhìn bà: “Mẹ, mẹ đừng nói vậy được không? Mẹ nói vậy tổn thương lòng con, thật xin lỗi! Con không thể nghe mẹ chia tay Tư Hạo, con thật sự yêu anh ấy, con không muốn từ bỏ anh ấy, cũng không thể từ bỏ anh ấy.”

Chương 484: Hiểu Hiểu, nhớ anh sao? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Tố Phương nghe cô nói, lạnh lùng rút tay về, trên mặt tái nhợt đầy thất vọng: “Coi như mẹ... chưa từng nuôi con, không nghe mẹ thì con đi đi, vĩnh viễn cũng đừng... tới gặp mẹ nữa, mẹ cũng không muốn gặp lại con, mẹ... coi như mẹ không có đứa con gái này.”

Lê Tố Phương nói xong, trong mắt lóe lên bi thương, khóe mắt cũng ươn ướt, hốc mắt chảy xuống dọc theo khuôn mặt tái nhợt của bà.

“Mẹ, mẹ... mẹ đừng khóc có được không?” Lê Hiểu Mạn kinh hoàng nhìn Lê Tố Phương, đôi mắt trong suốt cũng trào ra giọt nước mắt, cô đưa tay muốn lau nước mắt cho Lê Tố Phương, nhưng Lê Tố Phương không cho cô đụng vào.

“Mẹ không cần con quan tâm, mẹ không có... đứa con gái này, con đi đi, vĩnh viễn... đừng tới gặp mẹ nữa, mẹ... mẹ chết đi cũng không cần con... tới cúng tế...”

“Mẹ... Thật xin lỗi! Mẹ đừng nóng giận.” Lê Hiểu Mạn thấy mẹ xưa nay chưa từng khóc thương tâm như vậy, cũng không khóc như hôm qua, trong lòng cô lại áy náy không thôi, khóc ôm lấy bà, nước mắt rơi như mưa.

“Mẹ, mẹ là người thân nhất của con, mẹ ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn con, lúc nhỏ, mẹ thương con, quan tâm con, cho tới nay không để cho con làm việc cực khổ mệt nhọc, là mẹ cho con cuộc sống gia

đình bình thường, cơm đưa tới há miệng, sao con có thể mặc kệ mẹ?”

Lúc nhỏ, thậm chí cô đã lên đại học, Lê Tố Phương vẫn không cho cô làm gì, cơm là Lê Tố Phương làm, quần áo là Lê Tố Phương giặt, tất cả việc nhà đều một mình bà làm.

Mỗi lần Lê Hiếu Mạn muốn giúp một tay, bà đều không cho.

Có khoảng thời gian, Lê Hiếu Mạn thừa dịp bà không có ở nhà, len lén quét nhà sạch sẽ, giặt quần áo, nấu cơm.

Mẹ thương yêu cô như vậy, sao cô có thể không ngó ngàng gì tới?

Mặc dù một năm trước, từ khi cô gả cho Hoắc Vân Hy, thái độ của mẹ đối với cô liền thay đổi, trở nên lạnh lùng hời hợt, cô đau lòng, khó hiểu, nhưng cô chưa từng trách bà, bà đã từng yêu thương, quan tâm cô như vậy, đã khắc trong lòng cô, đời này cô sẽ không quên.

Trong phòng bệnh, hai mẹ con khóc thương tâm.

Lê Văn Bác ở bên ngoài phòng bệnh thấy vậy, không vào quấy nhiễu, anh ta nhíu mày, đang muốn đóng cửa phòng bệnh, sau lưng anh ta truyền đến tiếng bước chân trầm ổn.

Anh ta nghi ngờ quay người sang, nhưng người anh ta thấy làm anh ta kinh ngạc.

“Long tổng...”

Người tới chính là Long Tur Hạo vừa từ nước ngoài chạy về, anh nghe Lạc Thụy gọi nói tình hình mẹ Lê Hiếu Mạn, biết Lê Hiếu Mạn

cũng ở bệnh viện, anh liền cùng Lạc Thụy chạy tới đây.

Hai tay Lạc Thụy xách đồ bổ và sản phẩm dinh dưỡng đắt tiền cho Lê Tố Phương.

Anh ta nhìn Lê Văn Bác, câu môi hỏi: “Anh họ Lê, Lê tiểu thư ở bên trong phải không?”

Vì Lê Văn Bác là anh họ của Lê Hiếu Mạn, nên Lạc Thụy mới kêu anh ta như vậy.

Lê Văn Bác nhìn Lạc Thụy, lại nhìn Long Tur Hạo, nhíu mày: “Mạn Mạn ở trong, tôi đi vào kêu cô ấy ra cho hai người.”

Lê Tố Phương muốn Lê Hiếu Mạn chia tay Long Tur Hạo, anh ta nghe được, nếu Long Tur Hạo đi vào, nói không chừng Lê Tố Phương sẽ kích động như lúc thấy Hạ Thanh Vinh, lúc này mới gọi Lê Hiếu Mạn ra.

Ánh mắt Long Tur Hạo hơi trầm xuống, liếc anh ta, nói mình đi vào, sau đó trực tiếp đẩy cửa phòng bệnh đi vào.

Sau khi đi vào, anh liền sững sốt.

Anh nhìn Lê Hiếu Mạn ông Lê Tố Phương khóc thương tâm, ánh mắt thoáng qua lo lắng và đau lòng, sau đó cất bước tiến lên: “Hiểu Hiểu, đã xảy ra chuyện gì? Sao khóc thương tâm như vậy? Nhớ anh sao?”

Nghe giọng nói trầm thấp quen thuộc, Lê Hiếu Mạn ngây người, lập tức quay đầu, khi nhìn thấy người đàn ông đi tới cô quả nhiên là Long Tur Hạo, cô kinh ngạc: “Tur... Tur Hạo...”

Nhìn bộ dáng kinh ngạc của cô, Long Tur Hạo duỗi cánh tay dài, kéo

Lê Hiếu Mạn còn cách anh một bước vào ngực, xem nhẹ tồn tại của những người khác, cúi đầu xuống phong bế đôi môi mê người của cô, hóa nhớ nhưng nồng đậm trong thời gian này thành nụ hôn sâu sắc nóng bỏng.

“Ừm...” Lê Hiếu Mạn vì anh đột nhiên hôn mình mà trợn mắt nhìn anh, hoàn toàn quên phải đáp anh.

Lạc Thụy thường thấy Long Tư Hạo chẳng phân biệt trường hợp hôn Lê Hiếu Mạn, cũng chỉ biểu hiện rất tự nhiên.

Một khắc thấy Long Tư Hạo đột nhiên hôn Lê Hiếu Mạn, gương mặt Lê Văn Bác chợt trắng bệch, giữa hai lông mày nhú chặt lướt qua bi thương, trong mắt cũng đầy mất mát.

Anh ta nghiêng đầu, không nhìn tới một màn làm anh ta bi thương đó.

Lê Tố Phương trên giường bệnh cũng vì hành động này của Long Tư Hạo mà sững sốt hồi lâu, sau đó sắc mặt lạnh đi, giọng không vui nói: “Muốn khanh khanh ta ta... Mời hai người đi ra ngoài, đừng ở trước mặt tôi, làm vướng mắt tôi.”

Chương 485: Bà không có quyền ngăn cản (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Tố Phương sắc mặt lạnh băng quay đi không nhìn Lê Hiếu Mạn: “Nếu thật sự... không nở thì đi cùng nó đi, sau này đừng... đến nhìn tôi nữa, tôi... tôi không có đứa con gái là cô.”

Lời nói lạnh nhạt của Lê Tố Phương rơi vào trong tai Lạc Thụy. Anh cũng kinh ngạc, và nghi ngờ, lại coi như không nghe thấy, nhướn mày nhìn sắc mặt trắng bệch của Lê Tố Phương, cười hỏi: “Bà Lê, bà mới nói gì, tôi nghe không rõ, có thể phiền bà nói lại lần nữa được không? Đúng rồi, đây là của tổng giám đốc chúng tôi cố ý...”

Không đợi Lạc Thụy nói xong, Lê Tố Phương liền lạnh mặt nói: “Lấy đi đi, đồ của Hoắc gia, tôi không cần, người của Hoắc gia... Tôi cũng không muốn thấy nữa, xin hãy... Rời đi.”

“Mẹ...” Lê Tố Phương nói không chút khách khí nào làm Lê Hiếu Mạn khẩn trương, cô vừa nhìn bà, lại nhìn Long Tur Hạo, đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng, giọng điệu mang ý xin lỗi: “Tur Hạo, em xin lỗi! Em thay mặt mẹ xin lỗi anh, mẹ em không phải cố ý. Anh đừng để trong lòng.”

Long Tur Hạo thâm ý nhìn Lê Tố Phương, sau đó lại dịu dàng nhìn Lê Hiếu Mạn, cười nói: “Hiểu Hiểu, không cần phải xin lỗi anh, anh không hẹp hòi như vậy...”

Nói đến đây, anh dùng ngón tay thon dài của mình lau nước mắt cho cô, giọng nói trầm thấp để nghe: “Cô gái ngốc, khóc nhiều như vậy là

vì suy nghĩ cho anh sao?”

Lê Hiểu Mạn thấy anh chẳng những không vì mẹ mình giận dữ, ngược lại còn có để tâm đến cô như vậy, khóe môi cô không khỏi nâng lên, thiếu chút nữa nĩn khóc mà mỉm cười.

Chỉ là sự đau lòng và lo lắng trong lòng cô vì lời nói đùa này của anh mà giảm bớt không ít.

“Tur Hạo...” Cô khẽ cắn môi dưới, nước mắt không kiềm chế được lại chảy xuống. Cô cầm lấy tay anh, xoay người nhìn Lê Tố Phương, ánh mắt kiên định: “Mẹ, con sẽ không rời bỏ Tur Hạo, mong mẹ chúc phúc cho chúng con.”

Lê Tố Phương thấy cô và Long Tur Hạo nắm chặt tay, lại quay mặt đi, lạnh lùng nói: “Mẹ nói rồi, giờ con đã trưởng thành, lông cánh cứng cáp rồi, mẹ không quản được con, cũn không muốn quản. Mẹ chỉ là... như đã nói, nếu như con... cứ muốn ở bên cậu ta, vậy sau này... đừng gọi ta là mẹ con nữa.”

Lạc Thụy nghe Lê Tố Phương nói xong, há hốc miệng kinh ngạc. Đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là không dám tin nhìn bà, cười hỏi: “Bác Lê, không phải bác đang nói đùa chứ! Sau bác có thể phản đối Lê tiểu thư ở bên tổng giám đốc được? Bác đừng quên, nếu như không có tổng giám đốc, mì phở Lê gia cũng sẽ không có danh khí như ngày hôm nay... Bác như vậy chẳng phải là đang qua cầu rút ván hay sao?”

Lê Tố Phương vẫn mặt lạnh như cũ, quay đầu dùng ánh mắt không mấy vui vẻ nhìn Lạc Thụy: “Chẳng lẽ bởi vì ân tình mà Lê Tố Phương tôi lại bán con gái của mình đi sao?”

Khóe môi Lạc Thụy cong lên, mắt híp lại thành một đường: “Bác Lê,

bác quá lời rồi. Chuyện đó và chuyện bán con gái căn bản không hề liên quan đến nhau. Lê tiểu thư và tổng giám đốc thật lòng yêu nhau, bác đồng ý cho bọn họ ở bên nhau có nghĩa là đang chúc phúc cho họ. Chẳng phải trước đây bác đã đồng ý hay sao? Sao giờ đột nhiên lại thay đổi thành như vậy?”

Long Tư Hạo vốn không liên tiếng, chuyển ánh mắt về phía Lê Tố Phương, cười nhẹ: “Con muốn biết vì sao bác không đồng ý để con và Lê Hiểu Mạn ở bên nhau?”

Ánh mắt Lê Tố Phương phức tạp, nhưng rất nhanh chuyển thành lạnh nhạt, vẻ mặt không vui nhìn Long Tư Hạo: “Tôi không quan tâm.. Cho dù cậu họ Long... hay họ Hoắc, trên người cậu sẽ mãi chảy dòng máu của Hoắc gia, đây chính là lý do.”

Lạc Thụy nhíu mày: “Bác Lê à, bác nói vậy là sao chứ? Trong người tổng giám đốc chảy dòng máu Hoắc gia thì sao chứ? Tổng giám đốc không không ở Hoắc gia, không ăn ở Hoắc gia, lại không cần đến hoắc gia. Nói trắng ra là ngoài trừ quan hệ máu mủ với Hoắc gia thì có thể nói là không chút liên quan. Bác có thể coi tổng giám đốc là người của Long gia. Hơn nữa, cho dù tổng giám đốc là người của Hoắc gia thì sao chứ? Bác có oán hận gì với Hoắc gia hay sao?”

Cho dù Lạc Thụy có nói như thế nào, Lê Tố Phương vẫn lạnh mặt như cũ, không vui vẻ gì, nằm xuống giường bệnh, nói: “Các người đi đi! Tôi không muốn... nhìn thấy các người nữa.

Lê Hiểu Mạn nghe xong mà trong lòng đau nhói, đôi mày thanh tú nhíu lại: “Mẹ...”

Thấy Lê Tố Phương quay lưng về phía mình, Lê Hiểu Mạn càng thêm bi thương, cô ngược mắt nhìn Long Tư Hạo: “Tur Hạo, anh... Anh về trước đi! Em sẽ nghĩ cách thuyết phục mẹ.”

Họ đã tách ra hơn mười ngày, giờ còn phải tiếp tục, đương nhiên Long Tư Hạo không muốn.

Chương 486: Bà không có quyền ngăn cản (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh trầm mắt nhìn cô, môi mỏng nhấp nhẹ: “Hiểu Hiểu, em ra ngoài trước, anh và mẹ em nói chuyện một lát.”

“Anh và mẹ em nói chuyện một lát?” Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, lại nhìn về phía Lê Tố Phương đang nằm quay lưng lại, rồi nhìn Long Tur Hạo, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng: “Tur Hạo, mẹ em bây giờ đang nổi nóng, hay anh chờ em thuyết phục bà, rồi anh quay lại nói chuyện có được không?”

Cô sợ anh và mẹ xung đột, cũng sợ mẹ mình nói khó nghe với Long Tur Hạo, dù sao bây giờ bà cũng rất không chào đón Long Tur Hạo.

Long Tur Hạo thấy cô hết sức lo lắng, đôi mắt hẹp dài dịu dàng nhìn cô, cười: “Hiểu Hiểu, ngoan, đi ra ngoài trước đi. Em yên tâm, anh sẽ không cãi nhau với mẹ em. Anh chỉ muốn biết nguyên nhân thực sự mà thôi, được chứ?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tur Hạo một lát, rồi gật đầu đi ra ngoài cùng Lạc Thụy và Lê Văn Bác.

Long Tur Hạo thấy trong phòng bệnh chỉ còn mình và Lê Tố Phương, anh thu lại nụ cười trong đáy mắt, khuôn mặt tuấn mỹ ngòi lạnh, ánh mắt thâm trầm nhìn Lê Tố Phương đang nằm nghiêng, giọng nói lạnh lẽo: “Nói đi! Làm như vậy rốt cuộc là để làm gì?”

Dứt lời, anh cao ngạo ngồi trên ghế sofa, trên người tản ra hơi thở nguy hiểm.

Lê Tố Phương đang nằm nghiêng trên giường không hiểu sao lại cảm thấy lạnh lẽo hết sức, không khỏi run rẩy, che giấu tia e dè trong đáy mắt, ba vô lực nói: “Tôi thì có thể có mục đích gì? Cậu cho rằng... Ai cũng giống như người nhà Hoắc gia các người ấy à... Tâm cơ nặng như vậy... Cậu định làm gì? Tôi và cậu... không thương thảo gì hết, mời... rời đi.”

Long Tư Hạo khẽ mím môi, đôi mắt thâm thúy không nhìn ra chủ nhân đang suy nghĩ điều gì, anh không cảm xúc nói: “Bà không có quyền ngăn tôi và Hiểu Hiểu ở bên nhau. Đừng quên, bà không phải là mẹ ruột của Hiểu Hiểu.”

Lê Tố Phương xoay người qua nhìn Long Tư Hạo đang ngồi trên ghế sofa, trên gương mặt tiêu tụy của bà xuất hiện nụ cười lạnh: “Vậy nói cho... Hiểu Hiểu đi, là tôi... không phải mẹ ruột của nó, bảo rằng nó... từ nhỏ đã bị cha mẹ... bỏ rơi, không cần nó... Không cần quan tâm người nuôi nó là tôi... chết hay sống mặc kệ. Chỉ cần... Cậu không sợ Hiểu Hiểu đau lòng mà thôi, cứ đi nói đi...”

Nói đến đây, bà hừ lạnh một tiếng, nói tiếp: “Cậu... chưa nói, chẳng phải vì sợ nó biết... Tôi không phải là mẹ ruột của nó hay sao? Cậu cũng sợ nó đau lòng, vậy nên... mới luôn nói dối nó.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo nguy hiểm đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, đôi môi mỏng vẽ lên đường cong lạnh lùng: “Xem ra trước kia tôi đã xem thường bà rồi, cho dù là vì lý do gì mà bà phản đối tôi và Hiểu Hiểu, tôi đã cưới cô ấy rồi. Trên đời này sẽ không ai có thể ngăn cấm chúng tôi nữa, tôi tin Hiểu Hiểu cũng sẽ không vì sự phản đối của bà mà rời khỏi tôi.”

“Mạn Mạn rất hiểu thuận...”

Lời nói của Lê Tố Phương làm Long Tur Hạo nguy hiểm nhìn bà chăm chăm: “Vậy thì sao?”

Lê Tố Phương nhìn anh: “Nó sẽ không... mặc kệ sự sống chết của tôi.”

Nghe vậy, Long Tur Hạo sai bước tiến tới, ánh mắt thâm trầm: “Sao nữa? Bà còn định dùng cái chết để bức cô ấy?”

Anh thật không ngờ Lê Tố Phương trước kia nhìn hiền hòa trầm mặc như vậy mà đột nhiên lại ngăn cản Hiểu Mạn và anh, nhất định là có nguyên nhân gì đó.

Lê Tố Phương oán hận nhìn Long Tur Hạo, tâm tình kích động: “Cậu là người của Hoắc gia, tôi... Tôi sẽ không để cho Mạn Mạn lấy cậu, tôi sẽ không đồng ý, cho dù chết, tôi cũng... muốn ngăn cản chuyện này.”

Long Tur Hạo lạnh lùng nói: “Chỉ bằng một mình bà sao có đủ khả năng ngăn cản tôi chứ. Bà có thể không chúc phúc cho tôi và Hiểu Hiểu, nhưng tốt nhất bà hãy hiểu cho suy nghĩ và quyết định của Hiểu Hiểu, cho dù bà là mẹ nuôi của cô ấy, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho bà dễ dàng đâu.”

Nghe Long Tur Hạo nói, trong lòng Lê Tố Phương có hơi e ngại, nhưng sắc mặt lại càng lạnh hơn, tâm tình kích động hơn nữa: “Tôi biết cậu... không đơn giản. Cậu có thể... giết tôi. Lê Tố Phương đời này... chưa bao giờ tranh giành... đoạt lợi gì cả, cho tới giờ đều là... mặc cho số phận, không hề vọng tưởng... thay đổi điều gì. Nhưng lần này, trừ phi tôi chết, nếu không, tôi tuyệt sẽ không... để cho Mạn Mạn lấy cậu, tuyệt sẽ không. Có bản lĩnh, thì cậu... giết tôi

đi...”

Long Tư Hạo vì lời nói của bà mà nheo chặt đôi mắt lạnh thấu xuống, sắc mặt thâm trầm, bàn tay nắm chặt, lệ khí chất chứa nơi đáy mắt: “Bà cho rằng tôi không dám giết bà?”

Lê Tố Phương lạnh lùng cười một tiếng: “Vậy cậu giết đi... Tôi không tin... Cậu dám động vào tôi, tôi... Dù thế nào tôi cũng là... mẹ nuôi của Mạn Mạn, cậu không dám, không dám giết tôi...”

“Haha... Vậy thì thử chút xem sao.” Long Tư Hạo đột nhiên đặt tay lên cổ Lê Tố Phương, cười lạnh: “Giết bà, là chuyện dễ như trở bàn tay đối với tôi.”

Chương 487: Bệnh nhân, không thờ được

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Tố Phương dường như thật sự không nghĩ tới Long Tur Hạo sẽ làm thật, hoảng sợ nhìn anh, mày nhíu mặt: “Vậy làm đi... bóp chết tôi, tôi chết sẽ không còn ai... ngăn cản... cậu và Mạn Mạn...”

...

“Sao lâu như vậy mà Tur Hạo vẫn chưa ra? Rốt cuộc anh đang nói gì với mẹ?”

Người nói lời này là Lê Hiểu Mạn, lúc này cô đang ngồi trên ghế nghỉ ngoài hành lang, mãi chưa thấy Long Tur Hạo ra ngoài, cô chăm chú nhìn về phía phòng bệnh của Lê Tố Phương.

Cô rất lo anh và mẹ sẽ xảy ra xung đột.

Chỗ ghế nghỉ cách phòng bệnh vài mét, nên cô không thể nghe được Long Tur Hạo và Lê Tố Phương đang nói gì.

Đây cũng là mục đích Lạc Thụy đưa cô ra đây ngồi.

Long Tur Hạo dù không nói gì với Lạc Thụy, nhưng anh đi theo Long Tur Hạo đã nhiều năm, tự sẽ hiểu Long Tur Hạo kêu Lê Hiểu Mạn rời đi trước chính là vì không muốn Lê Hiểu Mạn nghe được nội dung cuộc nói chuyện của anh và Lê Tố Phương.

Lạc Thụy thấy vẻ mặt lo lắng của cô, đành định lên tiếng, liền thấy Long Tur Hạo sắc mặt thâm trầm ra khỏi phòng bệnh.

Lạc Thụy cười nói: “Lê tiểu thư, cô xem kìa, chẳng phải tổng giám đốc đã ra rồi sao?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn Long Tur Hạo đang đi tới, thấy sắc mặt anh không tốt, cô càng nhíu chặt mày hơn, đi về phía anh, hỏi: “Tur Hạo, anh và mẹ em nói chuyện thế nào rồi?”

Long Tur Hạo nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, sắc âm trầm trong mắt chuyển thành dịu dàng, giọng nói ôn thuận: “Hiểu Hiểu, chúng ta về trước đi.”

“Nhưng mẹ em...” Lê Hiểu Mạn khó xử nhìn Long Tur Hạo.

Long Tur Hạo khẽ cười nhìn cô: “Yên tâm, mẹ em không sao, chúng ta về trước đi...”

Nói đến đây, anh ghé lại gần tai cô khẽ nói: “Hơn mười ngày chúng ta đã không gặp nhau rồi, em không nhớ anh sao? Trước về với anh đã, mai lại đến, anh sẽ bảo người chăm sóc bà ấy, được chứ?”

Dứt lời, không để cho Lê Hiểu Mạn kịp nói gì, anh liền kéo cô đi.

Lê Hiểu Mạn thấy anh quyết tâm muốn kéo cô đi, lại nghĩ tới mẹ chưa hồi phục, quay lại nhìn Lê Văn Bác vẻ mặt phức tạp đứng yên lặng phía sau: “Anh Văn Bác, vậy mẹ tạm thời nhờ anh chăm sóc, mai em tới thay cho anh.”

Thân là con, vốn cô nên ở lại chăm sóc mẹ mình, nhưng thấy Long Tur Hạo như vậy, hôm nay xem ra cô không về không được.

Cũng được, giờ mẹ cô đang tức giận, đờ bà hết giận, mai cô sẽ nghĩ cách thuyết phục bà.

Bị anh kéo vào thang máy, Lạc Thụy cũng theo vào phía sau.

Vừa vào, Lạc Thụy đã hỏi Lê Hiếu Mạn: “Lê tiểu thư, có chuyện gì sao? Đột nhiên lại phản đối chuyện cô và tổng giám đốc? Những lời của bác ấy là sao vậy?”

Lê Hiếu Mạn nhìn Lạc Thụy lắc đầu, cô cũng không biết sao bà lại đột nhiên phản đối chuyện của cô và Long Tư Hạo.

“Tur Hạo... Em...” Cô ngược mắt nhìn Long Tư Hạo, cô vừa mới mở miệng, điện thoại trong túi lại đổ chuông.

Lấy điện thoại ra, thấy người gọi là Lê Văn Bác, cô kinh ngạc lập tức nhận điện.

Từ đầu dây bên kia lập tức truyền đến giọng nói hoảng hốt của Lê Văn Bác: “Mạn Mạn, bác... Bác xảy ra chuyện rồi...”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn cả kinh, tràn đầy lo lắng khẩn trương hỏi: “Anh Văn Bác, mẹ em, bà ấy... xảy ra chuyện gì rồi?”

Trong lòng có dự cảm xấu, Lê Hiếu Mạn không run rẩy trong lòng, ngay cả tay cầm điện thoại cũng run lên.

Long Tư Hạo thấy vậy, đôi mắt hẹp dài lo lắng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, sao vậy?”

Lê Hiếu Mạn nhìn Long Tư Hạo, khẩn cấp nói: “Tur Hạo, anh Văn Bác nói mẹ em xảy ra chuyện, nhưng lại không nói là có chuyện gì, em... Em muốn quay lại xem sao.”

Nghe vậy, ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống: “Được, anh cùng đi với em.”

“Vâng!” Lê Hiếu Mạn nhìn anh gật đầu, sau đó cùng Long Tư Hạo và Lạc Thụy quay lại phòng bệnh của Lê Tố Phương.

Vừa tới cửa, cô liền thấy Lê Tố Phương đang bị một đám bác sỹ và y tá vây quanh.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn lập tức lại gần, nhìn Lê Tố Phương, thấy bà đang kinh hoàng, khoe môi còn có vết máu, trong lòng dự cảm xấu ngày càng dâng cao.

Cô sợ hãi, bắt lấy tay một bác sỹ, lo lắng hỏi: “Bác sỹ, tôi... Mẹ tôi bà ấy... sao lại thế này?”

Bác sỹ sắc mặt ngưng trọng bỏ tay khỏi cổ Lê Tố Phương: “Bệnh nhân bị bóp cổ không thở được, xương cổ bị gãy, cần cấp cứu khẩn cấp.”

Sau đó, bác sỹ lại nhìn Lê Tố Phương nhắm nghiền mắt, lắc đầu nói: “Hy vọng cứu sống không lớn, cô vẫn nên chuẩn bị trước tâm lý đi.”

“Cái gì?” Lời bác sỹ làm sắc mặt Lê Hiếu Mạn trắng bệch, trong lòng sợ run, lui lại một bước, nước mắt dâng lên nhìn bác sỹ.

Không hít thở được? Gãy xương? Bóp cổ?

Sao lại có người bóp cổ mẹ cô?

Cô không dám tin nhìn cổ Lê Tố Phương, sắc mặt bà nhợt nhạt vô cùng, nước mắt cô liền rơi xuống.

Đột nhiên, cô nhào tới cầm chặt lấy tay bà, kinh sợ khóc là: “Mẹ... mẹ...”

Bác sỹ thấy Lê Hiếu Mạn cầm chặt lấy tay Lê Tố Phương không buông, nghiêm nghị nói: “Bệnh nhân cần được cấp cứu ngay lập tức, không nên chậm trễ nữa, nếu không thì thần tiên cũng không giúp được bà ấy đâu.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn chấn động toàn thân, lập tức buông lỏng tay, nước mắt không kìm nén được lại trào ra.

Bác sỹ thấy cô buông tay liền kêu y tá đẩy Lê Tố Phương vào phòng cấp cứu.

“Mẹ... mẹ...” Lê Hiếu Mạn hồi phục tinh thần liền lập tức đuổi theo, vì chạy quá nhanh nên cô bị ngã.

“Hiểu Hiểu...”

“Mạn Mạn...”

“Lê tiểu thư...”

Lê Tố Phương, Lê Văn Bác, Lạc Thụy thấy vậy liền gấp gấp đi tới đỡ cô dậy.

Lê Tố Phương nhanh nhẹn đi trước Lê Văn Bác một bước, đỡ Lê Hiếu Mạn dậy, an ủi cô: “Hiểu Hiểu, đừng lo, mẹ em sẽ không sao đâu.”

Lạc Thụy thấy Lê Hiếu Mạn lo lắng không dứt, cũng an ủi cô: “Lê tiểu thư, cô yên tâm đi! Mẹ cô nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Lê Hiếu Mạn ngược mắt nhìn Lạc Thụy, lo lắng tràn ngập nơi đáy mắt: “Tôi cũng hy vọng không có chuyện gì, nhưng...”

Cô cắn chặt môi dưới, không nói gì nữa, chỉ vội đi tới phòng cấp cứu.

Thấy vậy, Long Tư Hạo lập tức đuổi theo.

Lạc Thụy và Lê Văn Bác theo ngay sau đó.

...

Bên ngoài phòng cấp cứu, Lê Hiếu Mạn chỉ nhìn cánh cửa đóng chặt của phòng cấp cứu, trong lòng lo sợ không thôi.

Thấy cô không ngừng rơi lệ, anh sợ cô sẽ tổn hại đến cơ thể của mình, dù sao giờ cô cũng đang mang thai, khóc quá lâu đối với thai nhi cũng không tốt.

Anh lại gần, quay mặt cô qua, lau nước mắt cho cô, đau lòng nói: “Hiếu Hiếu, đừng khóc nữa, như vậy không tốt đối với thân thể của em.”

Lê Hiếu Mạn cắn chặt môi dưới, nhìn anh một hồi, sau đó mới nhìn Lê Văn Bác, giọng điệu hơi nức nở nói: “Anh Văn Bác, dấu vết trên cổ mẹ em, anh... Anh có biết là đã xảy ra chuyện gì không?”

- - - Huyền Huyền có lời muốn nói - - -

Lê Tố Phương là do ai làm đây? Chỗ này có bẫy, ngàn vạn lần đừng để mắc bẫy nha!

Chương 488: Điều động, máy quay phim (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô nhớ lúc mình ra khỏi phòng bệnh thì mẹ cô không sao cả, sao giờ trên cổ lại xuất hiện dấu vết kia?

Là ai làm chuyện này?

Thật ra thì trong lòng cô đã có một đáp án, chỉ là cô không dám tin mà thôi.

Vậy nên cô muốn xác nhận lại với Lê Văn Bác.

Lê Văn Bác nhíu chặt đôi lông mày anh tuấn, phức tạp và một phần cũng không dám tin nhìn Long Tư Hạo, lại nhìn sang hướng Lê Hiểu Mạn, nghiêm trọng nói: “Mạn Mạn, sau khi mọi người rời đi, anh liền vào phòng xem bác...”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn hô hấp căng thẳng, cắt chặt môi dưới hỏi: “Anh Văn Bác, anh nói rõ đi, sau khi mọi người đi, anh lập tức vào phòng mẹ em sao? Trước lúc đó anh có thấy ai khác vào không?”

Lê Văn Bác nhíu mày, lắc đầu: “Không, mọi người vừa đi anh liền vào, không thấy ai khác, mà lúc anh vào phòng cũng không phát hiện ra ai.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn khẽ run, sự lạnh lẽo chảy thẳng lên não: “Vậy... Vậy sao anh phát hiện ra mẹ em... gặp phải chuyện không

may này?”

Thật ra thì câu hỏi này của cô rất ngu ngốc, nhưng cô vẫn muốn hỏi, vì không thể bỏ qua bất kỳ chi tiết nào được.

Lê Văn Bác thấy coohoir kỹ như vậy, lúc này mới nói chuyện làm sao phát hiện ra Lê Tố Phương gặp chuyện cho cô.

Sau khi Lê Hiếu Mạn, Long Tur Hạo và Lạc Thụy rời đi, anh liền vào phòng bệnh của Lê Tố Phương, sau đó, anh cho là bà đã ngủ thiếp đi, chặn cũng không đắp, nên anh định đắp lại chăn cho bà, mới phát hiện ra sắc mặt bà tím tái, môi còn có vết máu, mà hô hấp dường như không còn...

Anh lập tức gọi bác sĩ, vết trên cổ Lê Tố Phương là do bác sĩ phát hiện.

Lúc mới biết, anh cũng hoảng sợ cực độ, rồi sau đó lập tức gọi cho Lê Hiếu Mạn.

Nghe Lê Văn Bác cặn kẽ nói xong, nước mắt Lê Hiếu Mạn càng chảy xuống nhiều hơn, khóc nức nở nói: “Anh Văn Bác, anh... Ý của anh là mẹ em... Trước khi bị bóp cổ thì chỉ có một người gặp bà cuối cùng là...”

Đáp án không cần nói nữa, trước khi xảy ra chuyện, người cuối cùng trong phòng Lê Tố Phương chỉ có một người là...

Toàn thân Lê Hiếu Mạn chỉ cảm thấy lạnh lẽo, thân thể khẽ run, từ từ xoay người, không chớp mắt nhìn Long Tur Hạo, ghen ngào nói: “Tur Hạo, đó là mẹ em.”

Long Tur Hạo che giấu tâm tình trong mắt, dịu dàng nhìn cô, môi

mỏng khế nói: “Anh biết.”

“Anh biết... Anh biết...” Ngữ điệu của Lê Hiếu Mạn cao lên mấy phần, đôi mắt ngập nước lại không dám tin nhìn anh, trái tim như bị lưỡi dao sắc bén cứa vào, hít thở không thông: “Nếu biết, vậy sao anh còn hạ thủ với bà ấy?”

Nghe vậy, Long Tur Hạo khế nheo mắt lại, ánh mắt thâm trầm, hỏi ngược lại: “Hiểu Hiểu, em đang nghi ngờ anh?”

Lê Hiếu Mạn cắn môi, bi thống nhìn anh, khóc hỏi: “Vậy anh nói cho em biết là ai đi? Mẹ em trước khi xảy ra chuyện, người cuối cùng gặp bà cũng chỉ có một mình anh đúng không?”

Sắc mặt Long Tur Hạo dần nguội lạnh, ánh mắt u ám, môi mỏng khế nhếch nhưng không lên tiếng.

Thấy anh mím môi không nói gì, Lê Hiếu Mạn bất chợt không thể hiểu thấu anh, hàm răng trắng muốt cắn chặt môi chảy máu, khóc nức nở: “Tur Hạo, sao anh lại làm như vậy? Tại sao? Cho dù mẹ em không đúng, nhưng anh cũng không nên làm vậy với bà! Anh không biết là em sẽ đau lòng hay sao? Nếu như mẹ em... Nếu bà ấy...”

Nói đến đây, cô lại khóc, đôi mắt bị nước mắt che đi: “Anh nghĩ em còn có thể tiếp tục với anh thế nào được nữa?”

Lạc Thụy thấy Lê Hiếu Mạn khóc đến thương tâm, anh nhú máy, nhìn Long Tur Hạo không cảm xúc: “Tổng giám đốc, ngài... Có phải lần này ngài quá kích động hay không?”

Trong lòng anh, tổng giám đốc của bọn họ luôn làm việc có nguyên tắc, hơn nữa, đây lại là người Lê Hiếu Mạn quan tâm, yêu ai cũng sẽ yêu cả đường đi, hẳn sẽ không dễ dàng xuống tay như vậy.

Lần này sao lại...

Lê Tố Phương là ai? Là mẹ của Lê Hiếu Mạn, dù là mẹ ruột hay mẹ nuôi, vẫn là người thân mà Lê Hiếu Mạn quan tâm nhất.

Nếu Lê Tố Phương có chuyện gì, chẳng phải chính Long Tư Hạo là người tự cắt đứt quan hệ của mình với Lê Hiếu Mạn hay sao?

Long Tư Hạo chưa trả lời câu hỏi của Lạc Thụy, chỉ u ám nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt của Lê Hiếu Mạn.

Thấy cô cắn môi đến chảy máu, anh cau mày, sau đó tiến đến nhẹ lau đi vết máu bên môi cô, đau lòng: “Hiểu Hiểu, anh nói anh không liên quan tới chuyện này em có tin không?”

Lê Hiếu Mạn rưng rưng nước mắt, kinh ngạc nhìn anh, không nói được gì.

Chương 489: Điều động, máy quay phim (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô đã nói phải tin tưởng anh, cho dù là lúc nào, cô cũng muốn tin anh vô điều kiện, nhưng lần này, người mẹ cô gặp cuối cùng chỉ có một mình anh mà thôi!

Hơn nữa, lúc anh ra khỏi phòng bệnh, cũng không có ai vào thêm nữa.

Mẹ cô sao có thể tự bóp cổ chính mình được, bà không có sức làm như thế.

Lê Văn Bác nói không thấy ai nữa, cô tin Lê Văn Bác tuyệt sẽ không nói dối.

Vậy nên, Long Tư Hạo nhất định là người xuống tay, chỉ có anh mới có khả năng làm một người gãy xương như thế.

Thủ đoạn đối phó với người, cô đã được chứng kiến, vụn gãy tay một người là chuyện dễ dàng.

Nếu muốn hỏi động cơ của anh, có lẽ là bởi vì bà phản đối chuyện của hai người.

Điều duy nhất cô không thể lý giải chính là, người luôn trầm ổn, nghĩ chu đáo cho mọi chuyện như anh, sao lần này lại vọng động như vậy?

Nếu không phải là anh, vậy thì ai có thể dưới con mắt của bọn họ tiến vào rồi hạ thủ chứ?

Mẹ cô là người không giành không đoạt, không làm điều ác, cho dù có bị ủy khuất cũng chỉ giấu ở trong lòng, không nói hay oán trách với ai bao giờ.

Cô không nghĩ mẹ mình đắc tội với ai, cũng không nghĩ được ai đã xuống tay độc ác với bà như vậy.

Long Tur Hạo thấy cô không ngừng khóc, lại im lặng khoongn ói gì, trong lòng anh đau đớn, cô không tin anh, còn cho rằng anh là người ra tay với mẹ cô.

Anh nhíu mày, che đi vẻ thất vọng trong mắt, xoay người nhìn Lạc Thụy, giọng nói trầm lạnh: “Đi mang máy quay trong phòng mẹ Hiểu Hiểu lại đây, cả máy quay trên hành lang nữa.”

Lạc Thụy nghe vậy thì có hơi kinh ngạc nhìn Long Tur Hạo, đang định lên tiếng, Lê Hiểu Mạn đã đột nhiên gọi anh.

“Trợ lý Lạc, đợi một lát...”

Lạc Thụy xoay người, nhìn Lê Hiểu Mạn, nghi ngờ hỏi: “Lê tiểu thư, còn có chuyện gì sao?”

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, do dự nhìn Long Tur Hạo hồi lâu, sau đó nói với Lê Văn Bác: “Anh Văn Bác, nhờ anh thay em đi theo trợ lý Lạc một chuyến.”

Cô bảo Lê Văn Bác đi theo Lạc Thụy, thực ra chính là để cho Lê Văn Bác đi theo giám sát Lạc Thụy, không cho anh lừa dối...

Những lời này của cô không khác gì lưỡi dao lạnh sắc đâm vào tim Long Tur Hạo.

Vì câu nói này của cô mà trong mắt anh tràn ngập vẻ bi thống, vết thương trong tim như muốn rỉ máu.

Anh bi thương nhìn khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn, giọng nói trầm buồn: “Hiểu Hiểu, em không tin anh, cũng không tin Lạc Thụy?”

Lê Hiểu Mạn biết mình làm vậy sẽ tổn thương trái tim Long Tur Hạo, nhưng cô chỉ muốn biết sự thật, vậy nên hy vọng chuyện này không liên quan gì tới Long Tur Hạo, nếu không, sau này cô không biết phải làm sao để đối mặt với người đã nhẫn tâm ra tay với mẹ mình.

Mặc dù anh yêu thương, chiều chuộng cô, luôn nghĩ cho cô, mang lại cho cô hạnh phúc mà cô chưa từng được trải qua, nhưng cô không thể vì vậy mà coi như không có gì mà tiếp tục sống hạnh phúc cùng anh được.

Đời này lương tâm cô sẽ cắn dứt, vì chữ bất hiếu của người làm con.

Công nuôi dưỡng của mẹ đối với cô còn lớn hơn trời, không có mẹ ngậm đắng nuốt cay nuôi cô trưởng thành, sao cô có thể lớn lên đầy đủ được.

Tình thân và tình yêu, cô không muốn gộp làm một, chỉ hy vọng đúng như lời Long Tur Hạo nói, anh không xuống tay với mẹ cô.

Cô ngược mắt nhìn Long Tur Hạo, đôi mắt ngập nước, áy náy nói: “Tur Hạo, em xin lỗi! Em biết em làm vậy là không đúng, em chỉ muốn xác định chuyện này không phải do anh làm mà thôi, em hy vọng

băng ghi hình em thấy là thật.”

Cô rũ mắt, nước nở nói: “Xin lỗi Tur Hạo, em xin lỗi...”

Long Tur Hạo thấy cô ấy náy đau lòng, anh tiến lên ôm cô, cúi đầu hôn lên nước mắt của cô, trầm giọng nói: “Hiểu Hiểu, không cần phải nói lời xin lỗi! Người phải xin lỗi là nah, là anh làm em khóc xử. Anh biết em chỉ bất đắc dĩ, em chỉ muốn thấy sự thật là anh đã không làm gì, không liên quan tới chuyện của mẹ em đúng chứ?”

Lê Hiểu Mạn mông lung nhìn anh, anh nói đúng, đây chính là suy nghĩ của cô, người hiểu rõ cô nhất trên đời này cũng chỉ có mình anh.

Vậy nên có lẽ thật sự không phải là anh.

Cô vươn tay ôm lấy anh, chôn khuôn mặt đắm nước mắt vào lồng ngực anh, cố gắng tận hưởng hơi thở mát lạnh qune thuộc, tự trấn an tinh thần của mình.

Long Tur Hạo thấy Lê Hiểu Mạn ôm mình, trong mắt anh có ý cười, dịu dàng nói: “Cô bé ngốc, anh sẽ không để em phải thất vọng, sao anh có thể làm em tổn thương được?”

Lê Hiểu Mạn không trả lời anh, chỉ dùng sức ôm anh chặt hơn.

Đúng vậy, anh "hao tổn tâm trí" muốn cô lấy anh, yêu anh, chỉ biết làm chuyện lấy lòng cô, sao có thể làm cô đau lòng được?

Cảm nhận được Lê Hiểu Mạn dần tin mình, ý cười trong mắt Long Tur Hạo đậm lên vài phần, anh ngược mắt nhìn Lạc Thụy, ý bảo Lạc Thụy đi cùng với Lê Văn Bác lấy băng ghi hình đi.

Chương 490: Nén bi thương, em còn có anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh nhìn cửa phòng cấp cứu đang đóng chặt, kéo Lê Hiểu Mạn ngồi xuống ghế nghỉ, đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, đau lòng nói: “Hiểu Hiểu, không được khóc nữa, không tốt cho em, cũng không tốt cho Bảo Bảo trong bụng đâu.”

Nghe anh nhắc tới Bảo Bảo, Lê Hiểu Mạn nhẹ nhàng vỗ về cái bụng đã hơi lộ ra, đôi mi thanh tú cau chặt lại, bây giờ cô đã cảm nhận được Bảo Bảo máy thai, giờ phút này cô cực kì hi vọng chuyện của mẹ cô không liên quan gì đến Long Tư Hạo, nếu không cô sẽ không biết đối mặt với anh thế nào, đối mặt với Bảo Bảo trong bụng thế nào cả.

Cô thật sự không hy vọng chuyện này sẽ trở thành khoảng cách khó có thể vượt qua giữa cô và anh, cũng không muốn nó trở thành rào cản hôn nhân và cuộc sống của họ.

Cô nhìn Long Tư Hạo nhẹ nhàng gật gật đầu, không khóc nữa, tựa đầu vào lòng anh, lo lắng nhìn cửa phòng cấp cứu, trong lòng không ngừng hi vọng mẹ mình bình an vô sự.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, đến khi bầu trời tối đen, cửa phòng cấp cứu vẫn đóng chặt, Lê Tố Phương vẫn chưa được ra.

Mà Lạc Thụy và Lê Văn Bác đi lấy clip theo dõi suốt một ngày mới quay lại.

Nhưng hia người tay không mà về, hệ thống gặp trục trặc, nhân viên kĩ thuật vẫn đang khắc phục, clip bọn họ muốn tạm thời không lấy được.

Lê Hiểu Mạn nghe xong thì nhíu mày, sao lại khéo như vậy? Đúng lúc hệ thống theo dõi lại gặp vấn đề.

Cô đưa mắt nhìn Long Tur Hạo, căng cắt mày, chỉ hi vọng tất ả mọi chuyện đều không liên quan đến anh.

Mà Long Tur Hạo nghe thấy Lạc Thụy nói hệ thống theo dõi của bệnh viện xảy ra vấn đề thì cũng nhíu mày lại, ánh mắt thâm thúy khiến người ta không đoán được, sắc mặt thâm trầm sắc bén.

Lê Tố Phương được cấp cứu suốt một ngày một đêm, đến rạng sáng hôm sau mới được đẩy ra, nhưng cả người đều phủ vải trắng, bà sống hay chết không cần nói cũng biết.

Lê Hiểu Mạn ở bên ngoài phòng cấp cứu đợi một ngày một đêm thấy Lê Tố Phương bị đẩy ra thì lập tức đứng lên, thấy bà bị phủ vải trắng thì chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, lão đảo lui về sau một bước, suýt nữa không đứng vững, được Long Tur Hạo bên cạnh đỡ lấy.

Con người trong suốt của cô rớt nước mắt, đáy mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng, ánh mắt không dám tin nhìn bác sĩ hỏi: “Bác... Bác sĩ, mẹ... Mẹ tôi... Sao vậy? Sao lại phủ khăn trắng lên mặt bà ấy? Bà ấy sẽ không thờ nổi mất.”

Cô đột nhiên rời khỏi lòng Long Tur Hạo chạy về phía Lê Tố Phương, kéo vải trắng phủ trên mặt bà xuống, thấy bà nhắm chặt hai mắt thì vô thức đưa tay kiểm tra hơi thở của bà...

Chỉ trong chớp mắt, vver mặt cô tái nhợt, một cảm giác lạnh lẽo chạy từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu, lan tràn khắp cả cơ thể, khiến cô run lên.

Cô đưa mắt nhìn bác sĩ, mặc cho nước mắt chảy xuống: “Mẹ... Mẹ tôi rốt cuộc sao vậy? Bà ấy sao vậy? Sao vậy?”

Đột nhiên, cô kích động bắt lấy tay bác sĩ, lay lay, khóc hỏi: “Bà vậy sao vậy? Anh mau nói cho tôi biết đi? Bà ấy sao vậy? Sao vậy hả?”

Bác sĩ nhíu chặt mày, thần sắc ngưng trọng: “Tiểu thư, xin nén bi thương, mẹ cô đã... Rất xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi.”

Lê Hiểu Mạn sợ hãi lui về phía sau một bước, kinh hoàng nhìn bác sĩ, khóc hỏi: “Cố gắng hết sức là sao? Anh mau nói cho tôi biết cố gắng hết sức là có ý gì? Đây là kết quả mà mấy người cố gắng hết sức sao? Mấy người cô gắng thế nào?”

Thấy Lê Hiểu Mạn bi thương không thôi, Long Tư Hạo nhíu mày, nhìn Lê Tố Phương đã không còn sinh khí, xải bước đến, ôm cô vào lòng, đau lòng nói: “Hiểu Hiểu, em đừng như vậy...”

Lê Hiểu Mạn đưa hai mắt hai mắt đăm lẹ nhìn Long Tư Hạo, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lẹ bi thương không thôi, khóc hỏi: “Vậy anh nói cho em biết, em nên làm thế nào? Nên cười sao? Mẹ em đã chết, đã chết rồi! Chết rồi...”

Đẩy Long Tư Hạo ra, cô bổ nhào lên người Lê Tố Phương, đau khổ không thôi, nước mắt rơi như mưa, khóc không thành tiếng.

“Mẹ... Mẹ... Mẹ đừng làm con sợ, mẹ mau tỉnh lại đi, con xin lỗi! Con không nên làm mẹ tức giận, là con không đúng, mẹ mau tỉnh lại có được không? Con xin mẹ... Mẹ... Mẹ tỉnh lại đi! Mẹ...”

Tiếng la khóc đau khổ của cô như thể lan ra khắp hành lang của phòng cấp cứu, lòng cô đau đớn không thôi.

“Hiểu Hiểu...” Long Tư Hạo cau chặt mày, thần sắc ngưng trọng đi lên phía trước, muốn kéo cô một cái nhưng cô lại ôm Lê Tố Phương không buông tay.

“Cô... Cô...”

Lê Văn Bác nhìn Lê Tố Phương đã không còn sinh khí, anh ta nhíu mày, hốc mắt đã đỏ lên, khuôn mặt tuấn tú ngập tràn cảm giác bi thương.

Lê Hiểu Mạn bởi vì ở bên ngoài phòng cấp cứu đợi suốt cả một ngày một đêm, hôm nay lại chịu đả kích quá lớn, bi thương quá độ, lại thêm đang có thai, khóc quá lâu nên ngất xỉu bên cạnh Lê Tố Phương.

Chương 491: Nén bi thương, em còn có anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Không tiếp thụ được chuyện Lê Tố Phương đã chết, lại không muốn tỉnh lại đối mặt, nên cô mê man ba ngày.

Ba ngày nay, Long Tư Hạo không làm bất cứ cái gì, cũng không quản cái gì, chỉ ở cạnh cô không rời, bàn tay to lớn nắm chặt bàn tay nhỏ bé, ánh mắt đau lòng lo lắng nhìn cô.

Chỉ mới ba ngày, gương mặt anh tuần ấy đã tiều tụy đi không ít.

Trong phòng bệnh VIP cao cấp, người đầu tiên Lê Hiểu Mạn nhìn thấy sau khi tỉnh lại đương nhiên là Long Tư Hạo luôn nắm chặt tay cô.

Khi ánh mắt của cô rơi trên khuôn mặt tiều tụy gầy yếu đó, cô liền nhíu chặt mày, đáy mắt trong suốt hiện lên sự đau lòng.

“Hiểu Hiểu, cuối cùng em cũng tỉnh rồi, anh rất lo lắng cho em đấy, em biết không?” Long Tư Hạo nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, đưa lên môi hôn, ánh mắt thâm tình ôn nhu nhìn cô, đáy mắt đau lòng và lo lắng vì cô tỉnh lại mà trở nên vui sướng.

Lê Hiểu Mạn đưa mắt nhìn gương mặt tiều tụy của anh, nhíu mày: “Là em để anh lo lắng rồi.”

Long Tư Hạo ôm cô vào lòng, đưa mắt nhìn cô: “Hiểu Hiểu, người

chết không thể sống lại, nén bi thương, em còn có anh.”

Dứt lời, anh cúi đầu hôn lên trán cô, vừa lúc Lạc Thụy đi đến.

Thấy thế, anh ta một tay he mắt, từ kẽ tay nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, lập tức đi tới chỗ cô và Long Tur Hạo: “Lê tiểu thư, cuối cùng cô cũng tỉnh lại rồi, mấy ngày nay tổng giám đốc vẫn trông coi cô, lo lắng cho cô gần chết.”

Dứt lời, anh ta nhìn sang Long Tur Hạo, chau mày, nhếch môi nói: “Tổng giám đốc, ông anh... Hoắc lão gia tử đến, muốn vào thăm Lê tiểu thư, anh xem...”

Tin Lê Tố Phương chết, đã qua ba ngày nên mọi người đều biết.

Trong lúc đó, Hoắc Vân Hy, Lê Văn Bác, Lê Chấn Hoa đều muốn tiến vào thăm Lê Hiểu Mạn nhưng đều không được vào, bởi vì Long Tur Hạo sợ bọn họ sẽ quấy rầy đến Lê Hiểu Mạn, nên không cho vào.

Lê Hiểu Mạn nghe nói Hoắc Nghiệp Hoằng đến đây thì hạ mắt, không đợi Long Tur Hạo đáp ứng đã nhìn Lạc Thụy nói: “Trợ lý Lạc, để ông nội vào đi!”

Bởi vì mất đi người thân, cho nên cô càng để ý đến người thân hơn, từ nhỏ đến lớn, Hoắc Nghiệp Hoằng đều rất quan tâm cô, cho nên Hoắc Nghiệp Hoằng ở trong lòng cô, chính là người thân.

Long Tur Hạo nghe cô nói hế thì nhìn cô một cái, cũng không nói gì thêm, mà ra hiệu cho Lạc Thụy để Hoắc Nghiệp Hoằng tiến vào.

Hoắc Nghiệp Hoằng vào rồi thì muốn nói chuyện riêng với cô, muốn để Long Tur Hạo ra ngoài trước.

Anh vốn không muốn ra ngoài, nhưng Lê Hiếu Mạn đã mở miệng nên cũng không nói gì, chỉ đáp lại một tiếng rồi ra ngoài.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy Long Tư Hạo ra khỏi phòng bệnh thì ngồi xuống cạnh Lê Hiếu Mạn, hai mắt đau lòng nhìn, sắc mặt ngưng trọng: “Mạn Mạn, chuyện của mẹ con, ông nội đã nghe rồi, người chết không thể sống lại, con phải nén bi thương...”

Nói đến đây, ông thở dài một hơi, nhăn mày lại: “Ài! Con à, nghe ông nội, đừng buồn quá, ảnh hưởng đến sức khỏe.”

Lê Hiếu Mạn cau chặt mày, nước mắt trong suốt lại không ngừng rơi xuống, trong lòng bi thương không thôi, nức nở: “Ông nội, con biết người chết không thể sống lại, nhưng... Nhưng con chỉ nghĩ đến việc không được gặp lại mẹ nữa, người mẹ thương con, quan tâm con, khổ sở nuôi con khôn lớn đột nhiên ra đi, con liền...”

Nói xong lời cuối cùng, Lê Hiếu Mạn rốt cuộc cũng không nói được nữa, đau buồn khóc lớn.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy thế, nhăn mày, đưa tay vỗ về an ủi: “Mạn Mạn, ông nội biết con hiếu thuận, nhưng con đau khổ như vậy, mẹ con trên trời có thiêng cũng không thể an tâm.”

“Ông nội...” Lê Hiếu Mạn đưa mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, nghẹn ngào nói: “Con đau lòng không chỉ vì mẹ con chết, mà còn vì mẹ con chết không rõ ràng, con... Ngay cả hung thủ là ai con cũng không biết, là có lỗi với mẹ con.”

Giờ phút này cô tự trách, áy náy, đau lòng, bi thương, bàng hoàng, bất lực...

Có quá nhiều cảm xúc chùng chất trong lòng cô, khiến cô áp lực,

thống khổ, khó chịu...

Cô rất muốn ngủ dài một giấc không dậy nữa, vĩnh viễn dừng tình lại để đối mặt với những đả kích đột nhiên tới này.

Nếu mẹ cô chỉ qua đời bình thường, có lẽ cô sẽ nguôi ngoai một chút, nhưng bây giờ mẹ cô chết không rõ ràng, ngay cả hung thủ là ai cũng không biết, điều này khiến cô không buồn không đau lòng thế nào? Nghĩ thông ra sao?

Hoắc Nghiệp Hoảng nghe lời của cô, thần sắc ngưng trọng hỏi: “Mạn Mạn, ta nghe nói mẹ con bị bóp chết, lại... Lại còn có liên quan đến Tư Hạo, là thật sao?”

Lê Hiểu Mạn chấn động toàn thân, đưa mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, kinh ngạc: “Ông nội... Ông... Ông nghe những điều này ở đâu?”

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy cô hỏi lại, thì chau mày: “Mạn Mạn, chẳng lẽ thật sự có liên quan đến Tư Hạo? Con... Con...”

Chương 492: Phần clip mãi mãi bị cắt bỏ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Im lặng một lúc Hoắc Nghiệp Hoảng mới cẩn thận nhìn Lê Hiểu Mạn, sắc mặt so với lúc nãy còn ngưng trọng hơn: “Mạn Mạn, mặc kệ chuyện này có liên quan tới Tư Hạo hay không nhưng ông nội đều hy vọng cháu đừng cho người khác biết, nhất là cậu của cháu, đừng để bọn họ nói lung tung, lúc này cực kì bất lợi cho Tư Hạo, ông nghĩ cháu không hy vọng Tư Hạo bị cục cảnh sát điều tra.”

Nghe Hoắc Nghiệp Hoảng nói, Lê Hiểu Mạn ngẩn ngơ nhìn ông ta, đôi mắt trong suốt lóe lên cảm xúc phức tạp nhưng vẫn như cũ không nói gì.

Thấy cô không nói lời nào, Hoắc Nghiệp Hoảng cầm tay cô vỗ nhẹ lên mu bàn tay: “Mạn Mạn, ông biết nói như vậy là cực kì ích kỷ, cũng không công bằng với mẹ cháu, mong cháu thông cảm cho tâm tình của ông, ông nội chỉ có hai đứa cháu nội là Vân Hy và Tư Hạo, ông nội không hy vọng chúng nó gặp chuyện không may, trước khi chuyện này chưa tra ra manh mối thì ông nội hy vọng chá tạm thời không nhắc tới nguyên nhân cái chết của mẹ cháu ra bên ngoài, không phải cháu rất yêu Tư Hạo sao? Trong bụng cháu còn có đứa bé của nó, cháu không hy vọng Tư Hạo ngồi tù đúng không?”

Lê Hiểu Mạn rũ mắt: “Ông nội, dù cháu không nói, anh Văn Bác không nói nhưng ông có thể bảo đảm những người ở bệnh viện sẽ không nói sao?”

Hoắc Nghiệp Hoảng thâm sâu nhìn cô: “Mạn Mạn, chỉ cần cháu đồng ý với ông nội không nói ra thì đám người ở bệnh viện, ông nội sẽ nghĩ cách che hết lại.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn chấn động, đôi mắt vừa kinh ngạc vừa bi thương nhìn ông ta, khóc lóc nói: “Nhưng đó là mẹ cháu, bà ấy chết không rõ ràng, nếu ngay cả nguyên nhân bà ấy chết cháu không điều tra rõ thì cháu còn là con nữa sao?”

“Haiz.” Hoắc Nghiệp Hoảng lại thở dài một hơi, sắc mặt vô cùng ngưng trọng nhìn Lê Hiểu Mạn: “Mạn Mạn, ông nội hỏi cháu, nếu mẹ cháu chết có liên quan tới Tư Hạo thì cháu sẽ kiện Tư Hạo lên tòa sao? Cháu bỏ được để nó thân bại danh liệt sao?”

Lời của Hoắc Nghiệp Hoảng khiến Lê Hiểu Mạn chấn trụ, sắc mặt tái đi, cắn chặt môi không biết nên trả lời thế nào.

Lúc trước cô vẫn chưa nghĩ tới vấn đề này.

Một bên là mẹ đã nuôi cô, một bên là người yêu cô cũng là người cô yêu, hơn nữa còn là ba của đứa bé trong bụng cô.

Mẹ và Long Tư Hạo đều là người quan trọng nhất trong cuộc đời cô, không ai bỏ được.

Nhưng nếu cô biết rõ mẹ chết không rõ ràng cũng không thể tra ra sao cô có thể làm đúng với người mẹ đã nuôi dưỡng cô đây?

Nhưng mọi chuyện điều tra xong lại có liên quan đến Long Tư Hạo chẳng lẽ cô còn có thể kiện anh ra tòa sao? Sao cô có thể nhẫn tâm để anh thân bại danh liệt chứ? Sao có thể nhẫn tâm đi kiện anh?

Lúc này cô lâm vào tình huống khó, cô không thể trả lời vấn đề của

Hoắc Nghiệp Hoảng đành khóc không lên tiếng.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy vậy cũng không nói gì thêm nữa mà vỗ vỗ vai cô: “Mạn Mạn, được rồi, ông nội không hỏi nhiều nữa, ông nội tin cháu biết nên làm thế nào, cháu giữ gìn sức khỏe, chuyện bệnh viện ông nội sẽ xử lý tốt, anh họ cháu ông nội đành nhờ cháu để cậu ta không cần phát biểu lung tung.”

Dứt lời ông ta đứng lên chống gậy rời khỏi phòng bệnh.

Sau khi ra ngoài sắc mặt ông ta ngưng trọng nhìn Long Tư Hạo đã tiều tụy đi rất nhiều: “đi vào an ủi Mạn Mạn cho tốt, chuyện khác ông nội sẽ xử lý tốt giúp cháu.”

Nghe vậy Long Tư Hạo thâm trầm nhìn ông ta: “Xử lý cái gì?”

Hoắc Nghiệp Hoảng cầm gậy chống sắc mặt nghiêm túc vài phần nhìn anh: “Còn có thể là chuyện gì đây?”

Cúi đầu ông ta lại thâm ý nói: “Mặc kệ thế nào thì cháu đều là con cháu Hoắc gia, ông sẽ không để thanh danh của cháu bị hủy hoại.”

Lập tức thím Lâm đỡ ông ta rời khỏi bệnh viện.

Hoắc Nghiệp Hoảng rời đi, Lạc Thụy nhíu mày nhìn anh: “Tổng giám đốc, ý của ông nội anh giống như anh mới là hung thủ giết chết mẹ của Lê tiểu thư vậy?”

Long Tư Hạo u ám nhìn Lạc Thụy, sắc mặt đen lại: “Chuyện này Tô Dịch điều tra thế nào rồi?”

Long Tư Hạo nhăn mày, sắc mặt ngưng trọng lắc đầu: “Còn chưa có tiến triển gì, đúng rồi, có chuyện tiến triển, máy theo dõi của bệnh

viện đã khôi phục bình thường, phương pháp ghi hình đều điều tra, hiện tại tổng giám đốc đi điều tra hay là...”

Anh ta chưa nói xong thì có âm thanh khàn khàn vang lên: “Hiện tại...”

Nghe tiếng, anh ta nghiêng người thấy Lê Hiếu Mạn đứng ngay cửa phòng bệnh, anh ta kinh ngạc hỏi: “Lê tiểu thư, sao cô ra ngoài thế?”

Lê Hiếu Mạn nhú mày nhìn Long Tư Hạo, mím môi nhưng không nói gì.

Long Tư Hạo nhìn cô một hồi mới nắm tay cô dịu dàng nhìn cô, cong môi cười: “Được rồi, hiện tại chúng ta đi.”

Nhìn vào đôi mắt vẫn dịu dàng mà thâm tình như cũ, Lê Hiếu Mạn hơi căng thẳng, rũ mắt gặt gao nắm tay anh gật đầu.

Vốn người bình thường muốn điều tra ghi hình tại bệnh viện là chuyện không dễ gì, phải được viện trưởng, bác sĩ và chuyên gia phòng quan sát cho phép mới được, nhưng Long Tư Hạo không phải người bình thường, cho nên bọn họ không cần viện trưởng mà trực tiếp đi đến phòng giám sát.

Chương 493: Phần clip mãi mãi bị cắt bỏ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc bọn họ tới thì nhân viên liền nói cho anh hệ thống theo dõi đã khôi phục bình thường, nhưng hình ảnh không rõ ràng, hơn nữa hình ảnh ghi lại còn đứt quãng không hoàn chỉnh.

Lúc nhân viên theo dõi đang mở đến clip trong phòng bệnh và hành lang trước khi Lê Tố Phương gặp chuyện không may thì Lê Hiểu Mạn nắm chặt bàn tay, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ mề hôi, trong lòng bối rối, cô sợ mình sẽ nhìn thấy chuyện gì đó không muốn thấy.

Đứng bên cạnh cô, Long Tư Hạo nhận ra cô đang căng thẳng lại hết sức khẩn trương nhìn nhìn cô, nhỏ giọng gọi một tiếng: “Hiểu Hiểu...”

Nghe thấy giọng anh, Lê Hiểu Mạn nhìn nhân viên kỹ thuật lại nhìn anh và Lạc Thụy: “Tur Hạo, có Lotter ở đây hỗ trợ, các anh có thể ra ngoài trước được không? Em muốn nhìn trước rồi các anh hãy nhìn.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo càng nhăn mày sâu hơn, đôi mắt đầy mất mát, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, im lặng một hồi mới đáp: “Lạc Thụy, chúng ta đi trước đi.”

Lạc Thụy nhìn Lê Hiểu Mạn, không nói gì mà đi theo Long Tư Hạo rời khỏi phòng giám sát.

Lê Hiểu Mạn chờ bọn họ đi mới cẩn thận hỏi nhân viên kỹ thuật trước khi mẹ cô gặp chuyện không may thì mục lục các clip được cất giữ ở

đâu, tên là gì, làm sao để mãi mãi cắt bỏ.

Lúc cô nói những thứ này thì nhân viên kỹ thuật cũng không có gì nghi ngờ.

Cô hỏi như vậy là có mục đích, là vì cô sợ sẽ thấy được điều gì đó bất lời cho anh.

Hiểu rõ tình huống, Lê Hiếu Mạn nói muốn một mình xem, nhân viên kỹ thuật biết quan hệ của cô và Long Tư Hạo cũng không cưỡng ép ở lại nhìn cô mà đi về phía máy pha café tránh một hồi nhưng vẫn không rời khỏi phòng quan sát.

Lê Hiếu Mạn nhân lúc anh ta tránh ra liền truyền đi clip.

Theo lời nhân viên kỹ thuật thì hình ảnh không rõ, mơ hồ, tất cả đều trắng xóa, clip ngoài hành lang căn bản không thể nhìn rõ.

Cô không nghĩ nhiều mà mở clip trong căn phòng mẹ cô gặp chuyện ra.

Không rõ thì thấy được mẹ và Long Tư Hạo đang nói gì đó, có phải bởi vì hệ thống theo dõi của bệnh viện không có thiết bị nghe lén hay không mà cô không nghe được âm thanh cho nên cũng không biết Long Tư Hạo và mẹ đang nói gì.

Hình ảnh đứt quãng truyền a, cô nhìn thấy Long Tư Hạo đang ngồi trên sofa đột nhiên đến trước giường bệnh của mẹ cô.

Biểu tình của Long Tư Hạo cực kì lạnh lùng mà mẹ cô lại như tức giận còn cực kì kích động.

Nhìn chăm chăm hình ảnh, Lê Hiếu Mạn chưa bao giờ khẩn trương

và sợ hãi đến thế, trái tim đập bùm bùm không ngừng, ngay cả bàn tay đang nắm chặt cũng vì khấn trương mà ra mồ hôi.

Đột nhiên hình ảnh theo dõi bị cắt.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn sững sốt, đang muốn kiểm tra thì thấy màn hình lại chạy, nhưng chỉ được vài giây lại ngừng, đúng lúc dừng ở chỗ Long Tur Hạo đang bóp cổ mẹ cô.

Lê Hiếu Mạn như bị sét đánh ngẩn người ngồi đó.

Nhìn bàn tay đã bóp cổ mẹ cô, sắc mặt Lê Hiếu Mạn tái nhợt, đôi mắt mở to, chấn kinh và không dám tin, đau đớn và thất vọng, nước mắt trào ra giống như sông Hoàng Hà vỡ đê tràn lên không cách nào dừng được.

Nước mắt cô rơi xuống không ngừng lắc đầu, không... không... thế nào là Tur Hạo, vì sao chứ? Vì sao lại là anh Em... em nên làm gì bây giờ? Em nên làm gì bây giờ? Em phải kiện anh ra tòa sao?

Nuốt đau đớn và nước mắt vào bụng, cô run rẩy lật hình ảnh, đều là cảnh Long Tur Hạo bóp cổ mẹ cô.

Không biết xem bao nhiêu lần, cô không còn dũng khí nhìn nữa, trong mắt đều là nước mắt và sự bi thương đủ làm mờ tầm mắt của cô.

Tur Hạo, sao anh có thể xuống tay với mẹ em chứ? Sao anh có thể chứ?

Anh bảo em phải đối mặt với anh như thế nào đây? Sao có thể ở chung một chỗ với anh đây?

Anh không biết mẹ chết đi khiến em thương tâm nhiều thế nào sao?
Anh không biết mẹ chết trong tay anh em sẽ đau thế nào sao?

Anh có biết lúc anh bóp cổ mẹ em thì anh đã tự tay chặt đứt quan hệ giữa chúng ta không?

Sao anh có thể nhẫn tâm chặt đứt quan hệ của chúng ta? Sao anh lại nhẫn tâm như thế?

Tư Hạo, đó là mẹ em, sao anh xuống tay nặng như thế chứ?

Trái tim cô đau như muốn nát ra, ngay cả hô hấp cũng khó, hít thở không thông.

Sợ mình khóc thành tiếng, cô vươn tay che miệng mình.

Lúc nhìn thấy nhân viên kỹ thuật bùng café quay lại, trong lòng cô hoảng hốt đưa tay lau nước mắt, che giấu sự hoảng sợ trong lòng xuống, dựa theo lời của người nhân viên kia cố gắng quýt chặt bỏ vĩnh viễn đoạn clip gây bất lợi cho anh.

Chương 494: Hậu sự, tự mình tổ chức (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi xóa bỏ xong, nước mắt của cô không tìm được mà đã rơi xuống.

Cô thật xin lỗi mẹ cô, nhưng nếu không xóa bỏ đoạn video này, nó sẽ gây bất lợi với Long Tư Hạo, bất kể như thế nào, cô cũng không thể để cho đoạn video này tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì với danh dự của anh được.

Cô lại giơ tay lên lau nước mắt đang không ngừng trào dâng lần nữa, cô không đợi nhân viên giám sát đi tới bên cạnh mình, mà chợt đứng lên, rồi vội vàng kéo cửa phòng giám sát chạy ra ngoài.

“Hiểu Hiểu...” Long Tư Hạo đang chờ ở bên ngoài phòng giám sát thấy vậy, anh lập tức đuổi theo, kéo cô lại, anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đã bị nước mắt thấm ướt của cô, trong mắt tràn đầy đau lòng và lo âu: “Hiểu Hiểu, thế nào rồi? Em nhìn thấy ai là hung thủ?”

Lê Hiểu Mạn cố gắng đè nén nước mắt xuống, cô ngược mắt lên nhìn anh thật sâu, rồi nức nở nói: “Ai là hung thủ, anh không biết sao?”

Nghe vậy, Long Tư Hạo nhíu chặt mày lại: “Hiểu Hiểu, em nói cho anh biết, rốt cuộc thì em đã nhìn thấy cái gì?”

“Em không nhìn thấy gì cả, chỉ nhìn thấy...” Lê Hiểu Mạn buồn bã

nhìn anh, nước mắt lại trào ra hốc mắt đã sưng đỏ.

Cô cắn chặt môi dưới, nghẹn ngào nói: “Anh bóp cổ mẹ em.”

Nghe thấy lời này của cô, Long Tư Hạo siết thật chặt tay lại, ánh mắt thoáng tia thù địch, sau đó anh bấu tay vào hai bả vai của Lê Hiểu Mạn, nặng nề nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang tuôn trào nước mắt của cô: “Hiểu Hiểu, bây giờ em nhận định anh là hung thủ giết mẹ em sao?”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh bằng đôi mắt sưng đỏ ngậm đầy nước mắt, rồi khẽ lắc đầu.

Long Tư Hạo thấy cô chỉ lắc đầu nhưng không lên tiếng, tay bấu vào bả vai của cô tăng thêm mấy phần lực độ, anh nặng nề nhìn cô chăm chú: “Hiểu Hiểu, em trả lời anh đi, có phải em nhận định anh là hung thủ giết mẹ em hay không?”

Lê Hiểu Mạn nhìn vào khuôn mặt tuấn mỹ đang tràn đầy lo lắng của anh, cô không khỏi nghĩ đến tất cả cảm động và hạnh phúc mà anh đã mang đến cho cô, anh tốt với cô như vậy, cưng chiều cô như vậy, yêu cô, thương cô, tha thứ cho cô, cho dù là sinh tử trước mắt, anh cũng không rời bỏ cô...

Cô thật sự không nên hoài nghi anh, thế nhưng anh ở trong đoạn video kia lại thật sự đã bóp cổ mẹ cô...

Cô ngược mắt lên nhìn anh lần nữa, trong mắt không có trách cứ, anh yêu cô như vậy, cô không thể trách anh, nếu như không phải là mẹ cô muốn ngăn cản bọn họ chung một chỗ, thì có lẽ cũng sẽ không có những chuyện này.

Cô thật sự không hiểu tại sao mẹ cô phải ngăn cản bọn họ chung một

chỗ.

Nhưng bây giờ mẹ cô đã chết rồi, người chết là hết, cô cũng không thể lại đi trách bà ấy.

“Tur Hạo, hiện tại mẹ em vừa mới qua đời, em... bây giờ em... trong lòng em rất khó chịu, em biết bà ấy ngăn cản chúng ta chung một chỗ, là bà ấy không đúng, thế nhưng bây giờ bà ấy đã chết, em...”

Nói đến đây, Lê Hiếu Mạn khóc một cách thương tâm, mặc kệ Lê Tố Phương không đúng như thế nào, bà ấy cũng là người mẹ có ơn dưỡng dục cô hơn hai mươi năm, bà ấy chết thì làm sao cô có thể không thương tâm khổ sở cho được?

Cô nức nở, tiếp tục nói: “Tur Hạo, trước tiên anh cho em chút thời gian được không? Vào lúc này, đừng hỏi em vấn đề đó?”

Giờ phút này, tâm trạng của cô không còn kích động như khi vừa nhìn thấy đoạn video đó trong phòng giám sát kia, cũng không tự nhận định Long Tur Hạo là hung thủ giết mẹ cô như lúc đó.

Ở trong tiềm thức của mình, cô cũng không tin Long Tur Hạo sẽ giết mẹ cô.

Cho nên, bây giờ cô cần tỉnh táo hơn, cô rất sợ tâm trạng kích động của cô sẽ làm tổn thương Long Tur Hạo.

Long Tur Hạo nghe thấy cô nói như vậy, anh nhíu chặt mày lại, rồi chăm chú nhìn cô.

Anh có thể hiểu được tâm tình của cô lúc này, Lê Tố Phương đột nhiên chết, khiến cô phải chịu đả kích rất nặng, bây giờ cô còn đang cực độ trong bi thương, anh không nên ép hỏi cô vào lúc này.

Anh ôm cô vào trong ngực, kiên nghị tỳ cầm lên trán cô, giọng nói trầm thấp thanh nhuận: “Được rồi, Hiểu Hiểu, bây giờ anh sẽ không hỏi gì cả, chúng ta cùng cho nhau chút thời gian, anh sẽ sớm tìm ra hung thủ thật sự, tin tưởng anh, anh tuyệt đối sẽ không làm thương tổn người mà em quan tâm đâu.”

Câu nói sau cùng của anh làm cho trái tim Lê Hiểu Mạn run lên, cô ngược mắt lên chăm chú nhìn anh ở trong ngực anh, cau mày hỏi: “Có thể đáp ứng em một chuyện hay không?”

Nghe vậy, Long Tư Hạo dịu dàng nhìn cô, môi mỏng nhẹ mân: “Em nói đi.”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh rồi hít thật sâu, cô nhu hòa nhìn anh: “Em muốn đích thân làm hậu sự cho mẹ em, em sẽ tạm thời không trở về Thủy Lộ Hồ một thời gian.”

“Hiểu Hiểu...” Long Tư Hạo nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp, đang muốn lên tiếng, Lê Hiểu Mạn đã lên tiếng trước một bước so với anh.

Chương 495: Hậu sự, tự mình tổ chức (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đôi mắt sưng đỏ của cô nhìn anh thật sâu: “Tur Hạo, em biết anh muốn nói cái gì, nhưng em hy vọng anh đáp ứng em, em chỉ tạm thời không trở về Thủy Lộ Hồ, chứ không nói là sẽ vĩnh viễn không trở về, tất cả chờ em xử lý xong hậu sự của mẹ em rồi nói tiếp, được không?”

Long Tur Hạo nhìn cô, qua một hồi lâu anh mới nặng nề lên kêu: “Được.”

Thấy anh đáp ứng, đôi mắt sưng đỏ của Lê Hiểu Mạn lại lập tức không kiềm được nước mắt, cô xúc động nhìn anh: “Tur Hạo, cảm ơn anh.”

Long Tur Hạo đưa tay lên nhẹ nhàng lau nước mắt đang dâng trào trong khóe mắt cô, anh đau lòng nhìn cô: “Được rồi, em đừng khóc nữa, không tốt với thân thể của em đâu.”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh rồi khẽ gật đầu, khi cô và anh cùng nhau trở lại trước phòng bệnh, thì vừa vặn gặp Lê Văn Bác ở ngoài phòng bệnh.

Lê Văn Bác liếc nhìn Lê Hiểu Mạn đang được Long Tur Hạo ôm vào trong ngực, anh ta hơi nhíu mày lại.

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy Lê Văn Bác, cô lập tức nhìn về phía Long Tur

Hạo, nhíu mày lại nói: “Tur Hạo, em còn phải xử lý hậu sự của mẹ em, nếu anh Văn Bác tới, anh không cần đưa em nữa.”

Long Tur Hạo nghe vậy, anh buông cô ra, nếu anh đã đáp ứng sẽ cho cô thời gian, thì anh cũng sẽ không nuốt lời.

Mặc kệ cô tin anh hay là không tin anh, anh đều nên cho cô thời gian để tỉnh táo lại.

Sau đó, anh ta tự mình đưa cô rời khỏi bệnh viện.

Sau khi Lê Hiếu Mạn và Lê Văn Bác ngồi vào trong xe rời đi, anh vẫn còn đứng tại chỗ, anh nhìn chăm chăm về phía cô và Lê Văn Bác rời đi, một lúc lâu sau cũng không thu hồi tầm mắt, đến khi bên cạnh truyền tới âm thanh của Lạc Thụy.

“Tổng giám đốc...”

Long Tur Hạo che giấu tất cả cảm xúc đau buồn trong đáy mắt, ánh mắt của anh trở nên hung ác lạnh như băng, vẻ mặt của anh lạnh lùng đến nỗi khiến người ta rét lạnh, tay siết chặt thành quả đấm vang lên tiếng răng rắc vang dội.

Lạc Thụy thấy anh sắp hóa thành một khối hàn băng ngàn năm, cả người tản ra khí lạnh, anh ta không khỏi rùng mình, lui về sau một bước, lúc này anh ta mới cau mày nói: “Tổng giám đốc, đoạn video quay cảnh xảy ra chuyện trong phòng bệnh của mẹ Lê tiểu thư trước đó đã bị mất, không biết vì sao mà đã bị xóa bỏ, có thể...”

Lạc Thụy dừng lại, anh liếc nhìn Long Tur Hạo rồi mới tiếp tục nói: “Có thể có liên quan tới Lê tiểu thư, nhân viên giám sát nói lúc Lê tiểu thư xem đoạn video kia, đã hỏi anh ta là phải làm thế nào để xóa bỏ video vĩnh viễn, trước khi Lê tiểu thư xem video xong, nhân viên

giám sát đó vẫn còn thấy đoạn video đó, nếu như tôi đoán không lầm, Lê tiểu thư là đang bảo vệ tổng giám đốc anh.”

Nghe xong lời của Lạc Thụy, đôi mắt của Long Tư Hạo thoáng lộ vẻ xúc động: “Tôi muốn xem đoạn video kia, nghĩ cách tìm nó trở về.”

Lạc Thụy hơi cau mày lại, vẻ mặt anh ta thoáng như bị làm khó: “Tổng giám đốc, trường hợp này sẽ rất khó khăn, Lê tiểu thư xóa bỏ đoạn video đó là vì bảo vệ anh, vì vậy anh cần gì phải tìm trở về? Anh như vậy há chẳng phải là uổng phí công sức của Lê tiểu thư...”

Long Tư Hạo không đợi anh ta nói xong, anh đã nguy hiểm nheo mắt lại nhìn anh ta: “Làm sao? Cậu cho rằng là tôi giết mẹ của Hiểu Hiểu?”

Lạc Thụy lui về sau một bước, anh ta liếc nhìn Long Tư Hạo cười híp mắt lại thành một đường chỉ, đưa tay phải ra xua xua tay nói: “Tổng giám đốc, anh đừng kích động, tôi chỉ hoài nghi một chút xíu, chỉ một chút xíu mà thôi, thật sự, tôi lấy nhân cách của mình ra mà bảo đảm, tuyệt đối chỉ có một xíu xíu xíu như vậy...”

Long Tư Hạo thấy ngay cả Lạc Thụy đi theo anh mấy năm, có hiểu biết về tính cách của anh cũng sẽ hoài nghi anh chính là hung thủ giết Lê Tố Phương, trong lòng nhất thời cực kỳ bi thương, bởi vì nếu như ngay cả Lạc Thụy cũng hoài nghi anh, vậy Hiểu Hiểu của anh thì sao?

Vậy anh càng nhất định phải tìm đoạn video mà Hiểu Hiểu đã xóa bỏ kia trở về, có lẽ anh có thể tra rõ chân tướng chuyện này từ bên trong.

Bây giờ, điều duy nhất khiến anh cảm thấy an ủi là, mặc kệ Hiểu Hiểu có tin anh hay không, cô cũng đều lựa chọn bảo vệ anh, điều này đủ

để chứng minh cô yêu anh, hơn nữa không phải chỉ là chút yêu thôi đâu.

Chỉ cần cô yêu anh, thì cho dù dùng biện pháp gì, anh cũng sẽ tìm ra chân tướng sự thật trong chuyện này, cũng khiến cho kẻ đã hãm hại anh chết không có chỗ chôn.

Lạc Thụy thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo âm trầm đến kinh người, giống như là Tu La đến từ địa ngục vậy, anh ta đứng yên tại chỗ mà không dám đi về trước nữa, anh ta cau mày hỏi: “Tổng giám đốc, tiếp theo anh định làm gì? Lê tiểu thư thì sao? Sao tôi không nhìn thấy cô ấy đâu? Không phải là cô ấy đã đi rồi chứ? Bây giờ cô ấy còn đang ôm đứa con của anh, chạy tới chạy lui một mình không tốt đâu.”

Long Tư Hạo hơi cau mày lại, anh trầm giọng nói: “Cô ấy không phải chỉ có một mình.”

“À!” Lạc Thụy khẽ lên tiếng, thấy vẻ mặt của Long Tư Hạo tương đối phức tạp, anh ta không nói gì thêm nữa.

Chương 496: Hậu sự, tự mình tổ chức (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hai ngày sau

Tang lễ của Lê Tố Phương không được cử hành long trọng, cũng không có bao nhiêu người đến tham dự, bởi vì người nhà không thông báo cho quá nhiều người.

Ngoài Lê Hiếu Mạn, Lê Văn Bác và Lê Chấn Hoa là trực hệ thân thuộc của Lê Tố Phương ra, thì không còn ai cả, bọn họ chỉ thông báo cho những họ hàng dòng thứ có quan hệ tốt thỉnh thoảng có lui tới, còn những người khác thì không thông báo.

Mà từ trước đến giờ, Lê Tố Phương vốn là người trầm mặc ít nói, cũng không có bạn bè xã giao gì, huống chi người bình thường giống như bà ấy, tự nhiên cũng không có ai đến đưa tang bà.

Bà ấy chính là một người trầm tĩnh như vậy, dường như bà đã sớm an tĩnh thành thói quen, nên có lẽ lễ tang vắng vẻ như vậy sẽ thích hợp với bà ấy hơn.

Bà ấy được hỏa tang trong nhà tang lễ, lễ đưa tang sẽ được tổ chức vào ngày hôm sau, gia đình lựa chọn chôn cất bà ở nghĩa trang An Thái.

Chọn đất chôn, bỏ tiền mua đất chôn, làm tang lễ..., đều là do Hoắc Nghiệp Hoàn đảm trách.

Mặc kệ là hỏa táng hay là đưa tang, ông ta đều ở đó, lúc Lê Hiếu Mạn thương tâm bi thống, ông ta khuyên giải an ủi cô.

Lê Hiếu Mạn ghi nhớ sự giúp đỡ của Hoắc Nghiệp Hoành ở trong lòng; mà Phương gia không phải là không bỏ tiền ra hỏa táng, mua đất chôn, làm tang lễ nổi; chẳng qua là Hoắc Nghiệp Hoành cứ một mực muốn làm chuyện này, còn lấy lý do ông ta coi Lê Tố Phương là con gái để thuyết phục Lê Hiếu Mạn.

Mà Lê Hiếu Mạn không bẻ qua hẳn, cũng chỉ tạm thời thỏa hiệp, cô muốn chờ sau khi hạ táng mẹ cô xong, lại nghĩ biện pháp trả lại tiền cho Hoắc Nghiệp Hoành.

Lúc đưa tang, ngoài nghĩa trang không chỉ có Lê Hiếu Mạn, Lê Văn Bác, Lê Chấn Hoa, Hoắc Nghiệp Hoành, còn có Long Tư Hạo, cùng với Hoắc Vân Hy, Hạ Thanh Vinh, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch, Lạc Thụy chạy tới.

Sau khi nghe được tin tức Lê Tố Phương bị bệnh qua đời, Hạ Thanh Vinh vội vã chạy tới, ông ta hoàn toàn không dám tin người mà mấy ngày trước còn nổi giận đuổi ông ta rời khỏi bệnh viện đã đột nhiên bị bệnh qua đời, điều này làm cho ông ta đến nghĩa trang mà hoàn toàn không chuẩn bị trước tâm lý, nước mắt bi thống không ức chế được mà rơi xuống.

Ông ta quỳ xuống trước mộ Lê Tố Phương, một người đàn ông khoảng bốn mươi năm mươi tuổi không ngừng khóc thương tâm: “Tố Phương... Tố Phương..., tôi thật xin lỗi bà, tôi đã phụ lòng bà, kẻ ác nhân phạm vào trong mười tội ác(*) còn chưa đi, làm sao mà bà lại đã đi trước rồi? Bà không hận tôi, không oán tôi sao? Tại sao bà không ở lại nhìn tôi ở ác gặp ác, gặp báo ứng mà đã đi rồi? Bà cứ đi như vậy, bà thoải mái đi như vậy sao? Bà không cảm thấy tiếc nuối sao?”

Tố Phương, tôi thiếu nợ bà còn chưa trả, sao mà bà đã đi rồi? Bà đi trước như vậy, thì tôi sống thoải mái thế nào đây? Tố Phương... Tố Phương...”

(*)Thập ác còn gọi là thập bất thiện nghiệp, thập ác nghiệp, tức là mười điều dữ, mười điều tội ác, đối ngược với thập thiện tức là ngược trở lại với mười hạnh lành. Trong thập ác có ba tội về thân, bốn tội về khẩu nghiệp và ba tội về ý nghiệp, bao gồm như sau:

Về thân có ba:

Giết hại chúng sanh

Trộm cướp tài vật của người

Hành dâm với vợ người

Về khẩu có bốn:

Nói dối trá không thật

Nói thô tục trau chuốt

Nói đâm thọc gây chia rẽ hận thù

Nói lời ác độc, nguyên rủa người

Về ý có ba

Tham lam

Sân giận

Si mê, ngu muội

Một người đàn ông như ông ta khóc thương tâm khổ sở như vậy, gào khóc đến khàn cả giọng, cực kỳ đau buồn, rung động tất cả mọi người tại chỗ, bao gồm cả Lê Hiếu Mạn, Lê Văn Bác, Lê Chấn Hoa.

Từ sau khi biết tin Lê Tố Phương qua đời, đôi mắt của Lê Chấn Hoa vẫn luôn sưng đỏ ướm ứ.

Lê Tố Phương chỉ lớn hơn ông ta hai tuổi, nhưng người chị này lại giống người mẹ chăm sóc ông vậy.

Bởi vì ông ta ông ta kém cỏi, ông ta thích đánh bạc, làm hại người chị này của ông ta khổ cực kiếm tiền được, ngoài dành tiền để duy trì cuộc sống cho bà và Mạn Mạn, còn phải lấy tiền đưa cho ông ta dùng, giúp ông ta trả nợ.

Ông ta bị người ta đòi nợ, sau khi bị đánh đến nổi thương tích khắp người, thì bà sẽ đau lòng ôm đầu mắng ông ta kém cỏi, nói lần sau sẽ không quản ông ta nữa, thế nhưng mỗi lần bà nói như vậy, thì mỗi lần đều không biết mệt mỏi mà chăm sóc cho ông ta, nghĩ biện pháp kiếm tiền chữa bệnh cho ông ta.

Ông ta quá kém cỏi, nên đã làm tổn thương trái tim của chị mình không biết bao nhiêu lần, lo lắng không biết bao nhiêu lần.

Bà khổ cực hơn nửa đời người, mệt mỏi hơn nửa đời, nhưng lúc chuẩn bị được hưởng phúc, thì lại ra đi như vậy, vậy thì sao mà ông ta không thương tâm khổ sở cho được?

Cả cuộc đời này, người mà ông cảm thấy có lỗi nhất chính là người chị này.

Đột nhiên, ông ta cũng quỳ gối xuống, trên khuôn mặt đã già đi rất nhiều chứa đầy nước mắt đau buồn hối hận và áy náy, ông ta gào khóc nói: “Chị... Thật xin lỗi, là do em kém cỏi, để cho chị khổ cả đời... em thật xin lỗi chị.”

Đôi mắt ướt át của Lê Văn Bác cũng tràn đầy bi thương, anh ta thấy Lê Chấn Hoa quỳ xuống đất đau buồn khóc lóc, anh ta bi thương kêu lên: “Ba...”

Anh ta muốn khuyên Lê Chấn Hoa nén bi thương, nhưng lời đến khóe miệng lại không nói ra được, đến ngay cả anh ta cũng không kìm nén nổi, thì sao anh ta có thể khuyên cha mình?

Lê Tố Phương há lại chỉ tốt với mỗi cha anh ta, bà tốt với Lê Hiểu Mạn, bà còn coi đứa cháu này như con ruột của mình để chăm sóc.

Lúc anh ta còn rất nhỏ, cũng bởi vì cha anh ta kém cỏi mà mẹ anh ta bỏ đi theo người khác, là người cô này chăm sóc anh ta, thương anh ta, quan tâm đến anh ta.

Nếu như không nhờ có bà, thì ngay cả cơ hội đi học anh ta cũng không có...

Chương 497: Cùng là người luân lạc nơi chân trời (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ở trong lòng anh ta, người cô này chính là mẹ ruột của anh ta, hôm nay bà chết không rõ ràng, thì sao mà anh ta có thể không thương tâm khổ sở?

“Mẹ...” Lê Hiểu Mạn được anh ta đỡ, sắc mặt của cô vô cùng tái nhợt, nước mắt đau buồn thấm ướt cả khuôn mặt, đôi mắt cô sưng đỏ, đôi môi tái nhợt không có chút máu bởi vì trong lòng quá mức bị thương khổ sở mà run rẩy, cả thân thể cũng không ngừng run rẩy.

Từ hôm qua tới hôm nay, nước mắt của cô không ngừng rơi, cô đã khóc đến nỗi hôn mê một lần, hiện tại thân thể của cô đã hư nhược đi rất nhiều, toàn thân vô lực chỉ có thể dựa vào Lê Văn Bác để chống đỡ.

Lê Văn Bác thấy cô khóc thương tâm như vậy, sợ cô lại té xỉu giống như hôm qua nữa, anh ta thấp giọng đau lòng an ủi: “Mạn Mạn, em đừng quá thương tâm, em còn đang mang thai.”

Long Tư Hạo đứng cách đó không xa thấy cô khóc lóc thương tâm được Lê Văn Bác đỡ, vẻ mặt của anh tràn đầy mất mát.

Vào lúc cô thương tâm nhất, người an ủi cô không phải là anh, mà là đàn ông khác, trái tim anh khế đau đớn.

Mặc dù ở trong lòng của cô Lê Văn Bác là người thân, thế nhưng

anh biết, người đàn ông này và cô không có bất kỳ liên hệ máu mủ nào, hơn nữa anh ta còn yên lặng...

Lăng Hàn Dạ đứng ở bên cạnh anh thấy biểu tình bi thương mắt mắt của anh, anh ta lấy cùi chỏ chọc vào cạnh, hạ giọng nói: “Long thiếu, anh bị ngốc à? Anh còn đứng ở chỗ này làm gì? Người phụ nữ của anh đang khóc thương tâm như vậy, anh không biết đi qua an ủi cô ấy sao?”

Lạc Thụy nhìn Long Tư Hạo, rồi lại cau mày nhìn về phía Lăng Hàn Dạ, hiếm khi ngưng trọng nói: “Lăng thiếu, anh không biết, Lê tiểu thư và tổng giám đốc đã xảy ra chút chuyện, nếu bây giờ Lê tiểu thư nhìn thấy tổng giám đốc, nói không chừng sẽ còn khóc càng thương tâm hơn, bây giờ tổng giám đốc đi an ủi cô ấy, không phải là hành động sáng suốt.”

Lăng Hàn Dạ khẽ giật giật khóe môi: “Cái gì mà hành động sáng suốt? Cậu cho là đang rút thăm à! Tôi nói này, rốt cuộc thì chuyện này là như thế nào? Các cậu có thể nói cho tôi biết hay không? Sao mẹ của Lê tiểu thư lại đột nhiên bị bệnh qua đời? Gần đây đã phát sinh chuyện gì?”

Bởi vì mấy ngày gần đây anh ta rất ít khi tụ tập với Long Tư Hạo, vì vậy anh ta không biết gì cả.

Lạc Thụy cau mày liếc nhìn Lăng Hàn Dạ, khẽ thở dài: “Haizzzz! Lăng thiếu, cái chết của mẹ Lê tiểu thư có chút quan hệ với tổng giám đốc, Lê tiểu thư và tổng giám đốc có chút hiểu lầm, anh hiểu chưa?”

Lăng Hàn Dạ nghe vậy, anh ta nheo mắt lại nhìn về phía Long Tư Hạo: “Haizzzzz! Long thiếu, thì ra cả tôi và anh đều là người luân lạc nơi chân trời à! Đừng buồn nữa, có đôi khi cũng khó tránh khỏi hiểu

làm.”

Lúc anh ta nói xong câu cuối cùng này, ánh mắt dần phai nhạt xuống, đôi mắt anh ta thoáng mất mát, biểu tình tà mị trên khuôn mặt tuấn mỹ của dĩ vãng cũng bị thay thế bằng biểu tình thâm thúy làm người ta suy nghĩ không ra.

Lạc Thụy nhanh mắt thấy vẻ mặt của Lăng Hàn Dạ đột nhiên ảm đạm xuống, anh ta híp mắt lại, tò mò hỏi: “Lăng thiếu, chẳng lẽ anh đang thất tình hả?”

Lăng Hàn Dạ che giấu mất mát và ảm đạm trong mắt xuống, anh ta lập tức nở nụ cười quyến rũ, hài hước nói: “Lạc Thụy, cậu suy nghĩ quá nhiều rồi đấy, sao mà tôi có thể thất tình được? Cho tới bây giờ chỉ có tôi bỏ rơi phụ nữ, chứ làm gì có người phụ nữ nào dám bỏ rơi tôi? Trên đời này, thứ mà tôi không thiếu nhất chính là phụ nữ.”

Thấy anh ta trả lời cứng rắn như vậy, Lạc Thụy nhíu mày lại, anh ta nheo mắt lại nhìn anh ta: “Phải phải, anh là thái tử gia của tập đoàn Lăng thị, Lăng Hàn Dạ phong lưu tà thiếu, ai dám bỏ rơi anh chứ? Phụ nữ muốn leo lên giường anh nhiều vô số kể, dĩ nhiên là anh không thiếu phụ nữ, vì vậy, nếu có thật sự thất tình, thì cũng không có gì, cũ không đi thì mới không đến.”

Lăng Hàn Dạ khẽ cắn môi dưới, mất mát trong mắt anh càng sâu đậm thêm, anh ta không thiếu những người phụ nữ khác, nhưng hết lần này tới lần khác anh ta chỉ thiếu người phụ nữ chết bầm đối nghịch với anh ta đó.

Người phụ nữ chết bầm đáng chết, lại chơi trò mất tích với anh ta, tốt nhất là cô nên cầu nguyện anh ta nhanh tìm được cô đi, nếu không, anh ta sẽ để cho cô sống càng khó chịu hơn so với chết.

Tro cốt của Lê Tố Phương đã được an táng và phong huyệt, sau khi lập bia mộ xong, nghi thức tiếp theo là thân bằng cố hữu tới dâng vòng hoa và phúng viếng.

Người ở đây đều tự ý thức dâng bó hoa, vòng hoa đặt ở trước mộ Lê Tố Phương, rồi cúi đầu khom người chấp tay.

Hoắc Nghiệp Hoành là người có bối phận và lớn tuổi nhất ở trong đám tang, vì vậy ông ta là người đầu tiên dâng vòng hoa lên, lúc đi đến bên cạnh Lê Hiểu Mạn, ông ta nói mấy câu an ủi cô.

Mấy thân bằng cố hữu phía sau không thân quen với Lê Hiểu Mạn lắm cũng đều nói mấy câu nén bi thương với cô.

Cô vẫn được Lê Văn Bác đỡ, đôi mắt sưng đỏ không ngừng chày nước mắt.

Người mẹ thân yêu nhất của cô đã không còn, sao mà cô có thể không buồn cho được?

Hoắc Vân Hy ôm một bó hoa cúc trắng tới, thấy Lê Hiểu Mạn khóc bi thương, cả người đều đã gầy đi một vòng, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng nhợt nhạt, trong lòng anh ta cực kỳ thương cảm.

Anh ta đi tới trước mặt cô, đau lòng nhìn cô, ánh mắt tràn đầy thâm tình: “Mạn Mạn, người chết không thể sống lại, nén bi thương.”

Anh ta không ngờ rằng một người tốt như Lê Tố Phương lại đột nhiên bị bệnh qua đời, điều này khiến cho trong lòng người đã từng làm con rể của bà như anh ta rất thương cảm.

Chương 498: Cùng là người luân lạc nơi chân trời (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh ta không hiểu biết quá nhiều về Lê Tố Phương, thời điểm cùng xuất hiện với bà cũng không có bao nhiêu.

Một năm trước, mặc dù anh ta đã kết hôn với Lê Hiểu Mạn, nhưng sau khi cưới anh chưa từng bởi Lê Hiểu Mạn trở về nhà mẹ của cô lấy một lần.

Nhưng khi còn bé, anh ta lại đã đến nhà Lê Hiểu Mạn mấy lần, Lê Tố Phương cho anh ta ấn tượng là một người rất nguyên tắc, là người phụ nữ luôn khách khí tôn trọng người khác, nhưng lại trầm mặc ít nói thích sự yên tĩnh.

Có lẽ, tính cách thanh lịch bẽn bẻ của Lê Hiểu Mạn, là có liên quan tới cách giáo dục của bà.

Anh ta nhíu chặt mày lại, thấy người đỡ cô không phải là Long Tư Hạo, mà là Lê Văn Bác, tuy trong lòng anh ta hơi nghi ngờ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Từ lần trước, sau khi gặp cô ở trong hôn lễ của anh ta và Hạ Lâm, tới hôm nay anh ta mới gặp lại cô.

Lần trước gặp, cô xinh đẹp như hoa phù dung, diễm lệ động lòng người, tràn đầy sức sống. Còn hôm nay, dáng vẻ bi thương chộc cho người ta triu mến của cô thực sự khiến anh ta đau lòng, sinh lòng

thương tiếc, anh ta rất muốn kéo cô vào trong ngực yêu thương, an ủi thật tốt, nhưng lại tạm thời không có dũng khí này, cũng không có tư cách này.

Anh ta là người đã từng làm tổn thương cô hết lần này đến lần khác, bây giờ anh ta còn có tư cách gì để cứng chiều cô?

Anh ta đau lòng nhìn cô, trong lòng anh ta chỉ cảm thấy hết sức khổ sở và đau buồn.

Hôm nay, Lê Hiếu Mạn đã nghe rất nhiều lần câu “Nén bi thương” kia của anh ta rồi, cô nhìn về phía Hoắc Vân Hy rồi khẽ gật đầu với anh ta, dư quang liếc thấy xếp hàng phía sau anh ta là Lạc Thụy, tiếp theo là Lăng Hàn Dạ, sau đó chính là Long Tư Hạo, Tô Dịch đứng ở phía sau Long Tư Hạo.

Liếc nhìn Long Tư Hạo, nước mắt của cô càng tuôn xuống mãnh liệt hơn.

Hoắc Vân Hy thấy cô nhìn về phía Long Tư Hạo, anh ta hơi cau mày lại, cũng không nói gì.

Anh ta đi về phía trước, đến trước mộ của Lê Tố Phương, anh ta đặt bó hoa cúc trắng trong tay xuống trước mộ bà, rồi cúi người viếng.

Lạc Thụy ở sau lưng anh ta đi tới trước mặt Lê Hiếu Mạn, anh ta khẽ gật đầu chào cô, rồi nhìn cô nói: “Lê tiểu thư, người phía trước đã nói câu nén bi thương rất nhiều lần rồi, tôi cũng không muốn nói nhiều, tôi chỉ nói một câu mà thôi, có một số việc không thể chỉ nhìn vào bề ngoài.”

Dứt lời, anh ta giống như những người trước đó, vẻ mặt nghiêm túc đi tới trước mộ Lê Tố Phương, đặt hoa xuống, sau đó cúi người.

Kế tiếp là Lăng Hàn Dạ, lúc anh ta đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, cũng dừng lại một lúc, thấy sắc mặt của cô tái nhợt, đôi mắt sưng đỏ, anh ta nhíu mày lại: “Long phu nhân tương lai, ai rồi cũng sẽ có lúc phải chết, đừng quá thương tâm.”

Lê Hiểu Mạn gật gật đầu với Lăng Hàn Dạ: “Cám ơn!”

Thấy Lâm Mạch Mạch không đi theo anh ta, mà gần đây cô cũng không gọi điện thoại được cho Lâm Mạch Mạch, cô nhíu mày lại hỏi: “Anh vẫn không có tin tức của Mạch Mạch hả?”

Vẻ mặt của Lăng Hàn Dạ dần ngưng trọng lại, anh ta khẽ siết chặt tay lại, kiên định nhìn Lê Hiểu Mạn: “Tôi nhất định sẽ tìm được cô ấy.”

Anh ta vừa dứt lời, một giọng nói trầm thấp khác đã vang lên.

“Hiểu Hiểu...”

Biết người phía sau Lăng Hàn Dạ là Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn nghe thấy âm thanh này thì liền ngược mắt nhìn về phía anh.

Lúc này, anh đứng ở trước mặt cô, vì vậy cô nhìn rõ ràng hơn so với vừa nãy.

Thấy mới hai ngày thôi mà anh đã tiều tụy đi không ít, lòng cô lại nhói đau, đôi sưng đỏ thoáng đau lòng.

Mà Long Tư Hạo cũng chỉ dừng ở trước mặt cô mấy giây, rồi đi về phía trước đến trước mộ của Lê Tố Phương, anh thâm trầm liếc nhìn ảnh của bà trên bia mộ, lúc anh đang muốn cúi người xuống, đột nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên ngăn cản anh lại.

“Long tổng, anh là người có thân phận cao quý, cô tôi không chịu nổi một lạy này của anh đâu.”

Nghe thấy tiếng, Long Tư Hạo nhíu mày lại, anh hơi nâng người, ánh mắt thâm trầm vô cùng sắc bén nhìn về phía người vừa mới nói chuyện — — Lê Văn Bác.

Lúc này, gương mặt tuấn tú của Lê Văn Bác trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng chưa từng có.

Lê Hiểu Mạn đang được anh ta đỡ không ngờ rằng anh ta lại đột nhiên lên tiếng ngăn cản, cô hơi kinh ngạc nhìn anh ta.

“Anh Văn Bác, anh làm gì vậy?”

“Mạn Mạn, em quên là mẹ em...”

Không đợi Lê Văn Bác nói xong, Lê Hiểu Mạn đã cắt đứt lời của anh ta: “Mẹ em bị bệnh qua đời, ngày hôm qua em đã nói với anh rồi mà.”

“Mạn Mạn... em...” Nghe thấy lời này của Lê Hiểu Mạn, Lê Văn Bác hơi không dám tin, ánh mắt của anh ta thoáng mất mát, sau đó anh ta không nói gì, cũng không ngăn cản nữa.

Long Tư Hạo đứng ở trước mộ Lê Tố Phương thấy Lê Văn Bác không ngăn trở mình nữa, anh lại nhìn về phía bia mộ của Lê Tố Phương bằng ánh mắt sắc bén.

Sau khi đặt hoa xuống trước mộ bà xong, anh khom người sâu xuống, lúc đứng thẳng người dậy, vẻ mặt của anh dần kiên định hơn, hôm nay Long Tư Hạo cháu sẽ thề với dì, cháu nhất định sẽ sớm tra ra hung thủ sát hại dì báo thù cho dì.

Chương 499: Mẹ tôi, là bị bệnh qua đời

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi nghi thức dâng hoa cúi chào của thân bằng cố hữu kết thúc, những người làm lễ xong đã đi về hết rồi, cũng chỉ còn Hoắc Nghiệp Hoàn, Hoắc Vân Hy, Hạ Thanh Vinh, Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, Tô Dịch, cùng với Lê Hiếu Mạn, Lê Văn Bác, Lê Chấn Hoa ở lại.

Sau khi nghi thức kết thúc, Hạ Thanh Vinh vẫn quỳ ở trước mộ Lê Tố Phương, đau buồn khóc lóc.

Mà Lê Chấn Hoa cũng vậy, cũng quỳ ở trước mộ của Lê Tố Phương khóc lóc.

Lê Hiếu Mạn thấy Hạ Thanh Vinh đau buồn khóc, khuôn mặt như đã già đi rất nhiều của ông ta tràn đầy nước mắt áy náy và tự trách, nà cô nhíu chặt mày lại, cô nước mắt lưng tròng nhìn ông ta.

Bởi vì vừa mới mất mẹ, nên giờ phút này cô càng sợ mất đi thân tình và vô cùng khát vọng thân tình.

Hạ Thanh Vinh là cha ruột của cô, mặc kệ cô có bao nhiêu oán hận với ông ta, thì vào lúc này cũng tiêu tán đi không ít.

Cô không hy vọng ông ta thương tâm quá độ mà làm tổn thương đến thân thể, cô trầm ngâm trong chốc lát, rồi mới lên tiếng: “Chú Hạ, đất lạnh, chú đừng quỳ quá lâu, cũng đừng tự quá tự trách mà làm tổn

thương thân thể.”

Dứt lời, cô nhìn về phía Lê Chấn Hoa cũng đang khóc lóc giống vậy: “Cậu, cậu cũng vậy, đất lạnh, đừng quỳ quá lâu.”

Sau đó, cô liền muốn tiến lên đỡ bọn họ dậy, Lê Văn Bác thấy người cô yếu ớt vô lực, thì lo lắng nhìn cô: “Mạn Mạn, để anh.”

Lúc Lê Văn Bác đi đỡ Hạ Thanh Vinh và Lê Chấn Hoa dậy, Hoắc Nghiệp Hoảng chống quai trượng đi cùng Hoắc Vân Hy tới.

Hoắc Nghiệp Hoảng nhíu hàng lông mày trắng, ông ta ngưng trọng nhìn Lê Hiểu Mạn, kéo tay cô, vỗ nhẹ vào mu bàn tay cô an ủi: “Mạn Mạn, ông nội về đây, cháu nghe lời ông nội, đừng thương tâm nữa, đối với thân thể không tốt, nhìn cháu gầy quá rồi, nếu mẹ cháu nhìn thấy thì chắc sẽ rất đau lòng đấy.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng rồi khẽ gật đầu với ông, không nói gì nữa.

Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn Hoắc Vân Hy bên cạnh, rồi chống quai trượng xoay người rời đi.

Chị Lâm và Hoắc Nghiêm quản gia của Hoắc gia đứng ở cách đó không xa thấy vậy, lập tức tiến lên, mỗi người đứng ở một bên đỡ ông ta rời đi.

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Nghiệp Hoảng đã rời đi, mà Hoắc Vân Hy còn đứng ở trước mặt cô, cô hơi cau mày lại, cô chỉ khẽ gật đầu với anh ta, cũng không nói gì, hôm nay là ngày hạ táng mẹ cô, cô cũng không muốn làm cho tới cùng vụ Hoắc Vân Hy thiết kế hãm hại hôm trước.

Hoắc Vân Hy thấy cô như không muốn nói chuyện với mình, đôi mắt của anh ta lại nhuộm đầy nỗi buồn.

Lúc ánh mắt của anh ta rơi vào cái bụng đã nhô lên của cô, trái tim anh ta đau đớn dữ dội như bị lưỡi dao sắc bén đâm vào vậy.

“Mạn Mạn, chăm sóc kỹ cho mình, còn có đứa bé trong bụng... em.”

Lúc nói ra hai chữ “Đứa bé”, trái tim anh ta đau như rỉ máu vậy.

Nếu như anh ta không phản bội, anh ta không làm tổn thương cô, không hiểu lầm cô nhiều như vậy, nói không chừng đứa con trong bụng cô lúc này chính là con của anh ta.

Anh ta cũng sẽ không bị thương, đau khổ, hối hận, đau lòng giống như bây giờ.

Anh ta có bao nhiêu hy vọng nếu có thể trở lại như lúc đầu, anh ta nhất định sẽ dùng chính sinh mạng của mình để yêu cô, quý trọng cô, tuyệt đối sẽ không lại làm ra bất kỳ chuyện gì làm tổn thương cô.

Nỗi buồn vô tận và hối hận trong lòng dần hóa thành lệ nóng dâng trào lên hốc mắt của anh ta, làm cho đôi mắt đen như mực của anh ta dần ươn ướt.

“Mạn Mạn, nếu như có thể trở lại, tôi nhất định sẽ yêu em...”

Anh ta còn chưa nói hết lời, một giọng nói trầm thấp đã truyền tới.

“Cho dù thời gian có đảo ngược, cậu cũng vĩnh viễn sẽ không có cơ hội này.”

Nghe thấy tiếng, ánh mắt của Hoắc Vân Hy dần trở nên lạnh lẽo, anh

ta siết chặt hai tay, quay mặt nhìn về phía Long Tur Hạo, vẻ mặt lạnh lùng, lạnh nhạt nói: “Vậy cũng chưa chắc, anh thật sự cho rằng anh có thể một tay che trời?”

Anh ta nói về sự kiện Long Tur Hạo đổi video trong ngày cưới của anh ta và Hạ Lâm, nhưng anh ta lại thật sự rất tán thành hành động đổi video trong lễ cưới này.

Nếu như không nhờ Long Tur Hạo công bố video xấu xí của Hạ Lâm ra, nói không chừng anh ta đã kết hôn với Hạ Lâm, mà không biết bộ mặt thật và những chuyện xấu xa mà Hạ Lâm đã làm kia rồi.

Càng không biết người chân chính cứu anh ta vào mười năm trước là Lê Hiểu Mạn.

Nhưng cái mà anh ta không thích ở Long Tur Hạo là cái dáng vẻ tự tin như có thể nắm được tất cả trong tay kia, cho nên anh ta mới nói như vậy.

Long Tur Hạo không để ý đến Hoắc Vân Hy, anh đi thẳng tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, anh chăm chú nhìn cô, đưa tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô, anh đau lòng nói: “Hiểu Hiểu, tang lễ đã kết thúc rồi, mẹ em cũng đã chôn cất xong, cùng anh trở về đi, được không?”

Lê Văn Bác đang đỡ Hạ Thanh Vinh và Lê Chấn Hoa dậy nghe thấy lời của anh, anh ta nhíu mày lại, rồi nhìn chăm chăm vào Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn chăm chú nhìn Long Tur Hạo, thấy đôi mắt đầy mong đợi của anh, cô nhẹ nhàng gật đầu.

Đây là cô đáp ứng anh, sau khi xử lý xong hậu sự cho mẹ thì cô phải

trở về Thủy Lộ Hồ cùng anh, vì vậy cô sẽ không đổi ý.

Long Tur Hạo thấy cô gật đầu đáp ứng, đôi mắt tràn đầy ý cười: “Hiểu Hiểu...”

Anh cúi đầu xuống hôn lên đôi môi căng mọng của cô, hơi kích động ôm cô vào trong ngực.

Hoắc Vân Hy đứng ở bên cạnh thấy vậy, anh ta siết chặt hai tay, ánh mắt chất chứa nỗi buồn.

Lê Hiểu Mạn thoát ra khỏi ngực của Long Tur Hạo, cô nhìn về phía Lê Văn Bác, khẽ nói: “Anh Văn Bác, anh nhớ chăm sóc kỹ cho cậu.”

Lê Văn Bác biết cái chết của Lê Tố Phương không phải là bình thường, anh ta liếc nhìn Long Tur Hạo, lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn: “Mạn Mạn, em thật sự muốn trở về với anh ta?”

Long Tur Hạo đưa tay cầm chặt lấy tay của Lê Hiểu Mạn, anh nặng nề liếc nhìn Lê Văn Bác: “Hiểu Hiểu là vị hôn thê của tôi, dĩ nhiên là sẽ trở về với tôi.”

Dứt lời, anh bế Lê Hiểu Mạn lên, rảo bước đi về phía chiếc Rolls Royce của anh.

Huyền Huyền có lời — —

Chúc các bảo bối 1-6 vui vẻ, mãi mãi trẻ tuổi xinh đẹp.

Hôm nay là 1-6, vì vậy Huyền Huyền đặc biệt viết một câu chuyện nhỏ!

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn hai người lớn đang hôn nhau cuồng nhiệt,

bé cất giọng nói non nớt hỏi: “Daddy, mummy, nghe nói trong phòng bếp có ông thần bếp, hai người hôn hôn sờ sờ ở ngay trước mặt lão nhân gia trong phòng bếp thì rất tốt à?”

Nghe vậy, Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn mới như tỉnh lại từ trong mộng ngừng lại.

Khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo hơi trầm xuống: “Nghiên Nghiên, lần sau nếu thấy cha và mẹ làm chính sự, thì con nhớ lập tức che đôi mắt lại, sau đó xoay người rời đi, biết không?”

Tiểu Nghiên Nghiên giơ ngón tay giữa nhỏ xíu lên, quơ quơ giữa không trung nói: “Daddy, no!”

!!

Chương 500: Độ sức, Long thiếu thảng nam cận bã (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy thấy Long Tư Hạo cứ thế ôm Lê Hiểu Mạn đi, hai tay anh ta siết chặt phát ra tiếng rắc rắc.

Anh ta cực kỳ không thích dáng vẻ không coi ai ra gì tựa như có thể nắm tất cả trong tay kia của Long Tư Hạo.

Một lát sau, ánh mắt anh ta chột lạnh lẽo, nghiêm nghị hô: “Long Tư Hạo, có khí khách thì thả Mạn Mạn xuống, đấu đờn độc với tôi.”

Nghe thanh âm sau lưng, Long Tư Hạo không để ý đến, ôm Lê Hiểu Mạn rời đi.

Hoắc Vân Hy thấy Long Tư Hạo không để ý, tức giận đến sắc mặt tái xanh, anh ta ghen tỵ anh ưu tú hơn anh ta mọi mặt, điên cuồng ghen tỵ.

Đột nhiên, anh ta kích động tiến lên, nắm cánh tay Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo vươn tay, hất tay Hoắc Vân Hy ra.

Hoắc Vân Hy không phục, bước lên, quả đấm như gió quét qua Long Tư Hạo.

Thấy vậy, Long Tư Hạo ôm Lê Hiểu Mạn nhanh chóng né người tránh.

Sau đó anh thả Lê Hiểu Mạn xuống, ánh mắt ôn nhu nhìn cô: “Hiểu Hiểu, chờ anh một lát.”

“Tur Hạo, cẩn...”

Lê Hiểu Mạn còn chưa nói hết từ “cẩn thận”, ánh mắt Long Tur Hạo rét lạnh, quả đấm như gió táp quét về phía Hoắc Vân Hy.

Nếu là lúc trước, anh đấm một quyền ác liệt nhanh như gió này, Hoắc Vân Hy hoàn toàn không tránh khỏi, nhất định sẽ trúng chiêu, nhưng hôm nay Hoắc Vân Hy ngoài dự liệu của anh, chẳng những thân thủ nhanh nhẹn tránh được một quyền này của anh, còn mạnh mẽ đá lại, suýt chút nữa đá trúng anh.

Vì trong ấn tượng của anh, Hoắc Vân Hy căn bản không biết võ, đối với anh ta không có quá nhiều điều phòng, nhất thời khinh thường mới bị anh ta suýt chút nữa đá trúng.

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Vân Hy xông lên như kẻ điên, hơn nữa mỗi một cước đều muốn đánh trúng chỗ trí mạng của Long Tur Hạo, cô lo lắng: “Hoắc Vân Hy, dừng tay...”

Dứt lời, cô tiến lên ngăn cản, vừa đi hai bước, liền cảm thấy đầu choáng váng, ngã xuống đất.

“Mạn Mạn...”

“Mạn Mạn...”

“Mạn Mạn...”

“Lê tiểu thư...”

...

Mấy thanh âm đồng thời vang lên, Long Tur Hạo nghe được, quay đầu thấy Lê Hiểu Mạn ngã dưới đất, trong lòng anh hoảng hốt, chột thân thủ nhanh nhẹn lắc mình tiến lên, đỡ cô trước, khiến Hoắc Vân Hy chậm hơn anh mấy bước phần hận siết chặt hai quả đấm.

Bại bởi Long Tur Hạo, anh ta vô cùng không cam lòng, không phục.

“Hiểu Hiểu....” Long Tur Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn trong ngực mình, ánh mắt đều là lo lắng và đau lòng.

Lê Hiểu Mạn choáng váng, tầm mắt dần mờ hồ, cô thấy Long Tur Hạo mặt đầy lo âu, cô cố gắng mở mắt: “Tur... Tur Hạo... Không cần lo, em... em không sao...”

Hạ Thanh Vinh trong đau buồn và Lê Chấn Hoa thấy tình hình không đúng, cũng tiến lên, hai người nhìn Hoắc Vân Hy và Long Tur Hạo, ánh mắt rơi vào trên người Lê Hiểu Mạn trong ngực Long Tur Hạo.

Hai người đồng thời hỏi: “Mạn Mạn thế nào?”

“Thân thể Hiểu Hiểu không thoải mái, tôi đưa cô ấy đi bệnh viện trước.” Long Tur Hạo liếc nhìn Hạ Thanh Vinh và Lê Chấn Hoa nói, liền ôm cô bước nhanh rời đi.

Hoắc Vân Hy còn muốn đuổi theo, nhưng bị ba người Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch ngăn lại.

Anh ta thấy Long Tur Hạo đã ôm Lê Hiểu Mạn rời đi, trong lòng căm hận không thôi nhưng cũng không quá nhiều biểu cảm trên mặt, anh ta an ủi Lê Chấn Hoa và Hạ Thanh Vinh mấy câu, đi tới trước mộ Lê

Tố Phương, cúi thấp đầu xá một cái mới rời đi.

Khi anh ta đi tới trước xe Bentley, mở cửa chỗ tài xế, mới phát hiện Long Quân Triệt lại ngồi ở chỗ cạnh tài xế trong xe anh ta.

“Sao ông ở đây?” Không có quá nhiều kinh ngạc, anh ta ngồi vào chỗ tài xế, đang chuẩn bị nổ máy, Long Quân Triệt lên tiếng ngăn cản anh ta.

“Chờ chút, tôi tạm thời chưa muốn rời khỏi đây.”

Nghe thế, Hoắc Vân Hy dừng lại, đôi mắt lãnh mị mang theo nghi hoặc nhìn ông: “Tại sao? Ông tới đây để thăm ai?”

Anh ta nhớ lần đầu tiên gặp ông, cũng là nghĩa trang An Thái này.

Anh ta luôn cảm thấy, Long Quân Triệt tới đây là có nguyên nhân, hẳn ông ta đến thăm ai, chẳng qua không biết là ai.

Long Quân Triệt không trả lời anh ta, mà tháo kính mát xuống, ánh mắt hoa đào mê người lạnh lẽo nhìn anh ta: “Cậu ra tay với Long Tư Hạo?”

Trên mặt ông mang theo lãnh ý và tức giận, Hoắc Vân Hy nhíu mày, cũng không phủ nhận: “Phải!”

Long Quân Triệt lạnh lùng thu hồi tầm mắt, ánh mắt rét lạnh nhìn anh, vẻ mặt lãnh mị: “Cậu quá kích động, cậu như vậy sẽ làm hư chuyện tốt của chúng ta, muốn đối phó Long Tư Hạo, nhất định phải đánh bất ngờ, cậu ở trước mặt cậu ta, phải che giấu thực lực của cậu, trước khi cậu có đủ năng lực đánh bại cậu ta, cho dù cậu bị cậu ta đánh tàn phế cũng tuyệt đối không thể đánh trả, càng không thể để cậu ta phát hiện cậu không giống trước kia, một khi cậu ta có lòng phòng bị với

cậu, cậu rất khó thắng cậu ta.”

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy mới biết vừa rồi anh ta kích động bao nhiêu, Long Quân Triệt nói, anh ta vô cùng đồng ý.

Vừa rồi giao đấu với Long Tư Hạo, anh ta suýt chút nữa đánh trúng Long Tư Hạo rồi, điều này nói rõ Long Tư Hạo quả thật không có lòng đề phòng anh ta, mà trải qua hôm nay, e là Long Tư Hạo sẽ đề cao cảnh giác với anh ta.

Nếu anh ta muốn thắng anh thì khó hơn nhiều.

Chương 501: Độ sức, Long thiếu thảng nam cận bã (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thời khắc này anh ta vạm phần hối hận, vừa rồi anh ta không nên kích động như vậy, bại lộ thực lực.

Anh ta đánh một quyền lên cửa sổ xe, chỉ thấy cửa kính bị đánh ra mấy vết xước, anh ta mặt đầy ảo não, hận không thể cho chính mình một quyền, tính cách kích động của anh ta sao không thay đổi được?

Long Quân Triệt ngồi cạnh tài xế thấy anh ta ảo não không thôi, thu hồi ánh mắt rét lạnh, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Cậu cũng không cần quá lo lắng, nếu tôi không đoán sai, Long Tư Hạo hẳn không phát hiện thực lực của cậu có gì khác trước kia, bây giờ cậu ta không có tinh lực đi nhớ tới chuyện của cậu.”

Hoắc Vân Hy nghe thế, ánh mắt nghi ngờ nhìn ông: “Tại sao anh ta không có tinh lực này?”

Long Quân Triệt nheo mắt, khóe môi nhếch lên nụ cười thắm đầy ớn lạnh: “Vì một Lê Hiểu Mạn đã đủ khiến cậu ta tâm lực mệt mỏi rồi, cậu ta không có tinh lực đi để ý người khác.”

Hoắc Vân Hy vẫn không hiểu, nghĩ tới vừa rồi Lê Hiểu Mạn kháng cự Long Tư Hạo, cong môi hỏi: “Tại sao anh ta không có tinh lực? Có phải giữa anh ta và Mạn Mạn đã xảy ra chuyện gì không?”

Long Quân Triệt hơi nhếch môi: “Giữa bọn họ quả thực xảy ra một

chuyện lớn, một chuyện làm cho Long Tur Hạo thế nào cũng không giải thích được.”

Hoắc Vân Hy càng nghe càng hồ đồ, cau mày hỏi: “Đến tột cùng là chuyện gì?”

Long Quân Triệt quay đầu nhìn Hoắc Vân Hy: “Lê Tố Phương chết, không phải là bệnh chết, mà bị người khác giết chết, mà người giết chết Lê Tố Phương là...”

Hoắc Vân Hy không đợi anh ta nói xong, hai mắt chột trợn to, ánh mắt mang theo mấy phần kinh ngạc và không dám tin nhìn Long Quân Triệt: “Là Long Tur Hạo giết? Sao có thể?”

Thấy Long Quân Triệt không trả lời, anh ta nhìn ông hỏi: “Nếu thật sự là vậy, lấy hiếu thuận của Mạn Mạn, sao cô ấy bỏ qua cho Long Tur Hạo giết chết mẹ mình? Cô ấy sẽ kiện Long Tur Hạo ra tòa mới được.”

Long Quân Triệt cười mỉa mai: “Ha ha... Cậu quên một chuyện, tình yêu có thể thay đổi một người, cô ta yêu Long Tur Hạo, cho nên sao có thể kiện Long Tur Hạo ra tòa?”

Lời của Long Quân Triệt làm Hoắc Vân Hy đau lòng không dứt, anh ta siết chặt hai tay, trong mắt nồng đậm đau đớn, Mạn Mạn của anh ta yêu Long Tur Hạo, nên cho dù biết là hung thủ sát hại mẹ cô, cô thà làm con gái bất hiếu cũng bảo vệ anh.

Tình yêu của cô với Long Tur Hạo rất cuộc sâu đậm bao nhiêu mới có thể ngay cả người mẹ sinh cô nuôi cô chết oan, cô cũng có thể chẳng ngó ngàng gì tới.

Đây là Mạn Mạn hiếu thuận hiền lành anh ta biết sao?

Cô yêu Long Tur Hạo sâu đậm như vậy làm anh ta ghen tỵ, làm anh ta tức giận.

Tại sao cô không yêu anh ta như vậy?

Tại sao tình yêu của cô đối với anh ta không chịu nổi một kích, vứt bỏ anh ta dễ như trở bàn tay?

Những chuyện anh ta làm tổn thương cô, cộng lại toàn bộ cũng không bằng chuyện Long Tur Hạo làm tổn thương cô.

Hai mắt anh ta đỏ thẫm, hừng hực lửa ghen, hai tay siết chặt: “Sao ông biết chuyện này?”

Long Quân Triệt híp mắt, ánh mắt thâm trầm làm người ta nghĩ không ra, ngoắc môi: “Một người thần bí cố ý cho tôi biết, xem ra muốn đối phó Long Tur Hạo không chỉ có chúng ta.”

“Một người thần bí?” Hoắc Vân Hy nheo mắt, ánh mắt mang theo nghi hoặc nhìn anh ta: “Ngay cả ông cũng không biết người kia là ai? Mục đích của người đó là gì?”

Long Quân Triệt cười, ánh mắt lãnh đạm mang theo mấy phần ớn lạnh: “Nếu tôi không sai, mục đích của hắn là muốn chúng ta đối phó Long Tur Hạo thay hắn, hắn nhất định cho rằng chúng ta biết cái chết của Lê Tố Phương có liên quan tới Long Tur Hạo, nhất định sẽ thổi phồng, xem chúng ta là Đường lang, hắn mới là hoàng tước.”

Hoắc Vân Hy trợn mắt, thanh âm lạnh như băng: “Nếu mẹ Mạn Mạn thật sự là Long Tur Hạo giết, tại sao chúng ta phải bỏ qua cơ hội này? Chúng ta có thể nhân cơ hội này công bố chuyện đó ra, Long Tur Hạo nhất định bị đả kích.”

Long Quân Triệt nheo mắt, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn ra khí lạnh: “Nếu chúng ta thật sự làm vậy, người thân bì kia là ngư ông ngồi hưởng lợi, Long Quân Triệt tôi không thích làm vỏ bọc cho người khác, xưa nay đều là tôi tính toán người khác, người khác đừng hòng tính toán tôi.”

Dứt lời, ánh mắt ông lạnh lùng nhìn Hoắc Vân Hy, thanh âm rét lạnh: “Cậu tốt nhất coi như không biết chuyện này, tuyệt đối không thể có bất kỳ hành động gì, nếu có người đối phó Long Tur Hạo thay chúng ta, chúng ta chỉ cần làm hoàng tước là được, cậu thừa dịp khoảng thời gian này tiếp nhận huấn luyện thật tốt, tăng năng lực bản thân, tương lai còn dài, chỉ cần Long Tur Hạo không chết, cậu có cơ hội đối phó cậu ta.”

Nghe vậy, lúc này Hoắc Vân Hy bỏ suy nghĩ công bố chuyện Long Tur Hạo giết Lê Tố Phương, trầm tư chốc lát, hai mắt đỏ ngầu nghi hoặc nhìn Long Quân Triệt: “Ông cảm thấy chuyện này tính chân thực bao nhiêu? Ông thật sự tin tưởng Long Tur Hạo giết mẹ Mạn Mạn?”

“Ha ha...” Long Quân Triệt câu môi cười: “Chúng ta có tin hay không không quan trọng, chỉ cần có thể làm cho Lê Hiểu Mạn tin là được, cậu nghĩ cách tiếp cận cô ta, thăm dò ý tứ cô ta, nếu cô ta tin chuyện này, đây là cơ hội tốt của cậu...”

Chương 502: Tư Hạo, đầu em bị lừa đá... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Dừng lại, lát sau ông tiếp tục nói: “Người thần bí kia ngược lại có chút đầu óc, giết mẹ Lê Hiểu Mạn rồi giả họa cho Long Tư Hạo, tôi không thể không nói chiêu này của hắn rất cao minh, sao tôi không nghĩ tới, quả nhiên thiên ngoại hữu thiên (vô tận), người giỏi có người giỏi hơn.”

Hoắc Vân Hy nghe ông nói, hai mắt đỏ ngầu kinh ngạc nhìn ông: “Ông căn bản không tin là Long Tư Hạo giết mẹ Mạn Mạn?”

Long Tư Hạo nheo mắt nói: “Người trong cuộc mơ hồ, người đứng xem sáng suốt, chúng ta ngược lại phải cảm ơn người thần bí kia, không có hắn giả họa, cậu muốn chia rẽ Mạn Mạn của cậu và Long Tư Hạo không dễ dàng như vậy.”

Hoắc Vân Hy câu môi cười lạnh một tiếng: “Nếu có người cho tôi cơ hội này, tôi đương nhiên sẽ nắm thật chặt.”

...

Hôm sau, lúc Lê Hiểu Mạn tỉnh lại đã ở biệt thự ven hồ Thủy Lộ.

Cô mở mắt ra, đập vào mắt là phòng ngủ sang trọng quen thuộc, giường tròn lớn.

Cô chống hai tay xuống giường, chuẩn bị ngồi dậy, Long Tư Hạo vừa

đi ra ngoài tiếp điện thoại vừa vặn tiến vào phòng ngủ, thấy cô tỉnh lại, trong lòng anh vui mừng, lập tức rảo bước tiến lên.

“Hiểu Hiểu...” Đến mép giường, anh đưa tay đỡ cô dậy, đặt gối sau lưng cô, để cô dựa vào, sau đó anh mới ngồi xuống bên cạnh cô.

Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt nổi lên lo âu và đau lòng, bàn tay khẽ vuốt khuôn mặt tái nhợt của cô: “Hiểu Hiểu, còn khó chịu chỗ nào không?”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh tiều tụy không ít, hốc mắt đỏ lên, trong lòng đau xót không thôi nhìn anh, đưa tay vuốt mặt tiều tụy của anh, giọng nức nở: “Tur Hạo, thật xin lỗi, là em khiến anh lo lắng, anh nhìn anh tiều tụy thành bộ dáng gì rồi? Có phải không ngủ thật tốt không?”

Giờ phút này lòng Lê Hiểu Mạn rất đau, cô cảm thấy cô thật có lỗi với anh, cô luôn khiến anh lo lắng, khiến anh thương tâm, anh vì cô mà bỏ ra nhiều như vậy, nhưng cô không làm gì cho anh.

Long Tur Hạo thấy cô đỏ mắt, ánh mắt trong suốt ánh hơi nước, anh nhíu mày, đau lòng nhìn cô, tay thon dài nhẹ nhàng lau nước mắt bên khóe mắt cô: “Hiểu Hiểu, em không có mẹ, em còn có anh, đừng thương tâm được không?”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh lắc đầu, đưa tay đặt lên bàn tay anh: “Em không phải thương tâm vì mẹ, mà em đau lòng anh.”

“Hiểu Hiểu...” Long Tur Hạo vì lời cô mà kinh ngạc, lộ vẻ xúc động.

Anh cho là cô sẽ vì cái chết của mẹ cô, trong lòng có ngăn cách với anh, cho là cô sẽ rời khỏi anh, anh thật sự không chảng những không rời khỏi anh, mà còn đau lòng anh, khóc vì anh, thời khắc này anh vô cùng bất ngờ và mừng rỡ.

Anh nhìn cô, ánh mắt xúc động: “Hiểu Hiểu, anh có nghe làm không? Không phải bây giờ em nên hận không thể lột da, bẻ xương, rút gân, uống máu anh sao? Em lại đau lòng anh, vậy mẹ em chết, em không trách anh? Em không cho rằng anh là hung thủ giết mẹ em sao? Ở chung một chỗ với hung thủ giết người này, em không sợ, không cảm thấy bất hiếu sao?”

Nghe ý vị đùa giỡn trong giọng anh, nước mắt trong hốc mắt Lê Hiểu Mạn nhất thời trào ra, lại cảm thấy thẹn với anh.

Anh có thể dễ dàng nói ra những lời này, tại sao có thể lại hung thủ sát hại mẹ cô?

Tại sao lúc xem video, cô có thể nhận định anh là hung thủ sát hại mẹ cô?

Đầu cô nhất định bị lừa đá mới có thể ngu ngốc như vậy.

Một người đàn ông dùng cả tánh mạng để yêu cô, sao có thể làm ra chuyện tổn thương cô, tổn thương người thân của cô?

Anh chỉ biết yêu ai yêu tất cả, chỉ biết làm chút chuyện lời kéo cô, sao có thể làm ra chuyện chặt đứt quan hệ của bọn họ?

Tâm tư anh kín đáo, cơ trí như vậy, sao có thể làm ra chuyện ngu ngốc?

Nếu anh thật sự muốn giết mẹ cô, nhất định là thần không biết quỷ không hay, tuyệt đối sẽ không lựa chọn thời điểm và thời cơ không thích hợp nhất, dễ bại lộ anh là hung thủ nhất.

Cho dù nhìn từ bề ngoài, anh là người tình nghi sát hại mẹ cô nhất,

nhưng chính vì anh là người tình nghi lớn nhất mới không thể nào là hung thủ sát hại mẹ cô.

Anh nhất định là bị hãm hại, hung thủ sát hại mẹ cô nhất định là người khác.

Mà video chứng minh anh là hung thủ kia thật ra cũng là chứng cứ chứng minh anh không phải hung thủ sát hại mẹ cô.

Nếu anh thật sự là hung thủ, anh không thể nào thản nhiên đi cùng cô vào phòng giám sát camera xem video.

Nếu anh là hung thủ, anh sẽ hủy toàn bộ video kia trước khi anh dẫn cô đi, chứ không phải cố ý giữ lại video anh bóp cổ mẹ cô.

Video rõ ràng cho thấy bị động tay chân, mục đích chính là muốn giả họa cho anh.

Hung thủ muốn che đậy!

Sơ hở lớn như vậy, cô lại không phát hiện, còn tưởng rằng anh là hung thủ sát hại mẹ cô.

Xem ra đầu cô không chỉ bị lừa đá, còn bị voi đập, ngu ngốc cực điểm.

Chương 503: Tư Hạo, đầu em bị lừa đá... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô ngược mắt trong suốt nhìn Long Tư Hạo, mặt đầy áy náy: “Tư Hạo, em sai rồi, thật xin lỗi, em không nên nghi ngờ anh giết mẹ em, đầu em nhất định bị lừa đá, mới có thể nghi ngờ anh, không tin tưởng anh.”

“Đầu em bị lừa đá?” Long Tư Hạo nghe vậy, vè mặt kinh ngạc, sau đó cố làm vè kinh ngạc nhìn cô: “Mau qua đây anh nhìn xem đá đến đâu rồi? Sao vô tình như vậy? Lừa đá không biết tránh sao?”

Dứt lời, anh ôm đầu Lê Hiểu Mạn, nhìn chung quanh, ngón tay thon dài vuốt tóc cô ra sau, nhìn bên trái nhìn bên phải.

Sau khi nhìn trái nhìn phải một phen, anh nheo mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, mặt đầy không tin: “Hiểu Hiểu, em chắc chắn đầu em bị lừa đá? Nhưng anh không thấy dấu móng chân lừa trên đầu em.”

Anh đùa giỡn suýt chút nữa làm cô bật cười.

Cô biết anh cố ý trêu chọc cô, anh tốt như vậy, nhưng cô tổn thương anh, cô thật sự cảm thấy cô không phải là người.

“Tư Hạo...” Giọng cô nức nở, nước mắt rơi như mưa.

Sau đó cô nhào vào trong ngực anh, ôm chặt lấy anh, không ngừng nói xin lỗi: “Tư Hạo, thật xin lỗi thật xin lỗi thật xin lỗi... thật xin lỗi, em

không nên nghi ngờ anh, người của toàn thế giới có thể giết mẹ em, nhưng anh tuyệt đối không, em nghĩ kỹ rồi, mẹ em không phải anh giết, anh bị hãm hại.”

Nghe cô rất cuộc tin anh, mắt Long Tư Hạo chứa đầy ý cười.

Tay anh nâng mặt cô, cúi đầu xuống hôn lên môi tái nhợt của cô: “Hiểu Hiểu, có thể nói cho anh một chuyện không?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo nghiêm túc gật đầu: “Có thể.”

Long Tư Hạo cong môi cười, ánh mắt hài hước: “Có thể nói cho anh đầu em bị lừa đá ở đâu không?”

Lê Hiểu Mạn ngây ngốc, không rõ nhìn anh: “Cái gì?”

Mắt Long Tư Hạo chứa ý cười nhìn cô, nhếch môi: “Nó đá em tỉnh ngộ, anh rất biết ơn nó, muốn cúng nó.”

“Tur Hạo...” Lê Hiểu Mạn phản ứng lại, khóe môi co rút, hờn dỗi một tiếng, tựa vào ngực anh: “Anh lại trêu chọc em.”

Long Tư Hạo thấy cô còn rơi nước mắt, anh vươn tay nhẹ nhàng lau nước mắt cô, khẽ cau mày: “Hiểu Hiểu, em muốn nước ngập cả Thủy Lộc Hồ này sao?”

Lê Hiểu Mạn thâm tình nhìn anh: “Tur Hạo, anh có giận em không?”

Mặt Long Tư Hạo trầm xuống: “Phải giận.”

Lê Hiểu Mạn nhíu chặt mày: “Vậy em cũng nhất định rất thất vọng em.”

Long Tur Hạo tiếp tục trầm mặt: “Phải thất vọng.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn ngược mắt nhìn anh: “Vậy anh còn yêu em không?”

Long Tur Hạo cong môi cười, giọng ôn nhu: “Phải yêu.”

“Tur Hạo...” Lê Hiếu Mạn xúc động, nước mắt vừa ngừng lại trào ra.

“Hiểu Hiểu, xem ra em thật sự muốn khóc ngập cả nơi này.” Anh ôn nhu nói, ngón tay thon dài vẫn nhẹ nhàng lau nước mắt cô, nhìn cô hỏi: “Sao đột nhiên nghĩ rõ? Không phải trước đó em nói thấy anh bóp cổ mẹ em trong video sao?”

Lê Hiếu Mạn áy náy nhìn anh, khi cô thấy Long Tur Hạo bóp cổ mẹ cô trong video, quả thực cô cho là mẹ cô bị anh giết, cô cho là bọn họ không cách nào tiếp tục ở bên nhau.

Nhưng khi cô bị anh kéo tới phòng giám sát camera, cô thấy sắc mặt tiều tụy lo lắng của anh, liền nghĩ tới cô yêu anh như vậy, sao có thể giết mẹ cô?

Vì mẹ cô vừa qua đời, cô vẫn còn bi thương cực độ, suy nghĩ không toàn diện, cũng không có tinh lực đi phán đoán nghĩ nhiều.

Cho nên cô cần tỉnh táo hơn.

Nói với anh muốn đích thân xử lý hậu sự mẹ cô chính là muốn có thời gian tỉnh táo lại.

Hai ngày trước, trước khi chôn cất mẹ cô, cô canh giữ bên mẹ cô, sau khi bình tĩnh suy nghĩ, nên mới phát hiện nhiều điểm khả nghi.

Hôm nay, cô hoàn toàn nghĩ kỹ.

Anh nói thản nhiên làm cô hoàn toàn nghĩ rõ ràng.

Cô cắn chặt môi dưới, nước mắt óng ánh nhìn anh: “Tur Hạo, là vì anh thản nhiên, vì tình yêu của anh, vì em không tin anh sẽ giết mẹ em, Tur Hạo, thật xin lỗi, lúc đó em vì...”

Long Tur Hạo không đợi cô nói xong, ngắt lời cô, ánh mắt ôn nhu nhìn cô: “Lúc đó em vì mẹ em vừa qua đời, em bị thương, nghĩ không đủ toàn diện mới có thể hiểu lầm anh giết mẹ em, Hiểu Hiểu, không có ai có thể nghĩ toàn diện, giống như anh, anh cũng không nghĩ tới hung thủ sẽ giết mẹ em sau khi anh rời khỏi phòng bệnh mẹ em, càng không nghĩ tới hung thủ sẽ táy máy tay chân với video, cho nên em nhất thời không nghĩ thông suốt, anh không trách em, dù sao em vẫn tin anh, chứng minh Hiểu Hiểu của anh không ngốc.”

Lời giải bày thay cô này của anh lại làm cô xúc động không thôi, không nhịn được khóc lên.

“Tur Hạo... Tại sao anh có thể tốt như vậy?”

Cô ở trong ngực anh, khóc không thành tiếng, là cảm động, là hạnh phúc, là áy náy, là đau lòng.

Long Tur Hạo ôm chặt cô: “Nha đầu ngốc, còn tốt hơn nữa, cho anh thời gian, anh sẽ nhanh chóng tra ra là ai giết mẹ em, trả thù cho mẹ em.”

Lê Hiểu Mạn ôm chặt anh, giọng nức nở: “Tur Hạo, cảm ơn anh.”

Long Tur Hạo cúi đầu hôn lên nước mắt làm sao cũng không cầm được của cô.

Lòng Lê Hiếu Mạn run lên, hai tay mảnh khảnh ôm cổ anh, khẽ nâng cằm, chủ động hôn lên môi mỏng của anh.

Chương 504: Hét thật lớn, Hạ Lâm điên rồi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hủy bỏ hiểu lầm, Long Tư Hạ nửa tháng nay đều điều tra chuyện Lê Tố Phương bị giết hại.

Nhưng qua nửa tháng, anh không có chút đầu mối.

Mỗi khi anh sắp tra ra chút đầu mối, đầu mối lại đột nhiên cắt đứt, điều này làm anh không khỏi nghi ngờ hung thủ sát hại Lê Tố Phương rất có thể mau phục ở chỗ cách anh không xa.

Vì thân thể Hoắc Vân Hy đã khôi phục khá tốt, anh cũng không xen vào Hoắc thị nữa, nửa tháng nay vẫn luôn trấn giữ ở TE.

Ban ngày anh ở công ty, nhưng mỗi ngày trước cơm tối đều về biệt thự bồi Lê Hiểu Mạn ăn tối, tản bộ.

Mỗi đêm trước khi ngủ, nhất định sẽ dùng ống nghe đích thân nghe tim thai nhi, chắc chắn thai nhi trong bụng Lê Hiểu Mạn bình thường, mới ôm lấy cô chìm vào giấc ngủ.

Anh là một người ba rất có trách nhiệm rất dụng tâm, rất quan tâm bảo bảo, còn quan tâm Lê Hiểu Mạn hơn.

Mặc dù chưa tìm được hung thủ sát hại mẹ cô, nhưng nửa tháng qua cô luôn duy trì tâm tính tốt.

Vì tình yêu của anh, cô rất hạnh phúc, không có mẹ, cô còn có anh.

Trong phòng làm việc Tổng giám đốc, Long Tur Hạo ngồi trên sofa bằng da, đầu hơi ngửa về sau, híp mắt, ánh mắt thâm trầm làm người ta nghĩ không ra.

“Tổng giám đốc...”

Cửa phòng bị đẩy ra, Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, cùng với Tô Dịch đi vào.

Long Tur Hạo mở mắt, ánh mắt u ám nhìn ba người tiến vào, trầm giọng hỏi: “Tra thế nào?”

Lạc Thụy nhún vai, Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch đều nhú mày.

Nhìn biểu tình của bọn họ, Long Tur Hạo biết cái chết của Lê Tố Phương vẫn không có tiến triển.

Anh nhú mày, ánh mắt rét lạnh.

Lạc Thụy tiến lên, cười híp mắt: “Tổng giám đốc, Hạ Lâm tới, nói muốn gặp anh, không biết Tổng giám đốc muốn gặp không?”

Nghe vậy, Long Tur Hạo nhếch môi, thanh âm chìm lãnh: “Cho cô ta vào, sẵn tiện gọi cho bệnh viện tâm thần.”

Lạc Thụy nhú mày: “Tổng giám đốc muốn đưa cô ta vào bệnh viện tâm thần? Tôi thấy cô ta hơi giống người bị thần kinh.”

Dứt lời, anh ta đi ra ngoài, dẫn Hạ Lâm đang chờ ở ngoài vào.

Từ khi hôn lễ bị hủy bỏ, Hạ Lâm liền bị Hạ Thanh Vinh đuổi ra khỏi

Hạ gia, không cho phép cô ta bước vào Hạ gia nửa bước.

Lưu Như Hoa cũng mất hết mặt mũi vì cô ta, ở trước mặt những phu nhân nhà giàu khác không ngóc đầu lên được, lúc cô ta bị Hạ Thanh Vinh đuổi ra khỏi nhà, cũng không nói gì thay cô ta.

Lưu Như Hoa tuy tức giận Hạ Lâm làm bà mất hết mặt mũi, nhưng sau khi Hạ Lâm bị đuổi ra ngoài, vẫn len lén đưa cô ta một tấm thẻ, cho cô ta ở khách sạn.

Nhưng tấm thẻ Lưu Như Hoa cho cô ta đã bị Hạ Thành Vinh đóng băng, cô ta không rút tiền được, trên người không có tiền, mỗi ngày ở lại khách sạn đều cần tiền, cô ta không thể tìm Hoắc Vân Hy mượn tiền, nên tìm Long Tư Hạo.

Ban đầu cô ta một thân nhãn hiệu nổi tiếng, trang điểm đậm và rực rỡ, nhưng lúc bị đuổi ra Hạ gia, không thể mang gì theo.

Cho nên, hôm nay cô ta mặc áo đầm dài màu vàng nhạt có thể dài có thể che kín hai chân, khăn quàng màu xanh da trời, quần mình thật chặt, ngay cả đầu cũng che lại.

Cô ta không trang điểm, tóc không xử lý như trước, chỉ buộc tóc sơ, tóc mái che khóe mắt và hai bên mặt, hơn nữa trên đầu còn quàng khăn, lộ ra nửa khuôn mặt tiều tụy, cả người nhìn qua gầy đi rất nhiều, hoàn toàn mất đi khí chất thiên kim danh môn trước kia, rất giống một cô gái tới từ núi hoang dã.

Lạc Thụy quan sát cô ta một phen, mi mắt mang theo nụ cười, nhướn mày: “Hạ tiểu thư, cô đây là diễn viên sao? Còn nữa, cô hóa trang rất giống cô gái nông thôn, nếu không phải quen biết cô là thiên kim của Hạ tổng nắm quyền Tập đoàn Hạ thị, tôi còn tưởng rằng cô tới từ núi hoang dã, ừm, đẹp mắt, rất đẹp, Hạ tiểu thư, khí chất của

cô rất thích hợp hóa trang như vậy, không mặc thế, thật quá có lỗi với chính cô rồi, thật sự không phải ai cũng có bản lĩnh có thể mặc bộ này ra mùi vị quê ba đất tổ, cô rất giỏi, thật.”

Anh ta vừa dứt lời, Lăng Hàn Dạ bên cạnh không nhịn được, xì một tiếng bật cười.

“Ha ha...” Anh ta giơ ngón cái với Lạc Thụy: “Lạc Thụy, thật phục anh, anh nói quá đúng, ha ha...”

Lạc Thụy mĩa mai đả thương người cùng với tiếng cười càn rỡ của Lăng Hàn Dạ đều làm Hạ Lâm tức giận, nhưng cô ta che giấu, không phát tác ra.

Cô ta nhìn Long Tư Hạo, cúi thấp đầu xuống, đôi mắt âm đạm vô thần trong nháy mắt liền ươn ướt, nước mắt rơi xuống, mặt đầy ủy khuất, nghẹn ngào nói: “Long tổng, tôi có lời muốn nói riêng với anh, anh có thể kêu bọn họ ra ngoài trước không?”

Ánh mắt Long Tư Hạo sâu thẳm ám trầm nhìn Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch, tỏ ý bọn họ ra ngoài trước.

Ba người hội ý, không nói gì, xoay người rời khỏi phòng làm việc Tổng giám đốc.

Chương 505: Hét thật lớn, Hạ Lâm điên rồi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hạ Lâm thấy trong phòng làm việc chỉ còn cô ta và Long Tư Hạo, cô ta đi tới trước bàn làm việc Long Tư Hạo, đột nhiên quỳ xuống, nước mắt rơi như mưa: “Long tổng, tôi bị ba tôi đuổi ra ngoài, anh có thể giúp tôi hay không...”

Không đợi cô ta nói xong, ánh mắt Long Tư Hạo lạnh lẽo, giọng nói lạnh như băng: “Tôi dựa vào cái gì phải giúp cô?”

Thấy sắc mặt anh lạnh lùng, ánh mắt sâu thẳm làm người ta nghĩ không ra, Hạ Lâm sợ run, ngẩng đầu lên, hai mắt ngấn lệ mông lung nhìn anh: “Long tổng, chúng ta đứng cùng một chí tuyến, anh không giúp tôi thì ai giúp tôi?”

Long Tư Hạo lạnh lùng nhìn cô ta, câu môi: “Tôi đứng cùng một chí tuyến với cô khi nào, sao tôi không nhớ?”

Hạ Lâm lại ngẩn ra, hai mắt không dám tin nhìn Long Tư Hạo lãnh mị: “Long tổng, là anh nói muốn giúp tôi lấy Hoắc Vân Hy, là anh dạy tôi làm sao thay đổi, Hoắc Vân Hy sẽ thích, tôi bị thương, nhảy lầu trên sân thượng, những chuyện này đều là anh dạy tôi làm, cái này chưa tính là đứng cùng chí tuyến sao? Nếu anh có thể giúp tôi lấy được Hoắc Vân Hy vô điều kiện, tại sao không thể giúp tôi trở lại Hạ gia? Chỉ cần anh chịu giúp tôi, tôi có thể vì anh làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần tôi có thể làm được, thật, Long tổng, anh tin tôi, tôi nguyện ý làm tất cả vì anh, cái gì cũng có thể làm, tôi có thể giúp anh lau bàn

làm việc...”

Hạ Lâm càng nói càng phấn chấn, đứng lên lấy cái khăn trong túi xách ra dùng sức lau bàn gỗ dài hai thước trước mặt Long Tur Hạo.

Vẻ mặt cô ta có chút khác thường, vừa dùng sức lau bàn làm việc vừa nhìn Long Tur Hạo cười: “Long tổng, anh nhìn tôi, tôi lau rất sạch sẽ, tôi còn có thể giúp anh sắp xếp văn kiện, tôi từng làm thư ký của Hoắc Vân Hy, tôi biết làm.”

Sau đó cô ta luống cuống tay chân sắp xếp văn kiện vốn đã rất chỉnh tề trên bàn làm việc Long Tur Hạo.

Cô ta vừa động thủ, lại bừa bộn hơn.

Lúc này, khăn quàng trên đầu cô ta lỏng ra, cô ta kinh hoàng dừng lại, lập tức kéo khăn quàng quấn quanh mặt.

Cô ta quấn chặt chẽ, giống như sợ bị người khác nhìn chỗ nào của cô ta.

Nếu liên kết hành động này của cô ta với đoạn video bất nhã bị đưa ra ánh sáng trong hôn lễ của cô ta và Hoắc Vân Hy, liền rõ.

Trong video bất nhã đó, cô ta và Lôi Dương đều không mảnh vải che thân, bị tất cả tân khách thấy hết, bây giờ cô ta không còn mặt mũi gặp người, quấn chặt từ đầu tới chân, rất sợ bị người khác thấy chỗ nào.

Long Tur Hạo ngồi ngay ngắn trên ghế bằng da thật, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Hạ Lâm tinh thần đã hơi thất thường, môi mỏng ưu mỹ nhếch lên độ cong quyến rũ, thanh âm lạnh như băng: “Cô thật sự cho là tôi giúp cô?”

Hạ Lâm đang sửa khăn quàng mình nghe lời anh nói, ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn anh, không lên tiếng.

Long Tư Hạo nheo mắt, ánh mắt hung ác lạnh lẽo nhìn cô ta, khóe môi nhếch lên độ cong máu lạnh: “Từ lúc bắt đầu tôi đã tính kế cô, biết tại sao tôi phải giúp cô gả cho Hoắc Vân Hy không? Bởi vì tôi muốn đưa cô lúc hạnh phúc nhất vào vực sâu vạn trượng, cho cô nếm thử mùi vị từ thiên đường ngã xuống địa ngục.”

Hạ Lâm nghe vậy, trợn to mắt, sững sờ hồi lâu, mới điên cuồng giận dữ hỏi: “Tại sao? Tại sao anh phải đối với tôi như vậy? Tại sao?”

Ánh mắt Long Tư Hạo hung ác kinh người nhìn cô ta, cũng không giấu diếm cô ta, câu môi: “Cô cảm thấy thế nào? Tôi muốn cô mất đi tất cả, đau đến không muốn sống, thân bại danh liệt, đây chính là cô phải trả giá vì tổn thương Hiếu Hiếu...”

Nói tới đây, anh lạnh lùng đứng lên, khí thế bức người ép tới cô ta, bàn tay đột nhiên bóp cổ cô, ánh mắt kinh người nhìn cô ta chằm chằm: “Ác mộng của cô vừa mới bắt đầu, tôi sẽ khiến cô cả đời này không được yên bình, cho đến chết mới ngưng.”

Dứt lời, anh thả lỏng tay, Hạ Lâm giống như bị rút đi hồn phách, tan vỡ ngã ngời dưới đất, sắc mặt ảm đạm, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Long Tư Hạo lạnh lùng vô tình khiến cô ta cảm thấy sợ hãi trước giờ chưa từng có, hơi lạnh thấu xương từ lòng bàn chân cô ta xông thẳng lên đỉnh đầu.

Cả người cô ta run lẩy bẩy, đáy mắt hoảng sợ nhìn Long Tư Hạo, đôi môi tái nhợt run rẩy: “Anh... Anh... Tôi... Tôi biết, là anh... Là anh hãm hại tôi, video trong hôn lễ của tôi và Hoắc Vân Hy là anh giở trò

quý, là anh phá hủy tôi, là anh... Là anh...”

Hạ Lâm bắt đầu mất khống chế, hét lớn lên, đôi mắt đỏ như thịt sống, bộ dáng hận không thể ăn sống nuốt tươi Long Tur Hạo.

Đột nhiên, cô ta bò dậy, tựa như điên xông về phía Long Tur Hạo: “Là anh... Là anh phá hủy tôi, tất cả đều là anh tính kế, là anh hãm hại tôi, anh phá hủy tôi, tôi muốn giết anh... Tôi muốn giết anh... A... Tôi muốn giết anh...”

Long Tur Hạo thấy cô ta xông tới, thân hình nhanh chóng né.

Hạ Lâm thấy thế, chưa từ bỏ ý định, xông tới lần nữa, trong miệng hét lớn “Tôi muốn giết anh”, nhưng cô ta căn bản không đến gần Long Tur Hạo được, chớ nói chi động thủ với Long Tur Hạo.

Thấy căn bản không thể đụng tới Long Tur Hạo, cô ta bắt đầu điên cuồng đập đầu.

Chương 506: “Vua thuốc độc”

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Những tài liệu trên bàn làm việc của Long Tư Hạo bị cô ném xuống đất, lúc cô chuẩn bị đập máy tính, cửa phòng tổng giám đốc bị người khác đẩy ra, Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch đi tới.

“Chính là cô ta, cô ta bệnh thần kinh, mang cô ta đi!”

Lạc Thụy tiến vào, nghiêng người nhìn mấy người đàn ông mặc quần áo trắng nói.

Mấy người đàn ông này tức nhiên là đến từ bệnh viện tâm thần.

Vài người tiến lên, hơi vuốt cằm nhìn Long Tư Hạo, bắt Hạ Lâm đang muốn đập máy tính kéo đi.

“Buông... Các người làm cái gì? Buông.... Tôi muốn giết anh... tôi muốn giết anh... buông... tụi tôi muốn giết anh...”

“Phanh....”

Cửa văn phòng bị Lạc Thụy đá một cước đóng lại, tiếng la điên cuồng của Hạ Lâm bị chặn ở ngoài.

Lập tức đi đến trước người Long Tư Hạo, cười hỏi: “Tổng giám đốc, đã giải quyết Hạ Lâm, còn Lôi Dương xử lí như thế nào?”

“Cậu từ quyết định, nơi này giao cho các cậu, mình về xem Hiểu Hiểu.”

Ánh mắt Long Tur Hạo thâm trầm nhìn Lạc Thụy nói xong, liền đứng lên, đi ra cửa văn phòng.

Anh mới vừa đi vài bước, đột nhiên bị một trận chóng mặt kéo đến, tầm mắt mơ mơ hồ hồ, bước chân đặt xuống bỗng cả thân hình lao đảo, mắt thấy sẽ ngã xuống, Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch ba người thấy thế, vẻ mặt lo lắng đi nhanh tới.

Lạc Thụy và Tô Dịch đỡ người anh.

“Tổng giám đốc, anh làm sao thế? Có phải quá mệt mỏi hay không? Hay là anh nghỉ ngơi đi rồi lát nữa về xem tiểu thư cũng không muộn.”

Thần sắc Lạc Thụy lo lắng nhìn Long Tur Hạo nói xong, liền cùng Tô Dịch đỡ anh ngồi xuống sofa trong văn phòng.

Mới vừa ngồi, Lạc Thụy chỉ tay vào lỗ mũi của Long Tur Hạo, kinh ngạc lên tiếng: “Tổng giám đốc, anh lại chảy máu mũi?”

Nghe vậy, sắc mặt Long Tur Hạo tái nhợt nhú mày, nhận ra được lỗ mũi anh hình như ấm nóng có màu đỏ chảy ra, ánh mắt anh hơi trầm xuống, đang muốn tìm khăn tay, Tô Dịch bên cạnh rất nhanh nhẹn rút khăn giấy đưa cho anh.

Lăng Hàn Dạ ngồi đối diện anh hơi chau mày, trong ánh mắt hiện lên một tia nghi hoặc nhìn anh: “Long thiếu, tại sao đột nhiên cậu lại chảy máu mũi? Nếu nóng trong người thì không có khả năng, hiện tại đã bắt đầu mùa đông, bởi vì quá mệt mỏi, cái này cũng không thể, trước kia cậu cũng không phải không có mệt quá, lúc trước cậu mệt mỏi

cũng không xuất hiện tình trạng này, thân thể của cậu luôn luôn tốt, cho tới bây giờ mấy loại té xỉu đều không có xuất hiện, lại càng không vô duyên vô cớ chảy máu mũi, mình cảm thấy, vì an toàn... cậu hẳn nên đi kiểm tra.”

Sắc mặt Lạc Thụy tái nhợt, trạng thái tinh thần kém đi rất nhiều so với Long Tư Hạo, nhíu mày nói: “Tổng giám đốc, tôi cũng nghĩ anh nên đi kiểm tra, anh đột nhiên chảy máu mũi quả thật có chút quái lạ.”

Nghe vậy lông mày anh tuấn của Long Tư Hạo chau lại, muốn đứng dậy, nhưng toàn thân vẫn vô lực.

Thân thể anh anh biết rõ, trong khoảng thời gian này, anh đột nhiên xuất hiện tình trạng choáng váng, ngẫu nhiên ho khan, thân thể vô lực

Nhưng mấy ngày nay tình trạng khá nhẹ, anh cũng không để ý, chỉ là hôm nay lại nghiêm trọng lên.

Tô Dịch ngồi bên cạnh anh thần sắc ngưng trọng, dường như nghĩ đến cái gì nhìn anh nói: “Tur Hạo, chẳng lẽ trong cơ thể cậu độc khí Mustard* chưa được loại bỏ hoàn toàn sao?”

(*)Độc khí Mustard (Mù - Tạt), tên khoa học - ichlorodiethyl Sulfide là một chất lỏng nhờn không màu hoặc có màu hơi vàng, người có mùi giống như cải đắng hoặc mùi củ hành, củ tỏi. Nó là một chất độc hoại tử rất đáng sợ, có thể làm mục nát hệ thống hô hấp, thối nát da thịt, người bị hại sẽ chết trong đau đớn.

“Độc khí Mustard?” Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ nghe vậy, đồng thời nhìn về phía Tô Dịch

“Tô thiếu, anh nói rõ ràng, tổng giám đốc tại sao lại bị trúng độc khí

Mustard t? Độc khí Mustard không phải chuyện nhỏ, độc khí Mustard tồn tại trong cơ thể con người sẽ không ngừng nhân bản các tế bào ung thư, làm cho các tế bào ung thư tăng lên một cách nhanh chóng, mẹ ơi! Đây chính là giết người, tổng giám đốc, không phải anh mắc một căn bệnh hiểm nghèo chứ...”

Nói đến đây, vẻ mặt khóc lóc của Lạc Thụy nhìn về phía Long Tư Hạo: “Tổng giám đốc, anh không thể chết, tôi không hy vọng đầu bạc... Ôi không! Tôi không muốn kẻ tóc đen tiến kẻ tóc đen.”

Theo như lời Lạc Thụy nói, độc gây nên bệnh ung thư, được xưng là “Vua thuốc độc”, bên trong cơ thể hấp thu hơi độc, hồng cầu và tiểu cầu không ngừng giảm, làm cho cơ thể con người đột biến gen, phát sinh bệnh ung thư, còn có thể nhanh hơn tốc độ khuếch tán tế bào ung thư.

Ung thư không thể so với cảm mạo, cho dù hiện nay công nghệ xã hội phát triển nhanh, nhưng bệnh ung thư vẫn thuộc loại nan y.

Nghe lời Lạc Thụy nói, khoé môi Lăng Hàn Dạ co rút, con ngươi màu nâu nhìn Lạc Thụy: “Không chắc là độc khí Mustard, cậu đừng ở đây nói lung tung, dọa đến Long thiếu sẽ không tốt.”

Dứt lời, anh nâng mắt nhìn thần sắc ngưng trọng của Tô Dịch, nhíu mày hỏi: “Làm sao biết Tư Hạo bị trúng độc khí Mustard?”

Tiếng nói anh trầm xuống, trạng thái tinh thần của Long Tư Hạo khôi phục lại sau đó đứng dậy, đôi mắt nheo lại ánh mắt thâm trầm nhìn khuôn mặt của ba người kia nói: “Mình về xem Hiểu Hiểu trước”

“Tổng giám đốc, thân thể của anh không sao chứ? Nếu không tôi đưa anh“. Lạc Thụy cũng đứng lên, con ngươi lo lắng nhìn anh.

Ngay cả quay đầu lại Long Tư Hạo cũng không, lập tức tách khỏi đám bạn đi ra phòng tổng giám đốc.

Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ thấy anh hoàn toàn không xem trọng thân thể mình, hai người đều nhíu mày, nhìn thần sắc ngưng trọng của Tô Dịch đang ngồi ở so pha đối diện.

“Tô thiếu, anh còn chưa nói sao anh biết tổng giám đốc bị trúng độc khí Mustard?”

Chương 507: “Vua thuốc độc”

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy ngồi xuống lần nữa, đôi mắt lảng hờn Tô Dịch.

Còn Tô Dịch chau mày, thần sắc ngưng trọng nói: “Là trong khoảng thời gian lúc trước ở Moldova ứng phó với Augustus, thuộc hạ anh ném đạn khói trong đó có chứa độc khí Mustard.”

“Đạn khói chứa thuốc độc?” Lạc Thụy cau mày, khuôn mặt tuấn tú tràn ngập lo lắng, anh không nghĩ đến chuyện lần trước anh lo lắng lại xảy ra.

Augustus so với Doris, thì một bên là tội phạm quốc tế một bên là nhân vật nguy hiểm hơn, Augustus đặc biệt buôn lậu thuốc phiện, buôn lậu súng ống đạn dược, còn tàng trữ vũ khí hóa học, không nghĩ tới là thật.

Hơi độc không phải trò đùa, có thể xưng là “vua chất độc”, tuyệt đối không thể xem thường nó.

Thần sắc Lăng Hàn Dạ ngưng trọng nhìn Lạc Thụy và Tô Dịch, nhúu mày nói: “Chờ Long Thiếu trở về công ty, phải làm cho cậu ấy đến bệnh viện kiểm tra một chút.”

Lạc Thụy và Tô Dịch gật đầu, đồng ý làm như lời Lăng Hàn Dạ nói.

Biệt thự ven hồ Thủy Lộ.

Lúc này Lê Hiểu Mạn đang ngủ trưa, ban ngày Long Tur Hạo ở công ty, cô ngoại trừ ăn cơm rồi đi tản bộ, thì chính là ngủ.

Từ công ty trở về Long Tur Hạo đi thẳng lên lầu ba là phòng ngủ của anh và Lê Hiểu Mạn.

Sự khác nhau lúc ở công ty chính là, thần sắc anh lúc này không có hiện ra một chút không thoải mái, nhìn qua cả người giống như lúc trước vẻ mặt sáng láng.

Thân mặc âu phục màu xám bạc hiệu Armani, cà vạt bằng vải ka-ki nghiêng vài vằn sọc, khí chất tao nhã, giơ tay nhắc chân điều tỏa ra khí chất cao quý, tuấn mỹ vô cùng, toàn thân cao thấp đều tản ra hơi thở mê người đủ làm phụ nữ khắp thiên hạ điên cuồng vì anh.

Nghe được tiếng bước chân trầm ổn vang bên ngoài phòng, Lê Hiểu Mạn rất quen thuộc liền tỉnh dậy.

Cô mở hai mắt ngồi dậy, nhìn thấy cả người Long Tur Hạo, cô kinh ngạc trừng hai tròng mắt.

“Tur Hạo, không phải anh ở công ty sao? Sao đột ngột trở về?”

Long Tur Hạo lập tức sai bước đến thân thể anh ngồi xuống, đôi mắt hẹp dài con ngươi thăm thẳm chăm chú nhìn cô, khoé môi giương lên cười, ngữ khí ôn nhu: “Anh nghĩ đến em, liền trở về gặp em.”

Một câu nói ngắn gọn của anh khiến trong lòng Lê Hiểu Mạn như được rít mật, ngọt ngào.

Hai tay mảnh khảnh của cô vòng ở cổ anh, nâng đôi mắt nhìn anh đầy ôn nhu và thâm tình: “Tur Hạo, em cũng muốn gặp anh.”

Đôi mắt Long Tư Hạo tràn đầy ý cười, cúi đầu hôn cánh môi của cô, thanh âm trầm thấp ôn thuận: “Không quấy rầy em nghỉ ngơi, anh về công ty.”

Lê Hiểu Mạn hơi nhú mày, trong mắt hiện lên vẻ không muốn: “Không phải anh vừa trở về sao? Không thể đợi một chút nữa sao?”

Ánh mắt hiện lên vẻ không muốn của cô bị anh thu vào trong mắt, con ngươi Long Tư Hạo hơi co rút, ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng vuốt hàng lông mày khẽ nhăn của cô, khoé môi cười chứa đầy sự sủng nịch: “Hiểu Hiểu, anh trở về chỉ muốn nhìn em một chút, hiện tại đã nhìn xong, anh đương nhiên phải trở về công ty, như thế nào? Em quyến luyến anh? “

Lê Hiểu Mạn không nghĩ sẽ che giấu tình cảm đối với anh, cô dùng lực gật gật đầu nhìn anh: “Không muốn đâu”

Thấy cô gật đầu thừa nhận, đôi mắt hẹp dài của Long Tư Hạo tô đậm ý cười, anh ôm cô vào lòng ngực, cúi đầu chống lên trán cô, ánh mắt ôn nhu sủng nịch nhìn cô: “Anh ở lại đây với em một lúc!”

“Được!” Lê Hiểu Mạn nâng ánh mắt ôn nhu nhìn anh, áp đến đôi môi của anh hôn lên.

Cô muốn rời khỏi môi anh, Long Tư Hạo đột nhiên chế trụ gáy của cô, đè lên cánh môi của cô chặt chẽ, hôn sâu thêm.

Ngay lúc hai người đang hôn kịch liệt, yết hầu Long Tư Hạo đột nhiên ngửa ngửa, lông mày tuấn tú của anh chau lại, nhanh chóng rời khỏi cánh môi của Lê Hiểu Mạn

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo đột nhiên buông cô ra, ánh mắt mê ly

của cô có chút khó hiểu nhìn anh: “Tur Hạo, làm sao vậy?”

Một tay Long Tur Hạo nắm lại, nhẹ nhàng đặt lên môi của anh, Không cho anh khụ ra tiếng, nhưng anh càng nhịn, yếu hầu càng ngứa và khó chịu.

Anh cực lực chịu đựng, Không cho Lê Hiểu Mạn tìm ra manh mối, sùng nịch nhìn cô cười: “Hiểu Hiểu, anh không sao, anh đi vào phòng tắm.”

Dứt lời, anh đứng dậy sai bước đến phòng tắm.

Lê Hiểu Mạn thấy thế, đôi mày thanh tú cau chặt lại, không rõ anh làm sao.

Cô cũng xuống giường, đi tới trước cửa phòng tắm, đẩy đẩy cửa, lại phát hiện bên trong phòng tắm Long Tur Hạo đã khoá cửa.

“Tur Hạo...” cô khẽ gọi một tiếng, cau mày, lo lắng hỏi: “Rốt cuộc anh làm sao vậy?”

Trong phòng tắm, hai tay Long Tur Hạo chống trên bồn rửa mặt, lông mày anh tuấn nhíu chặt, nắm tay để trên đôi môi lạnh nhạt, Không cho chính anh ho khan.

Bởi vì anh biết Lê Hiểu Mạn đang đứng bên ngoài phòng tắm, anh không muốn cô lắng.

“Hiểu Hiểu, anh không sao, anh ra liền”

Dứt lời, anh không chịu được, liên tiếp ho vài cái, chờ anh bình ổn lại, nâng con người nhìn chiếc gương trên bồn rửa mặt, lại phát hiện trên môi anh có vết máu.

Trong lòng anh cả kinh, trên bàn tay trắng nõn cũng dính máu.

Con người bên trong đôi mắt hẹp dài của anh xuất hiện một trận sóng ngầm, gương mặt tuấn mỹ tái nhợt, ánh mắt như tranh vẽ xẹt qua một tia phức tạp thần sắc bi thương, chẳng lẽ khí độc ở bên trong cơ thể anh?

Anh đột nhiên cảm giác cơ thể mình vô lực, hai tay dùng toàn lực chống đỡ trên thành rửa mặt, cố gắng bảo đảm thân thể của anh sẽ không giống lúc ở công ty đột nhiên ngã xuống.

Thân thể anh hơi nghiêng, đôi mắt hẹp dài nhìn chằm chằm ngoài phòng tắm, con người thâm trầm u ám xẹt qua tia bi thống và hoảng sợ, nếu độc còn ở trong người anh, vậy anh còn có thể sống được bao lâu?

— — — Huyền Huyền có chuyện nói — — —

Các bảo bối đối với kết cục của Hạ Lâm có vừa lòng không? Huyền Huyền cảm ơn phần thưởng của các bảo bối gửi**, chúc các bảo bối hạnh phúc vui vẻ mỗi ngày, Không lãng phí thời gian đọc của các bảo bối, Huyền Huyền sẽ không ở trong chính văn cảm tạ các bảo bối, nào nào, cái này có vài lời nói với người xa lạ không có vượt qua ba trăm tự, là miễn phí, cho nên các bảo bối yên tâm haha!

Chương 508: Yêu anh ấy, đời này không thay đổi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo ở trong phòng tắm rất lâu, lúc anh đi ra, sắc mặt và tinh thần đều đã rất tốt, không hề giống một người vừa ho ra máu.

Lê Hiểu Mạn ngồi trên giường lớn thấy anh đi ra thì lập tức đứng dậy.

Ánh mắt trong suốt của cô nhìn anh chăm chăm, giọng điệu lo lắng: “Tur Hạo, có phải vừa rồi anh ho không?”

Thấy cô lo lắng như vậy, Long Tur Hạo nhướn mày, giọng điệu thoải mái hỏi: “Em nghe thấy sao?”

Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu, đang muốn hỏi anh làm sao thì anh đã duỗi tay, ôm cô vào lòng, bàn tay to lớn để lên trán cô, dịu dàng nói: “Hiểu Hiểu, đừng lo lắng, anh không sao, thỉnh thoảng ho khan cũng bình thường thôi mà.”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh chăm chăm: “Có phải anh bị cảm không?”

Long Tur Hạo sùng nịch nhìn cô, cong môi cười: “Không đâu, anh không sao thật mà, nha đầu ngốc, đừng lo lắng cho anh.”

Dứt lời, anh cúi đầu hôn lên môi cô: “Được rồi, anh phải đi làm đây.”

Anh lập tức buông cô ra.

Ngay lúc anh xoay người, Lê Hiểu Mạn đột nhiên kéo anh lại, nhào vào lòng anh, đôi tay mảnh khảnh ôm chặt vòng eo mạnh mẽ: “Tur Hạo, để em đi cùng anh đến bệnh viện, hoặc là gọi bác sĩ tới cũng được, đột nhiên anh ho khan, em rất lo lắng.”

Long Tur Hạo mỉm cười nhìn: “Hiểu Hiểu, anh thật sự không sao, không cần quá lo lắng, anh phải đến công ty rồi.”

Anh vừa muốn buông cô ra, cô lại ôm chặt anh không rời.

Long Tur Hạo hạ mắt nhìn cô gái nhỏ ôm mình không rời, ánh mắt đầy ý cười: “Hiểu Hiểu, sao đột nhiên lại dính người vậy?”

Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn anh, cười mềm mại đáng yêu mềm: “Không phải anh luôn muốn em dính sao?”

Long Tur Hạo hơi hơi nhíu mày, giọng điệu ôn nhu: “Đúng vậy, nếu em đã không nở rời xa, vậy anh không đến công ty nữa, ở nhà với em nhé?”

Nghe anh nói ở lại, Lê Hiểu Mạn đột nhiên cảm thấy vui vẻ, nhưng cô không thể ích kỷ giữ lấy toàn bộ không gian của anh như vậy được.

Tối nào anh cũng đứng giờ về nhà ăn cơm với cô, đưa cô đi dạo, ôm cô ngủ, cô đã cực kỳ thỏa mãn rồi, cô không thể lại chiếm lấy thời gian ban ngày của anh nữa.

Anh cũng có chuyện của anh, cô càng không thể làm chậm trễ công việc của anh được.

Cô buông lỏng tay ra, ánh mắt ôn nhu thâm tình nhìn anh: “Tur Hạo, không cần, anh đến công ty đi, buổi tối muốn ăn cái gì, em làm cho

anh.”

Long Tư Hạo đưa mắt nhìn cái bụng đã lộ ra của cô, ánh mắt ngập tràn tình ba con: “Hiểu Hiểu, em chỉ cần vui vẻ ở cùng bảo bối của chúng ta là được, những việc khác cứ để giúp việc làm, anh không muốn em mệt mỏi.”

“Vâng!” Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo khẽ gật gật đầu, sau đó nhìn theo anh rời khỏi phòng ngủ.

Lúc bóng dáng anh tuần ấy biến mất khỏi mắt cô, cô lại nhíu mày, trong đầu lại suy nghĩ về anh.

Bởi vì không có việc gì làm, lại không ngủ được, mang thai lại không thể nghịch điện thoại, cô liền tựa vào đầu giường đọc mấy cuốn sách dành cho phụ nữ có thai.

Cứ một lát cô lại nhìn giờ, đến khoảng sáu giờ, cô mới đặt sách xuống, đi vào phòng bếp.

Tuy đã đồng ý với Long Tư Hạo sẽ không tự nấu cơm, nhưng cô vẫn muốn tự tay nấu cho anh, nhìn anh ăn cơm cô nấu, cô sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Cô tin Long Tư Hạo cũng sẽ cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

Không có người đàn ông nào lại không thích ăn cơm người phụ nữ mình yêu thương nấu, cũng không có người phụ nữ nào không muốn nấu cơm cho người đàn ông của mình cả.

Nam chủ ngoại nữ chủ nội, Long Tư Hạo bận việc ở ngoài, cô muốn làm chút gì đó cho anh.

Chờ cco đến phòng bếp, đầu bếp nghe cô nói muốn tự làm cơm thì ở bên cạnh phụ giúp.

Chỉ là, cô vội vàng hơn một giờ, làm một bàn đồ ăn, nhưng Long Tur Hạo lại không về đúng giờ.

Trời đã tối rồi, cô ngồi trước bàn ăn đợi anh rất lâu, đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm bàn ăn từ lúc bốc hơi nóng nghi ngút đến khi nguội lạnh.

Hơn tám rưỡi mà Long Tur Hạo vẫn chưa về, cô nhúu mày cầm điện thoại gọi cho Long Tur Hạo, nhưng người nhận máy lại là trợ lý của anh ấy.

“Lê tiểu thư, Long tổng đang phải dự một bữa tiệc rất quan trọng, sẽ về trễ một chút, cô không phải chờ anh ấy đâu.”

Cúp điện thoại xong, Lê Hiếu Mạn vẫn ngồi trước bàn ăn, rong mắt hiện lên sự mất mát.

Chú Thành quản gia đi vào nhà ăn, thấy đồ ăn đều đã nguội thì cung kính hỏi: “Thiếu phu nhân, đồ ăn nguội cả rồi, có cần hâm nóng lại không ạ?”

Lê Hiếu Mạn đưa mắt nhìn quản gia, khẽ mím môi: “Chú Thành, giờ chưa cần đâu, đợi Tur Hạo về đã.”

Chú Thành khẽ gật đầu rồi ra ngoài.

Mà Lê Hiếu Mạn vẫn ngồi chờ trước bàn ăn, sở dĩ cô không hâm nóng lại là vì sợ nếu hâm nóng quá nhiều sẽ làm mất đi hương vị, đến lúc Long Tur Hạo về ăn sẽ không ngon nữa.

Cô cho rằng Long Tư Hạo tầm hơn mười hai giờ sẽ về, nhưng cô đợi đến hai giờ sáng, mà vẫn không thấy anh đâu.

Trong lúc đó, quản gia cũng đã nói mấy lần bảo cô đi ngủ trước, không cần đợi Long Tư Hạo, mà Lạc Thụy cũng gọi điện mấy lần, nói Long Tư Hạo có thể sẽ về rất khuya, để cô không cần chờ, nhưng cô vẫn ngồi trước bàn ăn.

Mãi đến bình minh, cô cũng không đợi được Long Tư Hạo trở về.

Chương 509: Yêu anh ấy, đời này không thay đổi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy qua bữa sáng mà anh vẫn không về, cô mới thu dọn đồ trên bàn ăn, cũng để cho quản gia chuẩn bị xe, cô muốn đến nghỉ trang An Khang.

Đến nơi, cô xuống xe nhưng không để lái xe đi theo, một mình đi vào.

Tuy cô đã có thai hơn năm tháng, nhưng hành động vẫn rất tự nhiên, không hề giống phụ nữ có thai cồng kềnh vô lực.

Đến trước mộ Lê Tố Phương, cô nhìn chăm chăm bức ảnh trên bia mộ, trong lòng lại khế đau.

“Mẹ...”

Gọi khẽ một tiếng, hốc mắt đỏ hoe, vươn tay nhỏ, từ từ quỳ xuống.

Thân thể nhỏ xinh của cô tựa vào bia mộ, tay nhỏ vuốt ve ảnh chụp của Lê Tố Phương, rơi lệ: “Mẹ, con đến thăm mẹ đây, con rất nhớ mẹ...”

Cúi xuống, cô lại tiếp tục nói: “Xin mẹ hãy tha thứ vì con không nghe lời mẹ rời khỏi Tư Hạo, anh ấy thật sự rất tốt, rất yêu con, con cũng rất thương anh ấy, cực kỳ cực kỳ yêu, con nợ anh ấy rất nhiều, anh ấy trả giá vì con nhiều như vậy mà con chưa làm được gì cho anh ấy, vì vậy sau này, con sẽ dùng cả đời để thương, con xin lỗi, cho dù

mẹ ở dưới tuổi vàng có bảo con bất hiếu thì con cũng sẽ không rời bỏ anh ấy đâu...”

Dứt lời, cô nức nở nhìn ảnh chụp Lê Tố Phương trên bia mộ: “Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ không để mẹ chết oan như vậy đâu, Tư Hạo đang điều tra chuyện mẹ bị giết, con tin anh ấy, anh ấy nhất định sẽ tìm ra hung thủ thật sự báo thù cho mẹ.”

Nhìn mộ Lê Tố Phương hồi lâu, cô mới đỡ bia mộ, từ từ đứng dậy.

Lúc này, phía sau cô vang lên một giọng nói quen thuộc.

“Mạn Mạn...”

Nghe tiếng, Lê Hiếu Mạn sững sờ, đưa con mắt lệ ướt mông lung lên nhìn, thấy người đứng trước mặt cô quả nhiên là Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy thấy cô đỏ mắt thì nhíu mày hỏi: “Mạn Mạn, sao em lại ở đây một mình? Long Tư Hạo không đi với em sao? Em đang mang thai, anh ta vẫn yên tâm để em một mình ở đây?”

Lê Hiếu Mạn nheo mắt, lạnh nhạt nhìn anh ta: “Sao anh lại ở đây?”

Hoắc Vân Hy nhíu chặt mày, đôi mắt như mực không khỏi có mấy phần bi thương: “Anh đến thăm ba, nghĩ mộ dì cũng ở đây nên qua xem, đúng lúc em cũng...”

Nói đến đây, anh ta im lặng một chút, mới lo lắng nhìn cô hỏi: “Mạn Mạn, em và Long Tư Hạo có phải lại xảy ra chuyện gì rồi không? Sao anh ta lại không đi với em?”

Thấy Hoắc Vân Hy lại đang nói bóng nói gió gì đó, Lê Hiếu Mạn lại càng nhíu chặt mày hơn: “Hoắc Vân Hy, rốt cuộc anh muốn hỏi cái

gì? Tôi và Tư Hạo rất tốt, chẳng xảy ra chuyện gì hết.”

Dứt lời, Lê Hiếu Mạn xoay người định rời khỏi thì bị Hoắc Vân Hy giữ lại.

Anh ta nhìn cô chăm chăm, ánh mắt thâm tình: “Mạn Mạn, em biết không, anh vẫn rất yêu em, cũng đang chờ em, nếu Long Tư Hạo đối xử với em không tốt thì chỉ cần em đồng ý, em có thể về bên anh bất cứ lúc nào, anh không ngại em đã từng ở bên cùng với Long Tư Hạo đâu, nếu em cho anh cơ hội, anh nhất định sẽ thương em, yêu em gấp bội.”

Lê Hiếu Mạn dùng lực tránh khỏi tay Hoắc Vân Hy, lạnh lùng nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, không cần, Tư Hạo đối xử với tôi rất tốt, tôi sẽ không rời khỏi anh ấy, anh ấy cũng sẽ không rời khỏi tôi, tôi yêu anh ấy, đời này không thay đổi.

Lời nói của cô kiên định khiến Hoắc Vân Hy lui một bước dài, đôi mắt đen nhìn cô đau khổ không thôi, ánh mắt mất mát, thê lương cong môi: “Mạn Mạn, cho dù như thế nào, lòng anh với em cũng sẽ không đổi, anh sẽ chờ, cho dù là cả đời, anh cũng sẽ chờ, đời này anh sẽ không yêu một ai nữa, nếu ngày nào đó anh chết, mà em vẫn không chịu chấp nhận anh thì anh cũng sẽ không hối hận, là anh bỏ lỡ em, làm em tổn thương, cho dù anh dùng phần đời còn lại cũng không bù đắp được lỗi lầm của mình.”

Mặc cho Hoắc Vân Hy nói, lòng Lê Hiếu Mạn vẫn bình lặng như thường, nếu những lời này đổi sang Long Tư Hạo nói, cô nhất định sẽ xúc động không thôi.

Hoắc Vân Hy thấy anh ta đã nói xong những lời đó mà Lê Hiếu Mạn vẫn lạnh lùng, lòng anh ta rỉ máu, đau đớn đến tận xương tủy.

“Mạn Mạn...” Ánh mắt anh ta trầm xuống, đôi mắt đen ươn ướt.

Anh ta là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, giờ phút này lại muốn khóc lớn vì người con gái mình yêu lại yêu người đàn ông khác.

Mạn Mạn của anh ta sao lại có thể yêu người khác?

Chỉ cần nghĩ đến việc cô yêu Long Tư Hạo, cực kỳ yêu, lòng anh ta lại đau khổ như bị chém từng nhát.

Cố gắng che đậy ánh mắt bi thương, Hoắc Vân Hy dịu dàng nhìn cô: “Mạn Mạn, Long Tư Hạo không đi với em, vậy em tới một mình sa? Phụ nữ có thai hoạt động không tiện lắm, để anh đưa em về nhé?”

Lê Hiểu Mạn nhìn vẻ mặt lo lắng của Hoắc Vân Hy, giọng điệu băng lãnh: “Không cần, tôi không muốn có bất cứ liên quan gì với anh nữa, Hoắc Vân Hy, lần sau nhìn thấy tôi, thì mời anh làm bộ như không quen biết, tránh xa tôi ra một chút, ok?”

Những lời này của cô lại khiến Hoắc Vân Hy đỏ mắt.

Chương 510: Mặt trời mọc hướng Tây (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Khóe mắt anh ta dần ướm át, ánh mắt bi thương nhìn cô: “Mạn Mạn, anh chỉ muốn làm chút gì cho em, chẳng lẽ ngay cả cái này cũng không được sao? Em có biết anh hối hận bao nhiêu, muốn bù đắp sai lầm của anh bao nhiêu không? Mỗi ngày anh đều sống trong hối hận và thống khổ, em chỉ hy vọng có thể làm chút gì cho em bù đắp anh nợ em, anh chỉ muốn thông qua làm chút gì cho em giảm bớt áy náy đối với em trong lòng anh, anh chỉ muốn có thể tốt hơn một chút, tại sao em không chịu tác thành cho anh? Xem như em cho anh một cơ hội chuộc tội, em cho anh làm chút chuyện cho em được không?”

Dứt lời, hai tay anh ta ôm lấy hai vai Lê Hiểu Mạn, nước mắt không khống chế được nữa, trượt xuống dọc theo khuôn mặt tuấn tú của anh ta, giọng nói bi thương và hối hận: “Mạn Mạn... anh xin em, cho anh một cơ hội chuộc tội được không? Anh không bắt em nhất định phải tiếp nhận anh nữa, em chỉ cho anh đưa em, quan tâm em một chút, anh đã có thể tốt hơn rất nhiều, anh biết anh làm quá nhiều chuyện sai lầm, anh không đáng được em tha thứ, coi như em thương hại anh, bố thí anh được không? Anh không muốn sống trong hối hận và áy náy tự trách, em hiền lành như vậy, tại sao không thể phát chút thiện tâm, cho anh một cơ hội chuộc tội?”

Anh ta cả ngày đều sống trong hối hận, thống khổ, áy náy, tự trách, bi thương, anh ta đã sắp không thở được, anh ta chỉ muốn có thể có một cơ hội chuộc tội, như vậy ít ra anh ta không cần bi thương, áy náy và tự trách như thế nữa.

Điều khiến anh ta hối hận không thôi chính là giao người phụ nữ anh ta yêu sâu đậm cho người đàn ông khác, anh ta hận không thể bầm thây mình thành vạn đoạn.

Lê Hiểu Mạn vì lời nói đau đến không muốn sống của anh ta mà ngược mắt kinh ngạc nhìn anh ta, thấy gương mặt tuấn tú của anh ta đã bị nước mắt hối hận và áy náy thấm ướt, cô hơi cau mày, lạnh lùng đẩy anh ta ra.

Nếu như đổi lại là một năm trước, lời này của anh đủ để rung chuyển toàn bộ cánh cửa lòng của cô, còn làm cô yêu sâu đậm, nhưng bây giờ, cô ngoại trừ cảm thấy anh ta thật sự rất đáng buồn đáng thương đáng ghét ra, không có tâm tình khác.

Anh ta đã không thể làm cô xúc động.

Lòng cô đã hoàn toàn bị Long Tư Hạo chiếm cứ, cuộc đời này, tất cả ưu tư, hỉ nộ ái ố của cô đều chỉ vì Long Tư Hạo.

Nụ cười của cô chỉ nở rộ vì anh, chỉ vui vẻ vì anh.

Cô lạnh lùng nhìn anh ta: “Tôi có tài xế đưa đi, tôi không cần anh đưa.”

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn không để ý tới Hoắc Vân Hy, xoay người rời đi.

Khi cô tới bãi đậu xe nghĩa trang An Thái, cô quét mắt một vòng, phát hiện tài xế vừa đưa cô tới lại không có ở đây, ngay cả chỗ đậu xe bên kia cũng không.

Cô nhíu mày, chẳng lẽ tài xế về trước rồi?

Hoắc Vân Hy đi ra theo thấy cô đứng tại chỗ nhíu mày, nhìn cô, nghi ngờ hỏi: “Mạn Mạn, sao thế? Không nhìn thấy tài xế đưa em tới sao?”

Lê Hiếu Mạn nheo mắt nhìn Hoắc Vân Hy, vẫn không để ý tới anh ta, tự đi ra bên đường đoán xe.

Hoắc Vân Hy thấy thế, lập tức khởi động xe Bentley màu đen của anh ta, chạy đến bên cạnh Lê Hiếu Mạn.

Anh ta mở cửa xe ghế cạnh tài xế ra, ánh mắt ôn nhu nhìn cô: “Mạn Mạn, lên xe đi, tài xế em không có ở đây, em lại đang mang thai, một mình đón xe không an toàn, bây giờ em ở đâu, anh đưa em về.”

Lê Hiếu Mạn ở Thủy Lộc Hồ, Hoắc Vân Hy cũng không biết, anh ta cho là cô ở Hồng Hoa Uyển, từng đến đó tìm cô, nhưng sau mới biết, cô đã không còn ở đó nữa.

Sau khi Lê Hiếu Mạn vào ở biệt thự ven hồ Thủy Lộ cũng rất ít đi ra, những người khác không có giấy thông hành cũng không vào được, Hoắc Vân Hy đương nhiên không biết cô ở đó.

Lê Hiếu Mạn cũng không ngồi vào xe Hoắc Vân Hy, cô sẽ không có liên quan gì đến Hoắc Vân Hy, mà cô cũng biết Long Tư Hạo rất để ý Hoắc Vân Hy, cho nên cô ta càng không thể có chút dính líu gì với Hoắc Vân Hy nữa.

Đợi một hồi, thấy có xe tới, cô vẫy xe, liền trực tiếp ngồi vào, cô gọi cho Lê Chấn Hoa trước, chắc chắn ông đang ở đâu, mới nói địa chỉ cho tài xế.

Sau tang lễ Lê Tố Phương, nửa tháng nay cô luôn ở Thủy Lộc Hồ, không đi gặp cậu cô, nên cô thừa dịp hôm nay đi ra ngoài, vừa vận

đến gặp cậu cô một lần.

Dù sao hiện tại, người thân của cô trừ Long Tư Hạo và bảo bảo trong bụng, chỉ có cậu Lê Chấn Hoa và anh họ Lê Văn Bác.

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn tình nguyện đón xe cũng không chịu ngồi lên xe anh ta, anh ta bị thương đau lòng, đập kính chắn gió, trong lòng đau đớn không cách nào nói rõ.

Sau đó anh ta cho xe chạy theo.

Vì chuyện của Lê Tố Phương, Lê Văn Bác làm Giám đốc tài vụ ở Ngự Yến Lầu.

Lê Chấn Hoa còn chưa thoát khỏi đau buồn vì Lê Tố Phương qua đời, cũng không đến Ngự Yến Lầu mì thực* nữa.

(* Mì thực: Thức ăn làm bằng bột mì

Mấy học trò ông nhận đều làm thay ông.

Ở Ngự Yến Lầu mấy tháng ngắn ngủi, danh tiếng mì thực của Lê gia chẳng những vang dội, còn kiếm được một ít tiền.

Chương 511: Mặt trời mọc hướng Tây (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Chấn Hoa và Lê Tố Phương vốn muốn kiếm được tiền nhờ việc này cộng thêm tiền bọn họ tích góp mua một căn nhà ở trung tâm thành phố, nhưng còn chưa đi xem phòng ốc, Lê Tố Phương đã qua đời, chuyện này phải gác lại.

Nửa tháng trước, Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác dọn ra khỏi Ngự Yến Lầu, hai người mượn căn hộ hai phòng ở ngoài, gần Ngự Yến Lầu, cách nhau chưa tới 200 thước.

Căn hộ 120 mét vuông coi như rộng rãi, hơn nữa giá cả không đắt lắm.

Vì Lê Hiểu Mạn gọi trước, Lê Văn Bác biết cô sẽ đến, nên đứng ở địa điểm đã hẹn chờ cô.

Thấy Lê Hiểu Mạn từ trên xe taxi đi xuống, anh ta lập tức đi lên, đưa tay đỡ cô.

Lê Hiểu Mạn đứng vững, ngược mắt nhìn anh ta, mím môi cười: “Anh Văn Bác, cảm ơn.”

Lê Văn Bác chuẩn bị lên tiếng, đột nhiên một chiếc xe Bentley dừng lại sau lưng Lê Hiểu Mạn không xa, người xuống xe chính là Hoắc Vân Hy.

Thấy Hoắc Vân Hy, Lê Văn Bác nhíu mày, ánh mắt thoáng qua tia phức tạp.

“Mạn Mạn...” Nghe tiếng Hoắc Vân Hy sau lưng, Lê Hiếu Mạn xoay người, thấy anh ta đang đi tới cô.

Vẻ mặt cô kinh ngạc, nheo mắt, lạnh lùng nhìn anh ta: “Anh đến làm gì?”

Bất kể sắc mặt Lê Hiếu Mạn lạnh lùng bao nhiêu, Hoắc Vân Hy vẫn cười ôn nhu: “Mạn Mạn, anh đến thăm cậu.”

Dứt lời, anh ta lại nhìn Lê Văn Bác, lễ phép cười một tiếng: “Văn Bác, cậu có ở nhà không?”

Lê Hoắc Bác nhìn Hoắc Vân Hy, lễ phép gật đầu: “Có, Hoắc tổng, anh đây là...”

Hoắc Vân Hy nhìn Lê Văn Bác cười nói: “Văn Bác, chúng ta từ nhỏ lớn cùng nhau, không cần khách sáo như vậy, vẫn gọi tên tôi Vân Hy đi.”

Lê Văn Bác và Hoắc Vân Hy cùng tuổi, Hoắc Vân Hy chỉ lớn hơn Lê Văn Bác ba tháng, hai người lúc nhỏ vì Lê Hiếu Mạn mà từng gặp nhau.

Chỉ là tính cách Lê Văn Bác tương đối hướng nội, lại tự mình học tập, rất ít nhập bọn với bạn bè.

Anh ta là một mọt sách, mọt học tập vô cùng ưu tú, vốn có cơ hội xuất ngoại du học, nhưng anh ta từ bỏ.

Nếu hỏi nguyên nhân, dĩ nhiên là vì không yên tâm ba anh ta Lê

Chấn Hoa đánh bạc thành tính và cô Lê Tố Phương.

Nguyên nhân quan trọng nhất đương nhiên là không yên tâm người anh ta gọi là “em họ” Lê Hiếu Mạn.

Lê Văn Bác thấy Hoắc Vân Hy trước kia kiêu ngạo lúc này lại hạ thấp, mặt mày vui vẻ nghênh đón, lễ phép nói: “Hoắc tổng, nếu đã tới, đi lên ngồi một lát đi.”

Hoắc Vân Hy thấy Lê Văn Bác mời anh ta lên, trong lòng dĩ nhiên rất vui mừng.

Anh ta đang muốn nói được, Lê Hiếu Mạn ở bên cạnh lãnh đạm nói: “Anh Văn Bác, anh cho người không liên quan đi lên làm gì?”

Dứt lời, ánh mắt cô càng lạnh lùng nhìn Hoắc Vân Hy: “Hoắc tổng, anh đừng đi lên.”

“Mạn Mạn, anh chỉ lên thăm cậu một chút mà thôi, vậy cũng không được sao?” Mắt Hoắc Vân Hy đầy bi thương nhìn cô.

Lê Hiếu Mạn không để ý anh ta, mà nhìn Lê Văn Bác: “Anh Văn Bác, chúng ta đi lên.”

Sau đi cô đi trước.

Lê Văn Bác gật đầu với Hoắc Vân Hy, xoay người đuổi theo Lê Hiếu Mạn.

Lê Văn Bác và Lê Chấn Hoa mượn nhà ở lầu 10.

Biết Lê Hiếu Mạn sẽ đến, Lê Chấn Hoa đã sớm chờ ở ngoài cửa, nên vừa ra cửa thang máy, Lê Hiếu Mạn liền thấy ông chờ ở ngoài.

Mới nửa tháng gần ngủi, ông tiều tụy không ít, người cũng già đi rất nhiều, cặp mắt sưng đỏ, rất rõ ràng cho thấy khóc lâu.

“Cậu...” Thấy Lê Chấn Hoa, chớp mũi Lê Hiểu Mạn chua xót, mắt nổi lên tầng hơi nước.

Lê Chấn Hoa thấy cô sắp khóc, lập tức đi lên, nắm tay cô: “Mạn Mạn, vào trước đi.”

Lúc Lê Hiểu Mạn theo Lê Chấn Hoa vào cửa, thanh âm Hoắc Vân Hy lại vang lên sau lưng.

“Cậu...”

Lại nghe thanh âm Hoắc Vân Hy, ánh mắt Lê Hiểu Mạn xẹt qua tia tức giận và chán ghét.

Sao anh ta giống như âm hồn không tiêu tan?

Lê Chấn Hoa xoay người thấy Hoắc Vân Hy cũng tới, ông bất ngờ.

“Hoắc tổng...” Ông kinh ngạc nhìn Hoắc Vân Hy: “Sao cậu cũng tới?”

Hoắc Vân Hy thấy Lê Chấn Hoa khách sáo kêu anh ta Hoắc tổng, anh ta không thích ứng, trước kia cảm thấy không có gì, nhưng bây giờ, anh ta không muốn bày dáng vẻ người thân trước mặt Lê Hiểu Mạn, không muốn lưu lại ấn tượng xấu trong lòng Lê Hiểu Mạn.

Anh ta cười nhìn Lê Chấn Hoa, vừa khách sáo vừa thân thiết: “Cậu, cậu và Văn Bác đều kêu con là Vân Hy là được rồi, cậu kêu Hoắc tổng, con cũng ngại.”

Lê Chấn Hoa thấy anh ta trở nên rất thân thiện, hoàn toàn khác trước kia, ông lại kinh ngạc và bất ngờ.

Hoắc Vân Hy trước kia sẽ không để ý tới những người gọi là “Thân thích nghèo” này trong miệng Lý Tuyết Hà, chớ nói chi là thân thiết hiền hòa, nói ông trực tiếp kêu tên anh ta.

Hoắc Vân Hy thấy Lê Chấn Hoa kinh ngạc nhìn anh ta, trong lòng anh ta cảm thấy vô cùng khó xử, trước kia vì anh ta hiểu lầm Lê Hiểu Mạn, cho nên mới lãnh đạm với người nhà cô, thậm chí là xem thường.

Nhưng bây giờ xóa bỏ hiểu lầm, anh ta đương nhiên sẽ không giống trước kia.

Anh ta nhìn Lê Hiểu Mạn, sau đó nhìn Lê Chấn Hoa, lúng túng lại áy náy nói xin lỗi: “Cậu, thật xin lỗi! Trước kia là con không tốt, con có chỗ bất kính với cậu, xin cậu tha thứ cho.”

Lê Chấn Hoa không nghĩ tới Hoắc Vân Hy vậy mà sẽ buông xuống cái giá Tổng giám đốc của anh ta nói xin lỗi ông, ông lại thấy ngoài ý muốn.

Hôm nay là ngày gì?

Mặt trời mọc hướng tây sao?

Hoắc thiếu gia trước kia tâm cao khí ngạo, lạnh lùng đối đãi người khác lại nói xin lỗi ông, ông có nghe lầm không?

Hay là ông nhìn lầm rồi, đứng trước mắt ông không phải là Hoắc Vân Hy?

Chương 512: Càng nhìn, càng thấy nhiều tật xấu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Văn Bác bưng hai ly trà và một ly sữa bò đi ra.

Anh ta đặt ly trà ở trước mặt Hoắc Vân Hy và Lê Chấn Hoa trước, rồi mới bưng sữa bò cho Lê Hiếu Mạn.

Bởi vì Lê Hiếu Mạn là phụ nữ có thai, nếu uống trà thì không tốt lắm, nên anh ta cẩn thận không pha trà cho cô, mà chuẩn bị cho cô một ly sữa bò nóng.

Bưng ly sữa bò nóng hồi lên, Lê Hiếu Mạn nhìn về phía Lê Văn Bác nói câu cảm ơn.

Sau đó, cô quét mắt nhìn phòng khách, thấy trang trí trong nhà khá ổn, thì liếc nhìn Lê Chấn Hoa hỏi: “Cậu, nơi này là hai người mua lại sao?”

Lê Chấn Hoa nhíu chặt mày lại, khuôn mặt tái nhợt tiều tụy đã già đi rất nhiều của ông ta dâng lên nồng đậm bi thương: “Là thuê, cậu và mẹ cháu vốn định mua một căn...”

Lời còn chưa dứt, bởi vì nhắc tới Lê Tố Phương, nước mắt của ông lại không cầm được mà tuôn xuống, một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi lại thương tâm bi thống gạt lệ, khóc không thành tiếng.

“Ba...” Lê văn bác nhíu mày lại, anh ta liếc mắt nhìn Lê Hiếu Mạn mới

gạt lệ, khuyên nhủ ông: “Ba, người chết không thể sống lại, ba đừng thương tâm nữa, ba như vậy thì Mạn Mạn cũng sẽ thương tâm theo.”

“ba...” Lê Chấn Hoa nước mắt lưng tròng nhìn về phía Hoắc Vân Hy, hơi lúng túng: “Vân Hy, xin lỗi, đã để cho cậu chê cười rồi, tôi... tôi...”

Hoắc Vân Hy nhíu mày lại, anh ta hoàn toàn không có ý giễu cợt Lê Chấn Hoa, ông ta đã mất chị, anh ta có hiểu được tâm trạng bi thương của ông ta.

Tựa như lúc trước sau khi ba anh ta qua đời, anh ta cũng thương tâm đau buồn một đoạn thời gian rất dài.

Liếc nhìn Lê Chấn Hoa, anh ta cũng khuyên nhủ: “Cậu, Văn Bác nói đúng đấy, người chết không thể sống lại, cậu cố nén bi thương.”

Lê Hiểu Mạn đứng lên, ngồi vào bên cạnh Lê Chấn Hoa, cô vươn tay ra cầm lấy tay ông, nhìn về phía ông ta, cố gắng đè ép nước mắt sắp dâng trào ra khỏi hốc mắt, ôn hòa khuyên nhủ: “Cậu, mẹ qua đời, cháu biết cậu rất thương tâm khổ sở, nhưng cậu cũng phải chú ý đến sức khỏe của mình. cậu cứ tiếp tục bi thương, khóc nhiều như vậy thì sẽ ảnh hưởng đến thân thể, anh Văn Bác cũng sẽ thương tâm lo lắng cho cậu. Nguyện vọng lớn nhất khi mẹ cháu còn sống là hy vọng cậu có thể phấn chấn, điều bà đau lòng nhất quan tâm nhất chính là thân thể của cậu. Vì vậy, nếu cậu cứ như vậy mà bị bệnh, mẹ cháu ở dưới suối vàng biết, cũng sẽ lo lắng, cậu không hy vọng mẹ cháu ra đi không thanh thản sao?”

Những lời này của Lê Hiểu Mạn đã có tác dụng, mặc dù trong lòng Lê Chấn Hoa vẫn bi thương khổ sở, nhưng cũng không khóc không ra tiếng giống như vừa nãy nữa.

Ông ta nhìn Lê Hiểu Mạn rồi gật đầu: “Mạn Mạn nói đúng, cậu không

thể thương tâm nữa, cậu muốn phấn chấn.”

Nghe ông ta nói như vậy, Lê Hiếu Mạn khẽ nở nụ cười: “Cậu nói vậy là đúng rồi.”

Lê Chấn Hoa nhìn cô mỉm cười, rồi nhìn về phía Hoắc Vân Hy, khách khí nói: “Vân Hy, Mạn Mạn, hiếm khi hai cháu tới một chuyến, vậy khoan hãy về, ở lại ăn cơm với cậu đi.”

Hoắc Vân Hy tự nhiên là rất vui vẻ khi có thể ở lại dùng cơm, nhưng anh ta không đáp ứng ngay lập tức, mà nhìn về phía Lê Hiếu Mạn, giống như là đang hỏi ý cô.

Lê Chấn Hoa thấy anh ta nhìn về phía Lê Hiếu Mạn, cũng nhìn về phía cô: “Mạn Mạn, cứ quyết định như vậy đi, cháu cũng khoan hãy đi, ăn cơm rồi đi, cậu sẽ tự mình xuống bếp.”

Dứt lời, ông ta liền đứng lên đi vào phòng bếp.

Lê Văn Bác thấy Lê Chấn Hoa đi vào phòng bếp, thì nói muốn đi vào hỗ trợ, rồi cũng đứng lên.

Sau khi Lê Văn Bác đi vào phòng bếp, trong phòng khách chỉ còn lại Lê Hiếu Mạn và Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy nhìn về phía vẻ mặt lạnh nhạt của Lê Hiếu Mạn, anh ta cau mày khẽ gọi: “Mạn Mạn...”

Lê Hiếu Mạn vô cùng không thích ngồi đờ trong cùng một không gian với Hoắc Vân Hy, cô đứng lên, lạnh lùng liếc nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, anh nói thật cho tôi biết, những hình ảnh xuất hiện trong hôn lễ của anh và Hạ Lâm kia, có phải là do anh làm hay không?”

Hoắc Vân Hy không ngờ rằng cô lại đột nhiên nhắc tới chuyện này, anh ta thoáng hoảng sợ.

Anh ta nhìn về phía cô bằng ánh mắt tràn đầy tội lỗi và áy náy: “Mạn Mạn, thật xin lỗi!”

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nheo mắt lại nhìn anh ta: “Thật sự có liên quan đến anh?”

Hoắc Vân Hy không lên tiếng, anh ta nhíu mày chặt hơn, trên gương mặt tuấn tú viết đầy tội lỗi và áy náy.

Những hình ảnh kia là kiệt tác của Long Quân Triệt, nhưng anh ta không thể làm Long Quân Triệt bại lộ, nên chỉ có thể tự gánh lấy chuyện này.

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Vân Hy không lên tiếng, thì coi như là anh ta thầm chấp nhận, cô lạnh lùng cong môi, chăm chọc nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, anh thật sự rất hèn hạ, có phải anh chỉ biết làm những chuyện ăn trộm gà trộm chó như thế này hay không?”

Hoắc Vân Hy áy náy nhìn Lê Hiểu Mạn, anh ta nhíu mày lại: “Mạn Mạn, thật xin lỗi, anh làm như vậy chỉ bởi vì quá yêu.”

“Yêu?” Lê Hiểu Mạn hơi híp mắt lại khinh thường nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, anh đừng có mà nói chữ yêu này với tôi, căn bản là anh không hiểu tình yêu là gì.”

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn không để ý tới Hoắc Vân Hy nữa, cô đứng lên rồi đi thẳng về phía phòng bếp.

Nếu không phải là vì nơi này là nhà cậu của cô, cô không thể làm chủ, cũng không muốn làm cậu của cô mất mặt, thì cô đã sớm đuổi

anh ta ra ngoài rồi.

Mà sự kiện kia ảnh kia, cô sẽ không để yên như vậy đâu, quân tử báo thù mười năm không muộn, một ngày nào đó, cô sẽ để cho Hoắc Vân Hy thân bại danh liệt.

Sau khi cô đi vào, cũng chỉ lại Hoắc Vân Hy ngồi ở trong phòng khách một mình.

Làm xong cơm tối, Lê Chấn Hoa ra gọi Hoắc Vân Hy.

Lúc ăn cơm, Lê Hiếu Mạn cũng không để ý tới anh ta, luôn chỉ có Lê Chấn Hoa chiêu đãi anh ta.

Chương 513: Càng nhìn, càng thấy nhiều tật xấu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh ta thấy Lê Hiếu Mạn không để ý tới mình, trong lòng lại cảm thấy áy náy và mất mát.

Cơm nước xong, anh ta cũng không lập tức rời đi, mà ngồi ở trong phòng khách chờ đưa Lê Hiếu Mạn trở về.

Vì sợ Lê Chấn Hoa còn đau lòng vì cái chết của Lê Tố Phương, Lê Hiếu Mạn ở lại khuyên nhủ ông một lúc, khuyên ông đừng nên quá bi thương, thấy ông đã nghĩ thông hơn rất nhiều, cô mới yên tâm đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Cậu, thời gian cũng không còn sớm, cháu phải đi rồi, qua mấy ngày nữa cháu sẽ trở lại thăm cậu và anh Văn Bác.”

Cô nói với Lê Chấn Hoa xong, Lê Hiếu Mạn lại nhìn về phía Lê Văn Bác, cô khẽ mỉm cười nói: “Anh Văn Bác, chuyện của cậu nhờ anh vậy.”

“Anh biết rồi, anh sẽ chăm sóc tốt cho ba, em cũng vậy, phải tự chăm sóc tốt cho mình.” Lê Văn Bác liếc nhìn Lê Hiếu Mạn, hơi cau mày lại, rồi lại nói: “Để anh đưa hai người.”

Hai chữ “Hai người” trong lời nói của anh ta tự nhiên là chỉ Lê Hiếu Mạn và Hoắc Vân Hy.

Sau khi cơm nước xong, Hoắc Vân Hy còn lần chần không chuẩn bị đi về, anh ta không cần hỏi cũng biết Hoắc Vân Hy đang cố ý đợi Lê Hiếu Mạn.

Lê Hiếu Mạn đứng lên từ trên ghế salon, nhìn về phía Lê Văn Bác: “Anh Văn Bác, anh không cần tiễn em đâu, anh cứ chăm sóc cho cậu là được rồi, em đi đây, lần sau em sẽ trở lại thăm cậu và anh.”

Dứt lời, cô vẫn không để ý tới Hoắc Vân Hy, mà xoay người đi thẳng ra khỏi phòng.

Hoắc Vân Hy thấy vậy, anh ta hơi cau mày, rồi lại mỉm cười nhìn về phía Lê Văn Bác và Lê Chấn Hoa: “Văn Bác, cậu, hai người cứ yên tâm, cháu sẽ đưa Mạn Mạn trở về an toàn, cháu đi đây, cậu bảo trọng thân thể.”

Dứt lời, anh ta lập tức đuổi theo.

Lê Văn Bác vốn định đi ra theo, nhưng vừa mới nhấc chân lên đã thu hồi lại, có Hoắc Vân Hy đưa cô về, anh ta còn đi làm cái gì.

Đôi mắt của anh ta thoáng mất mát, anh ta cau mày nói với Lê Chấn Hoa phải tiếp tục đi làm hồ sơ xin việc rồi trở về phòng của mình.

Bởi vì anh ta đã xin từ chức giám đốc tài chính ở ngự yến lâu, cho nên khoảng thời gian này anh ta vẫn đang đi nộp hồ sơ xin việc.

Sau khi ra khỏi tòa nhà, Lê Hiếu Mạn đi tới ven đường, chuẩn bị đón xe trở về Thủy Lộ Hồ.

Hoắc Vân Hy thì lái xe đi từ từ theo bên cạnh cô, anh ta hạ cửa kính xe xuống, chăm chú nhìn cô vác cái bụng to đi bộ, anh ta nhíu mày lại: “Mạn Mạn, lên xe đi, anh đưa em trở về.”

Lê Hiếu Mạn giữ nguyên khuôn mặt lạnh lùng, lững thững đi bộ, làm như không nghe thấy lời của Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiếu Mạn như không nghe thấy lời của anh ta mà tự mình đi về phía trước, anh ta ngừng xe lại, đi vòng qua trước mặt ngăn Lê Hiếu Mạn lại, anh ta nhìn chăm chăm vào cô: “Mạn Mạn, em đừng nóng giận, anh thừa nhận mình rất hèn hạ, thế nhưng cũng không là bởi vì anh yêu em sao? Anh biết lỗi rồi, thật xin lỗi, anh xin lỗi em, em có thể tha thứ cho anh được không?”

Lê Hiếu Mạn lạnh lùng nhìn anh ta, thấy Hoắc Vân Hy cúi đầu dằng vẻ đã làm sai chuyện, cô lạnh lùng nói: “Hoắc Vân Hy, rốt cuộc thì phải tới lúc nào anh mới có thể lớn lên? Tại sao anh cứ luôn phải chờ tới khi làm sai thì mới đến cầu xin người khác tha thứ? Anh có biết là bây giờ ở trong mắt tôi anh giống như cái gì không? Anh giống như là một đứa trẻ to đầu vĩnh viễn không bao giờ lớn, anh vĩnh viễn không biết cái gì gọi là sai cả, anh thiếu chủ kiến, không có tinh thần trách nhiệm, chẳng phân biệt được thị phi...”

Bởi vì không yêu, vì vậy bây giờ cô nhìn thế nào cũng thấy Hoắc Vân Hy không vừa mắt, nhìn thế nào cũng thấy anh ta có một đống tật xấu.

Ở chung một chỗ với Long Tư Hạo ưu tú về mọi mặt, bây giờ cô nhìn những người đàn ông khác, không có một ai có thể vào mắt cô được, càng nhìn thì lại càng thấy nhiều tật xấu.

Cô càng nhìn Hoắc Vân Hy, thì lại càng cảm thấy khuyết điểm trên người anh ta nhiều đến nỗi cô đếm không xuể.

Ở trong ấn tượng của Hoắc Vân Hy, Lê Hiếu Mạn rất ít khi quở trách anh ta như vậy, nhưng hôm nay bị cô nói ra một đống khuyết điểm,

hắn không giận không tức, ngược lại trong lòng còn sinh ra một phần vui sướng.

Loại cảm giác này giống như là một người chồng vô dụng đang bị vợ mình quở trách vậy.

Hoắc Vân Hy nhìn Lê Hiểu Mạn thật sâu, anh ta khẽ nở nụ cười, dịu dàng nói: “Mạn Mạn, anh còn khuyết điểm gì nữa không, em cứ nói ra hết đi, anh nhất định sẽ thay đổi.”

Lê Hiểu Mạn liếc mắt nhìn anh ta không giận mà ngược lại còn cười, cô không để ý đến anh ta nữa, đang muốn đi qua bên cạnh anh ta, Hoắc Vân Hy đã kéo cô lại.

Bởi vì lực độ của Hoắc Vân Hy hơi lớn, lúc cô bị anh ta kéo xoay người lại, thiếu chút nữa là cô nhào vào trong ngực anh ta, cũng may là cô kịp thời đưa tay ra chống ở trên ngực anh ta.

Sau khi đứng vững lại, cô lập tức thu tay về, nhưng Hoắc Vân Hy lại kéo chặt cô không thả.

Cô đang muốn bảo Hoắc Vân Hy buông tay, đột nhiên, một giọng nói trầm thấp xen lẫn tức giận quen thuộc truyền tới từ sau lưng Hoắc Vân Hy.

“Buông cô ấy ra.”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Lê Hiểu Mạn hơi ngẩn ra, cô ngược mắt nhìn về phía trước, thấy Long Tư Hạo đang rảo bước đi tới trong bộ âu phục màu xám bạc.

Anh nhíu chặt mày lại, ánh mắt sắc bén mà lạnh lẽo, đặc biệt là khuôn mặt tuấn mỹ đang bị bao phủ bởi một tầng băng sương, âm lệ

kinh người.

Cô kinh ngạc nhìn anh, sao anh lại tới đây? Không phải lúc này anh đang ở công ty hay sao? Mà sao anh lại biết cô ở chỗ này?

Long Tư Hạo gần như là bước ba bước thành hai bước đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, sau đó anh đẩy tay của Hoắc Vân Hy ra, kéo Lê Hiểu Mạn vào trong ngực anh.

!!

Chương 514: Đẹp trai, cả người lẫn thần đều phần nộ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngước mắt nhìn về mặt đã trầm xuống của Long Tư Hạo, trái tim của Lê Hiểu Mạn đập loạn nhịp, cô hơi sợ hãi nhíu mày lại: “Tur Hạo, sao... sao anh lại tới đây?”

Long Tư Hạo nhìn chăm chăm vào cô, anh khẽ nở nụ cười tràn đầy hơi thở nguy hiểm: “Anh không đến thì sao biết em và chồng trước của em chung một chỗ.”

Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ chồng trước.

“Em...”

Lê Hiểu Mạn đang muốn giải thích, Long Tư Hạo đã buông cô ra, anh vẫn giữ nguyên vẻ mặt âm trầm, sắc bén nhìn cô: “Tốt nhất là em nên cho anh một lời giải thích hoàn mỹ nhất.”

Dứt lời, anh chợt cảm thấy cổ họng hơi ngứa, như sợ Lê Hiểu Mạn nhìn ra đầu mối, anh lập tức quay người sang, nắm tay thành quả đấm để ở bên môi, cố không để mình ho ra tiếng.

Anh không dừng lại, mà đi thẳng về phía chiếc Rolls Royce của anh.

Sau khi ngồi vào xe, anh khởi động xe, rồi “bùm” một tiếng biến mất

ở trước mắt Lê Hiếu Mạn.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn trợn to hai mắt, cô hơi không dám tin, anh lại cứ đi như vậy?

Anh cứ đi như vậy?

Anh đi thật?

Cả ngày cô không được gặp anh, vất vả lắm mới thấy người, còn chưa nói với anh lấy một lời, anh cứ như vậy mà đi?

Cô trừng mắt nhìn về phía trước, trong lòng cảm thấy hơi ủy khuất, có khoảng khắc cô đã thật sự muốn khóc.

Tur Hạo...

Cô đứng yên tại chỗ giống như đứa trẻ bị vứt bỏ vậy, đôi mắt đáng thương nhìn về phía Long Tur Hạo rời đi.

Hoắc Vân Hy thấy vẻ mặt của cô tràn đầy mất mát nhìn về phía Long Tur Hạo biến mất, anh ta nhíu mày nói: “Mạn Mạn...”

Lê Hiếu Mạn lạnh lùng nói: “Shut up!”

Sau đó, cô lững thững đi về phía trước, đi chưa được mấy bước, đã thấy một chiếc xe quen thuộc từ xa chạy đến gần, sau đó chiếc xe dừng lại ở trước mặt của cô.

Người ngồi ở trong xe là Lạc Thụy, anh ta đẩy cửa xe ra, mỉm cười nhìn Lê Hiếu Mạn: “Lê tiểu thư, lên xe.”

Sau đó, anh ta lại nheo mắt lại nhìn về phía Hoắc Vân Hy: “Hoắc

tổng, mời anh cách xa Lê tiểu thư ra, cô ấy đã được định trước sẽ trở thành chị dâu của anh thôi.”

Hoắc Vân Hy lạnh lùng câu môi dưới, anh ta nhìn Lạc Thụy bằng ánh mắt sắc bén: “Phải không? Cứ chờ coi.”

Lạc Thụy liếc mắt nhìn Hoắc Vân Hy, không nói gì với anh ta nữa, mà lại nhìn về phía Lê Hiếu Mạn: “Lê tiểu thư, cô lên xe trước đi.”

“Ừ!” Lê Hiếu Mạn khẽ gật đầu với Lạc Thụy, rồi ngồi vào trong xe của anh.

Lạc Thụy đưa tay ra đóng cửa xe lại giúp cô, rồi lại thắt đai an toàn cho cô, rồi mới cho chạy xe.

Vừa lái xe, anh ta vừa liếc nhìn Lê Hiếu Mạn hỏi: “Lê tiểu thư, sao bỗng nhiên cô lại đi chung với cái tên họ Hoắc kia vậy, còn tới nhà cậu cô nữa?”

Lê Hiếu Mạn vặn chặt mày lại, cô tỉ mỉ nói lại một lần chuyện vì sao mình gặp phải Hoắc Vân Hy.

Sau khi Lạc Thụy nghe xong, anh ta nheo mắt lại: “Thì ra là như vậy, Hoắc Vân Hy thật đúng là không biết xấu hổ, âm hồn không tiêu tan à! Lê tiểu thư yên tâm, chỉ cần cô nói rõ cho tổng giám đốc thì sẽ không sao đâu.”

Lê Hiếu Mạn nhìn Lạc Thụy lần nữa rồi gật đầu với anh ta, cô hơi nghi ngờ hỏi: “Trợ lý Lạc, sao anh và Tư Hạo lại biết tôi ở chỗ này?”

Lạc Thụy nhướn mày nhìn Lê Hiếu Mạn, anh ta nở nụ cười hơi thần bí: “Lê tiểu thư không cần hỏi nhiều về điều này, sơn nhân tự có diệu kế(*), chỉ cần Lê tiểu thư cô còn ở trên trái đất này, thì tổng giám đốc

nhất định có thể tìm được cô, bên ngoài gió lớn, tôi đưa Lê tiểu thư trở về trước.”

(*) Sơn nhân: Ẩn sĩ. Câu Sơn nhân tự hữu diệu kế tức là Kẻ ẩn sĩ ắt có mưu hay

Dứt lời, Lạc Thụy nghĩ đến chuyện thân thể của Long Tur Hạo không được tốt lắm, anh ta vốn định nói cho Lê Hiểu Mạn, Long Tur Hạo có thể bị trúng độc khí Mustard (*).

(*)Khí Mustard (Mù - Tạt), tên khoa học Dichlorodiethyl Sulfide là một chất lỏng nhờn không màu hoặc có màu hơi vàng, người có mùi giống như cải đắng hoặc mùi củ hành, củ tỏi. Nó là một chất độc hoại tử rất đáng sợ, có thể làm mục nát hệ thống hô hấp, thối nát da thịt, người bị hại sẽ chết trong đau đớn.

Nhưng lời đến khóe miệng, anh ta lại thay đổi suy nghĩ, lại cảm thấy còn chưa có kết quả kiểm tra, nếu như bây giờ nói cho cô biết chuyện còn chưa được xác định, thì sẽ chỉ khiến cô lo lắng mà thôi.

Hơn nữa, tổng giám đốc của bọn họ cũng đã ra lệnh, không cho phép bọn họ tiết lộ nửa câu chuyện thân thể của anh khó chịu cho Lê Hiểu Mạn, anh ta cũng không dám chống lại mệnh lệnh.

Lê Hiểu Mạn thấy anh ta đột nhiên không nói, liếc nhìn anh ta hỏi: “Trợ lý Lạc, anh đang suy nghĩ gì vậy?”

“Không có gì!” Lạc Thụy nhíu mày, anh ta nheo mắt lại nhìn cô: “Lê tiểu thư, hẳn là tổng giám đốc đến công ty, để tôi đưa cô trở về trước.”

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn ngồi xe của Lạc Thụy rời đi, bởi vì anh ta muốn biết địa chỉ cụ thể của Lê Hiểu Mạn, nên anh ta đi theo

sau xe của Lạc Thụy để theo dõi.

Nhưng Lạc Thụy như đã sớm nhận ra được có người theo dõi anh ta, nên anh ta đi vòng vèo ở trong thành phố, sau khi bỏ rơi xe của Hoắc Vân Hy, anh ta mới đưa Lê Hiểu Mạn trở về Thủy Lộ Hồ.

Trong thời gian này, Lê Hiểu Mạn biết anh ta cố ý đi vòng vèo, nhưng cũng không hỏi anh ta nguyên nhân, bởi vì tâm tư của cô vẫn luôn ở trên người Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo nói muốn cô cho anh một lời giải thích hoàn mỹ nhất, cô đang suy nghĩ, muốn giải thích thế nào mới tính là hoàn mỹ.

Sau khi Lạc Thụy đưa cô về biệt thự ven hồ Thủy Lộ bình an, thì liền rời đi.

Sau khi trở lại biệt thự, Lê Hiểu Mạn nghe quản gia nói mới biết tài xế đưa cô đi đến nghĩa trang An Thái lúc này cũng không phải là trở về trước, mà do nhận được một cuộc điện thoại và đi ra ngoài trong chốc lát.

Điều trùng hợp chính là người tài xế kia vừa mới lái xe đi ra ngoài được một lát, thì cô và Hoắc Vân Hy đều đi ra bãi đậu xe.

Mà Hoắc Vân Hy thì nhân cơ hội này nói muốn đưa cô về.

Bây giờ nhớ lại, cô cảm thấy chuyện tài xế đột nhiên rời đi có lẽ có liên quan đến Hoắc Vân Hy, hoặc là, hôm nay Hoắc Vân Hy xuất hiện ở nghĩa trang An Thái cũng không phải là một điều trùng hợp.

Nhưng cô cũng không nghĩ quá nhiều chuyện này, bởi vì bây giờ đối với cô mà nói, điều quan trọng nhất chính là chờ Long Tư Hạo trở lại, sau đó cho anh một lời giải thích hoàn mỹ nhất.

Chờ người là chuyện thống khổ nhất.

Chương 515: Đẹp trai, cả người lẫn thần đều phần nộ

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô chờ trái chờ phải, chờ đến khi trời tối cũng không thấy Long Tur Hạo trở lại, đến lúc cô gọi điện thoại qua, thì lại cũng giống như hôm qua là thư ký của Long Tur Hạo bắt máy, cũng nói cho cô, Long Tur Hạo đang tự mình gặp một khách hàng quan trọng.

Liên tục hai ngày Long Tur Hạo đều không trở về biệt thự, mà mỗi lần Lê Hiểu Mạn gọi tới thì đều không phải là anh nhận điện thoại.

Đến ngày thứ ba, cô bắt đầu cố ý tuyệt thực, nói là nếu Long Tur Hạo không trở lại, cô sẽ không ăn cơm, lúc nào anh trở lại, lúc đó cô mới bắt đầu ăn cơm.

Thật ra thì, vì suy nghĩ cho bảo bảo ở trong bụng, cô đã len lén ăn rồi, cô chỉ dùng hành động tuyệt thực để ép Long Tur Hạo trở lại mà thôi.

Lúc này, cô đang ngồi ở trên giường tròn lớn trong phòng ngủ của cô và Long Tur Hạo, có sáu nữ giúp việc đứng ở trước mặt cô.

Sáu người này, mỗi người bưng một món ăn.

Trừ các cô, còn có Chú Thành quản gia của biệt thự.

Bảy người đang khuyên cô dùng cơm, nhưng cô không quan tâm bọn họ nói thế nào, cô không ăn.

Quản gia Chú Thành ngưng trọng nhìn cô: “Thiếu phu nhân, tôi đã gọi điện thoại cho trợ lý Lạc, thiếu gia hẳn sẽ trở về ngay thôi, cô ăn trước đi, cô còn đang mang thai, không ăn cơm sao được?”

Lê Hiểu Mạn hơi cau mày, cô rũ mi mắt xuống: “Chú Thành, chú không cần phải nói gì hết, không thấy Tư Hạo thì cháu sẽ không ăn gì cả.”

Sáu nữ giúp việc nghe thấy cô nói như vậy, 6 người trở mắt nhìn nhau, vẻ mặt khác nhau.

Trong đó có một nữ giúp việc tên là Lý Tuyết, là bạn rất thân với Trần Lan đã nghĩ trăm phương ngàn kế muốn câu dẫn Long Tư Hạo lúc trước.

Cô ta thấy làm thế nào Lê Hiểu Mạn cũng không chịu dùng cơm, cô ta nhát gan cúi đầu, run run rầy rầy khuyên nhủ: “Thiếu... Thiếu phu nhân, nếu... nếu cô không ăn gì, thiếu... thiếu gia sẽ đuổi chúng tôi, tôi... Chúng tôi vất vả lắm mới có thể vào đây, Thiếu phu nhân, xin cô thông cảm cho chúng tôi.”

Một nữ giúp việc khác cũng cúi đầu, khuyên nhủ: “Thiếu phu nhân, cô ăn chút gì đi! Nếu cô không ăn, thiếu gia sẽ nổi giận.”

“Thiếu phu nhân... Cô ăn chút gì đi!”

“Thiếu phu nhân...”

...

Sáu nữ giúp việc lại mồm năm miệng bảy khuyên nhủ cô.

Thấy sáu nữ giúp việc kia lại bắt đầu thay nhau khuyên nhủ mình, Lê Hiếu Mạn vẫn không ăn, cô chỉ nhìn chăm chăm về phía cửa phòng ngủ.

Nữ nữ giúp việc tên là Lý Tuyết bưng một bát canh gà ác an thai bổ máu nóng hổi đi tới trước mặt Lê Hiếu Mạn, cô ta run run rẩy rẩy nói: “Thiếu phu nhân, đây là canh gà ác mà phòng bếp hầm, cô uống canh đi.”

“Tôi không uống, lấy đi.”

Bởi vì Lê Hiếu Mạn vẫn nhìn về phía cửa phòng ngủ, vì vậy không chú ý tới Lý Tuyết bưng canh gà ác an thai bổ máu đưa tới bên cạnh cô, cô vừa nói vừa quơ cánh tay mảnh khảnh theo bản năng.

“A...”

Bởi vì cô vung tay lên, nên bát canh gà ác an thai bổ máu mà Lý Tuyết đang bưng trong tay bị đánh đổ, bát canh canh gà ác an thai bổ máu nóng hổi đổ trúng vào trên hai tay và hai chân của cô ta.

Nghe thấy tiếng thét chói tai của Lý Tuyết, Lê Hiếu Mạn lập tức thu hồi tầm mắt lại, nhìn về phía Lý Tuyết.

Lúc này, Lý Tuyết đang nhíu chặt mày lại, biểu tình thống khổ, bát canh gà ác an thai bổ máu bị đánh đổ hất trúng tay chân của cô ta, bởi vì canh gà ác còn rất nóng, vì vậy, hai tay cô ta đã bị nóng đỏ.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn đứng lên, cô áy náy nhìn cô ta nói: “Thật xin lỗi, tôi không cố ý, để tôi xem tay cô nào.”

Sau đó, cô muốn nhìn tay của Lý Tuyết, Lý Tuyết thấy vậy, cô ta liên tục lui về phía sau, tràn đầy áy náy nói: “Thiếu phu nhân, không... Không liên quan đến cô, là do tôi hậu đậu.”

Lê Hiểu Mạn áy náy nhìn cô ta, rồi cô lại nhìn về phía quản gia: “Chú Thành, phiền chú đưa cô ấy đi khám bác sỹ.”

Lý Tuyết nghe thấy vậy, cô ta ngượng ngùng nhìn Lê Hiểu Mạn rồi nói liên tục: “Thiếu phu nhân, không cần, không cần đi khám bác sỹ đâu, tôi thật sự không sao, tôi tự bôi thuốc là được rồi.”

Lê Hiểu Mạn thấy cô ta nhú chặt mày lại, cô lại liếc nhìn đôi tay đã nóng đỏ của cô ta, cô cau mày nói: “Chú Thành, phiền chú.”

Quản gia nhìn về phía Lý Tuyết, rồi ông khẽ gật đầu với Lê Hiểu Mạn: “Thiếu phu nhân không cần lo lắng, tôi sẽ đưa cô ấy đi bệnh viện ngay lập tức.”

Chú Thành vừa mới đưa Lý Tuyết rời khỏi phòng ngủ, thì Long Tur Hạo nghe nói cô tuyệt thực đang rảo bước đi vào.

Thấy Long Tur Hạo, hốc mắt của Lê Hiểu Mạn đỏ lên, cô đứng yên tại chỗ, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuấn mỹ mà hai ngày qua lúc nào cô cũng nghĩ đến nỗi sắp phát điên lên.

Năm nữ giúp việc đứng ở trong phòng ngủ thấy Long Tur Hạo trở lại thì cung kính cúi đầu chào anh rồi tự giác ra khỏi phòng ngủ.

Sau khi Long Tur Hạo rảo bước đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, anh chăm chú nhìn cô.

Thấy cô nhìn chăm chăm vào anh trong giây lát, anh đột nhiên nghiêng người, đưa tay ra nâng cằm cô lên, dịu dàng nhìn cô, cong

môi cười nói: “Tại sao cứ nhìn chăm chăm vào anh như vậy? Có phải cảm thấy anh đẹp trai hơn so với mấy ngày trước hay không?”

Gương mặt quen thuộc, ánh mắt dịu dàng, giọng nói dịu dàng, nụ cười dịu dàng, khiến Lê Hiểu Mạn không kiềm chế được nước mắt mà lập tức dâng trào nước mắt.

“Là rất tuấn tú, đẹp trai đến nỗi cả người lẫn thần đều phần nộ, đẹp trai đến nỗi trời đất đều thất sắc.”

Dứt lời, cô liền nhào vào trong ngực Long Tư Hạo, cô vòng hai tay qua ôm chặt lấy anh: “Tur Hạo, em sai rồi, em không nên không đợi anh trở lại, không nên không nói với anh một tiếng đã đi đến nghĩa trang An Thái, không nên để Hoắc Vân Hy đi cùng em đến nhà cậu, không nên đứng cạnh anh ta, không nên nói chuyện với anh ta, không nên để anh xuất hiện ở cạnh em trong vòng ba bước, anh đừng giận em nữa được không? Đừng không trở lại nữa.”

!!

Chương 516: Một ngày, bồi thường mười lần (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn đang không ngừng nói xin lỗi ở trong ngực mình, đôi mắt anh thoáng áy náy, đau lòng ôm chặt lấy cô.

Thật ra thì, hôm đó anh cũng không thật sự giận cô, anh chỉ mượn sự kiện đó để rời đi, chỉ có như vậy mới không khiến cô hoài nghi.

Hai ngày nay, anh đều đi làm kiểm tra, nên không phải là cố ý không trở lại.

Bây giờ anh không dám ở cùng cô quá lâu, anh sợ cô sẽ nhận ra được sự khác thường trong thân thể của anh, anh không muốn cô lo lắng.

Ngày hôm đó, cô tự mình xuống bếp làm cho anh một bàn thức ăn, chờ anh trở lại suốt một đêm, những điều này Chú Thành đều nói cho anh biết, anh đều biết.

Giờ phút này anh cảm thấy rất có lỗi với cô, cô cũng không sai, cô không cần nói xin lỗi với anh, người chân chính cần phải nói xin lỗi chính là anh.

Anh khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, đau lòng áy náy ngưng mắt nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em không sai, em không cần phải nói xin lỗi với anh, người nên nói xin lỗi là anh, thật xin lỗi, mấy ngày nay anh đã thờ ơ với em.”

Lê Hiểu Mạn hơi kinh ngạc nhìn anh: “Tur Hạo, anh nói xin lỗi em, anh không muốn lời giải thích hoàn mỹ nhất sao?”

Long Tur Hạo ôm cô thật chặt nói: “Hiểu Hiểu, anh không muốn gì cả, anh chỉ cần em thôi.”

Nghĩ đến chuyện cô tuyệt thực, anh lại buông lỏng cô ta, nặng nề nhìn cô: “Hiểu Hiểu, sau này không cho phép tuyệt thực nữa, em đói bụng thì không quan trọng, nhưng đừng làm tiểu bảo bối của chúng ta đói bụng.”

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh: “Thiên vị.”

Thấy cô nhú mày, ánh mắt của Long Tur Hạo tràn đầy ý cười nhìn cô: “Làm sao? Ghen à, chê anh quan tâm nhỏ không quan tâm lớn?”

“Em nào dễ giận như vậy?” Lê Hiểu Mạn nhướn mày nhìn về phía anh, nhu mì nói: “Tur Hạo, hai ngày qua anh đã làm gì vậy? Vì sao mà không trở lại? Anh thật sự giận em?”

Long Tur Hạo khẽ gật đầu với cô, môi mỏng khẽ phát ra một âm: “Ừ.”

Lê Hiểu Mạn hí mắt lại nhìn anh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn viết hai chữ không tin: “Tur Hạo, em muốn nghe nói thật.”

“Được!” Long Tur Hạo dịu dàng nhìn cô rồi khẽ đáp lại, sau khi kéo cô ngồi xuống giường, anh khẽ cong môi dưới: “Anh cố ý.”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, sao người đàn ông ‘xấu’ này lại xấu như vậy chứ?

Sau đó, cô lại nhào vào trong ngực anh, hai tay mảnh khảnh ôm chặt

lấy anh: “Tur Hạo, vậy anh sẽ không cố ý không trở lại nữa chứ?”

Long Tur Hạo hơi cau mày lại, ánh mắt thoáng vẻ phức tạp, nếu như có thể, anh chỉ muốn cả đời này đều sẽ không tách khỏi cô, hận không thể thời thời khắc khắc đều chung một chỗ với cô.

Không nghe thấy tiếng anh trả lời, Lê Hiểu Mạn ngược mắt lên nhìn khuôn mặt của anh, cô khẽ nhíu mày lại: “Tur Hạo, sao vậy?”

“Hiểu Hiểu, nếu như bởi vì một số chuyện mà anh không thể ở bên cạnh em, em sẽ tự chăm sóc tốt cho mình chứ?”

Long Tur Hạo nhìn chăm chăm vào cô, rất sợ sẽ bỏ qua biểu tình nào đó trên khuôn mặt của cô.

“Anh lại phải rời khỏi sao?” đôi mắt của Lê Hiểu Mạn thoáng vẻ mất mát và không nở, cô tựa đầu vào trong ngực anh: “Tur Hạo, nếu như anh thật sự có chuyện không thể trở lại, em sẽ chăm sóc tốt cho mình, chờ anh trở lại.”

Nghe thấy câu trả lời của cô, Long Tur Hạo vừa lộ vẻ xúc động vui vẻ an lòng nhưng trái tim lại cũng vô cùng đau đớn, đôi mắt anh nhuốm đầy không nở và đau đớn.

Anh dò xét hỏi: “Hiểu Hiểu, nếu như có một ngày anh cũng không về được nữa, em sẽ như thế nào?”

Lời của anh đã hù dọa Lê Hiểu Mạn, cô cả kinh trong lòng, sắc mặt dần trở nên trắng bệch, cô lập tức ngẩng đầu lên từ trong ngực anh, kinh ngạc nhìn anh: “Tur Hạo, anh sao vậy? Tại sao anh phải hỏi như vậy? Sao anh biết là mình không về được nữa? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Thấy vẻ mặt của Lê Hiểu Mạn tràn đầy lo âu, Long Tur Hạo cúi đầu xuống hôn lên trên môi cô, anh cứng chiều nhìn cô: “Nha đầu ngốc, không phát sinh bất kỳ chuyện cả, đừng lo lắng quá, anh chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, trên đời này không có bữa tiệc nào không tan, ai rời cũng sẽ chết.”

Anh nói vân đạm phong khinh, Lê Hiểu Mạn lại nghe đến kinh hồn bạt vía.

Cô không cho phép anh nói đến chữ chết, cô đã mất mẹ, cô sợ lại có người thân rời khỏi cô.

Đặc biệt là Long Tur Hạo, nếu như anh rời khỏi cô, cô nhất định sẽ không sống tiếp nữa.

Không có anh, thì cô sống trên cõi đời này còn có ý nghĩa nào nữa.

Cô nghi ngờ mà lại vô cùng lo lắng nhìn anh: “Tur Hạo, rốt cuộc thì anh sao vậy? Tại sao lại đột nhiên nói những lời này? Anh đừng lừa gạt em nữa, được không? Anh nói cho em biết đi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Long Tur Hạo khẽ vuốt ve khuôn mặt lo lắng của cô, anh cứng chiều nhìn cô, cong môi cười: “Nha đầu ngốc, không phải đã bảo em đừng lo lắng rồi sao? Em nhìn em xem, không có chuyện gì mà còn lo lắng như vậy, nếu ngày nào đó anh thật sự có chuyện gì, thì có phải là em sẽ không sống được hay không?”

Lê Hiểu Mạn không chút do dự, kiên định nói: “Đúng vậy!”

Sau đó, cô đưa tay lên cũng vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tur Hạo, cô thâm tình nhìn anh: “Tur Hạo, em sẽ không rời bỏ anh, cũng sẽ không để anh rời bỏ em, đời này kiếp này em đều sẽ bên anh

sống chết không rời, anh sống thì em sống, anh chết thì em chết, em sẽ không sống một mình ở trên cõi đời này đâu.”

Lần này cô dùng sống chết để nói ra tâm tình của mình khiến Long Tur Hạo vô cùng xúc động, nhưng đồng thời cũng lại vô cùng lo lắng, anh rất sợ lỡ như anh xảy ra chuyện gì, thì cô sẽ làm ra hành động ngu xuẩn....

Cô còn trẻ như vậy, sao anh nở lòng nhìn cô?

“Hiểu Hiểu...” Long Tur Hạo xúc động nhìn cô, anh cúi đầu xuống hôn lên đôi môi của cô, lưỡi dài tiến quân thần tốc thẳng vào, quấn lấy cái lưỡi đình hương của cô, dây dưa.

Giống như là muốn đặt trọn tất cả nhớ nhung và đau lòng mấy ngày nay vào trong nụ hôn này, anh hôn vội vàng đi sâu vào.

Lê Hiểu Mạn bị anh hôn hơi không thở nổi, nhưng cô không hy vọng anh dừng lại, cô hy vọng anh hôn sâu hơn, mãnh liệt hơn.

Cô nhiệt tình đáp lại anh, muốn cho anh thực sự cảm nhận được tình yêu cô dành cho anh đã cắm sâu vào tận xương tủy.

Chương 517: Một ngày, bồi thường mười lần (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong phòng ngủ an tĩnh, chỉ có tiếng hai người hôn nhau cuồng nhiệt, nhiệt độ dần lên cao, hơi thở mập mờ dần lan tràn trong không khí.

Long Tư Hạo ôm lấy cô, nhẹ nhàng đặt cô nằm ở trên giường tròn lớn, anh cúi người, nụ hôn nóng bỏng dọc theo cần cổ thon dài của cô rồi một đường đi thẳng xuống.

Mỗi một nụ hôn nóng bỏng của anh rơi xuống, thân thể của Lê Hiểu Mạn lại sẽ như bị kích thích mà run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng lên, đôi mắt trong suốt dần bị lớp sương mù động tình bao phủ.

“Tur Hạo...” giọng nói của cô dần khàn khàn, hết sức mê người.

Ánh mắt nóng bỏng của Long Tư Hạo rơi vào trên khuôn mặt kiều mỹ động lòng người, trái tim rung động, không ngừng động tình.

Thời khắc này, anh rất muốn cô, nhưng Hiểu Hiểu của anh đang là phụ nữ có thai, vì vậy anh phải cất lực đè ép ngọn lửa tình trong lòng xuống.

Anh hôn lên đôi môi của cô, rồi ngồi dậy.

Lê Hiểu Mạn thấy anh đột nhiên đứng dậy, cô hơi cau mày, vô cùng

đau lòng anh, cô biết anh sợ làm tổn thương tới cô và con của bọn họ.

Thế nhưng anh là đàn ông bình thường, vẫn luôn chịu đựng như vậy thì sẽ rất khổ cực phải không?

Cô cũng ngồi dậy, đau lòng nhìn anh nói: “Tur Hạo, anh...”

Không biết nên nói như thế nào, Lê Hiếu Mạn ngượng ngùng cúi đầu, cô đỏ mặt nói: “Chờ sinh con xong, em sẽ bồi thường cho anh thật tốt.”

Thấy cô đỏ mặt, đôi mắt của Long Tur Hạo chếch choáng ý cười, anh duỗi tay ra, ôm cô vào trong ngực, cúi đầu xuống hôn lên trán của cô: “Được, anh sẽ chờ Hiếu Hiếu bồi thường...”

Nói đến đây, anh lại kề sát môi mỏng tới bên tai của cô, trầm khàn nói: “Tốt nhất là một ngày bồi thường mười lần.”

Lê Hiếu Mạn đỏ mặt liếc nhìn anh: “Mười lần? Tur Hạo, anh muốn tự tử hả?”

“HA a...” Long Tur Hạo cong môi cười, ôm chặt cô vào lòng: “Yên tâm, anh chỉ biết là càng đánh càng hăng.”

Tựa như đã rất lâu rồi không nghe thấy anh nói những lời “Xấu xa” này, hốc mắt của Lê Hiếu Mạn dần ửng đỏ, đôi mắt trong suốt trong suốt của cô tràn đầy ý cười, cô dịu dàng nhìn anh: “Tur Hạo, hôm nay đừng đi đâu cả, ở cùng em, được không?”

Cô rất ít chủ động mở miệng bảo anh ở lại bồi cô, nhưng hôm nay cô thật sự rất muốn rất muốn anh có thể ở lại.

Không có anh ở bên cạnh, với cô, một giây trôi qua dài như một năm.

Thì ra cô cũng sẽ dính người.

Long Tư Hạo thấy cô hiếm khi bảo anh ở lại cùng cô, anh cứng chiều nhìn cô, nói: “Được! Hôm nay anh sẽ không đi đâu cả, phụng bồi em.”

Thấy anh đáp ứng, hốc mắt của Lê Hiểu Mạn nóng lên, đôi mắt dần ươn ướt, cô xúc động tựa vào trong ngực anh: “Cám ơn anh, Tư Hạo.”

Cả ngày hôm nay, Long Tư Hạo không nuốt lời, đều không đi đâu cả, một mực phụng bồi cô, mỗi khi anh không nhịn được muốn ho khan, anh đều cực lực ép xuống, cũng may là hôm nay thân thể của anh không xuất hiện trạng thái nôn ra máu hay là choáng váng.

Buổi tối, Long Tư Hạo cũng không rời đi, sau khi bồi cô dùng hết bữa tối, anh lại bồi cô đi dạo cho tiêu cơm.

Phụ nữ có thai không thích hợp thức khuya, vì vậy Long Tư Hạo đã bảo cô đi nghỉ từ sớm, cũng bồi ở bên cạnh cô.

Hôm sau!

Ánh mặt trời đầu đông xuyên qua cửa sổ sát đất, lười biếng chiếu vào căn phòng, tăng thêm một phần ấm áp cho phòng ngủ sang trọng.

Trên giường tròn lớn, hai người ngủ hết sức an ổn, ấm áp dễ chịu.

Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại di động vang lên, đánh thức hai người vốn đang ngủ an ổn.

Lê Hiếu Mạn tỉnh lại thấy Long Tur Hạo vẫn còn ở bên cạnh cô, ánh mắt của cô tràn đầy ý cười.

“Hiểu Hiểu, chào buổi sáng.” Long Tur Hạo dịu dàng nhìn cô, anh hôn lên môi cô, một tay nắm ở eo nhỏ của cô, một tay khác cầm lấy điện thoại di động đang đặt ở đầu giường.

Thấy là Lạc Thụy gọi tới, sau khi kết nối cuộc gọi, anh chỉ nói “Hôm nay tôi không đến công ty, trời sập xuống cũng đừng điện thoại cho tôi!” rồi cúp máy.

Sau khi đặt điện thoại di động xuống, anh nhìn vẻ mặt tươi cười vui vẻ của người phụ nữ trong ngực mình, bởi vì vừa mới tỉnh lại, nên giọng nói trầm thấp êm tai của anh mang theo chút lười biếng và khàn khàn: “Hiểu Hiểu, hôm nay anh cũng không đi đâu cả, cao hứng không?”

Lê Hiếu Mạn mỉm cười gật đầu với anh, cô thâm tình nhìn anh: “Dĩ nhiên là cao hứng.”

Dứt lời, cô rướn cổ lên, hôn lên môi anh.

Lúc cô đang muốn dờn môi đi, môi mỏng của Long Tur Hạo đã ép thật chặt lên môi cô, khiến nụ hôn này sâu hơn.

Long Tur Hạo vừa hôn cô, vừa đưa tay ra chu du trên người cô.

Bởi vì mang thai, nên thân thể của cô đã đầy đà hơn so với lúc trước, đặc biệt là bộ ngực, nếu so với trước khi mang thai thì đã lớn hơn một size, khiến bàn tay nóng bỏng của anh hơi không nắm được hết.

!!

Chương 518: Quý dị, nghe nhầm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Khi bàn tay xoa xoa vùng bụng lộ ra của cô, đột nhiên bụng cô chấn động.

Cảm giác được máy thai làm cho anh sững sốt, ngừng lại, hiếm khi mà kinh ngạc mở to mắt, ánh mắt không thôi nhìn cô: “Hiểu Hiểu, cảm giác được không? tiểu Dương Dương của chúng ta, nó động rồi.”

Lúc này từ ánh mắt đến khuôn mặt anh đều là sự vui mừng của người làm ba, giống như phát hiện ra bảo bảo là thứ gì đó thật tốt đẹp và hiếu kỳ cho nên cực kỳ kích động.

Tiểu Dương Dương là nữ danh Lê Hiểu Mạn đặt cho đứa bé nhà bọn họ, là vì năm dương cho nên gọi là tiểu Dương Dương.

Chờ đứa bé ra đời nam gọi là Dương Dương, nữ gọi là Nghiên Nghiên.

Cô thấy Long Tư Hạo vui như đứa bé vừa sợ vừa hiếu kỳ, trong lòng vui sướng không thôi.

Cô cười nhìn anh: “Hơn 4 tháng nó mới bắt đầu động, nhưng mà hơi ít, hai ngày nay có vẻ ầm ỹ.”

Máy thai sớm nhất là 4 tháng, nhưng mà ban đầu ít và nhẹ nên khó

thấy, sau này càng rõ hơn, bụng sẽ rung động.

Bảo bảo sẽ đấm đá trong bụng, có đôi khi có thể thấy bụng lồi ra, thậm chí có thể nhìn thấy bàn tay bé chống vào bụng mẹ.

Long Tur Hạo nghe nói hai ngày này bảo bảo có vẻ ầm ĩ, anh cúi đầu dán mặt lên bụng cô, giọng nói nhẹ nhàng nói với bảo bảo: “Bảo bối, ba là ba con đây, mẹ con mang thai con rất vất vả, cho nên bảo bối có thể nghịch nhưng không thể nghịch quá nha, nếu con khiến mẹ mệt, sau này ba sẽ không cho con thoải mái đâu.”

Lê Hiểu Mạn thấy bảo bảo còn chưa ra đời mà ba ruột bé đã bắt đầu uy hiếp bé, đôi mắt cô đầy ý cười: “Tur Hạo, anh giúp em như vậy, bảo bảo của chúng ta sẽ ghen.”

Long Tur Hạo đứng lên, đôi mắt đầy ý cười cưng chiều nhìn cô: “Sẽ không đâu, sau này sẽ không chỉ có anh yêu em mà còn có bảo bảo của chúng ta yêu em.”

Hai tay cô ôm cổ anh, giọng nói mềm mại vang lên: “Tur Hạo, cảm ơn anh, có anh, có bảo bảo, em cực kì hạnh phúc.”

Cúi đầu xuống, cô nói một câu không hay chút nào: “Tur Hạo, em... em muốn đi toilet.”

Sau khi cô mang thai vẫn thường tiểu nhiều liên tục đến giờ, nhất là buổi sáng, cô nhìn anh sau đó xuống giường đi vào phòng tắm.

Long Tur Hạo thấy cô đi vào phòng tắm, anh muốn đứng lên đi xuống giường thì cảm giác mơ hồ đánh úp tới, chống nửa người đứng lên lại không có sức lực nằm trở lại.

Cảm giác lỗ mũi có dòng nước ấm, anh cảm thấy có gì đó không tốt.

Anh dùng tay lau qua, đúng như anh dự đoán, anh lại chảy máu mũi.

Tình huống này bắt đầu thường xuyên rồi, điều này làm cho anh cảm thấy mình kinh hoàng và sợ hãi chưa bao giờ có.

Anh sợ khí độc còn lưu lại trong người anh, anh sợ đột nhiên mình ngã bệnh không có năng lực để yêu cô, không có khả năng bảo vệ cô, không có khả năng chăm sóc cô.

Càng sợ anh không chờ được đến ngày bảo bảo của bọn họ ra đời.

Chưa bao giờ anh buồn lo vô cớ như vậy.

Khi chưa ở cùng một chỗ với Lê Hiểu Mạn, anh chưa bao giờ lo lắng cho sống chết của mình nhưng giờ thì khác rồi.

Hiện tại anh có người anh yêu còn sắp làm ba nữa...

Anh nhớ ngày hôm qua nhắc tới sinh tử với cô, trong lòng càng sợ hãi cô biết anh không khỏe.

Anh chỉ hy vọng cô có thể vui vẻ, không muốn cô vì anh mà lo lắng hao tổn tinh thần, càng không muốn cô vì anh làm chuyện ngốc nghếch, như vậy anh sẽ không yên tâm.

Anh còn nói hôm nay muốn ở cùng cô nhưng thân thể anh lúc nào cũng có thể ngã xuống, anh còn có thể tiếp tục cùng cô sao?

Hạnh phúc quá nhanh đến nỗi anh quên mình không khỏe mạnh rồi.

Thấy Lê Hiểu Mạn vào phòng tắm còn chưa ra ngoài, anh không muốn cô biết chuyện thân thể mình nên hai tay chống giường ngồi

dậy.

Trùng hợp là anh vừa xuống giường thì Lê Hiếu Mạn cũng từ trong phòng tắm ra ngoài.

Đôi mắt anh hoảng sợ, sau đó đứng thẳng lưng cố gắng để âm thanh của mình nghe thật bình thường: “Hiểu Hiểu, hiện tại đột nhiên công ty có việc, hôm nay anh không thể ở nhà cùng em được.”

Dứt lời anh cố gắng chống đỡ bước nhanh ra cửa.

Nghe anh đột nhiên nói đi công ty, cô nhăn mày đôi mắt đầy mất mát.

Ánh mắt cô nhìn vào di động của anh vẫn đang ở trên giường, cô tiến lên cầm lấy sau đó xoay người chạy theo anh đang ra cửa: “Tur Hạo, cầm lấy, anh quên cầm điện thoại.”

Long Tur Hạo chống cửa hơi nghiêng người cũng không quay lại cầm điện thoại.

Lê Hiếu Mạn thấy vậy cầm di động đến bên cạnh anh sau đó đưa cho anh.

Long Tur Hạo đưa tay ra cầm lấy nhưng vẫn không quay đầu nhìn cô, âm thanh trầm thấp: “Hiểu Hiểu, đêm nay có lẽ anh không về, em ngủ sớm đi, chăm sóc bản thân cho tốt.”

Dứt lời anh không quay đầu lại liền đi để cho Lê Hiếu Mạn cảm nhận được sự lạnh lùng của anh nhưng thật ra anh không dám quay đầu, anh sợ cô nhìn thấy khuôn mặt không chút máu của anh còn máu mũi dính trên mặt nữa.

Anh sợ cô sẽ lo lắng.

Lê Hiếu Mạn đứng tại ngưỡng cửa, mãi đến khi bóng lưng Long Tư Hạo hoàn toàn biến mất trước mặt cô, cô vẫn không nhúc nhích.

Vừa nói không đi công ty muốn ở lại cùng cô đột nhiên lại tới công ty, thật khiến cô khó hiểu, trong mắt đầy sự mất mát.

Tư Hạo...

Tuy anh nói là đi công ty nhưng mà trong lòng cô có cảm giác đột nhiên anh rời đi không đơn giản như vậy.

Lúc cô đang xoay người muốn về phòng thì sau lưng nghe được âm thanh của nữ giúp việc.

“Thiếu phu nhân, bữa sáng chuẩn bị tốt rồi.”

Nghe tiếng, Lê Hiếu Mạn xoay người qua, thấy người sau lưng cô là Lý Tuyết.

Nghĩ đến ngày hôm qua Lý Tuyết vì cô không cẩn thận mà bị bỏng tay, cô cảm thấy áy náy, đôi mắt nhìn qua mu bàn tay cô ta: “Tay cô sao rồi?”

“Cảm ơn thiếu phu nhân quan tâm, bác sĩ nói đã tốt hơn nhiều rồi.”

Lý Tuyết cười nhìn Lê Hiếu Mạn nói xong, tiện thể tới đỡ nàng:

“Thiếu phu nhân, tôi đỡ cô đi xuống ăn bữa sáng đi!”

Nhìn Lý Tuyết, tuy Lê Hiếu Mạn áy náy với cô ta nhưng trước kia cô ta và Trần Lan nói một vài lời hăm hại cô, thái độ lạnh nhạt với cô.

“Không cần, một hồi nữa tôi tự mình xuống.”

Dứt lời, cô quay về phòng ngủ, thay quần áo xong mới xuống lầu.

Vì Bảo Bảo khỏe mạnh lớn dần, ngoại trừ hôm qua cô cố ý tuyệt thực ra thì mỗi ngày cô đều đúng hạn ăn cơm.

Chương 519: Quý dị, nghe nhằm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ăn bữa sáng xong Lê Hiểu Mạn không về phòng ngủ mà để quản gia chuyển ghế ra vườn hoa bên ngoài biệt thự.

Lê Hiểu Mạn ngồi trên ghế dựa tắm nắng, lòng lại vô cùng mất mát.

Trước kia không phải là người hay dính người cũng không phải là người luôn cần người ở bên cạnh.

Nhưng gần đây cô đột nhiên trở nên dính người, Long Tư Hạo không ở đây, cô nhớ anh muốn chết.

Lý Tuyết đứng bên cạnh nhìn thấy cô nhắm mắt cho rằng cô mệt nhọc liền nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, hiện tại đã bắt đầu mùa đông, bên ngoài trời lạnh, nếu là mệt nhọc, để tôi đỡ cô về phòng ngủ đi ngủ.”

Lê Hiểu Mạn vẫn nhắm mắt như cũ, đôi môi mấp máy: “Không cần, tôi muốn phơi nắng một hồi.”

Long Tư Hạo không ở đây, thật sự cô rất sợ ở lại một mình trong phòng ngủ rộng lớn kia.

Căn phòng ngủ lớn như thế cô sẽ cảm thấy cô đơn, càng thâm mất mát.

Lý Tuyết thấy cô mất mác nên thăm dò: “Thiếu phu nhân, có phải cô có tâm sự gì hay không? Cô đang mang thai, tâm tình không tốt sẽ ảnh hưởng tới đứa bé.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn mở mắt ra thấy Lý Tuyết thân thiết nhìn cô.

Cô nheo mắt muốn nói gì đó, Lý Tuyết liền hỏi: “Có phải thiếu phu nhân nhớ người nhà không? Nếu cô nhớ người nhà vì sao không đón ba mẹ cô tới đây?”

‘ba mẹ’ trong miệng cô ta khiến Lê Hiếu Mạn nhăn mày, cô có ba lại không bằng không có, mà mẹ lại chết không rõ ràng.

Long Tư Hạo đột nhiên rời đi làm tâm tình cô đã xuống thấp, lúc này nhớ tới cái chết của mẹ, tâm tình cả cô càng tệ hơn.

Phụ nữ có thể thường gặp chứng u buồn, cô cảm thấy cứ thế thì cô sẽ mắc chứng uất ức mất.

Cô ở trong vườn hoa chừng 30ph mới ngồi dậy, không để ý đến Lý Tuyết mà rời đi.

“Thiếu phu nhân...”

Lý Tuyết thấy thế, đuổi kịp tiến đến đỡ cô nhưng Lê Hiếu Mạn không để cho cô ta đỡ.

“Tôi mệt rồi, muốn về phòng ngủ một hồi, tôi chưa tỉnh thì đừng gọi ăn trưa.” Nhìn Lý Tuyết nói xong, cô từ từ về phòng ngủ.

Nằm trên chiếc giường lớn xa hoa, cô mơ màng ngủ mất nhưng lại nghe thấy có âm thanh quen thuộc đang gọi cô: “Mạn Mạn...”

Âm thanh quen thuộc, dịu dàng như thế là của Lê Tố Phương.

“Mạn Mạn...Mạn Mạn...”

“Mẹ...”

Đột nhiên cô mở mắt ra đã thấy căn phòng xa hoa mà không có gì cả.

“Mạn Mạn...”

Lại là âm thanh quen thuộc, vẫn là giọng của mẹ, ngồi trên giường tròn lớn, Lê Hiểu Mạn run lên lập tức ngồi dậy.

Cô nhìn xung quanh căn phòng, trong lòng vừa bi thương vừa cảm thấy quý dị.

Tiếng ‘Mạn Mạn’ cực kì rõ ràng, hơn cô cô cực kì quen thuộc là giọng mẹ cô, hình như phát ra bên cạnh cô.

Nhưng mẹ cô đã chết sao có thể gọi cô đây?

Lại có âm thanh quen thuộc vang lên, vẫn là giọng của Lê Tố Phương, Lê Hiểu Mạn ngồi trên giường lớn nghe xong cả người run lên lập tức ngồi dậy.

Cô nhìn căn phòng nhưng đột nhiên cảm thấy cả đầu choáng váng vô lực, sao cô nghe được giọng của mẹ đây?

Nhưng mẹ đã mất thì sao có thể gọi cô?

Cô nhăn mày chống trán, đột nhiên mơ hồ nghe thấy giọng của mẹ.

Chẳng lẽ cô gặp chuyện uất ức nên mới nghe nhầm hả?

Cô nằm xuống giường, kéo chăn lên lại nhắm mắt.

“Mạn Mạn...”

Trong mơ, cô lại nghe thấy âm thanh quen thuộc của Lê Tố Phương.

Đầu cô càng ngày càng nặng nề, mí mắt nặng nề, cô chẳng muốn mở mắt ra mà âm thanh quen thuộc kia cứ vài phút lại truyền vào tai cô.

Âm thanh của Lê Tố Phương làm cho cô cảm thấy bi thương, càng nghe càng đau lòng.

Cô không biết vì sao nghe được giọng của mẹ, có lẽ là do cô quá nhớ mẹ nên cô mới nghe nhầm.

Từ lúc cô nằm xuống mơ màng ngủ đi, Lê Tố Phương dịu dàng truyền vào tai cô.

Mà cô vẫn gặp ác mộng, vẫn ngủ không yên.

Không biết có phải bên tai vẫn vang lên giọng của Lê Tố Phương mà trong mơ cô cũng gặp bà.

Không ngừng mơ đến cảnh bà chết, mơ bà thất vọng chất vấn cô.

Cô mơ Lê Tố Phương chất vấn cô vì sao giấu chuyện đứa bé của cô.

Chất vấn cô vì sao không bỏ đi đứa bé, vì sao không báo thù cho bà.

Ở trong mộng, cô khóc nức nở: “Mẹ, thực xin lỗi! Con không bỏ đứa

con của con và Tư Hạo, cũng không tách khỏi anh ấy, con thương anh ấy, mong mẹ chúc phúc cho chúng con.”

Chương 520: Anh là tất cả của em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Mẹ, mẹ đừng tức giận, mẹ... mẹ... thật xin lỗi...”

...

Lê Hiểu Mạn mơ mơ màng màng ngủ cả ngày, còn nóng sốt, một mực nói mê sảng, Long Tư Hạo vốn có thể sẽ không về nghe quản gia nói Lê Hiểu Mạn bị bệnh, anh ở bệnh viện làm kiểm tra xong không đợi kết quả, lập tức chạy về.

Lúc anh về tới trời đã tối, anh ngồi bên cạnh Lê Hiểu Mạn.

Thấy cô nhú chặt mày, khóe mắt ướt át, biểu tình bi thương, ở trong mộng một lần lại một lần vừa nói xin lỗi vừa kêu mẹ, lòng anh quặn đau.

Anh biết cái chết của mẹ cô Lê Tố Phương mang lại cho cô đã kích rất lớn, anh vẫn luôn điều tra cái chết của Lê Tố Phương, nhưng không có kết quả.

Giống như có người ở trong bóng tối quấy rối, tận lực không để cho anh điều tra ra rốt cuộc là ai giết Lê Tố Phương.

“Hiểu Hiểu...” Anh nhìn Lê Hiểu Mạn ngủ vô cùng không yên ổn, mắt đầy đau lòng.

Đưa tay ra, anh đang muốn lấy miếng hạ sốt dán trên trán cô, đột nhiên cổ họng ngứa ngáy, anh vội vàng rút tay về, quay người, dùng quả đấm đè môi, khẽ ho hai tiếng.

Lê Hiểu Mạn vì mang thai, bị cảm nóng sốt không thể tùy ý dùng thuốc, nên buổi chiều quản gia gọi bác sĩ tới kiểm tra, dán miếng hạ sốt lên cho cô.

Nhưng miếng dán hạ sốt không hiệu quả lắm, đến tối vẫn không hạ sốt.

Sờ miếng hạ sốt vốn lạnh cũng vì trán cô quá nóng mà nóng theo, anh nhíu mày, thay miếng hạ sốt, lại dùng giất khăn bằng nước ấm lau cho cô.

Kéo dài hơn một giờ, cô mới hạ sốt, nhiệt độ cơ thể mới từ từ hạ xuống.

Mặc dù hạ sốt, nhưng cô vẫn ngủ không yên, có lúc còn thương tâm khóc lên.

Long Tư Hạo nắm chặt tay cô, ánh mắt lo lắng nhìn cô, không rời đi một chớp mắt.

Đến sau nửa đêm, anh bắt đầu ho khan nhiều hơn, thỉnh thoảng sẽ ho ra tiếng, không khỏi ồn ào đến Lê Hiểu Mạn, anh thay miếng hạ sốt cho cô, liền đứng dậy đi qua thư phòng gần phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, anh mới trở lại phòng ngủ, ngồi bên người Lê Hiểu Mạn, nắm chặt tay cô, ngưng mắt nhìn cô.

Mặc dù ngủ một ngày một đêm, nhưng cô vẫn sốt, lại nói mớ khóc thút thít, khi tỉnh lại cô liền cảm thấy hơi mệt, toàn thân vô lực.

Long Tư Hạo thấy cô tỉnh lại, trong mắt thoáng qua tia mừng rỡ, thấp giọng kêu: “Hiểu Hiểu...”

Mở mắt ra liền nhìn thấy Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, cũng rất vui.

“Tur... Tur Hạo...”

Cô ngồi dậy, Long Tư Hạo lập tức đưa tay đỡ cô, nhét gối vào sau lưng cô để cô dựa vào.

Anh nắm chặt hai tay cô, ánh mắt lo lắng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em muốn anh lo lắng đến chết sao?”

Thấy anh lo lắng, Lê Hiểu Mạn áy náy: “Tur Hạo, thật xin lỗi, em sẽ không làm anh lo lắng nữa.”

Long Tư Hạo đưa tay khẽ vuốt trán cô, ánh mắt ôn nhu nhìn cô: “Còn khó chịu chỗ nào không?”

Lê Hiểu Mạn khẽ lắc đầu, cười nhìn anh: “Nhìn thấy anh chỗ nào cũng rất thoải mái.”

“Hiểu Hiểu...” Long Tư Hạo xúc động nhìn cô, nhưng trong lòng quặn đau, vì anh không thể ở bên cô mỗi ngày như trước kia.

“Muốn ăn cái gì? Anh đi làm cho em.”

“Em vẫn chưa đói, em muốn dậy.” Lê Hiểu Mạn nhìn anh nói xong, chuẩn bị xuống giường.

Long Tư Hạo không ngăn cản cô, đưa tay đỡ cô xuống giường.

Anh vốn muốn vào phòng tắm cùng cô, nhưng anh cảm thấy khó chịu, không đi vào.

Anh đứng chờ cô bên ngoài, ánh mắt nổi lên đau lòng và áy náy, anh rất muốn đi vào giúp cô, nhưng anh lại sợ đột nhiên ngã xuống trước mặt cô.

Anh muốn cho cô hạnh phúc và vui vẻ, anh không muốn mang đến lo lắng cho cô.

Điện thoại anh đột nhiên vang lên, kéo suy nghĩ anh trở lại.

Thấy là Lạc Thụy gọi tới, anh mới nhận.

“Tổng giám đốc...” Thanh âm Lạc Thụy nặng nề hiếm có, anh ta kêu một tiếng “Tổng giám đốc”, liền dừng lại không nói lời nào.

Nghe ra giọng anh ta không đúng, giống như có chuyện rất quan trọng xảy ra, Long Tư Hạo nheo mắt, trầm giọng hỏi: “Thế nào?”

“Có kết quả kiểm tra rồi, Tổng giám đốc, anh phải chuẩn bị tâm tư cho tốt.” Giọng Lạc Thụy vẫn nặng nề như cũ, hơn nữa nói thật trọng.

Nghe có kết quả kiểm tra, trong lòng Long Tư Hạo giống như đột nhiên bị một tảng đá lớn đè lên, anh không thở nổi.

Anh sợ nghe kết quả.

Anh quan tâm không phải sống chết của anh, chẳng qua là sợ anh không thể ở bên Lê Hiểu Mạn cả đời.

Bàn tay anh cầm điện thoại căng thẳng, vẻ mặt thâm thúy, làm người ta nghĩ không ra, ánh mắt bình thản, không chút gợn sóng, bình tĩnh hỏi: “Kết quả là gì?”

“Ừm...” Lạc Thụy trong điện thoại hết sức do dự, ấp a ấp úng nói: “Ừm... Thời kỳ cuối, Tổng giám đốc, anh cần phải nhanh chóng tiếp nhận chữa trị, nếu không...”

Long Tư Hạo không đợi anh ta nói xong, trầm giọng hỏi: “Cái gì thời kỳ cuối?”

“Ung thư thời kỳ cuối.”

Năm chữ ngắn gọn giống như tuyên án tử hình Long Tư Hạo, nghe được năm chữ này, ánh mắt anh khựng lại, thâm thúy trên khuôn mặt tuấn mỹ bị nòng đậm phức tạp và bi ai thay thế, điện thoại trong tay nhất thời tuột xuống.

“Ba” một tiếng, lòng anh tựa như cũng vỡ vụn theo.

Ung thư thời kỳ cuối, ung thư thời kỳ cuối...

Bên tai anh còn vang năm chữ này của Lạc Thụy.

Chương 521: Anh là tất cả của em (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mắt anh đỏ thẫm, khóe môi thâm lương nhếch lên, thì ra muốn chia rẽ anh và Lê Hiểu Mạn, không chỉ là người, còn có ông trời...

Ung thư thời kỳ cuối, anh còn có cơ hội cùng Lê Hiểu Mạn bạc đầu giai lão sao? Còn có thể cùng nhau nhìn đứa nhỏ của bọn họ lớn lên sao?

Anh muốn ở bên cô tại sao khó khăn như vậy?

Lê Hiểu Mạn rửa mặt xong đi ra thấy anh đứng ở cửa phòng tắm, nhưng điện thoại rớt dưới đất, hai mắt đỏ thẫm dọa người, trên mặt là bi thương và thống hận chưa từng có...

Nhìn anh đứng tại chỗ bất động giống như bị lấy hồn đi, Lê Hiểu Mạn lo lắng: “Tur...”

Cô đang muốn lên tiếng, Long Tur Hạo bất chợt kéo cô vào trong ngực, siết chặt hai cánh tay, ôm thật chặt.

Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, cô ngước mắt nhìn anh, còn chưa kịp hỏi sao thế, môi mỏng anh chợt vội vàng hôn lên môi cô.

Đến khi cô sắp sặc, anh mới rời khỏi môi cô.

Nhìn môi cô bị hôn sưng đỏ, ánh mắt Long Tur Hạo sâu thẳm mang

theo mê luyến và quyến luyến cùng với đau lòng nhìn cô.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo nhìn cô chăm chăm, cô cau mày, lo lắng hỏi: “Tur Hạo, anh sao thế? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao anh nhìn em?”

Long Tư Hạo cúi đầu xuống, trán kề trán cô, ngưng mắt nhìn cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Hiểu Hiểu, nếu như có một ngày anh rời xa em, em có thể sống thật tốt được không?”

Nghe lời anh, đáy lòng Lê Hiểu Mạn lạnh lẽo, vô hình hoảng sợ.

Bầu không khí lúc này trở nên khác thường, khiến người ta vô cùng kiềm nén.

Cô ngược mắt nhìn Long Tư Hạo biểu tình thâm thúy, khẽ cắn môi dưới: “Tur Hạo, em không biết xảy ra chuyện gì, nhưng anh hãy nghe cho kỹ, nếu anh dám rời xa em, em nhất định sẽ không sống tốt, nếu như anh không sợ chết, em chết trước cho anh xem.”

Nhìn Lê Hiểu Mạn vẻ mặt kiên định, trên mặt Long Tư Hạo vẫn duy trì thâm thúy, nhưng đáy lòng anh lo lắng không thôi, anh lo nhất chính là nếu như anh rời xa cô, cô sẽ không có cuộc sống tốt.

Anh khẽ vuốt mặt cô, ánh mắt trầm trầm nhìn cô: “Anh đến công ty, chăm sóc kỹ mình.”

Dứt lời, anh từ từ buông cô ra, ánh mắt phức tạp nhìn cô, môi mỏng khẽ nhấp: “Hiểu Hiểu, nhất định phải chăm sóc mình kỹ lưỡng.”

Giọng nói anh lộ ra tia kỳ quái, Lê Hiểu Mạn rất không thích giọng anh như vậy.

Anh hoàn toàn buông cô ra, xoay người đi ra ngoài.

Thấy vậy, lòng Lê Hiếu Mạn hoảng hốt, lập tức kêu anh lại.

“Tur Hạo...”

Nghe thanh âm sau lưng, Long Tur Hạo dừng chân.

Lê Hiếu Mạn thấy anh dừng lại, tiến lên ôm lấy anh từ sau lưng.

Hốc mắt cô ửng đỏ, giọng nghẹn ngào: “Tur Hạo, anh nói cho em, anh nói cho em rốt cuộc xảy ra chuyện gì có được không? Tại sao anh luôn nói những lời kỳ quái? Có phải anh gặp nguy hiểm gì hay không? Hay là anh...”

Long Tur Hạo xoay người, thấy mắt cô ửng đỏ, anh đau lòng ôm chặt cô: “Hiểu Hiểu, đừng đoán mò, tính cách anh thế nào em còn không biết sao? Anh cố ý làm em khẩn trương một chút mà thôi, vì nhìn em khẩn trương, anh sẽ rất có cảm giác thành tựu.”

Lê Hiếu Mạn ngược mắt nhìn anh ôn nhu cưng chiều, nước mắt lập tức trào ra: “Tur Hạo, anh đừng rời xa em, bất luận xảy ra chuyện gì cũng đừng rời xa em có được không? Em đã không thể không có anh, anh là toàn bộ sinh mạng của em, nếu anh rời đi, thì chẳng khác nào lấy sinh mạng em đi, cho dù em còn sống cũng chỉ là cái xác biết đi mà thôi.”

Thấy cô khóc, tim Long Tur Hạo đau đến nhỏ máu, anh ôm chặt cô, hốc mắt cũng ươn ướt, anh tận lực làm cho giọng mình nghe rất bình thường: “Được, anh không rời xa em, anh yêu em như vậy, sao có thể rời xa em? Anh mất không ít lòng, mất không ít lực, thật vất vả mới đuổi em tới tay, anh làm thế nào cũng phải bắt em phục vụ anh cả đời mới buông tay.”

Dứt lời, ánh mắt anh cứng chiều nhìn cô, đưa tay lau nước mắt cho cô: “Được rồi, nha đầu ngốc, đừng khóc, hôm nay anh không đi đâu, ở bên em.”

Lê Hiểu Mạn ôm chặt anh, hơi cau mày: “Tur Hạo, có phải em quá dính người không?”

Long Tur Hạo cong môi cười: “Điều này chứng minh em rất yêu anh, không thể rời xa anh, anh cùng em đi xuống ăn sáng.”

“Ừ.” Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tur Hạo, nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng suy nghĩ, nếu anh không chịu nói, cô đi hỏi Lạc Thụy.

Long Tur Hạo không nuốt lời, ở bên cô một ngày, nhưng ngày thứ hai, lúc Lê Hiểu Mạn thức dậy, anh không có ở bên cạnh cô.

Cô gọi cho Lạc Thụy, Lạc Thụy nói Long Tur Hạo rất tốt, tốt không thể tốt hơn, chẳng qua là công ty quá bận rộn, không thể nào ở bên cạnh cô mỗi ngày, xin cô thông cảm một chút, đàn ông bận rộn là bình thường.

Không tin lời Lạc Thụy, sau đó cô lại gọi cho Lăng Hàn Dạ, kết quả Lăng Hàn Dạ giải thích không khác mấy so với Lạc Thụy, đều nói không có chuyện gì, chỉ là công ty quá bận rộn.

Sau đó cô còn gọi cho Tô Dịch, kết quả cũng giải thích không khác gì.

Bọn họ giải thích càng nhất trí, cô càng cảm thấy khả nghi.

Chương 522: Chảy máu, sắp sinh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau này Long Tur Hạo ba ngày về một lần, có đôi khi một tuần về một lần, càng về sau, số lần anh trở về càng ít, thời gian xa nhau càng lâu.

Điều duy nhất khiến cô yên tâm là cách hai ngày anh sẽ gọi cho cô một lần, mỗi đêm sẽ nhắn tin nói cô ngủ sớm.

Mỗi ngày cô đều sống trong nhớ nhung anh, mà mỗi lần anh trở về đều ở lại không lâu.

Có lúc cô cảm thấy cô giống như vai nữ chính trong truyện cổ tích, vương tử của cô chỉ có thể xuất hiện buổi tối, ban ngày không gặp người.

Đào mắt đã qua hơn ba tháng, bụng cô lớn như một trái banh, đã sớm lập xuân, ngày vẫn còn rất lạnh, hôm nay còn có tuyết rơi.

Cô lúc này đã mang thai xấp xỉ chín tháng, mặc quần áo thật dày, đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng ngủ, không chớp mắt nhìn bông tuyết tung bay ngoài cửa sổ, cho dù trong phòng ấm áp, trong lòng cô vẫn lạnh.

Khi không có Long Tur Hạo ở bên cạnh, cô ít nói, mỗi ngày trừ ăn cơm đúng giá ra, chính là đứng trước cửa sổ sát đất này, nhìn con đường dưới lầu khi nào Long Tur Hạo sẽ về, nhưng nhìn gần một

tháng, bóng người quen thuộc vẫn không xuất hiện trong tầm mắt cô.

Mắt cô dần mờ mịt, ánh mắt trong suốt nổi lên tầng hơi nước, hai tay mảnh khảnh nắm thật chặt, trong lòng vô cùng mất mát.

Tur Hạo, rốt cuộc anh đã xảy ra chuyện gì? Tại sao anh phải gạt em? Tại sao chỉ gọi cho em, nhắn tin cho em mà không gặp em?

Nước mắt cuối cùng không nhịn được, một giọt một giọt rơi xuống, cô chống tay lên cửa sổ, nhíu mày, biểu tình trên mặt bi thương mà thất vọng.

Lúc này, cửa phòng ngủ bị đẩy ra, sau lưng cô truyền tới tiếng bước chân.

Nghe tiếng, cô vui mừng, lập tức xoay người: “Tur Hạo...”

“Thiếu phu nhân, là tôi!” Người tiến vào là Lý Tuyết, cô ta thấy Lê Hiểu Mạn kêu Tur Hạo, hơi sửng sốt, mới nhìn cô nói: “Thiếu phu nhân, thiếu gia còn chưa trở lại, đây là trà bươi mật ong cô muốn.”

Lý Tuyết đi tới, đưa trà bươi mật ong trong tay cho Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn nhận lấy trà, đưa bên mép từ từ uống, trong mắt nổi lên nòng đạm mất mát.

Thấy cô uống xong, Lý Tuyết cung kính nói: “Thiếu phu nhân, tôi đi ra ngoài.”

Lê Hiểu Mạn chuẩn bị gạt đầu, điện thoại của cô trên giường đột nhiên vang lên.

Cho là Long Tur Hạo gọi, cô vội vàng đi tới giường.

Lý Tuyết thấy thế, lo lắng nhìn cô: “Thiếu phu nhân, tôi đi lấy giúp cô, cô cẩn thận, coi chừng ngã.”

Dứt lời, Lý Tuyết vội vã đi về phía giường lớn, cầm điện thoại Lê Hiếu Mạn lên.

Sau đó lại vội vàng đi tới Lê Hiếu Mạn, đưa điện thoại cho cô.

“Thiếu phu nhân, điện thoại.”

Lê Hiếu Mạn nóng nảy cầm lấy điện thoại, lại thấy gọi tới không phải là Long Tư Hạo, mà là số lạ.

Mắt mác trong mắt càng nhiều hơn, ngây người mấy giây, cô mới nhận.

Vừa tiếp thông, trong điện thoại liền truyền tới thanh âm già nua quen thuộc.

“Mạn Mạn... Mau tới nghĩa trang An Thái, mộ mẹ con bị phá, mộ bị người ta đào lên, đã tan nát...”

“Cái gì? Sao có thể?” Lê Hiếu Mạn nghe vậy, vẻ mặt biến đổi.

Là Hoắc Nghiệp Hoằng gọi tới, cô vừa nghe tiếng liền biết, chẳng qua là sao Hoắc Nghiệp Hoằng biết số này của cô?

Dừng mấy giây, cô nhú mào: “Được, con biết rồi, con lập tức tới.”

Cúp điện thoại, sắc mặt Lê Hiếu Mạn ngưng trọng nhìn Lý Tuyết: “Tôi phải lập tức đến nghĩa trang An Thái, nói chú Thành sắp xếp tài xế.”

Lý Tuyết thấy sắc mặt Lê Hiểu Mạn ngưng trọng, giống như xảy ra chuyện lớn gì, cô ta không hỏi gì, đáp một tiếng, lập tức chạy ra ngoài.

Quản gia chú Thành nghe Lý Tuyết nói Lê Hiểu Mạn muốn đi nghỉa trang An Thái, sắp xếp tài xế, bảo Lý Tuyết và hai vệ sĩ đi theo cô.

Chú Thành vốn nghĩ nhiều, sắp xếp mấy vệ sĩ theo, nhưng Lê Hiểu Mạn không muốn có quá nhiều người đi theo cô, nên không cho quá nhiều vệ sĩ đi theo.

Vì tuyết càng rơi càng nhiều, Lê Hiểu Mạn lại mang thai, tài xế lái xe rất chậm.

Lê Hiểu Mạn ngồi đằng sau sốt ruột, nói tài xế lái xe nhanh hơn.

“Thiếu phu nhân, tuyết rơi lớn, đường trơn, chạy nhanh sẽ gặp nguy hiểm.”

Tài xế lo lắng nhìn Lê Hiểu Mạn nói, chỉ tăng tốc một chút.

Lý Tuyết ngồi bên cạnh Lê Hiểu Mạn thấy cô đứng ngồi không yên, trên mặt dường như rất sốt ruột, cô ta nhìn cô, nghi ngờ hỏi: “Thiếu phu nhân, cô đến nghỉa trang An Thái làm gì?”

Lê Hiểu Mạn không trả lời Lý Tuyết, nhíu mày, vẫn suy nghĩ lời Hoắc Nghiệp Hoảng nói.

Sao mẹ cô đột nhiên bị người ta phá hư?

Là ai làm vậy?

Nghĩa trang An Thái có nhân viên quản lý, cứ theo lẽ thường, nếu có

người phá hư mộ mẹ cô, nhân viên quản lý sẽ ngăn cản.

Nhưng mà rốt cuộc là ai dám làm như vậy?

Mang theo nghi vấn trong lòng, Lê Hiểu Mạn quay đầu nhìn bên ngoài.

Lúc này tuyết rơi tung bay, cả thế giới một màu trắng xóa, tựa như phủ thêm một vỏ bọc màu tuyết trắng.

Nghĩa trang An Thái ở ngoại ô, đại thụ hai bên đường đều phủ thêm màn sương, dọc theo đường đi, cảnh tuyết rất đẹp, chẳng qua cô lúc này căn bản không có tâm tình đi nhìn.

Đột nhiên hình như xe bị đụng cái gì, tài xế thắng gấp, thân thể Lê Hiểu Mạn không khỏi nghiêng về trước, nếu không phải Lý Tuyết bên cạnh kịp thời đỡ cô, bụng cô nhất định sẽ đụng vào ghế trước.

Chương 523: Chảy máu, sắp sinh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Thiếu phu nhân, cô thế nào? Không sao chứ?” Lý Tuyết đỡ cô, nhìn cô hỏi.

Ổn định tinh thần, Lê Hiểu Mạn mới nhìn Lý Tuyết, tay vuốt bụng nhỏ lên: “Lý Tuyết, cảm ơn cô, tôi không sao.”

Mặc dù ngoài miệng nói không sao, nhưng vừa rồi cô nghiêng người về trước, bụng sưng chút nữa đụng vào ghế trước, cô bị dọa đến tim cũng sắp nhảy ra ngoài, sắc mặt trắng bệch, trên trán cũng thấm mồ hôi lạnh.

Đến bây giờ tim cô vẫn còn đập loạn.

Đứa bé trong bụng đã sắp chín tháng, thai động vô cùng rõ ràng.

Mỗi ngày cô đều có thể cảm nhận được bé đang đùa vui trong bụng cô.

Giống như bơi lội trong bụng cô, có lúc ở bên trái, có lúc ở bên phải, có lúc đập bụng cô.

Mặc dù đứa bé còn chưa sinh ra, nhưng cô mỗi ngày bị thai động đã tạo lập tình cảm với bé.

Cho nên cô không hy vọng đứa bé này xảy ra chuyện gì, nếu không,

cô nhất định sẽ thống khổ bi thương đến chết.

Thật may Lý Tuyết kịp thời đỡ cô, may là đứa bé ngoan không sao.

Giờ phút này, cô vô cùng cảm kích Lý Tuyết.

Lý Tuyết thấy cô nói cảm ơn mình, cô ta hơi ngượng ngùng: “Thiếu phu nhân, cô quá khách sáo, tôi đỡ cô là nên làm.”

“Bất kể thế nào, cảm ơn cô!” Nhìn Lý Tuyết nói xong, Lê Hiếu Mạn nhìn tài xế chưa lái xe đi, nghi ngờ hỏi: “Sao thế?”

Tài xế quay đầu nhìn Lê Hiếu Mạn: “Thiếu phu nhân, cô chờ chút, hình như xe xảy ra vấn đề, tôi đi xem.”

Dứt lời, tài xế liền xuống xe.

Vì tuyết lớn, Lê Hiếu Mạn và Lý Tuyết ngồi trong xe chờ.

Chẳng qua đợi hồi lâu, tài xế cũng không trở lại trong xe.

Lê Hiếu Mạn đột nhiên cảm thấy hơi choáng váng, mí mắt cũng ngày càng nặng, không biết tại sao mệt mỏi.

Lý Tuyết ngồi bên cạnh thấy tinh thần cô không tốt, lo lắng hỏi: “Thiếu phu nhân, cô sao thế? Có phải bụng không thoải mái không?”

Lê Hiếu Mạn vịn trán, nhìn Lý Tuyết khẽ lắc đầu: “Tôi không sao, sao tài xế còn chưa quay lại?”

“Đúng vậy! Cũng lâu rồi.” Lý Tuyết nhìn ngoài xe, sau đó lại nhìn Lê Hiếu Mạn nói: “Thiếu phu nhân, tôi xuống xe đi xem, bên ngoài tuyết lớn, cô mang thai không thể xuống.”

Dứt lời, Lý Tuyết liền xuống xe, đóng cửa lại.

Sau khi Lý Tuyết xuống xe, đầu Lê Hiếu Mạn ngày càng choáng, ánh mắt mê ly, tầm mắt dần mơ hồ.

Một khắc cuối cùng trước khi nhắm mắt, cô thấy có người mở cửa xe.

Cô cố gắng muốn nhìn xem người mở cửa xe là ai, nhưng mí mắt không chống nổi, chưa thấy rõ đã trầm trầm ngủ say.

Dáng vẻ người kia cô hơi quen thuộc, nhưng cảm thấy vô cùng xa lạ, bất luận cô nghĩ thế nào cũng không nhớ nổi là ai.

Lúc Lê Hiếu Mạn tỉnh lại, đau đớn không thôi.

Mà loại đau đớn này giống như cảm giác sắp sinh.

“Ừm... Đau... Bụng đau quá... Thật là đau...”

Lê Hiếu Mạn nhíu mày, sắc mặt tái nhợt, trên trán cũng thấm mồ hôi, môi run rẩy lắm nhắm đau, khi cô ngược mắt nhìn chung quanh, trong mắt cô nổi lên khiếp sợ và nghi ngờ.

Cô rõ ràng đang ở trong xe, trên đường đến nghĩa trang An Thái, vào phòng lúc nào?

Hơn nữa căn phòng này nhìn giống như phòng khách sạn.

Tại sao cô lại ở đây?

Là ai mang cô tới đây?

Lê Hiểu Mạn quan sát căn phòng xa lạ, lúc này mới phát hiện không chỉ cô ở trong phòng, hơn nữa còn nằm trên giường.

Cô còn chưa hiểu rõ xảy ra chuyện gì, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Hoắc Vân Hy mặt đầy vội vã đi vào.

“Mạn Mạn, thì ra em thật sự ở đây. Em không sao chứ?”

Hoắc Vân Hy đi thẳng tới, ngồi xuống bên người Lê Hiểu Mạn, hai mắt lo lắng nhìn cô.

Hoắc Vân Hy?

Chuyện xảy ra quá đột ngột, quá quỷ dị, Lê Hiểu Mạn hoàn toàn không hiểu nổi là xảy ra chuyện gì, mà bụng cô càng đau nhức, cô căn bản không cách nào tỉnh táo suy tính rốt cuộc là chuyện gì.

Bụng đau nhức khó mà chịu được làm sắc mặt Lê Hiểu Mạn tái nhợt, nhíu chặt mày, khuôn mặt nhỏ nhắn chảy mồ hôi như mưa rơi, hai tay siết chặt, móng tay nhọn đâm vào lòng bàn tay.

Đôi môi cô run rẩy, giọng vô lực hỏi: “Hoắc... Hoắc Vân Hy, tôi... tại sao tôi ở đây?”

Hoắc Vân Hy nghi ngờ nhìn cô: “Mạn Mạn, em không biết tại sao em ở đây sao?”

Anh ta vốn ở công ty, nhưng đột nhiên nhận được điện thoại của tiếp tân khách sạn gọi tới, nói cô xảy ra chút chuyện, kêu anh ta tới đón cô, vì chuyện có liên quan đến cô, lúc ấy anh ta không nghĩ gì, lập tức chạy tới.

Anh ta thấy sắc mặt Lê Hiểu Mạn tái nhợt, nhíu chặt mày, người run lẩy bẩy, lo lắng nhìn cô: “Mạn Mạn, em sao thế? Sao sắc mặt kém như vậy?”

Lúc này Lê Hiểu Mạn không có tâm tư và tinh lực đi nghĩ vấn đề khác, môi dưới đã bị cô cắn ra máu, giọng vô lực nói: “Bụng... bụng tôi đau quá... đau quá...”

Nghe cô nói đau bụng, Hoắc Vân Hy đưa tay vén chăn, thấy trên giường có máu, trong lòng anh ta cả kinh, ánh mắt lo lắng nhìn Lê Hiểu Mạn đau đến mồ hôi rơi như mưa, kinh hoàng hỏi: “Mạn Mạn, em... em chảy máu, có phải sắp sinh không?”

Bụng càng ngày càng đau, Lê Hiểu Mạn sắp không chịu nổi, cô đưa tay nắm chặt cánh tay Hoắc Vân Hy: “Tôi... Tôi không biết, còn... còn chưa tới ngày dự tính sinh... Tôi...A... đau quá... A...”

Chương 524: Lo lắng, anh phải về nước (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy Lê Hiểu Mạn đau đến cực điểm, sắc mặt ngày càng tái nhợt, mắt Hoắc Vân Hy đầy lo lắng và đau lòng: “Mạn Mạn, em nhìn một lát, anh lập tức đưa em đi bệnh viện.”

Vì chưa từng làm ba, cũng chưa từng tiếp xúc chuyện liên quan tới phụ nữ sinh con, anh ta cũng không chắc chắn có phải Lê Hiểu Mạn sắp sinh hay không, chỉ thấy cô chảy máu, lại kêu đau bụng, 80% là sắp sinh.

Anh ta khẩn trương và hoảng hốt chưa từng có, đang muốn gọi điện, đột nhiên một đám người tràn vào.

Mà những người này đều cầm máy chụp hình máy quay phim, vừa nhìn liền biết là ký giả.

Hoắc Vân Hy thấy ký giả xông vào, lúc này liền dùng chăn che đầu Lê Hiểu Mạn, không cho ký giả chụp được mặt cô.

Mà Lê Hiểu Mạn dưới chăn đau đớn run lẩy bẩy, trong miệng kêu đau.

“Đau... A... Đau quá...”

Ký giả nghe trong chăn truyền ra tiếng Lê Hiểu Mạn kêu đau, giờ máy chụp hình lên chụp Hoắc Vân Hy.

Rắc rắc... Rắc rắc...

“Hoắc tổng, nghe nói anh và vợ trước của anh nối lại tình xưa, đây có phải là thật không? Trong chăn là vợ trước của anh phải không?”

Một tên ký giả giơ máy chụp hình lên, điên cuồng chụp giường lớn xốc xếch, phát hiện trên chăn có vết máu, trợn to mắt: “Hoắc tổng, vợ trước của anh chảy máu? Có phải sắp sinh không?”

“Đứa bé trong bụng vợ trước anh là của anh phải không?”

“Hoắc tổng, vợ trước của anh mang thai, anh còn không cấm dục...”

“Tất cả im miệng cho tôi!” Lê Hiểu Mạn một mực kêu đau, Hoắc Vân Hy vốn lo lắng và đau lòng, mà đám ký giả không có lương tâm còn không ngừng chụp, không ngừng hỏi, anh ta tức giận rống to, ánh mắt sắc bén nhìn đám ký giả: “Đều cút ra ngoài cho tôi!”

“Hoắc tổng...”

Còn có ký giả muốn hỏi gì, ánh mắt Hoắc Vân Hy lạnh lẽo, rống to: “Cút... Còn không cút, đừng trách tôi không khách sáo, cút ra ngoài...”

Ký giả thấy Hoắc Vân Hy lửa giận ngút trời, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, lúc này mới lui ra ngoài.

Thấy toàn bộ ký giả đều đi ra ngoài, Hoắc Vân Hy mới kéo chăn trên đầu Lê Hiểu Mạn ra.

Hai mắt anh ta đau lòng nhìn cô: “Mạn Mạn, em ráng chịu chút nữa, anh lập tức đưa em đi bệnh viện.”

Dứt lời, anh ta lật đật ôm cô chạy ra ngoài.

Ký giả thủ sẵn ở bên ngoài thấy vậy, lại xúm lại, mắt Hoắc Vân Hy đỏ thắm, rống to: “Cút... Ai dám tới làm trể nãi tôi đưa Mạn Mạn đi bệnh viện, tôi sẽ cho cả nhà người đó chôn theo.”

Ký giả nghe Lê Hiểu Mạn trong ngực anh ta một mực kêu đau, cũng không tiến lên, lập tức nhường đường, giúp gọi xe cấp cứu.

Hoắc Vân Hy ôm Lê Hiểu Mạn ra cửa khách sạn, xe cứu thương đã tới.

Mấy y tá và bác sĩ xuống xe, giúp Hoắc Vân Hy mang Lê Hiểu Mạn lên xe.

Hoắc Vân Hy cũng lên theo, anh ta nắm chặt tay Lê Hiểu Mạn, hai mắt lo lắng không thôi nhìn Lê Hiểu Mạn sắc mặt tái nhợt, một mực kêu đau: “Mạn Mạn, tới bệnh viện ngay...”

Sau đó anh ta ngược mắt nhìn bác sĩ đang tiêm cho Lê Hiểu Mạn, lo lắng hỏi: “Bác sĩ, Mạn Mạn thế nào?”

“Cô ấy đã vỡ nước ối, sắp sinh... Vì sinh sớm, tình hình rất nguy cấp...”

“Tur Hạo... A... Tur Hạo...”

Lê Hiểu Mạn nằm trên giường cao giọng gào thét, rơi nước mắt, mồ hôi lạnh đầm đìa trên mặt.

“Tur Hạo... Tur Hạo...”

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiếu Mạn kêu Long Tur Hạo, trong mắt anh ta thoáng qua nồng đậm mắt mác, nắm chặt tay cô, cổ vũ cho cô.

Đến bệnh viện, vì tình hình Lê Hiếu Mạn nguy cấp, lại sinh sớm, lập tức được đẩy vào phòng cấp cứu, còn Hoắc Vân Hy lo lắng chờ ở bên ngoài.

Mặt anh ta đầy lo lắng và đau lòng, bây giờ anh ta đã quên mất đứa bé trong bụng Lê Hiếu Mạn là của Long Tur Hạo, thời khắc này, anh ta chỉ hy vọng Lê Hiếu Mạn và đứa bé đều có thể bình an.

Anh ta đi tới đi lui, cầm lấy điện thoại gọi cho Hoắc Nghiệp Hoàng, lại gọi cho Lê Văn Bác và Lê Chấn Hoa.

Khiến anh ta nghi ngờ là Lê Hiếu Mạn sinh sớm, Long Tur Hạo lại không có ở đây, anh ta không khỏi cảm thấy tức giận.

Mà Long Tur Hạo lúc này đang ở Mỹ, tiếp nhận điều trị.

Vì không muốn Lê Hiếu Mạn lo lắng, anh che giấu chuyện anh bị bệnh.

Mỗi ngày anh đều phải tiếp nhận điều trị hóa chất, di chứng là anh không ăn được, tinh thần vô cùng không tốt, mỗi ngày đều ngủ mê man hết mấy giờ.

Nhưng mỗi ngày chỉ cần anh vừa tỉnh lại, trước tiên là gọi cho chú Thành trong nước, bất kể lúc anh tỉnh lại là ban ngày hay nửa đêm, chưa từng gián đoạn.

Anh muốn biết mỗi ngày Lê Hiếu Mạn đã làm gì, ăn bao nhiêu cơm, tình trạng thân thể thế nào, vân vân...

Chắc chắn Lê Hiếu Mạn bình yên anh mới an tâm.

Anh ở nước Mỹ xa xôi thời thời khắc khắc đều quan tâm cô, nhớ cô.

Cho dù ngủ mê man, anh cũng nhớ cô, nghĩ tới cô, trong mộng một lần lại một lần gọi tên cô.

Nhưng anh biết, anh muốn ở bên cô cả đời, muốn bảo vệ cô, yêu thương cô, cưng chiều cô, anh nhất định phải tiếp nhận chữa trị mỗi ngày.

Anh phải mau khỏe, anh có một thân thể khỏe mạnh mới có tư cách và năng lực yêu cô, thương cô, bảo vệ cô, cho cô cuộc sống hạnh phúc cô mong muốn.

Anh rất sợ nếu anh rời đi, không có ai yêu cô hơn anh.

Chương 525: Lo lắng, anh phải về nước (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Hàn Dạ ở trong nước trông coi TE giúp anh, sẵn tiện giúp anh gạt Lê Hiểu Mạn.

Vì vậy, tin nhắn mỗi đêm Lê Hiểu Mạn nhận được thật ra đều là Long Tur Hạo soạn trước, Lăng Hàn Dạ gửi thay anh, khi Lê Hiểu Mạn gọi, đương nhiên cũng là Lăng Hàn Dạ nhận thay.

Vì không để cho Lê Hiểu Mạn nghi ngờ, cách hai ngày anh gọi một lần, nhưng mỗi lần nói chuyện đều không vượt qua năm phút.

Giọng Long Tur Hạo Lê Hiểu Mạn nghe được là Long Tur Hạo đã ghi âm trước, nhưng cũng có lúc Lăng Hàn Dạ lợi dụng khả năng bắt chước giọng Long Tur Hạo.

Anh ta ở lại trong nước trấn an Lê Hiểu Mạn giùm Long Tur Hạo, Lăng Dinah, Lạc Thụy đều ở Mỹ bởi Long Tur Hạo chữa trị, còn Tô Dịch mới về nước mấy ngày trước.

Lăng Dinah canh giữ bên giường bệnh anh mỗi ngày, bất luận sáng tối, hầu như là nửa bước không rời.

Lúc này bên Mỹ đã nửa đêm, cô ta vẫn không ngủ, hai mắt sưng đỏ, vì mỗi ngày đều chăm sóc Long Tur Hạo, tinh thần cũng không được tốt lắm.

Hai tay cô ta nắm chặt tay lạnh như băng của Long Tur Hạo, thầm thì: “Anh Tur Hạo, anh nhất định phải mau khỏe lên có được không? Nếu anh dám đi trước một bước, em... em liền thi gian*.”

(*) Thi gian: Cường gian xác chết.

Cô ta vừa dứt lời, Long Tur Hạo nhắm chặt mắt, sắc mặt tái nhợt tiều tụy nằm trên giường bệnh liền mở mắt ra.

“Anh Tur Hạo, anh tỉnh, tốt quá, em cũng biết anh sợ bị em thi gian.” Lăng Dinah mặt đầy vui vẻ nhìn Long Tur Hạo tỉnh lại, cúi đầu xuống chuẩn bị hôn Long Tur Hạo, Lạc Thụy đúng lúc đi tới kéo cô ta.

Lăng Dinah mặt đầy không vui nhìn Lạc Thụy kéo cô ta ra, bất mãn chu miệng: “Lạc Thụy đáng chết, anh làm gì? Cho tôi hôn anh Tur Hạo một cái cũng không được sao?”

Bây giờ cô ta vô cùng bất mãn Lạc Thụy, mỗi lần cô ta muốn gần gũi với Long Tur Hạo, anh ta đều ngăn cản cô ta, giống như anh ta là thần bảo vệ của Long Tur Hạo và Lê Hiểu Mạn.

Lạc Thụy nhìn cô ta, câu môi nói: “Lăng Dinah tiểu thư, bản thân cô chính là một vi khuẩn, cô đừng hôn Tổng giám đốc, trong cơ thể Tổng giám đốc vốn có độc khí mới dẫn đến ung thư, cô...”

Long Tur Hạo nằm trên giường bệnh bây giờ rất muốn biết tình hình hôm nay của Lê Hiểu Mạn, không đợi Lạc Thụy nói xong, lạnh lùng ngắt lời anh ta.

“Đưa điện thoại... cho tôi...”

Nghe anh nói tới điện thoại, biểu tình trên mặt Lạc Thụy lập tức trở nên ngưng trọng, anh ta đi tới trước giường bệnh, nhìn Long Tur Hạo

tin thần không tốt lắm, do dự hồi lâu mới lên tiếng: “Tổng giám đốc, anh chuẩn bị tâm lý trước đi, tôi vừa nhận được điện thoại Lăng thiếu gọi tới, Lê... Lê tiểu thư cô ấy...”

“Hiểu Hiểu thế nào?” Thấy vẻ mặt Lạc Thụy không đúng, Long Tư Hạo vội vàng lo lắng hỏi, muốn ngồi dậy.

Lăng Dinah thấy anh vừa nhắc tới Lê Hiểu Mạn liền kích động, cô ta không vui nhíu mày, tiến lên đỡ anh: “Anh Tư Hạo, anh vừa tỉnh lại, nằm một lát không được sao? Lê Hiểu Mạn đó có thể xảy ra chuyện gì, anh lo lắng cái gì?”

Lăng Dinah vừa dứt lời, Lạc Thụy cau mày, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Lê tiểu thư sinh sớm...”

“Cái gì? Hiểu Hiểu... Sinh sớm?” Long Tư Hạo vừa nghe Lạc Thụy nói Lê Hiểu Mạn sinh sớm, liền đẩy Lăng Dinah ra, ngồi dậy.

Sau đó tháo kim, ánh mắt lo lắng nhìn Lạc Thụy: “Lập tức chuẩn bị... về nước.”

Lăng Dinah thấy anh tháo kim, lo lắng nhìn anh: “Anh Tư Hạo, sao anh có thể tháo kim? Anh bây giờ không thể rời khỏi bệnh viện, chữa trị của anh không thể gián đoạn.”

Lạc Thụy nghe Long Tư Hạo nói muốn lập tức về nước, mày càng nhíu chặt, anh ta cũng biết sau khi Tổng giám đốc biết chuyện này nhất định sẽ không nhẫn nại được.

Nhưng chữa trị của Tổng giám đốc bọn họ không thể gián đoạn, nếu không, hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.

Nước Mỹ là một trong các nước có kỹ thuật chữa bệnh ung thư tốt

nhất, cho nên bọn họ mới lựa chọn chỗ này.

Nếu về nước, e là...

Hiện tại Long Tư Hạo không có thời gian và tinh lực dư thừa đi lo lắng chuyện khác, anh chỉ muốn dùng tốc độ nhanh nhất trở lại bên cạnh Lê Hiểu Mạn, dù làm trĩ nãi chữa trị, anh cũng không tiếc.

Anh chỉ cần bảo vệ cô, ở bên cô, nhìn cô bình an.

Khi cô sinh con, nếu anh không ở bên cạnh cô, đây đối với anh mà nói sẽ là tiếc nuối lớn nhất trong đời anh, cũng là chuyện khiến anh tự trách và áy náy cả đời.

Hiểu Hiểu của anh cần anh, anh phải trở về.

Lạc Thụy thấy anh kiên trì muốn lập tức trở về, trong lòng lo lắng chữa trị của anh bị trĩ nãi, chuẩn bị lên tiếng, liền thấy bác sĩ Taylor đi vào.

“Bác sĩ Taylor, Tổng giám đốc chúng tôi có chuyện gấp muốn lập tức về nước, chữa trị anh ấy bị gián đoạn không thành vấn đề chứ?” Lạc Thụy đi tới trước mặt bác sĩ Taylor mặc áo blouse, thái độ vô cùng cung kính.

Bác sĩ Taylor là chuyên gia ung thư đứng đầu nước Mỹ, là bác sĩ chính của Long Tư Hạo, vì vậy Lạc Thụy rất cung kính ông, chỉ thiếu xem ông là chúa cứu thế.

Chương 526: Bé con, trộm long tráo phượng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bác sĩ Taylor rút kim tiêm nhìn Long Tư Hạo, thần sắc có vẻ rất nghiêm trọng: “Long tiên sinh, trong cơ thể anh có độc khí Mustard, tế bào ung thư đang không ngừng khuếch tán, gián đoạn trị liệu đối với anh không có lợi.”

Hiện tại Long Tư Hạo âm thầm muốn về nước, cái gì anh cũng không cố được, ánh mắt anh thâm trầm liếc nhìn Taylor, rồi nhìn về phía Lạc Thụy và Dinah: “Các người đi ra ngoài trước.”

Lạc Thụy và Dinah nhìn Long Tư Hạo, lại nhìn bác sĩ Taylor, hai người không nói gì đi ra ngoài.

Long Tư Hạo nhìn bọn họ rời khỏi, đôi mắt hẹp dài co rút, ánh mắt sâu thẳm không lường được nhìn Taylor: “Tỷ lệ chữa khỏi bệnh của tôi là bao nhiêu, không cần giấu diếm tôi.”

Bác sĩ Taylor nhíu mày: “Tình trạng của Long tiên sinh rất khác, là độc khí Mustard khiến cho các tế bào ung thư biến đổi, bởi vậy hy vọng Long tiên sinh trước tiên có thể chuẩn bị tâm lý thật tốt, tỷ lệ chữa khỏi của anh...”

...

Long Tư Hạo muốn hỏi rõ bệnh tình, liền lập tức trở về nước, sắp đặt hộ tống anh là bác sĩ đứng đầu chứng bệnh ung thư và đoàn thể

chuyên gia chữa bệnh.

Thành phố K trong nước tại bệnh viện phụ sản Thánh Ái.

Lúc này toàn thân Lê Hiểu Mạn toàn là máu nằm trên bàn giải phẫu, ở giữa trán và khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ cô đều thấm một tầng chi chít mồ hôi lạnh.

Phía dưới giống như xé rách rất đau đớn khiến cô không còn khí lực thống khổ kêu lên, ý thức của cô mơ hồ, ngữ khí vô lực gọi: “Tur Hạo... Tur Hạo...”

Hai y tá giúp cô lau mồ hôi trên mặt.

Về mặt của một gã bác sĩ phụ khoa ngưng trọng nhìn thấy cô dường như không còn ý thức, la lớn: “Lê tiểu thư... dùng sức, hít sâu, dùng sức, nước ối của cô đã vỡ, nếu không dùng sức sinh đứa bé ra, đứa bé hít thở không thông sẽ chết...”

Nghe được lời bác sĩ nói nếu đứa bé hít thở không thông sẽ chết, ý thức của Lê Hiểu Mạn dần dần thanh tỉnh không ít, cô không thể để cho đứa bé này mất, tuyệt đối không thể.

Đây là đứa con đầu tiên của cô và Long Tur Hạo

Cô vẫn nhớ rõ, Long Tur Hạo hy vọng trước ba mươi tuổi có thể thăng chức được làm ba.

Anh thực sự chờ đợi đứa bé đến, so với cô càng mong chờ hơn.

Cô tuyệt đối không thể để đứa bé xảy ra chuyện gì, nếu không, Long Tur Hạo sẽ bị thương tâm đau lòng mà chết...

Cho dù liều mạng, cô cũng muốn bảo vệ đứa bé.

Hàm răng cô cắn chặt môi dưới, hai tay mảnh khảnh nắm chặt lại, dùng sức hít sâu, lại bật hơi.

“A....”

Thử vài lần, đứa bé cũng không sinh ra, chính cô cũng không còn sức lực.

Con người trong suốt của cô bị nước mắt làm mờ nhạt, ánh mắt cô bất lực về mặt ngưng trọng nhìn bác sĩ, ngữ khí vô lực nói: “Tôi... tôi không có hơi sức... phẫu... phẫu thuật... vô luận như thế nào, cũng... Phải giữ được... đứa bé của tôi là Tư Hạo...”

“Lê tiểu thư, cô kiên cường một chút, cô đã là mẹ, vì con của cô, cô phải cố gắng, cô ngàn vạn lần không thể bỏ cuộc, cuống rốn đã muốn tách rời, không còn kịp để phẫu thuật nữa, cô dùng sức, dùng hết sức đứa bé sẽ sinh ra...”

Bác sĩ dùng lời nói để ủng hộ Lê Hiếu Mạn, cô siết chặt hai tay, hít sâu, sau đó rặn....

Cô vẫn đang dùng hết sức lực lập lại động tác, nhưng cô không phải làm bằng sắt, động tác hít hơi bật hơi làm lâu như vậy, cô đã không còn chút sức lực.

Hai tay cô vô lực buông xuống bàn, hai tròng mắt ướt nhẹp dần dần nhắm lại.

Bác sĩ thấy thế, la lớn: “Lê tiểu thư, cô không thể bỏ cuộc! Đầu đứa bé đã muốn ra, Lê tiểu thư, tỉnh tỉnh... Lê tiểu thư, mau dùng hết sức, đứa bé sắp ra rồi... Lê tiểu thư....”

Thanh âm bác sĩ ngày càng nhỏ, ngày càng không rõ, ý thức Lê Hiếu Mạn cũng ngày càng mơ hồ.

Ý thức của cô hoàn toàn biến mất, cô tựa như nghe được bác sĩ nói đứa bé không hô hấp.

Lòng của cô đau đớn mãnh liệt, bi thương và ức chế không kiềm nén được chảy xuống, cô muốn tỉnh lại xem xem đứa bé của cô và Long Tur Hạo có phải không còn hô hấp hay không, nhưng mi mắt cô ngày càng nặng, cô không còn một chút hơi sức, hôn mê trên bàn.

Tur Hạo, thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Em hết sức, đã hết sức...

Bên ngoài phòng cấp cứu, Hoắc Vân Hy, rồi tới Hoắc Nghiệp Hoảng theo sau, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác đều có vẻ mặt lo lắng, thần sắc ngưng trọng.

Hoắc Vân Hy và Lê Chấn Hoa lo lắng đi tới đi lui, chưa dừng lại nghỉ.

Hoắc Nghiệp Hoảng ngồi trên ghế ở ngoài phòng cấp cứu, hai tay nắm gậy, sắc mặt ngưng trọng, bên trong ánh mắt có phần lo lắng.

Dù sao đứa bé trong bụng của Lê Hiếu Mạn cũng là cháu cố trai của ông, ông đương nhiên phải lo lắng.

Còn Lê Văn Bác vẫn đứng ở bên ngoài cửa cấp cứu, không giống như Lê Chấn Hoa và Hoắc Vân Hy lo lắng đi tới đi lui, lông mày trên mặt anh nhăn lại, hai tròng mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa, trong lòng bàn tay sớm đã ra mồ hôi lạnh, trong lòng lo lắng không thôi.

Lê Chấn Hoa sải bước đi tới tới lui lui, hỏi: “Mạn Mạn còn chưa tới ngày sinh, tại sao lại sinh non? Như thế nào lại lâu vậy? Sốt ruột chết

người, rốt cuộc là sinh hay không sinh?”

Hoắc Vân Hy nghe vậy, ngừng lại, hai tròng mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng cấp cứu, hai tay siết chặt, trong lòng lo lắng đồng thời suy nghĩ xem tại sao Lê Hiếu Mạn lại đột nhiên sinh non.

Rồi tới nửa đêm, Lê Hiếu Mạn bị đẩy mạnh vào phòng sản phụ đã qua mười mấy giờ, nhưng Lê Hiếu Mạn không có đẩy ra.

Mọi người đang lo lắng, bên ngoài hành lang cuối của phòng cấp cứu truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Chương 527: Bé con, trộm long tráo phượng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Dẫn đầu là Long Tư Hạo đang vội vàng trở lại, sắc mặt anh tái nhợt tiều tụy như trước, trên khuôn mặt tuấn mỹ bây giờ tràn đầy lo âu và lo lắng.

Anh đi rất nhanh nhịp bước chân không vững vàng, ở phía sau anh là Lạc Thụy, Dinah, Lăng Hàn Dạ, đều lo lắng không thôi.

Hoắc Vân Hy nhìn Long Tư Hạo, lúc nhìn thấy sắc mặt anh tái nhợt vội vội vàng vàng anh sụt xuống, tức giận lập tức tiến lên, nắm chặt tay hướng về phía anh đấm tới.

“Long Tư Hạo, anh đang làm cái gì? Thời điểm Mạn Mạn gặp chuyện không may, anh ở đâu?”

Mặc dù Long Tư Hạo đang bị bệnh nặng, nhưng thân thủ anh vẫn nhanh nhẹn như trước, thuận lợi tránh được một quyền của Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy thấy thế, muốn ra tay tiếp, Hoắc Nghiệp Hoảng đang ngồi trên ghế thần sắc ngưng trọng đứng lên, giận tái mặt la: “Vân Hy, dừng tay.”

Dứt lời, ông quả trượng đứng lên, nhìn về phía Long Tư Hạo, thấy sắc mặt anh không tốt lắm, liền nhíu mày nói: “Tur Hạo, thoát nhìn sắc mặt cháu không tốt lắm, làm sao vậy?”

“Cháu không sao!” Long Tư Hạo cau mày, nói với Hoắc Nghiệp Hoằng xong, liền xoay người, đôi mắt hẹp dài nhìn chằm chằm phòng cấp cứu, bàn tay to trắng nõn nắm chặt thành quyền, trong lòng tràn đầy lo lắng và sợ hãi mà trước đây chưa từng có.

Không biết vì sao, anh cảm thấy anh sẽ mất đi cái gì đó.

Xoay người, ánh mắt anh tràn đầy lo lắng nhìn Lê Chấn Hoa có vẻ mặt lo lắng giống anh, trầm giọng hỏi: “Hiểu Hiểu đi vào bao lâu rồi?”

Lê Chấn Hoa xoa xoa cái trán đỏ đầy mồ hôi, nhìn về phía Long Tư Hạo nhíu mày nói: “Long tổng, cậu đã đi nơi nào? Tại sao bây giờ mới đến? Mạn Mạn đã bị đẩy đi mười mấy giờ, không biết có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

Lạc Thụy nghe Lê Chấn Hoa nói như vậy, sợ hãi và lo lắng cho Long Tư Hạo, chau mày nói: “Sẽ không, tiểu bảo bối của Lê tiểu thư và tổng giám đốc của chúng ta nhất định bình an vô sự, nhất định, Bồ Tát phù hộ, nhất định sẽ phù hộ các cô bình an vô sự.”

Lòng của Long Tư Hạo co rút lại, chưa bao giờ anh cảm thấy trái tim của mình bị bất an gặm nhấm.

Con người anh nhắm chặt hướng cửa phòng cấp cứu, thần sắc lo lắng thập phần.

Đột nhiên, phòng cấp cứu sản phụ mở ra, bác sĩ đỡ đẻ cho Lê Hiểu Mạn đi ra, phía sau người anh còn có một y tá ôm một đứa bé.

Về mặt hai người đều rất nghiêm trọng.

Mấy người bên ngoài phòng cấp cứu thấy thế, lập tức tiến lên.

Con người hẹp dài của Long Tư Hạo nhìn trên người bác sĩ đầy máu, trái tim liền một trận co rút nhanh, vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh, trầm giọng hỏi: “Hiểu Hiểu của tôi.... cô ấy thế nào?”

Hai tròng mắt của Hoắc Vân Hy cũng như vậy tràn đầy lo lắng nhìn bác sĩ hỏi: “Bác sĩ, Mạn Mạn cô ấy thế nào?”

Về mặt bác sĩ ngưng trọng nhìn Long Tư Hạo, Hoắc Vân Hy và đám người, hít sâu sau đó thở dài một hơi, nghiêng người nhìn nữ y tá bên cạnh, lúc này mới nói: “Phu nhân không có việc gì, chỉ ngắt đi thôi, không có sinh bệnh nguy hiểm, về phần đứa bé, vừa sinh ra đã không còn hô hấp, là bé gái.”

“Cái gì? Không hô hấp?” Long Tư Hạo không dám tin nhìn bác sĩ, đáy lòng phát lạnh, thân thể nháy mắt liền lạnh toát, trái tim co thắt nhanh.

Trái tim, không thể diễn tả bằng lời rằng rất đau.

Không hô hấp, con gái anh và Hiểu Hiểu không hô hấp?

Không thể tiếp nhận được anh lao đảo lui về sau một bước, suýt nữa không đứng vững vàng, cũng may bên cạnh có có Lạc Thụy kịp thời đỡ anh.

Toàn thân anh đều phát run, con người chứa đầy nước bi thống, ánh mắt hung ác nhìn về phía bác sĩ: “Anh nói lại lần nữa xem? Con gái của tôi và Hiểu Hiểu....như thế nào?”

Khuôn mặt anh vốn tái nhợt, bây giờ càng trắng bệch hơn.

Bác sĩ rú mi không nói, phút chốc anh xông người lên, bàn tay to

trắng nõn nắm cổ áo bác sĩ, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn bác sĩ: “Con gái của tôi và Hiếu Hiếu vì cái gì mà không hô hấp? Tốt nhất anh nói rõ ràng”

Sắc mặt bác sĩ đỏ ngắt, sợ hãi nhìn Long Tur Hạo: “Thực xin lỗi, Anh.... anh đừng kích động, tôi.... chúng tôi đã.... đã cố hết sức, khụ... khụ....”

Bác sĩ không ngừng ho khan đứng lên, sắc mặt ngày càng càng đỏ.

Mắt thấy bác sĩ sắp bị Long Tur Hạo bóp cổ sắp chết, Lạc Thụy tiến lên nắm bàn tay trắng nõn đang phát run của anh, nhíu mày, thần sắc ngưng trọng nhìn anh: “Tổng giám đốc, anh đừng xúc động.”

Đôi mắt Long Tur Hạo đỏ sậm dọa người, vẫn không buông tay, Lạc Thụy lúc này mới đi tới trước người y tá, cô đang ôm trong lòng, ôm lấy đứa bé, nhìn thoáng qua, mày chau chặt, lập tức ôm đứa bé đến trước người Long Tur Hạo

“Tổng giám đốc... đứa bé....”

Mghe vậy, Long Tur Hạo chậm rãi buông lỏng tay, ánh mắt run rẩy bi thống nhìn chăm chăm trong lòng Lạc Thụy, đứa bé trên người đã chết.

Đây là đứa con đầu tiên của anh, là đứa bé đầu tiên của anh và Hiếu Hiếu, là con gái của anh chưa kịp mở mắt nhìn anh, đã....

“Nghiên Nghiên.... Nghiên Nghiên...” thanh âm anh trầm thấp mang theo tiếng nước nở, khàn khàn, hỗn loạn cùng bị thống không dám tin.

Cứng đờ hồi lâu, anh mới run rẩy vươn tay, từ trong lòng Lạc Thụy, ôm đứa bé vào ngực.

Bởi vì không đủ tháng, đứa bé mới hơn bốn cân, Long Tư Hạo ôm vào trong ngực, hoàn toàn không cảm giác được trọng lượng, nhẹ như lông tơ.

— — — Huyền Huyền có chuyện nói — — —

Các bảo bối đừng đánh Huyền Huyền, Huyền Huyền cũng là người mẹ, đứa bé không chết, bị trộm long tráo phượng! Về phần đứa bé đi đâu, các bảo bối thông minh, nhất định có thể đoán được, phía trước chương này cũng có ám chỉ, các bảo bối thông minh hẳn là phát hiện được đi? Chờ Hiểu Hiểu bùng nổ, cô sẽ đem tổn thương của cô “Bầm thay vụn đoạn”

Chương 528: Tôi muốn, con của tôi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đứa bé trong lòng nhắm chặt mắt, làn da tím tái, mặt nhăn nhó, tóc ướt sũng dán sát vào da đầu, đầu và mặt đều rất nhỏ, còn không to bằng một nửa bàn tay anh.

Con vừa sinh ra, vẫn chưa nẫy nở nên chưa thấy giống ai, nhưng nhìn khuôn mặt có thể thấy, sau này lớn lên nhất định sẽ là một đại mỹ nữ, chỉ tiếc nó không có cơ hội lớn lên nữa.

Nhìn đứa trẻ không có sự sống trong lòng, con mắt hẹp dài của Long Tur Hạo ngập tràn sự đau khổ, nước mắt rơi xuống gò má tuấn mỹ của anh.

Lòng... đau như bị dao cắt.

Anh run rẩy đưa tay, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt đã lạnh lẽo, nghẹn ngào hỏi: “Nghiên Nghiên... Con mở mắt ra nhìn ba đi... Nghiên Nghiên... Con nhìn ba...”

Long Tur Hạo ôm chặt đứa trẻ không còn sự sống, khuôn mặt tuấn mỹ đầy nước mắt.

Anh vẫn ngóng trông đứa nhỏ này ra đời, từ lúc biết Lê Hiểu Mạn mang thai, anh đã vô cùng chờ mong, vì đây là đứa con đầu tiên của anh và Hiểu Mạn.

Trông chờ lâu như thế, cứ tưởng rằng đã được làm ba, tưởng rằng đã có người thừa hưởng dòng máu chung của anh và Hiếu Mạn.

Nhưng, tại sao ông trời lại muốn đoạt đi sinh mệnh của con gái anh? Tại sao lại tàn nhẫn như vậy?

Lạc Thụy thấy Long Tur Hạo ôm đứa trẻ vô cùng đau lòng thì nhíu mày, hai tròng mắt cũng đã ươn ướt: “Tổng giám đốc, anh... Anh hãy nén bi thương.”

Lăng Hàn Dạ cũng đi lên phía trước, sắc mặt ngưng trọng nhìn Long Tur Hạo, an ủi: “Tur Hạo, đừng quá đau lòng, anh và Lê tiểu thư vẫn còn trẻ, vẫn còn có thể sinh nữa...”

Lăng Dinah thấy Long Tur Hạo đau lòng, thương tâm không thôi, cô ta nhíu mày đi lên, cũng an ủi: “Anh Tur Hạo, anh em nói rất đúng, anh còn trẻ, vẫn có thể sinh thêm...”

Cô ta vốn định nói là chỉ cần anh đồng ý, cô ta có thể sinh cho anh mười tám đứa, nhưng thấy anh đang đau lòng vì mất đi đứa con gái nên thôi.

Nếu giờ cô ta nói vậy, thì cũng qua không để ý đến tâm trạng của anh rồi.

Hoắc Nghiệp Hoằng, Hoắc Vân Hy, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác cũng là lần đầu tiên thấy Long Tur Hạo đau khổ thương tâm như vậy.

Thấy anh ôm chặt đứa bé, nước mắt giàn dụa, cực kì đau lòng, mấy người cũng nhíu mày, không ai lên tiếng.

Lê Chấn Hoa đỏ mắt, đau lòng khóc: “Lê gia chúng ta đã tạo nghiệt gì? Một người tiếp một người...”

Hai tròng mắt Lê Văn Bác cũng đã ươn ướt, khuôn mặt tuấn tú nhăn lại, an ủi Lê Chấn Hoa.

Hoắc Nghiệp Hoảng chống gậy đi tới trước mặt Long Tư Hạo, sắc mặt trầm trọng nhìn đứa trẻ đã chết, đưa tay vỗ vai anh, thở dài: “Haiz! Tư Hạo, đừng đau lòng nữa.”

Hoắc Nghiệp Hoảng cũng rất đau lòng, vốn tưởng rằng sẽ được nhìn thấy chết nhưng cuối cùng nó lại chết.

“Hiểu Hiểu... Hiểu Hiểu...” Long Tư Hạo đang đau lòng vì mất con gái không thềm để ý đến Hoắc Nghiệp Hoảng, anh đột nhiên ôm đứa trẻ đã mất lo lắng gọi, loạng choạng đi vào phòng cấp cứu.

“Tổng giám đốc...”

“Anh Tư Hạo...”

“Tư Hạo...”

Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, Lăng Dinah, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác cũng theo vào.

Y tá đang truyền nước và vệ sinh cho Lê Hiểu Mạn, thấy có người xông vào thì đuổi họ ra, nhưng Long Tư Hạo như thế nào cũng không chịu đi, y tá cũng hết cách với anh, chỉ có thể để anh ở lại.

Anh nhìn thấy Lê Hiểu Mạn nhắm mắt, toàn thân máu, sắc mặt trắng bệch tiều tụy thì đau lòng không thôi, lo lắng không thôi.

Con gái của họ đã mất rồi, anh chỉ hi vọng cô được bình an mà thôi.

Bởi vì quá đau lòng, lại thêm bệnh nặng trong người, vừa xuống máy bay đã tới bệnh viện, anh đã phải cố gắng lắm mới không ngã xuống.

Lúc này rốt cuộc anh cũng hết sức, choáng váng ngã xuống phòng cấp cứu, trong lòng vẫn ôm chặt đứa con gái của anh và Lê Hiếu Mạn.

...

Hôm sau.

Lê Hiếu Mạn hôn mê một ngày một đêm lúc này mới tỉnh lại.

Cô mở hai mắt, nhìn trần nhà trắng xóa, giống như nhớ đến cái gì đột nhiên sờ bụng dưới, nơi đó bằng phẳng, không có gì.

Cô rốt cuộc cũng không cảm nhận được con mình máy thai nữa.

Lòng cô đau đớn như bị xé rách, nước mắt chảy xuống như mưa.

“Con... Con... Con của tôi đâu... Con của tôi đâu rồi...”

Cô đột nhiên khóc quát to lên, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, Hoắc Vân Hy canh giữ ở cửa phòng bệnh thấy cô thức dậy thì lập tức đi vào, sắc mặt phức tạp nhìn cô.

“Mạn Mạn... Cuối cùng em cũng tỉnh.”

“Mạn Mạn...”

Lê Hiếu Mạn trừng lớn hai mắt, chờ mong nhìn Lê Chấn Hoa: “Cậu... Con của con? Tại sao con không thấy đâu nữa?”

Cô hết nhìn trái lại nhìn phải, nước mắt tuôn rơi, kích động hỏi: “Con của con? Con của con đâu? Con của con đâu rồi?”

Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, Hoắc Vân Hy thấy cô kích động như vậy thì sắc mặt vô cùng nghiêm trọng, tất cả mọi người đều vô cùng lo lắng và đau lòng cho cô.

Hai mắt Lê Chấn Hoa ướm át, đau lòng nhìn cô nói: “Mạn Mạn, con vừa mới tỉnh lại, cứ nghỉ ngơi trước đã, đừng hỏi gì.”

“Không...” Lê Hiếu Mạn khóc lắc đầu, con ngươi trong suốt đầy nước mắt nhìn chăm chăm Lê Chấn Hoa, khóc năn nỉ: “Cậu, con muốn nhìn con của con, cậu ôm nó qua đây cho con có được không? Cậu, con xin cậu, con muốn con của con...”

Lê Chấn Hoa cau chặt mày, sắc mặt nghiêm trọng: “Mạn Mạn, sao con không nghe lời cậu? Con mới sinh xong, cơ thể vẫn còn yếu, vẫn đang phải ở cữ, không được khóc, con nghỉ ngơi cho tốt đi, đừng hỏi gì cả.”

Lê Hiếu Mạn thấy Lê Chấn Hoa không nói thì hai mắt đẫm lệ mông lung nhìn Lê Văn Bác, khóc năn nỉ: “Anh Văn Bác, mọi người mau nói cho em biết đi, con của em đâu? Mọi người ôm nó qua đây giúp em được không?”

Lê Văn Bác cau mày, cúi đầu im lặng.

Chương 529: Tôi muốn, con của tôi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy đau lòng nhìn cô: “Mạn Mạn, con... Con...”

Thấy Hoắc Vân Hy ấp a ấp úng, trái tim Lê Hiểu Mạn co thắt lại, toàn thân phát lạnh, nước mắt càng trào ra nhiều hơn.

“Có phải con tôi mất rồi không? Có phải không? Tôi muốn con của tôi... Tôi muốn con của tôi... Tôi muốn đi tìm con của tôi...”

Cảm xúc của cô càng ngày càng không khống chế được, cô khóc ngời dậy, xuống giường chạy ra ngoài.

Cô vẫn đang được truyền nước, bởi vì hành động này mà kim tiêm trên mu bàn tay bị rút ra, nhưng cô lại không hề hay biết.

Cô mới chạy được vài bước, vì thân thể vẫn còn rất yếu cho nên ngã nhào xuống đất.

“Mạn Mạn...”

Hoắc Vân Hy thấy thế, lập tức tiến lên đỡ cô, đau lòng nói: “Mạn Mạn, đứa trẻ vừa sinh ra đã không có hơi thở rồi, em đừng quá đau lòng.”

Nghe Hoắc Vân Hy nói, Lê Hiểu Mạn cứng người, hai mắt đầy nước nhìn Hoắc Vân Hy, không khống chế được cảm xúc lắc đầu: “Không

thể nào, sao con của tôi lại không có hơi thở? Không thể nào... Anh nói bậy... Tôi muốn nhìn con của tôi...”

Lê Chấn Hoa đau lòng nhìn Lê Hiếu Mạn: “Mạn Mạn, Vân Hy không lừa con đâu, bác sĩ nói đứa trẻ thiếu dưỡng khí nên...”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn rơi nước mắt như mưa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ đau khổ không thôi, thất thanh khóc: “Không--!”

Thân thể nhỏ xinh lạnh run, khóc cực kỳ bi thương, cô mới mất ẹ không lâu, giờ lại mất con, đả kích liên tiếp khiến cô không chịu nổi, khóc hôn mê bất tỉnh.

Hoắc Vân Hy, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác lập tức gọi bác sĩ.

Mà Long Tur Hạo hôm qua ngất xỉu lúc này cũng đã tỉnh lại.

“Hiếu Hiếu... Hiếu Hiếu...”

Lúc anh tỉnh lại vẫn gọi Lê Hiếu Mạn, đôi mắt hẹp dài cũng đầy nước mắt đau khổ.

Bốn người Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, Lăng Dinah, Tô Dịch ở bên cạnh thấy anh tỉnh lại thì lập tức đi về phía trước.

“Anh Tur Hạo, làm em sợ muốn chết, cuối cùng em cũng tỉnh, đã nói trị liệu của anh không thể chậm trễ nhưng anh không nghe, muốn trở về gấp, lần này thì tốt rồi, mất nhiều hơn được, anh yêu Lê Hiếu Mạn như thế, nhưng cô ta lại... Lại... Hại chết con gái của anh...”

Long Tur Hạo nghe Lăng Dinah nói như vậy, nheo mắt lại, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn cô: “Cô không được nói Hiếu Hiếu như vậy, Nghiên Nghiên chết, không liên quan gì tới cô ấy.”

Lăng Dinah thấy Long Tur Hạo che chở Lê Hiểu Mạn, bất mãn chu miệng lên: “Ai nói không liên quan gì đến cô ta! Anh hỏi anh em đi, hỏi Lạc Thụy, Tô Dịch đi, nếu cô ta không gặp chồng trước, sao con gái anh lại...”

Ánh mắt Long Tur Hạo trầm xuống, sắc mặt âm lệ làm người ta sợ hãi nhìn cô: “Cô nói gì?”

Lạc Thụy nhăn chặt mày, thấy sắc mặt Long Tur Hạo không tốt, trừng mắt nhìn Lăng Dinah ý bảo cô đừng nói thêm gì nữa.

Lăng Hàn Dạ cũng nhìn Lăng Dinah, ý bảo cô ta đừng nói nữa.

Lăng Dinah thấy thế, neho mắt lại, bất mãn trừng mắt nhìn Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ: “Em biết các anh quan tâm anh Tur Hạo, sợ anh ấy bị kích thích, dù Lê Hiểu Mạn không đáng để anh Tur Hạo yêu, nhưng cô ta đã làm gì sau lưng anh Tur Hạo?”

Dứt lời, Lăng Dinah đứng lên, thở phì phì nói: “Các anh không cho em nói thì em không nói nữa, nhưng giấy không gói được lửa, một ngày nào đó anh Tur Hạo sẽ biết, các anh cứ tiếp tục giấu diếm cho Lê Hiểu Mạn, để cô ta tiếp tục làm tổn thương anh Tur Hạo đi, anh Tur Hạo có mấy người bạn như các anh đúng là “phúc ba đời”.

Lăng Dinah nổi giận ùng ùng nói, sau đó rời khỏi phòng bệnh.

Cô ta thật sự muốn quan tâm Long Tur Hạo, thật lòng yêu anh, tuy miệng cô ta nói sẽ không tiếc tất cả để đoạt lấy anh, nhưng trong lòng vẫn có ý nghĩ, chỉ cần anh Tur Hạo thật sự hạnh phúc, cho dù anh ở với người phụ nữ khác, coo cực kì ghen tị, cũng cực kỳ khó chịu, nhưng cô cũng không có ý định phá hoại, cô chỉ cần anh Tur Hạo thật sự hạnh phúc là được.

Cô ta cứ tưởng rằng Lê Hiếu Mạn đó có thể làm anh Tư Hạo hạnh phúc, nhưng không ngờ cô lại phản bội anh Tư Hạo, còn hại chết con gái của anh, cô căn bản không xứng với tình yêu của anh.

Trong phòng bệnh, Long Tư Hạo xuống giường, ánh mắt nheo lại, ánh mắt thâm trầm nhìn ba người Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch, trầm giọng hỏi: “Dinah có ý gì?”

Chương 530: Muốn nợ máu phải trả bằng máu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vốn nếu chỉ là lời của Lăng Dinah, anh sẽ không để trong lòng, nhưng thấy Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch, ba người đều dường như muốn ngăn Lăng Dinah nói tiếp, anh cảm thấy nhất định đã có chuyện gì xảy ra.

Lạc Thụy thấy Long Tur Hạo hỏi thì nghiêm túc nói: “Tổng giám đốc, có nhất định phải biết không? Tôi cảm thấy có lẽ không biết thì tốt hơn, tôi cảm thấy chuyện này có hơi...”

Dừng một chút, Lạc Thụy mới nói tiếp: “Ngoài dự liệu của tôi.”

Nghe Lạc Thụy nói vậy, Long Tur Hạo âm trầm nhìn anh: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lạc Thụy nhíu mày, úp mở nói: “Tổng giám đốc, anh đừng hỏi, đây không phải là chuyện tốt gì, anh biết cũng không có lợi gì.”

Long Tur Hạo lạnh lùng nhìn Lạc Thụy: “Tôi cho cậu cơ hội cuối cùng, nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trực giác nói cho anh biết, chuyện Hiểu Hiểu đột nhiên sinh non, nhất định là có chuyện gì đó đã xảy ra.

Lạc Thụy biết tính tình của Long Tur Hạo, anh biết nếu Long Tur Hạo cho anh một cơ hội, anh mà không nói thì sau đó tuyệt sẽ không có

kết quả tốt đẹp gì.

Anh ngưng trọng nhìn Long Tur Hạo: “Tổng giám đốc, Lê tiểu thư sinh non là bởi vì ở bữa tiệc ở khách sạn... Chồng trước của cô ấy, Hoắc Vân Hy...”

Nghe Lạc Thụy nói, ánh mắt Long Tur Hạo rét lạnh, cả người tản ra lệ khí kinh người: “Nói lại lần nữa, Hiểu Hiểu gặp ai?”

Thấy Long Tur Hạo sắc mặt kinh người, Lạc Thụy cúi thấp đầu: “Tổng giám đốc, tôi...”

Lăng Hàn Dạ ở bên cạnh nhìn Lạc Thụy, sau đó nhìn Long Tur Hạo nói: “Tur Hạo, hôm trước Hiểu Hiểu và chồng trước bị phóng viên chụp ở khách sạn, hôm nay tiêu đề báo hàng đầu chính là về họ.”

Nghe vậy, Long Tur Hạo nắm chặt tay, sự ghen tức lấp đầy cổ họng mà không phát ra được.

Anh đang chuẩn bị đi tới phòng bệnh xem tình hình Lê Hiểu Mạn, Lăng Dinah rời đi lúc trước giờ đã trở lại, trên tay còn có cả một tờ báo mới mua.

“Anh Tur Hạo, anh xem đi Hiểu Hiểu sau lưng anh đã làm chuyện gì.”

Dứt lời, cô nhét báo vào trong ngực Long Tur Hạo.

Thấy vậy, Long Tur Hạo ánh mắt phức tạp, do dự hồi lâu, mới mở báo ra, đập vào mắt chính là tiêu đề: “Tổng giám đốc Hoắc thị Hoắc Vân Hy và vợ cũ đến khách sạn Đế Hoa vụng trộm, kích tình quá mức dẫn đến sinh non.”

Tin tức này đang nói đến Lê Hiểu Mạn mang thai gần chín tháng gặp

gỡ Hoắc Vân Hy tại khách sạn, tình cũ phục hồi, không để ý chuyện mang thai mà kích tình dây dưa với chồng cũ, rồi cuộc sinh non.

Cùng với chỗ tin tức này là vài tấm hình.

Trên hình là cảnh Lê Hiếu Mạn và Hoắc Vân Hy ở trong phòng, sau đó thì phóng viên xông vào chụp.

Vì phóng viên xông vào, Hoắc Vân Hy chỉ kịp trùm chăn lên đầu Lê Hiếu Mạn, vì vậy, có thể nhìn rất rõ mặt của Hoắc Vân Hy, nhưng Lê Hiếu Mạn thì vì bị che lại nên không rõ mặt.

Có hai tấm hình hình, trên chăn đều có vết máu.

Trong đó, có một tấm hình, trên mặt đất có thể thấy dây chuyền có chiếc nhẫn kim cương 12 cara, đủ để chứng minh người bị Hoắc Vân Hy ôm trong ngực chính là Lê Hiếu Mạn.

Long Tư Hạo ngưng trọng nhìn sợi dây chuyền, ánh mắt lạnh như băng, tựa như có lưỡi dao trong mắt muốn xuyên thủng tờ giấy mỏng.

Chiếc dây chuyền kim cương 12 cara này đương nhiên anh biết, là anh đưa cho Lê Hiếu Mạn.

Khuôn mặt tuấn mỹ của anh như bị hàn băng bao phủ, sắc mặt âm trầm kinh người, tờ báo trong tay anh bị vo thành một nhúm.

Lăng Dinah thấy sắc mặt không tốt, lo lắng nhìn anh: “Anh Tư Hạo, đừng quá tức giận, vì một người phản bội như thế thì thật không đáng, không có Lê Hiếu Mạn thì anh còn có em mà.”

“Em đừng làm loạn thêm nữa.” Lạc Thụy trừng mắt nhìn Lăng Dinah,

sau đó nhìn Long Tư Hạo: “Tổng giám đốc, tôi cảm thấy chuyện này nên hỏi Lê tiểu thư cho rõ xem chuyện gì đã xảy ra, để xem Lê tiểu thư giải thích như thế nào.”

Tờ báo vụn vo nhăn nhúm rơi xuống khỏi tay Long Tư Hạo, sắc mặt anh nguy hiểm, đầy sát khí tựa như Tu La dưới địa ngục vậy.

Ngay sau đó, anh sai bước đi tới phòng bệnh.

“Anh Tư Hạo...”

“Tổng giám đốc...”

“Long thiếu...”

Bốn người Lăng Dinah, Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch thấy vậy lập tức đi theo.

Lê Hiểu Mạn vừa mới tỉnh lại vì biết mình mất đi đứa trẻ mà giờ còn đang hôn mê.

Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, Hoắc Vân Hy, ba người cùng đang ở bên giường bệnh của cô.

Sắc mặt bọn họ vô cùng nghiêm trọng, đau lòng nhìn Lê Hiểu Mạn bị ngất đi.

Đột nhiên, chuông điện thoại di động vang lên, phá vỡ không gian yên tĩnh trong phòng.

Lê Chấn Hoa thấy là điện thoại của Hoắc Vân Hy nhưng anh không nghe, hai mắt chỉ đặt trên người Lê Hiểu Mạn, bà nhìn anh, nói: “Vân Hy, Mạn Mạn có chúng ta chăm sóc rồi, đi nghe điện thoại trước đi!”

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy nhìn Lê Hiếu Mạn thêm một chút rồi mới đứng dậy ra khỏi phòng bệnh.

Anh vừa lấy điện thoại ra liền thấy là Long Quân Triệu gọi tới, hai mắt hiện lên vẻ nghi ngờ, cảnh giác nhìn xung quanh, thấy không có ai mới nghe máy.

Sau đó dứt khoát hỏi: “Chuyện ngày hôm qua là do ông dựng lên? Sao không nói cho tôi trước một tiếng? Phóng viên cũng là do ông gọi tới? Mục đích của ông là gì?”

Chương 531: Muốn nợ máu phải trả bằng máu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong điện thoại truyền tới giọng nói trầm thấp của Long Quân Triệt: “Sao cậu cho rằng chuyện hôm qua là do tôi dựng lên? Nếu thật sự là tôi, cậu nghĩ trước đó tôi sẽ không nói cho cậu biết sao?”

Hoắc Vân Hy nghe vậy, hai mắt híp lại: “Ý của ông là chuyện hôm qua không hề liên quan đến ông? Không phải ông thì là ai chứ?”

Ngưng lại, anh đột nhiên nghĩ ra điều gì: “Chẳng lẽ là người thần bí đó? Cánh phóng viên cũng là người đó sắp xếp?”

“Ha ha...” Long Quân Triệt cười: “Thông minh đấy, so với tưởng tượng của tôi còn khá hơn nhiều, xem ra tôi không tìm sai người để hợp tác.”

Hoắc Vân Hy tìm ra một chút đầu mối từ lời của Long Quân Triệt: “Có phải ông đã sớm biết chuyện này? Sao không nói cho tôi biết? Mà ông sao lại biết chắc như vậy được?”

Long Quân Triệt không nghe ra cảm xúc gì nói: “Giống như lần Lê Tố Phương kia chết ấy, là người thần bí đó cố ý để tôi biết được, hơn nữa đều là sau khi mọi chuyện đã xong tôi mới biết, vậy nên không kịp gì nữa cả, cậu không phải vẫn muốn có được Lê Hiểu Mạn hay so? Chẳng lẽ cậu muốn tôi nói cho cậu biết sẽ có phóng viên tới, bảo cậu rời đi?”

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy càng nhúu chặt lông mày: “Vậy ông cố tình gọi cho tôi làm gì?”

“Tôi chỉ nhắc nhở cậu, Long Tur Hạo đã biết hôm qua cậu ở cùng với Lê Hiểu Mạn trong khách sạn đã bị phóng viên xông vào chụp hình. Nếu như Long Tur Hạo ra tay, cậu nhớ kĩ cho dù bị đánh chết, cũng không được đánh lại, không chỉ vậy, cậu còn phải làm cho cậu ta cho rằng Lê Hiểu Mạn phản bội mình. Nếu muốn có được Lê Hiểu Mạn, cứ theo lời tôi mà làm.”

Lời của Long Quân Triệt làm Hoắc Vân Hy nắm chặt điện thoại, đáy mắt hiện lên cảm xúc phức tạp cùng sự do dự.

Sau đó anh hỏi tiếp: “Sao Mạn Mạn lại đột nhiên sinh non?”

“Cái này phải hỏi người thần bí, xem ra hôm nay cậu vẫn chưa đọc báo.”

Long Quân Triệt dừng lại, chỉ nói: “Nhớ kỹ những gì tôi vừa nói.” rồi cúp máy.

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Vân Hy lập tức mở phần tin tức giải trí, quả nhiên nhìn thấy tiêu đề trang nhất là anh và Lê Hiểu Mạn.

Khi thấy dòng chữ: “Tổng giám đốc tập đoàn Hoắc thị và vợ cũ vào khách sạn, do quá mức kích tình mà khiến vợ sinh non”, hai mắt anh hiện lên vẻ khiếp sợ.

Đúng lúc anh đang hồi tưởng chuyện phát sinh ngày hôm qua, Long Tur Hạo đằng đằng sát khí đã tới gần.

“Long Tur Hạo...” Thấy vậy, Hoắc Vân Hy cắt điện thoại đi, ánh mắt lạnh băng nhìn Long Tur Hạo.

Đoán là Long Tur Hạo muốn vào phòng bệnh thăm Lê Hiểu Mạn, anh chặn trước cửa, đợi Long Tur Hạo đến gần rồi nói: “Long Tur Hạo, anh tới làm gì?”

Long Tur Hạo thấy Hoắc Vân Hy chặn trước cửa, hai mắt lạnh thấu xương nhìn anh, bàn tay nắm chặt lấy cổ áo Hoắc Vân Hy: “Chuyện ngày hôm qua... là do cậu dàn dựng?”

Thấy Long Tur Hạo hỏi chuyện ngày hôm qua, Hoắc Vân Hy dùng ánh mắt sắc bén nhìn anh: “Long Tur Hạo, Mạn Mạn vốn yêu tôi, do anh cứ giam cô ấy bên người, chẳng lẽ anh không biết trong lòng Mạn Mạn luôn có tôi hay sao? Chuyện ngày hôm qua không phải do tôi dựng lên, tôi và Mạn Mạn chỉ đang "lưỡng tình tương duyệt"* mà thôi.

* Lưỡng tình tương duyệt – 两情相悦 – liǎng qíng xiāng yuè (yêu thích, hình dung song phương đều có tình cảm với nhau)

“Lưỡng tình tương duyệt?” Ánh mắt Long Tur Hạo hơi run lên, lạnh lẽo hỏi: “Cậu nói người Hiểu Hiểu yêu là...”

Trong lòng anh cực kỳ khó chịu, nhưng vẫn hết sức nhẫn nại.

Hoắc Vân Hy cười lạnh: “Nếu không phải vậy, sao Mạn Mạn hôm qua có thể hẹn hò với tôi trong khách sạn? Làm có thể để cho tôi dựng...”

Anh còn chưa nói xong liền bị Long Tur Hạo vung tay đấm.

“Cậu chạm vào cô ấy?” Giờ phút này hai mắt Long Tur Hạo đỏ ngầu, đấm mắt u lỉnh.

Hoắc Vân Hy bị đánh trúng đau đớn, cảm giác ở mũi có gì đó ấm

nóng chảy ra.

Anh xoa xoa mặt, thấy trên mu bàn tay là máu, hai tay nắm chặt, nghĩ tới lời Long Quân Triệt nói, anh hết sức khống chế bản thân không đánh trả.

Nhìn Long Tur Hạo đầy sát khí, anh nói: “Long Tur Hạo, một cú đánh này coi như vì con gái anh, nếu không phải vì tôi không kịp đợi Mạn Mạn sinh xong, không phải vì chúng tôi không kiềm lòng được, Mạn Mạn cũng sẽ không sinh non. Nếu anh muốn thay con báo thù thì đánh đi, tôi sẽ không đánh lại. Nhưng nhớ kỹ, qua ngày hôm nay, nếu như tôi không chết, tuyệt sẽ không để cho anh động vào tôi dù chỉ một ngón tay thêm nữa. Tôi cũng sẽ càng không cho anh dây dưa thêm với Mạn mạn, cô ấy là người phụ nữ của tôi, tôi sẽ không để cho anh có cơ hội chia rẽ hai người chúng tôi.”

“Người phụ nữ của cậu?” Long Tur Hạo lúc này vô cùng đáng sợ, môi mỏng khẽ cong, gương mặt mang theo thần thái chết chóc: “Hoắc Vân Hy, cậu đã thừa nhận mình hại chết Nghiên Nghiên, tôi sẽ bắt cậu nợ máu phải trả bằng máu.”

Chương 532: Muốn nợ máu phải trả bằng máu (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mặc dù anh bị bệnh, nhưng đối phó với Hoắc Vân Hy vẫn dư sức.

Đột nhiên anh nắm lấy cổ Hoắc Vân Hy, dùng sức quăng ra ngoài.

Hoắc Vân Hy bị đâm mạnh vào vách tường, sau đó lẳng trên mặt đất.

Anh đau đớn nhíu chặt lông mày, nhưng trên mặt lại như không hề có sự đau đớn nào.

Anh ngẩng đầu, khiêu khích cười nhìn Long Tư Hạo: “Haha... Long Tư Hạo, đây là bản lĩnh của anh sao? Xem ra trước kia tôi đã đề cao anh rồi, anh cũng chả hơn gì đâu.”

Anh lau máu trên khóe môi, đang muốn đứng lên, đột nhiên trên lưng lại bị đá, thân thể úp sấp xuống, máu lại tiếp tục tràn ra khỏi khóe môi.

Anh còn chưa kịp phản ứng, cổ lại bị Long Tư Hạo bóp chặt.

Hít thở không được khiến anh cau mày, mặt đỏ rần, máu tràn lên miệng, nhuộm đỏ cả hàm răng trắng muốt.

“Haha...” Hoắc Vân Hy một mực cười lạnh nhìn Long Tư Hạo, nhưng vì bị thương nên giọng nói của anh hơi vô lực: “Long Tư Hạo, cho dù anh... giết tôi, con gái anh... cũng không... trở về được... Có điều anh

muốn... trên lưng... mang tội danh giết người... Tôi... Hoắc Vân Hy tôi.. cho dù chết, cũng có anh chôn cùng, như vậy... cũng đáng.

Long Tư Hạo cười nụ cười chết chóc: “Chỉ bằng cậu thì không có khả năng khiến tôi chôn cùng đâu.”

Bàn tay ở cổ Hoắc Vân Hy càng thêm dùng sức, đột nhiên từ phía sau anh truyền tới tiếng bước chân và tiếng hô ngăn cản.

“Anh Tư Hạo, anh đang làm gì vậy? Đừng quá kích động.”

Lăng Dinah thấy Hoắc Vân Hy trên miệng toàn máu là máu, cô lập tức đi tới bên cạnh Long Tư Hạo, ôm lấy cánh tay thon dài của anh, lo lắng nói: “Anh Tư Hạo, anh đừng kích động, anh giết anh ta rồi không tốt cho anh. Đối phó với người như vậy, anh cứ tùy tiện giao cho người ta giết không phải là được sao, cần gì phải tự mình động thủ?”

Theo sát ngay sau đó là Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch, sắc mặt rất nghiêm trọng.

Tô Dịch cau mày, hắc bạch phân minh khuyên nhủ Long Tư Hạo: “Tư Hạo, Đại Na nói đúng, giết cậu ta không cần cậu phải tự mình ra tay đâu.”

Lăng Hàn Dạ nhìn Hoắc Vân Hy, lại nhìn sang Long Tư Hạo, đang muốn khuyên ngăn thì một giọng nói già nua nhưng đầy phần nộ và uy nghiêm vô cùng truyền tới.

“Tư Hạo, cachus dừng tay cho ta.”

Nghe tiếng, Lăng Hàn Dạ xoay người lại, thấy người vừa nói chính slaf Hoắc Nghiệp Hoàn đang chống quái trượng được quản gia đỡ

đến.

Hai mắt còn tinh nhuệ của ông giận dữ nhìn Long Tur Hạo, ông lạnh lùng nói: “Tur Hạo, Vân Hy không đúng, nhưng vẫn là em trai cháu, dạy dỗ nó một lúc là được rồi, nhưng nếu muốn giết nó, thì giết ông nội này trước đi.”

Thấy Hoắc Nghiệp Hoàn tới, Long Tur Hạo không nhìn ra cảm xúc gì, bàn tay đặt trên cổ Hoắc Vân Hy không buông ra, cười lạnh: “Cậu ta hại chết con tôi, tôi muốn cậu ta nợ máu trả máu.”

“Nợ máu trả máu?” Hoắc Nghiệp Hoàn âm trầm hừ một tiếng: “Hừ... Vậy có phải cũng muốn giết Mạn Mạn hay không?”

Nghe Hoắc Nghiệp Hoàn nhắc đến Lê Hiểu Mạn, Long Tur Hạo cảm xúc phức tạp, dần buông tay ra.

Anh đứng lên, thân thể hơi lay động, suýt nữa không vững, may mà có Lạc Thụy và Lăng Dinah đỡ.

Hoắc Nghiệp Hoàn thấy Long Tur Hạo có gì đó không đúng, nghi hoặc hỏi: “Tur Hạo, cháu sao vậy?”

Long Tur Hạo không trả lời Hoắc Nghiệp Hoàn mà chỉ nhìn về phía phòng bệnh của Lê Hiểu Mạn.

Lăng Dinah thấy vậy thì lo lắng nhìn anh: “Anh Tur Hạo, anh có sao không? Có muốn chúng em đỡ anh vào phòng nghỉ trước không?” Long Tur Hạo đẩy Lăng Dinah ra, xoay người đi tới phòng bệnh của Lê Hiểu Mạn, đẩy cửa đi vào.

Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác đang ở bên trong trông chừng Lê Hiểu Mạn, thấy người đi vào, đang định lên tiếng thì Long Tur Hạo liền ra

hiệu cho họ ra ngoài trước.

Sau khi hai người ra ngoài đóng kín cửa xong, Long Tư Hạo ngồi xuống trước giường của Lê Hiểu Mạn, nhìn thật sâu vào khuôn mặt tái nhợt và tiều tụy của cô.

Vừa mới đánh Hoắc Vân Hy nên anh bị hao phí không ít thể lực, vốn trong người anh đang mang bệnh nặng giờ lại càng thêm mệt mỏi, hơi không chống đỡ nổi, cảm giác như có thể ngã khụy bất cứ lúc nào.

Anh vươn tay đang định chạm vào gương mặt Lê Hiểu Mạn, thì bất chợt ho khan.

“Khụ... Khụ...”

Anh lập tức thu tay lại, che miệng lại, không để cho tiếng ho của mình quá lớn.

Mà Lê Hiểu Mạn giống như nghe thấy tiếng ho của anh, đột nhiên mở mắt.

Thấy cô tỉnh lại, Long Tư Hạo đứng lên, anh mắt lạnh lẽo mà giọng nói thì tựa như tới từ Bắc Cực xa xôi: “Tỉnh rồi?”

Hai chữ ngắn gọn lại làm Lê Hiểu Mạn run rẩy trong lòng, kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo.

Gương mặt tuấn mỹ quen thuộc, nhưng đôi mắt hẹp dài kia lại lạnh như băng, không còn những yêu chiều ngày thường nữa.

“Tur... Tư Hạo...”

Lê Hiếu Mạn không chú ý những thứ khác, ngồi dậy, nhào vào ngực Long Tư Hạo, hai tay mảnh khảnh ôm chặt lấy người Long Tư Hạo.

Mà vì đột nhiên ngồi dậy, cho nên kim châm trên tay cô bị nhổ ra, máu chảy, nhưng cô không hề quan tâm.

Cô ôm anh, nước mắt không kiềm chế được mà chảy ra.

Chương 533: Muốn anh ta thì sống cho tốt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hơn ba tháng không có anh, giờ tâm tình cô rất phức tạp, đau lòng, bi thương, khiếp sợ, áy náy, tự trách...

Cô nức nở nói: “Tur Hạo, anh đã về rồi, rốt cuộc anh đã về rồi, anh đã đi đâu? Em rất nhớ anh, con của chúng ta... Tur Hạo, xin lỗi... Thật xin lỗi...”

Long Tur Hạo bị cô ôm lấy mà thân thể cứng đờ, ánh mắt thâm thúy, đôi mắt đen thẫm khiến người ta nhìn vào không thể thấu được tâm tình của anh.

Khuôn mặt anh chỉ hiện lên vẻ đăm đăm, không vì lời nói của cô mà thay đổi biểu cảm, thản nhiên phun ra hai chữ: “Buông ra.”

Lời nói của anh rất nhẹ, không tăng thêm ngữ điệu, nhưng hai chữ này đủ khiến người ta lạnh sống lưng.

Nghe anh nói buông ra, Lê Hiểu Mạn không dám tin, còn cho rằng mình nghe lầm.

Cô ngược mắt nhìn Long Tur Hạo, nước mắt dừng rơi: “Tur Hạo, anh... Anh nói gì? Anh bảo em buông anh ra?”

Cô vẫn ôm anh như cũ, không buông tay.

Khuôn mặt Long Tur Hạo lạnh lùng, tự kéo tay Lê Hiếu Mạn ra khỏi người.

Long Tur Hạo thấy Long Tur Hạo bỏ tay mình ra, nước mắt vừa ngừng lại tiếp tục rơi xuống.

“Tur Hạo, anh... Tại sao?”

Long Tur Hạo lạnh lùng nói: “Tại sao không đợi được anh vài tuần? Con của chúng ta sắp ra đời, sao còn đi gặp Hoắc Vân Hy? Tại sao không đợi con ra đời rồi ở bên Hoắc Vân Hy? Em thật sự không buông được hấn ta hay sao? Em không có tư cách làm mẹ, là em hại chết con của chúng ta.”

Lê Hiếu Mạn vì chưa biết chuyện báo chí nên không hiểu được lời của Long Tur Hạo.

Cô cắn môi, nước mắt làm tầm nhìn của cô mơ hồ, nhịn đau đứng lên: “Tur Hạo, em biết em không có tư cách làm mẹ, bởi vì em không sinh con thuận lợi, là em hại chết con, nhưng sao anh lại bảo em ở cùng với Hoắc Vân Hy? Sao anh lại nói như vậy?”

Không có sức sinh con đã khiến trong lòng cô đủ thống khổ và tự trách rồi, Long Tur Hạo luôn yêu thương cô sao lại nói những lời như vậy?

Anh đang trách cô, hai chết đứa con của hai người sao?

“Tur Hạo, anh đang trách em sao?” Cô nhìn anh mà nước mắt tuôn như mưa.

Từng giọt từng giọt rơi vào bàn tay vì rút kim ra mà chảy máu của cô.

Anh yêu cô như vậy, bao dung cô như vậy, cho tới giờ chưa từng trách móc cô, vậy mà giờ...

Khuôn mặt Long Tur Hạo như được bao trùm bởi một tầng sương: “Em mang con đi ân ái cùng người đàn ông khác nên con chết, em cảm thấy anh không nên trách em sao?”

Lời của anh làm Lê Hiểu Mạn sợ run, đôi mắt bị khóc đến sưng lên không dám tin nhìn anh, trong tim đau đớn: “Tur Hạo, em ân ái với người khác lúc nào? Sao anh lại nói như vậy? Có phải anh hiểu lầm gì rồi không?”

Sao anh có thể nói cô như vậy, sao anh lại đá thương lòng tự trọng của cô, còn vũ nhục cô như vậy?

Anh yêu cô, che chở cô, cưng chiều cô đã đi đâu rồi?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao anh lại thay đổi như vậy?

Mất đi đứa con, trong lòng cô đã đủ khổ rồi, sao anh còn muốn nói như vậy? Đây là Long Tur Hạo yêu cô sao?

Cô bi thương nhìn anh: “Tur Hạo, rốt cuộc anh đang nói chuyện gì? Có thể nói rõ ràng được không? Em không hiểu chuyện gì cả. Tur hạo...”

Cô đang muốn chạm vào anh, Long Tur Hạo lại lùi lại, âm trầm nhìn cô: “Cô hại chết con gái tôi, tôi sẽ không tha thứ cho cô.”

“Con gái? Em sinh ra một bé gái?”

Vì sau khi sinh xong, Lê Hiểu Mạn đã bị ngất đi, vậy nên giờ cô vẫn chưa biết đứa con cô sinh là bé trai hay bé gái.

Lúc trước khi còn mang thai cô và Long Tư Hạo không hỏi, vì đối với bọn họ, bé trai hay bé gái đều như nhau.

Khi mang thai, cô cũng giống như những người khác, lúc kiểm tra thai nhi sáu tháng, không có gì bất thường, chỉ là hơi có cảm giác ở phần cuống rốn mà thôi. Lúc Long Tư Hạo không có bên cạnh, mỗi ngày cô sẽ đếm số lần đạp của của đứa trẻ trong bụng.

Thai bình thường, đứa trẻ trong bụng cũng bình thường, hết thấy đều bình thường, cô căn bản không hiểu tại sao đột nhiên lại sinh non.

Con cô bị sinh non, nếu chưa ra đời đã thiếu dưỡng khí mà chết, cô là người đau lòng hơn bất cứ ai.

Cô biết Long Tư Hạo luôn rất mong đợi đứa trẻ này, nhưng mất đi con, cô không ngờ anh luôn yêu cô lại trách cứ cô đến thế này.

Cô mông lung nhìn anh, ánh mắt tràn ngập bi thương và thất vọng, "Tur Hạo, anh cho rằng không còn con, em sẽ không đau lòng khổ sở hay sao? Anh cho rằng em tình nguyện muốn vậy hay sao? Sinh non là lỗi của em sao? Em không ở cùng người đàn ông khác hại chết con, sao anh vô cớ mắng em như vậy?"

"Haha..." Ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, trên môi là nụ cười lạnh, một tay xé rách áo bệnh nhân của Lê Hiểu Mạn.

Nút áo vừa bung, mọi thứ đều sụp đổ.

Lê Hiểu Mạn vì động tác của anh mà không hiểu nhìn anh, hai tay đang muốn giữ cổ áo, Long Tư Hạo liền bắt được cổ tay cô.

Anh lạnh thấu xương nhìn cô: "Em nói anh chửi em, vậy nói cho anh

biết, dây chuyền anh đưa em đâu rồi?”

Nghe anh nhắc đến dây chuyền, Lê Hiếu Mạn mới hồi phục tin thần, ánh mắt không chút tiêu cự nhìn người mình, không hiểu sợi dây chuyền mình luôn mang trên người biến đâu mất.

Cô không giải thích được lại nghi hoặc, ngày hôm qua còn đang trên cổ cô, hôm nay lại không thấy đâu, từ lúc nào bị mất, quả thực cô không rõ.

Cô không thể hiểu tại sao trong khách sạn, đứa bé này lại đột nhiên bị sinh non, Long Tư Hạo lại thay đổi, mà sợi dây chuyền trên cổ cũng biến mất...

Tất cả những chuyện này quá đột ngột, cô hoàn toàn không hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Tại sao chỉ mới qua một ngày mà mọi thứ dường như đều thay đổi?

Chương 534: Muốn anh ta thì sống cho tốt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thấy cô không nói, chỉ lạnh lùng nhìn cô: “Sao vậy? Không nghĩ ra dây chuyền ở đâu sao? Có cần tôi nhắc cho cô nhớ không?”

Anh ngừng lại, thả cô ra, ánh mắt đậm nhạt nhìn cô, giọng nói trầm thấp không chút cảm xúc: “Không còn con, quan hệ của chúng ta cũng kết thúc, từ nay về sau tôi không ép cô bên cạnh mình nữa, Lê Hiểu Mạn, cô tự do rồi.”

Dứt lời, anh xoay người qua, nước mắt đau lòng không kiềm chế được mà rơi xuống.

Anh nắm chặt tay, xoay người sang chỗ khác tránh kích động.

Lời vừa rồi, anh đã phải hạ quyết tâm rất lớn mới nói ra được, anh không thể thất bại trong gang tấc, không thể mềm lòng được.

Nó ra những lời làm cô tổn thương, so với cô anh còn càng đau lòng hơn.

Anh biết mình khốn kiếp, anh không phải là người, lúc con mất, anh vốn nên an ủi cô, yêu thương cô, nhưng anh lại nói ra những lời làm cô tổn thương như vậy.

Nếu anh có thể sống lâu hơn, nếu không anh không đỡ bệnh, nếu

như anh có thể theo cô cả đời, anh nhất định sẽ không buông tha cho cô, cho dù chỉ nói nặng lời với cô một câu thôi anh cũng không nỡ.

Nhưng giờ thì anh chỉ có thể xin lỗi cô, chỉ có thể nhẫn tâm mà thôi.

Cô mất đi người mẹ, mất đi đứa con, anh không muốn cô phải mất cả anh nữa.

Cô nhất định sẽ không chịu nổi đả kích này. Vậy nên thay vì để cô phải mất đi người mình yêu quý một lần nữa, anh thà rằng nhẫn tâm làm cô đau lòng lúc này, để cô oán hận mình, thì khi anh rời khỏi thế gian này, cô sẽ không vì anh mà sống không nổi, cũng sẽ không đau lòng quá mức.

Chỉ cần cô có thể sống tốt, đây chính là hạnh phúc lớn nhất của anh, cô phải được sống hạnh phúc.

Lời của Long Tư Hạo tựa như sét đánh ngang tai Lê Hiểu Mạn, cô kinh ngạc, nhìn chăm chăm bóng lưng của Long Tư Hạo.

Anh nói cô tự do? Quan hệ của bọn họ kết thúc rồi?

Cô khóc như mưa, không dám tin lắng đầu, nước nớc: “Tư Hạo, anh có ý gì? Anh muốn rời khỏi em? Anh không quan tâm em sao? Chì vì không còn con nữa nên anh không quan tâm em sao? Anh coi em là gì? Anh không yêu em sao?”

Dứt lời, không để ý đến đau đớn trên người, cô nhảy xuống giường, ôm lấy Long Tư Hạo từ phía sau, bi thương nói: “Tư Hạo, không còn con anh biết em đau lòng đến thế nào không? Em biết mình không có sức sinh con, em xin lỗi, là em vô dụng, nhưng anh đừng rời bỏ em có được không? Em không còn mẹ, không còn con gái, em không thể không có anh được nữa.”

Nghe lời cô nói, Long Tur Hạo đau lòng, nước mắt ướt đẫm gương mặt tuấn mỹ, anh siết chặt tay, do dự hồi lâu mới nhấn tâm đẩy cô ra.

Anh không xoay người nhìn cô, giọng nói lạnh băng: “Lê Hiểu Mạn, tự trọng của cô đâu rồi? Không phải cô luôn rất kiên trì kiên nghị đó sao? Lời nói cầu xin như vậy cũng nói ra được...”

Lúc này, anh xoay người qua, hai mắt đỏ ngầu lạnh lùng nhìn cô đang khóc: “Thu nước mắt của mình lại đi, bị tổn thương một lần rồi vẫn chưa học được cái gì sao? Đừng khóc trước mặt người đàn ông không quý trọng cô, như vậy có đáng không? Đừng tưởng nước mắt có thể làm cho một người đàn ông mềm lòng, làm như vậy chỉ khiến một người đàn ông thêm coi thường cô mà thôi.”

Lê Hiểu Mạn không thể tin chớp mắt nhìn Long Tur Hạo xa lạ trước mặt, trái tim đau đớn, cảm giác như một giây sau sẽ hít thở không thông vậy.

Cô nhìn Long Tur Hạo lạnh lùng không đổi, hồn phách như bị tan đi, tựa như tượng gỗ bị bể tan tành, không nói được lời nào.

Mất con, thái độ của anh thay đổi trong nháy mắt, cô bắt đầu nghi ngờ, liệu rằng anh đã bao giờ thực sự yêu cô?

Anh yêu cô, rốt cuộc thật giả mấy phần?

Một lúc sau, cô cắn chặt đôi môi run rẩy, giọng nói vì khóc lâu mà khàn khàn, đau lòng hỏi: “Long Tur Hạo, rốt cuộc anh có yêu em không?”

“Haha...” Long Tur Hạo cười lạnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô: “Có quan trọng không? Tôi yêu cô hay không quan trọng à? Nhưng cô đã

muốn biết, vậy thì tôi nói thật, tôi chưa từng yêu cô, tôi luôn đùa giỡn với cô, tôi chỉ coi cô là công cụ sinh con cho mình, cô hại chết con gái tôi, tôi sẽ không tha thứ cho cô, vĩnh viễn sẽ không bao giờ tha thứ cho cô.”

Lời vô tình này của anh làm trái tim Lê Hiếu Mạn co rút đau đớn. Chuyện này làm cô không thể tiếp nhận được, cả người như không còn chút sức lực nào, vô lực ngã trên mặt đất.

- --Huyền Huyền có lời muốn nói-----

Mấy chương gần đây có hơi bị tàn bạo haha! Nhóm bảo bối nhất định phải chịu đựng, mặt trời sẽ lên sau cơn bão, cả truyện tàn bạo nhất chỉ ở đây thôi, sau này sẽ không ngược như này nữa, tàn nhẫn bao nhiêu thì ngọt ngào bấy nhiêu haha! Cố gắng qua được mấy chương này là tốt nhất, nhóm bảo bối đừng vứt bỏ Huyền Huyền nha! Nhân sinh luôn không được như ý nguyện, trải qua những chuyện này thì chuyện tình cảm của Hiếu Hiếu và Long thiếu sẽ càng chắc chắn, sau này nội dung truyện sẽ làm cho mọi người cảm thấy ấm áp lắm đấy.

Chương 535: Em muốn, gặp con gái của em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đột nhiên, cô ngẩng đầu, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn Long Tư Hạo, tựa như khóc lại tựa như cười: “Ha hả... anh không thương em... ha ha... anh không thương em.... như thế nào anh lại không thương em? Anh không thương em thì vì cái gì đối tốt với em như vậy? Vì cái gì?”

Long Tư Hạo không dám nhìn bộ dạng bi thống của cô, anh sợ sẽ mềm lòng.

Anh xoay người lần nữa, con ngươi hẹp dài tràn đầy thống khổ và nước mắt, ngữ khí nhẹ như lông mao: “Anh chỉ vì đứa bé, em không hoài nghi tại sao trong khoảng thời gian này anh vì cái gì không cho em gọi điện không cho nhắn tin cũng không trở về gặp em sao? Em bị phản bội một lần rồi tại sao lại không cảnh giác? Em không hoài nghi anh ngoại trừ em ra còn có người phụ nữ khác sao?”

Hai mắt Lê Hiểu Mạn đẫm lệ, cô bi thống: “Anh có ý gì?”

“Anh phản bội em!”

Năm chữ ngắn gọn khiến cho Lê Hiểu Mạn như từ thiên đường ngã xuống địa ngục.

Cô đau lòng không thôi, hai tròng mắt sưng đỏ ánh mắt sắc lạnh nhìn anh, la lớn: “Em không tin!”

Cô không tin anh phản bội cô, cô không tin.

Anh yêu cô như vậy, như thế nào lại phản bội cô, anh nhất định lừa cô, nhất định.

“Tin hay không tùy em!” Ngữ khí Long Tur Hạo vẫn nhẹ như cũ.

Dứt lời, yết hầu anh lại ngứa, đầu có chút choáng, anh cố gắng gượng lại, mạnh mẽ chống lại không cho chính anh ngã xuống trước mặt Lê Hiểu Mạn.

Một tay anh lập tức nắm chặt để trên khoé môi anh, không cho anh ho ra tiếng.

“Em hận anh, vĩnh viễn cũng không tha thứ cho anh, anh là một tên cặn bã, anh là một tên hỗn đản, anh không đáng để cho em ghi tạc trong lòng, anh thực xin lỗi em, anh không nên trêu chọc em, anh chỉ có thể nói với em lời xin lỗi, em bảo trọng.”

Dứt lời, anh liền sai bước rời đi, anh sợ giây tiếp theo anh sẽ ngã gục.

Lê Hiểu Mạn thấy anh đi gấp, khóc to gọi anh: “Tur Hạo....”

Nghe tiếng, toàn thân Long Tur Hạo chấn động, ngừng lại, thiếu chút nữa gục xuống bàn tay trắng nõn của anh liền chống đỡ lên cửa.

Lông mày anh tuấn của anh nhíu lại, tầm mắt bắt đầu có chút mơ hồ, mũi anh lại chảy ra một dòng đỏ tươi

Anh cố chấp chống lại, tận lực làm giọng điệu anh trở nên bình thường

“Còn chuyện gì?”

Hai tròng mắt Lê Hiếu Mạn sưng đỏ tràn đầy nước mắt bi thương không thôi nhìn anh, ngữ khí mang tiếng khóc nức nở, thanh âm khàn khàn vì khóc hô to: “Tur Hạo, anh đã nói, vĩnh viễn sẽ không bỏ em, vĩnh viễn sẽ không rời bỏ em, anh đã nói chúng ta cùng chết cùng sống, anh đã nói muốn chăm sóc em một đời, muốn em làm vợ anh một đời, anh đã nói đối với em sẽ không thay đổi, anh nói có thể chờ em, vô luận bao lâu, anh nói anh sợ nhất là không cùng em sống cả đời liền rời bỏ anh, anh nói cho dù toàn bộ thế giới phản bội em, anh cũng sẽ không phản bội em, lại càng không cho cơ hội rời em.... chỉ là hiện tại, anh phải rời bỏ em sao?”

Giờ phút này Lê Hiếu Mạn khóc đến không thành tiếng, cho dù trước kia Long Tur Hạo nói rất thương cô, lòng của cô bây giờ đã lạnh, thậm chí hết sức tuyệt vọng.

Chính là khi nhìn thấy anh rời đi, cô liền luống cuống, đau lòng, thương tâm, không muốn.

Nghĩ đến sau này không có anh, cô liền bi thống không thôi.

Lòng của cô như bị loại đau khổ này lấy đi, thân thể của anh đập một tiếng động lớn, khiến cô đau khổ.

Nếu anh thật sự rời bỏ cô, trong thế giới của cô chỉ còn lại vô tận vô tận đau khổ bi ai và thương tâm.

Thế giới không có anh, cô phải sống như thế nào?

Cô quá cứng cỏi, cô quá kiên cường, đối mặt với tình yêu, đều tan biến tất cả.

Tự tôn cái gì, tôn nghiêm, cô từ bỏ, cô chỉ cần người đàn ông này ở lại.

Chỉ cần anh còn muốn ở lại trong thế giới của cô, cho dù lại thống khổ, cũng hóa thành ngọt.

Cô biết cô thực rất vô dụng, nước mắt cô rơi như mưa, ngữ khí mang tiếng khóc nức nở, thanh âm khàn khàn: “Tur Hạo.... anh có thể trách em, có thể hận em, muốn cho em chuộc tội đều được, chỉ anh không rời bỏ em.”

Nghe được lời cô nói, Long Tur Hạo đau lòng không dứt, kuốn xoay người lại ôm lấy cô, nói cho cô biết, anh không muốn rời đi.

Nhưng những ngày còn lại của anh không nhiều, chung quy anh muốn rời khỏi cô, anh không chần sớ cô được cả đời.

Anh nhắm đôi mắt đỏ sẫm lại, đau lòng không thôi không chế không cho nước mắt chảy xuống, anh lau khuôn mặt ẩm ướt.

Lòng, anh đau sắp thở không thông.

“Quên anh đi, những lời này, đó, đều là lừa gạt em, bảo trọng”

Dứt lời, anh kéo cánh cửa phòng bệnh, sải bước rời đi.

“Tur Hạo...” Thấy anh rời đi, Lê Hiếu Mạn lập tức bật dậy người xuống đất đứng lên liền chạy ra khỏi cửa phòng, nhưng chỉ nhìn thấy bóng dáng của Long Tur Hạo đang khuất xa.

Bên ngoài phòng bệnh canh giữ là Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, Hoắc Vân Hy, Hoắc Nghiệp Hoàng thành cô nước mắt giàn giụa, muốn hỏi

cô làm sao, cô liền liều mạng không ngại đau, vội vàng đuổi theo Long Tư Hạo.

Chỉ là thân thể của cô suy yếu, lại khóc lâu như vậy, không đuổi kịp Long Tư Hạo, liền té xỉu dưới đất.

“Mạn Mạn....”

“Mạn Mạn...”

Chương 536: Em muốn, gặp con gái của em (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ba bốn âm thanh vang lên, Lê Văn Bác, Lê Chấn Hoa và mấy người khác thấy thế, lập tức tiến lại nâng cô dậy.

Lúc ngất đi Lê Hiểu Mạn mơ một giấc mộng.

Trong mộng cô thấy Long Tư Hạo đối xử với cô rất ôn nhu nói những lời nói làm cho cô cảm động không thôi, mỗi một câu đều chân thật, làm nội tâm cô rung động.

“Hiểu Hiểu, anh muốn đối với em thật tốt, không phải vì em đáng thương, mà bởi vì— — — anh yêu em”

“Nha đầu ngọc, tâm ý của anh đối với em không thay đổi.”

“Hiểu Hiểu, em có thể dựa vào bờ vai anh, anh sẽ chống đỡ cả bầu trời cho em, mở cánh cửa lòng của em ra, cho anh được đi vào.”

“Hiểu Hiểu, kiếp này kiếp sau nữa anh muốn là người phụ nữ của anh, anh muốn dùng toàn bộ thế giới để đổi lấy một người phụ nữ, từ nay về sau, anh có thể ở cạnh em.”

“Hiểu Hiểu, mỗi một đứa con của chúng ta đều chảy một dòng máu của anh và em, là kết tinh của chúng ta, trên đời này là thứ duy nhất gắn kết chúng ta lại một chỗ.”

“Hiểu Hiểu, anh không rời bỏ em, vô luận sinh tử, anh và em không rời.”

“Hiểu Hiểu, em biết anh sợ nhất là cái gì không? Anh sợ nhất em không theo anh cả đời liền rời bỏ anh.”

“Nha đầu ngọc, đối với em tốt, đời này anh muốn một chuyện, anh muốn chuyện hạnh phúc nhất.”

“Em là sinh mệnh của anh, My sunshine girl, anh muốn cưới em, em gả cho anh, anh muốn chăm sóc em cả một đời, muốn em làm vợ anh cả một đời.”

“Hiểu Hiểu, tha thứ cho anh ích kỷ, anh tuyệt đối không thả em đi, càng không cho phép em không ở cạnh anh, anh ở đâu em ở đó, kiếp này, chúng ta sống chết không rời.”

“Hiểu Hiểu, anh không bức em, anh có thể chờ em, vô luận chờ bao lâu.”

“Hiểu Hiểu, em có biết anh nghĩ nhiều đến chuyện em trở thành vợ anh không? Nghĩ đến chuyện em kêu anh là ông xã không? Biết anh nghĩ đến chuyện muốn cùng em bách niên giai lão không?”

“Chỉ cần em là Lê Hiểu Mạn, mặc kệ em là người thế nào, tính cách như thế nào, anh đều yêu, cuộc đời này không thay đổi. “

“Hiểu Hiểu, thực xin lỗi! Anh không nghĩ sẽ tổn thương em, lại càng không muốn uy hiếp em, anh chỉ không muốn em rời đi.”

Hiểu Hiểu, vô luận lúc nào cũng phải tin tưởng anh, anh đối với em vẫn thủy chung như vậy”

...

Mỗi một câu nói chân tình của anh, đều ghi sâu vào đầu cô, anh làm cho cô dần dần rung động, làm cho cô cảm thấy trên thế giới này cô là một người phụ nữ hạnh phúc nhất.

Cô từng nghĩ đến trên đời này Long Tư Hạo là người yêu cô nhất, quan tâm cô, sủng ái cô, để ý đến cô.

Cô nghĩ đến anh là thiên sứ may mắn của cô, nghĩ đến trên đời này chỉ có anh mới mang lại hạnh phúc cho cô, nghĩ đến trên thế giới này anh sẽ không bao giờ làm tổn thương cô.

Nhưng hóa ra cô đã sai lầm rồi, sai quá sai.

Trên đời này người tổn thương cô sâu sắc nhất chính là anh.

Trong mộng, mỗi một câu anh nói đều cảm động lòng người nhưng như là một lưỡi dao sắc bén hung hãn cứa vào lòng cô.

Khiến nội tâm cô đau nhói.

Làm cho cô lên thiên đường rồi lại ngã xuống địa ngục.

Anh rời đi, tâm giống như bị anh khoét đi, đau quá đau...

Về sau sinh mệnh cô không có anh, cô sẽ sống thành bộ dạng gì?

Bởi vì, cô không hề tin tưởng tình yêu.

Bởi vì, Long Tư Hạo đã cho cô vui vẻ hạnh phúc, không còn người nào có thể cho được.

Bởi vì, lòng cô đã chết, không còn người nào có thể khiến cô để lọt vào mắt.

Cô mê man suốt một ngày một đêm, ngày hôm sau liền xuất viện.

Cô không trở về biệt thự ven hồ Thủy Lộ, mà trực tiếp quay về chỗ của cậu cô và Lê Chấn Hoa, sau đó một mình ở trong phòng, không ăn không uống, cũng không khóc không nháo, giống như là một thể xác không có linh hồn, ngơ ngác ngồi.

Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác nhìn tình huống của cô, trong lòng lo lắng và đau.

Hai người thay nhau khuyên nhủ an ủi cô.

Bởi vì Lê Hiểu Mạn vẫn còn trong tháng, Lê Chấn Hoa hầm cho cô canh gà, bung vào phòng cô, thấy cô ngồi yên không nói, ông nhíu chặt mày, đặt canh gà lên tủ giường, thân thể của ông liền ngồi xuống.

“Mạn Mạn, cậu hầm canh gà, con uống một ít, con mới vừa sinh đứa bé, cần bồi bổ.”

Trong lời nói của Lê Chấn Hoa, Lê Hiểu Mạn như là không nghe được, ngơ ngác ngồi như trước, không có phản ứng gì.

Lê Chấn Hoa thấy thế, thở dài một hơi: “Haiz! Mạn Mạn, cậu sẽ không nói, cũng không biết khuyên con như thế nào? Cậu hy vọng con nghĩ thoáng một chút, nhất định phải tỉnh táo lại, con còn trẻ, đứa bé mất vẫn có thể sinh lại, đừng quá thương tâm, cậu không biết con và Long thiếu sao lại thế này? Các con....”

Nghe Lê Chấn Hoa nhắc tới đứa bé, Lê Hiểu Mạn nước mắt trong hố

mắt rơi như mưa.

Từ khi cô sinh đứa bé rồi xuất viện, cũng không gặp đứa bé một lần.

Mang thai chín tháng, đó là miếng thịt trên người cô rơi xuống, là huyết mạch tương liên của cô, là cốt nhục ruột thịt của cô, chỉ là cô chưa kịp nhìn một cái mà con cô đã phải đi xuống thế giới bên kia.

Chỉ cần tưởng tượng không có đứa bé, lòng của cô liền đau đớn rỉ máu.

Lúc xuất viện, cô đã hỏi qua bác sĩ x đứa bé đã bị Long Tư Hạo mang đi, hiện tại hẳn đã mai táng rồi!

Chỉ là không biết tiểu công chúa của cô, đã được mai táng ở nơi nào?

Đột nhiên, cô đi ra ngoài cửa phòng.

Lê Chấn Hoa thấy cô đột nhiên đứng dậy đi ra khỏi phòng, lo lắng đuổi theo.

Chương 537: Em muốn, gặp con gái của em (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mà ở phòng khách Lê Văn Bác đang nhìn, thấy cô đi ra tới cửa phòng, liền giữ cô lại.

“Mạn Mạn, em muốn đi đâu?” Mày anh nhíu lại, hai tròng mắt tràn đầy lo lắng và đau lòng nhìn cô.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn có chút dại ra, xoay người nhìn Lê Văn Bác, đột nhiên nắm bàn tay to của anh, ngữ khí khẩn cầu: “Anh Văn Bác, em muốn đi xem con gái, mang em đi được không?”

“Mạn Mạn...” Lê Văn Bác cầm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô, tay kia thì lau nước mắt, hai tròng mắt đau lòng không nguôi nhìn cô: “Mạn Mạn, em muốn đi đâu xem? Em biết Long Tư Hạo mang đi đâu sao?”

Lê Văn Bác nhìn cô rơi lệ không ngừng, tâm anh cũng giống như bị dao cắt, giờ phút này anh hận không thể bảo vệ cô tốt.

Cô tốt như vậy, thiện lương như vậy, tại sao Hoắc Vân Hy và Long Tư Hạo đều tổn thương cô?

Anh nghĩ đến chuyện cô gặp Long Tư Hạo, nhất định sẽ hạnh phúc, nhưng chính anh ấy lại tổn thương cô sâu sắc.

Chuyện của cô và Hoắc Vân Hy anh điều biết, nhưng anh tin tưởng cô, tin tưởng cô tuyệt đối sẽ không thương tổn đến đứa bé trong

bụng cô.

Chuyện này có gì đó rất kì hoặc.

Anh đau lòng không thôi nhìn cô, thanh âm trong vắt ôn nhu khí mang theo thân thiết: “Mạn Mạn, ba anh nói rất đúng, bây giờ em còn trong tháng, không thể đi ra gió.”

“Không....” Lê Hiếu Mạn nâng mắt nhìn Lê Văn Bác, cố chấp lắc đầu, mắt rung rung: “Anh Văn Bác, em muốn đi tìm con, em phải biết được mộ của con nơi nào, em muốn đi xám hỏi với con, em không phải là người mẹ tốt, em không thể bảo vệ tốt cho con, là em hại con gái em không có thời gian nhìn thấy thế giới này....”

Nói xong lời cuối, Lê Hiếu Mạn đã khóc không thành tiếng.

Lê Văn Bác thông suốt, lông mày chau lại, biết khi cô quyết định chuyện gì sẽ rất khó thay đổi, anh cũng không khuyên cô nữa, mà nhìn cô nói: “Được, anh đi cùng em, em không thể đi như vậy.”

Lê Hiếu Mạn nhìn Lê Văn Bác gật đầu: “Uhm, cảm ơn anh, anh Văn Bác.”

Có Lê Văn Bác ở đây, Lê Chấn Hoa cũng yên tâm.

Ra cửa, Lê Hiếu Mạn đột nhiên nghĩ, Long Tư Hạo rất có thể sẽ đặt mộ của con gái họ ở nghĩa trang An Thái, vì thế hai người liền đi thẳng tới đó.

Đúng như những gì Lê Hiếu Mạn suy nghĩ, Long Tư Hạo đặt mộ ở nghĩa trang An Thái thật.

Lúc này lễ tang đã kết thúc.

Bởi vì Long Tư Hạo không muốn quá nhiều người tới quấy rầy con gái của mình, cho nên cũng không có nhiều người tới tham gia lễ tang.

Lúc này chỉ còn lại anh, Lạc Thụy, Tô Dịch, Lăng Hàn Dạ, Lăng Dinah, chú Thành quản gia và hơn mười vệ sĩ mặc đồ đen.

Long Tư Hạo đang đứng trước mộ, đôi mắt đỏ bừng, ánh mắt đau khổ nhìn chăm chú vào bia mộ.

Hôm nay chưa có tuyết rơi, nhưng thời tiết rất lạnh, mặc dù anh có mặc áo khoác lông chồn nhưng thỉnh thoảng vẫn ho khan, sắc mặt cũng không quá tốt, hơi tái nhợt.

“Khụ... Khụ...”

Lăng Dinah thấy anh như vậy thì bước tới cạnh, nhìn anh lo lắng: “Anh Tư Hạo, công chúa nhỏ của anh đã nhập thổ vi an rồi, nó nhất định sẽ lên Thiên đường, anh cũng đừng quá thương tâm, nói không chừng hai người vẫn có duyên cha con, đời sau của nó vẫn có thể làm con gái anh, chỉ là anh làm chậm trễ điều trị quá nhiều ngày rồi, chúng ta hãy về Mĩ đi có được không? Anh Tư Hạo... Có được không?”

Lạc Thụy thấy Lăng Dinah hỏi như vậy thì bước lên kéo cô ta lại, nheo mắt: “Lăng Dinah tiểu thư, xin cô im lặng một chút, đừng quấy nhiễu tổng giám đốc, tổng giám đốc muốn có nhiều thời gian bên cạnh con gái của anh ấy và Lê...”

“Lê cái gì? Người không nên nhắc đến thì đừng nhắc đến, anh Tư Hạo đã đau lòng lắm rồi, sao anh lại nhắc đến người phụ nữ nhẫn tâm đó?”

Lăng Dinah trừng mắt nhìn Lạc Thụy, sau đó nhìn Long Tư Hạo, thấy anh chau mày, vẻ mặt đau thương trở nên lạnh lùng, nghĩ đến Lê Hiếu Mạn bây giờ là cấm kỵ của anh nên cũng im lặng không nói thêm nữa.

Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch vẫn không nói chuyện, hai người biết lúc này Long Tư Hạo cần nhất là yên tĩnh.

Chương 538: Tổng giám đốc, vệt chết còn cứng mở

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo đứng trước mộ cũng không nói bất cứ điều gì, mắt anh đỏ quạch, ánh mắt đau khổ dần dần bị ánh mắt thâm thúy u ám thay thế, khiến người ta không biết anh đang nghĩ gì.

Đứng trước mộ rất lâu, ước chừng khoảng hơn nửa giờ, anh mới thu hồi ánh mắt, xoay người chuẩn bị rời đi, không ngờ lại gặp được Lê Hiểu Mạn đến cùng Lê Văn Bác.

Nghĩa trang An Thái không hề nhỏ, lúc mới tới, Lê Hiểu Mạn còn tìm từng mộ một, nhưng về sau cô đột nhiên nghĩ, theo tính cách của Long Tur Hạo, anh nhất định sẽ an táng con gái họ ở gần mộ của mẹ anh, vì thế nên cô và Lê Văn Bác mới tìm đến đây.

Chỉ là cô thật không ngờ, Long Tur Hạo vẫn còn ở đó.

Hai người đã từng thân mật khăng khít lúc này gặp lại, bốn mắt nhìn nhau, nhưng chỉ còn lại xa lạ, không còn sự thâm tình khi xưa nữa.

Lạc Thụy thấy Lê Hiểu Mạn đến đây, nhìn sắc mặt lạnh lùng của Long Tur Hạo, thì nhíu mày nhìn về phía Lê Hiểu Mạn: “Lê tiểu thư, hôm nay trời lạnh như thế, cô vẫn còn đang ở cũ, sao cũng đến đây?”

Lăng Dinah lúc trước tuy có ghen tị với Lê Hiểu Mạn, nhưng không phải là quá chán ghét cô, bởi vì cô ta cho rằng Lê Hiểu Mạn có thể

mang lại hạnh phúc cho anh Tư Hạo, nên cho dù trong lòng có ghen tị, cũng không có làm ra hành động phá hoại nào.

Nhưng bây giờ, Lê Hiểu Mạn làm tổn thương anh Tư Hạo, làm hại anh Tư Hạo đau khổ như thế, cho nên bây giờ cô ta cực kì không thích Lê Hiểu Mạn, thậm chí là chán ghét, sao cô lại nhẫn tâm vô tình làm tổn thương anh Tư Hạo như thế?

Cô vươn tay, một tay kéo Lạc Thụy ra phía sau, hung hăng trợn mắt nhìn anh ta, sau đó nhíu mày nhìn sang Lê Hiểu Mạn tiều tụy, giọng nói lạnh lùng chán ghét: “Lê Hiểu Mạn tiểu thư, cô tới đây làm gì? Cô muốn con gái của anh Tư Hạo không thể bình an sao? Hồ dũ cũng không ăn thịt con, cô lại vì tình dục của mình mà hại chết đứa con gái bé bỏng ấy, cô vậy mà vẫn còn mặt mũi tới đây sao? Da mặt của cô làm bằng cái gì thế? Là sắt...”

Lăng Hàn Dạ thấy em gái mình nói Lê Hiểu Mạn như thế thì nheo mắt lại, khế quát: “Dinah, em câm miệng lại cho anh, bớt tranh cãi đi, theo anh ra kia.”

Dứt lời, Lăng Hàn Dạ kéo Lăng Dinah đang giận dỗi đi mất.

“Tổng giám đốc, tôi cũng không quấy rầy anh và Lê tiểu thư nữa.”

Lạc Thụy nhíu mày nhìn Long Tư Hạo nói, sau đó cũng theo Tô Dịch biết điều đi sang một bên.

Lê Văn Bác chau mày, dịu dàng nhìn Lê Hiểu Mạn: “Mạn Mạn, có chuyện gì thì gọi anh.”

Dứt lời, anh cũng đi sang chỗ khác.

Lê Hiểu Mạn đứng tại chỗ, hai tròng mắt trong suốt bình tĩnh nhìn

Long Tư Hạo, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh tiều tụy có vẻ hơi lạnh lùng, Long Tư Hạo nói, cô cũng im lặng.

Nhưng giờ phút này lòng của cô lại đau như bị dao khoét, những cảnh tượng hạnh phúc vui sướng với anh khi xưa giờ hiện lên chỉ khiến cô đau sót không thôi.

Cô cố gắng kìm nén nước mắt đau khổ, không để ý đến Long Tư Hạo, lập tức đi tới trước mộ.

Thấy cô đi đến trước mộ, Long Tư Hạo nhíu mày nhìn cô một lúc lâu, sau đó thu lại ánh mắt, không nói gì rời khỏi.

Chú Thành quản gia cùng với hơn mười vệ sĩ kia thấy thế cũng theo sau anh.

Lạc Thụ cách đó không xa thấy Long Tư Hạo rời khỏi thì nhăn mặt, nhìn Lê Hiểu Mạn thờ dài một hơi, theo sau Long Tư Hạo.

“Anh Tư Hạo, đợi em với.”

Lăng Dinah thấy thế, thì chạy tới dẫn đầu phía trước, bàn tay mảnh khảnh ô lấy cánh tay Long Tư Hạo.

Lạc Thụ đi phía sau nhăn mày, đưa mắt nhìn Lăng Hàn Dạ, hạ giọng nói: “Lăng thiếu, anh nói tổng giám đốc có phải uống nhầm thuốc rồi không? Sao tôi lại thấy thái độ của anh ấy với Lê tiểu thư khác trước thế nhỉ? Cho dù đứa bé trong bụng Lê tiểu thư mất đi, nhưng tổng giám đốc yêu Lê tiểu thư như thế, sao bây giờ lại có thái độ này? Còn nữa, tổng giám đốc vốn không hề tin Lê tiểu thư phản bội anh ấy, nếu không thì cũng không để chúng ta âm thầm điều tra chuyện này, chuyện này nghĩa là gì, nghĩa là tổng giám đốc vẫn tin tưởng Lê tiểu thư, chỉ là, bây giờ tổng giám đốc đối xử Lê tiểu thư

như vậy là tại sao? Tổng giám đốc từng nói sẽ không bao giờ bỏ rơi Lê tiểu thư cơ mà, sao giờ lại vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi? Lúc ở Mỹ, có phải bác sĩ Taylor lên nói với tổng giám đốc cái gì rồi không? Chẳng lẽ là nói bệnh của tổng giám đốc không thể chữa khỏi? Nếu là như vậy thì xong rồi.”

Nghe Lạc Thụy nói những lời này, Lăng Hàn Dạ cũng hạ mắt, nheo mắt lại: “Muốn biết thì đi hỏi Long thiếu đi?”

Lạc Thụy nhíu nhíu mày: “Vạy cũng cần tổng giám đốc muốn nói mới được chứ, miệng tổng giám đốc bây giờ còn cứng hơn vệt chết ý, có dùng xẻng cũng không cạy nổi.”

Chương 539: Sẽ không, tiếp tục chán nản (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tô Dịch đi theo sau lưng hai người họ, nghe được lời của hai người, chân mày cũng khẽ nhíu lại, sắc mặt sâu xa, khiến người khác không đoán ra anh ấy đang suy nghĩ gì.

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy Long Tư Hạo cứ thế rời khỏi, cuối cùng cũng không nhìn được nước mắt.

Cô nhắm mắt lại, mặc cho những giọt nước mắt đau buồn chảy xuống, hai tay mảnh khảnh siết lại, cắn chặt răng, đôi môi run rẩy ngã ngòi trên mặt đất, lẳng lặng khóc.

Tư Hạo... Vì sao? Vì sao anh lại thay đổi nhanh như vậy?

Vì sao em không nhìn thấy chút tình cảm nào trong mắt anh?

Yêu thương anh dành cho em đã biến đâu mất rồi?

Anh thật sự chỉ coi em là công cụ sinh con thôi sao? Cho đến bây giờ anh cũng chưa từng yêu em sao?

Nếu như anh vẫn luôn gạt em, thì tại sao lại lừa gạt một cách nghiêm túc như thế? Tại sao lại làm nhiều chuyện cho em như vậy?

Tại sao phải để em ngộ nhận rằng anh yêu em?

Lê Văn Bác trông thấy Lê Hiếu Mạn ngã ngòi trên mặt đất, anh ấy nhíu mày đi lên phía trước, ngòi xồm người xuống, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của cô, đưa tay giúp cô lau những giọt nước mắt ấy, giọng nói trong trẻo, xen lẫn sự đau lòng: “Mạn Mạn, đừng khóc nữa được không? Em vẫn còn trong tháng, khóc sẽ có thể khiến mất mù, lẽ nào em muốn trở thành người mù sao?”

Lê Hiếu Mạn ngược nhìn ánh mắt đau lòng của Lê Văn Bác, lại nhìn về mộ bia phía sau lưng, nước mắt càng cuộn trào mãnh liệt, đáy mắt trong suốt đầy tràn sự hổ thẹn cùng tự trách.

“Xin lỗi! Là mẹ có lỗi với con, là mẹ không bảo vệ tốt cho con, là mẹ vô dụng, xin lỗi...Xin lỗi...”

Lê Văn Bác thấy Lê Hiếu Mạn vẫn còn ngã ngòi dưới đất, lo lắng nhìn cô: “Mạn Mạn, mặt đất rất lạnh, anh đỡ em dậy trước.”

“Không cần...” Lê Hiếu Mạn nhìn Lê Văn Bác, vừa khóc vừa lắc đầu: “Em không đứng dậy, anh Văn Bác, anh không cần lo cho em, em muốn trò chuyện nhiều hơn với con gái mình, em muốn sám hối với con, là do em vô dụng mới để con chưa kịp ra đời đã ngọt thờ chết, em...Em quá vô dụng, em vô dụng, em vô dụng...”

“Chát...”

“Em vô dụng, chát...”

Khuôn mặt Lê Hiếu Mạn đầy sự thẹn cùng tự trách, vừa khóc vừa nói, sau mỗi câu nói cô đều đưa tay tự tát mình một cái.

“Mạn Mạn, em làm gì vậy?” Lê Văn Bác trông thấy cảnh này, vội vàng bắt lấy cổ tay nhỏ bé của cô, nhìn chăm chăm cô với đôi mắt đầy sự

đau lòng: “Mạn Mạn, anh không cho phép em tự làm mình bị thương như thế, chuyện này không phải em sai, em không nên tự trách mình có được không?”

“Không phải...Không phải, là em sai, là em không có sức lực sinh con ra, con mới bị chết ngộp, là em hại chết con, em không xứng đáng làm một người mẹ, ngay cả sinh con cũng không làm được, em vô dụng, em là đồ vô dụng...Em đáng chết...”

Giờ phút này tâm trạng Lê Hiếu Mạn cực kỳ tồi tệ, cô nhận tất cả cái sai vào mình, vì cô không có sức lực mới hại con của cô và Long Tư Hạo ngộp thở chết.

Lê Văn Bác thấy Lê Hiếu Mạn như thế, sợ cô cứ tiếp tục như thế sẽ mắc chứng trầm cảm, càng sợ cô để những suy nghĩ này lớn vờn trong đầu.

Bàn tay to trắng nõn của anh ấy nắm chặt hai tay mảnh khảnh của cô, nhìn cô bằng ánh mắt đau lòng: “Mạn Mạn, đây chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, em không nên nhận hết trách nhiệm về mình, như vậy em sẽ rất đau khổ, anh tin, em lương thiện như vậy, nhất định sẽ không hại chết đứa con trong bụng của mình, em và Hoắc Vân Hy...”

Dừng lại, anh ấy nhìn chăm chăm cô: “Nói chung, Mạn Mạn, anh tin em.”

Lê Hiếu Mạn thấy Lê Văn Bác cũng nhắc đến cô và Hoắc Vân Hy, nghĩ đến trước đó Long Tư Hạo cũng nhắc đến cô và Hoắc Vân Hy, ngược nhìn anh ấy với đôi mắt ngộp nước: “Em và Hoắc Vân Hy thế nào?”

Cô không rõ vì sao họ lại nhắc đến cô và Hoắc Vân Hy?

Bởi vì sau khi sinh con cô rất suy yếu, hơn nữa con còn mất đi, Long Tur Hạo thay đổi, việc này luôn khiến cô đau thương cùng tuyệt vọng, vì vậy, vì vậy nên không biết chuyện cô và Hoắc Vân Hy đã trở thành tâm điểm của thành phố K.

Long Tur Hạo nói cô mang con của anh ân ân ái ái cùng người đàn ông khác, gán ghép cô và Hoắc Vân Hy lại, mới đầu cô cũng nghi ngờ, chỉ là vừa mới mất đi con nên cô không nghĩ sâu, cảm thấy nghi hoặc cũng không hỏi nhiều.

Hiện tại nghe Lê Văn Bác nói như vậy, sự nghi ngờ trong lòng cô càng nhiều hơn.

Thấy cô hỏi, Lê Văn Bác đoán cô vẫn chưa biết gì, vậy nên nhìn cô thật sâu, nói: “Mạn Mạn, chuyện này về anh sẽ từ từ nói với em.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn không tiếp tục hỏi nữa, chỉ nhìn về phía mộ bia, rưng rưng nói những lời áy náy cùng tự trách.

Mãi cho đến khi cô ngồi đó được hơn một giờ, bầu trời bắt đầu có tuyết rơi, cô mới đứng dậy dưới sự nâng đỡ của Lê Văn Bác.

Chương 540: Sẽ không, tiếp tục chán nản (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trước lúc rời khỏi nghĩa trang An Thái, cô đi thăm mộ mẹ của mình - Lê Tố Phương, phát hiện sự thật không giống như Hoắc Nghiệp Hồng nói, bị người moi ra, nhưng sau khi kiểm tra cẩn thận quả thật có vết tích bị phá hoại.

Điều này cho thấy Hoắc Nghiệp Hồng không có nói sai, quả thật mộ của mẹ cô đã bị người ta phá hoại.

Ở chỗ mộ của Lê Tố Phương khá lâu, mãi đến khi tuyết rơi ngày càng nhiều, cô mới rời khỏi cùng Lê Văn Bác.

Lúc trước khi rời đi, Long Tư Hạo vẫn luôn ngồi trong xe, sau khi nhìn thấy Lê Hiểu Mạn cùng Lê Văn Bác đi khỏi, anh mới bảo Lạc Thụy lái xe.

Lạc Thụy ngồi ở ghế lái, liếc mắt nhìn Long Tư Hạo, nhíu mày hỏi: “Tổng giám đốc, anh thật sự không tính để Lê tiểu thư sống ở biệt thự Thủy Lộ đó sao?”

Lăng Dinah đang ngồi bên cạnh Long Tư Hạo nheo mắt trừng Lạc Thụy, giọng không vui: “Lạc Thụy chết tiệt, anh không nhắc đến Lê Hiểu Mạn kia thì không được sao? Anh Tư Hạo đã hoàn toàn kết thúc với cô ta rồi, sẽ không có bất cứ quan hệ gì với cô ta nữa, đúng không anh Tư Hạo?”

Lăng Dinah nhìn về phía khuôn mặt thâm trầm của Long Tur Hạo, đôi mắt màu nâu mang theo vẻ mong đợi.

Long Tur Hạo không hề trả lời câu hỏi của cô ấy, tay che miệng ho khan hai tiếng, ánh mắt thâm trầm liếc nhìn Lạc Thụy, trầm giọng hỏi: “Tôi bảo cậu tìm dây chuyền đã tìm được chưa?”

Lạc Thụy nhíu hàng chân mày anh tuấn: “Tìm được rồi, giống như tổng giám đốc dự liệu, quả nhiên sợi dây chuyền ở gian phòng Lê tiểu thư cùng Hoắc Vân Hy bị phóng viên xông vào.”

Lăng Dinah liếc nhìn Long Tur Hạo, lại nhìn về phía Lạc Thụy, nghi ngờ hỏi: “Dây chuyền gì? Là sợi dây chuyền kim cương 12 ca-ra anh Tur Hạo tặng cho Lê Hiểu Mạn sao?”

Dứt lời, cô ấy lại nhìn về phía Long Tur Hạo, đôi môi đỏ mọng dẫu lên không vui: “Anh Tur Hạo, em tốt với anh như vậy, anh chưa từng tặng em gì cả, lại tặng một món quà quý giá như vậy cho Lê Hiểu Mạn kia, cô ta thì sao, có quý trọng món quà anh tặng không?”

Ánh mắt Long Tur Hạo thâm trầm khiến người khác không nhìn ra.

Mất đi Lê Hiểu Mạn, anh cảm thấy sống nhiều hơn một ngày đều là dư thừa.

Sự đau khổ không cách nào nói nên lời như con sóng nhấn chìm nội tâm anh.

Anh nhắm mắt lại, cố gắng đè nén sự đau khổ, đau lòng thừa nhận việc mất đi Lê Hiểu Mạn.

Anh cho rằng trời cao cho anh một cơ hội, cuối cùng cũng có được trái tim của cô, sau đó lại lấy đi tính mạng của anh.

Sau khi trở về, Lê Văn Bác liền nói mọi chuyện cho Lê Hiếu Mạn biết.

Sau khi Lê Hiếu Mạn nghe xong, mới biết được vậy mà cô và Hoắc Vân Hy đã trở thành tâm điểm, chẳng trách Long Tư Hạo lại nói những lời này, chẳng trách anh lại hỏi cô dây chuyền đâu.

Sau khi cô nghe những lời Lê Văn Bác nói xong, liền dùng điện thoại di động xem tin tức hôm đó, thấy được sợi dây chuyền cô vẫn luôn đeo không rời người.

Khi cô nhìn chăm chăm điện thoại di động, Lê Văn Bác đang ở bên cạnh cô.

Thấy sau khi xem tin tức cô không nói lời nào, cũng không tức giận, anh ấy lo lắng gọi cô: “Mạn Mạn...Mạn Mạn...”

Nghe được giọng nói của Lê Văn Bác vang lên bên tai, lúc này Lê Hiếu Mạn mới dời mắt khỏi điện thoại di động.

Chống lại ánh mắt lo lắng của Lê Văn Bác, cô cười dịu dàng: “Anh Văn Bác, không cần lo lắng cho em, em không sao, em sẽ không để tinh thần mình sa sút nữa, sẽ không để mình tiếp tục sống trong bi thương...”

Nói đến đây, cô cầm lấy tay Lê Văn Bác, dùng ánh mắt kiên định nhìn anh ấy: “Anh Văn Bác, anh yên tâm, em sẽ phấn chấn lại, bởi vì em có chuyện rất quan trọng cần làm, em muốn điều tra xem ai đã hãm hại mình, sẽ không bỏ qua cho người kia.”

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô đầy vẻ kiên định, không có sự bi thương và tiêu cực của mấy ngày trước, tảng đá lớn trong lòng anh ấy cuối cùng cũng rơi xuống.

Cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nhìn cô với ánh mắt dịu dàng, ôn nhuận cười, ấm áp: “Mạn Mạn, anh sẽ dùng hết khả năng để giúp em, anh biết là em sẽ không tiếp tục tiêu cực nữa, trong lòng anh Mạn Mạn vẫn là kiên cường, mạnh mẽ nhất.”

Lê Hiếu Mạn thấy Lê Văn Bác cầm lấy tay mình, ánh mắt còn kèm theo tia nhiệt cô nhìn không hiểu, cô có chút lúng túng rút tay ra, rũ mắt xuống: “Anh Văn Bác, cảm ơn anh.”

Lúc cô rút tay ra, đáy mắt Lê Văn Bác hiện lên vẻ mất mát, nhưng rất nhanh đã bị anh che giấu.

Anh ấy nhìn cô với ánh mắt dịu dàng, đưa tay vuốt những sợi tóc rối loạn của cô, giọng nói trong trẻo, ấm áp: “Không cần cảm ơn, anh nói rồi, em...”

Dừng lại, anh ấy chỉ cười, tiếp tục nói: “Em và ba đều là người thân nhất trên đời của anh, nếu quả thật muốn cảm ơn anh, thì làm như em nói, phấn chấn lên.”

Lê Hiếu Mạn nhìn Lê Văn Bác trịnh trọng gật đầu: “Em biết rồi.”

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, mất đi nhiều thứ như vậy, cô cũng nên trưởng thành rồi.

Chương 541: Sẽ không, tiếp tục chán nản (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô chính là một cây dương kiên cường, dù có trải qua phong ba bão táp, cũng sẽ không dễ dàng ngã xuống, lại càng không dễ dàng cúi đầu.

Mà ý chí của cô, cũng bởi vì... sự tôi luyện này, mà trở nên ngày càng kiên cường.

Cô xuất hiện ở gian phòng đó rõ ràng là có người cố ý gài bẫy hãm hại.

Mà người đó không phải Hoắc Vân Hy.

Đột nhiên cô sinh non, cũng nhất định là có nguyên nhân.

Cho nên, bất luận như thế nào, cô nhất định phải điều tra rõ chuyện này.

Mặc kệ người đứng phía sau là ai, cô nhất định sẽ khiến cho họ nhận được sự trừng phạt.

Từ hôm nay trở đi, Lê Hiểu Mạn sẽ không như lúc trước nữa, sẽ không để chuyện lớn biến thành nhỏ, nhu nhược thiện lương, mặc cho người khác ức hiếp.

Từ nay về sau, người khác kính Lê Hiểu Mạn cô một thước cô sẽ

đáp lại một thước, nếu gài bẫy hãm hại cô, cô sẽ đáp lại gấp bội.

Năm tháng sau, tại Ngự Yến Lâu.

“Lê tiểu thư, Long tổng đang ở bên trong, cô tự mình vào đi.”

Một người phục vụ dẫn Lê Hiếu Mạn đến trước một phòng tên là “Đoàn tụ sum vầy” ở lầu hai.

Người phục vụ nói với cô xong, liền rời đi, chỉ còn mình cô đứng trước cửa phòng “Đoàn tụ sum vầy” chần chừ không bước vào.

Trải qua năm tháng bình ổn, bất luận là tâm trạng hay khí sắc của cô đều khá hơn rất nhiều.

Sáng sớm hôm nay, cô vô cùng bất ngờ khi nhận được điện thoại của Long Tư Hạo.

Lúc đó cô không có nửa giây do dự, thẳng thừng đồng ý.

Cô đồng ý càng nhanh, mới càng có thể chứng minh cô đã buông bỏ.

Hít sâu một hơi, thẳng lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú nở nụ cười thanh nhã, đưa tay đẩy cửa phòng bao.

Đây là lần thứ hai cô vào phòng “Đoàn tụ sum vầy” này.

Lần đầu tiên, Long Tư Hạo ở chỗ này bỏ tiền giúp người nhà của anh lôi kéo cô, cũng chính ở Ngự Yến Lâu này, Long Tư Hạo đã cầu hôn cô.

Khi đó cô không thể nào ngờ được bọn họ sẽ đi đến bước đường này.

Sự cay đắng lan tràn trong đáy lòng cô, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô vẫn là nụ cười thanh nhã, giẫm lên giày cao gót 7 tấc, khí chất tao nhã bước vào trong.

Trong phòng bao không chỉ có mình Long Tư Hạo, còn có Lạc Thụy cùng một người đàn ông đeo mắt kính, thoát nhìn trông rất thư sinh.

Cô liếc mắt nhìn người đàn ông ưu nhã, tôn quý trên ghế sa lon.

Anh khoác trên mình bộ âu phục, khí chất bất phàm, chỉ là khuôn mặt anh tuấn kia có chút tái nhợt, nhưng tuyệt nhiên không ảnh hưởng đến khí chất tuấn mỹ cùng vương giả của anh.

Xa nhau năm tháng, gặp lại anh, tim Lê Hiểu Mạn vẫn không ngừng run rẩy, sự chua xót lan tràn nơi trái tim.

Cố hết sức đè nén sự bi thương, cô đi lên phía trước với nụ cười cùng khí chất ưu nhã, trực tiếp ngồi xuống ghế salon đối diện Long Tư Hạo.

Hôm nay cô mặc chiếc áo sơ mi trắng bó sát người, đường áo viền ren, mang theo vài phần gợi cảm và mị hoặc, mà sinh đũa nhỏ xong cô ngực cô hơn hai vòng, rất đầy đặn.

Nữ nhân mặc áo sơ mi vốn đã gợi cảm mê người, lúc này mặc quần áo bó sát khiến thân hình cô càng thêm no đủ đầy hấp dẫn, Long Tư Hạo nhìn mà híp mắt, ánh mắt lúc sáng lúc tối, đôi mắt ẩn giấu ngọn lửa dục vọng.

Mà ngồi ở bên kia Lạc Thụy và người đàn ông đeo kính bên cạnh cậu ta đều mở to mắt nhìn, chỉ kém chảy nước miếng.

Dù cô đã sinh con, nhưng ngoài ngực càng thêm đầy đặn, dáng người khôi phục rất tốt, mảnh mai thon gầy, da thịt nhẵn nhụi, trắng mịn như ngọc.

Bên dưới cô mặc một chiếc váy ngắn đến đùi màu đỏ, đôi chân thon dài trắng như tuyết tràn đầy dụ hoặc.

Lạc Thụy mở to mắt nhìn cô, thiếu chút nữa phun máu mũi.

Cậu ta nhìn Lê Hiểu Mạn nhú mày, cười với cô: “Lê tiểu thư, mới không gặp người ba ngày đã phải thay đổi cách nhìn, năm tháng không gặp, Lê tiểu thư càng “lớn” nhỉ!”

Chữ “lớn” trong miệng cậu ta có ý gì, Long Tư Hạo đương nhiên nghe ra, ánh mắt anh trầm xuống, hung ác nhìn Lạc Thụy, mà Lạc Thụy sau khi nhận được ánh mắt khiến người ta sợ hãi đó lập tức ngậm miệng.

Lê Hiểu Mạn nhướn mày nhìn Long Tư Hạo, ánh mắt ôn hòa, khoe môi mang theo nụ cười thanh nhã: “Long tổng hẹn tôi đến đây có chuyện gì không?”

Long Tư Hạo hơi híp mắt, ánh mắt u trầm đảo qua thân hình cô, trong mắt mang theo vài phần phức tạp.

Qua một lúc lâu, anh mới thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Lạc Thụy và người đàn ông đeo kính bên cạnh anh.

Lạc Thụy và người bên cạnh hiểu ý, lúc này mới đưa một tờ chi phiếu và văn kiện cho cô.

Lê Hiểu Mạn híp mắt, lạnh nhạt nhìn lướt qua, lập tức nhận lấy phần văn kiện Lạc Thụy đưa cho mình, mở ra vừa nhìn, trái tim nhói lên,

bàn tay nhỏ bé cầm văn kiện hơi hơi run rẩy.

Cô cố gắng khống chế cảm xúc của mình, nhưng cứ nhìn nội dung của văn kiện, trái tim cô lại đau đớn không thôi, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn khí sắc hồng nhuận, biểu tình vẫn bình tĩnh như cũ, nhìn không ra biến động gì.

Nội dung văn kiện là hợp đồng lúc trước Long Tư Hạo "Lừa" cô ký, sau đó lại bị Long Tư Hạo tăng thêm hai điều.

Trong đó một điều là từ lúc cô và anh ký hợp đồng này, lấy danh nghĩa vợ chồng bắt đầu ở chung, trừ khi xảy ra bất hòa nếu không không được giải trừ quan hệ ở chung.

Nếu một bên vi phạm điều lệ, trừng phạt là, bên trai trả tiền bên gái, mà nếu bên gái vi phạm, không ghi trừng phạt chỉ có một câu tất cả tự gánh lấy hậu quả.

Chương 542: Tiền, tôi muốn Money.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc trước cô đọc bản hợp đồng này, mặc dù hơi tức giận vì anh tự đề ra còn cực kỳ bá đạo, nhưng thật ra trong lòng rất hạnh phúc.

Giờ phút này nhìn thấy tờ kế ước kia, trái tim cô đau đớn không ngừng.

Nếu không phải cô cực lực chịu đựng, nước mắt chua xót sớm đã tràn khỏi khóe mi.

Cô buồn bản hợp đồng kia xuống, lập tức cầm lấy tờ chi phiếu, cũng không định xem trên đó viết bao nhiêu số, mà là nhướn mày nhìn Long Tư Hạo, mím môi: “Có ý gì?”

Lạc Thụy ngồi một bên liếc nhìn Long Tư Hạo thần sắc thâm trầm, lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, hơi nhíu mày: “Lê tiểu thư, tổng giám đốc vi phạm điều ước trước, cho nên...”

Không đợi Lạc Thụy nói xong, Lê Hiểu Mạn đã giơ chi phiếu trong tay lên, ánh mắt đăm đăm Long Tư Hạo, khóe môi cong lên nụ cười diễm lệ: “Cho nên đây là tiền Long tổng trả vì vi phạm điều ước.”

Dứt lời, ánh mắt cô đăm đăm nhìn chi phiếu trong tay, trực tiếp mở phong bì, còn nghiêm túc nhìn số tiền viết trên đó.

“Một, hai, ba, bốn, năm...”

Mỗi nói ra một vài tự, trái tim cô lại co thắt đau đớn, anh vậy mà lại dùng tiền để...

Giọng cô không nhỏ, vang lên rõ ràng, trong căn phòng im lặng này lại càng thêm trong trẻo.

Lạc Thụy thấy cô còn thực sự đếm số không trên chi phiếu, cậu nhin không được co quắp khóe miệng.

Mà Long Tư Hạo chỉ nhắm mắt, mỗi lần cô nói ra một số, trái tim anh cũng nhói lên.

Anh đau lòng không phải tiếc tiền, mà là vì anh dùng tiền vũ nhục quan hệ của bọn họ.

Anh tổn thương cô.

Sau khi đếm xong có bao nhiêu số không, Lê Hiểu Mạn híp mắt, nhướn mày nhìn về phía Long Tư Hạo, cong môi cười, trái tim lại như chảy máu: “Năm trăm triệu, ha ha... Năm trăm triệu... Ha ha, như vậy...”

Nói đến đây, ánh mắt cô lạnh lùng, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ ôn nhã cười, sắc mặt giận dữ, tiếp tục nói: “Ít thế à?”

Dứt lời, cô liền xé luôn chi phiếu trước mặt Long Tư Hạo, nghiêng người, túm cà vạt của Long Tư Hạo, nheo mắt lạnh lẽo thấu xương nhìn anh: “Long tổng, năm trăm triệu, anh phát phiếu cơm đấy à?”

Lạc Thụy và người nọ ngồi cạnh co quắp khóe miệng, năm trăm triệu còn nói là pphát phiếu cơm, một cô nói đi ra.

Năm trăm triệu cũng không ít, có năm trăm triệu này, ăn uống mặc cũng không phải lo, cô có thể chẳng cần làm gì cũng đủ xài cả đời.

Bị túm lấy cà- vạt Long Tur Hạo hơi hơi nheo mắt, ánh mắt dừng trước ngực Lê Hiếu Mạn.

Vì cô nghiêng người, bầu ngực no đủ trực tiếp đập vào mắt anh, khiến toàn thân anh khô nóng, một luồng nhiệt truyền thẳng xuống bụng, lập tức khiến nơi nào đó dựng thẳng lên.

Anh thầm rửa một câu, híp mắt nhìn Lê Hiếu Mạn đang tức giận, thấy cô khí sắc hồng nhuận, trạng thái tinh thần cũng không tệ lắm, anh hơi cong môi, thanh âm trầm thấp: “Xem ra em sống cũng không tệ.”

Lê Hiếu Mạn áp chế đau đớn trong lòng, nhìn anh lạnh nhạt cười: “Nếu không thì sao, tôi chỉ sống tốt chút thôi, chẳng lẽ muốn tôi nhảy lầu, tự sát, cắt cổ tay à? Dù sao cũng đâu phải lần đầu tôi bị đàn ông bỏ, quen rồi.”

Nói xong câu này, hốc mắt cô vẫn đỏ lên, cô rất muốn hỏi anh vì sao lại rời bỏ cô? Vì sao nói không yêu cô là không yêu cô nữa?

Vì sao nhẫn tâm suốt năm tháng trời không để ý đến cô?

Cô cố gắng không rơi nước mắt trước mặt Long Tur Hạo, nhưng nước mắt vẫn nhạt nhòa nơi khóe mắt.

Cho dù qua năm tháng, nhưng năm tháng trước lời anh nói vẫn vang vọng bên tai cô.

Anh nói anh không yêu cô, nói anh chỉ coi cô như công cụ sinh con, nói đứa nhỏ không còn quan hệ giữa họ cũng chấm dứt.

Cô không ngờ người xoay lưng đi trước lại là anh.

Long Tư Hạo thấy cô đỏ hốc mắt, cố gắng khắc chế xúc động muốn ôm cô vào lòng.

Ánh mắt anh hờ hững nhìn cô, mím môi: “Em muốn bao nhiêu?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn che dấu bi thương, nhìn anh thản nhiên cười, từ sô pha đứng dậy, đi đến bên cạnh anh ngồi xuống, hai tay mảnh khảnh xinh đẹp quàng cổ Long Tư Hạo, đôi môi phấn nộn mê người lại gần tai anh, chậm rãi phun ra ba chữ: “Tôi muốn anh..”

Nghe thấy lời cô nói, Long Tư Hạo chấn động toàn thân, đôi mắt hẹp dài gắt gao nheo lại, ánh mắt nặng nề nhìn cô, ánh mắt phức tạp.

Cô tới gần, mùi hương của cô vương vấn trước mũi anh, khiến tâm trí anh u mê, ánh mắt thâm trầm nhìn cô dần dần nóng lên.

Đúng là người không gặp ba ngày phải nhìn bằng ánh mắt khác, năm tháng trước trên người cô mang theo khí chất thanh nhã, giống như một đóa bách hợp, thanh thuần, thanh nhã, mê người.

Giờ cô vẫn mang theo khí chất thanh nhã đó, nhưng hơn vài phần xinh đẹp và mềm mại đáng yêu, giống như đóa tuyết liên cứng cõi, cao quý, trong trẻo nhưng lạnh lùng được dung hợp với đóa mạn châu sa đỏ thắm, nở rộ xinh đẹp cá tính.

Không thể phủ nhận, cô càng ngày càng mê người, càng ngày càng khiến anh chói mắt, nhưng anh không thể không...

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo vẫn nhìn mình, ánh mắt chưa từng dời nửa phân, cô hơi cong môi, thản nhiên cười, tiếp tục nói: “Hai phần ba tất cả tài sản.”

Lời cô nói ra đầy đủ là: “Tôi muốn hai phần ba tài sản của anh.”

Chương 543: Tiền, tôi muốn Money.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ý cô rất rõ ràng, năm trăm triệu cô không cần, cô muốn hai phần ba toàn bộ tài sản của Long Tư Hạo.

“Ha ha...” Nghe xong lời cô nói, Long Tư Hạo hơi híp mắt, khóe môi cong lên, không giận mà cười, đôi mắt hẹp dài hiện lên nhu hòa lâu không thấy, cong môi: “Xem ra em thật sự trưởng thành rồi, biết làm thế nào tranh thủ ích lợi lớn nhất cho mình.”

Anh cũng yên tâm.

Câu sau “Anh cũng yên tâm” anh không nói ra, mà đặt ở trong lòng.

Chỉ cần cô biết bảo vệ bản thân, biết tranh thủ lợi ích cho mình, anh cũng an tâm.

Hiểu Hiểu của anh cuối cùng cũng trưởng thành, anh tin dù về sau không có anh bên cạnh, không có anh bảo vệ, cô cũng có thể bảo vệ tốt bản thân mình.

Như vậy anh yên tâm rồi.

Lập tức đôi mắt hẹp dài của anh nhìn về phía Lạc Thụy và luật sư đeo kính bên cạnh, trầm giọng nói: “Tất cả bất động sản của tôi đổi thành của cô ấy, cổ phiếu và các khoản quỹ của tôi cũng chuyển sang cho cô ấy, tài khoản của tôi chuyển thành tài khoản chung với

cô ấy...”

Nghe thấy lời Long Tư Hạo nói, Lê Hiếu Mạn run lên, anh vậy mà đồng ý?

Cô vừa nói như vậy chỉ là cố ý làm khó dễ anh, vậy mà anh thật sự muốn đem tài sản của mình cho cô, nghe ý tứ của anh, hình như anh không chỉ muốn đem hai phần ba tài sản cho cô mà là toàn bộ.

Anh điên rồi sao?

Anh không phải trách cô hại chết con gái anh sao?

Cho cô nhiều tiền như vậy làm gì?

Anh đưa cô hết, vậy anh sống bằng gì?

Cô đột nhiên cảm thấy, anh không phải đưa cô tiền bội ước mà là di sản.

Cô kinh ngạc nhìn anh, thấy anh nhìn Lạc Thụy và luật sư bên cạnh, như đang nói di chúc muốn đem tất cả tài sản của mình cho cô.

Cô từ từ buông cổ anh ra, đôi mi thanh tú nhú chặt, trái tim nhói đau.

Cô không thích cảm giác này, không thích Long Tư Hạo như nói di ngôn dặn dò lại như vậy.

Cô đột nhiên cảm thấy thực áp lực, áp lực đến cô sắp thở không nổi, càng nghe anh nói, cô không hiểu sao càng thấy khó chịu, đau lòng.

Anh cũng không muốn chết, vì sao lại nói lời như di ngôn như vậy?

Hàm răng cắn chặt môi dưới, cô đau lòng suýt nữa trào nước mắt.

Dù Long Tur Hạo nói bao nhiêu lời tổn thương cô, nhưng, cô không muốn anh chết.

Cô muốn anh phải sống tốt, dù bọn họ từ nay về sau chỉ là người lạ, cô cũng hy vọng trên thế giới này, ở một nơi nào đó còn có anh tồn tại.

Bọn họ không được đồng giường thì đồng thiên địa cũng được, chỉ cần bọn họ ngẩng đầu nhìn lên cùng một bầu trời, chân đạp lên cùng một mảnh đất là được rồi.

Đột nhiên, cô đứng lên, ánh mắt mang theo giận dữ Long Tur Hạo, ngữ tức giận quát: “Tôi không cần bất động sản, không cần cổ phiếu, không cần mấy thứ này, tôi muốn tiền mặt, tôi muốn money!”

Nghe vậy, Long Tur Hạo nhíu mày, ánh mắt nặng nề nhìn cô đang tức giận, đôi mắt sâu thẳm hiện lên tình tự phức tạp.

Lạc Thụy và luật sư kinh ngạc nhìn cô, há to miệng.

Lạc Thụy liếc nhìn Long Tur Hạo, lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, nhíu mày: “Lê tiểu thư, tiền quá nhiều, nhà cô tuyệt đối không chứa hết được, cô còn phải tìm chỗ chứa, còn phải phòng trộm, còn phải dùng thuốc diệt trùng phòng ngừa gián cắn, nếu trời lạnh trong phòng ẩm ướt, cô còn phải mang ra ngoài phơi nắng, rất phiền toái!”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn co quắp khóe môi, đang muốn lên tiếng, Lạc Thụy liền đứng lên, đến trước mặt cô, đưa tay ấn cô ngồi xuống ghế, nhướn mày cười nhìn cô: “Lê tiểu thư, đừng nóng vội, ngồi trước đã, Lê tiểu thư khát nước rồi, tôi đi pha cà phê cho cô.”

Dứt lời, Lạc Thụ liền rời khỏi phòng, lúc trở về trên tay bưng một cái khay, trên đó có bốn ly cà phê.

Buông khay, cậu mang một phần cho Lê Hiếu Mạn, sau đó lại bưng một ly cho Long Tư Hạo, còn lại hai chén, cậu và luật sư mỗi người một ly.

Lạc Thụ thấy Lê Hiếu Mạn bưng cà phê không uống, nhướn mày nhìn cô, cong môi cười: “Lê tiểu thư, uống chén cà phê trước đi, sau đó từ từ nói chuyện, tổng giám đốc nhất định sẽ làm cô vừa lòng.”

Chương 544: Khiến cô một đêm giàu lên nhanh chóng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này Lê Hiểu Mạn cảm thấy vô cùng áp lực, rất muốn đi ra ngoài hít thở không khí.

Cô không thể ngồi xuống từ từ nói chuyện với Long Tư Hạo nữa rồi.

Cô như sờn mày nhìn về phía Lạc Thụy, cong môi cười yếu ớt: “Tôi còn rất nhiều chuyện quan trọng, không muốn lãng phí thời gian ở đây, mấy người cứ từ từ nói chuyện.”

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn đứng lên muốn đi, Lạc Thụy híp mắt lại, nhìn cô nhíu mày: “Lê tiểu thư, uống ly cà phê trước cũng không muộn! Cà phê này tự tay tôi pha, Lê tiểu thư cũng không thể không nể mặt tôi chứ?”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn ly cà phê nóng trên bàn, nhìn về phía Lạc Thụy cong môi cười: “Mặt mũi của Lạc đặc trợ đương nhiên tôi phải nể rồi.”

Lập tức cô liền bung ly cà phê kia lên một hơi uống hết.

Cà phê vừa đặt xuống lập tức xách túi bước đi.

Long Tư Hạo thấy cô không chút do dự rời đi, đôi mắt hẹp dài càng nhíu chặt.

Anh ưu nhã đứng lên, ánh mắt thâm trầm vô cùng nhìn Lê Hiếu Mạn đang mở cửa ra, mím môi, giọng nói trầm trầm: “Em muốn hai phần ba tài sản của tôi, tôi sẽ không chia thiếu cho em một đồng, ngoài ra, tiền vì vi phạm điều ước tôi cũng sẽ cho người chuyển thẳng vào tài khoản của em.”

Nghe vậy, thân hình mảnh khảnh của Lê Hiếu Mạn khẽ run lên, cô cố gắng duy trì mím cười, xoay người ánh mắt bình thản nhìn Long Tư Hạo: “Tôi chỉ nói đùa thôi, anh cho là thật à? Hai phần ba tài sản của anh tôi từ bỏ, tiền trả vì vi phạm điều ước như vậy là đủ rồi, hy vọng trong vòng 3 ngày, anh có thể khiến tôi trong một đêm giàu lên nhanh chóng.”

Dứt lời, cô mở cửa phòng ra.

Thấy thế, hai tay Long Tư Hạo xiết chặt, đôi mắt hẹp dài nhíu lại, ánh mắt u trầm đen tối, trong mắt xẹt qua đau đớn không che dấu nổi, khuôn mặt tuấn mỹ lại biểu tình lạnh nhạt.

Ánh mắt anh bi thống nhìn bóng dáng cô, thanh âm trầm thấp, nghe không ra cảm xúc gì: “Nếu chúng ta không còn gặp lại nữa, tôi cũng không nói hẹn gặp lại làm gì, bảo trọng.”

Lời anh nói khiến trái tim Lê Hiếu Mạn rơi vào đáy cốc, mắt lập tức đỏ bừng, nước mắt rơi như mưa.

Cô cắn chặt môi dưới, cố gắng làm cho ngữ điệu của mình có vẻ bình thường, thấp giọng trả lời một câu: “Anh cũng bảo trọng.”

Dứt lời, cô đi không nhanh cũng không chậm, dùng tốc độ bình thường, tư thái cao nhã từng bước một rời đi.

Mà khuôn mặt nhỏ nhắn của cô sớm đã ướt đẫm nước mắt.

Ngay cả hẹn gặp lại anh cũng không nói, anh thật sự không muốn gặp lại cô nữa?

Anh thật sự không yêu cô?

Bọn họ thật sự cứ như vậy?

Trái tim đau như bị dao đâm, nhưng cô biết, cô tuyệt đối không thể quay đầu lại.

Thua mất tình yêu, cô không thể thua cả tôn nghiêm cuối cùng.

Tur Hạo, vì sao phải đợi tôi lún sâu như vậy mới Say bye bye?

Vì sao anh lại rời đi?

Vì sao anh lại vô tình như vậy?

Long Tur Hạo đứng ở cửa phòng, nhìn cô từng bước một rời đi.

Ánh mắt hẹp dài của anh nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh của cô, mãi đến khi thân ảnh của cô biến mất khỏi tầm mắt anh, anh vẫn như ngọn núi đứng sừng sững ở đó, hồi lâu cũng không thu lại tầm mắt, mà khuôn mặt anh dần đã sớm ướt nhòe nước mắt.

Lạc Thụy đứng phía sau bưng một ly cà phê đi ra, nhíu mày, nâng mắt nhìn về phía anh: “Tổng giám đốc, anh thật sự buông tay Lê tiểu thư sao? Tôi cảm thấy Lê tiểu thư và Hoắc Vân Hy...”

Long Tur Hạo không đợi Lạc Thụy nói xong, đã thu lại ánh mắt, xoay người vào phòng.

Lạc Thụy thấy thế, bưng ly cà phê theo đi vào: “Tổng giám đốc, cà phê của anh còn chưa uống này, nhân lúc còn nóng uống đi, lạnh rồi uống không ngon nữa.”

Lê Hiểu Mạn không biết mình ra khỏi Ngự Yến Lâu như thế nào, cô giống như bị rút mất hồn phách, ánh mắt dại ra lững thững bước đi.

Ra khỏi Ngự Yến Lâu, cô liền cảm thấy hơi chóng mặt, tầm mắt mơ hồ, bước chân phù phiếm, lão đảo không thôi.

Lúc này hai mắt cô sưng đỏ, khuôn mặt thanh lệ bị nước mắt ướt đẫm, thần sắc đau buồn cô đơn, nhưng cô nghiến răng, cố gắng không để mình khóc lên.

Lúc này, phục vụ trước khi cô vào phòng ở Ngự Yến Lâu đi ra, thấy cô đi đường lảo đảo liền lập tức bước tới đỡ, lo lắng hỏi: “Lê tiểu thư, cô sao thế? Sắc mặt cô tốt lắm, có phải không thoải mái hay không? Hay tôi gọi xe giúp cô nhé?”

Chương 545: Khiến cô một đêm giàu lên nhanh chóng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, nâng mắt nhìn phục vụ nói cảm ơn, đưa tay xoa mi tâm, chỉ cảm thấy đầu càng ngày càng nặng.

Cô không nghĩ ra cô vừa rồi rất bình thường, sao đột nhiên lại choáng váng?

Cô lắc đầu, tầm mắt mơ hồ, ý thức của cô mông lung, dần dần biến mất...

Trong cơ thể nóng bức như ai châm lửa, nóng bỏng không thôi.

Cảm giác quen thuộc như vậy, hình như bị người ta bỏ thuốc rồi.

“Nóng... Nóng quá...”

Lê Hiểu Mạn miệng khô lưỡii khô lắm lắm, khuôn mặt thanh lệ đỏ bừng, đôi tay mảnh khảnh của dùng sức xé rách quần áo trên người mình.

Kiểu tóc xoăn tao nhã giờ xõa tung xuống, cô nóng bừng, không ngừng quay cuồng, lại không phát hiện ra giờ cô không phải ở bên ngoài Ngự Yến Lâu, mà là trên chiếc giường mềm mại.

“Nóng quá... Tôi muốn uống nước... Nước ở đâu? Tôi muốn uống nước...”

Trong cơ thể khô nóng khó chịu, quay cuồng trên giường, Lê Hiểu Mạn đột nhiên ngồi dậy, ánh mắt mê mẩn nhìn quét qua bốn phía, ánh vào cô mi mắt chính là một nơi hoàn toàn xa lạ.

“Đây là đâu?”

Cô nhú mày, xoa xoa mi tâm, sau đó chậm rãi xuống giường.

Cô lão đảo đứng lên, đang muốn nâng bước lại đá vào cái gì đó, cả người ngã xuống.

Mà ngã xuống lại khiến ý thức của cô khôi phục một ít.

Trên mặt đất phủ thảm dày, cô ngã cũng không đau.

Nhú mày, cô nghiêng đầu nhìn xem vừa đá vào cái gì, lại thấy Long Tur Hạo.

Đôi mắt mê mẩn của cô chứa đựng khiếp sợ và bất ngờ, ý thức vốn đã không rõ ràng lại bắt đầu mơ hồ.

Cô nhìn thấy Long Tur Hạo? Sao có thể chứ?

Bọn họ không phải đã nói không gặp lại nữa sao?

Cô không phải rời khỏi Ngự Yến Lâu rồi sao? Đây là đâu? Sao cô lại đến đây?

Long Tur Hạo sao lại xuất hiện trước mắt cô?

Mơ mơ màng màng, đầu cô xuất hiện rất nhiều nghi vấn.

Chẳng lẽ cô đang nằm mơ? Mơ thấy Long Tư Hạo?

Lắc đầu, ý thức của cô vẫn mơ hồ, không rõ là thật hay đang mơ.

Ánh mắt cô lại rơi xuống trên người Long Tư Hạo, thấy anh ngồi trên sàn nhà tựa lưng vào giường, khuôn mặt tuấn mỹ đỏ ửng khác thường, đôi mắt hẹp dài nhắm lại như đang ngủ.

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ khiến người ta hít thở không thông của anh, Lê Hiếu Mạn càng miệng khô lưỡi khô, lửa trong cơ thể càng đốt càng vượng.

Thật khó chịu, thật khó chịu.

Là mơ sao?

Tư Hạo, có phải em nằm mơ thấy anh?

Lê Hiếu Mạn mê man nhìn anh, ứa nước mắt, nhưng không tiến lên.

Về sau có phải cô chỉ có thể gặp anh trong mơ thôi?

Bỏ đi việc mất con gái, bỏ đi chuyện anh tổn thương mình, trong lòng cô lý vẫn thương anh.

Bọn họ vì sao lại cách xa nhau nhiều người, nhiều chuyện như vậy?

Lúc này, Long Tư Hạo dựa vào ở giường hình như tỉnh lại, con ngươi hẹp dài dần dần mở ra.

Đến khi gương mặt ửng hồng của Lê Hiếu Mạn đập vào mắt anh, anh ngây người, còn tưởng mình thấy ảo giác.

Anh thấy đầu hơi nặng, thân thể khô nóng khó nhin, ý thức mông lung, không biết là thật hay mơ.

Anh lại nâng mắt nhìn về Lê Hiếu Mạn đang nhìn mình, thấy cô hai mắt đăm lệt mông lung, trái tim anh nhói lên, trong mắt hiện lên đau lòng của anh dành cho cô.

Lê Hiếu Mạn cách anh cũng không xa, đột nhiên, anh duỗi tay ra kéo Lê Hiếu Mạn vào lòng.

“A...” Bởi vì Long Tư Hạo dùng sức không nhỏ, Lê Hiếu Mạn liền đập vào ngực anh, hô nhỏ một tiếng.

Thân thể mềm mại trong lòng, mùi hương quen thuộc lượn lờ ở mũi khiến thân thể khô nóng khó nhin, Long Tư Hạo cố gắng không động đậy.

Đôi mắt hẹp dài của anh rục lên lửa tình, ánh mắt nóng rục giống như có thể đem Lê Hiếu Mạn đốt thành tro gắt gao nhìn cô.

“Hiếu Hiếu, Anh... Có phải anh nằm mơ rồi không?”

Anh thở nhẹ, thanh âm khàn khàn mê người khế lằm bằm, bàn tay to lớn khế vuốt ve khuôn mặt nóng rục của cô.

Anh đụng vào khiến Lê Hiếu Mạn cả cơ thể đều khô nóng cảm thấy thoải mái, cô tham luyến dựa vào lòng anh, thân thể mềm mại trong ngực anh bất an cựa quậy.

Cô càng cựa quậy, thân thể Long Tư Hạo càng khô nóng khó chịu, chỉ ôm Lê Hiếu Mạn cũng không thể giúp anh bớt khô nóng.

Bàn tay anh vuốt ve thân thể cô, ánh mắt nóng rục dừng trên đôi môi

phấn hồng của cô.

Anh ước chế không được cúi đầu, nhấn lên đôi môi hồng kia, cạy miệng tiến vào, hôn vội vàng, dững mãi mà nhiệt tình, giống như mưa rền gió dữ đột nhiên cuốn tới.

Ý thức biến mất, trong đầu anh chỉ có một ý niệm, anh muốn cô, muốn hôn cô, muốn dốc hết sức yêu thương cô.

Huyền Huyền có chuyện nói — —

Ai hạ thuốc? Không thể nghi ngờ, đó là Lạc Thụy! Cậu ấy muốn tác hợp Hiểu Hiểu và Long thiếu.

Tiểu nữ chủ Long An Nghiên, con gái bảo bối của Long thiếu và Hiểu Hiểu muốn lên đài! Cám ơn nhóm bảo bối ủng hộ!

Huyền Huyền muốn nói một chút, nhóm bảo bối không cần lăn lộn, Long An Nghiên là con gái thứ hai của Long thiếu và Hiểu Hiểu, không phải đứa nhỏ bị trộm long tráo phụng kia!

Chương 546: Tối qua, cô và Tur Hạo (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn bị anh hôn đầu óc nhất thời trống rỗng, vốn đã ý thức không rõ, lúc này bị anh hôn cuồng nhiệt càng thêm đầu vầng mắt hoa, phân không rõ phương hướng.

Cô giống như thuốc nổ, bị anh châm ngòi.

Anh hôn khiến cô cảm thấy vô cùng thoải mái, giống như có thể giảm bớt khô nóng trong cơ thể cô.

Ý thức càng ngày càng không rõ, chỉ có thể đi theo cảm quan.

Đôi tay mảnh khảnh của cô quàng qua cổ anh, nóng bỏng đáp lại nụ hôn ấy.

Nếu là mơ, hãy để cô vút bỏ tất cả, phóng túng một lần.

Hai người càng hôn càng kịch liệt, hô hấp dồn dập, hơi thở ái muội tràn khắp căn phòng.

Cho dù bị hôn đến không thở được, Lê Hiểu Mạn cũng không muốn đẩy Long Tur Hạo ra, ngược lại tay càng xiết chặt.

Đến lúc quần áo hai người đều bị cởi hết, Long Tur Hạo bế cô lên, áp trên giường lớn mềm mại.

Nụ hôn nóng bỏng dọc theo khuôn mặt chân mày môi cô dần dần hạ xuống.

Anh hôn rất sâu, dùng sức, da thịt nhẵn nhụi như ngọc của cô bị anh hạ từng ấn ký to to nhỏ nhỏ.

Đến khi chuẩn bị tiến vào cô, anh đột nhiên ngừng lại, con ngươi hẹp dài hơi nheo lại chăm chú nhìn cô ở phía dưới, như đang muốn xác định cô gái dưới thân anh có phải Lê Hiểu Mạn hay không.

“Hiểu Hiểu...” Giọng anh trầm thấp khàn khàn, giống như đang nỉ non, lại giống như khế gọi.

Lê Hiểu Mạn ý thức mơ hồ không rõ thấy Long Tư Hạo bên trên nhìn cô chăm chú, đôi tay mảnh khảnh ôm chặt cổ anh, khế gọi một tiếng: “Tur Hạo...”

Long Tư Hạo đã hoàn toàn không còn ý thức gì, anh lại nghiêng người hôn lên cánh môi phấn hồng của cô...

Đến lúc ván đã đóng thuyền, ý thức Lê Hiểu Mạn hơi thanh tỉnh lại, nhưng chỉ trong chớp mắt, cô vì Long Tư Hạo bên trên điên cuồng đòi lấy, ý thức trở về lại biến mất hầu như không còn, đại não trống rỗng.

Cả thế giới dường như đều đang xoay tròn, run rẩy.

Long Tư Hạo giống như một con mãnh thú bị nhốt hồi lâu, đột nhiên được thả ra, hung mãnh mà cuồng dã đoạt lấy.

Một lần lại một lần, anh biến đổi đa dạng góc độ chiếm lấy cô.

Hai người không có ý thức chìm trong bể dục trầm luân, kích tình,

liều chết dây dưa.

...

Hôm sau.

Ánh mặt trời xuyên qua tầng sa mỏng ở cửa sổ sát đất chui vào phòng ngủ, chiếu lên hai người đang ấm áp ôm nhau ngủ trên giường.

Trên tấm thảm dày phủ dưới đất vương vãi quần áo hai người, càng tăng thêm hơi thở ái muội cho căn phòng.

Trong không khí dường như còn phiêu đảng mùi hương kích tình vừa làm xong chuyện đó.

Thể lực cạn kiệt nghiêm trọng Lê Hiểu Mạn đầu đau như nứt ra tỉnh lại, vừa mở mắt, gương mặt tuấn mỹ quen thuộc liền hiện ra trước đôi mắt sáng ngời của cô.

Cô hít sâu một hơi, đôi mắt tràn đầy khiếp sợ và nghi hoặc, không dám tin cô tỉnh lại vậy mà nhìn thấy Long Tư Hạo.

Cô nâng mắt nhìn bốn phía, phát hiện bọn họ lại ở trong một căn phòng xa lạ, cô và Long Tư Hạo nằm trên giường

Cô bị cánh tay trần thon dài rắn chắc của anh vây trong ngực.

Cô theo bản năng đưa tay xốc chần lên, phát hiện cô và Long Tư Hạo đều trần như nhộng.

Muốn chết chính là trên người cô tất cả đều là dấu vết vừa trải qua hoan ái, dấu hôn đỏ sẫm trải rộng toàn thân cô, hơn nữa trước ngực

nhiều nhất.

Cô tối hôm qua ở cùng Long Tur Hạo, bọn họ vậy mà...

Tại sao có thể như vậy?

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Vì sao cô không có ấn tượng gì về chuyện tối qua?

Cô chỉ nhớ rõ hình như mình đang nằm mơ, cô mơ thấy Long Tur Hạo, sao tỉnh lại liền biến thành sự thật?

Sao cô lại tới đây, cô hoàn toàn nghĩ không ra.

Ánh mắt cô phức tạp nhìn Long Tur Hạo trầm ổn ngủ say bên cạnh, nâng tay lên muốn xoa khuôn mặt tuấn mỹ của anh, nhưng khi sắp chạm vào, cô ngừng lại, đôi mi thanh tú nhíu chặt, trái tim đau đớn như chảy máu.

Cô thử ba lần, mới cầm lấy cánh tay Long Tur Hạo quấn lấy hông cô.

Ngồi dậy, cô nhìn Long Tur Hạo, nghĩ vì sao bọn họ lại xuất hiện ở đây.

Tối qua cô rõ ràng bị bỏ thuốc, nhưng cô có thể khẳng định người ra tay tuyệt đối không phải Long Tur Hạo.

Lấy tính cách của anh, anh thật muốn cùng cô làm gì, căn bản không cần kê đơn, anh đều dùng sức mạnh.

Mà nếu bọn họ đã buông tay, anh sẽ không làm như vậy.

Cho nên, nếu cô không đoán sai, không chỉ cô bị hạ thuốc, Long Tur

Hạo nhất định cũng bị như vậy.

Thế người hạ thuốc là ai?

Cô đột nhiên nhớ ra ngày hôm qua Lạc Thụy pha cà phê cho mình, lập tức liền hiểu ra, nhất định là Lạc Thụy hạ thuốc, cậu ta muốn tác hợp bọn họ đi.

Nhưng Long Tur Hạo cũng không phải cô, đã nói không yêu cô, đã nói đem cô trở thành công cụ sinh con cho anh, cậu ta tác hợp có ý nghĩa gì?

Cô đỏ hốc mắt, trong lòng bi thống không thôi, chăm chú nhìn Long Tur Hạo một hồi lâu sau mới chịu đựng hạ thân đau đớn kịch liệt sau khi chiến đấu kịch liệt, chậm rãi xuống giường.

Lập tức cô nhặt lên quần áo trên mặt đất mặc vào, không đợi Long Tur Hạo tỉnh lại, như chạy trốn rời đi.

Nếu là Lạc Thụy tác hợp bọn họ, như vậy không phải anh tự nguyện.

Nếu anh tỉnh lại thấy cô ở bên cạnh, anh có thái độ gì cô không xác định được, mà khi tỉnh táo rồi, cô tạm thời cũng không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

Chương 547: Tối qua, cô và Tur Hạo (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Dù sao chính miệng anh nói với cô quan hệ bọn họ đã chấm dứt, còn tiền trả tiền vi phạm điều ước cho cô, anh quyết tuyệt như vậy, không lưu lại con đường nào để cứu vãn, cô nếu còn mặt dày chờ anh tỉnh lại là tự rước lấy nhục.

Cô vừa rời khỏi, một bóng đen trốn ở nơi bí ẩn nhanh chóng lén vào phòng.

Bóng đen mặc áo khoác gió và quần dài màu đen, đeo kính râm che đi hơn nửa gương mặt.

Bóng đen vào phòng ngủ, thấy trên sàn trải đầy quần áo Long Tur Hạo, con người sau kính râm của bóng đen nọ lóe lên hàn quang, lập tức đi tới trước giường Long Tur Hạo nằm, thấy anh còn chưa tỉnh lại, bóng đen hơi cong môi, nụ cười âm trầm quỷ dị.

Lập tức bóng đen đó rời khỏi phòng ngủ, lúc trở về mang theo một cô gái hôn mê.

Cô gái đó bị bóng đen cởi sạch đồ ném lên trên giường.

Ánh mắt lộ ra hàn khí liếc cô gái kia một cái, bóng đen đi tới bên cạnh Long Tur Hạo còn chưa tỉnh lại, cười âm trầm quỷ dị.

Tur Hạo, tao sẽ không cho mày biết tối hôm qua người ở cùng mày là

Lê Hiếu Mạn.

Ở phòng ngủ đợi một lát, bóng đen mới thàn không biết quý không hay rời đi.

...

Lê Hiếu Mạn từ trong phòng chạy ra, mới biết chỗ cô đang ở là khách sạn quốc tế Đại Hoa.

Cô nhúu chặt mày, chịu đựng hạ thân nơi nào đó đau đớn vừa đi về phía thang máy, vừa xoa mi tâm.

Cô vẫn đi về phía thang máy, bởi vì cúi đầu suy nghĩ, không có chú ý tới trên hành lang đối diện có người bước nhanh đi tới, mà người đối diện cũng không có ý tránh cô, kết quả là cô đụng vào ngực người ta.

Người nọ vì thường xuyên rèn luyện, cơ thể rắn chắc, ngực cường tráng, mạnh mẽ đầy sức lực.

Cô bị đụng đau mũi, lùi lại một bước đang muốn đưa tay sờ mũi, giọng nói trầm thấp thuận hậu mang theo một tia giận dữ truyền vào tai cô.

“Đi đường mắt mũi để đâu đấy?”

Nghe tiếng, Lê Hiếu Mạn lúc này mới ngẩng đầu lên, mắt chống lại một đôi mắt màu lam quen thuộc.

Nhìn gương mặt phong hoa tuyết đại của người nọ, Lê Hiếu Mạn ngây ngẩn, trong mắt hiện ra chút kinh ngạc: “Anh... Hàn... Hàn Cẩm Hi, sao anh lại ở đây?”

Người cô đụng đúng là Hàn Cẩm Hi, đôi mắt mị hoặc màu lam của anh híp lại, ánh mắt mang theo vài phần lợi hại nhìn cô gái đụng vào mình, liếc mắt một cái liền nhận ra cô.

Giận dữ trong mắt vì nhìn thấy là cô mà dần dần rút đi, kinh ngạc và bất ngờ.

Anh cong khoe môi đỏ rực như lửa, vẫn là nụ cười phong hoa tuyết đại kia, thanh âm thuần hậu êm tai: “Trái đất là nhà cô?”

Không rõ vì sao anh hỏi vậy, Lê Hiểu Mạn chàng trai tuyệt mỹ tuy cười lên phong hoa tuyết đại, nhưng ánh mắt lại trong trẻo lạnh lùng, mím môi: “Không phải.”

Hàn Cẩm Hi cúi xuống, đôi mắt lam hơi nheo lại, ánh mắt chăm chú nhìn gương mặt hồng nhuận giống như anh đào của cô, nụ cười thu lại vài phần, thêm chút thâm trầm: “Cô cảm thấy giờ tôi không thể ở đây?”

Lê Hiểu Mạn nâng mắt nhìn anh ta, đang muốn lên tiếng, dư quang liền thoáng nhìn phía sau Hàn Cẩm Hi không xa là cửa thang máy vừa mở cửa, ba người đi ra ngoài.

Mà ba người này đúng lúc là Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Lăng Dinah.

Bởi vì sợ bị ba người bọn họ nhìn thấy, mắt cô hiện lên chút hoảng hốt, theo bản năng lôi kéo Hàn Cẩm Hi xoay người, lợi dụng thân thể anh che cho cô không để Lạc Thụy bọn họ.

Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Lăng Dinah từ thang máy đi ra, ba người bởi vì tâm tư đặt trên người Long Tư Hạo nên không phát hiện ra cô.

Lê Hiểu Mạn thấy bọn họ không phát hiện, âm thầm thở dài nhẹ

nhồm một hơi.

Trợ lý Mễ Tây của Hàn Cẩm Hi tiến lên trước hai bước, khuôn mặt tuần tú biểu tình lãnh khốc: “BOSS, lễ khởi công đảo đánh cá cũng sắp bắt đầu rồi.”

Hàn Cẩm Hi hạ mắt nhìn Lê Hiểu Mạn đang kéo mình, đôi mắt lam lóa lên ánh mắt ý tứ hàm xúc không rõ, thanh âm trầm thấp thuần hậu hỏi: “Cô sợ gặp người?”

“Nào có?” Lê Hiểu Mạn nâng mắt liếc anh một cái, lập tức buông anh ra: “Vừa rồi đụng vào anh, xin lỗi, anh có việc đi trước đi, tôi không chậm trễ thời gian của anh nữa, chào.”

Dứt lời, cô liền xoay người đi về phía thang máy, còn chưa đi vào, phía sau đã truyền đến thanh âm tràn ngập từ tính của Hàn Cẩm Hi.

“Còn nhớ phương án cô đưa ra cho tôi không?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn xoay người nhìn anh, híp mắt mang theo vài phần nghi hoặc: “Đương nhiên nhớ chứ, phương án kia có vấn đề gì không?”

Cô nhớ rõ anh lúc ấy anh rất vừa lòng, không phải giờ lại đến nói phương án cô đưa ra có vấn đề chứ.

Hàn Cẩm Hi hơi híp mắt, ánh mắt ý vị sâu xa liếc cô một cái, lại cong môi chỉ nói một câu: “Hôm nay đúng lúc tôi tới đảo đánh cá.”

Dứt lời, anh liền xoay người, chỉ ra hiệu cho Mễ Tây, không nói thêm câu nào nữa, lập tức đi tiếp.

Mễ Tây đến bên cạnh Lê Hiểu Mạn, lạnh lùng vươn tay phải: “Mời.”

Lê Hiếu Mạn nhìn Mễ Tây vươn tay, ngữ mang mang theo khó hiểu:
“Có ý gì? Đi đâu?”

Chương 548: Tối qua, cô và Tur Hạo (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Khuôn mặt tuần tú của Mễ Tây vẫn lãnh khốc như cũ, tích chữ như vàng: “Sân thượng.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn càng kinh ngạc khó hiểu: “Đến sân thượng làm cái gì?”

“Ngồi máy bay.” Mễ Tây vẫn tiếc chữ như vàng, lãnh khốc phun ra ba chữ này

Ngữ khí anh còn nghiêm túc, lãnh khốc, giống như đang trần thuật một việc, không mang theo chút ý tứ đùa giỡn nào.

Lê Hiểu Mạn đang muốn hỏi anh ngồi máy bay nào đã bị anh cưỡng chế lôi kéo đi.

Cô bởi vì tối qua đã trải qua chiến đấu kịch liệt, mỗi bước đi đều khó chịu.

Cô nhú mào, nhìn Mễ Tây đang nắm cổ tay mình, vừa giãy dụa vừa hỏi: “Đến sân thượng ngồi máy bay nào? Tôi không đi?”

Mễ Tây ngừng lại, thấy cô đi đường không bình thường, ngữ khí lạnh lùng lãnh khốc: “Chân cô có vấn đề?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, không phải chân cô có vấn đề, là tối

hôm qua quá phóng túng Long Tur Hạo.

Mẽ Tây không đợi cô lên tiếng, tiếp tục lạnh lùng nói: “BOSS không thích đám người lề mề.”

Lê Hiểu Mạn còn chưa kịp hiểu lời Mẽ Tây nói ý gì, Mẽ Tây liền buông tay cô ra, sau đó đột nhiên nghiêng người ôm cô lên bước về phía trước.

Lê Hiểu Mạn vì hành động của anh mà sửng sốt, lập tức đưa tay đẩy ngực anh: “Này! Anh làm gì thế? Anh thả tôi xuống được không? Anh muốn dẫn tôi đi đâu? Chúng ta có quen à? Này... Thả tôi xuống, nam nữ thụ thụ bất thân... Thả tôi xuống...”

Cô phát hiện Hàn Cẩm Hi và người bên cạnh anh ta đều giống người ngoài hành tinh, cách nói chuyện làm việc đều làm cho người ta cân nhắc không ra.

Trên sân thượng khách sạn quốc tế Đế Hoa, trực thăng tư nhân của Hàn Cẩm Hi đỗ trên này.

Đương nhiên, trên sân hôm nay không chỉ có một máy bay.

Đi lên sân thượng là thang máy chuyên dùng khác, Mẽ Tây trực tiếp ôm Lê Hiểu Mạn lên sân thượng vào máy bay tư nhân của Hàn Cẩm Hi.

Bên trong máy bay rộng rãi, trang hoàng vô cùng xa hoa, giống như phòng tổng thống trong khách sạn cao cấp.

Hàn Cẩm Hi đã vào đây từ trước, lúc này đang ngồi trên ghế sofa sang quý.

Khi anh nhìn thấy Mễ Tây ôm Lê Hiểu Mạn tiến vào, anh nheo mắt, nhíu mày.

Mễ Tây miễn tuệ nhận ra Hàn Cẩm Hi nhíu mày, lập tức thả Lê Hiểu Mạn xuống dưới, quy củ đứng ở một bên làm rối gỗ, biểu tình lãnh khốc, không nói một lời.

Lê Hiểu Mạn được thả xuống không có tâm tư đánh giá cấu tạo bên trong máy bay, mà là nheo mắt nhìn Hàn Cẩm Hi đang ngồi, cong môi hỏi: “Anh có ý gì? Anh muốn dẫn tôi đi đâu?”

Khuôn mặt phong hoa tuyết đại của Hàn Cẩm Hi mang theo thần sắc thâm trầm kẻ khác không đoán ra suy nghĩ được, ánh mắt lạnh nhạt quét cô một cái, hơi hơi híp mắt, tư thái càng dụ hoặc, khí chất cao quý thanh nhã mang theo vài phần yêu mị: “Đến đảo đánh cá lần trước cô đến. “

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn càng khó hiểu nhìn anh ta: “Tôi đến đó làm gì? Anh không hài lòng với phương án đó, muốn đổi ý đưa tôi về? Hàn tổng, chuyện xảy ra đã lâu như vậy anh mới đổi ý, có phải rất...”

Hàn Cẩm Hi không chờ cô nói xong, hơi hơi nhướn mày, khóe môi cong lên nụ cười tươi đẹp câu nhân: “Tôi có nói là đổi ý à?”

“Vậy anh có ý gì?” Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, ánh mắt có chút sắc bén nhìn khuôn mặt phong hoa tuyết đại, đẹp đến không phân biệt nam nữ của anh ta, không hiểu trong hồ lô anh ta định bán thuốc gì.

Hàn Cẩm Hi ánh mắt ám trầm nhìn khuôn mặt nhỏ hơi giận dữ của Lê Hiểu Mạn, khóe môi vẫn cong lên như cũ: “Phương án là cô đưa ra, cụ thể phải làm như thế nào, đương nhiên cô là người hiểu rõ nhất.”

“Tôi hiểu rõ nhất, cho nên?”

“Tôi hy vọng cô có thể tự đi đến làng chài giám sát quá trình xây dựng làng du lịch.”

“Cái gì? Bảo tôi đi giám sát?” Lê Hiếu Mạn mở to mắt, kinh ngạc không dám tin nhìn anh: “Hàn tổng, anh mở trò đùa quốc tế gì thế? Tôi không đi, tôi muốn xuống máy bay.”

Đôi mắt lam của Hàn Cẩm Hi híp lại, ánh mắt sáng ngời nhìn cô, cười xinh đẹp mà mỉa mai, đôi môi đỏ như lửa phun ra hai chữ: “Được thôi.”

Dứt lời, anh liền nhìn về phía Mễ Tây, nụ cười nơi khóe môi xinh đẹp rút đi vài phần: “Mở cabin ra.”

Mễ Tây cung kính gật đầu, biểu tình lạnh lùng như cũ: “Vâng, BOSS.”

Thấy Hàn Cẩm Hi đồng ý dễ dàng như vậy, Lê Hiếu Mạn nheo mắt lại nghi hoặc liếc anh một cái, sao anh ta trở nên dễ nói chuyện vậy nhỉ?

Chỉ là cô thật không ngờ, chờ khi Mễ Tây mở ra cabin ra, cô ngó đầu khỏi cabin mới phát hiện máy bay đã bay lên, đang ở giữa không trung, cô nếu nhảy xuống chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Hơi sợ độ cao nên cô hoảng sợ, lập tức xoay người vào trong cabin, ánh mắt sắc nhọn nhìn Hàn Cẩm Hi, hận không thể đem kẻ phúc hắc có thừa, bụng dạ nhỏ nhen nhưng tuyệt mỹ không phân cao thấp với Long Tư Hạo kia hành hung một trận.

Chương 549: Anh mở cái trò đùa quốc tế gì thế? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau đó, cô bị bắt đi theo Hàn Cẩm Hi bay đến đảo đánh cá.

Cô buổi sáng rời đi, Long Tư Hạo ngủ thẳng đến trưa mới tỉnh lại.

Anh mở mắt ra, xoa mi tâm phát đau, xúc chần lên, đang muốn đứng dậy, lại phát hiện bên cạnh mình có một cô gái trần trụi xa lạ.

Gương mặt người nọ xa lạ, trên cổ có mấy dấu hôn.

Sao lại có người khác nằm cạnh anh được.

Anh cố gắng nghĩ đến chuyện tối qua, lại không nhớ nổi tối qua đã xảy ra chuyện gì, vậy mà anh lại quên không còn một mẫu.

Đôi mắt hẹp dài của anh nhìn chăm chăm cô gái xa lạ bên cạnh, ánh mắt hung ác nham hiểm khiến người ta sợ hãi.

Buồn bực, anh bỗng đưa tay bóp cổ cô ta.

Cô gái xa lạ bị bóp cổ không thở nổi mà tỉnh lại.

Cô nhú chặt mày, sắc mặt đỏ lên, há to miệng cố gắng muốn hô hấp, ánh mắt hoảng sợ đối diện với ánh mắt âm lệ khiến người ta sợ hãi của Long Tư Hạo, kinh hoàng hô: “Anh... Anh là ai? Anh... Anh làm gì thế? Thả... Thả... tôi... ra...”

Khóe miệng cô gái nọ chảy máu, thanh âm càng ngày càng suy yếu.

Long Tư Hạo càng bóp chặt cổ cô, ánh mắt hung ác nham hiểm vô tình nhìn cô, đôi mắt u trầm mâu lóe ra sát ý nồng đậm, giọng nói lạnh như băng: “Cô là ai? Vì sao nằm ở đây?”

“Tôi... Tôi không... biết...” Cô gái xa lạ còn chưa dứt lời, đã bị bóp đến hôn mê.

Thấy thế, Long Tư Hạo ánh mắt lạnh lẽo, tóm cổ cô ta hung hăng quăng ra ngoài.

Cô ta bị quăng ra xa đập vào tường, phát ra tiếng vang cực lớn, mà trán cô ta vì đập vào tường mà chảy máu, thoáng chốc đã nhiễm đỏ khuôn mặt cô.

Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Lăng Dinah chờ bên ngoài phòng ngủ nghe thấy tiếng động mở cửa đi vào.

Ba người nhìn thấy cô gái trần như nhộng, mặt đầy máu trên mặt đất đều vô cùng kinh ngạc.

Lúc bọn họ vào, Long Tư Hạo kéo chăn che cho mình.

Lạc Thụy vẫn đang khiếp sợ liếc nhìn Long Tư Hạo thần sắc âm lệ khiến người ta sợ hãi, lập tức ngồi xuống đưa tay dò xét hô hấp của cô gái nọ, sắc mặt ngưng trọng: “Tổng giám đốc, cô ta còn sót lại một hơi? Ai vậy ạ?”

Dứt lời, cậu ta đứng lên, nheo mắt lại đánh giá bốn phía, ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Long Tư Hạo: “Tổng giám đốc, cô ta là ai? Lê tiểu thư đâu? Hôm qua hai người rất khoái trá đúng không?”

Lăng Dinah đứng bên cạnh đẩy cậu ta ra, đi lên trước, đôi mắt nâu đỏ lên, nộ khí ùng ùng nhìn Long Tur Hạo, cắn môi dưới, ngữ khí khốc nức nở quát: “Anh Tur Hạo, em cứ nghĩ ngoài Lê Hiểu Mạn, anh sẽ không chạm vào người khác, nhưng anh thì sao? Sao anh có thể chạm vào người khác? Em yêu anh như thế, anh cũng không chịu cho em một cơ hội, anh tình nguyện chạm vào người khác cũng không thềm đụng vào em, em có kém gì cô ta đâu? Trước kia anh vì Lê Hiểu Mạn thủ thân như ngọc, giờ dù anh không còn muốn vì Lê Hiểu Mạn thủ thân như ngọc nữa, lựa chọn thứ nhất của anh cũng không phải là em sao? Vì sao anh lại chọn người khác? Anh quá tổn thương trái tim của em rồi, anh Tur Hạo, vì sao lại thế chứ? Sao anh có thể như vậy? Hu hu... Anh Tur Hạo, em nghĩ trên đời này anh là người đàn ông có tiết tháo nhất, không ngờ anh cũng giống đám đàn ông chuyên dùng nửa thân dưới để suy nghĩ như vậy, sao anh có thể tổn thương em thế chứ?”

Lăng Dinah cuối cùng là khóc gào lên, khuôn mặt yêu mị động lòng tràn đầy nước mắt, trong lòng đau đớn.

Trước kia vì biết anh yêu Lê Hiểu Mạn, cho nên anh và Lê Hiểu Mạn cùng một chỗ, cô mặc dù ghen tị đau lòng, nhưng sẽ không thương tâm thất vọng như bây giờ.

Anh và người anh yêu ở cùng nhau, cô nếu không vui, trong lòng cũng là chúc phúc.

Nhưng giờ vậy mà anh lại đi tìm người khác, chạm vào một người không phải Lê Hiểu Mạn.

Loại cảm giác này giống như bị phản bội, khiến cô đau lòng, thất vọng, thương tâm.

Cô thương anh như vậy, anh và Lê Hiểu Mạn không còn bên nhau, lựa chọn thứ hai của anh ít nhất hẳn là cô chứ, vì sao anh lại chọn một người diện mạo không bằng cô, cái gì kém cô như vậy?

Anh thà rằng chọn một người như thế cũng không chịu chấp nhận Lăng Dinah cô, bảo cô sao không thương tâm bi thống thất vọng?

“Anh Tư Hạo, anh quá đáng, anh cực kỳ quá đáng, sao anh lại chạm vào người khác? Sao anh có thể chạm vào người phụ nữ khác không phải Lê Hiểu Mạn cũng không phải em?”

Lạc Thụy thấy Lăng Dinah khóc đến lê hoa đái vũ, gương mặt nhỏ nhắn bi thương không thôi, cậu nhíu mày: “Lăng Dinah tiểu thư, cô làm cái gì vậy?”

Lăng Dinah khóc rống cậu ta: “Anh quản tôi làm gì, đời này người phụ nữ của anh Tư Hạo nếu không phải Lê Hiểu Mạn cũng chỉ có thể là tôi, anh ấy chạm vào người khác, chính là phản bội tôi.”

Lăng Hàn Dạ nhíu mày, đi tới trước mặt Lăng Dinah đưa tay lau nước mắt cho cô: “Được rồi Dinah, đừng náo loạn, cô cũng không phải vợ Tư Hạo, anh ấy ở cùng ai cô không có quyền xen vào, chúng ta ra ngoài trước, để Tư Hạo mặc quần áo vào đã.”

Dứt lời, anh liền kéo Lăng Dinah đang khóc lóc thương tâm ra khỏi phòng.

Chương 550: Anh mở cái trò đùa quốc tế gì thế? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy thấy Lăng Hàn Dạ kéo Lăng Dinah đi rồi, nhíu mày nhìn về phía Long Tư Hạo sắc mặt vẫn luôn âm lệ khiến người ta sợ hãi kia: “Tổng giám đốc, thật ra đã xảy ra chuyện gì? Trong phòng sao lại là cô ta? Anh...”

Lạc Thụy nhíu mày, sao lại nhầm người được nhỉ?

Nằm trên giường với tổng giám đốc phải là Lê tiểu thư mới đúng chứ?

Trong kế hoạch của cậu vốn là như vậy!

Kế hoạch cậu bày ra không sơ sót chút nào, sao lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Chẳng lẽ tổng giám đốc của bọn họ và Lê tiểu thư thật sự có duyên vô phận?

Cậu thật sự không nghĩ ra, kế hoạch không chút kẽ hở như thế vì sao lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Làm sao xảy ra vấn đề, Lê tiểu thư vốn nên ở trong phòng ngủ với tổng giám đốc đi đâu rồi?

Long Tư Hạo thấy Lạc Thụy còn đứng đây, không biết đang nghĩ cái

gì, ánh mắt anh lạnh lẽo, thần sắc âm trầm quát to: “Còn đứng đây làm cái gì? Còn không cút ra ngoài cho tôi? Cút...”

“Vâng vâng! Tổng giám đốc, anh đừng kích động, tôi cút ngay đây!” Lạc Thụy thấy Long Tư Hạo thần sắc dọa người, không dám ở lại nửa giây, lúc xoay người ra ngoài còn không quên kéo cô gái nằm trên đất ra, sau đó gọi cấp cứu, cậu phải cứu sống cô gái xa lạ kia, hỏi cô ta cho rõ ràng đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Long Tư Hạo thấy Lạc Thụy đi rồi, đôi mắt hẹp dài nheo lại, ánh mắt âm lệ nhìn chiếc giường hỗn độn, biểu cảm trên gương mặt tuấn mỹ sâu không lường được.

Ngoài phòng ngủ, Lăng Hàn Dạ kéo Lạc Thụy đến một bên đi, đôi mắt nâu nhạt nghi hoặc nhìn cậu ta hỏi: “Lạc Thụy, không phải anh nói muốn tác hợp Long thiếu và Lê Hiểu Mạn à? Sao trong phòng Long thiếu không phải Lê Hiểu Mạn? Cô gái kia anh kiếm được ở đâu thế?”

Lạc Thụy cũng đang nghi hoặc, thấy Lăng Hàn Dạ hỏi vậy, cậu nhíu chặt mày: “Cô gái kia căn bản không phải tôi tìm tới, cái này không nằm trong kế hoạch của tôi, chuyện này hơi kỳ lạ, nhất định tôi phải điều tra cho rõ.”

Đợi Long Tư Hạo mặc quần áo xong ra khỏi phòng, Lăng Dinah vì bị thương đã đi trước, Lăng Hàn Dạ lo cho cô, cũng đi theo cô rời khỏi đây.

Cô gái xa lạ nọ chỉ còn hơi tàn cũng đã được đưa đến bệnh viện.

Phòng khách chỉ còn lại Lạc Thụy mang vẻ mặt nghi hoặc.

Cậu ta thấy thần sắc Long Tư Hạo vẫn âm lệ như cũ, trong lòng run

rầy, nhìn anh thờ hỏi: “Tổng giám đốc, tối qua ngày... Có gặp Lê tiểu thư không ạ?”

Ánh mắt Long Tư Hạo sắc bén nhìn cậu ta, thanh âm trầm lãnh: “Vì sao tôi ngủ ở đây?”

Đây là phòng tổng thống ở khách sạn quốc tế Đế Hoa, đương nhiên anh biết.

Tuy anh không nhớ được chuyện hôm qua sau khi rời khỏi Ngự Yên Lâu, nhưng anh tin chắc không phải tự mình đến đây.

Lạc Thụy thấy anh hỏi, nhíu mày, ánh mắt khẽ run: “Tổng giám đốc, nếu tôi nói, anh đừng tức giận nhé, tôi cũng chỉ muốn tốt cho anh thôi.”

Lập tức cậu liền đem tất cả ngọn nguồn sự thật nói hết cho Long Tư Hạo.

Ngày hôm qua trong phòng “Đoàn tụ sum vầy” ở Ngự Yên Lâu, lúc cậu pha cà phê cho Lê Hiểu Mạn có bỏ thêm thuốc vào, sau khi Lê Hiểu Mạn rời khỏi Ngự Yên Lâu, được tính bắt đầu phát tác, ý thức của cô không rõ.

Ngày hôm qua phục vụ nói muốn gọi xa giúp Lê Hiểu Mạn là cậu ta cố ý sắp xếp, mục đích là đưa Lê Hiểu Mạn tới khách sạn này.

Mà trong ly cà phê kia của Long Tư Hạo cậu cũng bỏ thêm thuốc tương tự, cậu ta chờ đến khi Long Tư Hạo ý thức không rõ sau đó mới đưa anh tới khách sạn này, cuối cùng mới rời đi.

Mà vì cậu ta đã cùng anh vào sinh ra tử nên Long Tư Hạo không hề đề phòng, cho nên cậu ta mới có thể thành công thêm thuốc vào cà

phê của Long Tur Hạo.

Chỉ là cậu không ngờ, kế hoạch vốn hoàn mỹ không có lỗ hổng nào của cậu lại bị người ta phá hủy.

Cô gái xa lạ kia từ đâu chui ra? Lê tiểu thư đi đâu? Chẳng lẽ sau đó Lê tiểu thư lại chạy mất?

Sau khi nói xong Lạc Thụy nhíu mày, vẻ mặt áy náy nhìn Long Tur Hạo: “Tổng giám đốc, đều tại tôi, tôi chỉ không muốn để mọi chuyện đổ vỡ như vậy, còn nữa, tôi sẽ nhanh chóng điều tra rõ chuyện này là ai giờ trò quỷ sau lưng.”

Long Tur Hạo híp mắt, ánh mắt lạnh thấu xương nheo lại, nặng nề nhìn cậu ta: “Lạc Thụy, tôi thấy cậu hình như chán sống rồi, cậu dám tính kế tôi? Nếu không phải nể tình cậu đã cùng tôi vào sinh ra tử, tôi nhất định không chút do dự giết chết cậu.”

Lạc Thụy thấy sắc mặt anh âm trầm như vậy, cúi đầu giống như đứa bé làm sai chuyện: “Tổng giám đốc, tôi sai rồi, tôi thật sự không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tối qua anh thật sự không thấy Lê tiểu thư ạ? Anh không chạm vào cô gái không rõ từ đâu tới kia chứ ạ?”

Long Tur Hạo ánh mắt âm trầm liếc cậu ta một cái, bảo cậu đem cô ta đi xét nghiệm DNA sau đó rời khỏi căn phòng tổng thống này.

Phương pháp của Long Tur Hạo rất đơn giản, dùng khoa học chứng minh anh có chạm vào cô gái kia không.

Nếu xét nghiệm DNA, trong cơ thể cô gái xa lạ kia có DNA của anh chứng tỏ anh đã chạm vào cô ta, nếu không, chứng minh anh không hề chạm tới.

Huyền Huyền có chuyện muốn nói — —

Long thiếu tuyệt đối không chạm vào cô gái kia đâu, nhóm bảo bối yên tâm, chương tiếp theo tiểu nữ chủ liền lên sân khấu.

Chương 551: Cô nhóc bốn tuổi đầy khí phách

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tuy Long Tư Hạo không nhớ rõ chuyện tối hôm qua, nhưng sau khi nghe xong lời Lạc Thụy nói liền xác định anh tuyệt đối chưa chạm vào cô gái xa lạ kia, là có người cố ý ném cô ta lên giường anh.

“Tổng giám đốc...”

Lạc Thụy theo anh ra ngoài, thử hỏi: “Tổng giám đốc, chuyện tối qua anh thật sự không nhớ chút gì ạ? Anh cố nhớ lại đi.”

Giờ khiến cậu nghi hoặc nhất chính là tối qua cậu bỏ thuốc vào cà phê nhưng cũng đâu đến mức khiến tổng giám đốc và Lê tiểu thư hoàn toàn mất ý thức không nhớ gì về chuyện tối qua được.

Mà tổng giám đốc của bọn họ không nhớ gì cả, chứng tỏ có người âm thầm hạ thêm thuốc vào.

Nhưng kẻ đó là ai? Đến cùng là ai có thể dưới tình huống thần không biết quỷ không hay xuống tay dưới mí mắt bọn họ?

Xem ra chỉ có thể chờ cô gái xa lạ kia tỉnh lại, cậu mới có thể hỏi từ miệng cô ta ra tình huống cụ thể được.

Chuyện này, cậu nhất định phải điều tra rõ, cậu muốn biết ai dám ăn gan hùm mật gấu dám phá hỏng đại kế tác hợp của Lạc Thụy cậu.

Nhưng khiến cậu không ngờ là, sau khi cô gái xa lạ bỗng nhiên xuất hiện trong phòng ngủ Long Tur Hạo được cứu tỉnh lại, lại biến thành ngu ngốc, mặc kệ cậu hỏi như thế nào cũng không có kết quả gì.

Càng khiến cậu cảm thấy kỳ quái chính là, ngay cả phục vụ gọi xe giúp Lê Hiểu Mạn ở Ngự Yến Lâu hôm đó cũng mất tích kỳ quái.

Phàm là manh mối có liên quan đều bị chặn đứt, chuyện này biến thành án chưa giải quyết, không thể nào tra rõ.

Nhưng may mắn duy nhất chính là, kết quả nghiệm chứng DNA chứng minh Long Tur Hạo căn bản chưa từng chạm qua cô gái kia, trong cơ thể cô không chứa DNA của Long Tur Hạo.

Lạc Thụy vốn định đến hỏi Lê Hiểu Mạn đã xảy ra chuyện gì, nhưng Lê Hiểu Mạn đến ngư đảo, cậu không tìm được cô.

Bệnh tình của Long Tur Hạo vốn cũng chỉ là tạm thời được khống chế, anh còn phải tiếp tục trị liệu, hơn nữa loại trị liệu này không biết bao lâu mới chấm dứt, không phải một năm hai năm là có thể chữa khỏi.

Mà lúc anh nhận trị liệu cũng phải chịu nguy cơ bất cứ lúc nào cũng mất mạng, tình huống nhẹ nhất cũng là hôn mê sâu.

Trước khi Long Tur Hạo rời khỏi thành phố K quay về Mĩ tiếp tục nhận trị liệu, anh không hề gặp được Lê Hiểu Mạn lần nào nữa.

«Nhóm bảo bối, sau đó chính là năm năm sau, tiểu nữ chủ phúc hắc + cực kỳ phúc hắc + phi thường phúc hắc + muốn làm quái + manh đất đất Nghiên Nghiên tiểu công chúa Long An Nghiên của chúng ta liền hoá trang lên sân khấu, tất cả sự thật và nghi vấn đều được vạch trần ở năm năm sau, trải qua nhiều chuyện như vậy, Hiểu Hiểu càng

trở nên mạnh mẽ, người từng tổn thương cô sẽ không bỏ qua một ai, cô sẽ đem những người đó bầm thây vạn đoạn.»

Năm năm sau.

Thành phố H, Tổng bộ văn phòng bất động sản tập đoàn AT

Trong phòng hội nghị rộng lớn xa hoa, ngồi trên dãy bàn hội nghị hình chữ U là hơn mười quản lý cấp cao của công ty.

Nhưng đám quản lý cấp cao này đều bị một bé gái hơn bốn tuổi giáo huấn cho mồ hôi lạnh đầm đìa, cúi đầu đầu xuống, chỉ cảm thấy không còn mặt mũi nào nhìn người khác.

Vị trí đầu tiên trong dãy bàn chữ lẽ ra vốn dành cho tổng giám đốc của AT, nhưng giờ người ngồi trên đó chỉ là một cô bé phấn điêu ngọc mài hơn bốn tuổi.

Cô bé xinh đẹp đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn phấn nộn nộn, còn có đôi núm đồng tiền đáng yêu hai bên má, tuổi tuy nhỏ, ngũ quan tinh xảo lung linh, đôi mày cong cong như trăng khuyết trên trời cao.

Đôi mắt tràn ngập linh khí, sáng như sao trên trời động lòng người, con ngươi đen như mực càng giống như hai viên kim cương đen sáng bóng.

Mái tóc đen dài xõa ngang vai, đuôi tóc hơi xoắn lên, đeo kẹp tóc hồng nhạt hình nơ bướm xinh đẹp, kết hợp với chiếc váy công chúa màu hồng chân phồng viền hoa, cao quý như công chúa lại đáng yêu, xinh đẹp, mê người.

Nhưng lúc này, khác hẳn với vẻ ngoài đáng yêu của cô bé, cô nhóc

nhướn mày, khuôn mặt nhỏ nhắn không cười không nói, biểu tình nghiêm túc, nghiêm cẩn, thanh âm ngọt mềm êm tai lại mang theo khí phách nghiêm nghị.

Trong tay cô bé cầm một bản báo cáo, khí phách ném tới trước mặt tổng giám đốc tiêu thụ, đôi môi thiên sinh lệ chất khẽ nhếch: “Tổng giám đốc Trần, ông xác định đây là báo cáo quý chứ không phải báo cáo tạm thời?”

Tổng giám đốc tiêu thụ hơn bốn mươi hơn tuổi, ông lau mồ hôi lạnh trên trán, ngẩng đầu nhìn cô bé có vẻ quen mắt lại không biết từng gặp ở đâu phía trước, không rõ hỏi: “Báo cáo tạm thời là gì?”

Chẳng lẽ tuổi đã lớn, không theo kịp thời đại, sao ông không biết cái gì gọi là báo cáo tạm thời?

Càng khiến ông không rõ chính là, cô khóc này là ai? Sao lại dám ngồi lên vị trí chuyên thuộc của tổng giám đốc bọn họ?

Ai để cô nhóc này vào phòng họp? Còn dám phê bình quản lý cấp cao như bọn họ.

Nhưng có thể vào phòng họp này, nói vậy hẳn cũng không phải người bình thường.

Cô bé đó nhắn đôi mày cong cong như trăng non, đôi mắt đen như mực nheo lại, tuổi còn nhỏ, ánh mắt vốn nên ngây thơ lại mang theo vài phần sắc bén, thanh âm ngọt ngào mềm mại: “Chú à, chú OUT rồi, một quý có 90 ngày 2160 giờ 129600 phút 776000 giây, một giờ có 60 phút 3600 giây, chú xác định gửi báo cáo này cho tôi là báo cáo quý của 90 ngày 776000 giây chứ không phải báo cáo tạm thời của 1 giờ 3600 giây chứ?”

Huyền Huyền có chuyện nói — —

Con gái bảo bối của Long thiếu và Hiểu Hiểu cuối cùng cũng lên sàn!
Bé di truyền chính là bản tính phúc hắc của Long thiếu đó! Chương
ngày mai tôi cũng sẽ cho anh trai lên sàn, anh trai chính là đứa nhỏ bị
trộm long tráo phụng kia đó!

Huyền Huyền có lời muốn nói với nhóm bảo bối, đứa nhỏ đầu tiên
Hiểu Hiểu sinh cho Long thiếu chính là con trai bảo bối đó.

Năm năm này đã xảy ra chuyện gì, chương ngày mai đều sẽ được
vạch trần.

Chương 552: Tổ chức triển lãm đồ Trang sức (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe cô nhóc nói vậy, Tổng giám đốc Trần của bộ phận tiêu thụ hiểu ra báo cáo tạm thời cô nhóc nói có ý gì.

Cái gọi báo cáo quý là báo cáo của một quý, báo cáo tạm thời là báo cáo một giờ.

Không rõ cô nhóc hỏi như vậy có ý gì, Tổng giám đốc Trần của bộ phận tiêu thụ vẫn khẳng định trả lời: “Tôi chắc chắn là báo cáo quý.”

“Sao có thể?” Khuôn mặt phấn điều ngọc mài của cô bé ra vẻ không tin, nheo mắt nhíu mày, bĩu môi: “Tổng giám đốc Trần, tuổi ông gấp hơn chục lần tôi, sao ông có thể lừa trẻ con như thế chứ? Đây rõ ràng là thành tích của một giờ, sao ông lại nói là báo cáo của một quý.”

Lời cô nhóc nói không thể nghi ngờ là đang ám chỉ thành tích của bộ phận tiêu thụ quá ít, thành tích của một quý chỉ bằng thành tích của một giờ.

Ý trong lời cô nhóc nói, Tổng giám đốc Trần của bộ phận tiêu thụ đương nhiên nghe ra.

Lời cô nhóc nói như một bàn tay hung hăng tát vào mặt ông, sắc mặt ông đương nhiên khó coi.

Hơn nữa bị một cô nhóc nói thẳng thành tích của một quý không bằng một giờ, ông càng cảm thấy mất mặt, cũng cảm thấy xấu hổ.

Ông cúi gằm xuống, sắc mặt khó coi không biết đáp lời thế nào.

Cô nhóc thấy ông cúi đầu xuống, sắc mặt khó coi, cô nhóc khẽ cong môi, thanh âm ngọt ngào mềm mại: “Tổng giám đốc Trần, ông cúi đầu xuống là ngủ gật hay ăn năn hối lỗi thế? Mỗi tháng công ty phát cho ông một chồng money dày, không phải cho ông cầm đi vui chơi giải trí bao gái, mà là cho ông nghĩ biện pháp nâng cao thành tích của công ty... Nã nhân tiền tài, thế nhân tiêu tai (Cầm tiền của người ta thì phải thay người ta tiêu tai (diệt trừ tai họa), trong ngữ cảnh này có thể hiểu là cầm tiền của người phải làm việc cho người), you know?”

Tổng giám đốc Trần nghe thấy lời cô bé nói, khoe miệng co quắp, sắc mặt càng khó nhìn, đầu cúi càng thấp.

Các quản lý cấp cao khác ngồi trong phòng hội nghị sắc mặt đều không tốt, trong lòng thầm nghĩ, cô nhóc này là ai? Cách mắng người này đúng là không khác gì tổng giám đốc của bọn họ.

Bởi vì cô nhóc này được trợ lý và bí thư riêng của tổng giám đốc AT tự mình đưa tới nên những nhân viên quản lý cấp cao kia đều không biết thân phận cô nhóc, cũng không dám tùy tiện đuổi cô nhóc khỏi phòng họp.

Nghe mắng đương nhiên sắc mặt khó coi, còn chưa ăn mắng cũng lo lắng, sợ phen tiếp theo chính là mình.

Dù sao bọn họ đều là người trưởng thành, còn là cấp cao trong công ty, bị một cô nhóc hơn bốn tuổi mắng, đúng là mất mặt.

Hơn nữa lời cô bé nói cũng không oan uổng bọn họ, bọn họ cũng tự biết chưa làm tốt, nhưng bị một cô nhóc vạch trần, bọn họ càng thêm xấu hổ.

Lúc này, giọng nói ngọt ngào êm tai mang theo chút khí phách của cô bé lại vang lên.

“Bộ phận thiết kế, đừng nói với tôi mấy người đến giờ còn không biết AT kinh doanh cái gì? Bất động sản, cái gì gọi là bất động sản? Xem mấy người thiết kế ra cái gì kìa? Thiết kế của mấy người có cho con người ở không hả?”

“Bộ phận xây dựng, mấy người giám sát thi công kiểu gì vậy? Công trình dự kiến hoàn thành trong nửa năm lại kéo dài thành một năm rưỡi, dùng đầu ngón chân cũng tính ra không chậm đến vậy, đúng là lãng phí nhân lực, lãng phí tiền của, lãng phí thời gian, một đám đều là loài bò sát, ngã phát không tự mình lật dậy được.”

Loài bò sát ngã không tự lật dậy được theo ý cô bé nói chỉ họ chính là con rùa.

“Bộ phận tài vụ, tăng thu giảm chi không hiểu sao? Dùng ít tiền làm việc lớn có hiểu không hả? Đây là công ty bất động sản, không phải công ty in tiền, mấy người cho là tiền của công ty cứ in là ra à? Mấy người lãng phí như thế là thứ ba mẹ mấy người dạy à?”

“Còn ban khai phá bộ, ban hạng mục...”

Mới ngồi họp hội nghị một lát, toàn bộ quản lý cấp cao của công ty đều cúi đầu, ai nấy sắc mặt đều khó coi cực kỳ.

Cô nhóc nheo đôi mắt sáng như sao lại, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua đám quản lý cấp cao đang ngồi, tay vỗ bàn hội nghị, giọng nói

ngọt ngào mềm mại lộ ra khí phách: “Raise your head! Ngẩng đầu hết cho tôi, đây là hội nghị tổng kết quý, không phải lễ truy điệu...”

Cô bé vừa dứt lời, cửa phòng họp bị đẩy ra, một tiếng vỗ tay vang lên.

“Bốp... Bốp...”

Theo tiếng vỗ tay, một mỹ nam phong hoa tuyệt đại đi đến, thanh âm trầm thấp thuần hậu mang theo chút sủng nịch: “Không hổ là tiểu bảo bối ta tự mình dạy dỗ, khá lắm.”

Người đàn ông nọ tóc nâu, thói quen thích mặc âu phục màu đỏ thẫm, áo sơ mi màu tím nhạt, cà vạt hoa hồng, thâm trầm xinh đẹp mà cao quý, khí chất tao nhã và yêu mị kết hợp, lại không hề mâu thuẫn chút nào.

Cô nhóc nhìn về phía mỹ nam kia, thay đổi dáng vẻ nghiêm túc vừa rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điếu ngọc mài nở nụ cười ngọt ngào dễ thương, thanh âm mềm mại: “Ba — —!”

Cô nhóc vừa gọi ba, mỹ nam nọ liền cong khóe môi tươi cười đến phong hoa tuyệt đại, càng thêm điểm lệ ôn nhu, đôi mắt lam mị hoặc nhu hòa nhìn cô nhóc đang chạy về phía mình: “Amber, chậm một chút, cẩn thận ngã.”

Amber là tên tiếng Anh của cô bé, tên tiếng Trung là Lê An Nghiên.

Tuyệt đại mỹ nam chính là tổng giám đốc tập đoàn bất động sản AT – Hàn Cẩm Hi.

Mặc dù đã qua năm năm, nhưng anh ta bảo dưỡng rất tốt, da thịt mịn màng, không khác gì năm năm trước.

Toàn thân anh ta đều lộ ra khí chất tao nhã lại yêu mị, hơn nữa mị lực của đàn ông trưởng thành kia khiến bao cô gái danh môn khuê tú, thiên kim tiểu thư của thành phố H đều mê muội chao đảo.

Nhưng anh vẫn chưa kết hôn, đột nhiên lại có con gái khiến đám quản lý cấp cao trong phòng hội nghị đều bất ngờ và kinh ngạc.

Khi bọn họ nghe cô nhóc tên Lê An Nghiên gọi Hàn Cẩm Hi là ba đều kinh ngạc nhỏ giọng thảo luận.

“Trách không được cô nhóc này tuổi còn nhỏ mà tài ăn nói đã hơn người như thế, hóa ra là thiên kim nhà tổng giám đốc.”

Quản lý ban hạng mục mới vừa bị Lê An Nghiên mắng đến hận không thể đào lỗ chui vài thập giọng nói: “Không hổ là ba con, cách mắng người giống nhau như đúc.”

“Hàn tổng còn chưa kết hôn mà? Sao đã có con gái rồi? Sao lại chưa nghe qua nhỉ? Chẳng lẽ là con riêng?”

Trong phòng hội nghị đám quản lý cấp cao đang nhỏ giọng nghị luận, Lê An Nghiên đã chạy tới trước mặt Hàn Cẩm Hi.

Cô nhóc nâng mặt lên, cười ngọt ngào, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn hiện lên đôi núm đồng tiền dễ thương: “Ba, biểu hiện của con thế nào? Không làm ba mất mặt chứ?”

Hàn Cẩm Hi khẽ nhướn mày, khóe môi cong cong nhu hòa cười: “Tốt hơn ba tưởng tượng nhiều.”

Chương 553: Tổ chức triển lãm đồ Trang sức (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Khóe mi Tiểu Nghiên Nghiên cong cong cười: “Cảm ơn ba khách lệ, hội nghị đã xong rồi, ba, chúng ta đi xem triển lãm trang sức của mẹ đi.”

Nghe vậy, Hàn Cẩm Hi cúi người xuống bế Tiểu Nghiên Nghiên lên, đôi mắt lam mị hoặc hơi nheo lại: “Amber, con nên giảm béo đi, lại nặng hơn hôm qua 0. 1 cân rồi.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhướn mày, ngón tay mềm mịn chọc chọc chóp mũi anh tuấn của Hàn Cẩm Hi: “Ba, ba nên đi Hàn Quốc chỉnh mũi đi, sụp so với hôm qua một mili rồi.”

Đây là cách Hàn Cẩm Hi và Tiểu Nghiên Nghiên ở chung, luôn châm chọc đối phương, nhưng tình cảm “ba con” cực kỳ tốt, ai thấy cũng đều hâm mộ, không biết còn tưởng rằng hai người là bố con ruột.

Một lớn một nhỏ vừa châm chọc đối phương, vừa rời khỏi phòng họp, để lại đám quản lý cấp cao trong phòng họp thì nhìn anh anh nhìn tôi mắt to trừng mắt nhỏ.

Giống như đang hỏi cái người cười ôn nhu cứng chiều kia chính là tổng giám đốc tính tình quái dị, không biết tình người, tính tình lãnh ngạo, có thể cười mắng người ta đến khóc nhà bọn họ sao?

Hội nghị tổng kết quý cứ thế là xong? Còn là do một cô nhóc chủ trì?

Hàn Cẩm Hi ôm Tiểu Nghiên Nghiên rời khỏi phòng họp một lúc lâu, đám quản lý cấp cao này mới phản ứng lại được, rời khỏi phòng họp, sắc mặt ai nấy đều không tốt.

Mỗi lần hội nghị, Hàn Cẩm Hi đều mắng bọn họ đến mồ hôi đầm đìa.

Tuy tính tình Hàn Cẩm Hi rất quái lạ dị, nhưng anh thường phạt phân minh, lúc cần thưởng tuyệt không keo kiệt, phúc lợi và đãi ngộ của công ty đều không tệ, môi trường làm việc của AT không tồi, có tiền đồ, cho nên dù mỗi lần họp hội nghị bọn họ đều bị mắng đến máu chó đầy đầu cũng vẫn muốn ở lại.

...

Một chiếc Ferrari thể thao màu đỏ dừng trước phòng triển lãm trang sức.

Người đàn ông xuống xe trước xuống biểu tình lãnh khốc, một thân âu phục màu đen chính là trợ lý Mỹ Tây của Hàn Cẩm Hi.

Hắn mở cửa sau chiếc Ferrari, hơi gật đầu: “Boss, tiểu thư Amber, tới rồi.”

Hàn Cẩm Hi ôm Tiểu Nghiên Nghiên xuống xe, mà Tiểu Nghiên Nghiên trong lòng còn ôm một bó hồng lớn.

Vì bên trong còn đang diễn ra buổi triển lãm trang sức nên trong phòng tập họp không ít người ham mê trang sức.

Tiểu Nghiên Nghiên cầm hoa hồng, được Hàn Cẩm Hi nắm tay dẫn vào.

Đến khi nhìn thấy bên trong có không ít người, cô nhóc chớp chớp đôi mắt linh động như sao sáng, giọng nói ngọt ngào mềm mại êm tai: “Ba, buổi triển lãm trang sức đầu tiên của mẹ rất thành công nha! Lát nữa muốn mẹ mời khách.”

Lần này tổ chức triển lãm trang sức chính là nhà thiết kế châu báu nổi tiếng trong ngoài nước – hội trưởng thiết kế châu báu Many (Mạn Ny).

Many là tên tiếng Anh của cô, chính là mẹ Tiểu Nghiên Nghiên.

Trong giới thiết kế trang sức, tuy cô là người mới, nhưng đã có lượng fan đông đảo trong và ngoài nước.

Trong phòng triển lãm bày ba mươi trang sức thiết kế kỳ công, độc đáo.

Lần này triển lãm trang sức lấy chủ đề là “Hạnh phúc” và “Người nhà” làm đề tài chính.

Trang sức của Many tao nhã mê người, sang trọng khéo léo, ý tưởng thiết kế độc đáo, mỗi sáng tác đều có một không hai, còn có giá trị lưu giữ, hai năm trước đưa ra thị trường, sau đó tên tuổi nổi lên, được tất cả mọi người yêu trang sức theo đuổi.

Nhưng Many rất khiêm tốn, chưa bao giờ lộ diện trước công chúng, cực kỳ thần bí, bởi vậy rất ít người gặp được cô, cũng không thật ra cô là người phương Đông hay là người phương Tây.

“Ba, mẹ ở đây.”

Bàn tay mềm mại của Tiểu Nghiên Nghiên chỉ vào thân ảnh thon dài không xa phía trước, cầm hoa hồng chạy tới, ngọt ngào kêu lên: “Mẹ

— —!”

Bóng dáng thon dài đó chính là nhà thiết kế tổ chức buổi triển lãm lần này - Many, tiếng Trung là Lê Hiếu Mạn.

Cô nghe thấy tiếng con gái ngọt ngào gọi mình, tao nhã xoay người, ánh mắt nhu hòa nhìn tiểu công chúa đang chạy về phía mình, khuôn mặt thanh lệ động lòng người hiện lên ý cười ôn nhu mê người.

Năm năm qua, cô thay đổi rất nhiều, dù là phong cách ăn mặc hay cách làm việc đều khác trước kia một trời một vực.

Cô không còn là Lê Hiếu Mạn chỉ biết giúp người làm điều tốt, không biết bảo vệ bản thân, ngây thơ giống một đóa Bạch Liên Hoa năm năm trước nữa.

Giờ cô có sự nghiệp riêng, có văn phòng làm việc riêng, có giấc mộng vĩ đại riêng, không yêu ai, vì trong lòng cô có một vết sẹo chẳng thể xóa nhòa.

Cô không muốn chạm vào nó, cả đời này cũng không muốn.

Bây giờ đối với cô mà nói, chuyện quan trọng nhất chính là sự nghiệp và người nhà.

Người quan trọng nhất với cô chính là con gái bảo bối Lê An Nghiên.

Hiện giờ mái tóc dài của cô được nhuộm màu rượu đỏ yêu mị, gợn sóng xõa tung, khuôn mặt được trang điểm tinh tế, thanh lệ thoát tục, đôi môi đỏ mọng đầy dụ hoặc.

Hôm nay cô mặc bộ váy đỏ bó sát người bao mông trễ ngực, đem dáng người tinh tế lá lướn, nóng bỏng của cô tôn lên, chân đeo đôi

giày cao gót màu đỏ báy phân, hòa hợp với khí chất tao nhã và quyến rũ của cô.

Vừa xinh đẹp lại tài năng, khí độ bất phàm, có thể điên đảo chúng sinh, hấp dẫn không ít ánh mắt quý ông trong phòng triển lãm.

Tiểu Nghiên Nghiên đến trước mặt mẹ mình, mắt cong cong, đôi mắt sáng như sao cười thành vành trăng non, đánh giá mẹ mình một vòng, ánh mắt sáng ngời: “Oa! Mẹ hôm nay đẹp quá, hoa tươi xứng mỹ nhân, bó hoa này xin tặng mẹ, chúc mừng mẹ lần đầu tổ chức triển lãm trang sức thành...”

“Suyt...”

Lê Hiếu Mạn tao nhã hơi hơi nghiêng người, ngón tay thon dài đặt lên bên môi, làm động tác “suyt”, đôi mắt mang theo ý tứ sâu xa nhìn con gái bảo bối của mình: “Nghiên Nghiên, đừng để mọi người chú ý, lần này tổ chức triển lãm trang sức không liên quan gì đến mẹ, ok?”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt, cười ngọt ngào, tay ra dấu ok: “ok, không để người ta chú ý, không để người ta chú ý, lần này không phải mẹ tổ chức triển lãm trang sức, mà là hội trường thiết kế trang sức tiếng tăm lừng lẫy trong ngoài nước – Many tổ chức.”

Huyền Huyền có chuyện nói — —

Nhóm bảo bối: Trong mắt Tiểu Nghiên Nghiên, ba chính là ý gọi chú! Về phần Tiểu vì sao Nghiên Nghiên lại gọi Hàn Cẩm Hi là ba, sau này sẽ nói rõ!

Chương 554: Lê tiểu thư, tính tình bị tiêm nhiễm... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bởi vì Lê Hiểu Mạn khom lưng cúi người, bộ váy bó sát người lại thiết kế chữ V xẻ sâu, lúc này phong cảnh mê người như ẩn như hiện rơi vào đôi mắt màu lam của Hàn Cẩm Hi khiến hô hấp anh ta cứng lại, ánh mắt u ám căng chặt.

Đột nhiên, anh ta duỗi tay ra kéo Lê Hiểu Mạn vào trong lòng ngực, ôm chặt eo thon của cô, đôi mắt lam nheo lại nặng nề liếc khuôn mặt nhỏ càng ngày càng kiều mị động lòng người của cô, khóe môi phác họa ra nụ cười mị hoặc mang theo chút tức giận: “Lê tiểu thư, mặc quần áo càng ngày càng có phẩm vị, càng lúc càng lớn mật, lần sau dám không mặc luôn không?”

Đôi tay mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn chống trước ngực Hàn Cẩm Hi đẩy anh ta ra, cong môi cười liếc anh: “Hàn tổng chẳng phải luôn dám làm người đầu tiên trên thế giới sao? Chỉ cần Hàn tổng dám làm người đầu tiên không mặc, tôi liền dám làm người thứ hai.”

Anh mắt lườm biếng của Hàn Cẩm Hi lộ ra vài phần quyền rũ liếc cô, đôi môi mỏng đỏ bừng như lửa khế nhếch, cười mị hoặc, giọng trầm thấp êm tai: “Chỉ có người phụ nữ của tôi mới có tư cách thấy đáng vẻ tôi không mặc quần áo, nếu cô muốn nhìn thì gả cho tôi.”

Anh ta vừa nói xong thì giọng nói của Tiểu Nghiên Nghiên vang lên: “Daddy ơi, phương thức cầu hôn không thể sáng tạo một chút sao? Tới tâm địa thiện lương như con còn không đả động được, làm sao

đả động được ý chí sắt đá của mẹ? Daddy cứ từ từ bồi dưỡng tình cảm với mẹ, con đi xem tác phẩm của nhà thiết kế Many.”

Miệng lưỡi Tiểu Nghiên Nghiên ngọt ngào, nói xong liền đưa bó hoa hồng trong tay cho mẹ Hiếu Mạn, xoay người đi vào trong phòng triển lãm.

“Nghiên Nghiên...” Lê Hiếu Mạn thấy vậy không yên tâm để con bé một mình len lỏi trong đại sảnh nhiều người, đang muốn đi theo thì Hàn Cẩm Hi lại giữ cô lại.

Hàn Cẩm Hi thu mắt, giọng nói lộ ra vài phần nghiêm túc: “Mẽ Tây sẽ đi theo con bé, tôi có việc muốn nói với cô.”

Biết Hàn Cẩm Hi 5 năm, Lê Hiếu Mạn cũng hiểu tính cách anh ta, bình thường anh ta sẽ không dùng ngữ khí nghiêm túc nói chuyện với cô, trừ phi là có việc thật.

Cô thâm ý liếc Hàn Cẩm Hi một cái, ngoái đầu nhìn thấy Mẽ Tây đã đi theo sau Tiểu Nghiên Nghiên mới yên tâm liếc nhìn Hàn Cẩm Hi: “Có chuyện gì?”

Ánh mắt sắc bén của Hàn Cẩm Hi liếc nhìn khuôn mặt nhỏ kiêu mị động lòng người của cô, khóe môi cong một nụ cười phong hoa tuyết đại: “Cô thấy nên nói ngay tại đây à?”

Đôi mắt đẹp như nước của Lê Hiếu Mạn nheo lại, thâm ý liếc anh ta rồi theo anh ta lên phòng nghỉ cách âm lâu hai.

Lê Hiếu Mạn ngồi trên sofa màu đỏ trong phòng nghỉ, đôi chân mảnh khảnh thon dài trắng muốt ưu nhã bắt chéo, đôi mày phiêu phiêu, đôi mắt tuyệt mỹ động lòng người nheo lại, toàn thân đều tản ra hơi thở mê hoặc Hàn Cẩm Hi, môi khẽ động: “Nói đi, có chuyện

gì?”

Hàn Cẩm Hi tùy ý cởi áo khoác âu phục, ngồi xuống bên cạnh Lê Hiểu Mạn, ngón tay lười biếng kẹp lấy vài sợi tóc màu rượu đỏ của Lê Hiểu Mạn, đôi môi mỏng đỏ bừng như lửa cong lên mê người: “Lê Hiểu Mạn, tôi thiếu phụ nữ, cô thiếu đàn ông, Amber thiếu gia đình.”

Lê Hiểu Mạn hơi trề môi dưới, duỗi tay kéo tay Hàn Cẩm Hi xuống “Đây là việc anh muốn nói với tôi à? Về chuyện của tôi chắc là trong 5 năm nay anh biết rất rõ, tôi từng ly hôn một lần, còn ở chung với một người đàn ông khác một khoảng thời gian, từng sinh một đứa con, lấy thân phận địa vị và điều kiện của anh, anh cảm thấy chúng ta thích hợp ở bên nhau sao?”

Hàn Cẩm Hi lại lần nữa giơ tay, lòng bàn tay ấm áp luồn vào tóc cô, ánh mắt lam nặng nề nhìn chằm chằm vào cô: “Cô không phải một tờ giấy trắng, vậy cô thấy tôi sẽ là một tờ giấy trắng sao?”

Lê Hiểu Mạn nghe vậy hơi rũ mi mắt, đúng như Hàn Cẩm Hi nói, thân phận và địa vị của anh ta, phụ nữ quay chung quanh nhiều như cá diếc qua sông, nhưng đây cũng không thể trở thành lý do bọn thích hợp để họ ở bên nhau.

Hàn Cẩm Hi thấy cô rũ mi mắt xuống, ngón tay bóp hàm dưới cô, đôi mắt lam thâm trầm sắc bén liếc cô: “Cô còn chưa quên anh ta, người đàn ông đã mất tích 5 năm kia.”

Vì anh ta nhắc tới người đàn ông mất tích kia, tim Lê Hiểu Mạn nặng nề đau xót, trong lòng như mọc đầy gai nhọn, đâm cô chảy máu đầm đìa, đau đến mức hít thở không thông.

5 năm, mỗi khi nghĩ đến ba chữ Long Tư Hạo, tim cô liền như bị dao cắt vô cùng đau đớn.

Cô cho rằng mình đã quên được anh, nhưng trải qua 5 năm, anh ấy dường như khắc sâu vào lòng cô, không thể quên, không thể xóa.

5 năm trước, cô bị Hàn Cẩm Hi đưa đến khách sạn quốc tế ở đảo cá tại thành phố K.

Hàn Cẩm Hi lấy kế hoạch của cô, để cô tự mình giám sát công trình xây dựng làng du lịch ở đảo cá này.

Tuy cô không phải kỹ sư công trình, cũng chưa tiếp xúc qua phương diện kiến trúc này, nhưng cô có lý giải và ý tưởng thiết kế độc đáo.

Làng du lịch phải xây thế nào mới được hoan nghênh, cô có cách của mình.

Hàn Cẩm Hi nhìn trúng điểm này của cô, anh thực sự thương thức ý tưởng độc đáo và sự suy xét chu toàn cực kỳ nhân tính hóa của cô.

Cho nên, Hàn Cẩm Hi liền để cô tạm thời ở lại đảo cá.

Mà lúc ấy cô cũng muốn tạm thời rời khỏi thành phố K nên liền ở lại đảo cá.

Ở đảo cá hơn một tháng cô mới phát hiện mình lại mang thai.

Bởi vì lần đầu sinh non, mà khoảng cách lần mang thai này so với lần đầu tiên mới năm sáu tháng, không nên mang thai nữa, cho nên có tính nguy hiểm nhất định.

Mất đi đứa bé đầu tiên, vì cam đoan đứa nhỏ này có thể thuận lợi sinh ra, cô mới quay trở về thành phố K, hơn nữa cũng biết tin tức thay đổi tổng giám đốc.

Mà cô cũng không có bất kỳ tin tức gì của Long Tư Hạo, không chỉ là Long Tư Hạo, ngay cả Lạc Thụy, Lăng Hàn dạ, Tô Dịch, Lăng Dinah cũng không có tin tức.

Long Tư Hạo giống như biến mất trên thế giới này, cô không còn tin tức gì của anh.

Anh ấy cứ biến mất trong cuộc đời của cô như vậy.

Chương 555: Lê tiểu thư, tính tình bị tiêm nhiễm... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong thời kỳ mang thai, phản ứng của cô cực kì nghiêm trọng, hơn hai tháng bắt đầu nôn rất dữ, vị trí thai không đúng, cẳng chân của cô cũng phình to như rất nhiều thai phụ, không thể đi lại mà chỉ có thể nằm.

Nhưng mà ở ngày sắp sinh dự tính, cô gặp chuyện ngoài ý muốn.

Lần khám thai cuối cùng là Hàn Cẩm Hi đi với cô, nhưng sau khi bọn họ rời khỏi bệnh viện bị người theo dõi, còn có người đâm vào xe bọn họ.

Tuy cô với Hàn Cẩm Hi không bị thương, nhưng vì vậy mà cô bị động thai khí, đứa bé còn chưa tới ngày sinh dự tính đã phải sinh ra.

Sợ hãi lại mất đi đứa nhỏ này, cho nên sau khi cô được đưa đến bệnh viện liền kiên trì sinh mổ.

Cô không sợ để lại sẹo trên bụng, cũng không nghĩ tới muốn tái giá, chỉ muốn thuận lợi sinh hạ đứa trẻ này.

Bởi vì sinh mổ nên ít nguy hiểm hơn nhiều, tuy đứa bé không đủ ngày sinh dự tính, nhưng chỉ mấy ngày sau khi sinh đứa bé khỏe mạnh, cân nặng sáu ký tám, không nặng cũng không nhẹ.

Lúc bác sĩ nói cho cô mình sinh con gái, cô cực kì cảm tạ ông trời lại

một lần đưa con gái đến bên cạnh cô.

Đối với đứa con gái trời cao ban cho, cô thề phải dùng sinh mệnh yêu thương con bé, đặt tên là Lê An Nghiên, tên tiếng Anh Amber là Hàn Cẩm Hi đặt.

Chỉ là sau khi Tiểu Nghiên Nghiên sinh ra ba ngày, có kẻ thần bí xông vào phòng bệnh của cô muốn cướp Tiểu Nghiên Nghiên đi, cũng may là bởi vì Hàn Cẩm Hi cảm thấy thẹn với cô mà vẫn luôn chăm sóc cô đúng lúc đuối tới, mới giúp cô đoạt lại con mình.

Có người nhiều lần muốn gây bất lợi với con gái cô, vì bảo vệ tính mạng của Tiểu Nghiên Nghiên, sau khi nghe Hàn Cẩm Hi nói xong, cô mang Tiểu Nghiên Nghiên tạm thời rời khỏi thành phố K, đi Anh quốc cùng Hàn Cẩm Hi.

Hàn Cẩm Hi vì cảm thấy do anh ta không thể bảo vệ tốt mẹ con cô, làm hại cô sinh non, lòng sinh ra áy náy nên vẫn luôn chiếu cố mẹ con hai người.

Ở Anh quốc, cô dùng tên tiếng Anh là Many, lúc Tiểu Nghiên Nghiên một tuổi nhờ sự giúp đỡ của Hàn Cẩm Hi thành lập phòng thiết kế châu báu của mình.

Sau khi mở ra thị trường ở nước ngoài, nửa năm trước cô mới về nước, phát triển ở thành phố H.

Thật ra cô hoàn toàn có thể không cần làm việc cũng có thể không lo cơm áo cả đời, tài khoản của cô có thêm một số tiền rất lớn, cụ thể có bao nhiêu cô cũng không thèm để ý, bởi vì cô biết số tiền kia nhất định có quan hệ với Long Tư Hạo.

Số tiền kia cho tới bây giờ cô chưa từng động tới một phân.

Đối với Hàn Cẩm Hi, bởi vì tiếp xúc nhiều mà bắt đầu hiểu anh ta, trừ tính cách lãnh ngạo, tính tình quái dị, thích hại người, nói móc người ta, mắng chửi người ở ngoài, cũng xem như là một người tốt.

Cô với anh ta thuần túy là quan hệ hợp tác cùng nhau.

Sở dĩ Tiểu Nghiên Nghiên gọi anh ta là daddy là bởi vì Tiểu Nghiên Nghiên ở trường học bị banj học cười nhạo không có ba ba, vừa lúc bị Hàn Cẩm Hi biết được, liền tự mình dẫn Tiểu Nghiên Nghiên đến trường học của con bé, nói cho bạn học của bé rằng anh ta chính là ba ba của Tiểu Nghiên Nghiên.

Hàn Cẩm Hi thấy mày cô nhăn lại, trong đôi mắt đầy suy nghĩ sâu xa, nửa ngày đều chưa phục hồi tinh thần lại, đôi mắt lam mị hoặc của anh ta gắt gao nheo lại, khóe môi phác họa ra nụ cười mang theo chút tức giận: “Lê Hiểu Mạn, thời gian của tôi quý giá lắm, tôi không có rảnh ngồi ở đây chờ cô suy nghĩ trên trời dưới đất, tôi cho cô thời gian hai giây, nếu cô vẫn không phục hồi tinh thần lại, tôi sẽ không nói việc cô muốn biết.”

Nghe được ngữ khí Hàn Cẩm Hi không thực sự vui vẻ, Lê Hiểu Mạn lập tức hồi hồn, nheo mắt liếc người đàn ông trước mắt có dung mạo tuyệt sắc, tính tình không tốt, nhẫn nại cũng chẳng tốt theo: “Nói đi, chuyện gì?”

Tư thế Hàn Cẩm Hi lười biếng dựa lưng vào sofa, đôi mắt lam mị hoặc hơi nâng, dù bận vẫn ung dung liếc cô, khóe môi phác họa ra nụ cười quyến rũ mê người: “Nói trước, cô lãng phí thời gian quý giá của tôi, muốn bồi thường tôi thế nào đây?”

Nghe vậy, đôi mắt trong như nước của Lê Hiểu Mạn càng nheo lại, liếc xéo anh ta một cái, áp xuống tức giận trong lòng sau đó đứng

lên, cong môi cười: “Hàn tổng, anh có phát hiện là càng ngày mình càng nói nhảm nhiều không, anh thích nói hay không thì tùy, hiện tại người bị lãng phí thời gian là tôi.”

Hàn Cận Hi thấy cô đứng lên, tư thế ngồi vẫn lười biếng như cũ, cả người tản ra hơi thở cao quý ưu nhã, quyến rũ dụ người: “Gần mực thì đen gần đèn thì sáng, cô càng ngày càng giống tôi, tôi càng ngày càng giống cô, nghe nói chỉ có vợ chồng ở chung lâu rồi mới có thể càng ngày càng giống đối phương, tôi cảm thấy chúng ta càng ngày càng giống vợ chồng.”

“Anh đánh rắm à!” Lê Hiểu Mạn nghe vậy giống như là bị chọc trúng vảy ngược trong lòng, trực tiếp bùng nổ.

Cô rất ít khi bùng nổ, trừ phi chọc trúng tim đen của cô.

Chương 556: Anh ơi, anh đẹp trai nhất (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hàn Cẩm Hi thấy cô bùng nổ, đôi mắt lam nửa khép hơi trầm xuống, nét cười trên gương mặt phong hoa tuyệt đại kia dần dần thu lại, ánh mắt sâu kín nhìn Lê Hiểu Mạn chăm chăm: “Lê tiểu thư, tính tình bị tiêm nhiễm à!”

Lê Hiểu Mạn liếc mắt nhìn anh ta, mặc kệ anh ta, lập tức xoay người đi ra ngoài phòng nghỉ.

Hàn Cẩm Hi thấy thế, đôi mắt lam mị hoặc hơi nheo lại “Cô không muốn biết kẻ gây bất lợi với cô và 5 năm trước là ai à?”

Nghe vậy, bước chân Lê Hiểu Mạn khựng lại, xoay người liếc anh ta, ánh mắt trong suốt như nước lạnh lẽo nheo lại: “Anh tra được là ai sao?”

Năm năm này, cô vẫn luôn điều tra kẻ gây bất lợi cho cô và Tiểu Nghiên Nghiên là ai, nhưng vẫn luôn không có kết quả.

Cả việc cô bị thiết kế hãm hại với Hoắc Vân Hy bị lên đầu đề kia cũng không có kết quả.

Ánh mắt Hàn Cẩm Hi thâm trầm liếc cô, hơi cong môi phun ra ba chữ: “Không tra ra.”

Lê Hiểu Mạn thu mắt, khóe môi treo một nụ cười quyền rũ xen lẫn

không vui: “Không tra ra, vậy anh...”

Không đợi Lê Hiểu Mạn nói xong, Hàn Cẩm Hi tiếp tục nói: “Cũng không phải chẳng có chút manh mối nào.”

“Manh mối gì?”

Hàn Cẩm Hi nhàn nhạt nâng mắt, ánh mắt lười biếng liếc cô, cong môi cười mỉa hoặc: “Ngồi qua đây tôi nói cho cô, tôi không thích người khác cách mình ba bước nói chuyện.”

Tính cách Hàn Cẩm Hi là vậy, không thích người khác cách anh ta ba bước nói chuyện.

Nếu hỏi nguyên nhân, là do anh ta lười nói to.

Nhưng không phải với ai anh ta cũng ôn tồn nhỏ nhẹ, lúc răn dạy người khác, giọng nói to đến mức thủng cả màng nhĩ.

Cho nên trong mắt những người biết Hàn Cẩm Hi, anh ta chính là kẻ có tính tình quái dị.

Mặc dù Lê Hiểu Mạn cũng không muốn ngồi, nhưng để biết kẻ hết lần này đến lần khác tổn thương cô và con gái là ai, cô vẫn miễn cưỡng ngồi xuống nhưng khoảng cách vẫn còn xa Hàn Cẩm Hi, chỗ giữa hai người vẫn có thể chen thêm người.

Hàn Cẩm Hi liếc mắt nhìn cô, lấy ra hai bức ảnh, duỗi tay đưa cho cô.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn hơi nghi hoặc cầm lấy bức ảnh chụp, trong ảnh là một người chỉ chụp từ phía sau, mặc áo khoác dài màu đen, dáng người cao gầy, mái tóc được cắt ngắn gọn gàng nhưng lại không nhìn thấy mặt.

Có điều nhìn dáng người, cô đã cảm thấy hơi quen thuộc, hình như cô đã gặp người trong ảnh ở đâu đó rồi nhưng lại không nhớ ra được.

Cô híp mắt, lại nhìn vào một tấm hình khác.

Tấm hình này chỉ có vai và phần trên mà thôi.

Vẫn chụp từ đằng sau, không nhìn thấy mặt, nhưng vì ảnh đã phóng to lên rồi nên Lê Hiếu Mạn còn trông thấy một hình xăm màu đen sau tai người đó.

Nhìn kĩ một chút, cô phát hiện ra đây là một chữ Tư.

Đôi mắt trong suốt của cô ánh lên vẻ nghi hoặc nồng đậm, người kia là ai, tại sao sau tai lại xăm một chữ Tư?

Nếu như người này xăm chữ khác thì sẽ không khiến cô hoài nghi, có điều chữ “Tư” này lại khiến cô nghĩ tới Long Tư Hạo.

Lòng cô liền đau đớn vì nghĩ đến ba chữ Long Tư Hạo này.

Che dấu nỗi đau trong lòng, cô ngược mắt nhìn Hàn Cẩm Hi: “Anh lấy hai tấm hình này từ đâu?”

“Em chỉ cần biết kết quả thôi, không cần thiết phải biết quá trình.” Hàn Cẩm Hi nhìn Lê Hiếu Mạn, nói xong liền đứng dậy khỏi ghế salon, đôi môi hơi cong lên: “Cũng nên đi thăm Amber rồi, nếu có tiến triển mới, tôi sẽ nói với em.”

Dứt lời, anh ta liền đi thẳng ra khỏi phòng nghỉ.

“Áo khoác của anh.” Lê Hiểu Mạn thấy anh ta không cầm áo khoác liền thuận tay lấy giúp rồi cũng ra khỏi phòng nghỉ.

Trong sảnh triển lãm trang sức ở dưới tầng càng lúc càng đông người, tất cả đều là những người yêu thích trang sức đến vì danh tiếng của nhà thiết kế Manny.

Đương nhiên lúc đông người sẽ khó tránh khỏi một vài va chạm nhỏ, sau khi Tiểu Nghiên Nghiên đi ngắm nghía các tác phẩm trang sức do mẹ mình thiết kế xong, lúc quay người chuẩn bị rời khỏi sảnh triển lãm để lên tầng hai lại không cẩn thận liền đụng phải một cậu bé lớn hơn cô bé một tuổi.

Cậu bé chắc khoảng hơn 5 tuổi, trông rất đẹp trai, đôi mày kiếm nhỏ nhỏ đen như mực, tuổi còn ít mà đôi mắt hẹp dài, đen như bảo thạch đã có nét thâm trầm khiến người ta không nhìn thấu được.

Cậu bé mặc một chiếc áo phông trắng và quần jean thẳng tắp, đầu cắt kiểu tóc thịnh hành nhất, khiến người ta cảm thấy tuy đẹp trai nhưng lại không hề mất đi khí chất ưu nhã.

Tuy cậu bé còn nhỏ tuổi nhưng phong thái lại bất phàm, cả người như có vẻ cao quý bẩm sinh.

Tên cậu bé là Long Dập, tên tiếng anh là Allen.

Tiểu Nghiên nghiên đánh giá tiểu Long Dập còn nhỏ mà đã đẹp trai đến nỗi khiến cả người lẫn thần phải cảm phẫn, đôi mắt lấp lánh như sao hơi nheo lại, khuôn mặt trắng nõn nở nụ cười ngọt ngào: “Anh ơi, anh đẹp trai quá, đẹp nhất trên trời dưới đất luôn ý...”

Nói đến đây, tiểu Nghiên nghiên liền im ắng thu nụ cười lại, đổi giọng, nhưn mày nói: “Cho dù anh có là đẹp trai nhất trên đời cũng phải

xin lỗi em.”

Đôi lông mày con con của cô bé nhướn lên, trông đến là khí phách, tác phong hệt như Long Tur Hạo.

Tiểu Long Dập lại đứng thẳng tắp như cây tùng, khuôn mặt đẹp trai xinh xắn vẫn giữ nụ cười ôn hòa, giọng nói vừa non nớt mà lại vừa êm tai: “Là em đụng phải anh cơ mà, sao anh lại phải xin lỗi?”

Giọng điệu của cậu bé cũng ôn hòa như nụ cười của cậu vậy, có vẻ như là người ôn hòa ấm áp như ánh mặt trời.

Chương 557: Anh ơi, anh đẹp trai nhất (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nhìn nụ cười dịu dàng của cậu bé, khuôn mặt như phấn điêu ngọc mài cũng nở nụ cười tủn ngạo, giọng nói êm ả mềm mại: “Anh, sau lưng em đâu có mắt đâu, nhưng mà em thấy trong hốc mắt anh có hai viên gọi là mắt đỏ, nếu như anh không mù thì có thể nhìn thấy em chứ.”

Mẽ Tây đứng bên cạnh Tiểu Nghiên Nghiên nghe thấy, dáng vẻ trông như lạnh lung nhưng khóe môi lại không nhịn được hơi run run, tính cách của tiểu thư Amber càng lúc càng giống Boss nhà họ rồi, người không biết còn tưởng họ là cha con ruột ấy chứ.

Nghe thấy vậy, tuy khuôn mặt anh tuấn của tiểu Long Dập vẫn mang nụ cười ưu nhã nhưng trong đôi mắt ôn hòa hẹp dài, đen như bảo thạch đã ánh lên vẻ thâm trầm, giọng nói êm tai mang theo chút áy náy: “Sorry! Anh không nên đứng ở đây để bị vật thể không rõ đụng phải.”

“Vật thể không rõ?” Tiểu Nghiên Nghiên kéo dài mấy âm cuối của câu vật thể không rõ, cặp lông mày nhỏ khẽ giương lên, đôi mắt sáng trong lấp lánh như sao hơi nheo lại, ánh mắt ôn hòa để lộ chút sắc bén nhìn tiểu Long Dập, ngón tay be bé mịn màng chỉ vào chính mình, hỏi từng chữ: “Anh ~ nói ~ em ~ là ~ vật ~ thể ~ không ~ rõ?”

Tiểu Long Dập nhướn đôi mày kiếm, lịch sự cười cười: “Vừa rồi tưởng là thế.”

Núi này cao còn có núi kia cao hơn, tiểu Nghiên Nghiên tự nhận là không ai có thể biết độc mồm hơn cô bé, bây giờ lại gặp phải cao thủ rồi.

Khuôn mặt trắng mịn của cô bé vẫn giữ nụ cười ngọt ngào nhưng đôi mắt sáng trong đã nheo lại, nếu không phải đủ mạnh mẽ thì cô bé đã sớm khóc lóc như mấy đứa trẻ khác rồi.

Mẽ Tây bên cạnh cô bé thấy tiểu Nghiên Nghiên đầy bá khí mà vẫn phải chịu thiệt, bèn rũ mắt xuống nhìn cô bé, khuôn mặt lạnh lùng lại có vẻ dịu dàng: “Tiểu thư Amber, không phải là cháu muốn đi tìm cô Lê sao?”

Anh ta vừa nói xong thì đã nghe thấy giọng nói trầm thấp chất phác của Hàn Cận Hi.

“Amber!”

“Nghiên Nghiên!”

Tiểu Nghiên nghiên khẽ cau mày, mặc dù trong lòng hơi ấm ức nhưng vẫn cười ngọt ngào nhìn Hàn Cận Hi và Lê Hiểu Mạn đang đi tới, êm giọng gọi: “Ba, mẹ!”

Hàn Cận Hi tới trước, liếc mắt nhìn Tiểu Long Dập, thấy một cậu bé hơn năm tuổi có vẻ ngoài xinh đẹp như thế nên không tránh khỏi nhìn nhiều một chút, lại cảm thấy khuôn mặt của cậu bé rất giống một người, nhưng lại không nhớ ra là giống ai.

Thu ánh mắt lại, anh cúi người bế tiểu Nghiên Nghiên lên, đôi mắt màu lam dịu dàng nhìn cô bé: “Amber, có đói không nào? Chúng ta đi ăn cơm nhé.”

Tiểu Nghiên nghiên nhìn Hàn Cận Hi rồi chớp chớp mắt: “Không phải là ba nói con nên giảm béo à?”

Hàn Cận Hi hơi híp mắt, dịu dàng nhìn cô bé: “Ăn đã rồi hẵng giảm, nếu không thì lấy đâu ra sức?”

Nghe thấy lời của Hàn Cận Hi, khóe môi của Lê Hiểu Mạn hơi nhếch lên, như thể bị người nào đó lây qua, ánh mắt của cô bất giác nhìn sang khuôn mặt của Long Dập.

Cậu bé rất đẹp trai, tuấn tú, làn da trắng hồng, mày kiếm như mực, đôi mắt hẹp dài, khuôn mặt khiến cô có cảm giác quen thuộc khó hiểu, khiến cô bất giác khẽ giật mình, trước mắt như hiện lên khuôn mặt điển trai của Long Tư Hạo.

Mắt cô có vấn đề à? Sao lại thấy cậu bé trước mắt này giống Long Tư Hạo như thế.

Long Tư Hạo kết hôn rồi sao? Còn có con nữa?

Lòng cô chột đau xót, chốc lát như chột bị tảng đá lớn đè nặng, khiến cô cảm thấy như sắp không hít thở nổi nữa.

Long Tư Hạo kết hôn? Anh kết hôn rồi sao? Kết hôn rồi sao?

Đôi tay mảnh khảnh của cô vô thức nắm chặt lại, móng tay sắc nhọn ghim vào gan bàn tay, dù đau nhưng cũng không thể đau như trong lòng được.

Cho dù đã qua năm năm nhưng chưa bao giờ cô quên Long Tư Hạo, trái tim không ngày nào là không đau đớn vì anh.

Cô không muốn chạm đến vết sẹo anh gây ra cho cô, nhưng lại không tài nào tránh được.

Cô vẫn luôn nhớ đến anh, lần nào cũng khiến cô đau khổ.

Mắt cô đã hơi ửng hồng, đáy mắt có lớp hơi nước mờ mờ, nhưng cô vẫn cố gắng không để mình rơi nước mắt.

Cô đã tự nhủ mình phải kiên cường, phải quên người đàn ông từng nói không rời xa cô nhưng lại đã nhấn tâm biến mất suốt năm năm trong cuộc đời cô.

Năm năm không thể quên được, cô có thể dùng mười năm để quên, mười năm không quên được thì cô sẽ dùng hai mươi năm.

Cho dù phải mất cả đời, cô cũng phải quên anh.

Lúc Lê Hiểu Mạn nhìn tiểu Long Dập chăm chăm thì tiểu Long Dập cũng cẩn thận đánh giá cô, thấy cô khá giống mẹ cậu bé, tuy cậu bé nhỏ tuổi nhưng dù trong lòng cảm thấy kinh ngạc cũng vẫn không biểu hiện lên khuôn mặt nhỏ bé anh tuấn chút nào.

Đôi mắt ngây thơ giấu diếm vẻ thâm trầm đã rơi lên đôi mắt trong veo càng nhìn càng thấy quen thuộc như đôi mắt của mẹ cậu kia.

Thấy cô đỏ mắt, lòng cậu bé cũng như có nỗi xúc động.

Cậu bé không muốn thấy cô đỏ mắt, cậu bé thấy đau lòng.

Đôi mày kiếm nhỏ nhỏ của cậu chau lại, đôi mắt hẹp dài ẩn chứa vẻ đau lòng nhìn Lê Hiểu Mạn: “Dì ơi, dì sao thế?”

Thấy cậu bé nhìn mình bằng đôi mắt đẹp đẽ ẩn vẻ đau lòng, Lê Hiểu

Mạn hơi bất ngờ, không hiểu sao trong lòng lại hơi mừng rỡ, đôi mắt nhìn cậu bé bất giác nhu hòa hẳn.

Cô hơi khom người, cười cười nhìn cậu bé: “Cháu tên gì thế? Mấy tuổi rồi?”

Hỏi xong những lời này, chẳng hiểu sao trong lòng Lê Hiểu Mạn lại thấy lo lắng, sợ rằng cậu bé nói mình họ Long.

Nếu như cậu bé mang họ Long thì chẳng phải chứng minh rằng cậu bé là con của Long Tư Hạo sao?

— — Huyền Huyền có chuyện muốn nói — —

Các bảo bối, anh trai ra sân rồi, các bảo bối chắc biết anh Long Dập là con của ai với ai rồi chứ? Huyền Huyền đã nhắc rất nhiều lần rồi đóoooooooo! Chương ngày mai Long thiếu về nước rồi, anh sẽ gặp được Nghiên Nghiên hay là Long Dập trước đây? Ha ha.

Chương 558: Chú G thần bí (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiểu Long Dập thấy dì xinh đẹp trước mặt hỏi tên mình, nhóc vốn định nói với cô cậu họ Long, gọi là Long Dập, nhưng lại nhớ đến mẹ từng dặn rằng không thể nói cho người khác biết họ của mình là gì, chỉ có thể nói cho người khác tên tiếng Anh của mình thôi.

Vì thế cậu lại ngược mắt nhìn Lê Hiểu Mạn rồi cười ưu nhã, giọng nói trong trẻo êm tai, ngữ khí thân thiết: “Dì ơi, con tên là Allen! Đã năm tuổi rồi ạ.”

Nụ cười ưu nhã kia của thằng bé cực kỳ giống Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn hoảng hốt, giật mình nhìn cậu, sau khi nhớ ra cậu nói mình tên Allen, đã năm tuổi rồi, mà Long Tư Hạo rời đi 5 năm, nói vậy thì Allen tuyệt đối không phải con của Long Tư Hạo và người phụ nữ khác sinh ra sau khi rời đi.

Nếu Long Tư Hạo cùng người phụ nữ khác kết hôn sinh con sau khi chia tay với cô, trừ mười tháng mang thai ra thì con của anh nhiều nhất là bốn tuổi.

Nhưng thằng bé giống Long Tư Hạo như vậy, lại năm tuổi, chẳng lẽ là trùng hợp? Trên đời này sẽ có việc trùng hợp như vậy sao?

Rốt cuộc vấn đề từ đâu vậy?

Tiểu Nghiên Nghiên được Hàn Cẩm Hi bế thấy mẹ mình nhìn chăm

chằm Tiểu Long Dập, đôi mắt nhỏ trong trẻo sáng ngời nghi hoặc nhìn cô hỏi: “Mẹ, mẹ làm sao vậy? Sao lại đỏ mắt? Sao cứ nhìn anh ấy vậy? Mẹ biết anh ấy sao?”

Hàn Cẩm Hi cũng thấy Lê Hiểu Mạn đỏ hốc mắt, đôi mắt lam mị hoặc của anh ta sắc bén lên, đáy mắt lóe lên một tia tức giận, khóe môi cong lên mang theo ý cười lạnh: “Lê Hiểu Mạn, nếu cô thích đứng đây làm pho tượng, tôi có thể giúp cô.”

Dứt lời, ánh mắt anh lộ ra vẻ lạnh lẽo nhìn Mễ Tây: “Lập tức gọi điện thoại bảo người chuyển băng từ Bắc Cực về đây.”

“Daddy, chuyển băng về đây làm gì ạ?” Tiểu Nghiên Nghiên nhú nhú mày nhìn sắc mặt có vẻ không vui của Hàn Cẩm Hi hỏi.

Hàn Cẩm Hi thu lại ánh sáng u ám tản ra từ đôi mắt màu lam, ánh mắt lạnh thấu xương: “Mẹ con muốn khắc băng.”

“Oh!” Giọng nói non nớt của Tiểu Nghiên Nghiên đáp lại, ngay sau đó ánh mắt sáng ngời: “Daddy, không cần phiền toái vậy đâu, có thể trực tiếp ném mẹ ra ngoài tuyết á!”

Nghe được đoạn đối thoại của hai “Cha con” Hàn Cẩm Hi và Tiểu Nghiên Nghiên, Lê Hiểu Mạn giật giật khóe môi, trên trán chảy xuống mấy vạch đen.

Cô trừng mắt liếc họ một cái, sau đó rũ mắt nhìn về phía Tiểu Long Dập, trong giọng nói không tự giác mà mang theo sự quan tâm: “Allen, con tới đây một mình sao?”

Nếu thằng bé chỉ có một mình, cô có chút không yên tâm về cậu, dù gì cậu cũng chỉ là một đứa trẻ năm tuổi thôi.

Nếu đổi lại là đứa trẻ khác, có lẽ cô sẽ không quan tâm như vậy, nhưng đứa bé trai xa lạ trước mặt lại cho cô một loại cảm giác thân thiết, khiến cô không nhịn được muốn quan tâm cậu.

Trong lòng Tiểu Long Dập cũng vì sự quan tâm của Lê Hiểu Mạn mà nảy ra một tia ấm áp, cậu nhìn Lê Hiểu Mạn ôn hòa ưu nhã cười, bàn tay nhỏ nhắn chỉ vào một người phụ nữ dáng người cao gầy, mặc váy dài màu trắng, khí chất ưu nhã dịu dàng đứng cách đó không xa: “Dì ơi, con tới cùng với mẹ, mẹ con ở kia kìa.”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn theo hướng tay cậu chỉ, bởi vì người phụ nữ kia đưa lưng về phía cô, cô không nhìn được mặt cô ấy, nhưng khí chất dịu dàng động lòng người cùng bóng dáng kia lại cho cô một cảm giác quen thuộc.

Trong đầu cô bỗng hiện lên dáng vẻ của Sophie.

Đôi mày đẹp hơi chau lại, cô thu hồi ánh mắt, rũ mắt nhìn Tiểu Long Dập, ngữ khí dịu dàng: “Allen, mẹ con tên là gì?”

Không biết vì sao mà cô rất muốn biết về chuyện của Allen, đặc biệt là muốn xác định cha mẹ cậu là ai.

Cô luôn cảm thấy sự xuất hiện của Allen không đơn giản, đặc biệt là thằng bé giống Long Tư Hạo như vậy, không giống như một sự trùng hợp.

Tiểu Long Dập có chút tò mò nhìn dì trước mặt hình như rất quan tâm mình, lễ phép cười nói: “Dì ơi, mẹ con tên Ngải Na.”

“Ngải Na?”

Tiểu Long Dập gật đầu nhìn Lê Hiểu Mạn: “Dì ơi con qua mẹ con bên

đó nha.”

Dứt lời, Tiểu Long Dập liền xoay người đi về hướng mẹ mình.

Lê Hiểu Mạn gắt gao nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của Tiểu Long Dập, trong lòng có rất nhiều nghi vấn.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ mình nhìn chăm chăm vào hướng Tiểu Long Dập rời khỏi, cô bé phát hiện mẹ mình rất quan tâm anh ấy nha!

Cô bé chu cái miệng nhỏ lên: “Mẹ ơi con đói bụng.”

Lê Hiểu Mạn nghe vậy, phục hồi tinh thần lại nhìn qua Tiểu Nghiên Nghiên, trong con ngươi trong suốt tràn đầy sự cứng chiều, dịu dàng cười: “Sorry! Là mẹ làm trễ thời gian ăn trưa của Nghiên Nghiên, hôm nay để Nghiên Nghiên phạt mẹ được không nè?”

“Đây là mẹ tự nói đó nha.” Tiểu Nghiên Nghiên ngọt ngào cười, nhảy từ lồng ngực Hàn Cẩm Hi xuống, một bàn tay nhỏ kéo Lê Hiểu Mạn, một bàn tay khác kéo Hàn Cẩm Hi, ngẩng đầu nhìn hai người:

“Daddy, mẹ, đi ăn cơm thôi.”

Chương 559: Chú G thần bí (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ở lối ra, Lê Hiếu Mạn ngoái đầu nhìn về phía Tiểu Long Dập sau đó nhíu mày ra khỏi phòng triển lãm.

Tiểu Long Dập vốn đang đi về phía mẹ bỗng xoay người nhìn Lê Hiếu Mạn rời khỏi triển lãm, đôi mắt nhỏ hẹp dài gắt gao nhìn hướng Lê Hiếu Mạn rời khỏi, trên khuôn mặt nhỏ đẹp trai soái khí có chút mất mát.

“Allen!” Lúc này, phía sau cậu truyền đến một giọng nói yêu kiều.

Tiểu Long Dập nghe thấy liền thu lại khuôn mặt nhỏ mất mát, xoay người nhìn người phụ nữ mặc váy trắng, khí chất ưu nhã dịu dàng đang đứng phía sau mình, giọng nói non nớt trong trẻo không nghe ra bất kì ngữ khí gì: “Mẹ.”

Người phụ nữ dịu dàng nhìn Tiểu Long Dập còn nhỏ mà đã bình tĩnh ưu nhã như ông cụ non, cô hơi nhíu mi, ngay sau đó trên gương mặt tuyệt mỹ dịu dàng động lòng người hiện lên một tia cười nhẹ: “Allen, vừa nãy con nhìn gì đấy?”

Tiểu Long Dập nhìn mẹ, thấy mẹ cười với mình nhưng trong lòng lại không cảm thấy ấm áp như dì vừa nãy cười với mình.

Cậu không biết thế nào nhượng đôi mày kiếm, khuôn mặt nhỏ đẹp trai soái khí mang theo nụ cười nhạt ưu nhã: “Mẹ, khi nào chúng ta

đến Mỹ? Không phải mẹ nói đem con đi tìm daddy sao?”

Người phụ nữ dịu dàng nghe Tiểu Long Dập nhắc tới daddy cậu, trong con ngươi màu nâu hiện lên vẻ đau khổ, ánh mắt phức tạp nhìn khuôn mặt nhỏ của Tiểu Long Dập cực kỳ giống ba thằng bé, trong lòng lại tràn ngập hận ý và đau khổ.

Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt này của Tiểu Long Dập đều khiến cô đau khổ vạn phần, cũng khiến cô rất mâu thuẫn.

Trong lòng cô tràn ngập oán, tràn ngập hận, thậm chí là ghen ghét sâu đậm.

Có đôi khi cô sẽ vì sự đố kỵ trong lòng lòng mà nổi điên, hy vọng Tiểu Long Dập biến mất, có đôi khi cô lại không muốn mất thằng bé.

Tiểu Long Dập thấy vẻ mặt mẹ mình không đúng lắm, cậu bước một bước nhỏ lên kéo tay mẹ, đôi mắt nhỏ hẹp dài mang theo vài phần quan tâm nhìn cô: “Mẹ, đừng nghĩ tới việc không vui nữa, nếu cứ nhìn mặt daddy sẽ không thích nhìn đâu, mẹ lại muốn khóc nè à?”

Người phụ nữ dịu dàng nghe vậy nhìn Tiểu Long Dập cười cười, ngời xồm xuống, ánh mắt phức tạp nhìn cậu: “Allen, con là con trai ngoan của mẹ, Allen phải nhớ kỹ, mẹ là người yêu con nhất trên đời này, bất luận khi nào, bất luận mẹ làm sai cái gì, ngay cả mẹ đánh con mắng con, Allen cũng đừng rời khỏi mẹ được không?”

Tiểu Long Dập không rõ vì sao mẹ mình luôn bảo mình đừng rời khỏi mẹ, nhưng cậu cũng không hỏi nhiều.

Cậu nhìn mẹ mình gật gật đầu, ưu nhã cười: “Mẹ yên tâm, Allen sẽ không bỏ mẹ đi đâu.”

“Thật là con ngoan của mẹ.” Người phụ nữ dịu dàng nhoẻn miệng cười, thấy Tiểu Long Dập nói xong liền cúi đầu hôn một cái lên cái trán trắng trẻo của cậu, sau đó nắm tay cậu rời đi.

...

Lê Hiểu Mạn và Tiểu Nghiên Nghiên, Hàn Cẩm Hi cùng đến một tiệm cơm Tây ở thành phố H ăn trưa, sau đó lại đến công viên trò chơi, đến tối Hàn Cẩm Hi mới tự mình lái xe đưa Lê Hiểu Mạn và Tiểu Nghiên Nghiên về chung cư của họ.

Đưa bọn cô về chung cư xong, vì Hàn Cẩm Hi nhận được một cuộc điện thoại có việc nên rời đi.

Lê Hiểu Mạn đi vào phòng tắm rửa trước, sau đó làm cơm chiều, Tiểu Nghiên Nghiên cũng tự về phòng mình, lấy ipad mẹ mới mua nằm trên giường chơi một hồi.

Nhớ đến lâu rồi không nói chuyện phiếm với chú kia liền lấy Apple 6plus mà Hàn Cẩm Hi mua cho cô bé ra đăng nhập MSN chat, trong danh sách bạn bè tìm nick name người kia là chú “G”.

Bởi vì tuổi còn nhỏ, cho dù thông minh thì đánh chữ cũng là cả vấn đề, cho nên cô bé dùng voice chat, nick name là tên tiếng anh “Amber” của mình.

Tiểu Nghiên Nghiên cầm di động, giọng nói ngọt ngào êm tai.

“Chú “G” có đó không? Amber gọi chú, Amber có tin tức tốt muốn chia sẻ với chú “G” nè.”

Đối phương “G” lập tức trả lời, giọng nói trầm thấp tràn ngập từ tính, là giọng của một người đàn ông: “Amber có tin tức gì tốt muốn chia

sẽ với chú G đây?”

Amber: “Triển lãm châu báu cá nhân lần đầu của mẹ Amber tiến hành rất thành công á! Chú “G” ơi, mẹ Amber giỏi không?”

G: “Có thể dạy Amber giỏi như vậy, mẹ Amber nhất định cực kì giỏi, mẹ Amber cũng thích thiết kế châu báu à?”

G nói xong câu đó liền trầm mặc, như lâm vào trong cảm xúc bi thương nào đó không thể tự kiềm chế.

Amber: “Chú G, thân thể của chú sao rồi? Còn ho khan không?”

Đối phương không trả lời lại, Tiểu Nghiên Nghiên nhìn chằm chằm màn hình di động đợi một hồi lâu.

Khi Lê Hiểu Mạn làm xong cơm chiều vào phòng cô bé, thấy cô bé nằm trên giường ôm di động, cô nhẹ gõ cửa phòng: “Amber, lại nói chuyện phiếm với chú G kia sao? Ăn cơm thôi.”

“Sao mẹ biết?” Tiểu Nghiên Nghiên buông di động, xuống giường đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn: “Có đồ ăn con thích không ạ?”

“Mọi thứ đều là đồ con thích ăn.” Lê Hiểu Mạn nhướn mày nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, cười nói xong bế cô bé lên rời khỏi phòng ngủ đến nhà ăn.

Hai người vừa rời khỏi phòng ngủ: “G” liền trả lời.

“Cám ơn Amber quan tâm, chú G không ho khan nữa, đã khỏe rồi.”

Chương 560: Chú G thần bí

(3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cơm chiều xong, Tiểu Nghiên Nghiên mới bốn tuổi không phiền mẹ mà tự mình đi tắm rửa, sau đó đi ngủ sớm.

Dù cô bé còn nhỏ nhưng rất nghe lời hiểu chuyện, rất ít làm mẹ mình nhọc lòng, rất thương mẹ Hiếu Mạn.

Sau khi Lê Hiếu Mạn thấy Tiểu Nghiên Nghiên ngủ mới tiến vào phòng Tiểu Nghiên Nghiên, thấy cô bé ngủ thơm ngọt an ổn, trong con người trong suốt tràn đầy ý cười cứng chiều dịu dàng.

Người ta đều nói con gái là áo bông nhỏ của mẹ, ấm lòng quá.

5 năm này, thật tốt vì còn có Tiểu Nghiên Nghiên là toàn bộ động lực sống của cô, nếu không, cô không biết 5 năm này phải chịu đựng thế nào nữa.

Chăm chú nhìn Tiểu Nghiên Nghiên một hồi lâu, cô cúi đầu hôn một cái trên cái trán nho nhỏ, dèm chăn cẩn thận rồi mới đứng dậy rời khỏi phòng ngủ của cô bé.

Cô rời đi một lát sau thì Tiểu Nghiên Nghiên vốn đang nhắm hai mắt, ngủ ngọt ngào an ổn liền tỉnh lại.

Thật ra cô bé không muốn ngủ, chỉ là không muốn ban ngày mẹ phải làm nhiều việc như vậy mà buổi tối còn phải dỗ mình ngủ.

Cô bé không muốn mẹ quá mệt mỏi, không muốn mẹ quá hao tâm tổn sức vì mình.

Sau khi Lê Hiếu Mạn ra ngoài cũng không về phòng ngủ mà cầm một chai rượu ra ngồi trên sô pha uống.

Sau khi chia tay với Long Tư Hạo, cô vẫn luôn ngủ không ngon.

Cô thường xuyên gặp ác mộng, có đôi khi sẽ mơ thấy mẹ cô, có đôi khi sẽ mơ thấy đứa con đã chết của cô, nhiều lúc mơ thấy Long Tư Hạo nói những lời làm cô thương tâm thống khổ.

Ngẫu nhiên cũng mơ thấy cô và Long Tư Hạo từng ngọt ngào hạnh phúc.

Mặc kệ cô mơ thấy ngọt ngào hay đau khổ, sau khi tỉnh giấc mộng thì bên gối đều ướt đẫm.

5 năm trước cô không uống rượu, hiện tại đã có tửu lượng nhất định, đều là vì mỗi khi tâm trạng đi xuống, đau khổ bất kham nên muốn dùng cồn làm tê liệt chính mình.

Lâu dần liền luyện được tửu lượng.

Nhưng thật ra luyện được tửu lượng này đối với sự nghiệp của cô mà nói có trợ giúp rất lớn.

Lúc ở Anh quốc cô thành lập phòng thiết kế châu báu tư nhân.

Có đôi khi cũng cần xã giao, ví dụ như đáp ứng khách hàng hoặc nói chuyện hợp tác gì đó, đều sẽ có tiệc, ít nhiều gì cũng phải uống một ít rượu.

Đêm nay cô uống xong vài ly, nước mắt trào ra, dạ dày rất khó chịu cô cũng không dừng lại mà vẫn tiếp tục uống.

“Mẹ...”

Đột nhiên một giọng nói non nớt ngọt ngào vang lên khiến Lê Hiếu Mạn ngẩn ra, vừa nâng mắt liền thấy Tiểu Nghiên Nghiên mặc áo ngủ đi ra từ phòng của mình.

“Nghiên Nghiên, con...” Lê Hiếu Mạn buông ly thủy tinh để cao, duỗi tay lau nước mắt, khuôn mặt thanh lệ động lòng người nghiêm nghị hơn: “Sao con còn chưa ngủ?”

Thấy mẹ mình nghiêm mặt, Tiểu Nghiên Nghiên nhăn mày, đôi chân nhỏ bước đến trước mặt Lê Hiếu Mạn, hốc mắt nhỏ nhỏ cũng đỏ lên: “Mẹ, có phải mẹ lại nhớ tới ba ba xấu xa không? Ông ấy nhẫn tâm vứt bỏ chúng ta lâu như vậy sao mẹ còn nhớ ông ấy?”

Tiểu Nghiên Nghiên vẫn luôn biết Hàn Cẩm Hi không phải ba ruột của mình, cô bé gọi anh là daddy bởi vì ở trong lòng cô bé, chú Hàn Cẩm Hi này đối xử tốt với mình như ba ruột.

Lê Hiếu Mạn thấy hốc mắt Tiểu Nghiên Nghiên đỏ lên, cô đau lòng kéo cô bé vào trong lòng ngực, duỗi tay lau nước mắt trên đôi mắt nhỏ, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn cô bé: “Nghiên Nghiên, mẹ không có nhớ ba, không phải ba vứt bỏ chúng ta mà là vốn không biết con tồn tại.”

Cô nói như vậy không phải nói đỡ cho Long Tư Hạo, mà là không muốn Tiểu Nghiên Nghiên quá đau lòng, không nghĩ rằng mình bị ba ba vứt bỏ.

“Mẹ, mẹ không nhớ mới lạ á, mẹ đừng thấy con còn nhỏ mà gạt con.”
Tiểu Nghiên Nghiên chu cái miệng nhỏ, đôi mắt như sao nheo lại, trừng mắt nhìn mẹ mình một cái rồi vươn đôi tay nhỏ giúp mẹ lau nước mắt.

“Mẹ, coi như ba ba xấu xa không biết sự tồn tại của Nghiên Nghiên, nhưng ông ấy biết mẹ có tồn tại mà, vì sao ông ấy cũng không tới tìm mẹ? Mỗi lần con nhìn thấy mẹ khóc vì ba ba thương tâm thế này, con đều đau lòng lắm.”

Lê Hiểu Mạn lẳng lẳng cụp mắt giấu đi cảm xúc đau khổ phức tạp trong đôi mắt trong veo, nỗ lực kiềm lại nước mắt sắp trào ra, rũ mắt mang theo ý cười nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, ngữ khí ôn nhu: “Nghiên Nghiên, thực xin lỗi! Là mẹ hại con thành đứa trẻ không cha, nhưng mà mẹ với...”

Cô cắn chặt môi dưới, ngữ khí bình tĩnh nói: “Mẹ với ba ba không có khả năng đâu, có lẽ ba đã kết hôn rồi, ba sẽ không tới tìm chúng ta nữa bởi vì...”

Chương 561: Sân bay, cha con tương ngộ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô nhớ 5 năm trước Long Tư Hạo từng nói, anh ấy nói cô hại chết con gái mình, anh ấy nói chưa từng yêu cô, anh ấy nói chỉ coi cô là công cụ sinh con mà thôi.

Lúc ấy, cô từng nghi ngờ sự chân thật của những lời anh nói, cô nghĩ rằng anh đang nói dối.

Nhưng 5 năm rồi, nếu anh thật sự yêu cô, vì sao vẫn không đi tìm cô?

Sao anh cứ biến mất như vậy chứ?

5 năm này cô có đi tìm anh nhưng một chút tin tức đều không có.

Mặc kệ anh nói yêu cô là thật hay giả, cô thật sự không thể tin anh sẽ nhẫn tâm như vậy, chẳng quan tâm cô suốt 5 năm qua.

Lòng cô đau như cắt, rất muốn khóc thật to một trận nhưng vì không muốn Tiểu Nghiên Nghiên lo lắng, cô đè tất cả nỗi đau của mình xuống.

Tiểu Nghiên Nghiên nhú chặt mày, rất khó hiểu nhìn mẹ mình rõ ràng rất muốn khóc lại cố không khóc, trong lòng rất đau: “Giữa mẹ với ba ba xấu xa đã xảy ra chuyện gì không thoải mái phải không? Sao mẹ không đi tìm ông ấy? Con cảm thấy rõ ràng mẹ rất nhớ ông

ấy, nhớ đến không chịu nổi luôn.”

Không phải không tìm, mà là tìm không thấy, tìm đến mức cô sắp tuyệt vọng rồi.

Lê Hiểu Mạn thu hồi nước mắt và suy nghĩ đau khổ lại, cười nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, giọng nói ôn nhu: “Nghiên Nghiên, đã khuya rồi, đi ngủ thôi, đêm nay mẹ ngủ với con nha.”

Tiểu Nghiên Nghiên từ trong lồng ngực mẹ bò ra, khí phách nhú mào: “Mẹ, con không phải con sên nhỏ như bạn bè cùng lớp, còn bắt mẹ dẫn đi học, dỗ ngủ, con muốn học cách tự lập, con không cần mẹ dỗ con ngủ, mẹ ngủ ngon nha!”

Tiểu Nghiên Nghiên dứt lời liền đi về phòng ngủ của mình, khi tới gần cửa phòng ngủ, cô bé dừng bước, xoay người nhìn chai rượu trên bàn trà, giọng nói ngọt ngào: “Mẹ không được uống rượu nữa nha! Nếu con lại nhìn thấy mẹ uống một lần, con sẽ lên mẹ uống mười lần, còn phải đem chuyện mẹ uống rượu nói với daddy, để daddy tới “Dạy dỗ” mẹ...”

Tiểu Nghiên Nghiên nói đến đây thì dừng lại, chớp chớp đôi mắt nhỏ như sao trời: “Mẹ, thật ra daddy rất tốt, vừa thương con, vừa quan tâm mẹ, vừa đẹp trai, vừa có tiền lại không lãng nhãng, nếu ba ba không tới tìm chúng ta, không cần chúng ta nữa thì mẹ suy xét cho daddy chút nhé?”

Đôi mày Lê Hiểu Mạn hơi chau lại, không trả lời Tiểu Nghiên Nghiên ngay mà ánh mắt ôn nhu nhìn cô bé hỏi lại: “Nghiên Nghiên thật sự thích chú Hàn sao?”

“Đương nhiên thích ạ.” Tiểu Nghiên Nghiên cười nhìn mẹ mình: “Con với daddy rất hợp nhau, mẹ ngủ ngon nha!”

Dứt lời, cô bé liền xoay người vào phòng ngủ, sau khi nằm lên giường mình mới trốn trong chăn gọi điện thoại cho Hàn Cẩm Hi.

“Daddy, mẹ không ngoan rồi, mẹ lại uống rượu á.”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp hiền hòa của Hàn Cẩm Hi: “Có nói mấy lời daddy dạy con không?”

“Có ạ!” Tiểu Nghiên Nghiên đê thấp giọng: “Con nói với mẹ y như daddy dạy á, con nói nếu mẹ lại uống rượu, con sẽ lén uống mười lần, mẹ thương con như vậy nhất định sẽ không uống rượu nữa, daddy thật thông minh quá à! Nhưng mà daddy thông minh như vậy sao vẫn không theo đuổi mẹ được vậy ta?”

“Ai nói daddy theo đuổi mẹ con?” Giọng Hàn Cẩm Hi trầm thấp không nghe ra bất kì ngữ khí gì.

“Oh!” Tiểu Nghiên Nghiên nhú mày: “Chẳng lẽ daddy âm thầm giúp mẹ, mẹ bị bệnh thì daddy lén chăm sóc mẹ, mỗi lần mẹ đau lòng thì daddy sẽ tìm cách dỗ dành, không phải vì thích mẹ sao?”

“Không phải!” Hàn Cẩm Hi rất dứt khoát trả lời hai chữ.

Tiểu Nghiên Nghiên chu chu cái miệng nhỏ: “Daddy, Amber cực kì cực kì khinh bỉ daddy, rõ ràng thích mẹ còn nói không phải.”

“Không thích.” Hai chữ rất lưu loát dứt khoát.

Tiểu Nghiên Nghiên trợn trắng mắt: “Được rồi, daddy cứ giả bộ tiếp đi, daddy cứ như vậy là cả đời cũng không đuổi kịp mẹ đâu, khuya rồi con đi ngủ nha! Daddy ngủ ngon!”

Tiểu Nghiên Nghiên gọi điện xong đang chuẩn bị cất điện thoại thì Lê Hiếu Mạn vào tới.

Thấy Tiểu Nghiên Nghiên còn chưa ngủ, cô hơi nhú mày, vẻ mặt nghiêm khắc hơn: “Nghiên Nghiên, sao con còn chưa ngủ? Đang gọi điện thoại cho ai?”

“Ngủ liền ạ.” Tiểu Nghiên Nghiên cất điện thoại rồi nghịch ngợm thè lưỡi với mẹ, nháy đôi mắt như sao trời: “Sao mẹ còn chưa ngủ? Con đã nói không cần mẹ dỗ rồi, mẹ đi ngủ đi! Ngủ muộn là mẹ sẽ có nếp nhăn á.”

“Tối nay mẹ muốn ngủ với con.” Lê Hiếu Mạn đến ngồi xuống giường Tiểu Nghiên Nghiên, đôi mắt như nước đọng lòng người ôn nhu nhìn cô bé.

Tiểu Nghiên Nghiên xê dịch vị trí, mày khẽ cong lên: “Được rồi! Nếu mẹ một hai phải ngủ với con thì đêm nay con sẽ hy sinh một chút, chia nửa giường cho mẹ vậy.”

Thấy chỗ Tiểu Nghiên Nghiên chừa ra, Lê Hiếu Mạn mím môi cười với Tiểu Nghiên Nghiên rồi đến nằm bên cạnh Tiểu Nghiên Nghiên.

Miệng Tiểu Nghiên Nghiên cứ nói không cần mẹ dỗ nhưng Lê Hiếu Mạn mới vừa nằm xuống, thân mình nhỏ nhắn của cô bé liền dính lại, cánh tay nhỏ non mịn ôm cổ cô, cái miệng anh đào nhỏ xinh hôn “chụt” lên môi Lê Hiếu Mạn, khuôn mặt nhỏ trắng trẻo nở một nụ cười xinh đẹp: “Mẹ ngủ ngon nha.”

“Nghiên Nghiên ngủ ngon.” Trong đôi mắt trong veo của Lê Hiếu Mạn tràn đầy ý cười dịu dàng của người mẹ, cũng cúi đầu hôn “chụt” một cái lên cái miệng nhỏ của Tiểu Nghiên Nghiên sau đó liền nhắm mắt lại.

Tiểu Nghiên Nghiên nhắm mắt lại, một hồi sau lại đột nhiên mở mắt ra nhìn mẹ hỏi: “Mẹ ơi, qua mấy ngày nữa chính là ngày giỗ bà ngoại, mẹ có về thành phố K không? Lâu lắm rồi con không gặp ông với cậu, con nhớ họ lắm”.

Nghe Tiểu Nghiên Nghiên nhắc tới Lê Tố Phương, đôi mày đẹp của Lê Hiếu Mạn trầm xuống, trong mắt xẹt qua bi thương sâu đậm.

Chương 562: Sân bay, cha con tương ngộ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiểu Nghiên Nghiên thấy vẻ mặt Lê Hiểu Mạn cực kì bi thương, cô bé nhíu mày, trong giọng nói non nớt xen lẫn áy náy: “Thật sự xin lỗi mẹ, con không nên nhắc tới bà ngoại, lại làm mẹ đau lòng rồi.”

Mỗi lần cô bé vô ý nhắc tới bà ngoại thì Lê Hiểu Mạn sẽ đau lòng.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn điêu ngọc trác của Tiểu Nghiên Nghiên tràn đầy áy náy, Lê Hiểu Mạn thu hồi cảm xúc bi thương, ánh mắt ôn nhu nhìn cô bé, ngữ khí dịu dàng: “Ngày giỗ bà ngoại tất nhiên chúng ta phải về chứ.”

Mỗi năm vào ngày giỗ của Lê Tố Phương, Lê Hiểu Mạn sẽ mang Tiểu Nghiên Nghiên về thành phố K báit tế Lê Tố Phương, sau đó ở lại nhà Lê Chấn Hoa mấy ngày rồi mới mang Tiểu Nghiên Nghiên rời khỏi.

Bởi vì ở thành phố K có quá nhiều hồi ức đau khổ nên cô không muốn ở lại nơi đó.

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng cái đầu nhỏ nhắn lên, chớp chớp mắt: “Mẹ, lần này về chúng ta có thể ở nhà cậu lâu hơn chút được không?”

Lê Hiểu Mạn nghe vậy hơi chau mày, ngay sau đó cười nhìn Tiểu Nghiên Nghiên: “Được, lần này chúng ta ở thêm vài ngày, mau ngủ

đi.”

“Dạ!” Tiểu Nghiên Nghiên cười gật đầu, lăn vào trong lòng ngực mẹ, khuôn mặt nhỏ trắng trẻo mang theo nụ cười ngọt ngào chìm vào giấc ngủ.

Năm ngày sau ở sân bay thành phố K.

Lê Hiếu Mạn không báo lại cho Hàn Cẩm Hi, tự mình mang Tiểu Nghiên Nghiên lên máy bay về thành phố K.

Bởi vì trước khi lên máy bay Tiểu Nghiên Nghiên uống quá nhiều nước, lúc máy bay sắp hạ cánh lại không thể dùng WC trên đó, cho nên sau đó Tiểu Nghiên Nghiên vội chạy đến toilet trong sân bay.

Lê Hiếu Mạn vốn muốn đi theo con bé, nhưng cô bé lại không cho Lê Hiếu Mạn đi theo, nói mình đã hơn bốn tuổi rồi, không cần người lớn dẫn đi WC đâu.

Bé con kiên trì không cho Lê Hiếu Mạn đi theo, mà Lê Hiếu Mạn lại rất chiều con nên thấy cô bé kiên trì như vậy liền đưa điện thoại cho cô bé, dặn dò nếu tìm không thấy toilet thì gọi điện thoại cho cô, cũng chỉ hướng toilet xong mới yên tâm nhìn cô bé đi.

Nhưng kết quả Tiểu Nghiên Nghiên đi theo hướng mẹ chỉ thấy toilet nam nhưng không thấy toilet nữ đâu.

Bé con đứng bên ngoài toilet nam, lắc lắc khuôn mặt nhỏ phấn điêu ngọc trác, đôi môi anh đào nhỏ chu lên rất không vui.

Vì sao toilet nam với toilet nữ không ở gần nhau? Vì sao?

Nếu bây giờ trở về tìm mẹ thì mất mặt chết!

Cô bé muốn thể hiện cho mẹ thấy mình đã trưởng thành, có thể tự đi WC rồi.

Nhưng mà... Toilet nữ đâu rồi?

Vì cô bé vốn xinh đẹp lại cực kì đáng yêu, lúc này chu cái miệng nhỏ lên càng đáng yêu cực kỳ khiến không ít người ghé mắt nhìn.

Dù là mấy cậu bé hay là mấy chú trưởng thành đều sẽ nhìn cô bé thêm vài lần.

“Em gái nhỏ sao lại đứng ở đây? Đang đợi ba ba à?”

Một người đàn ông lúc vào toilet nhìn thấy cô bé, lúc ra thấy bé vẫn ở đây liền hỏi một câu.

Hai chữ “Ba ba” chính là quả bom giấu trong lòng Tiểu Nghiên Nghiên, chỉ cần có người đề cập đến sẽ bị kích nổ.

Đôi mày nhỏ càng nhíu chặt, cô bé ngẩng đầu nhìn chú đang hỏi chuyện, giọng nói non nớt mang theo sự mất mát sâu sắc: “Con không có ba ba.”

Cô bé vừa nói xong, một người đàn ông đẹp trai, thân hình vô cùng tuấn mỹ vừa đi từ nam toilet ra.

Trên người mặc âu phục Armani màu đen cao cấp chế tác hoàn toàn thủ công, khí chất bất phàm, hiên ngang, cao quý ưu nhã, chính là Long Tư Hạo vừa mới trở lại thành phố K hôm nay.

Nghe đứa bé gái kia nói vậy, anh hơi nhíu mày, theo bản năng liếc về phía cô bé đang chu cái miệng nhỏ lên.

Khi ánh mắt tối tăm sâu thẳm của anh rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn điêu ngọc trác của Tiểu Nghiên Nghiên, anh liền giật mình trong phút chốc, tròng mắt căng chặt, gắt gao nhìn vào khuôn mặt nhỏ của Tiểu Nghiên Nghiên.

Khuôn mặt của cô bé, đặc biệt là đôi mắt như sao trời cực kỳ giống Lê Hiếu Mạn, khiến anh như thấy được phiên bản thu nhỏ của Lê Hiếu Mạn.

Anh đến gần Tiểu Nghiên Nghiên, đôi mắt hẹp dài âm u gắt gao nhìn cô, đang muốn mở lời thì Tiểu Nghiên Nghiên liền nói trước.

“Chú đẹp trai ơi, sao chú cứ nhìn con không chớp mắt vậy?”

Bé con càng nhìn chú đẹp trai trước mặt càng cảm thấy gương mặt tuấn mỹ kia rất quen thuộc, rất giống cái anh đẹp trai cô bé gặp mấy ngày hôm trước ở thành phố H.

Giọng nói ngọt ngào êm tai của Tiểu Nghiên Nghiên khiến Long Tư Hạo cảm thấy đã nghe ở đâu rồi.

Rất giống giọng của cô bé đáng yêu cùng anh nói chuyện ở MSN chat.

Quen biết cô bé kia là một sự ngẫu nhiên.

Nửa năm trước, sau khi anh hôn mê một khoảng thời gian dài tỉnh lại thì thân thể chưa hoàn toàn bình phục, cần tiếp tục nằm viện điều trị, Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ sợ anh ở bệnh viện buồn chán liền để anh dùng MSN chat.

Lúc này, phía sau anh truyền đến giọng của Lạc Thụy.

“Tổng giám đốc, anh đang nhìn ai mà không chớp mắt vậy? Để tôi nhìn xem có phải là một đại mỹ nữ siêu cấp không nha?”

Chương 563: Dĩ nhiên là giống mommy của cháu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy mặc áo sơ mi màu xanh da trời, phối hợp với bộ âu phục màu tím đậm, quần màu xanh da trời đi ra từ trong phòng rửa tay, vừa vặn nghe thấy lời của tiểu Nghiên Nghiên.

Anh ta vừa nhìn Long Tư Hạo, lại vừa tò mò nhìn về phía tiểu Nghiên Nghiên.

Nhưng lúc ánh mắt của anh ta rơi vào trên khuôn mặt phấn điêu ngọc trác của tiểu Nghiên Nghiên, anh ta cũng ngẩn người ra, sau đó thì trợn to hai mắt, đưa tay chỉ vào tiểu Nghiên Nghiên, khoa trương há to mồm: “Tổng giám đốc, tiểu tiểu tiểu... tiểu nha đầu này nhìn rất quen, cô cô cô bé này giống ai... ai đây.”

Tiểu Nghiên Nghiên thấy hai chú trước mắt đều mặt đầy khiếp sợ nhìn bé, bé khẽ nhíu mày nhỏ lại, nâng cao cằm nhỏ, ngọt ngào cười nói với Lạc Thụy: “Đương nhiên là giống mommy của cháu.”

Lạc Thụy liếc mắt nhìn Long Tư Hạo vẫn luôn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ của tiểu Nghiên Nghiên, rồi anh ta lại nhìn về phía tiểu Nghiên Nghiên, anh ta cười híp mắt lại thành một đường chỉ: “Tiểu bất điểm à, cháu bao nhiêu tuổi rồi? Có thể tiết lộ được gì? Cháu tên là gì, có thể tiết lộ cho chú được không?”

tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp đôi mắt nhỏ, bé giơ ngón tay út lên quơ trái phải, rồi ngọt ngào cười với Lạc Thụy, cất giọng nói non nớt:

“Chú, mẹ cháu nói không thể tùy tiện nói chuyện với người xa lạ, cũng không thể tùy tiện nói tên của mình cho người xa lạ, vì vậy cháu không tiện tiết lộ. Còn tuổi tác của nữ sinh thì... đây là bí mật lớn, càng không tiện tiết lộ, chú tùy tiện hỏi tuổi của bé gái như vậy là muốn làm gì?”

Lạc Thụy vẫn mỉm cười nhìn tiểu Nghiên Nghiên: “Tiểu bất điểm à, chú không làm gì cả, cháu thoáng tiết lộ một chút xíu được không, cha mẹ cháu tên là gì? Rốt cuộc thì cháu mấy tuổi? Tên cháu là gì?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Lạc Thụy lắc đầu: “No, cháu không tiện tiết lộ, chú, chú đã một bó tuổi rồi, sao có thể cứ một mực truy hỏi tiểu tuổi tác và tên của bé gái vậy?”

“Một bó tuổi?” Lạc Thụy giật giật khóe miệng, anh ta sờ sờ mặt mình, rồi lập tức cầm lấy điện thoại ra nhìn màn hình, cau mày nói: “Nhìn không ra một bó tuổi à, một cái nếp nhăn cũng không có, da cũng đẹp, bảo dưỡng rất tốt à! Nơi nào nhìn ra một bó tuổi?”

Sau đó, anh ta ngờ vực nhìn Long Tư Hạo vẫn luôn đứng bên cạnh không lên tiếng: “Tổng giám đốc, anh tới nhìn gương mặt của tôi xem, có phải là tôi có nếp nhăn ở chỗ nào hay không? Tôi nhìn thế nào không thấy à?”

Dứt lời, anh ta lại nheo mắt lại nhìn về phía tiểu Nghiên Nghiên, anh ta làm vẻ mặt như đưa đám nói: “Tiểu nha đầu, nhìn tuổi tác của chú rất lớn sao?”

Anh ta cảm thấy anh ta bảo dưỡng vô cùng tốt mà, nhìn thế nào cũng thấy là mặt của chàng trai mới hai mươi mấy tuổi đầu thôi!

Tiểu nha đầu này thật sự đã làm tổn thương lòng tự ái của mình à!

Tiểu Nghiên Nghiên thấy Lạc Thụy lấy điện thoại di động thay gương để soi mặt mình, vẻ mặt của anh ta lại như đưa đám, bé nhìn anh bằng đôi mắt sáng như sao, ngọt ngào cười với anh ta, giọng nói ngọt ngào mềm mại: “Chú, cháu đùa giỡn với chú thôi, nhìn tuổi tác của chú thế nào cũng không lớn, rất đẹp trai!”

Lạc Thụy nghe thấy lời này của tiểu Nghiên Nghiên, anh ta đang muốn cười nói cái này còn không sai biệt lắm, tiểu Nghiên Nghiên đã tiếp tục nhướn mày nói: “Tuy nhiên, so với chú siêu cấp đẹp trai ở bên cạnh chú kia, thì chú già hơn nhiều, cũng không đẹp trai bằng.”

Lời của bé khiến Lạc Thụy giật giật khóe miệng, nụ cười trên khuôn mặt tuấn mỹ cứng đờ, sau đó anh ta cau mày nhìn về phía Long Tư Hạo bên cạnh, mặt đầy ủy khuất nói: “Tổng giám đốc, tính cách của tiểu nha đầu này rất giống anh, sau khi đã kích người ta thì lại cho người ta một chiếc kẹo, còn chưa bỏ được kẹo vào trong miệng, đã lại đã kích tiếp, cô bé này phúc hắc y như anh vậy, tổng giám đốc anh nói thật đi, có phải anh trộm cùng ai sinh ra tiểu nha đầu này hay không? Tuy nhiên, tôi nhìn tiểu nha đầu này rất giống Lê tiểu thư, không biết là...”

Lạc Thụy đang muốn nói tiểu Nghiên Nghiên là đứa con của Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn, nhưng đang nói được một nửa thì anh ta thay đổi suy nghĩ, lại cảm thấy không thể nào.

Cái này nhất định là trùng hợp, tuyệt đối là trùng hợp.

Năm năm trước, sau khi tổng giám đốc của bọn họ và Lê tiểu thư chia tay thì không còn chung một chỗ nữa. Vì vậy, sao Lê tiểu thư có thể mang thai con gái của tổng giám đốc bọn họ được?

Chắc tính cách của tiểu nha đầu này hơi giống tổng giám đốc của bọn họ, là do trùng hợp thôi?

huyền huyền có lời — —

Bảo bối hãy tin tưởng Long thiếu, anh ấy sẽ đoán ra được tiểu Nghiên Nghiên là con gái của anh ấy, dĩ nhiên đây là cả một quá trình, tuy nhiên quá trình này sẽ rất ngắn.

Mà năm năm qua, tổng giám đốc của bọn họ vẫn luôn điều trị ở trong bệnh viện, còn hôn mê một đoạn thời gian rất dài, suýt chút nữa là không tỉnh lại, cũng may là cuối cùng thì bệnh của tổng giám đốc bọn họ cũng đã được chữa khỏi.

Tiểu Nghiên Nghiên nghe thấy Lạc Thụy nói đến ba chữ “Lê tiểu thư”, bé đang muốn hỏi Lê tiểu thư mà bọn họ nói là ai, thì điện thoại di động trong tay nhỏ của bé bỗng vang lên.

Thấy là mẹ mình Lê Hiểu Mạn gọi tới, bé lập tức nghe điện thoại, bé ngọt ngào trả lời: “Mommy — —!”

Vừa nghe điện thoại xong, tiểu Nghiên Nghiên đã đi về phía trước.

Long Tư Hạo vẫn luôn không lên tiếng, anh vẫn luôn nhìn chăm chăm vào thân ảnh nho nhỏ của tiểu Nghiên Nghiên, ánh mắt không rời khỏi thân ảnh của bé giây phút nào, giống như là muốn nhìn ra đầu mối gì đó từ thân ảnh nho nhỏ của bé.

Anh càng nhìn bé thì lại càng cảm thấy bé giống Hiểu Hiểu của anh.

Bởi vì nghĩ đến Lê Hiểu Mạn mà trái tim của anh lại nhói đau, cả người chìm đắm trong bi thương không cách nào tự kèm chế được.

Chương 564: Đẹp, là gien tốt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Năm năm, anh không có bất cứ tin tức gì của cô, mà năm năm quá, anh vẫn luôn bị những cơn đau do bệnh tật kéo đến và nỗi buồn vô tận vì mất đi Lê Hiểu Mạn hành hạ.

Anh không nhớ rõ, trong năm năm qua, anh đã đi qua quý môn quan bao nhiêu lần, đã hôn mê bao nhiêu lần, cũng chưa từng nghĩ rằng mình còn có thể sống cho tới ngày hôm nay.

“Thật là một tiểu nha đầu đáng yêu.” Lạc Thụy nhìn theo bóng lưng của tiểu Nghiên Nghiên, rồi lại nhìn về phía Long Tư Hạo hỏi: “Tổng giám đốc, anh muốn về Thủy Lộ Hồ trước? Hay là trực tiếp đi đến nghĩa trang An Thái cúng tế mẹ anh?”

Ánh mắt của Long Tư Hạo dần trở nên u ám, anh không đáp lại câu hỏi của Lạc Thụy, mà đi thẳng về phía trước.

Thấy vậy, Lạc Thụy thở dài thật sâu, anh ta lập tức đuổi theo, dư quang nơi khóe mắt của anh ta vừa vịn liếc thấy tiểu Nghiên Nghiên đang hôn mẹ ruột Lê Hiểu Mạn ở cách đó không xa.

Bởi vì Lê Hiểu Mạn đưa lưng về phía Lạc Thụy, vì vậy anh ta không nhìn thấy mặt của Lê Hiểu Mạn, anh ta chỉ nhìn thấy dáng người yếu điệu và khí chất vừa ưu nhã lại vừa quyến rũ đang tản mát quanh người cô, anh ta liền biết cô nhất định là đại mỹ nữ.

Anh ta nhưn mày nhìn về phía Long Tur Hạo đang đi ở trước mặt anh ta: “Tổng giám đốc, thấy không? Mẹ của tiểu nha đầu vừa nãy ở đó đó, khó trách dáng dấp của tiểu nha đầu kia xinh xắn đáng yêu như vậy, thì ra là gien tốt, tôi chỉ nhìn thấy bóng lưng của mẹ cô bé kia thôi mà cũng biết nhất định là một đại mỹ nữ, tổng giám đốc anh cảm thấy thế nào?”

Nghe vậy, Long Tur Hạo hơi nâng tầm mắt, nhìn về phía Lạc Thụy nói, lúc ánh mắt thâm trầm của anh rơi vào mái tóc dài quấn màu vang đỏ và bộ trang phục cao cấp màu đỏ nổi bật mà Lê Hiểu Mạn đang mặc trên người, ánh mắt của anh khẽ run rẩy, anh chăm chú nhìn bóng lưng đó mấy giây.

Lê Hiểu Mạn vốn đang nói gì đó với tiểu Nghiên Nghiên, cô như phát giác ra có người đang nhìn mình, cô vô thức quay đầu lại nhìn về phía Long Tur Hạo đứng.

Không khéo chính là, lúc cô vừa quay đầu lại nhìn, Long Tur Hạo vừa vặn thu hồi tầm mắt, cô chỉ có thể nhìn thấy được bóng lưng Long Tur Hạo đang rảo bước rời đi.

Ngưng mắt nhìn bóng lưng của anh, Lê Hiểu Mạn khẽ nhíu mày lại, bóng lưng kia mang cho cô một loại cảm giác rất quen thuộc.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy Lê Hiểu Mạn nhìn chăm chăm về phía Long Tur Hạo đang rảo bước rời đi, bé tò mò hỏi: “Mommy, mommy đang nhìn gì vậy? Con vừa mới nhìn thấy một chú rất là đẹp trai, còn đẹp trai hơn so với daddy, tuy nhiên hình như cái chú đó không thích nói chuyện, nhìn rất là lạnh lùng.”

Lê Hiểu Mạn thu hồi tầm mắt, cô nhìn về phía tiểu Nghiên Nghiên: “Không phải con nói muốn vệ sinh sao? Mẹ đưa con đi, ông cậu ngoại và cậu đang đi đón chúng ta, bọn họ lập tức tới ngay.”

Vừa nghe thấy ông cậu ngoại và cậu sắp đến, ánh mắt của tiểu Nghiên Nghiên sáng lên, khuôn mặt phấn nộn nở nụ cười ngọt ngào: “Thật sự! Mommy, vậy chúng ta đi vào phòng vệ sinh nhanh lên.”

Dứt lời, bé đưa tay nhỏ của mình nắm lấy tay mẹ chạy về phía phòng vệ sinh.

Từ trong phòng vệ sinh đi ra, Lê Hiếu Mạn liền nhận được điện thoại mà Lê Chấn Hoa gọi tới cho cô, ông ta nói là đã đến, hỏi các cô đang ở nơi nào.

Điện thoại còn chưa gọi xong, tiểu Nghiên Nghiên đã nhìn thấy Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác đến sân bay đón các cô.

Năm năm, khiến Lê Văn Bác càng trở nên thành thục và đẹp trai hơn, đường nét trên gương mặt tuấn tú kia nhìn đã cương nghị hơn so với năm năm trước, cả người mặc âu phục màu đen, làm nổi bật lên dáng vẻ chững chạc và khí chất trầm ổn của anh ta.

Bằng sự cố gắng và nỗ lực của bản thân, bây giờ anh ta đã có sự nghiệp riêng của mình, là CEO của chi nhánh một công ty tài chính.

Sự nghiệp thành công, tự nhiên là có không ít cô gái xem trọng anh ta, nhưng năm năm qua anh ta vẫn không qua lại với bất cứ cô gái nào.

Anh ta không kết hôn, cũng không qua lại với ai, Lê Chấn Hoa tự nhiên là cuống cuồng, nhưng cho dù Lê Chấn Hoa có thúc giục anh ta kết hôn như thế nào, anh ta cũng không nhúc nhích ý niệm muốn kết hôn.

Vì thế, Lê Chấn Hoa cực kỳ nhúc nhúc đầu.

Mà bây giờ Lê Chấn Hoa đã không làm ở ngự yến lâu nữa. Năm năm trước sau khi ra khỏi ngự yến lâu, ông đã tự thuê một cửa hàng mặt tiền mở tiệm diện thực.

Bởi vì trước kia “Lê gia diện thực” đã có chút danh tiếng ở thành phố K, vì vậy việc làm ăn của ông ta cũng coi như là ổn định.

Sau khi kiếm được tiền, ông ta lại mở rộng mặt tiền của cửa hàng, bây giờ ông ta đã được coi là ông chủ của một tiệm mì có quy mô lớn.

“Ông cậu ngoại... cậu...”

Vừa nhìn thấy Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác, tiểu Nghiên Nghiên đã giơ giơ tay nhỏ lên, ngọt ngào gọi: “Ông cậu ngoại, cậu, chúng cháu ở nơi này.”

Lê Chấn Hoa vốn đang nhìn đông nhìn tây vừa nghe thấy giọng nói ngọt ngào êm tai của tiểu Nghiên Nghiên, ông lập tức xoay người nhìn về phía tiếng gọi, thấy bóng người nho nhỏ mặc chiếc váy công chúa màu hồng kia, thì tươi cười đi về trước.

“Nghiên Nghiên...”

“Ông cậu ngoại...”

Tiểu Nghiên Nghiên ngọt ngào gọi, rồi chạy chậm đến.

“Nghiên Nghiên, chạy chậm thôi con, cẩn thận không ngã.” Lê Hiểu Mạn thấy tiểu Nghiên Nghiên chạy bước nhỏ về phía hai người kia, cô mỉm cười nói với bé, rồi cô cũng bước nhanh đi về phía Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác.

Giống như tiểu Nghiên Nghiên, vừa nhìn thấy người thân của mình, tự nhiên là trong lòng cô cũng rất vui mừng và kích động.

“Ông cậu ngoại... Ôm...”

Chương 565: Đẹp, là gien tốt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Nghiên Nghiên chạy đến trước mặt Lê Chấn Hoa, rồi bé nâng khuôn mặt phấn điêu ngọc trác lên, giang rộng hai tay nhỏ về phía trước.

Lê Chấn Hoa thì tươi cười ngời xôm người xuống, ông bế tiểu Nghiên Nghiên lên: “Để ông nhìn xem nào, ái chà chà, tiểu Nghiên Nghiên của ông lại cao hơn rồi, cũng xinh đẹp hơn, chờ sau này lớn lên à! Nhất định là một đại mỹ nữ.”

Tiểu Nghiên Nghiên được khen nên bé vui vẻ cười, đôi mắt sáng như sao của bé cong cong thành hình Nguyệt Nha Nhi, bé ngọt ngào nói: “Ông cậu ngoại cũng càng ngày càng đẹp trai.”

Lê Chấn Hoa nghe thấy lời này của bé, nụ cười trên mặt càng sâu hơn: “Cái miệng nhỏ của Nghiên nghiên càng ngày càng biết nói chuyện, càng ngày càng làm cho người ta thích, nhưng ông cậu ngoại đã già rồi, là một ông già rồi.”

Năm năm qua, trái tim của Lê Chấn Hoa đã phải chịu đựng nhiều loại cảm xúc hơn so với nửa đời người trước mà ông ta đã phải chịu rất nhiều, so với năm năm trước, ông đã già đi rất nhiều, tóc cũng đã bạc trắng đi không ít.

Lê Hiểu Mạn nhìn về phía Lê Chấn Hoa một năm lại càng già hơn so với một năm, trong lòng hết sức đau lòng, cô cảm thấy mình rất bất

hiếu, từ sau khi sinh tiểu Nghiên Nghiên ra, cô rất ít khi ở thành phố K, một mực ở Anh quốc, cô cũng chỉ liên lạc với Lê Chấn Hoa bằng điện thoại, một năm trở lại một hai lần, hơn nữa mỗi lần đều là vội tới rồi cũng vội đi.

Hốc mắt của cô dần đỏ lên, cô mỉm cười nhìn Lê Chấn Hoa: “Cậu, cậu già chỗ nào chứ? Nghiên Nghiên nói đúng, cậu càng ngày càng đẹp trai.”

Lê Chấn Hoa được Lê Hiếu Mạn khen, lại cảm thấy xấu hổ.

Tiểu Nghiên Nghiên đang ở trong ngực ông thấy vậy, bé lấy tay nhỏ che cái miệng nhỏ, cười khanh khách nói: “Ông cậu ngoại đỏ mặt kìa, cậu ông ngoại xấu hổ, ha ha...”

Dứt lời, bé lại nháy mắt với Lê Văn Bác, thấy anh ta càng ngày càng đẹp trai, ánh mắt của bé sáng lên, bé giương tay nhỏ ra: “Oa! Cậu cũng càng ngày càng đẹp trai à nha! Con cũng phải ôm cậu, cậu ơi ôm ôm.”

Lê Văn Bác thấy tiểu Nghiên Nghiên la hét muốn anh ta ôm, anh ta nở nụ cười dịu dàng, thuận tay ôm lấy tiểu Nghiên Nghiên từ trong ngực Lê Chấn Hoa, anh ta ôn hòa nhìn bé: “Nghiên Nghiên, có nhớ cậu hay không?”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt: “Có ạ! Đương nhiên là cháu có, ngày nào cháu cũng đều nhớ đến ông cậu ngoại và cậu, mẹ nói lần này trở về sẽ ở nhiều hơn mấy ngày, cháu có thể được ăn thật là nhiều ăn ngon do ông cậu ngoại làm, còn có thể đi chơi rất nhiều chỗ với cậu nữa.”

Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác nghe thấy tiểu Nghiên Nghiên nói lần này sẽ trở về ở nhiều thêm mấy ngày, hai người đều nhìn về Lê Hiếu

Mạn.

Lê Văn Bác chăm chú nhìn Lê Hiếu Mạn, ánh mắt của anh ta tràn đầy vui vẻ, nhưng trên mặt anh ta lại không biểu lộ quá rõ ràng, anh ta trầm ổn nói: “Mạn mạn, Nghiên Nghiên nói thật à? Lần này hai người trở về sẽ ở nhiều thêm mấy ngày?”

Lê Chấn Hoa cũng đầy mong đợi nhìn Lê Hiếu Mạn: “Mạn Mạn, cháu không gạt Nghiên Nghiên đấy chứ? Lần này thật sự sẽ ở nhiều thêm mấy ngày sao?”

Lê Hiếu Mạn nhìn vẻ mặt đầy mong đợi của Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác, cô mỉm cười gật đầu nói: “Vâng.”

Thấy cô gật đầu, Lê Chấn Hoa cười nói: “Vậy thì tốt rồi, lần này Mạn Mạn và Nghiên Nghiên nhất định phải ở nhiều thêm mấy ngày đấy, thôi chúng ta đừng đứng ở chỗ này nữa, đi về trước, trở về rồi nói tiếp, cậu đã sớm dọn dẹp xong phòng ngủ rồi.”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt, bé nhìn Lê Chấn Hoa cất giọng nói non nớt: “Ông cậu ngoại, mommy nói phải đi gặp bà ngoại trước.”

Nghe thấy bé nhắc tới Lê Tố Phương, Lê Chấn Hoa khẽ nhú mày, trong lòng ông lại tràn đầy bi thương, mặc dù Lê Tố Phương đã chết năm năm rồi, nhưng ông vẫn chưa thoát ra khỏi nỗi đau mất chị.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy Lê Chấn Hoa vừa nghe thấy bé nhắc tới bà ngoại đã nhú mày lại, bé cũng nhú mày nhỏ: “Ông cậu ngoại, ông đừng thương tâm nữa, bà ngoại chỉ đi lên thiên đường hưởng phúc sớm hơn so với chúng ta mà thôi, đến một lúc nào đó chúng ta cũng sẽ đi, như vậy là có thể đoàn tụ với bà ngoại rồi.”

Nghe thấy tiểu Nghiên Nghiên an ủi như vậy, Lê Chấn Hoa dần vui

bớt nỗi buồn trong lòng, ông mỉm cười nhìn tiểu Nghiên Nghiên: “Đúng đúng, bà ngoại của Nghiên Nghiên đi hưởng phúc, ông cậu ngoại không thương tâm nữa, cái miệng nhỏ của Nghiên Nghiên thật biết cách an ủi người, chúng ta đi gặp bà ngoại trước.”

Lê Văn Bác ôm tiểu Nghiên Nghiên, Lê Hiếu Mạn, Lê Chấn Hoa cùng rời khỏi sân bay, Lê Văn Bác phụ trách lái xe, chạy thẳng tới nghĩa trang An Thái.

Xe đến nghĩa trang An Thái, vừa xuống xe, tiểu Nghiên Nghiên đã chạy thẳng về phía mộ của Lê Tố Phương.

“Nghiên Nghiên... Chậm thôi con...”

Lê Hiếu Mạn thấy vậy, lo lắng gọi bé, cô bước nhanh đuổi theo bé.

Sau khi nắm lấy tay nhỏ của tiểu Nghiên Nghiên, Lê Hiếu Mạn nghiêm túc nhìn bé: “Nghiên Nghiên, con nhất định phải để mẹ lo lắng cho con như vậy sao?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn mẹ mình, bé nghịch ngợm le lưỡi: “Sorry, mommy, con không cố ý, con chỉ muốn nhanh chóng được gặp bà ngoại mà thôi, con sẽ không chạy nữa, mommy đừng nóng giận.”

Vẻ mặt của Lê Hiếu Mạn dần nhu hòa xuống, ánh mắt cô nhìn con tràn đầy ý cười dịu dàng: “Mẹ không tức giận, mẹ chỉ lo lắng con sẽ bị ngã, sau này không cho phép chạy nhanh như vậy nữa, biết không?”

Tiểu Nghiên Nghiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, bé chớp chớp mắt, ham học hỏi nói: “Mommy, vậy nếu gặp phải người xấu, hoặc là phát sinh hỏa hoạn lũ lụt, con cũng không được chạy sao?”

Huyền Huyền có lời — —

Các bảo bối đừng nóng nảy, hắc, Long thiếu sẽ nhanh ra sân, bởi vì anh ấy cũng tới nghĩa trang An Thái, vì vậy Hiểu Hiểu sắp đụng phải anh ấy.

!!

Chương 566: Nghĩa trang, gặp Tur Hạo (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe thấy vậy, Lê Hiếu Mạn trầm mặt xuống, cô thấp giọng nói: “Lê An Nghiên.”

Thấy vẻ mặt của mẹ không vui, tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt nhìn về phía Lê Hiếu Mạn, bé ngọt ngào cười với cô, cất giọng nói non nớt: “Mommy, con chỉ đùa thôi, mommy đừng tức giận mà!”

Lê Hiếu Mạn nhìn chằm chằm vào bé, ánh mắt cô nhìn bé tràn đầy cảm xúc phức tạp.

Tính cách này của tiểu Nghiên Nghiên cực kỳ giống Long Tur Hạo, cố ý chọc cho cô tức giận, sau đó còn nói là đùa giỡn.

Cô nhú chặt mày lại, bởi vì nghĩ đến Long Tur Hạo mà trái tim cô lại cảm thấy đau, đau đến nỗi khiến cô sắp nghẹt thở.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ của mình đột nhiên buồn bã, bé không hiểu gì nhìn cô, bé quơ quơ tay nhỏ của mình: “Mommy, mẹ sao vậy?”

Sau đó, Lê Văn Bác và Lê Chấn Hoa cầm đồ cúng tế đi tới thấy sắc mặt của Lê Hiếu Mạn không tốt lắm, vẻ mặt của hai người cũng dần ngưng trọng theo.

Lê Chấn Hoa đi tới trước mặt tiểu Nghiên Nghiên, ông dặt tay nhỏ

của bé: “Nghiên Nghiên, cháu đi gặp bà ngoại với ông cậu ngoại trước đi.”

“A!” Tiểu Nghiên Nghiên đáp lại, rồi bé đi theo Lê Chấn Hoa đi về phía trước.

Lê Văn Bác thì đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, thấy vẻ mặt buồn bã của cô, anh ta nhíu chặt mày lại, lo lắng nhìn cô: “Mạn Mạn, em sao vậy?”

Lê Hiểu Mạn thu hồi tất cả nỗi buồn trong lòng lại, cô nhìn về phía Lê Văn Bác rồi khẽ gật đầu với anh ta, cong môi khẽ mỉm cười: “Anh Văn Bác, em không sao, chúng ta đi thôi! Để em cầm giúp anh.”

Dứt lời, cô đang muốn đưa tay ra giúp Lê Văn Bác xách tiền vàng và đồ cúng dùng để cúng tế, Lê Văn Bác đã ngăn cô lại: “Mạn Mạn, chỗ này chỉ cần một người cầm mà thôi, mình anh cầm là được rồi.”

Lê Hiểu Mạn nhướn mày liếc nhìn chàng trai càng ngày càng thành thực chững chạc, cô nửa đùa nửa thật nói: “Một mình anh thì được chỗ nào? Một mình anh có thể kết hôn sinh con được hả? Anh Văn Bác, anh cũng không còn nhỏ nữa! Bây giờ, tâm nguyện lớn nhất của cậu là có thể nhìn thấy anh kết hôn sinh con, nghe cậu nói năm năm qua anh không quen một người bạn gái nào, anh không gặp nhưng cậu đã vội muốn chết rồi, nếu gặp được người thích hợp, anh cũng đừng bỏ lỡ.”

Bởi vì những lời này của cô, Lê Văn Bác càng nhíu chặt mày hơn, ánh mắt của anh ta thoáng phức tạp, sau khi trầm ngâm trong chốc lát, anh ta mới dịu dàng nhìn Lê Hiểu Mạn, dịu dàng nói: “Mạn mạn, bây giờ anh còn chưa muốn kết hôn, chúng ta đừng nói đến những thứ này nữa, cha anh và Nghiên Nghiên còn đang chờ chúng ta đâu, chúng ta nên đi gặp cô.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn nhìn anh ta thật sâu, rồi cô gật đầu với anh ta, không nói gì thêm nữa, cô xoay người đi thẳng về phía mộ của Lê Tố Phương.

Lê Văn Bác đi theo sau lưng cô, anh ta nhíu mày, ánh mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp, có bi thương, mất mát, không biết phải làm sao, đau khổ...

Đến trước mộ của Lê Tố Phương, Lê Hiếu Mạn quỳ xuống trước mộ bà, tiểu Nghiên Nghiên cũng quỳ theo ở bên cạnh cô.

“Bà ngoại, cháu và mommy lại đến thăm bà đây, chúng cháu mang đến cho bà rất là nhiều đồ ăn ngon? Bà nhìn đi, có gà, có trái cây, có bánh ngọt, còn có rượu và nước trà nữa nè!”

Thấy tiểu Nghiên Nghiên còn nhỏ mà đã hiểu chuyện và biết nghe lời, Lê Chấn Hoa cũng đi lên trước, ông cúi người ở trước mộ của Lê Tố Phương, mặc dù hốc mắt của ông đã đỏ hồng, nhưng ông vẫn nở nụ cười rất tươi: “Chị, chị có thấy không? Mạn Mạn và Nghiên Nghiên lại tới thăm chị này, Nghiên Nghiên lại cao hơn, càng ngày càng xinh hơn, cũng càng ngày càng hiểu thuận hiểu chuyện hơn, nếu như chị còn ở đây...”

Nói đến đây, bởi vì trong lòng thật sự rất khó chịu, giọng nói của Lê Chấn Hoa đã dần thay đổi, giọng của ông khàn đi rồi dần lạc giọng, khóe mắt tràn đầy nước mắt bi thương.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy Lê Chấn Hoa rưng rưng lệ, bé đứng dậy đi tới trước mặt của ông, bé vươn tay nhỏ ra nắm lấy bàn tay của ông, an ủi ông: “Ông cậu ngoại, ông đừng thương tâm nữa, bà ngoại ở trên thiên đường hưởng phúc mà, bà ngoại vẫn luôn nhìn chúng ta đấy, nếu ông cậu ngoại cứ thương tâm như vậy, bà ngoại cũng sẽ

theo thương tâm đó.”

Lê Hiếu Mạn nhìn về phía Lê Chấn Hoa đang cực kỳ thương tâm, cô khẽ cau mày, cố chịu đựng xúc động muốn khóc theo ông, cô nhìn ông an ủi: “Cậu, Nghiên Nghiên nói đúng đấy, mẹ cháu đang ở trên thiên đường nhìn chúng ta, nếu cậu quá thương tâm, trong lòng mẹ cháu cũng sẽ khó chịu à!”

Lê Chấn Hoa nhìn tiểu Nghiên Nghiên và Lê Hiếu Mạn rồi ông gật đầu với hai người, ông đưa tay lên lau khô nước mắt: “Cậu biết rồi, cậu biết là chị đang ở trên trời nhìn chúng ta, cậu sẽ không thương tâm nữa, các cháu cũng đừng quá thương tâm, trước cúng tế đã!”

Dứt lời, ông lại dắt tiểu Nghiên Nghiên đi lên trước, cùng Lê Văn Bác, Lê Hiếu Mạn cùng lấy tất cả các đồ cúng ra rồi đặt lên mâm cúng.

Lúc bọn họ cúng tế Lê Tố Phương xong chuẩn bị rời đi, thì gặp Hạ Thanh Vinh cũng đến cúng tế Lê Tố Phương giống bọn họ.

Năm năm qua, Lê Hiếu Mạn vẫn luôn không gặp Hạ Thanh Vinh, mà tự nhiên là Hạ Thanh Vinh cũng chưa từng gặp cô.

Chương 567: Nghĩa trang, gặp Tư Hạo (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Năm năm qua, Hạ Thanh Vinh vẫn luôn thông qua Lê Văn Bác và Lê Chấn Hoa để hỏi thăm chuyện liên quan tới Lê Hiểu Mạn, nhưng bởi vì trước đó Lê Hiểu Mạn đã nhờ Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác đừng tiết lộ cho bất kỳ người nào biết hành tung và tất cả mọi chuyện liên quan tới cô, vì vậy, Hạ Thanh Vinh vẫn luôn không thể hỏi được thông tin gì liên quan đến chuyện của Lê Hiểu Mạn từ chỗ của Lê Văn Bác và Lê Chấn Hoa, càng không biết năm năm qua cô đã đi nơi nào.

Lê Tố Phương chết, ông ta cực kỳ bi thương, cực kỳ hối hận, ông ta chỉ muốn đền bù cho cô con gái Lê Hiểu Mạn này trong suốt quãng đời còn lại, thế nhưng Lê Hiểu Mạn cũng không cho ông ta cơ hội, cô biến mất suốt năm năm trời.

Giờ phút này, nhìn thấy Lê Hiểu Mạn, hốc mắt của ông ta lập tức ửng đỏ, khówek mắt dần chứa chẵn nước mắt, tràn đầy cảm xúc phức tạp, có kinh ngạc, không dám tin, kích động, mừng rỡ, áy náy, hối hận...

“Mạn Mạn, con... con đã trở lại? Con thật sự đã trở lại? Năm năm qua con đã đi đâu vậy?”

Hạ Thanh Vinh kích động nhìn Lê Hiểu Mạn, đồ cúng trong tay ông rơi xuống đất theo sự kích động của ông, ông vội đi về phía Lê Hiểu Mạn.

Liếc thấy mới năm năm ngắn ngủi, Hạ Thanh Vinh đã gầy gò như bộ xương khô, dáng vẻ đã già đi rất nhiều rồi, Lê Hiểu Mạn khẽ cau mày lại, tuy trong lòng cảm thấy hơi đau lòng cho người cha đã đã từng vứt bỏ này, nhưng cô lại không biểu cảm ra chút cảm xúc nào trên mặt.

Cô không đáp lại câu hỏi của Hạ Thanh Vinh lời, mà nhìn về phía mộ của mẹ Lê Tố Phương, biểu tình bi thương mà phức tạp.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Hạ Thanh Vinh, thấy có vẻ như ông biết mommy của mình, bé vừa tò mò nhìn về phía mommy của mình, vừa hỏi: “Mẹ, vị gia gia này là ai vậy?”

Hạ Thanh Vinh vốn đang chăm chú nhìn Lê Hiểu Mạn, nghe thấy giọng nói của tiểu Nghiên Nghiên, lúc này ông ta mới đưa mắt nhìn tiểu Nghiên Nghiên.

Thấy khuôn mặt phấn điều ngọc trác của bé cực kỳ giống với Lê Hiểu Mạn, đặc biệt là giống như Lê Hiểu Mạn lúc nhỏ, thật sự là giống cô khi còn bé như đúc, đôi mắt ướt át của ông ta lại tràn đầy kinh ngạc và không dám tin.

Sau đó, ông ta giương mắt nhìn về phía Lê Hiểu Mạn: “Mạn Mạn, đây... đây là con gái của con? Cháu... cháu ngoại của ba?”

“Cháu ngoại?” tiểu Nghiên Nghiên nghe vậy, bé nheo mắt lại nhìn chăm chăm vào Hạ Thanh Vinh một hồi lâu, rồi nghi ngờ hỏi: “Ông ơi, ông nói cái gì mà cháu là cháu ngoại của ông vậy?”

Hạ Thanh Vinh đầy kích động nhìn tiểu Nghiên Nghiên: “Ông... Ông là ông ngoại của cháu.”

“Ông ngoại?” tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt, bé nói: “Mommy

của cháu nói ông ngoại của cháu đã đi lên thiên đường bởi bà ngoại rồi.”

Nghe thấy tiểu Nghiên Nghiên nói như vậy, khóe miệng của Lê Hiếu Mạn khẽ co quắt, lúc ấy cô chỉ thuận miệng nói mà thôi, không ngờ rằng tiểu nha đầu này thật sự nhớ như in như vậy.

Không biết có phải là di truyền từ Long Tư Hạo hay không, bé còn nhỏ tuổi mà đã rất quan tâm đến thân tình.

Lê Chấn Hoa nhíu mày lại, ông nhìn về phía Hạ Thanh Vinh, khách khí nói: “Hạ tổng, Nghiên Nghiên còn nhỏ, lời trẻ nhỏ không chấp, ông đừng để trong lòng.”

Mặc dù nhiều năm trước, lúc Hạ Thanh Vinh vớt bỏ hai mẹ con Lê Tố Phương và Lê Hiếu Mạn để cưới thiên kim danh môn Lưu Như Hoa, ông cũng đã rất hận Hạ Thanh Vinh.

Nhưng năm năm qua, Hạ Thanh Vinh vẫn luôn hỏi thăm hành tung và chuyện liên quan đến Lê Hiếu Mạn từ chỗ ông, ông ta muốn đền bù cho Lê Hiếu Mạn. Có nhiều lần, lúc ông tới nghĩa trang thăm Lê Tố Phương, cũng đụng phải Hạ Thanh Vinh đang quỳ xuống trước mộ Lê Tố Phương khóc lóc, sám hối.

Dần dần, hận ý và ngăn cách của ông với Hạ Thanh Vinh cũng đã dần tiêu tan.

Vì vậy, bây giờ ông khá lịch sự với Hạ Thanh Vinh.

Hạ Thanh Vinh cũng không tức giận với những lời mà Nghiên Nghiên đã nói, ngược lại ông ta càng cảm thấy thẹn với Lê Hiếu Mạn, trong lòng càng áy náy khó chịu hơn.

Đôi mắt ướt át của ông ấy náy nhìn Lê Hiểu Mạn, ông ta ghen ngào nói: “Mạn Mạn, không ngờ rằng con gái của con cũng đã lớn như vậy rồi, con bé giống con khi còn bé như đúc, xinh xắn, đáng yêu, hiểu chuyện, làm cho người ta yêu thích.”

Dứt lời, ông ta lại từ ái nhìn về phía tiểu Nghiên Nghiên: “Con tên là Nghiên Nghiên à, tên rất êm tai, Nghiên Nghiên, ông đúng là ông ngoại của cháu.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn về phía Hạ Thanh Vinh, rồi nhìn về phía mẹ ruột của mình, bé hỏi: “Mommy, ông ấy thật sự là ông ngoại của con sao?”

Lê Hiểu Mạn không đáp lại câu hỏi của tiểu Nghiên Nghiên, cô đi lên trước, kéo tay nhỏ của bé, rồi lại nhìn về phía Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác nói: “Cậu, anh Văn Bác, cháu đưa Nghiên Nghiên đi ra xe trước.”

Dứt lời, cô không để ý đến Hạ Thanh Vinh, mà kéo tiểu Nghiên Nghiên đi thẳng ra ngoài.

Chương 568: Nghĩa trang, gặp Tư Hạo (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Mạn Mạn...” Hạ Thanh Vinh thấy vậy, vẻ mặt của ông ta tràn đầy bi thương, ông ta đang muốn đuổi theo, Lê Chấn Hoa đã gọi ông ta lại.

“Hạ tổng, ông đừng đuổi theo nữa, ngăn cách giữa ông và Mạn Mạn không phải một ngày hai ngày là có thể bỏ được, trong lòng con bé có oán có hận với ông, con bé không muốn gặp lại ông, thì ông đuổi theo cũng vô ích.”

Nghe thấy những lời này của Lê Chấn Hoa, Hạ Thanh Vinh ngừng lại, ông ta xoay người buồn bã mà lại áy náy nhìn ông: “Chấn Hoa, đừng gọi tôi là Hạ tổng nữa, gọi tôi là Thanh Vinh đi! Nghiên Nghiên thật sự là con gái của Mạn Mạn à?”

Lê Chấn Hoa nhíu mày lại, ông khẽ gật đầu với Hạ Thanh Vinh: “Nghiên Nghiên là con gái của Mạn Mạn.”

Vẻ mặt buồn bã của Hạ Thanh Vinh dần nổi lên vui mừng: “Mạn Mạn thật sự đã trưởng thành rồi, đều đã có con gái, chắc Nghiên Nghiên là con gái của Mạn Mạn và Long Tư Hạo đi.”

Nghe vậy, Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác đều cùng cau mày lại, bởi vì cho tới bây giờ Lê Hiểu Mạn vẫn chưa nói cho bọn họ biết cha của Nghiên Nghiên là ai.

Hạ Thanh Vinh thấy Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác đều không nói gì

cả, vẻ mặt của ông ta hơi chăm chú, hỏi: “Chẳng lẽ không phải là...?”

Lê Chấn Hoa không trực tiếp đáp lại Hạ Thanh Vinh, ông mỉm cười nhìn ông ta rồi khách khí nói: “Thanh Vinh, chúng tôi còn cần phải trở về, ông có thời gian rảnh rỗi thì tới nhà ngồi chơi.”

Thấy Lê Chấn Hoa không nói, Hạ Thanh Vinh cũng không hỏi thêm gì nữa, ông ta nhìn ông nói: “Được, tôi nhất định sẽ đi.”

Lúc này, Lê Hiếu Mạn và tiểu Nghiên Nghiên rời đi trước đang đứng ở bãi đậu xe ngoài nghĩa trang chờ Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác.

Tiểu Nghiên Nghiên có rất nhiều nghi vấn trong lòng, bé nhin một hồi lâu, nhưng bé thật sự không nhin nổi nữa rồi, bé nâng khuôn mặt phấn điều ngọc trác lên, chớp chớp mắt hỏi mẹ: “Mommy, mẹ nói gạt người là không đúng, nhưng tại sao mẹ phải lừa gạt con là ông ngoại đã lên thiên đường chứ? Có phải là ông ngoại đã chọc cho mẹ tức giận hay không? Tại sao mẹ không muốn nhìn thấy ông ngoại vậy?”

Lúc trước, Lê Hiếu Mạn cũng không cố ý muốn gạt tiểu Nghiên Nghiên, cô chỉ thuận miệng nói mà thôi.

Dĩ nhiên cô cũng biết nói láo gạt người là không đúng, trong phương pháp giáo dục tiểu Nghiên Nghiên, cô luôn rất cẩn thận, rất sợ sẽ dạy bé không tốt.

Bây giờ, đúng là cô không đúng, là cô nói láo lừa tiểu Nghiên Nghiên, lúc cô đang muốn nói xin lỗi với tiểu Nghiên Nghiên, nói cô không nên nói láo, thì dư quang liếc thấy một chiếc Rolls Royce Phantom chạy tới.

Biển số xe cũng càng nhìn càng thấy quen, chờ đến lúc nhớ tới chủ nhân của chiếc xe kia là ai, chiếc Rolls Royce Phantom kia đã ngừng

lại ở bãi đậu xe.

Mắt thấy cửa xe được đẩy ra, có người chuẩn bị đi xuống, Lê Hiểu Mạn bỗng kéo tiểu Nghiên Nghiên quay trở lại.

Mà trái tim của cô giống như là mới biết yêu vậy, nhảy loạn đập thành thịch thịch thịch, cực kỳ khẩn trương.

Nếu như cô nhớ không lầm, chiếc xe kia là của Long Tư Hạo.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ mình lại kéo mình quay trở lại, bé chớp chớp mắt, nghi ngờ hỏi: “Mommy, chúng ta trở lại làm gì? Không phải chúng ta chờ ông cậu ngoại và cậu ở bãi đậu xe sao?”

Lê Hiểu Mạn kéo tiểu Nghiên Nghiên bước nhanh về phía trước, cô che giấu khẩn trương trong lòng xuống, vừa đi cô vừa nói: “Mẹ nhớ tới còn có mấy câu quên chưa nói với bà ngoại của con.”

“À!” tiểu Nghiên Nghiên như tin như không đáp lại, bé đang muốn quay đầu lại nhìn phía sau, Lê Hiểu Mạn đã trợn mắt nhìn bé.

“Không được phép quay đầu.”

Lê Hiểu Mạn càng nói không được quay đầu, tiểu Nghiên Nghiên càng muốn quay đầu lại nhìn, nhưng vì ngại mẹ của bé tức giận rất là đáng sợ, nên bé tạm thời nhịn không quay đầu lại nhìn.

Bé nhú mày nhỏ lại, bước đi theo mẹ, sai bước đi về trước.

Nhưng bé còn nhỏ chân ngắn, tự nhiên là không theo kịp nhịp bước của Lê Hiểu Mạn.

Bé nhú mày nhỏ chắc hơn: “Mommy, mẹ đi chậm lại đi, con không

theo kịp mẹ.”

Lê Hiếu Mạn nghe vậy, cô thoáng thả chậm bước chân.

Mà cách đó không xa, ở sau lưng các cô, là đoàn người mà Lê Hiếu Mạn đang không muốn thấy và cũng sợ nhìn thấy.

Đi đầu chính là Long Tur Hạo, ngoài anh ta, còn có Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, các vệ sỹ đi theo, và một người phụ nữ với vóc dáng nhỏ nhắn cao gầy, mặc chiếc váy bó sát người màu vàng nhạt, tóc dài xõa vai, khí chất thanh nhã.

Người phụ nữ kia đi bên cạnh Long Tur Hạo, khuôn mặt trái soan xinh đẹp không trang điểm, trong vẻ thanh thuần lộ ra một phần mềm mại, nhìn người phụ nữ đó khoảng chừng hai mươi một hai mươi hai tuổi.

Lạc Thụy cũng đi theo bên cạnh Long Tur Hạo, anh ta vẫn luôn nheo mắt lại nhìn chăm chăm vào hai bóng dáng một lớn một nhỏ quen thuộc trước mặt.

“Tổng giám đốc, nhìn hai người trước mặt kia rất quen, có vẻ như chúng ta đã gặp họ đó ở sân bay.”

Long Tur Hạo nghe vậy, anh hơi cau mày lại, ngược mắt nhìn về phía Lê Hiếu Mạn và tiểu Nghiên Nghiên đang nhanh chóng bước đi ở trước mặt.

Người phụ nữ thanh thuần đi theo bên cạnh anh tên là Quý Vũ Tình, cô ta thấy Long Tur Hạo nhìn về phía trước mặt, thì cũng đưa mắt nhìn về phía trước mặt theo anh.

Thấy anh nhìn chăm chăm vào đôi mẹ con phía trước, cô ta thoáng

tò mò và kinh ngạc, ở trong ấn tượng của cô ta, Long tiên sinh không bao giờ nhìn chăm chăm vào một người phụ nữ vượt quá một phút như vậy.

Lạc Thụy giơ tay lên quơ quơ giữa không trung, vẻ mặt tươi cười gọi Lê Hiểu Mạn và tiểu Nghiên Nghiên đang đi ở phía trước.

“Hey! Tiểu nha đầu, sao cháu đi nhanh như vậy làm gì? Bị ma đuổi à?”

Nghe thấy giọng nói từ phía sau truyền đến, tiểu Nghiên Nghiên dừng bước lại, bé không nhin được quay người sang.

Thấy Lạc Thụy ở phía sau, đầu tiên là bé hơi ngần ra, sau khi nhận ra anh ta là chú mà bé đã gặp ở ngoài sân bay, bé nở nụ cười ngọt ngào, cất giọng non nớt nói: “Chú, thì ra là chú à! Thật là trùng hợp à nha! Sao chúng ta lại gặp mặt rồi? Chú nói đúng đấy, có ma đuổi phía sau chúng cháu, không phải là chú đang đuổi theo cháu giống như ma đuổi còn gì?”

!!

Chương 569: Đây là, con gái của em? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy nghe vậy, khóe môi khẽ nhếch, nheo mắt nhìn về phía Lê Hiểu Mạn vẫn chưa xoay người lại, cười nói: “Này! Cô gái xinh đẹp mặc đồ đỏ kia, đưa bé miệng lưỡi lạnh lợi này là con gái cô sao? Thật là đáng yêu!”

Cho dù đã năm năm, giọng của Lạc Thụy, Lê Hiểu Mạn vẫn nghe ra.

Nếu như Lạc Thụy ở đây, có phải Long Tư Hạo cũng ở đây không?

Cô không ngờ rằng hôm nay lại xui xẻo như vậy, thế mà lại gặp Long Tư Hạo cùng Lạc Thụy.

Cô không xoay người, cũng không lên tiếng, dẫu Tiểu Nghiên Nghiên đang định tiếp tục đi về phía trước, đúng lúc nhìn thấy Lê Chấn Hoa cùng Lê Văn Bác đi đến.

Trong nháy mắt cô giống như bị sét đánh trúng đứng ngay tại chỗ, phía trước có cậu cô, phía sau có Lạc Thụy, rất có thể còn có cả Long Tư Hạo, tiến cũng không được, lui cũng không xong, sắc mặt cô xanh trắng, con ngươi trong suốt như nước hiện lên cảm xúc phức tạp.

Tim đập thình thịch, giống như gặp mối tình đầu.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy đột nhiên mẹ mình lại dừng chân, cô bé

ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, chớp chớp mắt nhìn cô, nghi ngờ hỏi: “Mẹ, mẹ sao vậy? Sắc mặt mẹ trông rất khó coi.”

Dứt lời, cô bé nhìn về phía Lê Chấn Hoa cùng Lê Văn Bác đang đi đến, giọng nói ngọt ngào: “Ông ngoại cậu, cậu họ, cậu họ cậu, sao giờ mới đến ạ? Cháu và mẹ chờ... Ừm...”

Lê Hiếu Mạn nhìn thấy Tiểu Nghiên Nghiên chào hỏi Lê Văn Bác cùng Lê Chấn Hoa, theo bản năng cô lập tức lấy tay che cái miệng nhỏ nhắn của cô bé, thấp giọng nói: “Giả vờ như không quen...”

Cô còn chưa dứt lời, giọng của Lê Chấn Hoa đã vang lên: “Mạn Mạn, sao cháu và Nghiên Nghiên còn ở đây?”

Lê Hiếu Mạn đưa tay ôm trán, hơi buông lỏng tay đang che miệng Tiểu Nghiên Nghiên, Lê Chấn Hoa gọi như thế, Lạc Thụy muốn không biết cô là ai cũng khó.

Quả nhiên giống như Lê Hiếu Mạn suy nghĩ, Lạc Thụy nghe được Lê Chấn Hoa gọi Mạn Mạn, đầu tiên là cả kinh, lập tức nheo chặt mắt lại, nhìn người có vóc dáng nổi bật trước mặt mình bằng cặp mắt không dám tin, giọng lắp bắp: “Lê... Lê tiểu thư...”

Anh ấy lập tức quay đầu, nhìn về phía Long Tur Hạo.

Khi Long Tur Hạo nghe Lê Chấn Hoa gọi “Mạn Mạn”, cũng đã cứng đờ ra, chợt dừng chân, kinh ngạc đứng tại chỗ, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh nheo lại, ánh mắt thâm trầm kèm theo sự không dám tin nhìn bóng người tinh tế kia.

Áo choàng dài màu đỏ rực, đuôi tóc hơi xoắn, bộ đồ màu đỏ rực bao lấy thân thể lả lướt của cô, khí chất ưu nhã, quyến rũ cùng tồn tại, cho dù không nhìn mặt cũng cảm thấy xinh đẹp mê người.

Lê Hiểu Mạn hôm nay khác một trời một vực so với Lê Hiểu Mạn trong tưởng tượng của anh, thời gian năm năm trôi qua, vậy mà cô đã thay đổi lớn như thế, cô đi trước mặt anh, gần anh như vậy, thế mà cô lại không nhận ra anh.

Không chỉ có Long Tur Hạo kinh ngạc, Lăng Hàn Dạ đi sau lưng Long Tur Hạo cũng thế, đôi mắt màu nâu không dám tin nhìn bóng người nóng bỏng trong bộ đồ đồ bó sát.

Tô Dịch bên cạnh anh ấy cũng nhìn chăm chăm Lê Hiểu Mạn, hàng lông mày cau lại, khuôn mặt không nhìn ra biểu cảm gì.

“Mạn Mạn, sao cháu và Nghiên Nghiên lại đứng đây?” Lê Chấn Hoa đi đến trước mặt Lê Hiểu Mạn, nghi hoặc nhìn cô hỏi, sau đó nhìn về phía sau Lê Hiểu Mạn, lúc này mới chú ý đến đám người Long Tur Hạo, Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch.

Năm năm trước, mặc dù ông không biết rõ Lê Hiểu Mạn và Long Tur Hạo đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng cũng biết hai người họ đã chia tay, bây giờ gặp lại, khó tránh khỏi sự lúng túng!

Lê Văn Bác bên cạnh ông cũng nhìn về phía Long Tur Hạo, nhìn thấy bên cạnh anh còn có một cô gái khác, hàng chân mày anh tuấn nhíu chặt, lập tức nhìn về phía Lê Hiểu Mạn đang có sắc mặt khó coi, thấp giọng nói đầy thâm ý: “Mạn Mạn, sợ nhìn thấy là bởi vì còn chưa buông được, nhưng em có nghĩ đến không, em vẫn chưa buông, người khác đã có niềm vui mới rồi.”

Lời của Lê Văn Bác giống như nhát búa đập vào đầu Lê Hiểu Mạn.

Người khác đã có niềm vui mới?

Anh ấy nói Long Tư Hạo sao?

Sợ nhìn thấy là bởi vì vẫn chưa buông, chẳng lẽ cô còn chưa buông được sao? Cô còn đang chờ mong cái gì đây?

Chờ mong một người đàn ông không yêu cô, chỉ coi cô là công cụ sinh con hồi tâm chuyển ý sao?

Những lời này của Lê Văn Bác đã cảnh tỉnh cô, cô không còn khẩn trương như vừa rồi nữa.

Đặt tay Tiểu Nghiên Nghiên, cô nhướn mày nhìn Lê Chấn Hoa cùng Lê Văn Bác, cong môi cười yếu ớt: “Cậu, anh Văn Bác, em ở đây chờ hai người, chúng ta đi.”

Dứt lời, cô kéo tay Tiểu Nghiên Nghiên xoay người lại.

Cô cố gắng không nhìn Long Tư Hạo, nhưng vô tình bốn mắt lại nhìn nhau.

Chỉ nửa giây chạm mắt nhau, cô liền chuyển ánh mắt, đúng lúc nhìn thấy Quý Vũ Tình cạnh anh.

Cô gái trong sáng cùng khí chất thoát tục, mặc dù không phải đại mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành, nhưng rất thu hút ánh mắt người khác, trên người cô lộ ra khí chất gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Nghĩ đến năm năm trước anh nói phản bội cô, tim cô liền đau đớn, giống như bị lưỡi dao sắc bén cứa vào, sự đau đớn lan tràn trong tim.

Thì ra không phải anh dối gạt cô, mà đó là sự thật.

Thì ra nguyên nhân chính là bên cạnh đã có người phụ nữ khác.

Thì ra anh thật sự không yêu cô.

Tim càng ngày càng đau, nhưng cô cố gắng lờ đi cảm nhận lúc này, dắt tay Tiểu Nghiên Nghiên đi về phía trước với sắc mặt không đổi, coi như không quen Long Tư Hạo.

Đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của Long Tư Hạo nhìn người phụ nữ lạnh lùng lướt qua anh.

Chương 570: Đây là, con gái của em? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thời gian năm năm trôi qua, cô đã thay đổi rất nhiều, mất đi sự ngây ngô cùng thanh khiết ngày nào, lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng thanh tú thoát tục hơn, đẹp lạnh lùng, quyến rũ động lòng người, ưu nhã, diên đảo chúng sinh, toàn thân đều tản ra hấp dẫn người khí chất, càng ngày càng khiến người ta không thể rời mắt.

Ánh mắt Quý Vũ Tình cũng rơi vào người Lê Hiểu Mạn.

Thấy khí chất cô ưu nhã, đẹp lạnh lùng, thanh tú thoát tục, quyến rũ động lòng người, đáy mắt cô ấy cũng xẹt qua vẻ kinh sợ.

Lê Hiểu Mạn nắm tay Tiểu Nghiên Nghiên giả vờ không quen Long Tur Hạo, lúc đi ngang qua đột nhiên Tiểu Nghiên Nghiên dừng chân lại.

Cô bé nhìn Long Tur Hạo rồi lại ngẩng đầu nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, giọng nói non nớt: “Mẹ, chú đẹp trai này chính là chú con gặp ở sân bay, chú đẹp trai!”

Nghe vậy, đáy mắt trong suốt của Lê Hiểu Mạn hiện lên vẻ phức tạp: “Người con nhìn thấy là anh ta?”

Cô không ngờ rằng người siêu cấp đẹp trai Tiểu Nghiên Nghiên gặp ở sân bay lại là Long Tur Hạo?

Vậy là cha con bọn họ đã gặp mặt nhau.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Lê Hiểu Mạn gật đầu, lại ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn lên, chớp chớp đôi mắt nhìn về phía Long Tư Hạo, ngọt ngào cười với anh, giọng nói non nớt: “Chú đẹp trai, tuy mẹ cháu mỹ lệ phóng khoáng, dịu dàng thiện lương, quyến rũ động lòng người, khí chất bất phàm, khuynh quốc khuynh thành, thế nhưng chú nhìn mẹ cháu chăm chăm như thế là không đúng, cũng không hay cho lắm, chị bên cạnh sẽ nổi máu ghen.”

Nghe được lời Tiểu Nghiên Nghiên, khóe môi Long Tư Hạo co rút, con ngươi hẹp dài nheo lại, ánh mắt thâm trầm lướt qua khuôn mặt Tiểu Nghiên Nghiên cùng Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn cố gắng không nhìn Long Tư Hạo, cô dặt tay Tiểu Nghiên Nghiên không nói gì cả, tiếp tục đi về phía trước.

Nếu như Long Tư Hạo đã có niềm vui mới, cô còn có thể nói gì đây, cô không thể nào đứng trước người phụ nữ bên cạnh anh và nói rằng, Long Tư Hạo, anh xem, Nghiên Nghiên là con gái của anh, em đã sinh cho anh một đứa con gái.

Cô dặt tay Tiểu Nghiên Nghiên đi chưa được mấy bước, đột nhiên Long Tư Hạo tiến đến, nắm chặt cổ tay cô, ánh mắt thâm trầm nheo mắt nhìn cô: “Đây là con gái em?”

Lê Hiểu Mạn cố gắng duy trì sắc mặt bình tĩnh, giữ nụ cười mĩm: “Tiên sinh, mắt anh có vấn đề à? Người sáng suốt đều có thể nhìn ra được sự thật, còn cần phải hỏi sao?”

Thấy anh hỏi như vậy, Lê Hiểu Mạn vừa cười vừa nhấc chân lùi ra sau.

Cô nhìn anh một hồi mới rút tay khỏi bàn tay anh ra cười theo: “Em cùng với người đàn ông xa lạ.”

Vậy mà anh không hỏi Nghiên Nghiên có phải là con gái của anh hay không mà hỏi con gái của cô sinh cùng ai, anh không nghĩ Nghiên Nghiên là con gái của anh sao?

Lúc này âm thanh non nớt của tiểu Nghiên Nghiên vang lên: “Mẹ, người đàn ông lạ là ba đang tới đấy.”

Ngh vậy Lê Hiếu Mạn giật mình, nhìn theo hướng ngón tay con gái chỉ thì thấy Hàn Cẩm Hy đi tới.

Hộ tống anh ta còn có Mẹ Tây.

Gương mặt phong hoa tuyết đại của anh có chút âm trầm, nhắc chân đi về phía trước.

“Ba...”

Tiểu Nghiên Nghiên ngọt ngào gọi một tiếng, sau đó chạy về phía Hàn Cẩm Hy.

Nghe thấy tiếng Nghiên Nghiên gọi ba, Long Tư Hạo, Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch đều nhìn Hàn Cẩm Hy.

Năm năm trước Lạc Thụy đã thấy Hàn Cẩm Hy, anh ta nheo mắt lại: “Sao lại là anh ta?”

Lăng Hàn Dạ cũng nheo mắt nhìn chăm chăm Hàn Cẩm Hy một hồi mới nhìn Lạc Thụy: “Anh ta là ai vậy?”

Lạc Thụy thâm sâu nhìn Long Tư Hạo nhíu mày: “Anh là ta tổng giám

đốc tập đoàn bất động sản AT Hàn Cẩm Hy.”

Long Tư Hạo phức tạp nhìn Lê Hiểu Mạn, đôi mắt đầy đau khổ: “Em và Hàn Cẩm Hy... sinh con gái sao?”

Anh xiết chặt tay, không cách nào nói rõ được đau đớn, Hiểu Hiểu của anh vậy mà có con cùng người đàn ông khác?

Lê Hiểu Mạn thấy anh đau đớn, trong mắt vừa nghi hoặc vừa kinh ngạc, không phải anh không thích cô sao? Không phải bên cạnh anh có người đàn bà khác sao? Không phải anh nhẫn tâm biến mất năm năm sao?

Biểu tình lúc này của anh là sao vậy?

Cô cụp mắt không đáp lại lời anh, đau lòng không thôi.

Cách đó không xa, Hàn Cẩm Hy ôm lấy tiểu Nghiên Nghiên đang chạy tới, sau đó nhấc chân đi về phía Lê Hiểu Mạn trực tiếp coi thường sự tồn tại của Long Tư Hạo.

Anh ta âm trầm nhìn cô, nhếch lên nụ cười xinh đẹp nhưng lạnh lùng, âm thanh vừa lạnh vừa ẩn nhẫn sự tức giận: “Lê Hiểu Mạn, vì sao về thành phố K không nói cho anh biết? Lén rời khỏi tầm mắt của anh rất có cảm giác thành tựu sao?”

Dứt lời anh ta ôm tiểu Nghiên Nghiên, một tay kia kéo cô xoay người rời đi.

Long Tư Hạo thấy vậy, ánh mắt lạnh lùng đang muốn tiến lên ngăn lại thì Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch đã ngăn anh trước.

Lăng Hàn Dạ nhìn Lê Hiểu Mạn và Hàn Cẩm Hy cùng với tiểu Nghiên

Nghiên, lập tức thu hồi tầm mắt nhú mày nhìn anh: “Tur Hạo, nếu người ta đã kết hôn sinh con với người khác thì cậu còn theo đuổi làm gì? Không phải cậu tới đây để bá tể mẹ hay sao?”

Chương 571: Có bệnh thì phải chữa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Hiểu âm trầm nhìn Hàn Cẩm Hy đang kéo Lê Hiểu Mạn đi, lòng anh như bị khoét một miếng đau như rỉ máu.

Là anh đẩy cô cho người khác, là anh tự tay chôn vùi tình yêu của bọn họ, là anh làm tổn thương lòng cô.

Ông trời lại ban cho anh chuyện đang buồn cười như thế.

Năm năm trước anh biết mình chỉ sống không tới một năm, cho dù tiếp tục trị liệu thì vẫn có thể chết, anh không muốn cô đang lúc mất đi con gái lại còn mất thêm cả anh.

Anh biết cô sẽ không chịu nổi, nhất định sẽ ngã quy, anh cho rằng anh sẽ chết không thể nghi ngờ cho nên mới....

mâu ánh mắt bi trầm liếc bị Hàn Cẩm Hy lôi đi Lê Hiểu Mạn, tâm giống như bị khoét cắt đi tới một dạng, rỉ máu một loại thống.

nhưng năm năm sau bệnh của anh đã hết rồi, cô lại kết hôn sinh con, đây là trừng phạt dành cho anh sao?

là anh tự làm tự chịu, tự gieo gió gặt bão sao?

Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch ba người nhìn thấy sự bi thương của anh cũng không nói gì.'

Lúc Quý Vũ Tình đứng bên cạnh anh nhận ra gì đó, cô ta nhíu mày, đôi mắt lóe lên mỉm cười nhìn anh, âm thanh êm tai vô cùng: “Long tiên sinh, không phải anh muốn đi báỉ tế mẹ mình sao?”

Nghe lời Quý Vũ Tình nói, Long Tư Hạo mới thu hồi tầm mắt, che đi sự bi thương trong mắt, nháy mắt thay đổi sắc mặt làm cho người ta không biết anh đang nghĩ gì.

Anh nhếch môi không nói một lời mà xoay người đi đến ngôi mộ của mẹ anh Int.

Lúc đi qua Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác anh cũng không dừng lại.

Lúc Lạc Thụy đi qua hai người họ còn gật đầu mỉm cười xem như chào hỏi thay anh.

Lê Chấn Hoa cũng gật đầu cười lại nhưng không nói gì.

Chờ đám người Long Tư Hạo đi xa, Lê Chấn Hoa vẫn không nói gì nhìn Lê Văn Bác đang nghĩ gì đó sau đó đi về phía bãi đậu xe ở công viên tưởng niệm.

Lúc này Lê Hiểu Mạn đã bị Hàn Cẩm Hy nhét vào xe Lincoln lúc này đang ngồi trên ghế xe xa hoa.

Tiểu Nghiên Nghiên còn ngồi đó, đôi mắt trong sáng nhìn mẹ mình lại nhìn Hàn Cẩm Hy, âm thanh ngọt ngào vang lên: “ba xa lạ, sao người lại tới đây?”

“Đàn ông xa lạ?” Hàn Cẩm Hy nhướn mày, đôi mắt màu lam đầy ý cười nhìn tiểu Nghiên Nghiên hơi nhếch môi: “Amber, từ đàn ông xa lạ này là ai dạy con?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn mẹ ngọt ngào nói: “Là mẹ ạ, vừa nãy mẹ và chú đẹp trai nói chuyện, con là mẹ và người đàn ông lạ sinh ra.”

Hàn Cẩm Hy nheo mắt, ánh mắt dịu dàng nhìn tiểu Nghiên Nghiên: “Vừa rồi bên cạnh các con còn có người khác sao?”

Nghe vậy tiểu Nghiên Nghiên mở to mắt, âm thanh non nớt nói: “Ba, mắt ba không có vấn đề gì chứ? Sao mấy chú kia ở đó ba không thấy?”

Hàn Cẩm Hy lười biếng mà thâm ý nhìn Lê Hiểu Mạn vẫn không nói gì, lập tức cười với tiểu Nghiên Nghiên, giọng nói nhu hòa: “Amber, mắt ba không có vấn đề gì cả, người không liên quan đến ba vì sao ba còn lãng phí đi nhìn chứ?”

“Ba khôn ghinh người khác cũng không đến mức thế chứ...”

Dứt lời bé lại chớp mắt nhìn mẹ, thấy sắc mặt mẹ không đúng mới nghi hoặc hỏi: “Mẹ, mẹ sao thế? Đang nghĩ gì đấy ạ? Mẹ có quen chú đẹp trai kia không?”

Hàn Cẩm Hy trầm mặt nhìn Lê Hiểu Mạn, giọng nói nhẹ nhàng: “Amber, ba có lời muốn nói với mẹ, con xuống xe trước được không?”

“Vâng ba.” Tiểu Nghiên Nghiên làm thủ thế ok sau đó xuống xe đi về phía Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác.

Sau khi tiểu Nghiên Nghiên xuống xe thì Hàn Cẩm Hy nheo mắt lạnh lùng nhìn Lê Hiểu Mạn: “Các người vừa gặp Long Tư Hạo sao?”

Anh ta hoàn toàn xem thường mấy người đứng với Lê Hiểu Mạn,

ánh mắt của anh ta từ đầu đến cuối chỉ nhìn hai mẹ con cô, cho nên không biết người đứng trước mặt cô lúc đó là Long Tư Hạo.

Đối với chuyện tình của Lê Hiểu Mạn, năm năm này đương nhiên anh ta biết rõ, đương nhiên biết được quan hệ trước kia của cô và Long Tư Hạo.

Vốn anh ta chẳng muốn tìm hiểu chuyện của đàn bà làm gì, có rất ít người có thể làm cho anh ta hứng thú.

Mà Lê Hiểu Mạn lại gợi cho anh ta rất nhiều hứng thú, hiện tại ánh mắt của anh ta chỉ ngừng lại vì cô và tiểu Nghiên Nghiên, anh ta dùng hết sức lực và trọng tâm lên hai mẹ con họ.

Nếu hỏi anh ta có yêu Lê Hiểu Mạn hay không, anh ta chỉ có thể nói là không thích.

Tình yêu của anh ta chính là yêu không cần nói.

Cho nên anh ta sẽ dùng từ yêu hoặc không thích thể hiện bằng hành động.

Nghe anh ta nhắc tới Long Tư Hạo, ánh mắt Lê Hiểu Mạn khẽ run, cắn chặt môi không nói gì.

Hàn Cẩm Hy thấy vậy híp mắt lại, nghiêng người, bàn tay trắng nõn không nhìn được muốn tiến lên cởi khuy cài áo của cô.

Nhận ra hành động của anh ta, Lê Hiểu Mạn cả kinh, hai tay nhanh chóng nắm chặt áo mình, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta: “Hàn tổng, có bệnh cần chữa, tùy ý cởi áo người khác như vậy, anh muốn làm gì?”

Hàn Cẩm Hy nhìn cô tức giận không nhanh không chậm thu hồi bàn tay, đôi môi nhếch lên: “Cũng chịu mở miệng nói chuyện với tôi rồi sao? Tôi không làm vậy sao em chịu mở miệng?”

Nghe vậy Lê Hiểu Mạn nhìn anh ta: “Anh có rất nhiều cách để tôi mở miệng.”

Chương 572: Có bệnh thì phải chữa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hàn Cẩm Hy nhíu mày cười vô cùng đẹp trai: “Cách hiệu quả nhất em còn chưa trả lời tôi.”

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh ta, nhếch môi cười: “Tôi không nhất thiết phải trả lời anh.”

Dứt lời Lê Hiểu Mạn chuẩn bị xuống xe, đột nhiên Hàn Cẩm Hy như con báo châu Mỹ đứng lên đánh úp về phía cô, hai tay ấn đầu vai cô để cô ngã xuống ghế.

Cô cả kinh, khuôn mặt không cảm xúc: “Hàn tổng, tôi thấy bệnh anh nguy kịch rồi đấy, không chịu uống thuốc thì nhất định sẽ bất đắc kỳ tử đấy.”

Hàn Cẩm Hy gắt gao đê cô, đôi mắt mang ý cười nhìn cô nhưng ý cười không đạt đến đáy mắt.

“Lê Hiểu Mạn, xem ra trí nhớ của em không tốt, tôi nói rồi, tốt nhất đừng nói tôi và em không có vấn đề gì để nói, nếu không tôi sẽ khiến cho chúng ta có quan hệ thật sự đấy.”

Nghe vậy Lê Hiểu Mạn đang muốn nói gì đó thì tiểu Nghiên Nghiên thò đầu vào, thấy tình huống trong xe mới đưa tay che mắt, âm thanh ngây thơ vang lên: “Phi lễ chớ nhìn, ba à, ba và mẹ nói xong chưa? Con muốn đi đến nhà cậu với mẹ, ông ngoại đang thúc giục.”

Hàn Cẩm Hy thâm sâu nhìn Lê Hiểu Mạn sau đó buông cô ra rồi ngồi dậy.

Lê Hiểu Mạn ngồi dậy mới hung hăng trừng anh ta, nhíu mày nhìn tiểu Nghiên Nghiên, âm thanh nhu hòa: “Nghiên Nghiên, con vào xe cậu trước đi, lát nữa mẹ qua.”

“Vâng ạ.” Tiểu Nghiên Nghiên đáp, sau đó nhìn Hàn Cẩm Hy ngọt ngào nói: “Ba à, con và mẹ đến nhà cậu ở vài ngày, ba về thành phố H đi, đúng rồi, ba và mẹ còn chưa nhận giấy chứng nhận kết hôn đâu, không phải là vợ chồng hợp pháp, cho nên trước khi cưới ba phải duy trì khoảng cách với mẹ đấy...”

Dứt lên bé đã nhắc chân đi về phía xe của Lê Chấn Hoa.

Lê Hiểu Mạn thấy tiểu Nghiên Nghiên đã rời đi mới kéo áo sơ mi, không chờ anh ta phản ứng lại thì đã hung hăng cho anh ta một bạt tai.

“Umm...” Hàn Cẩm Hy kêu lên một tiếng đau đớn, ánh mắt nheo lại đầy nguy hiểm: “Lê Hiểu Mạn, tôi thấy người uống nhầm thuốc là cô mới đúng.”

Lê Hiểu Mạn lại tung thêm một nắm đấm vào mặt Hàn Cẩm Hy, đôi mắt lạnh lẽo nhìn anh ta: “Hàn Cẩm Hy, tôi nhìn anh lâu rồi đấy, tôi nói, anh lại gần tôi trong vòng ba bước thì tôi không đảm anh thành gấu mèo thì tôi cùng họ với mẹ anh.”

Dứt lời cô lại tung một cú đấm vào mắt trái Hàn Cẩm Hy, không chờ anh ta phản ứng liền tung thêm một cú vào mắt phải, lập tức nhắc chân đá vào ngực anh ta một phát.

Mỗi một cú đấm, một động tác nhắc chân, cô dùng sức không nhẹ, mà Hàn Cẩm Hy bị cô đánh cho mặt mũi bầm dập lại không né tránh và ngăn cản.

Bởi vì cô là bà mẹ độc thân nên năm năm này vì bảo vệ Nghiên Nghiên mà bị không ít người bắt nạt, cô đã học qua thuật phòng thân cho nên cô đã không còn là Lê Hiểu Mạn nhu nhược của năm năm trước nữa.

Mễ Tây đứng ngoài xe nhìn động tĩnh bên trong hơi nhíu mày, gương mặt đầy nghi hoặc.

Ông chủ của anh ta không phải là tay trói gà không chặt, dựa theo thân thủ của anh ta, Lê tiểu thư đột nhiên gây thương tổn anh ta chẳng lẽ là anh ta cố ý không đánh trả?

Lúc anh ta đang nghi ngờ thì Lê Hiểu Mạn đang xoay tay vừa đau vừa mỏi, từ trong xe đi xuống nhếch môi nhìn Mễ Tây cười cười: “Mễ Tây, đưa ông chủ của anh đi bệnh viện đi, đừng để anh ta chết bất đắc kỳ tử.”

Mễ Tây gật đầu chui vào xe, thấy hai mắt, mặt, khoe môi đều có dấu vết bị đánh, anh ta hơi nhíu mày: “Ông chủ, Lê tiểu thư bảo tôi đưa anh đi bệnh viện.”

Hàn Cẩm Hy đưa tay vuốt khoe môi bị đánh cho xanh tím, gương mặt đẹp trai đầy thâm trầm: “Lái xe.”

“Vâng.” Mễ Tây đáp lại không hỏi gì mà ngồi vào ghế lái khởi động xe.

Lê Hiểu Mạn cũng đã ngồi vào xe Lê Văn Bác.

Lúc bọn họ rời khỏi công viên tưởng niệm không lâu thì đoàn người Long Tư Hạo, Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch và Quý Vũ Tình đi bãi tể cho Inh cũng vừa đến bãi đậu xe.

Gương mặt Long Tư Hạo thâm thúy làm cho người ta nhìn không ra nhưng cả người anh toát ra hơi thở lạnh lẽo chớ lại gần.

Ngoại trừ Quý Vũ Tình không hiểu vì sao anh như thế nhưng Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch đều biết anh là vì Lê Hiểu Mạn.

Năm năm này dù anh nằm trên giường bệnh cái chết cận kề nhưng chưa bao giờ ngừng hỏi bọn họ tình hình của Lê Hiểu Mạn.

Lúc biết Lê Hiểu Mạn đột nhiên mất tích, anh đã từng buông tha trị liệu muốn đi tìm cô kết quả suýt chút nữa mà mất mạng.

Lúc ngồi vào xe, anh lạnh lùng nhìn Lạc Thụy: “Tôi muốn biết tất cả các chuyện liên quan đến cô ấy, bao gồm con gái của cô ấy từ đâu mà đến.”

Nghe vậy, Lạc Thụy lập tức đáp: “Vâng! Tôi nhất định nhanh chóng tra rõ ràng...”

Sau đó anh ta lại hỏi anh: “Tổng giám đốc, tôi cảm thấy mọi chuyện điều tra xong thì thế nào chứ? Lê tiểu thư đã lập gia đình rồi, còn có con gái nữa, chẳng lẽ tổng giám đốc anh muốn làm ba sao?”

Nghe thấy Lê Hiểu Mạn có con gái, trong lòng anh lại hung hăng đau dớn, hai tay buông thõng bên người nắm chặt thành quyền.

Đó là chuyện anh không cách nào tiếp nhận nổi, không cách nào tiếp nhận cô có con gái với người đàn ông khác.

Lúc anh đau đớn là lúc có một ngọn lửa bùng phát trong lồng ngực, thiêu đốt hừng hực.

Lạc Thụy thấy sắc mặt anh vừa buồn vừa lạnh cũng không nói gì thêm mà nhìn Quý Vũ Tình, nhăn mày nói: “Quý tiểu thư, phiền cô chăm sóc tốt cho tổng giám đốc, nhớ để anh ấy uống nhiều nước để tránh núi lửa bạo phát.”

Quý Vũ Tình gật đầu nhìn Long Tư Hạo.

“Long tiên sinh...”

Cô ta vừa gọi thì Long Tư Hạo đã âm trầm ngồi vào xe, cô ta run run ngồi vào theo.

Đọc đường đi Long Tư Hạo không nói lời nào, cô ta cũng không dám lên tiếng, không khí trong xe cực kì áp lực.

Đến biệt thự ven hồ Thủy Lộ, Long Tư Hạo để quản gia chú Thành mang Quý Vũ Tình đến phòng ngủ lầu hai ở tòa nhà chính mà phòng ngủ của anh lại là lầu ba.

Năm năm không quay lại, cho nên anh vừa về đã lên lầu ba nơi anh cô từng dùng.

Chương 573: Uy hiếp, hôn đến khó thở (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong phòng ngủ mỗi ngày đều có người dọn dẹp, mặc dù năm năm không có người ở nhưng không hề cso bụi mà vẫn trắng lệt như cũ.

Nhìn phòng ngủ một lần, Long Tư Hạo không nhịn được nhớ tới mọi chuyện trải qua cùng cô vào năm năm trước.

Bộ dạng cô tức giận, xấu hổ, tùy hứng, cảm động, cao hứng, thương tâm, từ chút đều khắc sâu vào lòng anh, trong đầu anh.

Lê Hiểu Mạn và anh tách ra, cô không mang theo quần áo anh mua cho cô cho nên tủ quần áo có đủ đồ của cô, bên trong còn có đồ dùng cô đã dùng như khăn rửa mặt, bàn chải đánh răng, ngược súc miệng...

Anh mở cửa tủ quần áo, vuốt ve từng bộ cô đã từng mặc.

Lúc ngón tay anh chạm vào bộ quần áo bà bầu, trước mặt anh hiện ra bộ dạng lúc cô gắng gượng mang thai đứa bé của bọn họ.

Anh dùng sức nắm chặt bộ quần áo, đôi mắt đỏ lên ướt át, trong mắt đầy đau thương.

Đứa con gái đầu tiên của bọn họ không còn, cô lại sinh con gái khác cho người khác.

Trái tim anh đang nhỏ máu.

Năm năm trước buông tay cô ra là lỗi của anh nhưng anh không hề
nguyện ý buông tay.

Anh đã chịu đựng năm năm mất cô, anh không cách nào tiếp tục chịu
đựng tiếp nữa.

Để cho anh trơ mắt nhìn cô và người đàn ông khác ở cùng một chỗ,
anh không thể làm được.

Bởi vì anh đã có được cô cho nên anh không thể tiếp tục như thế.

Không có mấy ai có thể yêu vĩ đại như thế, yêu là ích kỷ, tình yêu
của anh cũng ích kỷ như thế.

Cho nên lúc này cho dù có cướp anh cũng cướp cô trở về, cho dù cô
đã có chồng, làm mẹ người ta.

Đột nhiên di động của anh vang lên, thấy là Lạc Thụy gọi tới, anh
không hề do dự mà nhấn nút nghe.

“Tổng giám đốc, có tin tức tốt cùng một tin tức xấu, anh muốn nghe
cái nào trước?” Trong điện thoại, âm thanh của Lạc Thụy thanh mang
theo một tia vui sướng, và cả thăm dò.

Long Tư Hạo không nói là muốn nghe tin tức tốt trước hay là tin tức
xấu trước, anh mím môi nói duy nhất một chữ: “Nói.”

Lạc Thụy không nói nhiều lời: “Tổng giám đốc, tin tức tốt là Lê tiểu
thư căn bản không kết hôn, tin tức xấu là...”

Nghe vậy, gương mặt anh hiện lên sự vui sướng và may mắn: “Cô

ấy không kết hôn?”

“Tổng giám đốc, thiên chân vạn xác, năm năm này Lê tiểu thư này vẫn chưa kết hôn, tin tức xấu là con gái của Lê tiểu thư từ đâu tới vẫn chưa tra được, tổng giám đốc, tôi đang hoài nghi cô bé kia có phải là do Lê tiểu thư sinh ra hay không? Dựa theo tính cách Lê tiểu thư, cô ấy sẽ không tùy tiện sinh con với người khác! Trừ phi là sinh cùng tổng giám đốc nhưng mà cái này tuyệt đối không có khả năng, tổng giám đốc cùng Lê tiểu thư đã tách ra năm năm, sau khi Lê tiểu thư sinh non tổng giám đốc vẫn không ở cùng cô ấy, cho nên, đứa nhỏ này không có khả năng là của tổng giám đốc, nhưng bộ dạng cô bé kia sao lại giống Lê tiểu thư như thế, nếu không phải là con gái của cô ấy thì cũng không có khả năng, vấn đề ở đâu vậy hả?”

Long Tư Hạo nhăn mày, trầm giọng nói: “Tiếp tục tra.”

“Vâng!” Lạc Thụy đáp lời liền cúp điện thoại.

Biết rõ cô không tái hôn, anh càng kiên định muốn đoạt lại cô.

Mà lúc này Lê Hiểu Mạn và tiểu Nghiên Nghiên đã về chỗ ở của Lê Văn Bác và Lê Chấn Hoa.

Ba năm trước Lê Văn Bác đã mua một căn nhà ở trong tiểu khu gần trung tâm thành phố K, có bốn phòng hai sảnh, công thêm ban công ước chừng 400m².

Nhà cửa đã trang trí xong, hơn nữa còn rất đẹp.

Vừa vào cửa, Lê Hiểu Mạn đã nói hôm nay cô làm đầu bếp sau đó liền đi thẳng vào bếp.

Lúc cô đang bận rộn ở trong phòng bếp, chỉ có như vậy cô mới

không nhớ tới chuyện hôm nay đã gặp Long Tư Hạo.

Chỉ có như vậy cô mới có thể tạm thời quên đi sự đau đớn anh mang tới cho cô.

Vì cô kiên trì muốn vào bếp cho nên Lê Chấn Hoa và tiểu Nghiên Nghiên ở bên ngoài phòng khách chơi, mà Lê Văn Bác lại vào bếp giúp cô.

Thấy cô không có biểu cảm gì vừa rửa rau, thái thái làm đi làm lại hai việc nà.

Anh ta nhăn mày che đi sự mất mát, đi tới cạnh cô cầm cây dao trong tay cô.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn mới ngược mắt khó hiểu nhìn anh: “anh Văn Bác, anh làm gì vậy? Đưa dao đây cho em, em muốn thái.”

Lê Văn Bác nhìn đồ ăn đầy trên thớt: “Mạn Mạn, trưa nay em muốn nấu thập cẩm sao? Cắt nhiều nguyên liệu như vậy cho chúng ta ăn sao? m vừa về sao có thể để cho em nấu cơm đây? Để anh làm thì hơn.”

“Món thập cẩm?” Lê Hiểu Mạn cúi đầu nhìn nguyên liệu trên thớt, lúc này mới phát hiện bên trên trên đã có loại rau xanh, cà chua, hành tây, đậu tằm...

Mà mấy nguyên liệu nấu ăn này bị cô trộn chung một chỗ.

Cô nhíu mày đưa tay vén tóc ra sau mới xấu hổ nhìn Lê Văn Bác cười cười: “Anh Văn Bác, ngại quá, có thể là lâu rồi em không nấu cơm cho nên... nếu không thì làm thập cẩm đi?”

Dứt lời cô cầm cái rổ cho hết nguyên liệu vào sau đó lại cầm nguyên liệu khác đi rửa.

Chương 574: Uy hiếp, hôn đến khó thở (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Văn Bác nhìn cô sau đó tiến lên nhẹ nhàng cầm đi, ánh mắt dịu dàng nhìn cô: “Mạn Mạn, vì hôm nay em gặp Long Tư Hạo mà tâm tình không tốt nên mới tìm việc để làm sao?”

Lê Hiểu Mạn không được tự nhiên che mặt sau tóc, lại nhìn anh, giọng nói thoải mái: “anh Văn Bác, đã năm năm trôi qua, chuyện trước kia em đã quên không khác là bao, anh đoán sai rồi, em không phải vì anh ấy mà tâm tình không tốt.”

Lê Văn Bác nhíu mày, sắc mặt phức tạp nhìn cô: “Mạn Mạn, em gạt được anh nhưng em không gạt được chính em, nếu anh ta thật sự không ảnh hưởng đến tâm trạng của em thì hôm nay ở công viên tưởng niệm em đã không phải không dám xoay người đi nhìn anh ta rồi...”

Không chờ Lê Văn Bác nói xong thì cô đã cười ngắt lời: “Anh Văn Bác, không nói những chuyện này, nấu cơm đã.”

Dứt lời cô cũng không nói gì nữa.

Lê Văn Bác nhìn cô, trong mắt đầy phức tạp, giọng nói đầy chắc chắn: “Mạn Mạn, em chưa từng quên anh ta.”

Lê Hiểu Mạn đang rửa rau thì động tác ngừng lại, lập tức nhíu mày nhìn Lê Văn Bác, giọng nói trêu đùa: “anh Văn Bác, khi nào thì anh

trở nên nói nhiều như thế, rất giọng mẹ em.”

Nhắc tới chữ ‘mẹ’, cô chau mày cúi đầu, chỉ đi sự bi thương trong mắt, tiếp tục nhỏ giọng nói: “Em thấy anh Văn Bác nên đi kiếm bạn gái rồi, nếu không anh sẽ biến thành đàn bà mất thôi.”

Lê Văn Bác vì lời nà của cô mà ánh mắt ảm đạm mấy phần, nhếch môi không nói gì nữa mà yên lặng nấu ăn giúp cô.

Có thể ở bên cạnh cô, yên lặng giúp cô làm việc đối với anh mà nói cũng là một loại hạnh phúc.

Sau khi ăn xong Lê Hiếu Mạn liền đi dọn sạch căn phòng.

Cô không muốn để cho mình rảnh rỗi, làm xong chuyện này liền làm chuyện khác.

Sau khi ăn trưa xong, tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ vừa vào nhà đã vội vàng không ngừng mới nghi hoặc nhìn Lê Chấn Hoa ngồi bên cạnh bé, nhỏ giọng nói: “Ông, có phải mẹ bị động kinh không?”

Lê Chấn Hoa nhìn Lê Hiếu Mạn đang lau nhà dưới sàn nhíu mày cười nhìn tiểu Nghiên Nghiên: “Nghiên Nghiên à, mẹ cháu từ bé đã là người chịu khó, cứ thích dọn nhà, nhất định là mẹ cháu cảm thấy ông ngoại dọn nhà chưa sạch.”

Thật ra ông biết vì sao cô lại như thế, vừa nãy nói thế là không muốn để tiểu Nghiên Nghiên nghĩ nhiều.

Ông và Lê Văn Bác chưa hề có ý ngăn cản cô.

Tuy tiểu Nghiên Nghiên cảm thấy hành vi của mẹ rất lạ nhưng không hỏi nhiều mà đi gọi điện thoại báo tình huống cho Hàn Cẩm Hi để Hàn

Cần Hi đưa ra chủ ý cho bé.

Dù Hàn Cần Hi không phải ba ruột của bé nhưng từ lúc bé hiểu chuyện đến na thì Hàn Cần Hi như ba ruột mà yêu thương cô bé, cho nên cô bé có chút ỷ lại anh ta.

Lê Hiểu Mạn dọn nhà xong thì lau n lần, dọn n lần dù có mệt cũng không dừng.

Cô vẫn bận rộn cho đến khi trời tối, lúc mới chuẩn bị đi ngủ thì nhận được cuộc gọi từ số máy lạ.

Đối phương chỉ nói hai chữ: đi xuống.

Tuy chỉ có hai chữ nhưng nghe ra được là Long Tư Hạo.

Cô không đáp lời liền trực tiếp tắt máy.

Nhưng 2 phút sau điện thoại lại vang lên.

Lúc điện thoại vang lên n lần thì cô mới bắt máy, chỉ là cô chưa nói gì thì đầu dây vang bên kia đã vang lên âm thanh của anh.

“Nếu còn không xuống thì anh sẽ đi lên, trước mặt con gái em và cậu em hôn đến khi em không thở nổi mới thôi.”

“Hỗn đản.”

Nghe thấy anh vẫn xấu xa như năm năm trước, Lê Hiểu Mạn thật muốn mắng thêm vài câu, sau khi tawtsmasy co ngồi trong phòng tìm lý do để Nghiên Nghiên nói Lê Chấn Hoa một lời liền xuống lầu.

“Cuối cùng em cũng chịu xuống sao?”

Vừa xuống lầu cô liền nghe thấy âm thanh quen thuộc vang lên.

Long Tư Hạo đứng bên ngoài cho nên cô vừa ra cửa liền thấy được anh.

Anh mặc áo sơ mi tơ tằm màu đen, tây trang chỉnh đạc, phía dưới mặc quần tây kaki cạp tôn lên cặp chân dài thẳng tắp mê người của anh.

Một người đàn ông chân vừa thon vừa dài cũng quá mức rồi.

Tuy năm năm trước không ít lần thưởng thức dáng người của anh nhưng lúc này gặp lại Lê Hiểu Mạn vẫn không nhìn được nhìn nhiều thêm một chút.

Anh mắt của cô từ chân anh nhìn lên người.

Anh không đeo cà vạt, trước ngực cởi sẵn hai khuy cài, lộ ra lồng ngực gợi cảm mà mê người.

Lại nhìn lên trên, khuôn mặt của anh vẫn tuấn mỹ mê người như năm năm trước.

Long Tư Hạo thấy cô nhìn mình chăm chăm, đôi mắt đầy ý cười nhếch môi: “Hôm nay ở công viên tưởng niệm nhìn chưa đủ sao? Có phải năm năm không gặp lại cảm thấy anh vẫn rất đẹp trai hay không?”

Nghe giọng điệu trêu chọc của anh, Lê Hiểu Mạn nhìn anh sau đó dời tầm mắt, hôm nay ở công viên tưởng niệm gặp nhau là tình huống khác, căn bản cô không tinh tế nhìn anh mà cũng không có tâm tình đó.

Cô nhìn hướng khác, gương mặt mang theo sự xa cách và lạnh lùng:
“Anh tới đây làm gì? Sao anh biết tôi ở đây?”

Long Tư Hạo không đáp cô mà nhấc chân đi về phía cô, đôi mắt nhìn cô chăm chăm, trong mắt đầy đau khổ: “Người đàn ông xa lạ kia là ai? Là Hàn Cẩm Hi sao?”

Hỏi xong lời này anh xiết chặt tay, trong lòng như bị dao cắt.

Tự tức giận ngập trời đang cuồn cuộn trong người anh, nhưng anh vẫn cật lực áp chế, anh sợ anh phần nộ và bi thương sẽ ngập chìm lý trí làm ra chuyện gì tổn thương cô.

Chương 575: Chết cũng không buông tay (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn ngược mắt đối diện với ánh mắt sâu thẳm của anh, trong mắt thoáng qua nòng đậm mắt mác và bi thương, câu môi hỏi ngược lại: “Anh cảm thấy thế nào?”

Chẳng lẽ chuyện đêm đó năm năm trước, anh quên không còn chút gì sao?

Cô nói là của đàn ông khác, anh liền tin sao?

Anh không tin tưởng cô như vậy sao?

Anh thật sự cảm thấy cô sẽ sinh con cùng người đàn ông khác sao?

Anh từng nói, cho dù người toàn thiên hạ đều không tin cô, anh cũng sẽ tin cô, nhưng mà anh không tin cô và Hoắc Vân Hy trong sạch, còn trách cô hại chết con gái của bọn họ.

Bây giờ anh lại tới hỏi cô, đứa bé là của ai.

Tại sao anh không hỏi có phải con gái của anh hay không?

Nếu anh hỏi vậy, ít ra cô sẽ cảm thấy, ở trong lòng anh, anh tin tưởng cô.

Long Tư Hạo thấy cô hỏi ngược lại, lửa giận và bi thương trong đầu

không ngừng đánh thẳng vào lý trí anh, tựa như phải chìm tất cả lý trí anh.

Anh đột nhiên bước lên, lợi dụng ưu thế thân thể, ép cô vào vách tường.

Thấy vậy, vẻ mặt Lê Hiểu Mạn kinh sợ, đầu ngón tay để trước ngực anh: “Anh làm gì?”

Long Tur Hạo rũ mắt, ánh mắt sâu kín nhìn cô chằm chằm, giọng trầm thấp: “Nói thật đi, rốt cuộc nó là con gái của ai?”

Lê Hiểu Mạn nghiêng đầu không nhìn anh, ánh mắt trong suốt nổi lên tầng hơi nước, lạnh lùng cong môi: “Nó là con gái của ai có quan trọng không? Nếu anh không yêu tôi, anh còn tới hỏi tôi chuyện này để làm gì? Long Tur Hạo, anh mất tích năm năm, bên người anh đã có...”

Cô cắn chặt môi dưới, không nói tiếp, lòng hung hãn đau, nước mắt bị thương tràn đầy ra hốc mắt.

Tại sao có thể có người phụ nữ khác?

Thấy hốc mắt cô trong nháy mắt ướt át, Long Tur Hạo nhíu mày, trong lòng quặn đau, anh đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt cô, ánh mắt phức tạp nhìn cô: “Tại sao không nói hết? Bên người anh có gì?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn anh, cố gắng đè nén nước mắt, trên mặt mang theo nụ cười hời hợt yếu ớt, giọng ôn hòa: “Không có gì, Long Tur Hạo, năm năm trước chúng ta đã kết thúc, bây giờ anh có cuộc sống của anh, tôi có cuộc sống của tôi, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, xin anh đừng gọi điện thoại uy hiếp tôi nữa.”

Dứt lời, cô đưa tay đẩy anh ra, xoay người chuẩn bị lên lầu.

Long Tư Hạo thấy vậy, nắm cổ tay cô lần nữa, ánh mắt thâm trầm sắc bén nhìn chằm chằm gò má lãnh đạm của cô, môi mỏng nhếch lên: “Giữa chúng ta vẫn chưa kết thúc, đến chết cũng không kết thúc.”

Lời anh làm Lê Hiểu Mạn rung động.

Cô quay đầu, ánh mắt kinh ngạc nhìn anh, thấy trong mắt anh lóe lên kiên định, cô nhíu mày: “Anh có ý gì? Anh còn muốn thế nào? Còn muốn chơi đùa tôi một lần nữa sao? Chờ đến khi tôi yêu anh, anh mới nói anh chưa từng yêu tôi, mới nói chúng ta kết thúc, sau đó biến mất năm năm một lần nữa có phải không?”

Năm năm trước, rời đi trước chính là anh, buông tay trước chính là anh, biến mất năm năm cũng là anh, bây giờ anh lại tới trêu chọc cô, anh rốt cuộc xem Lê Hiểu Mạn cô là gì?

Khi muốn cô ở bên cạnh anh, không để ý gì mà theo đuổi cô, để cô cảm nhận được hạnh phúc và vui vẻ trước nay chưa từng có.

Khi không muốn cô liền một câu không thương cô, chẳng qua xem cô là công cụ sinh con rồi mất tích suốt năm năm.

Năm năm này, cô len lén khóc qua bao nhiêu lần, cô đếm không hết.

Trong khi cô cố gắng quên anh, cô cũng ảo tưởng có một ngày anh sẽ tìm được cô vô số lần, nói cho cô, anh sai rồi, hy vọng cô có thể tha thứ anh.

Nhưng lần lượt ảo tưởng, đổi lấy là lần lượt hy vọng tan biến.

Cô không tìm được anh, anh cũng không đi tìm cô.

Nếu anh có lòng muốn tìm cô, nhất định có thể tìm được cô, vì cô luôn liên lạc với cậu cô, với năng lực và cơ trí của anh, sao có thể không tìm ra cô, anh căn bản không đi tìm cô.

Năm năm, 1825 ngày, nếu nói cô một ngày thất vọng một lần, như vậy cô thất vọng 1825 lần.

Sau khi trải qua nhiều lần thất vọng, cô tuyệt vọng.

Qua năm năm, lòng không tổn thương nổi nữa, cũng vô lực yêu nữa, cô sợ chạm đến tình yêu lần nữa, vì nó ngọt ngào, cuối cùng thì đau đớn không thể nói nên lời.

Năm năm này, cô đau đủ rồi.

Thẳng đến giờ phút này, lòng cô đã đau đến tựa như hồn phách muốn tách rời thân thể.

Cho nên, cô sẽ cố gắng ép mình quên đi anh, nhưng cô càng muốn quên, nhớ càng sâu.

Ánh mắt Long Tư Hạo nhạy bén thu hết đau buồn của cô vào mắt, anh nắm tay cô: “Em còn yêu anh.”

Anh dùng câu khẳng định.

Lòng Lê Hiểu Mạn quặn đau, ánh mắt lãnh đạm nhìn anh: “Trễ lắm rồi, tôi muốn về ngủ, mời anh buông tôi ra.”

Dứt lời, cô muốn giãy giụa, đột nhiên bị anh ôm vào trong ngực.

Hai cánh tay thon dài bền chắc của anh ôm chặt cô, ánh mắt sâu thẳm nổi lên áy náy và đau lòng: “Hiểu Hiểu, thật xin lỗi, tha thứ anh khốn kiếp, tha thứ anh rời đi tạo thành tổn thương cho em.”

Anh đột nhiên nói xin lỗi làm Lê Hiểu Mạn sửng sờ hồi lâu, cô từng ảo tưởng rất nhiều lần anh nói xin lỗi cô, nhưng sau nhiều lần thất vọng, anh mới đến nói xin lỗi, trong lòng cô đã không có mừng rỡ ban đầu.

Cô đẩy anh ra, hốc mắt ửng đỏ, khóe mắt tràn ra hơi nước: “Long Tư Hạo, đã muộn rồi, bây giờ anh tới nói xin lỗi đã muộn rồi.”

Cô thu hồi ưu tư bi thương, ánh mắt lãnh đạm nhìn anh, giọng ôn hòa: “Long tiên sinh, xin anh đừng tới quấy rầy cuộc sống tôi nữa.”

Cô lãnh đạm như vậy làm cho Long Tư Hạo cảm thấy sợ hãi chưa từng có, anh không sợ cô giận anh, hận anh, mắng anh, chỉ sợ cô ôn hòa nhã nhặn nói chuyện với anh.

Thấy cô muốn đi, anh đột nhiên tiến lên, khom người ôm ngang cô.

Chương 576: Chết cũng không buông tay (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn cả kinh, hí mắt nhìn anh: “Anh làm gì? Để tôi xuống.”

Ánh mắt Long Tur Hạo thâm trầm nhìn cô, ôm cô vào xe anh.

Xe anh đậu cách đó không xa, anh không cho Lê Hiểu Mạn cơ hội ngăn cản, ôm cô vào xe anh, sau đó đi vòng qua chỗ ngồi tài xế, nhanh chóng lái ra khỏi tiểu khu.

Dọc theo đường đi, anh chạy xe thật nhanh, Lê Hiểu Mạn ngồi cạnh tài xế, có ảo giác ngồi xe bay trên trời.

Cô giơ tay lên, vẻ mặt lãnh đạm: “Long Tur Hạo, dừng xe, anh muốn đưa tôi đi đâu? Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Long Tur Hạo đột nhiên đạp thắng xe, dừng ở ven đường.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn đang muốn lên tiếng, Long Tur Hạo nghiêng người nhích lại gần, khớp xương ngón tay xuyên vào tóc cô, giữ óc cô thật chặt, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: “Con gái của ai? Anh thật sự sinh con cùng người đàn ông khác?”

Nghĩ tới đây, trong lòng anh liền nổi lên lửa giận, một bàn tay khác siết chặt.

Thấy anh lượn quanh trở lại vấn đề con gái, Lê Hiếu Mạn quay đầu đi không nhìn anh, giọng lãnh đạm: “Tôi đã nói, con gái là của tôi và một người đàn ông khác.”

Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt sâu kìn nhìn cô chăm chăm: “Người đàn ông đó là ai?”

Ánh mắt anh sắc bén như mũi tên, Lê Hiếu Mạn đưa mắt nhìn hướng khác, nhếch môi dưới, khắc ra hai chữ: “Không biết.”

“Em...” Long Tư Hạo bị hai chữ này của cô chọc giận, rất muốn bóp cô, ánh mắt anh u ám nhìn cô gầm nhẹ: “Lê Hiếu Mạn, anh muốn nghe lời thật.”

Lê Hiếu Mạn liếc anh, giọng lãnh đạm: “Tôi nói thật, tôi nói không biết chính là không biết.”

Dứt lời, cổ đẩy tay anh ra, đưa tay mở cửa xe, chuẩn bị xuống xe.

Long Tư Hạo thấy thế, ánh mắt trầm xuống, tay ở sau ót cô, dùng sức kéo cô vào trong ngực anh, ánh mắt nhìn cô sắc bén tựa như chim ưng: “Em bảo vệ người đàn ông đó? Được, em không nói thật, anh khiến em cả đời này không được gặp lại người đàn ông đó, sẽ không gặp lại con gái em.”

Nghe vậy, ánh mắt Lê Hiếu Mạn sắc bén nhìn anh: “Anh có ý gì? Anh dựa vào cái gì không cho tôi gặp con gái tôi? Long Tư Hạo, xin anh nói rõ ràng cho tôi, anh rốt cuộc muốn thế...”

Không đợi cô nói xong, Long Tư Hạo nhìn cô chăm chăm, gầm nhẹ: “Anh muốn em, muốn em trở lại bên cạnh anh lần nữa.”

Vì lời anh, Lê Hiếu Mạn ngậy người, đôi mắt trong suốt sững sờ nhìn

anh.

Anh mất tích năm năm đột nhiên chạy tới nói với cô anh muốn cô, muốn cô trở lại bên cạnh anh lần nữa, anh xem Lê Hiếu Mạn cô là trái cầu sao?

Lúc không cần liền đá một cước, lúc cần sẽ tới ôm về, sau đó lúc không cần lại đá văng lần nữa sao?

Mặc dù cô đã từng chờ mong tới đón cô trở lại bên cạnh anh, nhưng bây giờ cô không chờ mong.

Ánh mắt cô lãnh đạm nhìn anh, giọng ôn hòa: “Không thể trở lại, bắt đầu từ ngày anh buông tay trước đã không trở lại được, tết năm năm qua anh cũng không cần tôi ở bên, năm mươi năm sau này anh cũng không cần.”

Dứt lời, cô liền tránh thoát khỏi ngực anh, nhưng Long Tur Hạo vẫn ôm cô không buông tay.

Thấy tránh nửa ngày cũng không được, cô hí mắt nhìn Long Tur Hạo, đang muốn lên tiếng, môi mỏng Long Tur Hạo ép xuống, vồ lấy môi cô.

“Ừm... Long...”

Cô nhất thời trợn to hai mắt, khiếp sợ nhìn Long Tur Hạo đột nhiên hôn cô, suy nghĩ trong đầu hơi phức tạp.

Không phải anh không yêu cô sao? Không phải bên cạnh anh có người phụ nữ khác sao? Đột nhiên chạy tới hỏi con gái cô là của ai, bây giờ lại hôn cô, anh rốt cuộc có ý gì?

“Long Tư Hạo... Buông tôi ra...”

Cô giùng giàng né tránh nụ hôn của anh, Long Tư Hạo bất chợt áp cô lên ghế, hai tay nâng mặt cô cố định ở trước mắt anh, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: “Anh sẽ không buông tay nữa, chết cũng không buông tay nữa.”

Năm năm trước buông tay khiến anh hiện tại hối hận, thống khổ không thôi, anh sẽ không buông tay nữa, lần này cho dù chết anh cũng sẽ không buông tay nữa, anh sẽ không tái phạm sai lầm giống nhau lần thứ hai.

Cúi đầu xuống, anh vồ lấy môi cô lần nữa, dùng sức hôn sâu.

Đầu lưỡi Lê Hiểu Mạn bị anh mút đến tê dại, nhưng thân thể cô bị anh ôm chặt vào ngực, mặt cô bị anh cố định song song mặt anh, cô không thể giãy giụa, cũng không tránh được nụ hôn của anh.

Cô bị anh hôn sắp nghẹt thở, Long Tư Hạo mới rời khỏi môi cô, nụ hôn nóng bỏng rơi vào cổ cô, bàn tay mang theo lửa nóng chu du khắp người cô.

Lê Hiểu Mạn đã năm năm không thân mật với đàn ông như vậy, vì nụ hôn và bàn tay nóng bỏng của Long Tư Hạo mà không khống chế được run rẩy.

Nhận ra phản ứng thân thể cô vẫn non nớt như năm năm trước, anh ngừng lại, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: “Hiểu Hiểu, thân thể em nói cho anh, em không hề bài xích anh...”

Dừng lại, môi mỏng anh kề sát tới bên tai cô, thanh âm trầm thấp: “Năm năm nay em không có kết hôn, cô bé kia không phải con ruột của em có đúng không?”

Chương 577: Trò chơi, muốn chơi thế nào? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn vì lời anh mà kinh hãi, hốc mắt anh không có vấn đề chứ, sự thật rõ ràng như vậy anh cũng không nhìn ra?

Mặt cô vì bị anh hôn mà ửng đỏ, cô kinh ngạc trợn mắt nhìn anh: “Long Tư Hạo, mắt anh có vấn đề sao? Có phải con gái của tôi hay không, anh thật sự không nhìn ra sao?”

Thấy vẻ mặt kiên định của cô, Long Tư Hạo nhắm mắt, trong đầu vừa tức giận vừa hối hận thống khổ.

Anh không cách nào tiếp nhận cô sinh đứa con gái cho người đàn ông khác, không cách nào tiếp nhận cô thật sự cùng người đàn ông khác...

Mặc dù sự thật hiện rõ trước mặt anh, nhưng anh không nguyện tin tưởng.

Ánh mắt anh sâu kín nhìn cô, đường nét khuôn mặt lạnh lùng cứng rắn, quanh thân tản ra lệ khí: “Rốt cuộc người đàn ông đó là ai?”

Lê Hiểu Mạn thấy anh hỏi tới hỏi lui đều là vấn đề này, cô rũ mắt: “Anh thật sự muốn biết?”

Dừng lại, cô ngược mắt nhìn anh, giọng ôn hòa: “Được, tôi có thể nói cho anh người đàn ông đó là ai, nhưng anh phải trả lời tôi một câu

hỏi trước.”

Ánh mắt Long Tur Hạo hơi trầm xuống, khóa chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, môi mỏng mím chặt: “Em hỏi đi.”

“Năm năm trước, lần cuối cùng chúng ta gặp mặt là ở đâu? Nếu như anh trả lời đúng, tôi liền nói cho anh con gái là của ai.” Lê Hiểu Mạn nhìn anh chằm chằm, trong lòng mang theo mong đợi, nếu anh có thể trả lời đúng, chứng tỏ anh còn ấn tượng về đêm đó.

Nghe vậy, Long Tur Hạo nhíu chặt mày, ánh mắt thâm trầm u ám nhìn cô: “Là Ngự Yến Lâu, đúng không?”

Nghe câu trả lời của anh, trong mắt Lê Hiểu Mạn thoáng qua vẻ mất mát: “Long Tur Hạo, đây là cơ hội tôi cho anh, nếu như cả đời này anh cũng không đoán đúng, cả đời này tôi cũng sẽ không nói cho anh người đàn ông đó là ai.”

Anh quả nhiên quên mất chuyên đêm kia bọn họ ở khách sạn Đế Hoa.

Mặc dù đêm đó bọn họ đều bị bỏ thuốc, nhưng cô có thể nhớ lại chuyên xảy ra đêm đó, tại sao anh lại có thể quên sạch sẽ?

Long Tur Hạo thấy mặt cô lộ ra biểu tình mất mát, anh nhíu mày, nhìn cô: “Anh đoán sai rồi?”

Ở trong ấn tượng của anh, lần cuối cùng bọn họ gặp nhau năm năm trước đúng là ở Ngự Yến Lâu!

Thấy anh không nhớ nổi, ánh mắt Lê Hiểu Mạn sắc bén nhìn anh: “Anh từ từ suy nghĩ, lúc nào nhớ lại, tôi liền nói cho anh, tôi cần phải về.”

Dứt lời, cô đưa tay chuẩn bị đẩy anh, thân thể anh tuấn của Long Tư Hạo lại ôm chặt cô, chăm chú nhìn cô, ánh mắt thâm thúy: “Một ngày em không nói cho anh người đàn ông đó rốt cuộc là ai, em liền một ngày đừng nghĩ trở về nữa.”

Lê Hiểu Mạn thấy không thể đẩy anh ra, trong đầu nổi lên tức giận: “Anh... Long Tư Hạo, anh đừng quá bá đạo.”

Nếu không thương cô, nếu bên người đã có người phụ nữ khác, tại sao anh còn muốn tới trêu chọc cô?

Nghiên Nghiên là con gái của anh, đối với anh mà nói có quan trọng không?

Tại sao anh lại muốn bá đạo xông vào cuộc sống của cô như vậy?

Anh trêu chọc cô như vậy rất vui có phải không?

Lửa giận trong đầu ngày càng lớn, nhưng Lê Hiểu Mạn áp chế, cô biết tính cách của Long Tư Hạo, anh nói ra được là làm được.

Vì để không bị anh mang đi, xem ra cô chỉ có thể hy sinh nho nhỏ, anh trêu chọc cô nhiều lần như vậy, lần này đến lượt cô.

Cô nhú mào nhìn anh, ánh mắt nhu hòa đi mấy phần, hơi cong môi: “Anh chắc chắn sẽ không để tôi trở về nữa?”

Tay Long Tư Hạo siết chặt cầm cô, môi mỏng phun ra ba chữ: “Tuyệt đối không.”

“Vậy thì không ai cần về.” Lê Hiểu Mạn nhìn anh nói xong, liền nhắm mắt, chủ động dâng môi lên, hôn anh.

Mặc dù trong lòng đã chuẩn bị xong, nhưng khi chủ động hôn anh, đáy lòng cô vẫn rất khẩn trương, trái tim bịch bịch cuồn cuộn.

Vì hành động đột ngột của cô, Long Tư Hạo hoàn toàn sửng sờ, ánh mắt không dám tin và không rõ nhìn cô, cô lại chủ động hôn anh?

Long Tư Hạo là người đàn ông duy nhất của Lê Hiểu Mạn, năm năm qua cô chưa từng thân mật với người đàn ông khác như vậy.

Bất kể là năm năm trước hay là hiện tại, cô hôn đều rất không lưu loát, lúc này cô còn có chút lúng túng.

Cô vốn định ôm anh, lười dây dưa, nhưng giống như một con ruồi con không đầu đụng loạn xạ.

Cô vụng về hôn, Long Tư Hạo thật sự không dám khen ngợi.

Ánh mắt tối sầm, anh bấu chặt ót cô, nắm giữ quyền chủ động, làm nụ hôn này sâu hơn.

Bị anh nắm giữ quyền chủ động, Lê Hiểu Mạn muốn lui bước, thiếu chút nữa đẩy anh ra, nhưng cô nhịn được.

Chẳng những không đẩy anh ra, ngược lại nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh.

Năm năm trước, sau khi cô và Long Tư Hạo hoàn toàn kết thúc, cô không nghĩ tới bọn họ lại còn có thể hôn sâu như bây giờ.

Nụ hôn của anh vẫn làm cô rung động, nhưng cô tận lực xem nhẹ cảm nhận chân chính của đáy lòng.

Cô tự thôi miên mình, cố gắng làm như đang hôn không khí, mà không phải là Long Tư Hạo.

Cô đáp lại lạ thường, mặc dù khiến Long Tư Hạo nghi ngờ, nhưng anh không nghĩ nhiều.

Bởi vì vào giờ khắc này, anh muốn vứt bỏ tất cả, không muốn nghĩ gì.

Chương 578: Trò chơi, muốn chơi thế nào? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sợ mình sẽ mê mệt trong nụ hôn của Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn muốn tốc chiến tốc thắng.

Tay mảnh khảnh nhỏ bé của cô to gan đưa tới trước ngực Long Tư Hạo, cởi nút áo sơ mi của anh ra.

Còn Long Tư Hạo vì hành động này của cô mà sửng sốt, ngừng hôn cô, ngưng mắt nhìn cô, ánh mắt sắc bén như muốn nhìn thấu hồn cô.

Anh nhếch môi mỉm cười: “Em muốn cùng anh làm ở trong xe...”

Lê Hiểu Mạn rũ mắt, lông mi dài che giấu ưu tư trong mắt cô, cô không lên tiếng, chỉ nhanh chóng cởi nút áo anh, cởi áo sơ mi anh ra.

Nhìn lồng ngực to lớn quyến rũ của anh, Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, cố gắng che giấu ngượng ngùng và không được tự nhiên, cô lấy hết dũng khí, tay khẽ vuốt ngực anh.

Khi tay cô chạm vào ngực anh, cô rõ ràng cảm nhận được thân thể anh cứng đờ, mà cô cũng giống như bị chạm điện, suýt chút nữa rút tay lại.

Tay vẫn bơi trên ngực anh, cô cúi người, đôi môi bị hôn sưng đỏ hôn lên ngực anh.

Long Tur Hạo hít một hơi lạnh, huyết dịch toàn sâu đều sôi trào.

Anh nhìn người phụ nữ hôn ngực anh, ánh mắt nổi lên lửa dục vọng, ánh mắt sắc bén lạnh như băng dần trở nên vô cùng nóng bỏng, trên mặt dính vẻ mê ly động tình.

Ngón tay thon dài nâng cằm cô, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Những cái này là ai dạy em?”

Mắt anh chột rét lạnh, lửa giận sùng sục trong lồng ngực, chỉ cần vừa nghĩ tới cô làm chuyện thân mật như vậy với người đàn ông khác, tim anh liền đau như nhỏ máu, hận không thể giết hết đàn ông toàn thiên hạ.

Lửa giận nồng đậm thiêu đốt anh, anh đột nhiên mở cửa xe, một tay nắm cổ tay Lê Hiểu Mạn, kéo cô ra sau.

Thấy vậy, mắt Lê Hiểu Mạn thoáng qua tia hoảng sợ, kiều my cong môi.

Hai tay cô ôm cổ anh, ánh mắt mê ly dịu dàng đáng yêu nhìn anh: “Vào xe làm gì? Có dám ở ven đường hay không?”

Nghe lời cô, Long Tur Hạo không dám tin vào lỗ tai mình, năm năm qua, cô thay đổi lớn vượt ra khỏi tưởng tượng của anh.

Nếu là năm năm trước, cô tuyệt đối không dám nói vậy.

Long Tur Hạo nhìn cô, ánh mắt trầm trầm: “Em vừa nói gì? Nói lại lần nữa.”

Lê Hiểu Mạn hí mắt nhìn anh, sau đó ánh mắt lại rơi vào cột đèn bên lề đường, khóe môi nở nụ cười tà ác: “Có dám theo tôi chơi trò

chơi kích thích hơn không?”

Đầu ngón tay cô chỉ cột đèn: “Đến đó chơi.”

Long Tư Hạo nhìn theo hướng ngón tay cô chỉ, sau đó ánh mắt tối sầm, nắm cổ tay cô, ánh mắt sắc bén u ám nhìn cô: “Em đừng hối hận.”

Cô lại muốn chơi trò chơi kích thích với anh, vậy anh liền chơi theo cô, anh ngược lại muốn nhìn xem cô có thể chơi tới mức nào.

Sau đó anh ôm eo nhỏ nhắn của cô, thân thể cao lớn áp cô vào cột đèn ven đường, nhìn cô chăm chăm, môi mỏng khẽ nhấp: “Muốn chơi thế nào?”

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn dịu dàng đáng yêu nhìn anh, nở nụ cười: “Có phải muốn chơi thế nào đều được không?”

Dứt lời, cô không đợi anh trả lời, hai tay ôm chặt em anh, đổi phương hướng, áp anh vào cột đèn.

Long Tư Hạo nhìn cô chăm chăm, ánh mắt sắc bén tựa như muốn nhìn cô ra một lỗ thủng.

Lê Hiểu Mạn âm thầm cong môi, chủ động hôn anh lần nữa.

Có kinh nghiệm vừa rồi, lần này cô hôn có kỹ thuật hơn nhiều.

Cô nhiệt tình như lửa hôn anh, trong lòng vẫn tự thôi miên mình, cô chỉ hôn không khí, là không khí, là không khí...

Cô hôn không phải Long Tư Hạo, không phải Long Tư Hạo...

Lê Hiểu Mạn chủ động và nhiệt tình càng khiến Long Tur Hạo nghi ngờ.

Lúc hôn Long Tur Hạo, tay cô trượt vào túi quần anh, lén lấy điện thoại anh ra, ném xuống đất.

Điện thoại rơi xuống đất phát ra tiếng vang làm Long Tur Hạo sửng sờ.

Còn Lê Hiểu Mạn nhân cơ hội rời khỏi môi mỏng của anh, ánh mắt mang theo thâm ý nhìn anh: “Chờ tôi một chút.”

Dứt lời, cô ném cho anh một ánh mắt quyến rũ, xoay người đi về phía xe Long Tur Hạo, cầm áo sơ mi trong xe anh, câu môi cười một tiếng, mới quay lại.

Cô đứng trước mặt Long Tur Hạo, híp mắt nhìn anh, quơ quơ cà vạt trong tay: “Chúng ta chơi trò chơi trí, có hứng thú không?”

Ánh mắt Long Tur Hạo sắc bén nhìn áo sơ mi trong tay cô, ánh mắt sâu thẳm không lường được, môi mỏng câu lên: “Em nhất định phải chơi trò này?”

“Dĩ nhiên.” Lê Hiểu Mạn nhu mì cười, cột hai tay Long Tur Hạo vào cột đèn sau lưng anh.

Sau đó lại tháo dây nịt anh ra, trói hai chân anh.

Khi cô làm chuyện này, Long Tur Hạo không ngăn cản, ngưng mắt chăm chú nhìn cô.

Mục đích anh không ngăn cản cô, chính là muốn nhìn xem cô rốt cuộc có thể chơi tới mức này.

Trò chơi trói, rất tốt.

Lần sau, tới lượt anh chơi với cô.

Ánh mắt anh trầm trầm nhìn cô, môi mỏng khẽ nhấp, thanh âm trầm thấp nghe không ra vui giận: “Chơi thích không?”

Chương 579: Mẹ đi cướp sắc rồi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn híp mắt, nhìn anh, nhu mì cười: “Đừng nóng, trò chơi vừa mới bắt đầu.”

Dứt lời, cô ngồi xổm xuống, nhật điện thoại của anh dưới đất lên, mở chức năng quay phim.

Thấy vậy, ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, nguy hiểm nheo mắt: “Hiểu Hiểu, đừng đùa quá đáng, nếu không, em nhất định sẽ hối hận.”

“Đó là chuyện một giây sau.” Cát điện thoại, Lê Hiểu Mạn nhìn anh, liền xoay người đi về phía Rolls Royce của Long Tư Hạo, ngồi vào.

Thấy cô ngồi vào xe, Long Tư Hạo vốn tưởng rằng cô lại lấy gì trong xe anh ra trói anh, nhưng không ngờ cô đóng cửa xe, khởi động, chạy Rolls Royce của anh đi, để anh ở lại trong gió.

Đáng chết, cô học lái xe khi nào?

Vừa rồi nhiệt tình của cô đều là giả, chỉ vì để cho anh mắc lừa.

Mặc dù đã là tháng bốn, ban ngày hơi nóng, nhưng đến tối, thời tiết chuyển lạnh, lúc này còn kèm theo gió nhẹ.

Long Tư Hạo bị trói lạnh đến tóc gáy đều dựng đứng.

Anh nheo mắt, ánh mắt thâm trầm sắc bén, vẻ mặt âm trầm kinh người.

Anh không nghĩ tới Hiểu Hiểu của anh lại trở nên phúc hắc như vậy, lại dám tính kế anh.

Rất tốt, anh nhất định sẽ làm cho cô hối hận hành động tối nay của cô.

Lê Hiểu Mạn lái chiếc Rolls Royce của Long Tư Hạo đi lúc này đang cách tiểu khu Kim Lai trăm thước.

Sau khi xuống xe, cô mở cốp sau, lấy ra công cụ bằng sắt, cờ lê, tua vít cạo thân xe Rolls Royce của Long Tư Hạo.

Tóm lại, có thể tháo liền tháo, có thể đập liền đập, dùng hết toàn lực phá hư Rolls Royce của Long Tư Hạo.

Sau khi chiếc xe Rolls Royce rộng rãi, mode, đắt tiền, chói mắt của Long Tư Hạo bị cô “tàn phá” trở nên “thê thảm không nở nhìn”, cô mới ngừng lại.

Đưa tay lau mồ hôi trên trán, cô cầm điện thoại Long Tư Hạo, chụp tấm hình, gửi hình qua điện thoại cô, ném điện thoại Long Tư Hạo vào chiếc xe gần như tan nát của anh, mới hài lòng cười một tiếng, xoay người đi về phía tiểu khu Kim Lai.

Vì cô vô duyên vô cớ mất tích hai giờ, Lê Văn Bác đã lái xe đi ra ngoài tìm cô, còn Lê Chấn Hoa dẫn Tiểu Nghiên Nghiên đi tìm cô trong tiểu khu.

Cô vừa vào cửa, đụng phải Lê Chấn Hoa và Tiểu Nghiên Nghiên

đang tìm cô.

“Mẹ...” Tiểu Nghiên Nghiên nhú mày nhỏ, ngón tay út mịn màng chạm cô, nhìn cô từ trên xuống dưới, thấy quần áo cô hơi xốc xếch, tóc hơi rối, bé mới há to miệng nhỏ nhắn: “Mẹ, mẹ bị người ta cướp sao?”

Lê Chấn Hoa cũng lo lắng nhìn cô: “Mạn Mạn, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Con... Con đây là...”

Lê Hiểu Mạn đưa tay sửa tóc mình, nhìn Lê Chấn Hoa, nhu hòa cười, giọng lúng túng: “Cậu, cậu yên tâm, con không sao, xin lỗi, làm cậu lo lắng, chúng ta về trước đi.”

Dứt lời, cô đi lên, kéo Tiểu Nghiên Nghiên đi về.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn cô, nghi ngờ hỏi: “Mẹ, rốt cuộc mẹ đi làm gì?”

Lê Hiểu Mạn nhìn bé, ánh mắt nhu hòa: “Mẹ không làm gì, chỉ đi ra ngoài chạy bộ, vì chạy quá nhanh, nên tóc rối.”

“À!” Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt nhỏ sáng như sao, như có điều suy nghĩ: “Không trách mẹ nhìn mệt mỏi như vậy, đầu đầy mồ hôi, thì ra là làm vận động kịch liệt.”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Bốn chữ “Vận động kịch liệt” làm khóe môi Lê Hiểu Mạn co rút, không khỏi nghĩ tới phương diện khác, nghĩ tới Long Tư Hạo bị cô trói vào cột đèn.

Anh bây giờ nhất định là tức chết, nhất định hận không cô đến ngựa

răng phải không?

Nhưng mà ai bảo anh mất tích năm năm, đột nhiên chạy tới cưỡng ép mang cô đi, còn không cho cô gặp con gái.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ bé thất thần, không biết đang suy nghĩ gì, cũng không nói chuyện, bé tò mò hỏi: “Mẹ, mẹ đang nghĩ gì? Cậu đi tìm mẹ, bây giờ còn chưa về.”

Nghe vậy, lúc này Lê Hiểu Mạn mới phục hồi tinh thần, nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, lại nhìn Lê Chấn Hoa, thấy ông đang gọi cho Lê Văn Bác.

Sau khi ông cúp điện thoại, cô mới cau mày nhìn ông hỏi: “Cậu, thế nào? Bây giờ anh Văn Bác đang ở đâu? Hay là con đi tìm anh ấy?”

Lê Chấn Hoa cười nhìn cô: “Mạn Mạn, không cần, cậu đã thông báo Văn Bác con về, bây giờ nó đang chạy về, chúng ta về trước.”

“Dạ!” Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu, trong lòng cảm thấy thật lúng túng.

Nếu như lúc xuống cô mang theo điện thoại, anh Văn Bác cũng không cần buổi tối còn chạy đi tìm cô.

Sau khi về, Lê Hiểu Mạn chờ Lê Văn Bác về mới vào phòng tắm.

Cô dùng khăn lông lau tóc ướt, đi ra ngoài, Tiểu Nghiên Nghiên cầm điện thoại đi tới.

“Mẹ, điện thoại của ba, ba nói có chuyện rất quan trọng tìm mẹ.”

Nghe là Hàn Cẩm Hi gọi tới, Lê Hiểu Mạn cau mày, nhìn Tiểu Nghiên Nghiên hỏi: “Anh ta có chuyện quan trọng gì?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhún vai, thanh âm non nớt: “Con nào biết, ba lại không nói với con, ba chỉ nói là chuyện rất quan trọng, ba còn nói, nếu mẹ không nghe điện thoại của ba, có tổn thất gì, không phải chuyện của ba.”

Khẽ híp mắt, Lê Hiểu Mạn nhận điện thoại từ trong tay Tiểu Nghiên Nghiên, sau đó ra sân thượng nói.

“Anh cố ý gọi tới là có chuyện quan trọng gì?”

Hàn Cẩm Hi rất ít gọi cho cô, trừ phi thật sự có chuyện quan trọng, hơn nữa rất lâu, anh ta gọi tới đều tìm Tiểu Nghiên Nghiên.

Chương 580: Tổng giám đốc, đáng người đẹp lắm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong điện thoại truyền tới thanh âm trầm thấp của Hàn Cẩm Hi: “Triển lãm châu báu ở New York bảy ngày sau, tôi đã đặt trước một chỗ cho em, đi hay không em tự quyết định.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc: “Anh đặt trước một chỗ triển lãm châu báu cho tôi? Sao anh làm được?”

Theo cô biết, triển lãm châu báu ở New York bảy ngày sau mang tính quốc tế, ít nhất có hai ngàn thương nhân và tinh anh trong giới châu báu tham dự, rất khó đặt trước vị trí? Anh ta lại có thể đặt trước được?

Dựa theo khách mời triển lãm vượt qua hai ngàn, nếu sản phẩm của cô có thể bộc lộ quan điểm trong buổi triển lãm, vậy tác phẩm cô có cơ hội đánh vào thị trường châu báu đắt tiền của Mỹ, hơn nữa còn có thể đề cao danh tiếng tác phẩm của cô.

Thời khắc này, cô rất cảm kích Hàn Cẩm Hi, năm năm qua anh ta giúp cô rất nhiều, nhà thiết kế mới Aany có thể có danh tiếng hôm nay, cô biết anh ta âm thầm tốn không ít sức lực.

Cầm điện thoại, cô rất chân thành nói với Hàn Cẩm Hi bên kia câu cảm ơn.

Hàn Cẩm Hi bên kia điện thoại trầm ngâm một hồi, truyền đến thanh

âm trầm thấp của anh ta, nghe không ra vui giận: “Cảm ơn tôi làm gì? Tôi cũng không phải giúp em, tôi giúp chính tôi, đừng quên, công ty châu báu của em, là của tôi đầu tư.”

Sớm đoán được theo tính cách của Hàn Cẩm Hi, anh ta sẽ nói vậy, Lê Hiểu Mạn nhướng mày: “Ok! Anh giúp chính anh, tôi biết, Hàn tổng, nếu không có chuyện gì, tôi liền cúp.”

Dứt lời, cô chuẩn bị cúp điện thoại, thanh âm trầm thấp của Hàn Cẩm Hi lại truyền tới.

“Amber nói em bị ADHD*, tối nay còn mất tích, đi đâu?”

(* ADHD (Attention – deficit hyperactivity disorder): Rối loạn tăng động giảm chú ý. Đặc điểm chung của ADHD là những hành vi hiếu động quá mức đi kèm sự suy giảm khả năng chú ý. Căn bệnh gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến khả năng học tập và gây khó khăn trong quan hệ với mọi người.

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn co rút môi dưới, thanh âm nhỏ nhỏ: “Tôi quả thực bị ADHD, cho nên đi ra ngoài chạy bộ...”

Nói tới đây, cô nhớ tới chuyện gì, tiếp tục nói: “Đúng tôi, tôi muốn nhờ anh giúp tôi một chuyện.”

Hàn Cẩm Hi bên kia điện thoại không hỏi giúp gì, mà hỏi: “Tôi dựa vào cái gì mà giúp em? Giúp em tôi có lợi ích gì?”

Lê Hiểu Mạn không trực tiếp trả lời Hàn Cẩm Hi, làm như không nghe thấy, tiếp tục nói: “Lát nữa tôi gửi hai tấm hình cho anh, tôi nhờ anh làm gì, thì anh làm thế đó, chỉ như vậy, xin anh!”

Dứt lời, cô trực tiếp cúp điện thoại, sau đó cầm điện thoại về phòng.

Tiểu Nghiên Nghiên đang nằm trên giường chơi trò chơi thực vật đại chiến cương thi, cô nhú mày nhìn bé nói đi ngủ sớm, liền lấy điện thoại trong tay cô gửi hai tấm hình cho Hàn Cẩm Hi.

Cô vừa gửi đi, Tiểu Nghiên Nghiên vốn đang chơi trò chơi liền ngừng lại, nhướn mày, nhìn cô hỏi: “Mẹ, chú đẹp trai không mặc quần áo kia trong điện thoại mẹ nhìn rất quen, rất giống chú đẹp trai hôm nay chúng ta gặp ở công viên tưởng niệm! Thì ra mẹ không phải đi chạy bộ, mà là đi cướp sắc.”

Lê Hiểu Mạn nhếch môi, đến trước giường, cầm di động của bé, cúi xuống nhìn cô nhóc, sắc mặt trầm xuống: “Nghiên Nghiên, ngủ đi, sau này không được nghịch di động quá 11 giờ. “

Tiểu Nghiên Nghiên nằm trên giường, bĩu bĩu môi: “Mẹ dữ quá đi, không chơi thì không chơi.”

Lập tức cô nhóc kéo chăn lên, nghiêng người quay đi không nhìn mẹ mình nữa.

Lê Hiểu Mạn tắt đèn sau đó nằm cạnh bé, đưa tay ôm cô nhóc vào lòng, cúi đầu hôn lên trán, ánh mắt ôn nhu nhìn bé: “Xem ra, Tiểu Nghiên Nghiên nhà chúng ta hình như tức giận thì phải, mẹ đâu có dữ, rất ôn nhu mà, Nghiên Nghiên, mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi, ngủ sớm dậy sớm mới khỏe mạnh được, ok?”

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt, cười ngọt ngào: “Con đâu tức giận, con mới không nhỏ nhen như thế, con biết mẹ chỉ muốn tốt cho con, sau này con không nghịch di động muộn vậy neax, vậy mẹ cũng phải nói cho con biết, tối nay mẹ đi đâu, vì sao di động của mẹ lại có ảnh của chú đẹp trai kia?”

Lê Hiểu Mạn hơi cụp mắt, ôn nhu mang theo chút thăm dò nhìn bé hỏi: “Nghiên Nghiên, con cảm thấy chú ấy thế nào? Con có thích chú ấy không?”

Cô muốn biết ấn tượng của Tiểu Nghiên Nghiên với Long Tư Hạo ấn như thế nào, dù sao Long Tư Hạo cũng là ba bé.

Tiểu Nghiên Nghiên hơi tò mò nhìn mẹ mình: “Mẹ, con với chú ấy đâu quen, nói gì thích hay không thích? Vì sao mẹ lại hỏi vậy?”

Lê Hiểu Mạn nhìn bé, ôn nhu cười, ngữ khí ôn hòa nói: “Mẹ chỉ thuận miệng hỏi chút thôi, khuya rồi, ngủ đi.”

“Vâng.” Tiểu Nghiên Nghiên lên tiếng, nhu thuận nghe lời nhắm mắt lại.

Lê Hiểu Mạn ánh mắt nhu hòa nhìn bé, khóe môi hiện lên nụ cười, sau khi cô mất đi nhiều thứ như vậy, ông trời phái tiểu thiên sứ nhỏ bé ngoan ngoãn Nghiên Nghiên đến bên cạnh cô, cô cảm thấy rất may mắn rất hạnh phúc.

Lại hôn lên trán Tiểu Nghiên Nghiên, cô cầm di động gọi cho Hàn Cần Hi, nói chuyện với anh.

Chương 581: Tổng giám đốc, đáng người đẹp lắm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hôm sau.

Biệt thự ven hồ.

Long Tư Hạo sau khi về biệt thự cả đêm không ngủ, lúc này đang ngồi trong thư phòng, cầm báo, híp mắt trừng đầu đờ, khuôn mặt tấn mỷ mang theo thần sắc âm trầm khiến người ta sợ hãi.

Trong thư phòng còn có Lạc Thụy cùng Tô Dịch.

Lạc Thụy bả vai run run, cắn chặt môi dưới, cố nhịn cười, khuôn mặt tấn tú nghẹn đến sắp biến hình.

Mà Tô Dịch bên cạnh cậu chỉ hơi nhướn mày, trên mặt không nhìn ra biểu tình.

Lạc Thụy thấy Long Tư Hạo sau khi đọc báo liền không dờ mắt, cậu vừa cố nén cười vừa nói: “Tổng giám đốc, hôm nay tôi mới phát hiện, hóa ra đáng người ngài tốt như vậy”

Nói đến đây, cậu giơ ngón cái lên, nháy nháy mắt: “Quả thực rất tốt, cực kỳ tốt.”

Thấy sắc mặt Long Tư Hạo càng thêm âm trầm, cậu ta không sợ chết tiếp tục nói: “Đúng là không gặp ba ngày đã phải thay đổi cách

nhìn, Lê tiểu thư cũng thật bản lĩnh, cô ấy lại lột được quần áo ngài ra cột vào lan can, còn công bố ảnh chụp của ngài ra, còn hủy thê thảm con xe yêu quý của tổng giám đốc, đúng rồi tổng giám đốc, vì Lê tiểu thư đỗ xe của ngài ở đoạn đường cấm đỗ xe, hóa đơn tiền phạt đã được gửi tới, tổng giám đốc, lần này ngài mất cả xe còn chịu phạt nhiều như thế, tổn thất không ít. Thật sự không ngờ Lê tiểu thư lại trở nên phúc hắc chính người như vậy, nếu không tối hôm qua...”

Thấy Lạc Thụy lải nhải nói không ngừng, Long Tư Hạo híp mắt, ánh mắt sắc lạnh nhìn cậu ta: “Câm miệng.”

Lạc Thụy còn chưa nói xong, có chút không cam lòng khép miệng lại, lập tức dựng thẳng ngón trỏ, híp mắt lại thành một đường: “Tổng giám đốc, tôi nói thêm một câu nữa thôi, con xe yêu quý của ngài hỏng hoàn toàn rồi.”

Nghe thấy báo xe mình hỏng, cảm xúc của Long Tư Hạo cũng không biến hóa quá nhiều.

Anh híp mắt, lại nhìn xuống tờ báo trong tay, trên đó có hai bức hình, một là chiếc Rolls-Royce của anh bị Lê Hiểu Mạn “tàn phá”, một tấm khác là anh bị cô cởi áo trói vào lan can.

Mà tiêu đề chính là: “Thiếu gia nhà giàu nửa đêm gặp nạn, dã man tàn bạo”.

Tiêu đề không nói rõ thân phận của anh, cũng không nhắc tới ba chữ Long Tư Hạo tên anh, hơn nữa hình chụp vào buổi tối, độ rõ nét đương nhiên không thể so với ban ngày.

Mà tối qua lúc Lê Hiểu Mạn chụp ảnh, cố ý không chụp mặt anh, chỉ chụp bên cạnh, cho nên trên ảnh căn bản không nhìn thấy mặt anh.

Ngay cả chiếc Rolls-Royce bị đập thê thảm của anh, cô cũng không chụp biển số.

Rõ ràng, Lê Hiếu Mạn vẫn bảo vệ anh, cũng hạ thủ lưu tình với anh.

Dù cô công bố ảnh chụp, dù cô đập hỏng xe, nhưng cô lại đem tổn thương gây ra cho anh giảm tới thấp nhất.

Nói cho cùng, cô vẫn đau lòng cho anh.

Mà ngoài những người thân thiết với Long Tư Hạo như Lạc Thụy, Tô Dịch, những người khác chỉ dựa vào hai tấm hình và tiêu đề kia căn bản không thể nhận ra anh.

Long Tư Hạo lúc đầu nhìn tờ báo cũng hơi tức giận, nhưng sau khi anh để ý những chi tiết cô bảo vệ mình, đôi mắt hẹp dài mang theo ý cười, sắc mặt âm trầm cũng được nhu hòa thay thế, hóa ra cô chỉ giống với anh thôi.

Lạc Thụy thấy Long Tư Hạo mỉm cười, cậu hơi khó hiểu, tổng giám đốc của bọn họ vừa rồi mới tức giận mà, sao đột nhiên lại cười?

Chẳng lẽ bị Lê tiểu thư kích thích ghê quá nên tinh thần có vấn đề rồi?

Cậu híp mắt, hơi khó hiểu nhìn về phía Tô Dịch.

Mà Tô Dịch vẫn như cũ, mặt không chút thay đổi, nhưng đôi mắt nhỏ dài hơi cong cong.

Long Tư Hạo đưa tay đặt báo lên bàn, nheo mắt thâm trầm nhìn về phía Lạc Thụy, trầm giọng hỏi: “Chuyện tôi bảo cậu điều tra thế nào rồi?”

Nghe vậy, Lạc Thụy lấy lại tinh thần, nhìn anh nhướn mày cười: “Tổng giám đốc, cuối cùng ngài cũng trở lại bình thường rồi, tôi còn sợ ngài bị Lê tiểu thư kích thích thần kinh không bình thường nữa.”

Long Tư Hạo ánh mắt trầm xuống, thần sắc âm trầm: “Cậu nói thêm một câu vô nghĩa nữa thử xem.”

Thấy Long Tư Hạo lại thay đổi sắc mặt, Lạc Thụy lập tức thu lại nụ cười, đứng thẳng, nghiêm trang nói: “Tổng giám đốc, chuyện đã tra ra, năm năm trước Lê tiểu thư quả thật sinh một đứa bé, ngay tại bệnh viện phụ sản thành phố K, hơn nữa Lê tiểu thư lúc ấy còn sinh mổ.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo nheo mắt, trong đôi mắt sâu thẳm cảm xúc phức tạp cuồn cuộn, bàn tay xiết chặt, trầm giọng hỏi: “Ba đứa bé là ai?”

Lạc Thụy liếc anh, nhú mày nói: “Năm năm trước lúc Lê tiểu thư sinh đứa bé, ở cạnh cô là Hàn Cẩm Hi, đứa nhỏ sinh ra, trên giấy khai sinh và giấy báo cũng ghi cha đẻ là Hàn Cẩm Hi, còn nữa, Lê tiểu thư mở văn phòng thiết kế trang sức ở thành phố H, mấy hôm trước có một nhà thiết kế trang sức nổi tiếng tên là Ny tổ chức một buổi triển lãm, nhưng nhà thiết kế Ny này hành tung quý bí, chưa từng công khai lộ diện, tôi hoài nghi nhà thiết kế tên Ny này có thể chính là Lê tiểu thư, còn nữa, buổi triển lãm ở New York sáu ngày sau, tổng giám đốc có muốn tham gia không? Nghe nói buổi triển lãm quốc tế này những doanh nhân kinh doanh trang sức tới dự hơn hai ngàn, người mua gần hai vạn.”

Nhà thiết kế Ny.

Long Tư Hạo híp mắt, tạm thời áp chế tình tự phức tạp trong lòng,

khẽ mím môi: “Cho cậu thời gian ba ngày, điều tra rõ xuất thân nhà thiết kế Ny này cho tôi.”

“Vâng.” Lạc Thụy lên tiếng trả lời, nâng mắt nhìn Long Tur Hạo: “Tôi sẽ mau chóng điều tra rõ ràng, vậy buổi triển lãm ở New York tổng giám đốc có tham gia hay không?”

Long Tur Hạo hơi cong môi, ánh mắt thâm trầm nhìn Lạc Thụy hỏi lại: “Cậu thấy thế nào?”

Long Tur Hạo không cần nói rõ, Lạc Thụy cũng hiểu ý tứ của anh, đáp: “Tôi lập tức di sắp xếp.”

Dứt lời, Lạc Thụy liền xoay người ra khỏi thư phòng.

Tô Dịch còn ở trong thư phòng khẽ nhướn mày, nâng mắt nhìn anh hỏi: “Tur Hạo, anh muốn tham dự triển lãm của cô ấy?”

Long Tur Hạo nhìn Tô Dịch, gật đầu, gương mặt tuấn mỹ mang theo biểu tình thâm thúy: “Kinh hỉ này tôi chuẩn bị từ năm năm trước, giờ đúng là cơ hội tốt.”

Nghe vậy, Tô Dịch càng nhíu chặt mày, đôi mắt đen dưới kính hiện lên thần sắc phức tạp, hơi khó hiểu hỏi: “Tur Hạo, tôi không hiểu nổi anh, năm năm trước không phải anh trách cô ấy hại chết con gái của mình sao? Anh không hận cô ta à?”

Ánh mắt Long Tur Hạo thâm trầm nhìn Tô Dịch, khẽ cong môi: “Từ trước tới giờ tôi chưa từng hận cô ấy.”

Nghe xong lời anh nói, Tô Dịch trầm ngâm một lát, mới nâng mắt nhìn anh hỏi: “Quý Vũ Tình là thế thân của cô ấy đúng không? Bởi vì trên người Quý Vũ Tình có khí chất giống cô ấy.”

Lúc anh ta nói vậy, Quý Vũ Tình đứng lúc bung một ly cà phê đi tới cửa thư phòng, nghe thấy lời anh nói, Quý Vũ Tình hơi thất thần, cà phê trên tay rơi xuống đất, chén cà phê vỡ tan, phát ra tiếng “cạch” nặng nề, kinh động đến hai người Long Tur Hạo và Tô Dịch.

Nghe thấy tiếng động Long Tur Hạo và Tô Dịch nhìn ra cửa thư phòng, thấy Quý Vũ Tình đang ngồi xuống nhặt mảnh chén vỡ.

Vì cà phê vừa pha hơi nóng, ngón tay non mịn của cô không cẩn thận bị phỏng, cô chịu đựng đau đớn, cố gắng quít nhặt mảnh cốc, rồi lại không cẩn thận bị mảnh vỡ cắt bị thương ngón tay.

Mắt thấy máu chảy ra, cô hơi hơi nhú mào, không quan tâm, tiếp tục nhặt.

Đột nhiên, một đôi giày da xuất hiện trong tầm mắt cô, một đôi tay giữ lấy cổ tay cô.

Cô nâng mắt, đối diện với đôi mắt hẹp dài của Long Tur Hạo, chớp mắt một cái, cô lại cúi xuống: “Long tiên sinh, xin lỗi, tôi sẽ thu dọn ngay.”

Ánh mắt Long Tur Hạo trầm xuống nhìn ngón tay cô chảy máu, mím môi: “Xử lý vết thương trước đi.”

Dứt lời, anh kéo cô dậy, cũng kéo cô vào phòng ngủ.

Lần đầu tiên đến căn phòng ngủ xa hoa kinh người cấp bậc đế vương này, ánh mắt Quý Vũ Tình khẽ run, là sợ mà run lên.

Long Tur Hạo buông cô ra sau đó cầm hộp thuốc tới.

Bên trong tất cả đều là thuốc anh chuẩn bị cho Lê Hiếu Mạn, cho dù năm năm anh không ở đây, thuốc trong hộp chỉ cần quá thời hạn, quản gia đều đổi hết.

Chương 582: Mẹ, cẩn thận béo phì (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Quý Vũ Tình thấy Long Tư Hạo lấy băng cá nhân từ hòm thuốc ra, cô hơi nhú mày, hạ mắt nói: “Long tiên sinh, để tôi tự...”

Cô còn chưa nói xong, Long Tư Hạo đã cầm lấy tay cô, dán băng cá nhân lên đầu ngón tay.

Thấy thế, Quý Vũ Tình nhú mày, do dự một lúc lâu mới hỏi: “Long tiên sinh, sao anh lại đối xử tốt với tôi vậy?”

Thật ra vấn đề này, cô đã sớm muốn hỏi rồi.

Năm năm trước, khi cô gặp được Long Tư Hạo, cô mới mười bảy tuổi, vẫn lại là một y tá thực tập, đúng lúc thực tập ở bệnh viện anh điều trị...

Cô theo mẹ sang Mỹ định cư từ lúc năm tuổi.

Lúc cô mười tuổi, mẹ cô gả cho một Hoa kiều ở Mỹ.

Lúc đầu ba dượng đối xử với cô rất tốt, nhưng sau khi phá sản thì ly hôn với mẹ cô, cưới người phụ nữ khác.

Lúc cô mười lăm tuổi thì mẹ cô tái giá, nhưng không mang cô theo, thế là cô thành cô nhi, không nơi nương tựa, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nếu không có Long Tur Hạo giúp đỡ, cô căn bản không thể học tiếp...

Long Tur Hạo không ngờ cô lại đột nhiên hỏi như vậy, anh nheo mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, vẻ mặt sâu không lường được, hơi mím môi, không trả lời.

Nếu như bình thường, nếu Long Tur Hạo không trả lời, Quý Vũ Tình sẽ không hỏi lại, nhưng hôm nay cô muốn biết đáp án.

Cô rũ mắt xuống: “Long tiên sinh, có thể cho tôi biết tại sao không?”

Cô nâng mắt, lấy dũng khí nhìn vào mắt anh: “Sao anh lại giúp tôi?”

Long Tur Hạo thấy Quý Vũ Tình kiên định không giống ngày thường thì híp mắt, giọng nói trầm thấp không nghe ra cảm tình gì: “Đến bây giờ tôi cũng không biết mình đã giúp cô cái gì, sau này đừng hỏi như vậy nữa.”

Dứt lời, Long Tur Hạo bước qua cô, xả bước rời khỏi.

Thấy thế, Quý Vũ Tình cau mày lại, xoay người nhìn Long Tur Hạo rời đi, muốn hỏi gì đó nhưng lời đến miệng lại nuốt vào.

...

Chuyện đầu tiên buổi sáng hôm nay Lê Hiểu Mạn làm là đọc báo.

Khi thấy Long Tur Hạo quả nhiên ở đầu đề, cô nhếch môi cười, nếu bây giờ Long Tur Hạo đọc báo, anh nhất định sẽ tức giận đến mức mồn bóp chết cô.

Sau đó Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ mình không đánh răng, rửa mặt,

không chải đầu mà mặc đồ ngủ ngồi trên sofa đọc báo, lại còn cười gian thì tò mò đi qua, lấy tờ báo trong tay mẹ mình qua.

“Mẹ, mẹ đọc gì thế?”

Lê Hiếu Mạn lạ lấy lại tờ báo trong tay Tiểu Nghiên Nghiên, hạ mắt nhìn bé, nhẹ nhàng nói: “Mau đánh răng rửa mặt anh sáng đi, chúng ta phải về thành phố H.”

Nghe vậy, Tiểu Nghiên Nghiên chu miệng, bất mãn nhìn cô: “Mẹ, mẹ sao vậy? Sao mẹ lại lừa trẻ con? Mẹ nói lần này sẽ ở mấy ngày, nhưng sao mới một đêm mẹ đã nói đi về rồi?”

Lê Chấn Hoa đi từ phòng bếp đi ra nghe Tiểu Nghiên Nghiên nói thế thì nhíu mày nhìn Lê Hiếu Mạn hỏi: “Mạn Mạn, có phải lại xảy ra chuyện gì rồi không? Không phải con nói muốn ở lại mấy ngày sao? Sao đột nhiên lại đi thế?”

Lê Hiếu Mạn nhìn nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, lại nhìn về phía Lê Chấn Hoa, hơi nhíu mày: “Lần này chỉ sợ không thể ở nhiều, con muốn tham gia triển lãm trang sức Newyork sáu ngày sau, nhất định phải về chuẩn bị sẵn sàng.”

Lê Chấn Hoa nghe cô nói đến chuyện công việc thì cũng không giữ lại, chỉ mong chờ hỏi: “Vậy bao giờ con về?”

Lê Hiếu Mạn thấy Lê Chấn Hoa như vậy thì cũng không đành lòng, năm năm rồi cô không ở thành phố K, cũng nên trở lại rồi.

Hạ quyết tâm, cô đưa mắt nhìn Lê Chấn Hoa, cười yếu ớt: “Cậu, tham gia triển lãm lần này xong, con sẽ chuyển về.”

“Thật sao? Quá tuyệt vời, con có thể ở cùng ông và cậu họ rồi.” Tiểu

Nghiên Nghiên vui vẻ vỗ tay.

Lê Hiếu Mạn đưa mắt dịu dàng nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, cười: “Đương nhiên là thật, nếu Nghiên Nghiên thích thành phố K, chúng ta sẽ chuyển tới đây.”

“Vâng!” Tiểu Nghiên Nghiên gật gật đầu, lập tức lại buồn rầu: “Nhưng nếu con và mẹ chuyển tới thành phố K, một mình ba ở thành phố H sẽ rất cô đơn... Sau này con muốn gặp ba cũng khó.”

Thấy Tiểu Nghiên Nghiên một lúc vui vẻ, một lúc lại buồn rầu, Lê Hiếu Mạn có chút bất đắc dĩ cười hỏi: “Vậy con muốn thế nào? Muốn ở cùng ông và cậu họ hay vẫn ở lại thành phố H?”

Tiểu Nghiên Nghiên cau mày, lập tức sáng mắt, khẽ cười, giọng nói non nớt: “Con có cách rồi, con đi nói chuyện với ba.”

Dứt lời, thân thể nhỏ nhắn chạy đến phòng ngủ, gọi điện cho Hàn Căn Hi.

Chương 583: Mẹ, cẩn thận béo phì (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi thấy Tiểu Nghiên Nghiên vào phòng ngủ, Lê Hiểu Mạn định vào phòng tắm rửa mặt chải đầu thì nghe thấy giọng Lê Chấn Hoa vang lên.

“Mạn Mạn, hôm nay con và Nghiên Nghiên mấy giờ về thành phố H? Để cậu gọi điện cho Văn Bác về đưa các con đi.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn xoay người nhìn Lê Chấn Hoa, nhú mào cười cười: “Cậu, anh Văn Bác ở công ty rất bận, không phải phiền đến anh ấy đâu.”

Dứt lời, cô liền vào phòng tắm.

Từ thành phố K đến thành phố H, đi máy bay mất khoảng hơn một tiếng, vé máy bay cũng rất dễ mua.

Ăn bữa sáng xong, cô liền đưa Tiểu Nghiên Nghiên về thành phố H.

Bởi vì trước triển lãm một ngày có tiệc, cho nên cô đưa Tiểu Nghiên Nghiên lên phi cơ riêng của Hàn Cẩm Hi đến Newyork trước một ngày.

Bữa tiệc được tổ chức ở Manhattan, một khách sạn năm sao ở Newyork, bắt đầu từ năm giờ chiều.

Triển lãm lần này có danh nhân ở tất cả các giới, nổi tiếng khắp trong ngoài nước, các nhà kinh tế, doanh nhân, danh nhân văn hóa, nghệ sĩ minh tinh...

Lê Hiểu Mạn mang theo Tiểu Nghiên Nghiên và Hàn Cẩm Hi cố ý đi theo hộ tống xuất phát từ lúc 4 giờ rưỡi ở khách sạn bọn họ nghỉ ngơi.

Lúc đến nơi vẫn chưa đến năm giờ, nhưng các thương khách đã bắt đầu tập hợp rồi.

Lần triển lãm này là mang tầm vóc quốc tế, vô cùng trang trọng, có rất nhiều thủ tục phải thực hiện.

Bởi vì từ cửa khách sạn chỗ đỗ xe đã trải thảm đỏ cho nên mỗi khách quý tham dự đều được đi trên đó.

Tiểu Nghiên Nghiên xuống xe, một tay nắm tay Lê Hiểu Mạn, một tay nắm tay Hàn Cẩm Hi, cười ngọt ngào: “Oaa...! Có thảm đỏ kìa...! Ba, mẹ, đi lên thảm đỏ đi.”

Lập tức bé nhếch miệng, hát khúc hành quân: “Một hai... Một hai... Một hai ba...”

Nghe tiếng ca non nớt của Tiểu Nghiên Nghiên, Lê Hiểu Mạn hé môi, lờm bém một cái: “Nghiên Nghiên, không được nghịch.”

Tiểu Nghiên Nghiên quay đầu nghịch ngợm lè lưỡi với cô, đang định lên tiếng thì nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Nhìn rõ mấy bóng dáng quen thuộc kia, bé hơi kinh ngạc, lập tức buông lỏng tay mẹ mình ra, chỉ ra đằng sau, non nớt nói: “Mẹ, chúng ta và mấy chú đó có duyên quá...!”

Tiểu Nghiên Nghiên cũng không nói rõ là mấy chú nào nên Lê Hiếu Mạn tò mò quay đầu lại, nhìn thấy mấy người Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch và Quý Vũ Tình.

Long Tư Hạo mặc tây trang cao cấp được làm thủ công, khí chất tao nhã, cao quý bất phàm.

Đi... song song với anh là Quý Vũ Tình mặc lễ phục màu vàng nhạt.

Cô ta khoác chiếc áo choàng màu đen, vẻ mặt thản nhiên ung dung, khuôn mặt xinh đẹp, khí chất thanh nhã, khiến người ta cảm thấy dịu dàng thuần khiết.

Cổ cô ta đeo chiếc vòng được thiết kế độc đáo, khiến cô cảm thấy cực kỳ quen mắt, phong cách thiết kế chiếc vòng đó rất giống phong cách của cô.

Cô hơi hơi nhú mày, dời mắt khỏi Quý Vũ Tình, cố ý không nhìn tới Long Tư Hạo, làm như không phát hiện gì quay đầu lại, nắm tay Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào đại sảnh.

Bữa tiệc triển lãm này có bố trí chỗ kí tên riêng, khách quý trình diện xong sẽ lên ký tên bằng bút vàng.

Trước khi tiệc tối bắt đầu là tiệc cocktail nên sau khi ký tên, khách quý đến khu vực được chuẩn bị trước để tham gia, hưởng thụ những ly rượu đặc sắc và những món điểm tâm ngọt.

Lúc này Lê Hiếu Mạn đang ở khu vực tiệc cocktail, mà Hàn Cẩm Hi vừa vào đã gặp người quen, ở một bên nói chuyện.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ mình đứng trước bàn đồ ăn thì chu môi, trừng mắt, giọng nói non nớt hỏi: “Mẹ, mẹ rất đói sao? Nhưng hôm

nay mẹ đã an nhiều lắm rồi mà...! Cẩn thận béo phì, không ai muốn nữa đâu.”

Tiểu Nghiên Nghiên vừa ngừng, giọng Lạc Thụy đã vang lên sau lưng.

“Bé con, dù mẹ cháu có béo nữa cũng có người muốn.”

Nghe tiếng, Lê Hiểu Mạn khẽ giật mình, xoay người thấy Lạc Thụy đẹp trai ngời ngời, mặc tây trang xanh đang đứng sau lưng mình, khuôn mặt ấy đang ngập tràn ý cười.

“Trợ lý Lạc...” Cô hơi hơi nhú mày, đôi mắt trong suốt vo thức liếc ra sau anh ta, không thấy Long Tư Hạo thì thở dài nhẹ nhõm, nhưng trong lòng cũng có chút mất mát.

Lạc Thụy nhú mày nhìn Lê Hiểu Mạn càng ngày càng đẹp, nhếch môi cười: “Năm năm không gặp, Lê tiểu thư đúng là càng ngày càng đẹp.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Lạc Thụy khách sáo cười, khí chất tao nhã mê người: “Trợ lý Lạc cũng càng ngày càng đẹp trai đấy.”

Lúc này, giọng nói non nớt ngọt ngào của Tiểu Nghiên Nghiên vang lên: “Cũng càng ngày càng già rồi.”

Nghe vậy, môi Lạc Thụy giật giật, vẻ mặt đau thương, bị đá kích tâm lý.

Anh ta híp mắt nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, lấy lòng hỏi: “Bé con, nói cho chú, cháu tên gì?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn nhìn Lạc Thụy, lại nhìn về phía mẹ mình,

cảm thấy mẹ mình và chú trước mặt nhất định có quen biết, sau khi suy nghĩ một lúc thì ngảng mặt, nhìn Lạc Thụy định nói tên mình thì bị Lê Hiểu Mạn cắt ngang.

“Nghiên Nghiên, đi ra chỗ ba con đi, mẹ có chuyện muốn nói với chú đây.”

Tiểu Nghiên Nghiên luôn cực kỳ nghe lời mẹ mình, thấy Lê Hiểu Mạn nói vậy thì cười ngọt ngào, đồng ý: “Vậy con ra chỗ ba nhé, không quấy rầy mẹ và chú càng ngày càng già này nói chuyện nữa...!”

Chương 584: Không tính là xấu, không dọa chết người được (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nói xong, tiểu Nghiên Nghiên đi về phía Hàn Cẩm Hi.

Lạc Thụy trông thấy cô bé đi về hướng Hàn Cẩm Hi liền nhíu mày nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, cười nói: “Lê tiểu thư, con gái cô thật đáng yêu! Nhưng không biết ba cô bé là ai?”

Nghe thấy lời kia của Lạc Thụy, Lê Hiểu Mạn nhanh chóng thấu rõ dụng ý anh ta.

Cô nhìn Lạc Thụy bằng ánh mắt ôn hòa, câu môi cười nhạt: “Hóa ra trợ lí Lạc đến dò la tin tức?”

Thật không trách Lạc Thụy chủ động lại đây chào hỏi cô, thì ra là có mục đích.

Bị nhìn xuyên mục đích cả rồi, Lạc Thụy có chút lúng túng, anh ta thu lại nụ cười trên gương mặt tuấn tú, trở lại vẻ nghiêm nghị nhìn Lê Hiểu Mạn: “Lê tiểu thư, nếu đã bị cô nhìn thấu, tôi cũng không cùng cô quanh co lòng vòng, tổng giám đốc,…”

Nghe anh ta nhắc đến Long Tư Hạo, chân mày Lê Hiểu Mạn vặn xoắn, tròng mắt xẹt qua một vệt đau buồn, ngắt lời anh ta: “Trợ lí Lạc, nếu như anh muốn theo tôi tìm tòi nghiên cứu châu báu, tôi rất tình

nguyện trò chuyện cùng anh, còn nếu anh muốn đàm luận cái khác, liền miễn, thật không tiện, tôi đi vào phòng rửa tay.”

Nói xong, Lê Hiểu Mạn thả ly cocktail trong tay xuống, sau đó đi về phía toilet.

Lạc Thụy trông thấy tình cảnh này, nhìn bóng lưng tinh tế duyên dáng của Lê Hiểu Mạn, cau mày nói: “Lê tiểu thư, có một số việc cho dù cô không nói, sớm muộn gì tổng giám đốc cũng sẽ tra ra.”

Nghe vậy, bước chân Lê Hiểu Mạn dừng lại, xoay người nhìn về Lạc Thụy, cau mày cười nhạt: “Trợ lí Lạc, cảm phiền anh giúp tôi chuyển lời đến anh ấy, nếu anh ấy đã bước ra khỏi cuộc sống của tôi năm năm, thì cũng xin anh ấy không cần lại đến quấy rầy cuộc sống của tôi nữa.”

Nghe được những lời này của Lê Hiểu Mạn, lông mày Lạc Thụy càng cau chặt, bất đắc dĩ thờ dài một tiếng: “Haiz! Lê tiểu thư, cô đã từng cùng tổng giám đốc yêu nhau như vậy, nhưng hiện tại hai người...”

Yêu?

Lê Hiểu Mạn thê lương câu lại khóe môi, tròng mắt xẹt qua vẻ thống khổ nồng đậm, bàn tay nhỏ xiết chặt mấy phần.

Cách đây năm năm, trước khi đưa con đầu lòng chào đời, bọn họ đã từng rất yêu nhau, nhưng khi đưa trẻ chào đời anh đã thay đổi.

Đứa bé không thể thờ sau khi sinh, anh trách cứ cô, cô nhận.

Quả thật cô không là một người mẹ tốt, bởi vì cô đã không bảo vệ tốt cho con mình.

Anh không tin cô, không tin giữa cô và Hoắc Vân Hy là thuần khiết, anh trách cứ cô, cô cũng có thể tha thứ cho anh.

Nhưng đã nói rất nhiều lời làm tổn thương trái tim cô, năm năm ròng ròi khỏi cô, bên người có phụ nữ khác còn đến trêu chọc cô, như vậy cô thật không cách nào tha thứ.

Cô nhìn Lạc Thụy bằng ánh mắt lãnh đạm: “Trợ lí Lạc, những chuyện trước kia đều đã qua, bên cạnh anh ấy cũng đã có người phụ nữ khác, cảm phiền anh chuyển lời đến anh ấy giúp tôi, không cần lại đến quấy rầy cuộc sống của chúng tôi, tôi không muốn trở thành tiểu Tam tiểu Tứ.”

Vừa nghĩ đến bên cạnh anh có Quý Vũ Tình, tim cô liền chảy máu, liền tức giận, liền bi thống.

Năm năm trước, anh nói ra câu ‘chưa từng yêu cô’, câu nói đó, tựa hồ mọi thời khắc đều vang vọng bên tai cô, khiến tim cô đau đến vỡ ngực.

Thấy từng mảnh từng mảnh bi thống cùng cô đơn vỡ tan trên mặt Lê Hiểu Mạn, Lạc Thụy càng chắc chắn hơn việc cô vẫn còn cảm tình với Long Tư Hạo.

Anh ta nhìn cô, gương mặt tuấn tú trở nên vô cùng nghiêm túc: “Lê tiểu thư, tôi thấy có vẻ như cô đã hiểu lầm, tổng giám đốc và Quý tiểu thư không giống như những gì cô đã tưởng tượng đâu, Quý tiểu thư là một người đáng thương, tổng giám đốc không hề yêu cô ta, nếu như Lê tiểu thư không tin, có thể tự mình đi hỏi tổng giám đốc đến tận cùng là có cảm tình ra sao với Quý tiểu thư, dứt khoát là tổng giám đốc yêu cô.”

Mặc dù thỉnh thoảng anh ta và Lăng Hàn Dạ sẽ đem chuyện Long Tư

Hạo và Quý Vũ Tình ra nói đùa, tuy nhiên bọn họ rất rõ ràng, Long Tur Hạo tuyệt đối không bao giờ yêu Quý Vũ Tình.

Lấy Quý Vũ Tình mà nói, chỉ có thể là một loại ký thác(*) tinh thần.

(*) Ký thác: Giao cho trông nom hay giữ gìn.

Lê Hiểu Mạn cật lực đè nén nói lời đau thương, cật lực bức lui những giọt nước mắt sắp tuôn ra kia, ánh mắt lãnh đạm nhìn Lạc Thụy: “Trợ lí Lạc, nếu anh ấy thật sự yêu tôi, thì lúc trước đã không cùng tôi tách rời, sẽ không nói những lời chưa ‘chưa từng yêu tôi’, càng sẽ không mất tích năm năm.”

Tuy rằng cô đã cố gắng hết sức che giấu những tâm tình bi thống của mình, có điều Lạc Thụy vẫn nhìn ra chút đầu mối.

Hai đầu mày anh tuấn hơi nghi hoặc một chút nhìn cô: “Lê tiểu thư, không phải tổng giám đốc mất tích năm năm, mà là cô mất tích năm năm, năm năm qua tổng giám đốc vẫn luôn kiểm tìm tin tức của cô, đang và vẫn luôn tìm cô.”

Điều khiến anh ta cảm thấy kì quái chính là, anh ta đã tìm kiếm Lê Hiểu Mạn năm năm, nhưng không hề có tí hi tin tức gì.

Tựa như là có ai trong bóng tối đứng ra phá hoại, cố ý không cho anh ta điều tra ra hành tung của Lê Hiểu Mạn.

Năm năm trước, bắt đầu từ lúc Lê Tố Phương chết đi, đã có rất nhiều chuyện, anh ta đều không tra ra, hệt như có người đứng trong bóng tối phá rối.

Trong mơ hồ anh ta có thể nhận ra, là có người cố ý phá hoại mối quan hệ giữa Lê tiểu thư và tổng giám đốc của bọn họ.

“Tôi mất tích năm năm?” Lê Hiểu Mạn nhìn Lạc Thụy chăm chú, trong mắt lướt qua một tia kinh ngạc, tuy rằng cô đi đến Anh quốc, nhưng cô vẫn liên lạc với Lê Chấn Hoa.

Không thể có chuyện bọn họ không tìm được cô.

Quyết tâm giấu kín nghi ngờ kia trong lòng, cô nâng mắt nhìn Lạc Thụy một cách bình thản: “Trợ lí Lạc, anh không cần phải nói gì thêm nữa, hiện tại tôi chỉ muốn sống an ổn yên bình, xin lỗi không tiếp chuyện nữa.”

Dứt lời, cô trực tiếp bước tới toilet.

Chương 585: Không tính là xấu, không dọa chết người được (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Chờ đến khi cô trở ra, bữa ăn trước tiệc cocktail đã kết thúc, trước mắt đang tiến hành phân đoạn đưa châu báu tiến vào hội trường triển lãm.

Ánh đèn trong hội trường chốc chút tối, phía trước cửa hội trường có trải thảm đỏ dài, mỗi khi khách quý đi vào hội trường thì ánh đèn dọc lối vào sẽ sáng lên, đuổi theo bóng các vị khách dọc trên thảm đỏ, sau đó vào chỗ.

Lê Hiểu Mạn được xem như là người cuối cùng tiến vào hội trường.

Tiếp đó, ánh đèn sân khấu chiếu rọi lên cơ thể thon thả của cô, khiến cho cô trong nháy mắt trở thành tiêu điểm của toàn hội trường.

Dáng người cô thon dài, tinh tế và mảnh dẻ, ngực tấn công mỏng phòng thủ, đạt tiêu chuẩn của cơ thể người mẫu, ngày hôm nay cô mặc chiếc váy dài mang màu sắc hoa oải hương.

Bộ lễ phục trễ ngực, bó sát người, chiết eo, phong cách thiết kế thu mỏng theo kiểu đuôi cá, tôn lên vóc dáng của cô một cách triệt để.

Mái tóc xoắn dài màu đỏ rượu được tạo kiểu như một áp phòng đúng chất quý tộc tao nhã, phối hợp với gương mặt thanh lệ thoát tục của

cô, cộng với biểu cảm kiều mị trên gương mặt, đúng là khiến người người phải kinh diễm.

Mặt sau làn váy khá dài, kéo tận ra phía sau, thanh nhã mê người, càng làm cho khí chất bất phàm của cô như tăng lên.

Nói tóm lại, cô gái đang đi trên thảm đỏ kia, trong nháy mắt đã trở thành tiêu điểm của toàn hội trường, tất cả khách quý ở đây trong mắt đều lộ ra vẻ kinh diễm, dõi theo bóng dáng tinh tế mảnh mai của cô.

Hôm nay, bộ trang sức cô đang đeo, trên cổ, trên tay, và thậm chí là hoa tai cô đang đeo đều do cô thiết kế.

Giờ khắc này cô giống như hóa thành người mẫu đang đi trên sàn catwalk, ngoài trừ ngoại hình làm người ta kinh diễm ra, bộ trang sức cô đang đeo trên người cũng hấp dẫn không ít ánh mắt khách quý ở đây.

Đặc biệt, tới tham gia triển lãm châu báu lần này, có không ít thương khách muốn mua châu báu nhìn cô không chớp mắt, chỉ thiếu điều chưa xông lên tận nơi hỏi cô bộ trang sức trên người là do ai thiết kế, mua ở cửa hàng châu báu nào, muốn đặt một bộ trang sức đặc biệt hệt như trên người cô đang mang.

Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch, Lạc Thụy, Quý Vũ Tình cũng sớm đã vào chỗ.

Lúc này, mấy người bọn họ cũng nhìn Lê Hiểu Mạn không chớp mắt.

Lăng Hàn Dạ nheo mắt đánh giá con người kinh diễm trước mặt, khóe môi nổi lên nụ cười tà mị, đưa tay vỗ vỗ vai người đang ngồi bên cạnh anh ta: “Long thiếu, Hiểu bảo bối của cậu càng ngày càng

mê người, có điều, haiz! Đáng tiếc ghê! Người ta là hoa thơm đã có chủ, còn cậu giờ cũng chỉ có khả năng biểu diễn màn mắt trừng mắt, ai bảo cậu năm năm trước không muốn người ta, có phải hiện tại đã hối hận muốn cắn đứt lưỡi không?”

Nghe xong những lời kia của Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy nhìn qua Lê Hiểu Mạn, rồi nhìn về phía Long Tur Hạo, khẽ thở ra một hơi, nhưng cái gì cũng chưa nói.

Mà Long Tur Hạo từ lúc Lê Hiểu Mạn bắt đầu vào sân, chân mày vặn chặt đáy mắt u tối luôn chăm chú nhìn cô, ánh mắt sắc bén thâm trầm không rời đi nửa phân.

Trên gương mặt cực kì tuấn tú kia buồn bày ra bộ dạng lãnh đạm, không sóng to không gió lớn, thế nhưng trong lòng anh đã sóng gầm mãnh liệt.

Hiểu Hiểu của anh đã lớn rồi, càng trở nên mê người, càng trở nên kinh diễm.

Từ lúc cô vừa bước chân vào, trên mặt cô đã trấn định một vẻ thong dong, dịu dàng mỉm cười, cùng với khí chất tao nhã mê người đang tản mát quanh thân cô, tràn ngập hơi thở tự tin, sự rạng rỡ của cô khiến anh có ảo giác rằng cô là một nữ hoàng.

Tính cứng cỏi, kiêu ngạo và độc đoán trong xương của cô đều được chứng minh rõ ràng vào thời điểm đó.

Cao quý như vậy, và nữ hoàng kia có một vị “fan”, để cho anh thương thức, tán thưởng, kinh diễm, ái mộ đồng thời, lại có chút sợ sệt.

Anh sợ rằng bản thân không thể khống chế cô, sợ cô sẽ chạy thoát

khỏi lòng bàn tay anh, sợ cô quá mạnh mẽ khiến anh cảm thấy cô đang ở một nơi rất cao, rất cao mà anh với tay mãi không tới, cao đến nỗi anh không thể chạm vào cô.

Anh là một người luôn rất tự tin, cho dù năm năm trước cô không yêu anh, trong trái tim anh cũng có một niềm tự tin cùng một phần tự tin, tin rằng một ngày nào đó cô nhất định sẽ yêu anh.

Nhưng hiện tại, anh đã không còn tự tin như vậy, anh đã bắt đầu cảm thấy không thể nắm giữ được cô.

Lúc này đây anh đang rất mâu thuẫn, anh đang thương thức cô của một mặt càng ngày càng ưu tú, càng ngày càng mê người, nhưng cũng sợ sệt cô quá ưu tú, sẽ có nhiều người mê luyến cô hơn, sợ cô đứng trên đỉnh sẽ thấy quá nhiều phong cảnh tuyệt đẹp, mà cảm thấy cảnh quan anh đây quá bình thường, chỉ đơn giản là không thể nhập vào mắt cô.

Mặt tiền của tiệc rượu dùng để dựng sân khấu, bởi vì lát nữa sẽ có một chương trình, và người mẫu biểu diễn trên sàn catwalk.

Tám thảm đỏ được trải giữa phòng tiệc, mà hai bên thảm chính là những bàn tròn bày đầy rượu.

Đám người Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ đều ngồi đang ngồi trước bàn rượu, phái bên cánh trái của thảm trải.

Bởi vì Hàn Cẩm Hi và tiểu Nghiên Nghiên đều ngồi phía bên cánh phải của thảm trải, cho nên Lê Hiểu Mạn cũng ngồi xuống bàn rượu tròn bên phải.

Vừa hay vị trí cô ngồi cũng đối diện với vị trí của Long Tư Hạo đang ngồi, giữa bọn họ chỉ cách nhau một tám thảm trải đỏ, do đó, chỉ cần

cô ngẩng đầu lên, là có thể nhìn thấy Long Tư Hạo.

Từ sau khi ngồi xuống, mi mắt cô vẫn luôn sụp, cố gắng không nhìn đến Long Tư Hạo.

Nhưng cô rõ ràng cảm nhận được, luôn có một cái nhìn sắc bén nóng hổi chiếu thẳng lên người cô không dứt đoạn.

Bên trái cô là Hàn Cẩm Hi, và bên phải là tiểu Nghiên Nghiên.

“Mẹ ơi, hôm nay mẹ rất đẹp, thật nhiều chú đều đang nhìn mẹ kìa.”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp đôi mắt thanh khiết như hai vì sao nhỏ của mình, âm thanh non nớt nhìn Lê Hiểu Mạn nói xong, sau đó ngược mặt lên nhìn về phía Hàn Cẩm Hi: “Bố ơi, bố thấy mẹ hôm nay có đẹp không ạ?”

Đầu mày Hàn Cẩm Hi hơi chau xuống, ánh mắt lười biếng lưu chuyển trên người Lê Hiểu Mạn mấy giây, trên gương mặt tao nhã vẫn bày ra bộ điệu ‘bình tĩnh như nước’, đôi môi mỏng xinh đẹp phun ra một câu: “Không tính là xấu, không dọa người chết được.”

Đây cũng là một lời khen?

Chương 586: Ngạc nhiên, người mẫu nhỏ tuổi nhất (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nghiêng đầu, nheo mắt trừng Hàn Cẩm Hi một chút, khóe môi vẽ ra một nụ cười yếu ớt mê người: “Hàn tổng, nói một câu khen ngợi anh sẽ chết à?”

Mặc dù cô không phải kiểu phụ nữ thích nghe những câu khen ngợi của người khác, nhưng rõ ràng là Hàn Cẩm Hi rất không cho cô mặt mũi, ‘Không tính là xấu, không dọa chết người’ vậy có nghĩa là không đẹp, lại còn đáng sợ?

Dường như cô phát hiện ra, nếu ai muốn nghe một câu khen thốt ra từ miệng Hàn Cẩm Hi, điều đó còn khó hơn lên trời.

Tiểu Nghiên Nghiên làm ra vẻ không biết phải làm sao và đầy hàm xúc nói: “Ba, cái miệng của ba thật sự chẳng đáng yêu chút nào, ba chẳng biết dỗ con gái gì cả.”

Hàn Cẩm Hi híp mắt lại theo thói quen, anh ta nhìn tiểu Nghiên Nghiên bằng ánh mắt sâu không lường được, rồi lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn đang không vui, nụ cười trên khóe miệng cực kỳ quyến rũ, môi mỏng đỏ như lửa tản ra ánh sáng lấp lánh.

Đột nhiên, anh ta duỗi cánh tay dài ra, trong tiếng kinh hô của Lê Hiểu Mạn, anh ta kéo cô vào trong ngực mình.

“Anh...” Lê Hiểu Mạn thoáng kinh ngạc, hai tay của cô chống ở trên

ngực anh ta, lúc cô đang muốn đẩy anh ta ra, đôi môi của Hàn Cẩm Hi đã hạ xuống mà không có báo trước.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, cô lập tức nghiêng đầu tránh né, đôi môi của Hàn Cẩm Hi liền rơi vào trên mái tóc của cô.

Long Tư Hạo vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Lê Hiểu Mạn, thấy một màn này, anh nguy hiểm híp mắt lại, ánh mắt của anh sắc bén như lưỡi kiếm, đôi mắt đen như muốn nổi bão, lốc xoáy mang theo cơn giận dữ như muốn hủy trời diệt đất, khuôn mặt tuấn mỹ đột nhiên trầm xuống, cực kỳ khó coi.

Quý Vũ Tình ngồi ở bên cạnh anh thấy vẻ mặt của anh không đúng, cô ta cũng muốn hỏi anh làm sao, nhưng lại không dám mở miệng, cô ta nhìn về phía bàn đối diện theo ánh mắt của anh, rồi mới mơ hồ hiểu tại sao đícvẻ mặt của anh lại âm trầm dọa người như vậy.

Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ nhìn thấy vẻ mặt âm trầm dọa người của Long Tư Hạo, hai người đều cùng nhìn về phía Lê Hiểu Mạn và Hàn Cẩm Hi, rồi cùng cau mày than thở.

Mà Tô Dịch thì vẫn giữ nguyên cái vẻ mặt không cảm xúc, đôi mắt ẩn sau tròng kính vẫn dừng dừng như nước, khóe môi khẽ cong lên độ cong mà không ai có thể phát giác ra, nhưng không tới nửa giây, lại khôi phục như cũ, tựa như cho tới bây giờ anh chưa từng cử động khóe môi vậy.

Sau khi Lê Hiểu Mạn đẩy Hàn Cẩm Hi ra, thì cô hung hăng dẫm một cước vào chân anh ta, rồi dùng ánh mắt cảnh cáo anh ta, nếu anh ta còn dám làm bậy, cô sẽ không chỉ đơn giản là đạp anh ta một cước thôi đâu.

Hàn Cẩm Hi bị đạp một cước phải cố nhịn đau, anh ta nửa khép đôi

mắt lam, môi mỏng khế nhếch, nở nụ cười quyến rũ mê người, giọng nói trầm thấp êm tai: “Cho tới bây giờ tôi đều không hôn người xấu xí, vì vậy, cô biết ý của tôi chưa?”

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, ánh mắt của cô tràn đầy lửa giận, vì chú ý đến hình tượng, cô mới cố gắng đè nén xúc động muốn đánh Hàn Căn Hi một trận xuống.

Dĩ nhiên là cô biết ý của anh ta, anh ta đang dùng hành động để nói cho cô biết, cô không xấu xí.

Nhưng phương thức này của anh ta lại khiến cô nổi giận, cô có một loại xúc động rất muốn giết người.

Ngay lúc cô chuẩn bị bảo Hàn Căn Hi đi ra ngoài “Trò chuyện riêng” với cô một lúc, thì giọng nói của người đàn ông ngồi cùng bàn với bọn họ đột nhiên vang lên.

“Tiểu thư, phu nhân của tôi rất thích sợi dây chuyền trên cổ cô, xin hỏi cô mua sợi dây chuyền này ở đâu? Là tác phẩm của nhà thiết kế nào?”

Nghe thấy vậy, Lê Hiểu Mạn đè nén tức giận trong lòng xuống, cô quay mặt nhìn về phía đôi vợ chồng trung niên ngồi ở đối diện cô.

Nam thành thực chững chạc, khoảng chừng bốn hơn mười tuổi, vừa nhìn đã biết là mẫu đàn ông thành công trong sự nghiệp, nữ ăn mặc sang trọng, được bảo dưỡng rất tốt, làn da trắng hồng, vừa nhìn đã biết là một quý phu nhân.

Hai người đều là người đông phương.

Lúc này, giọng nói non nớt mà ngọt ngào của tiểu Nghiên Nghiên

vang lên: “Bác à, đây là mẫu thiết kế của Mommy của cháu!”

Bởi vì người đàn ông chỉ hơn bốn mươi tuổi, nên tiểu Nghiên Nghiên cảm thấy nếu gọi là ông, thì coi đối phương già quá, gọi chú lại cảm thấy không quá thích hợp, vì vậy bé gọi ông ta là bác.

Người đàn ông vừa nghe thấy tiểu Nghiên Nghiên nói như vậy, thì đối phương kinh ngạc và tán thưởng nhìn Lê Hiếu Mạn: “Thì ra là do chính cô thiết kế, xin hỏi cô là?”

Còn không chờ Lê Hiếu Mạn lên tiếng, tiểu Nghiên Nghiên đã lấy danh thiếp của cô mà bé mang theo bên người đưa cho người đàn ông kia, rồi ngọt ngào cười nói: “Bác à, đây là danh thiếp của mommy, ở trong nước mommy có một văn phòng ở thành phố H, nếu như bác thích mẫu thiết kế trang sức của mommy, thì có thể tới văn phòng thiết kế trang sức Many để tìm mommy!”

Chương 587: Ngạc nhiên, người mẫu nhỏ tuổi nhất (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Người đàn ông nhận lấy danh thiếp, sau khi nhìn kỹ, đối phương mỉm cười nhìn Lê Hiểu Mạn: “Thì ra là Lê tiểu thư, vừa vặn tôi cũng ở thành phố H, hạnh ngộ hạnh ngộ.”

Sau đó, ông ta liền đứng dậy, đưa tay ra cùng bắt tay với Lê Hiểu Mạn.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn cũng đứng dậy bắt tay đáp lại đối phương.

Sau đó người đàn ông kia cũng lấy ra một tấm danh thiếp, đưa cho cô, mỉm cười nhìn cô nói: “Lê tiểu thư, tôi có mấy cửa hàng trang sức ở thành phố H, hy vọng chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn liếc mắt nhìn tấm danh thiếp trong tay, sau đó cô lại ngược mắt nhìn về phía người đàn ông đối diện, lễ phép cười nói: “Thì ra là Ngụy tổng, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, rất vinh hạnh được làm quen với ngài.”

Lê Hiểu Mạn đưa tay ra lần nữa, lễ phép bắt tay với Ngụy tổng.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy vậy, bé nhìn về phía phu nhân cao quý bên cạnh Ngụy tổng, rồi nở nụ cười ngọt ngào, mềm mại nói: “Dì xinh đẹp ơi, làn da của dì thật là trắng à nha, khí chất lại thanh nhã, nếu dì đeo mẫu trang sức mà mommy của cháu thiết kế thì nhất định sẽ đẹp hơn, càng sáng lấp lánh chói mắt hơn, dì xinh đẹp ơi, sau khi trở về

thành phố H, dì nhớ tới văn phòng thiết kế của mommy đặt hàng nha!”

Tiểu Nghiên Nghiên vốn đã xinh xắn đáng yêu, giọng nói ngọt ngào mềm mại êm tai, hơn nữa bé còn tán dương Ngụy phu nhân mấy câu, đến nỗi Ngụy phu nhân nghe xong mà bà cười tươi hoa không khép được miệng vào.

Bà nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, cười nói: “Con gái của cô rất đáng yêu, cái miệng nhỏ nhắn này chọc cho người ta thích, còn về mẫu thiết kế trang sức của cô, tôi cũng rất thích, tôi rất thích sợi dây chuyền mà cô đang đeo trên cổ này, cô có thể thiết kế cho tôi một sợi dây chuyền giống y như vậy không?”

Ý của bà ấy coi như là mở lời đặt hàng.

Triển lãm trang sức vừa mới bắt đầu, mà đã có người đặt hàng, dĩ nhiên là Lê Hiểu Mạn cao hứng.

Cô nhìn về phía Ngụy phu nhân, lễ phép cười nói: “Ngụy phu nhân, dĩ nhiên là có thể, cảm ơn ngài đã chấp nhận mẫu thiết kế của tôi.”

Tiểu Nghiên Nghiên thấy Ngụy phu nhân đã đặt hàng, bé chớp chớp mắt với mẹ, rồi làm động tác tay Ok.

Lê Hiểu Mạn cũng nhìn bé, ánh mắt tràn đầy ý cười.

Con gái bảo bối của cô còn nhỏ như vậy mà cũng biết kinh doanh.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy đã xử lý xong bên Ngụy phu nhân, bé đang muốn nghĩ biện pháp đi giải quyết mấy thượng khách ngồi cùng bàn khác, bé còn chưa kịp lên tiếng, mấy thượng khách khác đã đứng dậy muốn xin danh thiếp của Lê Hiểu Mạn, hoặc là cho Lê Hiểu Mạn

danh thiếp, nói muốn hợp tác với cô.

Tiểu Nghiên Nghiên phát cho mỗi một vị khách quý đang ngồi một tấm danh thiếp, bé còn nhỏ tuổi đã nghiêm nhiên trở thành thư ký nhỏ ngọt manh của Lê Hiểu Mạn.

Bầu không khí của bàn này hết sức hòa hợp, Long Tur Hạo ngồi ở gần đó thấy Lê Hiểu Mạn đang nói cái gì đó với mấy vị khách cùng bàn của mình, khuôn mặt thanh lệ thoát tục kia, sáng rỡ động lòng người mang theo nụ cười tự tin mà lại ôn uyển mê người, khiến anh không kiềm được mà nhìn hơi ngây dại, trong lúc nhất thời anh không cách nào dời mắt đi được.

Người phụ nữ thành công trong sự nghiệp có một hương vị cực kỳ hấp dẫn, sự tự tin của cô khiến cho rất nhiều người đàn ông thành công không cách nào cưỡng lại được.

Long Tur Hạo cũng giống vậy, anh bị cô hấp dẫn, sức hấp dẫn của cô bây giờ quá lớn, khiến anh sợ cô sẽ bị nhiều người thèm muốn hơn.

Lúc ánh mắt sắc bén của anh quét về phía Hàn Cẩm Hi, đôi mắt dần lạnh lẽo, hai tay siết chặt lại.

Dạ tiệc khai mạc triển lãm trang sức đã bắt đầu, tiết mục biểu diễn mở màn là một tiết mục nghệ thuật phương tây, tiếp đó là tiết mục nghệ thuật phương đông, sau đó là người chủ trì lên đọc diễn văn.

Lúc người chủ trì đang đọc diễn văn, tiểu Nghiên Nghiên đứng lên, bé nhướn mày nhìn mẹ yêu của mình nói: “Mommy, con muốn đi phòng vệ sinh.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn đang muốn nói bồi bé đi cùng, tiểu Nghiên Nghiên đã nhìn về phía Hàn Cẩm Hi, ngọt ngào cười nói: “Ba, chúng

ta đi.”

Lê Hiểu Mạn thấy tiểu Nghiên Nghiên không để mình đi cùng bé, mà lại bảo Hàn Cẩm Hi bồi, trong lòng hơi nghi ngờ.

Tiểu Nghiên Nghiên là bé gái, sẽ vào phòng vệ sinh nữ, cô vốn tưởng rằng Hàn Cẩm Hi sẽ không đáp ứng, lại thấy anh ta đứng lên, dắt tay nhỏ của tiểu Nghiên Nghiên cùng rời đi.

Thấy vậy, tuy cô hơi kinh ngạc, nhưng cũng không đi theo bọn họ, mà ngồi ở nguyên vị trí chờ bọn họ.

Nhưng tiểu Nghiên Nghiên và Hàn Cẩm Hi rời đi một lúc lâu mà không thấy trở lại.

Sau khi người chủ trì kết thúc bài diễn văn, thì sẽ là điểm nhấn của buổi tối nay, triển lãm đồ trang sức trên sàn catwalk.

Trong màn trình diễn catwalk này, nếu vị khách quý nào nhìn trúng món trang sức trên người của người mẫu, thì có thể đặt trước.

Theo tiếng nhạc trình diễn catwalk vang lên, từng người mẫu đeo những mẫu trang sức đẹp lộng lẫy mê người trình diễn trên sàn catwalk.

Liếc nhìn những mẫu trang sức đang được trình diễn trên sàn catwalk trên, đôi mắt của Lê Hiểu Mạn lóe lên ánh sáng lấp lánh, trái tim của cô không ngừng nhảy nhót.

Chương 588: Ngạc nhiên, người mẫu nhỏ tuổi nhất (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Những mẫu trang sức mà người mẫu trình diễn trên sàn catwalk kia đều là tác phẩm của những nhà thiết kế trang sức nổi tiếng cả trong và ngoài nước, dĩ nhiên là làm người ta mở rộng tầm mắt.

Xem càng nhiều, dĩ nhiên là linh cảm sẽ càng nhiều, giờ phút này Lê Hiểu Mạn rất vui vì đã tới tham dự buổi triển lãm trang sức lần này, đối với cô mà nói, cô đã nhận được ích lợi không nhỏ.

Cô lại càng thêm cảm kích Hàn Cẩm Hi, bởi vì nếu như không có anh ta, thì cô không thể nào nhận được thư mời tham dự buổi triển lãm trang sức lần này.

Lúc người mẫu đeo mẫu trang sức trên người đi trên sàn catwalk, người chủ trì cũng sẽ kèm theo lời giải thích và bình luận.

Khi các mẫu thiết kế đều đã được trình diễn xong, các người mẫu sẽ chia làm hai hàng bày ra tư thế mê người nhất đứng ở hai bên sàn catwalk.

Lúc này, ánh đèn trên sàn catwalk dần tối lại, giọng nói khỏe khoắn của người chủ trì vang lên.

“Tiếp theo tôi xin giới thiệu đến các vị khách quý đã đến dự buổi triển lãm trang sức ngày hôm nay một tân binh trong làng thiết kế trang sức. Tuy là tân binh nhưng nhà thiết kế này đã có rất nhiều tác phẩm

nổi tiếng cả trong và ngoài nước, đó chính là tác phẩm của nhà thiết kế hàng đầu văn phòng thiết kế Many, xin mời các vị khách quý của chúng ta cùng thưởng thức tác phẩm sắp được trình diễn ngay sau đây của văn phòng thiết kế trang sức Many với sự trình diễn của một người mẫu nhí.”

Lúc Lê Hiểu Mạn nghe thấy mấy chữ nhà thiết kế Many, cô dần cảm thấy kinh ngạc.

Cô hoàn toàn không nghĩ tới tác phẩm thiết kế của cô lại có cơ hội được người mẫu biểu diễn.

Lúc này, trái tim của cô đập liên hồi, cô không biết nên dùng ngôn ngữ nào để có thể hình dung.

Lời của người chủ trì vừa vang lên, có một bóng dáng nho nhỏ bước ra khỏi hậu trường sàn catwalk.

Người mẫu mặc một bộ sườn xám cách điệu màu đỏ, vạt váy sườn xám được thiết kế theo kiểu váy công chúa, tóc được vấn lên thanh lịch, đầu đội vương miện màu đỏ.

Để thấy nhất chính là năm món đồ trang sức dành cho cô dâu mà người mẫu nhí mang trên người.

Mẫu trang sức mà người mẫu nhí trình diễn là tác phẩm của nhà thiết kế Many, lấy “Hạnh phúc” và trang sức cho cô dâu trong ngày cưới làm linh cảm cho series chủ đề “Màu đỏ lãng mạn”, cho dù là vương miện trên đầu, bông tai, dây chuyền, vòng tay đều được thiết kế đặc biệt, lại đều là màu đỏ nổi bật, nạm bằng hồng ngọc và kim cương máu, dưới ánh đèn, phản chiếu ánh sáng rực rỡ mê người.

Lúc ánh đèn chiếu lên trên khuôn mặt phấn điêu ngọc trác của bé, Lê

Hiếu Mạn mới thấy rõ, người mẫu nhí kia là tiểu Nghiên Nghiên.

Đôi mắt của cô tràn đầy khiếp sợ, con gái bảo bối của cô lại là người mẫu nhí trình diễn tác phẩm của cô.

Khó trách bé nói đi vào phòng vệ sinh mà không để người mẹ như cô bồi bé đi, mà lại bảo Hàn Cẩm Hi bồi bé đi, còn đi nửa ngày cũng không thấy trở lại, thì ra là bọn họ muốn giành cho cô một sự ngạc nhiên.

Đôi mắt của cô dần bị bao phủ bởi một tầng hơi nước trong suốt, trong lòng cực kỳ rung động, cảm động.

Nghiên Nghiên, con đúng là con gái ngoan của mẹ mà, mẹ thật sự rất hạnh phúc khi có được con.

Một bé gái khoảng bốn tuổi đóng vai trò là người mẫu đã hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người, hơn nữa người chủ trì còn đặc biệt giới thiệu, cùng với bộ sườn xám cách điệu màu đỏ mà bé đang mặc trên người, thiết kế đặc biệt đi kèm trong series “Màu đỏ lãng mạn”, làm nổi bật lên chủ đề hạnh phúc của mẫu trang sức, lại càng hấp dẫn ánh mắt của nhiều người hơn.

Bé vừa xuất hiện, sức cuốn hút của mẫu trang sức lấp lánh chói mắt mà bé đang mang trên người kia, đã đẩy bầu không khí của toàn bộ buổi dạ tiệc lên cao trào.

Bộ váy màu đỏ, cực kỳ ấn tượng và bắt mắt.

Huyền Huyền có lời — —

Tiểu Nghiên Nghiên là người mẫu nhỏ, các bảo bối không bị hù dọa chứ? Hắc hắc, các bảo bối có thể tìm hiểu thêm! Người mẫu nhỏ tuổi

nhất nước Mỹ Ira Brown làm người mẫu khi mới hai tuổi, vì vậy tiểu Nghiên Nghiên bốn tuổi làm người mẫu cũng không phải là chuyện lạ, hắc! Bây giờ có rất nhiều người mẫu nhỏ! Tiểu Nghiên Nghiên muốn cho mommy một ngạc nhiên lớn, nên đã cố ý huấn luyện qua, hắc! Còn có, bé là con gái của Long thiếu, gien rất mạnh mẽ, cho nên bé nhất định là rất thông minh.

!!

Chương 589: Tổng giám đốc uy vũ ngang ngược (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đi theo tiếng nhạc, tiểu Nghiên Nghiên bước đi theo những nhịp bước của người mẫu tiêu chuẩn nhất, bé trình diễn bộ trang sức cưới.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đều ngọc trác, đôi mắt nhỏ thuần khiết sáng như sao, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, hơn nữa nụ cười vui vẻ của bé mang đến ngây người, cùng với khí chất lan tỏa khắp thân hình nho nhỏ như những tên tuổi lớn, trong nháy mắt, bé đã trở thành điểm sáng của toàn bộ hội trường.

Bé còn nhỏ tuổi nhưng không mất bình tĩnh chút nào, so với người mẫu chuyên nghiệp thì bé còn có khí chất hơn, mỗi một ánh mắt, mỗi một tư thế đều bày rất phù hợp, tựa như bé chính là người mẫu đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp vậy.

Bởi vì bé tuổi còn nhỏ, vì vậy bộ đồ trang sức cưới mà bé mang trên người cũng được thu nhỏ theo kích cỡ vừa với bé.

Chiếc nhẫn, vòng tay, đều được tùy chỉnh theo kích cỡ của bé.

Nhưng phong cách thiết kế và kiểu dáng không thay đổi, hoàn toàn giữ nguyên theo phong cách thiết kế của Lê Hiểu Mạn, bộ trang sức cưới mà bé mang lên trình diễn được coi là bản sao thu nhỏ của tác phẩm do Lê Hiểu Mạn thiết kế.

Bé đã biểu diễn trọn vẹn sức cuốn hút của “Năm mảnh ghép” trong bộ trang sức cưới, phong cách tươi đẹp, truyền thống mà lại mới mẻ độc đáo.

Đặc biệt là: “Năm mảnh ghép” trong bộ trang sức cưới đã xuất sắc tạo nên bầu không khí vui mừng, trên vương miện cô dâu có một con phượng hoàng xinh đẹp, mang đến cảm giác cực kỳ cao quý, đôi bông tai hình một đôi uyên ương, mặt dây chuyền mang hình dáng của vị thần tình yêu Cupid đang bắn tên, ngụ ý cô dâu đã bị vị thần tình yêu Cupid bắn một mũi tên xuyên tim, cùng mang theo ngụ ý hạnh phúc là chiếc nhẫn kim cương máu hình cỏ bốn lá cùng với vòng tay hồng ngọc...

Tông màu đỏ rực rỡ, phong cách thiết kế đặc biệt, đem lại cho người nhìn một bữa tiệc thị giác, lại là một kiệt tác nghệ thuật cho thị trường trang sức cưới.

Tất cả các khách quý trong hội trường, vô luận là doanh nhân tới mua trang sức, hay là chuyên gia trong giới trang sức châu bảo chuyên nghiệp, cũng đều nở nụ cười và ánh mắt tán thưởng cho phần trình diễn và bộ trang sức cố ý được thu nhỏ này của tiểu Nghiên Nghiên.

Không ít nữ khách quý lại cảm thấy khi mang bộ trang sức này kết hôn, sẽ mang đến cảm giác tuyệt đẹp, thời trang, cao quý, vui mừng, hạnh phúc.

Nếu không vận dụng màu đỏ một cách thích đáng, thì sẽ mang đến cảm giác tục tằng, nhưng nếu được vận dụng tốt, sẽ mang đến cảm giác vô cùng tươi đẹp, khiến cho người đeo tỏa sáng.

Màu đỏ tượng trưng cho niềm vui, có thể thổi phồng tâm tình của con người, khiến người ta trở nên hạnh phúc.

Mà màu sắc rực rỡ nhất cũng chính là màu đỏ.

Bộ trang sức mà tiểu Nghiên Nghiên trình diễn trên sàn catwalk là bộ trang sức rực rỡ và bắt mắt nhất trong hội trường buổi triển lãm hôm nay.

Dưới sân khấu, trong quá trình bé trình diễn đã có không ít khách quý không ngừng nháy nhót, muốn đặt trước bộ trang sức này theo kích cỡ của người lớn ngay lập tức.

Lúc này, Long Tư Hạo cũng đứng lên, anh nhìn chăm chăm vào người mẫu nhí tiểu Nghiên Nghiên đang đứng trên sàn catwalk và bộ trang sức nổi bật mà bé đang mang trên người.

Bé còn nhỏ tuổi mà đã có màn trình diễn vô cùng trấn định và tự tin, khiến cho trái tim anh rất rung động và bất ngờ.

Anh không thể không nói con gái mà Lê Hiếu Mạn sinh ra rất tuyệt vời.

Bây giờ anh mới biết, Lê Hiếu Mạn chính là nhà thiết kế chính của Many.

Anh không khỏi nghĩ tới năm năm trước cô đã nói, mơ ước của cô là trở thành nhà thiết kế trang sức nổi tiếng cả trong và ngoài nước, bây giờ cuối cùng thì cô cũng đã thành công.

Mẫu thiết kế trang sức của cô mang đến cảm giác hạnh phúc, tuyệt đẹp mà lại hết sức độc đáo, khiến cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui, anh cực kỳ thích tác phẩm thiết kế này của cô, cũng rất thưởng thức năng lực của cô.

Lúc này, bên cạnh anh vang lên tiếng kinh hô khen ngợi của Lạc Thụ: “Oh! Quá tuyệt vời, Lê tiểu thư quá tuyệt vời, mẫu thiết kế trang sức cưới này rất có style vui mừng hạnh phúc, tiểu bất điểm này cũng cực kỳ tuyệt vời, không nhìn ra, cô bé có thể trình diễn trên sàn catwalk, còn có thể trình diễn có phong cách như vậy, không hổ là con gái của Lê tiểu thư à! Các tác phẩm của cô ấy đều rất phong phú à! Chỉ không biết tiểu bất điểm này là “Tác phẩm” của cô ấy và ai, gien quá mạnh mẽ.”

Bởi vì tâm tư của anh ta đều đặt ở trên sàn catwalk, vì vậy anh ta không phát hiện ra mình đã nói những lời không nên nói.

Chờ đến lúc anh ta kịp phản ứng nhìn về phía Long Tư Hạo, thì thấy sắc mặt cực kỳ âm trầm của Long Tư Hạo, vẻ mặt dọa người, quanh thân thể tản ra khí lạnh khiến người ta không rét mà run.

Lạc Thụ cau mày lại, anh ta cười híp mắt lại thành một đường chỉ: “Tổng giám đốc, cái đó... Tôi... Tôi lỡ lời, anh đừng để ở trong lòng!”

Lăng Hàn Dạ liếc mắt nhìn vẻ mặt dọa người của Long Tư Hạo, lại như nhìn về phía Lạc Thụ đang cau mày: “Na hồ bất khai đề na hồ(*).”

(*哪壶不开提哪壶 na hồ bất khai đề na hồ: không cần phải đề cập đến khuyết điểm hoặc việc riêng của người khác

Chương 590: Tổng giám đốc uy vũ ngang ngược (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy hơi bất đắc dĩ nhún vai, nhỏ giọng thì thầm: “Tôi chỉ sơ ý quên mất mà thôi, Lê tiểu thư cũng thiệt là, tại sao lại sinh con cho người khác? Mặc dù đứa bé này rất đáng yêu, nhưng cũng không phải con của tổng giám đốc, đáng tiếc à!”

Quý vũ tình nghe thấy lời của Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ, cô ta ngược mắt nhìn về phía Long Tư Hạo, thấy sắc mặt âm trầm của anh, giữa hai lông mày nhuộm đầy bi thương, cô ta không kiềm được mà nhíu mày lại.

Mặc dù cô ta không biết gì cả, nhưng cô ta cảm giác được, Long Tư Hạo rất cô đơn.

Từ lúc anh bắt đầu nhìn thấy Lê Hiểu Mạn đó, cô ta cũng cảm giác được, trong lòng anh đang cất giấu một nỗi niềm bi thương và mất mát không nói ra lời được.

Trình diễn trên sàn catwalk đã kết thúc, tất cả người mẫu bao gồm cả tiểu Nghiên Nghiên đều đã lui ra khỏi sân khấu.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn đang chuẩn bị đi ra hậu trường tìm tiểu Nghiên Nghiên, thì nhìn thấy Long Tư Hạo đang trầm mặt ở bàn đối diện, rảo bước đi về phía cô.

Quanh người anh tản mát ra khí thế bức người, Lê Hiểu Mạn hơi

nheo mắt lại, cô nhìn quanh bốn phía, có nhiều người ở đây như vậy, có lẽ Long Tur Hạo sẽ không dám làm bậy, nên cô không tránh né, mà đứng yên tại chỗ chờ anh đi tới.

Nhưng điều khiến cô không ngờ tới là Long Tur Hạo rảo bước đi tới trước mặt cô, mím chặt môi mỏng không nói câu gì, không chút nào báo trước mà trực tiếp khom người bế ngang cô lên, sau đó rảo bước đi ra bên ngoài hội trường.

Lê Hiểu Mạn hoàn toàn bị hành động đột ngột này của anh làm cho kinh động, cô mở lớn hai mắt, kinh ngạc nhìn về mặt âm trầm dọa người của anh.

Chờ đến lúc cô kịp phản ứng, Long Tur Hạo đã ôm cô đi trên thảm đỏ ngay giữa hội trường yến tiệc, hai bên thảm đỏ đều là khách quý, người người đều đưa mắt nhìn về phía bọn họ, mỗi người một vẻ mặt khác nhau.

Bởi vì có nhiều khách quý ở đây như vậy, Lê Hiểu Mạn cũng không dám phản kháng quá mạnh, cô nheo mắt lại, lãnh đạm nhìn Long Tur Hạo, dùng âm thanh mà anh có thể nghe thấy được, nói: “Long Tur Hạo, anh để tôi xuống, nếu không...”

Ánh mắt của Long Tur Hạo hơi trầm xuống, anh nhìn chăm chăm vào cô, môi mỏng khẽ cong lên: “Nếu không thì em sẽ hét lên vô lễ? Vậy vậy em mau hét lên, nếu em dám hét lên, thì anh dám vô lễ với em một trăm lần ở chỗ này.”

“Anh... Khốn kiếp...” Lê Hiểu Mạn âm thầm hít một ngụm khí lạnh, cô trợn mắt nhìn anh giống như là nhìn thấy quái vật vậy, thấp giọng nói: “Long Tur Hạo, tam quan của anh đã đi đâu mất rồi? Để tôi xuống.”

Long Tur Hạo sâu kín nhìn chăm chăm vào cô, anh không vui nói:

“Không thả, anh đã thả em năm năm, 1826 ngày, 157680000 giây, vậy là đã đủ.”

Lê Hiểu Mạn nghe thấy những lời nói ngang ngược của anh, cô há hốc miệng đến nửa ngày cũng không khép lại được, đàn ông này có cần lần nào cũng ngang ngược như vậy hay không?

Long Tur Hạo liếc nhìn cô đang há hốc miệng, anh khẽ trêu chọc nói: “Miệng Em mở miệng lớn như vậy là muốn nuốt anh hả?”

Dứt lời, anh ôm lấy cô, rào bước rời khỏi hội trường.

Lạc Thụy liếc nhìn về phía Long Tur Hạo ôm Lê Hiểu Mạn rời đi, anh cũng há hốc miệng thật lâu sau mới khép lại được: “Tổng giám đốc cũng thật có phong cách, đủ uy vũ ngang ngược.”

Sau đó anh ta lại nhíu mày, làm dáng vẻ suy tư: “Sao tôi đột nhiên cảm thấy phong cách hành sự của tiểu bất điểm đó rất giống với tổng giám đốc vậy? Đặc biệt là khí thế ngang ngược kia của bọn họ cực kỳ giống nhau, hồ phụ không sinh khuyến nữ, là cái ý này đi! Chẳng lẽ tiểu bất điểm đó chính là con gái của tổng giám đốc? Nhưng không thể nào mà! Sau khi tổng giám đốc và Lê tiểu thư tách ra, thì chưa từng chung một chỗ với Lê tiểu thư lần nào! Tổng giám đốc không chạm qua Lê tiểu thư, thì sao Lê tiểu thư có thể mang thai con của tổng giám đốc được?”

Đột nhiên, ánh mắt của anh ta sáng lên, tiếp tục nói: “Chẳng lẽ là khoảng thời gian lúc Lê tiểu thư và tổng giám đốc ở chung với nhau, cô ấy đã trộm tinh dịch của tổng giám đốc mang đi đông lạnh? Thụ tinh trong ống nghiệm? Thụ tinh nhân tạo? Nếu là như vậy, vậy Lê tiểu thư có thể mang thai đứa con của tổng giám đốc, điều đó có thể giải thích được chuyện tiểu bất điểm đó chính là con gái của tổng giám đốc.”

Lăng Hàn Dạ thấy Lạc Thụy lại bắt đầu nghĩ dông nghĩ dài, anh ta đưa tay ra vỗ xuống bả vai của Lạc Thụy, hơi nheo mắt lại, liếc nhìn anh ta rồi cong môi cười nói: “Lạc Thụy, tôi thấy Dinah nói không sai mà, cậu chính là phụ nữ chuyển giới, cậu còn dông dài hơn so với phụ nữ đấy.”

Nhắc tới Lăng Dinah, Lạc Thụy nhưn mày liếc nhìn Lăng Hàn Dạ hỏi: “Em gái anh chạy đến Châu Phi du lịch lâu lắm rồi thì phải? Đến bây giờ còn không trở lại, chẳng lẽ là đã gả cho người hoang dã Phi Châu?”

Bởi vì năm năm trước nhìn thấy người phụ nữ khác mà không phải là Lê Hiểu Mạn trong phòng của Long Tư Hạo ở khách sạn quốc tế Đế Hoa, Lăng Dinah quá thương tâm đau buồn, nên cô đã xách valy đi du lịch, cô ta đã đến rất nhiều quốc gia, vẫn không trở lại, nhưng vẫn luôn liên lạc với Lăng Hàn Dạ anh trai cô ta.

Chương 591: Tổng giám đốc uy vũ ngang ngược (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Hàn Dạ nghĩ đến chuyện em gái mình chịu vết thương lòng mà ra đi, anh ta không kiềm được nhíu chặt mày lại.

Tại sao phụ nữ đều thích ra đi?

Bởi vì nghĩ đến chuyện Lăng Dinah ra đi, anh ta lại không khỏi nghĩ đến Lâm Mạch Mạch, trong mắt anh không khỏi thoáng cô đơn.

Ở trong mắt người ngoài, anh ta là Lăng đại thiếu gia mê gái, cho tới bây giờ chưa từng có một người phụ nữ nào dừng chân lại trong trái tim anh, chỉ có người phụ nữ chết bầm không nghe lời đó, chỉ có cô, cho dù năm năm qua, hình bóng của cô vẫn luôn hiện hữu ở trong trái tim anh ta.

Anh ta không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận, trong năm năm qua, anh ta chưa từng quên cô.

Nhưng năm năm trước, sau khi cô vô duyên vô cớ biến mất thì cho đến bây giờ vẫn không có tin tức.

Nụ cười hài hước trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lăng Hàn Dạ dần vụt tắt, ánh mắt tràn đầy cô đơn.

Ngay khi anh ta bỗng ngược mắt lên, anh ta chợt thấy được bóng người mảnh khảnh quen thuộc đi ra khỏi hội trường yến tiệc.

Lâm Mạch Mạch?

Ánh mắt của anh ta thoáng vui mừng, anh ta lập tức đứng lên đuổi theo.

Lạc Thụy và Tô Dịch thấy vậy, không hiểu gì mà cùng nhìn nhau.

Lạc Thụy nheo mắt lại nói: “Lãng thiếu làm sao vậy? Gặp quý à?”

...

Sau khi Long Tư Hạo ôm Lê Hiểu Mạn rời khỏi yến tiệc, anh trực tiếp ôm cô vào thang máy.

Sau khi ra khỏi thang máy, Lê Hiểu Mạn mới biết anh đã đặt một căn phòng tổng thống ở trong khách sạn này.

Long Tư Hạo âm trầm ôm cô đi thẳng vào phòng ngủ của căn phòng Tổng thống này, sau đó anh không quá dịu dàng ném cô lên trên chiếc giường lớn mềm mại.

“A...” đột nhiên bị ném lên trên giường, Lê Hiểu Mạn hét toáng lên, cô còn chưa chuẩn bị, thân hình cao lớn của Long Tư Hạo đã đè ép xuống.

Thấy vậy, cô đang chuẩn bị xoay mình né sang bên cạnh, thì Long Tư Hạo đã nhanh tay lẹ mắt bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, thân thể cao lớn của anh đè xuống che lấp thân thể thon nhỏ của cô.

Cô uốn éo người vùng vẫy, nhưng không giãy giụa được.

Cô nheo mắt lại, nhìn anh bằng ánh mắt sắc bén, tức giận nói: “Long

Tur Hạo, anh làm gì vậy?”

Long Tur Hạo nửa híp mắt lại, lửa giận lóe lên trong mắt, môi mỏng khẽ nói ra hai chữ: “Làm ~ tình.”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn gắng sức giãy dụa lại bị anh nắm chặt lấy cổ tay, đôi mắt của cô tràn đầy lửa giận: “Long Tur Hạo, có phải anh làm mọi việc trơn tru như vậy thì rất vui vẻ hay không? Lại ôm tôi tới đây, ngay trước mặt người phụ nữ của mình...”

Long Tur Hạo không đợi cô nói xong, anh đã cắt đứt lời của cô, tay anh nắm lấy cằm của cô, nặng nề nhìn chăm chăm vào cô: “Ngoài em ra, còn ai là người phụ nữ của anh?”

Lê Hiểu Mạn hất tay của anh ta, nhìn về phía anh nói: “Anh coi mắt của tôi bị mù rồi sao? Đừng nói với tôi là người phụ nữ bên cạnh anh là con gái nuôi mà anh đã nhận đấy nhé.”

Long Tur Hạo hơi há hốc một, anh nhìn chăm chăm vào cô trong giây lát, môi mỏng nhẹ mân: “Em đang ghen.”

Anh dùng câu khẳng định để nói.

Lê Hiểu Mạn như bị nói trúng tâm sự vậy, cô quay đầu đi không nghênh đón ánh mắt cực kỳ nhạy bén và có thần lực xuyên thấu của anh, cô không muốn bị anh nhìn thấu tất cả mọi tâm tư của mình.

Cô thu lửa giận trong mắt lại, vẻ mặt dần bình thản, giọng điệu ôn hòa, giống như là đang thương lượng với anh vậy, nói: “Long Tur Hạo, anh có cuộc sống của anh, tôi có cuộc sống của tôi, đừng xông vào cuộc sống của tôi nữa, được không?”

Cô vừa nói xong, Long Tur Hạo đã không chút do dự, trả lời: “Không

được, em muốn anh không tới quấy rầy cuộc sống của em sao, em nằm mơ.”

Nghe thấy anh nói như vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn chăm chăm vào anh, nói: “Long Tư Hạo, anh đã quên năm năm trước, trước khi anh rời khỏi tôi, anh đã nói gì rồi sao? Anh nói tôi hại chết con gái của anh, anh nói vĩnh viễn anh cũng sẽ không tha thứ cho tôi, anh nói cho tới bây giờ anh đều chưa từng yêu tôi, anh nói anh chỉ coi tôi là công cụ sinh nở mà thôi, nếu anh đã rời đi năm năm, nếu như anh không yêu tôi, anh còn tới đây đưa cùng tôi làm gì?”

Lời nói của cô tràn đầy mất mát và bi thương, còn đầy lời trách móc tố cáo Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo nhìn chăm chăm vào dáng vẻ bi thương của Lê Hiểu Mạn, đôi mắt của anh nhuộm đầy đau lòng và tự trách.

Ánh mắt thâm trầm của anh đan xen mấy phần nhu hòa, giọng nói trầm thấp xen lẫn với sự áy náy: “Hiểu Hiểu, nếu anh nói, anh hối hận vì năm năm trước đã rời khỏi em, em có tin không? Nếu như anh nói, năm năm trước anh rời khỏi em là do có nỗi khổ bất đắc dĩ, em có tin không? Nếu như anh nói, anh vẫn luôn yêu em, em có tin không?”

!!

Chương 592: Hoảng sợ, anh đừng làm vậy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy Long Tư Hạo đột nhiên thay đổi thái độ mềm xuống, Lê Hiểu Mạn có chút kinh ngạc, hai mắt ngẩn ra nhìn anh, nhìn thấy trong mắt anh đều là sự tự trách và đau lòng.

Trong lòng cô run lên, anh như vậy làm cho cô nhớ tới Long Tư Hạo của năm năm trước cũng dịu dàng và săn sóc như thế.

Nhưng chỉ chốc lát cô lại nghĩ tới sau khi cô mất đi con, anh trở nên lạnh lùng, bên tai như vang lên những lời vô tình đó của anh.

“Lê Hiểu Mạn, tôi yêu cô có quan trọng hay không, nếu cô đã muốn biết tôi liền nói thật cho ô biết, tôi chưa bao giờ yêu cô, tôi chỉ đùa giỡn cô thôi, tôi chỉ xem cô là công cụ sinh con cho tôi, cô hại chết con gái của tôi, tôi sẽ không tha thứ cho cô, mãi mãi không.”

Năm năm trước anh nói ra những lời tuyệt tình đó, nói sẽ mãi mãi không bao giờ tha thứ cho cô, cô buông tha tôn nghiêm khóc lóc cầu xin anh đừng rời khỏi cô, nhưng anh vẫn nhẫn tâm rời khỏi cô.

Hiện tại anh quay về đây dựa vào cô, anh cho rằng Lê Hiểu Mạn cô là cái người anh gọi thì tới đuổi thì đi sao?

Yêu cô sao?

Haha, nếu yêu cô vì sao phải rời khỏi cô? Vậy những lời nói tổn

thương cô năm năm trước là vì sao chứ?

Cô lạnh nhạt nhìn anh, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh lùng: “Long Tur Hạo, khi thì anh nói anh yêu tôi, khi thì không yêu, biến mất trong sinh mệnh tôi tôi năm năm giờ quay về nói yêu tôi, anh cảm thấy tôi sẽ tin anh sao? Anh nghĩ tôi và anh còn có thể giống như năm xưa ngây thơ không biết gì sao?”

Đôi mắt cô bi thương chứa đầy nước mắt, từ gương mặt chảy xuống, rơi trên ga giường trắng tinh.

Mà lòng cô đau như dao cắt vậy.

Long Tur Hạo thấy cô khóc, anh đau lòng không thôi, cũng hối hận không thôi, hận không thể bóp chết mình.

Đời này chuyện sai lầm nhất của anh chính là những lời tổn thương cô.

Rời khỏi cô là bất đắc dĩ nhưng mà đó là chuyện khiến anh hối hận mãi.

Sau khi anh tổn thương cô, muốn lấy lại được lòng cô còn có cơ hội sao?

Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, trong mắt đầy đau lòng: “Phải làm sao thì em mới tha thứ cho anh?”

Nghe anh nói, Lê Hiểu Mạn giật mình nhìn vào đôi mắt đầy áy náy của anh.

Qua vài giây ngẩn ngui, cô dờn mắt đi, sau đó đẩy anh ra ngồi dậy, giọng nói lạnh nhạt: “Tôi tha thứ cho anh thì có ý nghĩa gì.”

Dứt lời cô muốn xuống giường, Long Tư Hạo thấy thế bóp chặt cổ tay mảnh khảnh của cô, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: “Lại muốn đi gặp Hàn Cẩm Hi sao?”

Lúc này hình ảnh ở bữa tiệc trang sức Hàn Cẩm Hi kéo cô vào lòng vẫn mãi không lái ra được khỏi đầu anh.

Nhất là nhìn cô và con gái của cô cùng Hàn Cẩm Hi, ba người bọn họ giống như người một nhà ngồi đó, một màn ấm áp như thế làm cho anh vừa đau lòng vừa phẫn nộ.

Nghĩ thế, lồng ngực anh như có lửa giận thiêu đốt, anh giữ chặt tay cô, đôi mắt như có bão nhìn cô sắc bén: “Đứa con gái kia là của Hàn Cẩm Hi có đúng không?”

Lại nghe thấy anh nghi ngờ Nghiên Nghiên là con gái của Hàn Cẩm Hi, trong lòng Lê Hiểu Mạn cũng bốc lên lửa giận, cô nhìn anh tức giận nói: “Ừ, chúc mừng anh đã đoán đúng rồi, là của Hàn Cẩm Hi đấy.”

Nghe thấy câu trả lời của cô, Long Tư Hạo buông tay cô ra, đôi mắt đỏ lên gắt gao nhìn cô, đáy mắt đầy đau khổ: “Các người thật sự ở chung một chỗ hả?”

Lê Hiểu Mạn nghiêng đầu không muốn trả lời vấn đề này của anh.

Long Tư Hạo thấy cô không đáp ánh mắt anh trầm xuống, bàn tay giữ chặt cầm cô để cô quay đầu nhìn vào mắt anh.

Trong mắt anh đầy nguy hiểm, ánh mắt đầy sâu xa nhìn cô: “Trả lời anh.”

Thấy sắc mặt anh khác thường, mắt đỏ lên, Lê Hiếu Mạn hơi cụp mắt, khước môi nhếch lên: “Long Tư Hạo, nếu năm năm trước chúng ta đã không còn vấn đề gì thì có lẽ nam cưới nữ gả đều là rất bình thường, tôi có con gái với ai cũng rất bình thường.”

“Cho nên sau khi chúng ta tách ra chưa đầy một năm mà em và Hàn Cẩm Hi đã ở cùng Hàn Cẩm Hi rồi sao?” Long Tư Hạo nhìn cô chăm chăm, hốc mắt đỏ lên thật làm người ta sợ hãi, mà bàn tay anh lại nắm chặt thành quyền, âm thanh rung động như chứng minh cho sự phẫn nộ và đau lòng của anh.

Giờ phút này tim anh đau đớn, co rút vào tận xương.

Anh không cách nào tiếp thu được cô và người đàn ông khác có huyết mạch tương liên, nghĩ đến cô và người đàn ông khác thân thiết trên giường, anh đau lòng lại phẫn hận.

Đột nhiên anh đè cô xuống, hai tay bắt lấy cổ tay cô không cho cô phản kháng, đôi mắt đầy lệ khí nhìn cô chăm chăm: “Em và Hàn Cẩm Hi ở chung một chỗ làm bao nhiêu lần?”

Nghe anh nói, Lê Hiếu Mạn ngẩn ra nhìn anh, trong mắt không dám tin: “Anh nói cái gì?”

Ánh mắt Long Tư Hạo lạnh lùng gầm nhẹ: “Các người đã thân thiết bao nhiêu lần?”

Vậy mà anh lại hỏi cô chuyện này?

Anh đang nhục nhã cô.

Chương 593: Hoảng sợ, anh đừng làm bậy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong mắt dâng lên tầng hơi nước, Lê Hiểu Mạn cắn môi cố gắng không cho nước mắt trào ra, tận sâu đáy lòng đau đớn lan tràn toàn thân.

Long Tư Hạo vốn sợ nhất là cô im lặng, anh lại gần cô: "Trả lời anh."

Nhìn vào đôi mắt đỏ ầu của anh, Lê Hiểu Mạn cong môi nhàn nhạt phun ra một câu: "Không biết bao nhiêu lần nữa."

"Em nói lại lần nữa thử xem."

"Tôi không biết."

"Có dũng khí nói lại lần nữa xem."

"Tôi không biết... Ừm..."

Đột nhiên Long Tư Hạo cúi đầu hung hăng hôn cô để cho cô đau đến cau mày.

Cô vắn vẹo thân thể nhưng anh vẫn vững vàng như ngọn núi, cô bị anh đè nặng vốn không nhúc nhích được.

Đầu lưỡi hung hăng bị anh chơi đùa.

Anh như muốn hôn đến khi cô thở không được, không cho cô chút cơ hội thở dốc.

Cô khó khăn hô hấp, miệng phát ra tiếng khóc huhu, anh không hề có ý định ngừng hôn.

Lúc cô cho rằng cô bị anh hôn mà thở không được thì đột nhiên anh dờn khỏi môi cô sau đó đứng thẳng người.

Thấy anh đứng thẳng, Lê Hiếu Mạn cho rằng anh đã buông tha cho cô nhưng lại không nghĩ là anh đứng lên để tiện cởi quần áo.

Anh cởi áo sơ mi, nút cài áo mở ra lộ ra lồng ngực khiêu gợi của anh.

Thấy vậy Lê Hiếu Mạn trừng mắt, trong mắt đầy hoảng sợ: “Long... Long Tư Hạo, anh đừng xằng bậy.”

Long Tư Hạo cúi người nhìn cô, cánh tay thon dài chống hai bên người cô trầm giọng nói: “Anh không xằng bậy thì sao có thể biến em thành người đàn bà của mình?”

Dứt lời anh liền cởi hết lễ phục trên người cô.

Lê Hiếu Mạn lập tức ngăn anh lại, ánh mắt nhìn anh cực kì lạnh lùng: “Long Tư Hạo, anh không nên ép tôi nói ra lời khó nghe, hành vi của anh là cưỡng bạo đấy.”

Long Tư Hạo nắm chặt tay cô, tay kéo vén lễ phục của cô lộ ra bụng bằng phẳng.

Mà ánh mắt cũng chú ý bụng cô.

Vì lúc sinh tiểu Nghiên Nghiên kiên trì sinh mổ nên bụng cô có dấu phẫu thuật.

Không phải rất rõ, không chú ý là không thấy được.

Nhưng lúc này Long Tư Hạo đang nhìn chăm chăm bụng cô đương nhiên sẽ thấy.

Dấu vết phẫu thuật không rõ ràng nhưng chứng minh cô đã từng sinh con.

Lê Hiểu Mạn thấy anh nhìn chằm chằm bụng mình, cô vắn vẹo thân thể muốn thoát khỏi kiềm chế của anh.

Long Tư Hạo vì cô vùng vẫy mà hồi phục tinh thần, đôi mắt đỏ gắt gao nhìn cô, trong lòng bi thống như cơn thủy triều cắn nuốt lấy anh.

Anh thê lương nói: “Hiểu Hiểu, em từng thật lòng yêu anh không?”

Nếu cô thật sự yêu anh vì sao tách ra chưa tới một năm đã ở cùng một chỗ sinh con dưỡng cái với người đàn ông khác rồi chứ?

Chỉ cần nghĩ đến điểm này là anh đau đớn không thôi, hận không thể hủy hết mọi thứ khắp thế gian.

Đột nhiên anh đứng dậy đi xuống giường đi thẳng vào phòng tắm.

Lê Hiểu Mạn vì câu nói kia của anh mà nước mắt lại không nhịn được chảy xuống.

Long Tư Hạo, nếu em không thích anh thì sao có thể bị anh tổn thương mà đau triệt nội tâm như vậy.

Cô đưa tay lau nước mắt sau đó xuống giường cầm túi xách chuẩn bị rời đi.

Cô vừa ra cửa liền nghe trong nhà tắm vang lên tiếng vang thật lớn, giống như tiếng thủy tinh vỡ vụn, sau đó là tiếng đánh ầm ầm.

Trong lòng cô run lên, ngoái đầu nhìn phòng tắm, nhẩn mày thật sâu.

Lúc cô nghĩ có nên vào phòng tắm kiểm tra hay không thì đột nhiên tiểu Nghiên Nghiên gọi tới.

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, cô kinh ngạc nhìn sau đó cầm điện thoại ra xem sau đó liền nghe máy: “Mẹ, mẹ đi đâu rồi? Con và ba đang tìm mẹ.”

Trong phòng tắm vẫn đang truyền đến âm thanh vang dội, Lê Hiểu Mạn nhìn phòng tắm, do dự một lúc mới nói: “Mẹ có chút việc, lát nữa tìm các người, mẹ tắt máy trước.”

Tắt máy lại thả điện thoại vào túi sau đó đặt lên giường, cô đi đến phòng tắm đẩy cửa vào liền thấy trong phòng tắm bữa bãi như vừa dội boom vậy.

Bồn rửa mặt bị đánh vỡ, bồn tắm cũng bể, trên đó còn có vết máu.

Dưới đất là thủy tinh vỡ mà đôi tay anh dính máu còn đang muốn đập kính.

Máu của anh nhuộm đỏ kính thủy tinh.

Thấy vậy Lê Hiểu Mạn kinh hãi nhìn, trong mắt đều là đau lòng và lo lắng.

Lúc này cô chẳng quan tâm được gì khác lập tức tiến lên, hai tay mảnh khảnh nắm lấy tay anh: “Long Tư Hạo, anh bị điên rồi sao?”

Dứt lời cô nhìn vết thương chồong chất trên tay anh đã bị máu nhuộm đỏ, nước mắt tuôn rơi khóc lớn: “Long Tư Hạo, anh đau sao? Không biết đau hay sao hả?”

Long Tư Hạo đỏ mắt nhìn cô nhếch môi: “Vì sao không đi đi còn vào làm gì chứ?”

Nói đến đây anh dùng tay lau nước mắt: “Vì sao lại khóc, là đồng tình hay thương hại anh hả?”

Sau đó anh hét lên:”Đi ra ngoài.”

Chương 594: Bản thu nhỏ của tổng giám đốc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhìn vào ánh mắt lạnh lùng của anh, trái tim Lê Hiểu Mạn càng đau đớn nước mắt càng rơi mãnh liệt hơn.

Đời người nếu chỉ như lúc ban đầu gặp mặt thì tốt biết bao.

Giữa cô và Long Tư Hạo không xảy ra nhiều chuyện không vui thì tốt hơn đúng không?

Bọn họ sẽ không tổn thương nhau thì tốt biết bao.

Cẩn môi, cô nhìn anh một hồi mới che miệng chạy ra ngoài.

Cô vừa bước ra khỏi căn phòng tổng thống thì Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch, Quý Vũ Tình liền tới.

Mấy người này vì Long Tư Hạo rời khỏi hội trường triển lãm trang sức một hồi lâu nên mới tìm tới đây.

Gian phòng tổng thống này là trước khi tới hội trường anh để Lạc Thụy đặt, cho nên mọi người liền biết anh ở nơi này.

Vào phòng, Lăng Hàn Dạ nhìn một lượt, nhíu mày hỏi Lạc Thụy: “Lạc Thụy, không phải cậu nói Long thiếu ở đây sao? Sao không thấy người đâu?”

Lạc Thụy cũng nhìn một lượt sau đó đi vào phòng ngủ, ánh mắt nhìn thấy áo sơ mi của anh dưới đất.

Sau đó Lăng Hàn Dạ nhìn lại phòng ngủ một lượt, ánh mắt nhìn chiếc giường lớn có chút hỗn loạn, lập tức cong môi: “Xem ra Long thiếu...”

Anh ta còn chưa dứt lời thì Long Tư Hạo ở trong phòng tắm đi ra.

Cả người anh cời trần, bàn tay nhuộm máu, gương mặt như bao phủ tầng sương mù, ánh mắt hung ác làm cho người ta sợ hãi, âm thanh lạnh lùng: “Các người vào đây làm gì? Cút ra ngoài.”

Thấy cả người anh đầy sự thô bạo, biểu tình âm lệ làm cho người ta sợ hãi, Lăng Hàn Dạ nheo mắt: “Long thiếu, cậu sao vậy? Muốn tìm bất mãn hả?”

Quý Vũ Tình nhìn mu bàn tay anh đều là máu còn đang nhỏ giọt, cô ta kinh hãi mở to mắt lập tức lo lắng tiến lên: “Long tiên sinh, tay anh sao mà bị thương thế này?”

Cô ta vươn tay ra muốn cầm bàn tay bị thương của anh thì anh vung tay lên âm trầm nhìn cô ta: “Cút...”

Đột nhiên Long Tư Hạo rống to dọa Quý Vũ Tình nhảy dựng, trong lòng run lên ánh mắt có chút khó hiểu và sợ hãi nhìn anh, trong ấn tượng của cô ta anh chưa bao giờ như hùng thần ác sát hét cô ta.

Dù trong lòng sợ hãi nhưng cô ta vẫn vươn tay nắm lấy tay anh: “Long tiên anh, anh chảy nhiều máu quá, để tôi xử lý miệng vết thương cho anh.”

Cô ta học y chính là học nghiệp vụ y tá, chuyện này là sở trường.

“Đừng có chạm vào tôi, cú...” Long Tur Hạo vẫn không để cho cô ta chạm vào mình, ánh mắt âm trầm nhìn cô ta sau đó nhìn Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy và Tô Dịch: “Các người còn đứng lỳ ra đó làm gì? Lăn ra ngoài.”

“Được được... chúng tôi biến, Long thiếu, cậu uống thuốc nổ sao?”

Lăng Hàn Dạ thấy Long Tur Hạo muốn bạo phát liền nói xong kéo Lạc Thụy, Tô Dịch ra ngoài.

Mấy người vừa ra khỏi cửa thì thấy Lê Hiểu Mạn cầm cùn, nước tiêu viêm, thuốc cầm máu, bông băng... mệt mỏi chạy tới.

Khuôn mặt cô vì chạy mà đỏ hồng, tóc tai hỗn loạn thờ hờn hển.

Lạc Thụy nhìn thấy hm có chút ngoài ý muốn nhưn mày hỏi: “Lê tiểu thư, sao cô lại tới đây? Cô đây là...”

Ánh mắt của cô nhìn trên tay cô.

Mà Lê Hiểu Mạn nhìn thấy Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch đến đây thì hơi nhú mày, không nói gì mà đưa hết đồ cho Lạc Thụy sau đó xoay người rời đi.

“Lê tiểu thư...”

Lạc Thụy thấy thế đưa hết đồ Lê Hiểu Mạn đưa cho anh ta sau đó đuổi theo.

“Lê tiểu thư... Từ từ... Cô đừng đi nhanh như vậy được không? Cô chạy đi đâu?”

Lăng Hàn Dạ thấy Lạc Thụy đuổi theo Lê Hiểu Mạn, anh ta mới quay

đầu nhìn Long Tư Hạo sau đó nhìn Quý Vũ Tình nhíu mày: “Tiểu Tình, phiền toái cô giúp Long thiếu xử lý miệng vết thương một phen.”

Dứt lời anh ta đưa hết đồ Lê Hiếu Mạn đưa để vào tay qct liền xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Tô Dịch nhìn Long Tư Hạo, qua mắt kính ánh mắt nheo lại: “Tur Hạo, thương thế của cậu để tiểu Tình xử lý trước đi.”

Quý Vũ Tình nhìn Long Tư Hạo sau đó đến trước người anh, cầm thuốc, bông băng và cồn đưa cho anh cụp mắt nói: “Long tiên sinh, tôi biết anh không muốn tôi giúp anh, tôi không quấy rầy nữa.”

Quý Vũ Tình nói xong cũng xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Lúc Quý Vũ Tình rời đi, Long Tư Hạo mới bắt đầu cầm thuốc nhìn, nghĩ đến bộ dạng mệt mỏi của Lê Hiếu Mạn chạy tới, trong mắt anh đầy cảm xúc phức tạp.

...

“Lê tiểu thư, cô không cần đi nhanh như vậy chứ, tôi đuổi không kịp cô, Lê tiểu thư, vừa nãy cô ở cùng tổng giám đốc sao? Cô cùng tổng giám đốc xảy ra chuyện gì vậy? Các người chưa nói chuyện xong sao? Lê tiểu thư...”

Lạc Thụy đuổi theo Lê Hiếu Mạn vào thang máy, hiện tại đang đi tới hội trường triển lãm trang sức.

Sắp kết thúc bữa tiệc nên nhiều người đã rời đi.

Lê Hiếu Mạn đi đằng trước mà Lạc Thụy ở sau lưng cô vẫn lái nhái

mã.

Chương 595: Bản thu nhỏ của tổng giám đốc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Nghiên nghiên cùng Hàn Cẩm Hi ngồi ở ghế đầu chờ cô, thấy tóc cô rối loạn thờ hỗn hển đi tới, tiểu Nghiên Nghiên cau mày cất tiếng: “Mẹ, mẹ đi đâu hả? Sao tóc lại rối loạn như thế?”

Lạc Thụy nhìn thấy tiểu Nghiên nghiên liền phất tay chào hỏi với bé, mắt cười híp thành một đường: “Hi cô bé, chúng ta lại gặp mặt.”

Tiểu Nghiên nghiên nhìn Lạc Thụy một cái, sau đó ngọt ngào cười với anh ta, âm thanh non nớt: “Hi chú già.”

Lạc Thụy giật giật khóe môi, hai tròng mắt vẫn như cũ cười híp thành một đường: “Cô nhóc này, có thể nói cho chú biết cháu tên gì không?”

Tiểu Nghiên nghiên dựng thẳng ngón tay quơ quơ: “No, chú à, mẹ nói nói tên mình cho người lạ cực kì ngu hiểm.”

Nghe vậy, Lạc Thụy nhìn Lê Hiểu Mạn: “Lê tiểu thư...”

Anh ta vừa mở miệng thì Lê Hiểu Mạn xoay người nhìn anh ta: “Trợ lý Lạc, tiệc tối đã sắp kết thúc rồi, trời không còn sớm, tôi và Nghiên Nghiên phải về, xin chào.”

Dứt lời cô đi về phía tiểu Nghiên Nghiên sau đó vươn tay: “Nghiên nghiên, chúng ta đi.”

“Vâng ạ!” Tiểu Nghiên nghiên nhìn mẹ gật đầu, lập tức duỗi tay về phía Hàn Cận Hi: “Ba, chúng ta về nhà.”

Hàn Cận Hi vẫn ngồi đó, đôi mắt màu lam thâm sâu nhìn cô mới tao nhã đứng lên dắt tay tiểu Nghiên Nghiên cất bước rời đi.

Lạc Thụy nhìn ba người tay trong tay rời đi liền nhăn mày lập tức thở dài một hơi: “Haiz, người ta một nhà ba người hạnh phúc như vậy, tổng giám đốc không diễn được rồi.”

“Haiz, haiz, haiz.”

Anh ta liên tục thở dài vài cái, đứng trong hội trường một hồi mới xoay người rời đi, ở bên ngoài nhìn thấy một bé trai cực kì xinh đẹp.

Đứa bé cực kì giống Long Tư Hạo, quanh thân tản ra khí chất cao quý làm anh ta như nhìn thấy được phiên bản thu nhỏ của tổng giám đốc vậy.

Anh ta mở to mắt lập tức đến trước mặt bé trai, sau đó cúi người dán sát khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, hai mắt không hề chớp nhìn bé, kinh ngạc há hốc mồm: “ Tổng giám đốc? Ôi không... Không, tiểu tổng giám đốc? Cũng không đúng...”

Anh ta tiến lên híp mắt đánh giá bé, khuôn mặt muốn khóc: “Tổng giám đốc, tôi rời đi bao lâu chứ mà anh đã cái lão hoàn đồng rồi?... A... Không, sao anh lại biến nhỏ rồi hả? không phải anh bị thương sao, sao đột nhiên biến thành nhỏ như vậy sao? anh nói anh nhỏ như vậy, sau này tôi lẫn lộn cùng đứa nhỏ thì mặt mũi của tôi còn đâu nữa?”

Đứa bé đúng là Long Dập.

Bé nhìn thấy vẻ mặt cầu xin của Lạc Thụy thì không chớp mắt nhìn lại, ánh mắt nhìn vào anh ta, híp mắt, đôi môi nở nụ cười tao nhã: “Chú à, nâng đầu chú lên một chút được không? Mặt của chú chắn tầm mắt của cháu, cháu đang chờ mẹ.”

Chú sao?

Một tiếng chú khiến Lạc Thụy khôi phục lại bình thường, khuôn mặt tuần tú đang khóc cũng nhếch môi cười, đánh giá Long Dập: “Bé xinh đẹp, cháu tên gì? Mẹ cháu là ai? Gọi là gì? Mấu chốt là ba cháu là ai vậy?”

Long Dập ngược mắt nhìn Lạc Thụy đang tò mò mới mỉm cười: “Chú, cháu không quen chú, mời chú tha lỗi không thể để chú biết tên của cháu, thật xin lỗi.”

Dứt lời bé liền tiến vào hội trường.

Lạc Thụy thấy Long Dập đã đi vào hội trường một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần.

Anh ta dùng sức bóp vai, cau mày, không phải nằm mơ, sao anh ta lại thấy phiên bản thu nhỏ của tổng giám đốc vậy?

Là con trai của tổng giám đốc nhà bọn họ sao?

Nhưng sao có thể chứ?

Thật là kỳ quặc, anh phải về hỏi tổng giám đốc có phải ngày nào đó năm nào đó chỗ nào đó cùng người đàn bà nào đó gieo giống hay không?

Trên đời này có người giống nhau không có gì lạ, nhưng mà giống đến mức như vậy ngay cả khí chất cũng giống như thế làm anh ta hoài nghi.

Anh ta đi vào phòng tổng thống của Long Tur Hạo, Long Tur Hạo đã xử lý tốt miệng vết thương cũng ăn mặc chỉnh tề rồi, Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch, Quý Vũ Tình đều ở đây.

Anh ta nheo mắt tỉ mỉ đánh giá Long Tur Hạo một hồi mới nhìn anh kinh ngạc nói: “Tổng giám đốc, anh đoán xem vừa rồi tôi thấy cái gì? Tôi nhìn thấy...”

Cúi người tiếp tục nói: “Phiên bản thu nhỏ của anh.”

Nghe vậy, Lăng Hàn Dạ giật giật môi trềng trắng mắt: “Cái gì mà phiên bản thu nhỏ?”

Lạc Thụy nhìn Lăng Hàn Dạ, lại nhíu mày nhìn Long Tur Hạo, sắc mặt nghiêm túc: “Tổng giám đốc, vừa nãy tôi nhìn thấy bé trai kia thật sự rất giống anh, không phải ngày nào đó năm nào đó ở nơi nào đó anh cái gì đó đó đấy chứ? Chẳng đó là con của tổng giám đốc anh?”

Lúc này tâm tư của Long Tur Hạo đều đặt lên người Lê Hiểu Mạn, lời của anh ta chẳng hề nhắc nổi ngọn sóng nào trong lòng anh.

Anh nheo mắt trầm trầm nhìn anh ta hỏi: “Cậu đuổi theo đến đâu?”

“Chạy cùng người đàn ông khác rồi.” Vì Lạc Thụy đang đặt trọng tâm lên đứa bé kia nên thuận miệng nói một câu, chờ phản ứng lại thì sắc mặt Long Tur Hạo đã trầm xuống, sau đó anh ta mới cười haha sửa lời: “Tổng giám đốc... cái đó... cái đó... Lê tiểu thư mang theo con gái của cô ấy đi rồi.”

Nghe vậy Long Tư Hạo lạnh lùng nói: “Tôi muốn biết hành tung của cô ấy.”

Chương 596: Sao anh vào... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Dạ!” Lạc Thụy lên tiếng đáp lại, nghiêm nghị nhìn Long Tur Hạo: “Tổng giám đốc cho tôi năm phút, tôi sẽ lập tức đi điều tra điểm dừng chân của Lê tiểu thư ở đâu.”

Dứt lời, anh ta liền xoay người đi ra ngoài, nhưng đi tới cửa phòng, anh ta dừng lại, cau mày nhìn Long Tur Hạo nói: “Tổng giám đốc, tôi nói thật, đứa bé tôi vừa nhìn thấy thật sự rất giống anh, giống như bản thu nhỏ của anh, tôi đang suy nghĩ, đứa bé kia nói không chừng là của Tổng giám đốc anh...”

Không đợi Lạc Thụy nói xong, mắt Long Tur Hạo trầm xuống, lạnh lùng nói: “Không thể nào.”

Đời này anh chỉ chạm vào Lê Hiểu Mạn, cho nên, phụ nữ khác không thể nào có con của anh.

Nhưng đứa bé đầu tiên của anh và Lê Hiểu Mạn vừa sinh ra đã tắt thở, trên đời này, đâu còn con của anh.

Anh và Lê Hiểu Mạn không có đứa bé chung huyết mạch, đây là đau đớn cả đời này anh không thể nào khép lại.

Nghĩ tới đây, lòng anh liền đau đớn không thôi.

Năm năm trước, khi biết Lê Hiểu Mạn mang thai con anh, loại vui

sướng trong lòng anh không cách nào nói rõ.

Anh vui sướng, không chỉ vì anh sắp làm ba, sâu hơn là có đứa bé này, anh và Lê Hiếu Mạn cả đời này sẽ liên kết với nhau thật chặt.

Vì đây là huyết mạch chung của bọn họ, đứa bé chảy dòng máu của anh và Lê Hiếu Mạn.

Trên đời này, chỉ có đứa bé mới có thể liên kết anh và Lê Hiếu Mạn thật chặt với nhau, cho dù giấy hôn thú được luật pháp bảo vệ cũng không thể thật sự liên kết bọn họ với nhau.

Kết hôn có thể ly dị, xóa bỏ quan hệ, nhưng bọn họ có chung đứa bé, quan hệ này vĩnh viễn không thể xóa bỏ.

Đối với đứa bé này, anh có mong đợi rất lớn, cho nên sau khi mất đi, mới có thể đau lòng, bi thương như vậy.

Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch thấy Long Tư Hạo lại lâm vào đau thương mất con gái, ba người đều cau mày không lên tiếng.

Lạc Thụy cho Quý Vũ Tinh một mực không lên tiếng một ánh mắt, tỏ ý cô ta chăm sóc Long Tư Hạo, liền rời đi.

Sau khi Lạc Thụy rời đi, Quý Vũ Tinh nhìn Long Tư Hạo, ánh mắt lo lắng rơi vào trên tay anh, thấy vết thương còn đang chảy máu, cô ta tiến lên, rũ mắt nói: “Long tiên sinh, vết thương của anh lại chảy máu, hay là tôi xử lý giúp anh.”

“Không cần!” Long Tư Hạo nheo mắt, thanh âm trầm thấp mát lạnh nhìn Quý Vũ Tinh nói, ngồi xuống sofa trong phòng khách chờ Lạc Thụy quay lại, bây giờ anh quan tâm nhất chính là mọi chuyện liên quan tới Lê Hiếu Mạn.

Còn vết thương trên tay anh, anh căn bản không để trong lòng, chút thương thế này đối với anh mà nói căn bản không coi vào đâu, cho dù gãy tay cũng không nằm trong phạm vi anh quan tâm.

Vết thương trên tay anh chờ Lạc Thụy mang tin tức của Lê Hiếu Mạn về mới đi xử lý.

...

Khách sạn Square.

Lê Hiếu Mạn ngủ lại khách sạn Square nổi tiếng ở New York, nơi này có suối nước nóng chữ trị ít trên thế giới, còn có thể hưởng thụ vừa tắm vừa uống rượu vang.

Lúc này, Lê Hiếu Mạn và Tiểu Nghiên Nghiên, cùng với Hàn Cẩm Hi đã trở lại khách sạn.

Lê Hiếu Mạn vào phòng tắm trước, cô tắm xong đi ra, Hàn Cẩm Hi còn ở phòng khách xem TV cùng Tiểu Nghiên Nghiên.

Lúc bọn họ trở lại khách sạn, trời đã tối, cô tắm khoảng một tiếng, bây giờ đã sớm qua 12 giờ.

Cô mặc áo choàng tắm màu trắng tắt TV.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy vậy, híp mắt nhỏ: “Mẹ, cho con xem một lát nữa đi mà!”

Trên mặt Lê Hiếu Mạn nổi lên nụ cười ôn nhu, đi tới trước mặt Tiểu Nghiên Nghiên, ánh mắt nhu hòa nhìn bé: “Nghiên Nghiên ngoan! Đi ngủ!”

“Dạ!” Tiểu Nghiên Nghiên rũ đầu nhỏ đáp, đứng lên: “Ba ngủ ngon, mẹ ngủ ngon!”

Nhìn Lê Hiếu Mạn và Hàn Cận Hi nói xong, bé liền vào phòng ngủ.

Mỗi lần chỉ cần mẹ ôn nhu cười kêu bé đi ngủ, bé đều ngoan ngoãn đi ngủ.

Nếu hỏi nguyên nhân, một chính là đưa tay không đánh người mặt tươi cười, hai là sợ mẹ bé nổi giận, ba chính là bé muốn làm một con gái hiếu thuận nghe lời mẹ.

Lê Hiếu Mạn thấy Tiểu Nghiên Nghiên nghe lời vào phòng ngủ, trong lòng rất vui vẻ yên tâm, giữa hai lông mày thoáng qua nụ cười.

Sau khi Tiểu Nghiên Nghiên đóng cửa phòng ngủ, cô mới nhìn Hàn Cận Hi còn ngồi ngay ngắn trên sofa, ưu nhã cười: “Hàn tổng, thời gian không còn sớm, anh nên về phòng anh ngủ đi.”

Hàn Cận Hi ngồi trên sofa hơi ngước mắt, ánh mắt lười biếng mang theo mấy phần sắc bén nhìn Lê Hiếu Mạn: “Tối nay tôi giúp em rất nhiều, em không có gì muốn nói với tôi?”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn ngồi xuống sofa, câu môi cười: “Tối nay bộ châu báu Nghiên Nghiên là anh cho người dựa theo phong cách thiết kế của tôi đặc biệt làm cho Nghiên Nghiên?”

Cô thiết kế hàng loạt châu báu kết hôn “Màu đỏ lãng mạn” là dựa theo trẻ con, Tiểu Nghiên Nghiên mới hơn bốn tuổi, cho dù dây chuyền và vòng tay có thể đeo, nhưng chiếc nhẫn bé không thể đeo.

Cho nên, tối nay bộ kia là thiết kế riêng cho Tiểu Nghiên Nghiên.

Nhưng trừ cỡ nhỏ ra, bất kể là dây chuyền, vòng tay, nhẫn đều thiết kế giống như đúc “Màu đỏ lãng mạn” của cô.

Hàn Cẩm Hi nhìn cô chăm chú, ánh mắt sắc bén lưu chuyển trên mặt cô, khóe môi nở nụ cười diễm lệ: “Là tôi cho người thiết kế cho Amber, chính là tiết mục khai mạc triển lãm tối nay.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn Hàn Cẩm Hi, ánh mắt mang theo tia cảm kích.

Chương 597: Sao anh vào...

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mặc dù anh ta và Tiểu Nghiên Nghiên đều gạt cô, nhưng trong lòng cô vẫn rất cảm kích, trên đường thành danh nhà thiết kế cao cấp, Hàn Cẩm Hi thật sự giúp cô không ít.

Nếu không có anh ta, chỉ dựa vào tài năng mới như cô, không có cơ hội có thư mời buổi triển lãm châu báu ở New York, chớ nói cho là tác phẩm cô thiết kế có cơ hội trưng bày.

Mỗi một nhà thiết kế, bất kể tác phẩm là gì, đều hy vọng tác phẩm của mình có thể có cơ hội trưng bày.

Mà cô cũng giống vậy, tác phẩm có thể được trưng bày, là một chuyện rất hạnh phúc.

Mặt cô đầy nụ cười, ánh mắt cảm kích nhìn Hàn Cẩm Hi: “Tôi biết anh không về phòng vì muốn nghe tôi nói một câu, Hàn tổng, cảm ơn anh, cảm ơn anh làm tất cả vì chính anh.”

Câu nói sau cùng là lỗi ngôn ngữ rất rõ ràng, Hàn Cẩm Hi dĩ nhiên nghe ra, mà Lê Hiểu Mạn cố ý nói vậy.

Vì cô biết với tích cách của Hàn Cẩm Hi, nếu cô nói cảm ơn anh ta làm tất cả vì cô, Hàn Cẩm Hi sẽ nói anh ta chẳng qua giúp chính anh ta, cho nên cô dứt khoát nói vậy.

Biết Hàn Cận Hi lâu, cô phát hiện thật ra anh ta là một người đàn ông rất thích được khen ngợi, còn thích miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo, tóm lại, đối phó anh ta, không thể dùng suy nghĩ quá bình thường.

Nghe cô nói, Hàn Cận Hi nheo mắt, nhìn cô chăm chú hồi lâu, mới thu hồi tầm mắt, thanh âm trầm thấp: “Xem ra em bắt đầu hiểu tôi, biết nên nói thế nào mới có thể chặn miệng tôi.”

Lê Hiểu Mạn cong mi cười: “Được rồi, cảm ơn tôi đã cảm ơn, anh cũng nên về ngủ đi, tôi mệt rồi.”

Dứt lời, cô đứng lên, dáng vẻ muốn tiễn khách.

Hàn Cận Hi nheo mắt, ánh mắt sâu không lường được nhìn cô, thanh âm trầm thấp nghe không ra vui giận: “Lúc khai mạc, em vô duyên vô cớ mất tích một đoạn thời gian, là đi gặp Long Tư Hạo?”

Nghe anh ta nhắc tới Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn liền nhú mày, biểu tình có chút mất mát.

Hàn Cận Hi thấy cô vừa nhắc tới Long Tư Hạo liền bi thương và mất mát, anh ta đứng lên, ánh mắt mang theo lạnh lẽo nhìn cô: “Lê Hiểu Mạn, trong lòng em đang nghĩ tới ai đều không liên quan tôi, nhưng đừng nghĩ trước mặt tôi, tôi không thích biến thành người thứ ba, ở trước mặt tôi, em có thể nghĩ tới tôi, trong mắt em tuyệt đối không thể xuất hiện người đàn ông thứ hai, lần sau nếu em tái phạm sai lầm giống vậy, tôi nhất định sẽ khiến em hối hận.”

Dứt lời, anh ta liền xoay người rời đi.

Đi tới cửa phòng, anh ta dừng lại, thanh âm trầm thấp, vẫn không nghe ra vui giận: “Người không thể quên thì không cần tận lực quên

đi, em càng cố ý quên đi, chỉ nhớ sâu hơn, nếu tôi là em, sẽ không tận lực quên đi, chỉ có thể không ngừng suy nghĩ, nghĩ đến chán, nghĩ đến phiền, nghĩ đến muốn ói, nghĩ đến quên mới ngưng.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn co rút khóe môi, nheo mắt nhìn anh ta: “Hàn tổng, tôi không phải là anh, không đạt tới cảnh giới đó của anh, anh về phòng ngủ đi! Ngủ ngon!”

Nghĩ tới một người nghĩ đến quên, đây là một cảnh giới thế nào, cô hoàn toàn không lĩnh hội được, cũng không đạt tới.

“Ngủ ngon!” Giọng Hàn Cẩm Hi hiếm khi nhu hòa, nói hai chữ này mới rời đi.

Sau khi anh ta rời đi, Lê Hiếu Mạn đóng cửa phòng, đi vào phòng ngủ.

Tiểu Nghiên Nghiên đã ngủ, còn cô nằm trên giường, làm thế nào cũng không ngủ được.

Cả đêm cô không chợp mắt, đến trời sáng mới buồn ngủ.

Tối qua chỉ là khai mạc triển lãm, triển lãm chân chính là ba ngày sau.

Triển lãm ở Trung tâm triển lãm quốc tế New York.

Hiếm khi tới New York một chuyến, Tiểu Nghiên Nghiên dĩ nhiên bắt Hàn Cẩm Hi dẫn bé đi du ngoạn.

Ba ngày nay, Lê Hiếu Mạn không muốn đi đâu, sau khi Hàn Cẩm Hi dẫn Tiểu Nghiên Nghiên đi du ngoạn, một mình cô đợi trong khách sạn.

Nói chính xác là cô nằm trên giường ngủ ba ngày.

Chạng vạng tối ngày thứ ba, cô mơ mơ màng màng tỉnh lại, thấy được một người đàn ông tuấn mỹ ngồi bên giường cô.

Khi thấy rõ người đàn ông là ai, cô lập tức tỉnh táo, ngồi dậy, ánh mắt tràn đầy khiếp sợ và không dám tin.

Có phải có thấy ảo giác hay không?

Sao cô thấy Long Tur Hạo rồi?

Anh vào bằng cách nào?

Hay là cô đang nằm mơ?

Cô kinh ngạc ngồi dậy nhìn người đàn ông tuấn mỹ ngồi bên cạnh cô, từ từ vươn tay ra, phủ lên mặt người đàn ông, sau đó dùng lực nhéo mặt anh, hỏi: “Đau không?”

Người đàn ông bị nhéo chính là Long Tur Hạo, anh co rút khóe môi, ánh mắt trầm trầm nhìn người phụ nữ ngủ đến ba hồn không thấy bậy phách, mơ mơ màng màng.

Bàn tay của anh chột giữ lại sau ót cô, năm ngón tay luồn vào tóc cô, cúi đầu hung hãn gặm cắn môi cô, lúc cô bị đau, lưỡi dài nhanh chóng chui vào miệng cô, chiếm cứ mỗi một tấc lãnh địa của cô, híp mắt hỏi: “Đau không?”

Chương 598: Biệt thự, tất cả như lúc đầu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thanh âm trầm thấp quen thuộc của anh, đầu lười và môi truyền tới đau đớn đều nói cho Lê Hiểu Mạn, cô không phải đang nằm mơ, người đàn ông ngồi bên cạnh cô chính là Long Tur Hạo.

Cô liền đẩy anh ra, kéo chăn đắp kín mình, ánh mắt phòng bị nhìn anh: “Long Tur Hạo, thật sự là anh, anh vào bằng cách nào?”

Anh bây giờ đây đưa cô giống như ác mộng, nếu tiếp tục như vậy nữa, pháo đài phòng vệ chất đồng của cô nhất định sẽ vì anh xuất hiện mà lần lượt sụp đổ ầm ầm.

Nhìn mặt cô chăm chăm, ánh mắt Long Tur Hạo hơi trầm xuống, môi mỏng chậm rãi khắc ra hai chữ: “Đi vào.”

Hai ngày trước anh điều tra được cô ở khách sạn Square, hơn nữa cũng biết hai ngày nay Hàn Cẩm Hi và Tiểu Nghiên Nghiên không có ở đây, chỉ có một mình cô ở trong phòng.

Với năng lực của anh, muốn đi vào phòng cô cũng không khó.

Nhìn Long Tur Hạo vẻ mặt sâu không lường được, Lê Hiểu Mạn giữ chặt chăn, ánh mắt lãnh đạm nhìn anh: “Long Tur Hạo, tôi biết anh bản lĩnh lớn, tôi mặc kệ anh vào bằng cách nào, bây giờ mời anh đi ra ngoài.”

“Không thể nào.” Long Tư Hạo nhìn cô, trầm giọng hỏi: “Em không muốn thấy anh như vậy sao?”

“Không biết.” Bỏ lại những lời này, Lê Hiểu Mạn liền không nhìn tới anh.

Mặc dù trong miệng cô nói không biết, nhưng trong lòng cô rất rõ ràng.

Lúc không thấy anh, cô sẽ nhớ anh, cho dù nhớ anh sẽ khiến cô thống khổ, cô cũng không nhịn được mà nhớ anh.

Vì khắc thật sâu trong lòng cô không chỉ anh tổn thương cô, còn có cảm động, vui vẻ và hạnh phúc anh mang đến cho cô.

Anh đã từng vì chặn bom cho cô, vì tranh thủ từng giây từng phút, cho dù có người không ngừng nổ súng sau lưng anh, anh thà bị thương cũng không tránh né.

Khi cô bị Lôi Dương và Hạ Lâm tính kế, suýt chút nữa bị cưỡng gian, là anh cứu cô.

Khi cô bị đổ tội giết người ngồi tù, là anh xóa bỏ hiềm nghi giết người cho cô.

Khi cô bị Hoắc Vân Hy tổn thương, là anh xoa dịu vết thương của cô, là anh mang cô đi ra khỏi đau đớn Hoắc Vân Hy mang đến cho cô.

Cô đã từng cho rằng, anh là người yêu cô nhất, hiểu rõ cô nhất, không thể nào tổn thương cô nhất trên đời này, nhưng người nâng cô lên cao nhất là anh, làm cô té đau nhất cũng là anh.

Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, tim cô liền đau thắt.

Tình yêu, ôn nhu, cưng chiều của anh đều chân thực, chân thành như vậy, cho dù giữa bọn họ có hiểu lầm lớn hơn nữa, cô tùy hứng đi nữa, anh đều chưa từng thật sự giận cô, chứ nói chi là biến mất năm năm trong cuộc đời cô.

Ước chừng vì mất đi đứa bé, anh đối với cô như vậy.

Lòng cô vì những chuyện này mà đau buồn không thôi, không muốn để Long Tư Hạo nhìn thấu ưu tư của cô, cô siết chặt hai tay, nhắm đôi mắt đỏ ửng, lạnh lùng nhìn anh, giọng lãnh đạm: “Long Tư Hạo, anh còn tới làm gì, anh cũng có...”

Nói tới đây, Lê Hiểu Mạn dừng lại, nghĩ đến Quý Vũ Tinh bên cạnh anh, tiếp tục cong môi nói: “Bên cạnh anh đã có niềm vui mới, anh còn dây dưa với tôi làm gì?”

Niềm vui mới?

Long Tư Hạo nhíu mày, đưa tay nâng cằm cô, môi mỏng nở nụ cười làm người ta tính toán không ra: “Vậy em là người yêu cũ.”

Lê Hiểu Mạn xoay mặt đi, kéo tay Long Tư Hạo xuống, giọng lạnh lùng ẩn chứa tức giận: “Long Tư Hạo, tôi nói lại lần nữa, mời anh rời đi, nếu không...”

Không đợi cô nói xong, Long Tư Hạo tiếp lời cô: “Em báo cảnh sát?”

Lê Hiểu Mạn tận lực đè nén tức giận trong lòng, ánh mắt lãnh đạm nhìn anh, giọng ôn hòa nói: “Nói đi, anh rốt cuộc muốn thế nào, anh dây dưa với tôi như vậy có mục đích gì?”

Thấy vẻ mặt bình tĩnh của cô, ánh mắt Long Tư Hạo hơi trầm xuống,

bàn tay có lực khế vuốt mặt cô, miêu tả mặt cô, môi mỏng nhếch lên: “Anh muốn em trở lại bên cạnh anh một lần nữa.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, hai mắt sâu kín nhìn anh: “Trở lại bên cạnh anh lần nữa? Anh cảm thấy có thể sao?”

Mắt Long Tur Hạo trở nên nhu hòa mấy phần, nụ cười mỉ hoặc lòng người: “Mọi việc đều có thể.”

Dứt lời, ngón tay anh phủ lên môi cô, cúi đầu xuống hôn lên môi cô, thanh âm trầm thấp: “Hiểu Hiểu, anh sẽ không để em và Hàn Cẩm Hi chung một chỗ, càng không để em gặp lại anh ta, em muốn cho anh trở mắt nhìn hai người yêu đương, em nằm mơ.”

Sau đó tay anh trượt đến hông cô, cởi dây áo ngủ của cô.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, đang muốn đẩy anh ra, bàn tay của anh liền dùng sức cởi áo ngủ trên người cô.

“Long Tur Hạo, anh làm gì?”

Lê Hiểu Mạn híp mắt, lật đật đưa tay ngăn cản Long Tur Hạo cởi áo cô, nhưng Long Tur Hạo nhanh tay lẹ mắt bắt được tay cô, một tay khác cởi đồ lót của cô.

“A... Không được...”

Trong mắt Lê Hiểu Mạn lướt qua kinh hoàng, ra sức giãy giụa, nhưng vẫn không thể nào ngăn cản Long Tur Hạo.

Theo tiếng “xoẹt xoẹt” vang lên, thân thể mê người xuất hiện trước mặt anh.

Nhìn thân thể mê người của cô, hai mắt Long Tur Hạo vô cùng u ám, ngực lên xuống, hô hấp bắt đầu căng lên, trở nên dồn dập, huyết dịch sôi trào, từng luồng nhiệt chạy tới bụng, làm vật kia của anh bành trướng.

Anh nhất định là quá lâu không chạm vào phụ nữ, cho nên mới...

Mắt anh tối sầm, nghiêng người tới trước.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn kéo chăn che người cô, lui ra sau.

Hốc mắt cô đỏ thẫm, siết chặt hai tay: “Long Tur Hạo, anh đừng xằng bậy, anh...”

Long Tur Hạo không đợi cô nói xong, nhào tới, bàn tay nắm cổ tay cô, dùng chăn quấn chặt cô, sau đó ôm ngang cả người và chặn.

“Long Tur Hạo, anh làm gì, buông tôi ra...”

Cô ở trong ngực Long Tur Hạo ra sức giãy giụa, hai tay đánh vào ngực anh.

Mắt Long Tur Hạo hơi trầm xuống, sâu kín liếc cô, môi mỏng mím chặt thành độ cong kiên nghị, không nói gì, tùy ý đánh cô, cưỡng ép ôm cô rời khỏi phòng ngủ.

Chương 599: Biệt thự, tất cả như lúc đầu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn thấy anh ôm cô ra ngoài, cô ngưng giãy giụa, tức giận nhìn anh: “Long Tư Hạo, anh rốt cuộc muốn sao? Anh muốn dẫn tôi đi đâu?”

Long Tư Hạo liếc cô, thanh âm chìm lãnh: “Đi nơi em nên đi.”

Nghe vậy, ánh mắt Lê Hiểu Mạn sắc bén nhìn anh: “Nơi nào mới là nơi tôi nên đi?”

Long Tư Hạo cúi đầu xuống, môi mỏng kề sát bên tai cô, thanh âm trầm thấp mát lạnh khạc ra hai chữ: “Giường anh.”

Dứt lời, anh ôm cô ra ngoài, sau đó ngồi trực thăng trở lại thành phố K.

Thành phố K, biệt thự Thủy Lộc.

Long Tư Hạo giống như sợ Lê Hiểu Mạn sẽ nghĩ cách chạy trốn, cố ý cởi quần áo cô, dùng chân quấn.

Từ nước ngoài về trong nước, hơn 10 giờ, anh một mực ôm cô, không cho cô cơ hội mặc quần áo.

Đến biệt thự Thủy Lộc, anh ôm cô thẳng tiến vào phòng khách sang trọng.

Qua năm năm, tiến vào nơi này lần nữa, trong lòng Lê Hiểu Mạn ưu tư phức tạp, có cảm giác như cách một đời.

Long Tư Hạo nhìn cô, môi mỏng mím chặt vẫn không nói gì, sau đó ôm cô lên cầu thang xoắn ốc, trực tiếp lên lầu ba, vào phòng ngủ xa hoa cấp bậc đế vương của bọn họ năm năm trước.

Toàn bộ phòng ngủ như lúc đầu, giường lớn hình tròn vẫn bày ở vị trí cũ, gối, ga trải giường, chăn, đều giống như đúc năm năm trước.

Bàn làm việc duy nhất của cô ở trong phòng ngủ cũng đặt ở vị trí cũ, phía trên còn đồ dùng thiết kế của cô năm năm trước.

Năm năm trước, cô đã dùng đồ dùng thiết kế ở đây, bây giờ vẫn vị trí đó.

Ngay cả bản thảo cô vẽ lúc nhàm chán chưa hoàn thành cũng ở đây.

Long Tư Hạo ôm cô lên giường hình tròn, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, thanh âm trầm thấp: “Nơi này vẫn giống trước kia, đồ em từng dùng, cho dù là một tấm giấy vụn cũng còn.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngược mắt, kinh ngạc nhìn anh, khóe môi nở nụ cười khổ: “Anh nói mấy chuyện này có thể chứng minh cái gì? Chứng minh anh nhớ bạn cũ, hay là anh cảm thấy điều này có thể đánh động tôi, để tôi ngã vào trong bẫy rập ôn nhu của anh một lần nữa, chờ tôi mê mết trong đó, anh lại nói cho tôi, anh luôn đùa giỡn tôi? Anh cho là tôi còn ngốc như vậy sao?”

Long Tư Hạo nheo mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, thanh âm trầm thấp nghe không ra vui giận: “Đi tắm.”

“Không cần.” Lê Hiểu Mạn mở chần ra, ánh mắt bình thản nhìn anh, nở nụ cười tự giễu: “Anh mang tôi đến đây, không phải là vì muốn cùng tôi...”

Cắn chặt môi dưới, cô vẫn không thể nào nói ra hai chữ “lên giường”.

Dừng lại, cô mới tiếp tục giọng ôn hoàn nói: “Bây giờ anh có thể bắt đầu.”

Mắt Long Tư Hạo u ám nhìn cô chăm chăm: “Em xem chính em là gì?”

Lê Hiểu Mạn hơi cong môi dưới, tự giễu cười một tiếng: “Đương nhiên là đồ chơi, không phải anh nghĩ vậy sao?”

Nghe thế, tay Long Tư Hạo bóp chặt, đốt ngón tay trắng bệch, phát ra tiếng rắc rắc.

Mắt anh thoáng qua tia đau buồn, trong lòng đau như nghệt thờ.

Tay anh chọt bầu vai cô: “Hiểu Hiểu, em đang trừng phạt anh có phải không? Em nhất định phải hạ thấp chính em, làm nhục chính em sao?”

Cô càng hạ thấp, làm nhục chính cô, anh càng đau lòng, đau đớn này còn đau hơn cô bị tổn thương.

Anh rốt cuộc phải làm sao bọn họ mới có thể trở lại trước kia?

Chỉ cần cô nguyên ý, anh có thể xem như chưa từng xảy ra cái gì, nhưng cô...

Cô nhất định phát ép điên anh, cô mới hài lòng sao?

Cô có biết không, cô làm nhục chính cô như vậy, lòng anh đau đớn bao nhiêu?

Đầu vai bị Long Tur Hạo siết chặt đau, Lê Hiểu Mạn cau mày, ánh mắt bình thản nhìn anh: “Trừng phạt anh? Trừng phạt anh cái gì? Long Tur Hạo, anh cũng không yêu tôi, tôi có thể trừng phạt anh cái gì?”

Long Tur Hạo bấu vai cô, ánh mắt đỏ thẫm nhìn cô, gầm nhẹ: “Hiểu Hiểu, anh phải nói với em bao nhiêu lần, anh yêu em, anh yêu em, anh cũng vì quá yêu em, mới có thể tới cưỡng bách em, uy hiếp em, ép em như kẻ điên...”

Nhìn Long Tur Hạo sắp điên mất, Lê Hiểu Mạn sửng sốt.

Anh lại nói yêu cô, năm năm trước anh đều nói vậy.

Long Tur Hạo thấy Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh, nhưng không lên tiếng, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: “Anh biết em không tin anh, nhưng bất kể em có tin hay không, anh đều phải nói cho em, những lời anh nói năm năm trước đều là nói vậy, đều không phải lời thật lòng, anh yêu em, năm năm nay chưa hề dừng lại, rời khỏi em là vạn bất đắc dĩ.”

“Vạn bất đắc dĩ?” Lê Hiểu Mạn hí mắt nhìn anh: “Được, anh nói cho tôi, tại sao anh vạn bất đắc dĩ? Anh nói cho tôi nguyên nhân.”

“Anh...” Ánh mắt Long Tur Hạo phức tạp nhìn cô, không muốn nói chuyện anh bị bệnh cho cô.

Lê Hiểu Mạn thấy anh không nói, thu hồi chờ mong, lạnh lùng câu môi: “Không nói được sao? Vậy là không có nguyên nhân đúng

không?”

Dừng lại, cô mặt đầy lạnh nhạt nhìn anh, nụ cười mang theo châm chọc: “Thừa dịp bây giờ tôi còn chút tình thú, nếu anh muốn thì cứ tới, có lẽ tôi còn phối hợp anh một chút, làm anh chơi hưng phấn, tận hứng hơn, có điều, nhắc nhở anh, một khi tôi không có tình thú, tôi sẽ giống như một con cá chết, đến lúc đó anh cũng chơi không thỏa mãn.”

Chương 600: Sinh con gái cho anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lần này lời nói cô làm nhọc mình giống như lưỡi dao sắc bén đâm vào tim Long Tư Hạo.

Tim anh đau rỉ máu, cảm giác đau xé tim gan đó lan tràn toàn thân, đau vào xương tủy của anh, khiến anh ngay cả hô hấp cũng không dám quá dùng sức.

Anh nhìn cô hồi lâu mới thu hồi tầm mắt, xoay người rảo bước rời khỏi phòng ngủ.

Lê Hiểu Mạn thấy anh đi ra ngoài, nước mắt nhẩn nhịn thật lâu mới không ức chế được mà rơi xuống.

Cô thảng, vì không để anh đụng vào cô, cô tự chà đạp mình, anh quả nhiên không đụng vào cô.

Nhưng mà tim cô, thật đau, đau đến mức cô sắp chết.

Tại sao qua năm năm, tim này vẫn đau mãnh liệt như vậy? Chẳng lẽ cả đời này cô thật sự không thể quên được Long Tư Hạo sao?

Lúc cô sắp tan vỡ, có sáu nữ giúp việc đi vào.

Trong tay sáu nữ giúp việc bưng thức ăn, có đầy đủ bữa sáng đặc sắc.

Nữ giúp việc dẫn đầu chính là Lý Tuyết, cô ta thấy Lê Hiếu Mạn, kinh ngạc và mừng rỡ.

“Thiếu... Thiếu phu nhân, cô... cô trở lại? Năm năm qua cô đi đâu?”

Lý Tuyết đi tới trước mặt Lê Hiếu Mạn, mắt ứa nước, mặt đầy mừng rỡ và kinh ngạc nhìn cô.

Nghe giọng Lý Tuyết, Lê Hiếu Mạn ngược mắt nhìn cô, trong mắt thoáng qua tia kinh ngạc: “Không nghĩ tới cô còn ở đây.”

Giọng cô không lạnh không nóng, nhàn nhạt, hời hợt.

Lý Tuyết nhìn cô, thấy trên người cô chỉ đắp chăn, lộ ra vai trắng như tuyết và hai chân mảnh khảnh, đoán được cô không mặc quần áo, cô ta nhìn Lê Hiếu Mạn khẽ mỉm cười, cung kính nói: “Thiếu phu nhân, Thiếu gia nói cô chưa ăn gì, những món này đều là Thiếu gia kêu chúng tôi mang lên, Thiếu phu nhân từ từ ăn, chúng tôi không quấy rầy cô.”

Lý Tuyết nói xong, bưng bữa sáng trên tay năm nữ giúp việc khác đặt trên ghế cuối giường, sau đó xoay người rời đi.

Lê Hiếu Mạn liếc mắt thức ăn, sau đó ngược mắt nhìn Lý Tuyết, nhớ tới năm năm trước cô sinh sớm, cô mới lên tiếng gọi lại Lý Tuyết.

Sau khi năm nữ giúp việc khác rời đi, Lý Tuyết đi tới trước mặt Lê Hiếu Mạn, cung kính hỏi: “Thiếu phu nhân, cô gọi tôi lại có chuyện gì không?”

Lê Hiếu Mạn hơi cau mày, nhìn cô ta: “Năm năm trước, cô và tôi đi công viên tưởng niệm An Thái, trên đường xảy ra chút điều bất trắc,

cô để tôi chờ ở trong xe rất lâu, cô cũng không trở lại, sau khi xuống xe cô rút cuộc nhìn thấy gì? Phía sau xảy ra chuyện gì, tại sao tôi tỉnh lại lại chảy máu?”

Nghe Lê Hiểu Mạn nhắc tới chuyện năm năm trước, Lý Tuyết nhíu chặt mày, trong mắt lộ ra áy náy, cúi thấp đầu, áy náy nói: “Thiếu phu nhân, thật xin lỗi, là tôi không chăm sóc cô kỹ lưỡng, mới hại cô sinh sớm, ngày đó tuyết rơi rất lớn, sau khi tôi xuống xe, nhìn thấy tài xế té dưới đất, liền tiến lên nhìn xem, nhưng tôi còn chưa thấy rõ tài xế bị gì, đã bị người ta đánh ngất xỉu từ phía sau, tôi và tài xế tỉnh lại, mới phát hiện Thiếu phu nhân mất tích, Thiếu phu nhân, thật xin lỗi! Thật xin lỗi, là tôi không chăm sóc tốt cô, mới hại cô sinh sớm, thật xin lỗi.”

Lê Hiểu Mạn thấy Lý Tuyết liên tục nói xin lỗi, mặt đầy áy náy, cô nhíu mày: “Tôi không trách cô, sau đó xảy ra chuyện gì, cô cũng không biết đúng không?”

Lý Tuyết nhìn Lê Hiểu Mạn lắc đầu, hốc mắt đỏ lên: “Thiếu phu nhân, thật xin lỗi, tôi không chăm sóc tốt cho cô.”

“Cô không cần nói xin lỗi tôi.” Lê Hiểu Mạn nhìn Lý Tuyết, giọng ôn hòa nói, sau đó nghĩ tới cái gì, lại nhìn Lý Tuyết hỏi: “Sao cô biết tôi sinh sớm?”

Lý Tuyết ngẩng đầu nhìn Lê Hiểu Mạn: “Thiếu phu nhân, tôi nghe quản gia nói.”

Ngay cả Lý Tuyết cũng không biết sau đó xảy ra chuyện gì, sắc mặt Lê Hiểu Mạn lãnh đạm: “Đừng kêu tôi là Thiếu phu nhân, tôi và Long Tur Hạo không có bất kỳ quan hệ gì.”

Lý Tuyết nghe vậy, nhìn cô, thấy cô biểu tình lãnh đạm, cô ta khẽ cau

mày nói: “Thiếu phu nhân, là Thiếu gia bảo chúng tôi kêu cô như vậy, bất kể cô và Thiếu gia có quan hệ gì hay không, chúng tôi đều phải kêu cô như vậy, Thiếu phu nhân, thức ăn sắp nguội rồi, tôi không quấy rầy cô ăn sáng.”

Dứt lời, Lý Tuyết liền xoay người rời đi.

Lê Hiểu Mạn liếc mắt mấy món ăn ở cuối giường, rõ ràng đều là món cô thích ăn, nhưng bây giờ cô không có chút khẩu vị.

Cô bị Long Tư Hạo cưỡng ép mang tới đây, Nghiên Nghiên của cô nhất định rất lo lắng cho cô.

Bất kể như thế nào, cô nhất định phải nghĩ cách rời khỏi đây.

Mặc dù cô rất không muốn ăn thức ăn Long Tư Hạo cho người chuẩn bị, nhưng nếu cô muốn rời khỏi đây, thì nhất định phải ăn, chỉ có ăn mới có sức lực rời đi.

Cô bưng chén cơm, cưỡng bách chính mình ăn hơn nửa chén, mới gác lại chén đũa, đứng lên đi về phía tủ quần áo.

Khi cô mở tủ ra, thấy bên trong quần áo năm năm trước cô đã từng mặc hay chưa vẫn treo trong đó, cô sững sốt, hốc mắt ươn ướt.

Tùy tiện lấy một bộ, cô đi vào phòng tắm, lại thấy trong phòng tắm đều có đồ dùng của cô.

Ly súc miệng, kem đánh răng đã dùng một nửa, cùng với mỹ phẩm dưỡng da, vân vân... tất cả đều bày ở vị trí cũ.

Ngay cả khăn tắm cô đã dùng cũng ở đây.

Hốc mắt không tự chủ ướt thêm, cô hít mũi, thay quần áo, đi ra ngoài.

Không muốn đợi trong phòng ngủ, cô đi xuống lầu dưới.

Chương 601: Sinh con gái cho anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô vừa tới phòng khách dưới lầu, liền gặp phải Quý Vũ Tinh mặc đầm trắng tao nhã.

Cô đứng tại chỗ, ánh mắt bình thản không gợn sóng nhìn Quý Vũ Tinh khí chất thanh nhã như bách hợp, có một chớp mắt, cô thấy bóng dáng của cô năm năm trước trên người Quý Vũ Tinh.

Quý Vũ Tinh thấy cô, có chút kinh ngạc và bất ngờ, cô ta không nghĩ nhiều, đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, nhu mỹ cười nhạt: “Cô tên Lê Hiểu Mạn đúng không? Tôi thường xuyên nghe trợ lý Lạc nhắc tới cô.”

Nhìn người phụ nữ cười ôn nhu đằm nhã trước mắt, Lê Hiểu Mạn liền nhớ tới Long Tư Hạo đi tới đâu đều mang cô ta theo, tim cô co rút, đôi mi thanh tú không khỏi nhíu lại, sắc mặt cũng không tốt lắm.

Quý Vũ Tinh thấy thế, ân cần hỏi: “Lê tiểu thư, cô thế nào? Có phải khó chịu chỗ nào không?”

Lê Hiểu Mạn không trả lời Quý Vũ Tinh, xoay người đi không nhìn cô ta.

Cô tự nhán năm năm qua, tâm lý cô đã trở nên rất mạnh mẽ, nhưng lúc đối mặt với Quý Vũ Tinh, cô vẫn không thể nào thản nhiên, bình tĩnh đối mặt cô ta.

Cô đưa lưng về phía Quý Vũ Tinh, giọng lãnh đạm: “Tôi không sao.”

Dứt lời, cô đi thẳng ra ngoài.

Quý Vũ Tinh thấy cô đi ra ngoài, cau mày, đi lên lầu hai.

Lê Hiểu Mạn đi loanh quanh biệt thự lớn kinh người.

Ngoài mặt cô đang đi loanh quanh, thật ra là tìm cơ hội chạy trốn.

Trong biệt thự, cách mỗi một đoạn cố định đều có vệ sĩ mặt lạnh mặc quần áo đen “đứng gác”.

Cô trực tiếp đi tới cửa biệt thự, thử nghênh ngang đi ra ngoài, lại bị vệ sĩ ngăn cản.

“Thiếu phu nhân, mời trở về.”

Nhìn bức tường thịt đang ngăn cản mình, Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nheo mắt: “Tránh ra, tôi muốn đi ra ngoài.”

Vệ sĩ mặt lạnh đứng thành một hàng, ngăn trước cửa biệt thự, giống như người máy, lạnh nhạt tái diễn lời vừa rồi: “Thiếu phu nhân, mời trở về.”

Biết những vệ sĩ này không đã thương mình, Lê Hiểu Mạn quyết định xông ra ngoài, nhưng cô vừa nhấc chân, mười vệ sĩ ngăn trước người cô đồng loạt móc ra cây dao sắc bén, hướng mũi dao về phía bọn họ, cán dao về phía Lê Hiểu Mạn, đồng thanh: “Thiếu phu nhân, muốn đi ra ngoài, đâm chết chúng tôi trước.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn siết chặt hai tay, cô đột nhiên sải bước tiến

lên, thuận tay cầm lấy con dao trong một vệt sứt, nhắm ngay trước ngực cô, ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn họ, thanh âm lạnh như băng: “Tránh ra, nếu không tôi...”

Cô còn chưa dứt lời, vệt sứt bị cô đoạt cây dao lắt mình tiến lên, động tác nhanh nhẹn cướp đi cây dao trong tay cô, lạnh mặt nói: “Thiếu phu nhân, mời trở về.”

Lê Hiểu Mạn bị cướp cây dao, tức giận trừng mắt nhìn bức tường thịt đông nghịt trước mắt, đè nén tức giận trong lòng, xoay người trở vào phòng khách, đúng lúc gặp quản gia chú Thành.

Qua năm năm, đầu chú Thành đã đầy tóc bạc, tuy đã ngũ tuần như nhìn ông vẫn tinh thần sáng lạn, thân thể còn rất khỏe mạnh.

Chắc hẳn ông vẫn còn thường xuyên rèn luyện.

Đối với ông lão, Lê Hiểu Mạn vẫn rất tôn kính, trên khuôn mặt lãnh đạm của cô lộ ra nụ cười yếu ớt, chào hỏi chú Thành.

Sau đó cô nhìn chú Thành nói muốn gặp Long Tư Hạo, liền trở lại phòng ngủ lâu ba.

Sau khi cô tiến vào phòng ngủ, còn chưa ngồi nóng mông, Long Tư Hạo đã đi vào, cũng tiện tay đóng cửa phòng ngủ.

Anh đi thẳng tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, vẻ mặt thâm thúy, không nhìn ra vui giận, môi mỏng khẽ nhấp: “Em muốn gặp tôi?”

Lê Hiểu Mạn không nghĩ tới Long Tư Hạo đến nhanh như vậy, cô cho là anh đã rời khỏi biệt thự, xem ra anh căn bản chưa đi, mà không biết trốn ở đâu, nếu không, anh sẽ không nhanh chóng xuất

hiện.

Trải qua lần chạy trốn thất bại vừa rồi, cô bình tĩnh lại, lúc này thấy Long Tư Hạo, không tức giận rống anh, cũng không quá lạnh nhạt với anh.

Cô nhàn nhạt ngược mắt, bình thản nhìn anh, giọng ôn hòa: “Long Tư Hạo, chúng ta nói chuyện rõ ràng đi! Tôi phải làm sao, anh mới có thể để tôi rời đi?”

Thấy sắc mặt cô bình thản, Long Tư Hạo sâu kín nhìn cô, vẻ mặt thâm thúy, thanh âm trầm thấp mát lạnh: “Em muốn rời đi như vậy? Có phải anh muốn em làm gì, thì em làm cái đó không? Anh muốn một đứa con gái, em sinh cho anh một đứa con gái?”

Chương 602: Hiểu Hiểu, em trốn không thoát

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Cái gì?” Lê Hiểu Mạn nghe vậy, ngược mắt kinh ngạc nhìn anh, đáy mắt trong suốt đầy sự kinh ngạc cùng không dám tin, anh vậy mà muốn cô sinh cho anh một đứa con gái?

Cô khẽ nhếch môi, ánh mắt bình thản cùng sắc bén: “Anh muốn tôi sinh cho anh một đứa con gái? Long Tur Hạo, xét thân phận cùng địa vị của anh, có biết bao người phụ nữ muốn sinh con cho anh...”

Nghĩ đến Quý Vũ Tình, cô nheo đôi mắt trong suốt, giọng nói trong trẻo lạnh lùng hơn: “Bên cạnh anh vừa hay có sẵn một người, vì sao anh lại chọn tôi? Anh... Ừm...”

Long Tur Hạo không đợi cô nói xong, đột nhiên duỗi tay ra, một tay kéo cô vào ngực anh, cúi đầu chiếm lấy đôi môi dụ người của cô, sau khi khẽ hôn lên cánh môi đầy đặn, anh nhìn cô với ánh mắt thâm trầm: “Kiếp này anh chỉ muốn sinh con với em, chỉ muốn em sinh con gái cho anh.”

“Anh lại xem tôi như công cụ sinh con của anh?” Lê Hiểu Mạn ngược mắt liếc nhìn anh, đáy mắt trong suốt nổi lên một tầng hơi nước, trong lòng nghĩ đến lời nói của năm năm trước.

Thấy viền mắt cô ươn ướt, hàng chân mày anh tuấn của Long Tur Hạo nhíu chặt, đôi mắt hẹp dài đầy vẻ áy náy, nhìn cô với ánh mắt nhu hòa cùng sự tự trách, giọng nói trầm thấp: “Hiểu Hiểu, xin lỗi,

năm năm trước anh không nên nói những lời đó làm tổn thương em, anh thu hồi những lời vô liêm sỉ kia.”

Lê Hiểu Mạn rũ mắt, khóe môi nở nụ cười lạnh: “Lời nói ra cũng như nước tát ra ngoài, anh muốn thu hồi thì có thể thu hồi sao? Nước đã đổ thì rất khó hút lại, anh không biết sao?”

Cô cắn chặt môi dưới, nước mắt tràn ra trong nháy mắt, rơi lã chã xuống khuôn mặt thanh tú của cô.

Thấy cô rơi nước mắt, ánh mắt cùng khuôn mặt không che giấu được sự bi thương, hàng chân mày anh tuấn của Long Tư Hạo nhíu chặt lại, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh nhìn cô thật sâu: “Hiểu Hiểu, em vẫn còn yêu anh đúng không? Em vẫn yêu anh.”

“Không yêu... Không yêu...” Lê Hiểu Mạn nhìn anh với ánh mắt lãnh đạm: “Long Tư Hạo, em không yêu anh, nếu như em yêu anh, đã không cùng người đàn ông khác... Ưm ưm...”

Long Tư Hạo không muốn nghe câu nói kế tiếp của cô, lần nữa cúi đầu chiếm lấy đôi môi cô, hung hăng cắn mút.

Cánh môi truyền đến sự đau đớn khiến Lê Hiểu Mạn nhíu chặt mày, đôi tay mảnh khảnh đâm vào vòm ngực to lớn của anh: “Ưm ưm... Long... Long Tư Hạo, buông ra... Buông ra...”

Tay cô không thể khiến Long Tư Hạo dừng lại, trái lại anh còn bế cô lên, áp xuống giường lớn sang trọng hình tròn.

Không để cho cô có bất cứ cơ hội phản kháng nào, anh khóa chặt hay tay cô, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh nheo lại, nhìn cô thật sâu: “Hiểu Hiểu, từ giờ trở đi, chỉ cần em dám nhắc đến người đàn ông khác trước mặt anh một lần, anh sẽ muốn em mười lần, dùng những cách

khác nhau.”

Câu nói sau cùng, anh áp sát vào tai cô.

Nghe được lời anh nói, thể xác lẫn tinh thần Lê Hiếu Mạn đều run lên, đôi mắt trong suốt có chút không dám tin liếc nhìn anh: “Long Tur Hạo, anh dám đụng đến tôi, tôi nhất định... Không được...”

Cô còn chưa dứt lời, Long Tur Hạo đã thô bạo xé quần áo trên người cô.

Quần áo mùa hè vải khá mỏng, anh chỉ cần dùng sức xé vài cái đã hoàn toàn không che chắn được nữa.

Không hề có sự do dự, anh thành thạo lột sạch cả mình và Lê Hiếu Mạn, mà Lê Hiếu Mạn căn bản không kịp ngăn cản.

Hai người trái ngược nhau hẳn, một người viền mắt đỏ đậm, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, nước mắt lưng tròng, ánh mắt người kia lại nóng rực như lửa, máu cả người đều đang sôi trào.

Trách để cô nói thêm những lời chống cự, Long Tur Hạo mạnh mẽ chiếm lấy cánh môi cô, nuốt tất cả những lời cô định nói, không quan tâm sự giãy giụa, mạnh mẽ chiếm lấy cô.

Khi ván đã đóng thuyền, Lê Hiếu Mạn không giãy giụa nữa, nhắm hai mắt lại, mặc cho nước mắt chảy xuống từ khóe mắt, đôi tay mảnh khảnh níu chặt ga giường, cắn chặt môi dưới không để mình phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Long Tur Hạo giống như ngựa hoang mất cương, rong đuổi một khoảng thời gian rất dài vẫn chưa dừng lại.

Trong lúc ấy, sự chặt chẽ cùng phản ứng ngây ngô của cô nói cho anh biết, cô không lên giường với người đàn ông khác nhiều lần, là cô nói gạt anh, khiến anh cho rằng cô đã lên giường với người đàn ông khác nhiều lần.

Lúc anh mới tiến vào, cô giống như đang trải qua lần đầu tiên, anh cảm thấy được rõ ràng sự run rẩy cùng không thích ứng của cô.

Rời khỏi người cô, anh nhìn cô với ánh mắt đầy dục vọng hồi lâu, cũng chỉ mím chặt môi mỏng không nói gì, sau đó khom người ôm cô vào phòng tắm.

Long Tur Hạo ôm cô trực tiếp ngồi vào bồn tắm.

Lê Hiểu Mạn vẫn luôn im lặng, viền mắt đỏ đến dọa người, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn Long Tur Hạo, giọng nói thờ ơ: “Đi ra ngoài.”

Long Tur Hạo trói chặt khuôn mặt đỏ hồng của cô với ánh mắt thâm trầm, ngón tay thon dài trắng nõn lướt qua cánh môi ướt át của cô, môi mỏng cong lên, giọng nói trầm thấp, nghe không ra vui giận: “Vẫn còn chín lần.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nheo mắt liếc nhìn anh: “Long Tur Hạo, anh muốn tự sát, có rất nhiều cách.”

Long Tur Hạo nheo mắt, môi mỏng khẽ cắn vành tai trắng nõn của cô, phun hơi thở nóng rực vào đó, giọng nói trầm thấp cùng khàn khàn: “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu, Hiểu Hiểu, em trốn không thoát đâu.”

Dứt lời, anh cúi đầu hôn lên môi cô, nụ hôn lần này cực kỳ điệu dàng, giống như đang bảo vệ vật dễ vỡ, rất sợ cô vỡ, đau.

Sự dịu dàng của anh khiến lòng Lê Hiểu Mạn khẽ run, nhìn anh với ánh mắt lãnh đạm, đang định đưa tay đẩy anh ra, Long Tư Hạo đứng lúc bắt lấy được đôi tay tinh tế của cô đặt vào eo mình, để cô ôm lấy thắt lưng anh.

Lúc cô chuẩn bị buông tay, Long Tư Hạo rời khỏi bờ môi cô, nóng bỏng hôn lên tai cùng cổ của cô, giọng nói trầm thấp khàn khàn: “Hiểu Hiểu, em không mệt mỏi sao? Em biết rõ trốn không thoát được, cần gì phải lãng phí sức lực phản kháng?”

Nghe được lời anh, Lê Hiểu Mạn lạnh lùng bật cười, ánh mắt sắc bén liếc nhìn anh: “Ý của anh là tôi nên hưởng thụ thật tốt sao? Hưởng thụ sự hầu hạ, sự phục vụ của anh? Long Tư Hạo, vừa rời anh tốn sức như vậy, anh biết tôi có cảm nhận gì không?”

“Anh không biết, cũng không muốn biết.” Ánh mắt Long Tư Hạo hơi trầm xuống, không để cho cô có cơ hội nói ra câu trả lời, nụ hôn lại rơi vào cánh môi cô, sự dịu dàng lúc nãy đã bị thay thế bằng hành động gặm cắn.

Cô lạnh lùng giễu cợt làm anh đau lòng, anh biết cô sẽ lại nói những lời kích thích anh, cho nên anh sẽ không để cho cô có cơ hội nói ra.

Anh không muốn vì những lời của cô mà mất đi lý trí, làm ra những chuyện khiến cô tổn thương.

Cánh môi bị gặm cắn đau đớn, nhưng Lê Hiểu Mạn chỉ nhíu chặt mày, không hề lên tiếng.

Vừa mới bị anh “Dày vò” lâu như vậy, cô căn bản không còn bao nhiêu sức lực để phản kháng anh, cho dù cô có sức lực, cũng không thoát được gông cùm được đặc biệt huấn luyện của anh.

Cô để mặc cho anh hôn mình, vẻ mặt lạnh nhạt không đáp lại.

Anh cũng không vì sự lạnh nhạt của cô mà dừng lại.

Giống như muốn bù lại năm năm nay, Long Tư Hạo ở trong phòng tắm lại “Dày vò” cô hồi lâu, liên tục chiến đấu mọi nơi cho đến trên giường, đòi hỏi, dây dưa, hôn, suốt cả đêm, dường như không có dừng lại nghỉ.

Chương 603: Cô bé là, con gái của anh? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đến khi trời sắp sáng, Long Tư Hạo mới tha cho cô, ôm lấy cô ngủ.

Mặc dù rất mệt, rất buồn ngủ, toàn thân đau nhức, Lê Hiểu Mạn Vẫn tròng mắt trong cái ôm mạnh mẽ của Long Tư Hạo, không có ngủ đi.

Ngày hôm sau.

Khi Long Tư Hạo tỉnh lại, nhìn thấy Lê Hiểu Mạn tròng lớn hai tròng mắt, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm trần nhà, sắc mặt lạnh nhạt, mím môi không nói.

Hàng chân mày anh tuấn của anh nhíu chặt lại, xoay người đặt cô bên dưới, không nói hai lời, lại hôn lên đôi môi cô, mở màn cho trận chiến “Sáng sớm” hôm nay.

Sau khi kết thúc, Long Tư Hạo vẫn giống như năm năm trước, anh vào phòng tắm trước, sau đó đem nước làm sạch giúp cô.

Lê Hiểu Mạn nằm giường trên, sắc mặt vẫn thờ ơ như cũ, giống như một con rối không có ý thức, không có chút phản ứng nào.

Cô như vậy càng làm cho Long Tư Hạo đau lòng, mặc kệ anh có hôn cô: “Dày vò” cô thế nào đi nữa, cô đều không có phản ứng, điều này làm cho anh hận không thể bóp chết cô, rồi bóp chết chính mình.

Sau khi giúp cô lau sạch, Long Tư Hạo lấy đồ của cô ra từ tủ quần áo, đang chuẩn bị mặc vào giúp cô, Lê Hiểu Mạn vẫn luôn im lặng lúc này lãnh đạm lên tiếng.

“Đồ chơi cũng cần mặc quần áo à?”

Đang chuẩn bị mặc quần áo cho cô, bàn tay to lớn của Long Tư Hạo nắm chặt thành quyền, ánh mắt trầm trầm nhìn cô, đáy mắt sâu thẳm ẩn nhẫn lửa giận, trầm giọng nói: “Anh chưa bao giờ mặc quần áo cho đồ chơi.”

Ngụ ý của anh là cô không phải đồ chơi.

Lê Hiểu Mạn ngược mắt, trong trẻo lạnh lùng đối chọi với đôi mắt đen láy của anh, giọng nói lạnh nhạt: “Mặc kệ tôi là cái gì, tôi không mặc quần áo không phải tốt hơn sao, khi nào anh muốn cứ đến, bớt được nhiều việc.”

Đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của anh nheo chặt lại, chăm chú nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em nhất định phải nói những lời thế này để hạ thấp mình sao?”

Lê Hiểu Mạn cười tự giễu, liếc nhìn anh: “Tôi vốn dĩ thấp hèn, còn cần tự hạ thấp sao?”

“Lê Hiểu Mạn, đủ rồi.” Lời của cô kích phát lửa giận trong lòng Long Tư Hạo, anh nhìn cô chăm chăm: “Anh không cho phép em lại nói những lời hạ thấp chính mình.”

Dứt lời, anh nhìn cô với ánh mắt sắc bén, sau đó đứng dậy trầm giọng nói: “Có chuyện tìm anh thì bảo quản gia thông báo.”

Anh cầm quần áo ném lên giường, liền xoay người sai bước đi ra

ngoài.

Ánh mắt Lê Hiếu Mạn sắc bén nhìn bóng lưng của anh: “Long Tur Hạo, anh định giam lỏng tôi cả đời như thế này sao?”

Long Tur Hạo khựng lại, xoay người nhìn về phía cô, khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ thâm thúy: “Anh đã nói rồi, sẽ không để em gặp lại Hàn Cẩm Hi.”

“Con gái của tôi, có phải anh cũng sẽ không cho tôi gặp?”

Nghe cô nhắc đến Tiểu Nghiên Nghiên, hàng chân mày anh tuấn của Long Tur Hạo liền nhíu lại, trong lòng giống như có vết thương vẫn chưa lành nay lại bị dao cứa thêm lần nữa, máu chảy đầm đìa.

Sự tồn tại của Tiểu Nghiên Nghiên rõ ràng nhắc nhở anh, cô đã từng ở bên cạnh người đàn ông khác, bằng không, sao cô lại có con gái?

Chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện cô từng thân mật với người đàn ông khác, nghĩ đến vẻ đẹp của cô từng bị người đàn ông khác thưởng thức, thân thể cô từng bị người đàn ông khác chiếm lấy, anh liền đau lòng, thống hận, tức giận, hận không thể hủy diệt toàn bộ thế giới.

Lửa giận ngập trời luôn có thể đơn giản đốt đi lý trí của anh, khiến anh không khống chế được muốn phát điên.

Bàn tay anh nắm chặt thành quyền, bởi vì nắm thật chặt, cho nên những đốt ngón tay trở nên trắng bệch, phát ra tiếng vang.

Anh không trả lời Lê Hiếu Mạn, trực tiếp rời khỏi phòng ngủ.

Sau khi ra ngoài anh liền nhận được điện thoại của Lạc Thụy, lập tức đi đến phòng sách.

Trong thư phòng đợi không đến nửa tiếng, Lạc Thụy liền đem theo ít tư liệu anh ấy điều tra được tiến vào phòng đọc sách.

Đi vào bên trong, anh ấy như rưng rưng nhìn Long Tư Hạo đang ngồi, nở nụ cười nói: “Tổng giám đốc, có tin tốt, tin tức vô cùng tốt.”

Đi đến trước bàn của Long Tư Hạo, anh đem báo cáo giám định DNA cho Long Tư Hạo, vừa cười vừa nói: “Tổng giám đốc, dựa theo ý của anh, tôi lén đem tóc của cô bé kia cùng Hàn Cẩm Hi đi giám định DNA, kết quả cho thấy cô bé cùng Hàn Cẩm Hi không có bất kỳ quan hệ máu mủ gì, hai người họ không phải ba con ruột, xem ra đã có thể thở phào nhẹ nhõm, rất tốt... rất tốt...”

Long Tư Hạo tỉ mỉ xem báo cáo giám định trong tay, gặp được câu phủ nhận quan hệ ba con của Tiểu Nghiên Nghiên và Hàn Cẩm Hi, trong lòng anh cũng khẽ thở phào.

Nhưng rất nhanh anh lại nheo mắt, bàn tay to siết chặt báo cáo giám định trong tay, không phải con của Hàn Cẩm Hi, vậy là con của ai?

Lạc Thụy thấy sau khi Long Tư Hạo biết Tiểu Nghiên Nghiên không phải con của Hàn Cẩm Hi sắc mặt còn khó coi hơn, thu lại nụ cười trên khuôn mặt anh tuấn, nheo mắt khó hiểu hỏi: “Tổng giám đốc, sao vậy? Cô bé không phải con của Hàn Cẩm Hi không phải anh nên vui vẻ sao?”

Long Tư Hạo nhíu chặt mày, môi mỏng mím chặt, không lên tiếng.

Lạc Thụy nhìn anh, nhíu mày nói: “Tổng giám đốc, cho phép nào tôi mở rộng chút, tôi cảm thấy! Rất có thể cô bé là con gái anh.”

“Con gái của tôi?” Long Tư Hạo nhìn Lạc Thụy với ánh mắt thâm

trầm: “Con gái của tôi năm năm trước đã không còn.”

Lạc Thụy nheo mắt, tiếp tục nói: “Tổng giám đốc, nói không chừng là Lê tiểu thư lại sinh cho anh một đứa con gái thì sao? Từ đầu đến cuối tôi đều cảm thấy Lê tiểu thư chắc chắn sẽ không ở bên người đàn ông khác, đương nhiên, nếu quả thật cô bé là con gái của tổng giám đốc, thì khởi nguồn có thể từ chính bản thân anh ra, còn có một khả năng, chính là Lê tiểu thư lén lấy tinh trùng của anh, sau đó thụ tinh nhân tạo, như vậy chuyện Lê tiểu thư sinh con gái cho anh đã được giải thích, vì để xác định chuyện này, xin tổng giám đốc tha thứ cho chuyện tôi chưa được anh đồng ý đã đem tóc của anh và cô bé đi xét nghiệm, chỉ là, kết quả vẫn chưa có, nhưng tôi tin tưởng không lâu nữa mọi chuyện sẽ sáng tỏ.”

Long Tư Hạo nghe được Lạc Thụy nói đã đem tóc của anh cùng Tiểu Nghiên Nghiên đi làm giám định DNA, đôi mắt hẹp dài của anh nheo lại, ánh mắt thâm trầm sắc bén nhìn anh ấy: “Lạc Thụy, lá gan của cậu càng lúc càng lớn rồi à?”

Chương 604: Cô bé là, con gái của anh? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhìn thấy sắc mặt Long Tư Hạo âm trầm, Lạc Thụy lui về phía sau mấy bước, nở nụ cười nhìn anh: “Ha ha... Tổng giám đốc, thời tiết hôm nay rất tốt, phong cảnh cũng rất đẹp, tôi cũng chỉ vì muốn tốt cho tổng giám đốc, nếu như cô bé thật sự là con gái của tổng giám đốc, vậy không phải tất cả đều vui vẻ sao? Nếu như không phải...”

Nghe được anh ấy nói không phải, ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống trong chốc lát, siết chặt bàn tay to trắng nõn, đáy mắt sâu thẳm lóe lên sự tàn nhẫn.

Lạc Thụy nhìn thấu tâm trạng ẩn nhẫn của anh, rất thức thời không lẫn quẩn về vấn đề Tiểu Nghiên Nghiên là con gái của ai, nghiêm túc nói: “Được rồi, tổng giám đốc, tên của cô bé đã được tra ra, gọi là Lê An Nghiên, nữ danh Nghiên Nghiên, tên tiếng anh gọi...”

Anh ấy đang định nói Tiểu Nghiên Nghiên có tên tiếng anh là Amber, liền bị Long Tư Hạo cắt đứt, anh nhìn anh ấy với ánh mắt sắc bén như kiếm: “Cậu nói nữ danh của cô bé là Nghiên Nghiên?”

Anh siết chặt bàn tay to, con ngươi đen như mực cuộn cuộn sự phức tạp, khiếp sợ, khó hiểu, chờ đã...

Lạc Thụy nhìn Long Tư Hạo hồi lâu, thầm cảm thấy tình huống có chút không ổn, vẫn gật đầu đáp: “Đúng vậy!”

Ánh mắt Long Tur Hạo trầm xuống, đứng lên khỏi chiếc ghế da xa hoa, sỏi bước rời khỏi phòng đọc sách, đi thẳng vào phòng ngủ xa hoa của anh và Lê Hiếu Mạn.

Sau khi anh rời khỏi phòng ngủ, Lê Hiếu Mạn đi vào phòng tắm tắm, lúc này vẫn còn đang ở trong phòng tắm.

Nhìn thấy Lê Hiếu Mạn không ở trên trường, Long Tur Hạo trực tiếp sỏi bước đi vào phòng tắm.

Trong bồn tắm, Lê Hiếu Mạn dựa lưng vào thành bồn, lộ ra bờ vai trắng mịn như tuyết, chiếc cổ trắng nõn, dấu vết ân ái vẫn còn chưa tan, giống như những bông hoa đào in trên làn da trắng nõn của cô, hết sức nổi bật, mập mờ.

Đôi mắt cô lim dim nghe được tiếng bước chân nặng nề truyền đến, cô chậm rãi mở mắt ra, chớp chớp hàng mi dài, ánh mắt lãnh đạm liếc nhìn người đàn ông tuấn mỹ đang đi đến.

Cô nhếch môi hỏi: “Lại muốn rời à? Phương diện này anh thật mạnh mẽ, xem ra năm năm nay, nhất định là luyện tập hằng đêm nhỉ!”

Nghe vậy, ánh mắt Long Tur Hạo hơi trầm xuống, bước nhanh đến trước bồn tắm, ngồi xổm xuống.

Bàn tay trắng nõn giữ chặt cầm cô, đôi mắt hẹp dài nhìn chăm chăm cô: “Vì sao đặt tên cho con gái em là Nghiên Nghiên?”

Nghe được lời Long Tur Hạo, Lê Hiếu Mạn sợ run, đôi mắt trong veo như nước tức giận liếc nhìn anh: “Anh cho người đi điều tra Nghiên Nghiên à?”

Long Tur Hạo nheo mắt, nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén: “Trả lời câu

hỏi của anh trước.”

Lê Hiếu Mạn đưa tay kéo bàn tay to của Long Tư Hạo, ánh mắt lãnh đạm nhìn anh: “Long Tư Hạo, hai chữ Nghiên Nghiên không phải của riêng anh, tôi thích hai chữ Nghiên Nghiên này, tôi đặt con gái mình tên Nghiên Nghiên thì sao? Chẳng lẽ anh bắt tôi phải đổi tên cho con gái mình?”

Liếc nhìn một Lê Hiếu Mạn có chút bốc đồng giống như năm năm trước, Long Tư Hạo nheo mắt, không khỏi nghĩ đến sự ngọt ngào năm năm trước của họ.

Anh nhíu chặt hàng chân mày anh tuấn, bàn tay to vỗ nhẹ lên khuôn mặt thanh tú của cô, vuốt ve cánh môi sưng đỏ, giọng nói trầm thấp xen lẫn sự bất đắc dĩ: “Chúng ta thật sự không trở về được sao?”

Nghe được lời anh, Lê Hiếu Mạn có chút kinh ngạc, mới vừa rồi còn tức giận, sao trong nháy mắt đã tan biến rồi?

Đôi mắt cô tràn đầy sự khó hiểu nhìn anh, đáy mắt không tự chủ hiện ra vẻ mất mát cùng bi thương.

Giữa bọn họ có nhiều chuyện như thế, giống như một ngọn núi vô hình ngăn cách họ, còn có thể trở về sao?

Bọn họ đều không phải là Lê Hiếu Mạn cùng Long Tư Hạo của lúc trước nữa rồi.

Cô làm tổn thương anh, anh làm tổn thương cô, bên cạnh anh còn có người phụ nữ khác, anh trách cô hại chết con gái anh, anh cho rằng cô phản bội anh, giữa bọn họ còn có nhiều chuyện khác nữa, làm thế nào để trở về như lúc đầu đây?

Cô rũ tầm mắt, giọng nói không còn lạnh lùng như trước: “Long Tư Hạo, anh thấy chúng ta còn có thể trở lại như trước không? Anh có thể buông bỏ chuyện con gái anh đã chết sao? Chúng ta đã không còn là chúng ta của lúc trước nữa rồi.”

Câu nói sau cùng của cô khiến Long Tư Hạo siết chặt bàn tay to, ánh mắt hẹp dài đã hơi ươn ướt, che giấu sự đau đớn, ánh mắt anh thâm trầm, chăm chú nhìn cô: “Em vẫn còn chưa nói với anh vì sao lại đặt tên cho cô bé là Nghiên Nghiên? Anh không tin chỉ bởi vì em thích hai chữ Nghiên Nghiên này, Hiểu Hiểu... Có phải cô bé...”

Nghĩ đến lời Lạc Thụy nói, đôi mắt hẹp dài của anh khóa chặt khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú động lòng người của cô, rất sợ bỏ lỡ một biểu cảm của cô, bàn tay thon dài giữ lấy cằm cô, dò xét hỏi: “Cô bé có phải con gái của anh hay không?”

Chương 605: Long thiếu, bắt đầu nhìn thấu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong lòng như thể đột nhiên bị đánh mạnh, Lê Hiểu Mạn chột mở to mắt, lại ngạc nhiên nhìn anh lần nữa, chẳng phải anh vẫn không nghĩ đến hướng Nghiên Nghiên là con anh sao? Tại sao đột nhiên lại...

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Sao bỗng nhiên anh lại hỏi vậy? Có phải anh nhớ chuyện xảy ra tối hôm đó rồi không?

Từng vè mặt dù chỉ là rất nhỏ đều rơi hết vào mắt Long Tur Hạo, anh sắc bén nhìn cô, hỏi lại lần nữa: “Con gái của anh à?”

Trong lòng Lê Hiểu Mạn như lộp bộp một tiếng, gương mặt nhìn vào đôi mắt nhạy cảm của Long Tur Hạo rồi lại rũ xuống, mím môi: “Sao anh lại cho là như thế?”

Long Tur Hạo nâng cằm cô, ép cô ngẩng đầu lên.

Nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đôi môi mỏng của anh khẽ mấp máy, nói: “Em chỉ cần trả lời anh thôi, đúng hay không?”

Lê Hiểu Mạn hơi cong môi, nhướn mày cười cười, đôi môi hồng phấn nhả ra một chữ: “Đúng...”

Trong lòng Long Tur Hạo run lên vì câu trả lời của cô, đôi mắt hẹp nhìn cô chăm chăm, còn chưa kịp mừng thì cô đã nói một câu khiến anh chỉ hận không thể bóp chết cô...

Cô nheo mắt nhìn anh, cười một tiếng nói tiếp câu trước: "... làm sao lại như thế được?"

Bị cô trêu đùa, ánh mắt thâm trầm của Long Tur Hạo nhìn cô: "Hiểu Hiểu, trêu đùa tôi thú vị như vậy sao?"

Lê Hiểu Mạn không trả lời anh, chỉ nhìn anh hỏi: "Nếu tôi nói đúng thì anh sẽ tin ư?"

Dứt lời, cô nhìn anh chăm chăm như thể sợ nét bối rối trên mặt anh.

Long Tur Hạo híp chặt mắt, đôi mắt sâu kín nhìn cô chăm chú hiện vẻ không dám tin, trầm giọng hỏi: "Em thật sự lấy tinh trùng của tôi?"

"Cái gì?" Lê Hiểu Mạn lại kinh ngạc, nheo mắt nhìn anh: "Tôi lấy tinh trùng của anh làm gì..."

Nói đến đây, cô chột hiểu ra, đỏ mặt xấu hổ vô cùng nhìn anh ta: "Long Tur Hạo, trí tưởng tượng của anh phong phú thật đấy, không phải anh nghĩ Nghiên Nghiên là kết quả của việc thụ thai nhân tạo đó chứ? Anh... Tôi nói cho anh biết, tôi có thể lấy tinh... tinh... Long Tur Hạo, đồ khốn kiếp nhà anh..."

Khuôn mặt xinh đẹp của Lê Hiểu Mạn nóng lên, đỏ rực như lửa, bằng vào tính cách của cô, sao cô có thể làm ra việc không biết xấu hổ như thế được chứ.

Tên khốn Long Tur Hạo này, đúng là không chịu nổi, anh ta lại... lại nghĩ ra chuyện đó, anh ta muốn con gái đến phát điên rồi à?

Long Tur Hạo thấy mặt cô đỏ bừng, đồng tử màu đen hơi co lại, ánh mắt nhìn cô lại nóng rực thêm mấy phần, lúc này anh lại không tìm

được mà nhớ đến hình ảnh cô xấu hổ không thôi vào năm năm trước.

Thì ra cô vẫn chưa thay đổi, cho dù vẻ ngoài của cô có vẻ như đã thay đổi rất nhiều nhưng bản chất thì không, cô vẫn hay xấu hổ như trước, vẫn là Lê Hiểu Mạn mạnh mẽ lại ương bướng không chịu nhận thua trước đây.

Đôi mắt của Long Tư Hạo sáng như đuốc, hệt như đốm lửa rơi lên mặt Lê Hiểu Mạn khiến cô cảm thấy như bị một quả cầu lửa bọc lấy, khuôn mặt nóng rực, cả người cũng không được tự nhiên.

Cô rũ mắt xuống, đôi mi khẽ chớp như cánh bướm rung động, tạo nên vẻ phong tình quyến rũ.

Khuôn mặt đỏ hồng phơn phớt, đôi môi ướm át xinh đẹp đỏ mọng, tất cả đều hấp dẫn ánh mắt của Long Tư Hạo.

Ánh mắt của anh nóng đến nỗi có thể phun ra lửa, Lê Hiểu Mạn bị anh nhìn lại càng không tự nhiên, cô đưa mắt vốn định lờm anh, lại trông thấy ánh mắt nóng rực tựa như có thể hòa tan cả cô kia thì đáy lòng run rẩy kịch liệt.

Ánh mắt của anh như vậy có ý gì, trong lòng cô hiểu rất rõ.

Từ hôm qua đến sáng nay, không biết cô đã bị anh “giày vò” bao nhiêu lần rồi, cô thật sự mệt lắm rồi đó, nhất là anh còn đổi cách “giày vò cô”, bây giờ eo cô đau nhức, lưng cũng đau, hai chân lại càng nhũn ra kiệt sức, đi đứng cũng run rẩy.

Cô chẳng còn bao nhiêu sức để bị anh tiêu hao nữa đâu.

“Tôi đói.” Nói xong những lời này, Lê Hiểu Mạn liền chuẩn bị leo ra

khỏi bồn tắm đi thay quần áo.

Long Tur Hạo biết thủ đoạn nhỏ này của cô, đôi mắt sáng quắc nhìn cô, giọng nói trầm thấp hơi khàn: “Anh cũng đói.”

Sau khi quay mặt không nhìn đôi mắt khiến cô run sợ kia, Lê Hiểu Mạn lạnh mặt, môi hơi cong lên: “Long Tur Hạo, chẳng phải anh nói rằng anh không phải loài động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới sao? Tôi thấy đúng mà, ngoài chuyện đó ra thì trong đầu anh chẳng chứa được chuyện gì nữa cả.”

Long Tur Hạo nghiêng người tới gần cô, đôi môi mỏng khẽ cắn vành tai trắng như ngọc của cô, hơi thở nóng rực, giọng nói trầm khàn: “Là do em quá quyến rũ, quân tử đứng trước em đều biến thành nước, trước mặt em, anh chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới thôi...”

Không đợi anh nói xong, khuôn mặt Lê Hiểu Mạn đã đỏ bừng, không biết do xấu hổ hay tức giận, nheo mắt quát: “Long Tur Hạo, đồ bì ổi.”

Trông thấy cô vừa tức giận vừa xấu hổ, Long Tur Hạo cảm thấy như bọn họ trở về năm năm trước.

Chương 606: Long thiếu, bắt đầu nhìn thấu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đáy mắt tĩnh mịch của anh điểm nét cười, sáng rực nhìn cô, giọng nói trầm thấp dịu dàng: “Hiểu Hiểu, anh bị ối nhưng không phong lưu, cho dù em tin hay không, năm năm nay anh chưa từng chạm vào cô gái nào khác, chỉ lúc đối diện với em anh mới bị ối được thế này, tin anh đi, chỉ có em mới khiến anh trở thành động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới thôi.”

Dứt lời, anh liền cúi đầu hôn lên môi cô.

Lời nói của anh khiến Lê Hiểu Mạn rung động, đôi mắt trong veo của cô nhìn người đàn ông tuấn tú này chăm chăm, đôi mắt ánh lên vẻ phức tạp, không hề đáp lại.

Long Tư Hạo trần trọc hôn lên môi trên của cô một chốc, không thấy cô đáp lại, anh tách môi của cô ra, bàn tay lớn trắng trẻo cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên cổ anh, ánh mắt nóng rực nhìn cô, giọng nói trầm thấp khàn khàn: “Đáp lại anh, chỉ lúc này thôi, được không?”

Giọng nói trầm thấp của anh ẩn chứa vẻ khẩn cầu, Lê Hiểu Mạn chau đôi mày thanh tú, đôi mắt trong suốt đối diện đôi mắt hẹp dài bị tình dục đốt cháy của anh, đôi mắt khẩn cầu khiến cô xúc động.

Cô rũ mắt xuống, khẽ mím môi: “Long Tư Hạo... A...”

Long Tư Hạo lại cúi xuống lần nữa, hôn lên môi cô, giọng nói trầm

khàn: “Đừng nói gì hết, cũng đừng nghĩ gì cả, chúng ta tạm thời vứt bỏ hết thảy được không?”

Dứt lời, nụ hôn dịu dàng của anh đã rơi lên mặt, lên mũi, lên môi cô.

Đón nhận nụ hôn dịu dàng của anh, trong đôi mắt Lê Hiểu Mạn như có ánh lệ, nhìn khuôn mặt uấn tú vô cùng của anh, cô thấp giọng hỏi một câu: “Anh...”

Long Tư Hạo lại cắn mạnh lên môi cô, ánh mắt sáng rực nhìn cô: “Để em không nói được gì hết, nên phạt.”

Dứt lời, anh lại trần trọc cắn môi cô, ra sức mút chiếc lưỡi thơm tho của cô.

Lê Hiểu Mạn bị đau hít một hơi, cô híp mắt lại, cắn ngược lưỡi Long Tư Hạo để trả thù.

Hai người anh cắn tôi đuổi, tôi cắn anh đuổi, chẳng biết ai kéo ai, lưỡi hai người cứ dây dưa một chỗ.

Bàn tay nóng bỏng của Long Tư Hạo giữ chặt gáy của cô, nụ hôn mạnh mẽ cuồng dã, bàn tay mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn ôm cổ anh, môi lưỡi dây dưa kín kẽ với anh.

Không khí càng lúc càng mập mờ, lan tràn hương vị kiều diễm, lại một trận đại chiến bắt đầu.

Mãi đến rạng sáng, Lê Hiểu Mạn mới mệt mỏi thiếp đi, cô kiệt sức nghiêm trọng, liền ngủ suốt một ngày.

Lúc cô tỉnh lại thì trời đã tối, chẳng biết Long Tư Hạo đã đi từ bao giờ, không còn ở bên cô nữa.

Tỉnh lại cô liền muốn ngồi dậy, nhưng vừa nhòm người lên đã thấy đau, cả người bủn rủn kiệt sức, nằm trên giường mà cô suýt thở không ra hơi.

Trải qua vận động mạnh và tiêu hao thể lực khiến cô rất đói, bây giờ cô muốn ăn gì đó nhưng lại không có sức.

Cô nhin đau, đang lúc muốn ngồi dậy, một cô hầu cung kính bước vào.

“Thiếu phu nhân, cô tỉnh rồi, có muốn dùng bữa không ạ?”

Thấy cô hầu bước tới, lúc đầu Lê Hiểu Mạn hơi ngại, đang định kéo chăn đắp kín thì mới phát hiện cô đã mặc đồ rồi.

Mắt cô khẽ run, khóe cần nói, chắc chắn là Long Tư Hạo mặc cho cô rồi.

Thật ra anh làm rất tốt mặt này, bất kể là năm năm trước hay bây giờ, sau mỗi lần bọn họ hoan ái, anh lại tắm rửa giúp cô, múc nước cẩn thận dịu dàng lau cho cô, sau đó sẽ mặc quần áo vào cho cô.

Nghĩ đến sự điên cuồng của anh hôm qua, khuôn mặt xinh đẹp của cô nóng lên, lại đỏ bừng.

Hôm qua là lần đầu tiên bọn họ ngọt ngào ấm áp kích tình sau năm năm.

Ngày hôm qua cô và anh không nghĩ gì cả, dứt bỏ tất cả, không ngừng dây dưa, điên cuồng như thể muốn khắc cốt ghi tâm lẫn nhau, lúc này trong lòng cô còn rung động đến phát run.

Không biết có phải ảo giác hay không, ngày hôm qua cô cảm nhận được tình yêu mãnh liệt và sâu đậm của anh dành cho cô.

Tình yêu còn sâu đậm hơn năm năm trước kia như cơn sóng động trời đánh úp vào lòng cô, bao kín cả thể xác lẫn tinh thần của cô.

Nếu như Long Tur Hạo nói còn yêu cô là thật, vậy tại sao năm năm trước anh lại nói những lời tuyệt tình kia?

Vén vén chỉ vì con gái bọn họ đã không còn nữa sao?

Nghĩ đến việc anh nói rời xa cô là vì có nỗi khổ riêng, đôi mắt thanh tịnh của cô nhắm chặt lại, rốt cuộc là anh có nỗi khổ gì?

Sống chung chần chết chung mộ, đây là lời anh từng nói... lúc đó anh kiên định, cố chấp và chân thành như thế, không hề giống nói dối.

Năm năm trước, cô đau lòng vô cùng vì mất con gái, vốn không thể đủ tỉnh táo để phân biệt thật giả, vì thế sau khi Long Tur Hạo nói những lời tổn thương kia xong, cô liền sụp đổ, cũng tin lời anh nói, tin rằng anh vẫn luôn đùa giỡn cô, không yêu cô, còn xem cô như công cụ sinh con.

Năm năm sau, cô vẫn luôn trốn tránh, không đi sâu vào những chuyện này, hôm nay nhớ lại, cô chợt cảm thấy biểu hiện ngày đó của Long Tur Hạo đúng là quá kích động.

Nếu như anh thật sự yêu cô, cho dù không còn con nữa, anh cũng sẽ không nói những câu đau lòng kia rời rời khỏi cô.

Cho dù anh thật sự hiểu lầm cô và Hoắc Vân Hy, anh cũng sẽ không rời xa cô, bởi vì không phải là giữa bọn họ chưa từng có hiểu lầm.

Chương 607: Kỳ lạ, đồ Ăn tránh thai

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc trước cô và Hàn Cẩm Hi bị bắt gặp ở khách sạn, có ảnh, cô còn giải thích chuyện với Hàn Cẩm Hi, anh đều tin cô, chuyện giữa cô và Hoắc Vân Hy, dù anh có tin hay không cũng không đủ làm lý do anh rời khỏi cô.

Nếu anh thật sự không thương cô, anh sẽ không lấy lý do vi phạm hiệp ước bồi thường cho cô một khoản tiền lớn như thế.

Cô nhớ rõ lúc ấy mình muốn hai phần ba gia sản của anh, anh cũng đồng ý.

Nếu anh thực sự không thương cô, sao có thể cho cô nhiều tiền như vậy được?

Lê Hiểu Mạn đột nhiên hiểu ra, cảm thấy cực kỳ có vấn đề.

Long Tư Hạo rất kỳ lạ.

Lúc cô đang hồi tưởng, giọng nói của nữ hầu kia lại vang lên: “Thiếu phu nhân, cô cần dùng cơm chưa ạ?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn lấy lại tinh thần, nhướn mày nhìn nữ hầu cung kính đứng cạnh.

Nữ hầu thấy cô gật đầu, lại hỏi: “Thiếu phu nhân, cô muốn ăn gì ạ?”

Mời ngài xem thực đơn này có được không ạ?”

Cô hầu gái nói xong mang thực đơn cung kính đưa cho Lê Hiếu Mạn.

Thấy cô ấy còn đưa thực đơn qua, Lê Hiếu Mạn hơi kinh ngạc, lập tức nhận lấy, nhìn lướt qua sau đó trả thực đơn lại, hơi cong môi nói: “Được.”

“Thiếu phu nhân, vậy cô chờ một chút.” Nữ phục vụ thấy cô nói có thể, cầm thực đơn, rời khỏi phòng ngủ.

Sau khi cô ấy đi, Lê Hiếu Mạn khẽ nhướn mày, cứ cảm thấy không bình thường ở đây.

Nữ hầu kia đi chưa tới nửa tiếng, lại có thêm sáu nữ hầu khác bung đồ ăn vừa làm xong lên, khiến Lê Hiếu Mạn cảm thấy kỳ quái chính là món nào cũng cho thêm rất nhiều tỏi.

Cô vốn không ghét ăn tỏi, nhưng ăn nhiều vẫn thấy buồn nôn.

Tỏi bình thường chỉ cho một chút để lấy mùi, hôm nay món nào cũng cho không ít tỏi, điều này khiến cô càng nghĩ càng thấy khả nghi.

Sáu nữ hầu bung đồ ăn vừa xuống đại sảnh lầu một liền gặp Long Tur Hạo.

Một nữ hầu trong số đó đưa thực đơn vừa để Lê Hiếu Mạn xem cho Long Tur Hạo: “Thiếu gia, đây là thực đơn của Thiếu phu nhân đêm nay, là dựa theo Thiếu phu nhân yêu cầu.”

Bởi vì Long Tur Hạo trước đó có dặn dò, Lê Hiếu Mạn mỗi ngày ăn gì đều phải báo cho anh, cho nên mấy người hầu này mới đưa thực đơn cho anh xem.

Long Tư Hạo nhận thực đơn, cúi xuống nhìn, đang muốn trả lại cho người hầu, đột nhiên lại nghĩ ra một vấn đề, một lần nữa tỉ mỉ nhìn thực đơn.

Đợi đến khi nhìn rõ các món trong thực đơn, ánh mắt anh trầm xuống, đôi mắt hẹp dài híp lại, xẹt qua chút bi thống, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo lo lắng, tờ giấy ghi tên món ăn bị anh vò nát.

Ném thực đơn trong tay xuống, anh đi nhanh đến phòng ngủ trên tầng ba của anh và Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn đang dùng cơm trong phòng ngủ mí mắt giật giật, hình như sắp có chuyện xảy ra.

Đột nhiên, tiếng bước chân vội vã vang lên, cô chậm rãi ngẩng đầu, đúng lúc thấy Long Tư Hạo thần sắc âm trầm bước nhanh tới.

Cánh cửa phòng ngủ bị anh đá mạnh đóng lại.

Thấy ánh mắt anh sắc lạnh như kiếm, giống như muốn giết người, Lê Hiểu Mạn chỉ hơi nhướn mày, cũng không để ý tới anh, cúi đầu tiếp tục ăn.

Long Tư Hạo xoay bước đến bên cạnh cô, ánh mắt lợi hại liếc nhìn đồ ăn trước mặt cô, tay xiết chặt, đem đồ ăn bày trên giường toàn bộ hất xuống đất.

Vì trên mặt đất trải thảm dày, chén bát rơi xuống tuy không vỡ nhưng lại phát ra tiếng “choang, lạch cạch” liên tiếp.

Lê Hiểu Mạn thấy anh vừa đến đã hất đổ đồ ăn, trong lòng nảy lên lửa giận, đôi mắt lạnh thấu xương nhú lại, ánh mắt mang theo tức

giận nhìn anh: “Long Tur Hạo, anh có ý gì?”

“Anh có ý gì?” Long Tur Hạo nheo mắt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô, trong mắt xẹt qua một tia đau đớn: “Hiểu Hiểu, em không muốn mang thai con của anh đến vậy sao?”

Lê Hiểu Mạn không biết anh đang nói gì, cô thật vất vả mới bắt đầu tin tưởng năm năm trước anh có nỗi khổ riêng mới phải rời xa cô, nhưng bây giờ vì anh tức giận vô cớ mà không tin nữa.

Cô híp mắt, khó hiểu nhìn anh: “Long Tur Hạo, anh nói cho rõ ràng, thật ra anh có ý gì?”

Ánh mắt Long Tur Hạo mang theo vài phần đau đớn trừng cô, đưa tay chỉ vào đồng hồ ăn tung tóe dưới đất: “Đồng ăn tránh thai này là em cố ý bảo nhà bếp làm...”

Nói đến đây, hốc mắt anh đỏ đậm, hơi ươn ướt, khóe môi cong lên cười bi thương: “Hiểu Hiểu, vì không muốn có thai, em đúng là vất vả suy tính rồi.”

“Đồng ăn tránh thai?” Lê Hiểu Mạn vì lời anh nói mà nao nao, ánh mắt càng khó hiểu nhìn anh, đôi tay mảnh khảnh chỉ vào đồng hồ ăn bị anh gạt đổ: “Anh nói mấy món này là đồng ăn tránh thai?”

Bữa sáng hôm nay của cô rất đơn giản, đu đủ hầm xương, kim chi cà rốt kiểu Hàn, cần tây xào, cá mực trần rượu nếp, thịt lợn xông khói kiểu Nhật.

Long Tur híp mắt, nhếch môi, thanh âm trầm thấp: “Tỏi, rau cần, cà rốt, đu đủ, tất cả đều là đồng ăn tránh thai, Hiểu Hiểu, đừng nói với tôi em không biết mấy thứ này có tác dụng tránh thai nhé?”

Theo như Long Tư Hạo nói, mấy thứ này đều có tác dụng tránh thai.

Tỏi và rau cần có thể diệt tinh – trùng, có tác dụng tránh thai.

Đu đủ cũng thuốc tránh thai rất hiệu dụng, vì trong đu đủ có chứa -- Papain, có tác dụng ức chế hormone progesterone và làm ngăn cản quá trình thụ thai.

Cà rốt chứa nhiều carotene, phụ nữ ăn quá nhiều cà rốt, lượng lớn carotene sẽ khiến tắc kinh và ức chế quá trình rụng trứng, bởi vậy, cà rốt cũng có tác dụng tránh thai.

Đồ ăn hôm nay của Lê Hiếu Mạn có đủ tỏi, đu đủ, cà rốt.

Chương 608: Cùng nhau đùa giỡn nhưng không đùa được anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe xong lời Long Tư Hạo nói, Lê Hiểu Mạn nheo mắt lạnh lùng nhìn đồ ăn dưới đất, hai tay xiết chặt, chẳng trách nay cô thấy đồ ăn cứ quái quái thế nào, sao lại có nhiều tội như vậy, chẳng trách nữ hầu lại cho cô xem thực đơn, hóa ra tất cả chỉ là một cái bẫy.

Nhưng người giăng bẫy là ai?

Mục đích của hắn ta là gì? Để Long Tư Hạo hiểu lầm cô không muốn mang thai con anh, ly gián quan hệ của bọn họ?

Trầm mặc hồi lâu, cô nâng mắt nhìn Long Tư Hạo, hơi nhíu mày: “Trước kia tôi không biết, nhưng giờ biết rồi.”

Long Tư Hạo nghe cô nói vậy, híp mắt nhìn cô chăm chăm, khẽ nhíu mày: “Mấy món tránh thai này không phải em bảo nhà bếp làm?”

Vừa rồi anh hất đổ đồ ăn, trong lòng Lê Hiểu Mạn đương nhiên sẽ khó chịu, cô quay mặt đi, giận dữ như trẻ con: “Không phải tôi.”

Nhìn bộ dạng tức giận của cô, đôi mắt Long Tư Hạo đầy ý cười, ánh mắt như hòa cố ý nói: “Em không muốn mang thai con của anh vậy anh muốn là được rồi, em không muốn sinh con cho anh vậy thì anh càng muốn em sinh liên tục.”

Nghe vậy Lê Hiểu Mạn mới nhìn anh đỏ mặt: “Long Tư Hạo, anh cho em là heo sao?”

Long Tư Hạo cố ý làm vẻ ngạc nhiên hỏi ngược: “Chẳng lẽ em không phải sao?”

“Anh... Long Tư Hạo... anh thật xấu xa...” ánh mắt Lê Hiểu Mạn tức giận trừng anh sau đó nâng gối thúc về phía anh.

Long Tư Hạo vững vàng bắt lấy đầu gối cô thả xuống sau đó dịu dàng nhìn cô, đôi mắt hiện lên sự đau lòng: “Hôm nay nghỉ mộ ngày đi, nghỉ ngơi cho tốt.”

Chữ ‘nghỉ’ trong lời nói của anh Lê Hiểu Mạn đương nhiên hiểu.

Cô kinh ngạc nhìn anh, sau đó nhắm mắt ngủ, liên tục bị anh lăn qua lăn lại hai người quả thật cô rất mệt.

Hiện tại cô chỉ muốn nhanh chóng hồi phục thể lực.

Sau khi cô ngủ anh cũng nằm bên cạnh cô, đưa tay ôm cô vào lòng mới cúp mắt nhìn cô, nói rất nhiều lời.

“Hiểu Hiểu, rốt cuộc anh phải làm sao mới có thể tìm về hạnh phúc và ngọt ngào đã mất đi của chúng ta? Anh có thể vứt bỏ tất cả vì sao em không thể chứ?”

“Năm năm trước là anh không đúng, anh không nên tổn thương em như vậy, không nên nói những lời vô tình đó, nếu không phải không biết mình sống không được bao lâu nữa thì anh sẽ không rời khỏi em, nói cho cùng thì anh không nên trách em ở cùng người đàn ông khác, không nên trách em sinh con với người đàn ông khác, nếu anh

khonogbuonog tay sao em có thể ở một chỗ với người đàn ông khác? Hôm nay anh phải chịu tất cả đều là đáng, là anh phụ lòng em, là anh đẩy em cho người đàn ông khác.”

“Hiểu Hiểu, em còn có thể tha thứ cho lỗi lầm của anh sao? Chúng ta dứt bỏ tất cả bắt đầu lại lần nữa có được không?”

“Không phải chúng ta không thể quay về mà là em không muốn trở về, mặc kệ bề ngoài chúng ta thay đổi như thế nào, nhưng linh hồn chúng ta vĩnh viễn sẽ không thay đổi, anh vẫn còn yêu em, em vẫn là Lê Hiểu Mạn mà anh yêu, chỉ cần em nguyện ý, nhất định chúng ta có thể hạnh phúc.”

...

Anh ôm chặt lấy cô, thì thầm rất nhiều lời bên tai cô như muốn dùng hết những lời muốn nói mà năm năm qua không có cơ hội, anh nói rất lâu.

Bên tai vang lên âm thanh dịu dàng quen thuộc, Lê Hiểu Mạn mơ màng không biết là mơ hay thật nên dần dần ngủ mất.

Trong mơ cô mơ thấy Long Tư Hạo, tiểu Nghiên Nghiên, còn có cả cô, cả nhà bọn họ hạnh phúc sống cùng nhau.

Trong mơ cô hạnh phúc mà bật khóc, lúc tỉnh lại thì đã là giữa trưa, khóe mắt cô còn dính nước mắt, gối đầu cũng ướt một mảng lớn.

Long Tư Hạo không ở bên cạnh cô, cô tỉnh lại mở mắt ra thì nhìn thẳng lên trần nhà trong phòng ngủ xa hoa, trong đầu còn hồi tưởng lại giống mộng một nhà ba người bọn họ hạnh phúc tối qua.

Hình ảnh hạnh phúc như thế cuối cùng cũng chỉ là giấc mộng.

Nước mắt bi thương lại không khống chế nổi từ khóe mắt chảy xuống.

Cô cắn chặt môi nhắm chặt mắt không để mình khóc ra thành tiếng.

Lúc cô bi thương thì cửa phòng ngủ bị đẩy ra, tiếng bước chân quen thuộc vang lên bên tai.

Biết là Long Tur Hạo, cô đưa tay lau nước mắt sau đó lại nhắm mắt giả vờ ngủ.

Long Tur Hạo nhắc chân đến bên cạnh cô, nhìn vào gối đầu của cô thấy ướt một mảng, anh đưa tay xoa mặt cô, mím môi nói: “Hiểu Hiểu, có phải rời khỏi nơi này em mới vui vẻ hay không?”

Giọng nói hôm nay của anh dịu dàng hơn nhiều, Lê Hiểu Mạn từ từ mở mắt ra, nhìn vào mắt anh một hồi mới bĩu môi: “Em đang nghĩ anh để em rời khỏi nơi này sao?”

“Sẽ không.” Long Tur Hạo không hề do dự mà kiên định nói.

Lê Hiểu Mạn rũ mắt: “Nếu như vậy anh hỏi thế còn có ý nghĩa gì chứ?”

Long Tur Hạo không đáp cô mà cúi người ôm ngang cô lên: “Anh ôm em đi rửa mắt cháu đầu, lát nữa xuống nhà ăn trưa.”

Từ lúc bị anh mang tới biệt thự, cô đã bị anh lăn qua lăn lại không ngừng, cho dù hôm nay nghỉ ngơi một ngày rồi, nhưng sức cô còn chưa hồi phục lại, cô chẳng còn sức mà ngăn cản anh.

Dù có sức ngăn cũng ngăn không được anh.

Hôm nay cô không ngăn lại, cứ thế để anh ôm cô đi rửa mặt chải đầu, cô để cho anh ôm, tùy anh hầu hạ cô rửa mặt.

Anh nhẹ nhàng rửa mặt cho cô, chải đầu, thay quần áo cho cô, cô không nhịn được nhớ tới năm năm trước vui vẻ sống cùng anh.

Hốc mắt không nhịn được đỏ lên suýt chút nữa nước mắt lại tuôn rơi.

Chương 609: Cùng nhau đùa giỡn nhưng không đùa được anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo mặc quần áo cho cô xong đang định cúi người bế cô xuống lầu ăn cơm thì cô đã ngăn anh lại: “Tự em đi.”

Dứt lời liền chịu đựng cơn đau nhẩn mày từng bước ra khỏi phòng ngủ.

Mỗi bước đi của cô đau đến hít thở mạnh.

Cô xiết chặt nắm đấm hận không thể bóp chết tên đầu sỏ gây nên là Long Tư Hạo này.

Long Tư Hạo đi bên cạnh cô, thấy cô đau đến nhe răng, anh nhẩn mày vẫn không nhịn được tiến lên bế cô lên.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn vô lực đánh anh: “thả em xuống.”

Long Tư Hạo xem nắm đấm của cô như không ôm cô ra khỏi phòng, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: “Không phải đi đường còn chẳng yên sao? Còn có sức ra tay, chúng mình vừa nãy em giả vờ, mục đích là...”

Nói đến đây anh đưa môi lại gần tai cô, âm thanh khàn khàn: “Muốn anh ôm em.”

“Long Tư Hạo...” nghe vậy, Lê Hiếu Mạn tức giận nhìn anh, nghiến răng hận không thể một miếng cắn chết anh.

Cô trừng mắt nói: “Có điên mới muốn anh ôm.”

Long Tư Hạo nhìn cô nhếch môi: “Nói chuyện còn có sức như thế xem ra em nghĩ ngơi tốt rồi, lát nữa lại tiếp tục.”

Nghe anh nói vậy, Lê Hiếu Mạn xiết chặt ngón tay cắn răng không nói gì nữa.

Chơi đùa giỡn xấu xa với anh cô chơi không lại, cô không giống anh cái gì cũng nói ra miệng được.

Phòng ăn xa hoa dưới lầu, trên bàn ăn đã bày rất nhiều đồ ăn ngon, Trung Tây đều có đủ.

Quý Vũ Tình ngồi trước bàn ăn, nhìn thấy cô được Long Tư Hạo ôm xuống mới nhú mày đứng lên: “Long tiên sinh, Lê tiểu thư.”

Nghe thấy âm thanh của Quý Vũ Tình cô mới nhớ còn người này tồn tại.

Nhưng nghĩ tới nơi này đối với Long Tư Hạo là ý nghĩa không bình thường.

Nghĩ thế trong lòng cô bốc lên ngọn lửa giận, anh đã có người đàn bà khác vì sao còn muốn cô sinh con cho anh chứ?

Hai ngày này bị Long Tư Hạo cưỡng ép lên giường đã đủ tức giận, sau khi nhìn thấy Quý Vũ Tình thì càng tức giận hơn, thật khiến cho lửa giận trong lòng cô bốc lên mạnh mẽ.

Lúc Long Tur Hạo bế cô ngồi xuống ghế, cô không để ý nơi nào đó đnag rất đau mà đứng lên bưng thức ăn hất lên người anh.

Những thức ăn này đều vừa nấu xong còn bốc hơi nóng, hất trúng người đương nhiên sẽ bỏng.

Ngực bị hất trúng,Long Tur Hạo nhú mày nhìn cô thật khiến người ta không đoán ra anh đang nghĩ gì, anh chỉ mím môi nhưng không nói.

“Lê tiểu thư...” Quý Vũ Tình chưa hề trang điểm, trên người mặc váy vàng nhạt hô lên, hai mắt không dám tin nhìn Long Tur Hạo, lại lo lắng nhìn Long Tur Hạo.

Mà người hầu trong phòng ăn thấy thế đều kinh ngạc nhìn cô.

Long Tur Hạo lạnh nhạt, ánh mắt tức giận nhìn anh lại bắt đầu cầm đĩa thức ăn khác lên hất vào người anh.

Mắt thấy cô hất thức ăn lên người Long Tur Hạo, Quý Vũ Tình lo lắng nhìn Long Tur Hạo không tránh cũng không ngăn cô lại.

Lúc nhìn thấy Lê Hiểu Mạn bưng bát canh nóng hất lên người anh cô ta mới kêu lên: “Lê tiểu thư, không cần...”

Dứt người cô ta đã xông lên chắn trước người anh.

Long Tur Hạo thấy Quý Vũ Tình xông tới mới thu tay nhưng không còn kịp, bát canh nóng cứ thế hất lên người cô ta.

Mà lúc ngàn cân treo sợi tóc, Long Tur Hạo một tay kéo Quý Vũ Tình trong lòng anh ra, hai tay ôm chặt cô ta xoay người một cái đưa lưng về phía Lê Hiểu Mạn, mà bát canh Lê Hiểu Mạn hất qua cứ thế hất

đúng lưng anh mà Quý Vũ Tình thì không làm sao hết.

Lê Hiếu Mạn thấy anh ôm Quý Vũ Tình vào lòng mà anh lại chịu bóng.

Cô ngẩn người nhìn một màn này, đôi mắt đau khổ dâng lên từng hơi nước bàn tay cầm bát canh cũng thả xuống đất.

Chỉ nghe choang một tiếng, bát canh vỡ nát, mà trái tim cô đã tan vỡ cũng không còn gì nữa.

Đây là lần đầu tiên Long Tư Hạo che chở cho người đàn bà khác ngoài cô.

Nhớ tới đi đâu anh cũng mang theo Quý Vũ Tình, nhớ tới một màn vừa rồi anh gặt gao che chở cho Quý Vũ Tình, nước mắt không tìm được lại rơi xuống, đau đến hít thở không thông.

Nghe tiếng bát canh vỡ tan, Long Tư Hạo buông Quý Vũ Tình ra xoay người lại.

Lúc nhìn thấy nước mắt đầy mặt Lê Hiếu Mạn, trong lòng anh run lên theo bản năng đi tới.

Lê Hiếu Mạn thấy vậy liền lùi lại sau đó ngồi xuống nhặt miếng vụn, cắn chặt răng, Long Tư Hạo không kịp ngăn liền dùng sắc nắm cổ tay cô, máu đỏ uôn ra nhuộm đầy ngón tay cô.

Thấy vậy ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, trong mắt là hoảng sợ và đau lòng, anh nắm chặt tay trầm giọng: “Hiếu Hiếu, em muốn làm gì?”

Dù anh nói rất bình tĩnh nhưng vẫn không che đi được sự khẩn

trương và lo lắng cùng đau lòng trong giọng nói của anh.

Chương 610: Khiến người ta đau lòng.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhưng trong tay Lê Hiểu Mạn vẫn cầm một một nhỏ sắc bén đặt lên tay mình, anh không dám tùy tiện tiến lên, sợ cô sẽ làm chuyện điên rồ.

Cô làm tổn thương mình như vậy, sao với làm tổn thương anh cfn khiến anh đau lòng hơn.

Anh cố gắng để mình tỏ ra bình tĩnh, cố gắng không kích thích cô.

Lê Hiểu Mạn nâng mắt, rơi lệ nhìn Long Tur Hạo, giọng điệu kiên quyết: “Long Tur Hạo, để em rời khỏi, nếu không em sẽ chết cho anh xem.”

Long Tur Hạo nhăn mày, ánh mắt lợi hại nhìn cô, gương mặt tuấn mỹ vẫn vô cùng bình tĩnh, thấp giọng nói: “Hiểu Hiểu, em không uy hiếp được tôi đâu, em sẽ không làm vậy, em còn có con gái, em bỏ được sao?”

Tuy miệng thì nói Lê Hiểu Mạn không uy hiếp mình được nhưng hai tay anh vẫn siết chặt đến phát run, lại lần nữa làm lộ chuyện anh đang khẩn trương, lo lắng và sợ hãi.

Lê Hiểu Mạn nhếch miệng, nước mắt rơi như mưa, quyết tuyệt nói: “Long Tur Hạo, em thà chết cũng không ở đây chịu nhục nữa.”

Nếu không nhìn thấy Long Tur Hạo che chở Quý Vũ Tình, cho dù anh có kéo cô lên giường thì cô cũng không muốn làm ra hành động quá khích như vậy.

Nhưng là bây giờ, cô cảm thấy được Long Tur Hạo để ý người phụ nữ khác như vậy, lại vẫn muốn giam cô ở đây phát sinh quan hệ, còn vũ nhục, lăng nhục cô.

Cô không chịu được, không thể chấp nhận được chuyện trở thành công cụ tình dục của Long Tur Hạo.

Cô thà chết cũng không để Long Tur Hạo đụng chạm cô nữa.

Cô càng không thể chấp nhận chuyện bên cạnh anh có người phụ nữ khác.

Long Tur Hạo thấy Lê Hiểu Mạn khóc lóc lại quyết tâm như vậy thì ánh mắt phát lạnh, cũng cúi người nhặt một mảnh nhỏ lên, đưa về phía cổ tay mình, rất nhanh, máu tươi đã hiện ra nhuộm đỏ cả tay anh.

Anh đỏ mắt nhìn cô: “Hiểu Hiểu, nếu sinh không thể cùng giường vậy thì chết cùng huyết, e muốn chết thì anh sẽ theo em, nghe cho rõ đây, Long Tur Hạo anh thà chết cũng không thả em đi, em đừng bao giờ nghĩ có thể rời khỏi tôi, chết cũng không thể.”

Lê Hiểu Mạn đau lòng nhìn cổ tay anh, thấy ở đó đã tràn máu đỏ, cho dù giận anh, bị anh làm tổn thương như thế, nhưng cô vẫn không đành lòng nhìn anh chết.

Cô rơi nước mắt, buông tay, thả rơi mảnh nhỏ xuống đất, nhắm mắt lại, nức nở: “Long Tur Hạo, anh thắng, anh thắng rồi.”

Long Tur Hạo thấy cô buông mảnh sứ vỡ ra thì thở phào nhẹ nhõm, sợ cô lại nhặt lên làm tổn thương chính mình nên tức tốc vọt tới, ôm chặt cô, khế quát: “Lê Hiểu Mạn, nếu sau này em còn làm những việc ngốc nghếch như thế thì anh sẽ tước em lại, cho em mất tự do hoàn toàn.”

Dứt lời, anh lập tức đem ôm ngang cô lên, vừa bước nhanh về phía phòng ngủ của họ, vừa dặn dò để bác sĩ tới biệt thự.

Trở lại phòng ngủ, anh đặt ngang Lê Hiểu Mạn lên chiếc giường tròn, sau đó vội vàng đi lấy hòm thuốc, cầm máu cho cô.

Rất may à miệng vết thương của cô dài nhưng không sâu.

Sau khi bác sĩ tới biệt thự, anh để bác sĩ xử lý miệng vết thương cho cô trước, còn vết thương trên cổ tay mình chỉ quấn một miếng băng gạc, đến vết bỏng trên ngực và lưng anh cũng bỏ qua, một lòng đều lo cho Lê Hiểu Mạn.

Để bác sĩ băng bó xong, anh hỏi bác sĩ phải chú ý những gì, xác định vết thương của cô khoogn sâu sẽ không để lại sẹo mới yên tâm.

Vốn trong biệt thự có Quý Vũ Tình đã học qua y tá, vết thương của cô cũng chỉ cần y tá là được, không cần tới bác sĩ nhưng Long Tur Hạo lo lắng, không dám để Quý Vũ Tình băng bó cho Lê Hiểu Mạn, trải qua chuyện vừa rồi, anh nhận ra, Lê Hiểu Mạn vô cùng để ý Quý Vũ Tình tồn tại, nếu không, cô cũng sẽ không làm ra hành động quá khích như thế.

Chuyện này chứng minh, không phải là cô không hề để ý đến anh.

Sau khi bác sĩ đi khỏi, Long Tur Hạo ngồi bên cạnh Lê Hiểu Mạn, ánh mắt đau lòng rơi trên cổ tay cô, nhíu mày hỏi: “Còn thấy đau không?”

Dứt lời, anh đang muốn cầm tay cô thì mới nhớ tay mình cũng bị thương, băng gạc trên cổ tay đã nhuộm đỏ máu, miệng vết thương truyền đến đau đớn khiến anh nhíu mày.

Vừa rồi nah khẩn trương và lo lắng cho nên không để ý đến sự đau đớn ấy, lúc này Lê Hiểu Mạn đã không sao, anh yên lòng cho nên cảm giác được đau đớn truyền đến trên cổ tay, trước ngực và sau lưng cũng nóng rát không thôi.

Thấy quần áo mình đã bẩn, anh khẽ nhìn sang Lê Hiểu Mạn, mím môi, giọng nói trầm thấp rõ ràng: “Anh đi tắm trước, em nằm nghỉ đi, anh tắm xong sẽ nấu cho em ăn.”

Nghe anh nói, Lê Hiểu Mạn vẫn không có lên tiếng đưa mắt nhìn anh, ánh mắt rơi lên ngực anh.

Anh mặc áo sơ mi tơ tằm màu bạc, phía trên cởi ba cúc áo, lộ ra lồng ngực to lớn.

Nhưng giờ phút này, lồng ngực trắng nõn lại đỏ sậm một mảng, cô cùng chói mắt.

Chương 611: Khiến người ta đau lòng.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lòng cô run lên, ánh mắt rơi lên cổ tay anh, thấy băng gạc anh quấn đã nhuộm đỏ máu thì mắt đỏ hoe, ánh mắt trong suốt hiện lên sự đau lòng.

Long Tư Hạo thấy cô nhìn anh thì nhú mày, bỏ lại một câu “Anh đi tắm” rồi vào phòng tắm.

Lê Hiểu Mạn thấy anh vào phòng tắm rồi thì nhú mày, vùng vẫy một chút rồi xuống giường, chịu đựng sự không khỏe vào phòng tắm.

Đi vào, cô liền nghe thấy tiếng rên ãn của Long Tư Hạo.

Anh đang cởi áo sơ mi, quay lưng về phía cô.

Lê Hiểu Mạn đưa mắt nhìn thấy sau lưng cũng đỏ sạm một mảng, đã tróc da, nếu không xử lý tốt thì sẽ để lại sẹo.

Nhìn vết bỏng trên lưng anh, Lê Hiểu Mạn lại rơi nước mắt.

Bởi vì vừa rồi cô quá tức giận, cho nên không để ý anh, không ngờ anh lại bị nghiêm trọng như vậy.

Nước mắt tuôn rơi, cô nhìn anh khóc: “Long Tư Hạo, anh là đồ khốn khiếp, anh độc ác hơn em nhiều, anh lợi dụng việc làm tổn thương mình để thắng em, anh không đau lòng cho mình, không thương tiếc

cho mình, nhưng em đau lòng.”

Nghe Lê Hiếu Mạn khóc lóc phía sau, thân thể Long Tư Hạo cứng đờ, lập tức xoay người qua, khi nhìn thấy cô đã nước mắt như mưa thì cau chặt mày, vô cùng đau lòng.

Anh thản nhiên mím môi, thanh âm trầm thấp: “Anh là đồ khốn, là anh đáng đời, cho nên anh không muốn chữa khỏi nó, để nó lưu lại sẹo mới tốt.”

Anh xoay người lại, ánh mắt Lê Hiếu Mạn lại rơi vào ngực anh, nhìn thấy vết đỏ ghê người nổi bật trên làn da trắng nõn.

Cô cắn chặt môi dưới, đau lòng nhìn anh rời ra khỏi phòng tắm, chịu đựng thân thể không khỏe ra khỏi phòng ngủ, đã thấy Quý Vũ Tình đang đứng ngoài.

Quý Vũ Tình nhìn thấy Lê Hiếu Mạn, thì bước về phía cô hỏi: “Lê tiểu thư, Long tiên sinh không sao chứ?”

Hỏi xong, Quý Vũ Tình đưa thuốc sát trùng và thuốc trị bỏng cho Lê Hiếu Mạn, cũng nói để cô làm thế nào, chú ý gì rồi mới rời khỏi.

Lê Hiếu Mạn nhìn bóng lưng cô, gọi lại.

“Đợi chút, cô tự mình giúp anh ấy đi.”

Quý Vũ Tình không chờ cô nói xong đã xoay người, nhẹ nhàng nói: “Lê tiểu thư, Long tiên sinh sẽ không để tôi bôi thuốc cho anh ấy đâu.”

Cúi xuống, cô ta lại đưa mắt nhìn Lê Hiếu Mạn: “Lê tiểu thư, Long tiên sinh rất để ý cô, cô đừng lấy cái chết để buộc anh ấy thả cô đi

nữa.”

“Long tiên sinh.” Nghe Quý Vũ Tình gọi Long Tư Hạo như vậy, Lê Hiếu Mạn hít sâu một hơi, lấy dũng khí nói: “Hai người có quan hệ gì?”

Quý Vũ Tình nhìn mím môi ôn hòa cười: “Lê tiểu thư, tôi và Long tiên sinh không phải như cô nghĩ đâu, Long tiên sinh là ân nhân của tôi, còn nữa, tôi chỉ tạm thời ở đây thôi, cũng sắp đi rồi, Lê tiểu thư, cô ngàn vạn lần đừng hiểu lầm anh ấy.”

Nhìn Lê Hiếu Mạn nói xong, Quý Vũ Tình mới xoay người rời đi.

Ân nhân.

Bởi vì những lời của Quý Vũ Tình, Lê Hiếu Mạn bắt đầu suy nghĩ sâu xa, đứng ngoài cửa một lúc lâu mới cầm thuốc vào phòng.

Long Tư Hạo đã tắm xong, đang mặc quần áo.

Thấy thế, Lê Hiếu Mạn bước đến chỗ anh, đưa thuốc trong tay ra.

Mà Long Tư Hạo chỉ nhìn một cái, cũng không nhận lấy mà cài nút sơ mi, nói một câu đi nấu đồ ăn cho cô rồi xoay người ra khỏi phòng ngủ.

Lúc anh sắp ra khỏi cửa phòng, Lê Hiếu Mạn mới gọi anh lại: “Long Tư Hạo, tôi không đói.”

Nghe giọng nói của Lê Hiếu Mạn sau lưng, Long Tư Hạo chỉ khẽ khựng lại rồi bước ra ngoài.

Lê Hiếu Mạn thấy anh ra ngoài thì nhăn mặt, cúi đầu nhìn thuốc trong

tay, cảm xúc vô cùng phức tạp, không khỏi nghĩ đến câu nói vừa rồi của Long Tư Hạo.

Sinh không thể cùng giường vậy thì chết cùng huyết, năm năm trước anh cũng nói vậy, nhưng năm năm trước người buông tay cũng là anh.

Anh thà chết với cô cũng không thả cô đi, cô muốn rời khỏi đây là không thể rời.

Cô biến mất hai ba ngày, Nghiên Nghiên nhất định sẽ rất lo lắng, nhưng cô không thể liên lạc với Nghiên Nghiên, cũng không thể rời khỏi đây.

Long Tư Hạo đi một lúc thì quay lại, trên tay bưng một bát mì anh tự làm.

Theo bước chân anh, mùi vị quen thuộc cũng lan tỏa, Lê Hiểu Mạn ngửi thấy thì vội ngẩng đầu, hai mắt ngẩn ngơ nhìn Long Tư Hạo.

Đợi anh đến gần, ánh mắt cô rơi trên tay anh, thấy rõ từng sợi mì bên trong thì hốc mắt đỏ hoe, rưng rưng nước mắt.

Cho dù đã qua năm năm, nhưng cô vẫn nhớ rõ, buổi tối đầu tiên ở chung, cũng là lần đầu tiên Long Tư Hạo nấu mì cho cô.

Chương 612: Ăn no, đã nghĩ vận động.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đến bây giờ cô vẫn nhớ như in hương vị lần đầu tiên anh đã nấu cho cô ăn, đó là món mì thịt sợi mì được cán bằng tay, và cũng là món mì được cán bằng tay ngon nhất mà đời nay cô từng ăn.

Đã từng có quãng thời gian tươi đẹp như vậy, từng hạnh phúc như vậy, trong nháy mắt tất cả như thủy triều cuộn cuộn tập kích trong lòng cô, khoảnh khắc đó mọi kìm nén như vỡ òa mãnh liệt nước mắt không ghìm được rớt xuống khắp mặt.

Long Tư Hạo nhìn thấy cô chỉ bằng vài giây mà nước mắt rơi rớt như mưa, anh bung bát mì cán bằng tay đặt xuống ngồi bên cạnh cô, đôi mắt hẹp dài nhìn cô chăm chú, ánh mắt sâu lắng, như vẽ ra những nét ôn nhu sùng nịnh giữa hai chân mày đã lâu không thấy: “Em đói đến mức nào? Thậm chí còn khóc thành cả một người đầy nước mắt.”

Dứt lời, anh đưa tay nhẹ nhàng lau sạch nước mắt dấy dựa khắp mặt cùng khóe mắt cô, sau đó đặt bát mì đến trước mặt cô.

Tầm mắt Lê Hiểu Mạn rơi vào vị trí vết cắt trên cổ tay anh, băng gạc màu trắng đã bị máu thấm đỏ hoàn toàn, vậy mà anh vẫn cán mì cho cô ăn, cô biết muốn cán mì tay phải dùng lực rất lớn...

Anh không biết rằng mình đang bị thương sao? Người đàn ông này, tại sao có thể không yêu quý bản thân của mình như thế cơ chứ?

Nước mắt không nén được mà càng rơi xuống tợn, trái tim cô càng xúc động lại càng đau lòng.

Nước mắt giăng đầy mặt mờ mịt nhìn anh, cô cắn chặt môi dưới, giọng nói mang theo những tiếng thút thít nức nở hỏi: “Long Tur Hạo, rốt cuộc là anh muốn thế nào? Lại muốn dùng một chiêu này để cảm động em đúng không? Cho dù anh có chết đi thì em cũng sẽ không vì anh mà đau lòng đâu.”

“Nếu đã không đau lòng vì anh, anh cũng xác định không thắng được em, trước tiên em hãy ăn mì đi đã.” Long Tur Hạo hơi thu lại cái nhìn, ánh mắt ôn nhu nhìn cô, nói xong liền gấp vài sợi mì lên cường ngạnh đút vào miệng cô.

Sợi mì được cho vào trong miệng, mùi vị thơm phức, đặc biệt ngon miệng, cho dù Lê Hiểu Mạn có muốn phun ra đến nơi cũng không đành tâm phun ra.

Nếm lại hương vị quen thuộc đã lâu không gặp, càng khiến khóe mắt cô ướm tợn, nước mắt càng tuôn ra như mưa.

Long Tur Hạo thấy cô mãi khóc không ngưng nghỉ, anh lại gấp thêm vài sợi mì trực tiếp đút vào miệng cô, rồi cứ như ban nãy đưa tay mình lên nhẹ nhàng lau sạch nước mắt cho cô, ánh mắt sâu lắng nhìn cô: “Vẫn chưa chịu ngừng khóc là cho rằng mì không đủ vị?”

Lời anh vừa nói, nhất thời Lê Hiểu Mạn nghe không hiểu, nâng mắt nhìn anh ngơ ngác, đang muốn hỏi anh có ý gì, thì anh đã đi trước cô một bước mở miệng.

Anh lại gấp thêm một đĩa mì khác cho vào miệng cô, cong môi tiếp tục nói: “Mì đã đủ vị, vậy mà nước mắt em cứ từng giọt từng giọt rơi

xuống, em không sợ mặn, hửm?”

Lê Hiểu Mạn liếc anh một cái sâu sắc, sau đó mới hiểu ra ý tứ trong lời nói của anh.

Cô chớp chớp con ngươi mờ mịt nước mắt, ánh mắt nhìn anh có chút kinh ngạc, anh nói đùa với cô? Anh có thể nói đùa với cô?

Cô nhớ rất rõ những lần bọn họ ở chung là đều náo loạn đến giường cung bật kiếm.

Không phải anh luôn tức giận, hay nói cách khác là anh rất không ưa cô sao?

Anh còn có lòng để nói đùa với cô?

Chính cái thay đổi này của anh mới làm cho cô nín khóc.

Cô rử mi mắt, cố gắng hết sức không cho bản thân mình khóc nữa, duỗi hai tay ra đón lấy bát mì trong tay Long Tư Hạo: “Để tụi em.”

“Tay em bị thương, không tiện!” Long Tư Hạo thu mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, nói xong đoạt lấy bát mì từ trong tay cô, sau đó hành động thuần thục nhẹ nhàng đút cho cô ăn.

Lê Hiểu Mạn không giành bát mì lại phía mình nữa, mà vô cùng hiếm thấy rất ngoan ngoãn phối hợp há mồm, để anh đưa mì vào miệng cô.

Cô không còn khóc nữa, đôi mắt ướt nhẹp trong suốt nhìn anh chăm chú, tận sâu đáy lòng sóng đã gầm mãnh liệt.

Nếu trước đây không có quá nhiều chuyện xảy ra như vậy, thì giây

phút này cô thật sự rất nhớ, rất muốn bổ nhào vào ngực anh rồi khóc một trận thật lớn, không phải là đau lòng muốn khóc, mà là cảm động muốn khóc.

Người đàn ông này, mặc kệ là năm năm trước hay là hiện tại, cũng đều như vậy, đều sẽ lôi kéo lòng người.

Viền mắt Long Tư Hạo ướt át, đôi mắt dài hẹp nhìn cô chăm chú, ánh mắt mỗi một giây lại càng thêm thêm ôn nhu sủng nịnh, khóe môi mang theo nụ cười nhè nhẹ, thời khắc này là giây phút hạnh phúc nhất từ khi gặp lại kể từ lần tách ra cách đây năm năm.

Anh hi vọng thời gian sẽ vĩnh viễn dừng lại vào khoảnh khắc này.

Chương 613: Ăn no, đã nghĩ vận động.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Một bát mì thật lớn, Lê Hiểu Mạn đều ăn hết, ngay cả nước lèo cũng uống sạch không chừa một giọt.

Động tác Long Tur Hạo dịu dàng giúp cô lau sạch khoe môi, sau đó cầm bát lên đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút.”

Lê Hiểu Mạn thấy thế, đưa tay kéo anh lại, nhưng cánh tay đưa ra của cô cũng là cánh tay bị thương, mà cánh tay cô kéo anh cũng là cánh tay anh bị thương, hai con người đều bị thương đồng loạt nhăn mày, Lê Hiểu Mạn đau đến mặt trắng ra mấy phần.

Long Tur Hạo thấy mặt mũi cô trắng bệch, anh liền đặt bát xuống sau đó ngồi cạnh cô, ánh mắt hẹp dài chăm chú nhìn cô, sâu thẳm trong tròng mắt lướt qua tia đau lòng cùng phần nộ, sắc mặt trầm xuống nói: “Biết đau? Lần sau chớ dại mà nắm mảnh bát vỡ, nắm ngay máy cưa í, một phát cắt xuống, không hề lao碌.”

Tuy rằng ngoài miệng thì anh độc mồm như vậy, nhưng đau lòng lại dật đầy đáy mắt, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay bị thương của cô, đưa đến bên môi thổi thổi.

Bởi vì những hành động này của anh mà trong lòng Lê Hiểu Mạn sinh ra một tia ấm áp, ánh mắt mấy phần ôn nhu nhìn anh: “Long Tur

Hạo, anh có lương tâm hay không?”

Long Tư Hạo nheo nheo mắt, ánh mắt hờ hững liếc qua người cô, môi mỏng hơi mím: “Không có, lương tâm của anh đã bị một người phụ nữ không có lương tâm trộm đi.”

Sâu sắc liếc anh một cái, Lê Hiểu Mạn rủ mi mắt, dù không cần hỏi cô cũng biết người phụ nữ không có lương tâm mà Long Tư Hạo nói đến chính là cô.

Cô chậm rãi rút lại bàn tay đang bị Long Tư Hạo nắm, lúc này mới nhớ đến anh còn chưa được thoa thuốc, liền nhanh chóng cầm lấy thuốc, không nói hai lời cởi cúc áo sơ mi anh ra.

Long Tư Hạo thấy cô thay anh tháo cúc áo, anh híp mắt nhìn cô sâu lắng, môi mỏng hơi hơi mím, âm thanh trầm thấp êm tai: “Mới vừa ăn no đã nghĩ vận động là muốn giảm béo?”

Mắt thấy người đàn ông đẹp trai trước mặt lại khôi phục bản tính không đứng đắn như trước kia, khóe môi Lê Hiểu Mạn giật giật, nâng mắt liếc anh một cái, không nói gì, tiếp tục sự nghiệp cởi áo.

Nếu nhớ mồm nói ra gì đó sẽ bị anh lợi dụng sơ hở, thế thì không bằng cô không nói.

Long Tư Hạo cũng không ngăn cản cô, anh chỉ cụp mắt nhìn cô một cách dịu dàng, những đường nét lạnh lùng cứng rắn trên gương mặt đẹp trai cũng nhẹ nhàng hạ xuống, khóe môi vẽ ra vệt cười mê người, âm thanh trầm thấp mang theo vài phần khàn khàn: “Lê Hiểu Mạn, em có cảm thấy chúng ta đang quay trở lại thời điểm trước đây, những tháng ngày chúng ta ở chung hay không...”

Nói đến đây, bàn tay to lớn trắng nõn của anh khẽ vuốt gương mặt

bé nhỏ thanh lịch và cảm động của cô, thanh âm trầm thấp ôn nhu đi mấy phần, ánh mắt mang theo vài phần nóng rực nhìn cô: “Chỉ cần em đồng ý, chúng ta có thể quay trở lại như trước đây.”

Bởi vì những lời anh nói, mà động tác trên tay Lê Hiểu Mạn hơi ngừng lại, bên trong con người trong suốt chạy qua những cảm xúc phức tạp, ngẩng đầu nhìn anh giây lát, sau đó nhanh chóng rủ mắt tầm mắt rơi vào vết bồng trên ngực anh.

Một mảnh đỏ sậm, khiến cõi lòng cô run lên, đôi mắt trong suốt xẹt qua một tia đau lòng.

Không do dự, cô dựa theo những lời Quý Vũ Tình đã dạy mình, trước tiên xử lý vết thương bằng thuốc sát trùng, sau đó đem thuốc trị bồng bôi bên trên băng gạc, rồi dán lên vị trí vết bồng ở ngực anh.

Xử lý tốt vết thương ở ngực, tiếp đến là xử lý vết bồng ở lưng, vốn dĩ cô đã ngừng khóc từ lâu thế nhưng chỉ bằng một giây nước mắt cứ như mưa dội rơi xuống.

Vết bồng trên lưng so với phần ngực nghiêm trọng hơn rất nhiều, một mảng bồng lớn đều đã bị bong da cả ra, tim cô đau đến buốt nhức, đôi mắt trong suốt tràn đầy hổ thẹn.

Đang lúc bôi thuốc thì, cô cảm giác rõ ràng anh bởi vì đau đớn mà cả người cứng đờ.

Cắn chặt môi dưới, thanh âm cô mang theo hổ thẹn nhỏ giọng nói: “Long Tư Hạo, xin lỗi!”

Nghe được lời xin lỗi của cô, cả người Long Tư Hạo run lên, xoay người, đôi mắt hẹp dài có chút không dám tin tưởng nhìn ánh mắt mờ mịt của cô: “Em xin lỗi anh? Có phải là anh nghe nhầm, đúng

không?”

Lê Hiểu Mạn nâng mắt nhìn anh, mắt nước tuôn xuống như mưa, nghẹn tiếng nói: “Long Tư Hạo, xin lỗi, xin lỗi, em... Là em nhất thời mất khống chế, cho nên...”

Long Tư Hạo thu lại ánh nhìn, đậy mắt ôn nhu nhìn cô, âm thanh trầm thấp hỏi: “Tại sao mất khống chế?”

Chương 614: Ba à, ba có mông ngựa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Em...” Lê Hiểu Mạn cắn môi ngược mắt nhìn anh liền cụp mắt xuống: “Trước để em bôi thuốc cho anh đã.”

Cô không muốn nói cho anh biết hôm nay cô bị mất khống chế là vì sự tồn tại của Quý Vũ Tình,. Đặc biệt là khi thấy anh che chở cho cô ta, cảm giác phẫn nộ và đau lòng này không thể miêu tả được.

Cô không có cách nào tiếp thu chuyện anh ở trước mặt cô lại che chở cho người đàn bà khác.

Năm năm trước ở trong ấn tượng của cô anh chưa bao giờ để ý người đàn bà nào khác ngoài cô.

Anh vẫn luôn đặt toàn bộ trọng tâm lên người cô, lấy cô làm trung tâm.

Anh giận, yêu, đau lòng cũng chỉ vì cô, nhưng mà hiện tại có thêm Quý Vũ Tình làm cho cô không thể nào tiếp nhận chuyện đó.

Cho dù cuối cùng anh bị thương nặng như thế nhưng đến ngày hôm nay cô vẫn sẽ nhớ tới anh chiều cô yêu cô, dù là gì thì cô đều nhớ.

Thu hồi suy nghĩ phức tạp, cô bôi thuốc cho anh xong liền bình thản nói: “Em hơi mệt đi ngủ trước.”

Dứt lời cô nằm xuống giường nhắm mắt không để ý tới anh nữa.

Hiện tại trong lòng cô rất loạn không biết làm sao để đối mặt với anh nên đi ngủ sớm.

Long Tư Hạo thấy cô nằm xuống liền nằm nghiêng bên cạnh cô, duỗi tay ôm cô vào ngực, lại cúi đầu hôn lên trán cô, lúc này mới nói: “Anh cũng mệt rồi, cùng nhau ngủ đi.”

Biết trước ngực anh có vết thương, Lê Hiểu Mạn tận lực không đụng tới ngực anh, mở mắt ra nghi hoặc nhìn anh: “Anh không cần đi làm sao?”

Ban ngày ban mặt hai người trốn trong chăn là sao hả?

Long Tư Hạo rũ mắt nhìn cô, ánh mắt đầy ý cười, môi mỏng cong lên: “Anh cũng muốn đi làm nhưng hiện tại chúng ta đều bị thương, vì tránh đụng đến miệng vết thương vẫn nên nghỉ ngơi một ngày, ngày mai lại làm.”

Nghe lời anh nói, Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, anh nói gì đó đương nhiên là cô nghe hiểu.

Cô trừng mắt nhìn anh sau đó quay mặt đi: “Long Tư Hạo, anh biết rõ em không nói ý đó sao anh cứ phải xuyên tạc lời của em chứ?”

Ý của cô là anh không cần đi xử lý công việc hay đi làm chuyện gì khác sao?

Nhưng anh lại cố tình nói đến ý khác, đầu anh chỉ nghĩ đến chuyện đó thôi sao?

Long Tư Hạo dịu dàng nhìn cô, khéo mắt đến đầu long mày đến

nhiểm ý cười, nhếch môi nói: “Ngủ thôi.”

Lê Hiếu Mạn thấy anh đã nhắm mắt ngủ liền muốn rời khỏi ngực anh nhưng vừa cử động thì anh đã cất lời: “Hiếu Hiếu, em còn động nữa thì hiện tại anh liền làm đấy.”

Lê Hiếu Mạn rất muốn nói một câu làm cái đầu anh ấy nhưng vẫn phải nhịn.

Chờ anh ngủ rồi cô lại nghĩ cách rời khỏi ngực anh.

Cô vẫn luôn chờ anh ngủ trước kết quả cô lại ngủ trước rồi.

.....

Cao ốc tập đoàn địa ốc AT ở thành phố H.

“Ba à, có tin của mẹ chưa? Mẹ mất tích mấy ngày rồi không phải lại bỏ trốn theo người ta rồi chứ? Ba không nóng nảy sao?” tiểu Nghiên Nghiên nháy mắt nhìn Hàn Cẩm Hi đang xem bưu kiện, mà Hàn Cẩm Hi ngồi trên ghế làm việc nghe tiểu Nghiên Nghiên nói liền nhếch môi nở nụ cười cao thâm: “Chỉ cần Amber còn ở bên cạnh ba thì ba sẽ không sợ mẹ con chạy mất.”

Tiểu Nghiên Nghiên giơ ngón tay cái lên với anh ta, chớp mắt: “Ba à, ba thật giỏi hoạt, biết con là uy hiếp của mẹ nên mới giữ con ở bên cạnh, chỉ cần con còn ở bên cạnh ba thì mẹ có chạy đến chân trời góc biển cũng sẽ chạy về, nhưng rốt cuộc mẹ đi đâu chứ? Con thật nhớ mẹ.”

Hàn Cẩm Hi nhìn tiểu Nghiên Nghiên, khóe môi nở nụ cười đẹp trai, nắm tay bé đi ra ngoài phòng làm việc.

Tiểu Nghiên Nghiên khó hiểu nhìn anh ta: “Ba, chúng ta đi đâu? Đi tìm mẹ sao? Mẹ đang ở thành phố K mà.”

Hàn Cận Hi nhìn bé liền cúi người ôm bé lên.

Một tiếng sau tiểu Nghiên Nghiên ngồi máy bay tư nhân của Hàn Cận Hi theo anh ta về thành phố K.

Xuống máy bay, lại ngồi vào xe Lincoln, tiểu Nghiên Nghiên nôn nóng hỏi: “Ba, mẹ ở chỗ nào thành phố K vậy?”

Thấy tiểu Nghiên Nghiên nôn nóng, Hàn Cận Hi híp mắt duỗi tay xoa xoa đầu bé: “Rất nhanh thôi Amber sẽ biết mẹ ở đâu.”

Long Tư Hạo không hề cố ý bịt kín thông tin mang Lê Hiểu Mạn đi cho nên Hàn Cận Hi muốn tra được Lê Hiểu Mạn đi đâu không khó chẳng qua anh ta dù có tra ra được cô ở đâu thì muốn vào cũng rất khó.

Mẽ Tây lái xe, chiếc xe Lincoln tiến vào biệt thự ven hồ Thủy Lộ thì dừng ở trước cầu. tiểu Nghiên Nghiên ngồi trong xe thấy Mẽ Tây dừng xe thì nhăn mày nhìn Hàn Cận Hi khó hiểu: “Ba, sao xe lại dừng rồi?”

Chương 615: Ba à, ba có mông ngựa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mẽ Tây ngồi ở ghế lái quay đầu nhìn tiểu Nghiên Nghiên, biểu tình vẫn lãnh khốc như cũ: “Tiểu thư Amber, phía trước có người gác, chúng ta không có giấy thông hành nên không vào được.”

Nghe vậy tiểu Nghiên Nghiên đẩy cửa xe từ từ đi xuống, quay đầu nhìn bên kia cầu, thấy bên kia có một tòa biệt thự khổng lồ xa hoa như tòa lâu đài.

Khung cảnh xung quanh đảo nhỏ rất đẹp, từng rùng cây vờn quanh mà tòa biệt thự đó lại như tòa lâu đài đứng sừng sững ở giữa hòn đảo nhỏ, dưới ánh nắng mặt trời trông nó càng đồ sộ mà thần bí.

Cho dù nhìn không hết được tòa biệt thự mà chỉ lộ một góc nhỏ cũng nhìn ra được nó hùng vĩ cỡ nào.

Di vào biệt thự phải qua một cây cầu có vệ sĩ canh gác mặt lạnh mặc quần áo đen, đám người đó đeo súng như quân nhân, không có giấy thông hành căn bản người ngoài không vào được, nếu cứ khăng khwang xông vào thì tuyệt đối chỉ có con đường chết.

Tiểu Nghiên Nghiên nhăn mặt thành cái bánh bao lại nhìn chằm chằm hòn đảo nhỏ như căn cứ quân sự một hồi mới đi về phía trước.

Chỉ là bé vừa đi mấy bước thì vệ sĩ áo đen đã cản đường.

Thấy vậy tiểu Nghiên Nghiên dưng chân ngược mắt nhìn hai chú như cương thi trước mặt mình, biểu tình cứng lại, bé giật giật khóe môi cái gì cũng chưa nói mà ngồi vào xe.

Bé lắc đầu nhìn Hàn Cẩm Hi: “Ba à có phải mẹ ở trong biệt thự trên hòn đảo kia không?”

Hàn Cẩm Hi nhướn mày, ánh mắt sắc bén nhìn ra xe, sau đó lại nhìn tiểu Nghiên Nghiên hơi nhếch môi nói: “Vẫn chưa chắc chắn.”

“Vậy sao.” tiểu Nghiên Nghiên đáp lại lại lắc đầu.

Hàn Cẩm Hi cưng chiều xoa đầu bé: “Tuy không chắc chắn nhưng không có nghĩa mẹ con không ở đây, còn 90% khả năng mà.”

Nghe vậy đôi mắt tiểu Nghiên Nghiên sáng lên, ngược mắt cười ngọt ngào với anh ta: “Thật sao? Vậy chúng ta làm thế nào mới vào trong đó được đây?”

Hàn Cẩm Hi thâm ý nhìn bé, đôi môi nở nụ cười cao thâm: “Amber, hiện tại chúng ta cần làm trước là xác định mẹ con có ở trong biệt thự hay không, chờ chúng ta xác định rồi thì vào thế nào phải xem con rồi.”

“Xem con?” tiểu Nghiên Nghiên nhướn mày cười lên, âm thanh nhẹ nhàng êm tai: “Ba à, có phải ba nghĩ ra cách rồi hay không? Con biết không có chuyện gì làm khó được ba mà, ba là thông minh nhất.”

Hàn Cẩm Hi duỗi tay nhéo má bé, hơi nhếch môi: “Amber, lúc nào con học được cách vượt môn ngựa rồi hả?”

Tiểu Nghiên Nghiên cười khúc khích che miệng: “Haha... ba, vừa nãy mới học, hiện tại con mới biết thì ra ba có môn ngựa.”

Nghe bé nói, Hàn Cận Hi giật giật môi, gương mặt ôn hòa cười nói:
“Tuổi còn nhỏ đã để tâm vào chuyện vụn vặt, là học ai hả?”

Tiểu Nghiên Nghiên cười tí mắt với anh ta: “Ba, đó là trời sinh, muốn học cũng không được.”

Tiểu Nghiên Nghiên lắc tay Hàn Cận Hi: “Ba, ba mau nói cho con biết con làm sao để tìm mẹ đây?”

Hàn Cận Hi nhìn hòn đảo nhỏ giữa trung tâm hồ hơi nheo mắt, trong mắt lạnh lung khó phát giác, khóe môi nhếch lên: “Ba mang Amber đi gặp một người, còn cách thì tự con nghĩ.”

“Trời ạ, ba cho con vấn đề khó, nhưng mà ba yên tâm đi, con nhất định không làm ba thất vọng.”

Đó là cách Hàn Cận Hi dạy tiểu Nghiên Nghiên, vì muốn bé càng thông minh, khai phá trí lực của bé, dạy cho bé thói quen phải động não, rất nhiều vấn đề khó anh ta đều nhắc một nửa cho bé, phần còn lại tự mình bé nghĩ cách giải quyết.

Giống như chuyện Lê Hiểu Mạn bị ‘vây’ ở biệt thự ven hồ Thùy Lộ, Hàn Cận Hi mang bé tới làm quen địa điểm một chút sau đó mang bé đi gặp một người còn làm sao để vào biệt thự thì tự bé nghĩ.

Mà anh ta mang bé đi gặp lại là đại hồng nhân bên cạnh Long Tư Hạo –Lạc Thụy.

xe Lincoln dừng trước cao ốc trang sức TE.

Mẽ Tây xuống xe sau đó kéo cửa sau ra.

Hàn Cận Hi khí chất ưu nhã từ trên xe bước xuống sau đó cúi người ôm tiểu Nghiên Nghiên từ trong xe ra.

Lại nhẹ nhàng đặt bé đứng dưới đất mới nhếch môi nói: “Am bè à, những lời trong xe ba nói với con con nhớ kỹ không?”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt ngây thơ cười ngọt ngào với anh ta làm thủ thế ok: “Ba yên tâm đi, con nhớ kỹ rồi, chúng ta phải xác định được mẹ có ở trong biệt thự kia không từ cái người Lạc Thụy kia, sau đó mới nghĩ cách vào đảo, cho nên chúng ta trước mắt phải gặp chú Lạc Thụy đã.”

Chương 616: Chú à, chưa đánh đã khai (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hàn Cẩm Hi nhìn tiểu Nghiên Nghiên tuổi còn nhỏ mà đã thông minh hiểu lòng người như vậy liền gật đầu lập tức nắm tay bé đi vào tòa nhà cao ốc.

Năm năm trước Long Tư Hạo rời khỏi thành phố K đi Mỹ, TE có một đại cổ đông tạm thời quản lý, sau khi anh trở về thì tiếp quản trở lại, nhưng rất ít khi anh tới TE, trước mắt do Lăng Hàn Dạ đảm nhiệm vị trí Phó tổng cùng Lạc Thụy quản lý công ty.

Lần này tới TE, Hàn Cẩm Hi không báo hẹn trước nhưng anh ta là ông trùm bất động sản đương nhiên ở trong thương giới tiếng tăm không nhỏ, nhân viên lễ tân vừa thấy Mễ Tây đưa danh thiếp cho cô ấy liền không ngăn cản mà cung kính đón anh ta và tiểu Nghiên Nghiên đến tầng 33, sau đó có thư ký dẫn thẳng đến văn phòng trợ lý tổng giám đốc.

Trong văn phòng, Lạc Thụy đang gọi điện thoại, thư ký gõ cửa cung kính nói: “Trợ lý Lạc, Hàn tổng của tập đoàn bất động sản AT tới nói muốn gặp anh.”

“Hàn tổng của AT muốn gặp tôi?” Lạc Thụy đang gọi điện thoại nghe thư ký nói vậy, trong lòng nghi hoặc còn xem có nên gặp anh ta hay không thì vừa ngước mắt đã thấy Hàn Cẩm Hi dắt tiểu Nghiên Nghiên đi vào phòng anh ta.

Anh ta tắt điện thoại mắt híp thành một đường, ánh mắt kinh ngạc nhìn chăm chăm tiểu Nghiên Nghiên đang được Hàn Cẩm Hi dẫn vào.

Một lúc lâu sau anh ta mới trừng mắt nhìn chăm chăm tiểu Nghiên Nghiên: “Cô bé, chú không nhìn nhầm chứ? Cháu... sao cháu tới đây? Các người tới đây làm gì?”

Hàn Cẩm Hi và tiểu Nghiên Nghiên xuất hiện quá thần kỳ, sau khi kinh ngạc vẫn không nghĩ ra bọn họ tới TE có mục đích gì chẳng lẽ là đi nhầm sao?

Một lúc lâu sau anh ta mới thu hồi sự kinh ngạc và nghi hoặc trong lòng nhíu mày nhìn Hàn Cẩm Hi: “Hàn tổng, tôi nhớ rõ anh làm về bất động sản, TE chúng tôi lại là công ty trang sức đá quý, giữa chúng ta không có khả năng hợp tác, đột nhiên Hàn tổng anh tới TE là...”

Hàn Cẩm Hi nhìn Lạc Thụy đầy thâm ý, khóe môi nở nụ cười bí hiểm: “Ai nói chúng ta không có khả năng hợp tác? Có lẽ ngày nào đó tôi muốn định chế một bộ trang sức sẽ tới tìm quý công ty hợp tác.”

Nghe vậy Long Tư Hạo mới cười nhìn anh ta: “Vậy Hàn tổng tới là...”

Hàn Cẩm Hi không đáp anh ta mà đưa tay vuốt đầu tiểu Nghiên Nghiên, ánh mắt mỉm hoặc ôn hòa nhìn bé: “Amber, còn lại giao cho con, đừng để ba thất vọng.”

Dứt lời anh ta như người quen đi tới ghế sofa ngồi xuống.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Hàn Cẩm Hi sau đó mới cong môi cười ngọt ngào: “Con sẽ không để ba thất vọng, ba nhìn con đây.”

Lạc Thụy nghe Hàn Cẩm Hi và tiểu Nghiên Nghiên nói vẫn cực kì không hiểu.

Tiểu Nghiên Nghiên tiến lên đứng trước mặt Lạc Thụy, ngửa đầu nhìn anh ta, khuôn mặt trẻ con nở nụ cười, cái miệng như quả anh đào khế nhếch lên, âm thanh ngon ngào mềm mại: “Chú à, cháu và ba chưa hẹn trước mà tới gặp chú, hiện tại chú cảm thấy rất lạ đúng không?”

Lạc Thụy nhìn tiểu Nghiên Nghiên đang muốn gật đầu thì cô bé liền nói: “Chú à, thật ra chú không cần cảm thấy lạ đâu, mẹ cháu không thấy đâu, ba nhìn máy ghi hình ở khách sạn cạnh quảng trường Newyork, chúng cháu xem qua nhưng không tìm thấy mẹ, chú từng xuất hiện trong phòng của mẹ cháu ở khách sạn, cho nên cháu và ba đặc biệt tới hỏi chú có biết mẹ cháu đi đâu không?”

Lạc Thụy nhìn cô bé lại nhìn Hàn Cẩm Hi đang ngồi ngay ngắn chỗ kia, khóe môi nhếch lên nụ cười không rõ là vui hay giận: “Thì ra hôm nay Hàn tổng tới đây là tìm người.”

Dứt lời anh ta ngồi xuống ghế, hai chân bắt chéo nhau nhíu mày nhìn tiểu Nghiên Nghiên: “Cô bé, chỉ bằng clip chú ở trong phòng khách sạn của mẹ cháu mà cháu kết luận chú bắt cóc mẹ cháu sao?”

Không chời Lạc Thụy nói xong thì tiểu Nghiên Nghiên đã ngắt lời anh ta, nhướn mày lên: “Chú, thì ra là cháu xem trong IQ của chú rồi, chú chưa đánh đã khai... cháu lại chưa nói chú bắt cóc mẹ cháu, sao chú lại tự thừa nhận chứ? Chú, chú thành thật như vậy, chú có cần cháu trao giải thưởng cho chú không?”

Nghe tiểu Nghiên Nghiên nói vậy, Lạc Thụy giật giật khóe môi, đối với cô nhóc trước mặt này anh không có lòng phòng bị, hơn nữa anh không muốn giấu cô bé chuyện mẹ cô bé ở biệt thự ven hồ Thủy Lộ, cho nên lúc nói chuyện với cô bé cũng không cố ý giấu diếm.

Hơn nữa bọn họ có thể dễ dàng điều tra máy quay ở khách sạn để tìm hành tung của Lê Hiếu Mạn, thật ra tổng giám đốc của bọn đã cố tình để lại manh mối rồi.

Nếu không sao bọn họ biết tổng giám đốc mang Lê tiểu thư đi chứ, còn biết đến TE tìm người.

Lạc Thụy nhướn mày cười: “Cô bé à, cháu cố ý đến dò xét chứ sao? Cháu muốn biết mẹ chá có phải bị chúng ta mang đi có đúng không?”

Tiểu Nghiên Nghiên cũng học bộ dạng của anh ta nhướn mày, đôi mắt ngây thơ híp thành một đường: “Oà chú, thì ra chú không ngốc, chú thật là thông minh, vậy mà có thể đoán được suy nghĩ của đứa bé mới hơn 4 tuổi.”

Vốn tiểu Nghiên Nghiên khích lệ thì không nói làm gì, nhưng nghe thêm câu sau thì câu khích lệ này có vẻ khác rồi.

Tiếp xúc với cô bé vài lần, lời nói của cô bé như mang theo gai, Lạc Thụy giận quá hóa cười, đánh giá tiểu Nghiên Nghiên thật kĩ mới cười nói: “Cô bé à, chú phát hiện cháu càng ngày càng giống tổng giám đốc nhà chú rồi, không sai, mẹ cháu là tổng giám đốc nhà chú ‘quải đi’ rồi, nhưng mà cháu có biết cũng vô dụng, bởi vì các người sẽ không có cách nào tiền vào thuộc địa riêng của tổng giám đốc nhà chúng ta.”

“Vậy sao...” tiểu Nghiên Nghiên nghe vậy cười ngọt ngào với Lạc Thụy: “Chú, ngại quá, quấy rầy chú lâu như vậy, cháu và ba phải về rồi, chào tạm biệt chú.”

Dứt lời cô bé cười với Lạc Thụy sau đó đi tới cạnh Hàn Cẩm Hi đang ngồi ngay ngắn chỗ kia, cong môi lên: “Ba, chúng ta về đi, con đói rồi.”

Hàn Cận Hi nhìn cô bé, chưa nói gì mà nắm tay bé rời khỏi văn phòng của Lạc Thụy.

Lạc Thụy thấy thế vẫn chưa hiểu gì, trong mắt đầy nghi hoặc và khó hiểu, anh ta tự nhận chỉ số thông minh của mình dù khnog cao nhưng không đến nỗi không bằng một cô nhóc hơn 4 tuổi, nhưng vì sao anh ta không hiểu cô nhóc này tới tìm anh ta vì cái gì.

Biết mẹ bị bọn họ quải đi rồi, vì sao cô bé nhỏ tuổi mà có thể bình tĩnh như vậy?

Không phải cô bé nên khóc nhào đòi mẹ sao, hoặc là để anh ta mang theo mình đi tìm mẹ.

Chương 617: Chú à, chưa đánh đã khai (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Rời khỏi TE, tiểu Nghiên Nghiên và Hàn Cẩm Hi liền ngồi vào xe, Mễ Tây vẫn đang ngồi chờ ở ghế lái.

Anh ta đang muốn khởi động xe thì tiểu Nghiên Nghiên liền nói: “Chú Mễ Tây, khoan lại lái xe rời đi.”

Mễ Tây nghe vậy liền dừng lại, khuôn mặt lạnh lùng đầy khó hiểu nhưng vẫn không hỏi gì.

Hàn Cẩm Hi ngồi ngay ngắn bên cạnh tiểu Nghiên Nghiên cười nhìn cô bé: “Xem ra Amber đã nghĩ ra cách, nói cho ba nghe một chút nghĩ được gì rồi hả?”

Nghe vậy tiểu Nghiên Nghiên hếch mặt nhìn Hàn Cẩm Hi cười cười: “Ba à, con nghĩ đến một cách rất ngốc, là con lén vào xe chú kia, chỉ cần chú ấy đến biệt thự trên đảo đó thì con có thể thấy mẹ, ba, con thông minh không?”

Nghe xong biện pháp của cô bé, Hàn Cẩm Hi nhăn mày, đôi mắt mỉ hoặc ôn hòa nhìn bé, gương mặt lại hiện lên vẻ ngưng trọng: “Amber, đối với con mà nói cách này không an toàn.”

Tiểu Nghiên Nghiên lắc tay anh ta: “Ba, con nhìn chú kia không phải người xấu...”

“Không được, Amber, con không thể đi.” Hàn Cẩm Hi không chờ cô bé nói xong liền trực tiếp phủ quyết.

Cách thì có thể thực hiện nhưng mà anh ta lo lắng khi để cô bé đi.

Trước mắt có thể xác định Lê Hiểu Mạn quả thật bị Long Tur Hạo mang đến biệt thự tư nhân của anh ta nhưng mà anh ta không xác định mục đích của Long Tur Hạo là gì, càng không biết Long Tur Hạo có gây bất lợi cho tiểu Nghiên Nghiên hay không, cho nên không thể nào mạo hiểm.

Nhưng điều duy nhất anh ta có thể xác định Long Tur Hạo sẽ không tổn thương Lê Hiểu Mạn.

Sở dĩ xác định như vậy là vì năm năm trước đã từng điều tra mối quan hệ giữa cô và Long Tur Hạo.

Còn có, tuy anh ta không hiểu Long Tur Hạo lắm nhưng vẫn tin tưởng Lê Hiểu Mạn, một người đàn ông có thể khiến cho cô chờ đợi năm năm sẽ không kém chỗ nào.

Thậm chí anh ta còn hoài nghi Lê Hiểu Mạn mất tích anh ta có thể từ trong khách sạn dễ dàng lấy được video giám sát tìm được chút manh mối là do Long Tur Hạo cố ý không hủy đi manh mối, nếu không lấy trí thông minh của anh ta sao có thể không nghĩ đến xóa clip đi chứ, cho nên là anh ta cố ý.

Long Tur Hạo đoán được dù anh ta có biết mình mang Lê Hiểu Mạn đi cũng không cách nào cứu được Lê Hiểu Mạn trở lại.

tiểu Nghiên Nghiên thấy Hàn Cẩm Hi không cho phép, coobes cau mày: “Ba, không phải ba nói để con nghĩ cách sao? Nhưng mà cách con nghĩ xong rồi vì sao ba không đồng ý chứ?”

Hàn Cẩm Hi dịu dàng nhìn bé: “Ai nói ba không đồng ý cách của Amber, chỉ là ba không đồng ý để mình con đi mà thôi.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhú mày, âm thanh non nớt hỏi: “Vậy ba muốn để ai đi?”

Hàn Cẩm Hi không trả lời bé mà để Mẹ Tây lái xe rời đi.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy thế, trong mắt lóe lên sự giao hoạt, lập tức ngẩng đầu cười nhìn Hàn Cẩm Hi: “Ba, ba muốn nghĩ cách cứu mẹ, ba mang con đi không tiện, con sẽ nhờ ông và cậu, ba đưa con đến đó đi.”

Dứt lời bé nhìn Hàn Cẩm Hi: “Ba, nhờ ba nghĩ cách cứu mẹ... con ở nhà cậu chờ ba và mẹ tới.”

Hàn Cẩm Hi nghe xong híp mắt nhìn bé mới đồng ý đưa bé đến nhà Lê Văn Bác.

Vì không yên tâm nên sau khi cô bé xuống xe, Hàn Cẩm Hi và Mẹ Tây đưa Tiểu Nghiên Nghiên đến cửa nhà, sau khi tận mắt nhìn thấy Tiểu Nghiên Nghiên vào mới rời khỏi.

Tiểu Nghiên Nghiên đứng ở trên ban công, sau khi nhìn thấy Hàn Cẩm Hi và Mẹ Tây rời khỏi liền xoay người vào phòng khách, tay chân rón rén đi đến cửa chuẩn bị ra ngoài.

Dù động tác của cô bé rất nhẹ nhưng vẫn kinh động tới Lê Chấn Hoa đang rửa hoa quả trong bếp.

Nghe được động tĩnh ông liền bung hoa quả đã rửa sạch ra ngoài.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy ông bung hoa quả tới, quay đầu lại cười ngọt ngào: “Ông ơi mẹ sắp tới rồi, con đi đón mẹ nha, con đi ra ngoài một chút sẽ về ngay.”

Tiểu Nghiên Nghiên vừa dứt lời liền kéo cửa phòng chạy ra ngoài.

“Nghiên nghiên, từ từ đợi ông, ông đi với con.” Lê Chấn Hoa không yên tâm, lập tức đặt hoa quả đã rửa sạch lên bàn trà rồi đuổi theo.

Khi ông đuổi tới thì Tiểu Nghiên Nghiên đã vào thang máy.

“Nghiên Nghiên, con chạy nhanh vậy làm gì?”

Lê Chấn Hoa đứng chờ trước cửa thang máy, nhưng ông đợi một hồi lâu cũng không thấy Tiểu Nghiên Nghiên trở lại.

Ông không yên tâm xoay người vào phòng, cầm di động gọi cho Lê Hiểu Mạn nhưng không liên lạc được, ngay sau đó ông lại gọi cho Tiểu Nghiên Nghiên, cũng tắt máy không liên lạc được.

Vừa nãy lúc Tiểu Nghiên Nghiên tới, ông chỉ thấy có một mình con bé, trong lòng liền cảm thấy có chút kỳ quái, bây giờ Tiểu Nghiên Nghiên chạy nhanh như chớp cũng chưa trở về, ông càng cảm thấy kỳ quái và lo lắng, vì thế gọi điện cho Lê Văn Bác lập tức xuống lầu tìm.

Mà lúc này Tiểu Nghiên Nghiên đã ra khỏi tiểu khu, đón một chiếc taxi ở bên ngoài đi đến TE.

Đừng nhìn cô bé chỉ mới hơn bốn tuổi nha, lá gan lớn gấp mấy lần mấy đứa bạn cùng trang lứa đấy, gọi một chiếc taxi chỉ là chuyện nhỏ xíu thôi.

Tới TE cô bé hỏi tài xế bao nhiêu tiền rồi lấy tờ 100 đồng từ trong cái balo nhỏ mang theo đưa cho tài xế, nâng mày, khuôn mặt nhỏ non nớt mang theo nụ cười ngọt ngào, giọng nói êm tai: “Chú ơi, cháu vừa nhìn đã biết chú là người tốt, sẽ không lừa con nít đâu ha, cháu chưa học toán nên chú đừng có lợi dụng tính thêm tiền cho cháu á!”

Tài xế thấy cô bé phần điều ngọc trác mười phần đáng yêu nên cũng không đành lòng lừa cô.

Mà Tiểu Nghiên Nghiên còn nhỏ vậy đã đi xe một mình khiến anh thực sự kinh ngạc, anh nhìn chăm chăm cô bé, sau khi xác định người ngồi trong xe của mình là một bé gái 4 tuổi, anh mới tìm 85 đồng trả lại Tiểu Nghiên Nghiên, dặn dò cô bé cất tiền cẩn thận đừng làm rơi, sau đó còn dặn Tiểu Nghiên Nghiên một đồng thứ cần chú ý mới lái xe rời đi.

Chương 618: Oh! Chịu không nổi nữa rồi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi tài xế rời đi, đôi chân nhỏ của Tiểu Nghiên Nghiên liền bước vào cao ốc TE, trực tiếp đi đến quầy lễ tân.

Bởi vì trước đó không lâu cô bé vừa mới ra ngoài cùng Hàn Cẩm Hi, hơn nữa bé con lớn lên cực kì xinh đẹp đáng yêu để lại ấn tượng sâu đậm cho mọi người, nhân viên lễ tân liếc mắt một cái liền nhận ra, đang muốn hỏi cô bé muốn tìm ai thì cô bé liền lên tiếng trước.

Cô bé ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, híp mắt cười, giọng nói non nớt: “Chị xinh đẹp ơi, em có thể hỏi chị một chuyện không?”

Cô lễ tân khí chất ưu nhã, trên mặt vẫn duy trì nụ cười nhìn cô bé gật đầu: “Có thể chứ, em muốn hỏi chị việc gì đây?”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp đôi mắt nhỏ: “Em muốn biết chú Lạc Thụy ở công ty mình đã tan sở chưa á?”

Cô lễ tân cười nhìn cô bé: “Em gái nhỏ, trợ lí Lạc còn chưa tan sở, em muốn tìm trợ lí Lạc à?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn cô lễ tân trước mặt nhẹ lắc đầu: “Cám ơn chị xinh đẹp nha, em không quấy rầy chị làm việc nữa.”

Dứt lời, cô bé liền ra khỏi cao ốc TE.

Cô bạn nhỏ vẫn cứ chờ ngoài cao ốc đến khi trời tối, nhân viên TE đều đã về rồi mà vẫn không thấy Lạc Thụ xuất hiện.

Bởi vì cả ngày chưa ăn gì nên cái bụng nhỏ bị đói kêu gào, khuôn mặt nhỏ nhả lại, một đôi mắt trong sáng như sao trời nhìn chăm chăm về phía cao ốc TE.

Lúc gần 10 giờ, cô bé mới thấy Lạc Thụ một thân đồ màu xanh nhàn nhã từ cao ốc ra ngoài.

Ánh mắt cô bé sáng lên, lặng lẽ đi theo phía sau Lạc Thụ tới hầm để xe.

Sau đó lại đi theo Lạc Thụ tới chỗ chiếc Maybach màu bạc, thấy anh mở cửa xe ngồi lên chuẩn bị khởi động mới vươn đôi tay nhỏ non mịn dùng sức gõ phía sau xe anh.

Lạc Thụ đang chuyển bị khởi động xe nghe đằng sau truyền đến tiếng động, đôi mắt anh tuấn híp lại thành một đường, không thềm để ý tiếp tục khởi động xe, đuôi xe lại truyền đến tiếng động lớn hơn nữa như có người ở đá vào xe anh.

Lạc Thụ nghe tiếng động cau mày xuống xe, đi về phía đuôi xe.

Mà khi anh chậm rãi đi đến đuôi xe lại không phát hiện bất cứ kẻ nào.

Không biết là cố ý hay vô tình, anh vẫn đi thêm vài bước về phía đuôi xe.

Tiểu Nghiên Nghiên trốn bên cạnh một chiếc xe khác thấy Lạc Thụ đi về phía đuôi xe thêm mấy bước, cô bé có chút nghi hoặc nhíu mày, ngay sau đó không thềm nghĩ nhiều lách mình, chậm rãi kéo cửa xe ra, bò vào trốn dưới băng ghế sau rồi vươn đôi tay nhỏ non

mịn đóng cửa lại.

Một lúc sau Lạc Thụy mới trở lại, trực tiếp ngồi lên ghế lái, lúc khởi động động cơ, anh quay đầu lại giống như vô tình liếc vào ghế sau, hơi cong môi rồi khởi động xe rời đi.

Anh lái rất chậm, dọc theo đường đi còn hát nghêu ngao, hơn nữa còn hát bài siêu hot “Quả táo nhỏ” của Khoái tử huynh đệ.

Em là quả táo nhỏ của anh

Yêu em nhiều thế nào cũng thấy không đủ

Đôi má hồng làm ấm áp tim anh

Là ngọn lửa thắp sáng sinh mệnh anh

Em là quả táo nhỏ của anh

.....

Dọc theo đường đi anh đều hát bài “Quả táo nhỏ”, hơn nữa cứ hát điệp khúc lặp lại n lần khiến người nghe bực bội.

Anh lái xe rất chậm, lúc ghé vào băng ghế sau của Tiểu Nghiên Nghiên đang rất bực bội, anh còn cố tình còn gân cổ lên hát điệp khúc “Quả táo nhỏ” thêm n lần nữa, Tiểu Nghiên Nghiên nghe mà muốn nhảy dựng lên hét lớn cháu không chịu nổi nữa, sau đó đánh ngất anh, dùng keo dán vĩnh cửu dán đầu lưỡn anh vào hàm răng, khiến anh cả đời nói không được hát cũng không xong.

Bàn tay non mịn của cô bé che lỗ tai mình lại, trợn trắng mắt, hò hét trong lòng, A..... Chịu không nổi nữa rồi! Chán quá, chán quá, chú à,

chú chán chết đi ấy, bài “Quả táo nhỏ” quá hạn rồi mà chú còn hát, chú thiệt là chán như con gián ấy.

Tiểu Nghiên Nghiên lắc lắc khuôn mặt nhỏ phấn điệu ngọc trác đau khổ hò hét từ tận đáy lòng, Lạc Thụy đang lặp lại n lần điệp khúc bài “Quả táo nhỏ” đột nhiên thay đổi một ca khúc nhẹ nhàng.

Cừu vui vẻ, cừu xinh đẹp, cừu lười biếng, cừu sôi nổi, cừu chậm chạp.....

Đừng thấy tôi chỉ là một con cừu

Cỏ xanh vì tôi nên thơm hơn

Bầu trời vì tôi nên xanh hơn

.....

Oh my god! Chịu không nổi nữa rồi!

Bài “Những chú cừu vui vẻ” phát ra từ trong miệng Lạc Thụy khiến Tiểu Nghiên Nghiên trốn dưới ghế sau cột lực mím môi, đôi mắt nhỏ tròn trắng, đôi tay non mịn đỡ trán, bất lực than trời.

Cô bé mặc niệm từ tận đáy lòng: Thượng đế ơi! Mau tới mang cái chú này đi đi! Kiếp sau để chú ấy làm microphone để chú ấy hát cho đã đi.

.....

Dọc theo đường đi, Tiểu Nghiên Nghiên đều bị tiếng ca dai dẳng của Lạc Thụy “tra tấn” muốn độn thổ.

Cho đến khi xe chạy qua cây cầu trên chiếc hồ lớn, tiếng hát của Lạc Thụy mới dần dần nhỏ lại.

Chương 619: Oh! Chịu không nổi nữa rồi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy không hát nữa, Tiểu Nghiên Nghiên đang bịt tai lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô bé vẫn luôn cẩn thận nghe ngóng động tĩnh, cho đến khi xe dừng lại, cô bé nghe thấy giọng Lạc Thụy như cổ tình phóng đại âm thanh lên.

“Thành quản gia, tổng giám đốc với Lê tiểu thư ngủ chưa? Đêm nay họ ngủ ở gian phòng nào vậy?Ồ! Vẫn ở phòng ngủ chính trên lầu ba nhà chính à!Ờ! Tôi biết rồi, đúng rồi Thành quản gia, ông gọi hết mấy cô hầu gái, vệ sĩ gì đó đến hậu viện đi, tôi muốn thông báo với họ mấy câu, được rồi cứ vậy đi, tôi cúp máy đây, Thành quản gia nhanh tay nhanh chân chút nhé.”

Lạc Thụy vừa xuống xe liền gọi điện cho chú Thành quản gia, đợi một hồi rồi vừa hát vừa đi đến hậu viện biệt thự.

Tiểu Nghiên Nghiên ghé vào dưới ghế sau nghe tiếng Lạc Thụy càng ngày càng nhỏ, cho đến khi không nghe được tiếng của anh nữa, cô bé mới bò ra từ dưới ghế sau, ngẩng cái đầu nhỏ nhìn vào ghế lái không thấy Lạc Thụy, cô bé lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, thấy vị trí của mình không phải ở ngoài cao ốc TE nữa mà là ở trong một hoa viên cực kì xinh đẹp.

Khung cảnh tuyệt đẹp, mùi hoa tràn ngập trong không khí đêm hè, cho dù là buổi tối nhìn không rõ nhưng vẫn có thể cảm giác được hoa viên này không chỉ rộng lớn mà còn xinh đẹp lộng lẫy.

“Wow!” Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt há hốc mồm, sau một lúc kinh ngạc liền đẩy ra cửa xe chậm rãi đi xuống.

Lời Lạc Thụy vừa nói đương nhiên cô bé nghe được, sau khi xuống xe liền nhìn khắp nơi, nương theo ánh trăng màu bạc cùng với ánh đèn màu cam phát ra từ hoa viên phong cách châu Âu ngoài biệt thự, cô bé bước từng bước nhỏ đến trước hoa viên là có thể nhìn thấy rõ lầu chính cần đến.

Do trước đó Lạc Thụy gọi cả quản gia Thành và người hầu, vệ sĩ đến biệt thự ở hậu viện nên Tiểu Nghiên Nghiên đi một đường thông suốt không bị cản trở.

Cô bé thuận lợi tiến vào đại sảnh tráng lệ như đại điện hoàng cung.

“Wow wow.....” Cái miệng nhỏ há hốc, đôi mắt trừng lớn, Tiểu Nghiên Nghiên thầm cảm thán trong lòng, nghỉ ngơi một chút liền đi đến phòng ngủ chính trên lầu ba.

Do Long Tư Hạo sáng nay bị bỏng, lúc này nhất định sẽ phát sốt, bây giờ anh đã nóng tới 39o3.

Dù cứ sốt cao nhưng anh vẫn luôn vẫn duy trì sự tỉnh táo, Lê Hiểu Mạn phát hiện anh lại sốt cao liền bưng nước ấm tới, dùng khăn lông ướt giúp anh hạ nhiệt.

Long Tư Hạo nghiêng người thấy Lê Hiểu Mạn lại dùng khăn lông lau trán và bàn tay hạ nhiệt độ cho anh, đôi mắt hẹp dài chứa đựng ý cười.

Ánh mắt anh nhu hòa mang theo chút nóng bỏng nhìn cô, giơ tay nhẹ vỗ về khuôn mặt thanh lệ động lòng người, ngón tay trắng nõn thon

dài vẽ theo hình cánh môi hồng nhuận của cô, giọng nói trầm thấp êm tai: “Em không mệt à? Không hạ thì thôi, dù sao cũng không chết được.”

Lê Hiểu Mạn liếc anh một cái, bỏ khăn lông ướt vào trong thau chuẩn bị bùng đi, Long Tur Hạo lại giữ lấy tay cô, kéo cô vào trong lồng ngực mình.

Ngay sau đó anh lại xoay người đè cô ở dưới thân, ánh mắt như tóe lửa nóng rực gắt gao nhìn cô, giọng nói trầm thấp khàn khàn dụ người: “Yêu tinh hại người này, bây giờ anh không bắt em làm gì đó thì anh không ngủ được.”

Bởi vì anh còn sốt cao nên thân thể nóng bỏng dọa người, anh tới gần khiến Lê Hiểu Mạn cảm thấy như có một đám lửa đang thiêu đốt trên người mình.

Cô duỗi tay đẩy anh ra, ngữ khí mang theo sự lo lắng: “Long Tur Hạo, anh không thể kiềm chế chút sao? Anh còn đang sốt đấy.”

“Mặc kệ.” Long Tur Hạo phun ra hai chữ này xong liền cúi đầu hôn lên đôi môi cô.

Bởi vì Lê Hiểu Mạn biết trên người anh có thương tích nên cũng không dám giãy mạnh, chỉ biết nghiêng đầu qua lại để tránh né nụ hôn của Long Tur Hạo.

Mà Long Tur Hạo thấy cô nghiêng đầu liền cắn vành tai trắng nõn như ngọc của cô, đảo cái lưỡi dài quanh tai cô, trêu chọc khiến cô run rẩy rồi lại thừa lúc cô không kịp chuẩn bị, lại lần nữa chiếm trụ đôi môi của cô, môi lưỡi tiến quân thần tốc dây dưa với cô.

“A..... Long Tur Hạo.....” Lê Hiểu Mạn biết phải ngăn cản anh

nhưng đầu lười bị anh dùng sức bá đạo dây dưa cuốn lấy khiến cô muốn lui cũng không được, mà cơ thể cô giống như 5 năm trước, bị anh bá đạo hung mãnh hôn mà nổi lên một cơn run rẩy.

Dần dần, cơ thể cô như bị anh hôn đến tan ra, mềm nhũn không có chút sức lực ngăn cản anh nữa.

Khi ván đã đóng thuyền, Long Tư Hạo mới vừa rong ruổi bắt đầu cuộc chiến thì cửa phòng ngủ bị người ta đẩy ra.

Mà người này chính là Tiểu Nghiên Nghiên.

Khi cô bé nhìn thấy phòng ngủ vô cùng xa hoa giống như tấm điện nguy nga của đế vương, cái miệng nhỏ há hốc phát ra một tiếng kinh ngạc.

“Wow, oh .....

Giọng nói non nớt ngọt ngào của cô bé vang lên đặc biệt trong trẻo trong phòng ngủ yên tĩnh.

Long Tư Hạo nghe thấy tiếng động lạ nên dừng động tác, đôi mắt hẹp dài gắt gao nheo lại, đáy mắt xẹt qua một tia nghi hoặc, quay đầu dùng ánh mắt thâm trầm nhìn về phía đứa bé đang trợn mắt há mồm.

Khi thấy rõ đứa bé phấn điêu ngọc trác kia là Tiểu Nghiên Nghiên, Long Tư Hạo khó tin trừng lớn đôi mắt hẹp dài, ánh mắt thâm trầm khóa chặt trên khuôn mặt nhỏ của Tiểu Nghiên Nghiên, trong đáy mắt sâu thẳm tràn đầy sự khiếp sợ và không tin nổi.

“Nghiên Nghiên.....”

Chương 620: Phạm tội đùa giỡn lưu manh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc Long Tur Hạo nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, Lê Hiểu Mạn cũng nhìn bé, sau khi thấy rõ là bé, cô kinh hô: “Nghiên Nghiên”, mặt cô đỏ bừng, đưa tay dùng sức đẩy Long Tur Hạo ra, ngồi dậy.

“A~” Long Tur Hạo đột nhiên bị đẩy la lên một tiếng, vì bất ngờ, anh không mảnh vải che thân từ trên người Lê Hiểu Mạn vừa văng lăn xuống thảm, may là anh nằm.

Tiểu Nghiên Nghiên vốn đang quan sát phòng ngủ nghe tiếng Lê Hiểu Mạn, liền nhìn giường tròn lớn sang trọng, lúc này ánh mắt bé rơi vào trên người Long Tur Hạo nằm trên thảm.

Khi thấy rõ anh không mảnh vải che thân, bé đưa tay nhỏ bé che mắt, cái miệng nhỏ nhắn la lên: “Lưu manh, lưu manh, đại lưu manh không mặc quần áo, chú đẹp trai, chú lại đùa giỡn lưu manh trước mặt trẻ con, cháu muốn tố cáo chú.”

Long Tur Hạo nằm dưới đất nghe lời Tiểu Nghiên Nghiên, khóe miệng co rút.

Anh âm thầm khẽ nguyên rủa một tiếng, nheo mắt nhìn Tiểu Nghiên Nghiên che kín mắt, đứng dậy động tác nhanh nhẹn lên giường, kéo chăn qua, đắp người lại.

Lê Hiểu Mạn không mảnh vải che thân thấy anh lên giường, liền

nhích qua một bên, đồng thời kéo chặt chần.

Long Tur Hạo cũng kéo chần.

Hai người mỗi người nắm một đầu chần âm thầm so tài, Tiểu Nghiên Nghiên dụi mắt, liếc mắt quần áo tán lác trên thảm, chậm rãi đi tới, chớp mắt, tò mò nhìn Long Tur Hạo và Lê Hiểu Mạn hỏi: “Chú đẹp trai, mẹ, hai người đang làm gì vậy? Tại sao không mặc quần áo?”

Lúc này mặt Lê Hiểu Mạn đỏ như tôm luộc, nóng đến mức có thể nấu chín trứng gà, cô không dám tin nhìn Tiểu Nghiên Nghiên đột nhiên xuất hiện, đến bây giờ vẫn còn khiếp sợ.

Không phải bé nên ở Mỹ, hoặc là ở cùng Hàn Cẩm Hi sao? Sao đột nhiên chạy tới đây?

Nơi này canh phòng nghiêm ngặt như vậy, bé vào bằng cách nào?

Con gái này của cô quá ngoài dự liệu của cô, xuất hiện cũng quá thần kỳ, cô đột nhiên cảm thấy đang nằm mơ, nếu không, con gái cô mới hơn bốn tuổi sao có thể biết cô ở đây, còn đột phá canh phòng nghiêm ngặt, tìm đúng chỗ này.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ trợn to hai mắt, vô cùng khiếp sợ và không dám tin nhìn bé không lên tiếng, bé chớp chớp đôi mắt sáng như sao, lại ngược khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, nhìn Long Tur Hạo cũng khiếp sợ nghi ngờ và không dám tin.

Lông mày nhỏ của bé ngang ngược nhướng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ lạnh đi, ngón út mịn màng chỉ anh, một tay khác chống eo nhỏ: “Chú đẹp trai lưu manh, chú lại dám lừa mẹ cháu đi, còn dám đùa giỡn lưu manh trước mặt cháu, chú phạm tội lừa gạt và đùa bỡn lưu manh, cháu nhất định sẽ kêu ba tố cáo đến khi chú ngồi

tù mới ngưng.”

Long Tư Hạo co rút khóe môi, ánh mắt thâm trầm nhìn cô bé ngang ngược mới hơn bốn tuổi trước mặt, kinh ngạc không thôi, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng nghi ngờ.

Bé mới hơn bốn tuổi, không có giấy thông hành, không thể tiến vào nơi này, cho dù là người trưởng thành, cũng không có khả năng chui vào, câu trả lời duy nhất chính là có người mang bé vào, mà người này anh không cần suy nghĩ cũng biết nhất định là Lạc Thụy.

Lạc Thụy đáng chết, xem ra anh ta ngứa da.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn bé không chớp mắt, cũng không nói lời nào, mẹ bé cũng không nói gì, bé nhú mào, mân mê cái miệng nhỏ nhắn: “Chú đẹp trai lưu manh, mẹ, hai người không cần dùng ánh mắt nhiệt liệt như vậy nhìn con, con đột nhiên xuất hiện, hai người rất kỳ quái, rất kinh ngạc, nhưng mà...”

Nói tới đây, Tiểu Nghiên Nghiên đột nhiên chu cái miệng nhỏ: “oa” một tiếng khóc lên.

“Hu hu hu, hai người làm gì chỉ lo ngăn người nhìn con, cũng không chuẩn bị đồ ăn cho người ta sao, người ta từ xa đến đây không đói bụng sao? Hu hu...”

Sau đó bé đáng thương nhìn mẹ bé, khóc nói: “Mẹ, con đói quá, con một ngày không ăn cơm, chết đói, hu hu...”

Lê Hiểu Mạn thấy Tiểu Nghiên Nghiên đột nhiên khóc rống lên, miệng kêu đói, cô đau lòng không thôi, quên mất cô không mảnh vải che thân, đưa tay vén chăn chuẩn bị xuống giường.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn mẹ bé, chớp mắt, đưa tay che mắt, thanh âm non nớt hô to: “Mẹ, mẹ, mẹ không mặc quần áo, mẹ cùng đùa giỡn lưu manh, có phải chú đẹp trai dạy mẹ hay không?”

Lê Hiểu Mạn nghe lời Tiểu Nghiên Nghiên, lúc này mới nhớ tới cô cũng không mảnh vải che thân, mặt cô vốn đỏ như tôm luộc chín lại đỏ hơn, lập tức cầm lấy chăn che mình.

Thời khắc này, cô xấu hổ muốn chui vào hang, cả đời không muốn gặp người.

Xấu hổ chết người, cô cho tới nay chưa từng mất mặt trước mặt Tiểu Nghiên Nghiên như vậy, đều do Long Tư Hạo, cũng do cô không thể ngăn cản Long Tư Hạo.

Thu hồi suy nghĩ, Lê Hiểu Mạn nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, ôn nhu nói: “Nghiên Nghiên, con đi ra ngoài trước, lát nữa mẹ chuẩn bị đồ ăn cho con.”

“Dạ, vậy mẹ nhanh lên, con đi ra ngoài chờ mẹ.” Tiểu Nghiên Nghiên nhìn mẹ nói xong, lại nhìn Long Tư Hạo một mực trầm mặc, mặt đầy nghi ngờ xoay người đi ra ngoài.

Hiện tại bé cảm thấy kỳ quái, tại sao mẹ bé phải cùng chú đẹp trai đó không mặc quần áo nằm trên một giường, chẳng lẽ mẹ bé và chú đẹp trai đó có quan hệ gì sao?

Wow! Bé chột trợn to mắt, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và không dám tin, giống như phát hiện đại lục mới.

Chương 621: Phạm tội đùa giỡn lưu manh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong ấn tượng nho nhỏ của bé, từ khi bé bắt đầu nhớ chuyện, mẹ bé luôn cách xa đàn ông ngàn dặm vậy mà sẽ cùng một người đàn ông khác không mặc quần áo nằm trên giường. Ba bé Hàn Cẩm Hi, mẹ bé cũng không cho đến gần.

Không bình thường, mẹ bé và chú đẹp trai kia rất không bình thường.

Lê Hiểu Mạn thấy Tiểu Nghiên Nghiên đi ra ngoài, lập tức xuống giường mặc quần áo.

Vì cổ tay trái của cô bị thương, lúc mặc quần áo khó tránh khỏi không đụng đến vết thương, cô đau nhíu chặt mày.

Long Tư Hạo thấy vậy, không để ý vết thương trên tay, xuống giường đi tới trước người cô mặc giúp cô, lại bị cô tránh.

Thấy thế, ánh mắt Long Tư Hạo hơi trầm xuống, mặc quần áo trước cô, sải bước đi ra ngoài.

“Long Tư Hạo.” Ánh mắt Lê Hiểu Mạn thoáng qua tia hoảng hốt, sợ Long Tư Hạo sẽ làm gì bất lợi cho Tiểu Nghiên Nghiên, dù sao anh không biết quan hệ của Tiểu Nghiên Nghiên và anh.

Cô mặc quần áo tử tế liền đuổi theo.

Mà Tiểu Nghiên Nghiên chờ ở ngoài phòng ngủ thấy Long Tư Hạo đi ra, bé còn chưa kịp lên tiếng đã bị Long Tư Hạo ôm vào thư phòng của anh.

“Long Tư Hạo.”

Lúc Lê Hiểu Mạn đuổi theo ra ngoài, Long Tư Hạo vừa vặn đóng cửa thư phòng.

Cô lập tức tiến lên, đưa tay gõ cửa thư phòng: “Long Tư Hạo, anh ôm Nghiên Nghiên vào đó làm gì? Mở cửa, Long Tư Hạo, mở cửa...”

Cô ở ngoài thư phòng gõ cửa, còn trong thư phòng, Long Tư Hạo và Tiểu Nghiên Nghiên đang mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Long Tư Hạo ôm Tiểu Nghiên Nghiên vào phòng anh, gọi điện thoại xong liền buông bé xuống.

Lúc này, anh khí chất ưu nhã ngồi trên sofa sang trọng trong thư phòng, Tiểu Nghiên Nghiên ngồi đối diện bé, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn không có chút sợ hãi và hốt hoảng.

Một lớn một nhỏ đối mặt hồi lâu, Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt, thanh âm non nớt, dứt khoát hỏi: “Chú đẹp trai, có phải chú và mẹ cháu có quan hệ không?”

Nghe bé đột nhiên hỏi, Long Tư Hạo co rút khóe môi, ánh mắt thâm thúy nhìn bé, trên mặt tuấn mỹ không nhìn ra biểu tình gì, nhẹ nhàng cong môi: “Bị cháu nhìn ra.”

Thấy anh thừa nhận, Tiểu Nghiên Nghiên hít một hơi, trợn to mắt, miệng há to, tò mò và kinh ngạc hỏi: “Vậy chú và mẹ có quan hệ từ

khi nào?”

Long Tư Hạo nhếch môi cười, ánh mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tương tự Lê Hiếu Mạn của bé, môi mỏng khẽ nhấp, trầm giọng nói: “Năm năm trước.”

“À.” Tiểu Nghiên Nghiên tò mò nhìn anh một hồi, sau đó thanh âm non nớt hỏi: “Vậy tại sao năm năm nay chú không tới tìm mẹ?”

Đối thoại với Tiểu Nghiên Nghiên, Long Tư Hạo không co rút khóe miệng cũng không được, ánh mắt anh thâm thúy nhìn bé, biểu tình sâu không lường được, thanh âm trầm thấp: “Chú đã trả lời cháu hai câu, cháu nên trả lời chú, câu thứ nhất, ba ruột cháu là ai?”

Vì xem giám định DNA của bé và Hàn Cẩm Hi, biết Hàn Cẩm Hi không phải ba ruột bé, mà Lê Hiếu Mạn lại không chịu nói cho anh, anh chỉ có thể hỏi nhóc con này.

Mặc dù trước kia anh đã gặp Tiểu Nghiên Nghiên mấy lần, nhưng đây là lần đầu tiên mặt đối mặt với bé như vậy, khiến anh cảm thấy kỳ quái chính là anh biết rõ Tiểu Nghiên Nghiên có thể là con gái Lê Hiếu Mạn sinh cùng người đàn ông khác, nhưng anh không hề bài xích bé.

Nhất là vừa rời Tiểu Nghiên Nghiên ở trong phòng ngủ khóc lớn nói đói bụng, anh lại cảm thấy đau lòng, thiếu chút nữa lao xuống giường ôm lấy bé trực tiếp vào phòng bếp.

Đối với người nhà của Lê Hiếu Mạn, anh yêu ai yêu tất cả, anh không nghĩ tới cô có con gái cùng người đàn ông khác, anh lại tiếp nhận.

Từ khi nào anh trở nên hào phóng như vậy? Hào phóng đến mức có thể tiếp nhận con gái của người phụ nữ mình yêu cùng người đàn

ông khác?

Nhưng nếu anh thật sự hào phóng, sẽ không vừa nghĩ tới cô từng ở một chỗ cùng người đàn ông khác, còn sinh con gái mà đau lòng nổi giận.

Thời khắc này anh rất mâu thuẫn, anh không bài xích Tiểu Nghiên Nghiên, nhưng không cách nào tiếp nhận Lê Hiểu Mạn ở chung một chỗ với người đàn ông khác và cô sinh con gái cho anh ta, tại sao anh có thể mâu thuẫn như vậy?

Nếu như Tiểu Nghiên Nghiên không phải con gái anh, anh nên bài xích mới phải, nhưng anh càng nhìn Tiểu Nghiên Nghiên càng muốn thân cận bé, cảm giác này rất kỳ diệu, giống như có liên hệ sâu xa gì.

Còn Tiểu Nghiên Nghiên cũng giống vậy, trước kia chưa từng mặt đối mặt khoảng cách gần như thế với Long Tư Hạo, bây giờ bé nhìn anh, không hề cảm thấy ghét anh, ngược lại có cảm giác thân thiết, cảm giác này giống như cảm giác thân thiết mẹ mang đến cho bé vậy.

Bé ngược mắt, nhìn Long Tư Hạo không chớp mắt, thanh âm non nớt ngọt mềm êm tai: “Chú đẹp trai, nếu chú mời cháu ăn cơm, cháu liền nói cho chú ba cháu là ai.”

Thấy tiểu Nghiên Nghiên còn nhỏ tuổi mà đã biết nói điều kiện, Long Tư Hạo nhìn bé chăm chú, nhớ tới trong buổi dạ tiệc khai mạc triển lãm trang sức diễn ra ở New York, bé đã có biểu hiện xuất sắc ở trên sàn catwalk, anh không khỏi nhiều thêm một phần tán thưởng với bé.

Còn nhỏ tuổi mà đã thông minh lanh lợi như vậy, hơn nữa còn hiểu chuyện như vậy, đúng là hiếm thấy.

Chương 622: Thiếu phu nhân, có cần thử độc không? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau đó, anh từ trên ghế salon đứng lên, rảo bước đi về phía cửa thư phòng, mở cửa thư phòng ra.

Lê Hiểu Mạn vẫn đứng ở ngoài cửa thư phòng thấy Long Tư Hạo mở cửa thư phòng ra, cô nheo mắt lại nhìn Long Tư Hạo, rồi vội vàng đi vào thư phòng.

“Nghiên Nghiên...”

“Mommy...”

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ của mình đi vào, bé từ trên ghế salon đứng dậy, chạy bước nhỏ đi về phía cô.

Lê Hiểu Mạn thấy bé không sao, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Long Tư Hạo nhìn thấy biểu tình lo âu và thở phào nhẹ nhõm trên mặt cô mà ánh mắt dần sắc bén hơn, đường nét trên khuôn mặt tuấn mỹ dần lạnh lùng cứng rắn.

Rốt cuộc thì ở trong lòng cô, cô đã coi Long Tư Hạo là loại người gì, người chẳng từ việc ác nào sao?

Anh sẽ ra tay với một bé gái mới khoảng bốn tuổi hay sao?

Hiếu Hiếu của anh quá làm tổn thương trái tim của anh.

Anh đi tới cửa thư phòng, thâm trầm liếc nhìn Lê Hiếu Mạn và tiểu Nghiên Nghiên, rồi không nói gì mà đi thẳng ra khỏi thư phòng.

Bởi vì Lê Hiếu Mạn đưa lưng về phía cửa thư phòng, còn tiểu Nghiên Nghiên thì quay mặt ra phía cửa thư phòng, vì vậy tự nhiên là bé phát hiện ra Long Tur Hạo rời đi trước.

Bé ngẩng đầu nhìn mẹ mình, chớp chớp đôi mắt nhỏ nói: “Mommy, cái chú đẹp trai kia đã đi rồi, nhìn chú ấy có vẻ như rất không cao hứng, đúng rồi mommy, cái chú đẹp trai kia nói là có quan hệ với mẹ, có phải là thật hay không?”

Lê Hiếu Mạn nghe vậy, cô xoay người nhìn về phía cửa thư phòng, thấy quả nhiên là Long Tur Hạo đã rời đi, cô hơi cúi đầu xuống, đang muốn thu hồi tầm mắt, thì thấy nữ giúp việc tên là Lý Tuyết đi tới từ ngoài thư phòng.

“Thiếu phu nhân, thức ăn đã chuẩn bị xong, đã được đưa đến phòng ngủ của cô.”

Tiểu Nghiên Nghiên thấy người giúp việc trước mắt gọi Lê Hiếu Mạn là thiếu phu nhân, bé hơi nghi ngờ, ngẩng đầu lên không hiểu gì hỏi: “Mommy, tại sao chị gái kia lại gọi mẹ là Thiếu phu nhân vậy?”

Lê Hiếu Mạn không muốn để cho tiểu Nghiên Nghiên biết quan hệ giữa cô và Long Tur Hạo, cô nhìn về phía bé, dịu dàng nói: “Bọn họ nói loạn đó.”

“À!” Tiểu Nghiên Nghiên khẽ nhíu mày nhỏ, bé nghi ngờ nhìn nữ giúp việc Lý Tuyết, rồi lại nhìn về phía mẹ của bé, đầu ngón tay của bé khẽ lay động, khuôn mặt nhỏ nhắn nhó, cái miệng nhỏ mếu máo,

nước mắt lưng tròng nói: “Mommy, con đói lắm.”

Không được sự đồng ý của Lê Hiếu Mạn, bé sẽ không ăn loạn đồ của người ta, vì vật bây giờ bé đang tìm sự đồng ý của Lê Hiếu Mạn.

Lúc này, dáng vẻ của bé cực kỳ chọc người ta đau lòng, Lê Hiếu Mạn nhìn thấy mà cực kỳ đau lòng.

Cô đưa tay ra dịu dàng xoa xoa cái đầu nhỏ của bé, cong môi cười nói: “Được, chúng ta sẽ đi ăn ngay bây giờ.”

Dứt lời, cô nắm tay nhỏ của tiểu Nghiên Nghiên đi ra khỏi thư phòng trở lại phòng ngủ chính.

Trong phòng ngủ lớn sang trọng đặt một bàn ăn tròn xa hoa, trên bàn bày đầy đủ các món ngon mỹ vị.

Vừa bước vào phòng ngủ, Lê Hiếu Mạn và tiểu Nghiên Nghiên đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn xông vào mũi.

Tiểu Nghiên Nghiên hít hít ngửi ngửi, đôi mắt nhỏ thuần khiết sáng lên: “Mommy, thật là thơm à nha, nhìn là đã biết ăn rất ngon rồi.”

Sau đó, bé đi lên trước, kéo ghế ra rồi ngồi xuống trước bàn ăn.

Lê Hiếu Mạn đi lên trước ngồi ở bên cạnh bé, thực ra thì buổi tối chỉ ăn một tô mì nên cô cũng hơi đói, lúc này thấy trên bàn bày nhiều món ăn ngon, dĩ nhiên là cơn thèm ăn của cô lại dâng trào.

Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt nhìn các món ăn được bày những hình dáng đẹp mắt trên bàn, vừa nhìn đã biết là món ăn ngon rồi, thiếu chút nữa là bé chảy nước miếng, bé không lập tức động đũa, mà ngẩng đầu nhìn về phía mẹ mình, dò xét hỏi: “Mommy, con

có thể động đũa không?”

Lê Hiểu Mạn đang muốn lên tiếng, Lý Tuyết đi theo sau các cô đã đi vào tới, cô ta cầm một cây châm bạc trong tay, rồi đưa châm bạc cho Lê Hiểu Mạn, cung kính nói: “Thiếu phu nhân, cô có cần thử độc không? Những món ăn này đều là thiếu gia phân phó làm, thiếu gia nói, nếu Thiếu phu nhân không yên lòng, có thể thử độc.”

Nghe thấy vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt lại, cô nhìn vào cây châm bạc trên tay Lý Tuyết, khóe miệng khẽ giật giật.

Nhất định là Long Tur Hạo cố ý, anh cố ý làm cô không thoải mái.

Nhất định là anh ám chỉ cô lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, xem ra anh đang tức giận chuyện vừa rồi cô lo cho tiểu Nghiên Nghiên, nên mới cố ý làm như vậy.

Anh cố ý làm cô tức giận.

Đúng là người đàn ông hỗn đản.

Trong thời cổ đại, châm bạc có thể thử độc, nhưng trong hiện đại, điều này lại không khoa học chút nào.

Ví dụ như lòng đỏ trứng gà, vốn không chứa độc, nhưng lại chứa rất nhiều lưu huỳnh, khi cắm châm bạc thì sẽ hóa đen.

Chương 623: Thiếu phu nhân, có cần thử độc không? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngược lại, có một số vật phẩm rất độc hại, nhưng lại không chứa lưu huỳnh, ví dụ như nấm khuẩn, nitrite, thuốc trừ sâu, thuốc chuột, chất độc thực phẩm cyanide, khi châm bạc tiếp xúc với những thứ đó, cũng sẽ không xuất hiện phản ứng hóa đen.

Vì vậy, châm bạc không thể giám định chất độc thực phẩm, càng không thể được coi là công cụ dùng để kiểm tra độc.

Long Tư Hạo không thể không biết những kiến thức thông thường này, anh cố ý bảo nữ giúp việc châm bạc tới để cô thử độc, nhất định là cố ý chọc tức cô mà.

Hắn là anh đang thể hiện sự bất mãn và tức giận của mình.

Đoán được tâm tư của Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn cau mày lại, vừa rồi cô đã lo lắng quá mức cho Nghiên Nghiên, nên đã bỏ quên cảm thụ của Long Tư Hạo.

Giờ phút này, trong lòng cô rất áy náy.

Sau đó, cô ngược mắt nhìn về phía Lý Tuyết: “Không cần kiểm tra.”

Cô không nhận lấy châm bạc mà Lý Tuyết đưa tới, nhướn mày nhìn về phía tiểu Nghiên Nghiên đã chờ rất lâu, cô dịu dàng cười với bé, rồi nhẹ nhàng gật đầu, tỏ ý bảo bé có thể động đũa.

Nhận được sự đồng ý của mẹ mình, tiểu Nghiên Nghiên đã sớm đổi đến nỗi bụng dán vào lưng ăn như hổ đói.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, sợ bé ăn nhanh quá bị nghẹn, cô lo lắng liếc nhìn bé: “Nghiên Nghiên, ăn chậm thôi con, cẩn thận không nghẹn đấy.”

“Vâng!” tiểu Nghiên Nghiên gật đầu với cô, nghe lời mẹ thả chậm tốc độ ăn cơm.

Lý Tuyết đứng ở một bên nhìn tiểu Nghiên Nghiên, rồi lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, cười nói: “Thiếu phu nhân, dáng dấp của con gái cô thật giống cô.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngược mắt lên nhìn về phía Lý Tuyết, lịch sự mỉm cười: “Sao cô biết Nghiên Nghiên là con gái của tôi?”

Lý Tuyết mỉm cười nhìn về phía tiểu Nghiên Nghiên, rồi lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn: “Thiếu phu nhân, là thiếu gia nói, còn có, thiếu gia vừa mới xuống tầng đã phân phó, bảo chúng tôi nhất định phải chiếu cố thật tốt cho Thiếu phu nhân và tiểu thư Nghiên Nghiên con gái của cô...”

Dừng lại, Lý Tuyết hỏi tiếp: “Thiếu phu nhân, tiểu thư Nghiên Nghiên là con gái của cô và thiếu gia sao?”

Lê Hiểu Mạn hơi cau mày lại, cô liếc nhìn Lý Tuyết rồi chỉ mỉm cười, không nói là đúng, cũng chưa nói không phải.

Lý Tuyết thấy Lê Hiểu Mạn không trả lời, cô ta cũng không hỏi thêm nữa, cung kính nói: “Thiếu phu nhân, tôi đi ra ngoài trước, nếu cô và tiểu thư Nghiên Nghiên ăn xong, thì dùng liên lạc nội tuyến gọi tôi.”

Dứt lời, cô ta rất cung kính ra khỏi phòng ngủ.

Tiểu Nghiên Nghiên ăn một lúc thì không còn cảm giác đói như trước nữa, bé chuyển sang nhai kỹ nuốt chậm như một bé gái thùy mị.

!!

Bé ngẩng đầu lên nhìn về phía mẹ mình, nghi ngờ hỏi: “Mommy, thiếu gia mà chị gái kia vừa mới nói là ai vậy? Còn nữa, mommy, mẹ còn chưa nói cho con biết, sao mẹ lại tới chỗ này? Con còn tưởng rằng mommy bị chú đẹp trai kia bắt tới đây, nhưng nhìn mommy ăn ngon mặc đẹp ở tốt ở chỗ này, còn được gọi là Thiếu phu nhân nữa, không giống như là bị bắt tới đây à nha! Có phải là mommy tự nguyện tới đây hay không? Mommy, có phải là mẹ thích chú đẹp trai kia hay không?”

Nghe thấy tiểu Nghiên Nghiên hỏi liên tục một chuỗi các câu hỏi, Lê Hiểu Mạn gấp một miếng cá lên nhét vào cái miệng nhỏ của bé, dịu dàng nhìn bé: “Ăn cơm trước đã, ăn no rồi mẹ nói cho con.”

Tiểu Nghiên Nghiên vừa nhai miếng cá vừa suy ngẫm, bé nhai nhồm nhoàm nên nói không rõ từ: “Mommy, con chỉ muốn biết ngay bây giờ mà thôi, mẹ nói đi mà!”

Lê Hiểu Mạn híp mắt lại, cô ôn hòa nhìn bé, khẽ nở nụ cười nhàn nhạt: “Cục cưng, ăn không nói ngủ không nói, biết không?”

Nghe giọng nói của cô rất dịu dàng, khe miệng cũng mang nụ cười, nhưng tiểu Nghiên Nghiên biết, nếu bé không nghe lời nữa, mommy của bé nhất định sẽ nổi giận.

Bé không thích chọc mẹ mình tức giận, vì vậy bé không hỏi nữa mà

cúi đầu xuống chuyên tâm ăn cơm, thế nhưng trong đôi mắt nhỏ thuần khiết vẫn lóe lên vẻ giảo hoạt.

Sau khi cơm nước xong, Lê Hiếu Mạn dùng điện thoại nội tuyến gọi Lý Tuyết tới thu dọn bát đĩa, rồi cô kéo tiểu Nghiên Nghiên đi vào phòng tắm để tắm.

Bởi vì lúc tiểu Nghiên Nghiên tới đây không mang gì cả, lúc tắm xong, Lê Hiếu Mạn đang suy nghĩ không biết nên cho bé mặc cái gì, Lý Tuyết đã cầm mấy chiếc váy giành cho bé gái kèm theo giày và tất tới.

Lê Hiếu Mạn vừa nhận lấy những trang phục này thì cô đã nhận ra ngay, năm năm trước lúc cô mang thai con gái đầu lòng, Long Tư Hạo đã cố ý mua cho con của họ.

Lúc đầu chỉ là mua quần áo giành cho bé gái một hai tuổi, sau đó Long Tư Hạo kiên quyết mua quần áo tới tận mười sáu tuổi, chỉ tiếc là con gái đầu lòng của bọn họ đã không có cơ hội được mặc.

Lý Tuyết không thể vô duyên vô cớ đưa quần áo tới, trừ phi là nghe lệnh của Long Tư Hạo, không có sự cản dận của Long Tư Hạo, Lý Tuyết cũng không dám tự mình động vào quần áo giành cho con gái đầu lòng của bọn họ, bởi vì đó là cấm kỵ của Long Tư Hạo.

Tuy nhiên, cô thật sự không nghĩ tới Long Tư Hạo lại vẫn bảo Lý Tuyết lấy những bộ quần áo mà anh đã mua cho con gái đầu lòng của bọn họ tới cho Nghiên Nghiên mặc, không phải là anh rất bài xích và ghét Nghiên Nghiên hay sao?

Cảm xúc trong lòng cô dần trở nên phức tạp, có nghi ngờ, cũng lộ vẻ xúc động, sau khi đè nén những tâm tình này xuống, cô cầm lấy một chiếc váy công chúa xinh đẹp đi vào phòng tắm để Nghiên Nghiên

mặc vào.

Sau khi mặc vào, tiểu Nghiên Nghiên vui vẻ quay mấy vòng, rồi mới mỉm cười nhìn mẹ ruột của mình hỏi: “Mẹ, ai mua váy này vậy? Rất tinh mắt à nha, thật là đẹp à!”

Lê Hiểu Mạn mỉm cười nhìn bé, cô không có nói cho bé biết là Long Tư Hạo mua, cô nắm tay nhỏ của bé ra khỏi phòng tắm, đi tới giường tròn lớn sang trọng rồi ngồi xuống, sau đó cô nghi ngờ liếc nhìn bé hỏi: “Nghiên Nghiên, con nói cho mommy biết, sao con tìm được tới đây? Sao con biết mommy ở chỗ này?”

Chương 624: Mommy, thích chú đẹp trai

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy mẹ mình hỏi tới, tiểu Nghiên Nghiên liền kể đầu đuôi ngọn ngành vì sao mà bé đến được đây cho cô biết.

Sau khi nghe xong, hốc mắt của Lê Hiểu Mạn dần đỏ lên, cô đau lòng ôm tiểu Nghiên Nghiên vào trong ngực, nước mắt trào ra khỏi khóe mắt, giọng nói đầy áy náy và tự trách: “Nghiên Nghiên, thật xin lỗi! Là mommy để con phải lo lắng, là mommy làm hại con một thân một mình chờ ở bên ngoài tòa nhà TE chịu đói suốt một ngày, bảo bối, con quá tuyệt vời, nhưng sau này không được phép làm những chuyện nguy hiểm như vậy nữa biết không, mommy không cho phép con ngồi xe taxi một người, càng không cho phép con gạt người nữa.”

Tiểu Nghiên Nghiên nâng khuôn mặt nhỏ mũm mĩm lên, thấy mẹ của bé khóc, bé đưa tay nhỏ ra lau nước mắt trên mặt giúp mẹ, nghe lời nói: “Mommy, thật xin lỗi! Con đã làm mẹ khóc, bởi vì con rất muốn được gặp mẹ, nên con mới có thể làm như vậy, con bảo đảm với mommy, sau này con sẽ không nói dối nữa, mommy đừng khóc nữa.”

Lê Hiểu Mạn đưa tay lên xoa xoa nước mắt trên khóe mắt của mình, cô mỉm cười nhìn tiểu Nghiên Nghiên, rồi ôm bé thật chặt: “Mommy không khóc nữa, Nghiên Nghiên, mommy cũng nhớ con, là mommy vô dụng, mommy không thể nghĩ được biện pháp để sớm ra ngoài gặp con, làm hại Nghiên Nghiên phải một thân một mình mạo hiểm

nguy hiểm đến tìm mommy.”

Tiểu Nghiên Nghiên thân mật vòng tay nhỏ lên ôm lấy cổ của Lê Hiểu Mạn, bé chớp chớp mắt, ngọt ngào cười với cô: “Mommy không vô dụng, mommy là nhà thiết kế trang sức rất lợi hại, lúc mommy không có mặt ở buổi triển lãm trang sức New York, mommy không nhìn thấy có bao nhiêu người yêu thích các tác phẩm trang sức mà mommy đã thiết kế đâu, đúng rồi, văn phòng thiết kế trang sức tư nhân của mommy lại có thêm rất nhiều đơn đặt hàng à nha! Chị Y Y gọi điện thoại đến nói văn phòng đã nhận đơn đặt hàng đến mõi tay rồi nah!”

Tương Y Y là trợ lý của Lê Hiểu Mạn, cũng là một nhà thiết kế trang sức rất xuất sắc làm việc trong văn phòng thiết kế trang sức mà cô tự thành lập.

Tuy Lê Hiểu Mạn là người đứng đầu văn phòng, nhưng ngoài Tương Y Y, thì những nhân viên khác trong văn phòng đều không biết.

Những nhân viên khác chỉ biết cô là giám đốc văn phòng thiết kế, mà không biết cô chính là nhà thiết kế Many.

Những lúc cô không có mặt ở văn phòng, tất cả mọi chuyện trong văn phòng đều do Tương Y Y thay mặt cô toàn quyền xử lý.

Bởi vì phải chăm sóc cho Nghiên Nghiên, vì vậy cô cũng rất ít khi đến văn phòng, chỉ thỉnh thoảng gặp phải một số khách hàng khó giải quyết, cô mới đích thân đi đến văn phòng.

Hơn nữa, văn phòng được thành lập trên danh nghĩa của nhà thiết kế Many, có danh tiếng của nhà thiết kế Many, dĩ nhiên là bây giờ văn phòng nhận đơn đặt hàng đến mềm tay rồi.

Nghe thấy văn phòng do mình thành lập nhận được rất nhiều đơn đặt

hàng, tự nhiên là Lê Hiểu Mạn rất cao hứng, trước mắt điều cô muốn làm nhất chính là nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này.

Một mình cô rời đi vốn đã khó rồi, mang thêm tiểu Nghiên Nghiên nữa thì càng khó hơn.

Vừa rời cô nghe tiểu Nghiên Nghiên nói là bé trốn ở trong xe của Lạc Thụy mới vào được nơi này, cô bắt đầu hoài nghi, nói không chừng tiểu Nghiên Nghiên có thể thuận lợi đi vào biệt thự, là do Lạc Thụy cố ý mang bé tới.

Lý do đầu tiên chính là, Long Tư Hạo không gọi Lạc Thụy tới biệt thự, anh ta không thể vô duyên vô cớ tới đây, càng không thể tới đây vào tối muộn được, vì vậy có thể là anh ta biết Nghiên Nghiên trốn ở trong xe anh ta, cố ý mang bé tới biệt thự.

Đặc biệt là, Nghiên Nghiên còn nói Lạc Thụy hát rất nhiều bài hát ở trong xe, nếu Lạc Thụy hát bài hát khác, cô cũng sẽ không cho rằng anh ta cố ý, nhưng anh ta còn cố ý hát bài hát thiếu nhi 《niềm vui tràn trề》, nguyên điều này cũng đủ để chứng minh là anh ta cố ý.

Còn một lý do khác chính là, sau khi Lạc Thụy đến biệt thự thì anh ta đã bảo quản gia gọi tất cả người hầu và vệ sỹ tập trung ở tầng chính, còn nói cho Nghiên Nghiên biết vị trí của cô và Long Tư Hạo, rất rõ ràng, anh ta cố ý muốn dời vị trí của những người đó, để Nghiên Nghiên có thể đến tìm cô.

Tất cả các dấu hiệu đều chứng minh Lạc Thụy cố ý mang Nghiên Nghiên tới đây. Chẳng qua là, điều làm cô hơi không rõ chính là tại sao Lạc Thụy phải làm như vậy?

Long Tư Hạo không thể ra lệnh cho anh ta đưa Nghiên Nghiên tới đây được, vì vậy, nhất định là anh ta tự mình làm như vậy.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ mình im lặng không biết đang suy nghĩ gì, bé lấy tay nhỏ che miệng ngáp, mắt lim dim buồn ngủ nói:
“Mommy, con thật là mệt à! Con muốn đi ngủ.”

Nghe thấy vậy, Lê Hiểu Mạn thu hồi toàn bộ suy nghĩ, cô dịu dàng nhìn bé: “Được, Nghiên Nghiên đi ngủ trước đi.”

“Vâng! Vậy mommy ngủ ngon, mommy cũng đi ngủ sớm đi.” tiểu Nghiên Nghiên ngọt ngào cười với cô, rồi bé nằm xuống.

!!

Chương 625: Hiểu Hiểu, em nhớ anh ta nhiều bao nhiêu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn cũng nằm xuống, cô đưa tay ra ôm bé, dịu dàng hôn lên trán nhỏ của bé, cười nói: “Nghiên Nghiên ngủ ngon!”

Tiểu Nghiên Nghiên nhắm mắt nhỏ lại hơi cựa quậy ở trong ngực mẹ, mặt nhỏ non nớt mang theo ý cười ngọt ngào, rồi bé nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sau khi bé ngủ, Lê Hiểu Mạn xuống giường, cô lấy điện thoại di động ở trong balo nhỏ của bé ra, thấy điện thoại di động đã tắt máy hết pin, cô lập tức sạc pin.

Đợi một lúc máy mới khởi động lại được, cô trực tiếp gọi điện thoại cho Lê Văn Bác.

Điện thoại vừa được kết nối đã truyền đến giọng nói đầy lo lắng của Lê Văn Bác.

“Mạn Mạn, bây giờ em và Nghiên Nghiên đang ở đâu vậy? Cha nói các em đã trở về thành phố K, anh và cha tìm các em cả một ngày mà đều không tìm được, còn nữa, tại sao điện thoại di động của các em đều không gọi được?”

“Anh Văn Bác, xin lỗi vì đã khiến anh và cậu lo lắng, em... em và Nghiên Nghiên đều không sao, em còn có chút chuyện, xử lý xong em sẽ đi trở về, phiền anh Văn Bác chuyển lời đến cậu giúp em, bảo

cậu không cần phải lo lắng cho em và Nghiên Nghiên, trễ lắm rồi, em không quấy rầy anh nữa, em cúp máy đây.”

Bởi vì không muốn kéo Lê Văn Bác và Lê Chấn Hoa liên lụy vào, vì vậy cô không nói cho Lê Văn Bác biết, cô bị Long Tư Hạo cưỡng ép đưa tới biệt thự của anh, cũng “Giam lỏng” cô ở nơi này.

Sau khi cúp điện thoại của Lê Văn Bác, cô suy nghĩ lại, vừa mới tìm được số điện thoại của Hàn Cẩm Hi rồi gọi đi, đã có một bàn tay đưa tới cướp lấy điện thoại di động trong tay cô.

Bởi vì cô nhất thời không chú ý, không cầm chắc điện thoại di động, nên mới bị chủ nhân của bàn tay kia cướp mất điện thoại di động.

Cô thoáng hoảng sợ, rồi lập tức quay người sang, thấy điện thoại di động đã rơi vào trong tay của Long Tư Hạo.

Thấy anh, cô hơi kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ rằng anh sẽ lén lút đi vào phòng ngủ, mà vừa rồi tâm tư của cô đều đặt ở trên cái điện thoại, nên cũng không nhận ra có người đi vào.

Liếc nhìn chiếc điện thoại di động bị anh cướp đi, Lê Hiểu Mạn hơi cau mày lại, cô lãnh đạm nhìn anh: “Anh vào lúc nào?”

Anh đi bộ mà không phát ra tiếng động hay sao? Mà lại xuất hiện ở phía sau cô đến nỗi thần không biết quỷ không hay như vậy.

Long Tư Hạo nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại di động đã bị anh đoạt lấy trong tay, thấy trên màn hình điện thoại di động hiển thị mấy chữ “ Cha Hàn Cẩm Hi “, biết cô đang gọi điện thoại cho Hàn Cẩm Hi, ánh mắt của anh chợt run lên, anh dùng sức nắm lấy điện thoại di động, nếu không phải vì biết chiếc điện thoại di động này là của tiểu Nghiên Nghiên, thì anh đã trực tiếp bóp nát chiếc điện thoại di động

này rồi.

Trái tim anh khẽ nhói đau, anh mím chặt môi mỏng: “Vừa có điện thoại di động đã lập tức gọi điện thoại cho niềm vui mới, Hiểu Hiểu, em nhớ anh ta nhiều bao nhiêu?”

“Niềm vui mới?” Lê Hiểu Mạn tức giận nhìn anh: “Long Tur Hạo, xin anh hãy chú ý đến cách dùng từ của mình.”

Long Tur Hạo cong môi dưới, anh nặng nề nhìn cô: “Chẳng lẽ anh nói không đúng sao? Hàn Cẩm Hi không phải niềm vui mới của em sao? Em gọi điện thoại cho anh ta là muốn bày tỏ nỗi nhớ của mình với anh ta hay là gọi anh ta tới cứu em?”

Tiểu Nghiên Nghiên đang nằm ngủ ở phía sau, Lê Hiểu Mạn không muốn ồn ào với anh, cô dời ánh mắt đi không nhìn tới anh nữa: “Long Tur Hạo, bây giờ em không muốn ồn ào với anh, mời anh đi ra ngoài, em muốn ngủ.”

Long Tur Hạo tắt máy điện thoại di động, rồi ném lên trên giường, sau đó anh lại nắm lấy cổ tay của cô, nặng nề nhìn cô, tận lực đè thấp giọng: “Hiểu Hiểu, anh cũng không muốn ồn ào với em, nhất là ở trước mặt trẻ nhỏ.”

Không biết tại sao, anh không muốn gây gổ với Lê Hiểu Mạn trước mặt tiểu Nghiên Nghiên, càng không muốn để cho tiểu Nghiên Nghiên biết mối quan hệ giữa anh và mẹ bé căng thẳng như vậy.

Lê Hiểu Mạn rút tay ra khỏi tay anh, cô nhìn anh rồi hạ thấp giọng nói: “Nếu không muốn ồn ào, vậy thì mời anh đi ra ngoài trước, em muốn đi ngủ, có chuyện gì thì để ngày mai nói.”

Long Tur Hạo nhìn cô thật sâu, rồi anh rảo bước tiến lên, khom người

bế ngang cô lên.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn đang muốn lên tiếng, Long Tư Hạo đã cúi đầu xuống kề sát bên tai cô, anh trầm thấp nói: “Hiểu Hiểu, nếu em không sợ đánh thức con gái em dậy, thì em cứ lớn tiếng hô vô lễ đi, anh cũng không sợ bị con bé biết quan hệ giữa hai chúng ta, ngược lại là em, chắc hẳn em vẫn luôn gạt con bé, chúng ta đã từng có một đoạn...”

Không đợi Long Tư Hạo nói xong, Lê Hiếu Mạn đã cắt đứt lời của anh, thấp giọng hỏi: “Anh muốn thế nào?”

Long Tư Hạo liếc nhìn cô, rồi cúi đầu xuống khẽ cắn lên bờ môi của cô, giọng nói trầm thấp mang theo mấy phần khàn khàn: “Em đã quên rồi sao, anh đã nói rồi, bây giờ nếu trước khi đi ngủ mà anh không làm chuyện gì đó với em thì anh không ngủ được.”

“Anh...” khuôn mặt của Lê Hiếu Mạn lập tức đỏ bừng lên, cô trợn mắt nhìn anh: “Long Tư Hạo, có phải bây giờ trong đầu anh chỉ có mỗi chuyện đó hay không?”

Long Tư Hạo ôm cô ra khỏi phòng ngủ, trực tiếp đi vào thư phòng, sau khi đóng cửa lại, anh trực tiếp ôm cô đặt lên trên chiếc ghế salong sang trọng đặc biệt lớn ở trong thư phòng.

Anh cúi người đè lên thân thể mềm mại của cô, rồi mới dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, không chút kiêng kỵ nào nói: “Hiểu Hiểu, em nói đúng, bây giờ anh chỉ muốn thân thiết với em, đến khi em có thai con gái bảo bối của anh thì mới ngưng.”

Dứt lời, anh liền cúi đầu xuống hôn lên đôi môi căng mọng của cô.

Long Tư Hạo vừa mới sốt cao, thân thể vô cùng nóng, nhưng bây

giờ thân thể của anh đã lạnh như băng, đặc biệt là đôi môi mỏng mang theo hơi lạnh, khi môi mỏng lạnh như băng của anh chạm vào bờ môi của Lê Hiếu Mạn, cả người cô khẽ run lên.

Chương 626: Hiểu Hiểu, em nhớ anh ta nhiều bao nhiêu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô biết cô càng giãy dụa, thì sẽ chỉ càng khiến anh trói buộc cô chặt hơn, cô dứt khoát không giãy giụa nữa, để mặc cho anh muốn hôn thế nào thì hôn.

Đến lúc anh rời khỏi đôi môi của cô, chuẩn bị cởi quần áo của cô ra, cô mới ôn hòa nhìn anh, cô cực kỳ nghiêm túc hỏi: “Long Tư Hạo, anh cảm thấy anh thật sự yêu em sao?”

Giọng nói của cô rất bình thản, không mang theo bất kỳ sự tức giận và ý lãnh nào, nhưng lại khiến cho Long Tư Hạo đang muốn cởi quần áo của cô cảm thấy căng thẳng, anh ngẩng đầu lên dùng ánh mắt nóng như lửa đối diện với ánh mắt ôn hòa của cô.

Anh không trả lời câu hỏi của Lê Hiểu Mạn, anh nhìn vào cô thật sâu, rồi tiếp tục cởi quần áo của cô.

Lê Hiểu Mạn vẫn không giãy giụa hay ngăn cản, cô tiếp tục bình thản nói: “Long Tư Hạo, em tình nguyện tin tưởng năm năm trước anh thật sự có yêu em, bởi vì năm năm trước, mặc kệ anh đối xử với em là thật hay giả, em đã thật sự rất hạnh phúc, nhưng bây giờ, anh khiến em cảm thấy, anh chỉ muốn chiếm được em mà thôi, anh chỉ muốn tuyên bố quyền sở hữu của anh, anh cưỡng bách em, hạn chế quyền tự do, không để cho em rời đi như vậy, không phải là thật sự yêu em.”

Bởi vì những lời này của cô, Long Tư Hạo nheo mắt lại, anh thâm trầm ngưng mắt nhìn khuôn mặt của cô, vẻ mặt thâm thúy, không nhìn ra bất kỳ vui giận.

Anh mím môi mỏng thật chặt, chăm chú nhìn cô, rồi mới đứng lên từ trên người cô.

“Trể lắm rồi, đi ngủ đi!”

Giọng nói của anh trầm thấp mát lạnh, nói xong câu này, anh vội rảo bước đi ra khỏi thư phòng.

Lê Hiểu Mạn nhìn bóng lưng anh rảo bước rời đi, cô nhíu mày lại, đến khi bóng người của anh biến mất ở trong tầm mắt của cô, cô mới đứng lên từ ghế sa lon, sau đó rời khỏi thư phòng trở lại phòng ngủ.

Thấy tiểu Nghiên Nghiên ngủ rất an ổn, cô rón rén đi tới mép giường ngồi xuống, cầm lấy chiếc điện thoại di động đã bị Long Tư Hạo ném lên trên giường, thấy trên màn hình hiển thị tin nhắn chưa đọc, cô cau mày lại, rồi mở tin nhắn ra.

“Amber, sao đã trể thế này rồi mà con còn chưa ngủ? Nếu có tin tức của mẹ con cha sẽ thông báo cho con trước tiên.”

Người gửi tin nhắn là Hàn Cẩm Hi, anh ta còn chưa biết tiểu Nghiên Nghiên đã ở biệt thự ven hồ Thủy Lộ.

!!

Lê Hiểu Mạn nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại di động, rồi cô vẫn bỏ qua không gọi điện thoại cho Hàn Cẩm Hi nữa, lúc trước cô định gọi cho Hàn Cẩm Hi, là muốn nhờ anh ta nghĩ biện pháp tới mang Nghiên Nghiên đi, nhưng sau khi trải qua chuyện vừa nãy, cô không

muốn kéo Hàn Cẩm Hi vào nữa.

Dù sao thì thế lực sau lưng anh ta và Long Tư Hạo đều không phải là chuyện đùa, cô không hy vọng khiến hai người bọn họ nảy sinh mâu thuẫn.

Một khi đã nảy sinh mâu thuẫn, cho dù là ai làm bị thương ai, thì đều không phải là kết quả cô muốn thấy.

Mặc dù Hàn Cẩm Hi thích gây hại cho người khác, cái miệng hơi thiếu đòn, nhưng năm năm qua, khi cô tứ cố vô thân anh ta đã giúp cô không ít chuyện, cũng nhờ có sự yêu thương của anh ta, tiểu Nghiên Nghiên mới không bị người khác xem thường và bắt nạt.

Bởi vì anh ta là “Daddy” ở trên danh nghĩa, nên Nghiên Nghiên của cô mới không bị người khác nói là đứa con hoang không có cha.

Mà Long Tư Hạo, cô càng không hy vọng anh bị bất kỳ tổn thương nào, bởi vì anh đã từng khiến cô xúc động và mang đến hạnh phúc cho cô.

Cô đặt gối ở sau lưng rồi dựa vào, cô nhắm mắt lại suy nghĩ rất nhiều chuyện đã phát sinh trong năm năm qua, miên man suy nghĩ đến khi trời gần sáng cô mới ngủ được.

Chờ đến khi cô tỉnh lại, đã không thấy bóng dáng của tiểu Nghiên Nghiên bên cạnh.

“Nghiên Nghiên...”

Cô chợt hoảng sợ, vén chăn lên, vội vàng đi xuống giường, mặc đồ ngủ vội vàng vọt ra khỏi phòng ngủ.

“Thiếu phu nhân...” Quản gia Chú Thành đang đứng ở bên ngoài phòng ngủ, thấy cô vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, còn chỉ mặc quần áo ngủ, ông cúi đầu xuống.

Nghe thấy giọng nói của Chú Thành, Lê Hiểu Mạn dừng lại liếc nhìn ông đang đứng ở cửa phòng ngủ cúi đầu, cô nghi ngờ hỏi: “Chú Thành, sao chú lại đứng ở nơi này? Có thấy...”

Chú Thành biết cô muốn hỏi gì, ông lập tức mỉm cười trả lời: “Thiếu phu nhân, tiểu thư Nghiên Nghiên đang ở cùng thiếu gia.”

Thiếu gia trong miệng ông ta là chỉ Long Tư Hạo.

Nghe ông nói tiểu thư Nghiên Nghiên đang ở cùng Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn hơi cau mày lại, cô che giấu vẻ hoảng sợ trong mắt đi, bình tĩnh hỏi: “Vậy bây giờ bọn họ đang ở đâu?”

Quản gia Chú Thành vẫn cúi đầu như cũ, cung kính nói: “Ngay trong biệt thự, tiểu thư Nghiên Nghiên nói muốn đi tham quan trong biệt thự, thiếu gia đang tự mình bồi cô ấy, đúng rồi, Thiếu phu nhân, thiếu gia sợ sau khi cô tỉnh lại không thấy tiểu thư Nghiên Nghiên thì sẽ lo lắng, nên đã dặn tôi đứng ở đây chờ Thiếu phu nhân, nếu thấy cô thì thông báo cho cô biết là tiểu thư Nghiên Nghiên đang ở cùng thiếu gia, để cô không cần lo lắng.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, Long Tư Hạo dặn quản gia chờ ở bên ngoài phòng ngủ để nói cho cô biết Nghiên Nghiên đang ở cùng với anh, đây tuyệt đối không phải vì khiến cô yên tâm, mà nhất định là mượn quản gia tới truyền lời để ám chỉ cô đang lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Chương 627: Chú đẹp trai, cha cháu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Người đàn ông hỗn đản này, tối hôm qua thì bảo Lý Tuyết mang châm bạc đến cho cô thử độc, hôm nay thì lại dặn Chú Thành đứng chờ ở đây.

Mặc dù biết Long Tư Hạo cố ý, nhưng cô không tức giận chút nào, ngược lại cô còn cảm thấy anh rất đáng yêu, hơn nữa lại rất cẩn thận.

Cho dù anh cố ý khiến cô tức giận, nhưng cô tin tưởng xuất phát điểm của anh chỉ là không muốn để cô lo lắng.

Đôi mắt của cô tràn đầy ý cười, cô nhướn mày liếc nhìn Chú Thành, ôn hòa nói: “Cám ơn Chú Thành, tôi biết rồi, chú cứ đi làm việc của mình đi!”

Sau đó, cô lại quay trở về phòng ngủ, rửa mặt thay quần áo.

Khu vui chơi dành cho trẻ con được đặc biệt xây dựng ở trong vườn hoa của biệt thự, lúc này tiểu Nghiên Nghiên và Long Tư Hạo đang ở chỗ này.

Đã vào đầu hạ, bầu trời quang đãng, ánh nắng chói chang, toàn bộ trời đất đều được ánh sáng mặt trời chiếu sáng, các loài hoa được trồng trong vườn hoa đang thi nhau đua nở, hoa bách hợp, hoa xác pháo đỏ, hoa weigela, hoa cúc sanvitalia, hoa cúc bạch nhật, hoa

thạch lựu, hoa hồng, hoa mimosa....

Đặc biệt là hoa thạch lựu, đỏ rực một mảnh, giống như là ngọn lửa đang bùng cháy ở trên những phiến lá xanh.

Hương hoa xông vào mũi, bầu không khí tràn ngập hương vị ngọt ngào.

Ngoài cái này ra, trong vườn hoa rộng lớn ở sân sau còn có một hồ nước màu xanh lá cây tuyệt đẹp, hồ nước xanh lục phẳng lặng như gương, mặt hồ rất êm ả, êm ả như dải lụa mềm mại, từng luồng ánh mặt trời chiếu lên mặt hồ, giống như là mặt gương đang khúc xạ ánh sáng vàng, thỉnh thoảng lại có từng cơn gió nhẹ thổi qua, lướt qua mặt nước, khiến mặt hồ êm ả gợn từng đợt sóng ly ty.

Trên sân cỏ xanh mướt, toàn bộ vườn hoa đều được cây hòe bao quanh, xanh biếc một mảnh, mang đến cho người ta cảm giác yên tĩnh thoải mái.

Lúc này, tiểu Nghiên Nghiên đang ngồi ở trên chiếc cầu trượt màu xanh da trời, còn Long Tư Hạo thì đang ngồi ở trong một lương đình màu trắng mang phong cách châu Âu ở gần bé.

Trong lương đình có chiếc bàn tròn màu trắng mang phong cách châu Âu, anh ngồi dựa lưng ở trên chiếc ghế trắng tinh nửa hình cung.

Hôm nay, anh ăn mặc rất giản dị, bộ quần áo ở nhà màu trắng, khí chất ưu nhã, cả người đều tản ra khí chất mê người.

Thấy tiểu Nghiên Nghiên chơi cầu trượt đến toát cả mồ hôi, anh ôn hòa nhìn bé, môi mỏng cong lên: “Chú chơi với cháu lâu như vậy, đã đến lúc cháu nên nói cho chú biết ba của cháu là ai rồi chứ?”

Tiểu Nghiên Nghiên ngồi ở trên cầu trượt chọt giang rộng hai tay ra, bé trượt xuống chân cầu trượt, sau khi đứng dậy thì bé lại ngồi lên xích đu ở bên cạnh cầu trượt, bé nâng tầm mắt lên, cất giọng nói non nớt: “Chú đẹp trai ơi, chú tới đẩy cho cháu đi, rồi cháu sẽ nói cho chú.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo đặt ly đen cà phê đang cầm xuống, anh đứng lên đi tới sau lưng bé, nhẹ nhàng đẩy, hơi híp mắt lại nhìn bé: “Bây giờ cháu có thể nói rồi chứ?”

Tiểu Nghiên Nghiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn điêu ngọc trác lên, quay đầu lại nhìn về phía anh, bé chớp chớp mắt, ngọt ngào nói: “Chú đẹp trai ơi, có phải chú thích mommy của cháu hay không?”

Long Tư Hạo ngừng động tác trên tay lại, anh nheo mắt nhìn bé, môi mỏng nhẹ mân: “Trả lời câu hỏi của chú trước đã.”

Tiểu Nghiên Nghiên thấy anh không trả lời, bé phồng má, chu cái miệng nhỏ: “Chú đẹp trai ơi, nếu chú không trả lời cháu, thì cháu không trả lời.”

Long Tư Hạo thấy tiểu Nghiên Nghiên sẽ không trả lời nếu anh không trả lời trước, anh thâm thúy nhìn bé, môi khẽ mấp máy: “Thích.”

“À!” tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt, bé ngọt ngào cười với anh, nhưng không trả lời vấn đề của anh, mà lại tiếp tục hỏi: “Vậy chú có thể nói cho cháu biết, giữa chuyện chú và mommy của cháu không?”

Tối hôm qua, bé không hỏi được mommy, nên hôm nay bé muốn hỏi Long Tư Hạo.

Sáng sớm hôm nay, bé đã thừa dịp mẹ yêu của mình còn chưa tỉnh

ngủ đã bò dậy, sau đó trực tiếp đi tìm Long Tur Hạo, nói muốn để để anh bồi bé đi dạo quanh biệt thự, sau đó bé sẽ nói cho anh biết daddy của bé là ai.

Tuy nhiên, xem ra bây giờ, rõ ràng là, Long Tur Hạo đang bị bé dắt mũi.

Long Tur Hạo thấy bé nói bồi bé đi dạo anh cũng đi, bảo chơi cũng chơi, nhưng bé vẫn không nói ai là daddy của bé.

Long Tur Hạo thấy tiểu bất điểm trước mắt cố ý đổi chủ đề, anh hơi nheo mắt lại, khẽ cười nhạt, giọng nói trầm thấp rõ ràng, không chút giấu giếm nói: “Mẹ cháu là vị hôn thê của chú.”

“Mommy là vị hôn thê của chú?” tiểu Nghiên Nghiên trợn to mắt, bé hơi kinh ngạc há to cái miệng nhỏ: “Tại sao cháu chưa bao giờ nghe thấy mommy nói?”

Long Tur Hạo nghe thấy tiểu Nghiên Nghiên nói Lê Hiểu Mạn chưa bao giờ nhắc đến mình, vẻ mặt của anh thoáng trở nên lạnh lẽo, nhưng anh lại nhanh chóng khôi phục nét mặt ôn hòa lại.

Tiểu Nghiên Nghiên nâng khuôn mặt nhỏ lên, nhìn chăm chăm vào anh, mắt của bé đột nhiên sáng lên, bé ngọt ngào nói: “Chú đẹp trai ơi, không phải chú muốn biết daddy của cháu là ai sao? Cháu cảm thấy chú chính là daddy của cháu à nha!”

!!

Chương 628: Chú tìm mẹ...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo nghe vậy, ánh mắt đầy ý cười, cưng chiều nhìn bé, giọng vô cùng ôn nhu: “Tại sao Nghiên Nghiên cho là như vậy?”

Tiểu Nghiên Nghiên hí mắt cười: “Vì năm năm qua không có ai tới tìm mẹ, chỉ có chú đẹp trai tìm mẹ.”

Tiểu Nghiên Nghiên nói thế, trong mắt Long Tư Hạo thoáng qua tia sáng tỏ, ánh mắt nhìn bé càng ôn nhu.

“Nghiên Nghiên.”

Một thanh âm truyền tới, Long Tư Hạo và Tiểu Nghiên Nghiên đồng thời quay đầu, thấy là Lê Hiểu Mạn.

“Mẹ!” Tiểu Nghiên Nghiên từ trên xích đu nhảy xuống, nhìn Lê Hiểu Mạn, ngọt ngào kêu.

Lê Hiểu Mạn đi tới trước mặt Tiểu Nghiên Nghiên, nhìn bé, thấp giọng hỏi: “Nghiên Nghiên, dậy khi nào?”

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu nhìn cô, cong mi cười: “Một giờ trước ạ.”

Dừng lại, Tiểu Nghiên Nghiên lại ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn cô hỏi: “Mẹ, chú đẹp trai có phải ba con không?”

Lê Hiểu Mạn hoàn toàn không nghĩ tới Tiểu Nghiên Nghiên hỏi vấn đề này trước mặt Long Tư Hạo, cô sững sờ, xoay người nhìn Long Tư Hạo, thấy anh đang nhìn cô chăm chăm, tim cô không khỏi tăng tốc.

Đè nén khẩn trương trong lòng, ánh mắt cô hòa nhã nhìn Long Tư Hạo nói: “Tôi... Tôi dẫn Nghiên Nghiên về phòng ngủ trước.”

Dứt lời, cô dắt tay Tiểu Nghiên Nghiên, kéo bé rời khỏi vườn hoa sau nhà, trở lại phòng ngủ chính ở lầu ba.

Kéo Tiểu Nghiên Nghiên ngồi xuống giường tròn lớn, cô ôn nhu nhìn bé hỏi: “Nghiên Nghiên, con nói cho mẹ, tại sao vừa rồi con cho là... anh ấy là ba con?”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt, thanh âm non nớt hỏi: “Mẹ nói anh ấy là chú đẹp trai sao?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ.”

Thấy mẹ mình gật đầu, Tiểu Nghiên Nghiên mới non nớt nói: “Vì mẹ từng nói năm năm trước ba con mất tích! Chú đẹp trai vừa nói năm năm trước mẹ là vị hôn thê của chú ấy, còn nói mẹ có quan hệ với chú ấy, vậy chú đẹp trai không phải ba con sao?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn bé, trong lòng ưu tư phức tạp, chẳng lẽ là vì ba con liên tâm sao?

Nếu không, bé còn nhỏ tuổi sao có thể chỉ dựa vào mấy câu nói liền hoài nghi Long Tư Hạo là ba ruột của bé.

Cô ngồi chồm hồm xuống, nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, dò xét hỏi: “Nghiên Nghiên, con nói thật cho mẹ, con cảm thấy chú đẹp trai kia

thế nào?”

Thấy mẹ mình hỏi tới Long Tư Hạo, Tiểu Nghiên Nghiên đưa tay nhỏ chống mặt, dáng vẻ suy tính: “Mẹ, con cảm thấy chú đẹp trai kia rất tuấn tú, nhà chú ấy rất lớn, rất đẹp, có rất nhiều người giúp việc, rất ôn nhu.”

Nghe thế, Lê Hiểu Mạn co rút khóe môi: “Đây chính là đánh giá của con về chú đẹp trai?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn cô, rất nghiêm túc gật đầu, sau đó tò mò hỏi: “Mẹ, tại sao mẹ luôn hỏi con cảm thấy chú đẹp trai như thế nào? Đây là lần thứ hai rồi nha! Có phải vì chú ấy là ba con không?”

Nhìn thẳng vào ánh mắt tò mò nghi hoặc của Tiểu Nghiên Nghiên, Lê Hiểu Mạn nhíu mày, Nghiên Nghiên nhỏ như vậy mà đã nghi ngờ Long Tư Hạo là ba bé, còn Long Tư Hạo thông minh thế, chắc hẳn đã sớm nghi ngờ rồi.

Cô cho tới nay không tận lực giấu diếm Tiểu Nghiên Nghiên là con gái của Long Tư Hạo, sở dĩ cô không trực tiếp thừa nhận là vì trong lòng còn vướng mắc Long Tư Hạo quên chuyện đêm anh rời khỏi cô năm năm trước.

Cô thật sự không hiểu, nếu Long Tư Hạo nói yêu cô, vậy tại sao phải rời khỏi cô năm năm?

Anh cũng không nói cho cô, năm năm qua rốt cuộc anh đi đâu.

Cô cảm thấy cô cần phải đi hỏi rõ, năm năm Long Tư Hạo mất tích, rốt cuộc anh đi đâu.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ bé không biết đang suy nghĩ gì mà

không trả lời bé, bé kéo tay cô, chớp mắt, nghi ngờ hỏi: “Mẹ, mẹ đang nghĩ gì thế?”

Lê Hiểu Mạn phục hồi tinh thần, ánh mắt nhu hòa nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, cười nhạt nói: “Mẹ không nghĩ gì, Nghiên Nghiên ngoan, ở đây chờ mẹ một lát, mẹ có chút việc cần xử lý, sẽ mau quay lại, Nghiên Nghiên có thể hứa với mẹ không chạy loạn không?”

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ bé nói chuyện hòa nhã, cũng không muốn chọc cô buồn, ngọt ngào cười: “Dạ được, con nghe mẹ, tuyệt đối không chạy loạn, mẹ cần làm gì thì mau đi làm, con ở đây chờ mẹ.”

“Ừ! Nghiên Nghiên ngoan!” Nhìn con gái còn nhỏ tuổi đã rất hiểu chuyện, trong lòng Lê Hiểu Mạn vô cùng xúc động, hốc mắt ửng đỏ, ươn ướt, cúi đầu hôn lên trán Tiểu Nghiên Nghiên, cười nhìn bé: “Con gái ngoan, mẹ đi.”

Sau đó cô liền ngồi dậy ra khỏi phòng.

Cô vốn cho rằng Long Tư Hạo còn ở vườn hoa sau nhà, đang chuẩn bị xuống lầu liếc thấy cửa thư phòng không đóng, còn Long Tư Hạo không biết vào thư phòng từ lúc nào, đang ngồi trước bàn.

Trong thư phòng còn có Lạc Thụy.

Lạc Thụy cầm văn kiện chưa từng mở trong tay đưa cho Long Tư Hạo: “Tổng giám đốc, đây là giám định DNA của anh và đứa bé, tôi còn chưa xem, không biết kết quả là gì, Tổng giám đốc, hay là anh xem trước đi.”

Lê Hiểu Mạn đứng ngoài thư phòng nghe lời Lạc Thụy, vè mặt kinh ngạc, sau đó đi vào.

Nghe tiếng bước chân, Long Tur Hạo ngược mắt nhìn cửa thư phòng, thấy là Lê Hiểu Mạn, anh nhú mày, nhận lấy văn kiện Lạc Thụy đưa cho anh, mở ra.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn đang muốn ngăn cản, Long Tur Hạo đã mở ra, lấy bản giám định DNA của anh và Tiểu Nghiên Nghiên ra.

“Long Tur Hạo... Chờ chút, không được phép xem...”

Lê Hiểu Mạn lập tức chạy tới, vươn tay đoạt lấy bản giám định DNA trong tay anh, lại bị Long Tur Hạo tránh được.

Sau đó cô đi vòng qua trước người Long Tur Hạo, đưa tay đoạt lần nữa, nhưng Long Tur Hạo thuận thế duỗi cánh tay dài ra, ôm lấy eo cô, kéo cô ngồi lên hai chân anh.

Tư thế mập mờ này không khỏi làm Lê Hiểu Mạn nghĩ tới năm năm trước, cô ngây người, mặt trong nháy mắt đỏ lên, thấy Lạc Thụy vẫn còn ở đây, cô uốn éo người chuẩn bị đứng lên, tay Long Tur Hạo ôm chặt eo cô, không cho cô cơ hội đứng lên.

Cô ngược mắt nhìn Long Tur Hạo, đang muốn lên tiếng, Long Tur Hạo lên tiếng trước.

“Khẩn trương như vậy làm gì? Chẳng lẽ vì anh chính là ba ruột của Nghiên Nghiên?”

Ánh mắt anh thâm trầm nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, trong mắt lóe lên nụ cười châm chọc.

Lê Hiểu Mạn đè nén khẩn trương trong lòng, trợn mắt nhìn anh:

“Long Tur Hạo, tôi khẩn trương hồi nào? Tôi chỉ không nghĩ tới anh

lại lên tôi kiểm tra DNA của Nghiên Nghiên.”

l.ạc Thụy đứng một bên không hy vọng Lê Hiếu Mạn hiểu lầm Long
Tur Hạo, cười giải thích: “Lê tiểu thư, cô hiểu làm Tổng giám đốc rồi,
là tôi tự quyết định lấy tóc của đứa bé và Tổng giám đốc đi kiểm tra
DNA, Tổng giám đốc cũng không biết chuyện.”

Chương 629: Chúng ta bắt đầu lại

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn Lạc Thụy, hơi cau mày: “Trợ lý lạc, tại sao anh làm thế?”

Lạc Thụy cười nhìn Lê Hiểu Mạn: “Lê tiểu thư, tôi nghi ngờ đứa bé đó là con gái của Tổng giám đốc, cô nói đúng không?”

Không đợi Lê Hiểu Mạn đáp lời, anh ta lại Long Tur Hạo đang xem báo cáo giám định DNA, cười nói: “Tổng giám đốc, thế nào? Nghiên Nghiên là con gái của anh đúng không?”

Long Tur Hạo không trả lời Lạc Thụy mà nhíu chặt mày, vẻ mặt căng thẳng, nhìn báo cáo giám định DNA bị anh bóp nát, tựa như phải nhìn tờ giấy kia ra một lỗ thủng, ánh mắt lạnh thấu xương như mũi dao sắc bén.

Lạc Thụy thấy biểu tình của Long Tur Hạo không đúng, nghi ngờ hỏi: “Tổng giám đốc, thế nào? Chắc chắn đứa bé là con gái của anh cũng không cần kích động khác thường vậy chứ.”

Sau đó anh ta nghiêng người tới trước, ánh mắt rơi vào trên tờ giấy bị Long Tur Hạo bóp biến dạng, khi thấy kết quả Tiểu Nghiên Nghiên không phải con ruột của Long Tur Hạo, anh ta trợn to mắt.

Anh ta cầm lấy tờ giấy kia từ trong tay Long Tur Hạo, nhìn chăm chăm tờ giấy hồi lâu, mới mặt đầy khiếp sợ hét to: “Oh! No! Điều này

sao có thể? Sao đứa bé không phải là con gái ruột của Tổng giám đốc? Sao không có liên hệ máu mủ chứ? Có phải có gì sai không? Điều này sao có thể?”

Lê Hiểu Mạn ngồi trên chân Long Tư Hạo thấy Lạc Thụy mặt đầy khiếp sợ, cô ngước mắt nghi hoặc nhìn Long Tư Hạo, lập tức từ trên đùi anh trượt xuống, đi tới trước mặt Lạc Thụy, cầm lấy giám định DNA trong tay anh ta.

Khi thấy kết quả Long Tư Hạo không phải ba ruột Tiểu Nghiên Nghiên, cô cũng trợn to mắt, ánh mắt đầy khiếp sợ và không dám tin.

Sao Nghiên Nghiên không phải là con gái của Long Tư Hạo?

Có phải bản giám định sao rồi không?

Cô cẩn thận nhìn một lát, chắc chắn người giám định là Long Tư Hạo và Tiểu Nghiên Nghiên, kiểm tra hai bên đều là tóc.

Theo lý giám định DNA bằng tóc là vô cùng chính xác, kết quả giám định giống máu, không thể nào sai lầm, nhưng tại sao kết quả lại ghi Nghiên Nghiên và Long Tư Hạo không có quan hệ cha con?

Nghiên Nghiên là con gái của Long Tư Hạo, bản giám định DNA này có vấn đề, rất có thể bị người ta động tay chân.

Vì chuyện này, cô đột nhiên nhớ lại thức ăn có tác dụng ngừa thai mấy ngày trước.

Hôm ấy rõ ràng có người kiểm tra tốt, mới cho cô ăn.

Mục đích người đó không cần nói cũng biết, chính là muốn làm cho Long Tư Hạo cho là cô không muốn mang thai đứa nhỏ của Long Tư

Hạo, khiến quan hệ bọn họ tiếp tục trở nên ác liệt.

Nếu như cô không đoán sau, nói không chừng bản giám định DNA này cũng cùng một người động tay, mục đích chính là muốn khiến quan hệ của cô và Long Tư Hạo càng thêm gay gắt.

Chẳng qua người này rốt cuộc là ai? Có thể táy máy tay chân bản giám định DNA?

Long Tư Hạo ngồi trên ghế da thật xa hoa nhìn Lê Hiểu Mạn cầm bản giám định DNA, ánh mắt thâm trầm nhìn Lạc Thụy, trầm giọng nói: “Đi ra ngoài.”

Thấy sắc mặt Long Tư Hạo không tốt lắm, Lạc Thụy nhìn anh, lại nhìn Lê Hiểu Mạn, khẽ thở dài một hơi, liền nhíu mày, vẻ mặt ngưng trọng rời khỏi thư phòng, cũng thức thờ đóng cửa thư phòng.

Sau khi Lạc Thụy rời đi, Long Tư Hạo đứng dậy đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, đưa tay đoạt bản giám định DNA trong tay cô, xé thành giấy vụn.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn ưu tư phức tạp nhìn anh: “Long Tư Hạo...”

Long Tư Hạo tùy tiện ném giấy vụn đi, bàn tay có lực nắm lấy cổ tay cô, kéo cô vào trong ngực anh, ánh mắt ôn nhu nhìn cô: “Hiểu Hiểu, anh không tin khoa học, anh chỉ tin em, nói cho anh, Nghiên Nghiên có phải là con gái của anh hay không, chỉ cần em nói phải, anh sẽ tin.”

Nghe lời này của anh, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh, nếu nói đáy lòng không có tia rung động nào là giả.

Không tin khoa học, chỉ tin cô, lời này cho dù ai nghe được cũng sẽ

bị làm cho rung động!

Thật ra trừ năm năm trước anh nói những lời vô tình với cô, anh chưa từng làm chuyện gì thật sự tổn thương cô.

Mà cô ở trước mặt anh luôn tùy hứng, luôn nói lời tổn thương anh.

Anh muốn con gái như vậy, mà cô ích kỷ không nói cho anh Nghiên Nghiên chính là con gái anh, nếu so sánh, cô đối với anh còn tàn nhẫn hơn anh đối với cô.

Cô không trực tiếp phủ nhận, mà ngược mắt nhìn anh, ánh mắt phức tạp: “Long Tur Hạo, em hỏi anh một câu, anh thành thật trả lời em, em sẽ nói cho anh thân thể của Nghiên Nghiên.”

Nghe vậy, Long Tur Hạo sâu kín nhìn cô, môi mỏng khẽ nhấp, phun ra một chữ: “Được.”

Thấy anh nói được, Lê Hiểu Mạn nhìn anh, ánh mắt ôn nhu: “Năm nay rốt cuộc anh đi đâu?”

Long Tur Hạo không nghĩ tới cô sẽ hỏi vấn đề này đầu tiên, anh nhú mày, không hề muốn nói chuyện anh bị bệnh cho cô.

Anh ôm cô, cúi đầu hôn lên môi cô: “Hiểu Hiểu, đổi câu hỏi khác được không?”

Anh càng không nói, Lê Hiểu Mạn càng cảm thấy chuyện không đơn giản.

Cô nhướn mày nhìn anh: “Được, em đổi câu đã từng hỏi anh, lần cuối cùng chúng ta gặp mặt năm năm trước là ở đâu?”

Ánh mắt Long Tur Hạo mang theo ý cười nhìn cô, khẽ nhếch môi, thanh âm trầm thấp: “Khách sạn quốc tế Đế Hoa.”

Thấy anh nói đúng, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc: “Anh nhớ ra rồi?”

Long Tur Hạo hơi híp mắt, ánh mắt mang theo thâm ý nhìn cô, vốn muốn hỏi nhớ ra cái gì, nhưng anh không hỏi, vì anh biết anh hỏi liền lộ tẩy, anh nói khách sạn Đế Hoa hoàn toàn là đoán mò.

“Hiểu Hiểu, vậy bây giờ em có thể nói cho anh Nghiên Nghiên là con gái của ai chưa?”

Tiểu Nghiên Nghiên là con gái của ai, thật ra trong lòng anh đã sớm có câu trả lời, chỉ là muốn nghe chính miệng cô nói ra mà thôi.

Trước kia anh hoài nghi Nghiên Nghiên là con gái của anh, nhưng trải qua vừa rồi, anh không chỉ hoài nghi, mà là xác định.

Hiểu Hiểu của anh vừa thấy kết quả anh và Nghiên Nghiên không phải cha con, trên mặt lộ ra biểu tình không dám tin, điều này đủ để chứng minh kết quả kia là sai, nếu không, Hiểu Hiểu của anh sẽ không khiếp sợ và không dám tin.

Biểu tình khiếp sợ không chút che giấu là nội tâm chân thật nhất của cô.

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn vẻ mặt ôn nhu của anh, hơi cong môi dưới: “Mặc dù anh trả lời đúng câu hỏi thứ hai của em, nhưng anh không trả lời câu hỏi thứ nhất của em.”

Long Tur Hạo ôn nhu nhìn cô, anh phát hiện muốn cô chính miệng thừa nhận Nghiên Nghiên là con gái của anh thật sự có chút khó khăn.

Nhưng anh có cách để cô thừa nhận.

Hai cánh tay bền chắc của anh ôm chặt cô, không hỏi Nghiên Nghiên có phải con gái của anh hay không nữa, mà ánh mắt thâm tình nhìn cô, khóe môi nở nụ cười ôn nhu, thanh âm trầm thấp: “Hiểu Hiểu, chúng ta bắt đầu lại được không? Tất cả trước kia chúng ta bỏ qua hết, bắt đầu lại.”

Chương 630: Khôi hài, quan hệ nam nữ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đối diện với ánh mắt mong chờ của anh, lòng Lê Hiểu Mạn khẽ run, rĩ mắt: “Chúng ta còn có thể bắt đầu lại sao? Anh không trách em hại chết con gái anh sao? Không phải anh nói vĩnh viễn không tha thứ... Ừm...”

Long Tur Hạo không đợi cô nói xong, cúi đầu xuống phong bế đôi môi đỏ thắm dụ người của cô, tới khi cô sắp sặc, anh mới lui ra.

Ánh mắt anh nóng bỏng chăm chú nhìn cô: “Hiểu Hiểu, anh không trách em, cho tới nay anh không hề trách em, thật xin lỗi, năm năm trước từ bỏ em, rời xa em, còn làm tổn thương em, là anh sai, anh đáng chết, em cho anh thêm một cơ hội, để anh chuộc tội năm năm trước.”

Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu chăm chú nhìn anh, cong môi cười, nói: “Được...”

Nghe cô nói được, mắt Long Tur Hạo chứa đầy ý cười: “Hiểu Hiểu...”

Thấp giọng kêu một tiếng, anh chuẩn bị hôn cô lần nữa, lại bị Lê Hiểu Mạn quay đầu tránh.

Ánh mắt anh sâu kín nhìn cô chăm chăm, thấp giọng kêu: “Hiểu Hiểu.”

Thấy vẻ mặt anh không vui, Lê Hiểu Mạn nhướn mày, câu môi: “Em còn chưa nói hết, em có thể đáp ứng cùng anh bắt đầu lại, nhưng trước đó, em muốn làm một chuyện.”

Long Tư Hạo nghi hoặc nhìn cô: “Chuyện gì?”

Lê Hiểu Mạn híp mắt, trong mắt thoáng qua vẻ lạnh lùng, mím môi nói: “Có liên quan tới chuyện món ngựa thai hôm trước, em phải nói cho anh, những món đó không phải em cho người làm, em nghi ngờ có người trong bóng tối hãm hại em, mục đích chính là quan hệ chúng ta trở nên gay gắt hơn...”

Nói tới đây, cô ngược mắt nhìn Long Tư Hạo, nụ cười rét lạnh: “Em không thích bị người khác thiết kế hãm hại, cho nên chuyện này phải tra rõ.”

Ánh mắt Long Tư Hạo thâm trầm nhìn cô: “Em muốn anh tra rõ là ai đang hãm hại em, mới đáp ứng cùng anh bắt đầu lại?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn anh, nhu mì cười một tiếng, khẽ gật đầu: “Ừ.”

Long Tư Hạo ôm cô vào lòng lần nữa, cầm để trên trán cô, thanh âm trầm thấp ôn nhu: “Hiểu Hiểu, cho dù em không nói, anh cũng sẽ tra rõ chuyện này.”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, ánh mắt nhu hòa: “Vậy em cho anh ba ngày, nếu anh tra ra ai đang hãm hại em trong vòng ba ngày, em đáp ứng cùng anh bắt đầu lại, nếu không tra ra, em... Ừm...”

Không đợi Lê Hiểu Mạn nói xong, hai ngón tay thon dài của Long Tư Hạo che kín môi cô, ánh mắt thâm tình nhìn cô, giọng ôn nhu kiên định: “Hiểu Hiểu, anh sẽ không buông tay em nữa, cho dù trong ba

ngày anh không tra ra, anh cũng sẽ không bỏ rơi em, càng không cho phép em rời đi.”

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh: “Vậy vừa rời em không khác nào nói nhảm.”

Long Tur Hạo cong môi cười, ôm chặt cô, môi mỏng hôn lên trán cô: “Cũng không tính là nói nhảm, nhiệm vụ Hiểu Hiểu giao cho anh, anh nhất định dùng hết khả năng hoàn thành đúng hạn...”

Nói tới đây, bàn tay ấm áp của anh nâng mặt cô, ánh mắt nóng bỏng thâm tình nhìn cô: “Hiểu Hiểu, đừng nghĩ rời khỏi anh, anh không cho phép, cũng sẽ không cho em có cơ hội này, cả đời này, không có bất kỳ chuyện gì người nào có thể tách chúng ta ra nữa.”

Trong lời anh, Lê Hiểu Mạn cảm nhận được tình yêu thắm thía nồng đậm của anh đối với cô, cô rũ mắt, đáy lòng bị anh làm cho xúc động.

Nghĩ đến Quý Vũ Tinh, cô liền ngược mắt nhìn anh: “Anh và Quý tiểu thư kia là quan hệ gì?”

Thấy cô hỏi tới Quý Vũ Tinh, Long Tur Hạo liền nhớ tới chuyện cô vì Quý Vũ Tinh mà mất không chế.

Anh nhướn mày, ánh mắt sâu thẳm chứa đầy ý cười, môi mỏng hài hước cong lên, mập mờ khạc ra bốn chữ: “Quan hệ nam nữ.”

Lê Hiểu Mạn tức giận trợn mắt nhìn anh: “Long Tur Hạo, xin anh nghiêm túc nói cho em hai người rốt cuộc có quan hệ gì?”

Long Tur Hạo nhìn cô, nhếch môi cười: “Vậy em nghiêm túc nói cho anh em và Hàn Cẩm Hi rốt cuộc có quan hệ gì?”

Lê Hiểu Mạn hí mắt cười, nhấn mạnh từng chữ: “Giống hai người vậy, quan ~ hệ ~ nam ~ nữ.”

Dừng lại, cô không vui trợn mắt nhìn anh: “Anh không muốn nói, em không hỏi.”

Dứt lời, cô đẩy anh ra, xoay người đi ra ngoài.

Thấy vậy, Long Tur Hạo sãi bước tiến lên, ôm ngang cô, vừa đi về phía sofa trong thư phòng vừa ôn hòa nói: “Hiểu Hiểu, em lại tùy hứng, được, anh nói, anh nói rõ với em, anh và Tinh Tinh không có bất kỳ quan hệ gì...”

“Tinh Tinh? Gọi rất thân thiết nha!” Hai người nói rõ với nhau, Lê Hiểu Mạn liền không che giấu tình cảm đối với anh nữa, cô không vui trợn mắt nhìn anh, trong giọng nói lộ rõ mùi giấm.

Nhìn cô đang ghen, Long Tur Hạo đầy ý cười, vừa rồi là anh cố ý gọi vậy.

Anh cưng chiều néo chóp mũi cô, thanh âm trầm thấp: “Nha đầu ngọc, ở trong mắt anh, chỉ coi cô ta là một người đáng thương.”

Dứt lời, anh nhẹ nhàng đặt Lê Hiểu Mạn xuống sofa, che trên người cô, vừa cởi quần áo cô vừa nói: “Anh chỉ coi cô ta là một đứa trẻ cần giúp đỡ.”

Giúp người là một niềm vui, nhưng Lê Hiểu Mạn không hiểu tại sao Long Tur Hạo phải giúp cô ta?

Vì đặt tâm tư trên người Quý Vũ Tinh, cô không nhận ra Long Tur Hạo đang sờ cô, cởi quần áo cô.

Cô nheo mắt nhìn anh: “Anh chắc chắn chỉ coi cô ta là đứa trẻ?”

Nhìn bình giấm chua lớn Lê Hiếu Mạn, tâm tình Long Tư Hạo thật tốt, ánh mắt thâm tình nhu hòa nhìn cô: “Hiếu Hiếu, anh chắc chắn.”

Trong lòng Lê Hiếu Mạn vẫn không thoải mái: “Vậy tại sao anh đi đến đâu đều dẫn cô ta theo? Anh không có cô ta bên cạnh không được sao?”

Long Tư Hạo cười nhìn cô, không sợ đổ dầu vào lửa nói: “Không có cô ta thật sự không được.”

“Long Tư Hạo...” Lê Hiếu Mạn nhìn anh, ánh mắt nổi lên lửa giận.

Long Tư Hạo cười an nhàn nhìn cô sắp bùng nổ: “Hiếu Hiếu, không có cô ta làm sao anh nghiệm chứng được em yêu anh nhiều bao nhiêu.”

Lê Hiếu Mạn trợn mắt nhìn anh, rất muốn nói một câu, thiên tài mới yêu anh, nhưng cô nhịn được.

Cô không để ý anh nữa, mím chặt môi không nói lời nào.

Long Tư Hạo thấy cô không lên tiếng, ánh mắt chứa đầy nụ cười cứng chiều, môi mỏng kẻ sát bên tai cô, nhẹ nhàng cắn rai tai cô: “Còn tức giận?”

Lê Hiếu Mạn rũ mắt, không để ý tới anh.

Thấy thế, Long Tư Hạo cười chúm chím, vén tóc cô ra sau tai, lộ ra tai trắng nõn như ngọc.

Anh ngậm lấy tai cô, đầu lưỡi liếm vành tai cô, làm cô khẽ run.

Rất hài lòng phản ứng của cô, anh híp mắt, ánh mắt nóng bỏng, sóng tình dâng trào, thanh âm khàn khàn: “Hiểu Hiểu, có phải bây giờ hận anh đến nghiện răng không?”

Chương 631: Hiểu Hiểu, có thể ép rồi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Không đợi cô trả lời, anh lại tiếp tục giọng mang theo thâm ý nói: “Vậy thì ép khô anh để giải trừ mối hận trong lòng em.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn hí mắt nhìn anh, nghi ngờ hỏi: “Ép khô cái gì?”

Ánh mắt Long Tur Hạo mập mờ nhìn cô: “Em nói sao? Anh dạy em ép, trước tiên như vậy...”

Dứt lời, anh cúi đầu xuống, dùng sức vồ lấy môi cô, lưỡi dài bá đạo liến hôn hàm răng cô, cuồng dã dây dưa cái lưỡi thơm tho mềm mại của cô.

Lê Hiểu Mạn bị anh hôn thở không thông, hai tay mảnh khảnh nhẹ đánh ngực anh.

Nhận ra cô không thể hít thở, Long Tur Hạo lui ra, đợi cô thở nổi, anh lại vồ lấy đôi môi cô, hôn vô cùng sâu và cuồng dã.

Lưỡi dài của anh tựa như muốn xuyên thấu cổ họng cô, xâm nhập như vậy khiến Lê Hiểu Mạn không chịu nổi, hai tay cô chắn trước ngực anh, muốn kêu anh dừng lại, nhưng anh lại nuốt lời cô.

Long Tur Hạo hôn cô đến khi cô sắp hít thở không thông lần nữa, mới lui ra.

Lúc cô cố gắng hít thở không khí mới mẽ, Long Tur Hạo đứng thẳng người.

Lê Hiểu Mạn đang hít thở sâu nghe tiếng, cô ngược mắt nhìn Long Tur Hạo, thấy anh đã không mảnh vải che thân.

Trên người truyền đến lạnh lẽo, cô nhìn chính cô lần nữa, thấy chính cô cũng không biết bị cởi quần áo không mảnh vải che thân từ lúc nào.

Cô tức giận nhìn Long Tur Hạo, vừa muốn lên tiếng, môi mỏng Long Tur Hạo đã ép xuống, che môi cô.

Cô căn bản không kịp phản kháng, Long Tur Hạo ngang ngược nhanh chóng tấn công vào “thành trì” của cô.

Sau khi kết hợp hoàn mỹ với cô, anh cười nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng tựa như có thể hòa tan cô: “Hiểu Hiểu, bây giờ có thể bắt đầu ép rồi.”

Lê Hiểu Mạn xấu hổ, mặt đỏ bừng, ánh mắt phun lửa nhìn Long Tur Hạo, cắn răng nghiến lợi nói: “Long Tur Hạo, anh... anh khốn kiếp... Ừm...”

Môi cô bị Long Tur Hạo vồ lấy một lần nữa, hàng vạn lời chưa nói xong đều bị nuốt mất.

...

Trời sắp tối, Lê Hiểu Mạn mới được Long Tur Hạo ôm về phòng ngủ.

Tiểu Nghiên Nghiên một mực chờ Lê Hiểu Mạn trong phòng ngủ thấy

mẹ bé “mất tích” gần một ngày, kết quả lại được ôm về phòng ngủ, bé nghi hoặc nhìn Long Tư Hạo hỏi: “Chú đẹp trai, mẹ cháu sao thế?”

Long Tư Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn bị anh “dày vò” cực kỳ mệt mỏi ở trong ngực anh, sau đó ánh mắt ôn hòa nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, tận lực thấp giọng nói: “Mẹ cháu rất mệt, không được quấy rầy mẹ.”

Dứt lời, anh ôn nhu đặt Lê Hiểu Mạn lên giường tròn lớn.

Lê Hiểu Mạn nằm trên giường ngay cả sức lực mở mắt cũng không có, nhưng miệng vẫn dứt quăng mắng khốn kiếp.

Nghe mẹ mình mắng, Tiểu Nghiên Nghiên đi tới, nhìn mẹ bé một lát, lại ngẩng đầu nhìn Long Tư Hạo, thanh âm non nớt hỏi: “Chú đẹp trai, mẹ đang mắng ai vậy?”

Long Tư Hạo cúi đầu xuống hôn lên trán Lê Hiểu Mạn, đắp chăn cho cô xong, mới nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, ánh mắt ôn hòa: “Đang mắng tên khốn kiếp.”

“Dạ!” Tiểu Nghiên Nghiên nheo mắt: “Chú đẹp trai chính là tên khốn kia!”

Long Tư Hạo co rút khóe môi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng giống nhau của bé và Lê Hiểu Mạn, ánh mắt ôn nhu không tự chủ mang theo mấy phần cứng chiều: “Ăn tối chưa?”

Nghe thế, Tiểu Nghiên Nghiên xụ mặt, nhìn Lê Hiểu Mạn trên giường, đáng thương lắc đầu: “Cháu đang đợi mẹ trở lại, còn chưa ăn tối.”

Nghe bé nói chưa ăn tối, Long Tư Hạo nhíu mày, trong mắt xẹt qua tia đau lòng, ngồi xổm xuống, cười nhìn bé: “Bây giờ chú dẫn cháu đi

ăn, hừm?”

Dứt lời, anh ôm Tiểu Nghiên Nghiên đi ra ngoài.

Tiểu Nghiên Nghiên nâng cằm nhỏ, bình tĩnh nhìn Long Tư Hạo tuần mỹ mê người.

Long Tư Hạo thấy bé con trong ngực bình tĩnh nhìn anh, anh cong môi cười, ánh mắt nhu hòa nhìn Tiểu Nghiên Nghiên: “Thế nào? Sao nhìn chú như vậy?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn chăm chăm Long Tư Hạo không chớp mắt, thanh âm non nớt: “Chú đẹp trai, cháu càng nhìn chú, càng cảm thấy chú giống ba cháu.”

Long Tư Hạo câu môi cười, ôn hòa nhìn bé: “Tiểu nha đầu, nếu cháu nguyện ý, có thể gọi chú là ba.”

Tiểu Nghiên Nghiên ngược mặt, không hiểu nhìn Long Tư Hạo hỏi: “Tại sao? Bây giờ chú cũng không phải là ba cháu mà?”

Mắt Long Tư Hạo càng ôn hòa nhìn bé, cong môi cười: “Chú và mẹ cháu sẽ kết hôn, sau này cháu gọi chú là ba.”

“Chú muốn kết hôn với mẹ cháu?” Tiểu Nghiên Nghiên trợn to mắt nhìn Long Tư Hạo một hồi, lại xụ mặt, thanh âm non nớt xen lẫn bất mãn đối với ba mình: “Nhưng cháu không muốn kêu chú là ba, cháu không thích chữ ba.”

Nghe ra giọng Tiểu Nghiên Nghiên không đúng, Long Tư Hạo nhìn bé hỏi: “Tại sao không thích chữ ba?”

Tiểu Nghiên Nghiên rũ mắt, nhấp cái miệng nhỏ: “Là không thích.”

Sau đó bé ngẩng đầu nhìn Long Tur Hạo: “Chú đẹp trai, không phải chú nói dẫn cháu đi ăn sao? Cháu đói.”

Long Tur Hạo cúi nhìn bé, ôm bé đi thẳng tới phòng ăn.

Ăn tối cùng Tiểu Nghiên Nghiên xong, Long Tur Hạo trực tiếp dẫn bé lên phòng ngủ trẻ con trên lầu ba.

Phòng ngủ trẻ con vốn là anh chuẩn bị cho con gái đầu tiên của anh và Lê Hiểu Mạn, bên trong trang trí như tiểu vương quốc ảo mộng, toàn bộ màu hồng, kết hợp phong cách bé gái, làm cho Tiểu Nghiên Nghiên vừa thấy liền vui mừng không thôi.

Ánh mắt bé lóe lên ánh sáng tuyệt trần, há to cái miệng nhỏ, liên tục khen ngợi.

“Wow! Thật là đẹp, phòng thật là đẹp, cháu rất thích rất thích.”

Thấy Tiểu Nghiên Nghiên vừa tiến vào phòng ngủ liền sung sướng không dứt, trong mắt Long Tur Hạo cũng chứa đầy nụ cười.

Anh ôn nhu nhìn Tiểu Nghiên Nghiên nháy nhót trước mặt, cong môi cười: “Nếu thích, tối nay ngủ ở đây, thế nào?”

Nghe vậy, Tiểu Nghiên Nghiên đang mừng rỡ xoay người nhìn Long Tur Hạo, thanh âm non nớt hỏi: “Chú đẹp trai, nhà chú không có trẻ con, tại sao có phòng trẻ con đẹp như vậy?”

Lời của Tiểu Nghiên Nghiên khiến Long Tur Hạo không khỏi nghĩ đến con gái đầu tiên đã chết của anh và Lê Hiểu Mạn, hơi cau mày, đè nén đau buồn trong lòng, anh cười nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, thanh âm trầm thấp nhu hòa: “Nghiên Nghiên, đây chính là chuẩn bị cho

cháu.”

Tiểu Nghiên Nghiên ngược khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt: “Chú đẹp trai, chú gạt cháu, cháu không tin, mặc dù cháu là trẻ con, nhưng không dễ bị lừa gạt như vậy nha! Chú đẹp trai muốn lôi kéo lòng người, chú đẹp trai muốn lấy lòng cháu để theo đuổi mẹ đúng không?”

Chương 632: Bảo bối, tim em thật ác độc

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhìn tiểu nha đầu thông minh lanh lợi trước mặt, Long Tư Hạo nở nụ cười ôn hòa: “Biểu hiện của chú rất rõ ràng sao, sao lại bị nhìn ra.”

Dứt lời, anh đi lên trước, bàn tay trắng nõn xoa đầu Tiểu Nghiên Nghiên đầy cứng chiu, môi mỏng cong lên: “Không hổ là con gái của Hiểu Hiểu, rất thông minh.”

Anh lập tức ngồi xổm xuống, bế Tiểu Nghiên Nghiên ngồi xuống ghế sa lon trong phòng ngủ, ánh mắt nhu hòa: “Nghiên Nghiên, cháu có thể nói cho chú biết, về những chuyện năm năm nay của mẹ cháu không.”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp đôi mắt nhỏ: “Chú đẹp trai cháu vẫn còn nhỏ, biết không nhiều lắm.”

Long Tư Hạo liếc nhìn cô bé cong môi cười: “Cháu biết được bao nhiêu thì nói với chú bấy nhiêu.”

Tiểu Nghiên Nghiên thoáng suy tư, ngẩng đầu nhìn anh hỏi: “Nói cho chú biết rồi cháu sẽ được gì ạ?”

Long Tư Hạo nheo mắt, ánh mắt vẫn như cũ nhu hòa nhìn Tiểu Nghiên Nghiên: “Chú sẽ đáp ứng mười nguyện vọng của cháu.”

“Thật chứ?” Đôi mắt Tiểu Nghiên Nghiên sáng ngời, khuôn mặt non

nốt nhỏ nhắn nở nụ cười ngọt ngào, giọng nói trong trẻo: “Chú đẹp trai, chú thật tốt.”

Long Tư Hạo khẽ nhượng mày, nở nụ cười nhìn cô bé: “Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy.”

Tiểu Nghiên Nghiên gật đầu với Long Tư Hạo, liền nói những chuyện mà năm năm nay cô bé biết về mẹ mình cho anh biết.

Long Tư Hạo muốn hiểu rõ chuyện của cô, cho nên hỏi Tiểu Nghiên Nghiên rất nhiều vấn đề.

Hai cha con hàn huyên đến rất khuya.

Cuối cùng Tiểu Nghiên Nghiên ngủ luôn trong lòng Long Tư Hạo, Long Tư Hạo bế cô bé đặt lên chiếc giường công chúa, đắp kín chăn, liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của cô bé, anh nhin không được hôn lên trán Tiểu Nghiên Nghiên, khuôn mặt tuấn mỹ không bất giác nở nụ cười của một người làm cha.

Sau khi rời khỏi phòng ngủ của Tiểu Nghiên Nghiên, anh liền trở về phòng ngủ của Lê Hiểu Mạn, sau đó cởi quần áo lên giường, bá đạo ôm cô sát vào lòng, cúi đầu hôn lên đôi môi dụ người của cô.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Lê Hiểu Mạn cảm nhận được có người hôn mình, ý thức mơ hồ đang định đẩy người kia ra, tuy nhiên người đó lại ôm cô thật chặt, đẩy không ra.

Hơi thở mát lạnh quen thuộc xông vào mũi cô, mang theo sự cảm dỗ trí mạng, mê hoặc nội tâm cô.

Người hôn cô quá mức dụ dàng, cảm giác quen thuộc khiến cô dần dần trầm mê, tưởng mình gặp Long Tư Hạo trong mơ, liền chậm rãi

đáp lại.

Sự đáp lại của cô không thể nghi ngờ là sự cổ vũ cùng khích lệ lớn lao đối với Long Tur Hạo, đáy mắt anh đầy ý cười, nụ hôn càng mãnh liệt hơn.

Anh càng hôn mãnh liệt, Lê Hiểu Mạn càng trầm mê trong đó, vút bỏ tất cả, tận tình cùng Long Tur Hạo trầm luân.

Ngày hôm sau.

Quá buông thả khiến cho Lê Hiểu Mạn cảm thấy thân thể mình giống như vỡ thành từng mảnh nhỏ khi vừa thức dậy, nhất là phần eo, vừa mới vừa đau, toàn thân không còn chút sức lực.

Cô mở đôi mắt trong suốt, trừng mắt nhìn đèn treo trong phòng ngủ, cố gắng nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua.

Ngày hôm qua phòng sách, cô bị Long Tur Hạo “Dày vò” rồi không sai biệt lắm một ngày, cái này nàng là biết đến, nhưng là tối hôm qua, tối hôm qua cô không phải đang nằm mơ sao

Làm sao cô tỉnh lại lại hồi tưởng cảm giác là chân thật như vậy

Lúc cô đang cố gắng nghĩ lại, một cánh tay rắn chắc vươn ra kéo cô vào vào vòm ngực rộng lớn.

Ngược mắt nhìn người đàn ông tuấn mỹ đang ôm cô, còn chưa kịp lên tiếng, đôi môi mỏng của Long Tur Hạo đã áp xuống, cho cô một nụ hôn chào buổi sáng thật sâu, dùng ánh mắt nóng rực nhìn cô, môi mỏng xinh đẹp nở nụ cười châm chọc, bởi vì mới vừa tỉnh lại, giọng nói trầm thấp khàn khàn, vô cùng quyến rũ: “Hiểu Hiểu, bảo bối, em thật nhẫn tâm, tối hôm qua suýt chút nữa đã ép khô anh.”

Nói đến đây, ánh mắt của anh càng mập mờ hơn: “Hiểu Hiểu, anh không ngờ rằng phương diện kia của em lại mạnh đến vậy.”

Nghe được Long Tư Hạo nói vậy, Lê Hiểu Mạn kéo kéo khóe môi, đỏ mặt: “Long Tư Hạo, được lợi còn ra vẻ, rõ ràng là phương diện kia của anh quá mạnh, tối hôm qua anh lại sàm sỡ em, em... ưm”

Long Tư Hạo cong khóe môi, khẽ hôn lên môi cô, giọng nói trầm thấp khàn khàn: “Hiểu Hiểu, rõ ràng là em sàm sỡ anh, anh mới không chống lại được sức hấp dẫn của em.”

Chuyện tối hôm qua, tuy Lê Hiểu Mạn nhớ không rõ lắm, thế nhưng người nào sờ người nào, cô vẫn có thể nhớ.

Cô thừa nhận, tối hôm qua trong lúc ý thức mơ hồ cô có sờ soạng anh vài cái, nhưng anh mới là người ở trên cô dày vò suốt đêm.

Hung hăng trợn mắt nhìn Long Tư Hạo, cô nhắm mắt lại, giọng nói có chút lười biếng vô lực: “Em mệt quá, hôm nay em muốn nghỉ ngơi..”

Thấy cô thật sự mệt mỏi, Long Tư Hạo yêu thương hôn lên môi cô, ánh mắt tràn đầy tình cảm: “Được, hôm nay anh để em nghỉ ngơi một ngày.”

Dứt lời, anh lại nhịn không được cúi đầu khẽ hôn lên cánh môi cô lần nữa, sau đó vén chăn đứng dậy.

Bởi vì anh trần như nhộng, ánh mắt Lê Hiểu Mạn không cẩn thận rơi vào nơi nào đó dưới người anh, khi nhìn thấy thứ “Dày vò” cô suốt đêm vẫn chưa thoả mãn “Ngẩng đầu dậy”, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức nóng bừng, thu hồi ánh mắt, gắt giọng: “Long Tư Hạo, anh là tên khốn.”

Thấy cô đỏ mặt, ngượng ngùng như thế, đôi mắt sâu thẳm của Long Tur Hạo tràn đầy ý cười, nheo mắt nhìn cô: “Nha đầu ngốc, đã làm mẹ rồi, vẫn còn xấu hổ như thế à, hơn nữa, là em tự mình nhìn, anh không bắt em phải nhìn.”

Lê Hiểu Mạn cầm lấy gối ném về phía anh: “Ai bảo anh không mặc quần áo.”

Long Tur Hạo thuận thế chụp lấy gối, ánh mắt dịu dàng chất chứa tình cảm liếc nhìn cô, cong môi cười: “Mặc quần áo cũng không giấu được.”

Lê Hiểu Mạn trừng mắt nhìn anh, sau đó dờn tầm mắt.

Thấy cô nói không có sức lực nhưng lực ném gối không nhỏ, Long Tur Hạo nheo mắt, cong môi cười: “Hiểu Hiểu, anh đổi ý rồi, trông em vẫn rất có tinh thần, xem ra tối qua anh đã không cố gắng hết sức, dùng xong bữa sáng, chúng ta tiếp tục, nhé!”

Dứt lời, anh liền đi vào phòng tắm.

Khi mặc quần áo, anh đi ra mặc ngay trước mặt Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn nhắm hai mắt lại, giọng nói vô lực: “Long Tur Hạo, em thật sự mệt, anh tha cho em đi có được không.”

“Được.” Long Tur Hạo nhẹ giọng nói, cúi người nhìn cô: “Hôm nay, ngày mai, tạm thời bỏ qua cho em, những ngày sau đó lại tiếp tục.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn không nói gì nữa, chỉ cần anh có thể tạm thời tha cho cô là tốt rồi, cô thật sự rất mệt mỏi, toàn thân giống như vỡ vụn từng mảnh.

Cô không phục, rõ ràng anh tốn nhiều sức lực hơn, nhưng anh lại bình thản như không có chuyện gì, trái lại cô mệt đến không thở nổi, toàn thân đau nhức, chỉ nằm thoi hai chân cũng run run.

Chương 633: Không tin, trên đời có quỷ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hai ngày sau đó, Long Tư Hạo rất coi trọng chữ tín, không làm gì cô, chỉ có trước khi ngủ sẽ hôn cô.

Hai ngày nay, ngoại trừ thời gian ăn cơm, còn lại cô đều ngủ, Tiểu Nghiên Nghiên cũng rất ngoan ngoãn không có đến quấy rầy cô.

Tuy đã ngủ hai ngày, nhưng cô càng ngủ càng mơ hồ, đến ngày thứ ba vẫn chưa khôi phục trạng thái bình thường.

Long Tư Hạo thấy thế, trong lòng vô cùng không nỡ, có chút hối hận việc mấy ngày trước đã “Dày vò” cô lâu như vậy.

Anh cúi người, áp môi mỏng vào tai cô, đau lòng hỏi: “Hiểu Hiểu, em mệt lắm không?”

Lê Hiểu Mạn mơ màng híp mắt, yếu ớt nói: “Đừng quấy rầy em.”

Thấy cô vẫn còn mệt mỏi như thế, Long Tư Hạo không quấy rầy cô nghỉ ngơi nữa, sau khi đặt nệm hôn lên môi cô liền ra khỏi phòng ngủ.

Tiểu Nghiên Nghiên đứng ngoài phòng ngủ, thấy anh đi ra, nheo đôi mắt trong sáng như ngôi sao hỏi: “Chú đẹp trai, mẹ đã dậy chưa ạ?”

Long Tư Hạo nở nụ cười nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, nhẹ giọng nói: “Vẫn chưa, Nghiên Nghiên, mẹ cháu còn đang ngủ, đừng nên quấy

rầy có biết không?”

“Ah!” Tiểu Nghiên Nghiên nhìn cửa phòng ngủ, lập tức ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhướn mày nhìn chằm chằm Long Tur Hạo hồi lâu mới hỏi: “Chú đẹp trai, mỗi ngày chú đều ngủ cùng mẹ sao?”

Nghe vậy, Long Tur Hạo nheo mắt, ánh mắt dịu dàng nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, cong môi cười, phóng khoáng thừa nhận: “Đương nhiên.”

Thấy chú đẹp trai thừa nhận, Tiểu Nghiên Nghiên nhíu cặp chân mày nhỏ nhắn, giọng nói non nớt hỏi: “Có phải mỗi ngày chú đẹp trai và mẹ đều cuốn ga trải giường không ạ? Chú đẹp trai, trước khi cưới ở chung thì thôi đi, còn mỗi ngày cuốn ga trải giường là không có đạo đức.”

Long Tur Hạo vì những lời này của Tiểu Nghiên Nghiên mà kéo kéo khóe môi, đang định hỏi là ai dạy cô bé những lời này, điện thoại di động của anh đột nhiên đổ chuông.

Là Tô Dịch gọi đến, thông thường không có gì đặc biệt cùng gấp gáp, Tô Dịch sẽ không gọi điện thoại cho anh, cho nên sau khi nhận được điện thoại của Tô Dịch, sắc mặt Long Tur Hạo ngưng trọng vài phần.

Anh nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, ánh mắt dịu dàng: “Nghiên Nghiên, chú có việc phải rời đi chốc lát, rất nhanh sẽ trở lại, tạm thời không thể ở bên cháu, cháu tự chơi trước nhé, sau khi trở lại sẽ chơi với cháu, có được không?”

“Vâng! Được ạ.” Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Long Tur Hạo gật đầu, nở nụ cười ngọt ngào với anh: “Chú đẹp trai đi làm việc trước đi, cháu đợi chú trở về.”

Bởi hai ngày nay Lê Hiểu Mạn vẫn luôn ngủ, Long Tư Hạo liền chơi cùng Tiểu Nghiên Nghiên, tình cảm của hai người còn tốt hơn nhiều so với lúc trước.

Tiểu Nghiên Nghiên càng ngày càng thích Long Tư Hạo: “Chú đẹp trai” đem đến cho cô bé cảm giác thân thiết.

Sau khi Long Tư Hạo rời khỏi biệt thự, Tiểu Nghiên Nghiên liền ở phòng ngủ của mình chơi.

Lê Hiểu Mạn ngủ đến tận trưa vẫn không dậy nổi.

“Mạn Mạn...”

Trong cơn mơ màng, cô lại nghe được giọng nói quen thuộc.

Giọng nói này đúng là của Lê Tố Phương.

“Mẹ...”

Trên chiếc giường tròn lớn, Lê Hiểu Mạn mơ màng gọi mẹ, giống như đang gặp ác mộng, vẫn luôn không tỉnh lại.

“Mạn Mạn... Mạn Mạn... Vì sao không nghe lời mẹ? Tại sao lại sinh con cho Long Tư Hạo? Vì sao không báo thù cho mẹ? Con gái bất hiếu, con là đứa con bất hiếu, mẹ nuôi không con nhiều năm như vậy, đứa con bất hiếu... Đứa con bất hiếu... Đứa con bất hiếu...”

Bên tai Lê Hiểu Mạn vẫn vang vọng lời trách mắng của Lê Tố Phương, cô nằm trên giường nghiêng đầu trái phải, miệng mơ màng nói: “Không phải... Mẹ, con không phải đứa con bất hiếu, con không phải... Con không phải... Mẹ... Con không phải...”

“Con chính là đứa con bất hiếu, con sinh con gái Long Tư Hạo ra chính là một đứa con bất hiếu, Nghiên Nghiên là con của Long Tư Hạo, mẹ muốn mạng của con bé.”

“Không phải... Mẹ... Đừng... Đừng...”

“Không được!”

Khuôn mặt Lê Hiếu Mạn đầy vẻ hoảng sợ, thét lên, đột nhiên mở bừng mắt ngồi dậy.

Đầu cô lúc này đầy mồ hôi, cô đưa tay lau mồ hôi trên trán mình, nhớ lại những gì vừa mơ thấy.

Cô ngồi trên giường hồi lâu, ổn định tinh thần, đang định xuống giường, giọng Lê Tố Phương lại vang lên.

“Mạn Mạn... Đứa con bất hiếu... Đứa con bất hiếu... Đứa con bất hiếu...”

Bởi vì Lê Tố Phương nói muốn giết Tiểu Nghiên Nghiên, trái lại Lê Hiếu Mạn đã bình tĩnh hơn khi vừa tỉnh giấc, nghe được giọng Lê Tố Phương lần nữa, cô hoảng sợ đưa mắt dò xét phòng ngủ xa hoa.

Nhưng khi cô dò xét mấy vòng, vẫn giống như năm năm trước, không phát hiện gì cả.

Hiện tại cô đã hoàn toàn tỉnh táo, cho nên không tin mình bị ảo giác, mà là thật sự nghe được giọng của Lê Tố Phương.

Nhưng năm năm trước Lê Tố Phương cũng đã... sao có thể chạy đến đây nói chuyện với cô?

Vì sao mấy hôm trước không có giọng nói của Lê Tố Phương, hôm nay lại xuất hiện?

Cô không tin trên thế giới này có quỷ.

Thế nhưng trong phòng ngủ lại vô duyên vô cớ vang lên giọng nói của Lê Tố Phương thì giải thích thế nào?

Đang lúc cô nghi hoặc, cửa phòng ngủ bị người khác đẩy ra, một người làm nữ cầm dụng cụ vệ sinh đi đến.

Nhìn thấy Lê Hiếu Mạn đã tỉnh đang ngồi trên giường, mắt người làm nữ lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng chỉ trong chớp mắt, vẻ kinh ngạc đã lập tức biến mất.

Cô ta nhìn Lê Hiếu Mạn cung kính nói: “Thiếu phu nhân, tôi đến quét dọn phòng.”

Không đợi Lê Hiếu Mạn lên tiếng, cô ta liền quỳ trên mặt đất bắt đầu lau chùi.

Nhìn người người giúp việc kia, Lê Hiếu Mạn cảm thấy có chút quen thuộc, đôi mắt trong suốt nheo lại, cẩn thận quan sát cô ta.

Nữ giúp việc quỳ dưới đất trông rất bình thường, rất đại chúng, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn.

Thấy cô ta quỳ ở đó lau sàn nhà, Lê Hiếu Mạn chậm rãi xuống giường, đang chuẩn bị đi vào phòng tắm, Tiểu Nghiên Nghiên liền đi đến.

“A! Mẹ, mẹ dậy rồi sao?”

Lúc Tiểu Nghiên Nghiên đi vào, động tác lau nhà của nữ giúp việc thoáng dừng lại, ngẩng đầu nhìn Tiểu Nghiên Nghiên sau đó lại tiếp tục lau.

Động tác nhỏ của cô ta rơi vào tầm mắt của Lê Hiểu Mạn, vốn dĩ cô ta như thế không có gì là không bình thường, thế nhưng Lê Hiểu Mạn lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Bình thường lúc này sẽ không có người đến quét dọn, đây là điều thứ nhất.

Thứ hai, nữ giúp việc này cứ lau đi lau lại một chỗ.

Thứ ba, cô càng nhìn cô ta càng cảm thấy quen.

Tiểu Nghiên Nghiên đi đến, thấy mẹ mình cứ nhìn chăm chăm nữ giúp việc trên mặt đất, cô bé đi đến trước mặt cô, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, khẽ nhíu mày hỏi: “Mẹ, sao lại cứ nhìn chị này lau nhà vậy ạ?”

Nữ giúp việc nghe được lời Tiểu Nghiên Nghiên nói, ngẩng đầu nhìn Lê Hiểu Mạn, lại nhanh chóng cúi đầu, động tác lau dọn nhanh hơn.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn nheo mắt, ánh mắt sắc bén liếc nhìn cô ta hỏi: “Cô tên là gì?”

Chương 634: Nữ giúp việc, rất không bình thường

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe thấy câu hỏi của cô, nữ giúp việc ngẩng đầu nhìn cô, sau đó lại cúi xuống, ánh mắt hơi lóe lên: “Thiếu... Thiếu phu nhân, tôi... Tôi tên là Trương Hồng.”

Thấy ánh mắt cô ta, Lê Hiểu Mạn thâm ý nhìn cô ta, sau đó quay sang Tiểu Nghiên Nghiên, cười nói: “Nghiên Nghiên, vào phòng tắm cùng mẹ.”

“Vâng!” Tiểu Nghiên Nghiên mặc dù không rõ sao mẹ lại kêu nó vào phòng tắm, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời đi theo.

Nữ giúp việc Trương Hồng đang quỳ dưới đất lau chùi thì thấy Tiểu Nghiên Nghiên và Lê Hiểu Mạn đi vào phòng tắm thì thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó cô lại cảnh giác nhìn cửa phòng tắm, rồi hơi gục người bò đi khỏi chỗ chiếc giường xa hoa.

Vào phòng tắm, Lê Hiểu Mạn không rửa mặt, mà chỉ đóng cửa lại, để hở một phần nhỏ để quan sát nhất cử nhất động của Trương Hồng.

Lúc này cô ta đang bò gần phía gầm giường, giống như đang tìm kiếm cái gì đó.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ vào phòng tắm lại đi đứng ở cửa ngó ra

phía ngoài nhìn Trương Hồng, đôi mắt trong trẻo như sao của cô bé chớp chớp, nhỏ giọng tò mò hỏi: “Mẹ, mẹ đang nhìn gì vậy?”

“Suyt!” Lê Hiếu Mạn đưa tay làm dấu với Tiểu Nghiên Nghiên, ý bảo cô bé đừng lên tiếng, mà ánh nhìn cô vẫn chỉ hướng đến Trương Hồng đang bò xung quanh giường lớn.

Khoảng tầm hai phút sau, Trương Hồng mới ngồi dậy, giống như đã giấu gì đó trên người, sau đó tiếp tục lau chùi.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn nghi ngờ, liền đi ra ngồi ở chiếc giường xa hoa.

Cô nhìn chăm chăm Trương Hồng.

Tiểu Nghiên Nghiên ở bên cạnh thấy cô cứ nhìn Trương Hồng lau dọn, mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng không hỏi nhiều.

Lau xong, Trương Hồng nói với Lê Hiếu Mạn mình rời đi, liền bị Lê Hiếu Mạn kêu ở lại.

“Chờ đã...”

Trương Hồng bị gọi lại sợ xanh mặt, xoay người nhìn Lê Hiếu Mạn, cung kính hỏi: “Thiếu phu nhân còn có chuyện gì sao?”

Lê Hiếu Mạn bình thản nhìn cô ta, ngón tay mảnh khảnh chỉ vào hướng sofa xa hoa trong phòng ngủ, khẽ nhấp môi: “Không có chuyện gì, chỉ là muốn tán gẫu với cô chút thôi, ngồi xuống đi.”

Trương Hồng nghe vậy càng thêm bối rối, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Lê Hiếu Mạn: “Thiếu... Thiếu phu nhân, tôi còn có việc phải làm, tôi...”

Lê Hiếu Mạn không đợi cô nói xong liền nheo mắt nhìn cô, đôi môi đỏ mọng cười càng thêm thâm ý: “Hôm nay cô có thể nghỉ một ngày, tiền lương cũng có thể cầm, cô yên tâm, tôi sẽ nói với quản gia, ngồi đi!”

Lê Hiếu Mạn thân thiện nhìn Trương Hồng, mà Trương Hồng thì nhìn bên ngoài phòng một chút rồi lại nhìn Lê Hiếu Mạn, cười bất an.

Cuối cùng thì cô vẫn phải ngồi trên ghế sofa.

Trương Hồng cúi đầu, nhíu chặt lông mày, hai tay đặt ở trên đùi cứ liên tục ma sát qua lại, học tâm lý học qua đều biết đây là biểu hiện của người đang bất an, lo lắng.

Phần lớn mọi người khi lo nghĩ thì sẽ có hành động như vậy, có người sẽ nắm chặt hai tay, có người sẽ đan hai tay vào nhau.

Lê Hiếu Mạn quan sát tỉ mỉ từng phản ứng nhỏ của Trương Hồng, cô bảo cô ta ở lại nói chuyện phiếm, nhưng chưa từng nói cái gì với cô ta.

Mới vừa rồi bị làm tỉnh đầu óc còn mơ mơ màng màng, nhưng giờ ổn rồi.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Trương Hồng bất an ngồi đó, quay lại nhìn mẹ mình, khó hiểu gọi mẹ.

Lê Hiếu Mạn kéo Tiểu Nghiên Nghiên vào trong lòng, cúi đầu nói nhỏ vừa đủ cho cô bé nghe thấy: “Nghiên Nghiên, mẹ giao cho con một nhiệm vụ nhé.”

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu, tò mò hỏi: “Nhiệm vụ gì ạ?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Trương Hồng, rồi nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, thấp giọng hỏi: “Biết chú Long đang ở đâu không?”

“Chú Long?” Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt, vẻ mặt nghi ngờ hỏi: “Mẹ, ai là chú Long?”

Lê Hiểu Mạn dịu dàng nhìn cô bé: “Chính là chú đẹp trai mà con nói ấy.”

“A!” Tiểu Nghiên Nghiên hiểu ra, lại nhìn mẹ nhỏ giọng nói: “Hóa ra chú đẹp trai họ Long, nhưng chú đẹp trai có việc ra ngoài rồi.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn hơi cau mày, sau đó cúi đầu nói nhỏ: “Đi tìm ông quản gia tới đây, bảo ông ấy giúp con gọi cho chú Long, kêu chú ấy về ngay. Nhớ là chuyện này chỉ có thể nói với quản gia, còn lại ai con cũng không được nói, hiểu rồi chứ?”

“Ok!” Tiểu Nghiên Nghiên nhìn mẹ làm dấu ok, xoay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Trương Hồng đang ngồi trên ghế sofa xa hoa thấy vậy thì đứng lên: “Thiếu phu nhân, tôi... Tôi còn phải ra ngoài làm việc.”

Lê Hiểu Mạn nhướn mày nhẹ cười một tiếng: “Đừng vội, cứ ngồi thêm lát nữa.”

Dứt lời, cô không hề để ý tới Trương Hồng nữa mà nhìn móng tay mình.

Cô càng không để ý tới Trương Hồng thì Trương Hồng lại càng như ngồi trên đống lửa, rất khó chịu.

Tiểu Nghiên Nghiên như lời Lê Hiếu Mạn dặn gọi điện thoại cho Long Tur Hạo, giờ Long Tur Hạo đang trên đường trở về.

Khi anh nhận được điện thoại của quán gia, nghe quán gia nói Lê Hiếu Mạn muốn gặp, anh vô cùng mừng rỡ, một đường chạy như điên về biệt thự.

Anh lái thẳng đến sảnh ngoài, xuống xe liền đi thẳng vào trong để có thể gặp Lê Hiếu Mạn nhanh nhất.

“Hiếu Hiếu...”

Cửa phòng không mở hẳn ra, chỉ có thể nghe thấy giọng nói trầm thấp xen lẫn vui vẻ của Long Tur Hạo truyền vào.

Sau đó, cửa được mở ra, hình ảnh anh phong trần mệt mỏi sải bước đi tới.

Trương Hồng thấy Long Tur Hạo liền lập tức đứng lên, cúi đầu cung kính chào: “Long tiên sinh.”

Long Tur Hạo không để ý đến Trương Hồng, đi thẳng tới chỗ Lê Hiếu Mạn, cánh tay thon dài đưa ra kéo cô vào ngực, không nói lời nào liền hôn lên môi cô.

Trương Hồng thấy vậy liền lập tức cúi đầu xuống.

Sau khi gọi cho Long Tur Hạo bảo anh quay về, quán gia đã cho Tiểu Nghiên Nghiên về phòng ngủ, lúc này đang cầm điện thoại chơi trò chơi thì thấy Long Tur Hạo hôn mẹ mình, liền nói bằng giọng nói trong trẻo non nớt: “Chú đẹp tra, còn có trẻ con ở đây! Chú và mẹ có thể giữ hình tượng được không? Hai người thế này sao mà dạy dỗ trẻ nhỏ được.”

Lê Hiếu Mạn bị hôn đến ngơ ngẩn nghe được lời của Tiểu Nghiên Nghiên thì khẽ đẩy Long Tư Hạo ra.

Chương 635: Long thiếu có phúc lợi lớn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy Lê Hiểu Mạn như vậy, Long Tur Hạo khẽ cười, sau đó nghiêng người lại kéo cô vào ngực, môi mỏng đặt bên tai cô, giọng nói trầm thấp xen lẫn mấy phần buồn cười: “Hiểu Hiểu, nghe quản gia nói em muốn gặp anh gấp, có phải lại muốn... A...”

Lê Hiểu Mạn không đợi anh nói xong liền che miệng anh lại, thâm ý nhìn anh, sau đó ghé vào tai anh nói thầm: “Em kêu anh trở lại để “bắt quỷ” “

“Bắt quỷ?” Long Tur Hạo nhìn cô, môi mỏng khẽ cong: “Bắt quỷ nào? Bắt sắc quỷ là em sao?”

Thấy Long Tur Hạo không đứng đắn, Long Tur Hạo nhéo anh một cái, cô như róng mày nhìn anh hỏi: “Anh có tin trên đời này có quỷ không?”

Thấy cô đang nghiêm túc hỏi, dường như là có chuyện gì, Long Tur Hạo dịu dàng nhìn cô trả lời: “Anh không tin.”

“Em cũng không tin.” Lê Hiểu Mạn vừa nói vừa nhìn Trương Hồng, thấy sắc mặt cô ta ngày càng lo lắng, cô khẽ cười: “Chỉ là lúc ngủ hôm nay em nghe thấy giọng của mẹ mình, rất thật, chắc chắn là em không nghe nhầm.”

Vì lời của cô mà trong mắt Long Tur Hạo hiện lên vẻ không tin, thâm trầm nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em chắc chắn là mình nghe thấy giọng mẹ

chứ?”

Dứt lời, anh liền nhìn theo phía ánh mắt của cô tới chỗ Trương Hồng.

Mà Trương Hồng thấy được ánh nhìn của anh, đầu còn cúi thấp hơn nữa, hai tay nắm chặt lấy quần của mình.

Giờ phút này cô lo lắng hơn bao giờ hết, trên trán cũng bắt đầu lấm tấm xuất hiện mồ hôi.

Vì Long Tư Hạo và Lê Hiếu Mạn nói chuyện cố ý giảm âm lượng, cô ngồi cũng khá xa, nên không nghe được gì, cũng không có lòng dạ nào đi nghe, vậy nên không biết họ đã nói gì với nhau.

Long Tư Hạo thấy sắc mặt Trương Hồng rất dị thường, giống như đang rất khẩn trương, ánh mắt anh trầm xuống, sau đó lại nhìn Lê Hiếu Mạn hỏi: “Hiểu Hiểu, em nghĩ phải bắt quý như thế nào? Anh sẽ toàn lực phối hợp.”

Lê Hiếu Mạn nhìn Trương Hồng, sau đó nhướn mày nhìn Long Tư Hạo: “Anh làm cho cô tay giao đồ ra là được, về phần xử lý sau đó thế nào, chuyện đó tùy anh.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo lạnh lùng nhìn Trương Hồng, giọng nói trầm lãnh: “Đang giấu cái gì thì giao ra đây cho tôi.”

Đối với lời của Lê Hiếu Mạn, Long Tư Hạo cực kỳ tin tưởng, nếu cô nói Trương Hồng đang cầm cái gì, thì nhất định Trương Hồng đang cầm cái đó.

Trương Hồng ngẩn ra, bất đắc dĩ nhìn Long Tư Hạo: “Thiếu... thiếu gia, giao cái gì ra cơ? Tôi không giấu gì cả?”

Mặc dù Long Tư Hạo không biết ngọn nguồn, nhưng anh rất tin tưởng lời của Lê Hiếu Mạn.

Thấy Trương Hồng giả vờ ngây ngốc, Long Tư Hạo đáng sợ nhìn cô, giọng nói lạnh lẽo như băng: “Tôi nói lại lần nữa, lấy ra. Nếu không, tự gánh hậu quả.”

Trương Hồng thấy Long Tư Hạo như vậy thì sợ tái mặt, lui về phía sau một bước, cúi đầu sợ hãi nói: “Thiếu gia, cậu muốn tôi lấy cái gì ra, tôi thật sự không cầm gì cả, không tin cậu có thể hỏi thiếu phu nhân.”

Sau đó cô nhìn về phía Lê Hiếu Mạn: “Thiếu phu nhân, mong cô thay tôi làm chứng, tôi thật sự không cầm gì cả, tôi thật sự không có.”

Lê Hiếu Mạn nheo mắt nhìn Trương Hồng, vẻ mặt thâm thúy, ánh mắt bình thản: “Tôi thay cô làm chứng cũng vô dùng, nếu cô không cầm gì thì cởi quần áo ra thử xem.”

“Thiếu phu nhân...” Lời của Lê Hiếu Mạn làm Trương Hồng kinh ngạc, hốc mắt đỏ lên, nước mắt trào ra, sau đó quỳ trên mặt đất, khóc lóc nức nở: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, tôi thật sự không cầm gì cả, hai người bảo tôi giao cái gì ra cơ chứ!”

Nhìn Trương Hồng quỳ dưới đất ủy khuất không ngừng, Lê Hiếu Mạn thiếu chút nữa đã động lòng trắc ẩn, nhưng lại nghĩ tới chuyện trên người Trương Hồng có gì đó liên quan đến mẹ cô là Lê Tố Phương, cô đành phải nhẫn tâm.

Cô sẽ không ngu xuẩn bị lừa dối như năm năm trước nữa, nhất định cô sẽ bắt được người dựng chuyện sau lưng cô ta.

Đầu tiên là mấy món ngựa thai, sau đó là giọng mẹ cô vô duyên vô

cớ vang lên, cô dám khẳng định hai chuyện này là cùng một người làm, mà mục đích là muốn mối quan hệ của cô và Long Tur Hạo chuyển biến xấu đi.

Năm năm trước trong phòng ngủ ở đây cô cũng nghe thấy giọng mẹ mình, giờ cũng biết là vì sao.

Cô không tin mẹ mình là do Long Tur Hạo giết, nhưng người thần bí kia lại muốn dùng giọng mẹ cô làm cô cho rằng Long Tur Hạo mới là hung thủ sát hại mẹ mình.

Nhưng người đó càng làm vậy thì cô càng có thể kết luận người giết mẹ mình không phải là Long Tur Hạo, đang có người hãm hại sau lưng anh.

Nhìn Trương Hồng đang quỳ dưới đất, cô nhìn lên Long Tur Hạo, khẽ mỉm cười: “Không phải anh nói toàn lực phối hợp sao? Giờ em bảo anh cởi quần áo của cô ta không vấn đề gì chứ?”

Long Tur Hạo nghe cô nói vậy thì khóe môi khẽ nhếch, ngón tay thon dài nắm được cằm của cô: “Hiểu Hiểu, được thôi! Em càng lúc càng to gan, dám bảo anh đi cởi quần áo cô ta, không sợ anh thấy thân thể người ta sao?”

Lê Hiểu Mạn khẽ nhướn mày: “Thì anh phải đi cởi thôi chứ giờ chẳng lẽ kêu Nghiên Nghiên?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn mẹ rồi cười cười nhìn Long Tur Hạo: “Chú đẹp tra, mẹ bảo chú đi kìa chú đi đi! Cởi quần áo người phụ nữ khác, phúc lợi tốt như vậy chú hẳn là nên vui mừng mới đúng.”

“Đúng là phúc lợi nha, Hiểu Hiểu, đây là em đang giật dây anh đi đụng chạm người khác đấy nhé, đừng ghen.” Lê Hiểu Mạn cười, sai

bước đi tới chỗ Trương Hồng, khuôn mặt tuấn mỹ tựa hồ như đang rất vui vẻ.

Trương Hồng đang quỳ trên mặt đất thấy vậy liền lui về sau, hoảng sợ nhìn Long Tư Hạo: “Thiếu... Thiếu gia... Không nên...”

Long Tư Hạo thâm trầm nhìn cô, cười sâu: “Không nên như thế nào?”

Nói đến đây, anh cúi người, nhìn Trương Hồng sắc mặt kinh hoàng: “Sợ cái gì? Tôi nhìn cơ thể cô một lần, cho cô nhìn cơ thể tôi mười lần, tôi cởi quần áo cô một lần, cô có thể cởi của tôi mười lần. Yên tâm, thiếu phu nhân không để ý đâu, cô ấy đặc biệt cho phép tôi tới chỗ cô mà.”

Nghe thấy lời của Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn nhìn anh chăm chăm, hận không thể trừng thủng cái lưng của anh.

Đồ đều, cô chưa từng thấy thay như vậy. Biết rõ anh chỉ cố ý trêu tức mình, nhưng cô vẫn không kiềm được mà bị trúng kế.

Mắt thấy Long Tư Hạo chuẩn bị đưa tay đến trước ngực Trương Hồng, cô vẫn không hề chớp mắt nhìn anh như cũ, cô không tin anh dám làm thật.

Chương 636: Cho cô, trả giá thật nhiều

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mà Trương Hồng cũng sớm sợ hãi không thôi, thấy bàn tay Long Tư Hạo hướng đến trước ngực mình, chuẩn bị cởi cúc áo, cô không thể chịu được khóc nói: “Thiếu... Thiếu gia, tôi tôi giao ra đây.”

Mặc dù Long Tư Hạo vừa đẹp tra có tiền lại cao quý, là nam thần trong mắt phụ nữ khắp thiên hạ, cô cũng rất yêu thích anh, nhưng Trương Hồng cô cũng có tự trọng của mình. Nếu cô cứ bị Long Tư Hạo lột sách quần áo như thế thì chẳng khác gì tự nhận lấy nhục nhã.

Mà sự nhục nhã này sẽ khiến cô cả đời này không ngẩng đầu lên được.

Cô không biết thực ra Long Tư Hạo căn bản không có khả năng cởi quần áo của cô thật, chẳng qua là anh chỉ muốn chọc giận Lê Hiểu Mạn mà thôi, trêu tức cô chuyện để cho anh đi cởi quần áo người phụ nữ khác.

Long Tư Hạo thấy Trương Hồng nói chịu giao ra thì đáy mắt hiện lên vẻ tán thưởng với Lê Hiểu Mạn, sau đó liền đứng thẳng dậy.

Trương Hồng nước mắt mờ lung nhìn Long Tư Hạo, không dám chần chừ nữa lập tức lấy máy ghi âm hẹn giờ cỡ nhỏ ra.

Thấy vậy, ánh mắt Long Tư Hạo run lên, lập tức cầm lấy, lạnh thấu

xương nhìn cô: “Lá gan cô cũng không nhỏ nhỉ, dám cầm cái này trên người, muốn chết rồi có phải không?”

Trương Hồng thấy Long Tur Hạo sắc mặt ngày càng kém, cô lập tức khóc xin tha thứ: “Thiếu gia, tôi tôi không biết, tôi thật sự không biết.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn máy ghi âm nhỏ trong tay Long Tur Hạo, bước tới, tò mò hỏi: “Chú đẹp trai, đây là bút ghi âm không phải là máy ghi âm.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Trương Hồng ủy khuất không ngừng, sau đó đi lên phía trước, cầm lấy máy ghi âm cỡ nhỏ kia, tìm bên trong lấy ra được máy ghi âm.”

Cô ấn nút, giọng Lê Tố Phương liền vang lên, giống hệt như cô nghe thấy lúc trước.

“Mạn Mạn, tại sao con không nghe mẹ nói, tại sao lại sinh con cho Long Tur Hạo, không báo thù cho mẹ, đưa con bất hiếu này, mẹ nuôi con nhiều năm như vậy, đồ bất hiếu.”

“Con thật bất hiếu, sinh con với Long Tur Hạo chính là bất hiếu, Nghiên Nghiên là con của Long Tur Hạo, mẹ muốn lấy mạng của nó.”

Nghe thấy tiếng ghi âm, Nghiên Nghiên chớp chớp đôi mắt, tò mò nhìn mẹ: “Mẹ sao người ta lại nói mẹ bất hiếu vậy ạ?”

Câu “Nghiên Nghiên là con gái của Long Tur Hạo”, Tiểu Nghiên Nghiên nghe được rất rõ ràng.

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu nhìn Long Tur Hạo: “Chú đẹp trai, có phải chú tên là Long Tur Hạo không?”

Long Tư Hạo nhìn Tiểu Nghiên Nghiên gật đầu: “Đúng vậy.”

“Ồ” Tiểu Nghiên Nghiên đáp, trong lòng như hiểu được gì đó.

Lê Hiểu Mạn tắt máy ghi âm đi, nhìn Long Tư Hạo và Tiểu Nghiên Nghiên, rồi lạnh lùng quay sang Trương Hồng.

Lúc này cô không còn bất kỳ lòng trắc ẩn nào với Trương Hồng nữa, đáng thương nhưng cũng rất đáng hận.

Trương Hồng thật đáng hận vì mẹ cô đã chết mà vẫn lợi dụng giọng của mẹ cô để giả thần giả quỷ, thật sự rất đáng hận.

Mặc dù biết Trương Hồng không phải kẻ chủ mưu, đồng lõa đều đáng hận như nhau.

Cô lạnh giọng hỏi: “Là ai bảo cô giấu cái này dưới giường?”

Trương Hồng mặt đầu nước mắt lắc đầu: “Tôi không biết, thiếu phu nhân, thiếu gia, xin hãy tin tôi, tôi thật sự không biết.”

“Không biết?” Long Tư Hạo nguy hiểm nhìn Trương Hồng: “Vậy thì đừng trách tôi vì cô không biết mình sẽ phải trả cái giá đắt đến thế nào đâu.”

Chương 637: Không được lẩn vào giường

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trương Hồng vừa nghe vậy thì luống cuống, gấp gáp nói: “Thiếu gia, tôi thật sự không biết chuyện gì xảy ra, có... có người uy hiếp tôi nói phải tìm cái này vào phòng ngủ của thiếu gia và thiếu phu nhân, tôi... căn bản là không biết vậy ở dưới giường là vật gì, tôi... Tôi chỉ chịu trách nhiệm tìm nó, rồi cầm đi...”

Trương Hồng nhìn Long Tur Hạo nói xong liền quay sang Lê Hiểu Mạn: “Thiếu phu nhân, xin hãy tin tưởng tôi, thật sự tôi không biết gì cả, tôi cũng không biết đây là cái gì...”

Lê Hiểu Mạn thấy Trương Hồng thành khẩn, nước mắt rơi như mưa, không giống như đang nói láo, cô lại gần, nhìn cô ta: “Vậy nói cho tôi biết, ai đã uy hiếp cô? Muốn cô cầm đi đâu? Đưa cho ai?”

Trương Hồng nhìn Lê Hiểu Mạn rồi lại nhìn sang Long Tur Hạo: “Thiếu... Thiếu gia, tôi hôm qua... có người gọi cho tôi một cuộc điện thoại, nói người thân của tôi đang ở trong tay hắn, bảo tôi tới phòng ngủ của thiếu phu nhân tìm vật kia, là người đó nói tôi tìm vật này ở dưới giường.”

Nghe vậy, ánh mắt Long Tur Hạo thêm phần sắc bén: “Người đó là ai?”

Trương Hồng lắc đầu khóc: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, tôi không biết, tôi không biết người kia là ai, tôi... Tôi thật sự không biết...”

Thấy Trương Hồng khóc lóc thảm thương, đáy mắt Lê Hiếu Mạn hiện lên vẻ suy tính, lấy máy ghi âm cỡ nhỏ ra đưa cho Trương Hồng: “Cầm đi, cần để chỗ nào thì để chỗ đó, cứ theo lời người kia nói mà làm là được.”

Trương Hồng đang khóc không hiểu nhìn Lê Hiếu Mạn: “Thiếu... thiếu phu nhân.. Đây là...”

Thấy Trương Hồng không rõ, Lê Hiếu Mạn đỡ cô dậy, ánh mắt lãnh đạm: “Nếu như cô muốn tiếp tục ở đây, hãy làm như lời tôi nói, coi như chúng tôi chưa phát hiện ra chuyện này, cũng đừng nói với ai khác, bây giờ đi đi.”

Trương Hồng nhìn Long Tư Hạo, thấy anh không có ý phản đối, cô lại nhìn Lê Hiếu Mạn, nặng nề gật đầu: “Vâng!”

Dứt lời, Trương Hồng liền cầm máy ghi âm có chức năng hẹn giờ cùng dụng cụ quét dọn của mình ra ngoài.

Sau khi Trương Hồng rời đi, Lê Hiếu Mạn nhìn Long Tư Hạo, khẽ nói: “Chuyện sau đó giao cho anh xử lý.”

Long Tư Hạo nhìn Lê Hiếu Mạn thông minh cơ trí, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng, kéo cô vào ngực, cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô: “Không hổ là Hiếu Hiếu mà anh yêu, chiêu này của em là tương kế tựu kế, dẫn xà xuất động, kế sách này rất tuyệt.”

Như lời Long Tư Hạo nói, Long Tư Hạo sờ dĩ trả lại máy ghi âm cho Trương Hồng, chính là muốn Trương Hồng cầm đến cho người kia, sau đó nhân cơ hội bắt người đó.

Cô tin chỉ cần giám thị nhất cử nhất động của Trương Hồng thì sẽ tra

ra được chút dấu vết gì đó.

Tiểu Nghiên Nghiên đứng một bên nhìn Long Tư Hạo và mẹ mình đang ôm nhau, ngây thơ bước đến kéo kéo chui vào giữa hai người.

Đôi mắt tinh khiết chớp chớp: “Các vị đại nhân, trước mặt trẻ con không thể không chú ý hơn được sao? Anh anh em em như thế sẽ dạy hư trẻ nhỏ đó. Chú đẹp trai, chú và mẹ vẫn chưa có chứng nhận, sau này không thể anh anh em em lăn vào giường luôn được, chú đẹp trai mẹ nếu không cẩn thận tạo ra một người, mẹ chưa cưới sẽ rất mất mặt đó..”

Nói đến đây, Tiểu Nghiên Nghiên dừng lại, vẻ mặt một tiểu đại nhân vô cùng khi phách nhìn Long Tư Hạo và mẹ: “Mặc dù con là do mẹ và người xấu dưới tình huống không hợp pháp chế tạo ra, nhưng mẹ đã phạm sai lầm một lần rồi thì không thể phạm sai lầm lần thứ hai. Lần đầu tiên là sai lầm, lần thứ hai vẫn phạm phải thì chính là không chịu tình ngộ.”

Nghe những lời này của Tiểu Nghiên Nghiên, Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn khóe miệng giật giật.

Chế tạo, lăn vào giường, những lời này là ai đã dạy đứa nhỏ này?

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mình nói xong, thấy khoảng cách hai người vẫn gần, tiếp tục đặt cánh tay non nớt một lên người Long Tư Hạo, một lên người Lê Hiểu Mạn, dùng sức tách hai người ra.

Vừa đẩy, cô bé vừa kêu: “Lui lại...Lui lại, lui lại cho con đi, không được gần như vậy nữa, không được anh anh em em lăn vào giường đâu.”

Thấy hai người bị đẩy cách xa nhau, lúc này Tiểu Nghiên Nghiên mới

thu cánh tay nhỏ bé lại, ai oán nhìn chăm chăm Long Tur Hạo, giọng không vui nói: “Chú đẹp trai, cháu và mẹ muốn ngủ trưa, mời chú đẹp trai đi ra ngoài.”

Long Tur Hạo nhìn Tiểu Nghiên Nghiên đột nhiên oán khí ngút trời với mình, mặc dù trong lòng hơi nghi ngờ nhưng không hỏi gì, chỉ trầm giọng nói: “VẬY hai người nghỉ ngơi đi, anh ra ngoài trước.”

Dứt lời, anh liền rời khỏi phòng ngủ.

Lê Hiểu Mạn thấy thái độ của Tiểu Nghiên Nghiên thay đổi với Long Tur Hạo, dịu dàng nhìn con hỏi: “Nghiên Nghiên, con sao vậy? Sao đột nhiên lại có vẻ rất không thích chú Long nữa?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhú mày: “Mẹ, đây là lần thứ ba rồi! Đây là lần thứ ba mẹ hỏi con có thích chú đẹp trai kia không. Mẹ nói thật đi, có phải chú đẹp trai chính là người xấu kia?”

Lần này Lê Hiểu Mạn không trực tiếp chối mà cười hỏi ngược lại Tiểu Nghiên Nghiên: “Thế Nghiên Nghiên có hy vọng chú ấy là cha của mình không?”

Tiểu Nghiên Nghiên càng nhú chặt mày, hàng mi dày khẽ rung, im lặng hồi lâu rồi nói: “Mẹ, con nhớ ba, ông, cậu, cả chị YY nữa, khi nào thì chúng ta mới rời khỏi đây?”

Dứt lời, cô bé dùng ánh mắt mong đợi nhìn Lê Hiểu Mạn.

Nhìn Tiểu Nghiên Nghiên chờ đợi nhìn mình Lê Hiểu Mạn hơi nhú mày, ôn hòa hỏi: “Nghiên Nghiên muốn rời khỏi đây sao?” Tiểu Nghiên Nghiên im lặng một hồi lâu mới ngẩng đầu trả lời bằng giọng nói non nớt: “Mấy ngày con chưa được gặp cha, cậu, ông ngoại. Mẹ, chúng ta về gặp cha, ông ngoại rồi quay lại có được không?”

Lê Hiếu Mạn dịu dàng xoa đầu Nghiên Nghiên, ánh mắt cưng chiều:
“Được, để mẹ đi nói với chú Long.”

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ đồng ý, mỉm cười ngọt ngào với mẹ:
“Con ở đây đợi tin tốt của mẹ.”

Dứt lời, Tiểu Nghiên Nghiên đưa bàn tay nhỏ bé của mình lên che miệng, hất xì một cái rồi nói: “Mẹ, hôm nay con dậy sớm nên hơi mệt.”

Lê Hiếu Mạn nhẹ nói: “Mệt thì ngủ chút đi.”

“Vậy mẹ đừng đi, ở đây với Nghiên Nghiên có được không?”

Chương 638: Đó là biểu hiện yêu em

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn cúi đầu nhìn cô bé cười: “Được, mẹ sao nở đi chứ, ở lại với Nghiên Nghiên. “

“Con phải lôi kéo mẹ ngủ.” Tiểu Nghiên Nghiên cong cong khóe mắt, cười nhìn mẹ mình, vươn tay ra.

Lê Hiểu Mạn thuận thế nắm tay bé, cúi đầu hôn lên trán, ngữ khí ôn nhu: “Ngủ đi.”

“Vâng” Tiểu Nghiên Nghiên ngọt ngào cười gật đầu, nằm trên giường nhắm mắt lại.

Bởi vì đồng ý ở lại với Tiểu Nghiên Nghiên rồi, nên Lê Hiểu Mạn ở lì trong phòng ngủ luôn.

Trời vừa xẩm tối, cửa phòng ngủ bị người khác đẩy ra, Long Tur Hạo dáng người anh tuấn đi đến.

Bước chân anh rất nhẹ, lập tức xoay bước tới phía sau Lê Hiểu Mạn, trực tiếp bế cô lên, cũng thuận thế ôm eo cô, giữ chặt cô vào lòng.

Không đợi cô kinh hô lên tiếng, anh đã cúi đầu bịt chặt môi cô.

“Ưm Long Tur Hạo buông xuống đi, em có chuyện muốn bàn ưm... ưm”

Bởi vì sợ đánh thức Tiểu Nghiên Nghiên, Lê Hiểu Mạn không dám nói quá lớn.

Long Tư Hạo ôm cô không buông, hôn lên môi cô.

Mãi đến khi hôn đến mức cô khó thở, anh mới từ từ rời khỏi môi cô.

Lê Hiểu Mạn sắp hít thở không thông vừa được thả ra vội vàng hít thở, bộ ngực đầy đặn vì động tác hô hấp mà hơi rung động, Long Tư Hạo nhìn, đôi mắt tối đen như mực híp lại, máu toàn thân sôi trào, một luồng nhiệt lui xuống khiến chỗ nào đó của anh dựng đứng lên.

Trong mắt anh tràn đầy ham muốn, cúi người ghé sát bên tai Lê Hiểu Mạn, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Hiểu Hiểu, em đúng là yêu tinh, em muốn mạng anh à?”

Giọng nói khàn khàn của anh khiến Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, đang muốn lên tiếng lại bị Long Tư Hạo xoay người bế lên.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn mở to mắt: “Long Tư Hạo, anh ôm em đi đâu?”

Ánh mắt Long Tư Hạo lóe lên, giọng nói khàn khàn mang theo chút trêu tức: “Hiểu Hiểu, em biết rồi còn hỏi, đương nhiên đi làm chuyện vài ngày nay chúng ta không làm rồi.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngượng ngùng trừng anh: “Đâu đến mức vài ngày, mới có hai ngày thôi mà, giờ trong đầu anh toàn chuyện vớ vẩn thế thôi hả?”

Long Tư Hạo híp mắt nhìn cô: “Đúng thế, ở cạnh em chuyện anh nghĩ đến nhiều nhất chính là chuyện kia.”

Lê Hiếu Mạn giơ tay đấm ngực anh: “Anh đúng là đồ xấu xa.”

Long Tư Hạo bao lấy tay cô, ngón tay vuốt ve mu bàn tay trắng nõn của cô, khoe môi cười cứng chiều, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Đồ ngốc, đây cũng là một loại biểu hiện anh yêu em thôi.”

Dứt lời, anh ôm cô rời khỏi phòng ngủ, đi xuống dưới lầu.

Tầng ba có hai phòng ngủ xa hoa chiếm diện tích rất lớn, còn có một thư phòng cũng xa hoa không kém.

Mà phòng ngủ chính Tiểu Nghiên Nghiên đang nằm, phòng phụ là phòng ngủ của Tiểu Nghiên Nghiên, anh đương nhiên sẽ không ôm Lê Hiếu Mạn đến phòng Tiểu Nghiên Nghiên làm vận động dành cho người lớn, cho nên liền xuống dưới lầu.

Phòng cho người hầu ở tầng một và hậu viện, tầng hai có ba gian phòng ngủ, anh ôm Lê Hiếu Mạn trực tiếp đến một trong các phòng đó.

Đóng cửa phòng ngủ lại, không chờ Lê Hiếu Mạn phản ứng lại, anh vừa nhiệt tình hôn cô vừa cởi quần áo của mình và Lê Hiếu Mạn.

Động tác của anh vội vàng, như khẩn cấp muốn hòa làm một thể với Lê Hiếu Mạn.

Nhiệt tình của anh thiêu đốt Lê Hiếu Mạn, anh hung mãnh hôn như bão táp bất ngờ ập đến khiến cô không thể chống đỡ nổi.

Cô bị anh hôn đến choáng váng, quên đẩy ra, kìm lòng không được đáp trả nụ hôn của anh.

Phòng ngủ vốn quanh quẽ bỗng bao trùm hơi thở ái muội.

Long Tur Hạo ôm lấy cô, đặt cô lên chiếc giường xa hoa, hung mãnh hôn cô, không chờ cô chuẩn bị sẵn sàng, anh đã tiến tới.

Nhận thấy Lê Hiểu Mạn lúc này mới lấy lại chút ý thức, sao cô lại bị anh mê muội đến thế chứ.

Đôi tay mảnh khảnh của cô đặt trước ngực Long Tur Hạo, nheo mắt nhìn anh: “Long Tur Hạo cái tên khốn này, anh lại dụ dỗ em.”

Trong đôi mắt Long Tur Hạo tràn đầy lửa nóng nhìn cô, cong môi tà mị cười, thanh âm khàn khàn: “Hiểu Hiểu, đừng giận, cùng lắm lát nữa anh để em dụ dỗ lại.”

Anh nói hai chữ “đừng giận” khiến Lê Hiểu Mạn bĩu môi, ánh mắt giận dữ trừng anh: “Hốn kíp... dụ cái đầu anh... ưm ưm...” (Khốn kiếp, dụ cái đầu anh)

Cô còn muốn nói gì đó, nhưng Long Tur Hạo cúi đầu ngậm lấy cánh môi cô, nuốt hết lời cô định nói.

Lại là một đêm triền miên, trời vừa sáng, Long Tur Hạo đành phải tha cho cô, sau đó ôm cô vào phòng tắm trong phòng ngủ tắm rửa.

Ở trong phòng tắm, anh lại nhịn không được muốn cô, nhưng thấy cô quá mệt mỏi, cuối cùng lại bỏ qua.

Tắm xong, anh tri kỷ thay cô lau khô mình, lại ôm cô về giường, sau đó nằm cạnh, ôm cô vào lòng.

Lúc này bên ngoài trời đã tảng sáng, bầu trời trong xanh dần dần sáng rõ lan dần về phía chân trời, cả đất trời như vẽ lên một tầng

sương mờ ảo, sương dâng lên, màu trắng mờ nhuộm cả không gian tràn đầy màu sắc mê huyền.

Tòa biệt thự xa hoa này như được phủ thêm chiếc váy mỏng màu trắng tuyết.

Trong phòng ngủ, hai người “lăn lộn” gần hết một đêm vẫn chưa muốn tỉnh lại.

Long Tư Hạo ôm chặt Lê Hiểu Mạn, còn không biết thoả mãn hôn lên khuôn mặt thanh lệ, đôi môi mê người, lông mày thon dài, lông mi cong vút, sống mũi thanh tú, vành tai dễ thương của cô.

Nụ hôn của anh vô cùng ôn nhu, giống như đang che chở bảo vệ cô, từng chút từng chút dùng đôi môi nóng rực của mình miêu tả ngũ quan xinh xắn của cô.

Tuy mệt muốn chết, nhưng Lê Hiểu Mạn không có buồn ngủ, bị anh hôn trái tim khẽ run lên, ôn nhu yêu thương như che chở này khiến cô không thể khống chế mà trầm mê.

Cô dần dần mở mắt, ánh mắt mê ly nhìn người đàn ông anh tuấn đang thâm tình, ôn nhu hôn cô, nhỏ giọng hỏi: “Anh tra ra ai hãm hại em chưa?”

Cô nhớ rõ cô nói cho anh thời gian ba ngày, giờ cũng đã gần hết rồi.

Nghe vậy, đôi môi nóng rực của Long Tư Hạo khẽ cắn vành tai trắng nõn như ngọc của cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Hiểu Hiểu, giờ đừng nói chuyện đó được không?”

Mấy hôm nay anh đều điều tra chuyện này, hôm đó nữ hầu mang thực đơn cho anh là Trương Hồng, nhưng cô bị một kẻ thần bí nào

đó uy hiếp nên mới hãm hại hấn Hiều Hiều.

Nhưng cô lại không nói kẻ uy hiếp cô là ai.

Mà đến giờ anh vẫn chưa tra ra kẻ nọ.

Lần này anh đụng phải đối thủ hiểu mình rõ như lòng bàn tay, còn lần trốn trong tối.

Lê Hiều Mạn đưa tay che môi anh, nâng mắt hỏi: “Anh chưa tra ra là ai à?”

Long Tư Hạo thuận thế cầm lấy tay Lê Hiều Mạn hôn lên: “Kẻ thực sự đứng sau màn còn chưa tra ra.”

Chương 639: Chúng ta lẫn thảm

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bàn tay bị hôn ngứa, hơn nữa anh hôn cô như vậy, thân thể cô như bị điện giật, run run, nếu cứ để anh tiếp tục, cô nhất định lại sẽ bị anh dụ dỗ.

Rút bàn tay bị Long Tư Hạo cầm hôn ra, cô hơi nhú mày nhìn anh: “Ngay cả anh còn không điều tra ra, chứng tỏ kẻ đó không phải người bình thường, em nghĩ sau này chắc còn chuyện xảy ra, cho nên...”

“Cho nên em muốn đi?” Nhìn ra tâm tư Lê Hiểu Mạn, Long Tư Hạo híp mắt thâm trầm nhìn cô.

Lê Hiểu Mạn rũ mắt, ngữ khí ôn hòa nói: “Long Tư Hạo, anh kéo em tới đây mấy ngày rồi, em không phải vô công rồi nghề, em cũng có công việc của em, hơn nữa Nghiên Nghiên cũng muốn gặp ông và cậu, em mang Nghiên Nghiên về thăm cậu, anh đưa em bọn em về được không.”

Mắt Long Tư Hạo mang ý cười nhìn cô, ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng khẽ nâng cằm cô lên, ánh mắt sáng quắc nhìn cô: “Em thực sự muốn trở về?”

Lê Hiểu Mạn rũ mắt, đáp nhẹ một tiếng: “Vâng.”

“Hiểu Hiểu...”

Câu trả lời của cô khiến Long Tur Hạo rung động, anh ôm chặt cô vào lòng, nhắm hai mắt, vùi đầu vào tóc cô, tham luyến ngửi mùi hương riêng biệt thuộc về cô, trên gương mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười ôn nhu: “Hiểu Hiểu, em có biết anh mong bất cứ lúc nào cũng được cạnh em nhiều đến thế nào không? Nhưng lần này anh chiều lòng em, hôm nay ở cùng anh một ngày, ngày mai anh sẽ đưa em và Nghiên Nghiên về, được không?”

Nghe anh đồng ý, Lê Hiểu Mạn có chút kinh ngạc, không khỏi nâng mắt nhìn anh: “Anh thật sự muốn đưa bọn em về?”

Long Tur Hạo mỉm cười nhìn cô: “Hiểu Hiểu, cho dù vừa rồi em không nói, anh cũng định đưa hai người về.”

Lời anh nói khiến Lê Hiểu Mạn nhú mày, ánh mắt hiện lên chút mất mát, từ đầu là cô muốn về, nhưng bây giờ, cô lại không muốn phải rời khỏi đây như vậy.

Sở dĩ cô đồng ý với Nghiên Nghiên đến bàn việc này với anh là có hai nguyên nhân, thứ nhất đó là cô cũng muốn về thăm cậu mình, thứ hai là cô không đến văn phòng làm việc một thời gian rồi, cô muốn đến xem sao.

Trợ lý của cô – Trương Y Y một mình quản lý văn phòng cho cô, cô sợ cô ấy quá bận rộn, dù sao cũng chỉ là một cô nhóc mới ngoài hai mươi.

Nhưng sau khi nghe thấy Long Tur Hạo nói đang chuẩn bị đưa cô về, trong lòng cô có chút mất mát khổ sở.

Mũi hơi chua xót, cô không hiểu sao lại muốn khóc, cô biết loại cảm giác này là “không nỡ”, cô không nỡ xa anh.

Tưởng tượng đến lúc phải rời khỏi đây, cô không nở, đau lòng, khó chịu, rất muốn ôm anh khóc.

Long Tư Hạo thấy hốc mắt cô đỏ hoe, khóe mắt cũng đã ươn ướt vài phần, anh nheo mắt nhìn cô, ngón tay thon dài khẽ lau hơi nước trong mắt cô, cong cong môi nhẹ nhàng nói: “Hiểu Hiểu, em có thể đừng biểu hiện vui vẻ rõ ràng như vậy được không? Em xem em này, vừa nghe đến việc có thể về đã khóc, không sợ anh đau lòng sao?”

Nghe thấy lời anh nói, khóe mắt Lê Hiểu Mạn càng ướt, cô biết anh hay nói đùa, nhưng anh đúng là tên khốn xấu xa thích vạ vạ sự thật.

Cô rõ ràng không phải vui phát khóc mà!

Anh cố ý trêu cô đi?

Cứ mặc anh lau, nhưng nước mắt cô vẫn không ức chế được chảy xuống.

“Tur Hạo...” Cô cắn chặt môi dưới, đột nhiên khẽ gọi một tiếng, đôi tay mảnh khảnh ôm cổ anh, chủ động nhào vào lòng anh, thiên ngôn vạn ngữ nghẹn trong cổ họng.

Cô muốn hỏi anh, vì sao anh lại đồng ý đưa em và Nghiên Nghiên về?

Cô muốn nói, em không đi nữa, em muốn ở cùng anh mọi lúc mọi nơi.

Long Tư Hạo nghe tiếng gọi “Tur Hạo” của cô, trong lòng run lên,

nheo mắt nhìn cô chăm chú, gợn sóng trong mắt càng dữ dội.

Đây là lần đầu tiên cô gọi anh là Tur Hạo sau năm năm xa cách.

So với việc cô gọi anh bằng họ, anh đương nhiên thích nghe cô gọi anh là Tur Hạo hơn, như vậy bọn họ mới có vẻ thân mật, anh không thích cô đạm mạc xa cách anh.

“Hiểu Hiểu, lâu lắm rồi em không gọi anh là Tur Hạo, gọi thêm một lần nữa đi.”

Đối diện với đôi mắt hẹp dài đen như mực của anh, sự chờ mong chất chứa trong đó khiến Lê Hiểu Mạn rung động, hơi rữ mắt, cô lại khẽ gọi một tiếng: “Tur Hạo...”

Đôi mắt hẹp dài của Long Tur Hạo như nhận được ánh sáng, lóe lên lấp lánh, trong mắt đầy ý cười, ánh mắt thâm tình nhìn cô: “Hiểu Hiểu, gọi nữa đi...”

Thấy Long Tur Hạo hiếm khi vui như đứa trẻ được cho kẹo như vậy, Lê Hiểu Mạn cũng bị cuốn hút, cô nhẹ nhàng kêu: “Tur Hạo... Tur Hạo... Tur... Ưm...”

Cô cứ gọi Tur Hạo hết lần này đến lần khác, Long Tur Hạo nghe thấy kích động như điên, xoay người đề lên cô, hôn sâu lên đôi môi cô.

Lê Hiểu Mạn giật mình một lát, đôi tay mảnh khảnh ôm chặt lấy anh, nhắm mắt lại đáp trả nụ hôn ấy.

Giờ cô chỉ muốn buông thả bản thân, không nghĩ đến chuyện gì khác nữa, giờ phút này trong mắt trong lòng cô chỉ có anh.

...

Cả ngày hôm nay, Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo đều không rời khỏi căn phòng ngủ này.

Trong lúc đó, ba bữa cơm của họ đều là người hầu trực tiếp đưa vào.

Mãi đến sáng sớm hôm sau, Lê Hiểu Mạn mới ra khỏi phòng ngủ cùng Long Tư Hạo.

Tiểu Nghiên Nghiên cả một ngày không thấy mẹ đâu đang đứng ngoài cửa phòng ngủ của bọn họ.

Hai người vừa đi ra đã thấy Tiểu Nghiên Nghiên nhăm mặt, sắc mặt thối thối, cứ như ai thiếu bé mấy ngàn vạn không bằng.

Hai tay bé chống nạnh, chân mày vì tức giận lên nhướn cao, thờ phì phì trừng mẹ mình và Long Tư Hạo: “Hai người không muốn ra ngoài à? Để con trẻ chờ ở ngoài, hai người không biết xấu hổ à? Không phải nói hai người đừng lãn giường à? Hai người còn lãn đến không ra ngoài được.”

Long Tư Hạo hạ mắt nhìn Tiểu Nghiên Nghiên sắc mặt thối thối nghiêm túc, gương mặt tuấn mỹ hiện lên nụ cười ôn nhu cung chiều, khóe môi cong lên: “Nghiên Nghiên, ai nói ta và mẹ con lãn giường?”

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu, nhìn anh nghi hoặc hỏi: “Chú với mẹ không lãn giường, vậy hai người ở trong phòng làm gì?”

Long Tư Hạo hơi nhướn mày, ánh mắt ôn nhu nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, cong môi cười: “Chúng ta lãn thảm.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn đưa tay đỡ trán, cô nhanh chóng bị hai ba

con họ hạ gục.

Cô nhưn mày nhìn về phía Long Tư Hạo: “Thượng bất chính hạ...”

[Câu đầy đủ là “thượng bất chính hạ tắc loạn” ý là bề trên đã không đứng đắn bề dưới chắc chắn sẽ loạn]

Đột nhiên ý thức được chuyện gì, Lê Hiểu Mạn lập tức im lặng, tim đập nhanh hơn vài phần.

Cô nâng mắt nhìn về phía Long Tư Hạo, thấy khuôn mặt anh tuấn của anh biểu tình bình tĩnh, cũng không vì cô thiếu chút nữa nói lời trong lòng ra mà có gợn sóng gì, trái tim cô hạ xuống, trong lòng lại có chút mất mát.

Sợ anh biết, lại hy vọng anh có thể có chút phản ứng, người luôn mâu thuẫn như vậy.

Điều chỉnh lại cảm xúc, cô mới nhìn về phía Tiểu Nghiên Nghiên, đến trước nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô nhóc dắt đi: “Nghiên Nghiên, chúng ta đi.”

Tiểu Nghiên Nghiên trừng mắt nhìn, nghi hoặc hỏi: “Đi đâu?”

Lê Hiểu Mạn rũ mắt nhìn Tiểu Nghiên Nghiên cười, thanh âm ôn nhu: “Không phải con muốn đến chỗ ông với cậu sao? Đương nhiên phải đến nhà cậu rồi.”

Chương 640: Chụt, hôn anh ta một cái (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt tiểu Nghiên Nghiên sáng ngời, mỉm cười dịu dàng với mẹ: “Thật ư? Chúng ta có thể về sao?”

Lê Hiểu Mạn nhìn con gái cười gật đầu một cái: “Tất nhiên là thật, chúng ta có thể đi bây giờ.”

Nói xong, cô nắm lấy tay tiểu Nghiên Nghiên xoay người rời đi.

Tiểu Nghiên Nghiên bị mẹ nắm tay đi được mấy bước liền dừng chân lại, nhíu mày cười cười, mới xoay người nhìn về phía Long Tư Hạo vẫn còn đang đứng tại chỗ, đôi mắt sáng như hai vì sao nhỏ lướt qua một tia mắt mát: “Chú đẹp trai ời, hẹn gặp lại.”

Long Tư Hạo hơi hơi thu mắt, con ngươi sâu lắng nhìn tiểu Nghiên Nghiên chăm chú, khóe môi mỏng hơi nhếch lên: “Được, nhất định sẽ gặp lại

Lê Hiểu Mạn đang đối lưng với anh nghe được câu ‘Nhất định sẽ gặp lại’ kia, cơ thể mảnh mai run lên một cái, sau đó nhanh chóng kéo tiểu Nghiên Nghiên đi xuống lầu.

Lạc Thụy, người chịu trách nhiệm đưa bọn họ rời khỏi biệt thự, đang đợi ở dưới sảnh, thấy hai mẹ con bọn họ đi xuống, anh ta lập tức đứng lên, mỉm cười dịu dàng nhìn hai mẹ con, nhíu mày nói: “Lê tiểu thư, tiểu bất điểm, đã lâu không gặp, tổng giám đốc bảo tôi đến đưa

hai người về, các người muốn đi đâu, tôi sẽ đưa hai người đến nơi đó.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn quay đầu lại nhìn về hướng ban nãy, nhưng không nhìn thấy bóng người Long Tư Hạo, xem ra anh không có ý định đưa cô và Nghiên Nghiên về.

Mặc dù trong lòng có chút mất mát đau buồn, nhưng cô không biểu hiện nó ra mặt.

Cô bình tĩnh nắm tay tiểu Nghiên Nghiên đi đến trước Lạc Thụy, nhìn anh ta nở nụ cười lễ phép: “Trợ lí Lạc, cảm ơn anh.”

Lạc Thụy nhíu mày, đôi mắt đẹp vì cười mà vẽ ra một đường thẳng: “Lê tiểu thư, cô đừng khách sáo, tôi cũng là theo lệnh mà làm việc, muốn cảm ơn thì cô nên cảm ơn tổng giám đốc hơn ha!”

Nói xong, anh ta cụp mắt nhìn tiểu Nghiên Nghiên, cười cười giang rộng hai tay: “Tiểu bất điểm, có hứng thú muốn cưới lên chú như một con kỳ mã không?”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt, còn chưa kịp trả lời, Lạc Thụy đã cúi người xuống ôm lấy người nhóc đưa lên cao, còn cho cô bé cưới ở trên vai anh ta.

“Tiểu bất điểm, ngồi cho vững, chúng ta xuất phát.”

Lời Lạc Thụy còn chưa dứt, liền nhanh chóng đưa tiểu Nghiên Nghiên lao ra khỏi phòng khách.

Nhìn thấy cảnh này, trên mặt Lê Hiểu Mạn hiện ra nụ cười nhẹ, nhưng thoáng một cái, nụ cười trên mặt cô liền tiêu tan.

Đôi mày xinh đẹp chau lại, cô quay đầu liếc nhìn ra phía sau, do dự một hồi, rồi mới mở cửa rời khỏi phòng khách.

Vào khoảnh khắc bóng dáng mảnh mai cô biến mất khỏi đại sảnh, dáng người ngay thẳng của Long Tư Hạo mới xuất hiện ở cửa thang gác lầu hai, đôi mắt hẹp dài chăm chú nhìn về hướng Lê Hiểu Mạn vừa rời khỏi phòng khách, tròng mắt dật đầy vẻ không muốn.

Anh chỉ tạm thời để cô rời đi, anh sẽ đón hai người bọn họ trở về, nếu như không phải bên trong biệt thự có tiềm ẩn nguy hiểm, thì chắc chắn anh đã không để hai mẹ con họ rời đi.

Anh đứng thật lâu ở cửa thang gác lầu hai, mãi cho đến khi phía sau truyền đến âm thanh của Quý Vũ Tình.

“Long tiên sinh...”

Nghe thấy tiếng nói, Long Tư Hạo thu lại ánh mắt, xoay người lại dùng ánh mắt lãnh đạm nhìn Quý Vũ Tình, thấy cô mang theo vali, trên gương mặt đẹp trai không hề dợn lên bất kì gợn sóng nào, môi mỏng mím lại, trầm giọng hỏi: “Thu dọn xong?”

“Ừm! Đã thu dọn xong.” Quý Vũ Tình nâng mắt nhìn Long Tư Hạo gật gật đầu, sau đó nhanh chóng cúi đầu, lông mày cuộn kín che giấu cảm giác mất mát phía sau đôi mắt sáng của cô ta.

“Tôi đã cho quản gia sắp xếp tài xế, sẽ trực tiếp đưa cô đến bệnh viện thành phố.” Ánh mắt Long Tư Hạo lãnh đạm nhìn Quý Vũ Tình, nói xong liền lướt qua người cô ta, xoay bước đi về phía trước, chuẩn bị đi lên lầu ba.

Hai tay Quý Vũ Tình mang theo vali, lông mày vặn chặt, khóe môi ngọ nguậy dường như muốn hỏi Long Tư Hạo cái gì đó, nhưng mãi

vẫn không tìm ra dững khí thốt lời.

Thời điểm bóng người cao tắp của Long Tư Hạo sắp biến mất ở phía sau cô ta thì, Quý Vũ Tình thả vali trong tay xuống, rút cuộc cũng giành ra dững khí quay người lại, vội vã gọi Long Tư Hạo.

“Long tiên sinh...”

Nghe thấy âm thanh Quý Vũ Tình lần nữa vang lên, bước chân Long Tư Hạo dừng lại, xoay người, vẫn ánh mắt lãnh đạm nhìn lấy cô ta, giọng điệu hững hờ: “Còn có việc?”

Chất giọng hững hờ đó khiến lông mày Quý Vũ Tình càng vặn càng chặt, cô xiết chặt nắm tay, lấy hết dững khí nâng mắt đối đầu nhìn sâu vào đôi mắt hẹp dài của anh, nhưng lại bởi vì ánh mắt lãnh đạm của anh, mà nhanh chóng cúi đầu.

“Long tiên sinh, em... Cảm ơn anh, cảm ơn anh và em không thân không quen, nhưng năm năm qua đã giúp đỡ em, nếu như không có anh, năm năm trước Quý Vũ Tình đã không còn sống trên cõi đời này, anh là ân nhân cả đời của em, em sẽ không quên ân tình anh đã đối với em, Long tiên sinh tạm biệt.”

Long tiên sinh, tạm biệt.

Long tiên sinh, chúc anh hạnh phúc.

Cô lặng lẽ trượt nước mắt, một chút lại một chút ướt đẫm gương mặt nhỏ bé xinh đẹp.

Chương 641: Chụt, hôn anh ta một cái (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu khu Kim Lai.

Lạc Thụy đỗ xe ở bên ngoài tiểu khu, quay đầu nhìn hai mẹ con Lê Hiểu Mạn đang ngồi ở ghế sau, híp mắt nở nụ cười: “Lê tiểu thư, tiểu bất điểm, tôi đưa hai người đến chỗ này, hai người tự mình đi vào trong sẽ không có vấn đề gì chứ?”

Rời khỏi biệt thự ven hồ Thủy Lộ, hiện tại Lê Hiểu Mạn đặc biệt mất mát khó chịu.

Nghe xong lời kia của Lạc Thụy, cô mới nén chặt tâm tình mất mát, nâng mắt nhìn về phía anh ta, mím môi cười nhạt: “Trợ lí Lạc, không có vấn đề, tôi và Nghiên Nghiên có thể tự mình vào, cảm ơn anh.”

Nói xong, cô đang muốn mở cửa xe ra, Lạc Thụy đã dẫn đầu xuống xe, sau đó đặc biệt quý ông giúp bọn họ mở cửa ghế sau, đôi mắt đẹp cười cười nhìn hai mẹ con: “Lê tiểu thư, tiểu bất điểm, xin mời.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Lạc Thụy gạt đầu một cái, xuống xe trước, tuy nhiên sau khi cô bước xuống xe, anh ta nhanh chóng động thân liền người vào trong xe, ôm tiểu Nghiên Nghiên đang chuẩn bị xuống xe bế ra ngoài.

Sau khi để nhóc con xuống đất an toàn, anh ta nhú mày cười cười với cô bé, vẫy tay: “Tiểu bất điểm, bye.”

Tiểu Nghiên Nghiên không để cho Lạc Thụy phát tay nói bye bye, liền hướng về phía anh ta ngoắc ngoắc ngón tay út, đôi mắt sáng long lanh nheo lại nhìn anh ta, âm thanh non nớt ngọt hơn cả mía lùi: “Chú ơi, chú đưa đầu thấp xuống một chút đi.”

“Tiểu bất điểm, cúi đầu làm gì cơ?” Đôi mắt đẹp của Lạc Thụy nheo lại, hiếu kì nhìn tiểu Nghiên Nghiên hỏi, nhưng hỏi xong vẫn làm giống như lời con bé nói, đem đầu cúi thấp xuống một chút.

Thấy còn cao quá, vẫn chưa đủ, tiểu Nghiên Nghiên gạt lông mày: “Thấp thêm chút nữa ạ.”

Lạc Thụy hơi nghi ngờ nhìn tiểu Nghiên Nghiên một cái, nheo mắt hỏi: “Tiểu bất điểm, sẽ không phải là cháu muốn lấy tai chú chứ?”

Mặc dù ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng anh ta vẫn cúi đầu, có điều thứ anh ta không hề nghĩ đến chính là, sau khi anh ta cúi đầu xong, tiểu Nghiên Nghiên không những không lấy lỗ tai anh ta, mà là hôn “Chụt” lên trên gương mặt tuấn tú của anh ta một cái.

Đôi mắt đẹp chăm chú híp thành một đường thẳng, ánh mắt kinh ngạc nhìn tiểu Nghiên Nghiên, hoàn toàn bối rối, anh ta có nằm mơ cũng không nghĩ đến tình cảnh tiểu bất điểm thế mà lại hôn anh ta một cái.

Như thế nào tiểu bất điểm đã thay đổi quan điểm đi hôn anh ta? Làm sao con bé có thể bất thành lình “Chụt” một cái là có thể hôn lên mặt anh cơ chứ?

Là anh ta vừa nằm mơ hay sao?

Anh ta chạm tới chạm lui vết hôn tiểu bất điểm vừa để lại trên gương

mặt tuấn tú của mình, vì để xác định bản thân không phải đang nằm mơ, anh ta còn dùng một lực mạnh véo má mình một cái, đau đến suýt chút nữa anh ta cũng muốn khóc, chính xác là không hề nằm mơ nha!

Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây sao? Tại sao tiểu bắt điểm lại “Chụt” muốn hôn lên mặt anh ta?

Anh ta chà chà mặt, nước bọt tiểu bắt điểm hơi nhiều.

Tiểu Nghiên Nghiên trông thấy vẻ mặt kinh ngạc của anh ta, bằng hướng về phía anh ta nở ra nụ cười ngọt ngào: “Chú, cảm ơn chú đã đưa hai mẹ con cháu về, đây là phần thưởng giành cho chú, à, còn có lần trước nữa, chú cố ý để bản thân bò lên xe của mình, sau đó còn hát rất nhiều bài hát hay cho cháu nghe, còn đưa cháu đi tìm mẹ, nói với cháu mẹ đang ở nơi nào, cháu còn chưa nói với chú lời cảm ơn, chú ơi, cảm ơn chú đã cố ý để lộ sự thông minh của mình, cũng cảm ơn chú ca hát khó nghe như vậy, vì vậy, chú ơi, chú thông thả ạ.”

Cô nhóc Tiểu Nghiên Nghiên này khi khen khi chê phối hợp khiến khóe môi Lạc Thụy cũng phải giật, neho mắt nhìn cô cười cười: “Tiểu bắt điểm, thật không ngờ chú diễn xuất của chú tốt như vậy, mà vẫn bị cháu nhìn ra, sao cháu có thể thông minh như vậy được cơ chứ, làm thế nào cháu biết chú đã tìm thấy cháu từ lâu rồi, làm thế nào cháu biết chú chính là cố ý dẫn cháu đi tìm mẹ nhỉ, rồi làm thế nào cháu biết là chú hát cho cháu nghe?”

Quả thật hôm đó vừa bắt đầu anh ta đã tìm ra tiểu Nghiên Nghiên, là anh ta cố ý đi thật chậm để cô bé theo đuôi anh ta, cũng cố ý xuống xe rồi đi thật xa, nhằm tạo cơ hội cho cô nhóc trộm tiến vào xe anh một cách thành công, sau đó lại đưa cô nhóc đi đến biệt thự, bởi vì sợ cô không tìm được mẹ của mình, anh ta mới cố ý để lộ tin tức với

cô, nhưng cũng cho quản gia và người làm nữ cùng vệ sĩ đi nơi khác.

Mục đích anh ta làm vậy chỉ có một, anh ta luôn cảm thấy Nghiên Nghiên là con gái tổng giám đốc của bọn họ, cho nên mới cố ý đưa Nghiên Nghiên đến biệt thự, tạo cơ hội cho hai mẹ con gặp nhau, kết nối tình cảm thật tốt.

Tiểu Nghiên Nghiên nheo nheo mắt liếc xéo Lạc Thụy một hồi, hàng lông mày nhỏ ngang ngược giương lên: “Ai bảo chú hát ‘Ngập tràn niềm vui’ cơ chứ, đây rõ ràng là chú cố ý, chú còn cố ý lớn tiếng mẹ cháu đang ở đâu, mà cháu chả hề ngốc, tất nhiên cháu sẽ biết.”

Nghe vậy, Lạc Thụy nhíu mày ghé mắt hướng về phía Lê Hiếu Mạn đang ở một bên, giơ ngón tay cái lên: “Lê tiểu thư, con gái cô thật thông minh, hai người mau vào đi thôi, tôi cũng nên trở về báo cáo với tổng giám đốc.”

Dứt lời, Lạc Thụy đang cúi người ngồi vào trong xe, bỗng nhiên Lê Hiếu Mạn gọi anh ta lại.

“Trợ lí Lạc, chờ một chút.”

Lạc Thụy xoay người nhìn Lê Hiếu Mạn, cười hỏi: “Lê tiểu thư còn có chuyện gì à?”

Lê Hiếu Mạn đi tới trước mặt anh ta, do dự trong chốc lát, mới nâng mắt lên nhìn anh ta, dùng âm thanh thấp nhất đủ để cho anh ta nghe được: “Trợ lí Lạc, có một việc tôi muốn hỏi anh.”

“Lê tiểu thư có chuyện gì cứ hỏi, chỉ cần tôi biết tôi nhất định sẽ nói thật.”

Chương 642: Chú biết, chú sẽ đánh gục tổng giám đốc

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nâng mắt nhìn về phía tiểu Nghiên Nghiên đang đứng cách đó không xa, đang dùng ánh mắt tò mò nhìn cô và Lạc Thụy, lông mày xoắn lại, sau đó mới liếc Lạc Thụy thấp giọng hỏi: “Trợ lí Lạc, anh phải nói thật cho tôi biết, năm năm trước ở trong Ngự Yến lâu, bên trong tách cà phê anh đã cho tôi uống, có phải đã bị anh bỏ thuốc?”

Năm năm trước cô đã hoài nghi chuyện này.

Cô có thể phát sinh quan hệ với Long Tư Hạo, là bởi vì bản thân và anh cùng bị bỏ thuốc, cũng chính là sau đêm đó, cô đã mang thai tiểu Nghiên Nghiên.

Sau đó, cô cố gắng nhớ lại tất cả những chuyện xảy ra, hôm đó trời vừa sáng cô liền đi đến Ngự Yến lâu, mà trước khi đi cô chưa ăn gì cả, chỉ uống tách cà phê do Lạc Thụy đưa trong Ngự Yến lâu.

Sau khi rời khỏi nhà hàng cô liền cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, ý thức mơ hồ, rất rõ ràng cô đã bị bỏ thuốc, mà người bỏ thuốc cô chỉ có thể là Lạc Thụy.

Lạc Thụy nghe thấy cô trực tiếp hỏi đến chuyện này, hàng chân mày vặn xoắn, không một chút né tránh dứt khoát thừa nhận: “Lê tiểu thư, nếu như cô đã có ý hỏi tôi, tôi cũng không dối gạt cô, tôi thú thật là trong tách cà phê kia đã bị bỏ thuốc, và trong tách cà phê của tổng

giám đốc cũng có, ban đầu tôi vốn có ý tưởng hợp tác cho cả hai người, lại không nghĩ rằng, haiz...” Lạc Thụy thở dài một hơi, hai mày nhíu lại liếc qua Lê Hiếu Mạn, cõi lòng đầy áy náy nói: “Lê tiểu thư, năm năm trước tôi nhầm cô bỏ thuốc là tôi không đúng, thật xin lỗi.”

Anh ta lập tức khom lưng thành chín mươi độ, nhìn Lê Hiếu Mạn chân thành xin lỗi.

Thấy thế, Lê Hiếu Mạn có chút khó xử nhìn anh ta: “Trợ lí Lạc, anh không cần phải xin lỗi tôi, tôi hỏi anh chuyện này cũng không có ý trách anh, chỉ là tôi xác định lại những suy đoán của bản thân mà thôi, nấn như không có anh bỏ thuốc, thì làm sao...”

Nửa câu nói phía sau “Làm sao có thể có tiểu Nghiên Nghiên...” Lê Hiếu Mạn không hề nói ra.

Trên thực tế, trong lòng cô rất cảm kích Lạc Thụy, nếu như không phải do anh ta bỏ thuốc tác hợp, thì cô và Long Tư Hạo làm thế nào có thể có con gái?

Nếu không phải nhờ có tiểu Nghiên Nghiên, thì năm năm qua của cô nhất định đã không ra dáng hình gì rồi.

Tiểu Nghiên Nghiên trông thấy mẹ và chú Lạc Thụy nói một hồi lâu vẫn chưa dứt, cô bé đi từng bước nhỏ về phía trước, khuôn mặt nhỏ béo tròn ngước cao, chớp chớp mắt nhìn mẹ hỏi: “Mẹ, mẹ và chú đang nói chuyện gì thế, sao lại lâu thế ạ?”

Ánh mắt Lê Hiếu Mạn dịu dàng nhìn con gái, cười nhẹ nói: “Không có gì, chỉ là hỏi chú Lạc Thụy của con một chuyện.”

Nói xong, cô nâng mắt nhìn Lạc Thụy: “Trợ lí Lạc, chúng tôi vào đây,

cảm ơn anh đã đưa chúng tôi trở về.”

Lạc Thụy nhìn Lê Hiếu Mạn cùng tiểu Nghiên Nghiên cười cười gật đầu sau đó nhanh chóng ngồi vào xe.

Tiểu Nghiên Nghiên trông thấy như vậy, khóe môi nhỏ nhếch lên nụ cười quý dị, gọi anh ta lại: “Chú, chờ một chút.”

Đang chuẩn bị ngồi vào trong xe, anh ta nhòm dậy, nheo mắt hướng về phía tiểu Nghiên Nghiên cười hỏi: “Tiểu bất điểm, còn có chuyện gì à?”

Tiểu Nghiên Nghiên híp mắt cười, nhìn về anh ta ngoắc ngoắc ngón tay út: “Chú, chú cúi đầu xuống đi.”

“Lại còn cúi đầu nữa!” Lạc Thụy nghi ngờ hỏi một tiếng, nhưng vẫn cúi đầu xuống.

Bên cạnh đó tiểu Nghiên Nghiên cũng ngẩng đầu lên, sau đó nhắm ngay má phải anh ta hôn “Chụt” một cái, khóe môi nở ra nụ cười ngọt ngào, âm thanh non nớt ngọt như mía lùi rất êm tai: “Chú ơi, mới vừa rồi lúc rời đi cháu quên hôn tạm biệt chú đẹp trai, cho nên bây giờ cháu hôn bù chú một cái, xin nhờ chú Albumin(*) lúc về thời điểm gặp chú đẹp trai báo cáo, giúp Nghiên Nghiên hôn chú đẹp trai một cái có được không ạ?”

(*) Albumin: một chất có trong lòng trắng trứng, huyết thanh bò (Thực ra giá thành albumin sau khi chiết từ máu của bò rất đắt).

Tiểu Nghiên Nghiên gọi Lạc Thụy là ‘Albumin’ vì “洛瑞” và “蛋白质” có cách phát âm giống nhau.

“Tiểu bất điểm, cái hôn này của cháu, chính là muốn chú đi hôn tổng

giám đốc một cái?”

Tiểu Nghiên Nghiên cõi lòng tràn đầy mong chờ nhìn anh ta, con người nhỏ nhỏ chóp chóp: “Chú, không thể được sao, con hi vọng chú có thể dịch chuyển nụ hôn này sang cho chú đẹp trai, chú tốt như vậy, nhất định sẽ đồng ý con, có đúng không ạ?”

“Chú, chú không đồng ý, con sẽ khóc.”

Liếc xéo qua cái miệng nhỏ của tiểu Nghiên Nghiên, Lạc Thụy liên tục gật đầu: “Thôi được, chú đồng ý với con, tiểu bất điểm, con yên tâm, chú chắc chắn sẽ giúp con dịch chuyển cái hôn này sang cho tổng giám đốc.”

Dứt lời, anh ta nhanh chóng yên vị trong xe.

Vào giây phút anh ta khởi động động cơ thì, tiểu Nghiên Nghiên ý cười dịu dàng nhìn anh ta gởi một nụ hôn gió: “Chú, không được quên giúp cháu làm thân với chú đẹp trai nhé, nếu chú nói dối trẻ con, thì nhất định cả đời này chú sẽ không tìm được cô vợ xinh đẹp đâu, chỉ có thể cưới người đồng tính Thái Lan mà thôi, sẽ không sinh được con trai, càng không sinh được con gái.”

Nghe xong lời tiểu Nghiên Nghiên nói, Lạc Thụy đang khởi động động cơ khéo môi co giật đến nỗi không ra dáng hình, anh ta ló đầu ra khỏi cửa xe, nheo mắt nhìn tiểu Nghiên Nghiên, giơ ngón tay cái lên: “Tiểu bất điểm, cháu đúng độc, yên tâm, để có thể kết hôn với một người vợ xinh đẹp, sinh ra một con gái đáng yêu, con trai đẹp trai, chú sẽ đánh gục tổng giám đốc.”

Dứt lời, anh ta nhanh chóng khởi động xe rời đi.

Sau khi anh ta rời đi, tiểu Nghiên Nghiên vừa vặn đi tới trước mặt Lê

Hiếu Mạn dù bận vẫn ung dung nhìn con gái.

Chương 643: Tổng giám đốc, tôi muốn hôn anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Mẹ, chúng ta vào thôi!”

Lê Hiểu Mạn dặt đôi tay nhỏ non mịn của Tiểu Nghiên Nghiên, nheo mắt liếc cô bé: “Nghiên Nghiên, con lại đi trêu người ta à?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn mẹ mình ngọt ngào cười, nhúu nhúu mày: “Mẹ nhìn ra rồi à? Mẹ thông minh quá đi.”

Lê Hiểu Mạn rũ mắt nhìn cô bé, khóe môi mang theo nụ cười: “Con là con gái của mẹ, chút tâm tư này của con sao mẹ không biết chứ, sau này không được trêu chú Lạc Thụy nữa, chú là người tốt đó, ok?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn mẹ mình rồi làm thủ thế ok: “Ok! Con sẽ nghe lời mẹ.”

Lê Hiểu Mạn thấy Tiểu Nghiên Nghiên nghe lời, đôi mắt trong veo như nước tràn đầy ý cười, cái tính tình phúc hắc này thật giống ông ba Long Tư Hạo nhà nó mà.

Nhớ đến Long Tư Hạo cô liền lặng lẽ hạ mày, đậy mắt trong suốt xẹt qua một tia mắt mát.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ mình nhăn mày như có tâm sự, cô bé nhúu mày nhưng không hỏi gì, đôi mắt như sao xoay vòng không biết lại nghĩ ra chủ ý gì.

Biệt thự Thủy Lộ Hồ.

Sau khi đưa Lê Hiếu Mạn và Tiểu Nghiên Nghiên về đến ngoài tiểu khu, Lạc Thụy trở về phục mệnh Long Tur Hạo, đang đứng trước người anh trong thư phòng.

Anh ta đứng làm dáng, cúi đầu, đôi mắt anh tuấn ái muội nhìn Long Tur Hạo, xoay xoay ngón tay, vẽ mặt ngượng ngùng, đôi môi mỏng mấp máy như muốn nói lại thôi.

Nghe Lạc Thụy hồi báo xong, Long Tur Hạo ngồi ngay ngắn trên ghế xoay, thấy anh ta ngượng ngùng xoắn xuýt như con gái, đôi mắt hẹp dài của anh nheo lại, ánh mắt thâm trầm sắc bén liếc anh ta, môi mỏng khẽ mở, trầm giọng nói: “Mắc tiểu thì đi toilet đi, nhìn tôi chăm chăm làm gì? Muốn tôi bế cậu đi à?”

Đôi mắt anh tuấn của Lạc Thụy vẫn nhìn Long Tur Hạo không chớp mắt: “Đôi tay quý giá của của tổng giám đốc là để ôm Lê tiểu thư, sao tôi dám để tổng giám đốc đại giá? Tôi chỉ muốn.....”

Lạc Thụy nói xong liền nhếch nhếch môi mỏng, vươn đầu lưỡi liếm môi dưới, vút một cái nhìn tán tỉnh về phía Long Tur Hạo: “Tổng giám đốc, tôi hôn anh được không?”

Nghe Lạc Thụy nói, khóe môi Long Tur Hạo giật giật, anh nheo mắt, ánh mắt sắc bén như kiếm liếc anh ta: “Cậu nói lại lần nữa.”

Lạc Thụy vẫn tiếp tục mở miệng, liếm liếm môi dưới: “Tôi muốn hôn anh.”

Ánh mắt Long Tur Hạo phát lạnh, vẽ mặt âm trầm liếc anh ta, khóe môi treo một nụ cười đầy nguy hiểm: “Được, muốn chết thì cậu cứ

qua đây.”

Thấy vẻ mặt Long Tur Hạo mườì phần dọa người, lúc này Lạc Thụy mới thu hồi biểu cảm ngưng ngưng, nghiêm túc nhìn anh: “Tổng giám đốc, tôi nói thật với anh vậy, là Nghiên Nghiên tiểu thư thơm tôi một cái, bảo tôi trở về thay cô bé thơm anh một cái, anh đừng nhìn con bé còn nhỏ nha, nó uy hiếp tôi á, nếu tôi về không hôn anh một cái thì cả đời tôi sẽ không lấy được vợ đẹp, không sinh được con ngoan, tổng giám đốc ơi, anh nói xem hai cha con anh sao phúc hắc quá vậy? Nghiên Nghiên tiểu thư thật sự rất giống anh, nếu con bé không phải con gái anh thì tôi chặt đầu xuống đất cho anh chơi bowling luôn.”

Nghe anh ta nói xong, Long Tur Hạo nheo mắt lại, ánh mắt nặng nề liếc anh ta: “Nghiên Nghiên hôn cậu một cái ở bên nào?”

Lạc Thụy duỗi tay chỉ vào má phải của mình, đôi mắt anh tuấn cười híp lại thành một đường: “Bên phải, tổng giám đốc có muốn thơm một cái không? Nghiên Nghiên tiểu thư thơm chỗ này, tổng giám đốc có thể thơm lại chỗ Nghiên Nghiên tiểu thư thơm, coi như Nghiên Nghiên tiểu thư thơm tổng giám đốc.”

Dứt lời, Lạc Thụy còn cúi người tiến lên, đưa má phải mình tới trước mặt Long Tur Hạo.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú của Lạc Thụy gần trong gang tấc, đôi mắt nguy hiểm của Long Tur Hạo nheo lại, ánh mắt phát lạnh, giơ tay đấm một quyền.

“Oái ~”

Má phải bị đánh một quyền nên Lạc Thụy kêu lên một tiếng, đầu lệch sang một bên, lập tức thức thờì vội vàng lui ra phía sau, duỗi tay che

lại bên mặt bị đánh, ra vẻ tội nghiệp nhìn Long Tur Hạo: “Tổng giám đốc à, anh không thể nhẹ tay chút à? Mặt của tôi còn để dành đi thả thính, nếu bị đánh biến dạng luôn thì phải làm sao? Vốn dĩ tôi không đẹp trai bằng anh thì thôi đi, bây giờ anh đánh cũng đánh rồi, để tôi thom một cái không thành vấn đề chứ?”

“Được!” Long Tur Hạo nheo đôi mắt lạnh thấu xương: “Muốn hủy dung thì tới đây.”

Lạc Thụy nghe vậy liền lui về phía sau một bước, ngay sau đó lại nghiêm túc nói: “Tổng giám đốc, bây giờ chúng ta nói chính sự đi! Những việc anh muốn tôi điều tra đều không có kết quả, tôi với Tô thiếu đã kiểm tra các cuộc gọi của Trương Hồng, không có số của kẻ thần bí uy hiếp cô ta đến phòng ngủ của anh và Lê tiểu thư lấy máy ghi âm, cả người nhà Trương Hồng nữa, mặc kệ chúng tôi hỏi thế nào thì người nhà cô ta đều nói không bị ai uy hiếp.”

Sau đó, Lạc Thụy nhìn đôi mắt sâu không lường được của Long Tur Hạo, lại tiếp tục nói: “Còn nữa, cái chết của Lê Tố Phương- mẹ Lê tiểu thư vẫn không có kết quả, đúng rồi, còn chuyên gia giám định làm xét nghiệm ADN cho anh và Nghiên Nghiên tiểu thư vừa xuất ngoại học chuyên sâu, tạm thời chưa xác định được ông ấy đi nước nào, tóm lại là tổng giám đốc muốn tôi điều tra cái gì cũng không có kết quả, tổng giám đốc, nếu không thì anh với Nghiên Nghiên tiểu thư đi xét nghiệm ADN lại đi, đến bệnh viện khác xét nghiệm.”

Long Tur Hạo nghe xong hơi nheo mắt, môi mỏng mím lại: “Không cần xét nghiệm.”

Chương 644: Tổng giám đốc, tôi muốn hôn anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“A — —!” Lạc Thụy khoa trương há mồm, đôi mắt nheo lại thành một đường, ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo như muốn tìm ra manh mối gì trên gương mặt đẹp trai của anh.

“Tổng giám đốc, sao không xét nghiệm nữa? Chẳng lẽ anh đã xác định bé con chính là con gái bảo bối của mình hả? Còn nữa, tổng giám đốc làm sao biết được báo cáo xét nghiệm ADN tôi cầm về cho anh có vấn đề?”

Anh ta vốn cho rằng tổng giám đốc nhà mình sau khi thấy kết quả báo cáo giám định ADN là anh và bé con không phải cha con ruột sẽ mất khống chế, thậm chí là thất vọng đau khổ, anh ta còn đang nghĩ làm sao để an ủi tổng giám đốc nhà mình, ai ngờ mới qua một đêm, tổng giám đốc nhà mình lại sai anh ta đi điều tra tính chân thật của báo cáo AND kia.

Cứ như là có người đang âm thầm theo dõi mọi nhất cử nhất động của họ, mọi việc bọn họ muốn điều tra đều không thu được kết quả.

Long Tư Hạo trầm ngâm một lát, không trả lời Lạc Thụy, đôi mắt hẹp dài híp lại, ánh mắt thâm trầm liếc anh ta, trầm giọng nói: “Tạm thời không cần điều tra tiếp những việc tôi đã giao cho cậu.”

Lạc Thụy nghe vậy, ánh mắt vẫn nghi hoặc nhìn Long Tư Hạo: “Tổng

giám đốc, nếu không điều tra thì chúng ta vĩnh viễn cũng không biết kẻ thần bí ẩn sau lưng chúng ta là ai, tổng giám đốc cũng không có cách nào giúp Lê tiểu thư tìm ra hung thủ giết hại mẹ cô ấy, cả việc 5 năm trước tôi muốn tác hợp anh với Lê tiểu thư mà bỏ thuốc hai người, dựa theo kế hoạch của tôi, hẳn là anh phải ở bên Lê tiểu thư mới đúng, mà bên cạnh anh lại là người phụ nữ khác, người phụ nữ kia còn vô duyên vô cớ trở nên ngu ngốc, chuyện này rất kì lạ, kì lạ nhất chính là lượng thuốc tôi bỏ cho anh cũng không nhiều, sau khi anh tỉnh lại sẽ không quên mình đã làm gì, nhưng tổng giám đốc lại chẳng nhớ gì cả, tôi nghi là có người lén động tay động chân, rốt cuộc là người nào muốn làm vậy? Người kia làm vậy vì mục đích gì?”

Nghe Lạc Thụy nói xong, ánh mắt Long Tư Hạo lạnh dần, trong sâu thẳm đáy mắt lóe lên một tia sát khí, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ ẩn trong bóng tối hãm hại người của anh.

Anh tin lười trời tuy thừa nhưng khó lọt, mặc cho kẻ thần bí kia dù cơ trí thế nào cũng sẽ có lúc lộ ra sơ hở.

Bởi vì tạm thời không điều tra được kẻ thần bí kia là ai, cho nên vì sự an toàn của Lê Hiểu Mạn và Nghiên Nghiên, anh mới tạm thời để họ rời khỏi biệt thự, nhưng anh sẽ không để họ rời đi quá lâu.

Ánh mắt anh thâm trầm liếc Lạc Thụy: “Phái người bảo vệ Hiểu Hiểu và Nghiên Nghiên cho tốt, nếu họ thiếu một sợi tóc: “tháng ngày tươi đẹp” của cậu cũng hết đấy.”

Khuôn mặt tuấn tú của Lạc Thụy khốc lóc thảm thương: “Tổng giám đốc ơi, đừng mà! Cuộc sống tươi đẹp của tôi còn chưa tới đâu mà sao có thể kết thúc được? Tổng giám đốc đừng làm khó tôi mà, muốn Lê tiểu thư và bé con không mất một sợi tóc khó lắm á! Tổng giám đốc anh nghĩ lại xem, Lê tiểu thư và bé con sẽ phải gọi đầu!

Gội đầu xong sẽ phải rụng tóc! Còn nữa Lê tiểu thư và bé con còn phải chải đầu nữa! Chải đầu sẽ rụng tóc, cho nên Lê tiểu thư với bé con không mất tóc là việc không có khả năng, việc anh sai bảo khó làm quá, tổng giám đốc à, chúng ta đều là đàn ông, đàn ông tội gì làm khó dễ đàn ông với nhau?”

Long Tur Hạo giật giật khóe miệng, đứng lên sai bước đến trước mặt Lạc Thụy, ánh mắt lạnh thấu xương liếc anh ta một cái, giọng nói trầm thấp lạnh lùng: “Xem ra tôi phải đưa cho cậu một con dao để cậu tự cung, cậu không làm thái giám quá đáng tiếc, sau này mà cứ nói nhảm nhiều như vậy, tôi liền đưa cậu tới bệnh viện thiếu luôn.”

Nghe vậy, con tim Lạc Thụy phát run, đứng thẳng người nhìn Long Tur Hạo, vẻ mặt đầy ý cười: “Tổng giám đốc, anh độc quá, miệng độc y như bé con, tôi càng ngày càng khẳng định hai người là cha con ruột, báo cáo xét nghiệm ADN kia tuyệt đối không chuẩn, chắc chắn là có người động tay động chân, nhất định..... Á.....”

Lạc Thụy còn chưa nói dứt lời, Long Tur Hạo lại đánh một quyền về phía anh, anh ta chưa kịp nói xong đã kêu lên một tiếng, duỗi tay che miệng lại, cực kì oan ức nhìn Long Tur Hạo xoay người ra khỏi phòng: “Tổng giám đốc, răng rơi rồi.”

Long Tur Hạo không để ý đến anh ta lập tức rời khỏi thư phòng.

.....

Hai ngày sau

Tiểu khu Kim Lai.

Sau hai ngày ở nhà cậu, vì Lê Hiểu Mạn quyết định dọn phòng làm việc đến thành phố K cho nên sáng sớm liền chuẩn bị mang Tiểu

Nghiên Nghiên về thành phố H.

Mà Hàn Cẩn Hi vốn ở thành phố K ba ngày trước cũng trở về thành phố H.

Ba ngày trước, khi Lê Hiểu Mạn còn ở biệt thự Thủy Lộ Hồ, lúc anh đang nghĩ biện pháp “Cứu” cô ra khỏi biệt thự liền nhận được điện thoại báo bình an của Tiểu Nghiên Nghiên, xác định Lê Hiểu Mạn ở biệt thự rất ổn, anh mới về thành phố H.

Vì Lê Hiểu Mạn không muốn mỗi lần đến sân bay về thành phố H đều phiền Lê Văn Bác đưa đi, cho nên cô đã gọi xe từ trước, một mình mang theo Tiểu Nghiên Nghiên ngồi taxi đến sân bay.

Sau khi xuống xe ngoài sân bay, Lê Hiểu Mạn dẫn Tiểu Nghiên Nghiên chuẩn bị vào sân bay, lại thấy sân bay hình như có nhân vật lớn nào sắp ra, bên ngoài sân bay có hai hàng vệ sĩ đứng chỉnh tề, đồng thời bên ngoài sân bay còn đỗ hơn mười chiếc xe hơi màu đen, nổi bật nhất là chiếc Ferrari màu đỏ.

Mỗi vệ sĩ đều mang kính đen, vẻ mặt nghiêm túc, nhân vật lớn bên trong chưa ra tới, những vệ sĩ đứng ngoài sân bay liền không cho người ta đi vào.

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy vẻ hùng hậu này, không muốn xung đột với mấy vệ sĩ kia nên liền nắm tay Tiểu Nghiên Nghiên đứng ở một bên.

Ngoài sân bay không ít người chờ xem là ai mà phô trương lớn thế này.

Một người đàn ông mang kính râm, khuôn mặt anh tuấn lãnh khốc, khí thế cường đại sải bước ra khỏi sân bay, ở phía sau anh ta cũng có mười vệ sĩ đi theo.

Chương 645: Việc sai bảo khó làm quá

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Người đàn ông mặc một bộ âu phục màu đen cao cấp chế tác thủ công tôn lên thân hình anh tuấn điển đặc của anh ta, âu phục sang trọng chỉ có một cái cúc áo kim cương rực rỡ lóa mắt, không có cà vạt, mang theo một sự cường dã không thể khống chế, đặc biệt là dường như anh ta thường xuyên tập thể hình, dưới áo sơ mi tơ tằm vẫn có thể thấy được cơ ngực nở nang, cơ thể tuyệt vời của anh cho người ta một loại cảm giác tràn ngập dã tính.

Tất nhiên ngoài sân bay cũng có phụ nữ, nhìn thấy người đàn ông có dáng người tuyệt vời, khí tràng cường đại, hơn nữa tràn ngập dã tính anh tuấn, một vài cô gái mắt nổi sao, vẻ mặt mê muội nhìn người đàn ông anh tuấn ra khỏi sân bay, khen dáng người anh rất tuyệt, rất cường dã, rất có mị lực.

Nhưng Lê Hiểu Mạn lại dùng ánh mắt hờ hững nhìn người đàn ông anh tuấn kia, không mê mẩn giống mấy cô gái khác.

Bởi vì Long Tư Hạo cũng thường xuyên tập thể hình, dáng người Long Tư Hạo so với anh ta càng đẹp hơn, càng tuyệt hơn, càng cường dã hơn, càng có mị lực hơn, cô ở bên Long Tư Hạo lâu như vậy tất nhiên cũng có lực miễn dịch thôi.

Dáng người của người đàn ông kia dù tốt đến mấy đều không hấp dẫn được cô, cô chỉ là cảm thấy khuôn mặt người đàn ông anh tuấn kia có chút quen thuộc, xuất phát từ sự tò mò nên cô liền nheo mắt

nhìn chăm chăm vào anh ta, muốn thấy rõ anh là ai.

Người đàn ông anh tuấn ra khỏi sân bay với một hàng vệ sĩ đằng sau chuẩn bị lên xe đường như đã nhận ra Lê Hiếu Mạn đang nhìn anh nên nghiêng đầu, liếc về phía Lê Hiếu Mạn.

Dưới cặp kính râm, ánh mắt anh dừng ở khuôn mặt thanh lệ động lòng người của Lê Hiếu Mạn, anh ta bỗng ngẩn ra, đôi mắt như mực dưới cặp kính râm xẹt qua một tia kinh ngạc, khuôn mặt tuấn tú lãnh khốc nháy mắt liền bị bao trùm bởi vẻ chấn động.

Một lát sau, sự kinh ngạc và chấn động kia chuyển thành vui sướng, đôi mắt đen như mực của anh đã ươn ướt, kích động nhìn về phía Lê Hiếu Mạn gọi: “Mạn Mạn.....”

Hoắc Vân Hy?

Nghe thấy giọng nói quen thuộc từ lâu, Lê Hiếu Mạn hơi ngẩn ra, đôi đồng tử đen nhánh trong phút chốc căng ra, ánh mắt mang theo vài phần kinh ngạc nhìn người đàn ông gọi cô là Mạn Mạn, lúc này mới nhận ra anh.

Cô không nghĩ tới mới qua 5 năm mà Hoắc Vân Hy lại thay đổi nhiều đến vậy.

5 năm trước vì Hoắc Vân Hy rất ít tập thể hình, cho nên tuy rằng thân hình cao lớn nhưng lại có vẻ suy nhược, cho người ta cảm giác là cái loại công tử thư sinh trời gà không chặt, nhưng hiện tại Hoắc Vân Hy cho cô cảm giác rất khác biệt, khí tràng trở nên rất cường đại, toàn thân trên dưới đều tản ra khí thế cuồng dã không thể kiềm chế, dường như có thể khống chế tất cả.

Đặc biệt là khí chất của anh cũng khác hẳn 5 năm trước, 5 năm

trước anh dễ giận, trên người luôn là mang theo một cỗ lệ khí, không giống Long Tư Hạo luôn cho người ta một loại cảm giác cao quý bất phàm, hiên ngang, khí chất cao nhã có tu dưỡng, mà 5 năm trước anh ta trừ vẻ đẹp trai, có tiền, có vỏ bọc phú nhị đại thì chả có gì hấp dẫn người khác nữa.

Nhưng hiện tại quanh thân anh cũng mang theo loại khí chất bất phàm này, so với 5 năm trước, càng thành thực, ổn trọng, hạn chế nhưng không mất sự cuồng dã, cuồng dã lại không mất đi ưu nhã, đặc biệt là toàn thân trên dưới phát ra dã tính hấp dẫn ánh mắt người khác giới.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ mình cứ nhìn chăm chăm người đàn ông khác, cô bé duỗi tay kéo kéo quần áo cô, ngẩng khuôn mặt nhỏ trắng trẻo, nheo mắt nhìn cô: “Mẹ, mẹ nhìn soái ca thêm vài giây nữa là máy bay bay mất á.”

Giọng nói non nớt ngọt ngào vang lên khiến cho Hoắc Vân Hy chú ý, anh ta bỏ kính râm xuống, đôi mắt đen như mực nhìn về phía Tiểu Nghiên Nghiên, thấy khuôn mặt nhỏ phấn điêu ngọc trác của cô bé cực kì giống Lê Hiểu Mạn, cứ như là bản thu nhỏ của Lê Hiểu Mạn, anh ta nheo mắt, đáy mắt chứa đầy sự khiếp sợ và không tin nổi.

Cô có con gái rồi?

Mạn Mạn anh ta yêu sâu đậm có con gái sao?

Chương 646: Mẹ ơi, con đau bụng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Năm năm này anh ta vẫn luôn tìm cô, lại không nghĩ rằng khi gặp lại, cô đã có con gái?

Đáng yêu như vậy, vui vẻ như vậy, là con gái của cô cùng Long Tư Hạo sao?

Trái tim giống giống như bị một lưỡi dao sắc nhọn đâm trúng, đau đớn tràn khắp lòng.

Anh ta nâng mắt, ánh mắt mang theo mấy phần bi thống nhìn Lê Hiểu Mạn, thanh âm truyền cảm chen lẫn đau xót: “Mạn Mạn, em có con gái? Em đã kết hôn? Cùng Long Tư Hạo sao?”

Lê Hiểu Mạn không hề muốn trả lời Hoắc Vân Hy, làm bộ không quen biết anh ta, nắm tay tiểu Nghiên Nghiên xoay người tiến vào sân bay.

“Mạn Mạn...” Thấy thế, Hoắc Vân Hy nhanh chóng sải chân bước lên, ngăn cản Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn nâng mắt, ánh mắt bình thản nhìn Hoắc Vân Hy, giọng nói xa cách: “Tiên sinh, tôi muốn đi đăng kí, cảm phiền anh tránh ra.”

Hoắc Vân Hy cứ như một tòa thành lớn đứng trước người Lê Hiểu Mạn, sừng sững bất động, hai con mắt đen thẳm như mực chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của cô, trong mắt cuộn lên những

dòng tâm tình phức tạp, khiếp sợ có, bất ngờ có, mừng rỡ có, bi thống có, có cả nhớ nhung, vân vân...

Tiểu Nghiên Nghiên thấy chú đang đứng trước mặt ngăn cản mình và mẹ, cô nhóc nheo mắt nhìn chăm chăm Hoắc Vân Hy sau đó liền biết, nhóc con nhạy bén linh động, hai mày nhăn lại, bàn tay nhỏ che bụng mình, rồi ngồi xổm xuống, bày ra bộ dạng tựa hồ rất thống khổ nói: “Ôi! Mẹ ơi... mẹ ơi... bụng con đau quá... Mẹ... hu hu hu... mẹ ơi, bụng con đau quá...”

Nói xong, tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu nhìn về phía Hoắc Vân Hy, đôi mắt trong suốt lấp lánh như hai vì sao nhỏ chớp chớp, vẻ mặt khó chịu nói: “Chú ơi, bụng con... đau quá, chú tránh ra...”

Hoắc Vân Hy cup mắt nhìn gương mặt đầy vẻ khó chịu của tiểu Nghiên Nghiên, đầu mày tuấn tú khế nhíu, sau đó nâng mắt nhìn Lê Hiếu Mạn, rồi nhường đường cho cô.

Lê Hiếu Mạn thấy anh ta tránh ra, liền ôm lấy tiểu Nghiên Nghiên tiến vào bên trong phi trường.

Trong khi đó tiểu Nghiên Nghiên vốn đang giả bộ đau bụng, vừa tiến vào sân bay, cô nhóc không còn hô đau nữa, chỉ buông ánh mắt hiếu kì nhìn mẹ rồi hôn lên mặt mẹ, âm thanh non nớt hỏi: “Mẹ ơi, cái chú vừa rồi là ai vậy ạ? Có vẻ như chú ấy rất quen với mẹ đấy! Có phải là chú ấy thích mẹ không ạ?”

Lê Hiếu Mạn vô cùng bình thản, ánh mắt ôn nhu nhìn tiểu Nghiên Nghiên đang bị cô ôm trong lòng: “Nhưng mà mẹ lại không hề quen biết chú ấy, nào có biết chú kia có yêu thích mẹ hay không, có điều, mẹ không thích chú ấy.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhíu nhíu hai đầu chân mày nhỏ nhỏ của mình,

cười cười thần bí nhìn cô: “Con biết mẹ thích ai nè.”

Cụp mắt nhìn nụ cười thần bí của tiểu Nghiên Nghiên, Lê Hiếu Mạn hơi hơi nheo mắt: “Mẹ yêu thích ai cơ?”

Tiểu Nghiên Nghiên xòe ra ngón tay út bé xíu mềm mềm đặt lên vị trí trái tim trước ngực Lê Hiếu Mạn, hai đầu mày nhíu lại âm thanh non nớt nói: “Mẹ ơi, tóm lại mẹ yêu thích ai, trái tim mẹ rất rõ ràng.”

Lời nói của bé con làm cho Lê Hiếu Mạn nghĩ đến Long Tư Hạo, trong lòng không khỏi đau xót, đôi mi thanh tú nhíu lại mấy phần.

Mặc dù cô và tiểu Nghiên Nghiên đã rời khỏi biệt thự hai ngày, mà hai ngày qua anh ta cũng không hề xuất hiện, cho đến bây giờ cô không thể tin được sự thật là Long Tư Hạo có thể thả cô đi một cách dễ dàng như vậy, không phải anh đã nói sẽ không bao giờ lại để cho cô rời khỏi anh sao?

Dễ dàng thả cô đi như vậy là gì cái gì?

Lúc còn ở trong biệt thự, cô rất hi vọng Long Tư Hạo có thể thả cô đi, nhưng khi anh thật sự để cô rời đi, thì trong lòng cô lại...

Từ sau khi yêu Long Tư Hạo, cô liền cảm thấy bản thân mình không còn giống một người bình thường, tâm trạng của cô luôn rất mâu thuẫn, muốn như vậy lại không muốn như vậy.

Sau khi trở về thành phố H, cô vẫn luôn bận rộn việc chuyển phòng làm việc đến thành phố K.

Một tháng sau: “Studio thiết kế trang sức Many” của cô được thành lập ở thành phố K.

Trang sức Many lần đầu tiên có cơ sở tại thành phố K, mở trụ sở ở thành phố K là để tăng độ hot của thương hiệu trang sức Many cùng tiếng tăm, cô dùng danh nghĩa nhà thiết Many tổ chức một tiệc rượu giao lưu trang sức, địa điểm tổ chức được đặt tại quán bar nổi tiếng Đế Hoa của khách sạn quốc tế Á Hoàng.

Tiệc rượu lần này mời tất cả những người có tiếng tăm trong hai giới thương chính, cùng với những đối thủ cạnh tranh trong ngành.

Sau triển lãm trang sức ở New York lần trước, danh tiếng của nhà thiết kế Many càng thêm vang vọng, mà nhà thiết kế Many lại làm việc khiêm tốn, rất ít khi lộ diện, các khách mời nghe tin nhà thiết kế Many sẽ đến trong tiệc rượu lần này, cho nên tất cả bọn họ đều muốn tận mắt gặp mặt vị có phong thái tao nhã trong giới châu báu này, do đó, tất cả khách quý đều đã đến đầy đủ.

Lúc này phía bên ngoài khách sạn Á Hoàng đã tụ tập đông đủ vô số loại xe hàng hiệu, bên trong khách sạn là ngập tràn những thân ảnh với áo quần đẹp đẽ tóc tai bóng lộn, ăn uống linh đình.

Người phụ trách tiệc rượu lần này là Trương Y Y trợ lí của Lê Hiểu Mạn, cô ấy mặc một bộ lễ phục cup ngực màu lam nhạt, vóc người xinh xắn lạnh lợi, gương mặt được trang điểm nhẹ nhàng xinh đẹp, lộ vàng trán trơn nhẵn thanh tú.

Cô cầm một ly rượu đỏ, đang trò chuyện cùng phó tổng giám đốc công ty trang sức Ân Lợi.

Chương 647: Long thiếu, lại xuất hiện như thần.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ba năm trước công ty trang sức Ân Lợi mới chuyển đến thành phố K, mặc dù không tốt bằng TE, nhưng dưới lá cờ mang tên Hoắc thị đầy mỹ lệ tiếng tăm lừng lẫy mà công ty trang sức này có thể đứng vững bước chân ở thành phố K, có nghĩa là họ đã có mức độ nổi tiếng nhất định và có những người tiêu dùng riêng cho mình.

Hôm nay tiểu Nghiên Nghiên mặc một bộ tiểu lễ phục màu hồng nhạt, trên gương mặt nhỏ nhắn luôn mang theo nụ cười ngọt ngào, chân bước từng bước nhỏ đi đến bên cạnh Tường Y Y, thấy cô cùng phó tổng giám đốc công ty trang sức Ân Lợi đã trò chuyện xong, bằng nhanh chóng kéo cô sang một bên.

“Chị Y Y ơi, chị gọi điện thoại cho mẹ sao? Sao mẹ còn chưa đi xuống vậy ạ? Lễ nào mẹ đã ngủ quên ở trên đó rồi?”

Tường Y Y cup mắt nhìn tiểu Nghiên Nghiên nở nụ cười đẹp đẽ: “Hay là Nghiên Nghiên ở đây xã giao giúp chị, chị đi lên phòng của chị Hiếu Mạn để xem?”

Tiểu Nghiên Nghiên quét mắt vòng quanh khách khứa bên trong đại sảnh: “Vẫn là chị Y Y ở đây xã giao, em lên xem mẹ.”

Nói xong, tiểu Nghiên Nghiên xoay người, vừa đi được hai bước nhóc con liền dừng lại, nhíu mày nhìn về phía Tường Y Y nở nụ cười thần bí: “Chị Y Y ơi, một lát nữa cậu họ em đến, chị Y Y nhớ thay em

tiếp đãi cậu họ em chu đáo nhé!”

“Ok!” Tưởng Y Y hướng về tiểu Nghiên Nghiên làm động tác ok, hai mắt cười lên cong cong hệt như hai vàng trắng non đẹp đẽ: “Nghiên Nghiên, một mình em có thể đi lên đó không?”

Lông mày tiểu Nghiên Nghiên ngang ngược nhướn lên: “No problem!”

Tiệc rượu tổ chức ở đại sảnh tầng ba, mà phòng của Lê Hiểu Mạn nằm ở tầng năm của khách sạn.

Cô đang đứng trước gương, trên người mặc một chiếc váy ren màu trắng mang phong cách Âu Mỹ.

Bộ lễ phục hôm nay cô mặc là do chính tay tiểu Nghiên Nghiên và Tưởng Y Y chọn cho cô, vốn dĩ cô định lúc tiệc rượu vừa bắt đầu sẽ đi ra ngoài, nhưng bây giờ cô thật sự không dám đi ra ngoài.

Bởi vì bộ lễ phục trên người cô quá mức trong suốt, chiếc váy từ vị trí eo đi xuống hết bắp đùi được thiết kế lụa mỏng siêu trong suốt, cô mặc bộ lễ phục này vào chẳng khác gì mặc bikini.

Hai hàng mày thanh tú nhíu chặt, vào lúc cô còn đang xoắn xút có thay đổi một bộ lễ phục khác hay không thì, một giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên từ sau lưng cô.

“Em xác định muốn mặc chiếc váy này?”

Bởi vì thanh âm quen thuộc này mà cả người Lê Hiểu Mạn giật nảy, hai mắt căng tròn ngơ ngác nhìn chăm chăm người đàn ông đẹp trai đang đứng sau lưng cô trong gương – Long Tư Hạo, tròn mắt dật dầy nổi khiếp sợ, nhưng vẫn không xoay người nhìn về phía sau.

Cô đã không nhìn thấy Long Tur Hạo từ sau khi rời khỏi biệt thự ven hồ Thủy Lộ một tháng trước, và anh cũng không đi tìm cô.

Kỳ thực một tháng này đối với cô trôi qua rất khổ cực, mỗi ngày đều không ngừng nhớ anh, bởi vậy trái tim cô rất khổ sở, bi thương, mất mát...

Cô cứ nghĩ anh sẽ không xuất hiện trước mặt cô nữa, sẽ không đi tìm cô nữa, nhưng lại không ngờ anh sẽ xuất hiện ở đây vào ngày hôm nay.

Danh sách khách mời trong tiệc rượu hôm nay cũng không có tên anh, vậy tại sao anh lại đến đây? Còn chạy đến phòng của cô, mà như thế nào anh biết đây là phòng của cô cơ chứ?

Điểm mấu chốt chính là làm thế nào anh vào được đây? Và từ đâu anh có thẻ phòng?

Tại sao lần nào người đàn ông này cũng đều có thể xông vào phòng cô như thần như thánh vậy cơ chứ?

Lần ở khách sạn New York, cũng y như vậy.

Đột nhiên, thắt lưng cô căng thẳng, cô bị Long Tur Hạo ôm lấy từ phía sau.

Cả người cô run lên, hơi thở mát lạnh quen thuộc lờ quanh chóp mũi cô, làm cho cô hít thở có chút không thông, tim đập nhanh một cách rối loạn.

Long Tur Hạo vùi đầu vào hõm cổ trắng nõn xinh đẹp của cô, cánh môi mỏng nóng rẫy hôn lên chiếc gáy bóng nhẵn của Lê Hiểu Mạn,

âm thanh trầm thấp mang theo vài phần khàn khàn: “Hiểu Hiểu, nhớ anh không?”

Nụ hôn của anh mang theo một dòng điện chạy dọc khắp cơ thể Lê Hiểu Mạn, trêu đến nỗi cả người cô run rẩy.

Gương mặt xinh đẹp của Lê Hiểu Mạn hơi ửng hồng, đôi mắt sáng bóng hơi híp lại, ánh mắt mang theo một tia bất mãn nhìn người đàn ông đẹp trai “không đứng đắn” đang hiện diện trong gương vừa mới hôn lên cổ mình, một giây sau cô xoay người lại, đẩy anh ra khỏi người cô.

“Long Tư Hạo, anh đến đây làm gì? Tại sao anh có thể vào được đây? Và làm sao anh biết tôi đang ở đây?”

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn ngập tràn bất mãn của Lê Hiểu Mạn, chân mày Long Tư Hạo hơi chau lại, cánh môi cong lên vẽ ra một nụ cười, giọng điệu trêu chọc: “Hiểu Hiểu, một câu hỏi em lại hỏi anh nhiều vấn đề như vậy, em muốn anh trả lời cái nào trước tiên? Vừa mới gặp mặt, em đã nghĩ muốn anh mệt chết sao?”

Cái câu “Vừa mới gặp mặt đã nghĩ muốn anh mệt chết” kia của anh không khỏi khiến Lê Hiểu Mạn nghĩ sang một tầng nghĩa khác.

Cô giương mắt trừng anh một cái, cũng lười phải quanh co với anh, xoay người chuẩn bị rời khỏi phòng.

Long Tư Hạo thấy như vậy, bằng duỗi cánh tay dài thượt của mình ra, kéo ngược cô vào trong ngực anh, mí mắt sụp xuống ánh nhìn nóng rực phủ lên người cô: “Hiểu Hiểu, hôm nay là anh cố ý tới gặp em, em xác định không muốn ở cùng anh một lúc?”

Lê Hiểu Mạn liếc anh một cái, liền nhanh chóng quay đầu đi chỗ

khác, rỗng rã một tháng cũng không thấy anh đến tìm cô, cố ý xa lánh cô, khiến cho cô rất khó chịu.

Chương 648: Long thiếu, lại xuất hiện như thần.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Long tổng, hôm nay tôi rất bận, không cùng anh... Ờ...”

Không đúng, cô còn chưa nói xong, Long Tư Hạo bỗng đột nhiên cúi đầu phủ kín miệng cô bằng đôi môi dụ người, nặng nề gặm cắn bờ môi dưới của cô, ánh mắt sâu lắng nhìn cô chăm chú: “Không rảnh ở cùng anh, vậy em rảnh rồi đi chuyện trò cùng người đàn ông khác sao?”

Môi dưới bị anh cắn đến đau, Lê Hiểu Mạn hơi hơi nhú mào, ánh mắt mang theo một cỗ oán khí cùng oan ức trừng mắt nhìn anh: “Long Tư Hạo, rốt cuộc anh xem em là gì? Lúc cần em thì ương ngạnh trối buột em ở cạnh không cho em rời đi, lúc không cần nữa thì liền một tháng anh hững hờ, không màng quan tâm.”

Nghe ra nổi tức giận cùng oan ức trong giọng nói của cô, hai ngón tay thon thả của Long Tư Hạo nhẹ nhàng véo lấy cằm cô, yên tĩnh nhìn cô sâu lắng, tròng mắt dập đầy ý cười: “Làm thế nào, tức giận? Ghét bỏ anh một tháng này không có quan tâm em?”

Dứt lời, anh cúi đầu, in lên bờ môi căng mọng của cô một hôn hôn thật dài, ánh mắt thâm tình ôn nhu nhìn cô, tiếp tục nói: “Nếu như anh thật sự không quan tâm đến em, thì làm sao biết em ở phòng này? Làm thế nào có thể tìm đến một cách chính xác mà không hề sai sót?”

Lê Hiểu Mạn rút tay mình ra khỏi tay anh, chân lui lại một bước duy trì khoảng cách với anh, ánh mắt giương lên bình thản: “Anh nói đi, ngày hôm nay anh đột ngột xuất hiện ở đây là muốn làm gì?”

Long Tur Hạo sai bước về phía trước một lần nữa, cũng một lần nữa kéo cô trở lại trong ngực mình, vòng tay mạnh mẽ ôm chặt eo cô, nhìn cô một cách dịu dàng, nhẹ nhàng cong môi dưới, giọng nói mờ ám: “Cái gì cũng muốn làm.”

Lê Hiểu Mạn híp mắt nhìn nụ cười tà mị trên gương mặt đẹp đẽ của anh: “Long Tur Hạo, trêu đùa em như vậy anh rất vui sao?”

Nhìn thấy vẻ bất mãn trên mặt cô, đầu mày Long Tur Hạo hơi chau lại, ánh mắt sâu lắng nhìn cô mỉm cười, nở ra một nụ cười mê hoặc: “Là rất vui vẻ.”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn rất muốn cho Long Tur Hạo một quyền, nhưng cô nhịn xuống, đối mặt với anh, cô nhất định phải có một trái tim rất mạnh mẽ, nếu không, cô nhất định sẽ bị anh làm cho tức chết.

Cô khẽ híp mắt lại, khước môi cong lên, ngoài cười mà trong không cười nhìn anh: “Long Tur Hạo, có phải là anh cảm thấy em sẽ không đối xử với anh như vậy hay không?”

Dứt lời, cô làm hành động ngoài dự tính của Long Tur Hạo, hai tay mảnh khảnh vòng lên ôm lấy cổ anh, chủ động in môi hôn lên môi anh.

Cô đột nhiên chủ động hôn lên, khiến Long Tur Hạo hơi giật mình, anh khẽ cong môi mỏng, nâng tay lên giữ lấy ót của cô, hôn sâu hơn.

Lê Hiểu Mạn vừa đáp lại nụ hôn của anh, vừa đẩy anh về phía giường.

Long Tư Hạo nắm lấy eo nhỏ của cô, thuận thế ngã lên giường, mà Lê Hiếu Mạn thì đè ở trên người anh.

Vừa hôn đáp lại anh, cô vừa đưa tay ra cởi cà vạt của anh.

Nhận ra Long Tư Hạo đang híp mắt nhìn mình, ánh mắt nóng bỏng dịu dàng, anh trầm khàn nói: “Lại muốn chơi trò chơi lần trước?”

Lê Hiếu Mạn che giấu sự không vui trong mắt xuống, cô dịu dàng nhìn anh, nhu mì cười nói: “Không thích sao?”

“Dĩ nhiên là thích.” Long Tư Hạo khẽ nhướn mày, anh nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt tràn đầy ý cười, anh đưa tay lên khẽ vuốt ve khuôn mặt của cô: “Tuy nhiên, lần trước là anh bị trói, lần này nên đến lượt em, Hiếu Hiếu.”

“Cái gì?”

Lê Hiếu Mạn còn chưa kịp phản ứng, cô bị Long Tư Hạo xoay người đặt mình ở dưới, rồi anh dùng cà vạt của mình buộc hai tay của Lê Hiếu Mạn lại.

Tốc độ của anh rất nhanh, Lê Hiếu Mạn không kịp ngăn cản.

Lê Hiếu Mạn bị trói hai tay nheo mắt lại, cô tức giận nhìn anh: “Long Tư Hạo, anh... anh làm gì vậy? Anh đừng có mà làm chuyện xằng bậy.”

Long Tư Hạo nở nụ cười quyến rũ, anh chăm chú nhìn vẻ mặt hơi kinh hoàng của cô, môi mỏng khẽ cong lên: “Hiếu Hiếu, không phải là em thích chơi trò này hay sao? Hôm nay anh sẽ chơi với em, được không?”

Ánh mắt của Lê Hiếu Mạn như phun lửa: “Chơi cái đầu anh ấy.”

Mỗi lần cô muốn chinh anh, đều bị anh chinh lại, anh không thể để cô chinh một lần hay sao?

Long Tur Hạo tràn đầy ý cười ranh mãnh nhìn cô, hài hước nói: “Hiếu Hiếu, hỏa khí của em rất vượng, xem ra hôm nay anh phải giúp em giập lửa thật tốt.”

Dứt lời, anh cúi đầu xuống vồ lấy đôi môi của cô lần nữa.

Hai tay của Lê Hiếu Mạn bị anh trói, cô không đẩy anh ra được, người lại bị anh đè ép, cô chỉ có thể phát ra âm thanh “Oh oh...”

Bởi vì tâm tư của Long Tur Hạo đều đặt ở trên người Lê Hiếu Mạn, vì vậy anh không phát giác ra được tiểu Nghiên Nghiên đã đi vào ngay sau đó.

Bé thấy mummy của mình bị Long Tur Hạo đặt ở dưới người, bé chớp chớp đôi mắt sáng như sao, khoảng khắc khi vừa đi vào bé đã gọi điện thoại cho Tương Y Y, căn dặn cô ấy một số chuyện rồi mới cúp điện thoại.

Chương 649: Quét sạch mại dâm, kịch hay ra sân

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mắt thấy quần áo của mummy sẽ bị cởi ra, bé khẽ cong môi nhỏ, nở nụ cười quý dị, chớp chớp mắt nhỏ, cất giọng nói non nớt ngọt ngào: “Chú đẹp trai ơi, không phải cháu bảo chú đừng cuốn ga trải giường với mummy nữa sao? Tại sao hai người lại cuốn ga trải giường rồi? Tính tự chủ của hai người chẳng tốt chút nào à nha!”

Nghe thấy giọng nói non nớt của tiểu Nghiên Nghiên truyền tới từ sau lưng, cả Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn đều giật mình.

Sau khi Lê Hiểu Mạn kinh ngạc thì khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhanh chóng đỏ bừng lên, mắc cỡ chết người, cô lại đang làm chuyện cực kỳ mất mặt ở trước mặt tiểu Nghiên Nghiên.

Sau khi Long Tư Hạo kinh ngạc thì anh dựng người thẳng dậy, anh không có vẻ gì là lúng túng cả, biểu tình vững vàng, anh dịu dàng nhìn nhìn Tiểu công chúa trước mắt, ánh mắt tràn đầy ý cười cưng chiều: “Nghiên Nghiên, cháu không muốn em trai hoặc là em gái sao? Chú và mummy của cháu đang cố gắng, ngoan, cháu đi ra ngoài trước đi.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhú mày nhỏ lại, bé chớp chớp mắt nhỏ nhìn Long Tư Hạo: “Nhưng chú và mummy còn chưa kết hôn, có bầu trước khi lập gia đình sẽ ảnh hưởng không tốt tới thanh danh của mummy, hơn nữa cháu nhìn thấy mummy không muốn tạo người với chú đẹp trai lắm, chú đang cưỡng bách mummy.”

Dứt lời, bé phồng má lên, chạy bước nhỏ đi tới trước giường, trực tiếp leo lên trên giường, cởi cà vạt đang buộc hai tay ra giúp mẹ của mình.

Khoảng khắc này, Lê Hiểu Mạn cảm thấy vô cùng may mắn vì có cô con gái Nghiên Nghiên này, nếu không nhờ bé tới kịp, thì khẳng định là sẽ bị Long Tur Hạo ăn sạch sẽ.

Tiểu Nghiên Nghiên cởi cà vạt đang trói hai tay ra giúp Lê Hiểu Mạn, rồi nhìn cô nhíu nhỏ mày lại nói: “Mummy, chúng ta đi vào phòng vệ sinh rửa mặt đi.”

Lê Hiểu Mạn hung hăng trợn mắt nhìn Long Tur Hạo, rồi cùng tiểu Nghiên Nghiên đi vào phòng vệ sinh sửa sang lại.

Cô vừa mới đi vào, thì có một người phụ nữ ăn mặc hở hang bước vào phòng.

Người phụ nữ kia vừa bước vào phòng đã bắt đầu tự cởi quần áo của chính mình.

Thấy vậy, Long Tur Hạo nặng nề nhìn cô ta: “Cô là ai? Cút ra ngoài.”

Người phụ nữ kia chỉ để ý cởi quần áo, hoàn toàn coi Long Tur Hạo như không tồn tại.

Tiểu Nghiên Nghiên vừa đi vào trong phòng vệ sinh đã gọi điện thoại, bé nói với người ở đầu điện thoại bên kia là có thể dẫn người vào, rồi cúp máy.

Lê Hiểu Mạn đang sửa sang lại thấy hành động này của bé, cô nghi ngờ liếc nhìn bé hỏi: “Nghiên Nghiên, con gọi điện thoại cho ai vậy?”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt: “Cho chị Y Y ạ, mummy, lát nữa sẽ có kịch hay để xem à nha!”

Lê Hiểu Mạn đang muốn hỏi kịch hay gì, thì nghe thấy bên ngoài phòng vệ sinh đột nhiên truyền tới tiếng đập cửa, sau đó cô rõ ràng nghe thấy mấy chữ: “Quét sạch mại dâm...”

Bên ngoài như có một nhóm người tràn vào, sau đó thì có tiếng khóc của một người phụ nữ truyền vào.

“Quét sạch mại dâm cái gì, người ta là con gái nhà lành cũng phạm pháp sao? Người ta là người bị hại, anh ta... anh ta muốn cưỡng gian tôi...”

Nghe thấy tiếng của phụ nữ, Lê Hiểu Mạn phát giác ra có gì đó không đúng, sau đó cô nhìn về phía tiểu Nghiên Nghiên hỏi: “Nghiên Nghiên, cái gì mà quét sạch mại dâm? Đã xảy ra chuyện gì?”

Thấy mẹ yêu của mình hỏi tới, tiểu Nghiên Nghiên khẽ nhưn mày, bé thần bí cười, sau đó mới nói cho mẹ mình, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi nghe xong, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc liếc nhìn con gái của mình, cô ngồi xổm người xuống, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn điệu ngọc trác của tiểu Nghiên Nghiên: “Nghiên Nghiên, con quá tuyệt vời.”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt nhỏ: “Mummy không tức giận?”

Lê Hiểu Mạn dịu dàng nhìn bé, khoe miệng nổi lên nụ cười yếu ớt: “Không tức giận.”

Con gái cô còn nhỏ mà đã thông minh phức hắc như vậy, xem ra bé hoàn toàn di truyền của Long Tư Hạo, tuy nhiên vỏ quýt dày có móng tay nhọn, mình giỏi thì còn có người giỏi hơn, Long Tư Hạo tuyệt đối dễ không ngờ rằng có ngày mình bị chính con gái ruột của mình đùa giỡn đâu.

Tiểu Nghiên Nghiên vừa mới nói rất rõ ràng cho cô, vì trừng phạt Long Tư Hạo, lúc bé đi vào bé đã gọi điện thoại cho Tương Y Y, dặn cô ấy tố cáo nói có người “Trao đổi bất chính” ở khách sạn Á Hoằng, sau đó còn dặn cô ấy đi an bài ký giả, người phụ nữ vừa đi vào đã bắt đầu cởi quần áo cũng do cô ấy an bài.

Lúc Lê Hiểu Mạn và tiểu Nghiên Nghiên ra khỏi phòng vệ sinh, trong phòng đã tụ tập không ít người, hai cảnh sát, năm ký giả, còn có người đến xem kịch vui, dưới đất còn có một người phụ nữ ăn mặc xốc xếch đầu tóc rối bời, đang khóc đến lê hoa đái vữa.

Không biết có phải là hai cảnh sát kia cố ý hay không, bọn họ như không nhận ra Long Tư Hạo, mà định bắt anh đến đồn cảnh sát.

!!

Chương 650: Tổng tài, là ai chỉnh anh vậy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhận ra anh, các ký giả bắt đầu phát huy tinh thần “Đặt câu hỏi” của bọn họ.

“Long tổng, có người tố cáo anh có hành vi mua bán dâm ở khách sạn, xin hỏi anh và người phụ nữ đang ngồi trên đất kia có quan hệ như thế nào?”

Ký giả này vừa đặt câu hỏi xong, người phụ nữ đang khóc như lê hoa đá vũ trên đất ủy khuất hét lên: “Mua bán dâm cái gì? Các người nói bậy bạ gì đấy, người ta vẫn là con gái nhà lành, là anh ta... là anh ta thấy dáng dấp của tôi đẹp, nên cưỡng ép kéo tôi tới nơi này, ý đồ muốn cưỡng gian tôi, ô ô... Tôi không sống nữa...”

Bởi vì lúc này quần áo của Long Tư Hạo cũng xốc xếch, mấy ký giả nghe thấy người phụ nữ trên đất kia nói vậy, tất cả đều tin là thật, vội vàng chạy về phía cô ta đặt câu hỏi.

“Tiểu thư, xin hỏi vì sao Long tổng lại có ý đồ muốn cưỡng gian cô? Cô có thể tiết lộ được không?”

“A... còn phải miêu tả rõ quá trình này như vậy sao?”

...

Cả căn phòng trở nên hỗn loạn, sau khi Lê Hiểu Mạn quét mắt nhìn

tình huống trong phòng xong, cô nhân cơ hội kéo tiểu Nghiên Nghiên rời khỏi phòng.

Bây giờ cô hơi hối hận rồi, sớm biết thế này thì hôm nay cô đã không đặt phòng ở khách sạn rồi, ý của cô là muốn thay lễ phục ở trong phòng, chờ tất cả khách mời đều đến đủ, cô mới ra sân, lại không nghĩ rằng Long Tư Hạo “Biến mất “ một tháng ở ngay trước mắt cô lại sẽ tới đây vào hôm nay.

Sau khi Lê Hiếu Mạn rời khỏi phòng, nhân lúc mọi người trong phòng sao lãng, Long Tư Hạo đi thẳng vào phòng vệ sinh.

Hai phút sau, Lạc Thụy dẫn mấy người đi vào, sau khi biết tình huống trong phòng, thì anh ta “Mời “ toàn bộ tất cả mọi người ở trong phòng, bao gồm cả ký giả và cảnh sát, đi ra ngoài.

Lúc Long Tư Hạo ra khỏi phòng vệ sinh, Lạc Thụy đang chờ ở bên ngoài.

Nhìn thấy vẻ mặt âm trầm dọa người của Long Tư Hạo, anh ta không nhịn được mà cười lớn: “Ha ha... Tổng tài, tôi thật sự không nghĩ đến! Lại có một ngày anh bị người ta chinh, ai gọi mấy ký giả và cảnh sát kia tới vậy? Còn nữa, là ai gọi người phụ nữ khóc như lê hoa đáí vũ đó tới vậy? Vừa rồi cô ta lại nói tổng tài có ý đồ muốn cưỡng gian cô ta? Còn có hai cảnh sát kia nữa, có phải là bọn họ bị mù rồi hay không? Lại không nhận ra tổng tài anh, còn định bắt anh đến đồn cảnh sát nữa, tổng tài, anh tiết lộ đi, là ai chinh anh vậy? Có phải là Lê tiểu thư hay không? Đây không phải là phòng mà Lê tiểu thư đặt hay sao? Sao vừa rồi tôi đi vào lại không thấy cô ấy?”

Long Tư Hạo nheo mắt lại, anh lạnh lùng quét mắt nhìn vào gương mặt đã cười đến nỗi sắp biến hình của Lạc Thụy, anh tao nhã ngồi xuống giường, trầm giọng hỏi: “Có những ai tham dự tiệc rượu này?”

Lạc Thụy lập tức thu hồi nụ cười trên mặt, nghiêm trang liếc nhìn Long Tư Hạo: “Ngoài những người mà Lê tiểu thư cố ý mời đó, ân lợi châu báu Phó tổng của công ty trang sức Ân Lợi, Vi cũng cử người đại biểu tới, còn có...”

Thấy Lạc Thụy một bộ muốn nói lại thôi, Long Tư Hạo nặng nề liếc nhìn anh ta hỏi: “Còn có ai?”

Lạc Thụy nhíu mày lại, anh ta nheo mắt nhìn Long Tư Hạo: “Còn có Hoắc Vân Hy em trai cùng cha khác mẹ của anh, ông nội anh Hoắc lão gia tử cũng tới.”

“Ông nội tôi?” Long Tư Hạo híp mắt lại, anh khẽ nở nụ cười nhạt.

Sau đó anh mím chặt môi mỏng lại không nói gì, rồi đứng lên rào bước rời khỏi phòng.

Phòng tiệc rượu ở tầng ba!

Không biết là ai đã tiết lộ cô chính là nhà thiết kế Many cho mọi người biết trước, lúc cô và tiểu Nghiên Nghiên vừa mới đi vào phòng tiệc, một đám ký giả đã chen chúc tới, vây quanh cô để phỏng vấn, câu hỏi tới tấp ập tới.

Đầu tiên là một số ký giả khen cô đẹp, khí chất cao nhã, có hàm dưỡng..., tiếp theo là hỏi một số vấn đề tương đối chuyên nghiệp.

“Nhà thiết kế Many, xin hỏi triết lý thiết kế của cô là gì? Cô lấy cảm hứng từ đâu?”

Đối mặt với một đám ký giả đang vây quanh, Lê Hiểu Mạn duy trì nụ cười ôn uyển khéo léo, bình thản đáp lại các câu hỏi của ký giả,

giọng nói bình tĩnh như không bị làm có, không nhanh không chậm, thể hiện sự tự tin hoàn mỹ.

“Với nhà thiết kế mà nói, thiết kế không khác gì hội họa, nhất định phải tu tâm, tu lịch, cái gọi là “Lịch” chính là trải qua: “Tâm” chính là hàm dưỡng, thấy nhiều, nghe nhiều, có thể rèn luyện tất cả, làm phong phú tác phẩm của mình, cảm hứng của các thiết kế của tôi đều đến từ tự nhiên, nghệ thuật đến từ cuộc sống, cho nên nhà thiết kế hẳn phải chú ý nhiều đến mọi chuyện và mọi vật xung quanh mình.”

“Nhà thiết kế Many, xin hỏi cô cảm thấy muốn trở thành một nhà thiết kế trang sức xuất sắc thì cần phải có điều kiện gì?”

Lê Hiểu Mạn vẫn duy trì nụ cười khéo léo như cũ, giờ phút này cô đã trở thành điểm sáng của toàn bộ hội trường, giống như là một ngôi sao lấp lánh, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Giọng nói của cô trong trẻo êm tai, giống như dòng suối mát chậm rãi chảy vào trong tai của mỗi người trong hội trường: “Mọi người đều biết, để có thể trở thành nhà thiết kế trang sức thì nhà thiết kế phải sử dụng thành thạo các phần mềm thiết kế như photoshop, illustrator, coreldraw, jcad, sử dụng thành thạo máy vi tính, tư duy bén nhạy, có ý thức sáng tạo những cái mới. Đối với nhà thiết kế trang sức, họ nhất định phải có sự hiểu biết về các chất liệu liên quan đến việc chế tác trang sức, nắm bắt đi nhu cầu và tâm lý tiêu dùng của khách hàng mua trang sức.”

“Nhà thiết kế Many, xin hỏi triết lý thiết kế của cô mà cô kiên trì theo đuổi là gì?”

Chương 651: Tổng tài, là ai chỉnh anh vậy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn ký giả đặt câu hỏi, cô hơi mím môi cười yếu ớt: “Đầu tiên là tính nguyên bản, đây là điều mà mỗi một nhà thiết kế đều sẽ chú trọng, cũng là triết lý tôi vẫn luôn kiên trì, thứ hia, đương nhiên là phải có phong cách độc đáo riêng của mình.”

“Nhà thiết kế Many, cô cảm thấy sự khác biệt giữa thiết kế, nghệ thuật và kinh doanh là gì? Tại sao cô lại lựa chọn nghề thiết kế trang sức này?”

Lê Hiểu Mạn nhướn mày, cô mỉm cười nói: “Đối với phái nữ mà nói, trang sức châu báu là từ ngữ vô cùng có sức dụ hoặc. Đầu tiên, tôi cũng là người yêu thích trang sức, trở thành nhà thiết kế trang sức là mơ ước của tôi, tôi thích thiết kế, chế tác, điêu khắc chúng, tôi rất hưởng thụ quá trình mài dũa những viên ngọc thô thành những viên đá quý đẹp đẽ. Còn sự khác nhau giữa thiết kế và nghệ thuật, tôi cảm thấy nghệ thuật chỉ là mơ ước, kinh doanh chỉ là thực tế, nhưng thiết kế là sự kết hợp hoàn hảo giữa mơ ước và thực tế.”

...

Câu trả lời của cô giành được tiếng vỗ tay nhiệt liệt của toàn bộ hội trường.

Cô bị ký giả bao vây phỏng vấn xấp xỉ một giờ, mới được “Giải phóng.”

Nói lâu như vậy lời, cô tự nhiên là khô miệng, cô đi thẳng tới quầy rượu, vừa mới bung ly rượu vang lên uống một ngụm, sau lưng đã vang lên một giọng nói già nua nhưng lại không mất đi sự uy nghiêm quen thuộc.

“Mạn Mạn...”

Nghe thấy giọng nói này, cả người Lê Hiểu Mạn chột chân động, sau khi giật mình, cô quay người sang, cố duy trì nụ cười ưu nhã trên mặt.

Đúng như cô đoán, người đứng ở sau lưng cô gọi cô là Mạn Mạn chính là Hoắc Nghiệp Hoàng.

Sau năm năm, ngoài tóc, lông mày và râu đã trắng tinh ra, ông ta không có bao biến hóa lớn, nhìn thân thể ông ta còn rất cường tráng, sắc mặt hồng hào, dường như nhìn còn có tinh thần hơn so với năm năm trước rất nhiều.

Liếc nhìn Hoắc Nghiệp Hoàng, Lê Hiểu Mạn giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh, cô mỉm cười chào hỏi: “Ông nội Hoắc, đã lâu không gặp.”

Nụ cười trên mặt cô mang theo mấy phần lạnh nhạt và khách khí, so với năm năm trước, đã thiếu đi rất nhiều phần thân thiết.

!!

Dĩ nhiên là Hoắc Nghiệp Hoàng cũng nhận ra được cô tương đối khách khí và lạnh nhạt ông ta, hai tay ông ta nắm quả trứng, sau khi quan sát cô kỹ, ông ta ôn hòa nói: “Mạn Mạn càng ngày càng xinh đẹp, không ngờ rằng mới năm năm không gặp, mà cháu đã trở thành nhà thiết kế trang sức nổi tiếng cả trong và ngoài nước, ông nội cảm

thấy hãnh diện thay cho cháu.”

Lê Hiếu Mạn vẫn duy trì nụ cười ưu nhã trên mặt, cô bình thản nhìn ông ta, ôn hòa nói: “Cám ơn, Ông nội Hoắc quá khen.”

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy Lê Hiếu Mạn vẫn hết sức lạnh nhạt với ông ta, ông ta nhíu đôi lông mày trắng lại, ân cần nhìn cô: “Mạn mạn, mới năm năm không gặp mà thôi, sao cháu lại cứ lạnh nhạt với ông nội như vậy? Năm năm qua cháu đã đi đâu? Tại sao vẫn luôn không tới thăm ông nội?”

Lê Hiếu Mạn không trả lời câu hỏi của Hoắc Nghiệp Hoằng, sau năm năm gặp lại, cô đã không còn cảm giác thân thiết với Hoắc Nghiệp Hoằng như năm năm trước nữa rồi.

Ngay tại lúc này, một giọng nói non nớt ngọt ngào bỗng vang lên.

“Mummy — —!”

Nghe thấy tiếng “Mummy” này, Hoắc Nghiệp Hoằng kinh ngạc nhìn Lê Hiếu Mạn, rồi ông ta xoay người nhìn về phía sau lưng.

Khi nhìn thấy một cô bé phấn điều ngọc trác đang chạy bước nhỏ tới, ông ta cực kỳ kinh ngạc.

Cô bé đang đi tới chính là tiểu Nghiên Nghiên.

Lê Hiếu Mạn thấy ánh mắt của Hoắc Nghiệp Hoằng rơi vào trên người tiểu Nghiên Nghiên, cô hơi cau mày lại, cảm xúc trong mắt thoáng trở nên phức tạp.

Tiểu Nghiên Nghiên đi tới trước mặt Lê Hiếu Mạn, bé nhìn Lê Hiếu Mạn, rồi lại nhìn về phía Hoắc Nghiệp Hoằng vẫn đang nhìn chăm

chằm vào bé, bé chớp chớp mắt, lễ phép hỏi: “Lão gia gia, tại sao ông cứ nhìn cháu như vậy?”

Hoắc Nghiệp Hoảng tràn đầy khiếp sợ nhìn tiểu Nghiên Nghiên vô cùng giống với Lê Hiểu Mạn, qua một hồi lâu, ông ta mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, kinh ngạc hỏi: “Mạn Mạn, đây là con gái của cháu?”

Lê Hiểu Mạn lãnh đạm nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, cô khẽ gật đầu với ông ta.

Thấy cô gật đầu, Hoắc Nghiệp Hoảng vừa mỉm cười hết sức hòa ái nhìn tiểu Nghiên Nghiên, vừa thân thiết hỏi: “Cháu tên là gì?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn mẹ của bé, sau đó bé lại ngẩng đầu lên mỉm cười với Hoắc Nghiệp Hoảng, rồi ngọt ngào nói: “Lão gia gia, sorry! Cháu và ông không quen biết, xin ông tha thứ cho cháu không thể tùy ý tiết lộ họ tên đầy đủ của mình với ông, ông có thể gọi cháu là Nghiên Nghiên.”

“Nghiên Nghiên, tên rất hay, tên rất hay.” Hoắc Nghiệp Hoảng cúi đầu mỉm cười nhìn tiểu Nghiên Nghiên, hòa ái nói: “Nghiên Nghiên, ông và mummy của cháu rất thân, mummy của cháu gọi ông là ông nội, cháu có thể gọi ông là ông cố nội, được không?”

“Ông cố nội?” tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt nhìn về phía mummy của mình: “Mummy, mẹ và ông cố nội này rất thân sao?”

Theo phép lịch sự, Lê Hiểu Mạn không thể nói thẳng là không quen, cô chỉ nhìn tiểu Nghiên Nghiên và mỉm cười với vé.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy tiểu Nghiên Nghiên thông minh lanh lợi, đáng yêu, khiến người ta yêu thích, vì vậy ông ta ngẩng đầu lên nhìn

về phía Lê Hiếu Mạn, ôn hòa nói: “Mạn Mạn, hôm nào cháu mang tiểu Nghiên Nghiên trở lại một chuyến nhé, cháu rời đi khoảng năm năm, ông nội cũng đã không gặp cháu năm năm rồi, ông nội muốn ôn lại chuyện cũ với cháu.”

Chương 652: Gặp gỡ, ông cháu Hoắc gia

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Liếc nhìn ông lão thân thiết hòa ái trước mắt, Lê Hiểu Mạn không cự tuyệt cũng không trực tiếp đáp ứng: “Ông nội Hoắc, cháu vừa mới thành lập văn phòng ở thành phố K, nên khoảng thời gian này sẽ hơi bận, sợ rằng công việc bận rộn sẽ không có thời gian tới gặp ông, nếu như có thời gian, cháu sẽ đến thăm ông.”

“Được!” Hoắc Nghiệp Hoảng gật đầu với Lê Hiểu Mạn, ông ta mỉm cười từ ái ôn hòa: “Vậy ông nội sẽ chờ Mạn Mạn và Nghiên Nghiên trở về thăm ông.”

Dừng lại, Hoắc Nghiệp Hoảng lại hỏi: “Không biết Mạn Mạn có hứng thú hợp tác với Hoắc thị hay không? Nếu như Mạn Mạn hợp tác với Hoắc thị, ông nội bảo đảm Hoắc thị sẽ quan tâm đến trang sức Many của Mạn Mạn.”

Trang sức Many là thương hiệu riêng của Lê Hiểu Mạn, năm ngoái cô đã xin cấp bằng sáng chế, tác phẩm chủ đạo của trang sức Many là trang sức cưới, tác phẩm đang hot trước mắt là series trang sức cưới “Màu đỏ lãng mạn”.

Mặc dù văn phòng do Lê Hiểu Mạn thành lập có đoàn đội thiết kế, nhưng lại thiếu công xưởng chế tác, Hoắc thị có nhà máy chế tác trang sức riêng. Trước mắt, văn phòng làm của cô cũng có hợp tác với một số đối tác, nhưng sau sự kiện triển lãm trang sức ở New York, đã có rất nhiều đơn đặt hàng được gửi đến văn phòng, nên số

lượng đơn đặt hàng rất lớn, bây giờ cô cần phải tìm thêm đối tác kinh doanh.

Nhưng tạm thời cô còn chưa nghĩ ra muốn hợp tác cùng ai.

Cô nhìn về phía Hoắc Nghiệp Hoàng, mím môi cười nói: “Ông nội Hoắc, có thể cho cháu thời gian cân nhắc chuyện hợp tác, được không?”

“Dĩ nhiên là có thể.” Hoắc Nghiệp Hoàng hiền hòa nhìn Lê Hiểu Mạn: “Mạn Mạn, nếu cháu cân nhắc kỹ muốn hợp tác với ông nội, thì có thể liên lạc với ông nội bất cứ lúc nào.”

Sau khi hàn huyên thêm mấy câu với Hoắc Nghiệp Hoàng, cô lễ phép nói xin lỗi không tiếp chuyện được nữa, rồi dắt tiểu Nghiên Nghiên đi tới khu vực nghỉ ngơi.

Cô vừa mới ngồi xuống, còn chưa ngồi nóng đít, một bóng dáng anh tuấn đã đứng ở trước mặt cô.

“Mạn Mạn...”

Nghe thấy tiếng, Lê Hiểu Mạn ngược mắt lên nhìn về phía người đàn ông anh tuấn đang đứng trước mặt cô, sau khi nhìn thấy rõ dung mạo của đối phương, cô chuyển mắt sang hướng khác, cũng không muốn quan tâm đến người trước mắt.

Người đàn ông anh tuấn đó chính là Hoắc Vân Hy, anh ta thấy Lê Hiểu Mạn không muốn để ý đến mình, anh ta hơi cau mày lại, dịu dàng liếc nhìn cô rồi lịch sự cười nói: “Mạn Mạn, anh không ngờ em chính là nhà thiết kế Many nổi tiếng, chúc mừng em.”

“Cám ơn! Tôi có chút việc, xin lỗi không tiếp chuyện với anh được.”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh ta, bình thản nói một câu cảm ơn rồi đứng lên, cô đang muốn dắt tiểu Nghiên Nghiên rời đi, thì bị Hoắc Vân Hy ngăn lại.

Anh ta nhìn chăm chăm vào khuôn mặt quyến rũ động lòng người của cô, giọng điệu cầu khẩn: “Mạn Mạn, chúng ta đã không gặp nhau năm năm rồi, tôi muốn trò chuyện với em, có thể không?”

Lê Hiểu Mạn đang muốn nói không thể, thì nghe thấy tiểu Nghiên Nghiên đang được cô nắm tay nói: “Mummy, con không quấy rầy mẹ và chú trò chuyện, con đi ăn chút gì nha, con đói lắm rồi!”

Dứt lời, tiểu Nghiên Nghiên chạy bước nhỏ về phía quầy đồ ăn tự chọn.

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại nhìn tiểu Nghiên Nghiên chạy thẳng đi mất, cô thoáng không hiểu gì, càng ngày cô càng nhìn không thấu hành động của tiểu nha đầu này, con bé càng ngày càng giống cha của bé--- Long Tư Hạo.

Nghĩ đến Long Tư Hạo, cô mới nghĩ tới chuyện anh bị tiểu Nghiên Nghiên chinh vừa nãy, mặc dù có cảnh sát tới, cô tin tưởng lấy thân phận địa vị và thế lực sau lưng anh, thì hẳn là anh sẽ không bị mang đến đồn cảnh sát, bây giờ hẳn là anh đã rời khỏi khách sạn rồi.

Hoắc Vân Hy thấy cô nhú mày lại, không biết đang suy nghĩ gì, anh ta vẫn luôn nhìn cô chăm, giọng điệu mang tìm tòi nghiên cứu hỏi: “Mạn Mạn, em đang suy nghĩ gì vậy?”

Bên tai truyền tới giọng nói của Hoắc Vân Hy, Lê Hiểu Mạn phục hồi lại tinh thần nhìn về phía anh ta, lạnh nhạt cười nói: “Tôi còn có việc, cho tôi xin lỗi.”

Hoắc Vân Hy thấy cô lại muốn đi, vẻ mặt của anh ta thoáng mất mát: “Mạn Mạn, qua năm năm, em vẫn ghét tôi như vậy sao, không muốn nói hơn một câu với tôi sao?”

Đối diện với ánh mắt ẩn hàm bi thống của Hoắc Vân Hy, vẻ mặt của Lê Hiểu Mạn vẫn bình tĩnh như cũ, trong lòng không bị kích thích lên chút gợn sóng nào, cô hơi cong môi cười nói: “Hoắc tổng, anh đã gặp qua ai ghét chuột, năm năm sau sẽ không ghét chuột nữa không?”

Hoắc Vân Hy không hiểu lời của cô, nghi ngờ liếc nhìn cô hỏi: “Mạn Mạn, em có ý gì?”

Lê Hiểu Mạn lãnh đạm liếc nhìn anh ta, khẽ cong đôi môi phấn hồng: “Chuột gây phiền nhiễu khiến cho người ta chán ghét, cho dù có đến một trăm năm sau, nó vẫn khiến người ta chán ghét, tôi thật sự không còn lời nào có thể nói với anh nữa, xin lỗi không tiếp chuyện được.”

!!

Chương 653: Chú đẹp trai, chú thật là bá đạo (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy thấy cô lại so sánh anh với con chuột bẩn thỉu khiến người ta chán ghét, trái tim anh ta đau đớn mãnh liệt, khuôn mặt anh tuấn nòng đậm bi thương, anh ta buồn bã nhìn cô: “Mạn Mạn...”

Lê Hiểu Mạn không để ý đến anh ta nữa, cô nâng ly rượu, tao nhã đi về phía Phó tổng của Vi.

“Phó tổng Trâu, rất vui vì được gặp mặt ngài.”

Phó tổng Trâu của Vi khoảng chừng bốn mươi tuổi, ông ta nâng ly rượu đi tới phía trước, vẻ mặt đầy tán thưởng nhìn Lê Hiểu Mạn: “Nhà thiết kế Many, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.”

Lê Hiểu Mạn ưu nhã cười nói: “Phó tổng Trâu, hôm nay ông có thể tới dự bữa tiệc của tôi, tôi cảm giác cực kỳ vinh hạnh.”

“Tôi ngưỡng mộ đại danh của nhà thiết kế Many đã lâu, đã sớm muốn gặp nhà thiết kế Many một lần rồi, hôm nay có thể tới tham dự tiệc rượu của nhà thiết kế Many, tôi mới cảm giác cực kỳ vinh hạnh.”

“Nhà thiết kế Many, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu...”

Lê Hiểu Mạn và Phó tổng Trâu đang trò chuyện với nhau, những vị khách quý khác cũng đều nâng ly rượu, nở nụ cười tán thưởng đi về phía cô.

Lê Hiểu Mạn của hôm nay đã không còn dễ mất bình tĩnh nữa, khi đối mặt với lão tổng hoặc là quản lý cấp cao của các công ty, cô không lo lắng chút nào, khi trò chuyện với bọn họ, cô vẫn luôn duy trì nụ cười ưu nhã, sự thanh lịch và ưu nhã, khí chất mạnh mẽ.

Hoắc Vân Hy đứng cách đó không xa thấy Lê Hiểu Mạn được rất nhiều vị khách quý vây quanh mà cô vẫn duy trì nụ cười ưu nhã, nói năng mạch lạc, dáng vẻ thành thực, khiến anh ta không ngừng rung động và kinh ngạc, càng nhiều hơn là thương thức và tán thưởng.

Năm năm không gặp, cô thật sự đã thay đổi rất nhiều, thực hiện được mơ ước của mình, có sự nghiệp riêng của mình. Hơn nữa, cô càng ngày càng xinh đẹp, càng ngày càng quyến rũ, cũng càng ngày càng khiến anh ta không thể dời mắt khỏi.

Lúc này, tiểu Nghiên Nghiên đang vừa đứng ăn ở quầy đồ ăn tự chọn, vừa nhìn về phía Hoắc Vân Hy, thấy anh ta vẫn luôn nhìn chăm chăm vào mummy của mình, bé nhú mày nhỏ lại, suy nghĩ quan hệ giữa anh ta và mummy.

Lúc này, một bóng người anh tuấn “Gây huyên náo” “Phiêu” đến trước mặt bé, còn bày ra tư thế màu mè.

“Tiểu bất điểm, muốn tặng cân có rất nhiều biện pháp, chứ ăn nhiều đồ quá sẽ gặp rắc rối đó, tổng tài của chú mời cháu, phiền cháu đi cùng chú đến một nơi khác.”

Tiểu Nghiên Nghiên híp đôi mắt sáng như sao lại, bé ngẩng đầu lên nhìn về phía người đàn ông tuấn dật đang bày tư thế màu mè ở trước mặt bé, bé chớp chớp mắt: “Chú, sao chú cũng ở đây?”

Người đàn ông “Gây huyên náo” “Phiêu” đến trước mặt tiểu Nghiên

Nghiên, còn bày đặt làm tư thế chụp ảnh màu mè kia chính là Lạc Thụy.

Anh ta cũng học dáng vẻ chớp chớp mắt của tiểu Nghiên Nghiên, rồi cười híp mắt lại thành một đường chỉ: “Tiểu bất điểm, ngoài chú ra thì còn ai có thể gọi cháu là tiểu bất điểm? Đi thôi, tổng tài của chú mời cháu.”

Dứt lời, anh liền nắm lấy tay nhỏ của tiểu Nghiên Nghiên.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Lạc Thụy, bé chu miệng nhỏ lên nói: “Đi đâu? Cháu lại không nói muốn đi cùng chú.”

Lạc Thụy mỉm cười nhìn bé: “Cháu cũng chưa nói không đi, tiểu bất điểm, chân cháu ngắn, đi quá chậm, hay là để chú ôm cháu đi đi.”

Sau đó, không đợi tiểu Nghiên Nghiên đồng ý hay là cự tuyệt, anh ta đã khom người xuống trực tiếp bế tiểu Nghiên Nghiên lên, rồi đi thẳng ra khỏi phòng tiệc.

Thấy vậy, tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt nhỏ, nghi hoặc nhìn anh ta: “Chú muốn dẫn cháu đi đâu?”

Lạc Thụy nhướn mày, mỉm cười nhìn bé: “Đi gặp tổng tài.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhúu mày nhỏ lại, trong mắt thoáng mất mát, bé chu miệng nhỏ nói: “Tại sao cháu phải đi gặp chú ấy? Cháu không gặp.”

Lạc Thụy thấy bé cau mày không vui, anh ta lại nheo mắt hỏi: “Tại sao cháu không muốn đi gặp tổng tài? Tổng tài rất muốn gặp cháu à nha, tiểu bất điểm, sao chú lại phát hiện ra có vẻ như cháu có oán khí với với tổng tài nhà chú vậy, thế nào? Có phải là tổng tài bắt nạt cháu

hay không? Nói cho chú biết, chú sẽ thay cháu nói đông nói dài chết anh ta.”

Tiểu Nghiên Nghiên giật giật khóe miệng, bé nhúu mày nhỏ lại, môi nhỏ anh đào hơi dẩu lên, cũng không lên tiếng.

Lạc Thụy thấy dường như tâm tình của bé không tốt lắm, giống như là có tâm sự gì đó, anh ta cũng không hỏi nhiều nữa, ôm bé đi thẳng ra khỏi khách sạn.

Chiếc Rolls Royce của Long Tư Hạo đang đỗ ở bên ngoài khách sạn.

Lạc Thụy ôm tiểu Nghiên Nghiên vào ngòì vào ghế sau, sau khi để bé ngòì cạnh Long Tư Hạo, thì anh ta ngòì vào ghế lái, sau đó khởi động xe rời đi.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy Lạc Thụy khởi động xe rời đi, bé mới nhướn mày nhỏ hỏi: “Chúng ta đi đâu vậy?”

Long Tư Hạo ngòì ở bên cạnh bé dịu dàng nhìn bé, môi mỏng nhẹ mân: “Đi tới nơi mà chú và mummy của cháu đã từng ở một khoảng thời gian.”

Nghe vậy, tiểu Nghiên Nghiên nâng đầu nhỏ lên, nghi hoặc nhìn Long Tư Hạo: “Tại sao chú phải mang cháu đi đến nơi mà chú và mummy đã từng ở?”

Bé dừng lại, rồi trợn mắt nhìn anh, miệng nhỏ dẩu lên: “Cháu mới không cần đi, cháu muốn xuống xe.”

Chương 654: Chú đẹp trai, chú thật là bá đạo (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhìn dáng vẻ tức giận trợn mắt của bé giống y chang Lê Hiểu Mạn, Long Tư Hạo càng dịu dàng cưng chiều nhìn bé, anh đưa tay ra xoa đầu nhỏ của bé, cong môi cười, giọng nói trầm thấp êm tai, mang theo mấy phần cương quyết: “Cháu phải đi.”

“Hừ...” tiểu Nghiên Nghiên không vui hừ với anh, bé trợn mắt nhỏ nhìn thẳng vào Long Tư Hạo: “Chú đẹp trai, chú thật là bá đạo à nha! Sao chú có thể cưỡng bách con nít như vậy?”

Long Tư Hạo nhướn mày, anh đưa tay ra đang muốn sờ đầu nhỏ của bé, tiểu Nghiên Nghiên đã né tránh, bất mãn trợn mắt nhìn anh: “Không cho phép sờ đầu của cháu, cháu không phải là cún nhỏ.”

Long Tư Hạo thấy oán khí của tiểu Nghiên Nghiên với anh cao ngất trời, mặc dù trong lòng cảm thấy nghi ngờ, nhưng tạm thời anh không hỏi bé nguyên nhân, anh thu tay về, ngồi thẳng người, rồi không nói gì với bé nữa.

Mà tiểu Nghiên Nghiên ngồi ở bên cạnh thì nhíu mày nhỏ lại, trên khuôn mặt non nớt chưa hết vẻ ngây thơ viết rõ ba chữ ‘Rất không vui’, bé lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho Tương Y Y, nếu như mummy Lê Hiểu Mạn của bé hỏi tới bé, thì nhờ cô ấy chuyển lời đến mummy, bé đang ở chung một chỗ với chú đẹp trai, không cần tìm bé.

Mặc dù ngoài miệng bé nói không muốn đi đến nơi mà Long Tư Hạo nói, nhưng thật ra thì trong lòng bé rất muốn đi, bé rất muốn biết những chuyện liên quan tới mummy của bé trước kia.

Nên tự nhiên là bé cũng cảm thấy rất hứng thú với nơi mà mẹ yêu của mình đã từng ở qua.

Bé gửi tin nhắn đi không bao lâu, thì nhận được điện thoại của Tương Y Y gọi cho bé.

“Nghiên Nghiên, em đang ở đâu vậy, chú đẹp trai mà em nói là ai?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhú mày nhỏ lại, bé nhìn Long Tư Hạo đang ngồi bên cạnh, cất giọng nói non nớt: “Chị Y Y, mummy biết chú đẹp trai là ai, nếu như mummy hỏi em đi đâu, thì chị cứ nói cho mummy biết là em đang ở chung với chú đẹp trai.”

...

Hồng Hoa Uyển

Chiếc Rolls Royce Phantom tiến vào Hồng Hoa Uyển rồi mới dừng lại, mà nơi Long Tư Hạo nói muốn dẫn tiểu Nghiên Nghiên tới chính là nơi này.

Sau khi xuống xe, Lạc Thụy không theo vào trong, Long Tư Hạo mang tiểu Nghiên Nghiên đang làm vẻ mặt thối đi thang máy đến căn hộ sang trọng mà năm năm trước anh và Lê Hiểu Mạn đã từng ở.

Năm năm không tới đây, hôm nay lại tới, tâm tình của Long Tư Hạo vô cùng phức tạp.

Cách bày trí của nơi này giống y chang như cách bày trí năm năm

trước, hơn nữa, cho dù năm năm không có người ở, nơi đây vẫn không nhiễm một hạt bụi nào.

Sau khi tiểu Nghiên Nghiên đi theo Long Tur Hạo bước vào căn hộ, bé chớp mắt nhìn quanh đánh giá căn hộ sang trọng này, cái miệng nhỏ hơi giương lên.

Bé không để ý đến Long Tur Hạo, mà chạy bước nhỏ đi thăm quan căn hộ sang trọng này.

Long Tur Hạo vẫn luôn theo sau lưng bé, thấy lúc thì bé vào phòng bếp, lúc thì đi vào phòng ngủ, đánh giá cả bên trong lẫn bên ngoài, đôi mắt của anh tràn đầy ý cười dịu dàng.

Từ trong phòng ngủ đi ra, tiểu Nghiên Nghiên trực tiếp đi về phía vườn hoa ngoài ban công liền kề với phòng khách.

Vườn hoa ngoài ban công rất lớn, các loại hoa cỏ đều có, hơn nữa không khí rất tốt, còn có xích đu, giàn hoa.

Bé ngồi vào trên xích đu, Long Tur Hạo thì đi thẳng tới sau lưng bé, nhẹ nhàng đẩy xích đu cho bé, dịu dàng hỏi: “Nghiên Nghiên, cháu thích nơi này không?”

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu nhìn anh, giọng nói non nớt vang lên: “Cháu thích và không thích thì có gì khác nhau sao?”

Lh cúi đầu nhìn bé, khuôn mặt đầy dịu dàng cười nói: “Nếu cháu thích thì cùng mẹ tạm thời ở đây, nếu không thích thì chú mang cháu đi chỗ khác, hoặc là cháu muốn đi đâu thì cháu mang cháu và mẹ đi chỗ đó...”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt: “Cháu muốn ở nhà cậu, không

muốn đi đâu hết.”

Long Tư Hạo vẫn cứng chiều nhìn bé như cũ nhưng giọng nói cứng rắn hơn: “Không được, Nghiên Nghiên, cháu và mẹ ở đâu cũng được ngoại trừ nhà cậu họ cháu.”

“Vì cái gì?” Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu, khó hiểu hỏi.

“Chú không thích.” Long Tư Hạo trả lời vô cùng dứt khoát, giọng nói cứng rắn khó lòng kháng cự.

Tiểu Nghiên Nghiên cũng cứng lên, trừng mắt nhìn anh sau đó từ trên xích đu nhảy xuống: “Cháu không ở đây, cháu muốn đi tìm mẹ.”

Nhìn tiểu Nghiên Nghiên đã xoay người rời đi, Long Tư Hạo nhăn mày rất sâu, sau đó mất mát nhìn bé: “Hình như Nghiên Nghiên không thích chú.”

Tiểu Nghiên Nghiên dừng chân xoay người nhìn thấy sự mất mát của anh, bé nhăn mày cúi đầu mím môi: “Không phải là cháu không thích chú đẹp trai.”

Nghe thấy lời của bé, đôi mắt Long Tư Hạo nhiễm đầy ý cười, giọng nói dịu dàng: “Phóng viên, cảnh sát ở trong khách sạn đều là cháu sắp xếp sao?”

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu nhìn anh thoải mái thừa nhận: “Là cháu để cho chị YY giúp cháu sắp xếp, ai bảo chú đẹp trai bắt nạt mẹ.”

Long Tư Hạo cong môi cười, ánh mắt càng dịu dàng hơn: “Chú không bắt nạt cháu thì lấy đâu ra....”

Chữ ‘cháu’ ngày Long Tư Hạo không nói ra, anh cúi đầu ngồi xổm trước mặt bé, ánh mắt càng thêm dịu dàng: “Nghiên Nghiên, nói thật cho chú biết, vì sao lại tức giận chú như vậy?”

Chương 655: Long thiếu nói ra chân tướng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn anh, tức giận xoay đầu đi, cái miệng vênh cao: “Cháu làm gì tức giận chú chứ.”

“Vậy sao? Không có hả?” Long Tư Hạo nhíu mày nhưng khóe mắt đầy ý cười, môi cong cong: “Chú nhớ rõ từ đầu Nghiên Nghiên rất thích chú, còn nói chú giống baba xấu của cháu, vì sao đột nhiên lại ghét chú hả? Chẳng lẽ Nghiên Nghiên xem chú là baba xấu của cháu sao?”

Tiểu Nghiên Nghiên như bị nói trúng tâm sự, bé nhăn mày lắc đầu, trong mắt dâng lên hơi nước như muốn khóc.

Thấy vậy Long Tư Hạo đau lòng nhìn bé, ân cần nói: “Sao thế?”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt, nước mắt cứ thế rơi xuống, ánh mắt ai oán trừng anh, cong môi nước mắt cứ thế rơi mà không nói gì.

Long Tư Hạo đau lòng không thôi, đưa tay lau nước mắt cho bé, áy náy nói: “Nghiên Nghiên, có phải cháu biết gì đó rồi không?”

Tt không nói nhưng nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Long Tư Hạo bế cô bé lên đi vào phòng khách, ngồi lên sofa, vừa lau nước mắt cho bé vừa dịu dàng hỏi: “Nếu Nghiên Nghiên có gì ủy khuất cứ nói cho chú, không nên giữ trong lòng có được không?”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp đôi mắt đăm lẹ ủy khuất nhìn anh, mím môi vừa nức nở vừa hỏi: “Vì sao chú phải rời khỏi mẹ? Vì sao năm năm không đến nhìn mẹ? Vì sao không đến nhìn cháu? Chú hại cháu không có ba, chú hại cháu bị bạn học nói là đứa bé không có ba.”

Nghe tiểu Nghiên Nghiên nói, Long Tư Hạo đau lòng không thôi cũng áy náy vô cùng.

Là anh có lỗi với mẹ con bọn họ, anh chưa một ngày làm trách nhiệm của người ba, khó trách tiểu Nghiên Nghiên oán giận anh ngút trời như thế.

Hiện tại anh đã hiểu vì sao bé lại ai oán nhìn anh như thế, nhất định bé biết rõ quan hệ giữa anh và bé.

Bé còn nhỏ mà đã thông minh như vậy, anh không thể không nói Lê Hiểu Mạn sinh cho anh một đứa con gái tốt.

Anh cúp mắt đau lòng nhìn tiểu Nghiên Nghiên, sắc mặt ngưng trong vài phần: “Nghiên Nghiên, ba có thể nói cho con biết vì sao năm năm qua không tới thăm mẹ con, nhưng con phải đồng ý với ba tuyệt đối không được nói mẹ.”

Tiểu Nghiên Nghiên ngược đôi mắt đăm lẹ nhìn anh mím miệng hỏi nhỏ: “Vì sao không thể nói cho mẹ?”

Long Tư Hạo nhăn mày, hiện tại anh đã hết bệnh rồi, cho dù Hiểu Hiểu có biết cũng không có gì.

Nhưng anh không vượt qua được ranh giới đó, anh mãi mãi không muốn Hiểu Hiểu của anh biết anh suýt nữa thì chết.

Anh biết Hiểu Hiểu của anh mà biết nhất định sẽ rất đau lòng nhưng chuyện đã qua anh càng hy vọng cô mãi mãi không biết.

Anh nhìn tiểu Nghiên Nghiên, ôn hòa nói: “Mẹ con biết sẽ đau lòng, ba không muốn cô ấy biết.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn anh đầy khó hiểu, sau đó vươn tay lau nước mắt, từ trên chân anh nhảy xuống ngồi lên ghế, lại giống như bà cụ non khoanh tay nhưn mày: “Nói đi, con chăm chú lắng nghe, còn chuyện con có nói cho mẹ hay không con sẽ dựa vào câu chuyện của chú đẹp trai mà suy xét.”

Nhìn tiểu Nghiên Nghiên như bà cụ non, ánh mắt Long Tur Hạo càng dịu dàng cứng chiều nhìn bé: “Năm năm trước ba bị bệnh nặng...”

Tiểu Nghiên Nghiên liền hỏi: “Chú đẹp trai bị bệnh nặng gì?”

“Là ung thư giai đoạn cuối.” Long Tur Hạo vẫn cứng chiều nhìn bé, nhưng giọng nói lại nhẹ như mây bay.

Tiểu Nghiên Nghiên nghe xong mở to mắt hỏi: “Ung thư giai đoạn cuối là bệnh gì?”

Long Tur Hạo xoa xoa đầu bé sao đó nói qua bệnh tình của mình cho bé nghe, sau đó còn nói một chút chuyện năm năm trước của anh và Lê Hiểu Mạn cho bé.

Tiểu Nghiên Nghiên như nghe chuyện xưa, rất chú tâm nghe còn có thể đặt câu hỏi.

...

Khách sạn Á Hoàng.

Sau khi tiệc rượu kết thúc, trời đã về khuya.

Lê Hiếu Mạn và trợ lý Tường Y Y của mình cùng Lê Văn Bác tiễn khách quý xong, cô nhìn hội trường một vòng.

Không thấy bóng dáng tiểu Nghiên Nghiên đâu, cô nhíu mày hỏi Tường Y Y: “Y Y, Nghiên Nghiên đi đâu rồi? Sao không thấy người đâu cả?”

Bởi vì phải xã giao những khách quý này cho nên cô để Tường Y Y giúp đỡ nhìn tNghiên Nghiên.

Đối với Tường Y Y cô cực kì yên tâm, cô và Tường Y Y quen nhau đã hơn 2 năm, phòng làm việc của cô vẫn là cô ấy giúp cô xử lý, cô cực kì tin tưởng cô ấy.

Tường Y Y thấy Lê Hiếu Mạn hỏi tNghiên Nghiên, lcs này mới đưa tin nhắn của tNghiên Nghiên cho Lê Hiếu Mạn xem.

“Chị Hiếu Mạn, Nghiên Nghiên nói ở cùng một chỗ với chú đẹp trai, chị không cần tìm con bé, Nghiên Nghiên còn nói chị biết chú đẹp trai kia.”

Xem xong tin nhắn, Lê Hiếu Mạn cầm điện thoại muốn gọi cho tNghiên Nghiên nói Long Tư Hạo đưa tiểu Nghiên Nghiên đến hoa hồng uyển thì Lạc Thụy đi tới.

“Lê tiểu thư, mọi người rời đi rồi sao?”

Lê Hiếu Mạn nhìn Lạc Thụy, cảm thấy ngoài ý muốn nhìn thấy anh ta: “Trợ lý Lạc, sao anh còn chưa...”

Lạc Thụỵ biết cô đang muốn hỏi gì liền nhìn cô: “Lê tiểu thư, tổng giám đốc để tôi ở lại đây chờ cô, đúng rồi, tiểu thư Nghiên Nghiên được tổng giám đốc đón đi rồi.”

- - Huyền Huyền có chuyện muốn nói - -

Bảo bối: Long thiếu đã nói ra một ít chân tướng, tiếp đến là để Hiểu Hiểu tự mình thừa nhận, Long thiếu và Nghiên Nghiên còn phải đóng kịch.

Chương 656: Kinh ngạc, ba con nhận nhau... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe vậy Lê Hiểu Mạn chau mày, nhìn Lạc Thụy hỏi: “Anh ấy đón Nghiên Nghiên đi đâu?”

Lê Văn Bác đứng bên cạnh Lê Hiểu Mạn nghe Lạc Thụy nói tiểu Nghiên Nghiên được Long Tư Hạo đón đi, anh ta nhú mày, trong mắt lóe lên cảm xúc phức tạp.

“Lê tiểu thư đi liền biết, Lê tiểu thư, mời.” Lạc Thụy cười nhìn Lê Hiểu Mạn sau đó ra dấu tay mời.

Tường Y Y nhìn Lạc Thụy, lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, nhỏ giọng nghi hoặc hỏi: “Chị Hiểu Mạn, anh ta là ai vậy?”

Tuy cô nói rất nhỏ nhưng mà Lạc Thụy tai thính vẫn nghe thấy, anh ta đến trước mặt cô, vươn tay cười giới thiệu: “Người đẹp, tôi tên là Lạc Thụy, rất quen với chị Hiểu Mạn của cô.”

Tường Y Y giật mình nhìn Lạc Thụy đang mỉm cười mắt hí thành một đường, lễ phép vươn tay bắt tay với anh ta: “Tôi gọi là Tường Y Y.”

“À... thì là người đẹp Y Y, đã có bạn trai chưa?” Lạc Thụy nhìn Tường Y Y hỏi nhưng vẫn nắm tay người ta không buông.

Tường Y Y dùng lực rút tay nhưng mà Lạc Thụy cầm rất chặt, cô

không thể rút ra.

Cô như vô ý nhìn Lê Văn Bác vẫn đang đứng cạnh Lê Hiếu Mạn, khóe môi nhếch lên lập tức nhìn Lạc Thụy cười vui vẻ: “Lạc tiên sinh, tôi chưa có bạn trai nhưng mà có người trong lòng rồi.”

Lạc Thụy vừa nghe Tưởng Y Y nói có người trong lòng liền buông tay ra, vẻ mặt muốn khóc: “Xem ra đời này của tôi không gả ra ngoài được rồi.”

Tưởng Y Y vừa nghe lời này, bật cười, nhíu mày buồn cười nhìn anh ta: “Lạc tiên sinh đẹp trai như vậy, lại đáng yêu như vậy sao lại không gả ra ngoài được chứ.”

Lạc Thụy cũng cười phụ họa cười: “Đúng vậy, tôi đẹp trai như vậy nhất định có thể gả ra ngoài.”

Dứt lời anh ta nhìn Lê Hiếu Mạn: “Lê tiểu thư, chúng ta đi thôi.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn nhìn Lê Văn Bác vẫn đang im lặng nãy giờ, có chút xấu hổ nói: “Anh Văn Bác, hôm nay em tạm thời không quay về, anh thay em nói với một tiếng.”

Lê Văn Bác nghe vậy càng nhăn mày chặt hơn, trầm ngâm một lát mới gật đầu nhẹ với cô: “Được rồi, anh sẽ bảo.”

“Còn có, phiền anh đưa Tưởng Y Y về nhà nữa.”

Tưởng Y Y ở bên cạnh nghe Lê Hiếu Mạn đưa Lê Văn Bác đưa cô về nhà, cô đỏ mặt, ngược mắt nhìn Lê Văn Bác, lại nhìn Lê Hiếu Mạn: “Chị Hiếu Mạn, em có thể tự mình về, không cần Lê tiên sinh đưa về.”

Lê Hiếu Mạn cười nhìn cô ấy: “Chị lo lắng một mình em trở về, để anh Văn Bác đưa em về, dù sao cũng tiện đường.”

Tường Y Y nhếch môi cười, ngược mắt nhìn Lê Văn Bác: “Lê tiên sinh, ngại quá, phiền anh rồi.”

Lê Văn Bác lạnh nhạt gật đầu nhìn Tường Y Y nhưng không nói gì chỉ dùng hành động xem như đồng ý với Lê Hiếu Mạn muốn đưa cô ấy về.

Lê Hiếu Mạn vì nghĩ muốn nhanh chóng nhìn thấy tiểu Nghiên Nghiên liền cùng Lạc Thụy rời khỏi khách sạn ngồi vào xe đi thẳng tới hoa hồng uyển.

Còn Tường Y Y thì ngồi xe Lê Văn Bác trở về.

Mà cô ngồi vào ghế phụ trong xe một hồi lâu nhưng anh vẫn không khởi động xe.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, thấy hai tay anh đặt lên tay lái nhíu mày nhìn về phía trước, cô xấu hổ nói: “Lê tiên sinh, nếu anh không tiện đưa tôi về thì tôi có thể tự gọi xe về.”

Nghe được lời của cô Lê Văn Bác mới lấy lại tinh thần nhìn cô cười xin lỗi: “Ngại quá, vừa nãy tôi thất thần, tôi không có gì bất tiện cả.”

Dứt lời anh liền khởi động xe.

Dọc đường đi từ đầu đến cuối anh đều cau mày, gương mặt cương nghị có chút mất mát, môi nhếch lên làm cho người ta cảm thấy anh tâm sự nặng nề hơn nữa còn có gì đó u buồn và cô đơn.

Nhìn Lê Văn Bác như vậy, Tường Y Y cảm thấy đau lòng, cô cũng

nhăn mày, hỏi thăm dò anh: “Lê tiên sinh, có phải anh có tâm sự gì hay không?”

Lê Văn Bác che giấy cảm xúc mắt mác trong mắt nhìn Tường Y Y lễ phép cười: “Không có, Tường tiểu thư, cô là bạn của Mạn Mạn còn là trợ lý của em ấy, cô vẫn nên gọi tên tôi thì hơn.”

“À,...” Tường Y Y cười gật đầu: “Vậy tôi có thể giống chị Hiểu Mạn gọi anh là anh Văn Bác sao?”

Lê Văn Bác nhìn cô gật đầu: “Đương nhiên là có thể.”

Thấy anh nói được, Tường Y Y vui vẻ cười: “Cảm ơn anh Văn Bác.”

Lê Văn Bác nhìn cô chỉ cười, sau đó chuyển tâm lái xe không nói gì với cô nữa.

Mà Tường Y Y thấy anh không nói gì nữa cũng không muốn nói chuyện, cô là cô gái tốt sẽ không quấy lấy làm phiền người ta trò chuyện cùng.

Không khí trong xe có chút cứng ngắc, Tường Y Y cúi đầu, cả người như con kiến co người không được tự nhiên.

Cô lén quay đầu nhìn anh rất nhiều lần, rõ ràng anh không phải là người đàn ông đeo mặt lạnh cấm người ta lại gần nhưng cô có thể cảm nhận được anh là người khó đến gần.

Mãi đến khi Tường Y Y xuống xe Lê Văn Bác cũng không nói với cô một câu, mà Tường Y Y nói một câu cảm ơn sau đó đứng ở ven đường nhìn anh rời đi cô mới trở về phòng của mình.

Lạc Thụy đưa Lê Hiểu Mạn đến hoa hồng uyển liền rời đi.

Xa nhau năm năm cô bước vào nơi này, trong lòng đúng là ngũ vị tạp trần.

Biết Long Tư Hạo và tiểu Nghiên Nghiên đang ở trong nhà cô và anh từng sống, tâm tình của cô rất khẩn trương, đến cửa nhà cô vẫn do dự thật lâu mới đưa tay nhấn chuông cửa.

Chuông vừa vang lên một tiếng thì cửa đã mở ra, người đứng trước cửa đúng là tiểu Nghiên Nghiên.

Tiểu Nghiên Nghiên mặc quần áo ở nhà màu hồng nhạt, trong tay ôm món đồ chơi lông nhung, chớp đôi mắt ngây thơ cười ngọt ngào với cô: “Mẹ, mẹ đã về, hoan nghênh mẹ về nhà, ba đang nấu cơm, sắp được anh rồi.”

“Ba sao?” Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, trong mắt đầy nghi hoặc nhìn tiểu Nghiên Nghiên: “Ai là ba...”

Cô vừa dứt lời thì có tiếng nói trầm thấp vang lên: “Bà xã, em mất trí nhớ sao? Nghiên Nghiên là con gái của anh thì đương nhiên ba con bé là anh rồi.”

Bà xã...

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn nơi phát ra âm thanh, mở to mắt nhìn chằm chằm Long Tư Hạo đang mặc quần áo ở nhà màu trắng, đeo tạp dề, một tay bê đồ ăn, hóa thân thành một người đàn ông siêu cấp ấm áp, chồng siêu cấp tốt, người đàn ông gia đình siêu cấp.

Chương 657: Kinh ngạc, ba con nhận nhau... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này anh vẫn tuấn mỹ mê người như thế, nở nụ cười cưng chiều, trong mắt đều là sự thâm tình, trước nay vẫn ngầu như thế, đẹp trai như thế, kiểu tóc thời thượng, lúc này không hề tạo hình cũng không dùng thuốc tạo hình gì, kiểu tóc vô cùng tùy ý nhưng không hề ảnh hưởng sự đẹp trai của anh.

Tóm lại lúc này anh như người đàn ông của gia đình siêu ấm áp, hơn nữa còn đẹp trai người thần đều phần nộ, khí chất cao quý không hề suy giảm mà vẫn cường đại như cũ, đẹp trai vô cùng.

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn mở to mắt ngẩn người nhìn anh rất lâu, anh bưng đồ ăn sai bước đến, cúi người hôn cô một cái mới cưng chiều nhìn cô: “Vợ à, sao thế, có phải hôm nay anh rất đẹp trai hay không? Rất mê người có đúng không hả?”

Lê Hiểu Mạn vẫn sững sờ như cũ không lên tiếng.

Long Tư Hạo cúi đầu nhìn tiểu Nghiên Nghiên, giọng nói đầu nhẹ nhàng: “Nghiên Nghiên, đi lấy dép lê cho mẹ đổi.”

“Vâng.” Tiểu Nghiên Nghiên nhìn anh làm thủ thế ok sau đó mới ngược mắt nhìn mẹ đang ngẩn người: “Mẹ, chờ con đi lấy dép lê cho mẹ.”

Dứt lời tiểu Nghiên Nghiên liền cầm túi xách trong tay cô sau đó xoay

người vào phòng ngủ.

“Vợ đi làm vất vả, đêm nay ông xã anh nhất định phải hầu hạ em cho tốt.”

Ánh mắt Long Tur Hạo ái muội nhìn cô, nói chuyện xong liền bưng hai đĩa đồ ăn đặt lên bàn.

Anh vừa đi tiểu Nghiên Nghiên đã cầm đôi dép lê nữa ra ngoài.’

Bóng dáng nhỏ bé đến trước người cô ngồi xổm xuống đặt dép cạnh chân cô sau đó mới đứng lên nhìn cô: “mẹ, hôm nay mẹ sao vậy? Không biết nhà chúng ta phải đổi giày sao? Còn sắp ăn cơm nữa...”

Lúc này phòng ăn truyền đến âm thanh ôn nhuận của Long Tur Hạo: “Nghiên Nghiên, nhanh vào ăn cơm.”

“Ba, con vào đây.” Tiểu Nghiên Nghiên vừa nói vừa đi vào phòng ăn.

Nhìn toàn bộ mọi chuyện trước mắt, Lê Hiểu Mạn hoàn toàn không hiểu còn cảm thấy như đang nằm mơ.

Sao đột nhiên Nghiên Nghiên lại gọi Tur Hạo là ba?

Sao con bé biết Long Tur Hạo là ba nó.

Cô mất trí sao? Tại sao lại cảm thấy nhiều thứ xảy ra không thuộc phạm vi tiếp thu của não, cô hình như bỏ lỡ thứ gì đó.

Giống như tiểu Nghiên Nghiên và Long Tur Hạo nhận nhau khi nào.

Lúc cô đang sững sờ thì Long Tur Hạo từ trong phòng ăn đi ra, thấy cô còn đứng ngẩn người ở đó thì tiến lên giúp cô đóng cửa nhà.

“Long phu nhân, về cả nửa ngày rồi còn không thay dép, là muốn ông xã giúp em cởi sao?”

Dứt lời anh liền ngồi xổm xuống, bàn tay anh nắm lấy chân cô, trước cởi giày cao gót cho cô sau đó mới nhẹ nhàng đổi dép cho cô.

Lê Hiếu Mạn cúi đầu nhìn người đang ông đang đi dép lê cho cô, đôi mắt chất chứa cảm xúc phức tạp.

Anh cao hơn 1m80, lúc này đang ngồi xổm đi dép lê cho cô, động tác nhẹ nhàng khiến cô cảm động không phải là giả.

Đi dép cho cô xong Long Tư Hạo đứng thưng người thâm tình nhìn cô: “Sao còn sững sờ như vậy, vào ăn cơm thôi.”

Dứt lời anh dắt tay cô mang cô đi rửa tay sau đó mới kéo cô ngồi vào bàn ăn.

Tiểu Nghiên Nghiên ngồi vào bàn ăn thấy Lê Hiếu Mạn đang ôm mẹ bé vào, bé vừa ăn vừa làm bầm ói: “Mẹ về muốn thì con và ba đã ăn ngon rồi.”

Lê Hiếu Mạn nhìn tiểu Nghiên Nghiên, rút bàn tay bị anh nắm nhếch môi hỏi: “Các người đang làm cái quỷ gì vậy?”

Tiểu Nghiên Nghiên mờ hồ không rõ: “Mẹ, làm cái quỷ là làm gì vậy? Không đói sao?”

Long Tư Hạo kéo Lê Hiếu Mạn ngồi xuống, đặt đũa vào tay cô, ánh mắt ôn nhu nhìn cô: “Còn ngây ngốc làm gì? Ăn cơm đi!”

Dứt lời, Long Tư Hạo cầm đũa gấp thức ăn vào chén cô.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy Long Tư Hạo gấp thức ăn cho mẹ bé, bé ngược mặt, nhìn Long Tư Hạo ngọt ngào cười, thanh âm non nớt ngọt mềm, mang theo nũng nịu: “Daddy, con cũng muốn, con cũng muốn daddy gấp thức ăn cho con.”

Nhìn Tiểu Nghiên Nghiên nũng nịu với Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn cho là mình thấy ảo giác, cô trừng mắt nhìn, ngồi trước mặt cô là con gái bảo bối của cô Lê An Nghiên nha!

Tại sao bé kêu Long Tư Hạo là daddy?

Cô nghi ngờ nhìn Long Tư Hạo và Tiểu Nghiên Nghiên, thấy Long Tư Hạo thỉnh thoảng gấp thức ăn cho Tiểu Nghiên Nghiên, Tiểu Nghiên Nghiên cũng thỉnh thoảng gấp thức ăn cho Long Tư Hạo, một lớn một nhỏ sống chung rất tốt, rất hòa hợp.

Nhất là lúc cả nhà bọn họ ba miệng ngồi trên một bàn cơm, cô có cảm giác ấm áp.

“Mẹ, mẹ không đói bụng sao? Mau ăn đi! Lát nữa con và daddy ăn xong rồi, mẹ không có đồ ăn.” Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt cười nhìn Lê Hiểu Mạn nói, gấp thức ăn cho cô.

Chương 658: Cô thật sự chuyển kiếp đến tương lai

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, Lê Hiểu Mạn nghi ngờ hỏi: “Nghiên Nghiên, tại sao con kêu anh ấy là daddy?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn cô: “Mẹ, mẹ sao thế? Hôm nay mẹ hỏi câu thật ngốc nha! Con là mẹ và daddy cùng nhau “chế tạo” ra, con không gọi daddy thì gọi là gì?”

Lê Hiểu Mạn nghi ngờ nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, lại nhìn Long Tur Hạo: “Anh và Nghiên Nghiên rốt cuộc đang giở trò quỷ gì? Là anh nói cho Nghiên Nghiên, anh là ba nó?”

Long Tur Hạo cong môi cười, đưa tay cứng chiều nhéo mũi Lê Hiểu Mạn: “Cô vợ trẻ bảo bối, thế nào? Nghiên Nghiên là con gái của anh, là chính miệng em nói cho anh nha!”

“Em?” Lê Hiểu Mạn nhíu mày: “Em nói cho anh khi nào?”

Tiểu Nghiên Nghiên non nớt nói: “Năm ngoái đó!”

“Hả... Năm ngoái?” Lê Hiểu Mạn vì lời của Tiểu Nghiên Nghiên mà suýt chút nữa bị nghẹn: “Năm ngoái?”

Long Tur Hạo và Tiểu Nghiên Nghiên mặt đầy nụ cười, miệng đồng thanh trả lời: “Đúng thế, chính là năm ngoái.”

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc không thôi nhìn một lớn một nhỏ trước mắt, tại sao bọn họ nói là năm ngoái?

Năm ngoái cô cũng không biết Long Tur Hạo ở đâu, Nghiên Nghiên căn bản không biết Long Tur Hạo, ba con bọn họ rốt cuộc đang giở trò quỷ gì?

Cô càng nghe càng hồ đồ.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Lê Hiểu Mạn mặt đầy kinh ngạc, bé chớp mắt nhìn cô, thanh âm non nớt hỏi: “Mẹ, mẹ giống như mất trí nhớ nha! Lời của mình nói mẹ cũng quên, con no rồi, con đi tắm.”

Dứt lời, Tiểu Nghiên Nghiên để đũa xuống, rời khỏi phòng ăn.

Long Tur Hạo thấy Lê Hiểu Mạn còn không động đũa, anh ngồi xuống bên cạnh cô, ánh mắt sâu kín nhìn cô: “Hiểu Hiểu, cô vợ trẻ, xem ra anh cứng chiều hư em rồi, anh vừa ngừng không đút em một lát, thì em sẽ không ăn phải không?”

Anh nói vậy, bưng chén trước mặt Lê Hiểu Mạn lên, ôn nhu đút cô.

Anh mang theo tia cưỡng bách đút Lê Hiểu Mạn ăn, ánh mắt nhìn cô vô cùng ôn nhu, thâm tình và cứng chiều.

Chỉ cần vừa thấy khóe miệng cô có một hạt cơm, anh liền ôn nhu lau sạch cho cô.

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh, mím môi hỏi: “Long Tur Hạo, anh đừng trêu chọc em nữa, anh nói thật cho em có được không?”

Long Tur Hạo vẫn không trả lời cô, đút cô đến khi cô ăn hết chén, anh mới bỏ chén xuống, rút khăn giấy lau miệng cho cô, cong môi cười:

“Hiểu Hiểu, hôm nay em sao thế? Anh nói với em đều là thật, được rồi, anh đi rửa chén.”

Dứt lời, Long Tur Hạo thu dọn chén đĩa vào phòng bếp.

Lê Hiểu Mạn đi theo anh vào phòng bếp, thấy anh đeo khăn rửa chén, cô đi tới trước mặt anh, giọng mang uy hiếp nói: “Long Tur Hạo, em hỏi anh lần cuối cùng, anh và Nghiên Nghiên rốt cuộc đang giữ trò quỷ gì? Nếu anh không nói, em liền... Ừm...”

Không đợi cô nói xong, Long Tur Hạo chọt cúi người hôn môi cô, thân thể anh tuấn áp cô vào tường.

“Ừm ừm... Long...”

Long Tur Hạo phủ môi cô, không cho cô cơ hội thở hỗn hển, dùng sức hút lấy môi cô.

Đầu lưỡi truyền tới tê dại và đau đớn, Lê Hiểu Mạn cau mày, muốn đẩy anh ra, hai tay bị anh nắm chặt, cô đẩy không ra, cũng giãy giụa không được.

Cô bị hôn đến choáng váng, Long Tur Hạo mồi buông môi cô ra, mặt trầm xuống, ánh mắt tức giận nhìn cô: “Còn dám nói Nghiên Nghiên không phải con gái anh, anh liền hôn em đến nghẹt thở.”

Dứt lời, anh buông cô ra, tiếp tục rửa chén, giống như rất tức giận, động tác rửa chén mang theo mấy phần không vui.

Nhìn Long Tur Hạo sắc mặt băng bó, thấy anh rửa chén xong còn rửa lại, cô cau mày, dò xét hỏi: “Thật sự là em nói cho anh Nghiên Nghiên là con gái anh sao? Tại sao em không có chút ấn tượng nào?”

Chẳng lẽ cô thật sự mất trí nhớ?

Long Tur Hạo tức giận nhìn cô, môi mỏng nhếch thành độ cong kiên nghị lạnh lùng: “Em sợ anh biết Nghiên Nghiên là con gái anh, cho nên luôn gạt anh, Hiểu Hiểu, em thật sự quá ích kỷ, Nghiên Nghiên có quyền biết ba ruột mình là ai, rõ ràng chính miệng em nói cho anh, bây giờ lại không nhận, em đang sợ cái gì? Sợ anh sẽ đoạt đi Nghiên Nghiên sao? Anh, em, còn có Nghiên Nghiên, chúng ta sống chung gần một năm...”

Không đợi Long Tur Hạo nói xong, Lê Hiểu Mạn ngắt lời anh, kinh ngạc nhìn anh: “Chờ chút, anh vừa nói gì? Em, anh, còn có Nghiên Nghiên, chúng ta sống chung gần một năm? Điều này sao có thể?”

Ánh mắt Long Tur Hạo thâm trầm nhìn cô: “Tại sao không thể? Hiểu Hiểu, em không tính toán sao? Chúng ta bắt đầu sống chung tháng bảy năm 2015, bây giờ là tháng bảy năm 2016...”

Lê Hiểu Mạn ngắt lời Long Tur Hạo lần nữa, ánh mắt mang theo tia không dám tin nhìn Long Tur Hạo: “Anh nói bây giờ là năm 2016?”

Nhìn Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, Long Tur Hạo cau mày, ánh mắt lo lắng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, sao thế? Em ngay cả bây giờ là năm nào cũng không biết sao? Em thật sự mất trí nhớ?”

Dứt lời, Long Tur Hạo liền đi về phía Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn lui về sau hai bước, nheo mắt nhìn anh: “Chờ chút, anh đừng tới đây.”

Cô nghi ngờ nhìn Long Tur Hạo, xoay người đi ra ngoài, thấy lịch trong phòng khách, thật sự là năm 2016.

Đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm cuốn lịch, Lê Hiếu Mạn không dám tin vào mắt mình, cô trừng mắt nhìn, phát hiện cô không nhìn lầm, thật sự là năm 2016.

Nhưng cô nhớ, năm nay rõ ràng là năm 2015, sao đột nhiên biến thành năm 2016? Là cô mất trí nhớ hay chuyển kiếp đến tương lai?

Chẳng lẽ trên đời này thật sự có chuyện chuyển kiếp? Cô còn chuyển kiếp đến tương lai?

Long Tư Hạo biết Nghiên Nghiên là con gái anh, bọn họ sống chung với nhau rồi?

Nhưng mà điều này sao có thể?

Chương 659: Phối hợp, kiên trì không thừa nhận

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo rửa chén xong, từ trong phòng bếp đi ra, thấy cô nhìn chăm chăm lịch không chớp mắt, anh rảo bước đi tới, từ sau ôm lấy cô.

“Hiểu Hiểu, cô vợ trẻ, hôm nay em rất cuộc sao thế?”

Mặt Lê Hiểu Mạn cứng đờ xoay người, ánh mắt nghi ngờ nhìn anh: “Thật sự là năm 2016 sao?”

Long Tur Hạo ôn nhu thâm tình nhìn cô, khẽ gật đầu: “Ừ!”

Thấy anh gật đầu, Lê Hiểu Mạn trợn to mắt: “Thật sự là em nói cho anh, Nghiên Nghiên là con gái anh sao?”

Hai tay Long Tur Hạo ấm áp nâng mặt cô, cúi đầu hôn lên môi cô, thanh âm trầm thấp: “Ừ, đương nhiên là em, thế nào? Bây giờ cô vợ trẻ hoài nghi Nghiên Nghiên không phải là con gái anh? Nếu không anh và Nghiên Nghiên đi giám định DNA lần nữa để chắc chắn?”

Tiểu Nghiên Nghiên tắm xong mặc đồ ngủ màu hồng từ trong phòng ngủ đi ra, nhíu mày nhỏ nói: “Con không muốn giám định DNA nữa, đã làm hai lần rồi, không phải đã chắc chắn con chính là con gái của daddy sao? Tại sao còn phải giám định DNA?”

Dứt lời, bé nhìn Lê Hiểu Mạn, mày nhỏ nhíu chặt hơn: “Mẹ, rất cuộc

mẹ sao thế? Rõ ràng là chính miệng mẹ thừa nhận con là con gái của daddy, bây giờ còn nói không phải, mẹ hy vọng con không có ba vậy sao?”

Nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, Lê Hiếu Mạn cũng nhíu mày, đau lòng và cảm thấy vô cùng áy náy.

Cô thật sự quá ích kỷ, luôn gạt Nghiên Nghiên, Long Tư Hạo chính là ba bé, cũng gạt Long Tư Hạo, Nghiên Nghiên chính là con gái anh.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ bé cau mày không nói, thanh âm non nớt hỏi: “Mẹ, mẹ vẫn chưa trả lời con, hôm nay mẹ rốt cuộc sao thế?”

Lê Hiếu Mạn đi tới trước mặt Tiểu Nghiên Nghiên, từ từ ngồi xuống, nhìn bé, câu môi cười: “Nghiên Nghiên, mẹ không sao.”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt, thanh âm non nớt hỏi: “Vậy mẹ cảm thấy con và daddy cần xét nghiệm DNA nữa không? Mẹ, mẹ nói lại lần nữa, con rốt cuộc có phải con gái daddy không?”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé tràn đầy mong đợi, cô nhíu mày, ngược mắt nhìn Long Tư Hạo, Long Tư Hạo cũng đang chăm chú nhìn cô, trên mặt anh không nhìn ra bất kỳ biểu tình gì, nhưng trong mắt cũng đầy mong đợi.

Cô rũ mắt, nghĩ sâu xa hồi lâu, mới ngược mắt nhìn Long Tư Hạo và Tiểu Nghiên Nghiên, nhẹ nhàng gạt đầu.

Thấy cô gạt đầu, Long Tư Hạo và Tiểu Nghiên Nghiên nhìn nhau, sau đó nhìn cô, miệng đồng thanh hỏi: “Gạt đầu là ý gì?”

Lê Hiếu Mạn liếc mắt Long Tư Hạo, lại nhìn Tiểu Nghiên Nghiên,

nhận ra có gì không đúng, cô đột nhiên cảm thấy dường như bọn họ dẫn dắt cô nói ra thân thế của Nghiên Nghiên.

Long Tư Hạo nhìn cô chăm chăm, thanh âm trầm thấp hỏi: “Hiểu Hiểu, ý em là Nghiên Nghiên là con gái anh đúng không?”

Tiểu Nghiên Nghiên cũng chớp mắt nhìn cô hỏi: “Mẹ, con là con gái của daddy sao?”

Thời khắc này, trong lòng Lê Hiểu Mạn nổi lên nòng đậ nghi ngờ, cô cảm thấy tình hình bây giờ không phải quỷ dị, mà giống như có lòng sắp đặt, Nghiên Nghiên đột nhiên kêu Long Tư Hạo là daddy, Long Tư Hạo kêu cô là cô vợ trẻ, cô hoài nghi một lớn một nhỏ bọn họ hớp xuống để cô làm tưởng cô chuyển kiếp đến tương lai, mục đích chính là muốn dẫn dắt cô nói ra thân thế của Nghiên Nghiên.

Lịch có thể làm giả, cô cũng không tin bây giờ là năm 2016, càng không tin trên đời này có chuyện chuyển kiếp, mà cô cũng không thể nào mất trí nhớ hoặc là đang nằm mơ, cho nên, giải thích duy nhất chính là một lớn một nhỏ hai người liên kết diễn vở kịch.

Hơn nữa nếu gần một năm, tại sao Nghiên Nghiên không cao lên? Cho dù phát triển chậm, cũng cao hơn một chút.

Vì chắc chắn Long Tư Hạo và Tiểu Nghiên Nghiên có phải đang liên kết diễn trò hay không, cô quyết định diễn cùng bọn họ.

Sau đó cô ngược mắt nhìn Long Tư Hạo và Tiểu Nghiên Nghiên, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, gật đầu lần nữa: “Long Tư Hạo, Nghiên Nghiên là con gái của anh, là con gái ruột của anh.”

Thấy cô rất cuộc thừa nhận, Long Tư Hạo và Tiểu Nghiên Nghiên nhìn nhau, hai người âm thầm trao đổi ánh mắt.

Mặc dù Long Tur Hạo đã sớm biết Tiểu Nghiên Nghiên là con gái anh, nhưng giờ phút này nghe chính miệng Lê Hiếu Mạn thừa nhận, trong lòng anh vẫn rất kích động, rất mừng rỡ.

Mắt anh ươn ướt, lộ vẻ xúc động, trên mặt nổi lên nụ cười mừng rỡ, đưa tay kéo cô vào trong ngực anh: “Hiểu Hiểu, em rất cuộc chịu thừa nhận Nghiên Nghiên là con gái anh.”

Lê Hiếu Mạn nhìn hốc mắt Long Tur Hạo ướt át, kích động, trong lòng càng áy náy, anh nhớ đứa bé của chính anh như vậy, nhưng cô hại cha con bọn họ không nhận nhau.

Mắt cô cũng nổi lên tầng hơi nước, khẽ cắn môi dưới, áy náy nhìn anh: “Tur Hạo, thật xin lỗi, em không nên gạt anh, không nên không nói thật với anh, thật xin lỗi.”

Long Tur Hạo thấy cô mặt đầy áy náy, khóe mắt trào ra nước mắt, anh đưa tay lau nước mắt cô.

Mắt anh ướt át nhìn cô, ánh mắt chứa đầy thâm tình và ý cười: “Hiểu Hiểu, em không cần cảm thấy áy náy, anh không trách em, cảm ơn em sinh một đứa con gái ngoan cho anh, có Nghiên Nghiên, em không cách nào phải sạch quan hệ của chúng ta nữa, vì chúng ta có huyết mạch chung.”

Anh cúi đầu hôn môi cô, kéo cô vào trong ngực, giống như muốn dung nhập cô vào máu xương, ôm thật chặt, ánh mắt xúc động.

Tiểu Nghiên Nghiên ở một bên cũng nổi lên tầng nước mắt, nhìn mẹ bé, nức nở hỏi: “Mẹ, chú đẹp trai thật sự là ba ba của con?”

Chú đẹp trai?

Nghe Tiểu Nghiên Nghiên kêu Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn nhẹ nhàng cong môi, cô đoán không lầm, một lớn một nhỏ này thật sự thông đồng.

Lại dám trêu chọc cô, hai cô suýt chút nữa cho là cô chuyển kiếp đến tương lai.

Cô đẩy Long Tư Hạo ra, ngay sau đó ngồi xổm xuống, ôn nhu nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, đưa tay lau nước mắt cho bé, giọng áy náy: “Nghiên Nghiên, thật xin lỗi! Mẹ không nên gạt con, không nên không nói cho con chú đẹp trai là ba ruột của con, con tha thứ cho mẹ được không?”

Tiểu Nghiên Nghiên ngược mặt, chớp mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, nín khóc mỉm cười: “Mẹ đã nói thật rồi, con sẽ không giận mẹ, dĩ nhiên cũng sẽ tha thứ cho mẹ.”

“Nghiên Nghiên, con đúng là con gái ngoan của mẹ.” Lê Hiểu Mạn nhìn Tiểu Nghiên Nghiên thấu tình đạt lý, ánh mắt đầy ý cười, đưa tay ôm bé vào ngực.

Long Tư Hạo thấy thế, tiến lên ôm hai mẹ con cô.

“Hiểu Hiểu.”

Anh vừa mở miệng, Lê Hiểu Mạn liền buông Tiểu Nghiên Nghiên ra, sau đó đi thẳng về phòng ngủ.

Chương 660: Lần sau, không được chơi dịch chuyển thời gian nữa...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo và Tiểu Nghiên Nghiên thấy Lê Hiểu Mạn đứng lên, không nói gì đi thẳng lên phòng ngủ, một lớn một nhỏ không hiểu gì.

Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt, không hiểu hỏi: “Chú đẹp trai, mẹ sao thế?”

Long Tur Hạo thu hồi tầm mắt, nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, ánh mắt vô cùng ôn nhu, nổi lên ý cười: “Nghiên Nghiên, mẹ con đã thừa nhận con là con gái ba, còn kêu ba là chú đẹp trai sao?”

Nghe vậy, Tiểu Nghiên Nghiên cau mày nhỏ, xụ mặt, bĩu miệng nhỏ: “Nhưng con không muốn kêu ba.”

Bé đã có một ba rồi, Hàn Cẩm Hi không chỉ chăm sóc bé, còn chăm sóc mẹ bé.

Mặc dù anh ta không phải ba ruột của bé, nhưng rất tốt với bé, bé muốn vĩnh viễn kêu anh ta là ba.

Nhưng bé không thể có hai ba, rất khó khăn nha!

Long Tur Hạo nghe thế, ngồi xuống, ánh mắt ôn nhu tràn đầy áy náy nhìn bé: “Nghiên Nghiên, ba biết ba rời khỏi mẹ con, làm hại mẹ con

vì ba mà thương tâm năm năm, bất kể ba rời khỏi hai mẹ con con vì nguyên nhân gì, không tới thăm hai mẹ con, ba sai rồi, ba rất xin lỗi con, xin lỗi mẹ con, bây giờ con có thể tiếp tục oán trách ba, nhưng không thể không nhận ba ruột này, bắt đầu từ bây giờ, ba sẽ bù đắp cho con và mẹ con thật tốt, không phải xế chiều hôm nay chúng ta đã nói rồi sao? Chỉ cần chúng ta làm cho mẹ con thừa nhận con là con gái ba, con liền nhận ba, không phải sao?”

Xế chiều hôm nay anh và Tiểu Nghiên Nghiên trò chuyện rất nhiều, anh cũng hiểu bé một chút.

Năm năm qua, anh không ở bên cạnh chăm sóc hai mẹ con bé, anh rất áy náy, muốn bù đắp.

Cho nên anh liền thương lượng với Tiểu Nghiên Nghiên diễn một màn kịch, mục đích chính là buộc Hiểu Hiểu của anh thừa nhận Nghiên Nghiên là con gái của anh.

Một tháng trước, lúc Lê Hiểu Mạn và Nghiên Nghiên vẫn còn ở biệt thự Thủy Lộ, anh biết Nghiên Nghiên là con gái anh, mà Nghiên Nghiên nghe đoạn thu âm kia của anh liền bắt đầu hoài nghi.

Anh không thể không nói, đứa con gái này của anh rất thông minh, bé thông minh hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của anh.

Bé còn nhỏ tuổi mà đã học được che giấu tâm sự, sau khi hoài nghi anh là ba, lại có thể bình tĩnh từ từ dò xét.

Bé bình tĩnh, nhạy bén, cùng với quả quyết cực kỳ giống anh.

Nghe lời Long Tư Hạo, chân mày Tiểu Nghiên Nghiên nín chặt hơn, bĩu môi không lên tiếng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của bé rất giống Lê Hiếu Mạn, nhưng cái miệng nhỏ kia của bé cực kỳ giống Long Tur Hạo.

Qua hồi lâu, bé chớp mắt nhìn Long Tur Hạo đang tràn đầy mong đợi, hơi khó xử nói: “Chú đẹp trai, cháu chỉ có một người ba, ba Hàn vĩn vĩn là ba cháu, ba Hàn giống như ba ruột cháu vậy, chăm sóc cháu, thương yêu cháu, cháu sẽ không kêu ai là ba trừ ba Hàn.”

Bé quả quyết làm Long Tur Hạo thấy được bóng dáng của anh, ánh mắt anh sâu kín nhìn bé, cong môi cười, thanh âm trầm thấp ôn nhu: “Được, Nghiên Nghiên có thể không gọi là cha, cũng có thể không gọi là ba, giống như vừa rồi diễn xuất trước mặt mẹ con, gọi ba là daddy cũng được.”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt nhìn anh, thanh âm non nớt ngọt mềm hỏi: “Chú thích cháu kêu chú là daddy sao?”

Long Tur Hạo nhướn mày, khóe môi ưu mỹ khẽ nhếch lên: “Con là tiểu công chúa của ba, dĩ nhiên kêu daddy là thích hợp nhất.”

Tiểu Nghiên Nghiên hất cằm nhỏ, bĩu cái miệng nhỏ: “Nhưng cháu muốn kêu chú là ba ba nhất.”

Long Tur Hạo co rút khóe môi, híp mắt cứng chiều nhìn bé: “Ba cảm thấy daddy vẫn dễ nghe hơn, con gái bảo bối, kêu daddy đi, ngoan.”

Tiểu Nghiên Nghiên ngang ngược nhướn mày, giơ ngón trỏ lên, đung đưa trái phải: “Không, cháu phải gọi chú là ba ba, chú không đồng ý cháu liền nói cho mẹ, chú kêu cháu cùng chú diễn xuất lừa mẹ, làm mẹ cho là mẹ chuyển kiếp đến tương lai.”

Vừa rồi là muốn diễn xuất cho mẹ bé xem, để mẹ bé tin rằng cô chuyển kiếp đến tương lai, cho nên bé mới phá lệ kêu anh là daddy,

bây giờ mẹ cô đã thừa nhận bé là con gái anh, không cần diễn trò, bé phải suy tính xem có muốn kêu daddy hay không.

Mắt Long Tur Hạo chứa ý cười nhìn con gái bảo bối của anh, cong môi dưới: “Bảo bối, đừng quên, con không chỉ tham gia diễn xuất, còn đề nghị ba đổi lịch, ngoan, kêu daddy.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhướn mày, thanh âm non nớt: “Ba ba.”

Long Tur Hạo híp mắt: “Daddy.”

“Daddy...”

...

Vì một lớn một nhỏ Tiểu Nghiên Nghiên và Long Tur Hạo “tranh luận” quá kịch liệt, quá nghiêm túc, chú ý toàn bộ tinh thần, vì vậy không phát hiện Lê Hiếu Mạn từ trong phòng ngủ đi ra nghe rõ ràng đối thoại của bọn họ.

Thì ra cô không đoán sai, đúng là ba con bọn họ phúc hắc liên kết, mục đích là dẫn dắt cô chủ động nói ra thân thế Nghiên Nghiên.

Làm hại cô vừa rồi còn cảm thấy thẹn với ba con họ, cảm thấy chính cô quá ích kỷ, hai ba con bọn họ liên kết diễn trò cũng có sáng kiến, lại khiến cô tưởng cô chuyển kiếp đến tương lai.

Đại hỗn đản Long Tur Hạo, anh hay lắm, ngay cả cách này cũng nghĩ ra được.

Thời khắc này, trong lòng Lê Hiếu Mạn nổi lên lửa giận, đang di chuyển lên đầu.

Cô nheo mắt, ánh mắt phun lửa nhìn một lớn một nhỏ vẫn còn “tranh luận”: “Hai hỗn đản, lại dám thông đồng gạt em, chơi rất vui phải không?”

Nghe tiếng Lê Hiếu Mạn, một lớn một nhỏ ngừng “tranh luận”, đồng thời quay đầu nhìn Lê Hiếu Mạn đang giận đùng đùng trợn mắt nhìn bọn họ.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ bé có khuynh hướng bùng nổ, bé cau mày, thấp giọng kêu: “Mẹ...”

Long Tur Hạo nhìn Tiểu Nghiên Nghiên dường như rất sợ Lê Hiếu Mạn nổi giận, dùng thanh âm bé có thể nghe được thấp giọng nói: “Nghiên Nghiên, không cần sợ, daddy có cách làm mẹ con “dập lửa”.”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt: “Daddy lại muốn mượn cơ hội cùng mẹ cuốn ga trải giường sao?”

Long Tur Hạo ôn nhu nhìn bé: “Bảo bối có cách “dập lửa” hữu hiệu hơn cuốn ga trải giường sao?”

Dứt lời, anh đứng thẳng người, ánh mắt ôn nhu đầy ý cười nhìn Lê Hiếu Mạn có thể phun lửa bất cứ lúc nào, trên mặt không có chút sợ hãi, môi mỏng nhếch lên độ cong mỉa hoặc mê người, thanh âm trầm thấp, chọc Lê Hiếu Mạn tức chết: “Thật sự rất vui, chơi rất vui, lần sau rủ em chơi chung.”

“Anh... Khốn kiếp...” Lê Hiếu Mạn hung hãn trợn mắt người đàn ông tuấn mỹ cười vô cùng thiếu đánh, lửa giận trong lòng cháy mãnh liệt hơn, hận không thể nhào qua xé nát nụ cười đáng ghét trên mặt anh.

Long Tur Hạo thấy Lê Hiếu Mạn tức giận hận không thể nhào tới xé

nát anh, anh còn sợ thiên hạ không loạn, cong môi cười, tiếp tục chọc cô: “Anh quyết định rồi, lần sau khi anh và Nghiên Nghiên chơi trò dịch chuyển thời gian, mạn phép không rủ em chơi.”

Chương 661: Cổ có dấu ô mai

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Long Tư Hạo, tên khốn kiếp anh.”

Lê Hiểu Mạn không thể nhịn được nữa, cũng không đoái hoài tới khí chất thù mị gì, bỏ qua tư chất, cô bây giờ chỉ muốn xé nát Long Tư Hạo.

Cô chọt nhào tới, mà Long Tư Hạo thấy vậy, không lùi mà tiến tới, ôm cô vào ngực, còn nhân tiện kéo hai chân cô quấn bên hông anh.

Hai tay Lê Hiểu Mạn bóp cổ Long Tư Hạo, cắn răng nghiêng lợi nhìn anh: “Long Tư Hạo, em bóp chết anh.”

Long Tư Hạo giống như không có chuyện gì xoay người nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, thanh âm trầm thấp ôn nhu: “Nghiên Nghiên, ba phải đi “dập lửa” cho mẹ con, đi ngủ sớm một chút, bất kể nghe trong phòng ba mẹ có động tĩnh gì, cũng không được tới gõ cửa, bảo bố ngon, ngủ ngon!”

Dứt lời, anh ôm Lê Hiểu Mạn, trực tiếp vào phòng ngủ chính: “ầm” một tiếng, đóng cửa phòng lại.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy vậy, miệng nhỏ há to, chớp chớp mắt, hồi lâu, bé mới ngậm miệng lại, đi vào phòng ngủ trẻ con, cầm điện thoại gọi cho Hàn Cẩm Hi.

Mặc dù biệt thự này năm năm trống không không ai ở, nhưng mỗi

ngày đều có người quét dọn, đồ dùng trong nhà cần cái gì đều có.

Còn phòng của Tiểu Nghiên, mấy ngày trước Long Tư Hạo đã đích thân ba trí xong cho bé.

Mặc dù không lớn như phòng ngủ chính, nhưng cũng không nhỏ, còn được ba trí như vương quốc ảo mộng, đủ loại đồ chơi, trong tủ quần áo đều là quần áo, váy, đầm Long Tư Hạo mua cho bé.

Trong phòng ngủ chính, đầy xốc xếch, sofa nghiêng ngã, gối trên sàn nhà đã bị kéo hư, bông vải trong gối bay tán lác, giống như vừa trải qua trận đại chiến.

Dưới đất còn có quần áo tán loạn, giữa giường tròn lớn sang trọng, một nam một nữ chõng lên nhau.

Đầu hai người đều dính bông vải.

Hai tay Lê Hiểu Mạn ngăn trước ngực Long Tư Hạo, ánh mắt phun lửa nhìn người đàn ông tuấn mỹ trên người, thờ mạnh: “Long Tư Hạo, anh... hôm nay nếu anh dám đụng em, em liền...”

“Em liền đụng ngược lại anh 100 lần?” Long Tư Hạo không đợi cô nói xong, tiếp lời cô, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, cong môi cười: “Anh không ngại bị em...”

Nói đến đây, Long Tư Hạo cười càng tà mị, môi mỏng kề sát bên tai cô, đầu lưỡi xấu xa liếm tai cô, giọng mập mờ phun ra một chữ: “Áp.”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn co rút khóe môi, khuôn mặt nhỏ nhắn quấy rầy động lòng người đỏ diễm lệ như hoa đào tháng ba.

Cô nheo mắt, tức giận nhìn người đàn ông hỗn đản bề ngoài khí chất

cao nhã nhưng bên trong tà mị xấu xa: “Long Tư Hạo, anh đúng là hết thuốc chữa, anh chính là một tên lưu manh khoác áo ưu nhã.”

Long Tư Hạo cắn rái tai cô, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Em cũng vậy, tiểu lưu manh.”

“Anh...” Lửa giận trong lòng Lê Hiểu Mạn lại xông lên đầu, cô không thể nhịn được nữa.

“Long Tư Hạo, em cắn chết anh, cái miệng này của anh thật xấu.”

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn thừa dịp Long Tư Hạo chưa chuẩn bị, dùng hết toàn lực xoay mình, đè Long Tư Hạo dưới người, hung hãn cắn môi mỏng quyến rũ của anh.

Long Tư Hạo thấy vậy, thuận thế một tay ôm eo cô, một tay bấu ót cô, lưỡi dài nhân cơ hội thăm dò trong miệng cô.

“Ừm... ừm...”

Trong phòng ngủ vang lên tiếng hai người hôn nhau rất thô lỗ.

Lê Hiểu Mạn bị chiếm tiện nghi muốn lui ra, không biết sao sau ót bị tay Long Tư Hạo bấu chặt, cô cắn bản không thể ngóc đầu, bị anh ép buộc hôn môi.

Cô muốn cắn anh, nhưng luôn đụng phải răng anh, hay là môi lưỡi cô bị anh cắn.

Cô đau hít hơi, nhưng ánh mắt anh chứa ý cười, cắn chặt cô không buông.

Anh dùng sức hôn cô, cắn cô, đến khi thấy cô sắp rơi nước mắt, anh

mới đau lòng buông cô ra, ánh mắt ôn nhu nóng bỏng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, lửa dập hết chưa?”

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn nổi lửa nhìn anh: “Anh cảm thấy thế nào?”

Long Tư Hạo híp mắt, khẽ nhếch môi, nụ cười tà mị: “Anh biết, Hiểu Hiểu cảm thấy anh làm chưa đủ.”

Dứt lời, môi mỏng kè sát bên tai cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Chuẩn bị xong chưa?”

Lê Hiểu Mạn nghi ngờ nhìn anh: “Chuẩn bị xong cái gì?”

“Cuốn ga trải giường.” Long Tư Hạo cong môi cười, môi mỏng khắc ra bốn chữ, liền xoay mình, đè Lê Hiểu Mạn dưới người, ôm chặt eo cô, vừa hôn cô vừa ôm cô lăn lộn trên giường lớn.

“Ừm ừm... Long... Tư Hạo, ừm... Em chóng mặt, em chịu thua!”

Lê Hiểu Mạn bị anh ép lăn lộn trên giường lớn sắp hôn mê, cô hoàn toàn chịu thua Long Tư Hạo.

Trên đời này không có chuyện anh không làm được, chỉ có chuyện anh không nghĩ tới.

Anh cứ vừa ôm hôn cô vừa lăn qua lộn lại như vậy, anh không mệt, nhưng cô choáng váng.

Không biết lăn lộn bao lâu, Long Tư Hạo mới dừng lại, ánh mắt tràn đầy thâm tình nhìn cô: “Hiểu Hiểu, anh yêu em.”

Lê Hiểu Mạn sắp ngất đi nghe được ba chữ này, hốc mắt nhất thời ướt át, mở mắt nhìn anh, trong lòng vì ba chữ này ba xúc động

không thôi.

Cô trừng mắt nhìn, nước mắt ướt đến lông mi dài nhọn của cô, dáng vẻ xúc động động lòng người.

Cô mím chặt môi không lên tiếng, Long Tư Hạo cúi đầu xuống hôn lên môi cô lần nữa, lần này anh hôn rất ôn nhu.

Lê Hiểu Mạn không giãy giụa, không cự tuyệt, dần nhắm mắt lại, đáp lại nụ hôn ôn nhu làm người ta say mê của anh.

...

Hôm sau.

Lê Hiểu Mạn tỉnh lại đối mặt đôi mắt tràn đầy ai oán.

“Nghiên Nghiên...”

Lê Hiểu Mạn thấy con gái bảo bối Lê An Nghiên ngồi bên giường nhìn cô không chớp mắt, cô ngồi dậy, theo bản năng nhìn mình, thấy mình mặc áo ngủ, lúc này mới yên tâm.

Sau đó cô nhìn Tiểu Nghiên Nghiên đang lườm cô, giọng ôn nhu hỏi: “Nghiên Nghiên, sao thế? Tại sao sáng sớm đã nhìn mẹ như vậy?”

Tiểu Nghiên Nghiên đưa tay nhỏ mịn màng chỉ cổ thon dài trắng nõn của cô, chớp mắt nói: “Trên cổ mẹ lại bị daddy đánh thật nhiều dấu ô mai.”

Bị Tiểu Nghiên Nghiên phát hiện dấu hôn Long Tư Hạo lưu lại trên cổ lần nữa, Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, đưa tay kéo áo ngủ cô.

Cô nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, cười hỏi: “Nghiên Nghiên, daddy con đâu?”

Chương 662: Bảo bối, có ai hiểu con gái bằng ba

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Nghiên Nghiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn lên: “Ba đang làm bữa sáng.”

Nghe vậy, ánh mắt Lê Hiểu Mạn tràn đầy ý cười, cảm giác hạnh phúc của năm năm trước đã trở lại.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy khuôn mặt cô đầy ý cười, mở to mắt, dò hỏi: “Mẹ, mẹ đã tha thứ việc ba rời khỏi mẹ năm năm trước rồi ạ? Mẹ hết giận chưa?”

Lê Hiểu Mạn khẽ nhú mày, nghĩ đến việc Long Tư Hạo rời xa cô năm năm, trong lòng cô vẫn đau âm ỉ.

Nếu anh yêu cô, năm năm trước vì sao lại rời xa cô?

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ mình nhú mày, đôi mắt nhỏ không chớp nhìn cô, thanh âm non nớt hỏi: “Mẹ, mẹ còn chưa tha thứ cho ba sao?”

Lê Hiểu Mạn mím môi, không trả lời Tiểu Nghiên Nghiên.

Cô đau lòng năm năm, thương tâm năm năm, tưởng niệm năm năm, anh đột nhiên trở lại, cũng không nói với cô lý do vì sao năm năm trước anh rời đi, trong lòng cô nếu không có khúc mắc gì là không thể.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ mình im lặng, đang do dự có nên nói sự thật với mẹ hay không, Long Tur Hạo mặc quần áo ở nhà liền đi vào, anh nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, sau đó mới quay lại nhìn Lê Hiếu Mạn: “Hiếu Hiếu, bữa sáng làm xong rồi, mau dậy rửa mặt chải đầu.”

Dứt lời, anh bước đến bên giường, vươn tay ra ôm Tiểu Nghiên Nghiên đang ngồi trên đó vào lòng, cúi xuống nhìn bé nói: “Nghiên Nghiên, ba có chuyện muốn nói riêng với con, chúng ta ra ngoài trước, nhé?”

Anh không chờ Tiểu Nghiên Nghiên đồng ý đã bế bé ra khỏi phòng ngủ, sau đó bế Tiểu Nghiên Nghiên vào phòng ngủ cạnh đó, cũng đóng cửa lại.

Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt, nghi hoặc nhìn anh: “Ba muốn nói riêng với con chuyện gì?”

Long Tur Hạo cúi xuống nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, đặt bé lên chiếc giường công chúa, sau đó mang ghế tới ngồi đối diện bé.

Một lớn một nhỏ hai ba con cứ như thế mắt to trừng mắt nhỏ, ai cũng không chuyển mắt đi trước.

Long Tur Hạo nhìn cô nhóc ngó mình n giây kia, cong môi cười, đưa tay khẽ nhéo nhéo gương mặt phấn điều ngọc mài của bé, ánh mắt càng ôn nhu cưng chiều nhìn bé: “Nghiên Nghiên, vừa rồi có phải con định bán đứng ba không?”

Tiểu Nghiên Nghiên gật đầu, cong mắt cười, tò mò hỏi: “Sao ba biết?”

Long Tur Hạo khẽ búng trán bé cười: “Bảo bối, không ai hiểu con gái

bằng ba được, con nghĩ gì sao ba không biết chứ.”

Tiểu Nghiên Nghiên xoa xoa cái trán bị búng, nhăn mặt: “Ba, đau.”

Nghe bé nói đau, Long Tư Hạo đưa tay xoa xoa cho bé, cúi xuống ôn nhu nhìn cô nhóc, ngữ khí nghiêm túc: “Nghiên Nghiên, chuyện hôm qua ba nói với con đừng nói cho mẹ biết.”

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu nhìn anh, có chút khó hiểu hỏi: “Vì sao không thể nói cho mẹ biết? Chẳng lẽ ba không muốn mẹ mau chóng tha thứ cho ba sao? Nếu ba nói ra, không chừng mẹ sẽ tha thứ cho ba liền đó.”

Long Tư Hạo nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, gương mặt tuấn mỹ đường cong nhu hòa, khóe môi nở nụ cười ôn nhu: “Nghiên Nghiên, con nghĩ cho ba như thế ba rất vui, nhưng ba không muốn dùng cách đó để mẹ tha thứ cho ba, ba còn nhiều cách khác để mẹ con tha thứ mà.”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt: “Ba không biết cách khác sẽ gian nan hơn sao? Vì sao ba không chọn cách dễ dàng hơn?”

Long Tư Hạo đưa tay xoa đầu cô nhóc, lời nói ra mang hàm ý sâu xa: “Nghiên Nghiên, con còn nhỏ, có rất nhiều chuyện con không hiểu, ba thà tốn nhiều công sức, lựa chọn cách gian nan hơn để mẹ con tha thứ cho ba cũng tuyệt đối không muốn dùng cách khiến mẹ con đau lòng để khiến cô ấy tha thứ.”

Sau khi nghe xong Tiểu Nghiên Nghiên hiểu ra, bé cũng cảm nhận được ba thương mẹ đến mức nào.

Vốn ba có thể dễ dàng khiến mẹ tha thứ, nhưng ba sợ sau khi mẹ biết ba sinh bệnh sẽ đau lòng khó chịu, cho nên lựa chọn dùng cách

khác để được mẹ tha thứ.

Người khác không hiểu tâm tư của ba, nhưng bé hiểu rồi, ba thật sự rất yêu mẹ, yêu đến không đành lòng khiến cô đau lòng khó chịu.

Bé cảm động, vì ba thực sự rất yêu mẹ.

Long Tư Hạo cúi xuống nhìn Tiểu Nghiên Nghiên đang rưng rưng nước mắt: “Được rồi, bảo bố, đi ăn sáng thôi.”

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu nhìn anh, nở nụ cười, sau đó xuống giường, lon ton đi ra ngoài phòng ngủ, khi đi tới cửa, bé ngừng lại, xoay người nhìn về phía Long Tư Hạo.

“Ba cố lên, mau khiến mẹ tha thứ.”

Long Tư Hạo nhìn Tiểu Nghiên Nghiên đang cố vũ mình, đôi mắt hẹp dài đong đầy ý cười, anh bước tới ôm bé lên, cong môi, tràn đầy tự tin nói: “Bảo bố yên tâm, ba nhất định sẽ khiến mẹ con thứ.”

Dứt lời, anh liền ôm bé ra phòng ngủ, đi về phía nhà ăn.

Lê Hiểu Mạn rửa mặt chải đầu xong bưng bữa sáng đã làm xong đến nhà ăn, cô mới vừa dọn xong, Long Tư Hạo đã ôm Tiểu Nghiên Nghiên tiến vào.

Thấy Long Tư Hạo nắm tay Tiểu Nghiên Nghiên, không khí giữa hai ba con hài hòa ấm áp, cô mỉm cười, hình ảnh đó cô từng không dám mơ tưởng đến.

Năm năm trước cô và Long Tư Hạo tách ra, sau đó cô chưa từng gặp lại anh, cô chưa từng nghĩ sẽ có một ngày anh lại ôm con gái bảo bố của họ như thế.

Ngồi xuống bàn ăn, Tiểu Nghiên Nghiên đã sớm đói bụng lập tức động đũa trước, bé vừa ăn vừa không chút keo kiệt khen ngon.

Tiểu Nghiên Nghiên khen khiến ý cười trong mắt Long Tư Hạo càng sâu, anh ôn nhu nhìn con gái bảo bố: “Nghiên Nghiên, nếu ngon ăn nhiều hơn đi, về sau muốn ăn gì cứ nói với ba, sau này ngày nào ba cũng nấu cho con.”

Tiểu Nghiên Nghiên thấy Long Tư Hạo tốt như vậy, nấu cơm lại ngon như thế, cán cân trong lòng bé bắt đầu lệch khỏi Hàn Cẩm Hi nghiêng dần về phía anh.

Bé nhìn Long Tư Hạo ngọt ngào cười, gật đầu: “Vâng! Cảm ơn ba.”

Lúc này bé gọi là ba, mà không phải ba.

Long Tư Hạo ôn nhu nhìn bé: “Không cần khách khí với ba như vậy, chúng ta là người một nhà, ba chăm sóc con và mẹ là chuyện phải làm mà.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhăn mặt, chớp chớp mắt nhìn Long Tư Hạo: “Nhưng nấu cơm lẽ ra là việc của mẹ mà! Nếu ba nấu cơm, ai đi kiếm tiền?”

Long Tư Hạo khẽ nhướn mày, ánh mắt cứng chiều nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, cong môi cười: “Kiếm tiền nuôi gia đình, giặt quần áo nấu cơm, ba đều làm hết, Nghiên Nghiên và mẹ chỉ cần thoả mái hưởng thụ là được rồi.”

Ánh mắt Tiểu Nghiên Nghiên sáng ngời, chớp chớp mắt, nhìn về phía Long Tư Hạo cười ngọt ngào: “Oa! Ba, ba thật vĩ đại!”

Lê Hiếu Mạn ngồi một bên trừng mắt nhìn Long Tư Hạo: “Chỉ biết dỗ trẻ con.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo nheo mắt lại nhìn Lê Hiếu Mạn, đứng lên đến bên cạnh cô, vươn tay ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô, khẽ thì thầm bên tai: “Sao? Ghen tị? Trách anh dỗ con gái không dỗ em?”

Chương 663: Không có khí phách đã không có Nghiên Nghiên

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn đang muốn nói không phải, Long Tur Hạo lại tiếp tục nói: “Chờ cơm nước xong, anh lại dỗ em. “

“Em mới không cần.” Lê Hiểu Mạn nhưn mày nhìn Long Tur Hạo, đưa tay dùng sức nhéo đùi anh.

Mà bị nhéo, Long Tur Hạo ngay cả mày cũng không nhăn một cái, anh hơi hơi híp mắt, khóe môi cong lên vài phần, bàn tay trực tiếp đặt lên đùi Lê Hiểu Mạn.

Hôm nay Lê Hiểu Mạn mặc quần áo công sở, váy ngắn đến đùi.

Nhận thấy trên đùi mình bỗng xuất hiện bàn tay nóng rực, khuôn mặt thanh lệ của Lê Hiểu Mạn đỏ lên, nâng mắt nhìn Long Tur Hạo, đê thấp thanh âm: “Lấy ra, không được sờ.”

Long Tur Hạo làm như không nghe thấy lời cô nói, không thêm động đậy, anh tao nhã ăn bữa sáng, mà bàn tay dưới bàn của anh lại xoa nắn sờ mó cặp đùi trắng nõn mềm mịn của Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn như bị điện giật toàn thân run lên, khuôn mặt thanh lệ càng đỏ ửng như trái đào chín.

Cô nheo mắt, hung hăng trừng Long Tur Hạo một tay cầm đũa tư vẫn nhã nhặn ăn bữa sáng, tay kia thì lại vui đùa lưu manh, trong lòng bội phục muốn quỳ lạy anh luôn.

Cô liếc nhìn Tiểu Nghiên Nghiên đang ngồi đối diện, hạ giọng nói: “Long Tur Hạo, tên khốn này, anh sờ đủ chưa hả?”

Bàn tay ấm nóng của Long Tur Hạo vẫn như cũ đặt trên đùi cô, khẽ ghé đến bên tai, thanh âm trầm thấp hơi khàn khàn: “Chỉ sờ sao đủ, anh còn muốn làm.”

Nghĩ đến tối hôm qua cùng anh thân thiết, khuôn mặt Lê Hiểu Mạn nhỏ lại nóng lên: “Long Tur Hạo, anh đúng là đồ lưu manh.”

Long Tur Hạo híp mắt, ánh mắt nóng rực nhìn cô, khóe môi cong lên đầy mỉa mai: “Anh là lưu manh, nhưng chỉ lưu manh với một người, đùa giỡn lưu manh với người mình yêu là thiên kinh nghĩa địa.”

“Thiên kinh nghĩa địa cái đầu anh đấy.” Lê Hiểu Mạn nhìn anh nói, lại dùng lực nheo đùi anh một cái.

Lúc cô đang định rút tay về, Long Tur Hạo kéo tay cô đặt lên đùi anh.

Tiểu Nghiên Nghiên ăn xong thấy ba mẹ mình thân thiết, chỉ kém chút nữa là dính chặt vào nhau, bé chớp chớp mắt, thanh âm non nớt hỏi: “Mẹ, ba, hai người sờ tới sờ lui sờ đủ chưa? Đừng tưởng con còn nhỏ không biết hai người đang làm gì. À con no rồi, hai người cứ từ từ ăn.”

Dứt lời, Tiểu Nghiên Nghiên liền đứng dậy rời khỏi phòng ăn.

Lê Hiểu Mạn thấy Tiểu Nghiên Nghiên đi rồi liền giã khỏi lòng Long Tur Hạo, nheo mắt lại nhìn anh: “Long Tur Hạo, anh”

Lê Hiểu Mạn vốn định mắng anh, nhưng nghĩ lại, dù cô mắng gì anh cũng không đứng đắn như thế, cô mắng cũng tốn công, vì thế khỏi mắng nữa, tự ngồi vào chỗ ăn sáng, không ngẩng đầu nhìn Long Tur Hạo, cũng không nói chuyện với anh nữa.

Mà Long Tur Hạo thấy cô không lên tiếng, híp mắt nhìn cô chăm chăm, trong mắt mang theo ý cười, khóe môi cong cong tạo thành đường cong tuyệt đẹp.

Ăn xong bữa sáng, Lê Hiểu Mạn chủ dọn bát đĩa đến phòng bếp rửa, Long Tur Hạo theo sau mang giúp chén bát vào trong.

Thấy Lê Hiểu Mạn thực sự chỉ rửa bát không để ý tới mình, anh bước tới, sau đó ôm lấy cô từ sau, vùi đầu vào cần cổ ngửi mùi hương quen thuộc của cô: “Hiểu Hiểu, xin lỗi.”

Anh đột nhiên xin lỗi, khiến động tác rửa chén của Lê Hiểu Mạn khựng lại một chút, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Đùa giỡn lưu manh xong mới đến xin lỗi không biết là muộn rồi à?”

Long Tur Hạo híp lại mắt, đưa tay vén những sợi tóc mai bướng bỉnh rơi xuống ra sau vành tai cô, hôn lên vành tai trắng như ngọc: “Hiểu Hiểu, anh xin lỗi em không phải vì vậy.”

Lê Hiểu Mạn rửa xong cái bát cuối cùng, nhưn mày nhìn anh: “VẬY anh xin lỗi việc gì?”

Long Tur Hạo khẽ vuốt ve mặt cô, nhìn cô chăm chú, trong mắt tràn đầy áy náy và tự trách: “Hiểu Hiểu, anh xin lỗi là vì anh rời đi hại em thương tâm năm năm, làm hại Nghiên Nghiên không có ba ba yêu thương, làm hại một cô gái như em phải một mình gánh vác trách nhiệm chăm sóc dạy dỗ Nghiên Nghiên.”

Nói đến đây, anh dừng lại, ánh mắt thâm tình nhìn cô: “Hiểu Hiểu, anh cho em một tháng thời gian suy nghĩ, em đã cân nhắc xong chưa?”

“Cân nhắc xong chưa cái gì?” Lê Hiểu Mạn nâng mắt nhìn anh, ánh mắt mang theo nghi hoặc.

Long Tur Hạo cong môi cười, đôi mắt tràn đầy thâm tình trói chặt cô: “Lần trước chúng ta cũng đã bàn qua rồi, em có muốn bắt đầu lại lần nữa với anh không?”

Lê Hiểu Mạn nâng mắt liếc anh một cái, rũ mắt, cô tuy ngoài miệng còn chưa đồng ý, nhưng cô và anh cũng đã lăn giường nhiều lần như thế rồi, cái này cũng không tính là bắt đầu lại với anh lần nữa sao.

Long Tur Hạo thấy Lê Hiểu Mạn rũ mắt im lặng không lên tiếng, ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng của anh khẽ nâng cằm cô, buộc cô ngẩng đầu lên.

“Hiểu Hiểu, ngươi còn yêu ta sao không?”

Cô có yêu mình hay không, trong lòng anh đã có đáp án, nhưng giờ phút này anh lại muốn nghe chính miệng cô nói ra lời yêu.

Đối diện với ánh mắt thâm tình chờ mong của anh, trái tim Lê Hiểu Mạn khẽ run lên, cô mím môi, cụp mắt, lông mi run rẩy: “Em không yêu thì sao em có thể cùng anh?”

Cắn môi, cô mới nói nói: “Lăn giường?”

Đôi mắt hẹp dài đen như mực tràn đầy ý cười, Long Tur Hạo cúi đầu

hôn lên môi cô, đè cô lên tường bếp, ánh mắt ôn nhu nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em yêu anh, anh cũng yêu em, chúng ta còn có Nghiên Nghiên, chúng ta cho Nghiên Nghiên một gia đình hạnh phúc trọn vẹn được không?”

“Cho Nghiên Nghiên một gia đình hạnh phúc trọn vẹn?” Lê Hiểu Mạn khẽ nhướn mày, đôi mắt to tròn nhìn anh chăm chăm: “Anh có ý gì?”

Long Tư Hạo mắt mím cười nhìn cô, cong môi: “Hiểu Hiểu, ý của anh chắc em cũng biết mà.”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, trong mắt xao động phức tạp: “Anh nói kết hôn?”

Long Tư Hạo cúi xuống thâm tình nhìn cô: “Hiểu Hiểu, Nghiên Nghiên cũng đã gần năm tuổi rồi, con cần một gia đình trọn vẹn, chúng ta cũng đã lãng phí mất gần năm năm trời, anh không muốn lãng phí nữa, không muốn rời khỏi em nữa.”

Lê Hiểu Mạn xúc động, cô nâng mắt nhìn anh chăm chú: “Long Tư Hạo, em còn muốn cho Nghiên Nghiên một gia đình trọn vẹn hạnh phúc hơn anh kia.”

Long Tư Hạo bắt lấy lời của cô, đôi mắt hẹp dài mang theo ý cười nhìn cô: “Cho nên em đồng ý?”

Lê Hiểu Mạn khẽ nhú mày, nhìn anh cong môi cười, học động tác của Tiểu Nghiên Nghiên, dựng thẳng ngón trỏ lắc qua lắc lại: “Không dễ vậy đâu, Long Tư Hạo, anh mất tích năm năm, hại em bi thương đau lòng suốt năm năm, em mới không dễ dàng để anh nắm vào tay vậy đâu.”

“Thế nên, em muốn anh tiếp tục theo đuổi em đến khi em đồng ý kết

hôn với anh mới thôi?” Long Tư Hạo cũng học động tác của Lạc Thụy, lộ ra vẻ mặt khóc tang.

Dừng lại một chút, anh ôn nhu nhìn cô: “Hiểu Hiểu, được, tạm thời anh không ép em kết hôn với anh, nhưng em phải đồng ý với anh một việc.”

Lê Hiểu Mạn nhưn mày nhìn anh hỏi: “Chuyện gì?”

Long Tư Hạo híp mắt, sắc mặt trầm xuống, sâu kín nhìn cô, thanh âm trầm thấp, trong giọng nói mang theo khí thế không cho cãi lại: “Không được về nhà cậu ở nữa.”

Lê Hiểu Mạn nhú mày: “Why?”

Long Tư Hạo híp mắt trừng cô, ngữ khí bá đạo: “Anh nói không được là không được, em không đồng ý, anh sẽ giam em ở biệt thự ven hồ này, cho em đời này khỏi gặp lại cậu mình luôn.”

Lê hiểu trừng mắt nhìn anh: “Long Tư Hạo, anh quá bá đạo rồi đấy.”

Không chờ Lê Hiểu Mạn nói xong, Long Tư Hạo đã nheo mắt, trầm giọng cắt ngang: “Anh chính là bá đạo như vậy đấy.”

“Có khí phách.” Lê Hiểu Mạn trừng anh nói xong thở phì phì chuẩn bị rời khỏi phòng bếp.

Long Tư Hạo giữ cô lại, ánh mắt tối sầm nhìn cô: “Hiểu Hiểu, nếu anh không có khí phách đã không có Nghiên Nghiên.”

Dứt lời, Long Tư Hạo giữ chặt gáy cô, cắn mút đôi môi mê người kia, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, thanh âm trầm thấp hơi khàn khàn: “Hiểu Hiểu, anh lại muốn em rồi.”

Chương 664: Hiểu Hiểu, anh cùng em PA

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn đưa tay đẩy anh: “Đây là phòng bếp.”

“Vậy chúng ta lên giường.” Long Tư Hạo nhìn cô, không để cho cô có cơ hội từ chối, khom lưng bế cô lên đi thẳng đến phòng ngủ.

Vốn dĩ Tiểu Nghiên Nghiên chơi game trên Ipad trong phòng vừa đúng lúc đi ra, nhìn thấy Long Tư Hạo bế mẹ mình, cô bé chớp chớp đôi mắt nhỏ, đang định lên tiếng, ba cô bé đã lên tiếng trước.

“Nghiên Nghiên, ba và mẹ con có chính sự cần làm, con...”

Tiểu Nghiên Nghiên cắt đứt lời ba mình, giọng nói non nớt: “Chính sự gì ạ? Lại định cuốn ga trải giường sao? Ba, mẹ, hai người tiết chế chút đi ạ! Lỡ như mẹ lại có thai trước khi cưới thì sao ạ?”

Tiểu Nghiên Nghiên nói xong liền xoay người trở về phòng ngủ của mình, trước khi đóng cửa, cô bé ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn ba mẹ mình nói: “Ba và mẹ nhỏ tiếng chút, nếu không... Sẽ ảnh hưởng đến trẻ con như con, con không muốn nghe được âm thanh hai người phát ra đâu ạ.”

Dứt lời, cô bé liền đóng cửa lại, để lại Lê Hiểu Mạn cùng Long Tư Hạo với bầu không khí xấu hổ, hai người đều trợn to mắt, không thể tin được người vừa mới nói chuyện với hai người là con gái bảo bối mới bốn tuổi của họ.

Cô bé nghe được âm thanh khi nào?

Tỉnh hồn lại, Long Tur Hạo bế Lê Hiểu Mạn đi thẳng vào phòng ngủ, lập tức nhấc chân đá cửa phòng lại.

Lê Hiểu Mạn thấy thế, nheo mắt nhìn anh: “Long Tur Hạo, em còn rất nhiều chuyện cần làm, không có thời gian chơi đùa với anh.”

Long Tur Hạo bế cô lên giường, dùng ánh mắt nóng rực nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em không có thời gian, anh có, anh chơi đùa cùng em.”

“Long Tur... Ừm ừm... Hạo... Ừm... Em thật sự bận rất nhiều việc...”

Long Tur Hạo mỉm cười nhìn cô, đáy mắt cháy lên ngọn lửa dục: “Làm xong sẽ đi làm việc.”

Lê Hiểu Mạn trừng mắt nhìn anh: “Làm việc xong trước đã.”

Long Tur Hạo cười tà mị: “Vừa làm vừa làm việc.”

“Anh... Ừm ừm...”

Lê Hiểu Mạn chưa nói xong đã bị Long Tur Hạo nuốt vào, cô bị anh hôn mãnh liệt, đầu óc choáng váng, buộc phải cùng anh lăn lộn cả buổi.

Trong lúc đó, cơm trưa của Tiểu Nghiên Nghiên là do Lạc Thụy tự mình đến đưa cô bé đi Ngự Yến Lâu ăn.

Buổi tối, khi Lạc Thụy đưa Tiểu Nghiên Nghiên trở về, hai người vẫn còn ở trong phòng.

Sau khi Lê Hiểu Mạn ngủ say, anh giúp cô lau sạch xong mới rời khỏi phòng ngủ.

Vận động cả ngày, tinh thần anh vẫn sáng khoái như cũ.

Lạc Thụy chơi game cùng Tiểu Nghiên Nghiên ở phòng khách, nhìn thấy Long Tư Hạo đi ra, mới rời khỏi.

Tiểu Nghiên Nghiên đang chơi game, liếc mắt nhìn ba mình, khẽ nhú mày, chu đôi môi nhỏ nhắn: “Con đói rồi.”

Sau khi cô bé cùng Lạc Thụy đến Ngự Yến Lâu ăn cơm trưa, Lạc Thụy dẫn cô bé đi chơi đến tối mới trở về, cho nên vẫn chưa ăn cơm chiều.

Mà sau khi cô bé ăn xong thức ăn Long Tư Hạo làm, cái miệng nhỏ nhắn liền kén chọn, thức ăn ở Ngự Yến Lâu không hợp khẩu vị cô bé, cô bé thích ăn cơm ba mình nấu hơn.

Mắt Long Tư Hạo đầy ý cười nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, giọng nói trầm thấp dịu dàng: “Muốn ăn cái gì, ba làm cho con.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhướn nhướn mày: “Muốn ăn mì cán bằng tay.”

“Được, ba lập tức đi làm, bảo bố chờ lát nhé.” Long Tư Hạo cứng chiu nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, nói xong liền sải bước đi vào phòng bếp.

Tiểu Nghiên Nghiên buông Ipad xuống, chớp đôi mắt nhỏ nhìn Long Tư Hạo hỏi: “Ba, ba và mẹ cuốn ga trải giường cả ngày, không mệt mỏi sao ạ?”

Long Tur Hạo kéo kéo khóe môi, xoay người nheo chặt mắt, liếc nhìn cô bé sầm mặt: “Nghiên Nghiên, những lời này là ai dạy con?”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp đôi mắt đầy vẻ vô tội: “Là ba dạy đó!”

Dứt lời, cô bé chu đôi môi anh đào: “Ba, con thật sự đói bụng.”

Nhìn thấy Tiểu Nghiên Nghiên chu môi, Long Tur Hạo không nỡ, lập tức xoay người đi vào phòng bếp.

Tiểu Nghiên Nghiên cũng đi vào theo, nhìn thấy Long Tur Hạo đang nhào bột, cô bé đi đến, cười hì hì nhìn anh: “Ba, con cũng muốn nhào bột, có thể dạy con được không?”

“Con muốn nhào bột?” Long Tur Hạo nhìn cô bé bốn tuổi trước mặt mình, cong môi cười, giọng nói trầm thấp dịu dàng: “Bảo bối, nhào bột trông đơn giản nhưng cần kỹ thuật, con còn chưa đến năm tuổi sao có đủ sức lực, ra phòng khách xem ti vi, ba làm xong sẽ gọi con, có được không?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhăn mày, chu cái miệng nhỏ nhắn: “Nhưng con rất muốn học! Ba, ba dạy con đi!”

Nhìn thấy Tiểu Nghiên Nghiên kiên trì như thế, Long Tur Hạo liền nhìn cô bé hỏi: “Nhất định muốn học?”

“Vâng ạ!” Tiểu Nghiên Nghiên liên tục gật đầu, cười ngọt ngào với Long Tur Hạo: “Vậy là ba đồng ý dạy con rồi sao?”

Cô bé vui vẻ liền gọi ba, không vui vẻ cũng gọi ba.

Long Tur Hạo ngồi xổm xuống, mỉm cười nhìn cô bé, ánh mắt dịu dàng cương chiu: “Nếu bảo bối muốn học như vậy, đương nhiên ba

cam tâm tình nguyện dạy, hiếu học là đứa trẻ ngoan.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Long Tư Hạo chớp đôi mắt nhỏ, cảm thấy ba của mình rất dịu dàng, rất đáng yêu!

Cô bé nhìn Long Tư Hạo với ánh mắt đầy mong đợi: “Ba, ngày mai con muốn đi công viên chơi, ba có thể đưa con đi không ạ? Những bạn nhỏ khác đều có ba và mẹ dẫn đi chơi, con cảm thấy cho bọn họ thật hạnh phúc, nhưng ba Hàn vẫn luôn bận rộn, cũng chỉ có mẹ chơi với con, mỗi lần đều bạn nhỏ hỏi sao ba con không đến, ba, con muốn ba chơi với con....”

Nói xong lời cuối cùng, Tiểu Nghiên Nghiên nhú nhú hàng chân mày nhỏ nhắn, nước mắt lưng tròng.

Long Tư Hạo thấy thế, tim khẽ nhói, đưa tay bế cô bé lên, trong mắt đầy vẻ áy náy: “Nghiên Nghiên, xin lỗi! Là ba sai, mai ba sẽ đi cùng con, sau này Nghiên Nghiên muốn đi đâu cứ nói với ba, ba nhất định đi cùng con, còn có mẹ, cả nhà chúng ta sẽ không rời xa nữa.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhướng mày nhìn Long Tư Hạo: “Ba, là do ba nói đó! Không được đổi ý, sau này con muốn đi đâu, ba đều phải đi cùng con, còn có mẹ nữa.”

“Chuyện đã hứa với bảo bối, ba sẽ vĩnh viễn không đổi ý.” Long Tư Hạo cương chiu nhìn Tiểu Nghiên Nghiên: “Chúng ta ngoéo tay nào.”

“Vâng ạ!” Tiểu Nghiên Nghiên cười ngọt ngào với Long Tư Hạo, đưa ngón tay út ra.

...

Sau buổi cơm tối, Long Tư Hạo chơi cùng Tiểu Nghiên Nghiên, sau

khi cô bé ngủ, anh mới trở về phòng ngủ cùng Lê Hiểu Mạn.

Ở bên cạnh con gái và vợ, cuộc sống như thế là thứ anh từng mong muốn nhất, cuối cùng cũng được như ý nguyện.

Anh cảm thấy rất may mắn khi có ngày hôm nay, rất cảm kích Hiểu Hiểu đã sinh cho anh một cô con gái vừa thông minh vừa hiểu chuyện.

Nghiên Nghiên là con gái của anh, đây là sự thật không thể chối cãi.

Nhưng chuyện duy nhất khiến anh nghi ngờ chính là rốt cuộc Nghiên Nghiên được sinh ra bằng cách nào?

Trong ký ức của anh, kể từ khi biết Hiểu Hiểu mang thai đứa con duy nhất của hai người, mãi cho đến khi bọn họ xa nhau, anh không có chạm vào cô, theo lý thuyết, Hiểu Hiểu không cách nào mang thai con anh được.

Trừ khi giống như Lạc Thụy nói, Nghiên Nghiên là kết quả của việc thụ tinh nhân tạo.

Chương 665: Tặng đá vá, bẻ ra

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi anh tắm xong, nằm bên cạnh Lê Hiểu Mạn, đưa tay kéo cô vào trong lòng, môi mỏng kề sát tai cô, giọng nói trầm thấp: “Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu.”

Lê Hiểu Mạn ngủ khá sâu, anh gọi vài tiếng, cô đều không có phản ứng.

Nhìn thấy không gọi cô tỉnh được, anh cúi người chiếm lấy đôi môi dụ người của cô, nặng nề gặm cắn.

“Ừm.” Lê Hiểu Mạn ừm một tiếng, bắt đầu tỉnh lại.

Long Tư Hạo còn thừa dịp cô khẽ ừm, dò xét vào trong miệng cô, dùng sức mút lấy chiếc lưỡi của cô.

“Ừm...”

Lê Hiểu Mạn bị đau nói mớ, cảm giác khó thở ập đến khiến cô mở mắt, ánh mắt mê ly nhìn người đàn ông tuấn mỹ đang hôn mình.

Hàng chân mây thanh tú của cô khẽ nhú lại, mơ mơ màng màng hỏi: “Anh vẫn chưa làm đủ à?”

“Tỉnh rồi?” Long Tư Hạo rời khỏi môi cô, môi mỏng khẽ cắn vành tai cô, giọng nói trầm thấp: “Vẫn chưa ngủ đủ sao?”

Lê Hiểu Mạn nhắm mắt lại, khẽ gật đầu: “Ừm.”

Long Tư Hạo ôm chặt cô, đưa tay khẽ vuốt cánh môi đầy đặn của cô, khẽ nói vào tai: “Hiểu Hiểu, nói cho anh biết, làm sao có Nghiên Nghiên?”

Lê Hiểu Mạn vẫn nhắm mắt như cũ, giọng nói lười biếng hỏi: “Cái gì mà làm sao có?”

Ngón tay thon dài của Long Tư Hạo từ bờ môi cô đi xuống, châm lửa trên thân thể cô, giọng nói trầm thấp khàn khàn: “Em làm sao để mang thai Nghiên Nghiên?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn lập tức tỉnh táo, cô mở lớn hai mắt, ánh mắt tức giận nhìn Long Tư Hạo, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú hiện ra vẻ không vui: “Hai chữ, không biết.”

Nhìn thấy cô có chút không vui, Long Tư Hạo cong môi cười, khoe môi hiện ra vẻ châm chọc: “Hiểu Hiểu, mau nói cho anh biết, rốt cuộc làm sao có Nghiên Nghiên?”

Lê Hiểu Mạn liếc mắt nhìn anh, liền quay đầu đi chỗ khác, giận dữ, cô còn tưởng rằng anh đã nghĩ ra.

Cô khẽ mím môi: “Từ trong kẽ đá chui ra.”

Dừng lại, cô ngược mắt nhìn anh chăm chăm: “Từ giờ trở đi, ngày nào anh còn chưa nghĩ ra làm sao có Nghiên Nghiên, ngày đó không được phép gặp mặt em, cũng không được ôm hay hôn em, càng không được phép ngủ cùng giường.”

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn nheo mắt, nhắc chân đạp Long Tư Hạo một

cước, dụng hết toàn lực khiến anh rơi giường.

Long Tur Hạo bị cô đạp xuống giường.

Giờ phút này anh cực kỳ hối hận, sớm biết đánh thức cô sẽ bị đuổi xuống giường, anh đã không đánh thức cô rồi.

Lê Hiểu Mạn híp mắt nhìn Long Tur Hạo đã bị mình đạp xuống giường, giọng không vui: “Long Tur Hạo, tốt nhất anh đừng thừa dịp em ngủ len lén bò lên, bằng không, em sẽ không để yên cho anh.”

“Hiểu Hiểu.”

“Đừng gọi em là Hiểu Hiểu.” Lê Hiểu Mạn liếc mắt nhìn anh, lập tức dờn tầm mắt: “Hiện tại em không muốn nói chuyện với anh.”

Dứt lời, cô ném chiếc gối bên cạnh về phía Long Tur Hạo, đưa tay chỉ cửa phòng ngủ: “Get out!”

Long Tur Hạo chụp lấy gối, nhìn cô với ánh mắt cứng chiều, đáp: “Được, anh đi ra ngoài.”

Anh cầm lấy chiếc gối, xoay người ra khỏi phòng ngủ.

Sau khi anh rời khỏi, Lê Hiểu Mạn liền tắt đèn, đắp chăn ngủ.

Còn Long Tur Hạo lại ngồi một mình ở phòng khách đến hừng đông.

Anh suy nghĩ cả đêm cũng không nghĩ ra, trừ lần gặp Lê Hiểu Mạn năm năm trước ở Ngự Yến Lâu, còn gặp nhau ở đâu nữa.

Lần đó ở Ngự Yến Lâu, hẳn là lần cuối cùng họ gặp nhau, sau đó anh không nhận được tin tức nào của cô nữa.

Lúc Lê Hiểu Mạn cùng Tiểu Nghiên Nghiên thức dậy, anh đã làm xong bữa sáng phong phú.

Lê Hiểu Mạn vẫn còn giận chuyện tối qua, cho nên lúc ăn sáng không thèm để ý đến anh.

Ăn sáng xong, bởi vì Tiểu Nghiên Nghiên nói muốn đi công viên, cho nên cô cứ để chén đĩa trên bàn, trực tiếp kéo Tiểu Nghiên Nghiên vào phòng ngủ giúp cô bé thay quần áo.

Còn chén đĩa, hiển nhiên là Long Tư Hạo rửa.

Lúc Tiểu Nghiên Nghiên thay quần, cô bé nhìn ra tâm trạng cô hôm nay không tốt lắm, nhíu hàng chân mày nhỏ nhắn hỏi cô: “Mẹ, hôm nay mẹ làm sao vậy, trông không được vui cho lắm, lúc ăn sáng cũng không nói câu nào với ba, có phải ba chọc giận mẹ không ạ?”

Lê Hiểu Mạn khẽ nhíu mày, ánh mắt dịu dàng nhìn cô bé: “Mẹ có không vui sao?”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt: “Có ạ.”

Dừng lại, cô bé lại hỏi tiếp: “Mẹ, mẹ sẽ kết hôn với ba sao?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn như ngơ mảy nhìn cô bé: “Nghiên Nghiên, vì sao đột nhiên hỏi mẹ vấn đề này?”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp đôi mắt nhỏ: “Mẹ, mẹ nói cho con biết trước đi.”

Lê Hiểu Mạn đang định trả lời, Long Tư Hạo đã rửa xong chén và thay quần áo đi đến.

Anh đi thẳng đến trước mặt Lê Hiếu Mạn, đưa tay bá đạo kéo cô vào trong lòng, hôn lên cánh môi đầy đặn của cô, nhìn con gái bảo bối - Lê An Nghiên của mình với ánh mắt dịu dàng: “Nghiên Nghiên, đương nhiên mẹ con sẽ kết hôn với ba, cho con một gia đình hoàn chỉnh.”

Lê Hiếu Mạn liếc mắt nhìn anh: “Em còn chưa có nói đồng ý.”

Long Tư Hạo liếc nhìn cô, cong môi cười: “Chuyện sớm hay muộn, Hiếu Hiếu, chúng ta cũng đã có con gái rồi, em càng chạy không thoát.”

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn: “Ba Hàn sẽ không vui.”

Long Tư Hạo nhướn hàng chân mày anh tuấn, đôi mắt chứa đựng ý cười: “Bảo bối, ba mẹ đương nhiên phải ở bên nhau mới tốt.”

Lê Hiếu Mạn liếc nhìn anh, đẩy bàn tay đang đặt trên eo mình, đi đến trước mặt Tiểu Nghiên Nghiên, dắt cô bé ra khỏi phòng ngủ.

Long Tư Hạo thấy thế, khẽ nhíu mày, xem ra Hiếu Hiếu của anh vẫn còn tức giận vì chuyện anh không nghĩ ra Nghiên Nghiên làm sao mà có.

Lẽ nào năm năm trước, Lạc Thụy bỏ thuốc, bọn họ đã ở bên nhau, chỉ là anh đã quên.

Đồng Nhạc Viên.

Đồng Nhạc Viên là công viên lớn nhất, hơn nữa bên trong còn có rất nhiều chỗ chơi, có ghế xoay tròn, trượt xe xoắn ốc, tàu lượn siêu tốc,

máy bay trên không, vòng quay ngựa gỗ.

Đúng lúc là chủ nhật, bên trong có rất nhiều người, cực kỳ náo nhiệt, vừa vào liền bị bầu không khí vui vẻ tác động.

Từ khi Tiểu Nghiên Nghiên xuống xe, luôn được Long Tư Hạo bế.

Lần đầu tiên cùng ba mình đến công viên, cô bé cực kỳ vui vẻ, luôn miệng bảo muốn chơi trò này, trò kia.

Long Tư Hạo liên tục mua vé, trò nào cũng mua, chỉ là đúng lúc chủ nhật, có vài trò cần phải xếp hàng, Long Tư Hạo dẫn Tiểu Nghiên Nghiên cùng Lê Hiểu Mạn chơi một vài trò ít người trước.

Sau khi chơi vài trò, Lê Hiểu Mạn có chút mệt, ngồi tạm ở ghế nghỉ ngơi, Tiểu Nghiên Nghiên lại muốn Long Tư Hạo dẫn cô bé đi chơi ghế xoay tròn.

Nhìn thấy cha con hai người họ chơi vui như thế, khuôn mặt thanh tú của cô tràn đầy ý cười.

Tuy đây không phải lần đầu tiên Nghiên Nghiên đến công viên này, thế nhưng cô nhìn ra được, bởi vì có Long Tư Hạo cùng đến, hôm nay là lần cô bé chơi vui vẻ nhất.

Khắp nơi đều là tiếng cười nói, Lê Hiểu Mạn bị bầu không khí vui vẻ tác động, tâm tình cũng càng ngày càng vui.

Cô khẽ chuyển mắt, mang theo ý cười liếc nhìn bốn phía, đột nhiên, cảnh một bé trai bị đụng ngã xuống đất rơi vào tầm mắt cô.

Chương 666: Thằng bé rất giống anh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy cậu bé bị đẩy ngã quỳ rạp trên mặt đất, hai ly đồ uống cậu đang cầm trong tay cũng đổ ra đất, đôi mày cô hơi chau lại, trong lòng như bị thứ gì lôi kéo, đứng dậy từ ghế nghỉ đến trước mặt cậu bé.

Cô đi đến trước người cậu bé, ngồi xổm xuống đỡ cậu dậy.

Cậu bé nhìn cô, lễ phép nói một câu cảm ơn, giọng nói trẻ con cực kì dễ nghe, trong sáng sạch sẽ.

Lê Hiểu Mạn duỗi tay phui nhẹ quần áo của cậu rồi mới ngược mắt nhìn cậu, lúc cô nhìn thấy dáng vẻ cậu bé thì đang muốn nói lại ngăn ra.

Một hồi lâu, đôi môi hồng của cô mới nhả ra hai chữ: “Là con.”

Thằng bé đúng là Long Dập, lúc ở triển lãm châu báu cá nhân của Lê Hiểu Mạn cô đã từng gặp cậu, bởi vì cậu mười phần giống Long Tư Hạo, tương tự như bản thu nhỏ của Long Tư Hạo cho nên khi gặp lại cậu lần nữa, liếc mắt một cái liền nhận ra cậu nhóc ngay.

Tiểu Long Dập nhìn thấy Lê Hiểu Mạn, đôi mắt nhỏ hẹp dài không tự giác xẹt qua một tia vui sướng, ánh mắt kinh ngạc nhìn cô, lễ phép cười: “Thì ra là dì xinh đẹp.”

Lê Hiểu Mạn nhìn thằng bé giống Long Tư Hạo lại khiến cô cảm thấy

thân thiết, cảm xúc trong lòng có chút phức tạp.

Cô nhượng mày nhìn cậu, cong môi cười hỏi: “Allen, con đi một mình sao?”

Bởi vì lúc trước đã hỏi tên Tiểu Long Dập cho nên cô biết cậu tên Allen.

“Dì xinh đẹp vẫn còn nhớ rõ tên của con à, con đến với mẹ ạ.”
Khươn mặt xinh đẹp soái khí của Tiểu Long Dập tươi cười ưu nhã ôn nhuận, vì Lê Hiểu Mạn nhớ rõ tên của cậu mà trong lòng có một niềm vui nhỏ không thể gọi tên.

Lê Hiểu Mạn cười nhìn cậu, ngữ khí dịu dàng: “Đương nhiên nhớ rõ chứ, con đẹp trai thế này, đương nhiên dì phải nhớ rõ tên con thôi.”

Dứt lời, cô như nghĩ đến cái gì lại rũ mắt nhìn cậu thử hỏi: “Allen, con có thể nói cho dì biết cha con tên là gì không?”

Việc Allen giống Long Tư Hạo khiến cô cảm thấy không giống trùng hợp, lần đầu tiên nhìn thấy cậu lúc trước, cô liền hoài nghi quan hệ của cậu với Long Tư Hạo, nhưng cậu nói cho cô mình mới năm tuổi, không thể nào là con trai Long Tư Hạo được.

Nhưng bây giờ cô nghĩ đến lại cảm thấy sự việc có chút kỳ lạ.

Tiểu Long Dập thấy Lê Hiểu Mạn hỏi daddy mình, cậu nhăn đôi mày kiếm đen như mực, trong đôi mắt hẹp dài đen như hắc ngọc xẹt qua một tia mắt mát, nhưng rất nhanh cậu liền hạ mắt che giấu chút mắt mát kia.

Cậu ngược mắt nhìn Lê Hiểu Mạn cười ôn hòa ưu nhã, giọng nói non nớt êm tai, ngữ khí chẳng nghe ra chút bi thương mắt mát nào: “Dì

xinh đẹp ơi, con không có daddy.”

Lê Hiếu Mạn nghe vậy liền ngẩn ra, đôi mắt trong veo như nước nhìn sâu vào cậu: “Allen sao lại không có daddy?”

Đôi mày kiếm anh khí của Tiểu Long Dập hơi chau lại, đôi mắt nhỏ hẹp dài nhiễm ý cười nhìn Lê Hiếu Mạn: “Dì xinh đẹp ơi, con chưa từng gặp được cha con mà.”

Ngữ khí của cậu rất nhẹ nhàng, không mang theo một tia thương cảm nào, nhưng không hiểu sao Lê Hiếu Mạn lại nghe ra được sự mát mát bên trong.

Cô rõ ràng mới gặp Tiểu Long Dập lần thứ hai, nhưng cô lại muốn biết rất nhiều chuyện của cậu.

“Dì xinh đẹp, con muốn đi mua lại đồ uống cho mẹ, hẹn gặp lại dì nha.” Tiểu Long Dập nhìn Lê Hiếu Mạn, nói xong liền xoay người đi về một cửa hàng nhỏ cách đó không xa.

Lê Hiếu Mạn vẫn luôn ngơ ngẩn nhìn về phía Tiểu Long Dập phía trước, trong đáy mắt xẹt qua một tia cảm xúc phức tạp.

Đôi mày đẹp nhú chặt, tâm tình vốn đang vui vẻ có chút trầm xuống và phức tạp lên.

Allen nói chưa từng gặp daddy mình, mà cậu lại giống Long Tư Hạo như vậy, cậu bé lại mới năm tuổi, chẳng lẽ cậu không phải do Long Tư Hạo và người phụ nữ khác sinh sau khi chia tay cô, mà vào 5 năm trước khi bọn họ chưa chia tay, anh và người phụ nữ khác đã có con riêng sao?

Cô đột nhiên nhớ tới khi cô mang thai đứa con gái đầu lòng với Long

Tur Hạo, Long Tur Hạo thường xuyên không trở về biệt thự, có khi nửa tháng, có khi là một hai tháng.

Chẳng lẽ trong khoảng thời gian đó anh và người phụ nữ khác.....

Cái ý tưởng này xuất hiện trong đầu cô khiến cô nhú chặt mày, trong lòng đau đớn như bị lưỡi dao sắc bén đâm trúng.

Cô siết chặt đôi tay mảnh khảnh, mỗi hơi thở đều bắt đầu trở nên khó chịu, ngực đau đớn vì hít thở không thông.

Sắc mặt cô trắng bệch, không, không có khả năng, không có khả năng Long Tur Hạo phản bội lúc cô đang mang thai, nhất định là cô suy nghĩ nhiều rồi.

Allen nói không chừng không phải con trai Long Tur Hạo, người lớn với con nít không có quan hệ huyết thống giống nhau không phải không có, có lẽ là trùng hợp thôi.

Cô không thể chấp nhận Long Tur Hạo có con với người phụ nữ khác, nếu đây là sự thật, cô nhất định sẽ không chịu nổi mất.

Chỉ mới suy đoán như vậy mà lòng cô đã cực kì đau đớn rồi.

Lúc này, giọng nói non nớt ngọt ngào của Tiểu Nghiên Nghiên vang lên phía sau cô.

“Mẹ, mẹ đứng ở chỗ này nhìn gì vậy?”

Lê Hiểu Mạn nghe tiếng phục hồi tinh thần, xoay người lại.

Khi ánh mắt cô dừng lại trên người Long Tur Hạo đang bế Tiểu Nghiên Nghiên, trong đầu cô lại hiện lên gương mặt trẻ con của Tiểu

Long Dập giống anh đến mười phần.

Sắc mặt lại trắng ra, tim cô như bị cái gì đó đâm trúng, lui về sau nửa bước.

Long Tur Hạo và Tiểu Nghiên Nghiên thấy thế đều lo lắng đồng thời lên tiếng.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

“Hiểu Hiểu, em làm sao vậy?”

Nhớ đến Tiểu Long Dập, từ lòng bàn chân Lê Hiểu Mạn tràn ra ý lạnh, đánh thẳng vào gáy cô, đặc biệt là tim cô như bị đóng băng, lạnh tới xương.

Loại cảm giác lạnh thấu tim gan này thật không dễ chịu.

Long Tur Hạo thấy sắc mặt cô trắng bệch, đôi mắt hẹp dài gắt gao nhìn cô, buông Tiểu Nghiên Nghiên xuống, sau đó đi lên trước kéo bàn tay mềm mại lạnh lẽo của cô, không yên tâm duỗi tay sờ trán cô, ánh mắt lo lắng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, rốt cuộc em bị làm sao vậy? Sao người em lạnh vậy?”

Tiểu Nghiên Nghiên cũng đi đến trước mặt Lê Hiểu Mạn, níu váy cô, ngẩng đầu chớp đôi mắt nhỏ lo lắng nhìn cô: “Mẹ, có phải do vừa nãy chơi đĩa bay cho nên bây giờ còn sợ phải không? Lá gan của mẹ thiệt là nhỏ quá à!”

Lê Hiểu Mạn gạt lực áp xuống cảm xúc bất an trong lòng, rũ mắt nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, dịu dàng cười: “Nghiên Nghiên đoán đúng rồi, là mẹ sợ đĩa bay á, mẹ đi toilet đã.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhú nhú mày, đi lên lôi kéo tay cô, ngẩng đầu nhìn cô: “Mẹ, con cũng muốn đi, con đi với mẹ.”

“Ừ!” Lê Hiếu Mạn rũ mắt gật đầu nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, ngay sau đó rút bàn tay từ trong đôi tay to lớn của Long Tư Hạo ra, nắm bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Nghiên Nghiên đi về phía toilet.

Đôi mày anh tuấn của Long Tư Hạo hơi chau lại, thâm trầm nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô một hồi lâu, anh thu hồi ánh mắt lại, vừa lúc thoáng nhìn thấy Tiểu Long Dập đem đồ uống về lần nữa.

Tuy rằng giữa anh và Tiểu Long Dập có chút khoảng cách, nhưng anh lại liếc mắt một cái liền thấy được cậu bé.

Ánh mắt thâm trầm nhạy bén của anh rơi vào khuôn mặt trắng trẻo mười phần giống mình, anh bỗng nhiên sửng sốt, nheo đôi mắt sắc bén, trong đáy mắt sâu thẳm lóe ra một tia khiếp sợ và ngờ vực, sao lại có một thằng bé giống anh như vậy?

Chương 667: Allen, cô ta là người phụ nữ hư hỏng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lòng anh hơi chấn động, đôi mắt hẹp dài gắt gao nhìn khuôn mặt trẻ con của Tiểu Long Dập.

Quanh thân cậu bé có khí chất bất phàm, ưu nhã cao quý, soái khí, làm anh như thấy được bản thu nhỏ của chính mình.

Nhìn Tiểu Long Dập anh liền nhớ tới lời Lạc Thụy nói, trong đáy mắt sâu thẳm hiện lên một tia nghi hoặc.

Khi anh nhìn Tiểu Long Dập, đôi mắt hẹp dài giống anh như đúc của Tiểu Long Dập cũng đang tò mò đánh giá anh.

Đôi mày kiếm anh khí của cậu hơi chau lại, qua một hồi lâu mới thu hồi ánh mắt, bưng hai ly đồ uống đi về phía trước.

Khi đi ngang qua bên cạnh Long Tư Hạo, cậu bé ngừng lại, ngược mắt nhìn Long Tư Hạo lễ phép cười mới tiếp tục đi về phía trước.

Thấy nhóc con lễ phép như thế, tim Long Tư Hạo run lên, xoay người nhìn theo cậu.

Tiểu Long Dập bưng hai ly đồ uống tới bên cạnh một người phụ nữ khí chất dịu dàng, mặc váy dài màu trắng, đưa một trong hai cái ly cho người phụ nữ kia.

“Mẹ ơi, nước của mẹ nè.”

Bởi vì người phụ nữ đưa lưng về phía Long Tur Hạo nên anh không nhìn thấy mặt cô ta, nhưng bóng dáng người phụ nữ kia lại làm anh cảm thấy có chút quen mắt.

Cách đó không xa sau lưng anh, Lê Hiếu Mạn từ toilet ra tới thâm ý liếc anh một cái sau đó xoay người kéo Tiểu Nghiên Nghiên rời khỏi công viên giải trí.

Tiểu Nghiên Nghiên chớp đôi mắt nhỏ, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn điêu ngọc trác, nghi hoặc nhìn cô hỏi: “Mẹ, chúng ta đi đâu?”

Lê Hiếu Mạn hơi chau mày, rũ mắt nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, đôi môi hồng nhẹ nhấp, ngữ khí vững vàng không nghe ra vui buồn: “Đi về.”

“Dạ!” Tiểu Nghiên Nghiên nghe vậy, quay đầu lại nhìn Long Tur Hạo còn đang đứng chờ họ, nhăn mày: “Mẹ, chúng ta không báo cho ba ba ạ? Hình như ba còn đang đợi chúng ta á.”

Lê Hiếu Mạn ngược mắt nhìn về phía Long Tur Hạo, thấy anh vẫn luôn nhìn phía trước, cô khẽ nhấp môi: “Ba con đang nhìn gái xinh, không cần chờ ba, chúng ta về nhà cậu thôi.”

Lần này Tiểu Nghiên Nghiên nghe nói về nhà cậu cũng không hưng phấn như trước, cô bé vẫn nhăn mày trả lời: “Dạ!”

Vừa rời Long Tur Hạo dẫn cô bé đi chơi lâu như vậy, hiện tại ấn tượng đối với ba ba Long Tur Hạo này đã tốt hơn vài phần, cô bé thực sự thích ba ba Long Tur Hạo.

Sau khi Lê Hiếu Mạn dẫn Tiểu Nghiên Nghiên rời khỏi công viên giải trí liền đón xe trực tiếp về tiểu khu Kim Lai.

Long Tư Hạo vốn vẫn luôn chờ hai người, thấy các cô đi toilet cả nửa ngày không ra, lúc này mới nhận thấy không hợp lí lắm.

Anh lập tức gọi cho Lê Hiểu Mạn, lại phát hiện cô tắt máy, ngay sau đó anh lại gọi cho Tiểu Nghiên Nghiên, nhưng Tiểu Nghiên Nghiên không nghe điện thoại.

Nghiĩ đến khả năng Lê Hiểu Mạn đã dẫn Tiểu Nghiên Nghiên rời khỏi công viên giải trí, anh cũng không đến toilet xác định rốt cuộc họ có ở đó hay không mà trực tiếp rời khỏi công viên giải trí.

Trên chiếc ghế trong một góc công viên giải trí, một cặp “mẹ con” ngồi ở trên, một lớn một nhỏ đều nhìn theo hướng Long Tư Hạo rời đi.

Một lớn một nhỏ này chính là Tiểu Long Dập và mẹ cậu bé.

Cậu nhìn theo hướng Long Tư Hạo rời khỏi hồi lâu mới thu hồi ánh mắt.

Trên khuôn mặt nhỏ xinh đẹp soái khí có chút mát mát, đôi mày kiếm hơi chau lại, đôi mắt nhỏ hẹp dài mang một tia nghi hoặc nhìn người phụ nữ dịu dàng bên cạnh hỏi: “Mẹ, chú vừa nãy là daddy của con sao?”

Đôi mắt nâu của người phụ nữ dịu dàng híp lại, đáy mắt lóe lên một tia tàn nhẫn, nhưng rất nhanh liền che giấu đi.

Cô rũ mắt nhìn Tiểu Long Dập, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người mang theo ý cười dịu dàng, nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ, Allen, anh ấy chính là daddy Long Tư Hạo của con.”

Tiểu Long Dập nghe vậy, khuôn mặt non nớt xinh đẹp soái khí cũng không có quá nhiều vẻ dao động, cậu vẫn thản nhiên như cũ khiến người khác nhìn không thấu.

Tuổi còn nhỏ đã khí độ bất phàm, trên người luôn mang theo cỗ ưu nhã cao quý bẩm sinh, cậu bé không giống những đứa trẻ cùng tuổi chỉ biết khóc nháo làm nũng, biểu hiện của cậu bé luôn rất trầm ổn, cho dù Thái Sơn sập xuống cũng không đổi sắc mặt.

Người phụ nữ dịu dàng thấy cậu bé nghe được Long Tư Hạo là daddy mình vừa không vui sướng, cũng không kinh ngạc kích động, cô có chút tò mò nhìn cậu hỏi: “Allen, nhìn thấy daddy của mình mà con không vui sao?”

Ánh mắt Tiểu Long Dập thản nhiên, đôi mày kiếm đen như mực nhăn lại: “Mẹ, con không thấy có gì đáng để vui cả.”

Người phụ nữ dịu dàng nghe ra sự không vui từ trong giọng nói của Tiểu Long Dập, cô hơi cong môi, ánh mắt nhu hòa lộ ra vài phần quý dị nhìn cậu: “Allen, con đang trách cha con không nhận ra con phải không? Allen yên tâm, mẹ rất nhanh sẽ để cho cha con biết sự tồn tại của con, mẹ sẽ để cha nhận con, con nhất định phải giúp mẹ cướp cha về.....”

Nói đến đây, người phụ nữ dịu dàng ngời xồm xuống, ánh mắt dịu dàng nhìn Tiểu Long Dập: “Allen, con biết tại sao mình vừa sinh ra đã không có daddy không? Biết vì sao daddy con không cần mẹ không? Chính là bởi vì người phụ nữ vừa mới đỡ con phá hoại nên mẹ với daddy của con mới bị chia rẽ.”

Tiểu Long Dập nghe người phụ nữ dịu dàng nhắc tới người vừa mới đỡ mình, lúc này mới nhớ tới Lê Hiểu Mạn.

Đôi mày kiếm đen như mực hơi chau lại, gương mắt nhìn người phụ nữ dịu dàng, đôi môi anh đào mấp máy không ra tiếng.

Người phụ nữ dịu dàng thấy cậu không nói, dường như sợ cậu không tin lời mình nên cô ta tiếp tục nói: “Allen, daddy con rất yêu mẹ, chúng ta thực sự yêu nhau, mẹ và daddy con thiếu chút nữa đã kết hôn rồi, chính là người phụ nữ kia lại đột nhiên xuất hiện phá hỏng, Allen nhất định phải nhớ kỹ, cô ta là người phụ nữ hư hỏng, là người phụ nữ phá hoại hạnh phúc của mẹ, cướp đi daddy của con, hại con không có daddy yêu thương, cô ta là kẻ thù của chúng ta, lần sau nếu Allen gặp cô ta, nhất định không được đối xử quá tốt với cô ta, cô ta không đáng.”

Tiểu Long Dập hơi nhíu mày: “Mẹ, cô ấy tên là gì?”

Người phụ nữ dịu dàng cười nhìn cậu: “Allen, nhớ kỹ nhé, cô ta tên là Lê Hiểu Mạn, là người phụ nữ hư hỏng làm hại con không có daddy yêu thương.”

Tiểu Long Dập nghe người phụ nữ dịu dàng nói Lê Hiểu Mạn là người phụ nữ hư hỏng, đôi mày kiếm đen như mực nhíu càng chặt, hạ mi mắt khiến người ta nhìn không thấu rốt cuộc cậu đang suy nghĩ cái gì.

Người phụ nữ dịu dàng thấy cậu nhíu mày không nói, thu lại nụ cười xinh đẹp trên mặt, vẻ mặt mang theo vài phần đau khổ nhìn cậu: “Allen, có phải con không tin lời mẹ không?”

Tiểu Long Dập nhìn người phụ nữ dịu dàng đang tỏ vẻ bi thương, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp soái khí hiện lên nụ cười ưu nhã: “Mẹ, trước giờ con chưa từng nghi ngờ lời mẹ nói.”

Người phụ nữ dịu dàng nghe cậu nói như vậy, lập tức lộ ra nụ cười,

đuôi tay ôm lấy cái đầu nhỏ của Tiểu Long Dập, hôn một cái trên trán cậu bé, ánh mắt ôn hòa nhìn cậu: “Allen, con đúng là con ngoan của mẹ, Allen kiên trì thêm mấy ngày, chờ mẹ an bài tốt mọi thứ, mẹ sẽ mang con đi nhận cha, con lớn lên giống cha con, lại thông minh hiểu chuyện như vậy, cha con nhất định sẽ rất thích con.”

Ánh mắt Tiểu Long Dập ôn hòa nhìn người phụ nữ dịu dàng, khẽ mím môi không nói gì.

.....

Chương 668: Tư Hạo, anh lại trèo cửa sổ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu khu Kim Lai, buổi tối.

Lê Hiểu Mạn mang Tiểu Nghiên Nghiên về chỗ Lê Văn Bác ở tiểu khu Kim Lai ở một ngày, nhưng Long Tư Hạo không hề tìm đến, điều này khiến cô hơi kinh ngạc, đương nhiên cũng có chút mất mát.

Qua bữa cơm chiều, cô tắm rửa xong thì về phòng. ngồi trên giường, lật xem một quyển tạp chí mua hồi trước.

Sau khi lật xem mấy tờ, cô nhìn chăm chăm vào tạp chí ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc.

Cô đang xem mục “thế giới đồ trang sức mới”, người mẫu tròn tạp chí là hoa đán Dương Hân, bộ trang sức cô ta đang đeo nhìn vô cùng quen mắt nhưng không phải là chế tác sắp tới của cô mà là chế tác 5 năm trước.

5 năm trước, lúc cô mang thai đứa con đầu tiên với Long Tư Hạo, lúc đó cô đã có linh cảm vẽ bản thiết kế này.

Trong đó có 1 chiếc vòng cổ có tên “Nụ hôn yêu thương”, là một trong những chế tác mà cô hài lòng nhất. Chiếc vòng này thiết kế với hình thức 2 người nhìn nhau, vô cùng độc đáo trừu tượng, 2 người nhìn nhau như một đôi tình nhân thâm tình sắp trao nhau nụ hôn, ở giữa có khảm một viên bảo thạch màu hồng.

Lúc Tiểu Nghiên Nghiên tắm rửa xong vào phòng thì nhìn thấy mẹ mình đang nhìn chăm chăm vào chiếc vòng cổ trên tạp chí ấy.

“Mẹ, mẹ lại đang xem cái gì mà chăm chú vậy?”

Tiểu Nghiên Nghiên tò mò nói xong, bò lên giường, chớp đôi mắt nhỏ nhắn nhìn vào quyển tạp chí trên tay mẹ mình.

Bé càng ngày càng kinh ngạc, lấy quyển tạp chí trong tay mẹ mình, nhìn chăm chăm vào chiếc vòng “nụ hôn yêu thương”, nói: “Mẹ, con đã nhìn thấy cái vòng cổ này rồi...!”

Dứt lời, bé lại lật dở quyển tạp chí nhìn sang món trang sức khác, bàn tay bé nhoe chỉ vào một chiếc nhẫn: “Cái này con cũng thấy rồi, oa, cái nhẫn này con cũng thấy rồi, còn có cái này...”

Trang sức trên quyển tạp chí này đều vô cùng quen thuộc với Lê Hiểu Mạn, tất cả đều là tác phẩm cô thiết kế 5 năm trước, không chỉ vậy, mỗi một món đều là tên cô đã đặt năm năm trước.

Năm năm trước, những bản thiết kế cũng không gia công thành thành phẩm, sao trên tạp chí lại xuất hiện những món đồ trang sức này?

Có người ăn cắp tác phẩm của cô, hay là có nguyên nhân khác?

Thấy Tiểu Nghiên Nghiên nói đã nhìn thấy mấy thứ trang sức trên tạp chí, cô hạ mắt nhìn bé: “Nghiên Nghiên, nói cho mẹ biết, con thấy ở đâu?”

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu nhìn cô: “Ở triển lãm trang sức Newyork lần trước ạ!”

“Triển lãm trang sức Newyork lần trước?” Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn có chút kinh ngạc nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, tại sao ở triển lãm lần đó lại có những tác phẩm cô từng thiết kế?

Triển lãm lần trước, cô bị Long Tư Hạo ép đưa về thành phố K, cho nên lúc triển lãm diễn ra cô không đi được, cho nên không biết chuyện này.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ mình cực kì kinh ngạc thì hơi nướnng mầy, nói: “Mẹ, ở triển lãm lần trước có ba cái giống trong tạp chí... Lại rất được chào đón, trang sức “Màu đỏ lãng mạn” của mẹ cũng rất được khen ngợi, chỉ tiếc là mẹ không có ở đó, cho nên không biết thôi.”

Nghe Tiểu Nghiên Nghiên nói ở đó có đến ba món thì Lê Hiểu Mạn lại càng kinh ngạc và nghi ngờ, triển lãm lần trước ở Newyork là triển lãm mang tầm vóc quốc tế, người tham gia đều là những nhà thiết kế hàng đầu đến từ các nước. Muốn có một vị trí triển lãm là rất khó, nếu không phải nhờ Hàn Cẩm Hi, một vị trí triển lãm kia cô cũng không xin được, càng đừng nói là ba cái.

Không nói ba vị trí triển lãm này cần bao nhiêu tiền, nhưng người có thể xin được ba vị trí triển lãm này nhất định không phải là người bình thường.

Rốt cuộc là ai xin ba vị trí đó để triển lãm tác phẩm mà cô thiết kế?

Cô hơi híp mắt, lấy lại quyển tạp chí trong lòng Tiểu Nghiên Nghiên, cẩn thận xem lại, phát hiện tạp chí không hề đề cập đến nhà sáng tác.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ mình cầm quyển tạp chí xem đi xem lại

thì tò mò hỏi: “Mẹ, quyển tạp chí này có vấn đề gì sao? Sao mẹ cứ xem suốt thế?”

Lê Hiếu Mạn cúi đầu nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, cười ôn nhu: “Nghiên Nghiên, con đi ngủ sớm một chút đi, mẹ còn chút việc.”

“A...!” Tiểu Nghiên Nghiên nghe lời, nhìn cô cười ngọt ngào: “Vậy mẹ cũng phải đi ngủ sớm một chút nhé...!”

“Được!” Lê Hiếu Mạn cười nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, cúi đầu hôn lên trán bé: “Nghiên Nghiên ngủ ngon.”

“Mẹ ngủ ngon.”

Lê Hiếu Mạn vẫn ngồi ở bên cạnh Tiểu Nghiên Nghiên, đợi bé ngủ xong mới cầm tạp chí và điện thoại nhẹ nhàng ra khỏi phòng ngủ.

Cô đẩy cửa ra, đứng ở ban công gọi điện cho tòa soạn xuất bản mục “thế giới đồ trang sức mới”, vốn định từ tòa soạn tìm ra chút manh mối, nhưng vẫn không có kết quả, nhưng tòa soạn lại không chịu để lộ người đã cho họ đăng.

Cúp điện thoại, cô lại lật xem quyển tạp chí trong tay, xác định trang sức trên báo chính là bản thiết kế năm năm trước của cô.

Lúc bước vào phòng, đúng lúc gặp Lê Văn Bác vừ về nhà vào phòng khách.

Chương 669: Tư Hạo, anh lại trèo cửa sổ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Văn Bác thấy cô, có chút kinh ngạc, ánh mắt hiện lên sự vui sướng: “Mạn Mạn, em về lúc nào thế?”

Từ lúc Lê Hiểu Mạn chuyển phòng làm việc từ thành phố H về thành phố K thì vẫn luôn ở đây, chỉ là tối hôm trước Long Tư Hạo đánh đòn phủ đầu đưa Tiểu Nghiên Nghiên về Hồng Hoa uyển cho nên cô mới ở lại đó thôi.

Sau năm năm cố gắng làm việc, cô đã có một chút vốn liếng gửi ngân hàng, vốn muốn mua một căn phòng ở thành phố K nhưng lại bị Lê Văn Bác và Lê Chấn Hoa phản đối, hai người đều muốn cô và Tiểu Nghiên Nghiên coi chỗ này như nhà mình, không đồng ý cũng không cho cô mua nhà, bởi vậy cô mới ở đây.

Nhìn Lê Văn Bác vì đi sớm về trễ liều mạng làm việc mà gầy đi không ít, Lê Hiểu Mạn nhăn mày, ánh mắt hiện lên sự đau lòng: “Sáng nay em mới về, anh Văn Bác, công ty dạo này bận lắm hả? Anh nhìn mình đi, gầy quá rồi đấy, anh ngồi đã, để em đi nấu chút gì cho anh ăn.”

Lê Hiểu Mạn đặt tạp chí trong tay lên bàn, đi đến chỗ Lê Văn Bác, kéo anh ngồi xuống sofa, đang định vào phòng bếp thì bị Lê Văn Bác kéo lại.

Anh dịu dàng nhìn cô, khẽ cười: “Mạn Mạn, không cần phiền thế đâu,

bây giờ cũng muộn rồi, em đi ngủ đi.”

Lê Hiếu Mạn cúi đầu nhìn anh, ánh mắt dịu dàng: “Anh Văn Bác, không sao mà, em làm nhanh thôi, sau này anh đừng để mình mệt thế nữa, nhìn anh gầy thế này, đến em còn đau lòng chứ đừng nói đến cậu.”

Nói đến Lê Chấn Hoa, cô lại nhớ trước kia ông suốt ngày cãi nhai một việc với mình.

Híp híp mắt, cô ngồi xuống ghế sofa, nhú mày nhìn Lê Văn Bác, vẻ mặt nghiêm túc: “Anh Văn Bác, em có mấy câu muốn nói với anh, anh cũng trưởng thành rồi...”

Lê Văn Bác vừa nghe đến đây đã biết cô định nói gì, không để cô nói xong đã ngắt lời cô: “Mạn Mạn, muộn lắm rồi đấy, em đi ngủ sớm một chút đi, mai anh vẫn phải đến công ty sớm, có chuyện gì hôm khác lại nói.”

Dứt lời, Lê Văn Bác chuẩn bị đứng dậy, Lê Hiếu Mạn thấy thế, lập tức đưa tay giữ anh lại.

Cô nhú mày nhìn anh: “Anh Văn Bác, chờ một chút đã, nghe em nói xong, cậu cũng lớn tuổi rồi, sức khỏe cũng không còn tốt như trước nữa, bây giờ tâm nguyện lớn nhất của cậu là muốn anh kết hôn sinh con, anh cũng 27 28 rồi, thế mà một cô bạn gái cũng không có...”

Ánh mắt Lê Văn Bác hiện lên sự mất mát, nhăn mày, lại cắt ngang cô: “Mạn Mạn, bây giờ anh chỉ quan tâm đến sự nghiệp thôi, tình cảm tính sau, anh cũng không có ý định muốn kết hôn, anh nghĩ kĩ rồi, nếu ba anh muốn ôm cháu, anh sẽ đi nhận nuôi một đứa.”

“ Cái gì? Nhận nuôi? Không kết hôn?” Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn kinh

ngạc nhìn Lê Văn Bác: “Anh Văn Bác, anh đang đùa đúng không?”

Lê Văn Bác nheo mắt, mày nhăn lại, ánh mắt u buồn nhìn Lê Hiếu Mạn, bất đắc dĩ nói: “Mạn Mạn, anh nói thật đấy, sau này em đừng nói mấy chuyện kết hôn sinh con với anh nữa, khuya rồi, em ngủ sớm đi.”

Dứt lời, Lê Văn Bác lật tức về phòng mình.

Lê Hiếu Mạn thấy thế, nhưng vẫn vào phòng bếp, muốn nấu một bát mì cho anh.

Anh làm việc mệt mỏi như thế, không ăn một chút sao được? Huống chi anh gầy như vậy, nhất định là vì không ăn ngon không nghỉ ngơi tốt.

Nấu xong, cô bung đến trước cửa phòng anh, đưa tay gõ cửa phòng, một lúc sau Lê Văn Bác mới mở cửa.

Thấy cô bung bát, Lê Văn Bác có chút kinh ngạc: “Mạn Mạn...”

Lê Hiếu Mạn đưa mì cho anh, sau đó nhíu mày: “Anh Văn Bác, nhân lúc còn nóng mau ăn đi, em đi ngủ đây, nhớ phải rửa bát đấy.”

Dứt lời, cô liền về phòng mình.

Cô đóng cửa phòng lại, xoay người định bật đèn thì đột nhiên bị giữ lấy, áp sát cô vào cửa.

“Ưm ưm... Tránh ra... Ưm ưm...”

Cô đẩy người đang cưỡng hôn mình ra, bàn tay mềm lại bị giữ chặt, hơi thở mát lạnh, cô trợn mắt, không ngờ người đang hôn mình thật

sự là Long Tur Hạo.

Anh đến đây lúc nào? Vào phòng cô thế nào?

Đột nhiên, cô nhớ mình chưa đóng cửa sổ sát đất, mà bên ngoài là ban công, theo như thói quen trèo cửa sổ của Long Tur Hạo, anh tám phần là lại trèo cửa sổ vào.

Biết là Long Tur Hạo, lòng cô tự nhiên không còn sợ hãi nữa, bởi vì sợ đánh thức Tiểu Nghiên Nghiên đã ngủ, cho nên cô cũng không vùng vẫy nữa.

Long Tur Hạo hôn cô rất lâu, mãi đến khi không thở nổi mới rời khỏi.

Lê Hiếu Mạn thở phì phò, thở hổn hển, trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

Lần nào anh cũng phải hôn cô đến mức không nở được mới chịu sao?

Bởi vì trong phòng không bật đèn, nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ, cô nhìn Long Tur Hạo không quá rõ, chỉ thấy bóng dáng mơ hồ của anh.

Cô nhìn anh hỏi: “Long Tur Hạo, không phải anh lại bò cửa sổ vào đấy chứ?”

Chương 670: Mẹ ơi, lần này người sai là mẹ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thân hình thẳng tắp của Long Tư Hạo ngăn cản cô, hai mắt nhú chặt ánh nhìn thâm trầm dòm cô lom lom, cả gương mặt đẹp trai cũng trở nên căng cứng, mọi đường nét dương như cũng muốn hóa đá: “Hiểu Hiểu, thật sự em không nói một lời nào với anh liền lén lút đưa Nghiên Nghiên rời đi, lẽ nào em không nghĩ tới, nếu anh không thấy hai mẹ con đến, anh sẽ lo lắng cho cả hai sao? Ở trong mắt em, đến cùng anh là gì, thậm chí nói với anh một tiếng em cũng buồn mồm sao? Chỉ mới vậy mà em đã không thể chờ được muốn rời khỏi anh sao?”

Mặc dù không nhìn thấy sắc mặt của Long Tư Hạo, nhưng Lê Hiểu Mạn biết rõ hiện giờ anh rất tức giận, rất tức giận, phỏng chừng lúc này mặt mày anh sẽ rất rất khó coi.

“Em...”

Cô đang chuẩn bị nói lời xin lỗi, thế nhưng Long Tư Hạo lại không chờ cô lên tiếng, thanh âm trầm thấp lạnh lẽo chen lẫn tức giận lại vang lên.

“Hiểu Hiểu, xưa nay bất kì chuyện gì em làm cũng đều không suy nghĩ đến cảm nhận của anh, có phải không? Trong mắt em, anh là người thậm chí nhớ cũng không đáng gọi tên, anh chỉ muốn cùng với em bắt đầu lại từ đầu khó vậy sao? Em nhất định phải đối xử với anh lúc lạnh lúc nóng vậy sao? Nghiên Nghiên không phải là con gái của

riêng mỗi em, cục cưng cũng là con gái của anh, anh muốn ở cạnh cục cưng nhiều hơn cũng không được sao? Tại sao lén lút mang bé con rời đi?”

Dường như cảm nhận được Long Tư Hạo không phải tức giận chút ít, Lê Hiểu Mạn nhướn hai mày thanh tú, lúc đó cô chỉ muốn cùng Nghiên Nghiên rời đi trước, quả thật không suy nghĩ nhiều như vậy, dựa vào sự hiểu biết của mình đối với Long Tư Hạo, nếu anh không thấy cô và Nghiên Nghiên đến, chắc chắn sẽ đoán ra cô dẫn theo Nghiên Nghiên rời đi, và chắc chắn sẽ đoán ra cô mang theo Nghiên Nghiên đến tiểu khi Kim Lai, cho nên cô mới...

Cô rũ mắt, hệt như một đứa bé làm sai biết lỗi: “Tur Hạo, không phải...”

Lời xin lỗi của cô còn chưa thốt ra khỏi miệng, thì âm thanh trầm thấp lạnh lẽo của anh lại vang lên.

“Hiểu Hiểu, là anh đáng đời, ai bảo anh lần nữa lại yêu đê lên em, không được em đặt trong tim là anh đáng đời, bị em lạnh nhạt là anh đáng đời, anh không nên trách em, cho tới nay đều là anh cứ như một gã rò dây dưa em, là anh mặt dày khư khư bám riết lấy em triệt để không buông, anh đáng đời, ai bảo anh hèn hạ như thế cơ chứ.”

Dứt lời, khớp tay anh siết chặt, một giây sau cánh cửa trước mặt Lê Hiểu Mạn bị mở ra, lập tức kéo cửa trực tiếp sải bước rời đi.

“Tur Hạo...”

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy như vậy, bằng cuống quít đuổi theo.

Mới đuổi theo đến cửa, Long Tư Hạo đã xoay nhanh người lại nhìn cô bằng ánh mắt thâm trầm, lạnh giọng nói: “Anh cần bình tĩnh, đừng

theo anh.”

Ngay lập tức anh mở cửa ra và bỏ đi.

Lúc Lê Hiểu Mạn đuổi tới dưới lầu thì, Long Tur Hạo cũng vừa hay ngồi vào xe.

“Tur Hạo, em sai rồi...”

Vẫn như cũ Long Tur Hạo không đợi cô nói xong, đột ngột khởi động xe chạy ra khỏi tiểu khu Kim Lai.

Lê Hiểu Mạn đứng im tại chỗ, nước mắt vây tròn viền mắt, bây giờ cô thật sự hối hận chết rồi, nếu như ông trời cho cô chọn lựa lại lần nữa, thì nhất định cô sẽ không lén lút mang Nghiên Nghiên rời đi.

Lần này anh sao vậy, tại sao không giống với trước đây – không chờ cô nói hết lời?

Tất cả đều là anh nói, cô không thể xỏ miệng vào dù chỉ là một lời.

Đứng dưới lầu lúc lâu, sau đó cô mới lần nữa trở lại phòng ngủ.

Tiểu Nghiên Nghiên đã tỉnh dậy, đôi mắt nhỏ chớp chớp linh động nhìn cô bước vào phòng, âm thanh non nớt: “Mẹ ơi, mẹ không đuổi kịp ba sao?”

Lê Hiểu Mạn đi tới ngồi xuống cạnh tiểu Nghiên Nghiên, trên gương mặt xinh đẹp viết rõ hai chữ mất mát: “Nghiên Nghiên, con tỉnh từ khi nào?”

“Lúc ba leo qua cửa sổ con đã tỉnh rồi, mẹ ơi, lần này người sai thật sự chính là mẹ đó! Ba còn bỏ làm để đi chơi với mẹ con chúng ta,

nhưng mẹ lại không nói với ba tiếng nào, đã dắt con theo lén lút rời đi, hơn nữa chuyện ba sẽ giận là chắc chắn, con cảm thấy mẹ nên đi xin lỗi bố, bởi vì mẹ làm không đúng.”

Nghe xong những lời kia của tiểu Nghiên Nghiên, cõi lòng Lê Hiểu Mạn càng thêm phát thẹn, chuyện ngày hôm nay cô lén lút mang theo tiểu Nghiên Nghiên rời đi quả thực là cô quá không đúng, quá thiếu cân nhắc, hoàn toàn không hề suy nghĩ đến cảm nhận của Long Tư Hạo, không đủ tôn trọng anh, cũng không trách anh sẽ tức giận như vậy.

Cô nâng mắt nhìn tiểu Nghiên Nghiên, hai mày thanh tú nhíu lại: “Quả thực chuyện mẹ làm quá không đúng.”

“Nếu mẹ đã biết mình sai rồi, vậy thì mẹ gọi điện nói xin lỗi với ba đi ạ.” Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Lê Hiểu Mạn, nói xong liền cầm di động đặt ở đầu giường đưa tới cho cô.

Có điều, cô đã gọi nhưng lại không có ai bắt máy.

Cứ nghĩ Long Tư Hạo vẫn còn đang giận nên không nghe điện thoại của cô, cứ nghĩ cô gọi liên tục năm, sáu lần, tuy nhiên một lần bắt máy từ phía bên kia cũng không có.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ lần nữa lại lần nữa ấn một dãy số, mắt nhỏ chớp chớp hỏi: “Mẹ ơi, sao thế ạ? Không gọi được sao?”

“Không ai trả lời.” Lê Hiểu Mạn che dấu sự mất mát ở sâu trong lòng, nhìn tiểu Nghiên Nghiên nói xong, lại gọi thêm hai lần nữa, nhưng vẫn không có ai bắt máy.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ không gọi di động nữa, bàn tay nhỏ đưa lên miệng che đi cái ngáp của mình: “Mẹ ơi, mẹ cứ từ từ gọi nhé, con

đi ngủ nhé!”

Nói xong, tiểu Nghiên Nghiên liền nằm xuống ngủ.

Tuy nhiên Lê Hiểu Mạn vẫn lo lắng Long Tư Hạo nên liên tục gọi điện cho anh, cô gọi rất nhiều lần, kết quả lần nào cũng giống nhau, không có ai trả lời.

Cô gọi mãi gọi mãi cho đến khi ngủ thiếp đi, ngày hôm sau tỉnh lại, di động vẫn còn nằm trên tay cô.

Cô kiểm tra di động một lượt, không một lần bắt máy, cũng nói rõ Long Tư Hạo căn bản không có về lại đây.

Đây là lần đầu tiên Long Tư Hạo không nhận điện thoại của cô, cũng không có gọi lại cho cô, điều này khiến cô cảm thấy vừa mất mát lại vừa khó chịu.

Vì vậy, sáng sớm hôm nay tâm tình cô rất không tốt.

Chương 671: Mẹ ơi, lần này người sai là mẹ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi rửa xong mặt cô quay trở lại phòng thì, cũng vừa hay di động của cô vang lên, cứ nghĩ đó là Long Tư Hạo gọi đến, cho nên cô nhanh chóng cầm di động lên, khi nhìn thấy dòng chữ hiện lên trên màn hình điện thoại không phải là Long Tư Hạo, mà là Tưởng Y Y, thì sự thất vọng hiện rõ lên trên gương mặt xinh đẹp.

Nhận xong cuộc gọi của Tưởng Y Y, cũng là lúc tiểu Nghiên Nghiên tỉnh lại.

Nhóc con vươn tay dụi dụi mắt, nhìn mẹ mình, âm thanh non nớt hỏi: “Mẹ ơi, là ba gọi đến ạ?”

Sau khi nhận xong cuộc gọi kia của Tưởng Y Y hai chân mày Lê Hiểu Mạn nhíu lại, dấu nhem nổi thất vọng lớn lao cùng mắt mác xuống sâu đáy lòng mình, ánh mắt ôn nhu nhìn tiểu Nghiên Nghiên, nhẹ nhàng nói: “Nghiên Nghiên, chị Y Y gọi đến nói hôm nay có một khách hàng khó tính đến phòng làm việc, chị Y Y không giải quyết được, cho nên hôm nay mẹ phải đến phòng làm việc một chuyến, một mình Nghiên Nghiên ở nhà cậu họ, có ông ngoại cậu chăm sóc con sẽ không có vấn đề gì chứ?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn cô gật gật đầu: “Không thành vấn đề, mẹ cứ đi làm việc đi ạ, không cần phải lo lắng cho con đâu ạ.”

Thấy tiểu Nghiên Nghiên hiểu chuyện như thế, đáy mắt Lê Hiểu Mạn

dật đầy ý cười ôn nhu, cô nghiêng người về phía trước, hôn lên trán con gái một cái, ánh mắt sủng nịnh nhìn bé con: “Không hổ là con gái bảo bối của mẹ, thật ngoan, chờ thêm hai ngày nữa, mẹ sẽ liên lạc tìm cho con một trường học.”

“Lại phải đi học sao ạ?” Vừa mới nghe đến trường học là cả gương mặt xinh xắn của nhóc con hệt như mảnh ngọc vỡ, hàng mày nhỏ nhắn tít cả lại.

Lê Hiểu Mạn mỉm cười nhìn con gái cười cười: “Nghiên Nghiên của mẹ cũng hơn bốn tuổi rồi, tất nhiên phải đến trường học chứ, nếu không Nghiên Nghiên sẽ thành trẻ mù chữ cho coi.”

Lúc còn ở thành phố H, tiểu Nghiên Nghiên đã bắt đầu đến trường mẫu giáo, hai tháng trước bởi vì phải ghi hình một tiết mục văn nghệ nhi đồng mà làm nhỡ nhiều thời gian cho nên vẫn chưa đến trường học.

Tiểu Nghiên chưa đến bốn tuổi liền bị một đạo diễn nhìn trúng, vẫn chưa tròn bốn tuổi nhưng nhóc con đã tham một bộ phim có tên là “Ba và mẹ tôi”, bộ phim không biết đã làm cảm động hết bao nhiêu trái tim người hâm mộ, bởi vì còn nhỏ tuổi nên diễn xuất của nhóc con đặc biệt chân thành, cảm động không ít khán giả, vì vậy, cái tên tiếng Anh Amber sau khi bộ phim thành hot cũng trở thành một nghệ danh nổi tiếng.

Đây cũng là lí do tại sao trước kia lúc tổng kết hội nghị quý giúp Hàn Cẩm Hi thì một số giám đốc điều hành cấp cao của công ty bất động sản nhìn cô đều cảm thấy quen mắt.

Bởi vì tiểu Nghiên Nghiên còn nhỏ nhưng lại có chút tiếng tăm, cho nên Lê Hiểu Mạn mới lo lắng cuộc sống con gái sẽ bị quấy rầy, vì vậy cô luôn bảo vệ con gái rất tốt, hơn nữa hai mẹ con cũng rất chừng

mực, rất ít khi xuất hiện ở những nơi công cộng, cũng chưa từng gặp phải tình huống bị các phóng viên lén lút chụp ảnh.

“Ok!” tiểu Nghiên Nghiên nhìn mẹ lộ ra nụ cười ngọt ngào: “Vì để trở nên thông minh hơn, con sẽ đồng ý với mẹ đến trường học.”

Lê Hiếu Mạn cong mày cười: “Nghiên Nghiên thật ngoan, gần đến giờ rồi, mẹ phải đến phòng làm việc đây.”

Nói xong, cô nghiêng người về phía trước, đặt lên trán tiểu Nghiên Nghiên một nụ hôn, sau đó cầm túi xách đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ.

Lê Chấn Hoa làm xong điểm tâm, thấy cô đi ra, cười nhìn cô nói: “Mạn Mạn, lại phải đến văn phòng sao? Bữa sáng cũng xong rồi, trước tiên hãy ăn điểm tâm đã, lát nữa hãy để Văn Bác đưa cháu ra ngoài.”

“Cậu, hôm nay văn phòng có chút việc gấp, điểm tâm con ăn không kịp rồi, tự con có thể lái xe, chỉ phiền cậu chăm sóc Nghiên Nghiên giúp con thôi ạ, con phải đi đây, bye bye.”

Lê Hiếu Mạn đứng một bên đổi giày, vừa nhìn Lê Chấn Hoa nói xong, liền vội vội vàng vàng ra ngoài.

Cách đây ba năm cô đã học bằng lái xe, thi giấy phép lái xe, sau khi chuyển văn phòng đến thành phố K, cô liền mua một chiếc Camry.

Văn phòng của cô tọa lạc ở khu vực trung tâm thành phố K, đã qua giờ vào làm cho nên lúc cô tiến vào phòng làm việc thì, tổ thiết kế của cô đã bắt đầu làm việc, thấy cô đến, từng người từng người một trong bọn họ đứng dậy chào đón cô một cách lịch sự.

“Giám đốc, chào buổi sáng.”

“Giám đốc, chào buổi sáng.”

Lê Hiểu Mạn mỉm cười, nhìn từng người một chào hỏi: “Chào buổi sáng, chào buổi sáng...”

Quy mô văn phòng cô cũng không nhỏ, dựa trên hình thức công ty được chia ra làm các bộ phận, bộ phận thiết kế, kinh doanh, bán hàng, bộ phận dịch vụ khách hàng, vv...

Mà cô trực tiếp đảm nhiệm làm người phụ trách và giám đốc của bộ phận thiết kế.

Sau đó cô đi thẳng đến phòng tiếp tân.

Trợ lí của cô Tưởng Y Y cũng đang ở phòng tiếp tân, ngoài ra còn có một người đàn ông ăn mặc thời thượng, áo quần trên người đặc biệt thời trang.

Người đàn ông này là ngôi sao điện ảnh đồng thời là ca sĩ hot nhất thời gian gần đây minh tinh Âu Dương Thần.

Chương 672: Kẻ quái đản, thích hàng hiệu Âu Dương Thần

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh ta cao mét tám mươi ba, tầm vóc cao lớn, trên người mặc quần jean, áo T-shirt dài tay cổ chữ V đặc biệt thời trang mang phong cách Hàn Quốc, mặt mày tuấn tú, mái tóc đen vừa dày vừa nặng được uốn cong tạo ra các đường vân đẹp đẽ, cứ xoa tung một cách tự nhiên nhưng rất đối chọi tề che đi phần trán, càng lộ ra những đường nét gãy gọn tinh xảo trên gương mặt, đôi mắt phượng được che phủ đằng sau chiếc kính râm màu hổ phách nhàn nhạt, sống mũi cao thẳng tựa như dốc núi sừng sững, bạc môi mỏng khẽ mỉm cười tạo ra một độ cong hoàn mỹ, nhưng nụ cười đó lại biểu đạt chủ nhân nó đang không hài lòng, da dẻ trắng nõn.

Tường Y Y vừa nhìn thấy Lê Hiểu Mạn đi đến, tựa như nhìn thấy cứu tinh, lập tức đứng dậy đi về phía cô: “Chị Hiểu Mạn, cuối cùng chị cũng đến...”

Nói đến đây, Tường Y Y ghé sát vào người Lê Hiểu Mạn, dùng một tần số âm thanh đủ để cô nghe thấy: “Chị Hiểu Mạn, cái tên Âu Dương Thần này là một gã già quái đản, tính khí lớn, tên tuổi cũng lớn, quả thật là chả dễ đối phó chút nào.”

Lê Hiểu Mạn nhíu mày mắt liếc qua người đàn ông đẹp trai đang ngồi trên ghế sofa, sau đó nhìn Tường Y Y cười cười: “Yêu tâm, chị đến đây để giải quyết anh ta, em đi ra ngoài đi.”

“Ừm!” Tưởng Y Y nhìn Lê Hiểu Mạn cười gật đầu: “Cố lê chị Hiểu Mạn, vậy em ra ngoài đây.”

Nói xong, Tưởng Y Y nhanh chóng rời khỏi phòng tiếp tân.

Lê Hiểu Mạn mặc một bộ công sở màu trắng, lộ ra vẻ giỏi giang ngồi đối diện với Âu Dương Thần trên ghế sofa.

Giữa hai người là một bàn trà hình tròn trên đó bày biện mười mấy bản thảo trang sức, còn có coffee, trà, nước lọc, và các đồ uống khác, vv...

Mười mấy bản vẽ vẫn không có cái nào khiến Âu Dương Thần hài lòng, mà coffee, trà, nước lọc đều là đồ uống anh ta muốn, thế nhưng lại không hề động lấy một giọt, hơn nữa cũng không vừa lòng.

Lê Hiểu Mạn quét mắt nhìn hết bàn trà một lượt, sau đó nheo mắt nhìn người đàn ông khắp người đều là hàng hiệu ở trước mặt, mím môi nở nụ cười, đang tính lên tiếng thì Âu Dương Thần đã lên tiếng trước.

“Cởi áo khoác ra.” Âm thanh vừa rồi đặc biệt thu hút, nhưng cũng xen lẫn thái độ kiêu kì cũng không thích.

Nghe xong lời kia của anh ta, cơ thể Lê Hiểu Mạn có chút run lên, cũng không hỏi tại sao, không nói hai lời liền cởi áo khoác của mình ra.

Bên trong cô mặc một chiếc áo sơ-mi trắng mang phong cách Anh, bó sát người cô làm lộ ra những đường cong hoàn hảo, trước cổ để mở hai hàng cúc, nhìn vào đặc biệt gợi cảm và dụ người.

Trên mặt không chút gợn sóng vô cùng bình tĩnh, cũng không cảm thấy thẹn thùng hoặc giả có gì phải thẹn thùng, ánh mắt ôn hòa nhìn người đàn ông đẹp trai ngồi phía đối diện: “Còn yêu cầu gì cứ việc nói.”

Sở dĩ cô dám lớn mật cởi áo khoác, là vì cô còn mặc áo sơ-mi bên trong, cho nên cô không sợ.

Hơn nữa cô cũng không cho rằng Âu Dương Thần sẽ thật sự làm cái gì gì đó, cô đã biết trước được điều này.

Trong điện thoại, Tưởng Y Y cũng đã nói với cô, Âu Dương Thần là người có tính cách ra sao, vì vậy, muốn đối phó với một kẻ thích sài hàng hiệu còn thích trêu chọc người khác như anh ta, cô có thừa biện pháp.

Năm năm qua cô lăn lộn cũng không phải suông công.

Âu Dương Thần nhìn thấy cô không chút khó chịu, một cách nhanh chóng thoải mái cởi áo khoác của mình ra, đôi mắt phượng đằng sau đôi kính râm lướt qua một tia kinh ngạc, bằng câu môi hỏi: “Cô là...”

Đáy mắt Lê Hiểu Mạn dâng lên ý cười nhìn anh ta, ngữ điệu ôn hòa, âm thanh thoát ra trong suốt mảnh nhỏ êm tai: “Tôi là người phụ trách nơi này kiêm giám đốc thiết kế Lê Hiểu Mạn...”

Nói đến đây, Lê Hiểu Mạn cầm lấy một bản thiết kế được đặt trên bàn trà, nhíu mày nhìn Âu Dương Thần: “Tất cả những bản thiết kế này đều không khiến anh hài lòng, phải không?”

Ánh mắt Âu Dương Thần mang theo vài phần kinh thường lia qua những bản thiết kế trên tay Lê Hiểu Mạn, cả gương mặt bỗng lạnh: “Không phải không hài lòng, là vô cùng không hài lòng, tôi không phải

khách hàng bình thường, thế mà các người cư nhiên đem mấy đồng giấy vụn này đến lừa gạt tôi, không sợ quét rác vào danh tiếng của trang sức Many? Tuy nhiên có quét rác vào danh tiếng các người cũng không liên quan đến tôi, nhưng đừng làm dơ mắt tôi.”

Mặc dù ánh mắt xem thường của Âu Dương Thần cùng thái độ khinh bạt của anh ta đều khiến Lê Hiểu Mạn vô cùng không thích, tuy nhiên cô không hề khó chịu ra nửa phần trên mặt, cầm tất cả các bản thiết kế thả xuống: “Âu Dương tiên sinh, những thiết kế này đều khiến anh không hài lòng, chúng tôi có thể thiết kế lại lần nữa vì anh, xin anh nói rõ một chút yêu cầu của anh...”

Cũng không đợi Lê Hiểu Mạn nói xong, Âu Dương Thần đã cắt đứt lời cô.

Mắt phượng híp lại, lạnh lùng nhìn cô: “Đừng gọi tôi là Âu Dương tiên sinh.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn hơi híp mắt lại: “Vậy Âu Dương tiên sinh muốn được gọi là gì?”

Âu Dương Thần không hề trả lời cô, mà trầm mặc nói: “Các người đều là những nhà thiết kế chuyên nghiệp, vậy tại sao tôi phải nói ra yêu cầu của mình, là các người giúp tôi thiết kế, không phải là tôi dạy các người thiết kế, nếu tôi nói ra ý tưởng của mình, vậy há là tôi trở thành nhà thiết kế rồi.”

Nhìn vẻ mặt khó sống của Âu Dương Thần, Lê Hiểu Mạn kìm nén cái ham muốn tát anh ta một phát cho lạt sái hàm, vẫn duy trì gương mặt tươi cười: “Âu tiên sinh, tôi nghĩ có vẻ như anh không rõ ý của tôi, ý tôi là...”

Âu Dương Thần dứt khoát cắt đứt lời cô: “Ý cô là gì cũng không cần

nói, tôi không muốn nghe, tôi cho các người thêm ba ngày, nếu bản thiết kế sau không hợp ý muốn của tôi...”

– Huyền Huyền có lời –

Âu Dương Thần không là đồ bỏ đi, sau này anh ấy sẽ giúp Hiểu Hiểu cùng Long thiếu một đại ân tình.

Chương 673: Bới lông tìm vết, tìm được gói trà (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Không đợi anh ta nói xong, Lê Hiểu Mạn đã cắt đứt lời của anh ta: “Âu tiên sinh, nếu như anh không nói ra yêu cầu cụ thể của anh, chúng ta sẽ khó thiết kế được bộ trang sức làm anh hài lòng.”

Âu Dương Thần lạnh lùng nhướn mày lên: “Đây là chuyện của các cô, các cô là nhà thiết kế, là người dựa vào cái đầu để ăn cơm. Nếu mọi việc đều phải dựa vào khách hàng nói yêu cầu cho các cô, rồi các cô dựa theo yêu cầu của khách hàng để làm việc, vậy các cô đừng gọi là nhà thiết kế nữa, mà gọi là nhà chế tác đi.”

Lê Hiểu Mạn cố gắng đè nén xúc động muốn cho Âu Dương Thần một cước đạp bay anh ta xuống lần nữa, cô mỉm cười: “Âu tiên sinh, xin lỗi, tôi vẫn giữ nguyên câu nói kia, nếu như anh không nói ra yêu cầu cụ thể của mình, chúng tôi rất khó có thể thiết kế ra mẫu trang sức khiến anh hài lòng.”

Âu Dương Thần híp mắt phượng lại, anh ta nhìn Lê Hiểu Mạn bằng nửa con mắt, nở nụ cười khinh miệt: “Làm sao? Nhanh như vậy mà đã tự biết mình rồi à? Văn phòng nhỏ của các cô chỉ có bản lĩnh như vậy thôi hả?”

“Ừ.” Vẻ mặt của Lê Hiểu Mạn lãnh đạm, cô bình thản liếc nhìn Âu Dương Thần: “Phòng làm việc của chúng tôi chỉ có bản lĩnh như vậy thôi, không phục vụ nổi được tượng phật lớn như anh đâu, mời anh đến chỗ khác.”

Âu Dương Thần híp mắt lại: “Làm sao? Muốn đuổi người? Tôi muốn nhà thiết kế Many của văn phòng các cô.”

Lê Hiểu Mạn vẫn giữ nguyên vẻ bình thản, cô bình tĩnh nhìn Âu Dương Thần, dáng vẻ đúng mực: “Xin lỗi, sợ rằng sẽ làm bạn mất anh, tôi chính là Many.”

“Cô chính là nhà thiết kế Many nổi tiếng?” Âu Dương Thần nheo mắt lại quan sát Lê Hiểu Mạn, anh ta khẽ nở nụ cười khiến người ta suy đoán không ra, nói ra mấy chữ: “Cũng chỉ như vậy mà thôi.”

Lời nói khinh thường của anh ta khiến lửa giận của Lê Hiểu Mạn bốc lên đến tận đỉnh đầu của, cô bước vào nghề thiết kế trang sức cũng đã được năm năm, dạng khách hàng gì cũng đã gặp qua, nhưng hôm nay là lần đầu tiên cô gặp phải khách hàng kỳ quái như vậy, không cho cô mặt mũi như vậy.

Cô nheo mắt lại nhìn Âu Dương Thần, ánh mắt dần trở nên lãnh đạm, nhưng cô vẫn nở nụ cười diễm lệ: “Âu tiên sinh, xin hỏi hôm nay anh tới đây làm gì? Nếu như là đến định chế trang sức, chúng ta sẽ rất hoan nghênh, nhưng nếu là đến bới lông tìm vết...”

Nói đến đây, Lê Hiểu Mạn nghiêng trên người ra trước, cô chống hai cánh tay mảnh khảnh lên bàn trà, nhìn chăm chăm vào Âu Dương Thần, nở nụ cười rục rỡ như hoa anh đào vậy, chậm rãi nói ra mấy chữ: “Chúng tôi vô cùng hoan nghênh.”

Nghe thấy cô đưa ra câu trả lời ngoài dự tính, Âu Dương Thần tỏ ra hơi kinh ngạc, anh ta chăm chú nhìn cô, cong môi nói: “Hôm nay tôi mới biết văn phòng của các cô thích bị người ta bới lông tìm vết, đúng là một thói quen thú vị.”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh ta, hơi cong môi cười nói: “Âu tiên sinh, anh chờ đã.”

Dứt lời, cô đứng lên đi tới trước cửa sổ sát đất của phòng tiếp tân để gọi điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Lê Hiểu Mạn ngồi vào trên ghế sa lon đối diện Âu Dương Thần lần nữa, cô nhìn anh ta lịch sự mỉm cười: “Âu tiên sinh, xin anh chờ một chút, đồ mà anh muốn sẽ được đưa đến nhanh chóng, đây là lần đầu tiên anh tới đây, chúng tôi sẽ tặng cho anh miễn phí, nhưng nếu lần tiếp theo, thì Âu tiên sinh phải trả chúng tôi theo giá mua.”

Bởi vì lời này của cô, đôi mắt của Âu Dương thần thoáng nghi ngờ, dáng vẻ hoàn toàn không hiểu nổi tình huống hiện tại.

Anh ta nhìn Lê Hiểu Mạn bằng nửa con mắt, giọng nói tràn đầy từ tính: “Các cô có vật gì cho tôi?”

Anh ta vừa dứt lời, Tương Y Y đã gõ cửa rồi xách một túi đồ đi vào.

Cô ấy mỉm cười nhìn Lê Hiểu Mạn, giơ giơ túi đồ đang xách trong tay lên: “Chị Hiểu Mạn, em đã mang đồ mà Âu tiên sinh muốn tới rồi.”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn xách túi trong tay cô ấy, cô đứng lên đi tới trước mặt cô ấy, đưa tay ra nhận lấy túi xách trong tay cô ấy, sau đó lại trực tiếp kín đáo đưa cho Âu Dương Thần, mỉm cười nhìn anh ta: “Âu tiên sinh, đây là đồ mà anh muốn, hoan nghênh lần sau trở lại, anh đi thong thả.”

Âu Dương Thần híp mắt lại, anh ta không hiểu gì nên nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, rồi lại nghi hoặc nhìn vào chiếc túi trong ngực anh ta, đôi mắt màu hồ phách giấu sau cặp kính râm hơi co rúc lại, anh ta hiểu

kỳ lấy bọc đồ trong túi ra.

Lúc nhìn thấy rõ trên túi đồ in ba chữ ‘thiết quan âm’, khóe mắt của anh ta co rút lại, khóe miệng giật giật: “Thiết quan âm?”

Lê Hiểu Mạn bình tĩnh nhìn Âu Dương Thần: “Đúng vậy! Chính là trà thiết quan âm.”

Âu Dương Thần tháo cặp kính râm xuống, lộ ra đôi mắt phượng màu hổ phách, không hiểu gì nhìn Lê Hiểu Mạn: “Giám đốc Lê, cô có ý gì?”

Lê Hiểu Mạn nở nụ cười nhạt: “Thiết quan âm được coi là trà ngon, dư sức phối hợp với ngôi sao hạng ba như anh, Âu tiên sinh, anh hài lòng với sự phục vụ của chúng tôi chứ? Xin anh vui lòng đi cho.”

Âu Dương Thần híp mắt phượng lại, anh ta nhìn Lê Hiểu Mạn bằng ánh mắt sắc bén: “Tôi hỏi lại cô lần nữa, cô có ý gì?”

Lê Hiểu Mạn đứng thẳng người, nhướn mày nhìn Âu Dương Thần, lịch sự mỉm cười: “Không phải là Âu tiên sinh đến tìm ~ trà hay sao? Mặc dù chỗ của chúng tôi không phải là tiệm trà, nhưng tuân theo đạo lý khách hàng là thượng đế, tôi đã đặc biệt cho người đi mua một gói trà về cho anh, xin anh hãy cầm kỹ gói trà này, anh đi thông thả.”

Âu Dương Thần đeo kính mát lên lần nữa, anh ta đứng lên, thân hình cao một mét tám mươi mấy đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, nghiêng người chăm chú nhìn cô: “Cô rất thú vị đấy.”

Bởi vì anh ta rất cao, nên khi anh ta tiến lên, Lê Hiểu Mạn cảm thấy quang cảnh trước mắt cô dần tối lại, cô hơi lui về phía sau một bước, mặt không cảm xúc nhìn anh ta, đôi môi phẩn hồng nói ra mấy chữ:

“Anh rất nhàm chán.”

Ánh mắt của Âu Dương dần trở nên rét lạnh, anh ta nhìn chăm chăm vào cô: “Cô rất sắc bén.”

Lê Hiểu Mạn vẫn giữ nguyên vẻ mặt không cảm xúc, đôi môi phẫn hồng nhẹ mân: “Anh cũng không kém.”

Âu Dương nặng nề nhìn cô: “Tôi sẽ nhớ cô, nhà thiết kế Many.”

Lê Hiểu Mạn mỉm cười nhìn anh ta, lãnh đạm nói: “Không cần phải khách khí như vậy, người nhớ tôi có rất nhiều, không thiếu một người như anh đâu.”

Âu Dương Thần nhìn chăm chăm vào cô như muốn đục thủng một cái lỗ trên người cô vậy, anh ta lãnh đạm nhìn cô một lúc lâu rồi mới thu hồi ánh mắt, sau đó xách gói trà kia rời đi.

Chương 674: Bói lông tìm vết, tìm được gói trà (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại nhìn bóng lưng cao lớn của anh ta xoay người rời đi, hơi cong môi dưới: “Âu tiên sinh, nể tình tôi nhắc nhở anh, nếu như thị lực của anh không tốt, thì cũng đừng đeo kính râm, tránh cho lại đi sai chỗ, lần sau tìm ~ trà thì mời anh đến trà tiệm, ok?”

Nghe vậy, Âu Dương Thần hơi dừng bước chân lại, anh ta không xoay đầu lại, mà đi thẳng ra khỏi văn phòng.

Sau khi anh ta đi, Tương Y Y giơ ngón tay cái lên với Lê Hiểu Mạn: “Chị Hiểu Mạn, may mà có chị, chị thật là lợi hại, một gói trà đã giải quyết vị Âu đại bài kia(*), ha ha... em đoán là Âu đại bài đó sẽ sớm bị đập chết thôi, bói long tìm vết, kết quả lại thật sự tìm được một gói trà, ha ha... thật là thú vị...”

(*):大牌: để chỉ mấy người kiêu ngạo, mắc bệnh ngôi sao.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn Tương Y Y cười ngã nghiêng ngã ngửa, cô nhướn mày nhìn cô ấy nói: “Vẫn như cũ, mặc dù khách hàng là thượng đế, nhưng nếu lần sau gặp lại khách hàng như vậy, không cần cho bọn họ quá nhiều mặt mũi, chúng ta không thể vì tiền, vì lấy lòng khách hàng mà đánh mất tôn nghiêm của chúng ta.”

“Vâng vâng...” Tương Y Y nhìn Lê Hiểu Mạn rồi gật đầu liên tục: “Chị Hiểu Mạn, cũng chỉ có Âu đại bài đó không bình thường như vậy

thôi, trước kia chúng ta chưa từng gặp khách hàng nào giống như anh ta, em nghĩ có lẽ sau này anh ta sẽ không đến văn phòng của chúng ta nữa đâu, nhưng chị Hiểu Mạn này, chúng ta mất đi một khách hàng, nhận ít đi một đơn đặt hàng, thì có hơi đáng tiếc hay không?”

Kiểm ít tiền đi, nhận ít đi một đơn hàng, cũng chẳng là vấn đề gì với Lê Hiểu Mạn, cô nhướn mày liếc nhìn Tương Y Y: “Y Y, tiền không phải là tất cả, chị vẫn là câu nói kia, chúng ta không thể vì tiền mà ngay cả tôn nghiêm cơ bản nhất cũng không cần, nếu như khách hàng đáng giá để chúng ta tranh thủ, thì dĩ nhiên là chúng ta phải tranh thủ, nhưng em cảm thấy Âu Dương Thần đó, anh ta đáng giá để chúng ta buông tha cho tôn nghiêm của mình đi lấy lòng anh ta sao?”

Tương Y Y lắc đầu: “Không đáng giá chút nào, chị Hiểu Mạn, chị không phải gặp anh ta từ lúc đầu đấy, nếu chị gặp anh ta từ đầu thì chị sẽ còn tức giận hơn, Âu đại bài đó bảo nhân viên pha cho anh ta một tách trà, tiểu Lưu pha trà cho anh ta, anh ta ngại tiểu Lưu pha trà không đủ thơm nước không đủ ấm, sau đó nói muốn cà phê, em lại bảo tiểu Lưu đi pha cà phê cho anh ta, anh ta chỉ định em đi, lúc em pha cà phê cho anh ta xong, anh ta lại đòi uống nước ngọt, lúc mang nước ngọt tới, anh ta lại đòi uống nước sôi, đưa nước sôi tới cho anh ta, anh ta lại nói phải xem bản thiết kế của chúng ta trước, kết quả anh ta vừa liếc nhìn bản thiết kế kia đã nói không thích, nói muốn gặp giám đốc là chị Hiểu Mạn, anh ta đúng là một quái ca(*) không bình thường.”

(*)怪咖加: là tiếng lóng của Đài Loan, thường để chỉ những người nóng tính, tính cách lập dị.

Lê Hiểu Mạn thấy Tương Y Y càng nói càng tức, cô vỗ bả vai của cô ấy, mỉm cười nhìn cô ấy: “Được rồi, đừng tức giận nữa, đừng vì

người không liên quan đến mình mà thêm mấy cái nếp nhăn.”

Tương Y Y nghe vậy, cô ấy lập tức đưa tay lên xoa xoa mi tâm: “Chị Hiểu Mạn nói đúng, em không thể vì tức giận với Âu đại bài đó mà thêm mấy nếp nhăn được.”

Lúc này, thư ký tiểu Lưu khẽ gõ cửa phòng tiếp tân, cậu ta nhìn Lê Hiểu Mạn nói: “Giám đốc Lê, Ngụy tổng của chuỗi cửa hàng trang sức Thiên Hy ở thành phố H và phu nhân của ngài ấy tới.”

“Trang sức Thiên Hy?” Lê Hiểu Mạn nghe vậy, cô vừa xoay người thì nhìn nhìn thấy một người đàn ông mặc âu phục đi giày da khoác tay vợ mỉm cười đứng ở bên cạnh tiểu Lưu.

Hai người trước mắt vô cùng quen mắt, Lê Hiểu Mạn đang suy nghĩ xem là đã gặp qua bọn họ ở nơi nào, thì người đàn ông được gọi là Ngụy tổng đi vào, mỉm cười nhìn Lê Hiểu Mạn đưa tay ra: “Lê tiểu thư, cô khỏe chứ, cô không nhớ chúng tôi sao?”

Lê Hiểu Mạn đưa tay ra bắt tay đáp lại Ngụy tổng, cô mỉm cười nhìn ông ta: “Nhớ, dĩ nhiên là nhớ, lần trước trong bữa tiệc khai mạc buổi triển lãm trang sức ở New York, tôi đã được gặp mặt Ngụy tổng và Ngụy phu nhân.”

Người đàn ông được gọi là Ngụy tổng chính là người mà Lê Hiểu Mạn đã gặp trong bữa tiệc khai mạc triển lãm trang sức ở New York lần trước, lúc đó Ngụy phu nhân nói thích sợi dây chuyền mà Lê Hiểu Mạn đeo trên cổ, hỏi cô là tác phẩm của nhà thiết kế nào, lúc ấy tiểu Nghiên Nghiên đã cho bọn họ một tấm danh thiếp, bảo với bọn họ là có thể tới văn phòng của cô đặt hàng.

“Lê tiểu thư, tìm được cô chẳng dễ dàng chút nào! Cô chuyển văn phòng làm việc đến thành phố K từ lúc nào vậy?”

Liếc nhìn nụ cười lịch sự của Ngụy tổng, Lê Hiếu Mạn hơi ngượng ngùng: “Một tháng trước, xin lỗi, tôi đã không thông báo kịp thời cho Ngụy tổng, Ngụy tổng, Ngụy phu nhân, mời ngồi.”

Sau khi mời Ngụy tổng và Ngụy phu nhân ngồi xuống, Lê Hiếu Mạn tỏ ý bảo Trương Y Y đi pha hai ly cà phê tới.

Chương 675: Ước hẹn, tổng giám đốc đang đợi cô

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi ngồi xuống, Ngụy tổng kính nể nhìn cô: “Lê tiểu thư, không nghĩ tới cô chính là nhà thiết kế Many nổi tiếng cả trong và ngoài nước, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, có thể quen biết cô chính là vinh hạnh của chúng tôi, không biết chúng tôi có vinh hạnh có thể hợp tác cùng Lê tiểu thư hay không?”

Ngụy phu nhân ngồi ở một bên cũng mỉm cười nhìn Lê Hiểu Mạn: “Lê tiểu thư, tôi rất thích mẫu trang sức mà cô thiết kế, chúng tôi muốn hợp tác với cô, chúng tôi sẽ thiết lập một quầy sản phẩm của Lê tiểu thư ở chuỗi cửa hàng của chúng tôi, không biết Lê tiểu thư có nguyện ý hợp tác cùng chúng tôi hay không?”

Có thể mở quầy hàng ở chuỗi cửa hàng trang sức Thiên Hy, dĩ nhiên là Lê Hiểu Mạn nguyện ý, đây là điều mà mỗi một nhà thiết kế trang sức, thậm chí là mỗi một công ty trang sức cầu mà không được.

Cô mỉm cười nhìn Ngụy tổng và Ngụy phu nhân: “Ngụy tổng, Ngụy phu nhân, có thể cùng hợp tác với hai người là vinh hạnh của tôi, cảm ơn hai người đã đánh giá cao về tôi như vậy, tôi vô cùng nguyện ý hợp tác cùng hai người.”

Ngụy tổng và Ngụy phu nhân nghe thấy Lê Hiểu Mạn nói như vậy, hai người đều cùng đứng lên, rồi cùng đưa tay ra bắt tay với Lê Hiểu Mạn: “Lê tiểu thư, chúc chúng ta cùng hợp tác vui vẻ.”

Lê Hiểu Mạn giữ nguyên nụ cười trên mặt, cô lịch sự bắt tay lại với Ngụy tổng và Ngụy phu nhân: “Hợp tác vui vẻ.”

Sau khi bàn chuyện hợp tác vô cùng thuận lợi với Thiên Hy, Lê Hiểu Mạn ký kết hợp đồng với Ngụy tổng. Cô lấy lý do mình là chủ nhà, mời bọn họ đến khách sạn quốc tế Đế Hoa đặt đồ để chúc mừng cho sự hợp tác thành công sau này của bọn họ.

Sở dĩ lựa chọn khách sạn quốc tế Đế Hoa, dĩ nhiên là bởi vì Ngụy tổng và phu nhân của ông ta đã cố ý từ chạy thành phố H tới thành phố K để bàn chuyện hợp tác với cô, người ta đã cho cô mặt mũi lớn như vậy, cô không thể tùy tiện mời cả nhà bọn họ đến nhà hàng bình thường để chúc mừng được, như vậy thì tỏ ra quá không tôn trọng bọn họ, quá không cho bọn họ mặt mũi.

Lúc Lê Hiểu Mạn và Ngụy tổng, Ngụy phu nhân dùng bữa xong, trời đã tối, lúc ra tính tiền, cô mới biết đã có người trả tiền giúp cô rồi.

Mà lúc cô hỏi người trả tiền giúp cô là ai, thì nhân viên phục vụ khách sạn lại không chịu nói.

Thật ra thì cô không cần hỏi cũng có thể đoán ra được, tám thành là có liên quan đến Long Tư Hạo.

Sau khi tiễn Ngụy tổng và Ngụy phu nhân, lúc cô đang muốn lái xe đưa Tương Y Y cùng đi đến khách sạn với cô trở về, một chiếc Maybach đột nhiên dừng lại ở bên cạnh cô và Tương Y Y.

Lúc này, cô và Tương Y Y đều đang đứng ở bên ngoài khách sạn quốc tế Đế Hoa.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn chiếc xe đột nhiên ngừng lại ở trước mặt mình và Tương Y Y, cô hơi nheo mắt lại, cô rất quen thuộc với chiếc xe

này, là của Lạc Thụy.

Người trong xe chính là Lạc Thụy, sau khi anh ta dừng xe lại, anh ta đẩy cửa xe ra xuống xe, rồi mỉm cười nhìn Lê Hiểu Mạn và Tương Y Y: “Lê tiểu thư, tôi đến để đưa cô và Tương Y Y trở về.”

Dứt lời, Lạc Thụy lại mỉm cười nhìn về phía Tương Y Y, đưa tay ra lịch sự làm động tác mời: “Tiểu thư Y Y, mời lên xe.”

Tương Y Y nhìn Lê Hiểu Mạn, rồi lại nhìn về phía Lạc Thụy, cô ấy lịch sự mỉm cười: “Lạc tiên sinh, không cần đâu, tôi có thể tự đón xe trở về.”

“Đón xe ở đây không tiện lắm đâu.” Lạc Thụy nhìn Tương Y Y, anh ta cười híp mắt lại thành một đường chỉ: “Tiểu thư Y Y, có phải cô cảm thấy tôi là người xấu hay không, vì vậy nên mới không dám ngồi xe của tôi? Tiểu thư Y Y, cô yên tâm, tôi là người tốt 100%, không tin cô cứ hỏi Lê tiểu thư đi.”

Tương Y Y nghe vậy, cô ấy nhìn về phía Lê Hiểu Mạn: “Chị Hiểu Mạn, có phải hai người quen biết nhau hay không?”

Lê Hiểu Mạn cau mày lại, cô không trả lời câu hỏi của Tương Y Y, mà nhìn về phía Lạc Thụy, bình thản nói: “Trợ lý Lạc, không cần làm phiền anh, tôi sẽ đưa Y Y trở về.”

Lạc Thụy làm vẻ mặt như đưa đám: “Đừng làm vậy, Lê tiểu thư, cô cứ như vậy thì tôi sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ! Cô cũng biết tính cách của tổng giám đốc mà, là anh ấy bảo tôi tới đưa tiểu thư Y Y trở về, nếu tôi không hoàn thành nhiệm vụ, tổng giám đốc sẽ rất tức giận rất tức giận đấy.”

Nghe anh ta nhắc tới Long Tư Hạo, trong lòng Lê Hiểu Mạn vô cùng

mất mát và khó chịu: “Trợ lý Lạc, sao các anh biết tôi ở chỗ này?”

Lạc Thụy mỉm cười nhìn Lê Hiếu Mạn: “Lê tiểu thư, hẳn là cô biết tổng giám đốc vẫn luôn lấy cô làm trung tâm, vì vậy, cô làm gì trong ngày, gặp người nào, đi đâu, ở cùng với ai, tổng giám đốc rất rõ ràng.”

Dứt lời, Lạc Thụy lấy ra một chiếc thẻ mở cửa phòng tới đưa cho Lê Hiếu Mạn: “Lê tiểu thư, tổng giám đốc đang chờ cô ở phòng Tổng thống trên tầng cao nhất.”

Sau khi nói với Lê Hiếu Mạn xong, Lạc Thụy lại nhìn về phía Tương Y Y: “Tiểu thư Y Y, mời cô lên xe! Tối nay Lê tiểu thư đã có hẹn, hơn nữa còn hẹn đến rất khuya, cô hiểu mà, vì vậy cô ấy không thể đưa cô về được, cô lên xe đi!”

Nghe vậy, Tương Y Y liếc mắt nhìn Lê Hiếu Mạn, cô ấy hơi do dự, rồi lại nhìn về phía Lạc Thụy, nói: “Được, cảm ơn Lạc tiên sinh.”

Quân tử hữu thành nhân chi mỹ (*), Tương Y Y cũng thành nhân chi mỹ, mặc dù cô ấy không rõ chuyện của Lê Hiếu Mạn lắm, nhưng cô ấy vẫn có hiểu biết về tính cách của cô, cô ấy biết, nếu như cô ấy không ngồi vào trong xe của Lạc Thụy, thì chị Hiếu Mạn của cô ấy nhất định sẽ không đi đến chỗ hẹn gặp vị tổng giám đốc trong miệng Lạc Thụy kia.

(*) Quân tử hữu thành nhân chi mỹ: đạo Khổng Tử, quân tử thì làm điều tốt đến cho người khác.

Mặc dù cô ấy không biết vị tổng giám đốc kia là ai, nhưng cô ấy nhìn biểu tình lúc chị Hiếu Mạn nghe thấy Lạc Thụy nhắc tới vị tổng giám đốc kia, cô ấy cũng biết mối quan hệ giữa chị Hiếu Mạn và vị tổng giám đốc kia nhất định là không bình thường.

Bởi vì cô ấy cũng không chỉ ở bên cạnh Lê Hiểu Mạn một năm hai năm, cho tới bây giờ cô ấy chưa từng thấy cô lộ vẻ xúc động với người đàn ông nào như vậy.

!!

Chương 676: Long thiếu, lãng mạn nói xin lỗi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tự cô chủ động ngồi vào trong xe của Lạc Thụy, Lạc Thụy thấy vậy thì giờ ngón tay cái lên với cô ấy.

“Tiểu thư Y Y, cô thật là người hiểu chuyện, là cô gái hiểu chuyện nhất mà tôi đã từng gặp, tôi càng nhìn lại càng cảm thấy cô đẹp.”

Tương Y Y nhìn về phía Lạc Thụy rồi lịch sự cười với anh ta, cô ấy nhìn về phía Lê Hiểu Mạn xuyên qua lớp cửa kính xe, cong mi cười nói: “Chị Hiểu Mạn, có Lạc tiên sinh đưa em về, chị không cần phải lo lắng, chị nhanh đi đến chỗ hẹn với vị tổng giám đốc mà Lạc tiên sinh nói kia đi! Chị Hiểu Mạn, bye bye.”

“Lê tiểu thư, cô nhanh đi lên tầng cao nhất đi, bye bye.” Lạc Thụy học dáng vẻ của Tương Y Y, nhướn mày nhìn Lê Hiểu Mạn rồi khởi động xe rời đi.

Sau khi anh ta lái xe về phía trước được mấy mét, anh ta lại đột nhiên quay trở lại, nhìn Lê Hiểu Mạn xuyên qua lớp cửa kính xe nói: “Lê tiểu thư, có chuyện tôi quên nói với cô, tối hôm qua lúc cô gọi điện thoại cho tổng giám đốc, tổng giám đốc đang ở trong thư phòng, còn điện thoại di động của tổng giám đốc thì được đặt ở phòng ngủ, đến khi trời sáng tổng giám đốc mới trở về phòng ngủ, vì vậy nên tổng giám đốc không nhận được một trăm cuộc gọi nhớ của cô.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn liếc mắt nhìn Lạc Thụy, cô siết chặt thẻ mở

cửa phòng trong tay, sau khi Lạc Thụy rời đi, cô xoay người đi vào khách sạn, sau đó thì vào thang máy trực tiếp đi lên tầng cao nhất.

Đến ngoài cửa phòng Tổng thống ở tầng cao nhất, cô ngang ngược cầm thẻ mở cửa phòng vào, rồi cô đi thẳng về phía phòng ngủ.

Khi cô đẩy cửa phòng ngủ ra, cô liền kinh sợ.

Đập vào mắt cô là một màu đỏ rực rỡ, toàn bộ phòng ngủ sang trọng được phủ đầy bằng hoa hồng.

Trên giường lớn được rải đầy những cánh hoa hồng, dưới chân giường trên sàn nhà được đặt những bó hoa hồng, mỗi một bó đều khoảng một trăm đóa hoa hồng đỏ, cũng phải đến một trăm bó hoa.

Lê Hiểu Mạn trợn to mắt nhìn, cô khiếp sợ đứng ở cửa phòng ngủ, quên mất việc đạp chân đi vào.

Long Tư Hạo ở trong phòng ngủ thấy cô đứng ngốc ở cửa phòng ngủ không đi vào, anh nhìn về phía cô, cong môi cười, đưa tay cầm lên một bó to hoa hồng đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, anh chăm chú nhìn cô: “Hiểu Hiểu, tối hôm qua anh không nhận được điện thoại của em, thật xin lỗi, một trăm cuộc gọi nhớ, một trăm bó hoa hồng mười ngàn đóa hoa hồng, mỗi một đóa hoa tượng trưng cho một lời xin lỗi mà anh muốn gửi đến em.”

Nghe thấy anh nói như vậy, Lê Hiểu Mạn phục hồi lại tinh thần từ trong khiếp sợ khi thấy hoa hồng đỏ trải đầy đất, cô kinh ngạc nhìn người đàn ông đang ôm một bó hoa hồng to nói xin lỗi với cô, trong lòng cô tràn đầy xúc động, nói xin lỗi mà thôi, có cần phải làm lãng mạn như vậy hay không?

Một trăm cuộc gọi nhớ, một trăm bó hoa hồng mười ngàn đóa hoa

hồng, mỗi một đóa hoa tượng trưng cho một lời xin lỗi mà anh muốn gửi đến em, trong lúc lơ đãng câu nói này đã khiến trái tim cô xúc động chạm vào nơi mềm mại nhất trong lòng cô.

Không phải là tối hôm qua anh rất tức giận rời đi hay sao?

Vậy mà bây giờ anh lại nói xin lỗi với cô, điều này khiến cho cô rất kinh ngạc và bất ngờ.

Không phải là anh đã tức giận với cô sao?

Thật ra thì người nên nói xin lỗi là cô.

Thế nhưng mỗi lần đều là anh nói xin lỗi với cô trước.

Vành mắt của cô dần đỏ lên, khóe mắt dần dần ướt át: “Anh không giận em hả?”

Long Tư Hạo chăm chú nhìn cô, anh khẽ cong môi mỏng: “Ai nói không tức giận?”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn anh thật sâu: “Nếu tức giận, tại sao còn chuẩn bị những thứ này?”

Long Tư Hạo nhìn đôi mắt đã đỏ ửng của cô, ánh mắt của anh càng dịu dàng hơn, tối hôm qua anh không tức giận lắm, anh chỉ muốn khiến cô lo lắng vì anh, vì vậy anh rất hài lòng với biểu hiện tối hôm qua của cô.

“Hiểu Hiểu, anh tức giận và anh nói xin lỗi với em là hai chuyện khác nhau, cái này không mâu thuẫn, anh đã nói xin lỗi với em xong rồi, không phải là bây giờ đến phiên em sao?”

Lê Hiểu Mạn cau mày nhìn anh, cô ôm lấy bó hoa hồng từ trong tay của anh, sau đó lại đưa trả lại cho anh, cô cụp mắt xuống nói: “Thật xin lỗi.”

Long Tư Hạo không nhận lấy bó hoa hồng, anh nhìn chăm chăm vào cô, trên khuôn mặt tuấn mỹ viết rõ ba chữ không hài lòng: “Hiểu Hiểu, em cảm thấy chỉ nói ba chữ thật xin lỗi là được rồi sao?”

Lê Hiểu Mạn cau mày lại, cô ngược mắt lên nhìn anh: “Vậy anh còn muốn thế nào?”

Nằm được đằng chuôi, Long Tư Hạo cong môi mỏng lên: “Hiểu hiểu, có phải anh muốn thế nào cũng đều có thể hay không?”

Không đợi Lê Hiểu Mạn nói No, Long Tư Hạo đột nhiên ôm ngang cô lên, đặt cô lên chiếc giường lớn phủ đầy cánh hoa hồng.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn chăm chú nhìn anh: “Long Tư Hạo, đừng nói cho em biết, mục đích anh gọi em ta tới nơi này là để ân ái đấy nhé.”

Không phải là do cô cứ hay nghĩ đến chuyện đó đâu, mà do bây giờ chỉ cần Long Tư Hạo đơn độc ở chung với cô thì chuyện anh làm nhiều nhất chính là sự kiện kia, mà hành động anh ôm cô lên giường này lại càng dễ khiến cô nghĩ đến cái chuyện đó hơn.

Long Tư Hạo cúi người xuống, anh chăm chú nhìn Lê Hiểu Mạn, ánh mắt thâm tình dịu dàng, ánh mắt tràn đầy ý cười, anh nở nụ cười hài hước: “Nếu đã biết anh muốn làm cái gì? Tại sao còn tới?”

Không đợi cô trả lời, môi mỏng của anh đã kề sát bên tai cô, phả ra hơi thở nóng bỏng, anh khế cắn lên rái tai của cô, giọng nói trầm thấp mang theo mấy phần khàn khàn: “Hiểu Hiểu, em cũng nhớ anh, đúng không?”

Luồng nhiệt nóng bỏng phả tới bên tai, Lê Hiếu Mạn rụt cổ lại, tỏ ra không được tự nhiên, khuôn mặt cô đỏ bừng đến tận mang tai.

Mỗi lần gần gũi với anh, cô lại cảm thấy giống như là chạm phải điện vậy.

Cô bắt đầu hoài nghi, nếu cô cứ chung một chỗ với anh thế này, thì cô nhất định sẽ biến thành nữ lưu l manh, nói không chừng một ngày nào đó trong đầu cô cũng sẽ chỉ toàn nghĩ đến chuyện kia giống như anh vậy, đến lúc đó thì cô sẽ thật sự trở thành sắc l nữ rồi còn gì.

Cô cụp mắt xuống, đôi môi phẩn hồng khẽ mấp máy: “Không có.”

Chương 677: Long thiếu, lãng mạn nói xin lỗi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngón tay thon dài của Long Tư Hạo phác thảo đôi môi của cô, bụng ngón tay hơi thô rát như mang theo dòng điện vượt ve đôi môi quyến rũ của cô, ánh mắt của anh sáng quắc lên: “Hiểu Hiểu, miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo vui vậy sao?”

Lê Hiểu Mạn nghiêng đầu, không nhìn tới ánh mắt nóng bỏng tựa như có thể bùng lên ngọn lửa của anh: “Ngoài nói xin lỗi ra, anh gọi em đến nơi này làm gì?”

Long Tư Hạo dịu dàng nhìn cô: “Vậy em thì sao? Mục đích của em khi đến nơi hẹn này là để làm gì?”

Không đợi Lê Hiểu Mạn trả lời, Long Tư Hạo đã cúi đầu xuống hôn lên đôi môi quyến rũ của cô, sau đó anh lại ngồi thẳng người dậy, lấy một chiếc hộp tinh xảo màu đỏ ra từ trong túi quần tây được cắt may thủ công sang trọng của anh.

Liếc nhìn cái hộp anh vừa lấy ra, Lê Hiểu Mạn thấy hơi quen mắt, cô ngồi dậy, nghi hoặc nhìn chiếc hộp màu đỏ trên tay anh.

Long Tư Hạo cương cường nhìn cô, anh lấy ra một sợi dây chuyền mặt nhẫn kim cương hồng 12 ca ra từ trong chiếc hộp màu đỏ kia.

Lê Hiểu Mạn nhìn sợi dây chuyền trong tay anh, ánh mắt thoáng kinh ngạc, trong lòng không khỏi nghĩ đến cảnh tượng anh quỳ một chân

trên đất cầu hôn cô vào năm năm trước ở ngự yến lâu.

Khóe mắt của cô lại dần ẩm ướt, cô nhìn Long Tư Hạo bằng ánh mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp: “Tại sao sợi dây chuyền này lại ở chỗ anh?”

Cô nhớ năm năm trước lúc cô bị người ta thiết kế, sợi dây chuyền kia đã bị mất ở trong khách sạn này, sau đó cô có trở lại đây tìm, nhưng không tìm được.

Long Tư Hạo ngồi ở bên cạnh cô, dịu dàng đeo sợi dây chuyền lên giúp cô, hai ngón tay nhẹ nhàng cầm lấy viên kim cương hồng 12 ca ra hiếm có, anh chăm chú nhìn cô: “Năm năm trước, em làm rơi nó ở đây, anh đã bảo Lạc Thụy tìm nó, Hiểu Hiểu, tha thứ cho anh chuyện năm năm trước không trả lại sợi dây chuyền này cho em, bởi vì năm năm qua anh cần nó ở bên cạnh em, giống như cần em ở bên cạnh anh vậy.”

Năm năm trước anh cũng đã nghĩ thông rồi, nếu như anh chết trong quá trình trị liệu, anh dặn Lạc Thụy là sau khi anh chết hãy trả sợi dây chuyền này lại cho cô.

Hơn nữa, năm năm trước anh cũng đã lập xong di chúc, sau khi anh chết, toàn bộ tài sản của anh sẽ thuộc về cô.

Năm năm qua, trong lúc tiếp nhận quá trình trị liệu, anh rơi vào trạng thái hôn mê hết lần này đến lần khác, anh cho rằng mình sẽ không còn cơ hội được gặp lại cô nữa. Nhưng vào lúc anh tuyệt vọng nhất, kỳ tích đã xảy ra, bệnh tình của anh có chuyển biến tốt, tất cả các chỉ tiêu trong cơ thể đều dần khôi phục lại trạng thái bình thường, các bác sĩ có kinh nghiệm lớn về bệnh ung thư ở Mỹ đều chắc chắn là bệnh tình của anh sẽ không tái phát nữa, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng nữa, vì vậy anh mới trở về nước tìm cô.

Anh biết mình có lỗi với cô, anh không chỉ nói sẽ mãi không rời xa cô một lần, vĩnh viễn sẽ không buông tay cô ra, nhưng anh đã nuốt lời, vì để cô nhanh quên anh hơn, thậm chí là hận anh, anh còn nói rất nhiều lời làm cô tổn thương.

Cả đời này, chuyện làm anh cảm thấy có lỗi với cô nhất, chính là anh cho rằng mình sẽ chết, và lấy nhân danh tình yêu để làm cô thương tổn.

Lê Hiếu Mạn nhìn anh thật sâu, cảm thấy trong lời nói của anh có rất nhiều hàm ý.

Năm năm trước lúc anh rời khỏi cô, tại sao anh cần phải cầm sợi dây chuyền của cô theo cùng?

Cô vô cùng muốn biết, năm năm qua anh đã đi đâu, đã làm gì, thế nhưng anh vẫn luôn không nói cho cô biết.

Cô càng ngày càng cảm thấy năm năm trước anh có nỗi khổ tâm riêng nên phải rời bỏ cô.

Bây giờ cô tin tưởng những lời nói những vết thương lòng mà anh gây ra cho cô năm năm trước là giả.

Mà mục đích của anh nhất định là muốn cho cô hận anh.

Thế nhưng tại sao anh phải làm như vậy?

Anh quan tâm đến cô như vậy, là chuyện gì có thể khiến anh nhẫn tâm buông tay cô ra, ngoan tâm rời bỏ cô năm năm?

Thu hồi nghi ngờ trong lòng lại, cô nhìn chăm chăm vào anh, dứt

khoát hỏi: “Long Tur Hạo, anh nói thật nói cho em biết đi, nguyên nhân thực sự khiến năm năm trước anh đòi chia tay với em là gì?”

Cô dừng lại rồi lại tiếp tục nói: “Anh không cần phải nói với em là bởi vì em hại chết con gái của anh, cũng đừng có mà nói là bởi vì anh cho rằng em và Hoắc Vân Hy phản bội anh. Em nói cho anh biết, em không tin hai nguyên nhân kia đâu, nhất định là anh còn có nguyên nhân gì khác nữa, anh hãy nói thật đi, nếu anh còn lừa gạt em nữa, em sẽ... oh...”

Long Tur Hạo không đợi cô nói xong, anh đã cúi người xuống phong bế đôi môi của cô, rồi áp cô ở trên giường.

“Oh oh... Long... Tur Hạo... khốn kiếp... đừng có mà ngắt... lời... oh oh... anh nói thật... khốn kiếp...”

Bởi vì Long Tur Hạo tấn công mãnh liệt, cái lưỡi đình hương của Lê Hiểu Mạn bị anh dùng sức quán lấy, khiến cô không nói được hết câu.

Mà đôi tay mảnh khảnh của cô cũng bị anh nhanh chóng nắm lấy áp ở trên đỉnh đầu của cô, hơi thở mát lạnh đan xen với hương hoa hồng quấn quanh trong mũi cô. Hơn nữa, nụ hôn của anh đánh tới như bão táp xa mạc, khiến cô bị hôn đến choáng váng đầu óc, từng đợt sóng tình triều ập tới trong đầu cô, suýt chút nữa là cô chìm đắm ở trong đó.

Lấy lại tinh thần, cô mở to hai mắt nhìn anh: “Long... Tur Hạo... oh oh... em muốn... nghe nói thật...”

Có phải anh cho rằng anh hôn cô đến nổi hôn mê, thì có thể khiến cô ném chuyện này ra sau đầu hay không.

Chương 678: Khốn kiếp, anh có thể đừng xấu như vậy hay không

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lần nào anh cũng đều dùng chiêu này, lần này cô tuyệt đối sẽ không để cho anh được như ý.

Để hạ bớt lòng phòng bị của Long Tư Hạo với mình, cô buông tha hành động chống cự, nhắm mắt đáp lại nụ hôn của anh.

Nhận ra cô đang đáp lại, Long Tư Hạo hơi dừng lại, sau đó anh lại hôn cô cuồng nhiệt hơn, vừa hôn vừa ôm cô lăn lộn trên giường.

Hành động này đã được đặt mỹ danh — — cuốn ga trái giường.

Nụ hôn cuồng nhiệt của anh vốn đã đủ làm Lê Hiểu Mạn choáng váng đầu óc, bây giờ lại bị anh ôm hôn lăn qua lộn lại như vậy, đầu óc của cô càng choáng váng hơn, ngay cả chuyện đáp lại nụ hôn của anh, cô cũng không theo kịp tiết tấu của anh nữa rồi.

Lăn qua lộn lại, cô còn chưa hạ thấp được lòng phòng bị của anh với mình, thì đã bị anh ăn sạch sẽ rồi.

Sau khi kết thúc, lúc Long Tư Hạo đi vào phòng tắm, cô nằm trên chiếc giường lớn đã xốc xếch vì màn kịch chiến vừa nãy, chỉ hận không thể hung hăng cho mình một cái tát.

Rõ ràng là muốn hạ thấp sự cảnh giác của anh, tại sao lại bị anh dụ dỗ?

Thật ra thì cô không ngu ngốc, không ngớ ngẩn, nhưng cô phát hiện ra, lúc nào cô đối mặt với anh, thì đầu óc của cô sẽ biến mất mà không thể giải thích được, cô sẽ luôn bị anh “Tính toán”, bị anh “Bắt nạt”.

Ở trước mặt Long Tur Hạo, có vẻ như cô giống một đứa ngốc không có IQ vậy.

Lúc Long Tur Hạo quấn khăn tắm ra khỏi phòng tắm, Lê Hiểu Mạn còn nằm ườn ra ở trên giường.

Khóe mắt của anh khẽ co rút lại, ánh mắt bập bùng lúc sáng lúc tối, anh rảo bước đi tới trước giường, rồi nhào lên trên người cô giống như con báo đốm châu Mỹ vậy, anh gặm cắn đôi môi đã sưng đỏ của cô, trầm khàn nói: “Vẫn còn ở trong hồi ức đó?”

Nghe thấy lời nói lộ liễu của anh, khuôn mặt của Lê Hiểu Mạn đỏ lên, cô nheo mắt lại nhìn anh: “Hồi ức cái đầu anh ấy, Long Tur Hạo, bây giờ anh đã nói thật được chưa?”

Long Tur Hạo hơi ngời dậy, anh kéo chiếc khăn đang quấn quanh người, nhìn cô bằng ánh mắt sáng quắc: “Hiểu hiểu, sắc đẹp trước mặt, em còn có tâm tư để nói chuyện phiếm sao?”

Biết Long Tur Hạo đang nói chính mình, Lê Hiểu Mạn cố ý không hiểu hỏi: “Sắc đẹp nào?”

Long Tur Hạo cúi người, môi mỏng hôn lên cổ của cô, trầm khàn nói: “Anh không đủ đẹp, không đủ sắc sao?”

Lê Hiếu Mạn đưa tay dùng sức đẩy anh ra, sau đó cô cầm lấy chăn bao lấy chính người mình lại, rồi trực tiếp nhảy xuống giường.

“Long Tur Hạo, chuyện anh muốn làm đều đã làm, bây giờ mời anh nói thật.”

Bởi vì Lê Hiếu Mạn đã lấy chăn đi, vì vậy, thân thể không mảnh vải che thân của Long Tur Hạo hiện ra ở trước mắt cô.

Liếc nhìn anh, khuôn mặt của Lê Hiếu Mạn lại nóng ran lên.

Khi cô đang ngượng ngùng và không được tự nhiên, thì biểu hiện của Long Tur Hạo lại rất bình tĩnh.

Anh cứ ngồi ở trên mép giường như vậy, chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô: “Hiểu hiểu, em thật sự muốn nghe nói thật?”

“Nói nhảm.” Lê Hiếu Mạn không nhìn về phía anh, cô nheo mắt lại ném ra hai chữ.

Long Tur Hạo nhướn mày, anh dùng ánh mắt ý vị sâu xa nhìn cô: “Em muốn nghe nói nhảm?”

“Long Tur Hạo, anh...” Lê Hiếu Mạn quay đầu lại, ánh mắt của cô vừa vắn rơi vào nơi nào đó đang dâng trào trên người anh, khuôn mặt vốn đã đỏ của cô lại càng đỏ hơn.

Cô lập tức quay lưng lại: “Long Tur Hạo, anh mặc quần áo vào đi, có được hay không?”

“Không được.” Long Tur Hạo trực tiếp cự tuyệt, anh chăm chú nhìn cô, lửa tình bập bùng trong mắt, anh hài hước cong môi nói ra bốn chữ: “Còn chưa muốn đủ.”

Sự thẳng thừng của anh khiến Lê Hiểu Mạn xấu hổ tới mức thật sự muốn xé rách miệng của anh ra.

Cô xoay người lại lần nữa, không nhìn đến nơi nào đó của anh nữa, cô tức giận hung hăng trợn mắt nhìn anh: “Long Tư Hạo, anh đừng nên để cho em cảm thấy anh giống như ngựa giống.”

Long Tư Hạo nhìn cô bằng ánh mắt nóng bỏng, anh cong môi cười, hào phóng thừa nhận: “Không phải giống như, anh chính là ngựa giống, nhưng anh chỉ là ngựa giống với mỗi mình em thôi.”

“Long Tư Hạo...” Lê Hiểu Mạn hung hăng trợn mắt nhìn anh, cô nghiêng răng ken két: “Khốn kiếp, miệng của anh có thể đừng ‘Xấu như vậy hay không’?”

Long Tư Hạo cong môi mỏng lên: “Không thể, đàn ông không xấu đàn bà không thương.”

Lê Hiểu Mạn lại phát hiện ra, cô không thể nào nói lại anh, cô còn cần phải luyện thêm nữa luyện tập hơn nữa mới được.

Trước mắt, im lặng là biện pháp tốt nhất.

Cô trợn mắt nhìn Long Tư Hạo, không nói chuyện với anh nữa, mà bọc chăn đi vào phòng tắm, hoa hồng rải đầy đất cứ như vậy bị cô đạp lên, cô cảm thấy Long Tư Hạo rất phá sản, nhưng đồng thời trong lòng cũng cảm thấy rất ấm áp.

Rất nhiều cô gái đều thích hoa hồng, nhất là hoa hồng đỏ, cũng có rất nhiều cô gái không thể chống cự nổi, và cô cũng không ngoại lệ.

Thấy nhiều hoa hồng như vậy, tự nhiên là trái tim cô sẽ bị rung động,

ít nhiều gì trong lòng cũng sẽ cảm thấy xúc động.

Lúc cô tắm xong đi ra khỏi phòng tắm, Long Tư Hạo đã quấn khăn tắm lại.

Cô nhìn lồng ngực sexy của anh, rồi nhanh chóng dời ánh mắt đi, rú mắt xuống nói: “Nếu anh không chịu nói nói thật, vậy em cũng cần phải trở về, Nghiên Nghiên sẽ lo lắng cho em.”

Long Tư Hạo nhìn cô bằng ánh mắt nóng bỏng, cô vừa mới tắm xong làn da mịn màng hồng hào, tràn đầy dụ | hoặc, đặc biệt là những vết hôn trên da thịt của cô mà anh vừa mới đóng dấu, sau khi được tẩy rửa, dường như càng diễm lệ chói mắt hơn.

Hầu kết hấp dẫn của anh khẽ chuyển động, giọng nói khàn khàn cực kỳ từ tính: “Anh đã gọi điện thoại cho Nghiên Nghiên rồi, con bé biết em và anh đang ở cùng nhau.”

Chương 679: Nói ra, chân tướng bị bệnh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tur Hạo nhìn cô như hổ như sói, có thể nhào qua bất cứ lúc nào thì híp mắt lại: “Cho dù là vậy, em cũng phải về.”

“Hiểu Hiểu.” Long Tur Hạo khẽ gọi cô, ánh mắt thâm tình: “Nếu tối nay em không đồng ý kết hôn với anh, anh sẽ không thả em đi.”

Nghe anh nói kết hôn, Lê Hiểu Mạn cúi đầu, mím môi không nói gì.

Long Tur Hạo nhìn cô, bước đến, ôm cô rồi ngồi lại ghế, cũng để cô ngồi lên đùi mình.

Anh dịu dàng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, vậy em nói xem quan hệ của chúng ta bây giờ là gì? Không phải tình nhân, không phải vợ chồng, nhưng đã có con gái, lại còn thân mật thế này.”

Nói đến đây, anh khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn: “Nha đầu góc, em như vậy không thấy tủi thân sao? Anh chịu trách nhiệm với em hay là em chịu trách nhiệm với bản thân mình, chúng ta cũng nên xác định quan hệ.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn đưa mắt nhìn anh: “Long Tur Hạo, anh lại đổi cách theo em lấy danh phận đấy à?”

Rõ ràng là anh cảm thấy tủi thân, rõ ràng là anh đang bức hôn.

Long Tư Hạo nhíu mày, mỉm cười nhìn cô, cong môi: “Coi như là vậy đi, Hiểu Hiểu, bố thí cho anh một danh phận có được không?”

Lê Hiểu Mạn bị một câu này của anh làm vui vẻ, cô khẽ cười, không nhìn được vươn tay véo mũi anh, không đồng ý cũng không từ chối.

Long Tư Hạo thấy cô cười thì biết mình cách thành công không còn xa nữa.

Anh vùi đầu vào cần cổ trắng nõn của cô, hôn lên đó: “Hiểu Hiểu, anh sinh con gái cho em rồi, em vẫn không muốn cho anh một danh phận sao? Nỡ để anh tủi thân vậy sao?”

Khóe môi Lê Hiểu Mạn giật giật, suýt nữa thì không nhìn được cười ra tiếng.

Cô lần đầu tiên nghe anh nói như vậy, nếu là những người khác, cô sẽ cảm thấy rất bình thường, nhưng một giám đốc lớn như Long Tư Hạo thì khác, rất hiếm, rất buồn cười.

Còn có, cô nghe anh nói câu “Anh sinh con gái cho em rồi.” thì nhìn cười, nhíu mày nhìn anh: “Long Tư Hạo, con gái là anh sinh hả?”

Bàn tay Long Tư Hạo biến mất sau làn tóc xoắn dài của cô, ánh mắt ôn nhu thâm tình: “Hiểu Hiểu, không có anh, một mình em sinh thế nào?”

Ánh mắt ấy của anh hòa tan lòng Lê Hiểu Mạn, cô rũ mắt xuống, mỉm nhẹ đôi môi bị hôn đến sưng đỏ, thật lòng nói: “Long Tư Hạo, anh cho em chút thời gian đi, anh làm vậy khiến em rất áp lực.”

Anh nhìn cô chăm chăm, lùi một bước nói: “Được, Hiểu Hiểu, anh không ép em, cũng không vội bắt em đồng ý, nhưng em phải đồng ý

mấy điều kiện.”

“Mấy cái?” Lê Hiếu Mạn nhíu mày nhìn anh, nghi ngờ hỏi: “Điều kiện gì?”

Long Tur Hạo nhếch môi, giọng nói trầm thấp rõ ràng: “Thứ nhất, không được gọi cả họ cả tên của anh, phải gọi là Tur Hạo hoặc ông xã.”

Lê Hiếu Mạn không từ chối: “Vậy thứ hai?”

Thấy cô không phản đối, Long Tur Hạo cúi đầu, hôn nhẹ lên cánh môi sưng đỏ của cô: “Thứ hai, ngày mai em đưa Nghiên Nghiên đến Hồng Hoa uyển sống đi, không được ở trong nhà anh họ em nữa.”

Lê Hiếu Mạn vẫn không từ chối, nhíu mày hỏi: “Thứ ba?”

Long Tur Hạo cong môi, nói khẽ bên tai cô: “Mỗi đêm phải làm ấm giường, thị tắm cho anh, nhé?”

Lê Hiếu Mạn trợn mắt nhìn anh: “Long Tur Hạo, mấy cái lợi đều bị anh chiếm hết rồi ưm...”

Long Tur Hạo không đợi cô nói xong, đã cắn vào môi cô, nhìn cô chăm chăm: “Gọi là Tur Hạo hoặc ông xã.”

Môi dưới bị anh cắn đau chết, Lê Hiếu Mạn cau chặt mày, hung dữ trợn mắt nhìn anh, rồi mới thấp giọng gọi: “Tur Hạo.”

Long Tur Hạo khẽ cười, mãn nguyện: “Ngoan, về sau phải gọi như vậy đây.”

Hôm sau.

Lê Hiểu Mạn tỉnh lại trong lòng Long Tur Hạo.

Cô vừa mở mắt đã đối diện với đôi mắt hẹp dài của anh, lúc này anh đang không hề chớp mắt nhìn, khóe mắt ngập tràn ý cười.

“Hiểu Hiểu, chào em.”

Nhìn người đàn ông đang cười cực kì đẹp trai kia, Lê Hiểu Mạn cau mày.

Thấy thế, Long Tur Hạo lập tức nheo mắt, dịu dàng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, sao vậy? Vừa tỉnh dậy gặp anh không vui sao?”

Lê Hiểu Mạn không phải không vui vì nhìn thấy anh, mà vì cảm thấy mình quá vô dụng, quá ngu xuẩn, quá dễ dàng khiến anh mê hoặc.

Cô lại bị anh dụ dỗ rồi.

Tối hôm qua cô còn muốn anh bớt cảnh giác, moi ra sự thật, không ngờ cuối cùng lại mắc bẫy của anh.

Tại sao cô ở trước mặt anh, chỉ số thồn minh lại xuống thấp thế nhỉ?

Chẳng lẽ câu nói đó là thật, mỗi người ở trước mặt người mình yêu, chỉ số thông minh đều giảm về 0?

Nhưng tại sao Long Tur Hạo lại vẫn thông minh như thế nhỉ?

Cô nheo mắt nhìn Long Tur Hạo, tức giận nói: “Long Tur Hạo, anh căn bản là không thích em.”

Nghe vậy, Long Tur Hạo khẽ giật mình, híp mắt kinh ngạc nhìn cô:

“Nha đầu gối, sao tự nhiên lại nói là anh không thích em?”

Dứt lời, anh hôn lên đôi môi mê người của cô, giọng nói trầm thấp kiên định: “Hiểu Hiểu, anh yêu em còn hơn cả bản thân nữa.”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh một cái, bỏ cánh tay anh đang đặt trên eo cô ra, rời khỏi lòng anh, ngồi dậy.

“Long Tư Hạo, anh chưa bao giờ nghe câu mỗi người ở trước mặt mình yêu chỉ số thông minh đều là 0 sao? Nếu anh thật sự yêu em, anh ở trước mặt em sẽ không thông minh như thế. Anh ở trước mặt em càng thông minh, càng chứng tỏ anh không thích em.”

Long Tư Hạo nheo mắt, ánh mắt sáng quắc nhìn cô: “Lời này rất không khoa học, Hiểu Hiểu, em lại cố ý bới móc, phải phạt.”

Chương 680: Nói ra, chân tướng bị bệnh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lập tức, anh mắt anh tối sầm lại, lao về phía cô, đè cô ngã nhào.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn nhíu mày, ánh mắt sắc bén nhìn anh: “Long Tur Hạo, anh lại muốn làm gì?”

Ánh mắt Long Tur Hạo nóng bỏng nhìn cô, môi mỏng phun ra hai chữ: “Thần vận.”

Lê Hiểu Mạn rời khỏi khách sạn trước, cô không để Long Tur Hạo đưa mình đi mà tự mình lái xe về tiểu khu Kim Lai.

Mà Long Tur Hạo tuy không đưa cô đi nhưng vẫn sắp xếp người âm thầm theo cô, đảm bảo cô trở về tiểu khu Kim Lai an toàn.

Cô vừa mới vào cửa đã nhận được điện thoại của Long Tur Hạo, nhắc cô đưa con gái bảo bối về Hồng Hoa uyển, còn uy hiếp nếu trong hôm nay cô và Nghiên Nghiên không về Hồng Hoa uyển, anh sẽ lại nửa đêm cạy cửa sổ trèo vào, đưa hai mẹ con về đó.

Với chuyện này, Lê Hiểu Mạn vô cùng tin tưởng Long Tur Hạo nói được thì làm được.

Khi cô đề xuất chuyện chuyển ra ngoài với Nghiên Nghiên, thì đương nhiên Lê Chấn Hoa không đồng ý.

“Mạn Mạn, con và Nghiên Nghiên mới về ở đây một ngày sao đã muốn chuyển ra ngoài rồi? Có phải con thấy cậu chăm sóc Nghiên Nghiên không tốt không?”

Lê Hiếu Mạn khẽ chau mày, nhìn Lê Chấn Hoa nói: “Cậu, cậu chăm sóc Nghiên Nghiên rất tốt.”

Lê Chấn Hoa cau chặt mày, cúi đầu nhìn Tiểu Nghiên Nghiên đang nắm tay Lê Hiếu Mạn, rồi lại nhìn cô: “Nếu vậy, sao con còn muốn đưa Nghiên Nghiên đi? Để Nghiên Nghiên ở đây không phải rất tốt sao? Mạn Mạn, mẹ con mất rồi, chỉ có cậu và Văn Bác là người thân của con thôi, con chuyển ra ngoài, lúc bận việc ai sẽ chăm sóc Nghiên Nghiên giúp con?”

Lê Hiếu Mạn nhíu mày, có chút khó xử, không biết nên nói thế nào với cậu Lê Chấn Hoa của mình.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn mẹ, rồi lại nhìn Lê Chấn Hoa, cười ngọt ngào với ông: “Ông ơi, ông yên tâm, con và mẹ đi mấy ngày rồi lại về.”

Dứt lời, bé chớp đôi mắt nhỏ, nhìn mẹ mình: “Đúng không mẹ?”

Vừa hỏi bé vừa nháy mắt với Lê Hiếu Mạn.

Lê Chấn Hoa nghe Tiểu Nghiên Nghiên nói như vậy thì cũng không nói gì nữa, mà nhìn Lê Hiếu Mạn hỏi: “Mạn Mạn, các con định dọn đi đâu?”

Lê Hiếu Mạn cười nhìn Lê Chấn Hoa: “Cậu, con và Nghiên Nghiên dọn đến Hồng Hoa uyển lúc trước con ở.”

Lê Chấn Hoa không hỏi tại sao cô lại chuyển đến đó, cũng không hỏi

tại sao lại muốn dọn ra ngoài mấy ngày, bởi vì trong lòng ông, Lê Hiếu Mạn đã không còn là trẻ con, hơn nữa cô làm việc rất có suy nghĩ cho nên ông tin cô dọn đến Hồng Hoa uyển là có lý do riêng của cô.”

Tuy ông là cậu của cô, nhưng chưa bao giờ can thiệp vào cuộc sống và quyết định của cô cả.

Ông tiễn cô và Tiểu Nghiên Nghiên ra tận xe, đến lúc Lê Hiếu Mạn khởi động động cơ thì lại dặn dò hai người đi mấy ngày là phải dọn về.

Lê Hiếu Mạn liên tục đồng ý, nhìn Lê Chấn Hoa đã già hơn rất nhiều, trong lòng vô cùng áy náy đau lòng.

Sức khỏe của cậu cô không còn tốt như trước kia nữa, tuổi tác cũng càng ngày càng lớn, mới hơn năm năm mà trông ông như già hơn mười tuổi vậy. Cô biết cậu luôn muốn mọi người được ở cùng nhau vui vẻ sum vầy, nhưng cô lại không thể hoàn thành tâm nguyện ấy, thế nên, cô vô cùng áy náy.

Tiểu Nghiên Nghiên ngồi trên ghế phụ thấy mẹ mình nhíu mày, vẻ mặt tâm sự nặng nề thì chớp mắt hỏi: “Mẹ, mẹ đang nghĩ gì thế?”

Lê Hiếu Mạn thuận thực lái xe, nhìn lướt qua Tiểu Nghiên Nghiên cười dịu dàng: “Không nghĩ gì cả, sao vừa rồi Nghiên Nghiên lại giúp mẹ gạt ông thế? Nghiên Nghiên cũng rất muốn ra ngoài ở sao?”

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu, gạt đầu nhìn cô: “Vâng, con muốn ở với ba.”

Nghe Tiểu Nghiên Nghiên nói vậy, Lê Hiếu Mạn biết đứa con gái nhỏ của mình đã cực kỳ thích Long Tư Hạo rồi.

Cô không thể không nói, Long Tư Hạo thật sự rất biết lung lạc lòng người.

Lập tức Tiểu Nghiên Nghiên lại nhìn cô hỏi: “Mẹ có muốn kết hôn với ba không?”

Không đợi Lê Hiểu Mạn trả lời, bé lại chớp mắt, hỏi cô: “Mẹ, có phải vì năm năm trước ba rời bỏ mẹ, trong năm năm này cũng không tìm mẹ cho nên mẹ mới giận ba, không đồng ý kết hôn với ba phải không? Mẹ, thật ra là ba có nỗi khổ riêng... Không thể trách ba hết được, ba cũng không phải là cố ý không đến thăm mẹ.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn cảm thấy bé có vẻ biết cái gì đó, tối hôm qua cô vẫn hỏi nguyên nhân thực sự Long Tư Hạo và cô chia tay là gì, nhưng toàn bị anh ngắt lời, cuối cùng còn bị anh lừa cho qua. Không hỏi được Long Tư Hạo, vậy thì cô chỉ có thể hỏi Nghiên Nghiên thôi.

Cô đưa mắt nhìn con gái Lê An Nghiên bảo bối: “Nghiên Nghiên, con nói cho mẹ biết, ba có nỗi khổ gì?”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp đôi mắt nhỏ: “Mẹ, ba bảo con phải giữ bí mật.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn đang muốn tìm lý do để thuyết phục bé nói ra thì nghe Tiểu Nghiên Nghiên nói: “Nhưng con không đồng ý.”

Lê Hiểu Mạn khẽ cười: “Vậy Nghiên Nghiên nói cho mẹ đi, ba có nỗi khổ gì?”

Tiểu Nghiên Nghiên khẽ nhú mày, hơi ngấm nghĩ một lúc rồi ngẩng đầu, nhìn mẹ mình nói: “Mẹ, vậy mẹ phải chuẩn bị tâm lý thật tốt đã, rồi con nói...”

Lê Hiểu Mạn cười nhìn Nghiên Nghiên: “Bảo bối, nói đi, mẹ chuẩn bị sẵn sàng rồi.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhú mày nhìn mẹ: “VẬY con nói nhé...”

Thấy tiểu nha đầu trở nên dong dài như vậy, Lê Hiểu Mạn lườm bé một cái, cố ý giận tái mặt: “Nghiên Nghiên, nếu con vẫn không nói, mẹ sẽ giận đấy.”

Cô vừa dứt lời, Tiểu Nghiên Nghiên liền bật ra: “Ba bị ung thư.”

“Cái gì?” Lê Hiểu Mạn cả kinh, sắc mặt đại biến, phanh gấp lại, khuôn mặt trắng xanh nhìn Tiểu Nghiên Nghiên: “Nghiên Nghiên, con vừa nói gì?”

Chương 681: Hiểu Hiểu truy hỏi sự thật

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bởi vì cô đột nhiên dừng xe, thân hình nho nhỏ của tiểu Nghiên Nghiên lao về phía trước, còn may là cô luôn lái xe chậm, tiểu Nghiên Nghiên mới không đụng đầu vào cửa.

Lê Hiểu Mạn thấy thế ôm lấy tiểu Nghiên Nghiên ngồi ổn định lại, lo lắng nhìn bé: “Có bị đụng vào đâu không?”

Tiểu Nghiên Nghiên tái mặt lắc đầu: “Mẹ, con không sao.”

“Nghiên Nghiên, mau nói cho mẹ biết còn vừa nói ba con ông ấy... ông ấy bị ung thư là sao hả?”

Chỉ mới nghe nói Long Tư Hạo bị ung thư mà cô đã đau lòng rồi, cả người cô run lên.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn phản ứng của mẹ càng hiểu rõ vì sao ba không nói bệnh tình của mình cho mẹ biết.

Bé nhăn mày, âm thanh non nớt nói: “Mẹ, cái này mẹ nên hỏi ba đi. Năm năm trước ba bị ung thư nên mới không thể không rời khỏi mẹ, năm năm này ba vẫn đang chữa bệnh, hôn mê suýt chút nữa thì không tỉnh lại cho nên năm năm này ba mới không thể đến thăm mẹ.”

Nghe tiểu Nghiên Nghiên nói Long Tư Hạo suýt chút nữa thì không tỉnh lại, trái tim Lê Hiểu Mạn vừa hung hăng nhéo lại.

Cô nhìn con gái, trong mắt đều là sự đau lòng: “Nghiên Nghiên, làm sao mà con biết được.”

“Là ba nói cho con.”

Nghe vậy Lê Hiếu Mạn nắm tay con gái nhìn bé chăm chăm: “Khi nào thì ba nói cho con hả? Vì sao giờ mới nói cho mẹ?”

Tiểu Nghiên Nghiên hối lỗi nhìn mẹ, sau đó cúi đầu: “Là hôm mẹ tổ chức tiệc rượu, lần đó ba nói cho con nghe, mẹ, thật xin lỗi, con không phải cố ý giúp ba giấu mẹ.”

Thấy tiểu Nghiên Nghiên cúi đầu, khuôn mặt hối lỗi, Lê Hiếu Mạn dịu dàng xoa đầu bé: “Nghiên Nghiên, mẹ không có ý trách con, con không cần phải xin lỗi mẹ.”

Dứt lời cô liền buông tiểu Nghiên Nghiên ra sau đó mới nghĩ đến tính chân thật của chuyện này.

Nghiên Nghiên sẽ không lừa cô, Long Tư Hạo càng không lừa Nghiên Nghiên, cho nên nhất định là thật.

Đột nhiên cô nghĩ tới năm năm trước cô và Long Tư Hạo tách ra, Long Tư Hạo hẹn cô ở Ngự Yến lâu.

Dầu tiên là anh lấy chuyện anh vi phạm hợp đồng muốn trả cho cô 500 triệu, lúc đó trong lòng cô vô cùng tức giận và thất vọng, sau đó cầm tờ chi phiếu xé trước mặt anh nói muốn 2/3 toàn bộ tài sản của anh, anh cũng dễ dàng đồng ý.

Ngày đó cô đã cảm thấy anh như dạn dò di chúc vậy, chỉ là sau đó cô vì mất mẹ, mất con gái còn mất đi anh nên tâm tình vô cùng tệ

không lấy lại tinh thần nên không nghĩ nhiều như thế.

Lúc này nghe tiểu Nghiên Nghiên nói năm năm trước và liên tưởng một vài chuyện cô liền hiểu ra càng xác định tính chân thật chuyện Nghiên Nghiên nói.

Ngồi bên cạnh cô, tiểu Nghiên Nghiên thấy sắc mặt mẹ ngày càng tái nhợt, bé quan tâm hỏi: “Mẹ, mẹ không sao chứ?”

“Mẹ không sao.” Lê Hiểu Mạn cúi đầu nhìn tiểu Nghiên Nghiên sau đó khởi động xe mang bé về hoa hồng uyển trước.

Mà chân trước cô vừa bước vào hoa hồng uyển thì chân sau Long Tư Hạo gọi tới.

Cô chỉnh đốn tâm tình vài giây mới nghe máy.

Không chờ đầu dây bên kia lên tiếng cô liền nói: “em và Nghiên Nghiên đã về hoa hồng uyển, em có chút việc tìm trợ lý Lạc, anh đưa điện thoại cho anh ta đi.”

Giọng nói của cô rất cứng rắn, có chút vội vàng còn có chút run rẩy.

Đầu dây bên kia, Long Tư Hạo nghe ra được giọng nói của cô không bình thường, như có áp lực gì đó, nhất là khi cô nói muốn gặp Lạc Thụy, điều này là cho anh cảm thấy nghi ngờ.

Lúc gọi cho cô anh đang ở trong phòng làm việc mà Lạc Thụy lại ở bên cạnh anh.

Tuy trong lòng có nghi hoặc nhưng anh vẫn đưa điện thoại cho Lạc Thụy.

“Đưa cho tôi sao?” Lạc Thụy không hiểu gì nhận lấy di động: “Alo Lê tiểu thư... à... tôi biết rồi, Lê tiểu thư, cô chờ một lúc tôi lập tức tới.”

Lê Hiểu Mạn tắt máy, Lạc Thụy trả di động cho Long Tư Hạo sau đó nói với anh: “Tổng giám đốc, Lê tiểu thư nói có việc bảo tôi tới Hồng hoa uyển một chuyến, nhưng mà chưa nói gì, còn nói tổng giám đốc không thể đi theo, còn nói nêu sanh đi theo tôi cùng về thì cô ấy sẽ mang cô nhóc Nghiên Nghiên về nhà cậu không bao giờ về Hồng hoa uyển nữa.”

Long Tư Hạo thâm thúy nhìn anh ta: “Vậy cậu còn không đi.”

“Vậy tổng giám đốc tôi đi đây, có chuyện này phải nói rõ với anh, nếu Lê tiểu thư bảo tôi đi, tôi không tính là bỏ bê công việc, cho nên, anh không thể trừ tiền lương hôm nay của tôi.” Lạc Thụy nhìn Long Tư Hạo nói xong liền xoay người rời khỏi phòng làm việc của anh.

Sau khi anh ta rời đi, Long Tư Hạo gắt gao nhìn chăm chăm di động, nghĩ tới Hiểu Hiểu của anh vô duyên vô cớ để Lạc Thụy tới hoa hồng uyển làm gì, vì sao không cho anh đi theo, đang có chuyện gì cần giấu anh sao?

Lạc Thụy từng là tay đua xe, không tới 20 phút đã tới Hoa Hồng Uyển, sau đó đi thẳng tới chung cư xa hoa của Lê Hiểu Mạn.

Lúc anh ta nhấn chuông cửa thì Lê Hiểu Mạn đang ở phòng khách chờ anh ta tới.

Nghe tiếng chuông vang lên, Lê Hiểu Mạn dịu dàng nhìn tiểu Nghiên Nghiên: “Nghiên Nghiên, con về phòng trước đi, mẹ và chú Lạc cần nói chuyện riêng một chút.”

“Vâng ạ.” tiểu Nghiên Nghiên nhìn mẹ ngoan ngoãn gật đầu sau đó

đứng lên về phòng của mình.

Sau khi bé vào phòng Lê Hiếu Mạn mới đứng lên đi ra cửa, thông qua mắt mèo xác định là Lạc Thụy mới mở cửa cho anh ta vào.

Lạc Thụy vừa vào liền nghi hoặc hỏi: “Lê tiểu thư, cô để tôi tới đây rồi cuộc là có chuyện gì vậy?”

“Trợ lý Lạc, ngồi xuống rồi nói.”

Lê Hiếu Mạn cố gắng duy trì cảm xúc bình tĩnh nhìn Lạc Thụy sau đó đi vào phòng khách ngồi xuống ghế sofa.

Lạc Thụy đi vào nhìn thấy Lê Hiếu Mạn thì đã nhận ra cô có gì đó không thích hợp, thấy cô ngồi xuống sofa anh ta mới ngồi đối diện cô.

Lê Hiếu Mạn bình tĩnh nhìn Lạc Thụy đang ngồi đối diện mình: “Trợ lý Lạc, có muốn uống chút gì không?”

Lúc này sắc mặt cô rất lạnh nhạt, giọng nói không nóng không lạnh nhưng Lạc Thụy cảm giác cô không bình tĩnh như biểu hiện bên ngoài.

Anh ta nhếch môi: “Lê tiểu thư, không cần, chúng ta quen thuộc như vậy, cô không cần khách khí, cô để tôi tới đây là có chuyện gì?”

Lê Hiếu Mạn chau mày, không lòng vòng nữa: “Trợ lý Lạc, anh nói thật cho tôi, năm năm này rồi cuộc Tư Hạo đang làm gì?”

Lạc Thụy ngẩn ra, vẻ mặt đầy ý cười nhìn cô: “Lê tiểu thư, sao cô đột nhiên cảm thấy hứng thú chuyện năm năm trước của tổng giám đốc như vậy? Năm năm qua tổng giám đốc ngoài nhớ cô thì cũng chẳng

làm gì, thật đấy.”

“Trợ lý Lạc...” Lê Hiểu Mạn nghiêm túc: “Tôi vẫn luôn tin tưởng anh, cho nên mới gọi anh tới đây, tôi chỉ hy vọng anh có thể nói thật cho tôi, tôi hỏi anh một câu, rốt cuộc năm năm trước Tư Hạo đang làm gì.”

Chương 682: Sự thật khiến cho cô đau lòng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy sắc mặt cực kỳ nghiêm túc của Lạc Thụym, mà xung quanh cô bao trùm hơi thở khí phách khiến Lạc Thụym không khỏi bị chấn trụ, trước kia Lê Hiểu Mạn ở trong mắt anh ta cực kỳ dịu dàng nhưng lúc này trên người có cô thêm sự khí phách, mà sự khí phách này giống như khí phách có trên người tổng giám đốc của anh ta vậy, đủ chấn nhiếp người khác.

Năm năm không gặp đúng là cô đã thay đổi rất nhiều.

Anh ta nhíu mày, sắc mặt cũng nghiêm túc trở lại: “Lê tiểu thư, có phải cô nghe được chuyện gì không?”

Lê Hiểu Mạn nhíu mày: “Trợ lý Lạc nghĩ sao?”

Dứt lời cô nheo mắt, ánh mắt sắc bén nhìn anh ta: “Trợ lý Lạc, còn không chịu nói thật sao? Năm năm này Tư Hạo vẫn luôn chữa bệnh có phải không? Anh ấy bị ung thư có phải không?”

Lạc Thụym nghe đến chuyện này trừng to mắt vô cùng khoa trương, sắc mặt chấn kinh nhìn Lê Hiểu Mạn: “Lê tiểu thư, sao cô biết được?”

Lê Hiểu Mạn vừa thấy biểu tình chấn kinh của anh ta liền xác định năm năm qua Long Tư Hạo vẫn luôn chữa bệnh.

Cô xiết chặt tay, sắc mặt cũng trầm xuống.

“Trợ lý Lạc, nói như vậy là thật sao?”

Lạc Thụy không dám nhìn vào ánh mắt sắc bén của cô, anh ta có chút lơ lửng như đứng đống lửa như ngồi đống than, cố gắng ồm ờ: “Lê tiểu thư... chuyện đó... chuyện đó... chuyện đó... tôi nên đến công ty rồi. chúng ta còn có thời gian lần sau mà.”

Dứt lời Lạc Thụy đứng lên muốn chạy trốn.

Thấy vậy Lê Hiểu Mạn vẫn vững vàng ngồi trên ghế, ánh mắt sắc bén như than kiếm nhìn bóng lưng anh ta: “Trợ lý Lạc, anh có sớm hy vọng tôi và tổng giám đốc của anh kết hôn không?”

Lạc Thụy dừng chân sau đó xoay người nhìn cô: “Lê tiểu thư, lời này của cô là có ý gì?”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh ta cong môi cười: “Nếu trợ lý Lạc nói thật cho tôi biết, tôi đồng ý lời cầu hôn của Tư Hạo ngay.”

Nghe vậy Lạc Thụy kinh ngạc nhìn cô: “Lê tiểu thư, cô nói thật sao?”

Lê Hiểu Mạn nhếch môi, ánh mắt lãnh đạm nhìn anh ta: “Nếu anh cảm thấy lời của tôi nói không thể tin thì hiện tại có thể rời đi.”

“Cái này...” Lạc Thụy nhìn Lê Hiểu Mạn một hồi mới ngồi xuống ghé sofa lần nữa, sau đó làm bộ phải thực hiện được bằng bất cứ giá nào.

“Lê tiểu thư, dù sao giấy không gói được lửa, sớm muộn gì cô cũng biết, hiện tại tôi sẽ nói cho cô biết, năm năm qua tổng giám đốc ở Mỹ trị liệu, còn hôn mê một thời gian dài, suýt chút nữa đã...”

Cúi đầu xuống, Lạc Thụy trầm ngâm giây lát mới nói: “Suýt chút nữa tổng giám đốc đã không tỉnh lại rồi.”

Vừa nghe lời này, trong lòng Lê Hiểu Mạn cứng lại, hốc mắt lập tức đỏ lên, trong mắt trào lên từng giọt nước mắt: “Trợ lý Lạc, Tư Hạo đang khỏe mạnh sao đột nhiên lại ung thư? Là phát hiện lúc nào?”

Lạc Thụy biết dù có giấu cũng giấu không nổi nữa, đơn giản thuật lại ngọn nguồn Long Tư Hạo bị bệnh, cùng với quá trình chữa bệnh mà anh trải qua, tất cả đều một năm một mười nói rõ cho Lê Hiểu Mạn.

Sau khi nghe xong, hốc mắt Lê Hiểu Mạn ướt át, nước mắt trào ra rơi đầy mặt cô, cô cắn chặt môi cố gắng không để mình khóc ra tiếng.

Hai tay cô nắm chặt lại, móng tay bén nhọn đâm sâu vào lòng bàn tay nhưng cô không hề cảm thấy đau, bởi vì lúc này lòng cô bị cảm giác đau đớn khác thay thế.

Cô khó chịu, bởi vì anh bị đau bị hành hạ mà lần lượt cái chết cận kề cô lại không ở bệnh cạnh anh.

Sau đó cô lại cảm thấy phần nộ, cực kì đau lòng cũng rất thương tâm, thất vọng vì sao anh lại gạt cô chứ?

Nếu nhờ may anh tiếp nhận trị liệu có gì ngoài ý muốn chẳng lẽ cả đời cô không biết anh không còn trên đời này nữa sao?

Mà cô vì anh tổn thương mình mà oán anh, nếu có một ngày có người đột nhiên nói cho cô biết anh không còn trên đời này nữa cô làm sao mà tiếp nhận đây?

Thế giới của cô sẽ tan vỡ, sẽ đau, không muốn sống.

Lòng cô đau, đau kèm theo tiếc nuối dành cho anh, nén giận anh, lo lắng cho anh...

Lạc Thụy thấy Lê Hiếu Mạn khóc như mưa, biểu tình bi thương như thế, anh ta nhíu mày nói: “Lê tiểu thư, mọi chuyện đã qua rồi, bệnh của tổng giám đốc đã khỏi, cô không cần lo lắng.”

Lê Hiếu Mạn cắn môi, ngược đôi mắt đẫm nước nhìn Lạc Thụy, âm thanh nghẹn ngào vì khóc mà khàn khàn: “Thật sự tốt rồi sao?”

Thấy lời nào của cô cũng là lo lắng cho anh, Lạc Thụy nhìn cô cười cười, sắc mặt kiên định: “Lê tiểu thư, tôi cam đoan với cô, tổng giám đốc sẽ không có chuyện gì, bác sĩ trưởng đã bảo đảm với tổng giám đốc, anh ấy sẽ không tái phát nữa, chỉ cần kiểm tra định kỳ là được, nếu có vấn đề gì, đúng lúc trị liệu là có thể, tổng giám đốc xác định sẽ không tái phát mới có thể trở lại thành phố K tìm đến Lê tiểu thư cô, nếu không, tổng giám đốc là không trở về.”

Dứt lời Lạc Thụy dừng lại, anh ta nhìn Lê Hiếu Mạn một lúc mới nói: “Lê tiểu thư, tổng giám đốc thật sự rất yêu cô, năm năm trước tổng giám đốc đã lập di chúc xong rồi, nếu tổng giám đốc đang trị liệu mà xảy ra chuyện gì ngoài muốn thì tất cả các tài sản dưới danh nghĩa của anh đều thuộc về cô, năm năm này tổng giám đốc ngoại trừ tiếp nhận trị liệu thì chính là nhớ Lê tiểu thư, mỗi lần tổng giám đốc chữa trị bằng hoá chất sẽ hôn mê một thời gian dài, vừa tỉnh lại chuyện đầu tiên chính là hỏi tin tức của Lê tiểu thư cô, muốn biết tình hình gần đây của cô, nhưng mà Lê tiểu thư cô mất tích mà bệnh tình của anh lại chuyển xấu, số lần hôn mê ngày càng nhiều, thời gian còn lâu hơn lần trước.”

Không đợi Lạc Thụy nói xong, Lê Hiếu Mạn đã khóc như mưa nghẹn ngào nói: “Trợ lý Lạc, đừng nói nữa...”

Cô nghe không nổi nữa, càng nghe cô càng đau giống như vừa khóc một trận vậy.

Long Tư Hạo thật là người đàn ông làm cho người ta vừa yêu vừa hận vừa đau lòng.

Lạc Thụy thấy cô khổ sở liền đưa tay khăn cho cô, thân thiết nhìn cô nói: “Lê tiểu thư đừng khổ sở, sau cơn mưa trời lại sáng, năm năm trước cô và tổng giám đốc chia tay, ban đầu tôi không hiểu sao tổng giám đốc lại nhẫn tâm chia tay với cô, sau đó tôi mới hiểu, tổng giám đốc anh ấy phải chết không thể nghi ngờ, anh ấy không muốn cô lo lắng cho anh ấy, vì anh ấy mà khổ sở lại càng không muốn để cô nhìn anh ấy chết đi, anh ấy muốn mình sống mãi mãi trong lòng cô, cho nên mới lựa chọn chia tay cô.”

Mà lúc này Lê Hiểu Mạn liền nghĩ tới lời anh từng nói, trừ khi anh chết nếu không tuyệt đối sẽ không buông tay cô.

Những lời này anh không chỉ nói trước mặt cô một lần, sao cô ngốc như thế, sao không nghĩ nguyên nhân anh và cô chia tay là vì nguyên nhân này?

Cô còn tin những lời vô tình đó của anh cho rằng anh chỉ đang chơi đùa cô, xem cô là công cụ sinh con.

Sao cô ngốc như thế, sao có thể tin những lời đó chứ?

Lạc Thụy nhíu mày nhìn cô: “Lê tiểu thư, còn có chuyện này tôi muốn nói với cô.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn dấm lệ nhìn anh taaa, khóc nức nở nói: “Chuyện gì?”

Lạc Thụy ngưng mắt nhìn cô, môi mỏng bật ra ba chữ: “Quý Vũ
Tình.”

Chương 683: Lê tiểu thư, có phải cô từng mất trí nhớ không?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe ba chữ kia, Lê Hiểu Mạn nhăn mày, trong mắt mắt mác và bi thương.

Tuy Lê Hiểu Mạn đã nói với cô chuyện của Quý Vũ Tình nhưng mà trong lòng cô nói không có khúc mắc thì không thể nào.

Năm năm này đều là Quý Vũ Tình ở bên cạnh anh.

Lúc anh cần người chăm sóc, bị ốm đau hành hạ, ở bên bờ vực sinh tử, người ở bên cạnh anh là Quý Vũ Tình mà không phải cô, sao cô không thất vọng không đau lòng và bi thương chứ?

Lạc Thụy nhìn ra được cô vẫn có khúc mắc đối với sự tồn tại của qvt: “Lê tiểu thư, cô muốn biết tổng giám đốc đối với Quý Vũ Tình là dạng tình cảm gì không?”

Nghe anh ta nói đến chữ ‘tình cảm’, trái tim Lê Hiểu Mạn hung hăng đau đớn.

Lạc Thụy không chờ cô nói đã cất lời: “Lê tiểu thư, cô đừng hiểu nhầm, tôi nói tình cảm này không phải là tình yêu, người tổng giám đốc yêu vẫn là cô, còn Quý Vũ Tình, tổng giám đốc chỉ cảm thấy đồng tình với cô ta, chỉ vì từ trên người cô ta tổng giám đốc như tìm

được cái bóng của cô, năm năm tổng giám đốc tiếp nhận trị liệu không có cô ở bên cạnh, tổng giám đốc thấy cô ta như thấy cô, cho nên tôi và Lăng thiếu mới để cô ta đi chăm sóc cho tổng giám đốc, tổng giám đốc muôn sống ngoại trừ trị liệu càng cần Lê tiểu thư làm động lực cho anh ấy, tóm lại tổng giám đốc giúp Quý Vũ Tình hoàn thành học hành là vì trên người cô ta có bóng dáng của cô, tổng giám đốc để cô ta chăm sóc mình cũng vì như thế.”

Nghe Lạc Thụy ní xong, Lê Hiếu Mạn rung rung phức tạp nhìn anh ta: “Trợ lý Lạc, đó là gì, là gửi gắm tinh thần để anh ấy xem Quý Vũ Tình là thể thân của tôi sao?”

Lạc Thụy cau mày: “Lê tiểu thư, cô không cần quá để ý đến chuyện này, tôi nghĩ đối với tổng giám đốc mà nói, đối với Quý Vũ Tình là gửi gắm tình cảm, cũng không thể trách anh ấy, anh ấy vốn bệnh tình nguy kịch, muốn gặp cô mà không thể nào, tổng giám đốc rất muốn gặp cô cho nên mới gửi gắm tinh thần lên một người có bóng dáng của cô, mặc kệ thế nào thì từ đầu đến cuối tổng giám đốc đều yêu cô, tôi lấy tính mạng mình để bảo đảm với cô tổng giám đốc chỉ giúp Quý Vũ Tình hoàn thành con đường học tập của mình không hơn, cho tới giờ vẫn không vì trên người cô ta có bóng dáng của cô mà có quan hệ da thịt gì với cô ta. Chuyện này tôi phải nói rõ với cô nếu cô không nghĩ thông suốt thì không tốt lắm.”

Một câu cuối cùng của anh ta làm cho sự khó chịu trong lòng cô mới tốt một chút.

Cô ngược mắt nhìn Lạc Thụy, giọng điệu đầy cảm kích: “Trợ lý Lạc, cảm ơn anh đã nói thật cho tôi biết.”

Lạc Thụy nở nụ cười: “Lê tiểu thư, không cần khách khí như vậy, nếu cô thật sự cảm ơn tôi thì không cần tức giận tổng giám đốc, năm năm trước tôi biết anh ấy không nói thật với cô, lừa bệnh của mình là

không đúng, mặc kệ tổng giám đốc vì sao không nói thật với cô thì đều là anh ấy ai, hôm nay nếu cô không tha thứ cho anh ấy thì là do anh ấy tự làm tự chịu, anh ấy không đáng để cô tha thứ, nhưng mà Lê tiểu thư, chẳng ai là hoàn mỹ cả, người không phải thánh hiền mà không sai lầm đúng không? Ai cũng có lúc làm sai, ai bướng bỉnh không rõ mà tự cho là đúng nghĩ vì tốt cho đối phương mà làm quyết định sai lầm...”

Nói đến đây, Lạc Thụy cúi đầu thâm sâu nhìn cô lại tiếp tục nói: “Cho nên, tôi vẫn hi vọng Lê tiểu thư sớm một chút kết hôn cùng tổng giám đốc, dù sao tổng giám đốc có thể sống vượt qua năm năm này đúng là không dễ! Tổng giám đốc có thể lần lượt từ Quý Môn quan trở về, có thể gặp lại Lê tiểu thư, chứng minh tổng giám đốc cùng Lê tiểu thư cô duyên phận không ít, xem như ông trời cho Lê tiểu thư cô cùng tổng giám đốc một cơ hội, hi vọng Lê tiểu thư cùng tổng giám đốc có thể nắm chắc cơ hội này, không cần tiếp tục bỏ lỡ, nếu không thì đã không còn rồi.”

Lê Hiểu Mạn cúi đầu, đôi mắt đong đầy nước mắt, cô nhìn Lạc Thụy gật đầu nghẹn ngào nói: “Tôi biết, trợ lý Lạc, cảm ơn anh đã nói cho tôi nhiều như thế.”

Lạc Thụy nhíu mày nhìn Lê Hiểu Mạn đôi mắt cười thành một đường: “Ha ha... Lê tiểu thư, đã nói không cần khách khí như vậy, nếu là tôi thì đã không xảy ra chuyện phức tạp như thế, thì ở cùng một chỗ, không yêu thì tách ra, không có nhiều lý do như vậy, ứng xử cần thoải mái một chút, bận tâm cái này cái kia quá mệt mỏi, cả đời mỗi người có lẽ chỉ một lần là yêu thật lòng, có lẽ chỉ có thể gặp được một người yêu mình thật lòng cho nên còn nghĩ cái khác làm gì, gặp thì ở cùng một chỗ, Lê tiểu thư yêu tổng giám đốc cho nên còn có gì ngăn được hai người chứ?”

Yêu thì ở cùng một chỗ không thích thì chia tay.

Lạc Thụy nói lời này như cảnh tỉnh cô để cho cô hoàn toàn tỉnh ngộ nghĩ ra rất nhiều thứ.

Cô cảm kích nhìn Lạc Thụy: “Trợ lý Lạc, cảm ơn anh đã nói cho tôi biết phải làm sao, lời anh nói làm cho tôi nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện.”

Thấy cô nói đã nghĩ thông suốt nhiều chuyện, trong lòng Lạc Thụy cảm thấy cao hứng thay, anh ta nhìn cô đầy suy tư, thăm dò hỏi: “Lê tiểu thư, có phải cô từng mất trí nhớ không?”

Nghe Lạc Thụy nói vậy, Lê Hiểu Mạn nghi hoặc nhìn anh ta: “Trợ lý Lạc, vì sao anh lại hỏi như vậy?”

“À...! Là như vậy.” Lạc Thụy nhíu mày: “Tôi nghe tổng giám đốc đề cập qua, anh ấy nói cô không nhớ rõ sự kiện cô cùng tổng giám đốc từng trải qua.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn càng nhăn mày sâu hơn: “Trước đây tôi và anh ấy trải qua chuyện gì sao?”

Lạc Thụy nghe cô nói liền nhíu mày nhìn cô: “Lê tiểu thư, tôi nghĩ là cô đã quên một số việc, trước đây không phải cô và tổng giám đốc từng gặp nhau chứ? Cô thật sự không nhớ gì sao? Cô cẩn thận nghĩ một chút có phải hai người từng chung hoạn nạn không? Cô và tổng giám đốc cùng gặp nguy hiểm, cô đã từng bảo vệ anh ấy...”

Nghe Lạc Thụy nói, Lê Hiểu Mạn càng nhăn mày, cố gắng nhớ lại chuyện trước kia với Long Tư Hạo, nhưng mà cô không nhớ ra, ấn tượng trước đây, Long Tư Hạo là một thiếu niên cực kì lạnh lùng.

Anh cho cô một cảm giác là lạnh, cực kì lạnh lùng, nhưng cô thật sự

không nghĩ ra giữa anh và cô có trải qua hoạn nạn cùng nhau.

Cô đúng là mất đi một chút trí nhớ nhưng do ở lần bắt cóc đó cô bị đả kích nghiêm trọng, sau khi tỉnh lại thì quên hết chuyện bị bắt cóc.

Sau sự kiện bắt cóc đó, cô chỉ nghe cậu kể qua mà thôi.

Nhưng lúc đó cậu cũng không rõ có chuyện gì, chỉ nói cho cô biết cô bị bắt cóc mà không hề nhắc tới Long Tư Hạo.

Chẳng lẽ ký ức cô mất có sự tồn tại của Tư Hạo sao?

Chương 684: Chân tướng mất trí nhớ và bắt cóc

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau đó cô ngược mắt ngấn lệ mông lung nhìn Lạc Thụy hỏi: “Trợ lý Lạc, anh có thể nói cho tôi chuyện bắt cóc lần đó không?”

Lạc Thụy thấy cô nhú chặt mày, dường như không nhớ nổi, anh ta cũng nhú mày: “Lê tiểu thư, thật ra tôi cũng không biết nhiều về chuyện bắt cóc lần đó, tôi nghe Tổng giám đốc nói, lần bắt cóc đó không phải bắt ngờ mà là có người bày kế sau lưng, bọn họ muốn bắt cóc là Tổng giám đốc, mà Lê tiểu thư bị bắt cóc là vì sau khi cô thấy Tổng giám đốc bị bắt cóc, định cứu Tổng giám đốc, kết quả những tên bắt cóc kia bắt cả Lê tiểu thư.”

Nghe Lạc Thụy nói vậy, Lê Hiểu Mạn cố gắng suy nghĩ tình hình lúc đó, nhưng vẫn không nhớ nổi.

Lạc Thụy thấy cô không nhớ nổi, tiếp tục nói: “Lần bắt cóc đó, tên bắt cóc không chỉ bắt cô và Tổng giám đốc, còn bắt Hoắc Vân Hy, nhưng sau đó Hoắc Vân Hy được cứu, Lê tiểu thư và Tổng giám đốc bị những tên bắt cóc kia mang vào rừng cây, lúc ấy hẳn Lê tiểu thư khoảng 11 tuổi đúng không? Có hai tên bắt cóc không bằng cầm thú muốn cưỡng gian cô, lúc đó tay chân Tổng giám đốc đều bị trói, vì muốn cứu cô, chỉ có thể dùng thân thể đụng hai tên bắt cóc kia, nhưng bị bọn họ tay đấm chân đá...”

Nghe được bốn chữ “tay đấm chân đá”, trong đầu Lê Hiểu Mạn đột nhiên chợt lóe ánh sáng, xuất hiện hình ảnh mơ hồ.

Hai người đàn ông mang mặt nạ quỷ không ngừng đánh một thiếu niên hai tay hai chân đều bị trói, một cô gái chừng 11 tuổi xông tới nằm trên người thiếu niên kia, khóc xin hai tên bắt cóc tha thứ.

Cô gái cầu xin rất lâu, hai tên bắt cóc kia mới tạm thời tha cho bọn họ.

Lạc Thụy thấy cô lâm vào trầm tư, nhìn cô tiếp tục nói: “Lê tiểu thư, sau đó những tên bắt cóc kia nhận được tiền chuộc nhưng chỉ thả cô, không thả Tổng giám đốc, bọn họ chuẩn bị dùng dầu hỏa thiêu chết Tổng giám đốc, là cô cứu Tổng giám đốc, mà Lê tiểu thư bị kinh sợ nên mất đi một phần ký ức nhỏ, chắc là vì lúc ấy Lê tiểu thư chính mắt thấy một tên bắt cóc bị nổ tan xương nát thịt.”

Nghe Lạc Thụy nói, Lê Hiểu Mạn hoàn toàn khiếp sợ, hồi lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, cô không nghĩ tới cô và Long Tư Hạo từng trải qua chuyện sinh tử hoạn nạn.

Cô rưng rưng nước mắt nhìn Lạc Thụy, thanh âm khàn khàn hỏi: “Trợ lý Lạc, vậy anh biết lần bắt cóc đó là ai bày kế không?”

“Cái này...”

Lạc Thụy nhíu mày, bọn họ tra được chuyện này có liên quan tới Lý Tuyết Hà, nhưng không có chứng cứ xác thực.

Anh ta ngược mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, cau mày nói: “Lê tiểu thư, chuyện này còn đang điều tra, còn nữa, Lê tiểu thư không nhớ nổi cũng không sao, chỉ cần hiện tại cô đừng quên Tổng giám đốc nữa là được, tôi phải nói với Lê tiểu thư vài lời, Tổng giám đốc yêu cô rất lâu rồi, nhất là sáu năm trước, lúc Tổng giám đốc biết cô muốn gả cho Hoắc Vân Hy vô cùng đau buồn khổ sở, sau khi cô gả cho Hoắc

Vân Hy, Tổng giám đốc vẫn luôn âm thầm chú ý cuộc sống của cô, Hoắc Vân Hy không tốt với cô, Tổng giám đốc đều biết, nhưng cô và Hoắc Vân Hy kết hôn một năm, Tổng giám đốc cũng không xuất hiện quấy rầy cuộc sống của cô vì Tổng giám đốc biết cô yêu Hoắc Vân Hy, cô đang đợi anh ta hồi tâm chuyển ý, cho nên Tổng giám đốc cho hai người một năm.”

Lời của Lạc Thụy làm Lê Hiếu Mạn vô cùng khiếp sợ, cô kinh ngạc nhìn anh ta: “Tôi và Hoắc Vân Hy kết hôn một năm, anh ấy vẫn luôn chú ý tôi?”

Lạc Thụy nhìn Lê Hiếu Mạn gật đầu, nhìn cô nói: “Lê tiểu thư, cô nhất định không hiểu tại sao ngày kỷ niệm kết hôn của cô và Hoắc Vân Hy, cô bị bỏ thuốc suýt chút nữa bị mất trong sạch, tại sao Tổng giám đốc có thể xuất hiện kịp lúc đúng không?”

Lê Hiếu Mạn nhìn anh ta gật đầu, cô quả thật từng không hiểu tại sao Long Tur Hạo có thể xuất hiện kịp thời cứu cô.

Lạc Thụy thấy cô gật đầu, mới lên tiếng: “Lê tiểu thư, đó là vì Tổng giám đốc luôn chú ý cô, nên mới có thể xuất hiện kịp thời sau khi cô bị bỏ thuốc, Tổng giám đốc biết hôm ấy là ngày kỷ niệm một năm kết hôn của cô và Hoắc Vân Hy, còn biết Hoắc Vân Hy hẹn cô ở khách sạn quốc tế Đế Hoa, cô nhất định không nghĩ tới, lúc ấy Tổng giám đốc ngồi ở một góc trong nhà hàng nhìn hai người.”

Nghe đến đây, nước mắt Lê Hiếu Mạn rơi như mưa lần nữa, quá đura ngốc kia, nhìn cô và người đàn ông khác ngồi chung một chỗ, lúc ấy anh nhất định rất đau lòng.

Cô có thể tưởng tượng ánh mắt đau buồn mất mát và biểu tình thống khổ tịch mịch của anh lúc ấy.

Lạc Thụy thấy cô lại khóc, rút khăn giấy đưa cho cô, nói: “Tổng giám đốc thấy Hoắc Vân Hy ôm cô vào phòng Tổng thống rồi rời đi, cảm thấy kỳ hoặc, đoán được có lẽ Lê tiểu thư gặp nguy hiểm, nên mới có thể xuất hiện kịp lúc cứu cô, nhưng trước đó tôi cũng không biết Tổng giám đốc luôn chú ý Lê tiểu thư, những chuyện này đều là sau này tôi mới biết, trước kia Tổng giám đốc đều âm thầm chú ý cô, nên ngày ấy ở khách sạn, là lần đầu tiên tôi thấy Lê tiểu thư.”

Nghe Lạc Thụy nói vậy, Lê Hiểu Mạn liền nhớ tới năm năm trước cô bị Lô Dương bỏ thuốc ở khách sạn, vì cô say, vô tình nôn lên lưng Long Tư Hạo, Lạc Thụy hỏi cô là ai, lúc ấy anh ta còn nói cô ngay cả một cái nút áo âu phục của Tổng giám đốc bọn họ cũng không đền nổi.

Hôm nay nhớ lại chuyện năm năm trước, trí nhớ cô như mới.

Long Tư Hạo luôn âm thầm chú ý tất cả của cô.

Anh lặng lẽ yêu cô, một mực yêu cho đến bây giờ, trogn lòng cô đã sớm có một cơn sóng lớn mãnh liệt, vô cùng xúc động.

Lạc Thụy nhìn Lê Hiểu Mạn lộ vẻ xúc động một hồi, dứt khoát nói thêm, cố gắng thuyết phục cô đáp ứng kết hôn với Tổng giám đốc bọn họ, sớm tu thành chánh quả.

Dừng một lát, anh ta lại câu môi nói: “Lê tiểu thư, rất nhiều chuyện cô không biết, bây giờ cô đều biết, tôi dứt khoát nói hết cho cô.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn anh ta, khóc hỏi: “Còn có chuyện gì tôi không biết sao?”

Lạc Thụy nhìn cô, nhưng mày: “Lê tiểu thư, còn rất nhiều chuyện cô không biết, năm năm trước, cậu cô mượn cô 500 ngàn, Tổng giám

đốc cho Lâm tiểu thư, cũng là Lâm Mạch Mạch bạn tốt của cô hai tấm thẻ vàng không có giới hạn, một tấm là cho Lâm tiểu thư, một tấm khác là cho cô, nhưng Tổng giám đốc biết Lê tiểu thư sẽ không nhận, cho nên mới đưa Lâm tiểu thư, để lúc cô cần tiền, Lâm tiểu thư sẽ lấy danh nghĩa cô ấy cho cô mượn, chỉ có như vậy, Lê tiểu thư mới nhận...”

Lạc Thụy quyết tâm nói cho xong một lần, tiếp tục nói: “Còn có nhà Hồng Hoa Uyển, thật ra không phải của bạn tôi, mà là Tổng giám đốc đặc biệt mua lại cho cô, vì sợ cô không chịu ở, nên Tổng giám đốc mới bảo tôi nói với cô là của bạn tôi, hơn nữa Tổng giám đốc mua tổng cộng hai nhà, Tổng giám đốc phòng ngừa Lê tiểu thư đuổi anh ấy đi, anh ấy có chỗ ở, có thể ở bên cạnh cô thời thời khắc khắc chú ý cô, nhưng bây giờ toàn bộ Hồng Hoa Uyển đều là của Tổng giám đốc, nói chính xác, là của cô, bây giờ Hồng Hoa Uyển đã là bất động sản tư nhân của cô, cái này năm năm trước đã là của cô rồi, chẳng qua Lê tiểu thư không biết, tôi nghĩ cô rất rõ, Tổng giám đốc hy vọng khi anh ấy thật sự rời khỏi thế giới này rồi, cuộc sống sau này của cô có thể đảm bảo đầy đủ...”

Chương 685: Chân tướng tiếp tục bùng nổ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe Lạc Thụy nói, Lê Hiểu Mạn lại rung động không thôi, đôi mắt như ngâm suối, nước mắt không ngừng chảy.

Long Tư Hạo tốt với cô như vậy, hy sinh cho cô nhiều như vậy, cô thật sự đáng giá được anh yêu sao?

Lạc Thụy thấy nước mắt cô không ngừng rơi xuống, lại rút mấy miếng khăn giấy đưa cho cô: “Lê tiểu thư, đừng vội cảm động, tôi còn chưa nói hết, cô còn như chuyện Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm lăn giường bị lên báo không? Đó là Hạ Lâm gửi tới điện thoại cô, đúng lúc bị Tổng giám đốc nhìn thấy, Tổng giám đốc sợ cô nhìn thấy thì tâm tình không tốt, liền xóa thay cô, Tổng giám đốc ra chút sức lực thay cô, công bố hình ảnh đó ra ngoài, còn dây chuyền kim cương màu hồng 12 carat Lê tiểu thư đeo, viên kim cương màu hồng 12 carat kia Tổng giám đốc không dễ có được, chắc Lê tiểu thư biết viên kim cương màu hồng rất ít ỏi, nhất là 12 carat càng hiếm, đúng rồi, còn một việc, cô nhất định cũng không biết, những bản thiết kế Lê tiểu thư vẽ trong lúc mang thai, Tổng giám đốc đều lén copy một bản, sau đó đích thân đưa tới Bộ phận gia công của TE, Tổng giám đốc muốn cho cô một kinh ngạc vui mừng, chỉ tiếc Tổng giám đốc bị ung thư thời kỳ cuối, năm năm qua luôn tiếp nhận điều trị, kinh ngạc vui mừng này không có cơ hội đưa cho cô, triển lãm trang sức ở New York, Tổng giám đốc đặc biệt thiết kế ba trang sức cho cô, tốn một số tiền lớn, tiêu tiền không quan trọng, quan trọng chính là tâm ý của Tổng giám đốc.”

Nghe mấy câu cuối cùng của Lạc Thụy xong, mắt Lê Hiếu Mạn xúc động lại vô cùng khiếp sợ nhìn Lạc Thụy, thanh âm khàn khàn hỏi: “Anh ấy thiết kế ba trang sức của tôi ở triển lãm New York? Trong đó có một sợi dây chuyền tên Ái Hôn không?”

Lạc Thụy nhìn cô gật đầu: “Lê tiểu thư nhìn thấy?”

Thấy Lạc Thụy gật đầu, nước mắt Lê Hiếu Mạn lại như suối trào, mấy ngày trước cô xem tạp chí trang sức cô vừa mua và Tiểu Nghiên Nghiên nhắc tới thiết kế mới ra mắt trong triển lãm New York mới biết chuyện này, lúc ấy cô còn tò mò là ai làm chuyện này.

Chẳng qua cô không nghĩ tới lại là Long Tư Hạo, điều này đối với cô mà nói đúng là một ngạc nhiên mừng rỡ rất lớn.

Cô thật sự không biết anh lặng lẽ làm nhiều chuyện cho cô sau lưng cô như vậy.

Nhưng đến bây giờ, cô chưa từng làm gì cho anh.

Lạc Thụy thấy cô không lên tiếng, mãi rơi nước mắt, anh ta híp mắt nói: “Lê tiểu thư, chuyện Tổng giám đốc làm vì cô dĩ nhiên không chỉ những chuyện này, còn rất nhiều, tôi không thể nói từng chuyện cho cô, Tổng giám đốc rất yêu cô, cũng rất thương cô, phàm là người làm tổn thương cô, Tổng giám đốc đều không bỏ qua, Lê tiểu thư nhất định không biết tình hình của Hạ Lâm hiện tại đúng không? Cô ta điên thần trí không rõ, hơn nữa Tổng giám đốc còn nắm giữ chứng cứ năm năm trước cô ta đẩy cô xuống lầu ở bệnh viện, Hạ Lâm vì bị điên nên luôn bị giam ở viện tâm thần, nhưng nếu cô ta có một ngày khôi phục bình thường, Tổng giám đốc sẽ lập tức đưa cô ta vào ngục, để cả đời này, cô ta không có cách nào nhìn thấy mặt trời lần nữa, còn Lôi Dương hãm hại cô, bây giờ anh ta cũng ở trong ngục,

Tổng giám đốc khiến anh ta cả đời sống đau khổ trong ngục, đúng rồi, còn nữ giúp việc Trần Lan ném răn giả vào tủ quần áo của cô, cô ta cũng bị quả báo, cả ngày làm bạn với răn, bây giờ đã goodbye, còn Sophie trước kia Tổng giám đốc luôn đối đãi như em gái, cô ta suýt chút nữa chết dưới súng Tổng giám đốc, Lê tiểu thư, Tổng giám đốc thật sự làm rất nhiều rất nhiều chuyện vì cô, cô đừng do dự không quyết nữa, gả cho Tổng giám đốc đi.”

Giờ phút này Lê Hiếu Mạn đã bị cảm động vây lấy, Long Tur Hạo thật sự làm quá nhiều vì cô, chuyện cô biết đếm cũng không hết, chứ nói chi những chuyện cô không biết.

Cô không nghĩ tới Long Tur Hạo lại nắm giữ chứng cứ năm năm trước Hạ Lâm đẩy cô xuống lầu, cô cho là anh không biết chuyện này, không ngờ anh biết, không cần phải nói, nhất định là năm năm trước anh thấy chuyện cô ngã lầu không đơn giản, cố ý đi điều tra, anh thật sự rất để ý cô, cũng rất chu đáo.

Nếu như anh không đủ chu đáo, anh sẽ không điều tra chuyện này.

Cô nhìn Lạc Thụy, ghen ngào nói: “Tôi biết rồi, trợ lý Lạc, thật sự vô cùng cảm ơn anh cho tôi biết nhiều như vậy...”

Dừng lại, cô nhìn Lạc Thụy hỏi: “Trợ lý Lạc, tại sao anh nói Sophie là em gái của Tur Hạo?”

“Lê tiểu thư, chuyện này nói rất dài dòng, tôi nói ngắn gọn với cô, 10 năm Tổng giám đốc ở nước ngoài luôn ở gia tộc Knox, cha Sophie vì nhìn trúng năng lực của Tổng giám đốc, muốn sau này Tổng giám đốc thừa kế cả gia tộc, nên liền nhận Tổng giám đốc làm con nuôi.”

Lê Hiếu Mạn nhìn anh ta nghi ngờ hỏi: “Tại sao Tur Hạo phải ở gia tộc Knox 10 năm?”

“Cái này...” Lạc Thụy nhíu mày, không biết có nên nói cho cô hay không, sau khi ngẫm nghĩ, anh ta mới nhìn cô nói: “Lê tiểu thư, thật không dám giấu diếm, sau khi Tổng giám đốc ra nước ngoài gặp phải nguy hiểm, Tổng giám đốc bị bắt cóc lần nữa, nhưng tên bắt cóc Tổng giám đốc lần thứ hai không giống hai tên lần trước, bọn họ được huấn luyện, lúc ấy Tổng giám đốc mới 17, 18 tuổi, còn chưa biết võ thuật, hơn nữa hai quả đấm của Tổng giám đốc cũng khó địch bốn chân, cho nên bị bọn họ trói đi lần nữa, còn ném một mình Tổng giám đốc đến rừng rậm nguyên thủy không ai biết ở Pháp, để cho Tổng giám đốc tự sinh tự diệt, trên người Tổng giám đốc không có nước, không có thức ăn, hơn nữa còn phải vật lộn với dã thú, Tổng giám đốc suýt chút nữa chết trong rừng rậm, là cha Sophie cứu Tổng giám đốc, còn huấn luyện Tổng giám đốc, à, đúng rồi, Tô Dịch quen biết Tổng giám đốc lúc đó, Knox cứu Tổng giám đốc nhưng không lập tức mang Tổng giám đốc về gia tộc Knox, mà Knox mang Tổng giám đốc đi tiếp nhận khảo nghiệm cùng mười mấy người, thông qua khảo nghiệm, Knox mới mang về, qua một tháng khảo nghiệm, cuối cùng ở trong rừng rậm, chỉ có Tổng giám đốc, Tô Dịch, hai người khác sống sót, những người còn lại đều chết trong rừng rậm.”

Nghe Lạc Thụy nói, Lê Hiểu Mạn rốt cuộc biết tất cả, thì ra Tur Hạo của cô chịu nhiều cực khổ như vậy, phải sống trong rừng rậm nguyên thủy, nhất định rất chật vật.

Rốt cuộc là ai muốn đưa Tur Hạo của cô vào chỗ chết một lần nữa?

“Trợ lý lạc, anh biết lần bắt cóc ở nước ngoài là ai bày kế không?”

Lạc Thụy nhìn Lê Hiểu Mạn, cau mày, lần bắt cóc đó, sau khi Tổng giám đốc của bọn họ có thực lực và thế lực ở gia tộc Knox đã tra ra chuyện này có liên quan tới Long Quân Triệt.

Vì anh ta không biết thật ra Lê Hiểu Mạn đã gặp Long Quân Triệt, cho là cô không quen ông ta, cảm thấy nói cô cũng không biết là ai, vì vậy không nói.

Anh ta cau mày nhìn cô: “Lê tiểu thư, thật ra chuyện này còn đang điều tra, những chuyện Tổng giám đốc âm thầm làm vì cô vừa rồi, tôi biết nếu tôi không nói, cô sẽ vĩnh viễn không biết, cũng không biết lúc nào mới có thể cùng Tổng giám đốc tu thành chánh quả, tôi muốn Lê tiểu thư biết rõ, mỗi một chuyện Tổng giám đốc làm đều là vì cô, tôi nói cho Lê tiểu thư thêm một chuyện cô không biết, hơn nữa còn hiểu lầm Tổng giám đốc, năm năm trước, cô và Tổng giám đốc đến công viên tưởng niệm An Thái cúng tế mẹ Tổng giám đốc, Tổng giám đốc bắn một phát súng về phía Hạ Lâm, thật ra lần đó Tổng giám đốc không muốn giết Hạ Lâm, mà Hạ Lâm căn bản cũng không bị thương nặng, là cô ta đang diễn trò.”

Chương 686: Gả cho anh, không thể không gả

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau đó anh ta liền kể đầu đuôi gốc ngọn chuyện đó cho Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn nghe xong, khóc như mưa, vì giúp cô đối phó Hạ Lâm, anh đã làm nhiều như vậy.

Lạc Thụy thấy cô khóc không thành tiếng, đưa cả bịch khăn giấy cho cô: “Lê tiểu thư, tôi nhớ ra rồi, còn một chuyện chưa nói, cô có thể cảm giác được quan hệ giữa Tổng giám đốc và ông anh ấy không tốt lắm đúng không? Vậy cô có biết năm năm trước, tại sao Tổng giám đốc từ Pháp về lại nguyện ý trở về Hoắc gia không? Tổng giám đốc hoàn toàn là vì cô, vì cô ở Hoắc gia, Tổng giám đốc muốn gần cô hơn một chút, nên mới nguyện ý trở lại Hoắc gia, nguyện ý kêu Hoắc Nghiệp Hoảng một tiếng ông nội...”

Lạc Thụy nói rất lâu, lúc anh ta rời khỏi Hồng Hoa Uyển, đã là hơn năm giờ chiều, anh ta nói hầu như hết chuyện cần nói cho cô.

Sau khi anh ta rời đi, Lê Hiểu Mạn liền ngồi trên sofa, hai mắt sưng đỏ như quả hạch đào, khóc không dừng được.

“Mẹ...”

Thanh âm non nớt mang theo nước mắt.

Nghe tiếng, Lê Hiểu Mạn lập tức đưa tay lau nước mắt, nhưng càng

lau càng nhiều nước mắt.

“Mẹ, mẹ muốn khóc thì cứ khóc đi!” Tiểu Nghiên Nghiên đi tới bên cạnh mẹ bé, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nơn nớt bị nước mắt thấm ướt, vừa khóc vừa ủ rũ: “Mẹ... hu hu... con thật đau lòng daddy... Mẹ...”

Lạc Thụy và Lê Hiểu Mạn nói chuyện, bé nghe không sót một chữ, bây giờ bé khóc nức nở, bả vai nhỏ nhỏ lay động.

Bé rất cảm động, bé không nghĩ tới daddy của bé làm nhiều chuyện vì mẹ bé như vậy, daddy còn làm thật nhiều thật nhiều thật nhiều chuyện hơn ba Hàn.

Bây giờ bé cảm thấy ba Hàn kém daddy của bé thật là xa!

Ai yêu mẹ bé hơn, bé không cần so sánh cũng biết.

“Nghiên Nghiên...”

Lê Hiểu Mạn khàn giọng kêu bé, ôm bé đang khóc nức nở vào ngực, hai mẹ con ôm nhau khóc.

Hai người khóc, là vì hai người cảm động, vì hai người đau lòng.

Khóc rất lâu, Lê Hiểu Mạn mới buông Tiểu Nghiên Nghiên ra, đưa tay lau mắt bé, nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, khàn giọng hỏi: “Con nghe được hết rồi?”

Tiểu Nghiên Nghiên khóc như tiểu mít ướt, bé chớp mắt đầy áy náy, nghẹn ngào nói: “Mẹ, con... Con không phải cố ý... muốn nghe lén, là tai con... thính, con không muốn nghe, nó... nó cứ nghe được, mẹ... nó...”

Nghe Tiểu Nghiên Nghiên nói, lòng Lê Hiếu Mạn dễ chịu hơn.

Tiểu nha đầu này múa mép khua môi như daddy bé vậy, rất biết chọc cười người khác.

Cô đưa tay lau nước mắt cho Tiểu Nghiên Nghiên, sau đó nhìn thời gian, thấy sắp đến giờ Long Tư Hạo tan sở, nhìn bé nói: “Nghiên Nghiên, daddy con sắp về, mẹ đi làm cơm tối, con tự chơi.”

Tiểu Nghiên Nghiên ngừng khóc, ánh mắt sáng lên: “Ồ! Mẹ, mẹ đây là... muốn gả cho daddy rồi sao?”

Lê Hiếu Mạn nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, sắc mặt nghiêm túc hỏi: “Vậy Nghiên Nghiên có hy vọng mẹ và daddy kết hôn không?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn cô, trang trọng gật đầu: “Dĩ nhiên hy vọng, vậy mẹ sẽ gả cho daddy sao?”

Lê Hiếu Mạn nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, nở nụ cười yếu ớt: “Gả, không thể không gả, nhưng mẹ muốn cho daddy một ngạc nhiên mừng rỡ, cho nên lát nữa daddy về, Nghiên Nghiên phải giả vờ không biết.”

Tiểu Nghiên Nghiên ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, nghi ngờ hỏi: “Mẹ muốn cho daddy ngạc nhiên mừng rỡ gì?”

Lê Hiếu Mạn nhìn bé cười, đưa tay xoa xoa đầu nhỏ của bé: “Mẹ tạm thời giữ bí mật, được rồi, mẹ đi nấu cơm.”

Tiểu Nghiên Nghiên đưa tay lau nước mắt trên mặt mình, trừng mắt nhìn: “Vậy mẹ đi làm cơm đi! Con muốn ăn sườn heo hầm sốt.”

“Được!” Lê Hiểu Mạn nhìn Tiểu Nghiên Nghiên ôn nhu cười, tiến vào phòng bếp.

Cô xem nguyên liệu nấu ăn có trong tủ lạnh, chỉ có một ít rau cải, không có nguyên liệu sườn heo hầm sốt.

Đóng tủ lạnh, cô trở lại phòng ngủ lấy ví tiền, nhìn Tiểu Nghiên Nghiên mở TV nói: “Nghiên Nghiên, mẹ muốn đi ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn, con đi cùng mẹ đi.”

Sau khi cô vào bếp, Tiểu Nghiên Nghiên liền mở TV, vì bây giờ bé cảm thấy rất khó chịu, rất muốn khóc, bé muốn xem TV một lát, sẽ không muốn khóc như vậy nữa.

Lúc Lê Hiểu Mạn đi ra, mắt bé không rời màn hình TV, thanh âm non nớt nói: “Mẹ, con không đi, mẹ đi nhanh về nhanh, con muốn xem TV, nếu không daddy về thấy con khóc, sẽ lộ tẩy.”

Lê Hiểu Mạn thấy Tiểu Nghiên Nghiên nhìn chăm chăm màn hình TV không chớp mắt, cô cau mày, giọng ôn hòa nói: “Nghiên Nghiên, về rồi xem, một mình con ở nhà, mẹ không yên tâm.”

Tiểu Nghiên Nghiên cuối cùng dờn mắt khỏi TV.

Bé chớp mắt, nhìn mẹ bé ngọt ngào cười: “Mẹ, con cũng không phải là trẻ con 2, 3 tuổi, con gần 5 tuổi rồi, mẹ yên tâm, con sẽ ngoan ngoãn chờ mẹ về, trước khi mẹ về, nếu có người nhấn chuông cửa, bất kể là ai, con đều không mở cửa, cho dù là daddy cũng không mở, mẹ không cần lo cho con, mẹ mau đi mua thức ăn đi! Còn không đi daddy về tới.”

Lê Hiểu Mạn nghe bé nói vậy, dặn dò bé không được tùy tiện mở cửa cho người lạ một hồi mới ra ngoài.

Mà sau khi cô đi chưa tới nửa giờ, có người nhấn chuông cửa.

Mới đầu, Tiểu Nghiên Nghiên đang chuyên tâm xem TV, không nghe được.

Sau đó bé nghe thấy, bé cũng làm như không nghe, tiếp tục xem TV.

Đến khi chuông cửa reo ít nhất 20 lần, bé bị làm phiền không cách nào xem TV mới đứng dậy, kéo một cái ghế, mặt đầy không vui đi tới cửa.

Bé leo lên ghế, nhìn qua mắt mèo, thấy ngoài cửa là một ông lão tóc bạc hoa râm, bé cau mày nhỏ, trong mắt thoáng qua nghi ngờ.

Ông lão tóc bạc hoa râm nhìn rất quen mắt, mấy ngày trước bé từng gặp một lần trong tiệc rượu, bé nhớ ông lão kia con bảo bé kêu ông là ông cố.

Dường như mẹ bé quen biết ông lão kia.

Chuông cửa vẫn tiếp tục vang lên, Tiểu Nghiên Nghiên cau mày, suy nghĩ có cần mở cửa hay không, nếu mở cửa, ông lão kia là người xấu thì làm sao?

Nhưng bé rất muốn biết ông lão kia là ai. Tại sao ông phải bảo bé kêu ông là ông cố chứ?

Cô suy tư một lúc, đi vào phòng ngủ chính, lấy điện thoại gọi cho mẹ bé.

Sau khi điện thoại tiếp thông, bé liền nói: “Mẹ, có một ông lão tóc bạc hoa râm đang nhấn chuông cửa, con có cần mở cửa không?”

Lúc này Lê Hiếu Mạn đã mua xong hết, đang tính tiền, nghe Tiểu Nghiên Nghiên hỏi, cô nghi ngờ hỏi lại: “Ông lão nào?”

Chương 687: Hiểu Hiểu, bị sợ mà khóc...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Nghiên Nghiên nhú mi: “Chính là lần mẹ tổ chức tiệc rượu lần trước, con đã thấy ông đó! Ông ấy bảo con gọi ông là ông nội, sau đó còn bảo mẹ có thời gian đưa con về một chuyến, chẳng lẽ mẹ đã quên rồi sao?”

Nghe thấy Nghiên Nghiên nói như vậy, Lê Hiểu Mạn lập tức đoán được ông tóc bạc trắng là ai, nếu cô đoán không nhầm, đó nhất định là Hoắc Nghiệp Hoàn, cô thật không ngờ ông lại tìm tới đây.

Cô nghiêm giọng hơn nói: “Nghiên Nghiên, trước đừng mở cửa, mẹ sẽ về ngay, đợi mẹ về rồi nói tiếp nhé.”

Cúp điện thoại, cô lập tức đi thanh toán.

Siêu thị cô mua đồ ăn cách đó cũng không xa, hơn nữa, cô còn lái xe đi, nhưng khi cô chuẩn bị lái đi thì đột nhiên có một chiếc xe màu đen nhỏ chặn đường cô.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn đầu tiên là gọi cho Tiểu Nghiên Nghiên kêu không được mở cửa, sau đó liền gọi cho Long Tư Hạo.

Cô vừa gọi, bên kia liền tiếp máy, giống như đang đợi điện thoại của cô vậy.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp hài hước của Long

Tur Hạo.

“Hiểu Hiểu, anh đang nằm mơ sao? Em chủ động gọi điện cho anh ư? Sao vậy? Nhớ anh à? Hôm nay em bảo Lạc Thụy làm gì?”

Lê Hiểu Mạn nghe giọng anh thì biết anh còn chưa biết chuyện, nghe được giọng nói dịu dàng của anh, cô chỉ muốn khóc.

Cô hết sức kiềm nén, giọng nói nghiêm túc: “Giờ em đang ở ngoài, bị ngăn cản rồi, Nghiên Nghiên đang một mình trong nhà, nó gọi em bảo có một ông lão đang tìm nó, em nghi ngờ đó là ông của anh, còn nữa, nếu em đoán không nhầm, người ngăn cản em cũng chính là người của ông.”

Trải qua năm năm này, cô đã trưởng thành lên nhiều, hiểu được rất nhiều chuyện. Cũng biết, Hoắc Nghiệp Hoàn thật ra không tốt đến thế.

Cô không thể coi Hoắc Nghiệp Hoàn như người ông mà từng thật lòng yêu quý cô nữa.

Ở nghĩa trang An Thái năm năm trước, việc Hoắc Nghiệp Hoàn bảo cô sinh con rồi để Long Tur Hạo rời đi khiến cô hiểu rằng Hoắc Nghiệp Hoàn thật ra là một người rất ích kỷ.

Vậy mà năm năm trước cô lại ngu ngốc, coi ông như ông nội thật mà đối đãi. Nhưng giờ sẽ không như vậy nữa.

Cô không còn đơn thuần như trước kia nữa, bây giờ cô nhìn mọi chuyện sẽ không chỉ dừng ở mặt ngoài nữa.

Long Tur Hạo nghe Lê Hiểu Mạn nói Hoắc Nghiệp Hoàn tìm Nghiên Nghiên, mà cô lại bị ngăn cản, anh lo lanwgshoir: “Hiểu Hiểu, giờ em

đang ở đâu anh lập tức qua đó, về phần Nghiên Nghiên, em tạm thời đừng lo, ông ấy sẽ không làm đứa nhỏ bị thương đâu.”

Anh gọi Hoắc Nghiệp Hoàn là “ông ấy”, chứ không phải ông nội.

Khi anh tiếp nhận trị liệu năm năm, anh và Hoắc Nghiệp Hoàn đã không liên lạc với nhau, hơn nữa, còn bảo Lạc Thụy phong tỏa tin tức anh đang trị liệu.

Sau khi trở lại thành phố K, anh cũng chưa từng về Hoắc gia, đối với anh mà nói, đó không phải là nhà của mình.

Mà người thân của anh, ngoài trừ Lê Hiểu Mạn và Tiểu Nghiên Nghiên, cũng chỉ có ông ngoại đã mất tích nhiều năm.

Năm năm trước, anh rời đi mười năm rồi đồng ý quay lại Hoắc gia, đồng ý gọi Hoắc Nghiệp Hoàn một tiếng ông nội, căn bản là bởi vì Lê Hiểu Mạn. Vì khi đó cô và Hoắc Vân Hy còn chưa ly hôn, anh muốn tiếp cận cuộc sống của cô, cho nên mới bước chân vào nơi mà mình chưa từng vào mười năm qua.

Vì Lê Hiểu Mạn, anh quên đi thù hận, bỏ qua hết thảy, anh chỉ cần cô.

Lê Hiểu Mạn tin tưởng Hoắc Nghiệp Hoàn tạm thời sẽ không làm gì Nghiên Nghiên, nghe Long Tư Hạo nói vậy thì cô càng thêm yên tâm. Cô nói cho anh địa điểm rồi chờ anh bên ngoài siêu thị.

Cô luôn ngồi trong xe, không khởi động xe.

Mà mấy chiếc xe kia thấy cô không khởi động cũng dừng lại ở đó.

Lê Hiểu Mạn nheo mắt nhìn mấy chiếc xe ngăn cản mình, cô muốn

đùa giỡn bọn họ liền đột nhiên khởi động xe, sau đó di chuyển một chút.

Mà xe cô vừa khởi động, mấy chiếc xe kia cũng đi theo.

Lê Hiểu Mạn chỉ đi có chút ít, mấy chiếc xe kia đi theo thấy Lê Hiểu Mạn đi lên phía trước thì trái phải ngăn lại, không cho cô rời đi.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy thì dừng xe lại, nhìn mấy chiếc trái phải, đang muốn xuống xe thì thấy một chiếc Rolls-Royce bảo thạch đen đang khí phách lao đến.

Hai chiếc xe nhỏ kia bị Rolls-Royce "chen chúc" ở giữa, mà tốc độ xe cũng rất nhanh, cho nên ma sát vào, hai xe liền bị xây xước.

Lê Hiểu Mạn nhìn chiếc xe lao tới, trong mắt có nước mắt trào ra, cô xoa xoa mắt, ép nước mắt trôi xuống.

Sau đó cô lại ngồi trong xe, chờ chủ nhân chiếc xe Rolls-Royce xuống.

Rolls-Royce sau khi đi tới gần xe cô thì ngừng lại, người xuống xe chính là Long Tư Hạo.

Sau khi xuống xe, anh sản bước đi tới xe Lê Hiểu Mạn, mở cửa xe rồi trực tiếp ngồi vào.

Anh nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy mắt cô sưng đỏ, anh ngây người, đấm mắt tràn ngập sự đau lòng, nghiêng người hôn lên đôi mắt cô: “Hiểu Hiểu, sao mắt lại hồng như vậy? Em sợ nên khóc sao?”

Nghe thấy lời của anh, Lê Hiểu Mạn thiếu chút nào nhào vào ngực anh khóc. Cô cố gắng kiềm nén, nhưng nước mắt cứ trào ra.

Cô cắn chặt môi gật đầu: “Ừm, em bị dọa khóc đấy.”

Long Tư Hạo nhìn cô đột nhiên khóc thì khẽ nhíu mày, sau đó dùng tay lau nước mắt cho cô: “Lần sau đừng ra ngoài một mình nữa, nhìn đi, em bị dọa sợ đến khóc thảm luôn rồi này.”

Mặc dù anh nói vậy nhưng trong lòng anh không tin cô vì sợ mà khóc. Hiểu Hiểu không mềm yếu như vậy, càng là lúc nguy hiểm, anh biết cô sẽ càng kiên cường, tuyệt không thể có chuyện cô vì bị dọa sợ mà khóc.

Về nguyên nhân vì sao cô khóc, anh không hỏi cũng biết nhất định là có liên quan đến chuyện xế chiều cô gặp Lạc Thụy, chờ lúc nào xong xuôi anh sẽ hỏi lại cô.

Anh dịu dàng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, để tránh làm hỏng xe em, chúng ta vào xe anh đi.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn đưa mắt nhìn chiếc Rolls-Royce của anh, nhíu mày: “Anh không sợ hỏng xe anh sao? Xe anh đắt hơn xe em nhiều đó.”

Long Tư Hạo cương chiều nhìn cô: “Của vợ anh thì đương nhiên quan trọng hơn rồi.”

Nước mắt Lê Hiểu Mạn lại trào ra, trong lòng cảm động. Cô phát hiện, sự dịu dàng của Tiểu Nghiên Nghiên hoàn toàn là di truyền từ Long Tư Hạo.

Một lớn một nhỏ mà miệng ngọt như đường, đặc biệt là khi dỗ dành người khác.

Long Tư Hạo chăm chú nhìn cô, giờ phút này, anh phát hiện cô có gì đó thay đổi lạ thường, anh mới gọi cô là vợ, mà cô lại không hề phủ nhận, giống như đã chịu làm vợ của anh rồi vậy.

Chương 688: Hiểu rõ, ông nội giả nhân giả nghĩa

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh xuống xe trước, rồi sau đó nhẹ nhàng ôm cô vào trong xe mình.

Mà mấy chiếc xe thấy bên phía hai người kia không có bất kì động tĩnh gì, chỉ cần Long Tur Hạo và Lê Hiểu Mạn không rời đi, họ sẽ không làm gì cả.

Mục đích của bọn họ rất đơn giản, chỉ là ngăn họ lại, không cho họ và Hoa Hồng Uyển.

Dù mới rời là Long Tur Hạo lao tới, họ cũng sẽ không có bất kì động tĩnh gì, chỉ đỗ xe tại đây ngăn Lê Hiểu Mạn.

Sau khi ngồi vào xe, Long Tur Hạo nghiêng người thay Lê Hiểu Mạn thắt dây an toàn, cúi đầu hôn lên môi cô, sau đó cười nói: “Hiểu Hiểu, ngồi cho vững.”

Lê Hiểu Mạn nhìn người đàn ông năm năm qua đi vẫn tuấn mỹ mê người như thế, ánh mắt dụi đi mấy phần gật đầu với anh.

Long Tur Hạo thấy thái độ của Lê Hiểu Mạn cũng đã thay đổi một chút.

Giờ anh tạm không suy nghĩ nhiều, ánh mắt lạnh băng nhìn mấy chiếc xe đang cản trở bên họ phía trên, khóe môi vẽ ra nụ cười lạnh lẽo.

Anh khởi động xe, như báo săn mồi mà phóng về phía trước.

Hai chiếc xe mới vừa rồi bị xây xát thấy vậy cũng khởi động xe, mạnh mẽ tiến lên, như muốn đụng xe với Rolls-Royce.

Mà mấy chiếc bên dưới cũng mạnh mẽ tiến đến.

Lê Hiếu Mạn ngồi trong xe thấy vậy thì trên mặt không chút sợ hãi, cô tin tưởng Long Tur Hạo, nhất định anh có thể thoát được.

Mà Long Tur Hạo cũng không làm cô thất vọng, Long Tur Hạo khiến hai chiếc phía trước lao ra ngoài, sau đó nhanh chóng chuyển hướng về Hoa Hồng Uyển.

Mấy chiếc xe không bị đụng kia đều đuổi theo ở phía sau.

Vì quãng đường không xa, mấy phút liền tới cửa, mà lúc này, chiếc xe Mercedes-benz đang từ bên trong chậm rãi đi ra.

Chiếc xe này được bốn chiếc Porsche hộ tống.

Nhìn đoàn xe, Long Tur Hạo liền nhận ra, đó chính là cái mà Hoắc Nghiệp Hoành hay sử dụng.

Hoắc Nghiệp Hoành ngồi trong xe dường như phát hiện ra Long Tur Hạo, cho xe dừng lại.

Người xuống xe trước là quản gia đã ở Hoắc gia mấy chục năm Nhiên Nghiêm. Đầu ông cũng đã bạc, so với năm năm trước thì đã già hơn rất nhiều, sau đó là Hoắc Nghiệp Hoành đang từ từ xuống xe.

Long Tur Hạo thấy đó quả nhiên là Hoắc Nghiệp Hoàn, anh không xuống xe, cũng không để Lê Hiểu Mạn xuống. Mà Hoắc Nghiệp Hoàn đang chống quai trượng, vịn vào quàn gia đi tới trước chiếc xe của Long Tur Hạo. Dù tuổi đã cao, nhưng đôi mắt ông và tinh thần ông thoạt nhìn vẫn còn minh mẫn, hòa ái nhìn Long Tur Hạo và Lê Hiểu Mạn trong xe.

“Tur Hạo, Mạn Mạn, hóa ra là hai cháu ra ngoài sao, khó trách ông ấn chuông lâu vậy vẫn không thấy ai mở cửa.”

Thấy họ không có ý tứ xuống xe, Hoắc Nghiệp Hoàn vẫn giữ nụ cười trên môi, tiếp tục nói: “Sao vậy? Thấy ông nội mà hai đứa cũng không xuống chào hỏi một tiếng sao?”

Long Tur Hạo hạ cửa sổ xe, ánh mắt âm trầm nhìn Hoắc Nghiệp Hoàn, trầm giọng hỏi: “Những người ngăn cản Hiểu Hiểu là ông sắp xếp?”

Hoắc Nghiệp Hoàn thấy Long Tur Hạo chẳng những không xuống xe mà thái độ lãnh đạm hơn rất nhiều so với năm năm trước, sự sắc bén xoẹt qua đáy mắt, sau đó dịu giọng hỏi: “Tur Hạo, năm năm nay cháu đi đâu vậy? Sao không về gặp ông nội? Mới năm năm thôi mà ngay cả hai tiếng ông nội cũng không gọi được sao?”

Long Tur Hạo khẽ cười, ánh mắt đăm đăm nhìn ông cụ hòa ái dễ gần trước mặt, không cảm xúc nói: “Tôi hy vọng chuyện hôm nay sẽ không xảy ra thêm lần thứ hai.”

Hoắc Nghiệp Hoàn nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Long Tur Hạo, mày trắng khẽ cau: “Tur Hạo, ông dù sao cũng là ông nội cháu, thái độ nói chuyện này của cháu, ai...”

Hoắc Nghiệp Hoàn thở dài, thừa nhận nói: “Là ông sắp xếp, ông chỉ

muốn một mình đi gặp chặt của mình thôi, ông cũng không có ý muốn làm Mạn Mạn bị thương.”

Lê Hiểu Mạn vốn luôn không lên tiếng nhìn Hoắc Nghiệp Hoành giả nhân giả nghĩa, khẽ mím môi: “Ông Hoắc, sao ông biết tôi đi ra ngoài, còn biết tôi ở đâu mà cho người tới ngăn cản vậy? Còn nữa, ông sao lại biết Nghiên Nghiên không ở bên cạnh tôi? Ông điều tra tôi sao?”

Hoắc Nghiệp Hoành thấy Lê Hiểu Mạn gọi mình là ông Hoắc, hơn nữa còn là thái độ vô cùng lạnh lùng xa cách, ông càng nhú chặt mày: “Mạn Mạn, ông nội chỉ muốn gặp chặt một chút thôi, nhưng lại sợ cháu không đồng ý nên mới phải ra hạ sách này, ông nội tuyệt không có ý muốn thương tổn cháu.”

Nhìn Hoắc Nghiệp Hoành vẻ mặt áy náy, Lê Hiểu Mạn cảm thấy năm năm trước mình thật ngu ngốc, vậy mà còn coi Hoắc Nghiệp Hoành như ông nội, hóa ra ông ta vẫn luôn lợi dụng cô, lợi dụng sự yêu quý của cô đối với ông.

Cô bình thản nhìn Hoắc Nghiệp Hoành, cười: “Tôi tin ông Hoắc không có ý muốn thương tổn tôi.”

Dứt lời, cô nhìn Long Tư Hạo: “Chúng ta về thôi.”

Long Tư Hạo dịu dàng nhìn cô, khẽ lên tiếng: “Được.”

Sau đó anh khởi động xe, không để ý tới Hoắc Nghiệp Hoành mà lái thẳng vào trong Hoa Hồng Uyển.

Hoắc Nghiệp Hoành thấy vậy, siết chặt quai trượng trong tay, vẫn không thể nhìn ra bất kì cảm xúc gì trên gương mặt già nua.

Quản gia đứng ở bên cạnh nhíu mày: “Lão gia, đại thiếu gia...”

“Về thôi.” Hoắc Nghiệp Hoàn không đợi Hoắc Nghiêm nói xong liền bảo về, sau đó xoay người đi về phía chiếc Mercedes-Benz, lạnh lùng nhìn bốn năm người cách đó không xa, sắc mặt âm trầm: “Chút chuyện nhỏ cũng làm không xong, tôi nuôi mấy người được cái lợi ích gì.”

Bị ông khiển trách, chính là những người đã đuổi theo xe của Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo.

Mà trong năm chiếc xe, có hai chiếc bị đụng hư, còn cả hai người bị Long Tư Hạo đụng lật xe mà bị thương.

Hoắc Nghiệp Hoàn nói xong thì âm trầm ngồi vào trong xe.

Bàn tay già nua nắm chặt quai trượng, trong đôi mắt xuất hiện sự tàn khốc.

Mới có năm năm, cháu nội ông Long Tư Hạo ngày càng lạnh lùng với ông, không chịu mang họ Hoắc, giờ ngay cả ông nội cũng không chịu gọi.

Mà người ông không nghĩ tới nhất là Lê Hiểu Mạn vốn rất hiếu thuận vậy mà giờ đã thay đổi. Cô chưa từng lãnh đạm như thế với ông bao giờ.

Quản gia bên cạnh thấy sắc mặt Hoắc Nghiệp Hoàn không tốt thì khuyên nhủ: “Lão gia, ngài đừng tức giận, tính tình đại thiếu gia từ nhỏ đã lạnh lùng, hơn nữa cũng ít khi ở nhà, chưa từng sống chung với lão gia, vậy nên cũng có thể bởi vậy nên cảm thấy ngài hơi xa cách.”

Chương 689: Bù đắp, thẻ bách phu trường

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Ai!”

Hoắc Nghiệp Hoàn thở dài một hơi, sắc mặt căng thẳng buông lỏng vài phần, giọng nói ngưng trọng: “Lão Nghiêm, Tư Hạo thay đổi, Mạn Mạn thay đổi, ngay cả Vân Hy cũng thay đổi, bọn chúng tất cả đều như vậy là sao đây?”

Ông nhớ tới Hoắc Vân Hy ba năm trước rời khỏi thành phố K đã lãnh đạm với ông rất nhiều, không gần gũi với ông như trước nữa.

Ông cũng ngày càng không hiểu nổi người cháu này.

Hoắc Nghiêm nhíu mày: “Lão gia, bọn nhỏ cũng đã lớn, đương nhiên sẽ thay đổi, tôi nhớ lúc đại thiếu gia ba tuổi, cũng rất thân thiết với lão gia, sau đó..”

Hoắc Nghiêm không nói nữa, dù ông ở Hoắc gia đã hơn nửa đời người, nhưng có mấy lời ông vẫn luôn không thể nói được với Hoắc Nghiệp Hoàn.

Hoắc Nghiệp Hoàn thấy ông muốn nói lại thôi, sắc mặt ngưng trọng nói: “Ông muốn nói Tư Hạo vì mẹ chết nên mới không thân thiết với ông nội này nữa, ai! Nó đang trách tôi sao! Trách tôi hạ chết mẹ nó.”

Thấy Hoắc Nghiệp Hoàn tự nói đến chuyện năm đó, Hoắc Nghiêm

không hiểu nhìn ông: “Lão gia, năm đó thiếu gia và thiếu phu nhân đều rất tôn trọng ngài, cũng rất hiếu thuận, sao ngài lại ép thiếu gia và thiếu phu nhân ly hôn? Hại thiếu nhân bị tai nạn giao thông, thiếu gia...”

Hoắc Nghiệp Hoàn bất đắc dĩ nói: “Lão Nghiêm à, có một số việc ông không hiểu, tôi cũng chỉ vì Hoắc gia, Hoắc thị mà thôi.”

Hoắc Nghiêm nhìn Hoắc Nghiệp Hoàn: “Lão gia, có câu này không biết tôi có nên nói hay không?”

“Ông cũng ở Hoắc gia cả đời rồi, tôi không coi ông là người ngoài, có gì cứ nói đi.”

Hoắc Nghiêm nhìn Hoắc Nghiệp Hoàn, do dự rồi mới hỏi: “Lão gia, danh lợi, quyền thế, tài phú thật sự quan trọng đến vậy sao? So với tình thân còn quan trọng hơn sao?”

Hoắc Nghiệp Hoàn không trả lời Hoắc Nghiêm, chỉ là trong đôi mắt minh mẫn, giờ thêm vài phần mất mát.

Hoắc Nghiêm không hỏi gì nữa, chỉ thở dài nơi đáy lòng, lão gia rồi sẽ ngày phải hối hận thôi.

...

Lúc này, Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn đã trở lại căn hộ.

Vừa vào cửa, Lê Hiểu Mạn đã nói mình làm đầu bếp nên đi thẳng vào phòng bếp.

Mà Long Tư Hạo và Tiểu Nghiên Nghiên đang ngồi ở ghế sofa, hai người mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Người lên tiếng trước là Long Tur Hạo, anh dịu dàng nhìn Tiểu Nghiên Nghiên: “Nghiên Nghiên, sao lại nhìn ba như thế? Có phải lúc này bị dọa rồi không?”

Tiểu Nghiên Nghiên lắc đầu nhìn Long Tur Hạo, cười ngọt ngào, giọng nói non nớt êm tai: “Ba, con đột nhiên cảm thấy ba thật vĩ đại.”

Ngừng một chút rồi cô bé tiếp tục nói: “Có phải ba phát hiện hôm nay mẹ rất khác không? Ba có biết là tại sao không?”

Long Tur Hạo hỏi: “Tại sao?”

Tiểu Nghiên Nghiên ngoắc ngoắc ngón tay út của mình: “Ba muốn biết thì để con nói nhỏ cho ba biết, không thể để mẹ nghe thấy được.”

Nghe vậy, Long Tur Hạo nhìn con gái bảo bối của mình rồi nghiêng người, ánh mắt yêu chiều cười: “Nói đi, rốt cuộc là vì sao vậy?”

Tiểu Nghiên Nghiên lại gần tai ba, nói nhỏ: “Ba, mẹ nuôi con năm năm, nhưng ba một ngày cũng không có nuôi? Có phải là ba muốn bù đắp cho con không?”

Long Tur Hạo nhìn đôi mắt chớp chớp của Tiểu Nghiên Nghiên, cười: “Đương nhiên phải bù đắp rồi, vậy Nghiên Nghiên muốn ba bù đắp điều gì nhất?”

Anh đã nhìn ra, con gái bảo bối đang đưa điều kiện với mình.

Nhân cơ hội để đưa ra yêu cầu, quả không hổ là con gái anh, cực kì giống anh.

Tiểu Nghiên Nghiên cười ngọt: “Ba~”

Cô bé cố ý kéo dài âm cuối, bàn tay nhỏ bé ôm lấy cánh tay Long Tur Hạo: “Hôm trước con thấy một chiếc cài tóc xinh thật là xinh, nhưng mà đắt lắm! Ba có thể mua cho con không?”

Long Tur Hạo cứng chiều cười: “Đương nhiên có thể.”

“Thật sao!” Tiểu Nghiên Nghiên ánh mắt sáng ngời, tiếp tục nói: “Ba có thể bạch kim, thẻ kim cương sao? Có thể cho con mượn một cái được không? Con muốn tự đi mua.”

Thấy Tiểu Nghiên Nghiên nói đến trọng điểm, Long Tur Hạo khế nheo đôi mắt hẹp dài lại, không hổ là con gái Long Tur Hạo anh, khẩu vị quả nhiên rất lớn, chỉ là anh rất thích tính tình của đứa bé này nha.

Hiếu Hiếu đã sinh cho anh một đứa con gái rất tuyệt vời.

Sau đó anh lấy thẻ Centurion đưa cho Tiểu Nghiên Nghiên, dịu dàng nhìn cô bé: “Ba không có thẻ kim cương, thẻ vàng, không biết cái này bảo bối có thích không? Nếu thích thì ba tặng con.”

“Đây là thẻ gì thế ạ?” Tiểu Nghiên Nghiên sáng ngời nhận lấy thẻ, mở lớn mắt hỏi.

Long Tur Hạo cười nhìn cô bé, ánh mắt cứng chiều: “Đây là thẻ Centurion.”

Thẻ Centurion - thẻ do Mỹ phát hành, người có thẻ có thể tự do mua được bất kì vật gì trên thế giới, tượng trưng cho thân phận tôn quý và quyền thế của người có tiền. Người có thẻ có quyền lợi rất lớn, có thể làm phi cơ quay đầu, xe lửa dừng chạy, vân vân...

Tiểu Nghiên Nghiên vẫn không rõ: “Thẻ Centurion là thẻ gì vậy nhỉ?”

Thẻ bạch kim, thẻ kim cương là do lúc ở trường nghe thấy bạn học nói đến.

Thấy Tiểu Nghiên Nghiên không rõ, Long Tư Hạo liền cười, rồi tỉ mỉ giảng giải thẻ Centurion là thẻ gì.

Sau khi nghe xong Tiểu Nghiên Nghiên mới từ kinh ngạc hồi phục tinh thần, sau đó đưa ra kết luận nhỏ cho mình, đó là cầm lấy thẻ này thì có thể mua được rất nhiều rất nhiều đồ cô bé thích.

“Ba~~”

Cô bé mừng rỡ gọi, kích động nháy tới người ba, hai tay ôm cổ ba, chu miệng hôn hôn lên gương mặt cha: “ba, ba giỏi quá! Giỏi, cực kỳ giỏi, Nghiên Nghiên yêu ba lắm, ba, ai lớp du.”

Long Tư Hạo thiếu chút nữa thì mặt đầy nước miếng của Tiểu Nghiên Nghiên, cười nhìn cô bé: “Bảo bối thích là được rồi.”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt: “Con rất thích, so với thẻ bạch kim, thẻ kim cương thẻ này còn tốt hơn nhiều, ba, ba thật tốt.”

Cô nhóc cười ngọt ngào hôn nhẹ ba một cái, đôi mắt nhỏ xinh thiếu chút nữa là cảm động muốn khóc rồi.

Mà nghe thấy tiếng gọi mừng rỡ của Tiểu Nghiên Nghiên thì Lê Hiểu Mạn từ trong bếp đi ra, nhìn hai người đang ngồi trên ghế sofa, nghi ngờ hỏi: “Cái gì giỏi cơ?”

Dứt lời, ánh mắt cô rơi vào thẻ trên tay Tiểu Nghiên Nghiên, cô nheo mắt hỏi: “Nghiên Nghiên, con đang cầm cái gì?”

Tiểu Nghiên Nghiên sợ thẻ trong tay mình bị mẹ lấy mất, chớp mắt nhỏ giọng nói: “Là thẻ ba tặng cho con đấy ạ.”

Chương 690: Hiểu Hiểu, tối nay cực vất vả rồi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo, lại nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, đưa tay ra: “Cho mẹ xem là thẻ gì nào?”

“Vâng!” Tiểu Nghiên Nghiên đáp, có chút không muốn đưa thẻ ra cho mẹ xem.

Nhận thẻ, Lê Hiểu Mạn liền kinh ngạc, trừng lớn mắt.

Sau đó nhìn Long Tư Hạo: “Anh đưa cái này cho Nghiên Nghiên? Con bé mới chưa đầy năm tuổi.”

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ không đồng ý cho giữ thẻ Centurion, liền nhú mi nhìn Long Tư Hạo, tội nghiệp gọi: “Ba---”

Long Tư Hạo thấy Tiểu Nghiên Nghiên buồn gọi, thả Tiểu Nghiên Nghiên vào ghế, sau đó đứng lên cầm thẻ trên tay Lê Hiểu Mạn, đưa trả lại Tiểu Nghiên Nghiên.

Thẻ về đến tay, Nghiên Nghiên lập tức nở nụ cười: “Con cảm ơn ba.”

Long Tư Hạo cứng chiều nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, cười: “Bảo bối, ba còn có việc phải làm.”

“Con biết rồi, ba, con lập tức về phòng.” Tiểu Nghiên Nghiên cười ngọt nhìn ba, sau đó đứng lên đi về phía phòng ngủ của mình.

Cô bé lấy điện thoại di động của mình ra, gọi cho Hàn cần Hi.

Điện thoại vừa kết nối, cô bé liền nói: “Ba, con có tin tức xấu muốn báo cho ba đây, con đã bị ba mua chuộc rồi! Sau này con sẽ không đứng ở bên ba nữa, ba muốn theo đuổi mẹ thì tự mình làm đi, chỉ có điều ba lười vậy thì nhất định không đuổi kịp mẹ đâu, cho nên, nhất định ba sẽ thua ba đấy.”

Giọng nói trầm thấp của Hàn Cần Hi từ đầu dây bên kia truyền đến: “Ba theo đuổi mẹ con lúc nào?”

“Được rồi, ba không có theo đuổi mẹ con, con cúp nha!”

Dứt lời, Tiểu Nghiên Nghiên liền cúp điện thoại.

Hàn Cần Hi đang ngồi trong phòng làm việc của giám đốc ở thành phố H, lúc Tiểu Nghiên Nghiên cúp máy xong, đôi mắt màu lam cứ ngây ngốc nhìn màn hình điện thoại đã tắt, anh cười, chỉ là đây không hẳn là nụ cười từ tận trong lòng anh.

Anh đau khổ, vui mừng, buồn bã, tất cả chỉ có mình anh biết.

Lúc này, điện thoại anh lại lần nữa đổ chuông.

Người gọi là người ba đang ở Anh của anh.

“Cần Hi, nghe nói con muốn đưa công ty đến thành phố K, chuyện này là thật sao?”

Hàn Cần Hi thấy ba mình gọi đến thì có hơi ngoài ý muốn, nhưng trên mặt không lộ cảm xúc gì, đáp: “Đúng vậy.”

“Cần Hi, nửa năm trước con đưa tổng bộ công ty từ Anh về thành phố H, giờ còn muốn tới thành phố K, ta muốn biết lý do của con.”

Hàn Cần Hi khẽ cười: “Không có lý do gì.”

“Vì phụ nữ phải không?”

“Không phải.” Hàn Cần Hi kiên định nói hai chữ này rồi cúp máy.

Anh đứng lên, đi tới chỗ cửa sổ sát đất, đôi mắt xanh lam mị hoặc nhìn phía trước, khóe môi khẽ cong lên thành một cựa cười đẹp đẽ.

Một lúc sau, anh thu lại nụ cười, ánh mắt tối đi vài phần, Lê Hiểu Mạn, có phải giờ em đang rất hạnh phúc?

Hai người rớt cuộc đã chờ đến ngày này, anh sợ rằng mình vĩnh viễn không đợi được đến ngày đó.

Hồng Hoa Uyển tại thành phố K.

Long Tư Hạo thấy Tiểu Nghiên Nghiên rất hiểu chuyện đi vào phòng ngủ của mình, liền kéo Lê Hiểu Mạn vào ngực, sau đó hôn cô.

Mà Lê Hiểu Mạn không ngăn anh lại, cho đến khi bị anh áp trên ghế sofa, bàn tay anh trên người cô như mang theo lửa nóng, cô mới nhẹ đánh vào lồng ngực to lớn của anh: “Được rồi, cơm chín rồi, ăn cơm thôi.”

Long Tư Hạo nửa ngồi dậy, ánh mắt nóng rực nhìn cô: “Anh muốn món khai vị là em trước.”

Nhìn ánh mắt nóng rực của anh, Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, buông mắt, hai tay khẽ chống lên ngực anh: “Ăn cơm trước đã...”

Ngưng lại, cô cúi đầu, đỏ mặt: “Cơm nước xong thì anh muốn làm cái gì thì làm cái đó.”

Câu sau cùng của cô rất dễ làm người ta sinh ra ý nghĩ kì quái, Long Tur Hạo híp mắt, cúi người bên tai cô trầm khàn nói: “Hiểu Hiểu, em đang ám chỉ anh muộn lát nữa có thể cùng em làm mọi thứ nhiều kiểu sao?”

Hai chữ “nhiều kiểu” của anh không khỏi làm Lê Hiểu Mạn nghĩ tới một ít hình ảnh không nên.

Cô đỏ mắt nhìn anh: “Tùy anh, giờ có thể đứng lên rồi chứ?”

Long Tur Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, càng cảm thấy hôm nay cô rất khác hường, anh đột nhiên nghĩ đến thẻ mình cho Tiểu Nghiên Nghiên, nhưng mà Nghiên Nghiên chưa nói gì cả.

“Anh đi gọi Nghiên Nghiên ăn cơm.” Long Tur Hạo ý vị thâm trường nhìn Lê Hiểu Mạn, đứng lên, đi vào phòng ngủ của Tiểu Nghiên Nghiên.

Mà sau khi đứng dậy thì Lê Hiểu Mạn đi thẳng vào bếp.

Long Tur Hạo đứng trước cửa phòng ngủ của Tiểu Nghiên Nghiên, nhẹ gõ cửa: “Nghiên Nghiên, ăn cơm thôi.”

“Vâng! Con tới ngay.”

Trong phòng ngủ truyền ra giọng nói trẻ con của Tiểu Nghiên Nghiên, sau đó Tiểu Nghiên Nghiên mở cửa định ra ngoài.

Long Tur Hạo nhìn cô bé, nhỏ giọng hỏi: “Nghiên Nghiên, con còn

chưa nói cho ba, sao hôm nay mẹ con lại lạ như vậy?”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt cười: “Ba, trí nhớ ba kém vậy? Con vừa rồi không phải đã nói cho ba sao? Ba không nhớ ư?”

Nghe vậy, Long Tư Hạo dịu dàng nhìn Tiểu Nghiên Nghiên: “Vừa rồi con có nói sao?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhướn nhướn mày: “Có mà! Ba, ba cứ từ từ suy nghĩ, con đói bụng đi ăn cơm đã.”

Dứt lời, Tiểu Nghiên Nghiên chạy chạy đến chỗ bàn ăn.

Long Tư Hạo nhìn con gái bảo bối mà ánh nhìn sùng nịch, cô bé này vậy mà có thể lừa anh như vậy, đúng là trò học từ thầy mà còn giỏi hơn thầy.

Sau đó, anh vào phòng ăn, Tiểu Nghiên Nghiên đã ngồi xuống trước.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy anh tiến đến thì cười cười: “Ba, lúc ăn cơm con không muốn nói chuyện nhiều! Có gì chúng ta nói chuyện sau nha.”

Long Tư Hạo nhìn Tiểu Nghiên Nghiên cười, biết cô bé sợ anh hỏi về việc vì sao Lê Hiểu Mạn lại khác lạ như vậy.

Xem ra cô nhóc này ngay từ đầu đã không muốn nói thật cho anh biết, chì chờ anh đưa thẻ rồi nghĩ chuyện để anh bỏ qua mà thôi.

Anh ngồi bên cạnh Tiểu Nghiên Nghiên, cười nói: “Lúc ăn cơm, ba cũng không thích nói chuyện.”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt: “Ba, mẹ bảo lúc ăn không nói là

một thói quen tốt, ba cứ vậy phát huy nha.”

“Thói quen tốt gì?” Lê Hiếu Mạn bưng món cuối vào, vừa lúc nghe được câu này.

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu nhìn mẹ: “Lúc ăn cơm không nói gì, đây là thói quen tốt.”

Sau khi Lê Hiếu Mạn ngồi xuống, Long Tư Hạo liền đứng lên ngồi bên cạnh cô, cánh tay thon dài đưa qua eo cô: “Hiếu Hiếu, tối này làm đầu bếp, em vất vả rồi.”

Lê Hiếu Mạn đưa mắt nhìn Long Tư Hạo, ánh mắt dịu dàng: “Không vất vả chút nào, đây đều là việc em phải làm, hơn nữa cũng rất đáng.”

Chương 691: Cắn hồng miệng em

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ý trong câu đó, Long Tư Hạo đương nhiên nghe ra, anh nheo mắt nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em càng ngày càng giống mẹ hiền vợ đảm. “

Lê Hiểu Mạn nhìn anh ôn nhu cười, đưa đũa cho anh: “Ăn cơm trước.”

Ăn xong cơm chiều, Tiểu Nghiên Nghiên tự trở về phòng đi tắm rửa, không quấy rầy ba mẹ nữa.

Mà Long Tư Hạo vì Lê Hiểu Mạn làm cơm rồi, rửa chén anh làm, bảo Lê Hiểu Mạn đi tắm rửa trước, tự mình anh thu dọn chén đũa.

Lê Hiểu Mạn thay anh bưng chén bát thu dọn đến phòng bếp mới trở về phòng ngủ đi tắm rửa.

Chờ Long Tư Hạo rửa bát xong vừa vào phòng ngủ cô đã tắm xong rồi, hơi tựa vào đầu giường đọc một tạp chí trang sức.

Mà cuốn tạp chí trong tay cô đúng là bản ngày đó cô nhìn thấy.

Cô thấy Long Tư Hạo vào phòng ngủ, liền xuống giường, ánh mắt mềm mại đáng yêu nhìn anh: “Em rót nước cho anh.”

Dứt lời, cô xoay người tiến vào phòng tắm.

Long Tư Hạo sợ run, mới theo sau tiến vào phòng tắm, cũng bước theo sau, từ phía sau ôm lấy cô.

Môi anh dán lên sau gáy cô, thanh âm trầm thấp hơi khàn khàn: “Hiểu Hiểu, sao em lạ thế? Em thật sự càng ngày càng giống một người vợ ôn nhu sẵn sóc.”

Anh ôm thân hình mảnh khảnh của cô lại, trán đối trán, híp mắt nhìn cô chăm chú, bàn tay dày rộng khẽ vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn thanh tú: “Hiểu Hiểu, nói cho anh biết, thật ra đã xảy ra chuyện gì?”

Lê Hiểu Mạn nâng mắt nhìn anh, chống lại ánh mắt thâm tình của anh, dịu dàng cười: “Em như vậy không tốt à?”

Long Tư Hạo hai tay ôm khuôn mặt cô, cong môi cười: “Đương nhiên tốt, nhưng anh muốn biết nguyên nhân.”

Lê Hiểu Mạn chủ động dựa vào lòng anh hai tay ôm thắt lưng anh, ánh mắt ôn nhu thâm tình, khóe môi mang theo cười thản nhiên: “Nguyên nhân chính là em muốn bắt đầu lại lần nữa với anh.”

Long Tư Hạo nghe vậy, híp mắt mang theo kinh ngạc nhìn cô, có chút kích động hỏi: “Hiểu Hiểu, em nói thật chứ?”

Lê Hiểu Mạn nâng mắt nhìn anh, gật mạnh đầu: “Ừ!”

“Hiểu Hiểu...” Đôi mắt đen như mực của Long Tư Hạo tràn đầy ý cười, vui sướng ôm chặt cô, xúc động nói: “Hiểu Hiểu, anh cuối cùng cũng đợi được đến khi em đồng ý bắt đầu lại với anh, em có biết anh vui vẻ cao hứng kích động cỡ nào không? Năm năm trước nói nhiều lời tổn thương em như vậy, còn khiến em thương tâm năm năm, em thật sự tha thứ cho anh?”

Phía trước cô đối với anh không nóng không lạnh, cũng không chân chính cùng anh bắt đầu lại từ đầu, cho nên anh một mực chờ, cuối cùng hôm nay cũng đợi được.

Lê Hiểu Mạn nâng mắt nhìn anh, ánh mắt ôn nhu thâm tình: “Tur Hạo, năm năm trước lời anh nói không đáng kể chút nào, năm năm trước em còn nói những lời khiến anh tổn thương nhiều hơn kia, thật xin lỗi! Em rất tùy hứng rất không hiểu chuyện, em không ngừng khiến anh đau lòng, không ngừng khiến anh khổ sở, nhưng anh vẫn luôn thủy chung như một, lúc nào cũng suy nghĩ cho em, cho dù phải...”

Nói đến đây, trong lòng Lê Hiểu Mạn khó chịu, nước mắt cũng lập tức chảy xuống, làm ướt khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn của cô.

Long Tur Hạo thấy cô đột nhiên liền khóc, híp mắt đau lòng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, làm sao vậy?”

“Tur Hạo...” Lê Hiểu Mạn khóc nhào vào trong lòng anh, ôm chặt anh, khóc nức nở: “Xin lỗi, xin lỗi, rất xin lỗi, thật sự xin lỗi, em không hiểu chuyện, em thật vô liêm sỉ, em cô phụ tấm lòng anh, em xin lỗi, em không xứng đáng để anh yêu, xin lỗi, tha thứ cho em.”

Long Tur Hạo thấy Lê Hiểu Mạn nước mắt rơi như mưa, trong mắt tràn ngập áy náy và tự trách, anh híp mắt, nhìn cô dò hỏi: “Hiểu Hiểu, chiều nay Lạc Thụy nói gì với em?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tur Hạo nhẹ nhàng lắc đầu, hai mắt đăm lẹ nhìn anh, nức nở nói: “Tur Hạo, khiến anh chịu nhiều ủy khuất như vậy, thật sự xin lỗi, sau này em không tùy hứng, không hiểu chuyện như vậy nữa.”

Long Tur Hạo đưa tay lau nước mắt không ngừng chảy xuống của cô, đau lòng không thôi nhìn cô: “Hiểu Hiểu, ai nói em tùy hứng, ai

nói em không hiểu chuyện? Anh yêu chính là tính cách tùy hứng không hiểu chuyện của em đó.”

Lê Hiểu Mạn rưng rưng nước mắt nhìn anh: “Vậy anh nói thật, có phải em rất tùy hứng hay không?”

“Đồ ngốc.” Long Tur Hạo cong môi cười, cúi đầu hôn lên môi cô, ánh mắt thâm tình cưng chiều nhìn cô: “Nếu em không tùy hứng sao có thể chứng minh anh yêu em? Em càng tùy hứng, chứng minh anh càng yêu em, nếu người không đủ tùy hứng, vậy chứng minh anh còn đối xử chưa đủ tốt với em, cho nên, tùy hứng của em đều do anh cưng chiều mà ra, anh tự hào.”

Lê Hiểu Mạn bị câu cuối của anh chọc cho nín khóc mỉm cười, hai tay cô ôm chặt thắt lưng anh, nâng mắt ôn nhu nhìn anh hỏi: “Tur Hạo, trước đây có phải em rất hay già mồm cãi láo?”

Long Tur Hạo híp mắt mỉm cười nhìn cô, ánh mắt ôn nhu thâm tình, đưa tay cưng chiều chọc chọc chóp mũi cô, khước môi lộ ra đường cong mỉa mai hoặc mê người: “Già mồm cãi láo mới dễ thương, Hiểu Hiểu, nếu không già mồm cãi láo không hợp khẩu vị của anh, anh chính là thích em tùy hứng, khó tính, già mồm cãi láo, hơn nữa anh không biết nên cho là già mồm cãi láo hay là có cá tính. Nếu em không tự ngã, không cá tính, anh mới không cần em.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ôn nhu nhìn anh, anh là ăn mật đúng không, miệng nói ngọt như vậy, đúng là giỏi dỗ người.

Long Tur Hạo đây là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, khuyết điểm gì của Lê Hiểu Mạn trong mắt anh đều là ưu điểm.

Lê Hiểu Mạn ôm cổ anh, thâm tình nhìn anh: “Anh bị M à?”

“Ân hử!” Long Tur Hạo cúi xuống nhìn cô, cong môi cười: “Đồ ngọc, giờ mới phát hiện ra?”

“Miệng lưỡi trơn tru.” Lê Hiểu Mạn nhìn anh nói xong liền chủ động hôn lên, nhẹ nhàng cắn môi anh, như sờn mày tròng mắt nhìn anh: “Em cắn nát miệng anh, để xem anh còn miệng lưỡi trơn tru như vậy được không?”

Miệng cô nói cắn nát, nhưng động tác của cô rất nhẹ nhàng.

Khẽ gặm cắn giống như một loại dụ hoặc, khiến ánh mắt Long Tur Hạo bỗng nhiên trở nên nóng rực, anh giữ chặt sau gáy, hôn sâu cô.

Lê Hiểu Mạn nhìn người đàn ông tuấn mỹ hôn mình, trong mắt tràn đầy ý cười, hai tay ôm cổ anh, nhắm mắt lại, đáp trả nụ hôn ấy.

Vừa hôn xong, Long Tur Hạo ánh mắt nóng rực nhìn cô: “Tắm giúp anh.”

Khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn ửng đỏ, cặp mắt, ngoài miệng mặc dù không đồng ý, nhưng hai tay cô đưa tới trước ngực, thay anh cởi từng cúc áo sơ mi.

Thấy thế, Long Tur Hạo tim đập nhanh không ngừng, nhất là dáng vẻ cô rũ mắt thuận theo, xấu hổ mang theo dụ hoặc, lại làm anh cảm xúc mênh mông, máu toàn thân đều sôi trào.

“Hiểu Hiểu...” Giọng anh trầm thấp khàn khàn đến cực điểm, giống như bị hạt cát thổi qua yết hầu khô gợn của mình.

Nghe được giọng nói khàn khàn mang theo tình dục của anh, Lê Hiểu Mạn dùng đầu ngón chân cũng đoán được anh muốn làm gì.

Gương mặt thanh lệ động lòng người của cô càng đỏ hơn vài phần, ở thay anh cởi áo sơ mi, sau đó nâng mắt ôn nhu nhìn anh: “Được rồi, còn lại anh tự cởi.”

Long Tư Hạo cúi xuống nhìn cô, trong mắt bùng cháy lửa tình, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Hiểu Hiểu, em giúp anh.”

Lê Hiểu Mạn không có từ chối, cũng không đồng ý, nhưng có hành động.

Ánh mắt Long Tư Hạo mang theo ý cười nhìn cô, lại cúi đầu hôn lên môi cô...

Bắt đầu là phòng tắm play, hai người lại trần trọc triền miên tới sau nửa đêm mới ôm nhau đi vào giấc ngủ.

Cho dù ngủ muộn, Lê Hiểu Mạn hôm sau vẫn tỉnh trước Long Tư Hạo, sau đó rời giường rửa mặt chải đầu đến phòng bếp làm bữa sáng.

Chờ Long Tư Hạo dậy bước vào phòng bếp, cô đã làm xong bữa sáng.

Nhìn Lê Hiểu Mạn đeo tạp dề nấu bữa sáng, Long Tư Hạo hơi híp mắt, có chút bất ngờ, nhưng trong lòng lại cảm thấy thật hạnh phúc.

Chương 692: Kết hôn, muốn kết thì kết

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Hiểu Hiểu...” Anh khẽ gọi một tiếng, bước vào phòng bếp, ôm cô vào lòng, cúi đầu ôn nhu hôn lên môi cô, híp mắt thâm tình cưng chiều nhìn cô: “Sao không ngủ thêm chút nữa? Bữa sáng cứ để anh làm, phòng bếp dầu khói nhiều, em chỉ cần xinh đẹp như hoa, anh cũng không muốn em bị khói dầu hun cho thành thiếu phụ luống tuổi có chồng.”

Lê Hiểu Mạn nâng mắt ôn nhu nhìn anh, hai tay ôm cổ anh: “Vậy anh không sợ bị hun thành ông già à?”

“Ha ha...” Long Tư Hạo cười, ánh mắt càng cưng chiều nhìn cô, môi kề sát bên tai, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: “Anh bị hun thành ông già không phải rất tốt sao, như vậy em không cần lo lắng anh bị người ta cướp đi, cũng không ai coi trọng anh.”

“Cũng không chắc.” Lê Hiểu Mạn nhíu mày, ngón tay thon dài nâng cằm anh, nheo mắt ngắm nghía khuôn mặt anh tuấn nọ: “Già cũng có người cưới được vợ mà, cho nên dù không có diện mạo, chỉ cần có tiền đều bị người người tranh cướp, lấy giá trị con người anh, anh càng xấu càng có nhiều người coi trọng đấy.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo hơi híp mắt, nhìn Lê Hiểu Mạn cong môi cười, chẳng hề để ý nói: “Vậy để anh tiêu tán gia tài, đem toàn bộ tài sản của mình quyên góp đi, như vậy không còn ai coi trọng anh nữa.”

Lê Hiếu Mạn nâng mắt nhìn anh, thấy anh nói chẳng hề để ý, cô hơi hơi nheo mắt lại: “Sao thế được?”

Long Tư Hạo thản nhiên nhướn mày, ánh mắt mang theo ý cười nhìn cô: “Sao không thể? Hiểu Hiểu, chỉ cần khiến em có cảm giác an toàn, anh có thể không chút do dự đem tất cả tài sản của anh đi quyên góp, chỉ cần có thể ở cùng em, anh chẳng cần gì cả, anh chỉ cần em.”

[Ờ, rồi hai đứa bây cặp đất mà sống nhé -_- Không cần gì chỉ cần em, nghe thì hay, không cần ăn ngủ mặc đi lại à =.=]

“Tur Hạo...” Trong lòng Lê Hiếu Mạn rung động, đôi mắt long lanh hơi nước, vì khiến cô cảm thấy an toàn, anh vậy mà có thể không chút do dự đem toàn bộ tài sản quyên đi, tình yêu của anh thật vĩ đại.

[Móa, chồng hát vợ khen hay, nó nói thế chứ đã quyên tiền đâu, bao giờ quyên rồi hãy nói nhé. Mà sợ bà tác giả cho nhân vật khi yêu IQ=0 quyên tiền đi thật thì chết =))))))))]

Mà tình yêu của cô dành cho anh dường như không đáng nhắc đến, chỉ nhỏ bé như vậy.

Cô chưa từng vì anh mà trả giá điều gì, cho dù sinh con gái cho anh, cũng ích kỷ không nói với anh từ đầu.

“Tur Hạo...” Nước mắt tràn khỏi khóe mi, trượt xuống khuôn mặt thanh lệ động lòng người của cô.

[Ờm, nói chung hình như tác giả muốn thông qua câu chuyện này gửi đến độc giả một thông điệp: Người đẹp đi với đại gia =))))))))
Nếu bà LHM này xấu đau xấu đớn, chắc gì LTH đã yêu đương đằm đuối như thế =))))))]

Ờ mà bà LHM cũng ích kỷ v~ ra, lúc nào cũng bánh bèo ủy mị đau đớn các kiểu, cơ mà thực sự đã làm được gì cho LTH đâu]

Long Tư Hạo vừa thấy cô khóc, nhú mày nhìn cô chăm chú, lo lắng hỏi: “Hiểu Hiểu, em sao thế?”

Nhớ tối hôm qua cô cũng đột nhiên khóc như vậy, trong lòng anh lại càng nghi hoặc, chiều qua Lạc Thụy nhất định đã nói gì đó với cô, nếu không, cô sẽ không như vậy.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo lo lắng cho mình, nhẹ nhàng lắc đầu, hai tay ôm chặt cổ anh, chủ động hôn lên môi anh.

“Hiểu Hiểu...”

Long Tư Hạo nheo mắt, ánh mắt ôn nhu nhìn cô, hai tay xiết chặt vòng eo nhỏ nhắn khẽ xoay người một cái, đặt cô lên tường phòng bếp, nóng bỏng giày vò đôi môi cô, hôn nồng nhiệt.

Hai người không thể tự khống chế được cảm xúc bản thân, càng hôn càng kịch liệt, quên trong nhà còn một thành viên chưa đến tuổi vị thành niên, động tác của hai người trở nên vội vàng, bắt đầu cởi quần áo đối phương.

Tiểu Nghiên Nghiên hơi đói bụng, đi tới phòng bếp, vừa lúc nhìn thấy một màn này.

Bé mở to mắt, há hốc miệng, nhìn hai người lớn hôn nhau nhiệt tình như lửa, sau đó một lúc lâu mới nhăn mày, thanh âm non nớt hỏi: “Ba, mẹ, nghe nói ở phòng bếp có ông công ông táo, hai người làm trò này trước mặt lão nhân gia có ổn không đó?”

Nghe vậy, hai người lúc này mới như tỉnh lại từ trong mộng.

Lúc này hai người đều quần áo không chỉnh, thấy Tiểu Nghiên Nghiên đứng ngoài cửa phòng bếp, mặt Lê Hiếu Mạn đỏ ửng không thôi, hận không thể đào cái lỗ chui xuống.

Cô lập tức đưa tay cài cúc áo cho Long Tur Hạo, mà Long Tur Hạo cũng đưa tay thay cô sửa sang lại quần áo và mái tóc hơi tán loạn.

So với việc Lê Hiếu Mạn ngược ngùng và quần bách, anh lại quần áo chỉnh tề thông dong bình tĩnh hơn nhiều, cũng không cảm thấy được có gì xấu hổ.

Chỉnh lại quần áo giúp Lê Hiếu Mạn xong, anh nhìn về phía Tiểu Nghiên Nghiên, khuôn mặt tuấn mỹ hơi trầm xuống: “Nghiên nghiên, lần sau nếu có thấy ba mẹ đang làm chính sự, nhớ phải lập tức che hai mắt, sau đó xoay người rời đi, biết chưa?”

Lê Hiếu Mạn đứng bên cạnh nghe anh đem chuyện thẹn thùng như vậy nói thành chính sự, cô nhin không được co quắp khóe miệng, không hổ là Long Tur Hạo phúc hắc không ai bì kịp, trên đời này người có thể đứng trước mặt con gái mặt không đỏ tim không đập mạnh thờ không gấp gáp, còn thản nhiên bình tĩnh đem chuyện nam nữ nói thành chính sự, chỉ sợ cũng chỉ có một mình.

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, chớp chớp mắt nhìn ba mẹ mình, dựng thẳng ngón giữa lên quơ quơ: “Ba, no! Lần sau thấy ba mẹ làm chính sự con còn muốn xem cơ, ba cũng không thể trách con, ba cũng biết trẻ con hiếu kỳ, cho nên một đứa bé như con đương nhiên sẽ tò mò ba mẹ vì sao thích làm chính sự đến vậy?”

Dừng lại một lát, bé chớp chớp mắt, còn nghiêm túc hỏi: “Ba, vì sao

ba vừa thấy mẹ, ánh mắt lại sáng lên vậy?”

Nghe thấy lời con gái bảo bố nói, Long Tư Hạo nheo mắt lại nhìn Lê Hiếu Mạn hỏi: “Hiếu Hiếu, biểu hiện của anh rõ ràng đến thế cơ à?”

Lê Hiếu Mạn bây giờ không biết làm gì, sớm biết thế cô và Long Tư Hạo chú ý một chút.

Bây giờ và lúc trước trong nhà không có con nhỏ không giống, muốn hôn liền hôn, muốn ôm liền ôm, hoàn toàn quên bây giờ trong nhà có thành viên chưa tới tuổi vị thành niên.

Cô liếc Tiểu Nghiên Nghiên một cái, mới nâng mâu nhìn về phía Long Tư Hạo: “Bữa sáng làm xong rồi, ăn sáng trước đã.”

Dứt lời, cô liền bung bữa sáng tới phòng ăn.

Long Tư Hạo và Tiểu Nghiên Nghiên cũng giúp đỡ bung chén bát.

Ăn xong bữa sáng, rửa bát xong Long Tư Hạo nhìn Tiểu Nghiên Nghiên đang nghịch ipad ngoài phòng khác: “Bảo bố, ba muốn nói chuyện riêng với con, nếu con không muốn ba thu hồi ipad thì phải xem tốc độ của con.”

Nghe vậy, Tiểu Nghiên Nghiên “vèo” một cái đứng dậy khỏi sofa cười ngọt ngào với Long Tư Hạo, làm dấu tay ok: “Ok! Ba đến phòng con nói chuyện.”

Dứt lời, bé lon ton chạy về phòng ngủ của mình.

Long Tư Hạo cũng đi theo, sau đó đóng cửa lại.

Hai ba con không biết đóng cửa nói chuyện gì, thế nhưng hàn huyền

hơn nửa tiếng mới đi ra.

Sau khi ra khỏi phòng Tiểu Nghiên Nghiên tiếp tục nghịch ipad, Long Tur Hạo lại trở về phòng ngủ.

Lê Hiểu Mạn bởi vì biết hôm nay anh muốn đến công ty, đang ở phòng ngủ chuẩn bị quần áo hôm nay anh sẽ mặc.

Lúc Long Tur Hạo vào phòng ngủ, trên tay cô đang cầm một chiếc sơ mi của Long Tur Hạo và hai chiếc cà- vạt, đang cân nhắc chiếc sơ mi trên tay phối với chiếc cà- vạt nào hợp hơn.

“Hiểu Hiểu, nhìn chăm chăm vào áo sơ mi và cà vạt của anh ngăn người, đó là vì nhớ anh sao?”

Long Tur Hạo bước tới, kéo tay cô đặt lên khuôn mặt tuần mỹ của mình: “Em sờ đi, anh đứng sờ sờ đây này, nhìn quần áo không bằng nhìn anh đi.”

Lê Hiểu Mạn nâng mắt nhìn anh: “Anh nói chuyện gì với Huyền Huyền thế? Ai nói em nhìn đồ nhớ anh? Em chỉ đang muốn xem thử chiếc áo này của anh phối với cà- vạt nào hợp hơn?”

Nhìn thấy cô vẻ mặt nghiêm túc, đôi mắt hẹp dài của Long Tur Hạo tràn đầy ý cười: “Hiểu Hiểu, cảm giác này thật tốt, thật giống như chúng ta đã kết hôn.”

Nghe anh nhắc tới chuyện kết hôn, ánh mắt Lê Hiểu Mạn mang theo ý cười nhìn anh, đưa anh áo sơ mi và cà –vạt, hai tay ôm cổ anh, nhíu nhíu đôi mi thanh tú: “Tur Hạo, anh rất muốn kết hôn?”

Long Tur Hạo thuận thế ôm eo cô, ánh mắt thâm tình cưng chiều nhìn cô: “Em nói xem?”

Lê Hiểu Mạn nhưn mà nhìn anh sâu xa: “Muốn kết hôn thì kết hôn.”

Long Tư Hạo như không nghe thấy, híp mắt, ánh mắt nặng nề nhìn cô hỏi: “Hiểu Hiểu, em vừa nói gì?”

“Em nói anh nên thay quần áo.”

Chương 693: Thang máy, tình cờ gặp Long Dập

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nhướng mày thấy anh nói xong liền giúp anh mặc áo sơ mi, thắt cà vạt, dáng vẻ như một cô vợ hiền thực tiêu chuẩn.

Long Tư Hạo rũ mắt nhìn Lê Hiểu Mạn giúp anh thắt cà vạt, cảm thấy như trở về thời điểm 5 năm trước bọn họ hạnh phúc nhất.

5 năm trước, khi anh biết vì mình trúng giới tử độc khí trong người mà chuyển thành ung thư, sống không quá một năm, anh cũng từng oán trời trách đất, từng tuyệt vọng, không ai biết nội tâm anh đau khổ bao nhiêu.

Sau khi chia tay với cô, tiếp nhận trị liệu 5 năm ở Mỹ, anh vốn không ôm bất kì hy vọng gì, anh cho rằng anh sẽ không may mắn sống sót, nhưng ông trời để anh sống, còn để Hiểu Hiểu của anh tiếp nhận và tha thứ cho anh một lần nữa.

Anh không chỉ có cô, bọn họ còn có đứa con gái đáng yêu hiểu chuyện, giờ phút này anh thật sự rất hạnh phúc.

“Hiểu Hiểu, cảm ơn em đã khiến anh hạnh phúc như vậy.”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt ôn nhu thâm tình nhìn anh, hôn một cái trên đôi môi anh, cong mày cười: “Em cũng muốn cảm ơn anh đã yêu em như vậy, cũng cho em hạnh phúc như vậy, Tư Hạo, em yêu anh.”

Long Tur Hạo kéo cô vào vòng tay mình, thu tay lại gắt gao ôm cô, đáy lòng vô cùng xúc động: “Hiểu Hiểu, ba chữ “Em yêu anh” của em là ba chữ êm tai nhất mà anh từng nghe trong cuộc đời này.”

Khóe môi Lê Hiểu Mạn mang theo nụ cười hạnh phúc, gắt gao dựa vào trong lòng ngực anh, giờ khắc này, cô thật sự hạnh phúc, còn hạnh phúc hơn cả 5 năm trước.

Giữa bọn họ xảy ra nhiều việc như vậy, sau khi chia tay 5 năm còn có thể ở bên nhau, thật sự không dễ dàng.

Mặc kệ 5 năm trước bọn họ đã từng trải qua bao nhiêu chuyện không vui, hiện tại đều tan thành mây khói rồi.

Cô tin tưởng chắc chắn chỉ cần lòng họ gắn chặt với nhau, bọn họ nhất định sẽ luôn hạnh phúc, dù trở ngại gì cũng không ngăn cản được bọn họ ở bên nhau.

Giờ khắc này, trái tim cô dành cho anh chưa bao giờ kiên định như vậy.

Cô ngược mắt nhìn Long Tur Hạo, hơi nhướn mày nói: “Tur Hạo, em có chuyện muốn thương lượng với anh.”

Long Tur Hạo rũ mắt ôn nhu nhìn cô: “Chuyện gì?”

Lê Hiểu Mạn gắt gao ôm cổ anh, ngữ khí kiên định: “Em muốn trở về sống ở Thủy Lộ Hồ.”

“Em muốn trở về Thủy Lộ Hồ?” Nghe Lê Hiểu Mạn chủ động nói muốn về biệt thự Thủy Lộ Hồ sống, Long Tur Hạo cực kì kinh ngạc và ngoài ý muốn, đôi mắt hẹp dài gắt gao nhìn cô: “Hiểu Hiểu, sao em lại đột nhiên quyết định như vậy?”

Hiện tại anh không hy vọng cô đến Thủy Lộ Hồ.

Nếu hỏi nguyên nhân, đó là biệt thự Thủy Lộ Hồ cũng không thật sự an toàn, lúc anh chưa bắt được kẻ thần bí đứng phía sau, anh vẫn không yên tâm đưa cô về biệt thự Thủy Lộ Hồ sống.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo ngạc nhiên, nhướn mày cười nhìn anh: “Làm gì ngạc nhiên vậy? Không phải anh muốn chúng ta sinh cùng ngày chết cùng huyết sao? Không phải nói phu xướng phụ tùy sao? Không phải nói sớm muộn gì em cũng phải về đó sống sao? Cho nên đương nhiên là em muốn đi thích ứng rồi.”

Long Tư Hạo nheo mắt, ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm cô: “Hiểu Hiểu, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Ngày hôm qua rốt cuộc Lạc Thụy đã nói gì với em?”

“Tur Hạo.....” Lê Hiểu Mạn cười nhìn anh: “Anh mau đến công ty đi, mấy ngày nữa chúng ta dọn về Thủy Lộ Hồ, lúc đó em sẽ nói rõ ràng nguyên nhân em muốn đến đó sống.”

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo còn nhìn chằm chằm cô, cô duỗi tay đẩy anh ra khỏi cửa: “Mau đến công ty đi! Em chờ anh về.”

Cô đẩy Long Tư Hạo ra cửa, nhìn anh vào thang máy, sau đó mới quay lại, trực tiếp vào phòng ngủ của Tiểu Nghiên Nghiên.

Thấy bé con lại đang chơi game, cô đi vào tịch thu ipad.

“Mẹ.....” Tiểu Nghiên Nghiên chớp đôi mắt nhỏ tội nghiệp nhìn Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn ngồi xổm xuống, nhướn mày nhìn Tiểu Nghiên Nghiên

tội nghiệp, dịu dàng cười: “Nghiên Nghiên, chiều này vô dụng với mẹ, đi thay quần áo, mẹ dẫn con đi làm quen trường mới, sau đó mẹ còn phải đến phòng làm việc, sau đó còn phải về làm cơm tối cho ba ba con nữa, ok?”

“Ok!” Lần này Tiểu Nghiên Nghiên nói ok có chút nhụt chí, cô bé lắc lắc bả vai, đi đến tủ quần áo chuyên dụng tìm một cái váy công chúa màu trắng.

Ngay sau đó trừng mắt nhìn mẹ nói: “Mẹ, mẹ là mẹ hổ, ba ba là bố mèo.”

Dáng vẻ tội nghiệp của cô bé rất hữu dụng với ba ba, nhưng vô dụng với mẹ.

Lê Hiểu Mạn nháy nháy mắt, ánh mắt mang ý cười nhìn cô bé: “Đúng vậy! Mẹ chính là mẹ hổ, ba ba con là bố mèo, con là con thỏ.”

Tiểu Nghiên Nghiên cũng nháy nháy mắt: “Mẹ, so với con thỏ trong “Mẹ hổ bố mèo” thì con hiểu chuyện hơn, thông minh hơn, hơn nữa con không có bệnh công chúa.”

“Mẹ hổ bố mèo” là một phim truyền hình rất hot trong thời gian gần đây.

Lê Hiểu Mạn nhìn Tiểu Nghiên Nghiên nghiêm túc gật đầu: “Ừ, con không có bệnh công chúa chứng minh mẹ dạy con rất thành công, đi thôi.”

Dứt lời, cô dắt đôi tay nhỏ của cô bé đi ra khỏi chung cư.

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu nhìn cô: “Mẹ, đột nhiên con cảm thấy mẹ thay đổi nhiều lắm.”

Lê Hiểu Mạn rũ mắt nhìn cô bé, dịu dàng cười: “Mẹ có thay đổi thì cũng là người yêu con nhất.”

Tiểu Nghiên Nghiên tiếp nhận lời cô nói, giọng non nớt nói: “Cũng là người ba ba yêu nhất.”

Khuôn mặt thanh lệ của Lê Hiểu Mạn hơi ửng hồng, rũ mắt liếc Tiểu Nghiên Nghiên nói: “Biết là tốt.”

“Mẹ, mẹ thật sự thay đổi rồi.”

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn dịu dàng nhìn cô bé, cong môi cười: “Nghiên Nghiên, không phải mẹ thay đổi, mà là hiểu ra rất nhiều việc, quan trọng nhất là biết quý trọng người trước mặt.”

Tiểu Nghiên Nghiên nheo đôi mắt nhỏ lại: “Chú Lạc Thụy kia mà mở miệng cũng lợi hại ghê, vậy mà có thể thuyết phục được mẹ.”

Lê Hiểu Mạn liếc cô bé cười, nắm tay cô vào thang máy.

Sau khi tới lầu một, cửa thang máy mở ra, Lê Hiểu Mạn và Tiểu Nghiên Nghiên liền gặp được Tiểu Long Dập đang đứng ngoài cửa thang máy.

Thấy khuôn mặt nhỏ soái khí cực kỳ giống Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn hơi cau mày, đáy mắt trong suốt hiện lên một tia nghi hoặc, nhìn Tiểu Long Dập hỏi: “Allen, sao con lại ở đây?”

Tiểu Nghiên Nghiên coi như lần thứ hai gặp Tiểu Long Dập, lúc trước khi ở triển lãm châu báu cá nhân của mẹ nhìn thấy Tiểu Long Dập, cô bé còn chưa gặp Long Tư Hạo, trừ việc cảm thấy cậu lớn lên rất đẹp trai rất tuấn tú ra thì không có ấn tượng nào khác, hiện giờ cô bé

đã gặp Long Tư Hạo, lúc này gặp lại Tiểu Long Dập, khuôn mặt nhỏ giống hệt ba ba khiến cô bé kinh ngạc trừng lớn đôi mắt như sao.

Bàn tay nhỏ non mịn chỉ vào cậu: “Anh..... Anh..... Sao anh giống ba ba em quá vậy?”

Trước kia cô bé chưa gặp ba ba cho nên không phát hiện sự giống nhau, bây giờ gặp lại mới phát hiện anh ấy giống ba ruột của mình như vậy.

Ngay sau đó cô bé rút bàn tay nhỏ từ trong tay Lê Hiểu Mạn ra, đứng trước mặt Tiểu Long Dập, nheo mắt nhìn Tiểu Long Dập cao hơn mình khoảng một cái đầu, giọng nói non nớt hỏi: “Anh không phải là con riêng của ba ba em chứ?”

Chương 694: Anh, bị vào ngược đãi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe Tiểu Nghiên Nghiên không hề cố kỵ nói vậy, tim Lê Hiểu Mạn đập mạnh, nhú mày đi tới trước mặt Tiểu Nghiên Nghiên, rũ mắt nhìn cô bé: “Nghiên Nghiên đừng nói bậy, con không tin vào nhân phẩm của ba ba con sao?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhăn mày, chớp đôi mắt nhỏ: “Mẹ, anh ấy giống ba ba như vậy, mẹ không nghi ngờ anh ấy có quan hệ với ba ba chút nào sao?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, lại nhìn về phía Tiểu Long Dập, đôi mày đẹp gắt gao nhú lại, không phải cô chưa từng hoài nghi quan hệ giữa cậu và Long Tur Hạo, mà là cô rất sợ sự nghi ngờ này.

Cô sinh cho Long Tur Hạo hai đứa con gái, chưa từng sinh con trai cho anh, nếu Allen thật sự là con trai Long Tur Hạo, vậy nhất định là do người phụ nữ khác sinh cho anh.

Nếu là thế này, bảo cô làm sao chấp nhận?

Dù thế nào cô cũng không thể chấp nhận việc Long Tur Hạo có con với người phụ nữ khác, cho nên cô thà rằng cảm thấy chuyện này là trùng hợp cũng không muốn miệt mài theo đuổi nguyên nhân thật sự.

Cô coi như đang bị tai trộm chuông*, tự lừa dối mình, nhưng cô và

Long Tur Hạo vất vả lắm mới bắt đầu lại lần nữa, vất vả lắm mới có được hạnh phúc, cô không muốn huỷ hoại hạnh phúc của họ.

* Câu chuyện Bịt tai trộm chuông: Một tên trộm đến trộm chuông nhưng cái chuông quá nặng nên không di chuyển nổi. Hắn nghĩ cách đập vỡ cái chuông ra từng mảnh nhưng âm thanh quá vang nên nghĩ ra cách bịt tai mình lại rồi đập mạnh, cuối cùng bị bắt. Tên trộm cho rằng mình không nghe thấy tiếng chuông thì người khác cũng không nghe thấy. Hắn tự dối được mình, nhưng không dối được người khác!

Huống hồ, so với 5 năm trước cô càng thêm tin tưởng Long Tur Hạo, anh tuyệt đối sẽ không phản bội cô, cho nên sao anh có thể có con với người phụ nữ khác được.

Có lẽ đây chỉ là sự trùng hợp trong hàng triệu người.

Tiểu Long Dập vẫn luôn im lặng, nhìn thấy Lê Hiếu Mạn và Tiểu Nghiên Nghiên từ thang máy ra cũng có chút kinh ngạc, đôi mắt nhỏ hẹp dài vẫn luôn nhìn Lê Hiếu Mạn, tính tình cậu rất lãnh đạm, rất ít tiếp xúc với người khác, cho dù là mẹ mình cậu cũng rất ít khi gần gũi.

Nhưng mỗi lần cậu nhìn thấy Lê Hiếu Mạn liền sẽ muốn gần gũi cô, hy vọng cô có thể trò chuyện với cậu.

Lê Hiếu Mạn đã nhận ra ánh mắt Tiểu Long Dập dừng trên người mình, cô hít sâu một hơi mới rũ mắt nhìn khuôn mặt giống Long Tur Hạo như đúc, ngữ khí ôn hòa hỏi: “Allen, con cũng ở đây à?”

Tiểu Long Dập nhìn Lê Hiếu Mạn cười nhẹ, khí chất quanh người ưu nhã bất phàm: “Dì ơi, con với mẹ vừa mới chuyển đến đây thôi.”

Nghe nói cậu vừa chuyển đến đây, Lê Hiếu Mạn nhíu mày, nhìn cậu hỏi: “Sao có mình con vậy? Mẹ con đâu rồi?”

Dường như mỗi lần cô gặp cậu bé, cậu đều chỉ có một mình.

Đôi mày kiếm anh khí của Tiểu Long Dập hơi cau lại: “Mẹ không khỏe lắm, con xuống dưới mua thuốc cho mẹ.”

Nghe vậy, ánh mắt Lê Hiếu Mạn dừng trên cái túi ở tay cậu, ngay sau đó ngữ khí ôn hòa nói: “Vậy con mau lên đi, đừng để mẹ con đợi lâu, đúng rồi, con ở lầu mấy vậy?”

Tiểu Long Dập ngược mắt nhìn cô, giọng nói non nớt trong sáng êm tai: “Lầu 19 ạ.”

Lầu 19, ngay dưới họ một tầng, là trùng hợp hay có dụng ý khác?

Lê Hiếu Mạn thâm ý nhìn một hồi, cười gật đầu: “Mau đi lên đi!”

Dứt lời, cô liền dắt Tiểu Nghiên Nghiên đang nghi hoặc nhìn Tiểu Long Dập xoay người đi ra ngoài.

Mà Tiểu Long Dập thấy Lê Hiếu Mạn nắm tay Tiểu Nghiên Nghiên xoay người rời đi, cũng xoay người nhìn theo bóng dáng Lê Hiếu Mạn.

Đôi mày kiếm anh khí gắt gao nhíu lại, trong đôi mắt nhỏ hẹp dài mắt lóe lên một tia mất mát, trên khuôn mặt xinh đẹp soái khí lộ vẻ cô đơn.

Đáng thương giống như cô nhi bị ba mẹ vứt bỏ.

Cậu nhóc không biết vì sao mỗi lần thấy Lê Hiếu Mạn rời đi như vậy,

trong lòng cậu đều rất khó chịu, có một loại xúc động muốn khóc.

Đôi mắt nhỏ của cậu ửng đỏ vài phần, nhưng đôi mắt nhỏ hẹp dài kia chỉ gắt gao nhìn chăm chăm theo hướng Lê Hiếu Mạn dặt tiêu Nghiên Nghiên rời đi mà không khóc lóc gì.

Tuy rằng cậu bé chỉ có năm tuổi, nhưng từ lúc cậu hiểu chuyện tới nay, cậu rất ít khi khóc.

Cậu đứng ngoài thang máy một hồi lâu mới thu hồi ánh mắt mất mát hỗn loạn, xoay người đi vào thang máy.

Trở lại căn hộ, cậu bé đóng cửa phòng lại, đi về phía sô pha trong phòng khách.

Căn hộ không có đồ đạc gì, nhìn giống như là vừa mới chuyển đến, còn chưa kịp mua sắm gì.

Phòng khách trừ sô pha và bàn trà cũng chẳng còn thứ khác, có vẻ cực kì trống trải, cho người ta một loại cảm giác cô tịch.

Trên sô pha có một người phụ nữ mặc váy dài màu trắng đang nằm, giờ phút này cô hơi nhíu mày có vẻ như không khỏe.

Tiểu Long Dập đi đến trước người cô, thấy sắc mặt cô kém hơn cả trước khi mình ra ngoài, đôi mày kiếm hơi chau lại, đôi mắt nhỏ hẹp dài thâm ý nhìn người phụ nữ trên sô pha: “Mẹ, con mua thuốc về rồi, mẹ chờ một lát, con đi lấy cho mẹ cốc nước.”

Người phụ nữ trên sô pha nhẹ ấn phía dưới, như không chịu nổi nữa nên không đợi Tiểu Long Dập đem nước tới cho mình liền chuẩn bị nuốt thuốc mà Tiểu Long Dập đặt ở trên bàn trà.

Tiểu Long Dập đang bưng một ly nước sôi để nguội thấy mẹ mình chuẩn bị uống thuốc, cậu bé vội bước nhanh tới đặt nước lên bàn trà, sau đó dựa theo hướng dẫn giúp người phụ nữ phân chia thuốc ra.

Chương 695: Anh, bị vào ngược đãi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Người phụ nữ thấy Tiểu Long Dập hiểu chuyện như vậy, trong nháy mắt vui sướng, sau đó lại ghen ghét và phẫn hận.

Cô có chút lạnh nhạt liếc Tiểu Long Dập đang đưa thuốc cho mình, ngữ khí không vui: “Allen, ai bảo con chia thuốc cho mẹ? Mẹ không phải người mù, mẹ tự đọc hướng dẫn được, nên uống mấy viên tự mẹ xem, bỏ thuốc xuống, con mới từ bên ngoài về đã rửa tay chưa? Làm dơ thuốc của mẹ làm sao mẹ uống được?”

Tiểu Long Dập nghe người phụ nữ nói, đôi mày kiếm hơi chau lại đặt thuốc lên bàn trà, trong lòng tuy thấy oan ức nhưng lại không biểu hiện ra bất cứ gì trên gương mặt xinh đẹp soái khí, không mừng không giận.

Từ khi cậu hiểu chuyện tới nay, thái độ của mẹ đều lúc nắng lúc mưa, dù cậu có hiểu chuyện bao nhiêu, hiểu thuận thế nào, mẹ cậu đều không thích.

Dường như cậu càng hiểu chuyện, càng hiểu thuận, mẹ càng chán ghét.

Không dưới một lần cậu thấy được sự ghen ghét thật sâu trong đáy mắt mẹ, cậu không biết mẹ mình đang ghen ghét cái gì, không biết vì sao mẹ phải ghen ghét nữa.

Không chỉ có vậy, mẹ còn luôn nổi nóng một cách khó hiểu với cậu, thậm chí là ra tay đánh mắng cậu.

Có một lần, mẹ nói mẹ không muốn nhìn thấy mặt cậu, suýt chút nữa làm cậu bị hủy dung.

Nhưng cũng có đôi khi, mẹ lại khóc lóc nhận sai với cậu, xin cậu tha thứ cho mình, dù thế nào cũng đừng rời khỏi mẹ.

Người phụ nữ trên sofa nữ uống thuốc xong, thấy Tiểu Long Dập đứng ở tại chỗ không nói một lời, sự không vui trên mặt cô ta lập tức biến mất, thay vào đó là nụ cười ôn hòa.

Ngữ khí của cô ta rất dịu dàng, kéo bàn tay nhỏ của Tiểu Long Dập qua: “Allen, có phải con giận mẹ không? Con tha thứ cho mẹ nha, vì mẹ không khỏe nên tâm tình cũng không tốt lắm, cho nên mới .....”

Người phụ nữ vừa nói xong hốc mắt liền ươn ướt, duỗi tay kéo Tiểu Long Dập vào trong lồng ngực, giọng nức nở: “Allen, con biết không, mấy năm nay mẹ vẫn luôn sống trong đau khổ, cho nên đôi khi tinh thần mẹ có chút thất thường, nhưng con phải tin tưởng mẹ rất yêu con, bảo bối, đừng giận mẹ được không?”

Đôi mắt nhỏ hẹp dài của Tiểu Long Dập bình tĩnh nhìn người phụ nữ ôm mình, vươn đôi tay nhỏ giúp cô lau nước mắt, trên khuôn mặt nhỏ xinh đẹp soái khí vẫn không nhìn ra bất kì cảm xúc gì, đôi môi anh đào khẽ nhấp, chậm rãi nói: “Con không có trách mẹ.”

Người phụ nữ nghe cậu nói như vậy lập tức vui vẻ ra mặt: “Allen, con đúng là con trai ngoan của mẹ, mẹ biết con rất khoan hồng độ lượng mà.”

Ánh mắt Tiểu Long Dập vẫn thản nhiên nhìn người phụ nữ đang vui

vẻ ra mặt, nhẹ cau mày, người phụ nữ trước mắt rõ ràng là mẹ mình, nhưng sao mình lại không cảm giác được một tia thân thiết nào.

Người phụ nữ thấy Tiểu Long Dập không thay đổi cảm xúc bao nhiêu khi được cô ta xin lỗi và khen ngợi, hai tròng mắt nâu hơi nheo lại, đáy mắt lóe lên một tia không vui.

Ngay sau đó lại cười nhìn Tiểu Long Dập, ngữ khí mùi phần dịu dàng: “Allen, hôm nay ra ngoài có gặp daddy không?”

Ánh mắt Tiểu Long Dập thản nhiên nhìn người phụ nữ, nhấp môi nhàn nhạt phun ra hai chữ: “Không có.”

Nghe cậu nói không có, hai tròng mắt nâu của người phụ nữ xẹt qua một tia mất mát, nhưng rất mau liền bị cô ta đè xuống.

Cô ta sắc bén thu ánh mắt lại, ngẩng đầu nhìn Tiểu Long Dập cười, giọng nói mang theo thâm ý: “Allen, con yên tâm, không bao lâu nữa là con có thể nhận ba rồi, cả người phụ nữ cướp ba con nữa.....”

Người phụ nữ âm trầm cười lạnh, nhìn Tiểu Long Dập hỏi: “Allen, con có hận người phụ nữ kia không?”

Tiểu Long Dập hơi nhíu đôi mày kiếm, ngẩng đầu nhìn người phụ nữ hỏi: “Mẹ, sao con phải hận dì?”

Người phụ nữ xiết chặt tay, vẻ mặt phần hận: “Allen, nếu không phải người phụ nữ kia cướp đi ba con, con sẽ không trở thành đứa trẻ không ba, con không được hưởng tình thương của ba đều do người phụ nữ đê tiện kia hại.”

Tiểu Long Dập thấy mẹ mình mỗi lần nhắc tới dì liền hận ngứa răng, trên mặt lộ ra vẻ ác độc, đôi mày kiếm nhíu chặt, cái nhíu mày này

của cậu rất giống Lê Hiếu Mạn vẫn hay thích nhíu mày.

Người phụ nữ ngồi trên sofa thấy cậu nhíu mày, ánh mắt hung ác, đáy mắt lóe lên một tia hận ý, đứng dậy giơ tay tát một cái trên gương mặt xinh đẹp soái khí của Tiểu Long Dập.

Cô vốn được huấn luyện, hơn nữa cái tát này dùng sức không nhỏ, mà Tiểu Long Dập lại mới năm tuổi nên bị cô ta tát một cái liền ngã ra đất.

Khuôn mặt nhỏ trắng nõn chưa hết tính trẻ con sưng đỏ một vùng, năm dấu tay thấy rất rõ ràng.

Năm dấu tay hoàn toàn chiếm nửa khuôn mặt cậu.

Cậu bé quỳ rạp trên mặt đất, đôi mắt nhỏ hẹp dài u ám trầm xuống, trên khuôn mặt soái khí không có bất cứ biểu cảm gì.

Cậu bé không khóc không nháo, khiến người ta không nhìn thấu cậu nghĩ cái gì.

Từ khi cậu hiểu chuyện tới nay, cậu không thể hiểu được sao mình lại bị tát, cũng không nhớ rõ mình bị tát bao nhiêu lần rồi.

Người phụ nữ nhìn Tiểu Long Dập quỳ rạp trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ bị tát sưng đỏ, khóe môi cong lên nụ cười sung sướng, dường như đánh chửi Tiểu Long Dập làm cô ta rất vui thích, rất có cảm giác trả thù.

Cô ta liếc Tiểu Long Dập quỳ rạp trên mặt đất, ngữ khí lạnh nhạt nói: “Allen, mẹ đã nói với con rất nhiều lần, không được nhíu mày, nhưng con vẫn không vâng lời, nếu con không ngoan như vậy nữa, vậy con cũng đừng trách mẹ nhẫn tâm đánh con, lần sau để mẹ thấy con nhíu

mày lần nữa thì không chỉ là một cái tát đơn giản vậy đâu.”

Chương 696: Quái gỡ, chị cực thích

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nói xong, cô ta đưa tay ra đỡ tiểu Long Dập đứng dậy, dáng dấp hung tàn phần nộ đã được vẻ mặt ôn hòa lấp liếm đi mấy phần, đau lòng nhìn nhóc con nói: “Gillen, sau này đừng làm những chuyện mà mẹ không thích, có thể không?”

Cô ta nhẹ nhàng vỗ về lên chỗ tát vừa rồi trên mặt tiểu Long Dập, âm thanh ôn nhu hỏi: “Còn đau không?”

Tiểu Long Dập hơi mím môi, bàn tay nhỏ bé khẽ hất tay cô ta khỏi mặt mình, đôi mắt màu mây nhạt dài hẹp lạnh lẽo nhìn cô ta, chậm rãi nhả từ: “Không đau.”

Cô ta thấy tiểu Long Dập bị mình tát một bạt tai nhưng vẫn không mở miệng nói đau, không khóc nháo, cái dáng vẻ lãnh nhạt kia của cậu nhóc làm cô ta có chút kinh hoàng, cũng có chút sợ sệt thẳng bé sẽ rời đi.

Phải nói rằng tiểu Long Dập đặc biệt quan trọng đối với cô ta, nếu như không có thằng bé, thì cơ hội cô ta có thể cướp về người đàn ông mình yêu đến tận tâm can là con số 0, do đó, Long Dập là lá bài lớn nhất và tốt nhất mà cô ta có.

Cô ta từng nghĩ sẽ cố gắng yêu thương tiểu Long Dập, chỉ ít trước khi đoạt lại người đàn ông kia, cô ta cần phải cố gắng yêu nhóc, làm một người mẹ tốt, nhưng cô ta không thể làm được.

Chỉ cần nghĩ đến việc tiểu Long Dập có quan hệ với người phụ nữ kia, chỉ cần nhìn thấy dáng vẻ cau mày vô cùng giống với người phụ nữ kia của tiểu Long Dập, thì cô ta liền hận đến ngứa gan.

Cô ta đổ kị với người phụ nữ kia, là điên cuồng đổ kị, vì vậy những lúc đối mặt với tiểu Long Dập, nhất thời cô ta không thể khống chế được suy nghĩ muốn mắng đánh cậu bé, bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể giảm bớt những thống khổ trong lòng cô ta.

Có thể là vì sợ nếu tiếp tục đánh mắng thì tiểu Long Dập sẽ rời đi, cho nên cô ta nghĩ trăm phương ngàn kế dỗ dành tiểu Long Dập, giả vờ nhận sai, giả vờ cầu xin để được cậu bé tha thứ.

Lần nữa ngẩng đầu lên, cô ta nhìn tiểu Long Dập bằng một ánh mắt ướm át, trung ra dáng vẻ không ngớt áy náy: “Gillen, tại sao con không nói chuyện với mẹ? Có phải con đang giận mẹ không? Nào, con đánh mẹ lại đi, mẹ cho phép con đánh trả, con đánh mẹ rồi thì đừng giận mẹ nữa, có được hay không? Con đừng rời xa mẹ.”

Nói xong, người phụ nữ kéo bàn tay bé nhỏ của tiểu Long Dập vỗ lên mặt mình.

Trong khi đó, tiểu Long Dập vẫn nhìn cô ta bằng ánh mắt lạnh lẽo, dùng sức rút tay mình lại.

“Con muốn về phòng.”

Sau khi ném câu nói kia cho cô ta bằng một thanh âm hững hờ, tiểu Long Dập không chần chừ quay lưng trở lại phòng của mình.

Phòng lớn như vậy, nhưng chỉ có một cái giường, không một món đồ chơi điện tử, phía trên tủ đầu giường có một cây bút, còn có một

quyển “Bách khoa toàn thư giành cho trẻ em.”

Tuy đã hơn năm tuổi, nhưng cậu nhóc vẫn chưa được chính thức đi học.

Có điều, mặc dù không đi học, nhưng cậu nhóc vẫn biết nhiều hơn bạn bè đồng tuổi.

Ít nhất cậu cũng đang học hai thứ tiếng, là Anh và Nga, tuy chưa học xong, nhưng để giao tiếp thì không thành vấn đề.

Nhóc có thể nói được cả hai loại ngôn ngữ trên là vì trong mấy năm qua mẹ nhóc thường đưa nhóc đến đó sống.

...

Đưa tiểu Nghiên Nghiên đến trường học báo danh xong, sau đó Lê Hiếu Mạn mang theo con gái đến công ty.

Tiểu Nghiên Nghiên đã khá quen với tất cả nhân viên trong công ty, vừa vào đến văn phòng nhóc con liền toe toét chào hỏi.

“Chào chị ạ, chào anh ạ...”

Âm thanh non nớt ngọt như mía lùi cùng nụ cười vô cùng đáng yêu kia, hiện diện trên gương mặt xinh xắn như ngọc tạc, phải nói là đáng yêu đến cực điểm, hễ ai nhìn đến nhóc con cũng đều sinh ra khao khát muốn ôm và mạnh mẽ hôn lên đó một cái.

“Chào cháu, bảo bố Nghiên Nghiên, tiểu công chúa Nghiên Nghiên ngày càng đáng yêu càng xinh đẹp.”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt, nhìn về phía chị gái vừa mới

khen mình nở nụ cười ngọt ngào: “Hi, chị Mộ Mộ, chị càng ngày càng đẹp, tại sao chị có thể xinh đẹp như vậy cơ chứ, đợi đến sinh nhật của mình, em sẽ ước, sau này lớn lên cũng phải xinh đẹp hết như chị Mộ Mộ vậy.”

Nhà thiết kế tên là Mộ Mộ kia vì một câu nói này của tiểu Nghiên Nghiên mà cười đến mặt cũng muốn nở hoa, cô đi đến trước người tiểu Nghiên Nghiên, khom lưng nhìn nhóc con: “Có phải Nghiên Nghiên vừa ăn mật hay không? Cái miệng này cũng thật biết khen người, Nghiên Nghiên vốn đã rất đẹp rồi, chờ đến sau này em lớn lên nhất định sẽ đẹp cả vạn lần chị Mộ Mộ.”

Lê Hiểu Mạn thấy tiểu Nghiên Nghiên cùng mọi người trong phòng làm việc tán gẫu hăng say, cô cười nói một tiếng, sau đó trực tiếp vào phòng mình.

Vừa mới đặt mông xuống ghế, Tưởng Y Y đã nhanh chóng đi vào.

“Chị Mạn Mạn, chị đến thật đúng lúc, vừa hay em cũng có chuyện muốn nói với chị.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nâng mắt nhìn Tưởng Y Y: “Chuyện gì vậy?”

Tưởng Y Y bước lên phía trước, dừng lại trước bàn làm việc của cô, nhíu mày nhìn cô nói: “Chính là gã Âu hàng hiệu lần trước, hôm nay người đại diện của anh ta đã đến đây, và cũng giống y như anh ta, không thèm nói rõ yêu cầu hay ý muốn về dây chuyền như thế nào, lại còn nói chỉ cho chúng ta thời gian năm ngày, rồi nào là nếu lần thiết kế này vẫn không làm cho Âu hàng hiệu hài lòng, thì sẽ trực tiếp đóng cửa công ty chúng ta.”

Tưởng Y Y nhìn Lê Hiểu Mạn nói xong, dừng lại một chút, hơi tức giận vắn chặt lông mày: “Chị Hiểu Mạn, chị nói xem có phải tên Âu

hàng hiệu đó bị bệnh hay không? Chúng ta không trêu cũng không chọc anh ta, vậy tại sao anh ta lại tìm đến chúng ta bắt bẻ?”

So với bộ dáng tức giận của Tưởng Y Y, ngược lại Lê Hiểu Mạn rất bình tĩnh, cô không sợ bị người khác gây phiền phức. nếu như cô có thể làm hài lòng Âu Dương Thần, thì có nghĩa là cô cũng đã thể hiện được năng lực của mình, điều đó đối với cô mà nói, cũng là một loại tiến bộ.

Khách hàng càng thích làm khó dễ, thì chỉ càng kích thích cô hơn mà thôi.

Cô nhìn Tưởng Y Y nhíu mày nói: “Trường hợp của Âu Dương Thần chị sẽ tự mình phụ trách, chị sẽ nghĩ cách giải quyết anh ta.”

Tưởng Y Y nghe vậy, hơi ngạc nhiên: “Chị Hiểu Mạn, chị muốn đích thân phụ trách trường hợp gã Âu hàng hiệu kia?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Tưởng Y Y gật đầu, khoe môi cong lên nhợt nhạt: “Chính là chị cực thích những vị khách hàng quái gở như vậy, giải quyết được anh ta, chị sẽ có cảm giác thành công.”

Tưởng Y Y thấy nụ cười tự tin ngực trĩ trên môi Lê Hiểu Mạn, cô cong cong mày cười nói: “Chị Hiểu Mạn, cũng chỉ mỗi chị có thể giải quyết được gã Âu hàng hiệu kia, em rất thích tính cách tự tin của chị, chị Hiểu Mạn, chị là tấm gương tốt để em học theo, em sẽ cố gắng trở thành một nhà thiết kế tiếng tăm lừng lẫy như chị Hiểu Mạn.”

“Y Y, em quá lời rồi, mấy từ ‘tiếng tăm lừng lẫy’ chị không dám nhận.”

Tưởng Y Y nhìn Lê Hiểu Mạn chớp chớp: “Vốn dĩ chị Hiểu Mạn đã rất thành công, rất nổi tiếng nhá! Nếu không dựa vào tiếng tăm của chị Hiểu Mạn, công ty làm sao có thể tuyển chọn được người tài, em

cảm thấy đi theo chị Hiếu Mạn thật tốt, thật có tiền đồ.”

Tường Y Y nói xong, ngay lập tức có một tràng âm thanh non nớt truyền vào.

“Chị Y Y nói thật đúng nhé, đi theo mẹ em là rất tốt rất có tiền đồ nha, vì vậy chị Y Y tuyệt đối không được để mình bị người khác đào đi đấy nhé!”

Tường Y Y xoay người nhìn tiểu Nghiên Nghiên đang bước vào cười nói: “Nghiên Nghiên yên tâm, mẹ em chính là thần tượng của chị, vì vậy, chị sẽ không rời xa thần tượng của mình đâu.”

Tường Y Y nhìn tiểu Nghiên Nghiên nói xong, liền xoay người nhìn về hướng Lê Hiếu Mạn, giọng đầy kiên định nói: “Chị Hiếu Mạn, chị yên tâm, em tuyệt đối sẽ không rời khỏi chị, em sẽ mãi ở bên cạnh chị không rời xa.”

Chương 697: Chú, con rất xấu sao?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt: “Chị Y Y ơi, tại sao em lại có cảm giác lời này chính là chị muốn bày tỏ với mẹ em thế nhỉ?”

Bàn tay nhỏ nhỏ nhanh chóng che lấy miệng mình, mắt lớn trừng mắt nhỏ, trên gương mặt tròn lụng trụng ra vẻ vô cùng kinh ngạc: “Oh my God! Chị Y Y, hóa ra chị vẫn luôn yêu thầm mẹ em sao?”

Lê Hiểu Mạn nghe con gái mình nói vậy, khóe môi hơi kéo, neho mắt nhìn con gái: “Nghiên Nghiên, đùa cũng không nên quá trớn.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn mẹ le lưỡi một cái: “Chị Y Y đâu có ngại đâu.”

Nói xong, cô nhóc nhưng mày nhìn Tường Y Y, nở nụ cười ngọt ngào: “Có đúng không chị Y Y?”

Tường Y Y đang muốn gật đầu, thì thoàng thấy thư kí Lưu đi vào.

“Giám đốc, tổng giám đốc tập đoàn Hoắc thị đến rồi.”

Vừa nghe đến tổng giám đốc tập đoàn Hoắc thị, Lê Hiểu Mạn biết ngay là Hoắc Vân Hi, cô không nghĩ đến Hoắc Vân Hi sẽ đến văn phòng của cô.

Còn đang muốn để thư kí Lưu đi tiễn anh ta đi, thì một tiếng “Mạn

Mạn” đã truyền vào phòng làm việc của cô, sau đó là một cây đen – áo sơ mi đen, quần âu đen, thắt thêm một chiếc caravat xám đi vào.

Phong cách anh ta có sự thay đổi về phong cách, một thân màu đen khiến anh ta càng thêm trầm ổn cùng già giặn, cũng càng có mị lực.

Nhìn Hoắc Vân Hi không mời mà tới, Lê Hiểu Mạn hơi nheo mắt, trên gương mặt xinh đẹp công thức hóa nở ra một nụ cười: “Ngọn gió nào đã mang Hoắc tổng thổi tới đây?”

Ánh mắt lạnh lẽo của Hoắc Vân Hi nhìn nụ cười nhạt thếch trên môi Lê Hiểu Mạn, chân mày hơi xoắn, cũng cong môi nở nụ cười: “Tất nhiên ngọn gió đó đó chính là giám đốc Lê đây, hôm nay tôi đến đây là muốn nói chuyện hợp tác.”

Lê Hiểu Mạn lãnh đạm nhìn anh ta: “Hoắc tổng, tôi nhớ rất rõ tôi chưa từng nói muốn hợp tác cùng quý công ty, cho nên, anh đến đây muốn nói hợp tác chuyện gì?”

Tiểu Nghiên Nghiên và Tưởng Y Y đứng một bên đều nghe ra sự không thích cùng không ưa ẩn giấu trong lời nói của Lê Hiểu Mạn, hai người bọn họ cũng cảm thấy Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hi có quen biết nhau, hơn nữa còn từng rất quen thuộc.

Tiểu Nghiên Nghiên rất hứng thú với những chuyện trước kia của mẹ, vì vậy lập tức quan sát Hoắc Vân Hi bằng khí khái hừng hực, lúc này mới thấy trán của chú kia khá giống với trán của bố.

Lần trước gặp nhau ở phi trường, nhóc con chưa có nhìn kĩ, giờ nhìn rồi mới phát hiện ra, thật sự chú kia có nhiều điểm rất giống với bố!

Tại sao chú ấy lại giống bố nhỉ?

Lẽ nào chú ấy và bố là hai anh em à!

Hoắc Vân Hi cảm thấy có người đang chăm chăm nhìn vào anh ta, bằng liếc mắt nhìn người đang ở bên mình, vừa hay ánh mắt bắt ngay cái dòm lom lom của tiểu Nghiên Nghiên đang quét trên người mình.

Lần trước ở phi trường anh ta đã gặp qua tiểu Nghiên Nghiên, cho nên bây giờ nhìn thấy nhóc con anh ta cũng không lấy làm bất ngờ, nhưng khi nghĩ đến cô việc cô nhóc là con gái Lê Hiểu Mạn, thì hai đầu mày anh ta liền nhíu đến mức có thể kẹp chết một con kiến, sau trong đôi mắt đen mưa kia là những mắt mác cùng đau đớn đang được che dấu.

Năm năm này, không có ngày nào là anh ta không hối hận chuyện lúc trước, bây giờ nhìn thấy Lê Hiểu Mạn có con gái đáng yêu như vậy, thì anh ta càng thêm hối hận không ngớt.

Nếu như năm năm trước anh ta không làm tổn thương cô, chân thành yêu cô, có lẽ bây giờ con cái họ cũng gái trai đủ đầy.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy chú đẹp trai trước mặt nhìn cô bằng con mắt thống khổ, cô nhóc phì phì miệng, âm thanh non nớt hỏi: “Chú ơi, sao chú lại nhìn con với ánh mắt thống khổ như thế ạ? Con rất xấu sao?”

Lê Hiểu Mạn liếc Hoắc Vân HI, không đợi anh ta lên tiếng, cô đã nhìn về phía Tưởng Y Y cùng tiểu Nghiên Nghiên nói: “Nghiên Nghiên, Y Y, hai người ra ngoài trước đi.”

“Ồ!” Tiểu Nghiên Nghiên khẽ đáp lời, sau đó cùng Tưởng Y Y đi ra khỏi văn phòng Lê Hiểu Mạn.

Sau khi hai người bọn họ rời khỏi phòng làm việc, Lê Hiểu Mạn hơi nheo mắt lạnh lùng nhìn Hoắc Vân Hi: “Hoắc tổng, tôi và anh không có gì để hợp tác, xin vui lòng...”

“Mạn Mạn.” Hoắc Vân Hi cắt đứt lời cô, cặp mắt đen mực nhìn cô chăm chú, trên gương mặt đẹp trai mang theo ý cười nhàn nhạt: “Không cần đem những cảm xúc cá nhân vào chuyện này, được không? Thật sự anh cố ý đến đây là để nói chuyện hợp tác, là anh thành tâm muốn hợp tác với em, anh cũng mang theo hợp đồng đến đây, em có thể xem xét trước rồi quyết định sau.”

Lê Hiểu Mạn quét mắt qua bản hợp đồng mà Hoắc Vân Hi đưa cho cô, bên khóe môi cong lên nụ cười lạnh: “Quý công ty anh không còn ai khác sao? Vậy mà để một tổng giám đốc đích thân tới một văn phòng nhỏ nhỏ này của tôi?”

Hoắc Vân Hi nhìn gương mặt ngập ý lạnh lẽo của Lê Hiểu Mạn, cả trái tim như bị một con dao nhọn bén sắc đâm vào, đau đớn không nguôi.

Anh ta nhìn cô bằng con mắt dật đầy đau đớn: “Mạn Mạn, em đừng như vậy, có được không? Thái độ của em đối với anh không thể tốt hơn một chút được sao?”

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn sắc bén nhìn anh ta: “Là anh không mời mà tới, tôi vô cùng không vui, cho nên hiển nhiên sẽ dùng thái độ này.”

Nghe xong những lời kia của cô, Hoắc Vân Hi tựa như vớ được hi vọng, anh ta gấp gáp nhìn cô nói: “Vậy chúng ta hẹn một cái thời gian, định địa điểm, sau đó nói chuyện tỉ mỉ.”

“Không cần.” Lê Hiểu Mạn lạnh lùng từ chối: “Tôi đã đàm phán hợp

tác với TE, cho nên không cần hợp tác với Hoắc thị nữa.”

“Em cùng TE?”

Bởi vì cái tên “TE” mà cô vừa nhắc tới mà nắm tay anh ta cũng siết lại mấy phần, ánh mắt đau xót nhìn cô: “Mạn Mạn, em và Long Tư Hạo lại đến với nhau? Con gái cũng là em vì cậu ta mà sinh?”

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng: “Hoắc tổng, đây là việc tư, không đến phiên anh quản.”

Nói xong, cô cầm di động lên xem giờ, thấy cũng sắp năm giờ, bằng nhanh chóng đứng dậy đi ra khỏi phòng làm việc, hoàn toàn xem Hoắc Vân Hi như người tàn hình.

Hoắc Vân Hi thấy Lê Hiểu Mạn không để ý đến anh ta chuẩn bị rời đi, liền nhanh chóng sai bước đuổi theo cô, trước khi cô đi khỏi đã kịp kéo cô lại.

Nhìn thấy vậy, Lê Hiểu Mạn hơi híp híp mắt, lạnh lùng nhìn bàn tay đang cầm tay cô: “Buông.”

“Mạn Mạn...” Hoắc Vân cặp mắt nhìn cô sâu sắc: “Anh nghĩ chúng ta cần nói chuyện cụ thể với nhau hơn.”

Lê Hiểu Mạn dãn cánh tay đánh bị anh ta bắt lấy, ánh mắt vô cùng khó ưa nhìn anh ta: “Tôi và anh không có gì để nói cả, xin vui lòng bỏ tay tôi ra.”

Hoắc Vân Hi thấy sắc mặt đang nghiến lại của Lê Hiểu Mạn, không muốn lại làm cô tức giận, bằng nhanh chóng buông tay cô ra.

Lê Hiểu Mạn nhìn cánh tay bị anh ta nắm đến đau, nâng mắt nhìn:

“Lần này tôi không so đo với anh, nếu lần sau anh còn không mời mà đến, còn động tay động chân với tôi, thì anh cũng đừng trách tôi không khách khí.”

Hoắc Vân Hi nhìn ra vẻ chán ghét tột cùng của Lê Hiểu Mạn đối với mình, hai hàng mày tuấn tú xoắn lại sâu sắc, nhìn cô chăm chú nói: “Được, Mạn Mạn, sau này nếu chưa có sự đồng ý của em, anh sẽ không lại không mời mà tới.”

“Tốt nhất là như vậy, xin mời.” Lê Hiểu Mạn cau mày nhìn anh ta, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, đồng thời tay cũng chỉ về phía cửa, ra hiệu anh ta có thể về.

Hoắc Vân Hi nhìn ngón tay đang duỗi ra của cô, trong đôi mắt đen mực lướt qua một tia mắt mát mát, nhưng rất nhanh đã bị anh ta giấu nhẹm.

Ánh mắt anh ta nhìn Lê Hiểu Mạn dịu dàng, cong cong môi cười ôn hòa: “Mạn Mạn, anh đến ngoài việc đàm phán hợp tác, còn có chuyện muốn nói với em, là chuyện liên quan đến sự kiện năm năm trước em sinh non.”

Lê Hiểu Mạn nghe thấy anh ta nhắc đến chuyện cô sinh non vào năm năm trước, cả đầu vang ong như trống bỏi.

Đứa con đầu tiên của cô và Long Tư Hạo đã không còn, trước hay sau nó cũng đều là một vết thương cực lớn không thể khép miệng cứ thế dằm mãi trong tim cô.

Chương 698: Vạch trần, lại một sự thật nữa

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo chờ đợi đứa bé đầu tiên của bọn họ như thế, nhưng mà cứ như vậy không có nữa, trong lòng cô cực kì hổ thẹn với anh.

Hoắc Vân Hy thấy cô không nói gì, ánh mắt cực kì lạnh lẽo, hơn nữa còn tràn đầy hận thù, sắc mặt ngưng trọng: “Mạn Mạn, anh tra ra được ngày đó người thiết kế em là một người thần bí.”

Dứt lời Hoắc Vân Hy liền thuật lại cuộc điện thoại ngày đó ở công ty anh ta nhận được từ khách sạn cho cô nghe.

Sau khi nói xong anh ta thâm ý nhìn cô: “Mạn Mạn, anh vì sao đột nhiên nhận được điện thoại mới tới khách sạn, em cũng xuất hiện ở khách sạn, nhưng lại sinh non, cũng chắc chắn có liên quan đến người thần bí kia, nói không chừng hẳn ta cho em ăn thuốc gì đó mới khiến cho em bị sinh non.”

Hoắc Vân Hy nói vậy càng nhắc nhở Lê Hiểu Mạn, trong mắt cô chột lóe, chẳng em cô đột nhiên sinh non là vì thuốc trợ sản?

Từ đầu cô còn cho rằng đứa bé chưa sinh ra đã hít thở không thông mà chết cũng là vì cô không có sức sinh ra mà khiến cho bé chết, sau này cô từng hoài nghi chuyện cô sinh non có điều quý dị, cô vẫn luôn điều tra chuyện này nhưng vẫn không có kết quả.

Ban đầu cô nghi ngờ chuyện xảy ra ngày hôm đó là Hoắc Vân Hy

thiết kế nhưng trải qua điều tra cô có thể xác định không liên quan gì tới anh ta.

Nhưng mà sau này lại không thể tra là ai hại cô.

Xem ra nhất định là người thần bí mà Hoắc Vân Hy đã nói tới.

Cô nghĩ tới chuyện xảy ra vào mấy ngày ở trong biệt thự ven hồ Thủy Lộ, vốn vì ăn phải thuốc tránh thai, sau đó lại đột nhiên nghe thấy âm thanh người mẹ đã chết của cô.

Những chuyện kia đều có liên quan đến người thần bí, cô khôn rõ cô và người thần bí kia có thâm cừu đại hận gì với cô mà hẳn ta lần này tới lần khác thiết kế hãm hại cô?

Người thần bí kia có thể ở biệt thự ven hồ Thủy Lộ đối phó với cô chứng mình trong biệt thự không thiếu người hẳn ta cài vào.

Hiện tại cô càng kiên định quyết tâm phải về biệt thự ven hồ Thủy Lộ, bởi vì chỉ có như thế cô mới có thể tìm ra người thần bí hại cô là ai.

Chỉ có bắt được người thần bí, nguyên nhân đứa bé đầu tiên của cô và Long Tư Hạo chết mới rõ ràng.

Hiện tại cô bắt đầu hoài nghi Lê Tố Phương chết cũng có quan hệ với người thần bí.

Hoắc Vân Hy thấy cô lâm vào trầm tư, ánh mắt vẫn nhìn cô chăm chăm sau đó gọi cô: “Mạn Mạn...”

Lê Hiểu Mạn lấy lại tinh thần ngược mắt lạnh nhạt nhìn anh ta, giọng nói lãnh đạm: “Hoắc tổng, cảm ơn anh đã mang tin tức tới, hiện tại anh có thể đi rồi sao?”

Từ đầu đến cuối Hoắc Vân Hy vẫn đứng cách xa cô, anh ta nhăn mày, trong mắt đầy sự mất mát: “Mạn Mạn, được rồi, anh về trước vậy, nếu chuyện này lại có đầu mối anh sẽ báo cho em.”

Dứt lời anh ta cười dịu dàng với cô sau đó đi qua người cô sai bước rời đi.

Rời khỏi phòng làm việc của Lê Hiểu Mạn, anh ta nhận được điện thoại sau đó liền đi tới nghĩa trang An Khang.

Trước mộ Long Nhã Tâm có một người đàn ông mặc quần áo màu đen đang đứng.

Dáng người người đàn ông cao lớn, khí chất tao nhã mà cao quý, đôi mắt đào hoa gắt gao nhìn chăm chăm hình chụp của Long Nhã Tâm ở trên bia mộ, ánh mắt cực kì lợi hại như muố xuyên thấu tấm hình trên bia.

Ông ta gắt gao nắm chặt hai tay buông hai bên người, ánh mắt thâm thúy che đi sự đau khổ bên trong.

Lúc này sau lưng ông ta vang lên âm thanh nghi hoặc: “Rốt cuộc ông và bà ấy có quan hệ gì?”

Nói chuyện điện thoại liền tới nghĩa trang An Khang, người vừa lên tiếng lúc này chính là Hoắc Vân Hy.

Anh ta thấy người đàn ông nhìn chăm chăm bức hình trên bia mộ của Long Nhã Tâm, không nhin được lên tiếng hỏi.

Người đàn ông nhếch môi nở nụ cười cao thâm, âm thanh lạnh lùng: “Ngược lại tôi rất muốn có quan hệ gì đó với cô ấy nhưng mà cô ấy

và Long Quân Triệt tôi không có quan hệ gì.”

Dứt lời người đàn ông xoay người che đi sự đau khổ trong mắt.

Người đàn ông này đúng là Long Quân Triệt.

Hoắc Vân Hy nheo mắt nhìn ông ta hỏi: “Ông tới thành phố K lúc nào?”

Long Quân Triệt không đáp lời Hoắc Vân Hy mà lạnh lẽo nhìn anh ta: “Cậu đi gặp cô ấy rồi hả?”

Hoắc Vân Hy lạnh nhạt nhìn ông ta không hề phủ nhận: “Đúng vậy.”

Cúi đầu xuống, ánh mắt anh ta hiện lên sự mất mát, giọng nói có chút bi thương: “Cô ấy có con gái rồi.”

Long Quân Triệt nghe Lê Hiểu Mạn có con gái, trong lòng cảm thấy cao hứng thay cho cô.

Lập tức ông ta hỏi Hoắc Vân Hy: “Con gái cô ấy bao nhiêu tuổi rồi? Cao lớn thế nào hả? Có phải xinh đẹp giống cô ấy hay không?”

Hoắc Vân Hy thấy Long Quân Triệt hỏi chuyện con gái của Lê Hiểu Mạn lại cảm thấy ngoài ý muốn.

Anh ta và Long Quân Triệt quen nhau năm năm, tuy không rõ tính cách ông ta như lòng bàn tay nhưng rõ ràng ông ta là một người lạnh lùng tàn nhẫn, đối với ai cũng cực kỳ lạnh nhạt và nghiêm khắc.

Nhất là đám thuộc hạ ông ta huấn luyện, mặc kệ là nam hay nữ, đủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, mà ông ta đối với anh ta càng huấn luyện nghiêm khắc ác độc hơn.

Ông ta chưa bao giờ quan tâm đến ai nhưng anh ta lại không ngờ ông ta lại quan tâm con gái Lê Hiếu Mạn lớn thế nào rồi.

Long Quân Triệt thấy Hoắc Vân Hy cực kì ngoài ý muốn và nghi hoặc nhìn ông ta, lúc này ông ta mới nhận thấy vừa rồi mình hỏi như vậy thật không phù hợp với tính cách của ông ta.

Sao ông ta lại đột nhiên hỏi con gái của Lê Hiếu Mạn một người chưa từng gặp mặt lớn thế nào chứ?

Lập tức ông ta che giấu đi sự thất thối của mình, ánh mắt lãnh đạm nhìn Hoắc Vân Hy trầm giọng nói: “Hiện tại cô ấy có con gái rồi, cậu vẫn định cướp cô ấy từ trong tay Long Tư Hạo sao?”

Hoắc Vân Hy nhíu mày ánh mắt kiên định nhìn Long Quân Triệt: “Năm năm trước tôi tiếp nhận huấn luyện của ông vì muốn cướp Mạn Mạn từ trong tay Long Tư Hạo về, cho dù hiện tại cô ấy và Long Tư Hạo có con gái rồi tôi cũng không buông tay cô ấy ra.”

Năm năm trước anh ta theo ông ta đến Amazon tiếp nhận huấn luyện.

Một năm sau anh ta trở về thành phố K nhưng không biết Lê Hiếu Mạn đã đi đâu, không chỉ cô mất tích mà Long Tư Hạo cũng mất tích.

Anh ta tìm Lê Hiếu Mạn nửa năm nhưng không có tin tức của cô, anh ta cho rằng cô bị Long Tư Hạo mang đi nên càng quyết tâm muốn tiếp nhận huấn luyện để năng lực của mình mạnh thêm.

Mà phức tạp huấn luyện của anh ta là cắt đứt liên lạc với bên ngoài, không được tiếp xúc bất kì ai, xem như hoàn toàn cắt đứt với bên ngoài.

Ba năm huấn luyện như vậy lại thêm một năm kia, bốn năm ròng rã huấn luyện khiến cho anh ta như hoán cốt đổi thai, thực lực mạnh mẽ lên.

Hôm nay nếu anh ta đấu cùng Long Tur Hạo có phần thắng rất lớn, hơn nữa Long Tur Hạo không biết thực lực của anh ta như thế nào, anh ta muốn thắng càng dễ dàng hơn.

Thấy anh ta cực kì kiên định muốn cướp Lê Hiểu Mạn từ tay Long Tur Hạo, Long Quân Triệt cảm thấy không hiểu, năm năm trước ông ta hợp tác với Hoắc Vân Hy vì hai nguyên nhân.

Một là Long Tur Hạo không có lòng phòng bị với Hoắc Vân Hy, nếu ông ta bồi dưỡng Hoắc Vân Hy để đối phó với Long Tur Hạo thì phần thắng sẽ cao hơn.

Nguyên nhân thứ hai ông ta muốn hai anh em bọn họ tự giết nhau, ông ta muốn Hoắc Thần Phong chết không nhắm mắt, để cho ông ta nhìn hai đứa con trai của mình vì một người đàn bà mà chém giết lẫn nhau.

Lý Tuyết Hà vẫn cho rằng Hoắc Vân Hy là con trai của Long Quân Triệt nhưng mà cho tới bây giờ ông ta vẫn chưa bao giờ chạm vào bà ta.

Long Quân Triệt ông ta đời này chạm vào đàn bà cũng chỉ là người đàn bà hai mươi mấy năm trước trải qua tình một đêm với ông ta.

Vì để Lý Tuyết Hà trở thành cơ sở ngầm của ông ta ở Hoắc gia, toàn tâm toàn ý làm việc cho Long Quân Triệt ông ta, ông ta mới tận lực đi tiếp cận bà ta, để cho bà ta nghĩ lầm Hoắc Vân Hy là con ông ta, nghĩ lầm ông ta từng chạm vào bà ta.

Người đàn bà ngu ngốc kia cho rằng Hoắc Vân Hy là con trai ông ta.

Lời tác giả: Bao nhiêu người cho rằng Hoắc Vân Hy là con trai Long Quân Triệt? Cho rằng Hoắc Vân Hy và Hiểu Hiểu là anh em? Lời của Lý Tuyết Hà không nên tin

Chương 699: Hiếu Hiếu đau lòng cho Long Dập

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hoắc Vân Hy thấy Long Quân Triệt im lặng không nói gì liền nhìn ông ta hỏi: “Ông không tán thành chuyện tôi đoạt Mạn Mạn lại sao?”

Long Quân Triệt hơi nhíu mày, năm năm trước ông ta vì kích anh ta thay đổi thái độ cương quyết, kích động anh ta hợp tác với mình để đối phó với Long Tư Hạo, ông ta mới nói như vậy, nhưng mà hiện tại ông ta rất không đồng ý anh ta dùng cách cướp đoạt Lê Hiếu Mạn.

Ông ta hy vọng anh ta có thể dùng sự chân thành của mình để đã động Lê Hiếu Mạn, còn Long Tư Hạo, mặc kệ anh ta đối phó thế nào ông ta cũng không có ý kiến, ông ta đang muốn hai người bọn họ tự giết lẫn nhau.

Ông ta nhếch môi nở nụ cười bí hiểm với Hoắc Vân Hy: “Hiện tại chuyện cậu cần làm chính là đánh bại Long Tư Hạo trước còn Mạn Mạn, chờ cậu đánh bại được Long Tư Hạo cô lại dùng tấm lòng của mình để đã động cô ấy.”

Lời của Long Quân Triệt, Hoắc Vân Hy đồng ý, dùng chân thành đi đã động so với cướp đoạt thì tốt hơn nhiều.

Anh ta lập tức hỏi Long Quân Triệt: “Ông muốn đối phó Long Tư Hạo thế nào?”

“Trước tiên xuống tay công tay hấn ta, tôi muốn từng bước để hấn

trở thành hai bàn tay trắng.”

Hoắc Vân Hy nheo mắt: “Ông có kế hoạch sao?”

Long Quân Triệt không đáp Hoắc Vân Hy mà xoay người nhìn ltn, trong mắt hiện lên cảm xúc phức tạp.

Nhã Tâm, em đừng trách tôi, có trách thì trách Long Tư Hạo là con trai của em và Hoắc Thần Phong.

Cũng chỉ có thể trách Long Tư Hạo quá giống Hoắc Thần Phong, tôi chỉ nhìn thấy hấn thì sẽ nghĩ tới ông ta.

Hoắc Thần Phong đoạt em đi rồi còn hại chết em, nếu em không gả cho ông ta thì em sẽ không phải chết.

Uổng công em chung tình thắm thiết với ông ta, ông ta lại cô phụ em, còn cùng người đàn bà khác sinh con trai.

Ông ta phụ em như vậy sao đến chết em còn yêu ông ta?

Tôi không phải là anh trai ruột của em vì sao em chỉ xem tôi là anh trai?

Nhã Tâm, em chết, Hoắc Thần Phong cũng chết rồi, thù này tôi chỉ có thể tìm con trai hai người báo thôi.

Nhất là Long Tư Hạo, cho dù hấn là con trai em thì tôi vẫn hận hấn, hấn quá giống Hoắc Thần Phong.

Còn cả ông nội lòng dạ thâm sâu của hấn, tôi cũng không bỏ qua.

Năm đó nếu không phải ông ta thì em sẽ không gả cho Hoắc Thần

Phong.

Hoắc Vân Hy thấy ông ta vẫn nhìn chăm chăm bia mộ của Long Nhã Tâm càng cảm thấy nhất định quan hệ giữa ông ta và Long Nhã Tâm không cạn.

...

Hoa hồng uyển

Sau khi Hoắc Vân Hy rời khỏi phòng làm việc thì Lê Hiếu Mạn liền dẫn theo tiểu Nghiên Nghiên rời khỏi phòng làm việc luôn.

Cô và tiểu Nghiên Nghiên đi mua nguyên liệu nấu ăn sau đó mới về hoa hồng uyển.

Để cho cô không ngờ là sau khi cô và tiểu Nghiên Nghiên ra khỏi thang máy thì nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc đứng ngoài cửa nhà, trong tay còn cầm gì đó.

Lê Hiếu Mạn nhăn mày nhìn bóng dáng kia: “Gilen, sao cháu lại ở đây?”

Đứng ngoài cửa chính là Long Dập, bé đã đứng ở đây một lúc rồi.

Vốn bé đang ở trong phòng đọc sách thì mẹ bé cho bé một máy nghe lén cỡ nhỏ để bé nghĩ cách lén bỏ vào phòng ngủ của Long Tư Hạo và Lê Hiếu Mạn.

Tuy bé không muốn làm như vậy nhưng nghĩ tới đến đây có thể nhìn thấy Lê Hiếu Mạn mà bé muốn thân thiết liền tới luôn.

Vì Lê Hiếu Mạn không ở nhà nên bé vẫn đứng chờ bên ngoài.

Nghe thấy âm thanh của Lê Hiểu Mạn, trong mắt bé lóe lên những tia sáng, sau đó cầm đồ trong tay xoay người đi tới.

“Dì, đây là mẹ bảo cháu mang tới cho dì.”

Lê Hiểu Mạn không nhận lấy đồ Long Dập đưa cho mình mà nhìn gương mặt sưng đỏ của bé, cô không hỏi nhịu mày: “Mặt của cháu là sao vậy?”

Lập tức cô tiến lên nhìn kĩ, mặt bé sưng đỏ còn có dấu tay, vừa nhìn là bị bạt tai.

Cô càng nhịu chặt mày: “Mẹ đánh cháu hả?”

Long Dập thấy cô hỏi, trong mắt đều là sự mất mát, lập tức bé ngẩng đầu nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp trai nở nụ cười thanh nhã: “Dì, đồ là này người cầm đi, cháu phải trở về.”

Dứt lời bé mang theo đồ dinh dưỡng cao cấp đưa cho Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn không nhìn đồ bé đưa mà trong mắt hiện lên sự nghi hoặc, xoay người gọi Long Dập lại: “Gilen, mẹ cháu sao lại đưa cái này cho dì?”

Long Dập dừng chân xoay người nhìn cô, khuôn mặt nở nụ cười cực kì lịch sự: “Dì, cháu và mẹ ở dưới nhà các người, mẹ bảo cháu dì là hàng xóm cho nên để cho cháu mang cái này qua cho dì.”

Lê Hiểu Mạn nghe vậy đôi mắt nheo lại, thâm sâu nhìn Long Dập sau đó cười nhẹ: “Mẹ cháu khách khí quá, dì và mẹ cháu không quen thuộc gì, cô ấy lại để cháu đưa đồ tốt tới cho dì.”

Lúc này đối với sự xuất hiện của Long Dập cô có chút nghi ngờ mục đích của bé không đơn giản là mang đồ mẹ bảo tới cho cô để tạo quan hệ tốt.

Cho dù muốn tạo quan hệ tốt cũng không đến mức mang thực phẩm dinh dưỡng cao cấp tới.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ nhìn Long Dập chăm chăm không biết suy nghĩ cái gì, âm thanh non nớt của bé vang lên: “Mẹ, anh trai này tuy có gương mặt giống ba nhưng không phải là ba, mẹ nhìn người ta chăm chăm như vậy làm gì?”

Nghe lời tiểu Nghiên Nghiên nói, Lê Hiếu Mạn lấy lại tinh thần, thấy Long Dập nở nụ cười lễ phép với cô liền xoay người đi thì cô theo bản năng gọi bé lại.

“Gllen, nếu đã tới thì vào ngồi một lát đi.”

Long Dập nghe vậy xoay người nhìn Lê Hiếu Mạn, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc, không nghĩ tới Lê Hiếu Mạn lại mời bé vào nhà.

Lê Hiếu Mạn mở cửa, thấy bé vẫn đứng tại chỗ, ánh mắt ôn hòa nhìn bé: “Gllen, đừng đứng đó nữa, vào nhà đi.”

Long Dập nhìn Lê Hiếu Mạn cười dịu dàng như vậy liền cảm thấy vô cùng thân thiết, bàn chân nhỏ bước tới nhưng vẫn có chút do dự.

Lê Hiếu Mạn thấy vậy tiến lên trực tiếp nắm lấy bàn tay nhỏ của bé vào nhà.

Sau khi vào, bé vẫn đứng tại chỗ, đôi mắt đánh giá căn nhà.

Lê Hiếu Mạn kéo tay bé ngồi xuống sofa, để tiểu Nghiên Nghiên đi

vào tủ lạnh lấy túi chườm đá ra.

“Glenn, mặt cháu chưa hết sưng, dì giúp cháu chườm đá lạnh trước, có hơi đau cháu chịu đựng một chút.”

Long Dập nhìn Lê Hiểu Mạn xinh đẹp ngồi bên cạnh mình, nhìn ánh mắt thân thiết của cô bé càng cảm thấy dì xinh đẹp thật thân thiết, giống như mẹ của bé mà thân thiết vậy.

Bé nhẹ nhàng gật đầu, lập tức cúi đầu, trong mắt đầy cảm động:
“Cảm ơn dì.”

Lê Hiểu Mạn nhìn bé cúi đầu liền mím môi cười, sau đó cầm túi nước đá trong tay tiểu Nghiên Nghiên dán lên mặt bé.

Bé nhỏ như vậy mà mẹ bé nở lòng ra tay đánh bé nặng như vậy, cô chỉ cần nghĩ đến Long Dập bị đánh không hiểu sao liền thấy đau lòng.

Mà tiểu Nghiên Nghiên ngồi đối diện bọn họ thấy mẹ đối tốt với con nhà người ta lại tốt như thế, dịu dàng như thế.

Bé chớp mắt như chớp đầu tới: “Mẹ, có phải mẹ muốn có con trai rồi không?”

Chương 700: Người đàn bà dùng mặt nạ dưỡng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe vậy Lê Hiểu Mạn nhìn tiểu Nghiên Nghiên: “Vì sao lại hỏi như vậy?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhú mày: “Nhìn thôi, mẹ tốt với con trai nhà người khác như vậy, không phải là muốn con trai hay sao?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn mẹ nói xong nhìn Long Dập, nhăn mày nói: “Mẹ, con thật sự cảm thấy anh Gllen này rất giống b... có phải là con riêng của ba không?”

Nghe thấy hai chữ con riêng, Lê Hiểu Mạn dừng động tác trong tay, rũ mắt nhìn Long Dập sau đó thu tay về ôn hòa nói hỏi bé: “Gllen muốn uống gì?”

Long Dập nhìn cô lễ phép nói: “Dì, không cần đâu, cháu phải về rồi.”

“Anh, trời còn chưa tối trước chưa vội về, đi vào phòng em chơi một lúc đi.” Tiểu Nghiên Nghiên từ trên sofa nhảy xuống đi đến bên cạnh Long Dập kéo bé sau đó xoay người đi vào phòng cô bé.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy gọi cô bé: “Nghiên Nghiên, chờ một chút.”

Tiểu Nghiên Nghiên buông tay Long Dập ra sau đó xoay người nhìn mẹ: “Còn chuyện gì sao hả mẹ?”

Lê Hiếu Mạn tiến lên kéo Nghiên Nghiên sang một bên cúi đầu nói với bé mấy câu mới để bé đưa Long Dập vào phòng chơi.

Lúc Nghiên Nghiên mang theo Long Dập vào phòng, ánh mắt của cô mới nhìn vào thực phẩm dinh dưỡng cao cấp mà mẹ Long Dập bảo bé mang tới, sau đó xoay người trực tiếp vào phòng bếp.

Mà tiểu Nghiên Nghiên kéo Long Dập vào phòng ngủ của mình liền đóng cửa phòng lại.

Long Dập nhìn thấy món đồ chơi trong phòng Nghiên Nghiên thì trong mắt hiện lên sự phức tạp, có hâm mộ có mất mát.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn thấy ánh mắt của Long Dập nhìn vào món đồ chơi liền ngọt ngào cười: “Anh, tùy tiện chơi đi không cần khách khí, những thứ này đều là ba mua cho em...”

Long Dập nhú mày, gương mặt trẻ con hiện lên sự cô đơn, âm thanh xen lẫn sự hâm mộ: “Em thật hạnh phúc.”

Tiểu Nghiên Nghiên cầm con chó Teddy bản hạn chế chơi đùa sau đó ngẩng đầu nhìn Long Dập: “Vâng, cực kì hạnh phúc cho nên anh đừng phá hủy hạnh phúc của em nhé...”

Biểu tình trên gương mặt Long Dập thâm thúy, nhìn tiểu Nghiên Nghiên mấp máy môi: “em muốn hỏi gì cứ hỏi.”

Âm thanh của bé non nớt, giọng điệu ôn hòa, trong mắt như có thể nhìn thấu tâm tư của tiểu Nghiên Nghiên.

“Woa...” tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt nhìn Long Dập: “Anh, sao anh thông minh như thế? Anh biết em mang anh vào phòng để hỏi anh vấn đề gì sao?”

Long Dập lạnh nhạt nhìn tiểu Nghiên Nghiên, âm thanh lạnh nhạt:
“Em nói anh thông minh sao?”

Gương mặt nhỏ nhắn, biểu tình lạnh nhạt, phối với lời nói không cảm xúc làm cho tiểu Nghiên Nghiên bĩu môi nhú mày.

Từ lúc bé hiểu chuyện cho đến nay chưa gặp qua ai có thể chặn được câu nói kế tiếp của bé, nhưng mà anh đẹp trai trước mắt này là đầu tiên.

Bé không chỉ một lần làm cho bé á khẩu không trả lời được.

Bé bĩu môi nói: “Anh, thật không đáng yêu mà...”

Long Dập lạnh nhạt nhìn bé: “Anh không phải con gái không cần đáng yêu.”

Ý....

Lời của Long Dập thật làm cho tiểu Nghiên Nghiên bội phục, tài ăn nói của cậu quá tốt làm cho bé nói không lại.

Bé thu hồi biểu tình ủy khuất trên mặt, nhìn Long Dập nói một cách dứt khoát: “Ba anh gọi là gì? Mẹ anh gọi là gì? Vì sao lại chuyển tới nơi này? Không phải các người muốn phá hủy hạnh phúc ba mẹ em chứ?”

Long Dập nhú mày, trong mắt thâm trầm nhìn tiểu Nghiên Nghiên: “Anh không biết ba anh gọi là gì, chuyển tới đây là ý của mẹ, anh không muốn phá hoại hạnh phúc của ba mẹ em, anh ra ngoài lâu rồi, cần phải trở về.”

Dứt lời cậu bé xoay người mở cửa phòng ngủ ra ngoài.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy vậy cũng đi theo.

Lê Hiểu Mạn vừa lúc từ trong bếp đi ra, thấy Long Dập từ phòng tiểu Nghiên Nghiên ra ngoài liền ôn hòa nhìn bé: “Gllen, sao không chơi thêm một lần.”

Nghe vậy Lê Hiểu Mạn đến trước bàn trà nhắc tới thực phẩm dinh dưỡng cao cấp bé mang tới cười nói: “Gllen, dì đưa cháu về.”

Sở dĩ cô muốn đưa Long Dập về là muốn xem rốt cuộc mẹ của bé là ai.

Cô muốn biết người đàn bà sinh ra được Long Dập giống Long Tư Hạo như thế rốt cuộc là người nào.

Nhưng mà cô lại cực kì tin tưởng Long Tư Hạo, cô không tin anh và người đàn bà khác sinh con.

Cô lập tức nhíu mày nhìn tiểu Nghiên Nghiên, dịu dàng nói: “Nghiên Nghiên, con không cần đi, mẹ về nhanh thôi, ở nhà chờ mẹ được không?”

“Được ạ, mẹ đi nhanh về nhanh.”

Tiểu Nghiên Nghiên nói xong chờ mẹ và tiểu Long Dập rời đi liền đóng cửa sau đó gọi điện thoại cho ba.

Long Tư Hạo đang trên đường về nhà, nhận được điện thoại của cô bé, trong mắt đầy cứng chiều: “Bảo bối, có phải nhớ ba không? Ba rất nhanh về đến nhà rồi.”

Tiểu Nghiên Nghiên cau mày âm thanh non nớt không vui: “Ba, ba có con riêng.”

Bé dùng một câu khẳng định mà không phải là câu hỏi.

Tiểu Nghiên Nghiên mím môi tiếp tục nói: “Con nhìn thấy rồi.”

Long Tư Hạo nghe ra giọng điệu của tiểu công chúa nhà anh rất không tốt, hơi nhíu mày, dịu dàng hỏi: “Bảo bối nhìn thấy ở đâu? Lát nữa mang ba đi xem, nói không chừng ba thu hoạch được đứa con trai ngoài ý muốn.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhíu mày nói: “Ba, là thật đấy.”

Nghe tiểu Nghiên Nghiên nói nghiêm túc như vậy, Long Tư Hạo cũng nhíu mày chặt hơn, nghiêm túc nói: “Bảo bối, chờ ba về, con nói chi tiết cho ba có chuyện gì xảy ra.”

“Vâng, con chờ ba trở về.”

Tiểu Nghiên Nghiên nói xong tắt máy liền vào phòng khách xem tivi.

Lúc này Lê Hiểu Mạn và Long Dập đã ở dưới lầu, đứng ngay trước căn phòng mà bé và mẹ ở.

Bọn họ nhấn chuông hồi lâu mà không có ai ra mở cửa.

“Dì, cảm ơn dì đã đưa cháu về, một mình cháu vào là được rồi.”
Long Dập nhìn Lê Hiểu Mạn lễ phép nói.

Lê Hiểu Mạn vẫn nhấn chuông cửa, cúi đầu nhìn Long Dập cười cười: “Gillen, mẹ cháu đã bảo cháu mang đồ qua cho dì, đúng là quá khách khí rồi, nếu dì không tới thăm hỏi nói một câu cảm ơn mẹ cháu

thì quá không lễ phép rồi.”

Long Dập nghe vậy nhíu mày, ánh mắt nhìn vào đồ trong tay cô:
“Nhưng mà dì lại mang đồ trả lại.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Dập cười cười, đang muốn nói gì thì cửa mở ra, một người đàn bà mặc váy bó sát đang đứng trước cửa.

Người đàn bà này đang đắp mặt nạ dưỡng, vì thế lúc Lê Hiểu Mạn nhìn cô ta vẫn không thể nhìn thấy rõ gương mặt đó.

Chương 701: Glenn, ba...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhưng thân hình người phụ nữ khiến cô cảm thấy hơi quen mắt.

Lê Hiểu Mạn nhìn người phụ nữ đắp mặt nạ, nở nụ cười yếu ớt: “Chào cô, tôi ở lầu trên, lòng tốt của cô, tôi xin nhận, cái này quá quý trọng, tôi không thể nhận.”

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn liền đưa hộp dinh dưỡng cao cấp trong tay cho người phụ nữ đắp mặt nạ đó.

Người phụ nữ đắp mặt nạ thấy Lê Hiểu Mạn trả lại cô ta, cũng không nhận, mà nhìn Tiểu Long Dập, tỏ ý bé nói gì.

Tiểu Long Dập tiếp nhận ánh mắt mẹ bé, cau mày nhỏ, ngược mắt nhìn Lê Hiểu Mạn: “Dì, dì cứ nhận quà của mẹ cháu, bây giờ mẹ đang đắp mặt nạ, không tiện nói chuyện với dì, cho nên...”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn người phụ nữ đắp mặt nạ, sau đó đưa hộp dinh dưỡng cao cấp trong tay cho Tiểu Long Dập, giọng ôn hòa nói: “Cái này thật sự quá quý trọng, dì không thể nhận.”

Cô vừa dứt lời, người phụ nữ đột nhiên nhận lấy hộp hộp trong tay cô, sau đó kéo Tiểu Long Dập vào trong nhà: “Ầm” một tiếng, đóng cửa nhà lại.

Lê Hiểu Mạn bị nhốt bên ngoài ngôi người, đưa tay nhấn chuông cửa, nhưng người trong nhà có ý đóng cửa, bất luận cô nhấn chuông

cửa bao nhiêu, cũng không mở cửa.

Cô đứng ở ngoài một hồi mới đi về, trong đầu nghi ngờ thật lớn, dường mẹ Gllen không định gặp cô, nếu không định gặp cô tại sao còn tặng quà?

Cô ta rốt cuộc có tâm tư gì?

Tại sao Gllen giống Tư Hạo như vậy?

Người phụ nữ kia rốt cuộc là ai, cô ta và Tư Hạo của cô có quan hệ gì?

Cô vẫn không tin Tư Hạo của cô sẽ sinh con cùng người phụ nữ khác, nhưng sao Gllen lại giống Tư Hạo của cô như vậy?

Vấn đề rốt cuộc ở đâu?

Người phụ nữ nhìn qua mắt mèo thấy Lê Hiếu Mạn rời đi, trong mắt thoáng qua vẻ tàn khốc, sau đó cô ta kéo tay Tiểu Long Dập xoay người vào phòng khách.

Cô ta buông tay Tiểu Long Dập đi vào phòng tắm.

Còn Tiểu Long Dập đặt hộp dinh dưỡng Lê Hiếu Mạn trả lại vào khay trà trong phòng khách.

Bé đứng tại chỗ, lấy máy nghe lén mẹ bé đưa ra, nhíu chặt mày nhỏ, rử đầu xuống, bé không làm theo lời mẹ bé, nói không chừng bé lại bị đánh một trận rồi.

Người phụ nữ rửa mặt xong, đi ra, ánh mắt vừa vắn rơi vào máy nghe lén trên tay Tiểu Long Dập.

Ánh mắt cô ta hung ác, lập tức tiến lên, chỉ máy nghe lén trên tay Tiểu Long Dập hỏi: “Tại sao cái này vẫn còn trong tay con? Con không làm theo lời mẹ nói?”

Tiểu Long Dập ngẩng đầu lên, ánh mắt bình thản nhìn vào ánh mắt không vui của mẹ bé, môi nhỏ khẽ nhấp, nhàn nhạt khắc ra hai chữ: “Không có.”

“Con...” Người phụ nữ vừa nghe bé nói không có, tức giận xông lên đầu, cô ta giơ tay tát Tiểu Long Dập một cái, chỉ thấy bé đứng bất động, cô ta rút tay lại, mặt đầy thất vọng và tức giận nhìn bé.

“Gilen, tại sao con không làm theo lời mẹ? Tại sao không để máy nghe lén trong phòng ngủ của người phụ nữ kia và ba con? Tại sao còn dẫn người phụ nữ kia tới đây? Cô ta biết rõ mẹ, từng gặp mẹ, con còn dẫn cô ta tới đây, con cố ý phải không?”

Người phụ nữ nói xong, mặt đầy tức giận nhìn bé một hồi, sau đó lại nói: “Tự con kiểm điểm thật tốt con sai chỗ nào, mẹ làm vậy cũng vì tốt cho con, người khác đều có ba, con không muốn có ba sao? Mẹ đang giúp con đoạt lại ba.”

Dứt lời, người phụ nữ xoay người đi vào phòng ngủ chính của cô ta.

Tiểu Long Dập thấy cô ta đi vào phòng ngủ chính, nhìn cô ta chằm chằm: “Con thật sự là con trai ruột của mẹ sao?”

Người phụ nữ nghe câu hỏi của bé, trong mắt thoáng qua tia hoảng sợ, sau đó liền nheo mắt, ánh mắt sắc bén nhìn bé: “Con hỏi vậy là có ý gì? Con đương nhiên là con trai ruột của mẹ.”

Tiểu Long Dập nhíu mày kiểm nhỏ: “Nếu con là con trai ruột của mẹ,

mẹ sẽ không mắng to con.”

Người phụ nữ nghe vậy, siết chặt hai tay, đôi mắt chăm chú nhìn Tiểu Long Dập, trước kia không phải cô ta không động tay với Tiểu Long Dập, nhưng bé chưa từng hỏi cô ta vấn đề này, bây giờ bé là thế nào? Tại sao nghi ngờ bé không phải con trai của cô ta?

Chẳng lẽ cái tát hôm nay cô ta xuống tay với bé quá nặng?

Hay là vì gần đây bé gặp Lê Hiếu Mạn nhiều, mới có thể....

Tuy Tiểu Long Dập nhỏ tuổi, nhưng rất thông minh rất nhạy bén, cô ta luôn biết, nên có lúc cô ta sẽ rất ghen tỵ.

Một khi cô ta ghen tỵ thì sẽ ra tay với bé.

Cô ta đi lên, ngồi xổm xuống, nắm cánh tay nhỏ bé của bé... sắc mặt vừa rồi lạnh như băng lập tức biến thành bi thương đau lòng.

Cô ta nhíu mày, giống như rất đau lòng nhìn bé: “Gillen, cho mẹ nhìn mặt con một chút.”

Tiểu Long Dập nhìn phía trước, ánh mắt mang theo mấy phần lạnh lùng, hai tay nhỏ xuôi bên người hơi siết lại.

Người phụ nữ thấy bé đối với cô ta rất lạnh lùng, cô ta nheo hai mắt, đột nhiên ôm Tiểu Long Dập vào ngực.

Giọng cô ta nức nở: “Gillen, thật xin lỗi! Hôm nay vì mẹ quá tức giận, mới ra tay đánh con, mẹ xin lỗi con, mẹ sai rồi, mẹ đảm bảo sẽ không ra tay đánh con nữa, con nhất định không được rời khỏi mẹ, bây giờ mẹ chỉ có một mình con là người thân, nếu con rời khỏi mẹ, mẹ không sống nổi nữa, Gillen, cho dù mẹ không đúng đi nữa, mẹ cũng

cực khổ nuôi lớn con như vậy! Ba con bỏ rơi chúng ta, mẹ cũng không ném con đi, cho dù mẹ đánh con thế nào đi nữa, mẹ vẫn yêu con.”

Nghe những lời này của người phụ nữ, sắc mặt Tiểu Long Dập bình tĩnh, chẳng qua chân mày nhỏ nhíu chặt hơn.

Hồi lâu, bé khế nói, lời nói không nghe ra giọng điệu gì: “Con chưa nói muốn rời đi.”

Người phụ nữ nghe vậy, trong lòng vui mừng, cười hân hoan không bị thương trên trán Tiểu Long Dập, giọng ôn nhu nói: “Gllen, con đúng là con trai ngoan của mẹ, con hiếu thuận như vậy, mẹ đảm bảo sẽ không đánh con nữa.”

Dứt lời, người phụ nữ kéo Tiểu Long Dập ngồi xuống sofa.

Vừa ngồi xuống, điện thoại người phụ nữ trên sofa liền vang lên.

“Gllen, mẹ nhận điện thoại.”

Người phụ nữ nhìn Tiểu Long Dập nói xong, liền cầm điện thoại lên.

Lúc nghe điện thoại, người phụ nữ đi ra ngoài.

Tiếp điện thoại xong, cô ta liền mặt đầy mừng rỡ nhìn Tiểu Long Dập: “Gllen, ba con trở lại, mau đi ra nhìn ba con.”

Người phụ nữ vừa nói vừa kéo Tiểu Long Dập ngồi trên sofa đi ra ngoài.

Thang máy ở ngoài cửa, khu chung cư cao cấp này, mỗi tầng chỉ có một nhà.

Người phụ nữ kéo Tiểu Long Dập đứng trước cửa thang máy, dặn dò bé mấy câu, liền nhấn thang máy đi xuống, để bé chờ ở ngoài thang máy.

Sau đó người phụ nữ liền trở vào trong nhà, khép hờ cửa nhà, nhìn tình hình bên ngoài qua khe cửa.

Lúc này Long Tư Hạo về từ công ty đang trong thang máy, mà thang máy tới tầng 19 liền ngừng.

Cửa thang máy mở ra, anh nhìn thấy Tiểu Long Dập đứng ngoài thang máy, nhưng Tiểu Long Dập chỉ đứng đó, không tiến vào thang máy.

Chương 702: Chuyện quan trọng, đừng làm quá lâu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy Tiểu Long Dập, lòng Long Tư Hạo chấn động, trước khi thang máy khép lại, nhấn mở thang máy, sau đó một mực đi.

Anh nhìn chăm chăm Tiểu Long Dập, ánh mắt thâm trầm rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, thấy mặt phải bé có chút đỏ, giống như bị tát, anh không khỏi đau lòng.

Mi tâm anh tuấn cũng nhíu chặt lại.

Thấy Tiểu Long Dập chỉ nhìn anh không lên tiếng, anh nhìn bé một hồi, mới đi ra thang máy.

Anh trầm giọng hỏi: “Mặt cháu bị gì? Ai đánh?”

Lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Long Dập trong thang máy, anh liền nhớ ra, lúc anh dẫn Lê Hiểu Mạn và Tiểu Nghiên Nghiên đi khu vui chơi, anh từng gặp Tiểu Long Dập một lần.

Khi anh thấy Tiểu Long Dập tương tự anh, anh cũng rất khiếp sợ.

Nhưng khi đó vì Lê Hiểu Mạn lén ôm Tiểu Nghiên Nghiên đi, anh đặt tâm tư trên người họ, không suy nghĩ nhiều về chuyện này.

Nhưng mà bây giờ gặp lại Tiểu Long Dập, trong mắt sâu thẳm của anh tràn đầy nghi ngờ.

Tại sao có một đứa bé giống anh như vậy?

Anh không dám nghĩ Tiểu Long Dập là con trai của anh, vì anh sợ người phụ nữ khác có con của anh hơn Lê Hiếu Mạn.

Trừ Lê Hiếu Mạn, anh chưa từng chạm vào bất kỳ người phụ nữ nào, theo lý, trên đời này sẽ không có người phụ nữ khác mang thai con anh.

Hơn nữa, Hiếu Hiếu của anh chỉ sinh cho anh hai cô con gái, đứa con gái đầu tiên của bọn họ còn chưa ra đời đã nghệt thờ chết.

Anh chỉ có con gái, không có con trai.

Nhưng bé trai trước mặt giống hệt anh là thế nào?

Tiểu Long Dập thấy Long Tư Hạo mãi nhìn bé không biết đang suy nghĩ gì, bé cau mày kiếm nhỏ, xoay người đi vào nhà, sau đó đóng cửa.

Thấy vậy, Long Tư Hạo nhíu mày, trong mắt thoáng qua nòng đậm nghi ngờ, giống Lê Hiếu Mạn vừa rồi, anh cũng đứng bên ngoài một hồi mới vào thang máy.

Người phụ nữ trong nhà thấy Long Tư Hạo vào thang máy, sau khi cửa thang máy khép lại, mới đi ra ngoài.

Đôi mắt màu nâu của cô ta nhìn chăm chăm cửa thang máy, hốc mắt ươn ướt, ánh mắt bi thương lại tràn đầy mê luyến.

Tư Hạo, em trở lại, mang con trai anh trở lại.

Năm năm qua anh đi đâu? Tại sao em không tìm được anh?

Đến tầng 20, Long Tư Hạo đi ra khỏi thang máy, liền đứng trước cửa gọi cho Lạc Thụy, bảo anh ta điều tra người ở tầng 19 là ai, nhất là bé trai tương tự anh.

Cúp điện thoại, anh điều chỉnh tâm tình xong mới mở cửa đi vào.

Tiểu Nghiên Nghiên đang nằm trên sofa sang trọng xem TV, thấy anh về, liền nói với Lê Hiểu Mạn trong phòng bếp: “Mẹ, daddy về, có thể ăn cơm.”

Biết Lê Hiểu Mạn ở trong phòng bếp, Long Tư Hạo đi tới trước người Tiểu Nghiên Nghiên, ánh mắt ôn nhu nhìn bé: “Nghiên Nghiên, daddy đi vào cùng mẹ con làm chút chuyện quan trọng trước, con khoan vào.”

“Dạ!” Tiểu Nghiên Nghiên khẽ lên tiếng, chớp mắt, thanh âm non nớt nói: “Vậy đừng làm quá lâu, đồ ăn nguội thì ăn không ngon.”

Đồng ngôn vô ký*, Tiểu Nghiên Nghiên thuận miệng nói “đừng làm quá lâu” khiến Long Tư Hạo co rút khóe môi, ánh mắt anh hơi trầm xuống nhìn Tiểu Nghiên Nghiên.

(* Đồng ngôn vô ký: Trẻ con nói chuyện không cần kiêng kỵ.

Mặt anh cũng trầm xuống: “Nghiên Nghiên, sau này không được phép nói chuyện như vậy.”

Tiểu Nghiên Nghiên vô tội nhìn anh: “Con chỉ nói theo daddy thôi mà, nếu daddy không nói làm chuyện quan trọng, sao con có thể nói đừng làm quá lâu? Cho nên lần sau daddy nói chuyện phải chú ý nha!”

Long Tư Hạo nheo mắt nhìn bé: “Daddy đi vào xem mẹ con.”

Dứt lời, anh liền xoay người đi vào phòng bếp, cũng thuận tay đóng cửa phòng bếp lại.

Nhìn Lê Hiểu Mạn đang nấu cơm, trong mắt Long Tư Hạo trào ra ý cười, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Tan sở có thể ăn món ăn người phụ nữ yêu mến làm, hạnh phúc này không có gì sánh bằng.

Hơn nữa điều này làm anh cảm thấy gia đình ấm áp.

Anh bước tới, từ sau ôm lấy Lê Hiểu Mạn, cúi đầu hôn sau tai cô, bàn tay không an phận bôi lợi trên người cô: “Hiểu Hiểu, có em thật tốt.”

Khóe môi Lê Hiểu Mạn nở nụ cười thản nhiên, xoay người nhìn anh, giọng ôn nhu: “Có thể ăn cơm rồi.”

Ánh mắt Long Tư Hạo sáng quắc nhìn cô: “Anh muốn ăn em trước.”

Dứt lời, anh liền cúi đầu xuống vồ lấy môi cô.

Chân mày khóe mắt Lê Hiểu Mạn đều là nụ cười, hai tay cô vòng qua cổ anh, hơi ngẩng đầu lên, thâm tình đáp lại nụ hôn của anh.

Trong phòng bếp, hai người hôn nóng bỏng ngắt trời, bên ngoài, Tiểu Nghiên Nghiên đói bụng kêu ọc ọc...

Bé đã sớm đói, chẳng qua mẹ nói phải đợi daddy về mới ăn, nên bé vẫn chịu đựng.

Thật vất vả chờ được daddy về, daddy bé lại phải làm chuyện quan trọng...

Bé chu cái miệng nhỏ, đi tới cửa phòng bếp, đưa tay ra chuẩn bị gõ cửa, nhưng nghĩ đến thẻ sĩ quan chỉ huy trăm binh sĩ, liền nhịn, bé quyết định đợi thêm mấy giây.

Một giây, hai giây, ba giây...

Lúc này, hai người trong phòng bếp hôn không ngừng được, quần áo đều xốc xếch.

Tay Long Tư Hạo bấu chặt sau ót cô, môi mỏng đè lên môi cô, hôn hồi lâu, anh mới chậm rãi lui ra.

Ánh mắt anh nóng bỏng mà thâm tình nhìn cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Hiểu Hiểu, giữa chúng ta xảy ra nhiều chuyện như vậy, cách xa năm năm còn có thể chung một chỗ, đúng là không dễ, nếu như... Nếu như...”

Nói tới đây, Long Tư Hạo dừng lại, trong mắt thoáng qua tia phức tạp, không biết nên làm sao nói chuyện anh thấy Tiểu Long Dập với cô.

Lê Hiểu Mạn thờ hờn hển, ngược mắt nhìn anh hỏi: “Nếu như cái gì?”

Long Tư Hạo hơi cau mày, ánh mắt nhìn cô: “Hiểu Hiểu, anh nhìn thấy một...”

“Cốc cốc cốc...”

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, ngắt lời Long Tư Hạo.

Sau đó, thanh âm non nớt của Tiểu Nghiên Nghiên truyền vào.

“Daddy, ba và mẹ làm chuyện quan trọng xong chưa? Con rất đói, mặc dù giảm cân không xấu hổ, nhưng con xấu hổ không muốn giảm cân.”

Nghe lời Tiểu Nghiên Nghiên, Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo đồng thời co rút khóe môi, đưa tay sửa sang quần áo cho đối phương.

Ngón tay Long Tư Hạo khẽ vuốt sợi tóc tán loạn của cô, ánh mắt thâm tình nhìn cô, nở nụ cười: “Hiểu Hiểu, anh cảm chúng ta cần phải nhanh chóng tạo một cô em gái cho Nghiên Nghiên.”

Mặt Lê Hiểu Mạn vì nụ hôn vừa rồi mà đỏ bừng, thờ hốt hốt, nhượng mảy nhìn anh hỏi: “Tại sao?”

Mắt Long Tư Hạo lóe lên tia thâm ý khác, môi mỏng kề sát bên tai cô, thanh âm trầm thấp: “Em hiểu mà.”

Lê Hiểu Mạn trừng mắt nhìn Long Tư Hạo, suy đoán ý của anh trong lời nói.

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn còn đang suy đoán, anh kề sát bên tai cô: “Nghiên Nghiên có em gái, có bạn chơi, sẽ không cảm thấy cô đơn nữa, ăn cơm.”

_ Huyền Huyền có lời_

Rất nhiều bảo bối quan tâm anh trai và Hiểu Hiểu khi nào nhận nhau, bọn họ nhận nhau là một quá trình, quá trình này chính là sau khi điều tra, chắc chắn anh trai chính là năm năm trước bị trộm long tráo

phụng, tin tưởng Long thiếu, anh sẽ nghĩ thông suốt trước nhất.

Có bảo bối sẽ nói, vừa đọc liền nhìn ra được, còn điều tra cái gì, hắc hắc, lần đầu tiên Long thiếu nhìn thấy Tiểu Long Dập, sẽ cảm thấy là con trai anh, nhưng chính anh rất rõ, anh trừ Hiểu Hiểu, chưa từng chạm vào người phụ nữ khác, cho nên anh sẽ lập tức phủ định chuyện này, vì trong ấn tượng của anh, Hiểu Hiểu chỉ sinh cho anh hai đứa con gái, hơn nữa con gái lớn đã chết, cho nên nếu Long thiếu muốn nghĩ thông suốt chuyện này là cả một quá trình.

Chương 703: Áy náy, em quá ngu ngốc

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Dứt lời, anh liền mở cửa phòng bếp, bung đồ ăn ra ngoài phòng ăn.

Lê Hiểu Mạn đi ra ngoài sau, cô cảm thấy lời Long Tư Hạo vừa nói tuyệt đối không chỉ có ý kia.

Anh cảm thấy Tiểu Nghiên Nghiên có em gái, sẽ không tới quấy rầy bọn họ âu yếm.

Anh tuyệt đối là chỉ tính như ý mình.

Bây giờ anh suy nghĩ chuyện kia cả ngày, là muốn bù lại toàn bộ năm năm kia sao?

Sau cơm tối, Tiểu Nghiên Nghiên hôm sau còn phải đến trường học báo danh, ngoan ngoãn đi ngủ sớm, còn chuyện con riêng, sớm bị cô ném lên chín tầng mây rồi.

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn dạy con gái bảo bối của bọn họ nghe lời hiểu chuyện như vậy, rất là vui vẻ yên tâm.

Sau khi trở lại phòng ngủ, anh thấy Lê Hiểu Mạn tắm xong đi ra đang dùng khăn lông lau tóc, anh lập tức bước đến, cầm lấy khăn trong tay cô, ôn nhu lau cho cô.

Lê Hiểu Mạn ngồi trên giường, ánh mắt ôn nhu nhìn Long Tư Hạo,

trong mắt lóe lên nụ cười hạnh phúc.

Bọn họ lại trở về thời điểm hạnh phúc nhất vào năm năm trước.

Đợi anh lau khô tóc cho cô xong, hai tay cô liền ôm chặt eo anh, mặt khẽ tựa vào ngực anh, khóe môi nở nụ cười hạnh phúc.

Long Tư Hạo để khăn qua một bên, sâu kín nhìn cô gái nhỏ ôm chặt anh, ánh mắt ôn nhu thâm tình: “Hiểu Hiểu, nguyên nhân gì khiến em trở nên ôn nhu như vậy?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn anh ta, hơi nhíu mày: “Trước kia em không ôn nhu sao?”

Long Tư Hạo ngồi xuống, ôm cô ngồi trên đùi anh, hơn nữa là tư thế xoay mặt về phía anh.

Anh cong môi: “Trước kia em đương nhiên cũng ôn nhu, có điều bây giờ ôn nhu hơn.”

Lê Hiểu Mạn đưa một tay ôm cổ anh, một tay khác không an phận vẽ vòng tròn trên ngực anh, ánh mắt dịu dàng đáng yêu nhìn anh, giọng nhu mì: “Vậy anh... thích không?”

Thời khắc này, cô giống như một yêu tinh khiêu khích lòng người, chân mày khóe mắt đều mang theo quyến rũ làm cho tâm huyết Long Tư Hạo lại bắt đầu dâng trào, ánh mắt nhìn cô càng si mê nóng bỏng.

Nhưng mà so với bang bang bang, anh còn một chuyện quan trọng phải làm, anh không quên sáng nay cô đã nói.

Tay anh ôm eo cô, híp mắt, ánh mắt nóng bỏng mang theo mấy phần thâm trầm nhìn cô: “Hiểu Hiểu, sáng nay em nói chờ anh về sẽ nói

cho anh tại sao em muốn dọn về Thủy Lộ, bây giờ có thể nói chưa?”

Thấy anh còn nhớ, Lê Hiểu Mạn mím môi cười yếu ớt, cũng không muốn lừa gạt anh, nhướng mày nói: “Vì em muốn về tra rõ chân tướng.”

Ánh mắt Long Tur Hạo càng thâm trầm nhìn cô: “Chân tướng gì?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn anh, làm như không biết gì hỏi: “Tur Hạo, anh mãi không nói cho em năm năm qua anh rốt cuộc đi đâu?”

Mặc dù Lạc Thụy đã nói cho cô, nhưng Long Tur Hạo từ đầu đến cuối không chịu nói thật, tối nay cô muốn anh nói ra.

Long Tur Hạo nhìn cô, cau mày hỏi: “Hiểu Hiểu, tại sao đột nhiên hỏi tới cái này?”

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn sáng ngời nhìn anh: “Em chỉ muốn biết, nếu tối nay anh không nói, lập tức ra ngoài ngủ, còn nữa, nguyên nhân thật sự năm năm trước anh rời xa em là gì?”

“Hiểu Hiểu, anh...” Ánh mắt Long Tur Hạo thâm thúy nhìn cô, giữa hai lông mày như tranh vẽ lướt qua tia khó xử, không biết nên nói thế nào với cô, vì anh không muốn cô biết chuyện anh bị bệnh.

Thấy anh muốn nói lại thôi, ánh mắt Lê Hiểu Mạn sắc bén nhìn anh hỏi: “Anh cái gì?”

Long Tur Hạo thâm tình nhìn anh: “Chuyện trước kia đều đã qua, em cũng đã tha thứ cho anh, chúng ta bắt đầu lại từ đầu, cũng không cần nhắc lại chuyện đã qua đúng không? Anh biết trước kia là anh không đúng, anh không nên nói nhiều lời tổn thương em như vậy, càng không nên buông tay, không nên cách xa em năm năm, anh...”

Ừm...”

Lê Hiểu Mạn không đợi anh nói xong, hai ngón tay nhỏ như cọng hành đờ môi anh, ánh mắt sâu thẳm nhìn anh: “Tur Hạo, như anh nói, chuyện trước kia đã qua, em sẽ không trách anh, cho nên có một số chuyện anh cũng không cần gạt em nữa.”

Hàm ý trong lời nói của cô, Long Tur Hạo dĩ nhiên nghe ra, anh híp mắt nhìn cô, nghĩ tới hai ngày nay cô thay đổi thái độ với anh và chuyện cô gọi Lạc Thụy đến đây.

Lạc Thụy nhất định đã nói gì với cô, câu vừa rồi của cô đã chứng minh cô biết chút gì.

Ánh mắt anh thâm trầm nhìn cô: “Hiểu Hiểu, có phải em biết gì không?”

Lê Hiểu Mạn cũng không phủ nhận, nói: “Đúng! Trợ lý Lạc của anh bán đứng anh, nên biết không nên biết, em đều biết hết rồi, cho nên Tur Hạo, anh thật sự cảm thấy bây giờ còn cần gạt em sao? Hai người sống chung nên thẳng thắn, Tur Hạo, điều này hẳn anh hiểu hơn em, vì anh biết phải cưng chiều thế nào, làm sao đi yêu một người, làm sao để duy trì một đoạn tình cảm, thật ra trên đường tình yêu, anh là thầy vỡ lòng của em, là anh dạy em nên làm sao đi yêu một người, vì vậy Tur Hạo, đừng lừa gạt em nữa.”

“Hiểu Hiểu...” Mắt Long Tur Hạo lộ vẻ xúc động nhìn cô, thu hai tay lại, ôm thật chặt cô vào trong ngực: “Anh không có ý muốn gạt em, chỉ là anh không muốn em lo lắng cho anh.”

Lê Hiểu Mạn bị anh kéo vào ngực, khóe mắt ươn ướt, mắt rung rung, nghẹn ngào nói: “Tur Hạo, anh có nghĩ tới, lỡ như... lỡ như trong quá trình tiếp nhận điều trị, anh không tỉnh lại, anh... anh nói

em sau khi biết phải làm sao? Anh muốn em đau đến không muốn sống sao?”

Thấy hốc mắt cô ướm, Long Tư Hạo đau lòng, anh cũng biết, sau khi cô biết chân tướng nhất định sẽ đau lòng, Lạc Thụy đáng chết, xem ra anh ta ngứa da.

Anh muốn đánh Lạc Thụy một trận, đồng thời trong lòng cũng cảm kích anh ta, nếu như không có anh ta, có lẽ Hiểu Hiểu của anh sẽ không mau cùng anh bắt đầu lần nữa như vậy.

Nhưng phải dùng sự đau lòng của cô để đổi lấy bọn họ bắt đầu lại, anh tình nguyện dùng cách chật vật hơn.

Anh nhìn cô, mắt đầy áy náy: “Hiểu Hiểu, thật xin lỗi! Lúc ấy anh không biết mình còn có thể sống bao lâu, hơn nữa có thể chết bất cứ lúc nào, anh không muốn em lo lắng cho anh, càng không muốn em nhìn anh chết, cho nên...”

Lê Hiểu Mạn tiếp lời anh, nước mắt rơi xuống: “Cho nên anh liền mượn sự kiện em và Hoắc Vân Hy bị hãm hại kia xáo trộn lớn lên, nói em hại chết con gái anh, nói những lời tổn thương em, để em hận anh, tuyệt vọng với anh, anh có thể rời đi tốt đẹp phải không?”

Nhìn cô rơi nước mắt, Long Tư Hạo nhíu mày, lòng yêu thương không thôi, bây giờ anh thật muốn đi bóp chết Lạc Thụy, hại Hiểu Hiểu của anh thương tâm như vậy.

Chương 704: Nhất định kéo em chịu tội thay (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hốc mắt anh cũng ươn ướt, ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt cô, ánh mắt đau lòng và áy náy nhìn cô chăm chăm: “Hiểu Hiểu, tha thứ anh, nếu anh rời đi, khiến em hận anh sẽ tốt hơn yêu anh, như vậy em sẽ nhanh chóng quên anh, anh chỉ hy vọng khi anh không ở trên đời này nữa, em có thể sống tốt hơn vui vẻ hơn, sẽ không vì tên cận bã anh rời đi mà thương tâm.”

“Tur Hạo...” Nước mắt Lê Hiểu Mạn rơi lã chã, nhìn Long Tur Hạo, trong lòng vừa đau vừa giận.

Anh sinh bệnh nặng như vậy, tại sao có thể gạt cô?

Lỡ như anh không sống qua năm năm, lỡ như hôm nay cô nghe được tin anh đã rời khỏi thế giới này, vậy cô phải làm sao?

Thống khổ cùng anh âm dương xa cách còn khiến cô đau đến không muốn sống hơn anh làm tổn thương cô.

Cô nhào vào trong ngực anh, nước mắt rơi như mưa, giơ nắm đấm đánh lên ngực anh: “Tur Hạo, anh thật là quá đáng, tại sao anh có thể gạt em? Bất kể anh có nguyên nhân mục đích gì, anh đều không được gạt em, khi em biết anh bị bệnh sớm tối, em lại không thể ở bên cạnh anh, anh biết em đau lòng và thống hận mình không chu đáo bao nhiêu không? Em và anh chung chấu gối, em cũng không phát hiện anh bị bệnh, em thật sự quá ngu ngốc.”

Long Tư Hạo ôm thật chặt Lê Hiểu Mạn thương tâm khóc thút thít, hốc mắt cũng trào ra nước mắt, giờ phút này anh chân thành cảm nhận được Hiểu Hiểu của anh yêu anh bao nhiêu, nếu không sau khi biết anh bị bệnh, cô sẽ không khóc thương tâm như vậy.

Năm năm trước anh sợ sau khi cô biết bệnh tình của anh sẽ lo lắng, sợ anh chết cô sẽ thương tâm, cho nên anh mới nhấn tâm tổn thương cô.

Anh không hy vọng sau khi anh chết, cô một mình ở trên đời này thương tâm, càng không hy vọng cô vì anh chết mà làm ra chuyện ngu ngốc gì.

Anh thâm tình nhìn cô, thanh âm khàn khàn: “Hiểu Hiểu, yên tâm, anh đã khỏe rồi, anh sẽ không rời khỏi em.”

Lê Hiểu Mạn ngược đôi mắt ngấn lệ, cắn chặt môi dưới run rẩy, giọng nức nở: “Khốn kiếp, anh thiếu chút nữa đã rời khỏi em, nếu anh chết, anh bảo một mình em sống thế nào?”

Mắt Long Tư Hạo nổi lên ý cười, đưa tay lau nước mắt cô, cong môi cười, giọng nhẹ nhàng: “Nha đầu ngốc, còn có thể thế nào, đương nhiên là hưởng thụ, không phải anh để lại cho em số tài sản lớn sao? Em có thể không lo áo cơm, còn có thể cầm tiền mồ hôi nước mắt của anh đi nuôi tiểu bạch kiểm, em nói xem tốt biết bao?”

Lê Hiểu Mạn thấy anh còn có tâm tình chọc cười cô, cô trợn mắt nhìn anh, trong lòng vì giọng điệu của anh mà thả lỏng một ít: “Nếu em thật sự cầm tiền mồ hôi nước mắt của anh đi nuôi tiểu bạch kiểm, anh còn không từ trong quan tạy nháy ra bóp chết em sao?”

“Ha ha...” Long Tư Hạo cười môi, cúi đầu hôn lên đôi môi mê

người của cô, thanh âm trầm thấp ôn nhu: “Nếu anh thật sự từ trong quan tài nhảy ra, cũng bóp chết tiểu bạch kiểm đó, không nỡ lòng bóp chết em, nhưng mà ngược lại đây là cách tốt để anh “chết đi sống lại”, nếu ngày nào anh đi trước một bước, em có thể thử dùng cách này để anh... ưm...”

Lê Hiểu Mạn không đợi anh nói xong, chủ động hôn lên môi anh, hung hăng trừng anh, mới rời khỏi môi anh.

“Long Tư Hạo, em không cho phép anh nói chết, anh hãy nghe cho kỹ, nếu anh dám chết trước mặt em, em đuổi theo xuống địa phủ cũng sẽ không bỏ qua cho anh.”

Mắt Long Tư Hạo chứa nụ cười nhìn cô: “Nha đầu ngọc, không ai sẽ chết!”

Lê Hiểu Mạn ôm chặt anh, đầu tựa vào ngực anh: “Em mặc kệ, em không cho phép anh chết trước mặt em.”

“Hiểu Hiểu, căn cứ thống kê, đàn ông chết sớm hơn phụ nữ, cho nên...”

Không đợi Long Tư Hạo nói xong, Lê Hiểu Mạn đẩy anh ra đứng lên, tức giận nhìn anh: “Long Tư Hạo, anh nói thêm gì nữa, em liền tức giận.”

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn thật sự nổi giận, cánh tay dài duỗi ra, kéo cô vào trong ngực anh, ánh mắt thâm tình nhìn cô: “Hiểu Hiểu, anh đùa thôi, đừng coi là thật, anh nhất định sẽ không chết trước em, nếu có một ngày anh thật sự sống không nổi nữa, anh nhất định kéo em chịu tội thay, để em chết cùng anh.”

Thấy anh khôi phục dáng vẻ “xấu xa” kia, Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn

anh, ánh mắt trào ra ý cười, cô thích lời thề có chút “biến thái” này của anh, thích anh dùng cách nào nói chuyện với cô.

Ở bên anh, mỗi thời mỗi khắc cô đều rất hạnh phúc.

“Hiểu Hiểu, em còn không nói cho anh em dọn về Thủy Lộ là để thăm dò chân tướng gì.”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn anh, đôi mi thanh tú hơi cau lại: “Tur Hạo, em hoài nghi năm năm trước em sinh sớm là bị người khác giục sinh, còn nữa, em hoài nghi cùng cái chết của mẹ em đều là một người gây ra, cho nên em về biệt thự Thủy Lộ.”

Ánh mắt Long Tur Hạo thâm trầm nhìn cô, vẻ mặt ngưng trọng: “Tại sao phải về biệt thự Thủy Lộ thăm dò?”

Lê Hiểu Mạn nhú mày nhìn anh, câu môi cười: “Vì trực giác của em nói nơi đó sẽ có đầu mối.”

Long Tur Hạo tạm thời không quá đồng ý cho cô về biệt thự Thủy Lộ, vì anh còn chưa bắt được người thần bí sau màn kia, bây giờ cô về biệt thự Thủy Lộ sẽ nguy hiểm.

Anh luôn cảm thấy người thần bí kia ở ngay bên cạnh anh, nhưng anh không tra ra là ai, điều này khiến anh không thể hiểu được.

Anh híp mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: “Hiểu Hiểu, anh sẽ đi điều tra những chuyện này, em không cần bận tâm.”

Lê Hiểu Mạn biết Long Tur Hạo nói cô không cần bận tâm là đang lo lắng cho cô.

Bây giờ cô không cần hỏi anh cũng biết quãng thời gian trước tại sao

anh dễ dàng đồng ý cô rời khỏi biệt thự Thủy Lộ như vậy, vì anh lo lắng chi cô, sợ cô ở trong biệt thự sẽ có người tổn thương cô.

Chương 705: Nhất định kéo em chịu tội thay (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sắc mặt cô nghiêm túc nhìn anh: “Tur Hạo, liên quan đến cái chết của mẹ, còn có cái chết của đứa con đầu tiên của chúng ta, em không thể nào ngồi chờ chết nữa, em cảm thấy người thần bí kia hướng về phía em, nếu như em trở lại biệt thự Thủy Lộ, em tin người thần bí kia nhất định sẽ có hành động, người đó vừa hành động, chúng ta liền có thể tìm hiểu nguồn gốc, bắt được hắn.”

Sợ Long Tur Hạo lo lắng cho cô, không cho cô về, cô híp mắt nhìn anh: “Tur Hạo, không cần lo cho em, tin em, em đã không còn là Lê Hiểu Mạn năm năm trước nữa, em sẽ không để người khác dễ dàng tổn thương em nữa.”

Ánh mắt Long Tur Hạo ôn nhu nhìn cô, cong môi cười: “Xem ra nha đầu ngốc của anh thật sự trưởng thành rồi.”

Lê Hiểu Mạn ôm chặt anh: “Tur Hạo, trước kia em rất không hiểu chuyện, đúng không?”

“Ừ.” Long Tur Hạo khẽ gật đầu, chứng tỏ đồng ý, môi mỏng cong lên: “Là rất không hiểu chuyện.”

“Tur Hạo...” Lê Hiểu Mạn thấp giọng kêu, ánh mắt ai oán nhìn anh: “Anh không thể trả lời uyển chuyển một chút sao? Anh không biết sau khi người ta nghe trong lòng sẽ mất mát sao? Anh thật đáng ghét.”

“Ha ha...” Long Tur Hạo cười môi, ánh mắt ôn nhu nhìn Lê Hiểu Mạn càng ngày càng làm người ta hài lòng, thanh âm trầm thấp: “Nha đầu ngốc, anh đùa thôi.”

Lê Hiểu Mạn cười, trợn mắt nhìn anh, sau đó lại nhíu mày: “Tur Hạo, em thật sự quá ngu ngốc, anh nói biết bao nhiêu lần trừ phi anh chết, nếu không sẽ tuyệt đối không bỏ rơi em, nhưng em không nghĩ ra nguyên nhân thật sự anh chia tay em là gì.”

Long Tur Hạo đau lòng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, không cho phép nói mình ngốc nữa, anh cho tới nay không cảm thấy em ngốc, em có năng lực của em, trí tuệ của em, nếu em ngốc, sẽ không có ai thích thiết kế của em, em cũng không thể trở thành nhà thiết kế Many tiếng tăm lừng lẫy, không có người nào đều tốt, cũng không có ai có thể vĩnh viễn chu đáo mọi phương diện, anh cũng vậy, nếu anh có thể chu toàn mọi phương diện, năm năm trước sẽ không bị người khác nhân cơ hội đổ tội anh giết chết mẹ em, còn nữa, Nghiên Nghiên của chúng ta thông minh như vậy, không phải là công lao của một mình anh, mẹ thông minh, con gái mới có thể thông minh.”

Long Tur Hạo tán dương một hơi, trong lòng Lê Hiểu Mạn xúc động không thôi, cô ôm anh thật chặt: “Tur Hạo...”

...

Hôm sau, Long Tur Hạo đến công ty, Lê Hiểu Mạn liền tự lái xe đưa Tiểu Nghiên Nghiên đến trường học mới của bé, sau khi dặn dò Tiểu Nghiên Nghiên vài chuyện, cô mới đi làm.

Vì case của Âu Dương Thần là cô phụ trách, cho nên cô phải giải quyết chuyện này trước.

Cô tra xét vài tài liệu liên quan tới Âu Dương Thần trên mạng, sau khi hiểu sơ lược về anh ta, cô mới bắt đầu thiết kế.

Tiểu Nghiên Nghiên tan học khoảng bốn giờ, ba giờ rưỡi chiều cô liền chạy xe đi đón bé.

Mặc dù Tiểu Nghiên Nghiên là ngày đầu tiên đi học trường mới, nhưng bé vốn có dáng dấp trắng nõn xinh đẹp vô cùng khả ái, cái miệng nhỏ kia lại ngon ngọt, rất biết nói chuyện, mới một ngày, đã quen với lớp.

Vì vậy sau khi tan học, bé bị các bạn nhỏ vây quanh đi ra phòng học, tiểu nam sinh có, tiểu nữ sinh cũng có.

Trẻ con thì có rất nhiều câu hỏi, bạn nhỏ đuổi theo bé hỏi cái này hỏi cái kia.

“Nghiên Nghiên, daddy bạn làm gì?”

“Nghiên Nghiên, kẹp tóc của bạn thật đẹp nha!”

“Nghiên Nghiên, váy bạn thật đẹp nha!”

...

Vì đang là giờ tan học, phụ huynh đều tới đón con mình, các bạn nhỏ vây quanh Tiểu Nghiên Nghiên đều có người đón.

“Nghiên Nghiên, Nghiên Nghiên, mẹ bạn còn chưa tới sao? Mẹ mình tới rồi, mình đi trước, bye bye, mai gặp.” Một tiểu nữ sinh đi tới bên cạnh bé, thanh âm non nớt nói.

Tiểu nữ sinh nhìn Tiểu Nghiên Nghiên nói xong, chạy về phía mẹ

mình.

“Nghiên Nghiên, ba mẹ mình cũng tới, bye bye, mai gặp.”

Một tiểu nam sinh chào bé xong, cũng chạy về phía ba mẹ mình.

“Mai gặp, mai gặp...”

Tiểu Nghiên Nghiên cười vẫy tay tạm biệt với mấy bạn học mới quen, đôi mắt nhỏ sáng như sao kia nhìn về phía cửa trường học, nhíu mày nhỏ, sao mẹ bé còn chưa tới?

Đến khi tất cả các bạn nhỏ bên cạnh bé đều đã về, bé vẫn một mình đứng tại chỗ, rũ thấp đầu nhỏ, bĩu môi, trên mặt nổi lên tia không vui, mẹ bé quá không đúng giờ.

Chờ bé về, bé cần phải sửa giờ giấc của mẹ bé.

Lúc này, một thanh âm thuần hậu ôn hòa truyền vào trong tay bé.

“Mẹ cháu còn chưa tới sao?”

Nghe tiếng, Tiểu Nghiên Nghiên sửng sờ, ngẩng đầu lên, thấy một người xa lạ trước giờ bé chưa từng gặp đang đứng trước mặt bé.

“Ông... Ông là ai? Ông biết mẹ cháu sao?” Tiểu Nghiên Nghiên híp mắt quan sát người xa lạ trước mặt bé, hỏi.

Người đàn ông xa lạ đứng trước mặt bé mặc áo sơ mi đen, quần tây dài đen, trên mặt nở nụ cười ôn hòa nhìn Tiểu Nghiên Nghiên: “Biết, nhưng cũng không biết.”

Vì lời ông, Tiểu Nghiên Nghiên cau mày nhỏ: “Vậy có biết hay là

không?”

Người đàn ông xa lạ chính là Long Quân Triệt, ánh mắt ông ôn hòa nhìn tiểu nha đầu đáng dấp vô cùng giống Lê Hiểu Mạn trước mặt ông, càng nhìn càng thích.

“Ông và mẹ cháu đã gặp mặt hai lần. Tiểu nha đầu, cháu tên gì?”

Tiểu Nghiên Nghiên ngược mặt nhỏ, nhìn Long Quân Triệt chớp mắt, thanh âm non nớt: “Sorry, cháu và ông không quen nhau, cháu sẽ không nói cho ông tên của cháu.”

Long Quân Triệt nghe vậy, ánh mắt vẫn ôn hòa nhìn bé: “Tiểu nha đầu, cháu không nói ông cũng biết, cháu tên Lê An Nghiên đúng không?”

Tiểu Nghiên Nghiên nheo mắt, ánh mắt cảnh giác nhìn Long Quân Triệt: “Nếu ông biết tên cháu, tại sao vừa rồi còn hỏi cháu? Ông rốt cuộc là ai?”

Lúc này, một thanh âm quen thuộc truyền tới.

“Nghiên Nghiên.”

“Mẹ.” Nghe thanh âm quen thuộc, Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu, thấy mẹ bé đang chạy tới.

Chương 706: Phải đi, kiểm tra theo thông lệ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Quân Triệt nghe thấy tiểu Nghiên Nghiên gọi tiếng “Mommy” kia thì biết Lê Hiểu Mạn đã tới.

Ông ta hơi híp đôi mắt hoa đào lại, sau đó mỉm cười quay người sang.

Lê Hiểu Mạn thấy người đang nói chuyện với tiểu Nghiên Nghiên là Long Quân Triệt, cô hơi giật mình, trong mắt thoáng kinh ngạc, sau đó cô vội đi tới trước mặt tiểu Nghiên Nghiên, nắm tay nhỏ của bé.

“Long tiên sinh, sao lại là ông?”

Mặc dù cô mới chỉ gặp Long Quân Triệt hai lần, nhưng cô có ấn tượng hơi sâu với ông ta, cho dù đã qua năm năm, hôm nay gặp lại, cô vừa nhìn đã có thể nhận ra ông ta ngay.

Long Quân Triệt ôn hòa nhìn Lê Hiểu Mạn, ông ta dịu dàng cười với cô: “Mạn Mạn, không ngờ rằng cô còn nhớ tôi.”

Lê Hiểu Mạn nhìn về phía Long Quân Triệt, trong lòng hơi nghi ngờ: “Long tiên sinh, tại sao ông lại ở đây?”

Tiểu Nghiên Nghiên ở bên cạnh cô nhìn về phía Long Quân Triệt, rồi lại nhìn về phía mẹ yêu của bé, bé cất giọng nói non nớt hỏi:

“Mommy, ông ấy biết tên con à nha! Ông ấy là ai vậy? Mommy quen

ông ấy à?”

Lê Hiểu Mạn nghe thấy tiểu Nghiên Nghiên nói Long Quân Triệt biết tên của bé, nghi ngờ trong lòng cô càng sâu hơn.

Sau đó, cô nhìn Long Quân Triệt bằng ánh mắt mang theo mấy phần tìm tòi nghiên cứu: “Long tiên sinh, sao ông lại biết tên của con gái tôi?”

Khoảng khắc này, cô không khỏi nghĩ đến chuyện phát sinh trong lễ cưới của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm năm năm trước.

Lúc ấy, Long Quân Triệt đã kéo cô ra khỏi hội trường hôn lễ ở trong hôn lễ của Hoắc Vân Hy, sau đó thì cô gặp phải Hoắc Vân Hy, rồi hình ảnh của cô và Hoắc Vân Hy xuất hiện ở trên màn hình lớn của hội trường hôn lễ mà không giải thích được.

Lúc ấy, cô chỉ cảm thấy dường như mình đang từng bước nhảy vào trong một cái bẫy rập, chẳng qua là lúc đó cô là người trong cuộc mơ hồ, không suy nghĩ nhiều về chuyện này.

Hơn nữa, sau đó cô bị Long Tư Hạo lôi đi, tâm tư của cô đều đặt ở trên người Long Tư Hạo, nên đã bỏ quên chuyện này.

Tuy sau đó Hoắc Vân Hy tới thừa nhận những hình ảnh xuất hiện ở trên màn hình lớn ở hội trường hôn lễ kia là do anh ta gây nên, thế nhưng bây giờ cô cảm thấy chuyện này không giống như chỉ có một mình Hoắc Vân Hy tham dự vào, có lẽ còn liên quan đến Long Quân Triệt.

Năm năm trước, Long Quân Triệt đột nhiên kéo cô ra khỏi hội trường hôn lễ, vào trong thang máy mới nói là mời cô đến chỗ ông ta ngồi, lý do này vô cùng gượng gạo.

Hơn nữa, cô nhớ người ấn thang máy lúc đó là Long Quân Triệt, giống như ông ta biết Hoắc Vân Hy đang chờ cô ở hai mươi mốt, vì vậy đã cố ý nhấn tầng đó.

Vì vậy, sau khi thang máy dừng lại ở tầng đó, lúc cô xoay người ra khỏi thang máy, ông ta không ngăn cản cô, chính ông ta cũng không ra khỏi thang máy, mà theo thang máy đi lên.

Ông ta không đến tầng hai mươi mốt, nhưng lại cố ý nhấn tầng hai mươi mốt, còn cố ý để cô ra khỏi thang máy ở tầng hai mươi mốt.

Tất cả điều này đều chứng minh rất có thể là lúc đó ông ta đã thông đồng với Hoắc Vân Hy, mục đích của bọn họ là muốn lợi dụng camera giám sát trong phòng của khách sạn để chụp một số bức ảnh giữa cô và Hoắc Vân Hy rồi chiếu lên màn hình lớn ở trong hội trường hôn lễ.

Bọn họ nhất định cho rằng nếu Long Tư Hạo nhìn thấy những bức ảnh kia thì chắc chắn sẽ hiểu lầm cô, vì vậy nên mới trù tính tất cả các thứ này.

Lê Hiểu Mạn nghĩ đến Long Quân Triệt rất có thể là người thông đồng với Hoắc Vân Hy hãm hại cô, thì ấn tượng của cô giành cho ông ta lập tức kém đi rất nhiều.

Long Quân Triệt thấy Lê Hiểu Mạn cứ nhìn mình mà không biết đang suy nghĩ gì, ông ta hơi cau mày lại, ôn hòa nhìn cô: “Mạn Mạn...”

Ông ta vừa mới gọi tên cô, Lê Hiểu Mạn đã cắt đứt lời của ông ta: “Long tiên sinh, xin lỗi, tôi cần phải trở về.”

Đứt lời, cô nắm tay tiểu Nghiên Nghiên rồi xoay người rời đi.

Long Quân Triệt nhìn bóng lưng của Lê Hiểu Mạn và tiểu Nghiên Nghiên xoay người rời đi, ông ta lại không tự chủ được nhíu mày lại.

...

Sau khi ngồi vào trong xe, tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu lên nhìn Lê Hiểu Mạn đang ngồi ở ghế lái, vẻ mặt lạnh nhạt, bé tò mò hỏi:

“Mommy, người vừa nãy là ai vậy? Sao thái độ của mommy với ông ta lập tức thay đổi vậy?”

Nghe vậy, sắc mặt của Lê Hiểu Mạn dần ôn hòa lại, cô dịu dàng nhìn tiểu Nghiên Nghiên, mở miệng hỏi: “Thật không?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn cô rồi gật đầu nói: “Có, còn rất rõ ràng.”

Lê Hiểu Mạn hơi cau mày lại: “Mommy đột nhiên nghĩ thông một số chuyện, cũng nhờ vào bảo bối con cả, là câu nói của con nhắc nhở mommy.”

“Con?” Tiểu Nghiên Nghiên chỉ ngón tay nhỏ xíu về phía mình, bé chớp mắt nhỏ nhìn cô hỏi: “Câu nào của con nhắc nhở mommy?”

Lê Hiểu Mạn nhìn bé rồi dịu dàng cười với bé, cô đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ của bé: “Đi về trước đã, sau này mommy sẽ nói tỉ mỉ cho con biết.”

“Vâng ạ!” tiểu Nghiên Nghiên thấy mommy của bé tạm thời không muốn nói, bé cũng không hỏi thêm nữa.

Dừng một lát, bé lại dẩu cái miệng nhỏ lên: “Mommy, tại sao mẹ tới trễ?”

“Mommy kẹt xe: “

Lê Hiểu Mạn nói với tiểu Nghiên Nghiên xong, chợt có một suy nghĩ lóe lên trong đầu cô, cô híp mắt lại, hôm nay lúc kẹt xe cô không phát giác ra được gì cả, nhưng tiểu Nghiên Nghiên vừa nhắc tới, cô đột nhiên cảm thấy hôm nay mình gặp cảnh kẹt xe cũng hơi không bình thường.

Chương 707: Phải đi, kiểm tra theo thông lệ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mặc dù đoạn đường từ văn phòng làm việc của cô đến trường học của tiểu Nghiên Nghiên là ở trung tâm thành phố, nhưng rất ít khi phát sinh tình huống kẹt xe.

Nếu như lấy chuyện kẹt xe liên hệ với chuyện Long Quân Triệt xuất hiện ở trường học của con gái mình, thì sự kiện kẹt xe đã trở nên không đơn giản như vậy.

Hoặc là có người cố ý gây ra tình trạng ách tắc giao thông, trì hoãn thời gian cô tới trường học.

Mà người chủ mưu đứng sau cố ý gây ra tình trạng ách tắc giao thông này rất có thể là Long Quân Triệt.

Trước kia, cô không quá quan tâm nghi ngờ ai cả, luôn nghĩ mọi người đều là người tốt, nhưng trải qua năm năm này, cô đã trưởng thành hơn rất nhiều rồi, rất nhiều chuyện không thể chỉ dựa vào bề ngoài được.

Nghĩ đến chuyện kẹt xe có thể liên quan đến Long Quân Triệt, ấn tượng của Lê Hiếu Mạn dành cho ông ta lại kém đi tiếp.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ yêu của mình lại không biết đang suy nghĩ gì, bé chớp mắt mắt nhỏ, nghi ngờ hỏi: “Mommy, mẹ đang suy nghĩ gì vậy? Hôm nay mẹ thật sự thích ngán người à nha!”

“Mommy đang suy nghĩ một số chuyện rất quan trọng, chúng ta đi về trước đã.” Lê Hiếu Mạn nói với tiểu Nghiên Nghiên xong, cô bắt đầu khởi động xe.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy cô khởi động xe, bé chớp chớp mắt, cất giọng nói non nớt: “Mommy, chúng ta đừng đi về nhà trước, đi gặp daddy trước đã.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn dịu dàng nhìn bé, cô mỉm cười hỏi: “Con muốn đi gặp daddy à?”

Tiểu Nghiên Nghiên khoanh hai tay nhỏ như một tiểu đại nhân vậy, bé hơi cong môi nhỏ lên: “Mommy, đấy là một.”

Lê Hiếu Mạn mỉm cười nhìn bé hỏi: “Vậy hai là gì?”

Tiểu Nghiên Nghiên nghẹo đầu nhỏ nhìn cô: “Mommy, con cảm thấy thỉnh thoảng mẹ có thể đi đến công ty của daddy để kiểm tra theo thông lệ à nha! Nhìn xem daddy có ân ái với chị xinh đẹp nào sau lưng mommy hay không.”

Lê Hiếu Mạn giật giật khóe miệng: “Ai dạy con câu này vậy?”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt nhỏ: “Bạn học của con à nha! Con nghe thấy bọn họ nói daddy của bọn họ ân ái với chị gái khác.”

Lê Hiếu Mạn nhìn về phía bé: “Con muốn mommy mang con đến công ty của daddy thì cứ việc nói thẳng, cái gì mà kiểm tra theo thông lệ chứ, yên tâm, daddy của con đáng tin hơn mommy.”

“Đáng tin sao?” tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt nhỏ: “Vậy nếu mommy nhìn thấy một người phụ nữ nằm ở trong ngực daddy, mommy cũng

tin daddy sao?”

Nếu như là năm năm, có lẽ cô sẽ còn hơi do dự, nhưng bây giờ sẽ tin tưởng Long Tư Hạo 100%.

Cô dịu dàng nhìn tiểu Nghiên Nghiên, ngữ khí kiên định, trả lời không chút do dự: “Mẹ tin, coi như mẹ thật sự nhìn thấy có phụ nữ nằm ở trong ngực của daddy, thì mẹ cũng tin, mẹ tin ba con hơn chính bản thân mình.”

“Oa oa!” tiểu Nghiên Nghiên trợn to đôi mắt nhỏ sáng như sao đích: “Mommy, con cảm thấy mẹ rất yêu daddy à nha.”

Lê Hiểu Mạn không trả lời lại tiểu Nghiên Nghiên, cô cho xe chạy về phía tòa cao ốc của tập đoàn trang sức TE, trong đôi mắt sáng ngời của cô tràn đầy.

Cô đã sớm âm thầm thề trong lòng, từ nay về sau, cô sẽ tin tưởng Long Tư Hạo, mặc kệ phát sinh chuyện gì, mặc kệ giữa bọn họ nảy sinh hiểu lầm gì nữa, cô đều tin anh, tin vô điều kiện.

Cũng giống vậy, sau này mặc kệ phát sinh chuyện gì, cô cũng sẽ không rời bỏ anh.

Cả đời này của cô đã định anh rồi.

Cũng giống như anh vậy, trừ phi cô chết, nếu không, cô tuyệt đối sẽ không bỏ rơi Long Tư Hạo.

Đến tòa cao ốc của tập đoàn trang sức TE, Lê Hiểu Mạn và tiểu Nghiên Nghiên vừa mới đi vào, nhân viên lễ tân ở tầng một đã chủ động tiến lên chào đón, mặt mang theo nụ cười tươi như hoa.

“Xin chào tổng giám đốc phu nhân, xin chào tiểu thư Nghiên Nghiên.”

Lê Hiểu Mạn và tiểu Nghiên Nghiên liếc nhìn nhân viên lễ tân tươi cười chủ động chào đón, thái độ cực kỳ cung kính, hai người một lớn một nhỏ đều cực kỳ kính ngạc.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn nhân viên lễ tân có thái độ cung kính, rồi lại nhìn về phía mẹ yêu của mình, bé cất giọng nói non nớt hỏi:

“Mommy, có phải mẹ báo trước với daddy là chúng ta sẽ đến hay không? Sao chị gái này lại biết thân phận của mẹ?”

Về điểm này, trong lòng Lê Hiểu Mạn cũng rất nghi ngờ, đây là lần đầu tiên cô đưa tiểu Nghiên Nghiên đến nơi này. Mà cô và Long Tur Hạo còn chưa kết hôn, theo lý thuyết, nhân viên lễ tân ở đây không thể nào biết cô được, cũng không có khả năng gọi cô là Tổng giám đốc phu nhân, trừ phi là Long Tur Hạo cố ý thông báo trước.

Tiểu Nghiên Nghiên ở bên cạnh cô ngẩng đầu lên nhìn nhân viên lễ tân hỏi: “Chị, sao chị biết quan hệ giữa mommy của em và tổng giám đốc của các chị? Sao chị biết em tên là Nghiên Nghiên?”

Nhân viên lễ tân thấy tiểu Nghiên Nghiên hỏi tới, cô cung kính giải thích rõ với bé tại sao lại gọi Lê Hiểu Mạn là Tổng giám đốc phu nhân, và tại sao cô ta có thể nhận ra các cô.

Đúng như Lê Hiểu Mạn suy nghĩ, chuyện này có liên quan đến Long Tur Hạo, là anh cố ý thông báo.

Long Tur Hạo đã thông báo cho nhân viên lễ tân ở đây trước, nếu thấy Lê Hiểu Mạn thì nhất định phải gọi là Tổng giám đốc phu nhân. Bởi vì sợ bọn họ không nhận ra Lê Hiểu Mạn và tiểu Nghiên Nghiên, anh đã dặn Lạc Thụy gửi cho mỗi một nhân viên lễ tân một bức ảnh của Lê Hiểu Mạn và tiểu Nghiên Nghiên, để cho các cô ấy chắc chắn

nhớ được dáng vẻ của Lê Hiếu Mạn và tiểu Nghiên Nghiên.

Sau khi biết được, Lê Hiếu Mạn lại cảm thấy cực kỳ xúc động.

Cô và tiểu Nghiên Nghiên đi thang máy dành riêng cho Long Tư Hạo để lên tầng ba mươi.

Ra khỏi thang máy, cô dắt tay nhỏ của tiểu Nghiên Nghiên đi thẳng tới phòng làm việc của Long Tư Hạo.

Chương 708: Daddy, ba chết chắc rồi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mà lúc này, trong phòng làm việc của Long Tư Hạo không chỉ có mình anh, còn có Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch, cùng với Lăng Dinah đã đi du lịch một vòng thế giới vừa mới trở lại.

Năm năm trước, cô ấy theo phong cách nóng bỏng, bây giờ đã lựa chọn phong cách thanh thuần tươi trẻ.

Mái tóc dài màu nâu mật ong uốn lọn biến thành mái tóc đen dài mềm mượt, buông xõa tự nhiên bên đầu vai, cô mặc một chiếc váy màu lam nhạt mang phong cách Bohemian tôn lên thân thể lồi trên lõm dưới của mình, thiết kế cổ tròn mang hương vị ngọt ngào, kết hợp với đôi mắt nâu to tròn, càng mềm mại và dịu dàng.

Lúc này, cô ta đang đứng ở trước bàn làm việc làm bằng gỗ tử đàn của Long Tư Hạo, hơi cúi đầu xuống, ánh mắt tràn đầy ý cười, khuôn mặt trái xoan không chút phấn mang theo nét thẹn thùng nhút nhát, đôi môi đỏ mọng hơi mím nhẹ, nhìn cực kỳ quyến rũ.

Cô ta đang thoải mái để bốn người Long Tư Hạo, Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch “Nhìn kỹ.”

Ngoài ánh mắt Long Tư Hạo nhìn cô ta không có chút gợn sóng nào, thì ánh mắt của Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, Tô Dịch nhìn cô ta đều cực kỳ kinh ngạc và không dám tin.

Người lên tiếng đầu tiên là Lạc Thụy, anh ta híp mắt lại thành một đường chỉ, kinh ngạc nhìn Lăng Dinah: “Tiểu thư, cô là ai vậy?”

Lăng Dinah khẽ ngẩng đầu lên, cô ta nhìn về phía Lạc Thụy khẽ mỉm cười, đôi môi đỏ mọng khẽ mấp máy ra hai chữ: “Lăng Dinah.”

“Không thể nào!” Lạc Thụy khiếp sợ liếc cô ta, anh ta đánh giá cô từ trên xuống dưới: “Tiểu thư, cô giả mạo ai không giả mạo, tại sao lại giả mạo thiên hạ đệ nhất vô sỉ đó?”

Dứt lời, anh ta lại nhướn mày nhìn về phía Lăng Hàn Dạ: “Lăng thiếu, anh chắc chắn đây là cô em gái có da mặt dày hơn rất nhiều so với thành tường của anh đấy hả? Tôi cảm thấy anh vẫn nên mau chóng đưa cô ta và ba mẹ anh đi giám định DNA, nói không chừng cô ta là người giả mạo đó, nếu không phải thì chắc là bị ma nhập vào người.”

Lăng Hàn Dạ nghe vậy, anh ta hơi nheo đôi mắt nâu lại, cũng đánh giá Lăng Dinah từ trên xuống dưới giống Lạc Thụy, cong môi hỏi: “Cô thật sự là em gái của tôi?”

Lăng Dinah nhướn mày nhìn về phía Lăng Hàn Dạ, dịu dàng cười với anh ta: “Thật 100%.”

Lạc Thụy thấy cô ta cười dịu dàng hiền thực như vậy, anh ta hơi híp mắt lại, nhìn về phía Lăng Hàn Dạ: “Lăng thiếu, mau, kéo cô ta đi xét nghiệm DNA đi, xác định cô ta đúng là em gái anh thì lại kéo cô ta về.”

Lăng Dinah không để ý đến Lạc Thụy Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch nữa, mà nhìn về phía Long Tư Hạo đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế làm việc, cô ta nở nụ cười quyến rũ: “Anh Tư Hạo, đã lâu lắm rồi anh không gặp em nhỉ? Anh có nhớ em không? Thế nhưng em nhớ anh

muốn chết đi được, lúc ăn cơm lúc tắm lúc ngủ lúc nằm mơ em cũng đều nhớ đến anh. Vì vậy, em sẽ không so đo với anh chuyện năm năm trước anh phản bội em và Lê Hiểu Mạn nữa. Cho nên, em đã trở về đây, vừa xuống máy bay em đã đến thẳng văn phòng của anh để gặp anh, anh có cảm động không? Còn nữa, anh thích sự thay đổi này của em chứ?”

Cô ta vừa nói xong lời này, cả ba người Lạc Thụy Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch đều không nghi ngờ gì về thân phận của cô ta nữa, chắc chắn cô ta chính là Lăng Dinah.

Thật đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó đổi, mặc dù phong cách ăn mặc của cô ta thay đổi, nhưng cái tính cách kia vẫn giống y chang năm năm trước.

Lạc Thụy hơi giật giật khóe miệng, anh ta nhìn về phía Lăng Dinah: “Tiểu thư Lăng Dinah, cô có thể nhớ tổng giám đốc, nhưng đừng có mà nhớ tổng giám đốc muốn chết, còn nữa, tổng giám đốc phản bội cô và Lê tiểu thư lúc nào?”

Nhắc tới sự kiện năm năm trước kia, Lăng Dinah lại nhíu mày, sau đó cô ta ngược mắt nhìn về phía Long Tư Hạo, hào phóng cười nói: “Anh Tư Hạo, em đã nghĩ thông suốt sự kiện năm năm trước kia rồi, đàn ông mà! Luôn có nhu cầu về sinh lý, em sẽ không so đo chuyện anh lên giường cùng người phụ nữ khác sau lưng em và Lê Hiểu Mạn nữa đâu.”

Cô ta vừa nói xong, một giọng nói non nớt tràn đầy kinh ngạc bỗng truyền vào.

“Daddy, ba lại cuốn ga trải giường với người phụ nữ khác sau lưng mommy, ba chết chắc rồi.”

Người nói chuyện chính là tiểu NghiêN NghiêN, bé và mẹ yêu của bé Lê Hiếu Mạn đều nghe thấy hết những lời mà Lăng Dinah vừa nói.

Hai người một lớn một nhỏ đã sớm đi vào văn phòng, chỉ là vừa rời tầm mắt của bốn người Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, Tô Dịch đều rơi vào trên người Lăng Dinah, nên bọn họ mới không nhận ra được Lê Hiếu Mạn và tiểu NghiêN NghiêN đã đi vào.

Mà lặng lẽ đi vào văn phòng thừa dịp cửa văn phòng khép hờ là chủ ý của tiểu NghiêN NghiêN.

Lê Hiếu Mạn đi vào văn phòng của Long Tư Hạo thấy có người ở đó, cô vốn muốn chờ ở bên ngoài, nhưng tiểu NghiêN NghiêN cứng rắn kéo cô lén lút đi vào, nói muốn cho dadday một sự ngạc nhiên lớn.

Tuy nhiên, ngạc nhiên còn chưa thấy đâu, cô đã nghe thấy chuyện khiến cô phải kinh ngạc.

Chương 709: Tổng giám đốc, cả người rất sạch sẽ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong phòng làm việc, mấy người bao gồm cả Long Tư Hạo vừa nghe thấy giọng nói non nớt tràn đầy kinh ngạc này vang lên, tất cả đều ngẩng đầu lên xoay người nhìn về phía Lê Hiểu Mạn và tiểu Nghiên Nghiên không biết đã vào từ lúc nào.

Lạc Thụy kinh ngạc nhìn hai người: “Lê tiểu thư, tiểu bất điểm, hai người đến đây từ lúc nào vậy?”

Lê Hiểu Mạn hòa nhã nhìn Lạc Thụy, cô khẽ nở nụ cười yếu ớt: “Vừa mới tới.”

Lăng Dinah xoay người nhìn thấy Lê Hiểu Mạn thì giật mình trong giây lát, rồi ánh mắt của cô ta rơi xuống trên người tiểu Nghiên Nghiên.

Thấy khuôn mặt nhỏ non nớt của tiểu Nghiên Nghiên chắc chắn chính là bản sao thu nhỏ của Lê Hiểu Mạn, cô ta mở to đôi mắt màu nâu đồng, đưa tay ra chỉ vào tiểu Nghiên Nghiên, khiếp sợ liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, không dám tin hỏi: “Đây là con gái của cô? Cô đã có con gái?”

Cô ta mới rời đi năm năm mà thôi, Lê Hiểu Mạn lại đã có con gái rồi.

Nhìn khuôn mặt đầy khiếp sợ và không dám tin của Lăng Dinah, Lê Hiểu Mạn hơi mím môi cười, cô nhìn về phía tiểu Nghiên Nghiên, dịu

dàng nói: “Nghiên Nghiên, gọi chị Dinah.”

Tiểu Nghiên Nghiên khẽ gật đầu với mẹ, bé ngẩng đầu lên nhìn về phía Lăng Dinah, ngọt ngào cười với cô ta: “Em chào chị Dinah, em là con gái của mommy, thật 100%.”

Lăng Dinah nhìn chăm chăm vào cô bé đang nở nụ cười ngọt ngào với mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đều ngọc trác kia thật sự quá đáng yêu, vừa nhìn cô đã muốn xông tới hôn bé rồi.

Nhớ tới bé vừa mới gọi anh Tư Hạo của cô ta là daddy, cô ta hơi nhíu mày lại, đưa tay chỉ về phía Long Tư Hạo, liếc nhìn tiểu Nghiên Nghiên, quệt miệng hỏi: “Bạn nhỏ đáng yêu ơi, vừa nãy em gọi anh Tư Hạo là daddy hả?

Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt nhỏ nhìn Lăng Dinah đang khẽ mấp máy môi, bé cười nói: “Đúng vậy! Chị Dinah, anh Tư Hạo trong miệng chị chính là daddy của em thật 100% à nha! So, chị không thể muốn daddy của em nữa à nhà! Chỉ có mommy mới có thể muốn daddy mà thôi.”

Lăng Dinah cau mày nhìn tiểu Nghiên Nghiên, rồi lại nhìn về phía Long Tư Hạo, vẻ mặt như đưa đám hỏi: “Anh Tư Hạo, bạn nhỏ đáng yêu này thật sự là con gái của anh và Lê Hiểu Mạn sao? Không phải anh và Lê Hiểu Mạn đã chia tay rồi sao? Không phải anh trách cô ta hại chết con gái của anh hay sao? Tại sao lại nhô ra một đứa con gái rồi?”

Tiểu Nghiên Nghiên còn chưa biết trước khi mẹ yêu của bé sinh ra bé thì đã từng sinh một tiểu bảo bối, nên lời của Lăng Dinah đã tiết lộ một số tin tức.

Tuy còn nhỏ tuổi nhưng suy của bé đã hết sức bén nhạy bén, bé nghi

hoặc nhìn Lăng Dinah hỏi: “Chị Lăng Dinah, tại sao chị lại nói mommy của em hại chết con gái của daddy? Không phải em đang rất tốt đấy sao?”

Lạc Thụy thấy tiểu Nghiên Nghiên hỏi tới, lúc này anh ta mới liếc nhìn bé nói: “Tiểu bất điểm, chẳng lẽ cháu còn chưa biết cháu còn có một chị gái hay sao?”

“Chị gái?”

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu lên nhìn về phía mẹ yêu của mình, bé nghi ngờ hỏi: “Mommy, con còn có một người chị sao? Tại sao con không biết? Là do mommy và daddy tạo ra sao?”

Nghe thấy bé nói đến chữ “Tạo” đó, Lăng Hàn Dạ vẫn luôn không lên tiếng cong môi bật cười: “Ha a, Long thiếu, con gái của anh thật đáng yêu.”

Lúc này, ánh mắt của Long Tư Hạo đang dừng ở trên người Lê Hiểu Mạn, bây giờ điều anh sợ nhất là Lê Hiểu Mạn sẽ vì câu nói kia của Lăng Dinah mà hiểu lầm anh thật sự phản bội cô.

“Con gái của tôi dĩ nhiên là đáng yêu rồi.” anh nhìn về phía Lăng Hàn Dạ, rồi rảo bước đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, anh dịu dàng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, sao hôm nay em lại tới đây?”

Giọng nói non nớt của tiểu Nghiên Nghiên ở vang lên sau lưng anh.

“Con và mommy tới kiểm tra bất ngờ, xem daddy có chơi cuốn ga trải giường với chị gái xinh đẹp nào sau lưng mommy hay không.”

Bé vừa nói xong, Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ đã cùng xì cười ra tiếng.

Lạc Thụy học động tác của tiểu Nghiên Nghiên trừng mắt nhìn bé:
“Tiểu bất điểm, cháu thật là đáng yêu.”

Long Tư Hạo chăm chú nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Lê Hiếu Mạn, trầm thấp hỏi: “Hiểu Hiểu, em thật sự đến xem anh có chơi cuốn ga trải giường với người phụ nữ khác hay không à?”

Lê Hiếu Mạn dịu dàng nhìn anh, nhướn mi hỏi: “Anh cảm thấy thế nào?”

Long Tư Hạo cong môi cười: “Anh cảm thấy không phải.”

Dứt lời, anh bỏ qua sự tồn tại của người khác mà ôm Lê Hiếu Mạn vào trong ngực mình, thâm tình nhìn cô: “Nhất định là do em nhớ anh.”

Lăng Dinah thấy Long Tư Hạo vừa thấy Lê Hiếu Mạn đã trở nên nhu tình như nước, cô ta cau mày bĩu đôi môi đỏ mọng, thấp giọng kêu: “Anh Tư Hạo...”

Thấy trong mắt Long Tư Hạo chỉ có Lê Hiếu Mạn, tựa như cả thế giới đều không tồn tại, cô ta dậm chân: “Anh Tư Hạo, anh thật là đáng ghét mà, người ta vừa mới trở lại, anh cũng không thèm nhìn người ta nhiều thêm mấy lần, mà chỉ biết nhìn cái Hiểu Mạn đó thôi.”

Chương 710: Tổng giám đốc, cả người rất sạch sẽ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau đó, cô ta nhìn về phía tiểu Nghiên Nghiên, chu mỏ không vui: “Tiểu nha đầu, chị muốn trò chuyện riêng với em, dám không?”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt nhỏ, bé chạy bước nhỏ đi tới trước mặt Lăng Dinah, tay nhỏ nắm lấy đầu ngón tay của cô, nâng đầu nhỏ lên cười nhìn cô: “Chị Dinah, em cũng muốn trò chuyện riêng với chị, chị dám không?”

Lăng Dinah nheo mắt lại: “Có cái gì mà không dám, chị còn phải sợ tiểu nha đầu em sao.”

Tiểu Nghiên Nghiên mở to mắt ngang ngược nói: “Em cũng không sợ chị.”

Lê Hiểu Mạn thấy tiểu Nghiên Nghiên và Lăng Dinah nắm tay nhau, em trừng chị, chị trừng em rồi dặt tay nhau ra khỏi phòng làm việc, cô đang muốn lên tiếng gọi tiểu Nghiên Nghiên lại, Long Tư Hạo đã chặn cô lại.

“Hiểu Hiểu, không cần lo lắng, có Lăng Hàn Dạ ở đây, cô ấy không dám làm gì Nghiên Nghiên đâu.”

Long Tư Hạo dịu dàng nói với Lê Hiểu Mạn, rồi nhìn về phía Lăng Hàn Dạ, tỏ ý bảo anh đi theo.

“Long phu nhân, cô yên tâm, cho dù tôi không đi theo, Dinah cũng sẽ không làm thương tổn con gái bảo bối của cô và Long thiếu đầu, tôi nhìn thấy, con bé rất thích con gái của hai người.”

Lăng Hàn Dạ nói với Lê Hiểu Mạn xong, rồi cũng xoay người ra khỏi phòng làm việc.

Lạc Thụy thấy Lăng Hàn Dạ đi ra ngoài, chỉ còn dư lại anh ta và Tô Dịch, anh ta nhìn về phía Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn: “Tổng giám đốc, Lê tiểu thư, hai người cứ từ từ trò chuyện, chúng tôi cũng đi ra ngoài.”

Dứt lời, anh nháy mắt với Tô Dịch, tỏ ý bảo anh ta cùng đi ra ngoài với anh.

Mà Tô Dịch thì nhìn về phía Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn, rồi đi ra ngoài vẫn phòng trước Lạc Thụy một bước.

Khi Lạc Thụy đi tới cửa phòng làm việc, nghĩ đến cái gì đó, anh ta lại dừng lại xoay người nhìn về phía Lê Hiểu Mạn: “Lê tiểu thư, cô đừng để những lời mà vừa rồi tiểu thư Lăng Dinah nói ở trong lòng, cả người tổng giám đốc đều rất sạch sẽ.”

Dứt lời, anh ta ra khỏi phòng làm việc, cũng quan tâm đóng cửa phòng làm việc lại giúp Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn.

Long Tư Hạo thấy những người nên đi ra đều đã đi ra ngoài, anh cầm lấy bàn tay của Lê Hiểu Mạn, kéo cô ngồi xuống trên ghế sa lon ở khu tiếp khách của phòng làm việc.

“Hiểu Hiểu.” anh chăm chú nhìn khuôn mặt động lòng người của cô, nâng bàn tay của cô đặt lên môi anh nhẹ nhàng hôn xuống, trầm thấp nói: “Em muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi.”

Lê Hiểu Mạn hơi nhú mày, cô dịu dàng nhìn anh: “Hỏi cái gì?”

“Em đều đã nghe thấy hết những lời Lăng Dinah nói rồi đấy, em muốn hỏi cái gì?”

Long Tư Hạo dùng sức nắm tay nhỏ của cô, kéo cô vào trong ngực mình, ôm lấy cô thật chặt.

Lê Hiểu Mạn ngược mắt lên nhìn anh, đầu ngón tay khẽ kéo cà vạt của anh, cô hơi nhú mày: “Hỏi anh có cùng người phụ nữ khác phản bội em hay không sao?”

Long Tư Hạo dịu dàng nhìn khuôn mặt nhỏ vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh của cô, cong môi nói: “Em nói xem?”

Đôi mắt tràn đầy ý cười của Lê Hiểu Mạn nhìn anh, ánh mắt dịu dàng đến nỗi có thể nhỏ ra nước, ngón tay út đang đặt ở trên cà vạt của anh thoáng dùng sức, khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo chột kè gần cô hơn, cô khẽ nâng cằm, thuận thế dang đôi môi phấn hồng, chủ động hôn lên trên môi của anh.

Khuôn mặt của cô nhận nhạo ý cười dịu dàng, cô chậm rãi nói: “Em không cần phải hỏi, không có bất kỳ ý nghĩa gì cả, bởi vì em tin anh.”

Bởi vì lời này của cô, đôi mắt sâu như vực của Long Tư Hạo tràn đầy tâm trạng xúc động: “Hiểu Hiểu, em thật sự tin anh?”

Lê Hiểu Mạn vòng hai tay lên ôm lấy cổ anh, cô nhìn anh dịu dàng cười, kiên định gật đầu: “Vâng, em tin anh, không chỉ tin bây giờ, mà sau này cũng tin, mặc kệ phát sinh chuyện gì, mặc kệ ta nghe được gì thấy cái gì, em đều tin anh.”

“Hiểu Hiểu...” Long Tur Hạo xúc động ôm chặt lấy cô hơn, anh nhìn cô tràn đầy thâm tình: “Hiểu Hiểu, cảm ơn em đã tin tưởng anh như vậy.”

Lê Hiểu Mạn ôm đáp lại anh: “Tur Hạo, chúng ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu như đến bây giờ mà em còn không tin cách làm người của anh và tình cảm của anh đối với em, thì em sẽ không đáng giá để anh yêu, em không muốn lãng phí thời gian của chúng ta ở những hiểu lầm và tổn thương lẫn nhau, em muốn cùng chung một chỗ với anh thật tốt.”

Vẻ mặt của Long Tur Hạo tràn đầy hạnh phúc, lực độ ôm lấy cô lại gia tăng thêm mấy phần.

Ánh mắt anh nhìn cô sáng lấp lánh, anh cúi đầu xuống hôn lên đôi môi căng mọng của cô: “Hiểu Hiểu, còn có một việc anh muốn hỏi em.”

Lê Hiểu Mạn nâng tầm mắt nhìn anh, cô dịu dàng hỏi: “Chuyện gì? Hỏi đi, em nhất định sẽ biết gì nói nấy.”

Long Tur Hạo muốn hỏi vấn đề lúc trước đã từng hỏi, anh chăm chú nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em nói thật nói cho anh biết, rốt cuộc thì Nghiên Nghiên làm sao mà có?”

Trước đó anh đã từng cho rằng Nghiên Nghiên là kết quả thụ tinh nhân tạo của anh và cô, nhưng anh đã bỏ quên một số chuyện, lấy tính cách của Hiểu Hiểu nhà anh, cô tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Chương 711: Thật, nhớ ra rồi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghiên Nghiên nhất định không phải là đứa con được thụ tinh trong ống nghiệm của hai người, cách giải thích duy nhất chính là năm năm trước sau khi bọn họ chia tay đã từng ở chung một chỗ.

Nhất định là vào cái đêm năm năm trước, lúc Lạc Thụy muốn kết hợp anh và Hiểu Hiểu của anh, anh ta đã bỏ thuốc cả hai người để tạo điều kiện cho hai người ở chung một chỗ.

Lúc ấy, bởi vì lúc anh tỉnh lại, Hiểu Hiểu của anh không ở bên cạnh anh, mà anh lại quên mất chuyện gì xảy ra trong một đêm đó, vì vậy anh vẫn cho rằng sau khi anh và Hiểu Hiểu của anh chia tay thì chưa từng ở chung một chỗ lần nào.

Sau đêm đó Hiểu Hiểu của anh mới mang thai Nghiên Nghiên.

Lê Hiểu Mạn thấy anh lại hỏi chuyện tiểu Nghiên Nghiên làm sao tới, cô cố làm bộ tức giận trợn mắt nhìn ậm: “Tur Hạo, em đã nói rồi, là từ trong kẽ đá chui ra.”

Long Tur Hạo mỉm cười nhìn cô: “Hiểu hiểu, em coi Nghiên Nghiên là tôn ngộ không hả? Vậy em há chẳng phải là khi mẹ, hay là thạch hầu.”

Lê Hiểu Mạn đấm nhẹ vào ngực anh: “Khốn kiếp.”

Liếc nhìn dáng vẻ kiêu my động lòng người của cô, Long Tur Hạo rất

muốn một ngụm nuốt trọn cô vào bụng.

Bàn tay nóng bỏng của anh vuốt ve khuôn mặt đỏ ửng của cô, ánh mắt tràn đầy nhu tình: “Hiểu Hiểu, anh nhớ ra rồi, năm năm trước, địa điểm chúng ta gặp nhau lần cuối là ở khách sạn Đế Hoa, một đêm kia chúng ta đã chung một chỗ.”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt lên, cô kinh ngạc nhìn anh: “Anh thật sự nhớ ra rồi?”

Long Tư Hạo nhìn chăm chăm vào cô rồi khẽ gật đầu, anh áy náy nói: “Hiểu Hiểu, thật xin lỗi! Anh không nên quên mất một đêm chúng ta chung một chỗ kia.”

Nghe anh nhắc tới một đêm đó, khuôn mặt của Lê Hiểu Mạn lại tiếp tục đỏ lên, không khỏi nghĩ đến cái đêm kịch liệt và dây dưa nhất của bọn họ.

Một đêm kia là lần mà bọn họ điên cuồng nhất kịch liệt nhất trong những lần ở chung với nhau.

Long Tư Hạo thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại đỏ lên, anh mập mờ nhìn cô, môi mỏng kề sát cô, giọng nói trầm thấp khàn khàn: “Hiểu Hiểu, tại sao em không đợi anh tỉnh lại rồi mới rời đi? Em có biết bởi vì em rời đi, mà thiếu chút nữa là anh cho rằng mình đã phản bội em hay không.”

“Cái gì?” lời của anh làm Lê Hiểu Mạn cả kinh, cô kinh ngạc nhìn anh: “Tur Hạo, lời này của anh là có ý gì?”

Thấy cô hỏi tới, Long Tư Hạo nói cho cô biết chuyện anh thấy có người phụ nữ khác nằm bên cạnh mình sau khi anh tỉnh lại.

Sau khi nghe xong, Lê Hiếu Mạn kinh ngạc đồng thời hiểu ra tất cả, khó trách Long Tur Hạo vẫn luôn hỏi cô là tiểu Nghiên Nghiên tới như thế nào, khó trách anh không nhớ ra chuyện đêm hôm đó bọn họ ở chung với nhau, thì ra là bởi vì sau khi anh tỉnh lại nhìn thấy có người phụ nữ khác nằm ở bên cạnh mình.

Nếu cô không đoán sai, nhất định là người phụ nữ kia thừa dịp sau khi cô rời đi, mới chạy vào nằm ở bên cạnh Tur Hạo của cô, mục đích chính là để cho Tur Hạo của cô cho rằng người phụ nữ dây dưa với anh cả đêm chính là người phụ nữ xa lạ nằm ở bên cạnh anh, mà không phải là Lê Hiếu Mạn cô.

Xem ra chuyện này là do có người bày kế, hơn nữa người sắp đặt chuyện này tuyệt đối không phải người phụ nữ xa lạ đó, mà là một người khác, rất có thể chính là người thần bí kia.

Điều duy nhất khiến cô không hiểu là làm sao mà người thần bí kia biết sáng sớm sau khi cô tỉnh lại thì nhất định sẽ rời đi?

Chẳng lẽ lúc ấy người thần bí kia vẫn luôn canh giữ ở trong khách sạn, chờ cô vừa rời đi, đối phương sẽ để cho người phụ nữ xa lạ đó đi vào trong phòng nằm ở bên cạnh Tur Hạo, rồi tạo thành hiện trường giả cô ta xảy ra quan hệ với Tur Hạo?

Cô không thể không nói một chiêu này của người thần bí kia rất là cao minh, cứ như vậy, Tur Hạo của cô sẽ cho rằng mình phản bội cô.

Sau đó, cô nhìn về phía Long Tur Hạo hỏi: “Tur Hạo, vậy sau đó làm sao anh biết được là anh không phản bội em?”

Long Tur Hạo dịu dàng nhìn cô, anh dịu dàng vén lọn tóc mai ra sau tai giúp cô, cong môi cười nói: “Sơn nhân tự có diệu kế.”

Hai tay của Lê Hiểu Mạn ôm chặt lấy cổ anh, cô hơi nhú mào: “Cái gì diệu kế?”

Nếu Tư Hạo của cô không nhớ chuyện phát sinh đêm hôm đó, lại nhìn thấy người phụ nữ khác nằm ở bên cạnh mình, vậy sao anh có thể chắc chắn là mình không đụng vào người phụ nữ kia? Cô rất muốn biết điều này.

Thấy Lê Hiểu Mạn khẩn cấp muốn biết, Long Tư Hạo hơi cong môi dưới, giọng nói trầm thấp thanh nhuận: “Thật sự muốn biết?”

Không đợi Lê Hiểu Mạn gật đầu, anh chọt kề sát môi mỏng tới bên tai cô, khẽ cắn rái tai của cô, trầm thấp nói: “Nha đầu ngọc, anh nói ra em cũng đừng đỏ mặt đấy nhé.”

Anh càng như vậy nói, Lê Hiểu Mạn càng cảm thấy hứng thú, chớp chớp mắt, dịu dàng cười với anh, nũng nịu nói: “Tư Hạo, đừng có mà thừa nước đục thả câu, nói mau đi mà.”

Điều mà Long Tư Hạo không chống cự được với cô nhất chính là lúc cô nũng nịu, chỉ cần giọng nói của cô hơi dịu dàng, mềm nhũn, là cả trái tim của anh đều bị cô hòa tan rồi.

Sau đó anh nhìn cô bằng ánh mắt nhu tình như nước, chậm rãi nói: “Xét nghiệm DNA.”

“Xét nghiệm DNA?” Lê Hiểu Mạn trừng mắt nhìn Long Tư Hạo, cô giật mình nhìn anh, rồi linh quang chợt lóe, lập tức hiểu rõ tất cả.

Cô hơi ửng đỏ mặt hỏi: “Tư Hạo, ý của anh là là trong cơ thể... của người phụ nữ kia... không có DNA của anh?”

“Uhm.” Long Tư Hạo khẽ gật đầu, anh nhìn cô bằng ánh mắt sáng

quắc, hơi cong môi, hài hước nói: “Nha đầu ngốc, xem ra anh phải dạy cho em một số kiến thức thông thường rồi.”

Lê Hiểu Mạn hơi lúng túng, khuôn mặt đỏ hồng người càng đỏ hơn, cô biết những kiến thức thông thường này, chỉ là trong lúc nhất thời không nghĩ tới mà thôi.

!!

Chương 712: Một lần sảy chân để hận nghìn đời

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cứ ở trước mặt anh, cô sẽ trở nên ngây ngốc, chẳng lẽ đây là ma lực của tình yêu? Sẽ khiến một người trở nên ngu dốt sao?

Cô nhú mày nhìn anh, hơi mím môi: “Không cần anh dạy, em biết nói mà.”

Tuy anh lớn hơn cô mấy tuổi, nhưng hiểu biết hơn cô nhiều, chỉ là cô cũng biết không ít, chẳng qua là đôi khi có chút bất ngờ thôi.

Chuyện này cũng chứng minh, tâm tư anh kín đáo hơn cô nhiều.

Cô đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, mà đến giờ cô cũng chưa hỏi anh.

Cô hơi ngẩng đầu, nhìn anh tò mò hỏi: “Tur Hạo, rốt cuộc anh yêu em từ lúc nào?”

Lạc Thụy đã từng nói rằng anh đã yêu cô rất lâu rồi, bây giờ cô muốn xác định lúc đó là lúc nào.

Long Tur Hạo không ngờ Lê Hiểu Mạn lại đột nhiên hỏi chuyện này, anh đưa tay xoa đầu cô, ánh mắt thâm tình, khóe môi ý cười sủng nịch: “Nếu muốn hỏi anh yêu em từ khi nào, thì đó là mười lăm năm trước.”

“Mười lăm năm trước?” Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh, ánh mắt rung rung: “Là sau lần bắt cóc đó sao?”

Long Tur Hạo khẽ cười nhìn cô: “Trước lúc bắt cóc anh đã thích em rồi.”

“Trước đó?” Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh, trước lúc bắt cóc hình như bọn họ chẳng liên quan gì mà?

Trong trong ấn tượng của cô, anh là một thiết niên vô cùng lạnh lùng, mỗi lần cô đến Hoắc gia, anh đều chẳng bao giờ nói chuyện với cô, bởi vì anh quá lạnh lùng, cô không dám đến gần anh, thậm chí còn không dám nhìn anh nhiều, vậy nên khi đó cô để ý Hoắc Vân Hy hơn.

Hoắc Vân Hy khi đó là một thiết niên rạng rỡ như ánh mặt trời, đưa cô đi chơi, chủ động nói chuyện với cô.

Long Tur Hạo thấy cô kinh ngạc và không tin, anh cong môi cười cười: “Hiểu Hiểu, tin anh, lời anh nói đều là sự thật.”

Lê Hiểu Mạn trừng mắt nhìn, lông mi run rẩy: “Vậy sao anh lại yêu em?”

Long Tur Hạo hơi nhăn mày, mỉm cười nhìn cô: “Yêu một người cần lý do sao?”

Lê Hiểu Mạn khẽ lắc đầu: “Chắc là không.”

“Ha ha...” Long Tur Hạo nhếch môi cười, tham tình nhìn cô: “Yêu là yêu, không cần lý do.”

“Tur Hạo...” Lê Hiểu Mạn rung động nhìn anh, cắn chặt môi, phun ra

một câu: “Anh vậy mà yêu sớm.”

Dứt lời, cô ôm chặt anh, hốc mắt dần dần ướt át, lệ lóng lánh nhìn anh: “Em có tài đức gì mà khiến anh yêu em lâu như vậy, sâu như vậy, thật lòng như vậy?”

Long Tur Hạo đưa tay ôm chặt lấy cô, chiều yêu chiều: “Hiểu Hiểu, cái này không gọi là yêu sớm, đó gọi là mối tình đầu, con tim anh bảo vệ mười mấy năm lại bị tiểu nha đầu như em trộm mất, vì “báo thù”, anh đương nhiên phải trộm lại của em, em nói xem, nếu anh không yêu em sâu nặng, không yêu em thật lòng, yêu em lâu một chút, vậy thì sao có thể trộm lại tim của em? Em đúng là khó theo đuổi, anh không thật lòng một chút sao được?”

Lê Hiểu Mạn càng rung động nhìn anh, ngón tay mảnh khảnh vuốt ve cánh môi gợi cảm: “Chẳng trách miệng Nghiên Nghiên ngọt như thế, đều là di truyền từ anh, bại hoại, nói như vậy, không biết bao cô gái phải gục ngã rồi.”

Cô không thể không thừa nhận, anh nói lời ngon tiếng ngọt thật sự rất lọt tai.

Câu cuối cùng, cô còn mang ý trêu đùa nói lại, tuy miệng nói như vậy, nhưng cô hoàn toàn tin tưởng Long Tur Hạo.

Bây giờ cô tin tưởng từng câu từng chữ mà anh nói với mình.

"Hiểu Hiểu, lần đầu tiên của anh cũng là của em."

Cô tin tất cả "lần đầu tiên" của anh đều dành cho cô cả.

Cô là người con gái đầu tiên anh yêu, là người phụ nữ duy nhất của anh, tất cả lời ngon tiếng ngọt anh đều dành cho cô.

Long Tur Hạo thâm tình nhìn cô, môi mỏng cong lên: “Hiểu Hiểu, những lời anh nói đều xuất phát từ nội tâm, vô cùng chân thực.”

“Tur Hạo, em biết, em tin anh, vừa rồi em chỉ nói đùa thôi.” Lê Hiểu Mạn dùng ánh mắt mềm mại đáng yêu nhìn anh, đôi tay mảnh khảnh ôm chặt cổ anh, nhíu mày hỏi: “Tur Hạo, nếu em không ly hôn với Hoắc Vân Hy mà sống tốt với anh ta, anh sẽ làm thế nào?”

Long Tur Hạo cong môi cười: “Nha đầu ngốc, em nói gì vậy? Nếu thật sự như vậy, chỉ cần em hạnh phúc, anh sẽ không đến quấy rầy em, nhưng bây giờ em giữ lấy người anh, giữ lấy trái tim anh, vậy thì em chỉ có thể là của anh thôi, cả đời này của em đều phải chịu trách nhiệm với hạnh phúc của anh.”

Lê Hiểu Mạn cười nhìn anh, kiên định gật đầu: “Cả đời này của em đều sẽ chịu trách nhiệm với hạnh phúc của anh.”

Anh đợi cô lâu như vậy, yêu cô lâu như vậy, cô sẽ không để anh phải đợi chờ nữa.

Long Tur Hạo khẽ nâng cằm cô lên, ánh mắt trầm trầm nhìn cô chòng chọc: “Hiểu Hiểu, đây là em nói đấy nhé? Em phải chịu trách nhiệm đấy, nếu em dám nuốt lời, anh... Ừm...”

Lê Hiểu Mạn không đợi anh nói xong, chủ động đưa môi lên, hôn anh, ánh mắt mềm mại đáng yêu, ngữ khí kiên định: “Tur Hạo, cả đời này em đều sẽ ở bên anh, sống chết không rời.”

Long Tur Hạo rung động, bàn tay to lớn giữ lấy đầu cô, hôn sâu, lời này anh đợi đã đợi rất lâu, rất lâu rồi...

...

Biệt thự Lăng gia.

“Chị Dinah, chị dẫn em tới đây làm gì?” Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp đôi mắt nhỏ, nhìn Lăng Dinah đang cầm tay mình dẫn vào đại sảnh hỏi.

Lăng Dinah hơi nhíu mày, cúi đầu nhìn Tiểu Nghiên Nghiên cười đắc ý: “Sợ sao? Nói thật cho em biết, là chị cố ý lừa em tới đây, sau đó nhốt em lại, dùng em uy hiếp ba em, chị tin chỉ cần em ở nhà chị, anh Tư Hạo sẽ thường xuyên tới đây, như vậy chị có thể thường xuyên gặp anh Tư Hạo bồi dưỡng tình cảm, bé con, chị thông minh không?”

Trán Tiểu Nghiên Nghiên nổi đầy vạch ngang: “Chị Dinah, chị thông minh quá, chị giúp ba em như vậy, ba em nhất định sẽ rất biết ơn đấy.”

Nghe vậy, Lăng Dinah nheo mắt lại, khó hiểu nhìn Tiểu Nghiên Nghiên toàn thân tỏa ra hào quang trí tuệ: “Bé con, chỉ giáo thêm đi?”

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng mặt, nheo mắt nhỏ: “Ba em chỉ mong sao có cơ hội ở chung với mẹ em, bây giờ chị dẫn em tới đây, cuối cùng ba mẹ em cũng thể ở trong thế giới của hai người, ba em đương nhiên sẽ biết ơn chị.”

Nghe Tiểu Nghiên Nghiên nói, Lăng Dinah chợt hiểu ra, cảm thấy bé con nói quá đúng.

Sao cô ta lại không ngờ đến nhỉ, đưa bé con đi, anh Tư Hạo của cô ta và Lê Hiểu Mạn lại có thể ở trong thế giới của hai người rồi.

Đúng là một lần sảy chân để hận nghìn đời mà!

Cô ta trưng vẻ mặt cầu xin nhìn Tiểu Nghiên Nghiên: “Bé con, em nói quá đúng, chị quyết định rồi, chị sẽ đưa em về.”

Dứt lời, cô ta liền nắm tay nhỏ của Tiểu Nghiên Nghiên, chuẩn bị đưa bé về Hồng Hoa uyển.

Chương 713: Chị có thể bắt chước chữ...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy thế, Tiểu Nghiên Nghiên lại ngẩng đầu nhíu mày nhìn cô, thanh âm non nớt: “Chị Dinah, vốn ba em sẽ cảm kích chị, nhưng nếu chị lại đưa em về chẳng phải lại bị ba em ghét sao? Chị làm như vậy sẽ khiến ba em rất khó chịu đó...! Nếu em là chị Dinah, em sẽ không làm thế đâu, em thấy chị Dinah nói cũng đúng đấy chứ, nếu chị nhốt em ở đây, ba em không chừng sẽ đến đây tìm đấy...! Như vậy chị Dinah có thể thường xuyên gặp ba em, thuận tiện bồi dưỡng tình cảm rồi.”

Lăng Dinah nghe vậy, cúi đầu nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, ánh mắt kinh ngạc nghi ngờ: “Bé con, em đang giúp chị sao? Lê Hiểu Mạn rốt cuộc có phải mự ruột em không thế?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhíu nhíu mày, nhìn Lăng Dinah cười khế: “Không thể thật hơn.”

Lăng Dinah nheo mắt lại, tò mò nhìn cô: “Vậy em giúp chị làm gì?”

“Em có giúp chị đâu, em chỉ nói thật thôi, chị Dinah, chị có thể bắt chước chữ viết người khác không?”

Lăng Dinah chớp mắt, không hiểu nhìn bé: “Không giống lắm, sao vậy?”

Tiểu Nghiên Nghiên kéo Lăng Dinah vào đại sảnh, ngồi xuống sofa, đặt túi xách nhỏ lên bàn trà rồi lấy vở bài tập và bút máy ra.

Sau đó bé ngẩng mặt lên, híp mắt cười nhìn Lăng Dinah: “Chị Dinah, hôm nay em phải viết ba chữ, mỗi chữ 50 lần, phiền chị...! Chị Dinah, bắt chước chữ của em, nhớ phải bắt chước giống một chút nhé...!”

Dứt lời, Tiểu Nghiên Nghiên đưa sách bài tập và bút máy của mình cho Lăng Dinah.

Nhìn mấy thứ bé đưa qua, Lăng Dinah há hốc mồm: “Bé con, em để chị làm bài tập giúp em?”

Tiểu Nghiên Nghiên cau mày, lắc đầu hỏi: “Chị Dinah, có vấn đề gì lớn sao?”

Lăng Dinah thấy bé nhăn mày, lắc đầu thì lòng mềm nhũn, nói thật: “Không lớn.”

Mắt Tiểu Nghiên Nghiên sáng lên: “Vậy là không sao rồi, chị Dinah, chị thật tốt, cảm ơn chị.”

Dứt lời, cô bé chu mỏ đến gần gương mặt xinh đẹp của Lăng Dinah, hôn “bẹp” một cái, tươi cười, giọng nói ngọt ngào: “Chị Dinah, vậy thì phiền chị nhé, vất vả cho chị rồi...!”

Nhìn Tiểu Nghiên Nghiên ngọt ngào đáng yêu, Lăng Dinah không đành lòng cự tuyệt, bất đắc dĩ nhận lấy sách và bút của cô bé.

Trên sách bài tập đã viết xong một chữ, cô nằm úp sấp ở trên bàn trà, cầm bút bắt chước theo chữ của Tiểu Nghiên Nghiên, viết xong, cô nhăn mày, tự nhiên cảm thấy mình đang bị trêu chọc.

Hình như cô bị bé con này lừa dối tính kế rồi thì phải?

Tiểu Nghiên Nghiên thấy Lăng Dinah thật sự bắt chước chữ mình, giúp mình làm bài tập thì khế cười, nhưng trong mắt lại hiện lên sự gian manh xảo hoạt.

Cô bé theo Lăng Dinah tới đây, vốn có ba nguyên nhân.

Thứ nhất, có người làm bài tập giúp bé, cho ba mẹ thân yêu tự do.

Nếu cô bé về, mẹ bé nhất định sẽ bắt bé làm bài tập.

Nhưng cô bé vẫn có nguyên tắc, không để người khác viết bài hộ hết.

Lúc viết, nếu cô bé cảm thấy không cần viết đến mấy chục lần thì mới để người khác giúp, nếu cần, cô bé sẽ tự mình viết.

Đừng nhìn cô bé nhỏ tuổi, lười biếng thì lười biếng, nhưng nên học cái gì cô bé vẫn thật sự chú tâm học.

Thứ hai, cô bé có thể “Giải quyết” tình địch Lăng Dinah như hổ rình mồi với ba này giúp mẹ thân yêu.

Thứ ba, cô bé biết ba thân yêu rất muốn cùng mẹ thân yêu ở trong thế giới của hai người, cho nên người lương thiện như cô bé đương nhiên phải giúp hai người chứ.

Sau đó, Lăng Hàn Dạ thấy em gái nhỏ của mình giúp Tiểu Nghiên Nghiên làm bài tập, còn Tiểu Nghiên Nghiên thì cầm ipad chơi game, khóe miệng anh hơi giật giật, những lời vừa rồi Tiểu Nghiên Nghiên nói anh đều nghe thấy hết.

Nhóc con này không ngờ có thể dọa được đứa em gái này của anh, còn để nó giúp mình làm bài tập nữa chứ. Anh không thể không nói,

nhóc con này quả là thông minh giống hệt Long Tur Hạo.

Lại còn giảo hoạt không gì sánh kịp.

Có một đứa con gái thông minh đáng yêu như vậy, giờ phút này anh ta cực kì hâm mộ, cực kì ghen tị với Long Tur Hạo.

Anh và Lê Hiểu Mạn có thể gặp lại nhau, có thể bắt đầu lại, còn có kết tinh tình yêu, đúng là không dễ.

Mà anh ta...

Ánh mắt sâu thẳm hiện lên sự đau đớn mất mát...

Cô gái Lâm Mạch Mạch này không ngờ lại biến mất hơn năm năm, đến giờ anh cũng vẫn chưa tìm thấy.

Lần trước ở triển lãm Newyork, anh cứ cho rằng cô đã xuất hiện, nhưng khi đuổi theo anh mới phát hiện mình nhận nhầm.

Chưa từng có một cô gái nào khiến anh nhớ nhung lâu như vậy, cô là người đầu tiên. Giấu đi cảm xúc cô đơn trong mắt, anh xải bước đến, ngồi xuống cạnh Tiểu Nghiên Nghiên.

Anh nheo mắt nhìn cô bé đang chơi game, nhếch môi cười: “Bạn nhỏ Nghiên Nghiên, nếu đã đến thì cứ coi đây là nhà mình nhé.”

Tiểu Nghiên Nghiên đang chơi game ngẩng đầu, nhìn anh, cười ngọt ngào: “Cảm ơn chú đẹp trai.”

Nhìn Tiểu Nghiên Nghiên đáng yêu như vậy, Lăng Hàn Dạ càng ngày càng ghen tị với Long Tur Hạo.

Anh cũng muốn có một đứa con gái đáng yêu như vậy!

Ánh mắt anh tràn ngập ý cười: “Bạn nhỏ Nghiên Nghiên, cứ gọi chú là chú Lăng.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn anh lễ phép gật đầu: “Vâng! Chú Lăng.”

“Bạn nhỏ Nghiên Nghiên, cháu đáng yêu quá đi mất.” Lăng Hàn Dạ càng nhìn Tiểu Nghiên Nghiên càng thích, không nhịn được đưa tay xoa đầu cô bé.

Lăng Dinah viết bài tập xong giúp Tiểu Nghiên Nghiên thì ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy anh trai Lăng Hàn Dạ của mình dịu dàng xoa đầu Tiểu Nghiên Nghiên, thấy khuôn mặt tuấn lãng ấy mang theo nét mặt của một người ba hiền, cô không khỏi kinh ngạc nheo mắt lại.

“Anh, anh uống nhầm thuốc hả? Anh có biết bộ dạng bây giờ của mình thế nào không? Rất giống một người ba hiền đấy.”

Lăng Dinah nói như vậy là vì trong ấn tượng của cô, Lăng Hàn Dạ là một người tính cách rất quái dị, không bình thường, nói chung anh tài cô chẳng có tí liên quan nào đến chữ ba cả.

Cô vẫn luôn cho rằng cả đời này anh trai đều sẽ không kết hôn sinh con chứ.

Bởi vì anh trai cô tâm tính bất định, cô chưa từng thấy anh ấy để ý bất kì người phụ nữ nào.

Bên người anh trai cô có rất nhiều bóng hồng, nhưng cô biết anh trai mình đối với những người phụ nữ chủ động đưa lên giường này đều là gặp dịp thì chơi, không hề có tình cảm thật sự.

Lăng Hàn Dạ nghe thấy lời của Lăng Dinah thì miệng khẽ giật giật:
“Ba hiền? Anh già vậy rồi sao?”

Chương 714: Phần nộ, đêm nay cho anh nổ tung

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Dinah liếc mắt nhìn anh, không chút khách khí trả lời: “Đã ngoài ba mươi rồi, mày nghĩ anh còn trẻ lắm ấy? Trên mặt anh chỉ còn thiếu vài nếp nhăn nữa thôi, anh Tư Hạo cũng có con gái rồi, anh vẫn cô đơn một mình như vậy, đeo cái danh đại thiếu gia Lăng gia mà ngay cả một cô bạn gái anh cũng không có, anh muốn khiến bà nội giận ba mẹ đến chết sao?”

Đôi mắt nâu của Lăng Hàn Dạ nheo lại, cũng không chút khách khí trả lời: “ Em cũng biết Long thiếu có con gái rồi, vậy em còn nhớ thương anh ta làm gì, Lăng tiểu thư, em cũng là gái ế hai lần rồi, em còn không tìm người đi, cẩn thận hoa tàn ít bướm không ai muốn, dù sao nam nhân bốn mươi một chi hoa, nữ nhân bốn mươi bã đậu.”

Tính cách Lăng Dinah rất mạnh mẽ, nhưng bị anh trai nói vậy, khó tránh khỏi bị đá kích.

Cô “bá” một cái đứng lên, hung hăng nhú mày, đưa tay chỉ vào anh: “Lăng Hàn Dạ, anh đủ rồi đấy, nếu anh còn dám nói một câu, đừng trách em quân pháp bất vị thân, đêm nay cho anh nổ tung luôn.”

Đối với chuyện ấy, Lăng Hàn Dạ vẫn tin, anh tin em gái nói được làm được.

Lần trước cô suýt nữa cho nổ bay biệt thự của anh.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy Lăng Hàn Dạ và Lăng Dinah lại “cãi nhau”, bé chớp đôi mắt, nhăn mày, thanh âm non nớt ngọt ngào: “Con đói.”

Hai người nghe bé nói đói bụng, đồng thời cúi xuống nhìn bé hỏi: “Muốn ăn gì?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhú nhú mày, cười nhìn Lăng Hàn Dạ hỏi: “Ăn gì cũng được ạ?”

Ánh mắt Lăng Hàn Dạ mang theo ý cười nhìn Tiểu Nghiên Nghiên đáng yêu: “Đương nhiên là được.”

“Thật chứ?” Ánh mắt Tiểu Nghiên Nghiên sáng ngời, chớp mắt: “Con muốn ăn bánh ngọt chú Lăng làm được không ạ?”

Dừng lại một chút, không đợi Lăng Hàn Dạ trả lời, bé lại dùng thanh âm non nớt nói: “Chú Lăng, con biết chú nhất định không từ chối đâu, vất vả cho chú Lăng rồi, nếu chú không biết làm bánh ngọt, giờ có thể học nha! Chú đừng cần sợ con không chờ được, tú sắc khả xan (sắc đẹp có thể thay cơm:v), chú Lăng đẹp trai như vậy, lúc con đói chỉ cần đến phòng bếp nhìn chú vài lần là nhịn được, chú Lăng, giờ chú có thể đến phòng bếp làm bánh ngọt giúp con được không? Chú nói con muốn ăn gì cũng được mà.”

Lăng Hàn Dạ nhìn Tiểu Nghiên Nghiên cười ngọt ngào, đưa tay xoa xoa đầu bé: “Bạn nhỏ Nghiên Nghiên, lời hay con cũng nói xong rồi, chẳng lẽ chú lại không nghe theo, chú đi làm đây.”

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu nhìn Lăng Hàn Dạ cười gật đầu: “Vâng, vậy phiền chú làm bánh ngọt mang tới nhé, cảm ơn chú.”

“Không cần cảm ơn, ai bảo con là con gái bảo bối của Long thiếu, còn đáng yêu như vậy, còn nói ngọt như thế, vì bạn nhỏ Nghiên

Nghiên phục vụ là vinh hạnh của chú.”

Dứt lời, Lãng Hàn Dạ dưới ánh mắt kinh ngạc của Lãng Dinah đi thẳng vào phòng bếp.

Giờ trẻ con khôn thật, tú sắc khả san, từ này dùng khen người ta quá tốt.

Trên gương mặt tuấn mỹ tà mị của Lãng Hàn Dạ mang theo ý cười, cảm thấy làm bánh ngọt cho Tiểu Nghiên Nghiên đáng giá.

Mà anh là đại thiếu gia Lãng gia, căn bản sẽ không nấu cơm, càng đừng nói là làm bánh ngọt, anh nhất định phải học.

Tiểu Nghiên Nghiên “mời” Lãng Hàn Dạ đi làm bánh ngọt xong, ngẩng đầu nhìn Lãng Dinah vẻ mặt kinh ngạc không dám tin, thanh âm non nớt: “Chị Dinah, chúng ta ngồi chờ bánh ngọt.”

Lãng Dinah lấy lại tinh thần cúi xuống nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, giờ ngón cái vớ bé: “Không vừa nha, anh chị chưa bao giờ vào bếp cả, cho đến giờ chưa làm cơm bao giờ, vậy mà em có thể khiến anh ấy làm bánh ngọt cho em, quá đỉnh!”

Tiểu Nghiên Nghiên nhú mày: “Chị Dinah, chị không thấy sao? Em giúp chị xả giận nha! Chú Lãng vừa rồi chọc chị giận, em để chú ấy đi làm bánh ngọt, đợi chú ấy làm xong rồi, chị Dinah cứ trực tiếp ném lên đầu chú ấy là được rồi.”

Nghe vậy, Lãng Dinah cong người, cười nhìn bé: “Không vừa đâu, em thật sự quá đỉnh, cảm ơn em xả giận giúp chị nha!”

Tiểu Nghiên Nghiên híp mắt cười: “Em còn muốn cảm ơn chị Dinah giúp em tác nghiệp, mỗi chữ viết năm lần, chị Dinah viết xong chưa?”

“Không phải mỗi chữ viết năm mươi lần sao?” Lăng Dinah vẽ mặt kinh ngạc nhìn bé, liếc khuôn mặt non nớt đáng yêu của Tiểu Nghiên Nghiên, hơi hơi nhú mày, đột nhiên cảm thấy bị bé đùa giỡn, vừa nãy nhất định là cố ý, cố ý để cô viết dư bốn mươi lăm lần.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy Lăng Dinah nhú mày, kéo tay cô, ngẩng mặt lên cười nhìn cô: “Chị Dinah, viết dư cũng không sao, chị viết thêm mấy lần coi như luyện tập, về sau chị bắt chước sẽ giống hơn.”

“Còn có về sau?” Lăng Dinah co quắp khóe môi, đúng là phúc hắc mà.

Cô Lăng Dinah vậy mà để cô nhóc này đùa giỡn như vậy.

Sinh ra con gái thông minh như vậy, anh Tư Hạo của cô và Lê Hiếu Mạn thật sự là hại người rất nặng.

“Chị Dinah, em có chuyện muốn hỏi chị.”

“Chuyện gì?” Lăng Dinah nhú mày, đừng là tính kế người ta nữa ấy chứ.

Tiểu Nghiên Nghiên cũng nhú mày như cô: “Em gọi anh của chị là chú, gọi chị là chị, hình như chị Dinah bị thiệt nha!”

Lăng Dinah cười nheo mắt lại, vẽ mặt không sao cả nhìn bé: “Không sao, không có gì đâu, chỉ là một cái xưng hô mà thôi, cũng sẽ không thay đổi cái gì, em gọi chị càng trẻ chị càng thích.”

Ánh mắt Tiểu Nghiên Nghiên sáng ngời, nhìn cô: “Vậy em gọi chị là chị Tiểu Na được không?”

“Chị Tiểu Na?” Lăng Dinah vừa nghe xưng hô này, gương mặt quyến rũ động lòng người tràn đầy ý cười, trong lòng vô cùng ưng ý.

Lập tức cô ngồi xuống, cười nhìn Tiểu Nghiên Nghiên nói: “Đương nhiên có thể, không sao đâu, em đúng là đáng yêu, chị Tiểu Na càng ngày càng thích em, tạm thời đừng về, ở lại đây được không?”

“Vâng!” Tiểu Nghiên Nghiên ý cười càng sâu nhìn cô, trả lời cực kỳ sáng khoái, bé chính là muốn những lời này, cô ở lại là có thể giúp mẹ giải quyết luôn “tình địch” này.

Lập tức bé gọi điện cho ba mẹ, nói muốn ở lại nhà chị Tiểu Na, tạm thời không về.

Lúc Long Tư Hạo nhận được điện thoại, mới vừa cùng Lê Hiếu Mạn trở lại Hồng Hoa Uyển.

Anh ở điện thoại dặn dò Tiểu Nghiên Nghiên một lúc mới cúp điện thoại, lập tức lại gọi cho Lăng Hàn Dạ.

Lúc nhận được điện thoại Lăng Hàn Dạ đang làm bánh ngọt cho Tiểu Nghiên Nghiên, người hầu đứng bên cạnh giúp đỡ, vừa hỏi vừa học khiến cả người anh từ trên cao xuống dưới đều dính đầy bột mì, nhất là khuôn mặt tuấn mỹ tà mị kia, giống như được đánh phấn.

“Long thiếu, sao lại gọi qua đây? Nhớ con gái bảo bối à?”

Long Tư Hạo hơi híp mắt, trầm giọng nói: “Chăm sóc con gái bảo bối của tôi tốt vào, nếu nó thiếu một sợi tóc, cậu cứ tìm chỗ mộ địa nào tốt tốt chờ tôi tiễn cậu về trời nhé.”

Dứt lời, anh trực cúp máy.

Lê Hiểu Mạn đứng bên cạnh anh, thấy anh cúp máy liền nhíu mày nhìn anh hỏi: “Nghiên Nghiên không trở về?”

Ánh mắt Long Tư Hạo mang theo ý cười nhìn cô khẽ gật đầu: “Tạm thời không trở lại.”

Chương 715: Hiểu Hiểu Long thiếu đăng ký kết hôn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lập tức anh vươn tay ôm cô vào lòng, môi mỏng dán lên tai cô, thanh âm trầm thấp: “Đúng lúc, chúng ta có thể nhân cơ hội hưởng thụ thế giới hai người, em muốn ăn anh trước hay ăn cơm trước?”

“Ăn cơm trước, em đi nấu. “ Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, nhướn mày nhìn anh, sau đó từ rời khỏi ngực anh đi xuống phòng bếp.

Long Tư Hạo híp mắt, ánh mắt sáng quắc nhìn tấm lưng mảnh khảnh của cô: “Hiểu Hiểu, anh muốn ăn em trước.”

Dứt lời, anh bước tới, bàn tay giữ chặt tay cô, thoáng dùng sức liền kéo cô vào lòng.

“Tur... Ừm...”

Lê Hiểu Mạn còn chưa phản ứng lại, môi Long Tư Hạo liền áp tới, gắt gao cuốn lấy môi cô.

Nụ hôn nồng cháy như một đốm lửa thiêu đốt môi cô.

Cô bị nhiệt tình như bão táp của anh áp tới cuốn theo, chỉ giật mình một cái, sau đó hai tay cô khoác lên cổ anh, khẽ ngả đầu, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh.

Hai người vừa hôn vừa đi vào phòng ngủ, mà trên sàn từ phòng

khách đến phòng ngủ đều trải đầy quần áo hai người, kiêu diễm một mảnh.

Trong phòng ngủ, hơi thở ái muội lan tỏa, thật lâu không tiêu tan.

Bữa sáng hôm sau kết thúc, Long Tư Hạo không đến công ty, còn muốn kéo Lê Hiểu Mạn đi tiếp tục thế giới hai người, Lê Hiểu Mạn nói muốn dẫn anh đến một nơi anh thích nhất, nhưng cũng không nói với anh là đi đâu.

Bởi vì Lê Hiểu Mạn tạm thời không muốn Long Tư Hạo biết cô muốn dẫn anh đi đâu, cho nên hôm nay là cô lái xe, hơn nữa còn bịt mắt Long Tư Hạo ngồi ghế phó lái.

Long Tư Hạo bị bịt mắt đương nhiên không thấy gì, anh vươn tay đụng tới lưng Lê Hiểu Mạn, nghiêng người tới gần cô: “Hiểu Hiểu, em muốn dẫn anh đi đâu vậy?”

Lê Hiểu Mạn từ tốn lái xe nhướn mày nhìn anh, ngữ điệu mang theo thần bí: “Đến rồi anh sẽ biết, chỗ kia anh đã sớm muốn tới.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo đang muốn đưa tay kéo tấm vải bịt mắt xuống, Lê Hiểu Mạn thấy thế lập tức ngăn cản anh.

“Tur Hạo, không được kéo xuống, nếu không em không mang anh tới đó nữa, lập tức quay về.”

Long Tư Hạo nghe cô nói vậy, dừng tay, cong môi cười: “Hiểu Hiểu, em càng ngày càng lẳng mạn.”

“Ở cùng anh lâu như vậy có thể không lẳng mạn sao?” Lê Hiểu Mạn nhướn mày nhìn anh nói xong rồi im lặng, đi thẳng tới chỗ muốn tới, cô mới dừng xe lại.

Cô xuống xe trước, sau đó đi qua phía phó lái mở xe cho Long Tur Hạo, mắt mang theo ý cười nhìn anh: “Được rồi, tới nơi rồi.”

Dứt lời, cô đưa tay kéo mảnh vải bịt mắt Long Tur Hạo xuống.

“Thấy lại ánh sáng rồi.” Long Tur Hạo hơi híp mắt, ánh mắt ôn nhu nhìn sâu vào Lê Hiểu Mạn: “Hiểu Hiểu, trong hồ lô của em thực ra bán gì vậy?”

Lê Hiểu Mạn hơi nhướn mày, cười nhìn anh: “Anh xuống xe nhìn chẳng phải sẽ biết sao.”

Lập tức cô liền đưa tay ra trước mặt Long Tur Hạo.

Thấy thế, Long Tur Hạo khẽ liếc người nào đó đang tỏ ra thần thần bí bí, vươn tay cầm lấy tay cô, sau đó xuống xe.

Lê Hiểu Mạn thuận thế đóng cửa xe, kéo anh đi về phía trước.

Long Tur Hạo tò mò nhìn cô một cái, nâng mắt nhìn về phía trước.

“Cục dân chính” ba chữ to đập vào mắt anh.

Anh sững sốt, giật mình đứng ngay tại chỗ.

Đôi mắt hẹp dài của anh không dám tin nhìn ba chữ kia, cục dân chính, nơi thần bí mà Hiểu Hiểu dẫn anh tới lại là cục dân chính?

Lê Hiểu Mạn thấy anh đột nhiên đứng im, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào ba chữ cục dân chính, cô hơi hơi nhướn mày, ánh mắt mang theo ý cười nhìn anh: “Tur Hạo, sao vậy? Nếu không vào cục dân chính hết giờ làm việc đó.”

“Hiểu Hiểu...” Long Tur Hạo thu lại ánh mắt, cúi xuống xúc động nhìn Lê Hiểu Mạn: “Em thật sự quyết định vậy chứ?”

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn kiên định vô cùng nhìn anh, gật mạnh đầu: “Vâng, Tur Hạo, em đã quyết định rồi, tuyệt không hối hận.”

Ánh mắt kiên định của cô khiến tim Long Tur Hạo rung động, anh chờ ngày này thật lâu, rốt cục cũng đợi được rồi.

“Hiểu Hiểu.” Đột nhiên, anh ôm cô vào lòng, xiết chặt, đôi mắt hẹp dài hơi ướt: “Cảm ơn em đã để anh chờ được tới ngày này.”

Lê Hiểu Mạn ở trong lòng anh ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt dăng lên một tầng sương mờ, giọng nói mang theo đau lòng: “Tur Hạo, xin lỗi, để anh đợi lâu như vậy.”

Bàn tay Long Tur Hạo khẽ nâng khuôn mặt thanh lệ của cô, nheo mắt nhìn cô chăm chú, ánh mắt thâm tình: “Hiểu Hiểu, dù anh phải chờ bao lâu cũng không quan trọng, quan trọng là... anh chờ được rồi.”

Dứt lời, anh cúi đầu trần trọc hôn lên môi cô, lập tức xoay người bế cô lên, cúi xuống ôn nhu nhìn cô, ánh mắt đong đầy ý cười: “Có mang theo giấy tờ không?”

Lê Hiểu Mạn giơ túi trong tay lên, nheo mắt lại cười nhìn anh: “Yên tâm đi, hôm nay em quyết tâm đăng ký cùng anh, giấy tờ của anh và em đều mang đầy đủ.”

Nghe vậy, Long Tur Hạo hơi híp mắt, ánh mắt thâm tình nhìn cô, môi khẽ cong lên: “Hiểu Hiểu, không phải em đã sắp đặt lâu rồi chứ?”

Lê Hiểu Mạn cúi đầu tựa vào ngực anh, khẽ môi mang theo ý cười

hạnh phúc: “Nào có lâu như anh.”

Nếu không phải anh lúc nào cũng mang theo giấy tờ bên người, sao cô có thể dễ dàng tìm thấy chứng minh thư của anh, hôm nay mang tới kinh hỉ cho anh, dẫn anh tới nơi này.

Bởi vì đi sớm, hơn nữa hôm nay những cặp đôi đến đăng ký cũng không nhiều, Long Tư Hạo và Hiểu Hiểu vào đó chưa đến nửa giờ, hai người mỗi người cầm một tờ giấy đỏ ra khỏi cục dân chính.

Lần này đăng ký dễ dàng như vậy, Long Tư Hạo cảm thấy giống như nằm mơ, không dám tin tưởng anh và Hiểu Hiểu của anh thật sự đăng ký kết hôn.

Mãi đến khi ngồi vào xe, đôi mắt hẹp dài của anh nhìn chăm chăm giấy đỏ trên tay, anh chủ yếu là kiểm tra trên giấy kết hôn có đóng sai dấu không, hay có viết sai ngày không, có viết sai tên anh và Hiểu Hiểu hay không.

Thật ra giấy kết hôn của anh và Lê Hiểu Mạn, vừa rồi ở cục dân chính, anh đã kiểm tra tỉ mỉ rồi.

Chương 716: Hiểu Hiểu Long thiếu đăng ký kết hôn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn ngồi bên cạnh cũng nhìn chăm chăm giấy chứng nhận kết hôn trong tay cô mình nửa ngày.

Nhưng cô nhìn chính là ảnh chụp của cô và Long Tư Hạo.

Trên hình cô và anh đều mang theo nụ cười thật tâm, cô càng nhìn càng cảm thấy hạnh phúc, càng xem càng cảm thấy bọn họ xứng đôi.

Đột nhiên, sau tai cô nóng lên, thanh âm trầm thấp thanh nhuận của Long Tư Hạo truyền đến tai cô.

“Hiểu Hiểu, có phải càng xem càng cảm thấy chúng ta có tướng phu thê không.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn hơi nâng mắt, đối diện với ánh mắt sáng bừng của Long Tư Hạo, trong đôi mắt đó chứa đầy ý cười và tình cảm sâu nặng khiến cô rung động.

Khóe mắt lông mày của cô cũng đều nhiễm ý cười hạnh phúc, nghiêng người nhào vào lòng anh, đôi tay mảnh khảnh ôm chặt cổ anh, đôi mắt ướt lệ thâm tình nhìn anh, mím môi cười: “Ông xã, anh là của em.”

Hai tiếng “ông xã” khiến tim Long Tư Hạo không ngừng rung động, vui sướng không thôi.

Tay anh nắm chặt đôi tay mảnh khảnh của cô, hôn lên môi cô, lập tức trán đụng trán, ánh mắt thâm tình cứng chiều nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em vĩnh viễn là của anh, muốn anh gọi em thế nào? Vợ yêu? Bà xã? Mẹ tụi nhỏ? Nương tử? Darling? Thân ái? Long phu nhân? Phu nhân? Bà quản gia?”

“Ha ha...” Lê Hiểu Mạn bị anh chọc cười, ánh mắt mềm mại đáng yêu nhìn chăm chăm khuôn mặt anh tuấn của anh, đôi mắt tràn đầy ý cười: “Tùy anh, anh muốn gọi thế nào cũng được, chỉ cần anh thích.”

Long Tư Hạo híp mắt ý cười nồng đậm nhìn cô, cúi đầu hôn lên môi cô, cong môi cười: “Vậy gọi là Hiểu, hay là vợ?”

“Vợ? Hiểu? Vợ nhỏ?” Lê Hiểu Mạn cân nhắc, nhướn mày cười nhìn anh: “Có thể, toàn bộ đều duyệt, chồng muốn gọi sao cũng được, chỉ cần chồng vui là được.”

Thấy cô tán thành, ý cười trong mắt Long Tư Hạo càng thêm phần nồng đậm, ánh mắt nhìn cô cũng càng lúc càng thâm tình ôn nhu.

“Bà xã, cuối cùng chúng ta cũng trở thành bà xã ông xã hợp pháp, em muốn đi nơi nào chúc mừng?”

Lê Hiểu Mạn nâng tay lên ôm cổ anh một cách chăm chú, con ngươi trong suốt nhìn anh dịu dàng: “Em muốn về nhà.”

“Được!” Âm thanh Long Tư Hạo thốt ra muốn bao nhiêu ôn nhu có bấy nhiêu ôn nhu, sau đó khởi động xe.

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy vậy, hơi cúi mày nhìn anh: “Ông xã ơi, chúng ta không trở về Hoa Hồng Uyển, em muốn về biệt thự ven hồ Thủy Lộ.”

Nghe xong lời cô nói, bàn tay đang xoay vô lăng của Long Tư Hạo có hơi dừng lại, tròn mắt di chuyển sang người bên cạnh lại thêm mấy phần sâu lắng: “Bà xã, tạm thời chúng ta không... ưm...”

Còn chưa nghe xong lời từ chối của Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn đã bất thành linh nghiêng người về phía trước, chủ động hôn lên môi anh.

Mỗi khi cô chủ động, Long Tư Hạo đều không thể chống cự được.

Năm ngón tay anh luồn vào mái tóc xoăn mềm của cô, rồi men ra sau gáy đỡ lấy đầu cô, khiến nụ hôn càng trở nên sâu sắc.

Có thể nói là rất lâu sau, nụ hôn này mới được kết thúc.

Hai cánh môi đỏ mọng của cô trở nên ướm át, tảo ra ánh sáng lộng lẫy mê người.

Cô hơi thở dốc, ánh mắt không ngớt dịu dàng nhìn anh: “Ông xã, Tư Hạo, em biết những gì anh muốn nói? Chính là anh muốn nói tạm thời không thể trở về biệt thự ven hồ Thủy Lộ, anh đang sợ chúng ta sẽ gặp nguy hiểm, có phải không? Nhưng em không sợ, không phải em còn có anh sao? Em cảm thấy chỉ khi chúng ta trở lại nơi đó có thể sẽ tìm ra chút ít manh mối, em muốn sớm điều tra chân tướng cái chết của mẹ, muốn sớm tóm lấy những kẻ đứng ở phía sau năm xưa đã hãm hại hai chúng ta.”

Nói xong, cô ôm chặt lấy cổ anh, nhẹ nhàng mỗ mỗ lên môi anh, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng rõ ràng mang theo nũng nịu: “Ông xã, em muốn trở về biệt thự ven hồ Thủy Lộ chúc mừng cũng không được ư? Ở đó có nhiều người làm như vậy, nên em chỉ cần ‘áo đến thì đưa tay cơm đến thì há mồm’.”

Ánh mắt Long Tư Hạo nhìn cô dật đầy ý cười, ngón tay nhẹ nhàng véo lấy chóp mũi cô, cong môi cười: “Hiểu Hiểu, chỉ anh phục vụ em thôi không tốt sao? Anh cũng có thể để cho em ‘áo đến thì đưa tay cơm đến thì há mồm’.”

Rất nhanh chóng anh đã chuyển đề tài: “Được rồi, nếu như em đã muốn trở về biệt thự ven hồ Thủy Lộ, vậy thì chúng ta sẽ trở về đó ngay bây giờ.”

Nhìn thấy anh đáp ứng yêu cầu của cô, Lê Hiểu Mạn cười cười chồm người đến sát anh hơn, sau đó nhẹ nhàng trao cho anh một nụ hôn, rồi nhanh chóng rút lui.

Thời khắc này, chính là thời gian anh rất hạnh phúc, so với quá khứ còn hạnh phúc gấp trăm ngàn lần, bởi vì, rốt cục thì Hiểu Hiểu cũng “danh chính ngôn thuận” trở thành bà xã “hợp pháp” của anh.

Hiện tại bọn họ chỉ thiếu một hôn lễ, nhất định anh sẽ cho một hôn lễ long trọng nhất.

Lúc đến biệt thự ven hồ Thủy Lộ, Lê Hiểu Mạn vẫn còn ngả người dựa sát vào ngực Long Tư Hạo, ánh mắt nhìn anh có biết bao thâm tình, vừa nói vừa cười đi vào phòng khách.

Chương 717: Em đoán, thai lần này là...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đúng lúc chỉ có vài người giúp việc lau dọn sàn nhà trong sảnh, nhìn thấy bọn họ ôm nhau đi vào liền nhanh chóng đứng lên, kính cẩn chào: “Thiếu gia, thiếu phu nhân.”

Lê Hiểu Mạn quét mắt nhìn một hàng người giúp việc đang đứng trước mặt mình, khóe môi hơi cong, một tay cô khẽ vuốt ve bụng dưới của mình, thanh âm không lớn không nhỏ: “Tur Hạo, anh đoán xem trong bụng em là con trai hay con gái?”

Một vài người giúp việc đứng sau lưng cô nghe được lời này, bọn họ vẻ mặt khác nhau tới nhìn cô cô nhìn tôi, như là đang muốn hỏi ‘Thiếu phu nhân mang thai?’

Long Tur Hạo nghe cô bỗng nhiên nói như vậy, hơi run run, đôi mắt đẹp dài híp lại, khóa cô vào cái nhìn sâu lắng của mình, đôi môi mỏng ghé sát đến bên góc tai cô, giọng nói trầm thấp: “Bà xã, vở kịch này ở đâu ra?”

Lê Hiểu Mạn nhú mày nhìn anh cười cười dụ dàng: “Anh đoán là con gái sao! Nhưng em lại đoán là con trai nha, đứa bé lần này em mang chắc chắn là trai.”

Long Tur Hạo thu lại ánh mắt, lại thâm trầm liếc cô thêm cái nữa, sau đó cúi người bế ngang cô lên, bước chân sải lớn băng qua đại sảnh tiến vào thanh máy chuyên dụng lên thẳng lầu ba.

Vào phòng ngủ, Long Tur Hạo nhắc chân trực tiếp đá một phát đóng luôn cửa phòng ngủ lại.

Rất nhanh chóng anh đã ôm cô bước đến chiếc giường lớn sang trọng.

Sau khi đặt cô nằm xuống giường xong, anh đang tính ngời dậy thì hai cánh tay mảnh dẻ của Lê Hiểu Mạn đã ôm chặt lấy cổ anh, bởi vì trọng tâm không vững nên anh đã ngã đè lên cơ thể mềm mại của cô.

Ánh mắt anh co rút, lại thêm mấy phần nóng rẫy: “Hiểu Hiểu...”

Cô nhìn anh dịu dàng, khóe mắt kéo lên nụ cười nồng đậm, thanh âm ôn nhu kèm theo biết bao thâm tình đang tan chảy: “Ông xã, em muốn sinh con trai cho anh, em muốn có một tiểu Tur Hạo.”

Long Tur Hạo hơi nhíu mày, bàn tay to lớn phủ lên bụng cô: “Nơi này của bà xã không phải đang có sao?”

Cả gương cô trở nên đỏ ửng, mí mắt hơi rử: “Đến cùng là có hay không không phải anh rõ lắm sai? Lời ban nãy em nói xuất phát từ mục đích gì, anh cũng biết mà.”

Tròng mắt Long Tur Hạo dật đầy ý cười, gương mặt đẹp trai cũng trở nên tối dần: “Hiểu Hiểu, cứ cho là em muốn dụ người bì ẩn kia ra mặt, em cũng không cần lấy chuyện mang thai ra làm mồi nhử, nhớ như...”

Ngón tay xinh đẹp của Lê Hiểu Mạn che môi anh, nhíu mày nhìn anh cười cười: “Chính xác alf em rất hi vọng sẽ xảy ra cái ‘nhỡ như’ này, lần này, em sẽ không tiếp tục bị người bì ẩn kia hãm hại nữa, gã hại

em lâu như vậy, thì giờ phải đến lượt em, em nhất định sẽ đem những thương tổn gã giành cho em trả lại gấp bội lần.”

Nói xong câu kia, đáy mắt cô lướt qua ánh sáng lạnh lùng.

Long Tur Hạo nhìn gương mặt có phần lạnh lùng của Lê Hiểu Mạn, bàn tay to lớn nâng cằm cô lên, ánh mắt nhìn cô sâu lắng: “Xem ra cô dâu nhỏ của anh lớn thật rồi, đã biết tính kế hại người rồi.”

Đầu mày xinh đẹp Lê Hiểu Mạn khẽ nhú, ánh mắt mang theo mấy phần lo lắng nhìn anh: “Em như thế này có phải rất nguy hiểm không? Có phải em rất xấu xa?”

Long Tur Hạo ngồi thẳng người, sau đó kéo cô tựa vào ngực mình, vòng tay anh ôm cô chặt chẽ không một khe hở, mí mắt rũ xuống nhìn cô thâm tình: “Bà xã, em như vậy rất tốt, đó không gọi là xấu xa, đó gọi là ‘đạo lí đánh trả bình thường’, chúng ta không thể cứ mãi chịu đòn mà không đánh lại.”

“Tur Hạo...” Lê Hiểu Mạn chạm vào gương mặt đang thay đổi của anh: “Cảm ơn anh, anh biết em đang sợ cái gì sao? Em sợ anh cảm thấy rằng em thay đổi, thấy rằng em không còn thiện lương giống trước, sợ anh sẽ không yêu em của hiện tại?”

“Bé ngốc.” Long Tur Hạo cong môi cười, ngón tay trắng nõn thon dài sủng nịnh véo lấy chóp mũi cô, cúi đầu hôn lên cái trán trắng nõn của cô, ánh mắt dán lên người cô vỡ tan bao nhiêu thâm tình: “Sao lại có khả năng anh sẽ không yêu em? Mặc kệ em có thay đổi như thế nào thì em vẫn là Hiểu Hiểu của anh, anh hiểu bà xã anh, chính là anh yêu tất cả những gì em đang có, là em của bây giờ chứ không phải một người chỉ biết thiện lương, hơn nữa, anh cũng không cảm thấy em của bây giờ là xấu xa, em vẫn thiện lương, bởi vì em sẽ không chủ động gây thương tổn người khác, em là thuộc về ‘đạo lí đánh trả

bình thường', em biết cách bảo vệ mình, anh rất vui mừng, bà xã à, định nghĩa của 'thiện lương' không phải là hết lần này đến lần khác chịu đựng tổn thương mà không đánh trả, ngược lại nó chính là em không chủ động gây thương tổn cho người khác, về điểm đó, em đã làm vô cùng tốt."

Nghe xong câu nói kia của anh, viền mắt Lê Hiếu Mạn ửng đỏ, khóe mắt càng trở nên ẩm ướt, giọt khóc tròn lẳng không níu được mi trượt xuống.

"Tur Hạo..."

Thanh âm cô vang lên kèm theo tiếng khóc thút thít, gương mặt cũng mang theo mấy phần cảm kích.

Chương 718: Có vẻ như, rất thoải mái (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hai cánh tay mảnh dẻ của cô ôm chặt lấy anh, mờ mịt nước mắt nhìn anh: “Tur Hạo, cảm ơn anh, anh không chỉ là ông xã em là người em yêu, người dạy cho em cách yêu một người mà còn là người dạy cho em cách sống trên đường đời này, anh là một người thật sự thật rất rất tốt, đời này kiếp này em có thể có được tình yêu chân thành của anh, có thể gả cho cho anh, thật sự là quá may mắn, cảm ơn anh đã dùng tính mạng của mình, lòng khoan dung của mình, sự kiên nhẫn của anh và cả trái tim chân thành của mình, để che chở, để yêu thương... cảm ơn tất cả mọi thứ mà anh đã dành cho em.”

Long Tur Hạo thấy gương mặt ngập tràn nước mắt vui mừng của cô, bằng đưa tay lên lau sạch nước mắt, cong môi nở nụ cười: “Bé ngốc, lại bị anh làm cho cảm động, đừng quên hiện tại em đã cùng anh lĩnh chứng, mới thế đã dễ dàng cảm động, không sợ sau này anh không nâng niu em nữa à?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt, ánh mắt ngập tràn ý cười nhìn anh, con ngươi sáng long lanh dạt đầy tâm tình nhìn anh: “Anh sẽ không, anh theo đuổi em khổ cực như vậy, lại lâu như vậy, thật vất vả mới có thể đưa tên em vào hộ khẩu của mình, cho nên anh sẽ càng thêm nâng niu, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn bảy, tám mươi năm sau anh cũng sẽ không có cái gọi là không để tâm đến em.”

Mặt mày Lê Hiểu Mạn nhuộm đậm ý cười, cằm dưới hơi nâng lên, phủ môi mình lên môi anh, nghịch ngợm mỗ mỗ, nở nụ cười dịu dàng

ngọt ngào: “Vậy thì đành phải làm phiền ông xã tiếp tục giúp em thoải mái, nói không chừng một ngày nào đó em sẽ trở thành diễn thuyết gia.”

Tròng mắt Long Tur Hạo dật đầy ý cười, chính là anh yêu chết cô của bây giờ mất rồi.

Hai bực môi đẹp đẽ của anh sủng nịnh ngậm lấy môi cô, ánh mắt sáng quắc nhìn cô: “Được, nhất định ông xã sẽ cố gắng làm em thoải mái.”

Dứt lời, bàn tay to lớn của anh đỡ lấy gáy cô, chiếm giữ hai cánh môi đỏ mọng đang hé mở, xoay người đè cô xuống bên dưới mình.

Nhiệt độ phòng ngủ càng lúc càng thêm cao, giờ khắc này giữa hai người bọn họ chỉ có tình, chỉ có yêu, chỉ có lẫn nhau – trao nhau những cái ôm, những chiếc hôn nồng cháy.

Hai người bọn họ tựa như hai cành dây leo quấn quít lấy nhau chặt chẽ dây dưa không dứt, thật lâu thật lâu sau cũng không có tách rời.

Liên tiếp hai ngày, Long Tur Hạo không hề đến công ty, Lê Hiểu Mạn cũng không đến văn phòng, hai ngày qua hai người bọn họ giống như từng giây từng phút đều ở cùng nhau không hề chán.

Ngày thứ ba, Lê Hiểu Mạn nhận được cuộc gọi từ Tưởng Y Y, nói là Âu Dương Thần lại đến văn phòng, chỉ mặt gọi tên muốn gặp cô.

Sau khi ăn sáng xong, cô liền đi đến văn phòng, và là Long Tur Hạo tự mình lái xe đưa cô đi.

Vừa đến văn phòng cô đã để Long Tur Hạo đến công ty, và chính mình đi vào văn phòng.

Lúc này cô đang đứng trong phòng tiếp tân, mà người ở cùng với cô trong căn phòng này chính là vị lần trước đến “tìm trà” Âu Dương Thần.

Nhấp một ngụm coffee, Lê Hiểu Mạn nhú mày nhìn người đang ngồi đối diện với mình trên ghế sofa, câu môi cười: “Đối với thiết kế lần này của tôi Âu tiên sinh có hài lòng không?”

Âu Dương Thần liếc mắt bản vẽ phác thảo sợi U Linh màu xanh pha lê đã biến thành thành phẩm đang nằm trên bàn trà kia, sau đó nhanh chóng lấy sợi dây chuyền tinh xảo được đặt trong hộp ra.

Màu sắc sợi dây này khá giống với màu xanh lá trà, bên trong mặt dây đều khắc một chân dung một Phantom(*), ý nghĩa đặc biệt phi thường.

(*)Phantom: Từ gốc Pháp ‘fantosme’ nghĩa là ‘Diện mạo hư vô, hão huyền | Hoặc là: Hình ảnh khác thường, lạ lùng, ngông cuồng – con ma.’

Từ gốc Hy Lạp ‘Phantasma – Phantazo’ nghĩa là mang đến một hình ảnh.

Nghĩa trong tiếng Anh là ‘Người xuất hiện trong giấc mơ hay được tạo ra từ tâm trí | Hoặc là con ma.’ Tóm lại: Phantom là không có thật, hão huyền.

Mắt phượng Âu Dương Thần hí lại nhìn chân dung được đều khắc nằm trong mặt sợi dây pha lê màu xanh trà, trong phút chốc trông người màu hồng phách nhanh chóng co rút, khoe môi khế cong một độ cong rất khó để nhận ra.

Hồi lâu sau, anh ta mới chuyển mắt rời khỏi sợi dây, đôi ngươi mà hồ phách tựa như sóng siêu tầng nhìn xuyên qua người Lê Hiếu Mạn, âm thanh vang lên vô cùng có mị lực: “Tại sao lại thiết kế như vậy?”

Lê Hiếu Mạn đặt tách coffee trở lại bàn trà, nhú mày nhìn anh ta cười: “Như vậy mới dễ dàng đánh động đến trái tim anh.”

Lời này nghe qua mười phần “ám muội” có tời mười phần, nhưng Lê Hiếu Mạn không hề đụng chạm đến cái tầng ý nghĩa kia.

Chương 719: Có vẻ như, rất thoải mái (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Âu Dương Thần cũng rất dễ dàng nhìn ra, ánh mắt lãnh đạm màu hổ phách nhiễm mấy phần phức tạp: “Sao cô biết như thế sẽ có thể đánh động trái tim tôi?”

Lê Hiểu Mạn khẽ cau mày, mím môi nở nụ cười: “Có hai điểm, thứ nhất, anh là người yêu thích pha lê, còn đặc biệt yêu thích màu xanh vô cùng có sức ảo ảnh của pha lê, thứ hai, người anh kính trọng nhất chính là ông nội anh, hơn nữa còn rất nhớ nhung.”

Con người Âu Dương Thần có chút co rút, nặng nề nhìn cô chăm chăm: “Làm sao cô biết được những điều này?”

Lê Hiểu Mạn hơi cong môi: “Đoán thôi, xem ra phản ứng của Âu tiên sinh với sợi dây chuyền này cũng không quá chán ghét, nếu Âu tiên sinh coi trọng tác phẩm kém cỏi này của tôi như vậy, nếu anh không gai mắt nó, vậy xin mời nhận lấy, coi như là văn phòng của chúng tôi tặng cho Âu tiên sinh.”

Nói đến đây, Lê Hiểu Mạn cười cười chỉ tay ra ngoài cửa sổ: “Tất nhiên Âu tiên sinh cũng có thể trực tiếp ném nó đi để tạo phúc cho người khác.”

Bàn tay đang nắm sợi dây chuyền của Âu Dương Thần xiết chặt thêm mấy phần, chỉ bằng một động tác nhỏ kia cũng đủ để chứng minh sợi dây chuyền này đã đánh động đến trái tim anh ta.”

Nếu như hỏi nguyên nhân, thì đó chính là chân dung điêu khắc bên trong sợi dây chuyền là người mà anh ta kính trọng nhất.

Trước đây dây chuyền anh ta đặt làm riêng hoặc là những món đồ trang sức khác, cũng đều không nói ra yêu cầu của mình, vì vậy chưa một nhà thiết kế nào có thể dò đoán tâm tư của anh ta, có thể thiết kế ra một sợi dây chuyền mà chỉ trong một giây đã có thể chạm đến trái tim anh ta.

Mà, Lê Hiếu Mạn là người đầu tiên.

Cô xứng đáng là nhà thiết kế Many nổi tiếng, quả nhiên có sự khác biệt.

Anh ta nắm chặt sợi dây chuyền trong tay rồi đứng lên, mắt phượng hơi nheo lại nhìn cô chăm chăm: “Tôi còn có một vấn đề, tại sao lại thiết sợi dây chuyền này theo hình dáng lá trà?”

Lê Hiếu Mạn cũng đứng lên, híp mắt nhìn gương mặt đẹp đẽ phía trước, cười rất vô hại: “Không phải Âu tiên sinh là đến ‘tìm trà’ à, vừa hay sợi pha lê này có màu xanh lại mang theo giọt nước hình lá trà, thật đúng lúc đều làm thỏa ý Âu tiên sinh.”

Nghe xong câu trả lời của cô, đôi mắt màu hổ phách càng híp nhỏ hơn một chút, đột nhiên anh ta bước đến gần Lê Hiếu Mạn, từ trên cao nhìn xuống cô một cách chăm chăm: “Càng ngày trông cô càng thú vị.”

Bị thân hình cao lớn của anh ta tập kích bất ngờ, Lê Hiếu Mạn liền cảm thấy ánh sáng như bị anh ta cắt đứt, phía trước cũng tối đi mấy phần.

Cô bước lùi về sau một bước, nheo mắt nhìn anh ta nở nụ cười đúng mực: “Âu tiên sinh, anh nói như vậy làm tôi không rõ lắm ý tứ, nếu sợi dây chuyền này có thể khiến anh vừa mắt, vậy thì anh có thể cầm đi.”

Cô cười rồi bày ra tư thế xin mời, ánh mắt hướng về phía cánh cửa.

Sau hồi lâu nhìn chằm chằm vào điệu cười đặc biệt đúng mực của cô, anh ta mới thu lại ánh mắt, liếc xéo cô nói: “Cô có thể suy nghĩ về việc để tôi làm người phát ngôn cho trang sức của cô.”

Nói xong, Âu Dương Thần lướt qua người cô, đi về phía cánh cửa.

Lê Hiểu Mạn bị câu nói kia của anh ta làm cho sững sờ, bằng nheo mắt hỏi anh ta: “Anh có hứng thú muốn làm người phát ngôn cho trang sức của tôi?”

Thật ra cô đã sớm muốn tìm một người mẫu hoặc là một minh tinh nổi tiếng nào đó để họ làm người phát ngôn cho những mẫu trang sức của mình, chỉ có điều còn đang suy nghĩ nên tìm ai.

Mặc dù có rất nhiều thương hiệu trang sức nổi tiếng đều tìm đại minh tinh làm người phát ngôn, nhưng cô vẫn đang cân nhắc việc tìm người một người mẫu nổi tiếng làm người phát ngôn.

Mà mọi người đều biết, thường thì người phát ngôn của các thương hiệu trang sức nổi tiếng đều là nữ minh tinh, dùng nam minh để làm người phát ngôn thật sự có rất ít, có điều, suy nghĩ ngược đời kia lại phù hợp với ý nghĩ của cô, không nhất thiết người khác dùng nữ minh tinh thì cô cũng dùng nữ minh tinh, có khi dùng một nam minh tinh làm người phát ngôn lại có hiệu quả không ngờ thì sao.

Bước chân Âu Dương Thần vừa đi đến cửa thì dừng lại, xoay người

nheo mắt nhìn cô: “Suy nghĩ xong thì trực tiếp liên hệ với người đại diện của tôi.”

Nói xong, anh ta liền xoay người sai bước rời đi, mà... sợi dây chuyền kia cũng được anh ta mang đi.

Sau khi anh ta rời đi, Lê Hiếu Mạn nheo mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa, cảm thấy thực ra xác xuất anh ta phăng teo(*) cũng không lớn lắm.

(*) Phăng teo: Trường nghĩa ở đây là ‘Hỏng.’

Anh chưa cần cô mời đã chủ động nói sẽ làm người đại diện châu báu cho cô, anh ta thế này nào có tính là đại bài*.

*chỉ những ngôi sao kiêu căng.

Lúc cô đang suy xét có nên để Âu Dương Thụy Hi làm người đại diện châu báu cho cô hay không thì Tưởng Y Y nhẹ nhàng đi đến, thấy cô đứng tại chỗ không biết suy nghĩ gì liền lén lút đi đến phía sau cô, vươn tay che hai mắt cô lại.

“Đoán xem ai nè?”

Lê Hiếu Mạn phục hồi tinh thần duỗi tay kéo đôi tay mảnh dẻ của Tưởng Y Y xuống, xoay người lại, nheo mắt liếc cô: “Y Y lại nghịch ngợm rồi?”

Tưởng Y Y nghịch ngợm thè lưỡi, vè mặt sùng bái nhìn cô: “Chị Hiếu Mạn, chị giỏi quá đi, ngay cả Âu đại bài khó thu phục như vậy đều bị chị thu phục luôn, chị Hiếu Mạn thật sự quá tuyệt vời.”

“Em khen chị thêm vài câu nữa là chị bay lên trời luôn đấy.” Lê Hiếu

Mạn nhướng mày cười nhìn cô nói xong liền ra khỏi phòng khách.

Tường Y Y đi theo phía sau cô, cười nhìn cô tiếp tục khen: “Chị Hiểu Mạn, em không có khen chị đâu, em chỉ nói sự thật thôi, chị thật sự quá giỏi quá tuyệt vời.”

Thấy Lê Hiểu Mạn vào văn phòng mình, cô cũng vào theo, sau đó đóng cửa văn phòng lại.

Lê Hiểu Mạn ngồi vào bàn làm việc thấy thế liền nhướng mày nhìn cô hỏi: “Có việc à?”

Khuôn mặt nhỏ xinh xắn của Tường Y Y ửng đỏ, cúi đầu đi đến trước bàn làm việc của Lê Hiểu Mạn, dường như hơi khẩn trương xoay xoay ngón tay: “Chị Hiểu Mạn, dạo này chị có về nhà cậu chị không? Anh họ của chị ..... Có..... Có khỏe không?”

Lê Hiểu Mạn thấy Tường Y Y hỏi anh họ Lê Văn Bác của mình, đôi mắt trong veo híp lại, ánh mắt thâm ý liếc cô một cái: “Sao tự nhiên lại hỏi anh họ của chị?”

Tường Y Y có chút không được tự nhiên duỗi tay quăn quăn lộn tóc của mình, cười nhìn Lê Hiểu Mạn nói: “Chị Hiểu Mạn, chị là thần tượng em cực kì sùng bái, em quan tâm người nhà của chị một chút cũng bình thường thôi mà!”

Chương 720: Cô dâu nhỏ, muốn gọi video với em

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn hơi nhướng mày, nhẹ nhếch đôi môi hồng: “Hình như em chỉ hỏi anh họ của chị thôi.”

Mặt Tưởng Y Y lại đỏ thêm: “Chị Hiểu Mạn, em làm gì chỉ hỏi anh họ thôi, em muốn hỏi cậu chị thế nào mà.”

Lê Hiểu Mạn như hiểu ra nheo mắt nhìn chăm chăm cô bé đang đỏ mặt, đôi môi hồng hơi nhếch lên: “Lớn nhỏ có thứ tự, sao em hỏi người trẻ trước rồi mới hỏi người già vậy?”

“Chị Hiểu Mạn à.....” Tưởng Y Y hờn dỗi dậm chân: “Việc này hỏi ai trước ai sau có liên quan không?”

Lê Hiểu Mạn nhàn nhạt nhướng mày, cong khóe môi: “Liên quan nhiều đấy, hỏi ai trước là để ý người đó hơn.”

Hai chữ “Để ý” lại khiến Tưởng Y Y đỏ mặt: “Chị Hiểu Mạn, em không thèm nghe chị nói nữa, em đi làm việc, em vẫn còn một case của khác hàng chưa nhận được.”

Dứt lời, cô bé liền xoay người chạy ra khỏi văn phòng cô.

Sau khi cô rời khỏi đây, Lê Hiểu Mạn cười thu hồi ánh mắt, nhìn có vẻ Tưởng Y Y thích Lê Văn Bác, xem ra cô phải làm Hồng Nương một chút, giúp anh Văn Bác nối tơ hồng với Tưởng Y Y rồi.

Cậu của cô đã sớm mong anh Văn Bác kết hôn sinh con, nhưng mà anh Văn Bác của cô đến bây giờ vẫn cố tình không tìm bạn gái, khiến cậu cô không ngừng sốt ruột, thật ra thì cô cũng sốt ruột lắm rồi.

Lê Văn Bác là anh họ của cô, là người anh duy nhất của cô, đương nhiên cô hy vọng anh sẽ sớm kết hôn.

Tường Y Y là một cô gái tốt, hoạt bát đáng yêu, rất có ý chí cầu tiến, cô nghĩ anh Văn Bác chắc sẽ thích cô bé.

Cô dọn ra khỏi nhà cậu cũng lâu rồi, cô nói phải về thăm cậu nhưng vẫn chưa về được.

Vừa hay, đêm nay có thể dẫn Tường Y Y đến nhà cậu một chuyến rồi.

Ngay sau đó cô chuẩn bị gọi cho Long Tur Hạo nói một tiếng, đúng lúc Long Tur Hạo gửi tin nhắn đến.

“Cô dâu nhỏ, nhớ em.”

Năm chữ ngắn ngủi khiến Lê Hiểu Mạn cười trong bụng, cô mới vừa cầm di động lên thì tin nhắn của Long Tur Hạo liền tới, cô có cảm giác như tâm ý tương thông vậy.

Cô lập tức nhắn lại.

“Ông xã, me too!”

Cô nhắn đi không đến vài giây, Long Tur Hạo liền trả lời lại.

“Cô dâu nhỏ, trả lời nhanh như vậy có phải đã ôm di động nửa ngày

chờ tin nhắn của anh không?”

Lê Hiếu Mạn đang muốn trả lời cô vừa mới cầm di động, tin nhắn của anh liền tới, Long Tur Hạo lại gửi tới một tin nhắn nữa.

“Cô dâu nhỏ, anh muốn gọi video với em.”

Lê Hiếu Mạn hơi cong môi, nhắn trở lại.

“Em đang làm việc.”

“Anh lại thích làm việc riêng với cô dâu nhỏ đấy.”

Cô không trả lời Long Tur Hạo mà trực tiếp gọi qua.

Điện thoại chỉ vang một tiếng là Long Tur Hạo liền nghe máy.

Giọng nói trầm thấp êm tai của anh vang lên bên tai cô: “Cô dâu nhỏ, muốn nghe giọng anh quá nên gọi tới sao?”

Bởi vì di động kề sát bên tai nên Lê Hiếu Mạn cảm thấy như Long Tur Hạo đang nói bên tai cô, đôi mắt trong veo tràn đầy ý cười: “Đúng vậy! Muốn nghe giọng anh.”

Sau đó cô lại tiếp tục nói: “Tur Hạo, tối nay em muốn về nhà cậu một chuyến.”

Bên kia điện thoại Long Tur Hạo hơi nheo mắt: “Sao đột nhiên lại muốn đến nhà cậu vậy?”

“Đến thăm cậu thôi.”

“Được, đúng 10 giờ anh đến đón em.”

.....

Bởi vì muốn tác hợp Tưởng Y Y và Lê Văn Bác, sau khi xong việc cô liền kéo Tưởng Y Y cùng đến nhà cậu.

Ngay từ đầu Tưởng Y Y không đi nhưng bị cô kéo đi.

Tới tiểu khu Kim Lai thì Tưởng Y Y liền luống cuống.

Cô giữ chặt Lê Hiểu Mạn, không tự nhiên nhìn cô: “Chị Hiểu Mạn, em không thân với cậu chị, em không vào đâu, xấu hổ lắm.”

Lê Hiểu Mạn kéo tay cô, nhướng mày cười liếc cô: “Trước lạ sau quen, đến vài lần nữa là quen thôi.”

“Chị Hiểu Mạn, em..... em..... Em quen làm gì?”

Lê Hiểu Mạn liếc mắt nhìn Tưởng Y Y cực kì khẩn trương không chút tự nhiên nào, cong môi cười: “Em nói xem? Được rồi, coi như đi chung với chị thôi.”

Tưởng Y Y vốn đang muốn nói gì nữa nhưng Lê Hiểu Mạn đã lôi cô vào nhà cậu rồi.

Sau khi vào cửa Lê Hiểu Mạn liền giới thiệu Tưởng Y Y là đồng nghiệp của mình với Lê Chấn Hoa, ngoài ra không nói thêm gì khác.

Lê Chấn Hoa thấy Lê Hiểu Mạn đột nhiên trở về cũng rất kinh ngạc và vui vẻ.

Trước tiên ông mời Lê Hiểu Mạn và Tưởng Y Y ngồi xuống, sau đó mới nhìn cô nghi hoặc hỏi: “Mạn Mạn, Nghiên Nghiên không về với

con à?”

Lê Hiểu Mạn cười nhìn Lê Chấn Hoa: “Mấy ngày nữa con dẫn con bé về.”

Bởi vì hiện tại cô muốn bắt được kẻ thần bí kia, Nghiên Nghiên ở bên cạnh cô sẽ hơi nguy hiểm, nhưng Nghiên Nghiên ở nhà Lăng Hàn Dạ sẽ tương đối an toàn cho nên cô mới không đi đón con bé.

Lê Chấn Hoa nhẹ gật đầu, có chút không yên tâm hỏi: “Mạn Mạn, con tới đây vậy Nghiên Nghiên ở nhà một mình ai trông?”

Lê Hiểu Mạn thấy cậu mình chỉ lo hỏi Nghiên Nghiên, bỏ qua Tường Y Y.

Cô liếc mắt nhìn Tường Y Y đang lo lắng khẩn trương bên cạnh, ngược mắt cười nhìn Lê Chấn Hoa: “Cậu à, cậu yên tâm, Nghiên Nghiên có người chăm sóc mà, không nói tới Nghiên Nghiên nữa, cậu gọi anh Văn Bác bảo anh ấy về sớm chút nha.”

“Được, cậu gọi ngay.” Lê Chấn Hoa nói xong liền lập tức gọi Lê Văn Bác trở về.

Chương 721: Kinh ngạc, anh họ yêu cô (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi cúp điện thoại, Lê Chấn Hoa để Lê Hiểu Mạn tiếp Tường Y, còn ông vào bếp.

Lê Hiểu Mạn chờ Lê Văn Bác về trò chuyện một lúc, sau đó cô liền vào bếp giúp Lê Chấn Hoa.

Lúc vào cô cười nhìn Lê Chấn Hoa hỏi: “Cậu ơi, cậu thấy Y Y thế nào?”

Lê Chấn Hoa đang thái rau nhìn ra ngoài phòng bếp, lúc này mới nói: “Cũng được, con bé kia bao nhiêu tuổi rồi?”

Lê Hiểu Mạn cười đi đến bên cạnh Lê Chấn Hoa, nhướn mày nhìn ông: “Người ta lần đầu tiên tới á, sao cậu lại hỏi người ta bao lớn rồi?”

Lê Chấn Hoa bỏ con dao trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Lê Hiểu Mạn khẽ thở dài: “Ày! Mạn Mạn, cậu đang sốt ruột anh họ con mà! Anh họ con 29 sắp 30 rồi còn không tìm bạn gái, cậu sợ tới chết cũng chưa thấy được cháu.....”

“Cậu à.....” Lê Hiểu Mạn ngắt lời ông, mặt trầm xuống nhìn ông: “Không được nói chết, anh Văn Bác nhất định sẽ kết hôn sớm mà, cậu yên tâm đi, đến lúc đó anh Văn Bác ba năm ôm hai đứa, sinh cho cậu một đống cháu bé không nổi luôn.”

Sau khi Lê Tố Phương chết, bây giờ cô rất sợ người thân rời đi, trừ Long Tư Hạo và Tiểu Nghiên Nghiên ra thì cô cũng chỉ có Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác là người thân thôi.

Lê Chấn Hoa nhíu chặt mày, thờ dài nói: “Mạn Mạn, con đừng an ủi cậu, được như vậy chắc ngay cả ngủ cậu cũng cười mà tỉnh mất.”

“Cậu à, con không có an ủi cậu mà.” Lê Hiểu Mạn nhìn Lê Chấn Hoa nhẹ nhõng mày cười: “Vị Y Y tiểu thư ngoài kia nói không chừng sẽ là con dâu tương lai của cậu á.”

Lê Chấn Hoa nghe Lê Hiểu Mạn nói như vậy, đầu tiên là vui vẻ, ngay sau đó lại nhíu mày nói: “Không có khả năng, anh Văn Bác của con không thích cô bé thì sẽ không kết hôn với nó đâu.”

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn Lê Chấn Hoa: “Sao cậu biết anh Văn Bác sẽ không thích Y Y, con thấy Y Y rất tốt, anh Văn Bác chắc chắn sẽ thích mà.”

Lê Chấn Hoa phủ định lắc đầu: “Mạn Mạn, người anh Văn Bác con thích chính là.....”

Lê Chấn Hoa nói đến một nửa lại ngừng lại, cười nhìn Lê Hiểu Mạn nói: “Mạn Mạn, không nói chuyện này nữa, con ra ngoài tiếp Y Y, cậu làm một mình được rồi, sắp xong rồi.”

Lê Hiểu Mạn thấy cậu cô muốn nói lại thôi, trong lòng càng thêm kinh ngạc, tò mò hỏi: “Cậu, vừa nãy cậu muốn nói gì? Cậu biết anh Văn Bác thích ai sao?”

Lê Chấn Hoa vừa tiếp tục thái rau, vừa cười nói: “Mạn Mạn, anh Văn Bác của con thích ai làm sao mà cậu biết? Con cũng biết cái thằng

Văn Bác này có chuyện gì đều giấu trong lòng, cậu cũng không biết rốt cuộc nó suy nghĩ cái gì nữa.”

Lê Hiếu Mạn thấy cậu mình lúc nói chuyện lại nháy mắt, rõ ràng là có việc gạt cô.

Thấy cậu không nói, cô cũng không hỏi nhiều mà cười nhìn cậu: “Cậu ơi, anh Văn Bác ở bên ngoài tiếp Y Y rồi, con ở đây giúp cậu.”

Lê Chấn Hoa nghe vậy ngẩng đầu nhìn về phía Lê Hiếu Mạn: “Văn Bác đã về rồi?”

Lê Hiếu Mạn cười gật đầu: “Dạ! Về một lúc rồi, cậu, để con giúp cậu rửa rau nha.”

Trong phòng khách bên ngoài, Tưởng Y Y và Lê Văn Bác mỗi người một chỗ, giữa hai người như có biên giới ngăn cách.

Tưởng Y Y cúi đầu, song có chút không an phận, khuôn mặt nhỏ đáng yêu hơi ửng hồng, vừa thẹn thùng vừa không được tự nhiên.

Lê Văn Bác không nói lời nào, cô cũng không lên tiếng.

Lê Văn Bác ngồi ngay ngắn một bên khế chau mày, trên khuôn mặt tuấn tú nhìn không ra biểu cảm gì, vừa không lạnh nhạt cũng không thân thiện, nhưng lại mang theo sự xa cách nhàn nhạt.

Sau khi Lê Hiếu Mạn vào bếp, anh và Tưởng Y Y chưa nói một câu nào.

Bầu không khí quá mức nặng nề, tính tình Tưởng Y Y tương đối hoạt bát, muốn cô ngồi một chỗ không nhúc nhích giả vờ làm cô gái ngoan ngoãn hơi khó.

Cô âm thầm hít sâu một hơi, ngay sau đó lấy hết can đảm liếc nhìn về phía Lê Văn Bác, cười hỏi: “Anh Văn Bác, sao anh không nói lời nào? Là..... Là không chào đón em sao? “

Khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu của cô mang theo nụ cười, lời nói cũng mang chút ý đùa.

Ánh mắt Lê Văn Bác thản nhiên nhìn cô, ngữ khí cứng nhắc trả lời hai chữ: “Không có.”

Anh cứng nhắc trả lời khiến Tưởng Y Y hạ mày, vẫn cười nhìn anh: “Anh Văn Bác anh.....”

Không đợi Tưởng Y Y nói xong, Lê Văn Bác đột nhiên lên tiếng: “Ngại quá, tôi vào giúp một chút, cô ngồi đây một lúc nha.”

Dứt lời, Lê Văn Bác liền đứng lên, lịch sự cười nhìn Tưởng Y Y rồi liền đi vào bếp.

Sau khi Tưởng Y Y thấy anh đi vào, trong đôi mắt xẹt qua một tia mất mát, cô cố nâng má, vẻ mặt có chút thất vọng.

Xem ra không phải Lê Văn Bác không thích cô, mà là một chút cũng không thích cô.

Tình yêu của cô còn chưa bắt đầu đã bị bóp chết từ trong nôi rồi.

Cô ngồi một mình trên sofa trong phòng khách, có chút mất tự nhiên đứng ngồi không yên.

Một lát sau, khi cô đứng lên chuẩn bị đi vào bếp nói với Lê Hiểu Mạn phải về, Lê Hiểu Mạn liền bung đồ ăn ra tới.

Cô nương mày cười nhìn Tưởng Y Y: “Y Y, ngại quá, để em đợi lâu, có thể ăn cơm rồi.”

Chương 722: Kinh ngạc, anh họ yêu cô (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tưởng Y Y thấy cơm đã làm xong, cũng ngại ở thời điểm máu chốt này lại nói phải đi, vì thế cười nhìn Lê Hiếu Mạn: “Chị Hiếu Mạn, em vào bụng thức ăn giúp nha.”

“Không cần, người tới là khách, em cứ ngồi đi.”

Lê Hiếu Mạn vừa nói xong, Lê Chấn Hoa cầm chén đĩa vừa lúc đi ra: “Đúng đúng, người tới là khách, Y Y, cháu cứ ngồi đi, không cần giúp đâu.”

Ông nhìn Tưởng Y Y nói xong lại nhìn về phía Lê Hiếu Mạn: “Mạn Mạn, con cũng khỏi phụ đi, ngồi với Y Y đi.”

Lê Hiếu Mạn gật đầu với Lê Chấn Hoa, không đi bụng thức ăn nữa mà, lôi kéo Tưởng Y Y ngồi xuống bàn ăn.

Sau khi đồ ăn đều được dọn lên, Lê Hiếu Mạn và Lê Chấn Hoa ngồi ở một bên, còn lại Lê Văn Bác và Tưởng Y Y ngồi đối diện.

Trong lúc ăn cơm, Lê Hiếu Mạn thấy Tưởng Y Y không với tới đồ ăn liền bảo Lê Văn Bác gấp giúp cô một chút.

Một bữa cơm rất hài hòa, chỉ là Lê Văn Bác và Tưởng Y Y trước sau vẫn không nói một lời.

Sau khi ăn xong, Tường Y Y ngồi một hồi liền nói phải về, Lê Hiếu Mạn lại bảo Lê Văn Bác đi tiễn cô.

Giống như lần trước, Lê Văn Bác đưa cô đến dưới nhà liền trở về, ở trên đường hai người cũng không nói gì.

Bởi vì chưa đến 10 giờ, Lê Hiếu Mạn phải đợi Long Tur Hạo tới đón cô nên tạm thời chưa đi.

Lê Văn Bác đưa Tường Y Y về xong thấy Lê Hiếu Mạn còn ở lại, khuôn mặt vốn xa cách lại tràn ra vài phần ý cười: “Mạn Mạn, đêm nay em ở lại hay là.....”

Lê Hiếu Mạn ngược mắt cười nhìn Lê Văn Bác: “Lát nữa em cũng về.”

Lê Văn Bác nghe vậy hơi chau mày, ánh mắt mang ý cười nhìn cô: “Anh đưa em về.”

“Anh Văn Bác, không cần đâu.”

Lê Hiếu Mạn cười nhìn Lê Văn Bác nói xong, di động trong túi liền reo.

“Cậu, anh Văn Bác, con đi nghe điện thoại.” Cô lại lần nữa ngược mắt nhìn Lê Văn Bác và Lê Chấn Hoa, nói xong liền cầm di động đứng lên ra ban công ngoài phòng khách.

Bởi vì là Long Tur Hạo gọi tới, theo tính cách Long Tur Hạo nhất định sẽ nói mấy chuyện khiến người ta mặt đỏ tim đập, cô sợ một lát nghe Long Tur Hạo nói những lời này lại đỏ mặt mới đi ra ngoài ban công nghe.

Lê Chấn Hoa ngồi trên sô pha thấy Lê Hiếu Mạn đi khỏi liền nhìn về phía Lê Văn Bác.

Thấy ánh mắt anh vẫn luôn dõi theo hướng Lê Hiếu Mạn ra ngoài, ông lại cau mày thờ dài: “Văn Bác, con..... Con thấy Tường Y Y thế nào?”

Nghe Lê Chấn Hoa nói, lúc này Lê Văn Bác mới thu hồi ánh mắt, nhìn ba mình hỏi: “Ba, ba hỏi vậy đừng nói là lại muốn.....”

Anh biết ba mình vẫn luôn thúc giục anh tìm bạn gái kết hôn sớm một chút, cho nên ba vừa hỏi như vậy, anh liền biết ba mình lại muốn làm gì.

Anh dừng một lúc rồi lại nhìn Lê Chấn Hoa nhíu mày nói: “Ba, con đã nói với ba nhiều lần rồi, bây giờ con không muốn kết hôn.”

“Không phải con không muốn kết hôn, con chỉ không muốn kết hôn cùng người con không thích thôi.” Lê Chấn Hoa nhìn Lê Văn Bác nói toạc ra.

Lê Văn Bác nghe vậy càng nhíu chặt mày, trong hai tròng mắt lóe lên một tia cảm xúc phức tạp.

Anh đang muốn lên tiếng thì Lê Chấn Hoa lại cau mày nhìn anh: “Văn Bác, con cũng biết, tâm nguyện lớn nhất đời này của ba là nhìn thấy con sớm kết hôn sinh con, nhưng mà con..... Con lại cố tình thích, ày! Mạn Mạn là em gái của con mà!”

Lê Hiếu Mạn nghe điện thoại xong chuẩn bị đi vào, vừa lúc nghe được những lời này của Lê Chấn Hoa.

Vẻ mặt cô kinh hoàng, trong đáy mắt lóe lên một tia kinh ngạc, anh

Văn Bác thích cô? Sao có thể? Bọn họ chính là anh em họ mà.

Lúc cô đang muốn đẩy cánh cửa kính lớn đi vào thì giọng Lê Văn Bác lại vang lên.

“Ba à, Mạn Mạn không phải em ruột của con mà.”

Nghe nói như vậy, tay đang đẩy cửa của Lê Hiếu Mạn hơi ngừng lại, cô hơi cau mày lại, càng nghi ngờ nhìn về phía hai người đang ngồi ở trong phòng khách không chú ý tới cô.

“Coi như Mạn Mạn không phải là em họ ruột của em, là con gái nuôi của cô cô, con cũng không thể thích con bé, Mạn Mạn đã có Nghiên Nghiên rồi, hơn nữa con bé vẫn luôn coi con là anh họ, các con không thể nào có kết quả đâu, năm năm trước cha cũng đã nói với con, bảo con đừng đặt tâm tư của mình ở trên người Mạn Mạn nữa, nhưng con vẫn không vâng lời.”

Lúc này, vẻ mặt của Lê Chấn Hoa đã tràn đầy tức giận, ông luôn coi Lê Hiếu Mạn là cháu ngoại để đối đãi, coi như bọn họ không có liên hệ máu mủ, thì ông cũng sẽ không đồng ý cho bọn họ ở chung với nhau.

Hướng chi ông nhìn ra được, cô cháu ngoại này của ông cũng chỉ có tình anh em với con trai ông mà không phải là tình yêu nam nữ.

Câu nói “Không phải là em họ ruột, là con gái nuôi của cô con” kia của Lê Chấn Hoa đã khiến Lê Hiếu Mạn đứng ở ngoài cửa cả kính, cô đẩy cửa ra nhìn Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác hỏi: “Cậu, anh Văn Bác, hai người vừa mới nói gì vậy? Tại sao cậu lại nói cháu không phải em họ ruột của anh Văn Bác? Tại sao cậu lại nói cháu là con nuôi của mẹ?”

Khoảng khắc này, sắc mặt của cô trắng bệch, cô không dám tin nhìn về phía Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác.

Cho tới bây giờ cô đều chưa từng hoài nghi cô không phải con ruột của Lê Tố Phương, cô vẫn luôn cho rằng Lê Tố Phương là mẹ ruột của mình, Lê Chấn Hoa là cậu ruột của cô, Lê Văn Bác là anh họ của cô, nhưng sao bây giờ bọn họ lại nói cô là con nuôi của Lê Tố Phương, vậy ai mới là mẹ ruột của cô? Ai mới là cha ruột của cô?

Cô cho rằng cô có người thân, vậy ra cô cũng chỉ là một đứa trẻ mồ côi thôi sao? Những người mà cô vẫn luôn coi như là người thân để đối đãi lại không có bất kỳ liên hệ máu mủ gì với cô.

Chương 723: Nhận nuôi, không phải ruột thịt

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác nghe thấy giọng nói của Lê Hiếu Mạn đột nhiên vang lên, hai người đều giật mình, đồng thời đứng lên.

“Mạn Mạn, em đều đã nghe thấy được?” Lê Văn Bác nhìn chăm chăm vào Lê Hiếu Mạn, anh ta nhíu chặt mày lại.

Lê Hiếu Mạn không đáp lại câu hỏi của Lê Văn Bác, đôi mắt cô ửng đỏ nhìn về phía Lê Chấn Hoa: “Cậu, những lời hai người vừa nói đều là thật sao? Cháu... cháu thật sự không phải là con gái ruột của mẹ sao? Cháu thật sự được... thu nuôi sao?”

Lê Hiếu Mạn đột nhiên biết mình không phải là con ruột của Lê Tố Phương, cô hơi không tiếp thụ nổi, trong lòng hết sức khó chịu, cô vừa hỏi xong những lời này, nước mắt đã không thể kiềm chế nổi.

Lê Chấn Hoa thấy Lê Hiếu Mạn khóc, ông nhăn trán lại cực kỳ áy náy: “Mạn Mạn, cháu đừng khổ sở, đều do cậu, đều do cái miệng nói bậy bạ này của cậu, đáng đánh...”

Dứt lời, Lê Chấn Hoa đưa tay lên đánh vào miệng mình.

Thấy vậy, nước mắt của Lê Hiếu Mạn càng chảy xuống nhiều hơn: “Cậu, cháu muốn nghe nói thật, cậu hãy nói cho cháu biết sự thật đi, được không?”

“Mạn Mạn...” Lê Chấn Hoa nhíu chặt mày lại nhìn Lê Hiểu Mạn, ông không biết có nên nói rõ chân tướng cho cô biết hay không.

Lê Văn Bác thì rút khăn giấy ra, đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, đưa khăn giấy cho cô, lo âu mà lại đau lòng nhìn cô: “Mạn Mạn...”

Lê Hiểu Mạn không nhận lấy khăn giấy, mà nâng đôi mắt ngấn lệ lên nhìn anh ta hỏi: “Anh Lê Văn Bác, cậu không nói, vậy thì anh nói đi, anh hãy nói cho em biết, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì được không? Tại sao em đột nhiên không phải là con ruột của mẹ em?”

Lê Chấn Hoa tiến lên trước, ông kéo tay cô, vỗ nhẹ lên mu bàn tay của cô: “Mạn Mạn, mặc kệ cháu có phải là con ruột của chị hay không, cháu đều là cháu ngoại của cậu, cậu và Văn Bác đều là người thân của cháu, có liên hệ máu mủ hay không thì đều không quan trọng, cháu đừng quá để ý đến cái này.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn về phía Lê Chấn Hoa: “Cậu, vậy cậu hãy nói cho cháu tất cả mọi chuyện được không? Cháu được mẹ cháu xin nhận nuôi ở đâu? Cha mẹ ruột của cháu vẫn còn ở đây sao?”

Vẻ mặt của Lê Chấn Hoa trở nên ngưng trọng, ông nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp: “Mạn Mạn, thật ra thì cậu cũng không biết chị nhận nuôi cháu ở đâu, đột nhiên có một ngày, chị ôm cháu trở lại, còn cha mẹ ruột của cháu là ai, thì cậu cũng không biết.”

Nghe xong lời của ông, biểu tình của Lê Hiểu Mạn lại càng bi thương hơn, cô nhìn Lê Chấn Hoa dò xét hỏi: “Vậy... vậy có phải... là Hạ tổng... ông ấy cũng đã sớm biết cháu không phải là con ruột của ông ấy hay không?”

Hạ tổng trong miệng cô dĩ nhiên là Hạ Thanh Vinh.

Lê Chấn Hoa nhìn Lê Hiếu Mạn rồi nhẹ nhàng gật đầu: “Biết, Mạn Mạn, cha cháu Hạ Thanh Vinh vẫn luôn biết cháu không phải là con gái ruột của ông ấy, mẹ cháu và cha cháu kết hôn mấy năm mà vẫn không có con, mẹ cháu sợ cha cháu chê trách bà muốn ly dị với bà ấy, nên đã ôm cháu về nhận nuôi...”

Nói đến đây, Lê Chấn Hoa thở dài thật sâu: “Nhưng lại không nghĩ tới, cho dù mẹ cháu có nhận nuôi cháu, thì bà ấy vẫn không giữ được trái tim của cha cháu, ông ấy vẫn ly dị với mẹ cháu rồi kết hôn với Lưu Như Hoa đó.”

Lê Hiếu Mạn nhìn chăm chăm vào Lê Chấn Hoa: “Cậu thật sự không biết mẹ cháu nhận nuôi cháu từ đâu sao?”

Lê Chấn Hoa nhăn mày lại, đang muốn nói không biết, chuông cửa chợt vang lên.

“Mạn Mạn, cậu đi mở cửa trước đã.” Lê Chấn Hoa nói với Lê Hiếu Mạn, rồi vội vàng đi về phía cửa phòng.

Khi ông mở cửa ra, thấy người đứng ở ngoài cửa thì hơi sửng sốt: “Long... Long tổng.”

Đã năm năm rồi Lê Chấn Hoa không gặp Long Tư Hạo, giờ phút này nhìn thấy anh, ông vô cùng kinh ngạc.

Long Tư Hạo liếc nhìn Lê Chấn Hoa đang kinh ngạc nhìn mình, anh khẽ gật đầu lễ phép cười nói: “Cậu, đều là người một nhà cả, không cần phải khách khí như vậy, cậu cứ gọi cháu là Tư Hạo là được, đây là chút tâm ý của cháu.”

Lê Chấn Hoa kinh ngạc nhìn vào túi thực phẩm dinh dưỡng và thuốc

bổ cao cấp mà anh đang cầm trong tay, ông hơi thụ sủng nhược kinh, cũng hơi ngượng ngùng.

“Long tổng, cậu tới là được rồi, sao phải mang quà đến, cậu... cậu khách khí như vậy, tôi... tôi cũng ngượng ngùng.”

Long Tư Hạo nở nụ cười lịch sự: “Cậu không cần phải cảm thấy xấu hổ, cháu đã nói rồi, chúng ta là người một nhà, xin cậu hãy nhận lấy cái này.”

Dứt lời, anh đưa túi quà trong tay cho Lê Chấn Hoa.

Lê Chấn Hoa ngượng ngùng cười, hơi khó chối từ thịnh tình mà đưa tay ra nhận lấy túi quà từ trong tay của anh, sau đó ông mỉm cười nhìn anh nói: “Long tổng, mời vào bên trong ngồi.”

“Cậu, cậu cứ gọi cháu là Tư Hạo cho thân thiết.” Long Tư Hạo nói với Lê Chấn Hoa xong, thì rảo bước đi vào trong phòng.

Lê Văn Bác thấy người tới lại là Long Tư Hạo, anh ta nhú mày lại, ánh mắt thoáng mất mát, rồi nhìn về phía Lê Hiểu Mạn.

Mà giờ phút này, nước mắt trên mặt và khóe mắt của Lê Hiểu Mạn vẫn còn chưa khô, cô đã sớm biết Long Tư Hạo muốn tới đây, vì vậy khi nhìn thấy anh cô cũng không có nhiều kinh ngạc.

Long Tư Hạo đi vào thấy Lê Hiểu Mạn như đã khóc qua, anh hơi cau mày, bước một bước dài đến trước mặt cô, ngón tay thon dài khẽ lau lệ đang vương nơi khóe mắt của cô, anh chăm chú nhìn cô: “Bà xã ơi, tại sao em lại khóc? Trở về nhà mẹ một chuyến mà thôi, cũng không phải là mới gả ra ngoài, em đừng thương tâm như vậy chứ.”

Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác nghe thấy Long Tư Hạo gọi Lê Hiểu

Mạn là bà xã thì cả hai đều giật mình.

Lê Hiểu Mạn ngược mắt lên dịu dàng nhìn Long Tư Hạo, nhờ mấy câu đùa giỡn của anh mà khó chịu trong lòng đã dần tiêu tan đi, anh luôn có thể dễ dàng khiến cô vui vẻ như vậy.

Kiếp này cô có người ông xã như vậy, thì còn cần gì khác?

!!

Chương 724: Thông cảm, em không trách anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô ngược mắt lên dịu dàng nhìn Long Tư Hạo khẽ lắc đầu, rồi lại nhìn về phía Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác: “Cậu, anh Văn Bác, Tư Hạo tới đón cháu rồi, cháu cũng cần phải trở về.”

Lê Chấn Hoa kinh ngạc nhìn Lê Hiểu Mạn: “Mạn Mạn, cháu vừa mới nói sẽ có người tới đón cháu, người mà cháu nói chính là Long tổng?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Lê Chấn Hoa rồi khẽ gật đầu: “Cậu, vậy cháu và Tư Hạo đi về trước đây, lần sau cháu sẽ trở lại thăm cậu, bảo trọng.”

Dứt lời, cô chủ động kéo tay của Long Tư Hạo, chuẩn bị rời đi cùng anh.

Lê Chấn Hoa nhìn vào bàn tay hai người nắm tay nhau, rồi ông lại nghi hoặc nhìn về phía Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo: “Mạn Mạn, cháu... các cháu lại ở chung với nhau lúc nào?”

Mặc dù năm năm trước ông không biết giữa Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng biết bọn họ đã chia tay.

Hơn nữa, sau khi bọn họ chia tay, có một đoạn thời gian Lê Hiểu Mạn không ăn không uống, cả ngày đều lấy nước mắt để rửa mặt, cả người dần tiều tụy, tâm trạng vô cùng kém, ông nhìn thấy tất cả ở trong mắt và không ngừng đau lòng thay cô.

Ít nhiều gì ông cũng vẫn biết chuyện Lê Hiếu Mạn thương tâm có liên quan đến Long Tur Hạo, hôm nay thấy bọn họ ở chung một chỗ sau năm năm chia tay, ông vẫn hơi lo âu.

Dẫu sao, ở trong mắt ông, Long Tur Hạo là người cao cao tại thượng, là người mà người dân bình thường như bọn họ trèo cao không nổi, ông lo lắng Lê Hiếu Mạn ở chung một chỗ với Long Tur Hạo cô sẽ lại phải chịu tổn thương.

Long Tur Hạo thấy Lê Chấn Hoa hỏi tới, anh thâm tình nhìn Lê Hiếu Mạn, sau đó anh lại nhìn về phía Lê Chấn Hoa, lịch sự mỉm cười: “Cậu, cháu và Hiếu Hiếu đã lĩnh giấy chứng nhận kết hôn rồi.”

“Cái gì? Hai người đã lĩnh giấy chứng nhận kết hôn rồi?”

Nghe thấy lời này của Long Tur Hạo, Lê Chấn Hoa kinh ngạc nhìn hai người.

Lê Văn Bác vừa nghe thấy Long Tur Hạo nói như vậy, sắc mặt của anh ta dần trắng bệch, đôi mắt tràn đầy đau đớn, vẻ mặt dần trở nên buồn bã.

Lê Hiếu Mạn cũng không muốn lừa gạt bọn họ chuyện cô và Long Tur Hạo đã lĩnh giấy chứng nhận kết hôn nữa, cô và Long Tur Hạo mười đầu ngón tay đan vào nhau, ngược mắt lên nhìn về phía Lê Chấn Hoa rồi gật đầu: “Vâng, cậu, cháu và Tur Hạo đã lĩnh giấy chứng nhận kết hôn rồi, còn nữa, Nghiên Nghiên là con gái của cháu và Tur Hạo.”

Nghe cô nói tiểu Nghiên Nghiên là con gái của Long Tur Hạo, Lê Chấn Hoa không có quá nhiều kinh ngạc, trước đây ông cũng đã từng nghĩ tới khả năng này rồi, chẳng qua là Lê Hiếu Mạn vẫn không thừa nhận tiểu Nghiên Nghiên là con gái của Long Tur Hạo, ông cũng

không tiện hỏi nhiều.

Trước đó Lê Văn Bác cũng đã đoán được tiểu Nghiên Nghiên là con gái của Long Tư Hạo, vì vậy bây giờ nghe cô nói như vậy, anh ta cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, chẳng qua là nỗi đau trong lòng anh ta lại sâu hơn, vẻ mặt cũng buồn bã hơn mà thôi.

Lê Chấn Hoa nhìn Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo rồi mỉm cười gật đầu: “Thật tốt, lần này các cháu có thể trở thành người một nhà rồi.”

Dừng lại, ông lại nhìn về phía Long Tư Hạo, cung kính nói: “Long tổng, nếu đã lĩnh chứng rồi, thì người được coi là cậu tôi đây xin chúc hai người bạc đầu giai lão, ân ái lâu dài, hy vọng Long tổng có thể đối xử thật tốt với Mạn Mạn, đừng phụ lòng con bé.”

Long Tư Hạo nắm chặt tay Lê Hiểu Mạn, ánh mắt của anh tràn đầy ý cười nhìn Lê Chấn Hoa: “Cậu yên tâm, vất vả lắm cháu mới khiến Hiểu Hiểu đi lĩnh chứng với cháu, cháu sẽ yêu thương cô ấy gấp đôi cô ấy yêu thương mình.”

Lê Chấn Hoa gật đầu với anh: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Sau đó, ông nhìn về phía Lê Văn Bác đang buồn bã, ông nhíu mày lại, rồi lại nhìn về phía Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn, ông nở nụ cười hiền hòa nói: “Mạn Mạn, Long tổng, để cậu đưa hai cháu đi ra ngoài.”

“Cậu, không cần đâu.” Lê Hiểu Mạn mỉm cười nhìn Lê Chấn Hoa, rồi lại nhìn về phía Lê Văn Bác, thấy vẻ mặt buồn bã của anh, cô khẽ mím môi cười: “Anh Văn Bác, anh nhớ chăm sóc kỹ cho cậu đấy nhé, nếu có thời gian thì em sẽ thường xuyên trở lại thăm hai người.”

Dứt lời, cô và Long Tư Hạo đi tới cửa phòng.

Lê Văn Bác vẫn luôn im lặng liếc nhìn bóng lưng thân mật của bọn họ, trái tim của anh ta đau như cắt, đôi môi tái nhợt khế mấp máy: “Mạn Mạn, Long tổng, chúc hai người hạnh phúc.”

Nói xong lời này, khóe mắt của anh ta dần ảm ướt, nước mắt bị thống tràn ra.

Anh ta lập tức quay người sang, sợ Lê Hiểu Mạn sẽ xoay người thấy anh ta rơi lệ.

Sau khi nghe thấy câu nói kia của anh, Lê Hiểu Mạn hơi giật mình, rồi cô xoay người lại nhìn về phía Lê Văn Bác đang đưa lưng về phía mình, cô mím môi cười nói: “Cám ơn anh Văn Bác.”

Đến khi Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo rời đi, Lê Văn Bác cũng không xoay người lại.

Gương mặt tuần tú kia của anh ta đã sớm bị nước mắt làm ướt đẫm.

Chương 725: Thông cảm, em không trách anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Chấn Hoa thấy vậy, vừa đau lòng lại vừa bất đắc dĩ, ông đưa tay ra vỗ vai anh ta: “Văn Bác, buông xuống đi! Mạn Mạn đã lĩnh chứng kết hôn với Long tổng rồi, các con vĩnh viễn đều không có khả năng.”

Lê Văn Bác siết chặt hai tay, anh ta không đáp lại lời của Lê Chấn Hoa, khép hờ đôi mắt đã ướt đẫm nước mắt lại.

Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo rời khỏi nhà của Lê Chấn Hoa, lúc này hai người đã ngồi vào trong xe.

Long Tư Hạo đang chuẩn bị cho xe chạy thấy Lê Hiểu Mạn nhíu chặt mày lại, vẻ mặt đầy tâm sự nặng nề, anh ngừng lại, nghiêng người đến gần cô, bàn tay khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, anh nheo mắt lại nói: “Để anh nhìn xem nào, có vẻ như trên mặt bà xã anh đang viết mấy chữ ‘Ông xã ơi, em mất hứng, em có tâm sự’.”

Lê Hiểu Mạn thuận thế nắm lấy bàn tay đang nâng mặt mình của Long Tư Hạo, đôi mắt ngấn lệ hơi sưng đỏ yêu kiều nhìn anh: “Tur Hạo, em...”

Long Tư Hạo cúi đầu xuống hôn lên khóe mắt ướt át của cô, anh vừa lo lắng mà lại đau lòng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?”

Dừng lại, anh đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, anh nhìn chăm chăm vào

cô, dò xét hỏi: “Hiểu Hiểu, có phải là em đã biết cái gì rồi hay không?”

Anh hỏi như vậy, không thể nghi ngờ là đã nói cho Lê Hiểu Mạn biết, anh biết chút gì đó.

Lê Hiểu Mạn nhìn anh thật sâu, cô nghi hoặc hỏi anh: “Tur Hạo, có phải là anh đã biết cái gì hay không?”

Long Tur Hạo khẽ nở nụ cười, anh không giấu giếm nữa: “Hiểu Hiểu, có phải em biết Lê Tố Phương không phải là mẹ đẻ của mình nên em thương tâm, phải không?”

Thấy anh đoán đúng, Lê Hiểu Mạn cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, cô nhìn anh chăm chú rồi mới hỏi: “Làm sao anh biết?”

Long Tur Hạo chăm chú nhìn cô: “Hiểu Hiểu, nói như vậy là anh đã đoán đúng rồi, quả nhiên em đã biết Lê Tố Phương không phải là mẹ đẻ của em.”

“Có phải anh đã sớm biết chuyện này hay không?” Lê Hiểu Mạn nhìn anh thật sâu, nghe khẩu khí này của anh, hẳn là anh đã sớm biết Lê Tố Phương không phải là mẹ ruột của cô.

Nếu anh không biết, cũng sẽ không hỏi như vậy, nhất định là anh đã sớm biết rồi.

Long Tur Hạo tràn đầy ý cười nhìn Lê Hiểu Mạn rồi khẽ gật đầu: “Hiểu Hiểu, em trở về nhà cậu em hẳn là một chuyện rất cao hứng, nếu em mất hứng, còn khóc nữa, vậy thì chỉ có một nguyên nhân, đó chính là em biết Lê Tố Phương không phải là mẹ đẻ của em, đúng là anh đã sớm biết chuyện này, nhưng Hiểu Hiểu, xin thứ lỗi cho anh vì anh đã không có nói cho em biết, bởi vì anh biết, sau khi em biết chân tướng của chuyện này thì nhất định em sẽ thương tâm, anh

không muốn làm em thương tâm.”

Lê Hiểu Mạn không có nửa điểm trách cứ chuyện Long Tư Hạo che giấu cô, cô nhào vào trong ngực anh, vòng hai tay ra ôm chặt lấy anh: “Tur Hạo, em không trách anh đâu, trải qua nhiều chuyện như vậy, em sẽ không hiểu chuyện mà trách cứ anh giống như trước, sẽ càng không bướng bỉnh nữa, em hoàn toàn hiểu dụng tâm của anh, em sẽ không trách anh đâu, ngược lại em còn phải cảm ơn anh đã giấu giếm em, nếu như anh sớm nói cho em, thì em đã sớm thương tâm rồi, cảm ơn anh vì đã làm như vậy.”

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn không trách cứ chuyện anh giấu giếm, trong lòng anh vừa cảm thấy xúc động lại vừa cảm thấy thẹn.

Anh áy náy nhìn cô: “Hiểu Hiểu, bởi vì anh giấu giếm em nên đến bây giờ em mới biết thân thế của mình, em thật sự không trách anh sao?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt lên nhìn anh, ánh mắt dịu dàng mà thâm tình: “Tur Hạo, em không trách anh, em thật sự không trách anh đây, anh không cần phải cảm thấy thẹn với em, anh bảo vệ em như vậy, sao em có thể trách anh được?”

“Hiểu Hiểu... vợ...” Long Tư Hạo giang hai tay ra ôm lấy cô, anh cúi đầu xuống hôn lên cái trán trắng nõn của cô, trầm thấp nói: “Cảm ơn em đã thông cảm cho anh như vậy.”

Lê Hiểu Mạn nhu mì cười với anh: “Tur Hạo, anh thông cảm cho em như vậy, nếu như ngay cả cái này em cũng không thể thông cảm cho anh, thì em thật sự không đáng giá để anh yêu đâu, là anh dạy em cách làm thế nào để yêu một người, tín nhiệm lẫn nhau, thông cảm lẫn nhau, bao dung lẫn nhau, chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể hạnh phúc cả đời được.”

Long Tur Hạo cứng chiu nhìn cô, cong môi cười nói: “Bà xã ơi, em nói rất hay, ừ, trẻ nhỏ dễ dạy!”

Lê Hiểu Mạn chủ động hôn lên môi mỏng của anh, cô nhu mì cười nói: “Chúng ta trở về đi thôi.”

“Được.” Long Tur Hạo cười đáp lại cô, anh lại cúi đầu xuống hôn lên đôi môi căng mọng dụ hoặc của cô, rồi mới khởi động cho xe chạy.

Sau khi trở lại biệt thự Thủy Lộ Hồ, Lê Hiểu Mạn tắm xong rồi bắt đầu tìm kiếm xem có tìm thấy mấy đồ vật kiểu như bút ghi âm máy nghe lén ở trong phòng ngủ hay không, còn Long Tur Hạo thì sau khi cô ra khỏi phòng tắm anh mới đi vào phòng tắm để tắm.

Ngày hôm qua cô cố ý nói cho tất cả người giúp việc trong biệt thự biết cô mang thai, chính là muốn dụ người thần bí kia tới.

Theo như trực giác mách bảo, nếu người thần bí kia biết cô mang thai, thì đối phương nhất định sẽ có hành động.

Bây giờ cô đã có thể khẳng định cô con gái đầu lòng của cô và Long Tur Hạo là bị người thần bí kia hại chết.

Chương 726: Ông xã, vóc người của anh rất đẹp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mà năm năm trước, sau khi cô và Long Tư Hạo chia tay, lúc cô có thai Nghiên Nghiên cô cũng đã gặp phải nguy hiểm, cái này nhất định cũng có liên quan đến người thần bí kia.

Người thần bí kia như không hy vọng cô sinh con cho Long Tư Hạo.

Vì vậy cô mới nghĩ tới chuyện lấy “Mang thai” làm mồi nhử, dẫn dụ người thần bí kia đi ra.

Mà cô cũng có thể chắc chắn, trong biệt thự này ngoài Trương Hồng ra, nhất định còn có tai mắt khác của người thần bí kia. Vì không để bứt dây động rừng, cô mới không để Long Tư Hạo đối toàn bộ người giúp việc trong biệt thự, mà cô tin tưởng Long Tư Hạo cũng sẽ nghĩ như vậy, anh nhất định cũng không muốn bứt dây động rừng, vì vậy đoạn thời gian trước mới đồng ý để cô rời khỏi biệt thự.

Anh luôn nghĩ cho cô, thương cô yêu cô, cô thật sự rất muốn làm chút gì đó cho anh.

Cô sẽ không lại vô dụng như trước kia nữa, sẽ càng không trở thành gánh nặng liên lụy đến anh, sẽ không lại khiến anh lo lắng, cô sẽ mạnh mẽ lên. Chung một chỗ với anh lâu như vậy, cô đã học được rất nhiều sự cơ trí của anh, sự tỉ mỉ của anh.

Trước kia cô không có tâm tư đùa giỡn, cũng sẽ không tính toán,

nhưng bây giờ, đối phó những vết thương mà những kẻ xấu kia để lại, cô sẽ không hiền lành như vậy nữa!

Cô tìm quanh toàn bộ phòng ngủ, nhưng không thấy thiết bị nghe lén hay là bút ghi âm.

Lúc Long Tur Hạo tắm xong đi ra, thì thấy cô đang nằm ở trên giường lục soát.

“Bà xã ơi, em đang tìm gì đấy?” Long Tur Hạo rảo bước tiến lên, đứng từ trên cao nhìn xuống người phụ nữ đang nằm ở trên giường, anh khẽ nở nụ cười cứng chiều.

Lúc này, anh chỉ lấy một cái khăn tắm quấn quanh thân dưới, nửa người trên vẫn còn đang nhỏ nước, cơ bụng trắng kiện, mỗi một tác động như đang dụ hoặc, cơ bụng hấp dẫn, hình thái ưu mỹ, đường cong rõ nét.

Lúc Lê Hiểu Mạn xoay người, ánh mắt của cô rơi vào trên người anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dần ửng đỏ lên, ông xã của cô vẫn luôn dụ người như vậy, vóc người thật là đẹp.

Cô cũng chỉ quấn quanh người bằng một chiếc khăn tắm giống vậy quỳ ngồi ở trên giường, hai tay mảnh khảnh vòng qua ôm lấy cổ của anh, chủ động hôn lên môi mỏng của anh, ánh mắt mang theo sự tán thưởng và ái mộ nhìn anh: “Ông xã ơi, vóc người của anh càng ngày càng đẹp.”

Đôi mắt của Long Tur Hạo tràn đầy ý cười, anh cúi người xuống môi mỏng khẽ cắn lấy rái tai trắng như ngọc của cô, giọng nói trầm thấp mang một tia khàn khàn: “Bà xã anh cũng giống vậy, cup D của bà xã càng ngày càng khiến ông xã yêu thích không buông tay.”

Thấy anh lại không đứng đắn, còn nói lộ liễu như vậy, khuôn mặt của Lê Hiếu Mạn nhanh chóng bạo đỏ, cô lấy cùi chỏ chọc vào lồng ngực to lớn của anh, tức giận trợn mắt nhìn anh: “Khốn kiếp, lại không đứng đắn nữa rồi.”

Bị chọc vào Long Tur Hạo hơi cau mày lại, anh ôm chặt lấy cô, cứng chiu nhìn cô, cười ra tiếng, giọng nói càng trầm khàn hơn: “Bà xã ơi, cái này gọi là tình thú bà xã ông xã.”

Dứt lời, anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi căng mọng quyến rũ của cô, rồi híp mắt lại: “Bà xã dùng nước hoa?”

Lê Hiếu Mạn nhìn về phía Long Tur Hạo, khẽ lắc đầu nói: “Không có!”

“Trên người bà xã rất thơm.” Long Tur Hạo nói với Lê Hiếu Mạn xong, lại cúi người xuống ngửi quanh trên người cô, anh phát giác ra mùi thơm trên người cô khác hẳn với mùi hoa nhài tây nhàn nhạt tỏa ra trên người cô lúc bình thường.

Lúc này, mùi thơm trên người cô mang theo tính kích thích, anh càng ngửi càng cảm thấy hưng phấn, có loại xung động muốn đè cô ở dưới người hưng hăng muốn cô.

Lê Hiếu Mạn nghe anh nói mùi rất thơm, cô nâng cánh tay mảnh khảnh lên, cúi đầu xuống ngửi, phát giác ra đúng là rất thơm, mùi thơm này có vẻ như là mùi sữa tắm cô vừa mới dùng khi tắm vừa nãy, nhưng lại có vẻ như không phải.

Cô hơi cau mày lại, nhìn về phía Long Tur Hạo, mà trên người anh cũng có mùi thơm giống trên người cô.

Nhưng cô và Long Tur Hạo lại không dùng cùng một loại sữa tắm,

mùi thơm cũng khác nhau, tại sao trên người bọn họ lại ngửi được cùng một loại mùi thơm?

Hơn nữa, càng ngửi mùi thơm này thì cô càng có loại xung động muốn phản công Long Tư Hạo.

Mùi thơm này như có thể làm cho người ta động tình.

“Vợ...” Long Tư Hạo nóng bỏng nhìn cô, giọng nói khàn khàn tựa như có cát lướt qua cổ họng.

Nghe thấy giọng nói khàn khàn đầy từ tính của anh, lại đối diện với ánh mắt nóng bỏng như có thể phát ra lửa của anh, trái tim của Lê Hiểu Mạn khẽ run rẩy, cô hiểu ý nghĩa trong ánh mắt của anh.

Đôi môi phấn hồng hé mở, cô đang muốn lên tiếng, Long Tư Hạo bỗng nhào tới vồ lấy đôi môi của cô, áp cô ngã xuống giường tròn lớn.

“Oh oh... ông xã... ông xã... Tư... Tư Hạo...”

Lê Hiểu Mạn vốn còn muốn nói, nhưng Long Tư Hạo không cho cô cơ hội, anh vồ lấy đôi môi của cô, vờn chiếc lưỡi dài khuấy đảo trong miệng cô đến long trời lở đất.

Cô bị anh hôn đến tình loạn ý mê, tim đập rối loạn, hai tay mảnh khảnh ôm chặt lấy anh, nhiệt tình đáp lại.

Lại là một đêm điên cuồng, khi cô tỉnh lại Long Tư Hạo đã không ở bên cạnh cô.

Cô xoa xoa mi tâm, chịu đựng toàn thân đau nhức lết xuống giường nhặt khăn tắm dưới thảm lên rồi đi vào phòng tắm.

Lúc cô rửa mặt, cô lại ngửi thấy mùi thơm quen thuộc tối hôm qua, tản mát ra từ trong sữa rửa mặt của cô.

Cô ngửi mùi trong chai sữa rửa mặt, rồi lại ngửi lọ sữa tắm, cùng với mỹ phẩm dưỡng da của cô, phát hiện bên trong những thứ này đều có mùi thơm kai.

Lúc cô đang nghi ngờ, sau lưng cô chợt truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, rồi giọng nói trầm thấp thanh nhuận của Long Tư Hạo vang lên.

“Bã xã, sao em không ngủ thêm đi? Tối hôm qua không mệt sao?”

!!

Chương 727: Tinh lực của anh rất dồi dào (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe thấy lời nói mập mờ kia của anh, Lê Hiểu Mạn xoay người nhìn về phía anh đã ăn mặc chỉnh tề, nâng mi mắt hỏi: “Anh vừa mới đi đâu vậy?”

Long Tư Hạo rảo bước đi tới trước mặt cô, đưa tay trực tiếp cầm lấy lọ mỹ phẩm trong tay cô để qua một bên, anh nheo mắt lại nhìn cô, môi mỏng cong lên: “Bà xã muốn mệt chết ông xã sao? Không thể dùng cái này được.”

Lê Hiểu Mạn nhìn về phía lọ mỹ phẩm dưỡng da kia, rồi lại nhìn về phía Long Tư Hạo: “Sao anh biết là không thể dùng? Anh cũng hoài nghi cái này có vấn đề à?”

Long Tư Hạo không trả lời câu hỏi của cô, mà hỏi ngược lại: “Bà xã cũng phát hiện có vấn đề?”

Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu với Long Tư Hạo: “Em hoài nghi bên trong sữa tắm của chúng ta và mấy loại mỹ phẩm dưỡng da đều bị cho thêm nước hoa có tác dụng gây động tình.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, anh như đã biết chuyện này rồi.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng mà lại đầy tán thưởng, khẽ đưa tay ra nên cằm của cô lên, mỉm cười nói: “Bà xã của anh càng ngày

càng thông minh, rất giỏi.”

Thấy biểu hiện của anh rất bình tĩnh, Lê Hiếu Mạn hiểu ra, cô nhìn anh thật sâu: “Tur Hạo, có phải anh đã sớm phát hiện ra những thứ này có vấn đề hay không.”

Long Tur Hạo nhìn cô bằng ánh mắt sáng quắc: “Gọi ông xã.”

Lê Hiếu Mạn vòng hai tay lên ôm lấy cổ anh, mỉm cười nhìn anh: “Ông xã ơi, anh còn chưa nói cho em biết là anh đã phát hiện ra trong sữa tắm của chúng ta có vấn đề từ lúc nào? Có phải tối hôm qua hay không?”

“Uhm.” Long Tur Hạo khẽ gật đầu với cô: “Bà xã à, trước không nghiên cứu cái vấn đề này nữa, vận động cả đêm rồi, em không đói bụng sao? Đi xuống ăn sáng trước đã.”

Bởi vì lời này của anh mà Lê Hiếu Mạn hơi ngỡ ngàng, cô nhìn về phía anh hỏi: “Vậy anh không mệt mỏi sao?”

Tinh lực của anh có thể dồi dào như vậy hay không?

Long Tur Hạo cúi đầu xuống hôn lên đôi môi của cô, thâm tình nhìn cô, hài hước cười nói: “Bà xã ơi, em cảm thấy người chiếm được tiện nghi có mệt không?”

Lê Hiếu Mạn rất thành thực lắc đầu: “Không biết.”

Long Tur Hạo cong môi cười nói: “Cái này tất nhiên là không rồi, người chiếm được tiện nghi sẽ không cảm thấy mệt mỏi, vì vậy, mỗi đêm lúc anh chiếm được tiện nghi của bà xã thì sao biết mệt mỏi là gì?”

Lê Hiểu Mạn khẽ giật mình, rồi khuôn mặt của cô lại đỏ bừng lên: “Đây là hai chuyện khác nhau, khổn kiếp, anh lại quanh co sang chủ đề khác rồi.”

Anh trả lời như vậy mà được sao? Tuy nhiên cô rất thích tính hài hước này của anh, chung một chỗ với anh, thật sự rất hạnh phúc.

“Ông xã...” cô nhìn về phía anh, ánh mắt cực kỳ dịu dàng, giọng nói cũng mềm mại hơn rất nhiều: “Em chỉ muốn tặng nụ hôn chào buổi sáng cho mình anh thôi.”

Dứt lời, còn không chờ cô hành động, Long Tư Hạo đã chọt cất bước lên trước, ngang ngược kéo cô vào trong ngực mình, một tay nắm lấy eo nhỏ của cô, rồi khẽ nghiêng người đè xuống, Lê Hiểu Mạn thuận thế ngửa về sau, thân thể hai người cách sàn nhà một góc 80°.

Lúc này, nhìn thế nào cũng thấy tư thế của hai người cực kỳ hai lãng mạn.

Lê Hiểu Mạn trừng mắt nhìn, đây không phải tư thế lãng mạn sau màn anh hùng cứu mỹ nhân thường xuyên xuất hiện trong mấy bộ phim cổ trang hay sao?

Long Tư Hạo mỉm cười cứng chiu nhìn cô, anh cúi đầu xuống vờ lấy đôi môi của cô, thực hiện nụ hôn kiểu pháp nóng bỏng.

Sau khi kết thúc nụ hôn dài, Lê Hiểu Mạn thở hỏn hển, cô dùng sức hô hấp.

Long Tư Hạo ngậm đầy ý cười nhìn cô: “Bà xã à, em thích nụ hôn kiểu pháp nóng bỏng của ông xã không?”

Lê Hiếu Mạn thở hển hển nhìn về phía anh, cố ý nói: “Cũng được, bình thường thôi, không ghét lắm.”

Nghe vậy, Long Tur Hạo nhìn chăm chăm vào cô: “Xem ra bà xã rất không hài lòng...”

Nói đến đây, anh lại duỗi cánh tay dài ra, kéo cô vào trong ngực anh lần nữa, rồi nheo mắt lại nhìn cô: “Chúng ta tiếp tục, anh sẽ hôn đến khi nào bà xã hài lòng mới thôi.”

Thấy anh muốn hôn tiếp, Lê Hiếu Mạn đang thở hển hển chỉ có thể cầu xin tha thứ.

Cô dịu dàng nhìn anh: “Ông xã ơi, anh giỏi quá, thật sự rất giỏi, em rất thích, em đói rồi, chúng ta đi xuống ăn sáng đi, được không?”

Nghe cô nói đã đói rồi, Long Tur Hạo mới bỏ qua cho cô, sau đó anh khom người bế ngang cô lên rồi đi ra khỏi phòng tắm.

Sau đó, anh lại tự mình mặc quần áo cho cô, chải đầu, phục vụ cô đúng cách.

Lê Hiếu Mạn hưởng thụ sự phục vụ dịu dàng của anh, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Có được người ông xã như vậy? Thì còn cần gì khác?

Đây là lần thứ hai cô thầm khen ngợi trong lòng.

Lê Hiếu Mạn có Long Tur Hạo yêu cô như vậy, đây thật sự là điều hạnh phúc nhất, điều may mắn nhất trong cuộc đời của cô.

Chương 728: Tinh lực của anh rất dồi dào

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vừa nghĩ tới chuyện trước kia mình đã làm tổn thương anh, cô lại cảm thấy đau lòng, cực kỳ hối hận, không ngừng áy náy, sao cô có thể làm tổn thương trái tim của một người đàn ông đã yêu cô như vậy, cô thật sự cảm thấy có lỗi với anh.

Vì vậy bây giờ, cô sẽ yêu anh gấp đôi, dùng chính sinh mạng và tất cả mọi thứ của mình để yêu anh, cho dù là trời long đất lở, biển cạn đá mòn, cô cũng sẽ không sẽ rời bỏ anh.

Trong phòng ăn ở tầng một, bữa sáng đã được chuẩn bị xong, hơn nữa còn rất phong phú.

Hai ngày qua, mỗi lần Lê Hiểu Mạn dùng cơm thì cô đều đặc biệt chú ý đến món ăn, thức ăn hai ngày trước thì không có vấn đề gì, hôm nay có trứng cá tầm và hào, còn có rau họ.

Từ sau sự kiện thức ăn ngừa thai lần trước, cô đã tìm hiểu thêm kiến thức thông thường về những thức ăn có tác dụng ngừa mang thai, những thức ăn sẽ khiến phụ nữ có thai sinh non...

Vì vậy, hai ngày qua cô đặc biệt chú ý đến các món ăn, một khi cô phát hiện ra có món ăn có tác dụng ngừa thai hoặc là khiến cho phụ nữ có thai sinh non, cô có thể tìm hiểu được nguồn gốc của chúng từ các đầu bếp.

Bởi vì đầu bếp trong biệt thự này không chỉ có một người, hơn nữa bọn họ đều thay phiên nhau làm món ăn, vì vậy nếu để cho cô biết thức ăn ngày hôm nào có vấn đề, cô sẽ đi điều tra người đầu bếp kia.

Mà mà theo cô biết, trứng cá tầm, hào, cùng với rau họ đều có tác dụng kích tình.

Trứng cá muối chứa hàm lượng đạm và hormone phong phú, là thức ăn kích tình rất hữu hiệu.

Hào là một loại hải sản, có hàm lượng kẽm cao, mà chất kẽm có tác dụng tăng lượng hormone testosterone ở đàn ông. Hào cũng chứa các hàm lượng dopamine khác nhau. Dopamine là chất truyền dẫn thần kinh làm nhiệm vụ kích thích trung tâm hưng phấn trong não, trung tâm này điều khiển cảm giác hưng phấn tình dục và nhiều hoạt động khác. Tác động kích thích này có thể xảy ra ngay lập tức.

Rau họ có biệt danh “Loại cây đến từ mặt trời”, có thể bổ thận tráng dương, khiến người ta hưng phấn.

Những món ăn có tác dụng kích tình hôm nay, rồi mùi hương có thể làm người ta động tình ở trong sữa tắm của cô và Long Tư Hạo tối hôm qua nữa, tất cả đều chứng minh một chuyện, người thần bí kia lại bắt đầu hành động, hơn nữa hai chuyện này đều do người thần bí kia gây nên.

Mà không cần nói cô cũng biết mục đích người thần bí kia khiến cô và Long Tư Hạo động tình là gì, người đó muốn dùng phương thức này để khiến cô “Sinh non”.

Ai cũng biết ba tháng đầu thời kỳ mang thai là thời điểm mấu chốt và vô cùng nguy hiểm, không thể làm chuyện phòng the, vì đạt được

mục đích mà người thần bí kia lại dùng thức ăn kích tình, lại trộn lẫn loại hương cá khả năng khiến người ta động tình ở trong sữa tắm và mỹ phẩm dưỡng da, thật đúng là dụng tâm lương khổ.

Mới đầu cô còn tưởng rằng nếu người thần bí kia biết chuyện cô mang thai, thì nhất định sẽ tẩy máy chân tay ở trong thức ăn khiến cô sinh non. Nhưng cô lại không ngờ rằng đối phương dùng loại phương thức khác, thật đúng là có chút ý tứ.

Cô hơi cong môi dưới, ánh mắt thoáng trở nên lạnh lùng, rồi cô nhìn về phía Long Tur Hạo đang ngồi ở bên cạnh cô, lại thấy anh chuyên chọn hào để ăn.

Lần trước anh có thể biết được những món ăn kia có tác dụng ngừa thai, thì chắc chắn anh cũng biết hào có tác dụng kích tình đi, vậy mà anh lại vẫn chuyên hào để ăn, tuyệt đối là cố ý.

Thật đúng là người đàn ông “Xấu” mà.

Sau bữa sáng, Lê Hiểu Mạn trực tiếp kéo Long Tur Hạo trở lại phòng ngủ ở tầng ba.

Long Tur Hạo thấy cô vừa đặt bát xuống đã kéo anh lên tầng, ánh mắt của anh tràn đầy ý cười nhìn cô, hài hước cong môi mỏng: “Bà xã ơi, vừa mới cơm nước xong em đã muốn vận động rồi sao?”

Lê Hiểu Mạn tức giận nhìn anh, kéo anh ngồi xuống nhàu mày hỏi: “Tur Hạo, anh cảm thấy đồ ăn hôm nay có vấn đề gì sao?”

Long Tur Hạo nâng cằm cô lên, ánh mắt sâu xa nhìn cô: “Bà xã à, trí nhớ của em không được tốt lắm, lại quên gọi anh là gì rồi hả?”

Lê Hiểu Mạn trừng anh: “Ông xã, ông xã...”

Lập tức cô vòng tay qua cổ anh, dịu dàng nhìn anh: “Ông xã, em có thể nhìn ra đồ ăn hôm nay có vấn đề, anh thông minh như thế chắc là nhìn ra, nếu người thần bí bắt đầu hành động chúng ta liền có thể tìm hiểu nguồn gốc rồi.”

Long Tư Hạo cương chiều nhìn cô, bàn tay to lớn sờ loạn một hồi trên người cô: “Bà xã yên tâm đi, ông xã bắt đầu sờ đây.”

Lê Hiểu Mạn cúi đầu nhìn bàn tay không an phận của anh đang châm ngòi thổi gió trên người cô, cô đang muốn nói gì thấy Lạc Thụy gõ cửa đi vào, trong tay còn cầm một túi lớn.

Nhìn Lạc Thụy tới, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, cô đứng lên nhìn anh ta: “Trợ lý Lạc, sao anh tới đây?”

Lạc Thụy đi tới trước mặt cô cười gật đầu với cô lập tức cầm hai bình nước hoa nhỏ bên trong đưa cho cô.

Chương 729: Làm chuyện xấu, anh muốn ăn đồ BỔ...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tháy vậy Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh ta, nhận lấy xem là nước hoa, cô đang muốn đưa lên mũi người thì Long Tư Hạo đã thò tay che kín mũi cô.

“Bà xã à, đừng có ngửi.”

Lạc Thụy nghe Lạc Thụy gọi bà xã, anh ta mở to mắt: “Oà, tổng giám đốc từ lúc nào gọi Lê tiểu thư là bà xã rồi hả?”

Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, dịu dàng nhìn Long Tư Hạo: “Trợ lý Lạc, tôi và Tư Hạo đã nhận chứng nhận kết hôn rồi.”

“Cái gì? Lê tiểu thư và tổng giám đốc lĩnh chứng rồi sao?” Lạc Thụy kinh hãi mở to mắt, khoa trương há hốc miệng: “Khi nào vậy? Sao tôi lại không biết chuyện đó?”

Dứt lời anh ta nhìn Long Tư Hạo, ủy khuất nói: “Tổng giám đốc, anh quá không chu đáo rồi, Lê tiểu thư... á...không, tổng giám đốc phu nhân rất cuộc cũng thu nhận anh vậy mà anh không thèm nói với tôi một tiếng, tốt xấu gì tôi, Lăng thiếu và Tô thiếu, chúng tôi đều là người nhà mẹ đẻ của anh không dễ gì mà ‘gả’ được ra ngoài, sao không nói cho chúng tôi biết chứ? Anh đúng là không suy nghĩ kĩ mà, tổng giám đốc, anh định cùng phu nhân khi nào cử hành hôn lễ? Tôi muốn làm phù rể, nếu anh và phu nhân không ngại tôi thay phù dâu cũng được.”

Long Tư Hạo giật giật khoe môi, nhìn Lạc Thụy nói lời vô nghĩa, gương mặt anh trầm xuống: “Tôi bảo cậu tới không phải để nói lời vô nghĩa.”

Lập tức anh nhận lấy hai chai nước hoa trong tay Lê Hiểu Mạn ném cho Lạc Thụy, nhíu mày nói: “Cầm hai cái lọ này tới đây làm gì?”

Lạc Thụy giơ lọ nước hoa trong tay cười vui vẻ: “Tổng giám đốc, đây là thứ tốt, tôi cố ý làm ra tặng anh đấy.”

Lê Hiểu Mạn nhíu mày hỏi anh ta: “Là thứ tốt gì vậy?”

Lạc Thụy khó xử nhìn cô: “Phu nhân à, cái này cô nên hỏi anh ấy đi, tôi không tiện nói cho cô, tóm lại sữa tắm của cô và tổng giám đốc có thành phần này, gọi là nước hoa thôi tình, có tác dụng gì phu nhân không cần tôi nói rõ chứ?”

Nghe vậy Lê Hiểu Mạn nhìn hai lọ nước hoa thôi tình trong tay Lạc Thụy: “Trợ lý Lạc, sao anh biết trong sữa tắm của tôi và Tư Hạo có nước hoa thôi tình?”

“Là sáng nay tổng giám đốc để tôi tới cầm một ít sữa tắm của hai người đi kiểm nghiệm một chút mới phát hiện bên trong đều có cái này.”

Nghe Lạc Thụy nói xong, cuối cùng Lê Hiểu Mạn cũng biết sáng nay sau khi tỉnh lại vì sao Long Tư Hạo không ở bên cạnh, có lẽ anh để Lạc Thụy cầm sữa tắm đi kiểm nghiệm rồi.

Xem ra tới qua anh đã biết bên trong sữa tắm có vấn đề, sáng nay mới để Lạc Thụy lấy mẫu đi kiểm tra, cô không thể không nói ông xã của cô không chỉ thông minh cơ trí mà còn rất tỉ mỉ, hiệu suất công

việc lại cao nữa.

Cô sùng bái nhìn anh, chu môi lên: “ông xã,hôn một cái nào.”

Ánh mắt rơi vào đôi môi hồng của Lê Hiểu Mạn, Long Tư Hạo cứng chiều cười cười.

Anh duỗi tay ra ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô.

Lạc Thụy thấy thế ho khan liên tục: “Khụ... khụ... tổng giám đốc phu nhân, ý tứ một chút với, nơi này có có một người sống sờ sờ đây, bị nhìn thấy không tốt lắm.”

Long Tư Hạo rời khỏi môi cô, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Long Tư Hạo: “Ai cho cậu xem hả?”

Lạc Thụy nhăn mày cúi đầu, hai tay vắn vẹo, giống như cô dâu nhỏ làm sai việc: “Tổng giám đốc, tôi sai rồi, chuyện anh sai tôi đã làm xong, tôi cũng nên lùi rồi.”

Dứt lời Lạc Thụy cười nhìn Lê Hiểu Mạn gật đầu sau đó trực tiếp rời đi.

Lê Hiểu Mạn thấy anh ta rời đi liền nhìn hai chai nước hoa trên tay Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo nhìn cô: “Bà xã cảm thấy hứng thú với cái này sao?”

“Không có đâu.” Long Tư Hạo nhìn Long Tư Hạo, nhếch môi cười, hai tay mảnh khảnh ôm cổ anh: “Em chỉ hứng thú với ông xã,hôm nay muốn đến công ty sao?”

Lúc nói chuyện cô dậm dậm ngón tay vào yết hầu của anh.

Nơi đó là nơi cực kì hấp cảm của đàn ông, cô vô ý làm như vậy thật là sự quyến rũ trí mạng.

Mắt anh lúc sáng lúc tối, đen như đáy hồ đột nhiên như bốc cháy lên ngọn lửa sáng rực.

Anh cúi đầu hơi thở nóng bỏng phun vào lỗ tai cô, âm thanh khàn khàn mê hoặc: “Anh không đi đâu hết, chỉ muốn từng giây từng phút ở cùng một chỗ với bà xã.”

Lê Hiểu Mạn nhìn vào ánh mắt nóng bỏng của anh, thấy anh như muốn nuốt cô vào bụng, trong lòng cô run lên cúi đầu: “Hôm nay em phải đi xem Nghiên Nghiên thuận tiện đến phòng làm việc.”

Dứt lời cô đang muốn đi thay quần áo thì bị Long Tur Hạo cúi người ôm ngang lên.

Biết anh lại muốn làm cái gì, Lê Hiểu Mạn đỏ mặt: “Tur Hạo, anh...”

“Gọi ông xã đi.” Long Tur Hạo bế ngang cô đặt lên giường, đè người mình lên, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô chăm chăm.

Lê Hiểu Mạn đỏ mặt nhìn người đàn ông tuấn mỹ này: “Ông xã.”

Cô vừa gọi một tiếng ông xã thì Long Tur Hạo đã cúi đầu hôn cô.

“Hôm nay không đi đâu hết, cùng ông xã làm chút chuyện có ích đi.”

Nghe anh nói, Lê Hiểu Mạn càng đỏ mặt, ngược mắt đáng yêu nhìn anh: “Ông xã à, anh không cần nghỉ ngơi sao?”

Long Tur Hạo cắn cắn môi cô, khàn khàn nói: “Anh vừa được ăn thật

nhiều đồ bổ.”

Nghe vậy Lê Hiểu Mạn nhếch môi, cô thật sự bại bởi tay anh, cô biết anh nói ăn nhiều đồ bổ như vậy là suy nghĩ không tốt đẹp gì rồi.

Đúng là người đàn ông hư hỏng đến tận xương.

Tới gần bữa trưa, Long Tư Hạo nhận được cuộc điện thoại liền đến công ty trước.

Chương 730: Tình địch gặp mặt hết sức đỏ mắt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bị anh quyến rũ lăn qua lăn lại cho tới trưa, Lê Hiếu Mạn gọi điện thoại cho tiểu Nghiên nghiên, xác định bé vẫn đang ở trường hơn nữa còn có Lăng Dinah ở cùng cô mới yên tâm tắt máy chuẩn bị nằm một chút liền đến trường của Nghiên nghiên.

Cô vừa nhắm mắt thì ngoài phòng ngủ vang lên tiếng đập cửa, sau đó âm thanh không rõ ràng truyền vào.

“Thiếu phu nhân, cơm trưa người ăn ở phòng ăn dưới lầu hay là mang lên?”

Lê Hiếu Mạn mở mắt ngồi dậy nhìn ra cửa phòng ngủ: “Lát nữa tôi xuống ăn.”

Dứt lời cô lần nữa nằm xuống nhưng không còn buồn ngủ nữa.

Hiện tại cô cần nhất là bắt được người thần bí thiết kế hãm hại cô, cô cảm thấy được người thần bí như ở ngay bên cạnh cô, như từng giây từng phút nhìn chăm chăm cô nhưng cô không biết là ai.

Vậy mà hấn lại thần không hay quỷ không biết xếp người vào biệt thự, ngay cả ông xã Long Tư Hạo của cô cũng điều tra không ra hấn là aim cô không thể không nói người thần bí kia rất có năng lực.

Lập tức cô chịu đựng toàn thân đau đớn xuống giường, thay quần áo

mới xuống lầu.

Nữ giúp việc thấy cô xuống lầu liền chuẩn bị cơm trưa mang lên.

Lê Hiểu Mạn ngồi xuống nhìn thức ăn trên bàn, thức ăn đều cực kỳ bình thường, không có đồ phụ nữ có thai kiêng kị.

Sau khi ăn xong cô đang muốn đứng lên rời đi thì Lý Tuyết liền bưng trà mật ong tới: “Thiếu phu nhân, đây là trà mật ong mà cô thích uống.”

“Tôi thích uống sao?” Lê Hiểu Mạn nhìn trà mật ong trên bàn nhíu mày nhìn Lý Tuyết.

Lý Tuyết cười gật đầu: “Đúng thế, thiếu phu nhân quên năm năm trước người mang thai đứa bé đầu tiên của thiếu gia thì người thích uống nhất trà này sao?”

Lê Hiểu Mạn nheo mắt, ánh mắt rơi vào ly trà.

Năm năm trước trong lúc cô mang thai thật sự có uống nhưng không phải cô thích mà nó có ích cho phụ nữ mang thai.

Nhưng mỗi một lần cô không uống quá nhiều cũng không uống thường xuyên.

Cô nhíu mày nhìn Lý Tuyết cười: “Không nghĩ tới sở thích năm năm trước của tôi mà cô vẫn nhớ rõ.”

Lý Tuyết gật đầu tươi cười: “Tôi chỉ vừa lúc nhớ tới thôi.”

“Vừa lúc sao?” Lê Hiểu Mạn thâm ý nhìn Lý Tuyết cười nói: “Tôi có việc tìm chú Thành, phiền cô gọi ông ấy giúp tôi.”

“Vâng, tôi đi ngay.” Lý Tuyết nhìn Lê Hiếu Mạn sau đó rời khỏi nhà ăn.

Lê Hiếu Mạn cũng rời khỏi nhà ăn đi lên lầu ba.

Không tới một lúc chú Thành đã đi lên.

“Thiếu phu nhân, cô tìm tôi có chuyện gì sao?” chú Thành nhìn Lê Hiếu Mạn cung kính hỏi.

Lê Hiếu Mạn định để ông ta ngồi xuống, đóng cửa lại mới đi tới trước người ông ta hỏi: “Chú Thành, tôi muốn hỏi chú một chuyện.”

Chú Thành đứng lên cung kính: “Thiếu phu nhân cứ việc hỏi.”

“Chú Thành còn nhớ rõ năm năm trước ở nghĩa trang An Khang chú sắp xếp người lái xe kia không? Lúc đó Lý Tuyết cũng đi theo, vừa lúc ngày đó tôi bị sinh non.”

Nghe tới ngày sinh non đó, chú Thành có ấn tượng ngay, ông ta nhìn Lê Hiếu Mạn: “Thiếu phu nhân nói là lão Giản sao? Năm năm trước ông ấy qua đời rồi.”

“Cái gì? Ông ta qua đời?” Nghe được lời chú Thành nói, Lê Hiếu Mạn có chút kinh ngạc.

Vốn cô đang định tìm người tài xế năm năm trước chở cô đến nghĩa trang An Khang để điều tra chuyện vô cớ sinh non lại không nghĩ tới người tài xế đó lại qua đời, sao lại trùng hợp như thế?

Chú Thành nghi hoặc nhìn cô: “Sao đột nhiên Thiếu phu nhân nhắc tới ông ấy vậy?”

Lê Hiểu Mạn nhú mày nhìn chú Thành cười nói: “Tôi chỉ tùy tiện hỏi mà thôi, cảm ơn chú Thành.”

“Thiếu phu nhân khách khí, nếu thiếu phu nhân không có gì muốn hỏi, tôi xin phép đi ra ngoài.”

Lê Hiểu Mạn nhìn ông ấy cười gật đầu: “Được.”

Lúc chú Thành rời khỏi phòng ngủ không lâu thì cô cau mày, nghĩ tới người lái xe kia đã qua đời, xem ra cô chỉ có thể điều tra từ trên người Lý Tuyết mà thôi.

Trước kia cô không biết Lý Tuyết có gì không đúng nhưng trải qua chuyện ở nhà ăn vừa nãy cô liền cảm thấy cô ta không thích hợp.

Bởi vì mấy ngày không nhìn thấy tiểu Nghiên nghiên, đương nhiên cô vô cùng nhớ, thu hồi suy nghĩ, cô rời khỏi biệt thự trực tiếp tới trường học mới đón tiểu Nghiên nghiên.

Mà mấy ngày này tiểu Nghiên nghiên đi học đều là Lăng Dinah đón, cho nên cô đi sẽ gặp cô ấy.

Tình địch gặp nhau hết sức đỏ mắt.

“Lê Hiểu Mạn cô tới đây làm gì?” hôm nay Lăng Dinah mặc áo khoác đen bên trong là váy liền màu lam làm bằng lụa mỏng phong cách Tây Âu, trong phong cách này rất giống em gái nhà bên nhưng khí chất của cô ấy lộ ra sự cao ngạo cuồng dã như không sợ trời không sợ đất.

Lê Hiểu Mạn mặc váy bó sát người màu trắng phối hợp áo đen bên ngoài càng lộ ra khí chất thanh nhã mê người của cô, làm cho cô đầy

khí phách tiềm tàng và sự giỏi giang.

Nhìn Lăng Dinah thay đổi cách ăn mặc nhưng vẫn tính cách như thế, Lê Hiếu Mạn dịu dàng cười: “Đương nhiên là tới cảm ơn cô.”

Nghe Lăng Dinah nói, Lê Hiếu Mạn không hề sợ hãi, năm năm trước cô rất ngưỡng thức tính tình ngay thẳng của cô ấy, dám nói dám làm, không hề che đậy, một tình địch như vậy thật đáng yêu.

Chương 731: Tình địch gặp mặt hết sức đỏ mắt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô dịu dàng nhìn cô ấy cười nói: “Được rồi, nếu cô có thể để cho con gái tôi thích cô còn có thể cướp Tư Hạo khỏi tôi thì tôi tự động rời đi có được không?”

Lăng Dinah thấy cô tràn đầy tự tin, cô ghen tỵ lại cảm thấy khó chịu: “Lê Hiểu Mạn, cô đừng có đắc ý, tôi nhất định có thể cướp anh Tư Hạo, cô chờ đó.”

Lê Hiểu Mạn cau mày cười nhìn cô ấy: “Được, chúng ta cùng phóng ngựa ra đi.”

“Cô... cô cứ thế tin tưởng anh Tư Hạo không bị tôi cướp đi sao?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Lăng Dinah cười gật đầu: “Ừ.”

Cô chỉ đơn giản trả lời làm cho Lăng Dinah tức đến dậm chân, trong lòng càng ghen tỵ hơn.

Bởi vì một người đàn bà sẽ không dễ dàng để cho người đàn bà khác tới cướp người đàn ông của mình, trừ khi cô ấy biết người đàn ông kia rất yêu cô ấy.

Mà Lê Hiểu Mạn tràn đầy tự tin nói như vậy chứng minh cô ấy rất tin tưởng Long Tư Hạo, biết ai cũng không đoạt nổi anh đi.

Cô tự tin nói như vậy vì Long Tư Hạo cho cô đủ tình yêu, đủ tin tưởng.

Mà Lăng Dinah cô ấy hy vọng một người đàn ông có thể cho cô ấy sự tin tưởng lớn như vậy để cho cô trăm phần trăm tin tưởng, anh sẽ không bị bất cứ người đàn bà nào cướp đi.

Thấy Lăng Dinah hiếm khi cúi đầu không nói, bộ dạng tinh thần chán nản, Lê Hiếu Mạn ôn hòa nói: “Lăng tiểu thư, tôi rất thích cá tính của cô, dám nói dám làm, cực kì ngay thẳng, tôi tin tưởng đến một ngày cô sẽ gặp người thật lòng yêu cô.”

“Cô thích tôi sao?” Lăng Dinah có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm cô: “Tự mình đa tình, tôi lại không thích cô.”

Lê Hiếu Mạn vẫn cười dịu dàng: “Tôi cảm thấy cô sẽ thích tôi.”

Lăng Dinah nhìn cô chu môi không vui lắm lắm: “Tôi không rõ vì sao anh Tư Hạo lại thích cô như thế, cô không phải chỉ dịu dàng hơn tôi một chút, lương thiện một chút, có chút tài hòa, có chút hàm súc, có chút khí chất...”

Nghe Lăng Dinah quở trách lại như đang khen, Lê Hiếu Mạn cười nhìn cô ấy: “Cô đang khen tôi sao?”

Có lời nói của cô, lúc này Lăng Dinah mới chú ý lời vừa rồi thật đúng là đang khen cô.

Lăng Dinah nhìn cô cong môi lên: “Ai khen cô hả? Lê Hiếu Mạn không nghĩ tới da mặt cô lại dày như thế.”

Lê Hiếu Mạn cũng cười nhìn cô ấy: “Tôi cũng không nghĩ ấn tượng của cô về tôi lại tốt như vậy, tôi cảm thấy cô rất thích tôi.”

“Cô...”

Lăng Dinah bị cô chọc tức á khẩu, chà chà chân, cô mới phát hiện Lê Hiếu Mạn lúc này nói chuyện có gì đó rất giống anh Tư Hạo của cô ấy.

Chẳng lẽ ứng với câu nói kia, hai người ở chung lâu ngày càng lúc càng giống đối phương sao?

Cô không thèm để ý Lê Hiếu Mạn nữa mà Lê Hiếu Mạn cũng không để ý đến cô nữa, hai người cùng đón tiểu Nghiên nghiên tan học.

Cho nên lúc tiểu Nghiên nghiên được các bạn hộ tống ra khỏi phòng học thì thấy được mẹ của bé.

Có mấy ngày rồi không gặp mẹ, bé rất nhớ mẹ.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?” bé tiến lên đứng trước mặt cô, chớp mắt hỏi.

Khuôn mặt của bé nở nụ cười ngọt ngào.

Lê Hiếu Mạn cười nhìn cô bé, ánh mắt vô cùng dịu dàng: “Mẹ đến nhìn con, có nhớ mẹ hay không?”

Tiểu Nghiên nghiên nhìn Lê Hiếu Mạn cười ngọt ngào: “Rất nhớ.”

Bạn học ở bên cạnh bé nhìn bé lại nhìn Lê Hiếu Mạn, âm thanh non nớt vang lên: “Oà, Nghiên nghiên, cậu rất giống mẹ, mẹ cậu thật xinh đẹp.”

Tiểu Nghiên nghiên nhướn mày: “Đương nhiên mẹ mình xinh đẹp

rồi.”

Bé cười nói với bạn xong liền nhìn mẹ mình: “Mẹ, bọn họ đều là bạn học của con, đáng yêu đúng không ạ?”

Lê Hiểu Mạn dịu dàng nhìn các bạn học vây quanh tiểu Nghiênnghiên chào hỏi: “Các bạn nhỏ, chào các cháu.”

“Chào dì xinh đẹp ạ.”

Nghe thấy âm thanh trẻ con kia, Lê Hiểu Mạn nở nụ cười.

Cô cúi đầu nhìn tiểu Nghiênnghiên: “Nghiênnghiên, bạn học của cô đúng là rất đáng yêu.”

Lăng Dinah ở bên cạnh bị xem nhẹ nhăn mày: “em gái nhỏ, em có mẹ quên chị tiểu Na có phải hay không?”

Nghe tiếng, tiểu Nghiênnghiên ngẩng đầu nhìn Lăng Dinah, lập tức tay trái nắm tay mẹ, chân nhỏ tiến lên đứng trước người Lăng Dinah, ngẩng đầu cười ngọt ngào: “Làm sao em có thể quên chị tiểu Na chứ, chị tiểu Na ở trong lòng em quan trọng như mẹ vậy...”

“Thật sao?” Lăng Dinah cúi đầu nhìn tiểu Nghiênnghiên, khóe mắt đầy ý cười.

Tiểu Nghiênnghiên nhướn mày: “Đương nhiên, so với trăn châu còn thật hơn.”

“Em gái nhỏ, xem ra là chị không uống công thương em rồi.” Lăng Dinah cười nhìn tiểu Nghiênnghiên nói xong lại nhìn Lê Hiểu Mạn, đắc ý nhếch môi: “Lê Hiểu Mạn, có nghe thấy không, con gái cô rất thích tôi đấy.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Lăng Dinah nở nụ cười, không nói gì mà cúi đầu nhìn tiểu Nghiên Nghiên dịu dàng hỏi: “Nghiên Nghiên, hôm nay có muốn về với mẹ không?”

Tiểu Nghiên Nghiên còn chưa trả lời thì Lăng Dinah đã tiến lên bế tiểu Nghiên Nghiên lên, khiêu khích nhìn Lê Hiểu Mạn hất cằm: “Tạm thời em gái nhỏ không về, con bé muốn tạo tình cảm với tôi.”

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu nhìn Lăng Dinah lại nhìn mẹ mình cong mắt cười: “Mẹ, hôm nay con về nhà chị tiểu Na.”

Chương 732: “Đụng vào bà lão”

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nhìn tiểu Nghiê Nghiê cười cười: “Vậ đượ rồi, mấy ngày nữa mẹ qua đón con.”

“Vâng, gặp lại mẹ sau.”

“Gặp lại con sau.”

Lê Hiểu Mạn nhìn tiểu Nghiê Nghiê ngồi vào xe Lăg Dinah mới rời khỏi trường học.

Trong xe, Lăg Dinah ngồi trên ghế lái nhìn tiểu Nghiê Nghiê ở bên cạnh: “Em gái nhỏ, vừa rồi vì sao em không trở về cùng mẹ.”

Tiểu Nghiê Nghiê cười vui vẻ nhìn Lăg Dinah: “Đương nhiên là em thích chị tiểu Na, còn muốn chơi đùa với chị tiểu Na.”

Lăg Dinah nghe thấy lời này hai mắt đầy ý cười: “Em gái nhỏ, cái miệng này của em thật là ngọt.”

Lăg Dinah chỉ lo nói chuyện với tiểu Nghiê Nghiê mà không chú ý tới có một bà lão đang đi tới.

Nhìn bà lão đi tới, tiểu Nghiê Nghiê lập tức kêu: “Chị tiểu Na, phía trước có người, nhanh dừng lại.”

Nghe rõ, Lăng Dinah quay đầu vừa thấy quả nhiên có một bà lão đi về phía xe của cô, cô cả kinh đạp chân phanh dừng xe lại.

Dù động tác của cô có nhanh thì bà lão vẫn bị đụng vào, ai ôi một tiếng ngã xuống trước xe của cô.

Thấy đụng phải người, Lăng Dinah cau mày, bà lão kia sao đột nhiên chạy tới làm gì vậy?

Cô cúi đầu nhìn tiểu Nghiên Nghiên: “Em gái nhỏ, em ở trong xe, chị xuống xem sao.”

Dứt lời cô liền xuống xe.

“Ôi đụng chết người rồi.... đụng chết người rồi...không có thiên lý mà... bà lão tôi bị đụng rồi... lòng dạ quá ác độc mà... ôi chao đụng chết người rồi...”

Bà lão quỳ trên đất kêu to nhưng trên người bà ta không hề thấy có vết thương nào hơn nữa bà ta còn muốn hấp dẫn người xung quanh tới, sau đó gào khóc, âm thanh vang dội không hề giống người bị thương nặng.

Tiểu Nghiên Nghiên ngồi ở trong xe nghe thấy bà lão kêu la thì nhú mày xuống xe.

Mà khi bé xuống thì một chiếc thương vụ xa hoa dừng lại sau lưng xe của Lăng Dinah.

Vì thấy bà lão kêu la nên có không ít người tụ tập.

Tiểu Nghiên Nghiên đang muốn chen vào vòng vây thì đột nhiên bàn tay nhỏ bé của bé bị một người cao lớn bắt đi.

Sau đó che miệng bé, ôm ngang bé chạy băng băng vào xe thương vụ.

Bé bị che miệng không thể phát ra âm thanh mà người xung quanh lại đang nghe bà lão hát diễn nên không ai để ý tới bé.

Người ôm cô là người đàn ông cao lớn.

Anh ta ôm tiểu Nghiên Nghiên lên xe thương vụ liền kéo cửa xe nhét bé vào bên trong.

Tiểu Nghiên Nghiên bị nhét vào bên trong không hiểu có chuyện gì xảy ra, chiếc xe thương vụ xa hoa đã khởi động rời đi.

Thấy vậy tiểu Nghiên Nghiên nhú mày ngẩng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt già nua quen thuộc.

“Ông, sao lại là ông vậy?”

Tiểu Nghiên Nghiên thấy người kia là Hoắc Nghiệp Hoảng thì ông ta đang từ ái nở nụ cười với cô bé: “Cô bé, chúng ta lại gặp mặt, đến đây để ông xem cháu nào.”

Dứt lời Hoắc Nghiệp Hoảng vươn tay về phía tiểu Nghiên Nghiên.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn ông ta duỗi tay qua liềm ngẩng đầu nhìn ông ta: “Tự cháu biết đi.”

Bé lập tức đỡ đệm ghế đứng lên đi tới cạnh Hoắc Nghiệp Hoảng ngồi xuống.

Đột nhiên bị mang vào xe, khuôn mặt nhỏ bé của cô bé không hề

cảm thấy sợ hãi, bộ dạng cực kì ung dung.

Bé nghiêng đầu nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng: “Ông muốn mang cháu đi đâu?”

Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn bộ dạng ung dung của bé vô cùng giống Long Tur Hạo càng kết luận bé đúng là con gái Lê Hiểu Mạn và Long Tur Hạo sinh ra, là chất nội của Hoắc Nghiệp Hoằng.

Ông ta ôn hòa nhìn tiểu Nghiên Nghiên: “Mang cháu đi nhận tổ quy tông.”

“Nhận tổ quy tông?” Tiểu Nghiên Nghiên chớp đôi mắt nhỏ nhìn cái ông trước mặt, trong mắt đầy nghi ngờ như tạm thời không hỏi vì sao.

...

Lăng Dinah bị bà lão quán lấy lúc này mới thoát thân ra được.

Cô gọi xe cứu thương tới cho bà lão, cầm hết tiền bạc trên người đưa cho bà ta, lúc này bà ta mới không nao loạn nữa.

Lúc bà lão lên xe cứu thương rời đi thì cô mới quay về xe, lúc này không thấy tiểu Nghiên Nghiên ở đâu nữa.

Cô cố gắng quýt tìm khắp nơi nhưng không thấy, hỏi mọi người cũng không ai biết.

“Anh, em gái nhỏ không thấy đâu nữa.”

“Anh không nghe rõ, em lặp lại lần nữa cái gì không thấy cơ?” đầu dây bên kia Lăng Hàn Dạ tái giận.

Để mắt tiểu Nghiên Nghiên, Lăng Dinah lo lắng, cô nhăn mày nói:
“Nghiên Nghiên không thấy.”

Cô vừa dứt lời thì âm thanh của Lăng Hàn Dạ đề cao mấy đề xi ben vang truyền khắp nơi.

“Em cái con nhóc chết tiệt kia, vậy mà em lại để mất con gái bảo bối của Long tiểu, em muốn chết sao? em để lạc ở đâu? Còn không nhanh đi tìm đi, anh lập tức qua.”

...

Nói chuyện với Lăng Hàn Dạ xong, Lăng Dinah từ từ đi hỏi người xung quanh.

Lúc này Lê Hiểu Mạn đã về tới biệt thự ven hồ thủy Lộ. Vừa vào tới đại sảnh thì nhận được điện thoại của Lăng Dinah nói tiểu Nghiên Nghiên không thấy nữa.

Cô xác định địa điểm tiểu Nghiên Nghiên mất tích với Lăng Hàn Dạ đang muốn đi tìm thì tiểu Nghiên Nghiên gọi tới.

“Mẹ.”

Nghe thấy âm thanh non nớt quen thuộc của tiểu Nghiên Nghiên, hòn đá trong lòng Lê Hiểu Mạn rơi xuống: “Nghiên Nghiên, con đi đâu vậy? Chị tiểu Na nói con không thấy nữa, hiện tại ở đâu mẹ đi đón con?”

“Ở Hoắc trạch, trong nhà ông.”

“Cái gì?” Lê Hiểu Mạn cả kinh: “Mẹ lập tức đi đón con.”

Dứt lời cô đang muốn tắt máy thì Hoắc Nghiệp Hoảng ở đầu dây bên kia lên tiếng.

“Mạn Mạn, cháu yên tâm đi, Nghiên Nghiên ở chỗ ông rất an toàn.”

“Ông Hoắc, lúc nào thì ông mang Nghiên Nghiên tới nhà ông vậy?” giọng nói của Lê Hiểu Mạn không tốt làm cho người ta không nghe ra vui buồn.

Câu nói của cô làm ho Hoắc Nghiệp Hoảng nhú mày.

Chương 733: Mục đích, một lời vạch trần (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Mạn Mạn, cháu càng ngày càng lạnh nhạt người ông này.”

Lê Hiểu Mạn hơi cau mày, giọng vẫn không nghe ra vui giận: “Ông nội Hoắc, trong điện thoại khó mà nói, cháu lập tức đến.”

Dứt lời, cô liền cúp điện thoại, sau đó vừa gọi cho Long Tư Hạo, vừa chạy đến Hoắc trạch.

Long Tư Hạo biết Hoắc Nghiệp Hoảng đón Nghiên Nghiên đi, liền nói Lê Hiểu Mạn chờ anh một lát, anh đi Hoắc trạch cùng cô, Lê Hiểu Mạn nói anh không cần gấp, nếu cô không thể đón được Nghiên Nghiên, sẽ gọi cho anh đi đón hai mẹ con.

Hôm nay Hoắc trạch canh phòng nghiêm ngặt như căn cứ quân sự, bên ngoài Hoắc trạch có hơn mười thần giữ cửa, người người đều là mặt cương thi, nói năng thận trọng.

Xe Lê Hiểu Mạn không thể chạy vào Hoắc trạch.

Cô xuống xe ở bên ngoài, sau đó đi vào phòng khách, dọc đường đi đều là vệ sĩ áo đen, nhưng không hề cản cô, không cần đoán, nhất định là Hoắc Nghiệp Hoảng đã phân phó.

Lão quản gia Hoắc Nghiêm đã ở Hoắc gia mấy chục năm đang đứng trước phòng khách, thấy cô liền nghênh đón, nhìn cô gật đầu cười.

“Lão gia chờ cô ở phòng khách.”

Sau đó ông dẫn Lê Hiếu Mạn vào phòng khách.

Cách năm năm, bước vào nơi này một lần nữa, Lê Hiếu Mạn có cảm giác bưng bình cách một đời, phòng khách vẫn bố trí như năm năm trước, chẳng qua lúc này tâm tình cô không giống.

Năm năm trước bước vào nơi này, cô sẽ có cảm giác thân thiết, vì có ông nội thương yêu của cô.

Nhưng bây giờ, ông nội thương yêu của cô đã sớm “không còn ở đây”.

Cô cảm thấy năm năm trước cô thật sự rất ngu, luôn bị Hoắc Nghiệp Hoảng nắm mũi dẫn đi, cô luôn đối đãi với ông như ông nội ruột, nhưng ông chưa chắc xem cô là cháu ruột mà đối đãi.

Năm năm trước cô thật sự quá đơn thuần, quá dễ bị người khác lợi dụng, nhưng hiện tại, cô sẽ không bị người khác lợi dụng nữa, càng không thể tùy tiện bị người khác tổn thương.

Hoắc Nghiệp Hoảng mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn ngồi trên sofa trong phòng khách, đầu tóc bạch kim, tinh thần vẫn sáng láng, hai mắt sắc bén có thần.

Lê Hiếu Mạn đi tới trước mặt ông, quét mắt chỉ thấy một mình ông, cô nheo mắt: “Ông nội Hoắc, Nghiên Nghiên đâu?”

Hoắc Nghiệp Hoảng ngẩng đầu, ánh mắt hòa ái nhìn Lê Hiếu Mạn, cầm gậy chỉ vị trí đối diện ông, cười nói: “Mạn Mạn, ngồi xuống trước rồi nói.”

Lê Hiểu Mạn liếc mắt vị trí ông chỉ, ngồi xuống.

Mặc dù không thấy Nghiên Nghiên, trên mặt cô vẫn không lộ ra nửa phần lo âu, vì cô biết Tiểu Nghiên Nghiên tạm thời không sao.

Hoắc Nghiệp Hoảng gọi cô đến, nhất định có mục đích gì.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy cô bình tĩnh ngồi đó, trên mặt không có tia hoảng sợ, ông ôn hòa cười một tiếng, giọng hòa ái: “Mạn Mạn, cháu thay đổi.”

Lê Hiểu Mạn hơi nhíu mày, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng: “Là người đều sẽ thay đổi.”

Ánh mắt Hoắc Nghiệp Hoảng hiền hòa nhìn cô, gật đầu nói: “Đúng vậy, người đều sẽ thay đổi, Vân Hy thay đổi, Tư Hạo cũng thay đổi, đúng rồi, sao Tư Hạo không đến cùng cháu? Cháu không thông báo nó sao?”

“Ông nội Hoắc...” Lê Hiểu Mạn lễ phép gọi, ánh mắt hòa nhã nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng: “Cháu có thể dẫn Nghiên Nghiên đi rồi chứ?”

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy sắc mặt cô kiên quyết, ông híp mắt, giọng vẫn hòa ái: “Mạn Mạn, Nghiên Nghiên đang chơi trên lầu, ông có mấy lời muốn hỏi cháu, lát nữa ông cho cháu lên lầu gặp nó.”

Lê Hiểu Mạn lạnh nhạt nhìn ông, hơi cau mày, thanh âm xen lẫn tia lãnh đạm hơi hợ: “Ông hỏi đi.”

Hoắc Nghiệp Hoảng trực tiếp hỏi: “Nghiên Nghiên có phải con gái của cháu và Tư Hạo không?”

“Phải!” Tiểu Nghiên Nghiên là con gái của Long Tư Hạo không phải bí mật gì, cho nên Lê Hiểu Mạn cũng thẳng thắn thừa nhận.

Thấy cô trả lời thẳng thắn, Hoắc Nghiệp Hoảng sâu kín nhìn cô, cười hỏi: “Mạn Mạn, năm năm qua cháu và Tư Hạo đi cùng nhau? Tại sao ông nội mãi không tìm được hai cháu?”

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn hòa nhã nhìn ông: “Ông nội Hoắc, cháu không phải tới để nói chuyện này với ông, mời ông trực tiếp nói cho cháu, tại sao ông mang Nghiên Nghiên tới đây?”

“Haiz!” Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn Lê Hiểu Mạn, thở dài một hơi, nhíu đôi lông mày trắng lại: “Mạn Mạn... cháu đối với ông nội... haiz! Có phải bây giờ cháu rất ghét ông nội không? Trước kia cháu đối với ông nội không có hờ hợt như vậy...”

Dừng lại, Hoắc Nghiệp Hoảng tiếp tục nhìn Lê Hiểu Mạn nói: “Mạn Mạn, ông đón Nghiên Nghiên đến đây không có ác ý, ông chỉ muốn để Nghiên Nghiên nhận tổ quy tông.”

“Nhận tổ quy tông?” Lê Hiểu Mạn hí mắt, ánh mắt ôn hòa nhìn ông lộ ra tia sắc bén: “Ông nội Hoắc, ông có ý gì?”

Ánh mắt hòa ái nhìn cô: “Mạn Mạn, nếu Nghiên Nghiên là con gái của cháu và Tư Hạo, vậy nó chính là cháu cố của Hoắc Nghiệp Hoảng ông, đương nhiên phải về Hoắc gia nhận tổ quy tông, ông sẽ không để cho con cháu ông có họ khác nữa, dĩ nhiên Tư Hạo cũng vậy.”

“Cho nên ông nội Hoắc chưa qua sự đồng ý của cháu và Tư Hạo đã dựng chuyện người giả lão phu nhân bị đụng, lén mang Nghiên Nghiên đến đây...”

Nói tới đây, Lê Hiểu Mạn câu môi nở nụ cười làm người ta suy nghĩ

không ra, tiếp tục nói: “Ông nội Hoắc, mục đích thật sự của ông e là không phải để Nghiên Nghiên nhận tổ quy tông, mà là để Tư Hạo nhận tổ quy tông, đúng chứ?”

Chương 734: Mục đích, một lời vạch trần (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy cô vạch trần, hơn nữa còn nói trúng tâm tư ông, nụ cười hòa ái trên khuôn mặt già nua thu lại, híp mắt, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Lê Hiểu Mạn: “Mạn Mạn càng ngày càng thông minh, tâm tư ông nội đều bị cháu nhìn thấu.”

“Không phải vừa rồi ông nội Hoắc đã nói, người đều sẽ thay đổi sao?” Lê Hiểu Mạn sâu kín nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, trên mặt không nhìn ra biểu tình gì.

Ngật nhất điểm trường nhất trí*, hôm nay nhìn sự việc và suy nghĩ không chỉ một phương diện, vừa rồi Lăng Hàn Dạ gọi tới kể cô Nghiên Nghiên mất tích, cô cảm thấy lão phu nhân đó có chút kỳ lạ.

(*) Thành ngữ TQ: Ý nói thất bại một lần, nhận được một bài học, tăng một phần tài trí.

Sau đó Hoắc Nghiệp Hoảng cho Tiểu Nghiên Nghiên gọi cô, cô liền chắc chắn lão phu nhân đó cố ý tới quấy rối, mục đích chính là để Hoắc Nghiệp Hoảng có thể mang Tiểu Nghiên Nghiên đi lúc Lăng Dinah không chú ý.

Cô nghĩ lão phu nhân đó nhất định là người Hoắc Nghiệp Hoảng an bài.

Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn Lê Hiểu Mạn một hồi, sau đó trên khuôn

mặt già nua lại khôi phục nụ cười hòa ái: “Mạn Mạn, nếu tâm tư ông nội bị cháu nhìn thấu, ông nội cũng không vòng vo với con, Tư Hạo vì mẹ nó chết, luôn không chịu lấy họ Hoắc, không chịu trở lại Hoắc gia, ông nội thật sự không có cách với nó, nên ông nội không thể làm gì khác hơn...”

Lê Hiểu Mạn ngắt lời ông: “Nên ông nội Hoắc liền muốn dùng Nghiên Nghiên uy hiếp Tư Hạo, ông biết điểm yếu của Tư Hạo chính là cháu và Nghiên Nghiên, liền lợi dụng điểm này để đạt được mục đích của ông, ông nội Hoắc, Tư Hạo là người trưởng thành, không phải đứa bé ba tuổi, anh ấy muốn theo họ ai là chuyện của chính anh ấy, ông cần gì phải bắt anh ấy mang họ Hoắc? Quan hệ ông cháu hai người vốn không hòa hợp, nếu ông lợi dụng Nghiên Nghiên uy hiếp anh ấy nữa, chỉ tiếp tục làm quan hệ hai người trở nên gay gắt hơn thôi.”

Chương 735: Tôn trọng quyết định của anh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn liền đứng lên, ánh mắt lãnh đạm nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng: “Ông nội Hoắc, Tư Hạo sẽ không tới, bây giờ cháu có thể đón Nghiên Nghiên đi chưa?”

Hoắc Nghiệp Hoảng nắm chặt cây gậy, ánh mắt hòa ái như cũ nhìn Lê Hiểu Mạn: “Mạn Mạn, nếu Tư Hạo không đến, ông sẽ không cho cháu đón Nghiên Nghiên đi, cháu có thể lên lầu gặp nó.”

Hoắc Nghiệp Hoảng nói xong liền ra hiệu quản gia Hoắc Nghiêm dẫn Lê Hiểu Mạn lên lầu gặp Tiểu Nghiên Nghiên.

Lê Hiểu Mạn nheo mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng một lát, mới đi lên lầu theo quản gia.

Trên cầu thang, cô gặp Lý Tuyết Hà.

Bà mặc áo dài ngắn điểm lệ, vóc người vẫn giống năm năm trước, nhưng khuôn mặt mặc dù đã trang điểm đậm thế nhưng không che giấu được dấu vết năm tháng lưu lại trên mặt bà.

Lê Hiểu Mạn chỉ liếc Lý Tuyết Hà một cái liền không để ý bà, trực tiếp đi qua người bà.

“Lê Hiểu Mạn...” Lý Tuyết Hà trong kinh ngạc vì đột nhiên thấy Lê Hiểu Mạn phản ứng lại liền kêu cô.

Nghe tiếng Lý Tuyết Hà, Lê Hiểu Mạn không để ý bà, tiếp tục đi theo quản gia.

Lý Tuyết Hà thấy Lê Hiểu Mạn cũng không quan tâm bà, bà mặt đầy khinh bỉ: “Đồ mất dạy, qua năm năm, ngay cả lễ phép cơ bản cũng không học được.”

Lê Hiểu Mạn vẫn không để ý tới Lý Tuyết Hà, cô và loại người tự cho là đúng đó không có gì đáng nói.

Phòng Nghiên Nghiên ở chính là phòng năm năm trước cô từng ở lúc ở Hoắc Trạch.

Hai vệ sĩ đứng trước cửa phòng, thân thể cao lớn, bày mặt cương thi.

Hoắc Nghiêm dẫn cô tới cửa liền nhìn cô nói: “Lê tiểu thư, Nghiên Nghiên tiểu thư ở trong phòng này.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Hoắc Nghiêm, khẽ gật đầu, chuẩn bị đi vào, Hoắc Nghiêm sau lưng cô đột nhiên kêu cô.

“Lê tiểu thư, nếu có thể, tôi hy vọng cô có thể khuyên nhủ Đại thiếu gia.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn xoay người nhìn Hoắc Nghiêm, nhướn mày hỏi: “Khuyên cái gì?”

Hoắc Nghiêm nhíu mày, mặt đầy ngưng trọng: “Lê tiểu thư, tôi biết có lúc cách làm của lão gia không đúng, nhưng Đại thiếu gia dù sao cũng là con cháu Hoắc gia, sớm muộn đều phải nhận tổ quy tông, tôi hy vọng Lê tiểu thư có thể khuyên nhủ Đại thiếu gia...”

Không đợi Hoắc Nghiêın nói xong, Lê Hiểu Mạn ngắt lời ông ta: “Xin lỗi, chuyện này tôi không thể nào đáp ứng, tôi vĩnh viễn tôn trọng quyết định của Tư Hạo, sẽ không chi phối quyết định của anh ấy.”

Dứt lời, cô đưa tay đẩy cửa đi vào.

Mà Tiểu Nghiêın Nghiêın đang nằm sấp trên giường lớn mềm mại chơi ipad.

Bé đưa lưng về phía Lê Hiểu Mạn, Lê Hiểu Mạn đi vào, bé cũng không xoay người, vừa chơi ipad vừa nói: “Mẹ, đóng cửa lại.”

“Sao con biết là mẹ mà không phải người khác?” Lê Hiểu Mạn nhướn mày nhìn Tiểu Nghiêın Nghiêın nằm trên giường chơi trò chơi hỏi, đưa tay đóng cửa.

Tiểu Nghiêın Nghiêın nghe tiếng đóng cửa, ngồi dậy, sau đó ngẩng đầu nhìn Lê Hiểu Mạn, hí mắt cười một tiếng, thanh âm non nớt ngọt mềm: “Ai bảo mẹ sinh con ra thông minh như vậy, con tùy tiện đoán liền trúng.”

Lê Hiểu Mạn đi tới, ngồi xuống bên cạnh bé, ôn nhu sờ đầu nhỏ của bé: “Không vị ông lão dưới lầu dọa sợ sao?”

Tiểu Nghiêın Nghiêın ngẩng đầu nhìn Lê Hiểu Mạn, lắc đầu, nhướn mày nhỏ: “Mẹ cảm thấy thế nào?”

Lê Hiểu Mạn nhìn bé, lấy ipad trong tay bé, neho mắt nhìn bé: “Còn có tâm tình chơi trò chơi, mẹ thấy con không bị hù dọa.”

Tiểu Nghiêın Nghiêın nhìn ipad bị mẹ bé lấy đi, nâng đầu nhỏ nhìn cô, chớp chớp mắt: “Mẹ, mẹ không cho con chơi ipad, vậy mẹ chơi trò

khác cùng con được không? Dù sao cũng không có chuyện gì làm.”

Ánh mắt Lê Hiếu Mạn ôn nhu nhìn bé: “Nói đi, muốn mẹ chơi trò gì cùng con?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn cô cười: “Chơi trò vấn đáp, con hỏi mẹ đáp, bắt đầu nha! Mẹ, daddy và ông lão dưới lầu có quan hệ gì? Tại sao ông lão kia nói với con, con là cháu cố của ông ấy, còn phải nhận tổ quy tông? Mẹ, mẹ đừng tưởng rằng con là trẻ con liền gạt con nha!”

Bây giờ Lê Hiếu Mạn cũng không có ý định gạt Tiểu Nghiên Nghiên, vì thế nhìn bé nói: “Ông ấy là ông nội daddy con.”

Nghe vậy, Tiểu Nghiên Nghiên trợn to mắt, mở to miệng, lại hỏi: “Vậy ba của daddy thì sao?”

Lê Hiếu Mạn hơi cau mày, nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, giọng ôn nhu nói: “Nghiên Nghiên, ông nội con đã qua đời, cho nên con phải nhớ kỹ, ở trước mặt ba con, tận lực không nhắc tới ông nội con.”

“Dạ!” Tiểu Nghiên Nghiên khẽ lên tiếng, rũ đầu nhỏ, không biết đang suy nghĩ gì.

Lê Hiếu Mạn cười nhìn bé: “Tiểu nha đầu, lại nghĩ gì?”

Tiểu Nghiên Nghiên ngược mặt, chớp mắt: “Vừa rồi ông lão kia nói ông họ Hoắc, con đang suy nghĩ tại sao daddy không họ Hoắc, mà họ Long?”

Lê Hiếu Mạn cảm thấy đây là lúc nói vài chuyện cho Tiểu Nghiên Nghiên, giọng ôn nhu nói: “Nghiên Nghiên, daddy con theo họ của bà ngoại con, bà ngoại con họ Long, tên Long Nhã Tâm.”

“Tại sao daddy theo họ bà ngoại?” Tiểu Nghiên Nghiên tò mò nhìn mẹ bé: “Chẳng lẽ khi còn nhỏ daddy cũng bị daddy của daddy bỏ rơi sao? Daddy được mẹ chăm sóc cho nên daddy mới theo họ bà ngoại?”

Lê Hiểu Mạn nhìn bé gật đầu: “Gần giống vậy.”

Tiểu Nghiên Nghiên giống như bảo bảo chăm hỏi, chớp mắt hỏi tiếp: “Mẹ, chị Tiểu Na nói con còn một người chị, là thật sao?”

Lê Hiểu Mạn nghe Tiểu Nghiên Nghiên nhắc tới đứa con đầu tiên của cô và Long Tur Hạo, đôi mi thanh tú liền nhúu chặt, trong mắt xẹt qua tia đau buồn.

Năm năm trước cô sinh sớm, mất đi đứa con gái đầu tiên của cô và Long Tur Hạo, chuyện này vẫn là một vết sẹo trong lòng cô.

Mỗi lần cô nghe người khác nhắc tới hay là nghĩ tới, tim đau như bị nghệt thờ.

Đứa con gái đầu của cô và Long Tur Hạo cứ thế mất đi, cô không chỉ đau lòng, càng cảm thấy tiếc nuối.

Mà tiếc nuối này vĩnh viễn cũng không đền bù được, con gái lớn của bọn họ không trở lại.

Điều bây giờ cô có thể làm chính là mau bắt được người thần bí kia, trả thù cho con gái đầu của cô và Long Tur Hạo, trả thù cho mẹ cô Lê Tố Phương, cũng trả thù cho chính cô.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ mình nhúu mày, vẻ mặt bi thương, bé nhúu mày nhỏ: “Mẹ, sao thế? Có phải con hỏi câu không nên hỏi không?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, giọng ôn nhu: “Không có, Nghiên Nghiên quả thực có một người chị, chẳng qua vừa sinh ra liền...”

Tiểu Nghiên Nghiên đưa tay mịn màng nhỏ bé ra, hiểu chuyện nắm tay Lê Hiểu Mạn, cười nhìn cô: “Mẹ, mẹ còn có con, con sẽ thay chị hiếu thuận mẹ và daddy.”

Lê Hiểu Mạn mím môi cười, cúi đầu xuống hôn trán bé, ánh mắt ôn nhu nhìn bé: “Mẹ biết Nghiên Nghiên là một con gái ngoan hiếu thuận mà.”

Tiểu Nghiên Nghiên ngọt ngào cười, sau đó lại nhú mày: “Mẹ, con đói.”

Bé vừa dứt lời, liền có tiếng gõ cửa, sau đó là một giọng nữ.

“Lê tiểu thư, Nghiên Nghiên tiểu thư, lão gia gọi hai người xuống ăn tối.”

Nghe tiếng, Tiểu Nghiên Nghiên lập tức xuống giường.

“Mẹ, có thể ăn cơm, chúng ta đi xuống ăn, con đã sớm đói rồi.”

Tiểu Nghiên Nghiên đi thẳng tới cửa phòng, mở cửa ra.

Nữ giúp việc gọi bọn họ xuống ăn cơm đang đứng trước cửa, hai vệ sĩ áo đen kia còn đứng ở cửa như thần giữ cửa, thấy Tiểu Nghiên Nghiên đi ra, hai người vẫn là một bộ mặt cương thi, nhưng không ngăn cản.

Lê Hiểu Mạn không nghĩ tới, cô vừa dắt Tiểu Nghiên Nghiên xuống

tới phòng khách dưới lầu liền gặp Hoắc Vân Hy trở về.

“Mạn Mạn... Em...” Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn và Tiểu Nghiên Nghiên, trong mắt lướt qua nòng đậm kính ngạc: “Tại sao hai người ở đây?”

Chương 736: Xin chào, bà nội lừa*

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

(* Bà nội lừa: Nhân vật nữ giả tưởng trong phim 九品芝麻官 (Tạm dịch: Quan nhỏ cửu phẩm).

Lê Hiểu Mạn không trả lời Hoắc Vân Hy, cô và anh ta không có gì để nói.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy Hoắc Vân Hy, trong mắt thoáng qua kinh ngạc, nghi ngờ hỏi: “Vậy tại sao chú ở đây?”

“Nghiên Nghiên, đó là chú hai cháu.” Thanh âm già nua của Hoắc Nghiệp Hoảng đột nhiên vang lên.

“Chú hai?” Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt, nhìn Hoắc Vân Hy, thấy ánh mắt anh một mực đặt trên người mẹ bé, mắt sáng lên, giống như biết gì, nhìn Hoắc Vân Hy, ngọt ngào cười, thanh âm non nớt ngọt mềm: “Chào chú hai.”

Hoắc Vân Hy nghe tiếng chú hai này của cô, nhú chặt mày, trong mắt xẹt qua tia bi thương.

Tia bi thương trong mắt anh ta bị Tiểu Nghiên Nghiên thấy được, bé chớp mắt, lại ngọt ngào cười với Hoắc Vân Hy, xò tay ra: “Chú hai, cháu gọi chú hai rồi, chú cũng không có chút bày tỏ nào sao? Như vậy rất không lễ phép nha!”

Lê Hiểu Mạn thấy Tiểu Nghiên Nghiên xòe tay về phía Hoắc Vân Hy, cô co rút khóe môi, thấp giọng gọi: “Nghiên Nghiên.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn mẹ bé cười híp mắt: “Mẹ, lần đầu tiên con kêu chú hai, dựa theo phép, có phải chú hai nên cho con một bao lì xì không?”

Hoắc Vân Hy phục hồi tinh thần lại, nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, anh ta không nghĩ tới bé thật sự là con gái của Long Tur Hạo.

Nghĩ đến bé là con của Lê Hiểu Mạn sinh cho Long Tur Hạo, lòng anh ta liền quặn đau.

Nhưng trừ một điểm bé là con gái Long Tur Hạo ra, Hoắc Vân Hy thấy bé cười ngọt ngào khả ái, trong lòng không chán ghét bé, ngược lại cảm thấy bé là một tiểu công chúa làm người khác rất vui lòng.

Sau đó anh ta ôn hòa nói: “Nên cho.”

Dứt lời, anh ta lấy ví tiền ra, rút một tấm thẻ kim cương cho Tiểu Nghiên Nghiên.

Thấy vậy, Tiểu Nghiên Nghiên tròn to mắt: “Chú hai, chú thật hào phóng nha!”

Mỗi lần nghe bé kêu chú hai, Hoắc Vân Hy liền đau lòng, anh ta che giấu đau buồn trong lòng, cười đưa thẻ cho Tiểu Nghiên Nghiên: “Chú chưa kịp chuẩn bị bao lì xì, cái này cháu thích không?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhận lấy thẻ kim cương, hí mắt cười với anh ta: “Cũng không tệ lắm, cảm ơn chú hai.”

Hoắc Nghiệp Hoảng ở sau lưng Hoắc Vân Hy thấy anh ta đưa tấm

thẻ kim cương cho Tiểu Nghiên Nghiên, ông cau mày, xem ra đứa cháu này của ông vẫn không quên Lê Hiếu Mạn.

Lê Hiếu Mạn thấy Tiểu Nghiên Nghiên thật sự nhận lấy thẻ Hoắc Vân Hy cho, cô đang muốn bảo bé trả lại, một thanh âm không vui vang lên.

“Vân Hy, tiểu nha đầu này là ai? Tại sao nó kêu con là chú hai? Con vừa cho nó cái gì?”

Nói chuyện chính là Lý Tuyết Hà, bà từ bên ngoài đi vào phòng khách vừa vặn thấy Tiểu Nghiên Nghiên kêu Hoắc Vân Hy là chú hai, Hoắc Vân Hy còn đưa cái gì cho Tiểu Nghiên Nghiên.

Bà nhanh mắt thấy là một tấm thẻ kim cương.

Vì khi Hoắc Nghiệp Hoàng mang Tiểu Nghiên Nghiên về Hoắc Trạch, trực tiếp mang bé lên lầu, vì vậy Lý Tuyết Hà chưa thấy bé.

Bà nhìn Hoắc Vân Hy hỏi xong, liền nhìn Tiểu Nghiên Nghiên.

Vừa rời cách hơi xa, bà không nhìn rõ mặt Tiểu Nghiên Nghiên, lúc này đến gần, đương nhiên nhìn rõ.

Thấy khuôn mặt Tiểu Nghiên Nghiên cực kỳ giống Lê Hiếu Mạn, bà cả kinh, trợn to mắt, đưa tay chỉ Tiểu Nghiên Nghiên: “Mày... Mày là... Cháu là con gái của Lê Hiếu Mạn?”

Bà không nghĩ tới Lê Hiếu Mạn lại có con gái.

Năm năm trước, không phải con gái cô vừa sinh ra đã bị nghệt thờ chết sao?

Tiểu Nghiên Nghiên nheo mắt nhìn Lý Tuyết Hà đang kinh ngạc nhìn mình, đối với người đàn bà trang điểm đậm trước mắt, bé không sống cùng bà, nhưng lần đầu tiên bé gặp bà liền không thích chút nào.

Bé không trả lời Lý Tuyết Hà mà nhìn bà, tò mò hỏi ngược lại: “Vậy bà là ai?”

Lý Tuyết Hà thấy Tiểu Nghiên Nghiên không trả lời bà, còn hỏi ngược lại, trên mặt bà lộ vẻ khinh bỉ: “Đúng là mẹ dạng gì, có thể dạy ra con dạng đó, mẹ không có giáo dục, con gái cũng không có giáo dục, ngay cả lễ phép cơ bản nhất cũng không biết, nói chuyện với người lớn không biết cộng thêm danh xưng sao?”

Hoắc Vân Hy ở bên cạnh thấy bá nói chuyện coi thường Lê Hiểu Mạn, anh ta xụ mặt: “Mẹ bớt nói vài câu đi.”

Hôm nay anh ta nói chuyện với Lý Tuyết Hà đều là mặt lạnh, hơn nữa bây giờ anh ta cũng không kêu Lý Tuyết Hà là mẹ*, đối với bà vô cùng lạnh lùng.

(* Người TQ xưng hô ni – wo, nên khi nói chuyện thường thêm danh xưng ở đầu câu, ở đây Hoắc Vân Hy không gọi mẹ trước, mà nói thẳng một câu.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn Lý Tuyết Hà, bà có thể nói cô, nhưng cô tuyệt đối không cho phép bà nói con gái bảo bối của cô.

Cô chuẩn bị lên tiếng, Tiểu Nghiên Nghiên đưa tay kéo cô.

“Mẹ, con nói cho.” Tiểu Nghiên Nghiên nhìn cô cười, sau đó ngẩng đầu nhỏ nhìn Lý Tuyết Hà, thanh âm ngọt nhu êm tai: “Bà nội lừa, chào bà.”

Tiếng “bà nội lửa” này của bé không khỏi làm Lê Hiếu Mạn nghĩ tới mama thanh lâu thân hình mập mạp trong phim.

Lý Tuyết Hà thúi mặt, ánh mắt vô cùng không vui nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, tức giận nói: “Mày kêu ai là bà nội lửa?”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt, cười nhìn Lý Tuyết Hà: “Cháu kêu bà nội lửa là bà đó, mà mặc đồ màu đỏ lửa, mặt cũng đỏ đỏ, còn đỏ hơn móng khi nhỏ, dĩ nhiên phải gọi bà là bà nội lửa rồi.”

“Mày...” Lý Tuyết Hà bị chọc tức, đang muốn lên tiếng, thanh âm non nớt của Tiểu Nghiên Nghiên lại vang lên.

“Bà nội lửa, đừng tức giận, sẽ có nhiều nếp nhăn, bà nhìn khéo mắt bà kia, nhất định là bà thường xuyên tức giận, thật là nhiều nếp nhăn nha.”

“Mày... Mày...” Lý Tuyết Hà tức giận mặt đỏ bừng, nhìn Lê Hiếu Mạn: “Đây chính là con gái ngoan cô dạy dỗ? Có ai nói chuyện với người khác như vậy không?”

Lê Hiếu Mạn nhíu mày, cười nhìn bà: “Nói chuyện với người khác dĩ nhiên không nói như vậy.”

Lê Hiếu Mạn và Tiểu Nghiên Nghiên, người này càng đã kích người hơn người kia.

“Lê Hiếu Mạn, cô... Lời này của cô là có ý gì?”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt: “Bà nội lửa, mẹ nói vậy bà còn hỏi là ý gì sao? Bà rất muốn nghe mẹ nói bà không phải là người sao?”

Lý Tuyết Hà bị chọc tức trợn mắt lần nữa, bà thu hồi tức giận trên mặt, xoay người nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng nãy giờ không lên tiếng: “Ba, ba nhìn xem là ai, một chút đạo đức cũng không có, Lê Hiếu Mạn sớm không còn là cháu dâu của Hoắc gia rồi, ba còn để cô ta vào cửa Hoắc gia làm gì?”

Hoắc Nghiệp Hoằng mặt âm trầm nhìn Lý Tuyết Hà trang điểm đậm, hừ lạnh nói: “Hừ, nói cháu cố của tôi không có đạo đức, cô nhìn bộ dáng cô đi, già mà không có hình tượng, mất mặt.”

Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn Lý Tuyết Hà nói xong, vừa nhìn về phía Tiểu Nghiên Nghiên, sắc mặt liền hòa ái: “Nghiên Nghiên, tới đây, ăn cơm cùng ông cố đi.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng lễ phép cười, không đi về phía ông, mà kéo tay Lê Hiếu Mạn: “Mẹ, đi ăn cơm thôi.”

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy Tiểu Nghiên Nghiên không đi đến mình, ông hơi cau mày, trong lòng không khỏi có chút mất mát.

Mặc dù cả đời này ông có danh vọng quyền thế tiền tài, nhưng ông rất rõ lòng mình, ông rất cô độc.

Chương 737: Chú hai, cháu tên Long An Nghiên (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Năm năm qua, ông đã nếm được hương vị không có người thân ân cần hỏi han, cũng khát vọng tình thân.

Ông có hai cháu trai, bây giờ còn có cháu cố, thời điểm vốn nên hưởng phúc con cháu vây quanh, bọn họ lại một người so với một người càng lạnh nhạt ông.

Ngay cả Lê Hiểu Mạn từng hiếu thuận với ông hôm nay cũng lãnh đạm với ông.

Ông nhìn Lê Hiểu Mạn và Tiểu Nghiên Nghiên, cười hiền hòa: “Mạn Mạn, Nghiên Nghiên, dù sao bây giờ Tư Hạo còn chưa đến, đã năm năm cháu chưa ăn cơm chung với ông.”

Dứt lời, ông liền chống gậy đi lên dắt Tiểu Nghiên Nghiên, mà Tiểu Nghiên Nghiên rút tay về: “Ông cố Hoắc, mẹ sẽ dắt cháu.”

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy Tiểu Nghiên Nghiên căn bản không cho ông dắt tay bé, biểu tình của ông có chút tịch mịch, đáp được, liền đi vào phòng ăn trước.

“Mẹ, đi ăn cơm.” Tiểu Nghiên Nghiên ngược mặt nhìn Lê Hiểu Mạn, kéo cô đi vào phòng ăn.

Hoắc Vân Hy và Lý Tuyết Hà đi sau.

Trên bàn ăn dài cắm thạch bày đầy thức ăn phong phú, Hoắc Nghiệp Hoảng ngồi ở chủ vị, bên phải ông là Lý Tuyết Hà và Hoắc Vân Hy, bên trái là Nghiên Nghiên và Lê Hiếu Mạn.

Lê Hiếu Mạn không động đũa, Tiểu Nghiên Nghiên mang tâm tính ký lai chi, tắc an chi*, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống.

(*) Ký lai chi, tắc an chi: Tục ngữ TQ. Ý gốc là đã gọi bọn họ tới, thì phải bố trí ổn thỏa cho bọn họ. Sau này bị hiểu sai là nếu đã tới, liền yên tâm ở chỗ này.

Bé thấy mẹ bé không động đũa, vừa ăn vừa nói: “Mẹ, nếu mẹ quá rảnh rỗi, con không ngại mẹ lột vỏ tôm, gấp thức ăn cho con.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn co rút khóe môi, tính cách ký lai chi, tắc an chi của con gái bảo bối thật giống như đúc Long Tư Hạo.

Hai cha con bất kể chuyện gì đều là dáng vẻ trấn định, cho dù trời sập xuống cũng không hoảng không sợ.

Thấy bé ăn vui vẻ như vậy, cũng biết bé không quan tâm làm sao để rời khỏi đây.

Lý Tuyết Hà thấy Tiểu Nghiên Nghiên ngồi đối diện hoàn toàn không sợ hãi, giống như coi Hoắc gia thành nhà mình, không hề câu nệ, bà mặt đầy khinh bỉ câu môi, đôi mắt nhìn chăm chăm đũa của Tiểu Nghiên Nghiên, thấy bé giơ đũa gấp sườn trộn giám đường, bà cũng giơ đũa lên, cố ý gấp cục xương kia, ngay cả đũa bé cũng kẹp lại.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy thế, giật giật đũa, nhưng bé còn nhỏ, sức lực đương nhiên không lớn như Lý Tuyết Hà, căn bản không giật ra.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy Lý Tuyết Hà kẹp dưa Tiểu Nghiên Nghiên, sắc mặt trầm xuống, ông vốn muốn nói Lý Tuyết Hà, nhưng ông thấy Tiểu Nghiên Nghiên còn nhỏ tuổi cũng không vì hành động cố ý nhắm vào của Lý Tuyết Hà mà khóc lên, ông không lên tiếng, muốn nhìn xem tiếp theo Tiểu Nghiên Nghiên sẽ làm gì.

Thật ra ông rất thích cháu cố này, vì ông thấy được bóng dáng Long Tư Hạo trên người bé.

Mặc dù bé lớn lên giống Lê Hiểu Mạn, nhưng tính cách rất giống Long Tư Hạo, ông cảm thấy cháu cố này của ông sau khi trưởng thành sẽ rất không tầm thường.

Hoắc Vân Hy thấy mẹ anh ta cố ý nhắm vào Tiểu Nghiên Nghiên, ánh mắt anh ta lãnh đạm nhìn Lê Hiểu Mạn, sau đó trầm mặt, ánh mắt không vui nhìn Lý Tuyết Hà: “Mẹ làm gì thế?”

Lý Tuyết Hà thấy Hoắc Nghiệp Hoảng không nói gì bà, làm tưởng ông ngầm cho phép bà cố ý nhắm vào Tiểu Nghiên Nghiên, ba vênh váo hống hách hất cằm, mặt coi thường nhìn Tiểu Nghiên Nghiên: “Có biết lễ phép hay không? Có biết ...”

Tiểu Nghiên Nghiên không đợi bà nói xong, tiếp lời nói: “Phải kính già yêu trẻ, bà nội lừa, cháu không biết yêu thương trẻ con là thế nào, cháu biết tôn trọng người già, cháu không tranh sùn với bà nữa.”

Dứt lời, bé muốn rút dưa ra, nhưng Lý Tuyết Hà vẫn kẹp không buông tay.

Bé chớp mắt, cười nhìn Lý Tuyết Hà, thanh âm non nớt ngọt mềm êm tai: “Bà nội lừa, có thể đừng kẹp dưa cháu nữa không? Cháu có bệnh sạch sẽ, dưa bà có nước miếng của bà dính vào dưa cháu, cháu sẽ chán ghét, không ăn nữa.”

“Mày...” Lý Tuyết Hà tức giận bùng đũa, mặt đầy tức giận nhìn Tiểu Nghiê Nghiê: “Đồ không có giáo dục...”

Lý Tuyết Hà còn chưa nói hết, Hoắc Nghiê Hoăng đã ngắt lời bà, ánh mắt ông âm trầm nhìn bà chăm chăm: “Cô còn dám nói Nghiê Nghiê không có giáo dục, tôi liền đuổi cô ra khỏi Hoắc gia, nơi này người không có giáo dục nhất chính là cô, già không nên nết, không muốn ăn lập tức cút ra ngoài cho tôi.”

Lý Tuyết Hà bị Hoắc Nghiê Hoăng mắng, tức giận mà không dám nói gì, trong lòng lại cảm thấy ủy khuất không thôi, bà hung hăng trợn mắt nhìn Lê Hiểu Mạn và Tiểu Nghiê Nghiê, đứng dậy đi ra ngoài.

Hoắc Vân Hy thấy mẹ mình giận đùng đùng đi ra, anh ta chỉ hơi rĩ mắt, không đi theo, sau đó nhìn Tiểu Nghiê Nghiê, giọng ôn nhu hỏi: “Cháu tên Nghiê Nghiê?”

Tiểu Nghiê Nghiê nhìn Hoắc Vân Hy gật đầu, thanh âm non nớt: “Chú hai, tên đầy đủ của cháu là Long An Nghiê.”

Vừa nghe bé họ Long, lòng Hoắc Vân Hy đau giống như bị một lưỡi dao sắc bén đâm vào.

Chương 738: Chú hai, cháu tên Long An Nghiên (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt Hoắc Nghiệp Hoảng hòa ái nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, giọng ôn hòa: “Nghiên Nghiên, cháu họ Hoắc, cháu phải nói là Hoắc An Nghiên.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, nhú mày nhỏ: “Ông cố Hoắc, nhưng mà Hoắc An Nghiên không dễ nghe bằng Long An Nghiên.”

Hoắc Nghiệp Hoảng cười nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, sắc mặt hòa ái: “Nghiên Nghiên nghe quen là được.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhú mày chặt hơn, nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, cúi thấp đầu: “Ông cố Hoắc, cháu không ngốc, tại sao cháu phải cưỡng bách mình đi tập thói quen mình không quen, cháu ăn no rồi, ông cố Hoắc từ từ ăn.”

Dứt lời, bé liền buông đũa.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy bé mới ăn vài miếng đã nói ăn no, ánh mắt hiền hòa nhìn bé hỏi: “Nghiên Nghiên thật sự no rồi?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng gật đầu: “Ông cố Hoắc, mặc dù cháu không mập, nhưng giảm cân một chút sẽ khỏe mạnh hơn, cháu sẽ không ăn quá nhiều, cháu và mẹ phải đi về, ông cố Hoắc từ từ ăn.”

“Đi về?” Nghe bé nói đi về, Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn Lê Hiểu Mạn, sau đó nhìn bé: “Nghiên Nghiên, cháu hiếm khi đến đây một chuyến, cùng mẹ cháu ở chỗ này mấy ngày nữa hãy về, chờ ba cháu tới đón cháu.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng lắc đầu, nhíu mày: “Ông cố Hoắc, cháu lạ giường.”

Hoắc Nghiệp Hoằng vẫn hiền hòa cười nhìn Tiểu Nghiên Nghiên: “Nghiên Nghiên, ông cố tin tưởng cháu ở thêm mấy ngày nữa sẽ quen, không phải cháu ở nhà chú Lăng rất quen sao?”

Lê Hiểu Mạn ngồi bên cạnh Tiểu Nghiên Nghiên nghe Hoắc Nghiệp Hoằng nói, híp mắt lại, Hoắc Nghiệp Hoằng có thể biết mấy ngày nay Nghiên Nghiên ở Lăng gia, hơn nữa lợi dụng dụng chuyện cho người giả bị đụng phân tán sự chú ý của Lăng Dinah, mang Nghiên Nghiên đi, xem ra ông luôn âm thầm điều tra Nghiên Nghiên trong bóng tối.

Tiểu Nghiên Nghiên cười hí mắt với Hoắc Nghiệp Hoằng: “Đúng vậy ạ! Ông cố Hoắc nói đúng, cũng vì thật vất vả ở quen, cho nên mới phải về nhà chú Lăng ở.”

Dứt lời, Tiểu Nghiên Nghiên liền đứng lên.

“Nghiên Nghiên, ba cháu không đến đón cháu, ông nội sẽ không cho cháu và mẹ cháu đi về.”

“Dạ!” Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng hỏi: “Vậy cháu có thể đi chung quanh cùng mẹ không?”

Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn bé, hiền hòa cười: “Dĩ nhiên có thể.”

Thấy ông nói có thể, Tiểu Nghiên Nghiên cười nhìn Lê Hiếu Mạn: “Mẹ, chúng ta ra ngoài đi dạo.”

Lê Hiếu Mạn nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, khẽ gật đầu, dắt bé đi ra ngoài.

Ánh mắt Hoắc Vân Hy một mực nhìn theo bóng lưng của cô, đến khi cô và Hoắc Nghiên Nghiên rời khỏi tầm mắt anh ta, anh ta cũng không thu hồi tầm mắt.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy anh ta vẫn nhìn hướng Lê Hiếu Mạn và Tiểu Nghiên Nghiên rời đi, sắc mặt ông trầm xuống: “Đừng nhìn nữa, Mạn Mạn và Tư Hạo đều có Nghiên Nghiên rồi, cháu nhìn nữa Mạn Mạn cũng không là của cháu.”

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng: “Cháu ăn xong rồi.”

Dứt lời, anh ta cũng đặt đĩa xuống đi ra ngoài.

Sau khi anh ta rời đi, Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn thức ăn trên bàn hầu như còn chưa động tới, đôi lông mày trắng nhíu chặt lại, thở dài một hơi.

Năm năm qua, trên căn bản mỗi ngày đều là một mình ông ngồi trong phòng ăn.

Mỗi lần như vậy, ông không khỏi nhớ tới hơn 20 năm trước, khi con trai ông vẫn còn.

Khi đó Hoắc Thần Phong và Long Nhã Tâm còn chưa ly dị, Long Tư Hạo cũng mới mấy tuổi, cả nhà bọn họ ngồi chung một chỗ ăn cơm,

rất ấm áp rất vui vẻ.

Ông có con trai, con dâu, cháu trái hiếu thuận, nhưn bây giờ, ông trừ tiền tài, danh vọng ra, ông còn có gì...

Ông vô cùng tịch mịch ngồi trước bàn ăn, chẳng lẽ ông đã sai thật sao?

Lê Hiếu Mạn dắt Tiểu Nghiên Nghiên đi ra ngoài, lúc này đang đi dạo vườn hoa sau Hoắc Trạch.

Bọn họ không trực tiếp rời đi dĩ nhiên là vì biết ngoài cửa lờn có vệ sĩ áo đen được Hoắc Nghiệp Hoằng ra lệnh canh chừng, sẽ không để cho cô và Tiểu Nghiên Nghiên rời đi.

Tiểu Nghiên Nghiên đá viên đá nhỏ trong vườn hoa, nheo mắt nhìn Lê Hiếu Mạn hỏi: “Mẹ, daddy không tới thật sao?”

Lê Hiếu Mạn nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, khẽ gật đầu: “Mẹ nói daddy con tạm thời đừng tới, Nghiên Nghiên yên tâm, mẹ sẽ dẫn con đi ra.”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt, ngọt ngào cười với Lê Hiếu Mạn: “Con không cần mẹ dẫn, con có thể tự đi ra ngoài, chẳng qua bây giờ con chưa muốn đi ra ngoài mà thôi.”

Lê Hiếu Mạn thấy trên mặt Tiểu Nghiên Nghiên tràn đầy tự tin, cô mím môi cười: “Mẹ biết con có nhiều ý đồ xấu, nhưng mà phải hữu dụng mới được.”

Trong mắt Tiểu Nghiên Nghiên lóe lên tia sáng giáo hoạt: “Mẹ, đối với mẹ mà nói, ông cố Hoắc đó khó đối phó bởi vì mẹ là người lớn, ông cố Hoắc sẽ phòng bị mẹ, nhưng con là trẻ con, ông cố Hoắc sẽ không phòng bị con, cho nên con đi giải quyết ông cố Hoắc là nắm

chắc nhất.”

Dứt lời, bé nhướng mày cười: “Mẹ, lần này hãy để con đi giải quyết ông cố Hoắc, mẹ không được phép trợ giúp, cũng không được phép nghĩ cách giúp con, tự con sẽ nghĩ cách, con phải chứng minh với mẹ con rất thông minh.”

Lê Hiểu Mạn cười nhìn mẹ, đưa tay ôn nhu xoa đầu bé: “Bảo bối, con vốn rất thông minh, không cần chứng minh.”

“Vậy là mẹ đồng ý để con đi giải quyết ông cố Hoắc đó rồi?” Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu nhìn mẹ bé hỏi.

Thấy Tiểu Nghiên Nghiên tự tin như thế, Lê Hiểu Mạn cười gật đầu: “Nghiên Nghiên tự tin như vậy, mẹ dĩ nhiên đồng ý.”

Huyền Huyền có lời

Bảo bối đừng gấp, hắc, theo tình tiết truyện, nên vạch trần đều sẽ vạch trần, nên nhận nhau đều sẽ nhận nhau, mỗi một tình tiết đều là mấu chốt vạch trần chân tướng, tình tiết Hoắc trạch này cũng sẽ vạch trần một chi tiết, Lâm Mạch Mạch bảo bối mong đợi đã lâu cũng sẽ nhanh chóng ra sân, hắc!

Chương 739: Rất tuần tú, giống với ba...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Mạn Mạn...” Đột nhiên, thanh âm Hoắc Vân Hy ở phía sau Lê Hiểu Mạn và Tiểu Nghiên Nghiên vang lên.

Nghe được thanh âm, hai người đồng thời xoay mình.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy Hoắc Vân Hy, nhìn anh lễ phép cười, thanh âm non nớt vang lên: “Chú Hai.”

Nghe tiếng Chú hai, trong lòng Hoắc Vân Hy trước sau như bị dao cắt rất đau, anh chau mày, ôn hòa cười nhìn Tiểu Nghiên Nghiên: “Nghiên Nghiên ăn no không?”

Tiểu Nghiên Nghiên gật gật đầu nhìn anh: “Dạ, ăn no cực kỳ, Chú hai tới tìm mẹ sao? Con đây không quấy rầy Chú hai và mẹ nói chuyện”

Dứt lời, cô liền rút bàn tay nhỏ bé trong lòng bàn tay mẹ cô ra, nhìn mẹ cô nói: “Mẹ, mẹ và Chú hai từ từ nói chuyện, con không quấy rầy mẹ và Chú hai đâu!”

Tiểu Nghiên Nghiên nói xong liền xoay người đi vào sân.

“Nghiên Nghiên...” Lê Hiểu Mạn thấy thế, đang muốn đuổi theo, Hoắc Vân Hy liền kêu cô.

“Mạn Mạn, anh có lời muốn nói với em”

Anh lập tức đi đến trước người Lê Hiểu Mạn, hai trong mắt đen như mực nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của cô, ánh mắt ôn hòa: “Mạn Mạn, vừa rồi mẹ anh cố ý nhắm vào Nghiên Nghiên, anh thay mẹ anh giải thích với em, thực xin lỗi!”

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn Hoắc Vân Hy vuốt cằm giải thích với cô, môi mỏng nhẹ mấp, cũng không nói gì, xoay người bước đi.

Thấy cô muốn đi, trong lòng Hoắc Vân Hy quýnh lên, chặn cô lại: “Mạn Mạn, em hãy nghe anh nói xong rồi hãy đi được không?”

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng rút tay bị anh nắm chặt, ánh mắt lạnh nhạt nhìn anh: “Em không có hứng thú nghe anh nói”

Hoắc Vân Hy nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt trước sau như một của Lê Hiểu Mạn, lông mày anh tuấn cau lại, tiếng nói mang vài phần bi thương: “Mạn Mạn, đã qua năm năm, vì cái gì em không tha thứ cho anh? Vì cái gì không buông bỏ khúc mắc trong lòng đối với anh? Dù sao chúng ta cũng từng là vợ chồng...”

Không đợi anh nói xong, Lê Hiểu Mạn không hờn giận ngắt lời anh: “Hoắc Vân Hy, đừng ở trước mặt em nhắc hai chữ đó, em và anh cho tới bây giờ không có quan hệ gì”

Hoắc Vân Hy thấy thần sắc cô ngày càng càng lạnh, cũng không nhắc lại hai chữ kia.

“Tốt, anh không nhắc tới, chúng ta nói chuyện khác, vì sao em và Nghiên Nghiên đến đây?”

“Đây không phải là chuyện anh nên quan tâm.”

Lê Hiếu Mạn nheo đôi mắt nhìn Hoắc Vân Hy lạnh lùng nói xong liền xoay người rời đi.

Nhìn thấy bóng dáng hờ hững của cô, Hoắc Vân Hy xiết chặt hai tay, tâm can co rút đau đớn.

Anh nghĩ chỉ cần anh thay đổi, cô sẽ chấp nhận anh lần nữa, nhưng cô và Long Tur Hạo đã có con gái, anh và cô còn có thể sao?

Một mình anh đứng trong hoa viên, vẻ mặt mất mát và bi thương.

Rời khỏi hoa viên lúc này Tiểu Nghiên Nghiên đang ở cùng Hoắc Nghiệp Hoảng trong thư phòng.

Mà Hoắc Nghiệp Hoảng, ông đang ngồi trên chiếc ghế da nhập khẩu màu đen, Tiểu Nghiên Nghiên bắt chước ngồi chiếc ghế đối diện ông.

Ánh mắt Hoắc Nghiệp Hoảng hiền hòa nhìn cô hỏi: “Nghiên Nghiên, không phải cháu có chuyện muốn nói với ông cố sao? Có cái gì cháu cứ nói.”

Tiểu Nghiên Nghiên ngồi ngay ngắn, đôi mắt nhỏ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Hoắc Nghiệp Hoảng, môi hồng màu anh đào nhẹ mân cũng không nói chuyện.

Thấy thế, Hoắc Nghiệp Hoảng có chút nghi hoặc hỏi: “Nghiên Nghiên, làm sao thế? Vì cái gì chỉ nhìn ông cố mà không nói lời nào?”

Tiểu Nghiên Nghiên trả lời: “Con đang nhìn xem ba con với ông có giống nhau không?”

Hoắc Nghiệp Hoảng hòa nhã cười nhìn cô, ông kéo ngắn tú trước

người ra lấy ảnh chụp ông vẫn xem như trân châu bảo bối.

“Nghiên Nghiên, cháu xem, ba cháu so ra rất giống ông nội cháu.”

Dứt lời, ông liền cầm những ảnh chụp ông xem là bảo bối đưa cho tiểu Nghiên Nghiên.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn vẻ mặt cười hiền hòa của Hoắc Nghiệp Hoảng, cầm lấy ảnh chụp.

Ánh mắt cô dừng lại ở ảnh chụp, cô kinh ngạc trừng lớn đôi mắt nhỏ: “Oa! Ba so với ông nội thật sự rất giống nhau nha! Trách không được tại sao ba rất soái, nguyên nhân do ông nội cũng rất tuấn tú, ông nội cười rất ôn nhu, vừa nhìn là biết ông nội là người tốt. “

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy tiểu Nghiên Nghiên nhìn chăm chú vào ảnh chụp, khuôn mặt già nua của ông từ từ tươi cười, giờ phút này ông cười đến tận đáy lòng.

Khuôn mặt ông hòa ái: “Đúng vậy! Nghiên Nghiên nói rất đúng, con của ông cố cháu rất hiếu thuận, thực ôn nhu, đối với ai cũng tốt”

Tiểu Nghiên Nghiên dời ánh mắt từ ảnh chụp, nhìn về Hoắc Nghiệp Hoảng, chớp mắt hỏi: “Vậy chết là thế nào hả ông cố?”

Cô vô tình hỏi một câu khiến nét mặt già nua đang tươi cười của Hoắc Nghiệp Hoảng biến mất, cặp mắt tinh nhuệ trong mắt ông chứa đầy vẻ bi thương.

Hoắc Thần Phong chết là do ông gián tiếp tạo thành, ông hại chết đứa con duy nhất của ông, cho nên trong chuyện này ông vĩnh viễn không nguôi ngoai đau xót.

Nhiều năm như vậy, mỗi khi ông nhớ đến Hoắc Thần Phong, đều rất thương tâm, thực bi thống, hối hận.

Nếu không phải ông kiên quyết chia rẽ Hoắc Thần Phong con ông và Long Nhã Tâm, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện sau đó.

Long Nhã Tâm không chết, Hoắc Thần Phong con ông cũng sẽ không chết, cháu trai của ông Long Tư Hạo cũng sẽ không không chịu nhận họ Hoắc.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy thần sắc Hoắc Nghiệp Hoảng bi thương, bộ dáng hối hận không thôi, cô nhăn mày hỏi: “Ông cố Hoắc, ông làm sao vậy?”

“Ông không có việc gì.” Hoắc Nghiệp Hoảng thu hồi bi thương và suy nghĩ, ánh mắt hiền hòa nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, hiện tại ông muốn làm sao cho Long Tư Hạo và tiểu Nghiên Nghiên nhận lại ông bà tổ tiên.

Sở dĩ ông đưa tiểu Nghiên Nghiên đến nơi này mà không được Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn, chính là muốn mượn tiểu Nghiên Nghiên uy hiếp Long Tư Hạo sửa lại thành họ Hoắc, nhập anh vào Hoắc thị, mà không phải Long thị.

Ông cười nhìn tiểu Nghiên Nghiên: “Nghiên Nghiên, chúng ta không nói ông nội cháu, nói ba ba cháu đi, ba ba cháu đối với ông cố có chút hiểu lầm, nên không chịu mang họ Hoắc, cháu có thể giúp ông cố khuyên nhủ ba ba, làm cho nó mang họ Hoắc?”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp đôi mắt nhỏ, bàn tay nhỏ bé non mịn chỉ vào ông: “Ông cố Hoắc bảo cháu đi khuyên ba? Ông cố Hoắc cảm thấy ba sẽ nghe lời cháu khuyên sao? Ba không mang họ Hoắc có quan trọng như vậy sao?”

“Đương nhiên quan trọng.” Hoắc Nghiệp Hoằng cười nhìn cô:
“Nghiên Nghiên, không chừng ba ba cháu muốn sửa đổi họ, cháu cũng muốn sửa, cháu là cháu cố gái của ông, là con cháu Hoắc gia ông, tuyệt đối không thể để họ khác, ông cố tin tưởng cháu, nếu cháu đi khuyên ba ba cháu, nói không chừng ba ba cháu sẽ đồng ý.”

“A~!” Tiểu Nghiên Nghiên khẽ lên tiếng, tự hỏi: “Cháu đây nếu khuyên ba ba mang họ Hoắc, cháu sẽ được lợi ích gì?”

“Nghiên Nghiên muốn lợi ích gì.” Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn tiểu Nghiên Nghiên đầy thâm tình, nét mặt già nua trước sau đều lộ vẻ hiền lành hòa ái mà tươi cười.

Tiểu Nghiên Nghiên suy tư, một hồi mới nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng:
“Đến lúc đó nói sau, ông cố Hoắc, cháu có một yêu cầu, ông cố Hoắc có thể đáp ứng cháu sao?”.

“Nghiên Nghiên có yêu cầu gì cứ việc nói”

Tiểu Nghiên Nghiên nhăn mày nhỏ nhìn ảnh chụp của Hoắc Thần Phong, nhìn thấy vẻ mặt bi thương của Hoắc Nghiệp Hoằng: “Cháu muốn gặp ông nội, ông cố Hoắc có thể mang cháu đi gặp ông nội không?”

“Cháu muốn gặp ông nội?” Nghe lời tiểu Nghiên Nghiên nói, Hoắc Nghiệp Hoằng có chút kinh ngạc.

“Vâng!” Tiểu Nghiên Nghiên nhìn ông nghiêm túc tiểu não nhỏ liền buông xuống: “Cháu nghĩ nên cúi lạy ông nội, ông cố Hoắc không phải muốn cháu nhận tổ tông sao? Cháu nghĩ nên đi thăm ông nội trước.”

Chương 740: Giáo huấn Lý Tuyệt Hà

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa. (1)

Dứt lời, cô liền giơ cái túi nhỏ lên, thấy Hoắc Nghiệp Hoảng có chút dăm chiêu, cô lại tiếp tục nói: “Ông cố Hoắc, ông cố, cháu nghĩ nên đến khấu đầu với ông nội, ông cố Hoắc ông dẫn cháu đi được không?”

Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn tiểu Nghiên Nghiên, thấy cô nhăn mày, cõi lòng tràn đầy chờ mong nhìn ông, ông suy tư, nhìn cô gật đầu đồng ý: “Được, Nghiên Nghiên, ông cố đồng ý với cháu, mang cháu gặp ông nội.”

Thấy ông đáp ứng, cái miệng nhỏ nhắn của tiểu Nghiên Nghiên cười rạn rỡ, cô nghĩ phải đến một hồi võ mồm, không ngờ chỉ cần nói mấy câu liền san bằng.

Cô ngồi xuống ghế, đưa ảnh chụp trả cho Hoắc Nghiệp Hoảng: “Vậy ngày mai ông cố Hoắc đưa cháu và mẹ đi thăm ông nội, cháu đi ngủ, ông nội Hoắc ngủ ngon.”

Dứt lời, cô liền xoay người đi về phía cửa thư phòng.

Sắp đi ra ngoài, cô ngừng lại, xoay người nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng nhe răng cười: “Ông nội Hoắc, ông không được nuốt lời nha! Không thể lừa con nít nga! Bằng không, cháu sẽ giận.”

Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn thấy tiểu Nghiên Nghiên cười ngọt ngào,

nhẹ nhàng nói: “Được, Nghiên Nghiên yên tâm, ông cố sẽ không lừa cháu, ngày mai ông cố sẽ mang cháu đi.”

“Àn, ông cố Hoắc ngủ ngon.”

Hỏi qua người làm mới biết tiểu Nghiên Nghiên ở trong thư phòng của Hoắc Nghiệp Hoảng lúc này Lê Hiếu Mạn đứng ở bên ngoài thư phòng.

Thấy cô bé đi ra, Lê Hiếu Mạn lập tức tiến lại, dắt tay nhỏ bé của cô, đi lên phía bên cạnh, nhìn cô hỏi: “Đi thư phòng làm cái gì?”

Tiểu Nghiên Nghiên cười thần bí: “Mẹ đoán xem.”

Lê Hiếu Mạn cười đặt lên đầu cô: “Tiểu quý linh tinh, mẹ không phải con giun trong bụng con, mẹ không đoán được.”

Vừa lúc Lý Tuyết Hà đi tới trước mặt, tiểu Nghiên Nghiên thấy bà, vẫy bàn tay nhỏ bé, đặc biệt lễ phép gọi: “Liệt hỏa bà bà, bà nội”

Vừa nghe đến câu “Liệt hỏa bà bà, bà nội”, Lý Tuyết Hà liền đi lại dậy bảo tiểu Nghiên Nghiên.

Vẻ mặt bà tức giận nhìn Lê Hiếu Mạn, cánh tay chỉ vào tiểu Nghiên Nghiên, ngữ khí khinh thường: “Lê Hiếu Mạn, đây là con gái cô, chắc chắn không có giáo dục, xin lỗi cho tôi”

Thần sắc Lê Hiếu Mạn hờ hững nhìn thấy bộ dạng đờ đờ sát khí của Lý Tuyết Hà, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng: “Hoắc phu nhân, người há mồm ngậm miệng cũng không có giáo dục, người có giáo dục không? Nếu người có giáo dục, sẽ không nhằm vào một đứa trẻ, tuổi của người hơn nhiều so với đứa trẻ bốn tuổi, Hoắc phu nhân ý tứ thật tốt.”

“Cô...” Lý Tuyết Hà thấy cô nói chuyện hoàn toàn không chừa mặt mũi cho bà, bà tức giận nhìn cô, “Lê Hiếu Mạn, cô lại dám nói chuyện với tôi như vậy? Cô đừng quên, tôi từng là mẹ chồng cô.”

Lê Hiếu Mạn cười tao nhã: “Bà cũng nói là đã từng, người đáng để tôn trọng thì tôi sẽ tôn trọng, về phần bà, ngay cả tôi bà cũng giờ trò cũng không rõ ràng, tại sao tôi phải tôn trọng bà?”

“Cô...cô...” Lý Tuyết Hà tức giận trừng lớn hai mắt, thở hổn hển: “Cô... Lê Hiếu Mạn, cô nói đùa giỡn cái gì? Cô đã bị Hoắc gia đuổi ra khỏi nhà, cô còn mang theo nghiệt chủng trở về để làm gì?”

Nếu Lý Tuyết Hà mắng Lê Hiếu Mạn, Lê Hiếu Mạn có thể chịu đựng, bởi cô sẽ không so đo với một bà điên, nhưng nếu Lý Tuyết Hà mắng con gái bảo bối Nghiên Nghiên của cô, cô sẽ không khách khí.

Ánh mắt cô sắc lạnh, buông Nghiên Nghiên ra đi đến trước người Lý Tuyết Hà, một tay nắm Lý Tuyết Hà, tay cô dùng sức tát lên mặt Lý Tuyết Hà một cái.

“Ba....”

Lê Hiếu Mạn dùng sức không nhỏ, chính mình tát lệch một cái lên mặt Lý Tuyết Hà

“Lê Hiếu Mạn, cô dám đánh tôi? Tôi đánh chết cô đồ tiện nhân.”

Lý Tuyết Hà như một người đàn bà chanh chua trừng mắt nhìn Lê Hiếu Mạn rống to, liền đánh về phía Lê Hiếu Mạn.

Lê Hiếu Mạn thấy bà bổ nhào tới, lập tức nghiêng người tránh đi.

Không đánh trúng Lê Hiếu Mạn Lý Tuyết Hà tức giận hai mắt đỏ lên, xoay người đánh tiếp về phía cô, Lê Hiếu Mạn liền nhấc chân, đá trúng bụng Lý Tuyết Hà.

Cô đã từng học võ phòng thân, đối phó phụ nữ như Lý Tuyết Hà là dư.

“A....”

Bị đá trúng bụng thần sắc Lý Tuyết Hà đau đớn, khom lưng hai tay ôm bụng, sắc mặt tái nhợt.

“Cô...” bà chỉ tay vào Lê Hiếu Mạn, đau đến mức không thốt ra được.

Còn Lê Hiếu Mạn chỉ hờ hững nhìn bà, ánh mắt giống như kết băng tàn ác và lạnh lẽo: “Bà mắng tôi, tôi có thể chịu đựng nhưng nếu bà dám mắng con gái tôi, tôi liều mạng với bà”

Tiểu Nghiên Nghiên nghe thấy lời của Lê Hiếu Mạn nói, con ngươi trong đôi mắt loé lên một tia xúc động, mẹ của cô đối với cô rất tốt, cô rất cảm động.

Lý Tuyết Hà bị Lê Hiếu Mạn đá một cước không đứng thẳng nổi một màn này khiến cho người làm chú ý.

Nhưng các cô chỉ đứng vây xem, không có một người phụ nữ tiến lên đỡ Lý Tuyết Hà, nếu hỏi nguyên nhân, đó là do Lý Tuyết Hà thường quở trách người làm.

Những nữ người làm trong Hoắc gia không ai xem Lý Tuyết Hà thuận mắt, thấy bà bị Lê Hiếu Mạn giáo huấn, trong lòng mỗi người đều khen ngợi, chỉ kém vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Chương 741: Giáo huấn Lý Tuyết Hà (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lý Tuyết Hà bị đá trúng kêu thảm thiết, thanh âm kinh động thư phòng của Hoắc Nghiệp Hoằng, ông quả trượng đi ra, nhìn thấy Lý Tuyết Hà xoay người che bụng về mặt thống khổ, ông không hỏi bà làm sao, mà nhìn về phía Lê Hiểu Mạn.

“Mạn Mạn, Nghiên Nghiên, thời gian không còn sớm, các cháu đi ngủ, nơi này giao cho ông “

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng cười ngọt ngào: “Ông cố Hoắc ngủ ngon.”

Dứt lời, cô ngẩng đầu nhìn Lê Hiểu Mạn: “Mẹ, chúng ta đi ngủ, ngày mai con muốn đi thăm ông nội.”

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy tiểu Nghiên Nghiên điếm nhẹ bên dưới, nắm bàn tay nhỏ bé của cô đi về phòng.

Đi chưa được mấy bước, liền thấy Hoắc Vân Hy ở dưới lầu, cô không để ý, lôi tiểu Nghiên Nghiên lướt qua anh.

Hoắc Vân Hy nhìn bóng dáng của Lê Hiểu Mạn, lập tức xoay người đi về phía Lý Tuyết Hà mẹ của anh.

Thấy bà khom người che bụng về mặt thống khổ, anh liền đi tới, kéo mẹ của anh Lý Tuyết Hà, sau đó không nói cái gì, trực tiếp kéo Lý

Tuyết Hà đến phòng bà.

Đóng cửa lại, Hoắc Vân Hy liền buông lỏng tay, đôi mắt lạnh như băng nhìn bà.

Khuôn mặt tuấn dật của anh mang theo tức giận, lời nói vô tình: “Nếu lần sau mẹ gây sự với Mạn Mạn, đừng trách con đuổi người ra khỏi Hoắc gia.”

Vẻ mặt thống khổ của Lý Tuyết Hà nghe được lời Hoắc Vân Hy nói, ngẩng đầu hai mắt không tin nhìn anh: “Vân... Vân Hy, con nói cái gì? Con... con vì nó... tiện nhân kia, con muốn đuổi mẹ khỏi Hoắc gia? Con... tại sao con lại nhẫn tâm như vậy? Con... Mẹ là mẹ con mà!”

Lý Tuyết Hà nói xong, uỷ khuất khóc rống lên.

“Con là đứa bất hiếu, mẹ khổ nhọc vất vả.... nuôi con khôn lớn, con lại nói... đuổi mẹ khỏi Hoắc gia? Con là đứa bất hiếu, bất hiếu...”

Bà khóc to, liền đánh lên người Hoắc Vân Hy

Hoắc Vân Hy không trốn tránh để cho bà tùy ý đánh, biểu tình lạnh nhạt, có chút bi thương câu môi nói: “Haha... Mẹ? Người là một người mẹ tốt sao? Cho tới bây giờ người vẫn xem con là một công cụ để cho người ở lại Hoắc gia, người chưa từng quan tâm con thật lòng, ở trong mắt người, chỉ có tiền, có địa vị, người để ý nhất chính là không bị đuổi ra khỏi Hoắc gia, cứ thể làm bà chủ trong nhà giàu, trừ bỏ cái này, người còn có ai?”

Nghe anh nói như vậy, Lý Tuyết Hà càng khóc uỷ khuất hơn: “Vân Hy, sao con có thể nói với mẹ như vậy? Mẹ là mẹ con, con là đứa con duy nhất của mẹ, sao mẹ có thể không quan tâm con? Mỗi lần con bị bệnh mẹ đều rất lo lắng, mẹ đều ở đó chăm sóc con.”

Hoắc Vân Hy lạnh lùng nhìn bà: “Mẹ đương nhiên lo lắng, mẹ sợ con chết, mẹ vì địa vị ở Hoắc gia, nếu không phải chăm sóc con, mà chính là mẹ đang củng cố địa vị của mẹ.”

“Vân Hy....” Hai mắt Lý Tuyết Hà tràn ngập tức giận nhìn Hoắc Vân Hy: “Lời này là ai dạy con nói? Có phải là Lê Hiểu Mạn hay không? Có phải cô ta nói cái gì với con để phá hoại tình cảm mẫu tử của chúng ta? Mẹ bóp chết cô ta.”

Dứt lời, Lý Tuyết Hà tựa như người điên phóng ra ngoài cửa phòng.

Hoắc Vân Hy ngăn cản bà, thấy bộ dạng hận không thể băm Lê Hiểu Mạn thành trăm mảnh của bà, con người híp lại chặt chẽ: “Con nhắc lại một lần, đừng có đi gây sự với Mạn Mạn, nếu không, đừng trách con không suy nghĩ đến tình mẹ con, vì Mạn Mạn, chuyện gì con cũng làm được.”

“Con...” Lý Tuyết Hà nhìn thấy Hoắc Vân Hy thay đổi như một người khác, trong mắt tràn đầy khiếp sợ không dám tin: “Vân Hy, con... Con thay đổi, con thay đổi, con không phải là đứa con ngoan của mẹ, con không phải là Vân Hy của mẹ, vì người phụ nữ khác, con đối với mẹ như vậy, mẹ không muốn sống... mẹ không muốn sống....”

Lý Tuyết Hà nói xong, vừa khóc vừa đập vỡ hết đồ vật này đến đồ vật khác.

Hoắc Vân Hy thấy thế, khuôn mặt tuấn tú lạnh nhạt không một tia động lòng và gợn sóng, trải qua năm năm, anh đã nhìn thấu rất nhiều chuyện, cũng nhìn thấu rất nhiều người.

Anh không để ý đến Lý Tuyết Hà đang điên loạn đập phá đồ, xoay người liền rời khỏi.

Lý Tuyết Hà thấy Hoắc Vân Hy không để ý đến bà, bà ngồi dưới đất, khóc rống lên.

“Không lương tâm, một đám người không lương tâm, Lý Tuyết Hà tôi làm sai cái gì, vì cái gì mà một đám người các người đối xử với tôi như vậy? Tôi không phải dễ ức hiếp? Đứa con bất hiếu, đứa con bất hiếu, mẹ nuôi con khôn lớn như vậy, đứa con bất hiếu....”

....

Trở lại phòng lúc này tiểu Nghiên Nghiên đang gọi điện thoại cho Long Tư Hạo.

“So với lời con vừa mới nói ba đều nhớ kỹ đi? Ngày mai liền so sánh với ba, con cúp máy nga!”

Tiểu Nghiên Nghiên nói xong, đang muốn ngắt máy, Long Tư Hạo liền kêu bé đưa cho Lê Hiếu Mạn.

“Mẹ, ba có muốn nói chuyện với mẹ.”

Tiểu Nghiên Nghiên đưa qua cho Lê Hiếu Mạn, liền lấy Ipad ra chơi.

Lê Hiếu Mạn cầm máy từ trong tay tiểu Nghiên Nghiên, vừa mới đặt bên tay, thanh âm của Long Tư Hạo ở bên kia vang lên.

“Bà xã, có nhớ anh không?”

Chương 742: Xuất phát, viên mộ an bình

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mặt mày Lê Hiểu Mạn nhuộm đầy ý cười, liếc mắt nhìn tiểu Nghiên Nghiên đang dựa vào đầu giường chuyên tâm chơi Ipad, ngồi một mình trên ghế sofa trong phòng, đè thấp thanh âm: “Nhớ!”

Cô vừa nói xong, bên tai liền vang lên thanh âm “chụt” một cái, rõ ràng là Long Tư Hạo phát ra.

“Anh cũng nhớ em bà xã, thưởng cho bà xã”

Gương mặt thanh lệ của Lê Hiểu Mạn đỏ ửng: “Khuya rồi, em ngắt máy”

“Được!” Bên kia Long Tư Hạo nhẹ nhàng lên tiếng: “Bà xã cúp trước.”

Nói hai câu liền cúp điện thoại, Lê Hiểu Mạn không muốn gắng gượng, cô có tật giật mình nhìn tiểu Nghiên Nghiên đang chơi đùa Ipad, thấy cô bé không nhìn qua, cô đỏ mặt, hôn xuống điện thoại: “Ông xã ngủ ngon.”

Dứt lời, cô muốn ngắt máy, thanh âm trầm thấp của Long Tư Hạo lại vang lên.

“Bà xã, không đủ tí nào, lại thêm hai lần nữa, bằng không đêm nay ông xã sẽ không ngủ được.”

Hiện tại Lê Hiếu Mạn đối với Long Tư Hạo là có cầu tất sẽ đáp ứng, tuy cảm thấy ngỡ ngàng, nhưng cô vẫn hướng điện thoại “chục” hai cái.

Ngắt điện thoại, cô vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp con mắt của tiểu Nghiên Nghiên chăm chú nhìn cô.

Cô đứng lên, ánh mắt ôn nhu nhìn cô bé hỏi: “Nghiên Nghiên, làm sao vậy? Tại sao nhìn chăm chăm vào mẹ?”

“Có phải mẹ không muốn so đo với ba? Rất muốn thân thiết với ba?”

“Đây là chuyện người lớn bé con không được hỏi nhiều.” Lê Hiếu Mạn đi lên phía trước, lấy Ipad khỏi bàn tay nhỏ bé của cô, đặt ở tủ đầu giường, nhìn cô bé nói: “Khuya rồi, ngủ thôi.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhẹ gật đầu, xê dịch qua một bên giường: “Mẹ cũng đi lên ngủ.”

Lê Hiếu Mạn ngồi lên, tựa đầu vào giường, cúi đầu nhìn tiểu Nghiên Nghiên cười ôn nhu: “Nghiên Nghiên ngủ trước, hiện tại mẹ không buồn ngủ.”

“Dạ!” Tiểu Nghiên Nghiên lên tiếng trả lời, ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại.

Lê Hiếu Mạn giúp cô đắp chăn, cũng không ngủ.

Tuy rằng cô không lo lắng Hoắc Nghiệp Hoàng sẽ gây bất lợi cho cô và tiểu Nghiên Nghiên, nhưng cô vẫn nên cảnh giác, hiện giờ Hoắc gia không thể so với trước kia.

Hoắc Nghiệp Hoằng không được sự đồng ý của cô và Long Tư Hạo đã đem tiểu Nghiên Nghiên đến nơi này, hơn nữa có mục đích không trong sạch, ông đã không còn là ông nội trước kia của cô.

Một đêm này cô không ngủ, tiểu Nghiên Nghiên cũng đã thức từ sáng sớm.

Tối hôm qua Hoắc Nghiệp Hoằng đáp ứng chuyện đó đến hôm nay cũng không đổi ý, bữa sáng qua, Lê Hiểu Mạn và tiểu Nghiên Nghiên ngồi vào trong xe thương vụ của Hoắc Nghiệp Hoằng, thẳng đến viên mộ yên bình.

Cùng đi còn có những vệ sĩ hộ tống trên xe đen.

Ngồi ở phía sau tiểu Nghiên Nghiên quay đầu nhìn nhìn, ngẩng đầu nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng đang ngồi bên cạnh cô: “ông cố Hoắc, chúng ta đi thăm ông nội, tại sao người lại cho những người khác đi theo? Ông nội Hoắc sợ gặp người xấu sao?”

Ánh mắt Hoắc Nghiệp Hoằng hiền hòa cười nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của tiểu Nghiên Nghiên, ngữ khí ôn hòa: “Nghiên Nghiên, đừng kêu ông cố Hoắc, như vậy không thân, kêu ông là ông cố.”

“Được ạ! Vậy tại sao ông cố lại cho những người kia theo cùng?”

Kỳ thật cô biết Hoắc Nghiệp Hoằng sợ cô và mẹ chạy mất, đừng thấy cô nhỏ, ngày hôm qua cô đã biết Hoắc Nghiệp Hoằng mang cô đến Hoắc gia là có mục đích.

“Được rồi!” Tiểu Nghiên Nghiên cười nhìn về phía Hoắc Nghiệp Hoằng: “Ông cố, ông đối với cháu và mẹ thật tốt.”

Cái miệng nhỏ nhắn của cô nói Hoắc Nghiệp Hoằng đối với cô thật

tốt, trong lòng không cảm giác được như vậy.

Lê Hiếu Mạn ngồi bên cạnh tiểu Nghiên Nghiên cũng không lên tiếng, mà nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy cô không nói, cười hỏi: “Mạn Mạn, tại sao không nói lời nào? Không muốn cùng ông nội nói chuyện sao?”

Lê Hiếu Mạn thu hồi ánh mắt bên ngoài cửa sổ xe, nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, thấy vẻ mặt hòa ái nhìn cô, cô hơi mím môi: “Ông nội Hoắc nói được rồi, cháu nghe.”

Lời của cô khiến Hoắc Nghiệp Hoảng nhú mày, muốn lên tiếng, tiểu Nghiên Nghiên liền nói trước ông.

“Ông cố, mẹ dậy sớm, tối hôm qua không ngủ được, cho nên hôm nay không muốn nói chuyện.”

Hoắc Nghiệp Hoảng nghe vậy lại nhìn về phía tiểu Nghiên Nghiên, ngữ khí hòa ái hỏi: “Vậy Nghiên Nghiên ngủ ngon không?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhăn mày nói: “Có chỗ không quen.”

Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn cô, câu nói có hàm ý khác: “Một thời gian sẽ thành thói quen.”

Dọc theo đường đi cô và Lê Hiếu Mạn cũng không nói nữa, mà Hoắc Nghiệp Hoảng cũng không hỏi cái gì.

Tới ngã tư An Khang, tiểu Nghiên Nghiên và Lê Hiếu Mạn xuống xe trước.

Hoắc Nghiệp Hoảng theo sau xuống xe được quản gia Hoắc Nghiêm

giúp đỡ đi tuốt đằng trước.

Ông ở phía sau ngoài ra còn có tiểu Nghiên Nghiên và Lê Hiếu Mạn, đi theo sau nữa là hơn mười vệ sĩ, sắc mặt mọi người lãnh khốc, tay đeo găng trắng.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Hoắc Nghiêm giúp đỡ Hoắc Nghiệp Hoằng đi ở phía trước, phía sau lại có hơn mười vệ sĩ mặc áo đen, mào ngắn nhú lại.

“Mẹ, thiệt nhiều quạ đen, chúng ta muốn chạy, cũng rất khó khăn nga!”

Thanh âm cô nói rất nhỏ, chỉ có Lê Hiếu Mạn mới có thể nghe thấy.

Lê Hiếu Mạn cúi đầu nhìn cô, cười ôn nhu, đè thấp thanh âm: “Tin tưởng ba con.”

Tối hôm qua điện thoại cho Long Tư Hạo, các cô liền nói cho Long Tư Hạo nghe hôm nay các cô sẽ tới viên mộ an Khang.

Nếu Lê Hiếu Mạn không vì Hoắc Nghiệp Hoằng từng giúp cô, thời điểm ở trong xe vừa rồi, cô liền khống chế ông.

Chương 743: Vô tình, dùng súng uy hiếp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô đối với Hoắc Nghiệp Hoảng vẫn tôn kính, nhưng nếu ông làm chuyện quá phận, cô sẽ không tôn kính ông.

Tới phần mộ Hoắc Thần Phong, thần sắc Hoắc Nghiệp Hoảng liền đau thương, ông nhìn Lê Hiểu Mạn đang nắm tay tiểu Nghiên Nghiên, ông nhẹ nhàng vẫy tay: “Nghiên Nghiên, lại đây, đến gặp ông nội cháu.”

“Vâng.” Tiểu Nghiên Nghiên nhẹ đáp, đi tới trước mộ Hoắc Thần Phong

Nhìn thấy ảnh trên mộ bia, tiểu Nghiên Nghiên quỳ xuống: “Ông nội, cháu là Nghiên Nghiên, cháu và mẹ đến gặp ông.”

Bé liền cúi đầu lạy ba cái.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy thế, trong mắt tràn đầy ý cười.

Ông nhìn Nghiên Nghiên vừa lòng gật gật đầu, lại nhìn về mộ Hoắc Thần Phong, cười nói: “Thần Phong à! Con có thấy không, cháu gái ngoan của con đến gặp con, cô bé kêu là Nghiên Nghiên, Hoắc An Nghiên.”

Tiểu Nghiên Nghiên nghe Hoắc Nghiệp Hoảng nói cô được gọi là Hoắc An Nghiên, cô liền ngẩn đầu nhìn ông: “Ông cố, cháu...”

Lời cô còn chưa hết, một thanh âm trầm thấp bỗng nhiên truyền tới.

“Con bé họ Long không phải họ Hoắc.”

Nghe tiếng, tiểu Nghiên Nghiên quay đầu, thấy người nói chuyện đúng là ba cô Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo vừa xuất hiện, đã bị Hoắc Nghiệp Hoảng bảo vệ sĩ chặn lại, không cho anh tới gần.

Tiểu Nghiên Nghiên đứng lên, cười nhìn Long Tư Hạo, kêu ngọt ngào: “Ba!”

Lê Hiểu Mạn cũng ngẩng đầu nhìn Long Tư Hạo, thấy một anh tới một mình, khoé môi cô hơi giương lên, không hổ là chồng cô, xuất hiện rất khác so với người ta.

Cô hoàn toàn tin tưởng anh có thể một mình hạ hơn mười vệ sĩ của Hoắc Nghiệp Hoảng mang cô và Nghiên Nghiên đi.

Nhưng không thỏa đáng chính là nếu ông xã nhà cô và Hoắc Nghiệp Hoảng xung đột ở trước mộ Hoắc Thần Phong, chuyện này đối với Hoắc Thần Phong là không tôn kính.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy Long Tư Hạo đến đây, ông nhăn mặt nhíu mày, trên mặt lão Trương cũng không có nhiều bất ngờ, bộ dáng không gợn sóng cũng không sợ hãi.

Ánh mắt ông hiền hòa nhìn Long Tư Hạo: “Tur Hạo, sao cháu lại tới đây? Đến thăm ba ba cháu?”

Đôi mắt Long Tư Hạo hơi co lại liếc mắt nhìn vài tên vệ sĩ đang ngăn

anh lại: “Cháu đến đón vợ và con gái.”

Dứt lời, ánh mắt anh lạnh nhạt nhìn một gã vệ sĩ đang ngăn anh, ngữ khí nhẹ như lông tơ: “Tránh ra.”

Hoắc Nghiệp Hoảng không hạ lệnh, bọn họ tức nhiên không dám làm theo.

Long Tur Hạo thấy bọn họ không tránh, con người nhú chặc, khoe môi kéo một nụ cười nhàn nhạt hơi thờ tở ra nguy hiểm.

Anh đột nhiên giơ tay, vệ sĩ không kịp phản ứng tình huống, một phen chế trụ bờ vai anh, dùng sức, nghe được “Răng rắc” một tiếng, xương bả vai của tên vệ sĩ tựa hồ bị chặt đứt.

Tên vệ sĩ la một tiếng, một bên bả vai sụp xuống, vẻ mặt thống khổ.

Long Tur Hạo nhân cơ hội tiếng lên phía trước.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy thế, đưa mắt ra hiệu, mấy tên vệ sĩ khác liền soàn soạt rút súng lục màu đen toàn bộ nhắm về phía Long Tur Hạo.

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Nghiệp Hoảng thế lại khiến người ta lấy súng chỉ vào Long Tur Hạo, trong lòng đối với ông tràn đầy thất vọng.

Đồ chơi bằng súng tiểu Nghiên Nghiên đương nhiên thấy qua, nhưng là thực là lần đầu tiên, cô trừng lớn đôi mắt, kinh ngạc nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng: “Ông cố Hoắc, bọn họ cầm súng thật trong tay sao? Họ giống như trên TV bắn chết người sao?”

Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn tiểu Nghiên Nghiên, vẫn hòa ái như cũ: “Đương nhiên là súng thật, Nghiên Nghiên đừng sợ, chỉ cần cháu

khuyên ba nghe lời ông cố, ông cố sẽ không để bọn họ tổn thương.”

Lê Hiểu Mạn cười nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng khẩu xà tâm phật, vừa đau lòng vừa phẫn nộ: “Ông nội Hoắc, ông thật sự làm cho cháu thất vọng.”

Lông mày trắng của Hoắc Nghiệp Hoằng nhăn lại: “Mạn Mạn, ông nội chỉ hy vọng Tư Hạo có thể sửa thành họ Hoắc mà thôi, cũng không muốn hại các cháu, chỉ cần Tư Hạo đồng ý, ông để các cháu trở về, nếu không, ông nội cũng chỉ đem tất cả các cháu mang về.”

Ánh mắt Long Tư Hạo nặng nề nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, khoé môi nở một nụ cười ớn lạnh: “Ông xác định ông có bản lĩnh có thể đem tất cả chúng cháu trở về?”

“Tư Hạo, ông nội biết cháu có bản lĩnh lớn, nhưng bản lĩnh của cháu lớn, vẫn không thể đối phó được hơn mười khẩu súng.”

Đôi mắt Long Tư Hạo sắc bén nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng: “Cháu không tin người sẽ kêu bọn họ nổ súng.”

Hoắc Nghiệp Hoằng tinh nhuệ ông chớp mắt mị hoặc, vẫn cười hòa ái như cũ, nhưng nụ cười này không đạt đến đáy mắt ông, ông hướng quản gia Hoắc Nghiêm ra hiệu, trong tay Hoắc Nghiêm cầm một khẩu súng, nhắm ngay Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn thấy thế, lông mày hơi nhíu lại, nhưng cô không sợ hãi, chỉ cảm thấy trước kia mắt cô đã mù, lại đối đãi với Hoắc Nghiệp Hoằng như ông nội, mà ông vì đạt mục đích của ông, thật đúng là bất chấp thủ đoạn, không phải lợi dụng Nghiêm Nghiêm, chính là lợi dụng cô.

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy Lê Hiểu Mạn tựa hồ đối với ông thực thất

vọng, ông chau mày cúi đầu, ngữ khí mang vài phần áy náy: “Mạn Mạn, đừng trách ông nội, ông nội do bất đắc dĩ.”

Dứt lời, ông nhìn về phía Long Tư Hạo, hoàn toàn giống như một ông cụ hòa ái dễ gần, không giống một lão hồ ly không từ thủ đoạn đạt được lợi ích.

Chương 744: Vô tình, dùng sủng uy hiếp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ông nói lời thanh khẩn: “Tur Hạo, trên người cháu chảy dòng máu của Hoắc gia chúng ta, ông nội không cho phép cháu mang họ khác, cũng không cho phép thế hệ sau của cháu mang họ khác, ông nội biết cháu không chịu mang họ Hoắc bởi vì năm đó ông nội gián tiếp hại chết mẹ cháu, nhưng sự tình đã qua nhiều năm, cháu hận cũng đã hận đủ, ông nội cũng rất hối hận.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Long Tur Hạo, lại nhìn phía Hoắc Nghiệp Hoàng, nghi hoặc hỏi: “Ông cố Hoắc, vì sao người lại nói mẹ của ba là bà nội của cháu, bà nội là do ông gián tiếp hại chết a?”

Hoắc Nghiệp Hoàng nhìn tiểu Nghiên Nghiên, không lên tiếng, tiểu Nghiên Nghiên lại tiếp tục nói: “Ông cố Hoắc, ông ở trước mộ ông nội khi để con ông và con dâu, ông cố Hoắc không sợ ông nội tức giận nhảy ra khỏi mộ sao?”

Nghe tiểu Nghiên Nghiên nói thế, Hoắc Nghiệp Hoàng quay đầu nhìn mộ của Hoắc Thần Phong, vừa lúc nhìn thấy hai mặt của Hoắc Thần Phong trên bia mộ.

Trong lòng ông chấn động, không dám nhìn ảnh chụp của Hoắc Thần Phong.

Đời này ông cảm thấy nên xin lỗi nhất chính là người con của ông Hoắc Thần Phong, mỗi khi nhớ đến cái chết của Hoắc Thần Phong,

ông rất thương tâm, cũng rất hối hận.

Lúc này ông không dám đối mặt với Hoắc Thần Phong, nhất là không dám nhìn vào bia mộ nhìn cặp mắt như tự trách ông

Ông nhìn tiểu Nghiên Nghiên, bắt đắ dĩ thờ dài một hơi: “Nghiên Nghiên, ông cố không thể để cho con cháu của Hoắc gia theo họ khác, nếu không, sau này ông cố xuống hoàng tuyền, cũng không có thể diện để đi gặp liệt tổ liệt tông của Hoắc gia.”

Tiểu Nghiên Nghiên thấy vẻ mặt không thể không tránh được và bắt đắ dĩ của Hoắc Nghiệp Hoằg, cô cũng bắt chước ông thờ dài: “A! Ông cố Hoắc, ông lớn tuổi như vậy, còn quan tâm nhiều chuyện như vậy, thật sự mệt mỏi cho ông a.”

Hoắc Nghiệp Hoằg nghe được lời nói của tiểu Nghiên Nghiên, vẻ mặt ông ôn hòa nhìn cô: “Nghiên Nghiên, tối hôm qua ông cố đã nói cháu còn nhớ rõ không chứ, thay ông cố khuyên nhủ ba cháu.”

“Được!” Tiểu Nghiên Nghiên sáng khoái lên tiếng trả lời, ngẩng đầu nhìn Long Tư Hạo: “Ba, ông cố Hoắc đã lớn tuổi, chính ba còn không cho ông cố bớt lo lắng, như vậy không tốt nga, bất quá vì có thể làm cho ông cố càng không bớt lo, ba ngàn vạn lần không được sửa họ.”

Nghe được lời tiểu Nghiên Nghiên nói, khoé môi Lê Hiểu Mạn hơi co rút, con gái của cô thật phúc hắc.

Hoắc Nghiệp Hoằg nheo mắt, nhìn thấy tiểu Nghiên Nghiên sắc mặt có chút âm trầm: “Nghiên Nghiên, ngay cả cháu cũng không nghe lời ông cố nói.”

Dứt lời, ngẩng đầu nhìn Long Tư Hạo, ánh mắt lạnh nhạt nghiêm khắc: “Tur Hạo, ông nội cho... cháu một cơ hội nữa, ông nội đếm tới

ba, nếu cháu không đồng ý với ông nội sửa đổi họ Hoắc, ông nội cũng chỉ uy khuất Mạn Mạn người cháu yêu thương, bất quá cháu yên tâm, ông nội sẽ không giết Mạn Mạn, chỉ làm cho cô biến thành tàn phế”

Tuy rằng đối với Hoắc Nghiệp Hoằng đã sớm thất vọng, giờ phút này nghe lời vô tình ông nói, Lê Hiểu Mạn cảm thấy không dám tin, ông giấu đầu lòi đuôi rất cục lộ ra đến đây, ông nội hòa ái trước kia chính xác đã “Chết!”.

Vẻ mặt Hoắc Nghiệp Hoằng âm trầm, đếm: “Một, hai...”

“Từ từ...” Khi Hoắc Nghiệp Hoằng đếm tới hai, Lê Hiểu Mạn lên tiếng kêu ông.

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy cô lên tiếng, cười nhìn về phía cô, ngữ khí hòa ái: “Như thế nào? Mạn Mạn nghĩ thông suốt sẽ giúp ông khuyên Tư Hạo sao?”

Lê Hiểu Mạn không trả lời lời của Hoắc Nghiệp Hoằng, mà chỉ nhìn quản gia Hoắc Nghiêm đang chia súng vào cô.

Cô câu môi cười, giọng điệu bình thản hỏi: “Hoắc quản gia, nếu ông nội Hoắc cho ông nổ súng, ông thật sự sẽ nổ súng sao?”

Hoắc Nghiêm cũng chỉ nghe theo lệnh của Hoắc Nghiệp Hoằng, kỳ thật ông cũng không muốn lấy súng chia vào Lê Hiểu Mạn, hơn nữa vẫn đang ở trước mộ Hoắc Thần Phong.

Nghe Lê Hiểu Mạn hỏi, ông nhú mày đứng lên.

Mà Lê Hiểu Mạn thừa dịp ông đang thất thần, vươn tay trái nhanh chóng nắm báng súng, thân mình nghiêng về phía bên trái tránh

được hòng súng, Hoắc Nghiêm còn chưa phản ứng kịp, tay phải của cô đã đập lên cổ tay của Hoắc Nghiêm, khiến Hoắc Nghiêm buông tay, cô liền đoạt cây súng trong tay ông, sau đó nhanh chóng xoay người, tránh Hoắc Nghiêm ba bước xa.

Đoạt súng, tránh đi, tất cả động tác của cô liền mạch lưu loát.

Bị cướp súng trong tay Hoắc Nghiêm sợ ngây người, hai mắt không dám tin nhìn Lê Hiếu Mạn: “Lê...”

Ông đang muống lên tiếng, Lê Hiếu Mạn đã giơ súng nhắm ngay Hoắc Nghiệp Hoảng, giẫm giày cao gót năm tấc, nhịp bước nhẹ nhàng tiêu sái đến gần ông.

Từng bước cách Hoắc Nghiệp Hoảng không xa, Lê Hiếu Mạn ngừng lại, cây súng trong tay nhắm ngay ngực của Hoắc Nghiệp Hoảng.

Sở dĩ cô không đến gần Hoắc Nghiệp Hoảng là vì cô biết đứng gần sát đối phương mà chĩa súng vào, không thể nghi ngờ chính là đưa khẩu súng cho đối phương, khoảng cách càng gần, càng dễ dàng bị đối phương cướp súng, đạo lí này cô đương nhiên biết.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy Lê Hiếu Mạn cướp đi súng trong tay Hoắc Nghiêm, còn chĩa vào ông, ông sợ ngây người, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc không dám tin

Ông nghĩ Lê Hiếu Mạn yếu đuối, hiếu thuận, tuyệt đối sẽ không lấy súng chĩa vào ông.

Năm năm này cô đã thay đổi ngoài dự kiến của ông

Chương 745: Hoắc lão gia kinh sợ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đôi mắt tinh nhuệ của ông nheo lại: “Mạn Mạn, ông nội không tin cháu sẽ nổ súng, trước kia không nói cháu thực lương thiện hiểu thuận, ở đây là mộ của ba Tur Hạo, cháu sẽ không nổ súng.”

Lê Hiểu Mạn nhú mày, ánh mắt như mỉm cười nhìn ông: “Hoá ra ông nội không thành người già ngu ngốc, còn biết đây là mộ của ba Tur Hạo a, vậy vì sao ông nội Hoắc còn kêu những người mặc áo đen kia chĩa súng vào Tur Hạo con trai ông ấy? Ông đã dám ở trước mộ của ông ấy cho người khác chĩa súng vào con trai ông ấy, cháu là một người ngoài, cháu có cái gì không dám? Còn có, ông nội Hoắc, nếu là năm năm trước Lê Hiểu Mạn nhất định không nổ súng, nhưng Lê Hiểu Mạn hôm nay, đã có thể không nhất định, nếu ông nội tổn thương người cháu yêu, cháu sẽ liều mạng với ông nội”

Long Tur Hạo nhìn thấy Lê Hiểu Mạn đoạt súng trong tay Hoắc Nghiêm, có chút kinh ngạc, con người anh nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh của cô, sâu thẳm trong đôi mắt tràn đầy vui mừng và ý cười.

Hiểu Hiểu của anh không ngừng trưởng thành, còn trở nên mạnh mẽ, làm cho anh thay đổi cách nhìn về cô, cũng rất yêu thích.

Anh hoàn toàn bỏ quên hơn mười người đang nhắm súng vào anh, rảo bước đến chỗ Lê Hiểu Mạn.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy thế, nhanh mắt, đôi tay lão luyện nắm chặt cây gậy.

Khoé mắt ông nham hiểm, trong ánh mắt hiện lên tia tàn nhẫn, đột nhiên, ông cũng rút ra một khẩu súng, nhắm ngay Long Tư Hạo.

“Mạn Mạn, bỏ khẩu súng xuống, nếu không, ông sẽ nổ súng với Long Tư Hạo.”

Trong mắt Lê Hiểu Mạn là vẻ thất vọng nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, vì đạt mục đích của ông, ngay cả người thân của ông cũng có thể thương tổn, rốt cuộc ông có phải là người? Lương tâm ông làm bằng cái gì?

Trước kia ông ngụy trang chính mình quá kỹ.

Không phải uy hiếp cô, thì uy hiếp Long Tư Hạo, trên đời này làm gì có ông nội như thế?

Hôm nay đuôi cáo không giấu nổi của ông xem như toàn bộ điều bị bại lộ.

Cô không rút khẩu súng lại, ánh mắt lạnh nhạt nhìn ông: “Ông nội Hoắc, cháu đã nói rồi, nếu ông đã thương người cháu yêu, cháu sẽ liều mạng với ông, có dũng khí người liền nổ súng.”

Cô dám nói lời này, bởi vì cô tin tưởng chồng cô Long Tư Hạo có thể tránh được, năm năm liền cô chứng kiến được bản lĩnh của anh.

Long Tư Hạo đi đến trước người Lê Hiểu Mạn, ánh mắt sùng nịch nhìn cô: “Bà xã, đi về.”

Dứt lời, bàn tay trái của anh cầm bàn tay mềm mại của Lê Hiểu Mạn,

ánh mắt ôn nhu súng nịch nhìn tiểu Nghiên Nghiên, vươn tay phải, “Nghiên Nghiên, cùng ba về nhà.”

“Vâng!” Tiểu Nghiên Nghiên gật nhẹ đầu, đi tới trước người Long Tư Hạo, bàn tay nhỏ bé non mịn thả vào bàn tay to của anh.

Một nhà ba người hoàn toàn lãng quên hơn mười khẩu súng chĩa vào bọn họ, bình tĩnh như nước đi về phía trước.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy thế, sắc mặt âm trầm: “Tur Hạo, cháu dừng lại, nếu không đừng trách ông nội nổ súng.”

Trong lời ông nói, Lê Hiếu Mạn, Long Tư Hạo đều không để ý.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy bọn họ căn bản không xem lời ông nói, ông hung hăng nhíu mày, chia lên không trung nổ một phát súng.

“Phanh” một tiếng súng dọa tiểu Nghiên Nghiên nhảy dựng.

Long Tư Hạo thấp tiểu Nghiên Nghiên hoảng sợ, anh bế cô đứng lên: “Nghiên Nghiên, không cần sợ, có ba ở đây, ba sẽ không cho kẻ nào tổn thương đến con.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Long Tư Hạo ở dưới: “Con tin tưởng ba.”

Long Tư Hạo ở dưới hôn lên trán nhỏ nhỏ của cô một cái, giọng điệu ôn nhu hỏi: “Trưa hôm nay muốn ăn cái gì, ba sẽ làm.”

Tiểu Nghiên Nghiên tự hỏi: “Con cảm thấy ba có tài làm mì sợi ăn rất ngon, con ăn mì sợi.”

Nghe vậy, ý cười trong mắt Long Tư Hạo càng đậm: “Được, ba sẽ làm mì sợi cho Nghiên Nghiên, bà xã muốn ăn cái gì?”

Dứt lời, ánh mắt anh thâm tình nhìn chăm chú khuôn mặt thanh lệ động lòng người của Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn mỉm cười nhìn anh: “giống Nghiên Nghiên.”

“A! Ba, không phải ba kêu mẹ là Hiểu Hiểu sao? Tại sao lại đổi cách gọi?” Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng cái đầu nhỏ nhìn ba cô, tò mắt trừng mắt nhìn

Một tay Long Tur Hạo ôm tiểu Nghiên Nghiên, một tay ôm eo nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn, tươi cười nhìn tiểu Nghiên Nghiên: “Bảo bối, ba và mẹ con đã nhận giấy chứng nhận.”

“Woa! Tôn trọng sao?” Tiểu Nghiên Nghiên trừng đôi mắt lớn, nhìn về phía ba cô.

Long Tur Hạo gương môi cười: “Đương nhiên là tôn trọng.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của tiểu Nghiên Nghiên đầy vẻ tươi cười: “Chúc mừng ba mẹ, mẹ tốt nha!”

Lê Hiểu Mạn rủ mắt cười nhìn tiểu Nghiên Nghiên, giọng nói ôn nhu: “Nghiên Nghiên giỏi nhất, Nghiên Nghiên thấy nhiều súng như vậy mà không sợ.”

“Đó là vì con biết ba mẹ sẽ bảo vệ con, con tin ông cố Hoắc cũng sẽ không cho người nổ súng, con an toàn.”

Long Tur Hạo rủ mắt nhìn cô: “Nghiên Nghiên tin tưởng ông?” Tiểu Nghiên Nghiên biết ý anh chỉ Hoắc Nghiệp Hoằng, cô nhìn anh nói: “Tin tưởng, chẳng phải lúc đó ba cũng tin tưởng ông cố Hoắc sẽ không nổ súng cho nên mới dắt con và mẹ đi sao?”

Ánh mắt Long Tư Hạo sừng nịch nhìn tiểu Nghiên Nghiên: “Bảo bối của ba thật thông minh.”

Hôm nay bọn họ “Đánh” vào tâm lý, anh dám một mình đến mộ viên, chính là tin tưởng Hoắc Nghiệp Hoằng sẽ không giết anh, nhưng anh không thể cam đoan Hoắc Nghiệp Hoằng sẽ không tổn thương anh, sẽ không tổn thương Hiếu Hiếu của anh.

Chương 746: Rắn cắn, chết không thấy xác (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mà Hoắc Nghiệp Hoảng “Đánh đòn” tâm lý, ông ta lợi dụng tính mạng của Lê Hiểu Mạn để uy hiếp Long Tur Hạo, rồi lại dùng tính mạng của Long Tur Hạo để uy hiếp Lê Hiểu Mạn, nhưng cuối cùng ông ta cũng không uy hiếp được ai cả.

Long Tur Hạo dắt Lê Hiểu Mạn và tiểu Nghiên Nghiên rời đi một lúc lâu sau, Hoắc Nghiệp Hoảng mới thu hồi súng trong tay lại.

Sau khi thở dài thật sâu, ông ta xoay người nhìn về phía mộ của Hoắc Thần Phong, ông ta nhìn thẳng vào bức ảnh trên mộ: “Haizzzz! Thần Phong, con cũng nhìn thấy rồi đấy, làm thế nào đưa con trai này của con cũng không chịu mang họ Hoắc, đừng trách cha để người chĩa súng vào nó, cuối cùng cha cũng không làm tổn hại đến bọn họ.”

Hoắc Nghiêm ngưng trọng đi tới trước mặt Hoắc Nghiệp Hoảng, ông hơi áy náy nhìn ông ta: “Lão gia, đều do tôi, là do tôi vô dụng mới để cho Lê tiểu thư cướp súng đi.”

Hai tay của Hoắc Nghiệp Hoảng nắm chặt quả trượng, khóe mắt của ông ta hơi co rúc, cười hơi quý dị: “Không phải là do ông vô dụng, là do ông không ngờ rằng một người phụ nữ nhu nhược như Mạn Mạn có thể cướp súng đi từ trong tay ông, ông chỉ nhất thời sơ suất mà thôi.”

Hoắc Nghiêm cúi thấp đầu: “Lão gia, vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì? Vẫn ép Đại thiếu gia đổi sang họ hoắc sao? Lão gia, đừng trách tôi lắm mồm, ông cứ như vậy thì chỉ càng đẩy Đại thiếu gia ra xa mình hơn mà thôi. Còn có Nhị thiếu gia, từ sau khi cậu ấy trở về, có vẻ như đã thay đổi tất cả, đã không còn thân thiết với lão gia như xưa nữa.”

Nghe Hoắc Nghiêm nhắc tới Hoắc Vân Hy, Hoắc Nghiệp Hoằng nhíu chặt mày lại, gương mặt già nua dần trở nên buồn rầu: “Haizzzzzzz!”

Ông ta lại nặng nề thở dài, đôi mắt lão tinh nhuệ dần trở nên thâm trầm không biết là đang suy nghĩ gì.

“Từng người trong bọn họ đều đã trưởng thành, rồi cùng coi lão già tôi đây làm thành người xấu.”

Hoắc Nghiêm nhìn ông ta thật sâu, vẻ mặt hơi phức tạp: “Lão gia, tôi nói thật ông đừng nóng giận, điều này cũng không thể trách Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia, là do một số việc làm của lão gia ông có hơi...”

Dừng lại, Hoắc Nghiêm lại dùng giọng điệu khuyên giải an ủi tiếp tục nói: “Lão gia, đã qua nhiều năm như vậy, ân oán giữa ông và Long gia cũng nên tan thành mây khói đi, nếu Đại thiếu gia biết ông ngoại của cậu ấy bị lão gia...”

Không đợi Hoắc Nghiêm nói xong, Hoắc Nghiệp Hoằng đã quắc mắt lạnh lùng nhìn ông ta, giọng nói mang theo hàn ý: “Hoắc Nghiêm, ông không biết cái gì nên nói cái gì không nên nói hay sao? Cả đời này ân oán giữa tôi và Long Đăng Thiên cũng không tiêu tan được đâu.”

Dứt lời, Hoắc Nghiệp Hoằng lạnh lùng híp mắt lại, vẻ mặt càng ngày càng âm trầm, ông ta nở nụ cười âm lãnh: “Tôi tuyệt đối sẽ không để cho Tư Hạo lại theo họ Long của Long Đăng Thiên, tôi muốn Long

gia đoạn tử tuyệt tôn.”

Hoắc Nghiêm nhìn biểu tình thâm độc của Hoắc Nghiệp Hoằng, ông ta âm thầm than thở, nhưng cũng không nói gì nữa.

Nhiều năm qua, ông không chỉ khuyên qua Hoắc Nghiệp Hoằng một lần, khuyên ông ta bỏ qua cho Long Đăng Thiên đi, thế nhưng ông ta đều không nghe lọt tai câu nào cả.

Long Đăng Thiên bị ông ta hành hạ nhiều năm như vậy, ngay cả ông cũng nhìn không được.

Xem ra ông muốn khuyên ông ta thả Long Đăng Thiên là điều không thể.

Thật ra thì ông cũng rất bội phục Long Đăng Thiên kia, ông ấy đã bị hành hạ hơn hai mươi năm rồi, thế mà ông ấy vẫn còn có thể sống tới ngày hôm nay, đây cũng coi như là một kỳ tích.

Thủy Lộ Hồ!

Sau khi trở lại Thủy Lộ Hồ, tiểu Nghiên Nghiên ăn mỳ do daddy của bé tự làm rồi gọi điện thoại cho Lăng Dinah và Lăng Hàn Dạ để báo bình an.

Bởi vì cả đêm qua không ngủ, nên sau khi Lê Hiểu Mạn ăn xong bữa trưa thì cô trở về phòng ngủ để tắm rồi lên giường đi ngủ.

Sau đó Long Tư Hạo đi vào ngồi ở mép giường, ánh mắt của anh sáng quắc nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em rất mệt à?”

Lê Hiểu Mạn mở nửa con mắt đang lơ mơ ra nhìn anh, cô lười biếng nói: “Vâng, cả đêm qua em không ngủ.”

Long Tư Hạo thâm ý nhìn cô: “Đêm qua anh cũng không ngủ.”

Lê Hiểu Mạn dịch người vào bên trong, để lại vị trí trống cho anh, cô nhìn anh cười nói: “Vậy thì lên đây ngủ chung với em.”

Long Tư Hạo liếc nhìn vị trí bên cạnh, anh đưa tay ra vén chăn lên, nằm lên trên đó, ngón tay thon dài không an phận bơi dọc theo đường cong nơi thắt lưng của cô.

“Vợ à, nếu không làm chuyện gì đó thì em chắc chắn có thể ngủ được?”

Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn anh, hai tay vòng qua móc vào cổ anh: “Đúng vậy à! Không làm chuyện gì đó với chồng, thì đúng là không ngủ được, vận động trước khi ngủ có thể giúp cho giấc ngủ ngon hơn.”

Dứt lời, hai tay cô dùng sức ôm lấy cổ của Long Tư Hạo, người của Long Tư Hạo đang đè ép ở trên người cô, mà cô lại nhân cơ hội xoay mình, đặt người mình ở trên người anh.

Long Tư Hạo nheo mắt nhìn người phụ nữ kiêu my đang đè ở trên người mình, anh khẽ nở nụ cười quyến rũ: “Hôm nay vợ muốn ở phía trên?”

Khuôn mặt của Lê Hiểu Mạn ửng đỏ, cô không đáp lại anh, nhưng lại cúi đầu xuống hôn lên môi anh.

Long Tư Hạo càng ngày càng thích cô chủ động, đôi mắt của anh tràn đầy ý cười, anh xoay mình lại lần nữa đè cô ở dưới người.

“Vợ ơi, vẫn nên để chồng tới phục vụ em đi.”

Chương 747: Rắn cắn, chết không thấy xác (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Để tránh chuyện Hoắc Nghiệp Hoằng mang tiểu Nghiên Nghiên đi lần nữa, Long Tư Hạo cố ý để cho Lạc Thụy tới đón đưa bé đi học, cũng bảo vệ bé an toàn mọi lúc mọi nơi.

Có Lạc Thụy bảo vệ mọi lúc mọi nơi, tự nhiên là Lê Hiểu Mạn an tâm hơn rất nhiều, cô không đến nơi làm việc hai ngày liên tiếp, nhưng sẽ xử lý một số công việc ở văn phòng trong thư phòng của Long Tư Hạo.

Lúc này, cô đang ở trong thư phòng, Lý Tuyết lại bưng một ly trà bươi mật ong đến.

Đi tới trước bàn đọc sách, cô ta đưa ly trà bươi mật ong kia cho Lê Hiểu Mạn, cung kính nhìn cô: “Thiếu phu nhân, trà bươi mật ong của cô đây.”

Vừa nghe thấy mấy chữ “Trà bươi mật ong”, ánh mắt của Lê Hiểu Mạn thoáng vẻ kinh dị, rồi cô nheo mắt nhìn Lý Tuyết, cười hỏi: “Tại sao lại mang cho tôi thứ này?”

Lý Tuyết hơi cụp mi mắt xuống: “Không phải trước kia thiếu phu nhân thích uống thứ này sao? Bây giờ thiếu phu nhân đang mang thai, uống trà bươi mật ong sẽ rất tốt cho đứa bé trong bụng thiếu phu nhân.”

Lê Hiểu Mạn mỉm cười nhìn cô ta, cô nhận lấy ly trà bưởi mật ong kia, đôi môi phấn hồng khẽ mở: “Cám ơn.”

Lý Tuyết hơi cúi đầu xuống: “Thiếu phu nhân, vậy tôi đi ra ngoài trước.”

Thấy Lý Tuyết muốn đi, Lê Hiểu Mạn đặt ly trà bưởi mật ong kia ở trên bàn sách, rồi gọi cô ta lại.

“Chờ đã.”

Lý Tuyết xoay người nhìn về phía cô: “Thiếu phu nhân còn có chuyện gì sao?”

Lê Hiểu Mạn hòa nhã nhìn cô ta, biểu tình trên mặt sâu không lường được: “Tôi bỗng nhớ ra một chuyện, nên muốn hỏi cô.”

Lý Tuyết cung kính nhìn Lê Hiểu Mạn, khẽ mỉm cười: “Thiếu phu nhân có vấn đề gì cứ hỏi.”

“Cô biết Trần Lan đi đâu không?” Lê Hiểu Mạn tùy ý nghịch lọn tóc của mình, làm như lơ đãng hỏi cô ta.

Nghe thấy cô nhắc tới Trần Lan, Lý Tuyết chớp mắt lên hỏi, cô ta khẽ cau mày, rồi nhìn Lê Hiểu Mạn lắc đầu: “Tôi không biết, cô ấy đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi, Thiếu phu nhân, tại sao cô lại đột nhiên hỏi tới cô ấy?”

Lê Hiểu Mạn hơi cong môi, cô thâm ý nhìn cô ta: “Tôi nghe nói cô ta chết rồi, vì vậy muốn hỏi cô xem cô có biết hay không?”

Lý Tuyết cả kinh, trợn to mắt nhìn cô: “Cái gì? Cô... cô ấy chết?”

Thấy cô ta vô cùng kinh ngạc, Lê Hiếu Mạn nhìn cô ta thật sâu, rồi bình thản nói: “Nghe nói cô và cô ta có quan hệ rất tốt, chẳng lẽ cô không biết gì sao?”

Lý Tuyết hơi nắm tay đang buông thõng bên người, cô ta nhìn Lê Hiếu Mạn rồi lắc đầu: “Thiếu phu nhân, tôi thật sự không biết gì cả.”

“À!” Lê Hiếu Mạn hơi cau mày lại, cô nhìn cô ta hỏi: “Vậy quan hệ giữa cô và cô ta tốt như vậy, cô có muốn biết cô ta chết như thế nào không?”

Lý Tuyết hơi không được tự nhiên chớp mắt: “Cô... cô ấy chết như thế nào?”

“Bị mấy trăm con rắn độc cắn chết, chết không thấy xác.” Lê Hiếu Mạn cười khẽ, nói nhẹ như nước chảy mây trôi.

“Cái gì?” Bởi vì những lời này của cô mà ánh mắt của Lý Tuyết tràn đầy khiếp sợ và hoảng loạn, cô ta siết chặt hai tay, hơi lui về phía sau nửa bước: “Sao... sao cô ấy lại bị rắn độc cắn?”

“Bởi vì cô ta dùng rắn giả dọa tôi, Tư Hạo liền cho người ném cô ta vào ổ rắn.”

Lê Hiếu Mạn sắc bén nhìn Lý Tuyết, cô thu tất cả biểu tình của cô ta vào mắt.

Năm năm trước, sau sự kiện rắn giả kia, Chú thành có dẫn người vào trong phòng ngủ của Lê Hiếu Mạn và Long Tư Hạo để tìm những vật đùa dai khác, vì vậy Lý Tuyết biết chuyện rắn giả này, lúc ấy cô ta cũng đoán được là do Trần Lan gây nên.

Nghe thấy Lê Hiếu Mạn nói Trần Lan bị Long Tư Hạo sai người ném

vào ổ rắn, trong lòng cô ta cảm thấy sợ hãi, ánh mắt hơi bất an.

“Thiếu... Thiếu phu nhân, không có chuyện thì tôi đi ra ngoài trước đây.” Cô ta vẫn luôn cúi đầu, biểu tình trên mặt hơi cứng ngắc.

Lê Hiểu Mạn không hề muốn để cho cô ta đi ra ngoài bây giờ, cô mỉm cười nhìn cô ta: “Nghiên Nghiên đến trường học, Tư Hạo lại đến công ty, một mình tôi ở đây hơi nhàm chán, cô bồi tôi tán gẫu đi, năm năm trước cô cũng đã từng chăm sóc cho tôi, chúng ta cũng coi như là bạn bè.”

“Thiếu... Thiếu phu nhân, cô đừng nói như vậy, sao... sao tôi có tư cách làm bạn với cô được?”

“Đương nhiên là cô có tư cách, bây giờ cũng không phải là xã hội cũ, mọi người đều bình đẳng, huống chi năm năm trước lúc tôi mang thai đưa con đầu lòng của Tư Hạo, cô đã quan tâm chăm sóc cho tôi. Tôi còn nhớ lúc tôi đi đến nghĩa trang An Thái, lúc đó tôi đã mang thai xấp xỉ chín tháng, gặp phải một số ngoài ý muốn ở trên đường, nhờ có cô đỡ tôi, nên tôi mới không bị đụng vào bụng, mặc dù sau này đứa bé vẫn không sống sót, tuy nhiên tôi vẫn rất cảm kích cô.”

Nghe thấy cô nhắc tới sự kiện bất ngờ mà cô đã gặp phải vào năm năm trước khi đến nghĩa trang An Thái kia, Lý Tuyết càng chớp mắt liên hồi: “Thiếu phu nhân, cô... cô không cần khách khí như vậy.”

“Phải.” Lê Hiểu Mạn ôn hòa nhìn cô ta, khóe miệng khẽ nổi lên một nụ cười châm biếm: “Tôi nhớ ra rồi, ngày hôm đó trước khi đến nghĩa trang An Thái, cô cũng cho tôi uống một ly trà bươi mật ong.”

“Tôi...” Lý Tuyết ngẩn ra, cô ta ngẩng đầu lên nhìn Lê Hiểu Mạn đang mỉm cười nhìn mình rồi lại nhanh chóng cúi đầu xuống, cô ta cười hơi cứng ngắc: “Vâng, đúng vậy, trí nhớ của Thiếu phu nhân thật tốt,

tôi... tôi không nhớ lắm.”

“Phải không?” Lê Hiếu Mạn chăm chú nhìn cô ta, đôi môi phẩn hồng khẽ cong lên, cô nhu hòa nói, giống như là lơ đãng hỏi: “Cô không thêm đồ gì khác vào ly trà bưởi mật ong ngày hôm đó chứ?”

“A...” Lý Tuyết lại cả kinh, cô ta ngẩng đầu lên nhìn về phía Lê Hiếu Mạn, mồ hôi rịn đầy trên trán: “Không, không thêm, không thêm gì cả, Thiếu phu nhân, tôi đã đi vào rất lâu rồi, tôi nên đi ra ngoài.”

Bây giờ cô ta không dám nhìn thẳng vào Lê Hiếu Mạn, bởi vì cô ta luôn cảm thấy mặc dù cô đang cười, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy bị uy hiếp.

Chương 748: Cho thêm cái gì vào trong trà

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thiếu phu nhân đã không giống với năm năm trước, đây là cảm giác của cô ta.

Cô ta cảm thấy đôi mắt kia của cô như có thể nhìn ra rất nhiều thứ, cô ta có loại cảm giác muốn trốn cũng không thể trốn.

“Ừ!” Lê Hiểu Mạn nhìn cô ta rồi khẽ gật đầu: “Cô đi ra ngoài đi.”

Lý Tuyết thấy cô đồng ý, cô ta xoay người rồi vội vàng đi ra khỏi thư phòng.

Lúc Lê Hiểu Mạn thấy cô ta đi tới cửa thư phòng, thì lại gọi cô ta lại.

“Chờ đã.”

Lý Tuyết xoay người nhìn về phía cô: “Thiếu phu nhân, cô còn có chuyện gì sao?”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn ly trà buổi mật ong đang đặt ở trên bàn sách, cô dừng dừng nói: “Sau này không cần chuẩn bị thứ này, bây giờ tôi không thích uống nữa.”

“Dạ!” Lý Tuyết lên tiếng đáp lại rồi đi ra khỏi thư phòng.

Sau khi ra ngoài, hai chân của cô ta trở nên mềm nhũn, suýt nữa là

ngã nhào xuống đất, may là cô ta nhanh chóng bám lấy khung cửa.

Sau khi đôi mắt của cô ta thoáng hoảng sợ, thì cô ta vịn tường đi xuống tầng dưới.

Sau khi cô ta rời đi, Lê Hiểu Mạn nhìn ly trà trên bàn sách, ánh mắt dần lạnh đi.

Vừa rời, sau khi Lý Tuyết nghe thấy những lời mà cô cố ý nói ra thì biểu tình của cô ta rất không được tự nhiên, cứ chớp mắt liên hồi, không dám nhìn thẳng vào cô, những thứ này đều là biểu hiện cô ta đang khẩn trương.

Cô ta lên mang loại trà này đến cho cô, xem ra trà này có vấn đề rất lớn.

Năm năm trước, cô vô duyên vô cớ sinh ốm, nói không chừng là có liên quan đến ly trà buổi mật ong mà buổi sáng hôm đó cô ta đã cho cô uống.

Nhưng mà trà buổi mật ong đúng là có lợi cho phụ nữ có thai, cho dù uống nó cũng sẽ không có vấn đề gì, trừ phi là bên trong bị cho thêm thứ gì đó.

Trải qua lần dò xét Lý Tuyết vừa nãy, bây giờ cô khẳng định chắc chắn là Lý Tuyết có vấn đề.

Ánh mắt của cô càng ngày càng lạnh lẽo, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho những người làm tổn thương con của cô nữa đâu, một người cũng sẽ không.

Sau đó, cô gọi điện thoại cho Long Tư Hạo, bảo anh phối hợp diễn một vở kịch với cô.

Sau khi nhận được điện thoại thì anh lập tức chạy về biệt thự.

Nói chuyện điện thoại với Long Tư Hạo xong, cô bưng ly trà bười mặt ong kia trở lại phòng ngủ, đợi một lúc, rồi mới dùng điện thoại nội tuyến gọi quản gia tới.

“Thiếu phu nhân, cô tìm tôi có chuyện gì? Nhìn sắc mặt của cô không tốt lắm, có phải là cô cảm thấy khó chịu chỗ nào hay không?” Quản gia Chú thành đi vào phòng ngủ, ông khẽ cúi đầu chào, rồi cung kính hỏi.

Lúc này, Lê Hiểu Mạn đang ngồi ở bên cạnh giường lớn, một tay che bụng, chân mày nhíu chặt, giọng nói hơi vô lực: “Chú... Chú thành, gọi... Lý Tuyết... tới đây giúp tôi.”

“Dạ!” Chú thành nghe vậy, ông lập tức ra khỏi phòng ngủ.

Sau khi Lý Tuyết rời khỏi thư phòng, cô ta đi lau chùi cầu thang xoắn ốc ở hành lang.

Vẻ mặt của cô ta hoảng hốt, cứ lau tới lau lui một chỗ, phân tâm không biết đang suy nghĩ gì.

Ngay cả khi quản gia Chú thành xuống tầng đi tới bên cạnh cô ta, cô ta cũng không nhận ra được.

Chú thành nhìn dáng vẻ phân tâm của cô ta, ông mang dáng vẻ uy nghiêm mà quản gia biệt thự nên có: “Lý Tuyết, Thiếu phu nhân cho gọi cô đến phòng ngủ của cô ấy.”

Lý Tuyết như không nghe thấy lời của Chú thành, cô ta không có bất kỳ phản ứng gì.

Thấy cô ta như đang mất hồn vậy, Chú thành lớn giọng nói: “Lý Tuyết.”

Lần này, cuối cùng thì Lý Tuyết cũng nghe thấy, sau khi hoàn hồn lại cô ta ngẩng đầu lên, hơi mờ mịt nhìn sắc mặt không dễ coi lắm của Chú thành.

“Thành... Chú thành, có chuyện gì không?”

Chú thành nhìn chăm chăm vào biểu tình như có cái gì đó hơi kỳ lạ của cô ta, ông nói lại lần nữa: “Thiếu phu nhân cho gọi cô vào trong phòng cô ấy, lập tức đi.”

Lý Tuyết vừa nghe thấy phải đến phòng của Lê Hiểu Mạn, vẻ mặt của cô ta hơi không được tự nhiên: “Chú thành, tôi... tôi hơi không thoải mái, tôi...”

Chú thành không đợi cô ta nói xong, vẻ mặt của ông dần trở nên nghiêm nghị: “Cô không đi thì tôi cũng chỉ có thể cho người mang cô đi.”

Lý Tuyết nghe thấy vậy, cô ta hơi cụp mi mắt xuống, đáy mắt thoáng q hoảng sợ: “Không... không cần, tôi... tôi đi lên bây giờ.”

Sau đó, cô ta liền xoay người bước từng bước một đi lên tầng, cô ta nắm chặt hai tay, càng đi lên, vẻ mặt của cô ta càng khẩn trương càng không được tự nhiên.

Đi tới cửa phòng ngủ ở tầng ba, cô ta cố gắng che giấu hết hoảng trong lòng mình, tận lực duy trì trạng thái bình thường để đi vào.

Lúc này, Lê Hiểu Mạn đang ngồi ở trên mép giường lớn, một tay

chống ở trên giường, tay khác thì ôm chặt lấy bụng, thấy Lý Tuyết đi vào, ánh mắt cô của tràn đầy tức giận và thất vọng nhìn về phía cô ta.

“Tại sao... sao... cô có thể... làm như vậy?”

Bởi vì cô đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi này mà Lý Tuyết cả kinh đứng yên tại chỗ, cô ta không hiểu gì nhìn về phía cô: “Thiếu phu nhân, cô đang nói gì vậy? Tôi... Tôi làm cái gì?”

Cô ta thấy Lê Hiểu Mạn nhíu chặt mày lại, biểu tình hơi thống khổ, thì lo lắng hỏi: “Thiếu phu nhân, cô sao vậy?”

“Cô... nói xem?” Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn ly trà bưởi mật ong nguội ngắt chỉ còn một nửa đặt ở cuối giường: “Tôi vốn không sao, nhưng sau khi uống ly trà bưởi mật ong của cô vào thì liền đau bụng, cô đã cho thêm cái gì vào bên trong? Tại sao... tại sao cô lại làm như vậy?”

Lý Tuyết hơi kinh ngạc nhìn Lê Hiểu Mạn, rồi lại nhìn về phía ly trà bưởi mật ong nguội ngắt chỉ còn lại một nửa ở cuối giường kia.

“Thiếu phu nhân, ở trong đó không có thêm thứ gì cả, có phải là cô ăn bậy đồ gì khác hay không? Sao lại đau bụng được?”

Lê Hiểu Mạn không đáp lại cô ta, mà cau mày nhìn cô ta, ánh mắt tràn đầy thất vọng: “Lý Tuyết, uống công tôi tin tưởng cô như vậy, vậy... vậy mà cô lại muốn hại chết đứa con trong bụng tôi.”

Lý Tuyết kinh hoàng nhìn cô: “Thiếu phu nhân, tôi không có, tôi bị oan mà, tôi thật sự không có, xin cô hãy tin tưởng tôi.”

“Hiểu Hiểu... Bà xã ơi...”

Theo giọng nói quen thuộc tràn đầy lo lắng vang lên, Long Tư Hạo cố ý chạy về “Cổ vũ “ rảo bước đi vào.

!!

Chương 749: Thú nhận, nói ra sự thật (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu lên nhìn về phía Long Tur Hạo, cô cau mày thấp giọng gọi: “Tur Hạo...”

Long Tur Hạo rảo bước đi tới ngòi xuống bên cạnh cô, anh nhìn cô chăm chú, rồi lo lắng hỏi: “Hiểu Hiểu, em sao vậy?”

Lê Hiểu Mạn đưa tay chỉ vào ly trà bưởi mật ong nguội ngắt chỉ còn một nửa đang đặt ở cuối giường: “Sau khi uống cái đó thì em bắt đầu đau bụng.”

Nghe vậy, Long Tur Hạo nhìn về phía nửa ly trà bưởi mật ong kia, rồi lại lạnh lùng nhìn về phía Lý Tuyết.

“Đây là đồ uống mà cô đã chuẩn bị cho Hiểu Hiểu?”

Lý Tuyết thấy vẻ mặt âm trầm của Long Tur Hạo, cô ta cúi thấp đầu xuống không dám nhìn anh: “Thiếu... Thiếu gia, là... là tôi chuẩn bị.”

Nhìn thấy cô ta cúi thấp đầu xuống, Long Tur Hạo lại lạnh lùng hỏi: “Tại sao Hiểu Hiểu đau bụng?”

Lý Tuyết hơi kinh hoàng lắc đầu: “Tôi... Tôi không biết, có thể là do thiếu phu nhân ăn bậy thứ khác.”

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn Lý Tuyết chăm chú: “Hôm nay... tôi chỉ

uống... trà buổi mặt ong, Lý Tuyết, cô còn muốn... giả bộ tới khi nào? Cô đã hại tôi một lần còn chưa đủ, cô còn muốn... hại tôi thêm lần thứ hai sao?”

Lý Tuyết chớp mắt liên hồi nhìn Lê Hiếu Mạn: “Thiếu... Thiếu phu nhân, cô đang nói gì vậy? Cái gì mà lần đầu tiên với lần thứ hai? Tôi... tôi không hiểu.”

Lê Hiếu Mạn híp mắt lại, khóe miệng lạnh lùng cong lên: “Tôi đang nói gì... cô là người rõ nhất, chuyện năm năm trước tôi sinh sớm trước ngày dự sinh, không phải do cô... gây nên sao?”

Nghe Lê Hiếu Mạn nhắc tới chuyện năm năm trước cô sinh sớm trước ngày dự sinh, trong lòng Lý Tuyết càng phát hoảng, cả người cô ta hơi run rẩy, không dám nhìn Lê Hiếu Mạn và Long Tư Hạo, cô ta nức nở nói: “Thiếu... thiếu phu nhân, chuyện cô sinh sớm không liên quan gì đến tôi cả, tại sao cô phải oan uổng tôi? Thiếu phu nhân, tôi đã làm sai điều gì, cô cứ việc nói thẳng, nhưng cô đừng oan uổng cho tôi được không?”

Nhìn Lý Tuyết khóc ủy khuất đáng thương, Lê Hiếu Mạn cau mày nhìn về phía Long Tư Hạo: “Tur Hạo, em còn tưởng rằng cô ta bị người khác sai khiến, em còn nghĩ nếu cô ta có thể nói ra người xúi giục cô ta là ai, thì em sẽ coi như là chưa từng phát sinh chuyện gì mà cho cô ta một con đường sống, nhưng cô ta sống chết không chịu nói, vậy thì em không thể làm gì khác hơn là giết lầm không buông tha.”

Lý Tuyết vừa nghe thấy lời này của Lê Hiếu Mạn, trong lòng cô ta chấn động, chợt có xung động muốn nói.

Long Tư Hạo nhìn chăm chăm vào Lý Tuyết lộ ra hơi thở nguy hiểm: “Tôi cho cô thêm một cơ hội, cô nói thật hay là vẫn bao che cho

người xúi giục cô?”

Lý Tuyết cúi đầu, nước mắt rơi từng giọt lại từng giọt, vè mặt khăn trương, nhưng không lên tiếng.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn cô ta, rồi lại nhìn về phía Long Tư Hạo lần nữa: “Nếu cô ta không chịu nói... cũng được, ném cô ta... vào ổ rắn đi.”

Lý Tuyết nghe thấy vậy, cô ta ngẩng đầu lên không dám tin nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, trong mắt tràn đầy kinh hoàng: “Thiếu phu nhân... tại... tại sao cô lại đối xử với tôi như vậy?”

Lê Hiểu Mạn đứng lên, cô đi tới trước mặt cô ta, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô ta: “Vậy tại sao cô lại đối xử với tôi như vậy? Lý Tuyết, tôi và cô không thù không oán, tại sao cô phải hại chết con gái của tôi? Đến bây giờ cô vẫn còn giả bộ đáng thương sao, tôi không ngờ nhìn bề ngoài cô hiền lành như vậy, nhưng lại là... người có lòng dạ rắn rết.”

Lý Tuyết khóc lóc nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, ánh mắt lạnh như băng nhưng tràn đầy hận ý của cô khiến cô ta run sợ, trong lòng càng cảm thấy hốt hoảng, cô ta biết nếu cô ta không nói thật thì hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ nữa, nên cô ta đột nhiên quỳ xuống.

“Thiếu phu nhân, xin cô hãy tin tưởng tôi, tôi thật sự không hại cô, không hại con gái của cô, tôi... tôi chỉ là...”

Thấy cô ta đã chịu nói, Long Tư Hạo rét lạnh nhìn cô ta: “Cô chỉ là cái gì? Tốt nhất là cô nên nói hết những chuyện cô biết ra, nếu không, tôi nhất định sẽ làm cho cô sống không bằng chết, Trần Lan chính là ví dụ tốt nhất của cô.”

Long Tur Hạo vừa nói như vậy, Lý Tuyết lại càng sợ hãi không dám không nói thật nữa, cô ta cúi đầu khóc lóc nói: “Tôi... tôi chỉ cho thêm thuốc kích thích chuyển dạ sớm ở trong trà trà bưởi mật ong của Thiếu phu nhân.”

Thấy cô ta thừa nhận, ánh mắt của Long Tur Hạo run lên, anh cố gắng nhịn xung động muốn bóp chết cô ta xuống, anh hung ác nhìn cô ta: “Tại sao phải làm như vậy? Ai xúi giục cô?”

Lý Tuyết khóc lác đầu: “Tôi... Tôi không biết, tôi chưa thấy người kia bao giờ, tôi đều chỉ nghe phân phó của người đó làm...”

Nói đến đây, cô ta ngẩng đầu lên nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, giọng nói đã hơi khàn khàn: “Thiếu phu nhân, thật xin lỗi, tôi không ngờ rằng chỉ một ly trà bưởi mật ong thêm thuốc kích thích chuyển dạ sớm đã giết chết đứa bé trong bụng cô, tôi không cố ý, thật xin lỗi.”

Lê Hiểu Mạn lạnh nhạt nhìn Lý Tuyết, cô nâng hai tay lên, khẽ nở nụ cười sâu không lường được, đưa tay ra đỡ cô ta lên.

Lý Tuyết thấy Lê Hiểu Mạn đỡ cô ta dậy, cô ta hơi kinh ngạc.

Mà lúc này Lê Hiểu Mạn không lộ ra dáng vẻ đau bụng nữa, lại khiến Lý Tuyết hơi kinh ngạc: “Thiếu phu nhân, cô... cô không sao?”

Chương 750: Thú nhận, nói ra sự thật (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nhìn cô ta rồi khẽ gật đầu, ánh mắt lạnh lùng dần trở nên nhu hòa hơn: “Tôi không có chuyện gì cả, vừa rồi là do tôi giả bộ, mục đích chính là muốn cô nói thật, Lý Tuyết, cô bị người khác sai khiến nên tôi không trách cô, nếu cô đã chịu thẳng thắn thì sẽ không sao.”

Lý Tuyết càng kinh ngạc nhìn cô: “Thiếu... thiếu phu nhân, cô thật sự không trách tôi?”

Lê Hiểu Mạn hòa nhã nhìn cô ta: “Cô chưa từng nghe qua câu thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị hay sao? Cô cũng đã thẳng thắn rồi, sao tôi còn trách cô làm gì? Tôi tin tưởng bản tính của cô là người hiền lành, đều là do vận bất đắc dĩ nên cô mới làm những chuyện kia mà thôi.”

Nghe thấy những lời này của Lê Hiểu Mạn, Lý Tuyết sụp mi mắt xuống, trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy.

“Thiếu phu nhân...” cô ta nức nở nói, mặt đầy áy náy nhìn cô: “Thiếu phu nhân, thật xin lỗi, là do tôi nhất thời mê tiền, mới có thể làm những chuyện kia, sau này tôi sẽ không vậy nữa.”

Nhìn vẻ mặt của Lý Tuyết tràn đầy áy náy, Lê Hiểu Mạn hơi cau mày hỏi: “Năm năm trước, tôi nghe thấy giọng nói của mẹ tôi Lê Tố Phương ở trong phòng ngủ, có phải cũng là do cô giở trò quỷ hay

không?”

Lý Tuyết càng cảm thấy áy náy hơn: “Thiếu phu nhân, thật xin lỗi.”

Nghe cô ta nói như vậy, Lê Hiểu Mạn liền đoán ra là cô ta, cô chăm chú nhìn cô ta: “Năm năm trước, ngày tôi sinh sớm, ngoài thuốc kích thích chuyển dạ sớm, cô còn cho thêm thứ gì vào ly trà bưởi mật ong của tôi không?”

Cô nhớ ngày hôm đó cô đi được nửa đường đến nghĩa trang An Thái, thì vô duyên vô cớ choáng váng đầu óc, ý thức không rõ. Còn nữa, năm năm trước, lúc cô nghe thấy giọng nói của mẹ cô ở trong phòng ngủ ý thức của cô cũng không rõ.

Cô cảm thấy hẳn là cô đã bị bỏ thuốc.

“Tôi... tôi cho thêm thuốc mê, Thiếu phu nhân, thật xin lỗi, thật xin lỗi, xin cô hãy tha thứ cho tôi, sau này tôi sẽ không làm như vậy nữa.”

Lê Hiểu Mạn dần siết chặt hai tay lại, nhưng cô vẫn thản nhiên nhìn cô ta: “Không cần phải nói xin lỗi, nếu như cô thật sự cảm thấy thẹn với tôi, thì hãy nói cho tôi biết ai là người xúi giục cô.”

Lý Tuyết ngẩng đầu lên nhìn Lê Hiểu Mạn rồi cô ta lắc đầu: “Thiếu phu nhân, tôi thật sự không biết người kia là ai, mỗi lần người đó xuất hiện đều sẽ không để cho tôi thấy mặt của người đó.”

Lê Hiểu Mạn cong môi hỏi: “Vậy người đó có điểm gì đặc biệt không.”

Nghe vậy, Lý Tuyết liền khoả tay múa chân miêu tả dáng vẻ của người thần bí đó, rồi cô ta lại nói cho Lê Hiểu Mạn biết là vóc người của người thần bí đó hơi gầy, mỗi lần xuất hiện đều thích mặc quần áo đen, hơn nữa luôn đưa lưng về phía cô ta, nên cho tới bây giờ cô

ta đều chưa nhìn thấy mặt của người kia.

Cô ta còn nói cho Lê Hiếu Mạn biết, mỗi lần người thần bí kia liên lạc với cô ta, đều là gọi điện thoại cho cô ta, nhưng cho tới bây giờ số điện thoại của người thần bí kia đều không hiện lên, vì vậy nên cô ta không biết số điện thoại của người đó là bao nhiêu.

Cô ta nói toàn bộ những gì mà cô ta biết cho Lê Hiếu Mạn và Long Tư Hạo.

Chuyện năm năm trước Lê Hiếu Mạn sinh sớm, là do người thần bí kia bày kế, giọng nói của Lê Tố Phương xuất hiện ở trong phòng ngủ của bọn họ, cũng là do người thần bí kia bảo cô ta làm.

Cô ta chỉ biết những chuyện này, còn những chuyện khác thì cũng không biết.

Sau khi nghe xong, Lê Hiếu Mạn nhìn về Long Tư Hạo: “Tư Hạo, cô ta chính là đồng lõa hại chết con gái chúng ta, anh nói xem chúng ta nên trừng phạt cô ta thế nào đây?”

Long Tư Hạo lạnh lùng nhìn Lý Tuyết, rồi anh đi tới bên cạnh Lê Hiếu Mạn, cương chiu nhìn cô: “Bã xã muốn trừng phạt thế nào?”

Lê Hiếu Mạn ngậm ý cười nhìn Lý Tuyết, khoe môi khế cong lên, cố ý nói: “Vậy thì lấy gậy ông đập lưng ông, khiến cô ta mang thai, rồi chờ đến khi cô ta mang thai chín tháng, cho cô ta một liều thuốc phá thai, để cho cô ta cũng nếm thử mùi vị mất con sau chín tháng mang thai.”

Long Tư Hạo nghe vậy, anh nhìn vào Lê Hiếu Mạn thật sâu, cong môi cười nói: “Hiểu Hiểu, phương pháp rất tốt.”

Lý Tuyết nghe thấy lời này của Lê Hiếu Mạn, thì lại không dám tin

nhìn về phía cô: “Thiếu phu nhân, không phải cô vừa mới nói không trách tôi sao? Không phải... không phải cô nói là không trách tôi hay sao?”

Nói xong lời cuối cùng, Lý Tuyết lại òa khóc.

Lê Hiểu Mạn lạnh nhạt nhìn cô ta, vẻ mặt lạnh lùng, cô khẽ nở nụ cười tràn đầy ý lạnh: “Những lời vừa nãy chỉ là lừa gạt cô mà thôi, chẳng lẽ cô không nghe được? Cô cho rằng tôi còn giống như năm năm trước sao? Tôi càng tốt bao nhiêu, thì các người lại càng bắt nạt tôi bấy nhiêu, nếu các người không muốn để cho tôi tốt, thì tại sao cô phải nhường cho các người tốt hơn? Đừng khóc nữa, chờ đến khi cô mất con thì khóc nữa cũng không muộn.”

Lý Tuyết khóc lóc nhìn cô, trong mắt tràn đầy tức giận: “Sao... sao lòng dạ của cô lại độc ác như vậy?”

“Tôi ác?” Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn Lý Tuyết: “Lúc cô bỏ thuốc cho tôi thì sao cô không cảm thấy mình ác? Lúc cô và người thần bí kia thông đồng thiết kế hãm hại tôi thì tại sao không cảm thấy mình ác?”

Nói đến đây, cô nghiêng người, mỉm cười nhìn cô ta hỏi: “Cô rất thích tiền phải không? Có một nơi rất dễ kiếm tiền, tôi sẽ đưa cô đến đó, thế nào?”

Chương 751: Em đã khiến chồng nhìn bằng cặp mắt khác xưa rồi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lý Tuyết nhìn biểu tình lạnh lùng của Lê Hiếu Mạn, trong mắt tràn đầy kinh hoàng và hoảng sợ, cô ta không ngờ rằng Lê Hiếu Mạn hiền lành của năm năm trước vậy mà sẽ trở nên ác như vậy.

“Thiếu... thiếu phu nhân, tôi đã biết lỗi rồi, tại sao cô còn không buông tha cho tôi?”

Lê Hiếu Mạn lạnh nhạt nhìn cô ta: “Xin lỗi, tôi không phải là thánh nữ, sẽ không sau khi biết cô chính là đồng lõa hại chết đứa con của tôi thì còn hiền lành tha thứ cho cô, cô đã làm sai chuyện thì cô phải tự chịu trách nhiệm cho hành động của mình, cô cho rằng chỉ cần nói một câu tôi sai rồi, nói một câu thật xin lỗi là được rồi sao? Người đổ nước hoa kích tình vào trong mỹ phẩm dưỡng da của tôi là cô phải không? Cô hại chết một đứa con của tôi còn chưa đủ, lại muốn hại chết đứa bé thứ hai, cô nói xem tôi có thể cân nhắc tình cũ được không? Cô có hai lựa chọn, thứ nhất, mang thai, rồi chín tháng sau uống thuốc phá thai, thứ hai, đi đến hộp đêm, cả đời đều không thể rời khỏi nơi đó.”

Nghe vậy, Lý Tuyết khóc òa lên nhìn về phía Long Tư Hạo, cô lại đột nhiên quỳ xuống: “Thiếu gia...”

Cô ta vừa mới lên tiếng, Long Tư Hạo đã gọi cho quản gia, để ông

dẫn người tới mang cô ta đi.

Sau khi Lý Tuyết bị vệ sĩ mà quản gia mang tới đưa đi, Lê Hiếu Mạn vẫn hơi nổi giận ngồi lên trên giường.

Long Tur Hạo thấy cô nhú mày lại, sau khi ngồi xuống bên cạnh cô, anh dùng hai tay nâng khuôn mặt của cô lên, dịu dàng nhìn cô: “Hiếu Hiếu, em sao vậy? Vạch trần Lý Tuyết xong còn không cao hứng sao?”

Lê Hiếu Mạn ngẩng đầu lên nhìn về phía Long Tur Hạo, đôi môi phẫn hồng khẽ mở: “Nhưng chúng ta vẫn không thể bắt được người thần bí kia, thật không biết rốt cuộc người đó là thần thánh phương nào, tại sao có thể thần không biết quỷ không hay như vậy?”

Long Tur Hạo hơi cau mày lại, sau đó anh lại ngậm ý cười nhìn cô: “Hiếu Hiếu, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, mặc kệ người đó thần bí như thế nào, thì luôn có lúc sẽ lộ ra sơ hở.”

Dứt lời, anh cúi đầu xuống hôn lên đôi môi của cô, ánh mắt sáng lên: “Anh biết vợ của anh càng ngày càng thông minh, càng ngày chồng càng nhìn vợ bằng cặp mắt khác xưa rồi.”

Lê Hiếu Mạn vòng hai tay lên ôm lấy cổ anh, cô ngẩng đầu lên dịu dàng nhìn anh: “Tur Hạo, trước kia em luôn khiến anh phải lo lắng, luôn cần anh tới bảo vệ, em thật sự luôn làm anh không yên lòng, sau này em sẽ không tùy tiện để cho người khác làm tổn thương em nữa, cũng sẽ không để cho người ta tổn thương anh và Nghiên Nghiên, hai người là người quan trọng nhất với em, cho dù là liều mạng, em cũng phải bảo vệ hai người.”

Nghe thấy lời này của cô, đôi mắt của Long Tur Hạo tràn đầy ý cười, anh xúc động nhìn cô: “Nha đầu ngọc, anh là một người đàn ông, sao

có thể để cho em bảo vệ? Vấn đề anh tới bảo vệ em đi, mỗi ngày em chỉ cần vui vẻ làm chuyện em muốn làm là được, còn những chuyện khác cứ giao cho anh, anh sẽ xử lý tốt.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo rồi khẽ gật đầu, giọng nói tràn đầy đau lòng: “Tur Hạo, em không muốn lại để cho một mình anh mệt mỏi như vậy, không muốn làm một bình hoa được anh nâng niu cưng chiều trong lòng bàn tay, không muốn khiến anh luôn phải bận tâm vất vả nữa. Em muốn cùng anh đối mặt với tất cả mọi chuyện, không phải vợ chồng đồng tâm kỳ lợi đoạ kim(*) hay sao?”

(*)Kỳ lợi đoạ kim: Ý nghĩa nguyên thủy từ thời xưa là hai người đồng lòng thì sức mạnh sẽ giống như lưỡi dao sắc bén cắt đứt được kim loại; nếu hai người hòa hợp về chí hướng, đồng tâm đồng đức thì sẽ tỏa hương như hoa lan.

Long Tư Hạo ôm chặt lấy cô, anh khẽ tỳ cằm lên trán cô, giọng nói trầm thấp dịu dàng xen lẫn đau lòng: “Hiểu Hiểu, thế nhưng anh cũng không muốn để em quá mệt mỏi quá đau đầu, anh muốn em không buồn không lo.”

Lê Hiểu Mạn chớp mắt nhìn anh: “Chờ chúng ta vạch trần được người thần bí khiến cho người ta chán ghét kia thì có thể không buồn không lo nữa, bây giờ anh còn phải đến công ty à?”

Long Tư Hạo cong môi cười nói, ánh mắt dần trở nên nóng bỏng nhìn cô: “Em nói xem?”

Lê Hiểu Mạn hơi rũ mi mắt xuống: “Vậy không đi nữa.”

Ý cười trong mắt Long Tư Hạo càng sâu hơn: “Chồng cũng nghĩ như vậy.”

...

Từ sau khi Lý Tuyết “Biến mất” ở trong biệt thự, trong biệt thự dường như khôi phục lại sự yên tĩnh, thức ăn bình thường, sữa tắm và mỹ phẩm dưỡng da của Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo cũng không lại bị pha thêm thuốc kích tình nữa.

Dường như người thần bí kia cũng “Biến mất”.

Biệt thự đã yên tĩnh, Lê Hiểu Mạn liền đi đến văn phòng của cô, bởi vì cô nghe Tương Y Y nói từ sau lần trước Âu Dương Thần đến văn phòng định chế một sợi dây chuyền, thì có rất nhiều fan hâm mộ của anh ta tìm đến văn phòng đặt hàng.

Vì vậy, bây giờ văn phòng Many của cô vô cùng bận rộn, cô đang suy nghĩ đến chuyện đàm phán hợp tác với chồng yêu Long Tư Hạo của cô.

Lúc này, cô đang ở trong phòng làm việc của mình, Tương Y Y đẩy cửa đi vào, cô ấy đi thẳng tới cạnh bàn làm việc của cô.

“Chị Hiểu mạn, có vị Lâm tiểu thư nói muốn ôn chuyện với chị.”

Nghe thấy Tương Y Y nói như vậy, Lê Hiểu Mạn dời tầm mắt khỏi máy vi tính, ngẩng đầu lên nhìn về phía cô ấy, hơi cau mày: “Y Y, em nói có vị Lâm tiểu thư muốn ôn lại chuyện cũ với chị?”

Tương Y Y mỉm cười nhìn cô gật đầu: “Vâng, cô ấy đã chờ ở bên ngoài.”

Nghe thấy Tương Y Y nói ở bên ngoài, Lê Hiểu Mạn nhìn về phía cửa phòng làm việc, lúc thấy người phụ nữ có vóc dáng nóng bỏng quyến rũ có đứng ở cửa, cô bỗng đứng lên, khiếp sợ lại hơi không

dám tin nhìn gương mặt quen thuộc đang đứng ở cửa kia.

“Mạch Mạch...”

Hốc mắt của cô nóng lên, rồi trong giây lát đã dần ươn ướt.

!!

Chương 752: Kinh ngạc, con trai của anh mấy tuổi rồi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đứng trong văn phòng của cô đúng là Lâm Mạch Mạch, người đã biến mất hơn năm năm.

Cô ấy để tóc nâu xoăn, mặc áo khoác, bên trong mực váy hồng, phối hợp với chân váy đen càng lộ ra sự gợi cảm và quyến rũ của mình.

Lâm Mạch Mạch nhìn Lê Hiểu Mạn, đôi mắt ươn ướt, đôi môi nở nụ cười nhìn cô: “Mạn Mạn, còn không nhanh lại ôm ấp một phen, thế nào, không nhớ chị gái này nữa sao?”

Lê Hiểu Mạn tiến lên ôm lấy cô ấy: “Mạch Mạch, rốt cuộc cậu đi đâu vậy hả? Vì sao năm năm không một tiếng động đã rời đi? Vì sao không nói cho mình biết một tiếng?”

Lâm Mạch Mạch ôm lấy Lê Hiểu Mạn, đôi mắt rung rung, âm thanh nức nở: “Không phải mình đã trở về sao? Sau này từ từ nói với cậu, đến mình xem có xinh đẹp hơn không?”

Dứt lời liền buông Lê Hiểu Mạn ra, hai mắt tỉ mỉ đánh giá cô, cười nói: “Cô nhóc, không tệ, không để cho mình thất vọng chút nào, càng ngày càng xinh đẹp, mình sắp ghen tỵ chết rồi.”

Lê Hiểu Mạn bị cô khen như vậy xấu hổ, đang muốn nói cô ấy xinh đẹp mình cũng ghen tỵ nhưng Lâm Mạch Mạch đã nói trước.

Lâm Mạch Mạch híp mắt nhìn cô: “Mạn Mạn, kết hôn với nam thần chưa? Có con chưa?”

Lê Hiểu Mạn để Lâm Mạch Mạch tới ngồi ghế sofa.

Tường Y Y thấy Lê Hiểu Mạn và Lâm Mạch Mạch có quan hệ không cần, thức thời không quấy nhiễu, nói với Lê Hiểu Mạn một tiếng liền ra khỏi phòng.

Lâm Mạch Mạch đánh giá văn phòng của cô xong mới cười nhìn cô, trong mắt đầy tán thưởng: “Mạn Mạn, thật tốt, rốt cuộc cậu cũng thực hiện được giấc mộng của mình, vấn đề của mình cậu còn chưa trả lời đâu, kết hôn với nam thần chưa?”

Lê Hiểu Mạn cười nhìn cô ấy, từ trong miệng bật ra ba chữ: “Lĩnh chứng rồi.”

Nghe vậy Lâm Mạch Mạch kéo tay cô, nhìn cô đầy chúc phúc: “Mạn Mạn, chúc mừng cậu, rốt cuộc cũng trở thành một nhà với nam thần.”

Lê Hiểu Mạn cười hạnh phúc nắm tay cô ấy: “Vậy còn cậu, cậu...”

Cô vốn định hỏi cô ấy và Lăng Hàn Dạ vì sao không ở cùng một chỗ, lời nói đến môi lại nuốt trở lại.

Cúi đầu một lúc mới hỏi: “Năm năm này cậu đi đâu vậy hả? Vì sao không liên lạc với mình?”

Lâm Mạch Mạch chau mày, áy náy nhìn cô: “Mạn Mạn, thật xin lỗi.”

“Mạn Mạn...” Lê Hiểu Mạn cầm chặt tay cô, trong mắt mang theo ý cười nhìn cô: “Không cần nói xin lỗi với mình, mình biết nhất định cậu có lý do của mình, mình không trách cậu.”

Lê Hiểu Mạn nhưn mày cười: “Mạn Mạn, cảm ơn cậu, cậu vẫn như trước kia, vẫn rộng lượng thấu hiểu lòng người như thế, nam thần có thể lấy được cậu cũng là anh ta tu luyện được phúc.”

Nghe cô ấy nhắc tới Long Tur Hạo, đôi mắt lhm đầy hạnh phúc: “Mạch Mạch, thật ra gả cho anh ấy mới là mình tu luyện ngàn năm mới được phúc.”

Lâm Mạch Mạch thấy cô ấy cười hạnh phúc như vậy, thân là chị em tốt duy nhất của cô ấy, trong lòng cô cũng mừng thay cho cô ấy, Mạn Mạn nhà cô tốt cuộc cũng gả cho người đàn ông tốt.

Cô nhìn Lê Hiểu Mạn cười vui vẻ: “Mạn Mạn, mình sắp hâm mộ cậu muốn chết rồi, nam thần tốt như thế lại để cho cậu ôm về nhà, thích chết cậu rồi.”

“Không nói mình nữa, nói cậu xem, năm năm qua cậu sống như thế nào?” Lê Hiểu Mạn nhìn tay cô ấy, thấy ngón áp út của cô ấy đeo một chiếc nhẫn kim cương to, cô thăm dò hỏi: “Mạch Mạch, cậu...”

Lâm Mạch Mạch nhìn nhẫn kim cương trên tay mình, nhẹ nhàng đưa tay lên cười nhìn Lê Hiểu Mạn, nhưn mày nói: “Đẹp không? Vị hôn phu của mình tặng mình đấy, chúng mình đính hôn ở Ý, nhưng mà mình làm mẹ rồi.”

Nhe cô ấy nói mình làm mẹ, đôi mắt Lê Hiểu Mạn mở to, trong lòng hồi hộp.

Cô là đang hồi hộp thay Lăng Hàn Dạ, bởi vì cô biết anh ta vẫn một mực tìm cô ấy, cũng vì cô ấy mà đến giờ vẫn còn độc thân.

Nếu anh ta biết Lâm Mạch Mạch đã làm mẹ nhưng còn có cả vị hôn

phu, xem bộ dạng hạnh phúc của cô ấy, có lẽ Lăng Hàn Dạ sẽ thương tâm rồi.

Cô kinh ngạc nhìn Lâm Mạch Mạch: “Mạn Mạn, cậu... cậu thật sự làm mẹ rồi sao?”

Lâm Mạch Mạch thấy cô ngạc nhiên như vậy, lờm cô cười quyến rũ: “Mạn Mạn, mắt cậu trừng lớn như vậy làm gì? Kinh ngạc đến vậy sao? Mình rời đi năm sáu năm rồi, làm mẹ cũng bình thường mà. Mình còn không sinh con, chờ bốn mươi tuổi thành sản phụ lớn tuổi, con mình rất đáng yêu, có hứng thú gặp nó không?”

Lê Hiểu Mạn chưa lấy lại tinh thần há hốc mồm: “Có... có hứng thú.”

Thấy bộ dạng khiếp sợ của cô, Lâm Mạch Mạch đưa tay đẩy miệng cô khép lại, cười tròng cô: “Mạn Mạn, miệng mở to như vậy, năm năm qua cậu chẳng khác chút nào, vẫn như cũ đáng yêu như thế.”

Lê Hiểu Mạn bị cô ấy nói cảm thấy xấu hổ: “Cậu cũng chẳng khác gì, đúng rồi, làm sao cậu tìm được phòng làm việc của mình?”

Lâm Mạch Mạch nhướn mày nhìn cô, ánh mắt đầy khâm phục: “Hiện tại cậu là nhà thiết kế đại danh鼎鼎 Many đúng không? Trên tạp chí trang sức có tên của cậu cho nên mình tìm phòng làm việc của cậu rất dễ.”

“Làm gì khoa trương như cậu nói, hiện tại cậu ở đâu? Con trai cậu... mấy tuổi rồi hả?”

Lê Hiểu Mạn vẫn không tin cô ấy có con trai, còn cả vị hôn phu nữa, cô cho rằng cô ấy và Lăng Hàn Dạ sẽ ở cùng một chỗ.

Chị em tốt của cô tính cách thế nào cô biết, cô ấy không dễ dàng gì

động tâm với đàn ông, ghét nhất chính là tên đàn ông xấu xa không chung thủy với tình yêu.

Tuy bề ngoài của Lăng Hàn Dạ tà mị không kiềm chế được nhưng cô cảm thấy anh ta không phải là loại đàn ông xấu xa không chung thủy với tình yêu.

Nếu không anh ta cũng không độc thân đến giờ.

Chương 753: Kinh ngạc, con trai của anh mấy tuổi rồi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lâm Mạch Mạch thấy cô không biết đang nghĩ cái gì mới nhú mày không nói mà vỗ vai cô: “Nghĩ cái gì vậy? Con trai mình đã năm tuổi rồi, hiện tại mình đang ở khách sạn.”

“Năm tuổi rồi hả?” Lê Hiểu Mạn nhú thâm ý nhìn cô, khoe môi nở nụ cười: “Mạch Mạch, năm năm chúng ta không gặp, đêm nay mình mời khách, chúng ta đến Ngự Yến lâu tụ họp.”

Lâm Mạch Mạch nhìn cô đầy sáng khoái: “Được.”

Thấy cô ấy đồng ý, Lê Hiểu Mạn cao hứng: “Vậy nhớ mang con và vị hôn phu của cậu đi cùng.”

Lâm Mạch Mạch nhìn cô, gật đầu sau đó đứng lên: “Mình về khách sạn trước, buổi tối gặp lại.”

“Uhm, buổi tối gặp.”

Lâm Mạch Mạch để lại phương thức liên lạc cho Lê Hiểu Mạn liền rời đi.

Cô ấy đi được một lúc, Lê Hiểu Mạn vẫn đứng sững sờ ở cửa văn phòng, từ đầu đến cuối vẫn không tin Lâm Mạch Mạch có con trai và vị hôn phu.

Buổi tối, Ngự Yến lâu.

Buổi chiều Lê Hiếu Mạn đặt phòng ở Ngự Yến lâu xong, sau khi tan tầm liền đi đón tiểu Nghiên Nghiên, lúc này hai người chờ Lâm Mạch Mạch để đoàn tụ sum vầy' ở Ngự Yến lâu.

Trong lúc cô đang gọi điện thoại cho Lâm Mạch Mạch hỏi cô ở đâu mới tắt máy.

“Mẹ, lát nữa có phải dì Lâm kia là người mẹ hay nhắc tới hay không?”

Lê Hiếu Mạn cúi đầu nhìn tiểu Nghiên Nghiên: “Đúng là dì ấy.”

Cô vừa dứt lời thì cửa phòng được phục vụ đẩy ra, Lâm Mạch Mạch tay trái dắt một người đàn ông tao nhã lịch sự, tay phải nắm một bé trai chừng 5 tuổi đi tới.

Lê Hiếu Mạn nhìn người đàn ông mà Lâm Mạch Mạch đưa tới, tuy bộ dạng không đẹp trai như Long Tư Hạo, không tà mị như Lăng Hàn Dạ nhưng mà vẫn rất đẹp, nhất là khí chất nho nhã của anh ta làm cho người ta cảm giác không tầm thường.

Mà bé trai được Lâm Mạch Mạch dắt tới lại cực kì giống anh ta, giống như khắc từ một khuôn mẫu ra vậy, người thông minh nhìn một cái liền biết bé trai là con của người đàn ông kia.

Trong lòng Lê Hiếu Mạn hồi hộp, lần này Lăng Hàn Dạ hoàn toàn không có chỗ rồi.

Lâm Mạch Mạch vừa vào liền thấy Lê Hiếu Mạn sững sờ nhìn mình, cô buông tay người đàn ông ra nhìn Lê Hiếu Mạn giới thiệu: “Mạn Mạn, đây là vị hôn phu của mình, Ngụy Tử Đình.”

Dứt lời Lâm Mạch Mạch cúi đầu dịu dàng nhìn bé trai đang nắm tay mình: “Bên Bên, mau chào dì Lê đi.”

Bé trai được gọi là Bên Bên nhìn Lê Hiểu Mạn lễ phép chào hỏi: “Chào dì Lê.”

Bé trai vừa chào, tiểu Nghiên Nghiên ở bên cạnh Lê Hiểu Mạn cũng chủ động chào: “Chào dì Lâm, chào chú Ngụy.”

“Mạn Mạn, đây là... con gái của cậu sao?” ánh mắt Lâm Mạch Mạch rơi vào gương mặt tiểu Nghiên Nghiên, thấy khuôn mặt đó giống Lê Hiểu Mạn như đúc, hai mắt cô đầy kinh ngạc.

Lê Hiểu Mạn nhìn Lâm Mạch Mạch cười gật đầu: “Ừ.”

Thấy cô gật đầu, Lâm Mạch Mạch mừng thay cho cô, nhú mày hỏi: “Là của cậu và nam thần sao?”

Lê Hiểu Mạn gật đầu, lập tức nhìn Ngụy Tử Đình – vị hôn phu của Lâm Mạch Mạch, lễ phép vươn tay ra: “Xin chào, tôi là bạn tốt nhất của Mạch Mạch, Lê Hiểu Mạn.”

Ngụy Tử Đình nho nhã cười, lễ phép bắt tay với Lê Hiểu Mạn: “Tôi thường xuyên nghe Mạch Mạch nhắc tới cô, xin chào.”

Nhìn Ngụy Tử Đình cười lịch sự như thế, Lê Hiểu Mạn thu tay, lập tức bảo Lâm Mạch Mạch và Ngụy Tử Đình ngồi xuống.

Trùng hợp là bọn họ vừa vào phòng bao ngồi xuống thì cửa phòng bị đẩy ra, có ba người đàn ông không mời mà tới.

Ba người đàn ông này là Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy.

Buổi chiều Lê Hiếu Mạn gọi điện thoại cho Long Tư Hạo, nói cho anh Lâm Mạch Mạch đã trở lại, cô muốn họp mặt với cô ấy ở Ngự Yến lâu nên bảo anh về biệt thự ven hồ Thủy Lộ trước.

Nhưng mà nhìn tình hình hiện tại, Long Tư Hạo chẳng những không về nhà trước còn nói tin tức Lâm Mạch Mạch trở về cho Lăng Hàn Dạ.

Lạc Thụy nhìn tình hình trong phòng lập tức nhìn Lê Hiếu Mạn: “Phu nhân, nghe nói đêm nay cô mời khách cho nên tôi rất ngại khi chạy tới đây kiếm một chân.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Lạc Thụy nhếch môi: “Chú Lạc, cháu thấy chú không biết xấu hổ đâu.”

“Thật sự không phải không biết xấu hổ mà: “Lạc Thụy miệng nói thì như vậy nhưng chân đã đi tới bàn ăn, ánh mắt nghiên cứu nhìn Lê Hiếu Mạn, Ngụy Tử Đình và Ngụy Vũ Bân một vòng mới nhìn trở lại Lâm Mạch Mạch.

“Lâm tiểu thư, không giới thiệu hai đồng chí nam bên cạnh cô sao?”

Nghe vậy Lê Hiếu Mạn nhìn Long Tư Hạo, trừng mắt với anh xong mới nhìn Lâm Mạch Mạch, đang muốn thay cô ấy giới thiệu thì thấy cô ấy kéo Ngụy Tử Đình đứng lên.

Lâm Mạch Mạch nhìn Ngụy Tử Đình, lại nhìn Lạc Thụy giới thiệu: “Trợ lý Lạc, vị hôn phu của tôi – Ngụy Tử Đình.”

Lạc Thụy híp mắt nhìn bé trai bên cạnh cô cười hỏi: “Lâm tiểu thư, vị nam sĩ nhỏ này là ai?”

Lâm Mạch Mạch dịu dàng cười: “Là con trai của tôi và Tử Đình –
Ngụy Vũ Bân. Bân Bân, chào chú đi.”

Ngụy Vũ Bân nhìn Lạc Thụy lễ phép chào: “Chào chú ạ.”

“Bạn nhỏ Bân Bân, xin chào.” Lạc Thụy cười chào hỏi với Ngụy Vũ Bân liền nhìn Lăng Hàn Dạ.

Mà lúc này hai mắt Lăng Hàn Dạ vẫn nhìn chăm chăm Lâm Mạch Mạch, gương mặt tuấn tú từ đầu đến cuối vẫn mỉm cười đầy tà mị, nhìn không ra một chút bi thương.

Lâm Mạch Mạch không lưu tâm nhìn khuôn mặt anh ta nhưng chỉ cười nhẹ với anh ta sau đó lại nhìn Long Tư Hạo.

“Long tổng, chúc mừng anh và Mạn Mạn tốt cuộc cũng thành người một nhà.”

Long Tư Hạo tiến lên kéo Lê Hiểu Mạn đang lờm mình sau đó ngồi xuống.

Chương 754: *** nó, cô nhin

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt anh nhàn nhạt quét qua Ngụy Tử Đình và Ngụy Vũ Bân bên cạnh Lâm Mạch Mạch, tao nhã cười một cái mới bật ra hai chữ: “Cùng vui.”

Mà Lê Hiểu Mạn ngồi bên cạnh bóp đùi anh, dựa sát người anh nhỏ giọng: “Sao anh lại kéo cả Lăng Hàn Dạ tới hả?”

Long Tư Hạo cứng chiều cười với cô, đôi môi nhếch lên vòng cung: “Bà xã à, anh không mang theo mà cậu ta muốn tới thôi.”

Lê Hiểu Mạn trừng anh lại ngoái đầu nhìn Lăng Hàn Dạ, thấy anh ta tiến lên trực tiếp ngồi cạnh Ngụy Tử Đình.

Thấy Lăng Hàn Dạ đã ngồi xuống, Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn Lâm Mạch Mạch mà Lâm Mạch Mạch còn đang nói gì đó với Ngụy Vũ Bân, hoàn toàn không xem Lăng Hàn Dạ tồn tại.

Long Tư Hạo thấy mọi người đều ngồi xuống rồi liền để Lạc Thụy cho người mang thức ăn lên.

Lúc chờ đồ ăn không ai nói chuyện, cuối cùng đồ ăn mang lên hết, Lăng Hàn Dạ mới nâng ly rượu nhìn Ngụy Tử Đình.

“Ngụy tiên sinh, tôi kính anh một ly trước.”

Nghe vậy Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn Lăng Hàn Dạ.

Mà Lâm Mạch Mạch vẫn bình tĩnh như nước ngồi bên cạnh Ngụy Tử Đình, nghe anh ta nói muốn mời rượu Ngụy Tử Đình, khuôn mặt chẳng hề thay đổi.

Ngụy Tử Đình cũng không quen Lăng Hàn Dạ, thấy anh ta đột nhiên kính rượu, tuy trong lòng nghi hoặc nhưng vẫn lễ phép nâng ly.

Lăng Hàn Dạ liếc nhìn Lâm Mạch Mạch vẫn đang bình tĩnh ngồi đó mới nắm chặt chân ly.

Khóe môi nhếch lên nụ cười tà mị, nhìn Ngụy Tử Đình, cạn ly xong lại rót ly khác cụng tiếp.

Lúc Ngụy Tử Đình uống xong mới nói một lời làm cho người ta kinh ngạc muốn chết: “Ngụy tiên sinh, cảm ơn anh đã giúp tôi chiếu cố người đàn bà của tôi, chẳng những làm ấm giường cho cô ấy còn vì cô ấy nối dõi tông đường, tôi phải kính anh thêm một ly.”

Ngụy Tử Đình vì lời của anh ta mà kinh sợ, bàn tay nâng ly cứng đờ giữa không trung, kinh ngạc nhìn Lăng Hàn Dạ: “Người đàn bà của anh? Ấm giường? Nối dõi tông đường?”

Mà Lâm Mạch Mạch vốn đang bình tĩnh nghe lời Lăng Hàn Dạ nói, hai mắt nheo lại, dựa theo tính cách năm năm trước của cô cô sẽ trực tiếp ném ly rượu lên đầu Lăng Hàn Dạ.

Nhưng mà con trai còn ở đây, cô vẫn phải văn nhã, ** nó, cô nhịn.

Sau đó cô đứng lên nhìn Ngụy Tử Đình cười giới thiệu: “Tử Đình, quên giới thiệu cho anh, anh ta gọi là Lăng Hàn Dạ, là...”

“Là người đàn ông năm năm trước cùng em hàng đêm tiêu dao.”

Không chờ Lâm Mạch Mạch nói xong Lăng Hàn Dạ đã ngắt lời cô, từ trong miệng bắn ra mấy chữ.

Thấy Lăng Hàn Dạ ở trước mắt Ngụy Tử Đình nói vậy, Lê Hiểu Mạn có chút lo lắng anh ta khiến Ngụy Tử Đình hiểu lầm Lâm Mạch Mạch, cô đang muốn đứng lên thì eo đã bị một bàn tay thon dài ôm lấy.

Cô cúi đầu nhìn bàn tay đang ôm eo mình, lại ngược mắt nhìn Long Tur Hạo đang cứng chiều nhìn cô: “Tur Hạo, anh nói Lăng Hàn Dạ đừng có nói lung tung...”

Long Tur Hạo không chờ cô nói xong đã thì thầm bên tai cô: “Hiểu Hiểu, chuyện nhà người ta chúng ta không nên xen vào.”

Ngụy Tử Đình nghe Lăng Hàn Dạ nói liền dùng ánh mắt nhìn Lâm Mạch Mạch ý hỏi anh ta đang nói chuyện gì vậy.

Lâm Mạch Mạch nhin, hai tay cô nắm chặt, nhin cảm giác muốn cho Lăng Hàn Dạ một đấm, nhìn Ngụy Tử Đình cười dịu dàng: “Tử Đình, anh ta cứ thích nói đùa, lời anh ta nói anh không cần xem là thật.”

Lăng Hàn Dạ híp mắt nhìn cô, trong mắt đầy giận dữ, nhưng gương mặt vẫn nở nụ cười tà mị như cũ, giọng nói trêu chọc: “Lâm Mạch Mạch tiểu thư, có niềm vui mới liền quên niềm vui cũ rồi hả? Tôi nhớ rõ thân thể của cô đã ký bán cho tôi, cô lại mang thân thể thuộc về tôi leo lên giường người đàn ông khác...”

“Lăng Hàn Dạ.”

Cắt ngang lời anh ta là Lê Hiểu Mạn, cô đứng lên nhìn anh ta hơi nhíu mày: “Mạch Mạch là bạn của tôi, hy vọng anh nể mặt tôi không cần nói lung tung nữa.”

Cô có thể hiểu những lời đêm nay của Lăng Hàn Dạ nhưng Lâm Mạch Mạch là bạn cô, hơn nữa vị hôn phu và con trai của cô ấy còn ở đây, anh ta nói như vậy rất không cho Lâm Mạch Mạch mặt mũi rồi.

Lăng Hàn Dạ nhìn Lê Hiểu Mạn, nghĩ hôm nay là cô mời khách, không muốn làm cô mất mặt liền ngồi xuống, cười nhìn Ngụy Tử Đình: “Ngụy tiên sinh, Lâm tiểu thư nói đúng, tôi cứ thích nói đùa, tôi đối với người đàn bà nào cũng đều như thế, lời tôi vừa nói anh ngàn vạn lần đừng coi là thật mà hiểu lầm gì thì thật không tốt.”

Dứt lời anh ta nhìn Lâm Mạch Mạch bưng ly rượu lên: “Lâm tiểu thư, vừa rồi lời tôi nói là đùa cô thôi, tôi tự phạt ba ly bồi tội với cô vậy.”

Lập tức anh ta uống liền ba ly, đặt ly xuống liền nói có việc rời đi trước sau đó đứng lên rời đi.

Trước khi anh ta đi Lâm Mạch Mạch đều không thèm nhìn anh ta dù chỉ một chút.

Thấy Lăng Hàn Dạ rời đi, Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn Lâm Mạch Mạch, thấy cô ấy như không có việc gì cười vui vẻ gặp thức ăn ngon và Ngụy Vũ Bân, cũng giới thiệu cho bọn họ thức ăn ở Ngự Yến lâu rất ngon, để bọn họ nhất định phải ăn nhiều một chút.

Khóe mắt Ngụy Tử Đình đầy ý cười dịu dàng như không để những lời vừa rồi vào lòng.

Sau khi ăn xong Lê Hiểu Mạn tiễn Lâm Mạch Mạch rời khỏi nhà hàng ấy náy nhìn cô ấy.

“Mạch Mạch, đêm nay ngại quá, mình không biết Lăng Hàn Dạ sẽ tới, sớm biết vậy muện một chút mình mới nói cho Tư Hạo mình về trễ, như vậy Lăng Hàn Dạ sẽ không biết cậu trở lại.”

Lâm Mạch Mạch không sao nhìn cô: “Mạn Mạn, cậu không cần cảm thấy xấu hổ, dù sao Lăng Hàn Dạ sớm muộn gì cũng biết, sớm biết với biết trễ chẳng có gì khác nhau cả.”

Lê Hiểu Mạn nhăn mày: “Nhưng mà đêm nay những lời của anh ta không ảnh hưởng đến cậu và Ngụy Tử Đình sao?”

Lúc này hai người đã rời khỏi Ngự Yến lâu, Ngụy Tử Đình và Ngụy Vũ Bân đứng cách đó không xa chờ cô ấy.

Lâm Mạch Mạch nhìn Ngụy Tử Đình, nhíu mày cười nhìn Lê Hiểu Mạn: “Mạn Mạn, cậu yên tâm đi, anh Tử Đình là người đàn ông tốt, cực kì hiểu lòng người, cũng rất bao dung với mình, anh ấy sẽ không vì mấy lời của Lăng Hàn Dạ mà giận hay hiểu lầm mình, điểm ấy mình có thể cam đoan với cậu.”

Chương 755: Động não thêm một chút (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe Lâm Mạch Mạch nói vậy, Lê Hiếu Mạn mới yên tâm, cô nhìn Ngụy Tử Đình tao nhã đứng cách đó không xa, lập tức ánh mắt sắc bén nhìn Lâm Mạch Mạch: “Mạch Mạch, cậu nói thật cho mình biết, cậu thật sự yêu Ngụy Tử Đình đó sao?”

Lâm Mạch Mạch nhìn cô nháy nháy mắt, mỉm cười nhìn Ngụy Vũ Bân: “Không thích sao còn sinh con cho anh ấy?”

Lê Hiếu Mạn thâm sâu nhìn cô ấy, tuy trong lòng có nghi vấn nhưng tạm thời không hỏi vì cô biết cô nói cô ấy cũng không nói.

Lập tức hỏi tiếp: “Vậy cậu định ở lại thành phố K bao lâu.”

“Nhìn trước mắt đã.” Lâm Mạch Mạch trả lời không chắc chắn, cúi đầu một lúc mới nói: “Mình quyết định xong sẽ nói cho cậu, được rồi, muộn rồi, mình về khách sạn đây, bye.”

Dứt lời Lâm Mạch Mạch xoay người đi về phía Ngụy Tử Đình.

Mà Ngụy Tử Đình vẫn đang nắm tay Ngụy Vũ Bân sau đó tiến lên nắm tay Lâm Mạch Mạch.

Nhìn một nhà ba người ấm áp như thế, Lâm Mạch Mạch nhíu mày, cô và Lâm Mạch Mạch làm bạn tốt nhiều năm như thế cho nên rất hiểu cô ấy, cô cảm thấy tuy cô ấy cười vui vẻ như thế nhưng không

giống như người đang hạnh phúc.

“Hiểu Hiểu, chúng ta cũng cần phải trở về.”

Phía sau vang lên âm thanh dịu dàng, Lê Hiểu Mạn xoay người lại nhìn thấy Long Tư Hạo đang nắm tay tiểu Nghiên Nghiên đứng sau lưng cô.

Lê Hiểu Mạn gật đầu với anh sau đó tiến lên đặt tay mình trong tay anh.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy thế nhìn cô cười nói: “Mẹ cũng muốn như đi Lâm và chú Ngụy tay trong tay đi bộ về nhà sao? Nhưng mà nhà rất xa.”

Lê Hiểu Mạn cảm thấy một nhà ba người nắm tay nhau đi bộ rất lãng mạn và ấm áp, cô và Long Tư Hạo chưa từng nắm tay tiểu Nghiên Nghiên cùng đi như thế cho nên cô rất muốn.

Cô nhìn tiểu Nghiên Nghiên gật đầu sau đó nhìn Long Tư Hạo: “Không bằng chúng ta đi một lúc đi.”

“Được.” Long Tư Hạo dịu dàng lên tiếng, nắm tay cô biến thành ôm eo cô, tay trái nắm tay tiểu Nghiên Nghiên một nhà ba người từ từ đi về phía trước.

Lạc Thụy lái xe qua thấy vậy mới tiến lại gần, thò đầu ra ngoài cửa sổ nhú mày hỏi bọn họ: “Tổng giám đốc, phu nhân, bạn nhỏ Nghiên Nghiên, mấy người không ngồi xe sao?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhăn mày: “Ba mẹ nói muốn đi tản bộ, đi về đến nhà nhất định ngày mai chân của cháu sẽ gãy.”

Lạc Thụy híp mắt cười: “Bạn nhỏ Nghiên Nghiên cứ yên tâm đi, tổng giám đốc không thiếu nhất chính là tiền, chân cháu gãy ba cháu sẽ chữa khỏi cho cháu.”

Tiểu Nghiên Nghiên trừng anh ta liền không thềm để ý anh ta nữa.

Nửa giờ sau tiểu Nghiên Nghiên nói cái gì cũng không chịu đi, ngồi vào xe bằng được mà Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo cũng đương nhiên ngồi vào xe.

Trở lại biệt thự ven hồ Thủy Lộ, Lê Hiểu Mạn và tiểu Nghiên Nghiên về phòng ngủ tắm rửa, Long Tư Hạo đi thư phòng bởi vì Lạc Thụy nói có chuyện bàn với anh.

“Nói đi, có chuyện gì?” Long Tư Hạo ngồi xuống, ánh mắt thâm trầm nhìn Long Tư Hạo.

Lạc Thụy cười nhìn anh: “Có hai chuyện, một là chuyện công một là chuyện tư, tổng giám đốc muốn nghe chuyện công trước hay là tư trước?”

Long Tư Hạo mặt lạnh nhìn anh ta, mím môi nói: “Tôi muốn nghe cùng luôn.”

Lạc Thụy giật giật khóe môi: “Tổng giám đốc, như vậy sao được? Tôi chỉ có một cái miệng thôi, vẫn là nói chuyện công trước đi, gần đây Hoắc thị không biết dùng âm mưu quỷ kế gì đoạt đi mấy khách lớn của công ty chúng a, tôi nghe nói bọn họ có tiếp xúc mấy tinh anh của công ty chúng ta, muốn đưa đám người đó đi, còn hợp tác với hai xưởng sản xuất trang sức...”

Không chờ Lạc Thụy nói xong thì Long Tư Hạo đã thâm trầm nhìn anh ta: “Nói việc tư đi.”

Cho dù Hoắc thị có maNghiên Nghiêng hết của TE đi anh cũng chẳng thèm nháy mắt một cái bởi vì đối với anh mà nói quan trọng nhất đối với anh chỉ có Lê Hiếu Mạn và bảo bối của họ tiểu Nghiên Nghiêng.

Lạc Thụy thấy anh nhắc đến việc riêng thì ngẩng đầu nhìn anh nhíu mày nói: “Tổng giám đốc, lần trước anh bảo tôi điều tra người ở tầng 19 Hồng hoa uyển là ai, đã có kết quả rồi.”

Nghe anh ta nhắc tới chuyện liên quan đến Long Dập, anh chau mày, phun ra một chữ: “Nói.”

“Người ở nhà tầng 19 là một người phụ nữ tên Ngải Na mua từ một hộ gia đình, Ngải Nacó một con trai, tên tiếng anh là Allen, tiếng Trung là...”

Nói đến đây Lạc Thụy cúi đầu không biết có nên nói hay không.

Lạc Thụy thấy anh ta đột nhiên im lặng liền nhíu mày, ánh mắt thâm trầm nhìn anh ta: “Gọi là gì?”

Lạc Thụy hơi do dự mới ngược mắt nhìn anh: “Đứa bé kia họ Long tên Dập, tên đầy đủ là Long Dập, tôi nhìn qua ảnh con trai người đàn bà kia rồi, đứa bé kia rất giống anh, quả thật như bản thu nhỏ của anh vậy, tôi cảm thấy hình như gặp đứa bé đó ở đâu rồi...”

Lạc Thụy nghĩ nghĩ lập tức sáng mắt lên, vỗ tay một phát: “Tổng giám đốc, tôi nhớ ra rồi, lần trước ở triển lãm trang sức Newyork tôi đã thấy cậu bé, tôi nhớ lúc đó có nói cho anh nhưng mà anh không tin, anh nói xem đứa bé kia giống anh như vậy còn họ Long, có thể nào là con của anh không?”

Long Tư Hạo nghe vậy nhíu chặt mày, đôi môi mím thành vòng cung:

“Không thể nào, ngoại trừ Hiểu Hiểu không ai có thể sinh con của tôi.”

Chương 756: Động não thêm một chút (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy cũng nhíu mày, cẩn thận phân tích “Dựa theo lẽ thường mà nói đúng là không có khả năng, anh yêu Lê tiểu thư như thế đương nhiên sẽ không cùng người khác sinh con nhưng mà nhờ may người đàn bà Ngãi Na kia trộm tinh trùng của anh...”

Không chờ Lạc Thụy nói xong thì ánh mắt Long Tư Hạo đã trầm xuống, sắc bén nhìn anh ta: “Sao cậu không động não thêm một chút?”

Lạc Thụy cười haha, đưa tay sờ đầu, đôi mắt híp thành một đường: “Không thể thêm nữa, lớn quá sẽ chảy máu thành sông, nói không chừng tôi lại nghĩ ra chuyện không thể tưởng tượng nữa.”

Dứt lời anh ta sáng mắt lên, vỗ tay một phát cười nói: “Tổng giám đốc, tôi nghĩ tới không chừng đứa bé kia là Lê tiểu thư sinh, không khéo năm năm trước Lê tiểu thư sinh là long phượng thai, sau đó không biết tại sao con trai lại không có nữa.”

Nói đến đây Lạc Thụy nhíu mày: “Sao tôi cứ cảm thấy không thích hợp vậy nhỉ?”

Long Tư Hạo nhếch môi, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta trầm giọng nói: “Long phượng thai sao có thể khác tuổi nhau? Một đứa năm tuổi một đứa bốn tuổi?”

Long Tư Hạo nói vậy Lạc Thụy lập tức phản ứng lại: “Đúng nhỉ, nếu là long phượng thai sao có thể khác tuổi? Tôi đã nói sao không thích hợp, thì ra là tuổi tác, nói cách khác bạn nhỏ Long Dập này và cô nhóc Nghiên Nghiên không phải là Long phượng thai, cũng không phải là Lê tiểu thư sinh, như vậy là tổng giám đốc anh và người khác...”

Không chờ anh ta nói xong Long Tư Hạo đã bắn ánh mắt sắc bén qua: “Ngậm cái miệng lại.”

Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt thâm trầm nhìn anh ta: “Tốt nhất là cậu bịt chặt cái miệng của mình lại, chuyện này còn chưa tra rõ thì tuyệt đối không thể để Hiểu Hiểu biết, nếu Hiểu Hiểu của tôi vì lời của cậu mà hiểu lầm sinh ra khoảng cách với tôi, tôi sẽ cho cậu chết cả ngàn lần.”

Lạc Thụy tươi cười nhìn anh: “Tổng giám đốc, cũng không thể để tôi chết 999 lần sao? Còn một lần giữa lại cho tôi.”

Long Tư Hạo nhìn Lạc Thụy cười cợt nhả, anh đứng lên: “Tiếp tục điều tra mẹ con bọn họ nhưng đừng để người khác biết, nhất là Hiểu Hiểu.”

Lạc Thụy gật đầu: “Tổng giám đốc, thật ra mang tóc của anh và cậu bé Long Dập kia đi xét nghiệm DNA không phải là ra sao, sẽ bớt được việc.”

Cúi đầu, anh ta lại nhíu mày hỏi: “Tổng giám đốc, nếu nếu cậu bé Long Dập kia thật sự là con của anh, anh có nhận hay không? Dù sao cũng là cốt nhục của anh, đương nhiên nếu anh nhận cậu bé thì đừng nói Lê tiểu thư sẽ bỏ đời anh mà cô nhóc Nghiên Nghiên cũng sẽ phát huy công phu khóc lóc của mình, khóc cho tổng giám đốc anh tan nát tâm can, cả người đều đau.”

Cô nhóc kia độc miệng anh ta đã thấy, tuyệt đối có thể khiến cho tâm can người ta phát đau.

Long Tur Hạo thâm trầm híp mắt làm cho người ta nhìn không ra:
“Trước hết cứ điều tra tất cả mối quan hệ của bọn họ, tốt nhất là điều tra rõ tổ tông 18 đời nhà bọn họ, nhất là người đàn bà Ngãi Na kia từ đâu xuất hiện.”

Dứt lời anh trực tiếp rời khỏi thư phòng.

Trở lại phòng ngủ, Lê Hiếu Mạn đã tắm rửa xong rồi.

Thấy anh vào, cô chủ động đi tới dịu dàng cởi cà vạt cho anh, ánh mắt mềm mại nhìn anh: “Thiếp xả nước xong rồi, tướng công có cần thiếp hầu hạ chàng tắm rửa hay không?”

Nghe vậy Long Tur Hạo tươi cười cúi đầu hôn cô: “Vi phu cầu còn không được.”

Lập tức anh khom lưng ôm ngang cô lên xoải bước vào phòng tắm.

Hai người ở trong phòng tắm ăn no thỏa mãn mới ra ngoài.

Lê Hiếu Mạn nằm trong lòng anh, khuôn mặt vì vừa hoan ái xong mà đỏ hồng nhìn thật khiến người ta say mê.

Ánh mắt cô mê mang, đôi môi sưng đỏ ướt át càng hấp dẫn ánh mắt người ta.

“Ông xã, có hứng thú hợp tác với Many không?”

Ánh mắt Long Tur Hạo nóng bỏng nhìn chăm chăm môi cô, khuôn

mặt tuấn mỹ nhua hòa, khóe môi nhếch lên thành vòng cung: “Hợp tác với bà xã thì đương nhiên là hứng thú, nhưng mà công việc thì tới công ty nói, ở nhà chúng ta chỉ làm việc riêng thôi.”

Dứ lời anh cúi đầu cắn vành tai cô, âm thanh khàn khàn: “Ngày mai tới phòng làm việc của anh, chúng ta từ từ nói chuyện.”

“Ừ.” Lê Hiếu Mạn gật đầu nhìn anh, sau đó nằm xuống: “Ngủ thôi.”

Long Tư Hạo nhìn cô, nghĩ tới bé trai giống anh vô cùng đó liền nhúu chặt mày.

Ngoại trừ Hiếu Hiếu của anh thì anh không hề chạm qua người đàn bà nào khác, đứa bé trai kia rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Vấn đề rốt cuộc là ở đâu?

Nếu nói bé trai kia là con trai của anh và Hiếu Hiếu vậy phải là năm năm trước.

Nhưng năm năm trước Hiếu Hiếu của anh sinh cho anh bé gái, không phải là bé trai.

Chẳng lẽ năm năm trước cô sinh là long phượng thai, con gái vừa sinh ra đã không thở được mà chết còn con trai thì mất tích?

Chương 757: Mỗi đêm, thi hành nhiệm vụ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn thấy anh đang suy nghĩ mà không nói gì, hỏi: “Chồng, anh đang nghĩ gì vậy?”

Long Tư Hạo thu hồi suy nghĩ, đưa mắt cứng chiều nhìn cô, cười: “Đang suy nghĩ nên đổi lại tư thế thân mật với vợ.”

Lê Hiểu Mạn đỏ mặt trừng mắt nhìn anh: “Không đứng đắn gì cả.”

“Tác dụng lớn nhất của giường chính là không đứng đắn, cho nên khi ở cùng vợ tại sao lại phải làm bộ đứng đắn?”

Lê Hiểu Mạn cảm thấy thua chồng cô rồi.

Long Tư Hạo áp cô dưới thân, ánh mắt sáng bừng: “Vợ muốn biết đàn ông giữ phụ nữ lại bằng cách nào không?”

Lê Hiểu Mạn ôm cổ anh: “Chồng xin hãy nói, người làm vợ này xin lắng tai nghe.”

Trong mắt Long Tư Hạo tràn ngập nụ cười, không nhịn được dịu dàng chạm nhẹ vào đỉnh mũi cô, đôi môi mỏng đưa ra sau tai, giọng nói trầm thấp mang theo tia khàn khàn: “Bí quyết đàn ông giữ chân phụ nữ, đó là dũng mạnh trên giường...”

Không đợi Long Tư Hạo nói xong, Lê Hiểu Mạn liền hôn lên môi anh,

cô biết mình không chặn lại thì nhất định anh sẽ nói thêm nhiều điều khiến cô đỏ mặt hơn nữa.

Trong mắt người khác, anh bề ngoài cao quý, tuấn mỹ bất phàm, nhưng kì thực là "hu" từ trong xương.

Long Tư Hạo mỉm cười nhìn cô chủ động hôn mình, ôm cô xoay người, để cô nằm trên người mình.

Hai người dây dưa đến nửa đêm, Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn đã ngủ thiếp đi thì mới buông tha cho cô, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Sau đó bưng nước ấm ra ngoài cho cô.

Sau khi làm xong, anh mới gọi cho Lạc Thụy bảo đi điều tra người đỡ đẻ cho Lê Hiểu Mạn năm năm trước có phải bác sỹ phụ khoa kia không.

...

Vì "chiến đấu" với Long Tư Hạo đến tận nửa đêm mới ngủ, khi Lê Hiểu Mạn ngủ dậy đã là mười giờ sáng.

Cô ngồi trong phòng làm việc, vừa nhìn tờ giấy vừa ngáp.

Tưởng Y Y vừa vào liền nhìn thấy cô đang há miệng ngáp.

“Chị Hiểu Mạn, hôm qua chị ngủ không ngon sao!”

Nghe cô nhắc đến chuyện tối hôm qua, Lê Hiểu Mạn liền nghĩ đến một màn dây dưa nóng bỏng với Long Tư Hạo, cúi đầu nhìn tài liệu trong tay, qua loa đáp: “Ừ, không ngon lắm.”

Tường Y Y đi tới trước bàn làm việc của cô, nhìn sắc mặt hồng hào của cô, nói: “Chị Hiếu Mạn, chị gần đây hình như đều không ngủ ngon được. Khi nào thì chị định cho Nghiên Nghiên thêm một đứa em đây?”

Lê Hiếu Mạn ngẩng đầu cười nhìn Tường Y Y, khẳng định trả lời một câu: “Đang cố gắng rồi.”

Tường Y Y nhìn cô thản nhiên nói thì cười cười: “Em hiểu sao gần đây chị cứ ngủ không ngon rồi. Hóa ra là mỗi đêm đều thi hành nhiệm vụ.”

Lê Hiếu Mạn nghe vậy thì ngượng ngùng, chỉ là trên mặt cô không hiện ra cảm xúc gì.

Cô đưa tay ra: “Hợp đồng chị kêu em chuẩn bị đâu?”

“Đây ạ.” Tường Y Y đưa hợp đồng cho Lê Hiếu Mạn, cười nhìn cô: “Chị Hiếu mạn xem xem có vấn đề gì không? Chúng ta thật sự sẽ hợp tác cùng TE sao?”

“Ừm!” Lê Hiếu Mạn cẩn thận xem xét hợp đồng, sau đó ngẩng đầu nói: “Chị tới TE một chuyến, chỗ này giao em nhé.”

“Chị Hiếu Mạn muốn tự mình ký hợp đồng với giám đốc TE?”

Tường Y Y không biết nhiều về chuyện của Lê Hiếu Mạn lắm, cũng không biết tổng giám đốc của TE chính là vị tổng giám đốc đang ở chung cùng Lê Hiếu Mạn.

Lê Hiếu Mạn gật nhẹ đầu với Tường Y Y, đứng lên cầm theo hợp đồng ra khỏi phòng làm việc.

Đúng lúc cô vừa ra khỏi liền nhìn thấy một người vừa không quen lại chẳng quá xa lạ, cũng không cách nào tưởng tượng rằng người đó sẽ đến phòng làm việc của cô - Long Quân Triệt.

Cô không biết sao ông lại tới chỗ cô.

Giờ nhớ tới sự kiện năm năm trước trong hôn lễ của Hoắc Vân Hy, ấn tượng của cô thật sự không tốt chút nào.

Long Quân Triệt đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, cười nhìn cô, giọng nói ôn hòa: “Mạn Mạn, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Lê Hiểu Mạn bình thản nhìn Long Quân Triệt: “Long tiên sinh sao lại tới đây?”

Long Quân Triệt cười: “Tới đây đương nhiên là để định chế trang sức rồi.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn đưa mắt sang phía Tưởng Y Y bên cạnh, nhẹ nói: “Y Y, vị này là Long tiên sinh, em phụ trách ông ấy nhé.”

Dứt lời, cô nhìn về phía Long Quân Triệt: “Long tiên sinh, tôi còn có việc, có yêu cầu gì cứ nói với trợ lý Y Y của tôi, cô ấy là nhà thiết kế ưu tú nhất của chúng tôi, đảm bảo thiết kế của cô ấy sẽ khiến ông hài lòng.”

Long Quân Triệt thấy vậy thì hơi cau mày: “Mạn Mạn, nếu tôi chỉ muốn cô thiết kế trang sức thì cô sẽ không từ chối chứ?”

Trên mặt ông luôn mang theo nụ cười ưu nhã hiền hòa.

Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu nhìn ông, nghĩ đến chuyện năm năm trước thì cũng muốn hỏi cho rõ ràng.

Sau đó cô liền để cho Tưởng Y Y đưa ông vào phòng khách trước, rồi gọi điện cho Long Tư Hạo nói tối nay cô sẽ nói chuyện hợp tác với anh sau.

Cúp máy, cô liền đi tới phòng khách.

Nhìn Long Quân Triệt đang ngồi trên ghế sofa, Lê Hiểu Mạn không quanh co mà hỏi thẳng: “Long tiên sinh và Hoắc Vân Hy có quen biết nhau không?”

Long Quân Triệt đang uống trà nghe vậy thì dừng lại, đặt chén trà xuống, ngẩng đầu nhìn cô: “Mạn Mạn sao lại hỏi như vậy?”

Lê Hiểu Mạn hơi híp mắt, đôi mắt chứa thâm ý, cười làm người ta không nhìn ra cảm xúc gì: “Long tiên sinh đầu tiên không phải nên hỏi ngược lại tôi Hoắc Vân Hy là ai hay sao, vậy mà lại hỏi sao tôi lại hỏi như vậy. Xem ra Long tiên sinh thật sự biết Hoắc Vân Hy.”

Long Quân Triệt khẽ cười: “Mạn Mạn không giống trước đây nữa rồi.”

“Đúng, tôi không giống trước đây.” Lê Hiểu Mạn khẽ nhướn mày, ánh mắt nhìn ông sắc bén thêm vài phần: “Tôi không ngu ngốc giống như trước đây, bị người ta lợi dụng mà không biết.”

Nghe thấy cô nói vậy thì Long Quân Triệt hơi nhíu mày, trên mặt không biểu lộ cảm xúc gì, vẫn mang nét cười ôn hòa thường lệ, chỉ là đáy lòng ông không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài này.

Ông cảm giác, Lê Hiểu Mạn đang có chút gì đó oán giận ông, mà ông thì không hy vọng cô sẽ oán hận mình.

“Mạn Mạn, lời này là có ý gì?”

Lê Hiểu Mạn đi tới ngồi xuống đối diện Long Quân Triệt, ánh mắt sáng ngời nhìn thẳng vào ông, khóe môi khẽ cong lên: “Tôi có ý gì Long tiên sinh hẳn rất rõ ràng. Năm năm trước, hình trong hôn lễ của Hoắc Vân Hy, chẳng phải là kiệt tác của Long tiên sinh sao? Trước ông kéo tôi ra khỏi sảnh yến tiệc, lại cố ý để thang máy dừng ở tầng hai mốt, nói là muốn tôi và ông tới đó ngồi một lát, nhưng thang máy dừng lại ở tầng hai mốt ông không ngăn tôi lại, tôi vừa ra khỏi thang máy liền gặp Hoắc Vân Hy, đây chẳng phải là do hai người đã thông đồng với nhau từ trước à?”

Chương 758: Tôi là, cậu nó

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Quân Triệt không nghĩ tới cô lại có thể nhìn thấu kế hoạch của ông và Hoắc Vân Hy, hai mắt mang theo vài phần tán thưởng nhìn cô: “Nha đầu, xem ra cô thật sự trưởng thành rồi, thông minh lên không ít.”

Lê Hiểu Mạn nghe Long Quân Triệt gọi mình hai tiếng "nha đầu" thân thiết, thì ánh mắt cô lạnh đi vài phần: “Long tiên sinh thừa nhận năm năm trước đã cấu kết với Hoắc Vân Hy sao?”

Trước kia cô không có nhìn thấu những sự tình kia, không phải do cô ngu ngốc mà tại cô chỉ không thể tưởng tượng nổi, cách cô nhìn người quá lương thiện, Trải qua năm năm này, cô đã mở rộng tầm mắt hơn rất nhiều, có nhiều chuyện không thể chỉ nhìn bên ngoài, với người xa lạ thì càng phải thêm phòng bị.

Hơn nữa, giờ trừ Long Tư Hạo, cô sẽ không dễ dàng tin tưởng bất kì ai nữa.

Long Quân Triệt chỉ nhìn Lê Hiểu Mạn, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Thật ra thì lúc làm việc đó, ông cũng không nghĩ sẽ làm cô tổn thương. Ông chỉ muốn Long Tư Hạo hiểu lầm cô, vậy nên mới đặc biệt xử lý chỗ hình đó, làm mờ, tránh cho cô bị khách quý tại bữa tiệc nhận ra.

Lê Hiểu Mạn đứng lên, ánh mắt càng thêm lạnh lùng, khoe môi mang theo ý cười lạnh: “Long tiên sinh, phòng làm việc của chúng tôi không tiếp đón được ông, mời ông đi nơi khác, tôi còn có việc, không tiếp được.”

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn liền xoay người chuẩn bị rời đi, giọng nói ôn nhuận của Long Quân Triệt lại vang lên.

“Cô không muốn biết vì sao tôi họ Long sao?”

Lê Hiểu Mạn dừng lại, xoay người lãnh đạm nhìn ông: “Ông họ gì không liên quan đến tôi, tôi không có hứng thú biết chuyện của ông.”

Long Quân Triệt cười: “Tất nhiên là không có liên quan gì với cô, có điều nó lại liên quan đến người cô yêu là Long Tư Hạo.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn đột nhiên nhớ lại một chuyện, cảm thấy chuyện năm năm trước ở bệnh viện kia thật không giống như là sự trùng hợp.

Cô sắc bén nhìn ông: “Ông và Tư Hạo có quan hệ gì? Ông là gì của anh ấy?”

Long Quân Triệt chậm rãi nói: “Tôi là cậu của nó.”

“Cậu?” Lê Hiểu Mạn hơi kinh ngạc, đáy mắt hiện lên tia nghi ngờ: “Ông là cậu của Tư Hạo? Không thể nào. Tôi chưa từng nghe Tư Hạo nhắc đến ông.”

Long Quân Triệt cười một tiếng: “Đương nhiên nó chưa nhắc đến tôi. Vì căn bản nó cũng đâu biết đến sự tổng giám đốc của tôi.”

“Nếu như ông thật sự là cậu anh ấy, sao anh ấy lại không biết tới ông

chứ?” Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nói: “Long tiên sinh, cho dù ông là thật sự là cậu của Tư hạo, phòng làm việc chỗ chúng tôi cũng sẽ không chào đón ông, mời ông đi nơi khác.”

Long Quân Triệt thấy thái độ Lê Hiểu Mạn với mình ngày càng lạnh nhạt, cau mày nói: “Mạn Mạn, cô đừng như rất ghét tôi.”

“Không thì sao?” Lê Hiểu Mạn mặt không cảm xúc: “Ông và Hoắc Vân Hy thông đồng dựng chuyện hãm hại tôi, chẳng lẽ tôi còn không thể ghét ông? Long tiên sinh, nếu như ông thật sự là cậu của Tư Hạo, vậy tại sao lại muốn giúp Hoắc Vân Hy? Là cậu mà như vậy sao? Khó trách Tư Hạo lại không nhớ ông, ông nhất định là một người cậu không tốt.”

Long Quân Triệt cười, nhưng trong mắt không hề có ý cười.

Ánh mặt ông lạnh xuống vài phần: “Chuyện này chỉ có thể trách việc nó là con Hoắc Thần Phong mà thôi.”

Một câu này của Long Quân Triệt khiến Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, ánh mắt càng thêm nghi hoặc, không rõ sao Long Quân Triệt lại nói những điều này với cô.

Đang định hỏi thì ông đã đứng lên.

“Nếu Mạn Mạn đã không muốn tiếp nhận trường hợp của tôi, vậy thì tôi cũng chỉ có thể đi nơi khác.”

Dứt lời, Long Quân Triệt liền xoay người rời đi.

Sau khi ông rời đi, Lê Hiểu Mạn nghĩ một chút mục đích tới đây hôm nay của ông ra rồi cầm hợp đồng đi tới TE.

Đến nơi, vừa vào tòa nhà TE, đã có người ra đón cô rồi đưa cô đến chỗ Long Tur Hạo bằng thang máy chuyên dụng.

Đến tầng ba mươi, vừa ra khỏi thang, cô đã thấy thư kí của Long Tur Hạo đang chờ mình.

“Phu nhân, tổng giám đốc chờ cô đã lâu.”

Lê Hiếu Mạn gật nhẹ đầu với thư kí, sau đó đi thẳng vào phòng làm việc của Long Tur Hạo.

Thư kí đi theo, cung kính nói: “Phu nhân, tổng giám đốc nói với cô, tiểu thư Lăng Dinah đang ở trong phòng làm việc của ngài ấy.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn không hề tức giận hay gì, chỉ cảm thấy bội phục Lăng Dinah, theo đuổi chồng cô bao nhiêu năm giờ vẫn chưa từ bỏ ý định, thật có nghị lực.

Có điều cô chẳng hề sợ tình địch này sẽ cướp Long Tur Hạo đi.

Giờ không chỉ không để ý tới Lăng Dinah, mà cho dù là Sophie hay bất kì người phụ nữ nào, cô cũng không sợ anh bị cướp đi.

Bởi vì cô tin Long Tur Hạo, cô tin chính mình.

Thư kí thay cô mở cửa, cô liền đi thẳng vào.

Mà lúc này Lăng Dinah đang đứng trước bàn làm việc của Long Tur Hạo, trong tay không biết đang cầm cái gì, giọng nói yêu kiều đang khuyên Long Tur Hạo uống một hớp.

“Anh Tur Hạo, đây là canh cá trích em phải học thật lâu mới làm ra được đúng mùi vị, anh thử một chút đi, em đảm bảo là rất ngon.”

“Thật không? Tôi đây có lộc ăn rồi.”

Người nói chính là Lê Hiếu Mạn, cô cười nhìn Lăng Dinah nói xong, liền đi thẳng tới chỗ Long Tur Hạo, không nói hai lời cầm ngay bát canh của Lăng Dinah, sau đó đi tới khu vực tiếp khách trong phòng làm việc, ngồi trên ghế sofa, vừa uống và nói: “Mùi vị cũng không tệ, có mặn, có cay, có đắng, cô cho gì vào thế? Sao lại có thể cay với đắng được?”

Lăng Dinah thấy Lê Hiếu Mạn cầm bát canh cô chuẩn bị cho Long Tur Hạo đi, lại còn bị soi mói mùi vị, cô nhíu mày tức giận đi về phía Lê Hiếu Mạn.

“Lê Hiếu Mạn, cô đừng quá đáng, đây là của Tur Hạo, không phải để cô uống, cô lập tức nhổ ra cho tôi.”

Lê Hiếu Mạn nhướn mày, cười: “Thật sự muốn tôi nhổ ra sao? Như vậy không được lịch sự lắm.”

Lê Hiếu Mạn cười nhìn Lăng Dinah, vẻ mặt khó khăn,

Lăng Dinah trợn mắt, một tay chống nạnh, dùng ngón tay chỉ vào Lê Hiếu Mạn, gằn từng chữ: “Phun! Ra! Cho! Tôi!”

Cô vừa dứt lời, Lê Hiếu Mạn đã làm dấu ok, uống một hớp lớn sau đó phun ra toàn bộ.

Lăng Dinah bị phun vào người thì trừng mắt, miệng há to, không dám tin nhìn Lê Hiếu Mạn, giận dữ hét: “Lê ----- Hiếu ----- Mạn.”

Cô ta dám ói lên người cô? Dám ói lên người Lăng Dinah này?

A... Tức chết cô mất, cô muốn giết cô ta.

“Lê Hiếu Mạn, tôi giết cô.”

Dứt lời, cô như sư tử điên cuồng lao đánh về phía Lê Hiếu Mạn.

Chương 759: Dong dài, muốn cướp thì cướp

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn thấy cô ta đánh nhưng không hề hoảng sợ, cô cười cản lại: “Đợi chút, khoan tức giận đã, cô muốn giết tôi, tôi không ý kiến, nhưng tôi biết cô sẽ không giết tôi một cách trắng trợn như vậy mà sẽ ám sát. Còn nữa, không phải cô rất yêu chồng tôi hay sao? Con gái đẹp vì người mình yêu, bây giờ bộ dạng của cô vô cùng xấu, tôi cảm thấy bây giờ chuyện cô nên làm không phải là giết tôi mà là về nhà thay quần áo, trang điểm đi, sau đó quay lại theo đuổi chồng tôi...”

Nói đến đây, cô nhìn đồng hồ trên tay, sau đó nhìn Lăng Dinah cười: “Sắp tan tầm rồi, mau về nhà thay quần áo đi, chúc cô mã đáo thành công.”

Nhìn Lê Hiểu Mạn cười bình tĩnh, Lăng Dinah nheo mắt, khuôn mặt trái xoan quấy rầy tức giận: “Lê Hiểu Mạn, cô đừng giả bộ, còn chúc tôi mã đáo thành công nữa chứ, tôi không tin là cô không sợ tôi cướp anh Tư Hạo đi đâu.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo đang bình tĩnh ngồi trước bàn làm việc, sau đó nhìn sang Lăng Dinah, giọng nói tràn ngập tự tin: “Nếu cô có thể cướp anh ấy khỏi tay tôi, thì lúc hai người kết hôn, chẳng những tôi sẽ làm phù dâu cho cô mà còn đứng ra tổ chức hôn lễ, bao hết chi phí kết hôn của hai người.”

Thấy cô hào phóng như vậy, tự tin như vậy, Lăng Dinah không lo

lẳng nữa, nhưng vẫn bám riết không tha.

Cô ta trừng mắt nhìn Lê Hiếu Mạn, thề: “Cô chờ đấy, tôi nhất định có thể cướp anh Tư Hạo khỏi tay cô, cô cứ chờ tổ chức hôn lễ cho chúng tôi đi.”

Lê Hiếu Mạn lạnh nhạt nhìn cô ta, khẽ cười, cổ vũ: “Cố lên.”

Lăng Dinah kinh ngạc trừng mắt nhìn cô: “Lê Hiếu Mạn, cô bị bệnh à, cô thật sự không sợ tôi cướp anh Tư Hạo đi?”

Lê Hiếu Mạn nhìn cô ta, đứng dậy khỏi sofa: “Cô muốn cướp thì cướp, sao dong dài thế? Mau về thay quần áo đi, đẹp rồi hẵng quay lại.”

“Cô...” Lăng Dinah nhìn cô một hồi lâu mới xoay người nhìn Long Tư Hạo, giọng điệu mềm mại: “Anh Tư Hạo, anh chờ em, em sẽ tới nhanh thôi.”

Dứt lời, cô ta liền rời khỏi văn phòng.

Lê Hiếu Mạn thấy cô ta đi rồi thì cầm hợp đồng đến chỗ Long Tư Hạo, nhìn anh cười: “Long tổng, đây là hợp đồng, anh xem xem có vấn đề gì không?”

“Gọi anh là gì? “Long Tư Hạo híp mắt, ánh mắt thâm tình nhìn nụ cười dịu dàng của cô, nhưng sắc mặt hơi tối.

Vừa rời ở trước mặt Lăng Dinah thì gọi chồng vô cùng thân thiết, giờ thì lại biến thành Long tổng rời.

Thấy sắc mặt anh trầm xuống, Lê Hiếu Mạn cười, khẽ nói: “Long tổng, anh nói xem, chúng ta ở công ty làm việc, cho nên đương nhiên

phải gọi là Long tổng rồi.”

Long Tư Hạo cong môi cười, ánh mắt nhu hòa nhìn cô, giọng điệu sủng nịnh: “Bé con, dám lấy lời của ông xã để chặn miệng ông xã hả?”

Dứt lời, anh nhận lấy hợp đồng trong tay cô, không nhìn mà kí tên luôn.

Đặt hợp đồng lên chiếc bàn làm việc bằng gỗ tử đàn, ánh nhìn cô mờ ám: “Công việc đã xử lý xong, chúng ta lên giường giải quyết việc tư thôi.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt, ánh mắt đáng yêu nhìn anh, khẽ cười: “Hợp đồng đã kí xong, em phải về phòng làm việc đây.”

Cô đưa tay lấy bản hợp đồng trên bàn Long Tư Hạo, nhưng lại bị anh giữ tay lại.

Anh xấu xa vuốt ve bàn tay cô, nhìn cô đầy nóng bỏng: “Bà xã à, không cần vội làm việc đâu, đến phòng nghỉ chuyện trò với ông xã một lát đã.”

Lê Hiểu Mạn không tin anh để cô vào phòng nghỉ chỉ đơn giản là để nói chuyện, cô hơi đỏ mặt, lông mi run rẩy, chưa kịp nói gì đã bị Long Tư Hạo kéo vào phòng nghỉ của anh.

Cửa vừa đóng, anh áp cô lên cửa, áp môi mình lên môi cô, giọng nói trầm thấp dịu dàng: “Muốn anh không?”

Lê Hiểu Mạn cụp mắt, thoải mái thừa nhận: “Đương nhiên là muốn, muốn đến không chịu được nữa rồi đây.”

Đôi mắt hẹp dài của Long Tư Hạo đầy ý cười, anh yêu cô, yêu thích cách thể hiện tình cảm và tin tưởng ấy của cô.

Những lời vừa rồi cô nói với nói với Lăng Dinah cũng đủ chứng minh rằng cô vô cùng tin tưởng anh, tin đến mức thách thức người phụ nữ khác đến cướp đoạt anh đi.

Sự tin tưởng ấy của cô khiến anh cực kì rung động.

Giữa vợ chồng, muốn sống với nhau cả đời thì sự tin tưởng là vô cùng quan trọng.

Vợ anh, Hiểu Hiểu có thể làm được chuyện này, mà anh cũng vô cùng tin tưởng cô.

Anh tin, bọn họ nhất định có thể hạnh phúc bên nhau cả đời.

Đầu bạc răng long không phải là giấc mơ bọn họ không thực hiện được.

Giờ phút này anh cảm thấy rất may mắn vì đã chịu đựng được qua năm năm, càng thấy may mắn vì sau khi bị anh làm tổn thương, cô vẫn chọn tha thứ cho anh.

Hiểu Hiểu của anh cực kỳ lương thiện, cũng cực kỳ kiên cường, đó là thứ mà rất nhiều phụ nữ không có.

Cô trong mắt anh, là duy nhất, không ai có thể so sánh, cũng không ai có thể thay thế được.

Đời này kiếp này có thể cưới được cô, chính là hạnh phúc lớn nhất trong đời của Long Tư Hạo.

“Hiểu Hiểu...” Anh rung động nhìn cô, sau đó ôm cô thật chặt.

Lê Hiểu Mạn thấy anh như vậy thì thâm tình nhìn anh, cười mềm mại đáng yêu: “Làm sao vậy?”

Long Tur Hạo vuốt ve khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn của cô: “Cảm ơn em đã tin tưởng anh như vậy.”

Lê Hiểu Mạn ôm cổ anh, nghiêng đầu, khẽ cười: “Em cũng phải cảm ơn chồng em...”

Nói đến đây, cô cúi xuống, nhìn vào mắt anh: “Trải qua nhiều chuyện như vậy, anh cũng trả giá vì em nhiều như vậy, nếu ngay cả tin tưởng em cũng không thể cho anh vậy thì em không đáng với tình yêu của chồng em rồi.”

Cô ôm chặt lấy eo anh, tựa vào lồng ngực mạnh mẽ ấy, khẽ nói: “Ông xã, thật sự cảm ơn anh, đã cho em nhiều hạnh phúc và cảm động như vậy.”

Long Tur Hạo nhìn cô đầy yêu chiều, cúi đầu hôn lên cánh môi gợi cảm, đang lúc định xâm nhập thì Lê Hiểu Mạn nghĩ đến cái gì đó, hơi nghiêng đầu tránh ra.

Long Tur Hạo nhíu mày, nhìn cô chăm chăm: “Bà xã à, em quên tam tòng tứ đức rồi sao? Lúc ông xã hôn em, em phải thuận theo chứ, hửm?”

Lê Hiểu Mạn khẽ chạm môi mình lại môi anh, giọng nói mềm mại đáng yêu: “Tur Hạo, em có chuyện muốn hỏi anh.”

Long Tur Hạo vuốt cằm, dịu dàng nhìn cô, giọng nói trầm thấp: “Vợ yêu có gì muốn hỏi thế?”

Muốn nói rõ trong hôm nay, Lê Hiếu Mạn hơi cúi đầu, nhìn Long Tur Hạo thăm dò: “Tur Hạo, anh có cậu à?”

Long Tur Hạo híp mắt, nghi ngờ nhìn cô: “Sao tự nhiên lại hỏi thế?”

“Tur Hạo, anh cứ trả lời em trước đã!” Giọng Lê Hiếu Mạn dịu dàng hơn mấy phần, ẩn chứa chút nũng nịu.

Chương 760: Bọn họ là đối thủ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhìn cô kiều mỹ động lòng người, ánh mắt Long Tư Hạo đầy tình ý, môi mỏng khẽ phun ra hai chữ: “Không có.”

Lê Hiểu Mạn như rụng mảy: “Thật sao?”

Long Tư Hạo cười tao nhã, ôm chặt cô: “Ông xã nào dám lừa vợ yêu?”

“Ha ha...” Lê Hiểu Mạn bị anh chọc cười, cô thật sự rất yêu anh, ở bên anh, ngoài hạnh phúc còn có cảm động, mà lại không bao giờ nhàm chán, bởi vì anh luôn có cách khiến cô vui vẻ.

“Bà xã, em vẫn chưa nói vì sao lúc nãy lại hỏi vậy?”

“Em...” Lê Hiểu Mạn cúi xuống, không biết có nên nói chuyện Long Quân Triệt với anh không.

Thấy cô muốn nói lại thôi, Long Tư Hạo nhìn cô: “Sao vậy? Sao em không nói?”

Nghĩ đến việc vợ chồng thì không nên có gì giấu giếm nhau, Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu nhìn anh hỏi: “Tư Hạo, anh có biết một người tên là Long Quân Triệt không?”

Nghe cô nhắc tới Long Quân Triệt, Long Tư Hạo liền kinh ngạc, chăm chú nhìn cô: “Sao em lại biết Long Quân Triệt?”

Anh nhìn cô chăm chăm, sắc mặt có vẻ nghiêm trọng.

Lê Hiểu Mạn thấy anh vừa nghe đến Long Quân Triệt liền thay đổi sắc mặt thì nhú mày, thăm dò hỏi: “Tur Hạo, sao vậy? Anh biết Long Quân Triệt đó sao?”

Long Tur Hạo đương nhiên là biết Long Quân Triệt, bởi vì bọn họ là đối thủ.

Sắc mặt của anh có vẻ rất khẩn trương: “Bà xã, nói cho anh biết trước, sao em lại biết Long Quân Triệt.”

Thấy sắc mặt anh không tốt, có vẻ vô cùng khẩn trương, lúc này Lê Hiểu Mạn mới kể lại chuyện quen biết với Long Quân Triệt thế nào.

Sau khi nghe xong, Long Tur Hạo sắc mặt phức tạp nhìn: “Năm năm trước em đã biết ông ta rồi?”

Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu, sắc mặt áy náy nhìn anh: “Tur Hạo, anh không giận em chứ? Xin lỗi, năm năm trước không phải là em cố ý gạt anh chuyện quen biết Long Quân Triệt, chỉ là lúc đó xảy ra quá nhiều việc nên em không để ý, em cũng không ngờ lúc đó là Long Quân Triệt cố ý tiếp cận em.”

Thấy cô áy náy, Long Tur Hạo dịu dàng nhìn cô: “Bà xã, anh không trách em.”

Nhìn thấy đôi mắt thâm tình của anh, Lê Hiểu Mạn cong mắt cười: “Em biết chồng em là người khoan dung độ lượng nhất mà.”

Long Tur Hạo kéo cô ngồi xuống sofa trong phòng nghỉ, nheo mắt nhìn cô: “Nói tất cả những chuyện em biết về Long Quân Triệt cho

anh, vừa rồi em hỏi cậu có phải liên quan đến ông ta không?”

“Vâng!” Lê Hiếu Mạn gật đầu nhìn anh: “Hôm nay ông ta đến phòng làm việc của em, nói với em rằng ông ta là cậu của anh, còn nữa, những bức ảnh trong hôn lễ năm năm trước, đều là kiệt tác của ông ta và Hoắc Vân Hy.”

Ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, đáy mắt hiện lên sát khí: “Ông ta qua lại với Hoắc Vân Hy?”

Chẳng trách lúc anh điều tra Hoắc Vân Hy, chỉ tra được sau lưng anh ta có một thế lực, thì ra là Long Quân Triệt làm chỗ dựa cho anh ta.

Anh cũng không ngờ Long Quân Triệt lại tìm đến Hoắc Vân Hy.

Xem ra Long Quân Triệt vì đối phó với anh mà tốn không ít tâm tư.

Nếu anh không đoán sai, Long Quân Triệt tìm tới Hoắc Vân Hy nhất định là nhất định là cho rằng anh sẽ không có chút phòng bị nào với anh ta, như vậy ông ta và Hoắc Vân Hy có thể đánh bại anh một cách bất ngờ.

Mà theo như tính cách của Long Quân Triệt, ông ta nhất định sẽ huấn luyện Hoắc Vân Hy, nói vậy Hoắc Vân Hy bây giờ chắc chắn là khác xa Hoắc Vân Hy năm năm trước rồi.

Anh đột nhiên nghĩ tới chuyện Hoắc Vân Hy ra tay với anh ở lễ tang của Lê Tố Phương, chẳng trách bản lĩnh của anh ta tốt hơn nhiều, thì ra là công lao của Long Quân Triệt.

Lê Hiếu Mạn thấy anh nhíu mày không nói gì thì hỏi: “Tư Hạo, anh đang nghĩ gì vậy?”

Long Tur Hạo thu lại suy nghĩ, lo lắng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, Long Quân Triệt không phải là người lương thiện gì, ông ta tìm em nhất định là có mục đích, vì an toàn của em, sau này em không nên đến phòng làm việc nữa, chuyện ở đó giao cho...”

Lê Hiểu Mạn không đợi anh nói xong đã đưa tay che miệng anh lại, mỉm cười: “Tur Hạo, em biết là anh lo lắng cho em, nhưng em không còn là Lê Hiểu Mạn cần phải bảo vệ trước đây nữa, tin em, em sẽ bảo vệ tốt bản thân, em có trực giác là Long Quân Triệt đó tuy không phải người tốt, nhưng cũng sẽ không đến nỗi nào đâu, anh cứ yên tâm, vì anh, vì Nghiên Nghiên, em nhất định sẽ không để ai làm tổn thương mình nữa.”

Thấy cô kiên định như vậy nhưng Long Tur Hạo vẫn có chút lo lắng, anh sợ Long Quân Triệt sẽ vì đối phó anh mà làm tổn thương cô.

Anh không muốn vì chuyện này mà cô phải chịu bất cứ tổn thương nào.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tur Hạo vẫn lo lắng nhìn mình thì nhíu mày: “Tur Hạo, thật sự không cần lo lắng cho em, tuy em là phụ nữ, nhưng vẫn có năng lực bảo vệ bản thân, năm năm qua, em cũng không phải chỉ sống không.”

Long Tur Hạo nhìn cô cười: “Năm năm này thật sự em thay đổi rất nhiều, nhưng vẫn là Hiểu Hiểu mà anh yêu.”

“Vậy em về phòng làm việc.” Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tur Hạo nói, sau đó đứng lên.

Long Tur Hạo thấy thế thì kéo cô vào lòng, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô: “Chiều anh một chút đi.”

Lê Hiếu Mạn mềm mại đáng yêu nhìn anh, khuôn mặt thanh lệ khẽ cười: “Buổi tối nhất định sẽ chờ anh, em ra ngoài đây.”

Lê Hiếu Mạn mang bản hợp đồng ra khỏi phòng nghỉ, Long Tur Hạo lưu luyến nhìn theo.

Anh vốn định đưa cô đi, nhưng cô không cho.

Cô vừa ra tới đã nhìn thấy sau lưng thư kí của Long Tur Hạo có ba người mặc đồ tây.

Ba người đó đều khoảng bốn năm mươi tuổi, có vẻ là cấp cao trong công ty.

Thứ mà ba người cầm trong tay chính là đơn từ chức.

Cô đứng qua một bên, sau khi thấy ba người đàn ông kia vào phòng Long Tur Hạo thì hỏi thư kí: “Bọn họ tới đây làm gì?”

Thư kí cung kính nhìn Lê Hiếu Mạn: “Tổng giám đốc phu nhân, bọn họ đều là những cấp cao trong công ty, phải đưa đơn từ chức cho tổng giám đốc, mấy ngày nay đều có người cấp cao rời khỏi công ty.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn hơi nheo mắt lại, sâu xa nhìn ba người kia, sau đó rời khỏi TE.

Ngồi vào xe, cô gọi cho Lạc Thụy, người đến trường với Tiểu Nghiên Nghiên mỗi ngày.

Nhận được điện thoại của cô, Lạc Thụy vô cùng kinh ngạc.

“Oa, tổng giám đốc phu nhân, sao lại gọi cho tôi vậy? Có phải là nhớ tiểu thư Nghiên Nghiên không? Để tôi đưa điện thoại cho cô bé.”

“Không cần, là tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

“Tổng giám đốc phu nhân có gì cứ việc nói, tôi nhất định sẽ nói hết nói tốt...”

Lạc Thụy ở đầu bên kia điện thoại lại bắt đầu phát huy tinh thần dong dài của anh, Lê Hiểu Mạn hơi hơi bĩu môi, hỏi: “Anh có biết vì sao dạo này cấp cao trong TE đều xin từ chức không?”

Chương 761: Ông ta là con nuôi của lão gia (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“A, Tổng giám đốc phu nhân, sao cô biết? Tôi dĩ nhiên biết chuyện này, không chỉ có nhân viên cấp cao nghỉ việc, nhân viên thường cũng có, còn có mấy thương nghiệp cung cấp trang sức hủy bỏ quan hệ hợp tác với TE.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nheo mắt: “Chuyện này xảy ra khi nào?”

“Tháng trước.”

“Trợ lý Lạc biết tất cả bọn họ nghỉ việc rồi đi đâu không?”

“Tổng giám đốc phu nhân, thật sự không dám giấu diếm, bọn họ đều qua Hoắc thị, tôi nghi ngờ đây là Hoắc Vân Hy giở trò quỷ, nhưng cũng không thể loại bỏ là Hoắc lão gia giở trò quỷ, tôi nghĩ mục đích của bọn họ chính là muốn làm TE sụp đổ, nhưng mà Tổng giám đốc phu nhân yêu tâm, Tổng giám đốc có tiền, TE chỉ là phần nhỏ của nhỏ dưới cờ Tổng giám đốc thôi...”

Lê Hiểu Mạn ngắt lời anh: “Trợ lý Lạc, tôi biết tổn thất một TE đối với Tư Hạo mà nói không coi vào đâu, mười TE cũng không sao, Tư Hạo sẽ không nháy mắt, có điều chúng ta không thể để Hoắc thị cứ tiếp tục như ý như vậy.”

“Ý Tổng giám đốc phu nhân là...”

Lê Hiếu Mạn cong môi, trong mắt thoáng qua tia lãnh ý: “Dù sao phải cho Hoắc thị một bài học, phiền trợ lý Lạc điều tra những nhân viên cấp cao nghỉ việc kia, cho tôi một phần tài liệu cặn kẽ của của bọn họ, bao gồm bối cảnh thành viên gia đình của họ, gần đây cá nhân có hoạt động gì đều phải điều tra rõ, còn nữa, bọn họ nghỉ việc đến Hoắc thị đảm nhiệm chức vụ gì, hy vọng trợ lý Lạc cho tôi một phần tài liệu cặn kẽ.”

“Tổng giám đốc phu nhân, cô cần mấy cái đó để làm gì? Cái này có liên quan gì tới dạy dỗ Hoắc thị?”

“Đến lúc đó anh sẽ biết, chuyện này tạm thời không cần nói cho Tur Hạo.”

“Tổng giám đốc phu nhân, tiết lộ một chút đi, trong hồ lô cô tột cùng bán thuốc gì* thế?”

(*) Trong lòng đang nghĩ gì, có ý định gì.

“Tạm thời giữ bí mật, phiền trợ lý Lạc mau đưa tài liệu cho tôi, tôi cúp.”

Dứt lời, Lê Hiếu Mạn liền cúp điện thoại.

Cô siết chặt điện thoại, trong mắt thoáng qua vẻ lạnh lùng, Hoắc Vân Hy lại dám đối phó chòng cô, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh ta.

Cô về phòng làm việc trước, sau đó mới đến trường học Tiểu Nghiên Nghiên, đón bé về biệt thự Thủy Lộ.

Cô bảo Tiểu Nghiên Nghiên về phòng bé làm bài tập, cô gọi quản gia chú Thành vào phòng của cô và Long Tur Hạo, câu đầu tiên là hỏi

ông có biết Long Quân Triệt hay không.

Quản gia chú Thành thấy cô nhắc tới Long Quân Triệt, mặt đầy kinh ngạc.

“Thiếu phu nhân, sao cô hỏi tới người đó?”

Lê Hiểu Mạn nhìn vẻ mặt của chú Thành, biết ông nhất định biết chuyện liên quan đến Long Quân Triệt.

Cô nheo mắt nhìn chú Thành, nhàn nhạt mím môi: “Tôi muốn biết ông ta và Tư Hạo có quan hệ gì?”

Chú Thành khẽ nhú mày: “Sao Thiếu phu nhân hỏi tôi?”

Lê Hiểu Mạn hơi hí mắt, khước môi nở nụ cười yếu ớt: “Ông ta họ Long, lại nói cho tôi ông ta là cậu Tư Hạo, tôi cảm thấy ông ta sẽ không vô duyên vô cớ nói vậy, tôi nghĩ ông ta và Long gia nhất định có liên quan gì, mà chú Thành ở Long gia nhiều năm, chuyện Long gia, chú dĩ nhiên biết rõ nhất, cho nên tôi mới hỏi chú.”

Chú Thành nghe những lời này của cô, ngẩng đầu cung kính nhìn cô, trong mắt lóe lên tia tán thưởng: “Thiếu phu nhân suy nghĩ rất tỉ mỉ, điểm này rất giống Thiếu gia, Thiếu phu nhân gặp ông ta rồi?”

“Ừ!” Lê Hiểu Mạn nhìn chú Thành, gật đầu: “Hôm nay vừa gặp, chú Thành có thể nói cho tôi ông ta rốt cuộc là ai chưa?”

Chú Thành cúi thấp đầu, mi tâm thoáng qua tia khó xử, do dự một lúc, ông mới lên tiếng: “Thiếu phu nhân, Long Quân Triệt là con nuôi của lão gia, vốn phải thừa kế tổ nghiệp Long gia, chẳng qua sau đó...”

Lê Hiếu Mạn nhìn ông: “Chú Thành, lão gia chú nói là ông ngoại của Tur Hạo sao?”

Chú Thành nhìn Lê Hiếu Mạn, cung kính gật đầu: “Ừ, lão gia tên là Long Đăng Thiên, chỉ có một đứa con gái là tiểu thư Long Nhã Tâm, tiểu thư cuối cùng phải lập gia đình, lão gia sợ không có người thừa kế tổ nghiệp Long gia, cho nên lão gia nhận nuôi Long Quân Triệt, chẳng qua không nghĩ tới...”

“Chẳng qua không nghĩ tới cái gì?” Thấy chú Thành nói đến đây chân mày nhíu chặt hơn, Lê Hiếu Mạn càng nghi ngờ hỏi.

Chú Thành thở dài một hơi: “Sau đó Long Quân Triệt yêu tiểu thư, nhưng tiểu thư yêu Đại thiếu Hoắc gia - Hoắc Thần Phong, vừa vặn Hoắc lão gia của Hoắc thị cố ý kết thân với lão gia, Hoắc thị và Long thị là đám cưới thương mại, sau khi tiểu thư gả cho Hoắc Thần Phong, Long Quân Triệt cãi nhau với lão gia, sau đó trong tức giận rời khỏi Long gia, đến nay cũng không quay lại.”

Nghe chú Thành nói, Lê Hiếu Mạn đại khái hiểu đầu đuôi chuyện này.

Nếu Long Quân Triệt do ông ngoại Long Đăng Thiên nhận nuôi, chứng tỏ ông ta không phải cậu ruột của Long Tur Hạo.

Mà ông ta lại thích mẹ Long Tur Hạo, điều này khiến cô rất bất ngờ.

Không trách chồng cô không biết sự tồn tại của Long Quân Triệt, thì ra vì Long Quân Triệt rời khỏi Long gia trước khi anh ra đời.

Cô nhìn chú Thành hỏi: “Ông ngoại của Tur Hạo qua đời chưa?”

Chương 762: Ông ta là con nuôi của lão gia (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe cô nhắc tới Long Đăng Thiên, sắc mặt chú Thành liền ngưng trọng: “Thiếu phu nhân, không dám giấu diếm, lão gia chưa qua đời, chỉ là đã mất tích hai mươi mấy năm trước, nhiều năm qua Thiếu gia một mực tìm lão gia, nhưng không có tin tức, haiz, bây giờ cũng không biết lão gia rốt cuộc sống hay chết.”

“Ông ngoại Tư Hạo mất tích?” Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, ánh mắt nghi ngờ nhìn chú Thành hỏi: “Sao ông mất tích?”

“Thiếu phu nhân, tôi cũng không rõ làm sao lão gia mất tích, sau khi tiểu thư qua đời, lão gia vì thương tâm quá độ mà bị bệnh nặng, lão gia mất tích ở bệnh viện, Long thị không có lão gia trấn giữ, nội bộ công ty đấu tranh nghiêm trọng, sau đó bị Hoắc thị mua nhập.”

“Long thị bị Hoắc thị mua nhập?” Lê Hiểu Mạn khiếp sợ nhìn chú Thành, ánh mắt nổi lên không dám tin.

Đương nhiên cô biết ý của mua nhập là thu mua trâu tằm, cô không ngờ Long thị lại bị Hoắc thị thu mua trâu tằm.

Sau đó cô nhìn chú Thành hỏi: “Vậy mẹ Tư Hạo chết thế nào?”

Chú Thành cau mày cúi đầu, trong giọng nói lộ ra tia bi thương: “Tiểu thư gặp tai nạn giao thông chết, lúc Thiếu gia còn rất nhỏ, Tiểu thư đã ly hôn với Hoắc Thần Phong, sau đó mang Thiếu gia trở lại Long

gia, chưa đến một tháng, Tiểu thư nghe nói Hoắc Thần Phong và Lý Tuyết Hà kết hôn, Tiểu thư cũng vì chuyện này mà thương tâm khổ sở, tinh thần không tốt dẫn đến xảy ra tai nạn.”

Nghe câu chuyện của Long Nhã Tâm và Hoắc Thần Phong, giờ phút này, Lê Hiểu Mạn vô cùng đau lòng thay Long Nhã Tâm, người đàn ông mình yêu sâu đậm cưới người phụ nữ khác, loại đau lòng này không cách nào nói rõ.

Đổi lại là cô, nếu Long Tư Hạo cưới người phụ nữ khác, cô cũng sẽ đau lòng chết.

Không chỉ có vậy, cô còn sẽ sụp đổ, Long Tư Hạo và Nghiên Nghiên chính là toàn bộ sinh mạng của cô, mất đi một trong hai bọn họ, cô đều sống không bằng chết.

Lúc ấy Long Nhã Tâm đau lòng khổ sở thế nào, cô có thể cảm nhận được.

Không trách chồng cô không muốn họ Hoắc, anh tâm tồn ngăn cách với ba anh, thì ra là vì ba anh - Hoắc Thần Phong phụ lòng mẹ anh – Long Nhã Tâm, còn gián tiếp hại chết mẹ anh.

“Vậy ba Tư Hạo chết thế nào? Tại sao ông ấy có cùng ngày giỗ với mẹ Tư Hạo?”

Ba mẹ Long Tư Hạo cùng một ngày giỗ, chuyện này đến giờ cô vẫn nhớ, năm năm trước, ở công viên tưởng niệm An Thái, khi cô biết chuyện này cảm thấy kỳ quái.

“Thiếu phu nhân, Đại thiếu Hoắc gia chết thế nào tôi cũng không biết, lúc ấy Hoắc lão gia không công bố nguyên nhân Đại thiếu Hoắc gia chết.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn híp mắt, trong mắt thoáng qua nghi ngờ và không hiểu.

Hoắc Thần Phong rốt cuộc chết thế nào? Tại sao Long thị bị Hoắc thị thu mua trâu tóm? Ban đầu tại sao Hoắc Thần Phong phải ly dị Long Nhã Tâm? Là tình cảm bất hòa hay là nguyên nhân khác?

Xem ra cô muốn biết rõ những chuyện này chỉ có thể đi hỏi Hoắc Nghiệp Hoảng rồi.

Trong mắt cô thoáng qua tia kiên định, cô nhất định phải giúp chồng cô đoạt lại Long thị.

Thu hồi suy nghĩ, cô ngược mắt nhìn chú Thành, mím môi cười: “Chú Thành, cảm ơn chú nói cho tôi nhiều chuyện như vậy, chú đi làm đi.”

Chú Thành nhìn Lê Hiếu Mạn, cung kính gật đầu, liền đi ra ngoài.

Ông mới đi, Tiểu Nghiên Nghiên đã tắm xong liền đi vào.

“Mẹ, vừa rồi mẹ và ông quản gia nói gì thế? Nói thật lâu nha!”

Lê Hiếu Mạn ôn nhu nhìn bé: “Không có gì, làm xong bài tập rồi à?”

Tiểu Nghiên Nghiên đi tới trước mặt Lê Hiếu Mạn, ngẩng mặt lên, cười gật đầu: “Đã xong rồi, tại sao daddy còn chưa về?”

Lê Hiếu Mạn nhìn bé, thanh nhã cười: “Làm sao? Nhớ daddy?”

Tiểu Nghiên Nghiên chu cái miệng nhỏ, thanh âm non nớt nói: “Cũng không nhớ daddy lắm, chỉ là muốn daddy làm cơm, đã lâu chưa ăn

cơm daddy làm.”

Đều nói phụ nữ muốn giữ lòng đàn ông phải giữ bao tử của đàn ông.

Xem ra muốn giữ lòng con gái cũng phải giữ dạ dày của bé.

Thật ra Lê Hiếu Mạn cũng rất muốn ăn cơm Long Tur Hạo làm, vì ăn rất ngon, có thể ăn đồ ăn chồng mình làm thật sự cực kỳ hạnh phúc.

Nhưng mỗi ngày Long Tur Hạo đều bề bộn công việc, nếu đi về còn nấu cơm cho hai người thì quá mệt mỏi.

Cô không muốn chồng cô cực khổ như vậy.

“Nghiên Nghiên, daddy rất mệt, muốn ăn cái gì, mẹ đi làm cho con.”

Lê Hiếu Mạn ôn nhu cười nhìn Tiểu Nghiên Nghiên nói xong liền đứng lên.

Tiểu Nghiên Nghiên kéo mẹ bé ngồi xuống, hiểu chuyện nhìn cô: “Mẹ, con chỉ nói muốn ăn, không nhất định phải ăn nha! Con chỉ đang biểu đạt con thích daddy với mẹ thôi, ban ngày mẹ phải đi làm, buổi tối còn phải tạo người cùng daddy, quá cực khổ, mẹ cũng không cần đi làm cơm.”

Nghe câu “buổi tối còn phải tạo người” kia của Tiểu Nghiên Nghiên, sắc mặt Lê Hiếu Mạn trầm xuống mấy phần: “Nghiên Nghiên, không được nói tạo người.”

Tiểu Nghiên Nghiên ngoẹo đầu nhỏ nhìn cô, chớp mắt hỏi: “Vậy nói là gì? Nói dối tông đường sao?”

Từ này bé nghe được Lăng Hàn Dạ nói ở Ngự Yến Lầu.

Chương 763: Biến thành rùa thần nhẫn nhịn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn bé: “Nghiên Nghiên, mẹ giận.”

“Sorry mẹ, con không cố ý chọc mẹ giận, bây giờ daddy không có ở đây, con muốn thay daddy trêu chọc mẹ một chút thôi mà!”

Dứt lời, Tiểu Nghiên Nghiên che miệng cười trộm, dáng vẻ tiểu phúc hắc kia cực giống daddy bé.

Sắc mặt Lê Hiểu Mạn nhu hòa xuống, ánh mắt chứa ý cười nhìn bé, giọng ôn nhu: “Daddy con chính là tên đại bại hoại, còn con là tiểu bại hoại.”

“Hắc Hắc...” Tiểu Nghiên Nghiên cười khúc khích, híp mắt nhìn cô: “Mẹ, con có một vấn đề muốn hỏi mẹ, là vấn đề lần trước hỏi ở nhà ông cố Hoắc, nhưng mẹ còn chưa nói cho con.”

“Vấn đề gì?”

Tiểu Nghiên Nghiên mở to mắt, tay chống cằm: “Mẹ, con muốn biết chuyện của chị.”

Mỗi lần nghe Tiểu Nghiên Nghiên nhắc tới “chị”, ánh mắt Lê Hiểu Mạn liền ảm đạm.

Nếu đứa nhỏ đầu tiên của cô và Long Tư Hạo còn sống, cũng hơn

năm tuổi rồi, nhất định sẽ xinh đẹp khả ái như Nghiên Nghiên.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy vẻ mặt bi thương của cô, cau mày kéo tay cô: “Mẹ, mẹ đừng thương tâm nữa, con thật sự rất muốn biết chuyện của chị.”

Lúc Tiểu Nghiên Nghiên còn chưa biết đi, còn chưa hiểu chuyện, mỗi lần cô đi vái Lê Tố Phương xong đều sẽ đi gặp đứa nhỏ đầu tiên của cô và Long Tư Hạo.

Sau khi Tiểu Nghiên Nghiên hiểu chuyện, mỗi lần cô đi vái Lê Tố Phương đều dẫn Tiểu Nghiên đến nhà cậu Lê Chấn Hoa, sau đó mới trở lại công viên tưởng niệm An Thái đi vái đứa nhỏ đầu tiên của cô và Long Tư Hạo.

Cô ở lại một hai tiếng.

Cô nói rất nhiều lời trước mộ, mặc dù từ khi đứa nhỏ ra đời, cô chưa từng gặo mặt, nhưng trong đầu cô vẽ ra rất nhiều bộ dạng.

Ánh mắt giống daddy, mũi giống cô, môi giống daddy...

Thu hồi bi thương, cô nhìn Tiểu Nghiên Nghiên: “Nghiên Nghiên, chị con vừa sinh ra đã tắt thở, mẹ không...”

“Không liên quan tới vợ.” Đột nhiên vang lên một thanh âm trầm thấp ngắt lời cô.

Nghe tiếng, Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu, thấy Long Tư Hạo rảo bước đi tới, cô híp mắt cười, ánh mắt nhu mì thâm tình nhìn anh.

Tiểu Nghiên Nghiên cũng xoay người nhìn Long Tư Hạo, hất cằm nhỏ, chu cái miệng nhỏ: “Daddy, một chuyện thôi mà.”

Mắt Long Tur Hạo trào ra nụ cười ôn nhu của cha, đi tới ngồi xổm xuống trước mặt Tiểu Nghiên Nghiên, hôn lên má trái của Tiểu Nghiên Nghiên.

Tiểu Nghiên Nghiên đưa tay chỉ miệng mình: “Daddy, ở đây.”

Long Tur Hạo cong môi cười, hôn lên má phải bé: “Nghiên Nghiên, tương lai con còn phải lập gia đình, daddy không thể đoạt nụ hôn đầu của con.”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt: “Nghe nói con gái là tình nhân nhỏ kiếp trước của ba, cho nên con nghĩ nụ hôn đầu của con kiếp trước đã bị daddy cướp đi.”

Nghe hai cha con đối thoại, Lê Hiểu Mạn có chút xấu hổ, cô lại bị hai cha con họ đánh bại.

Cô đi tới trước mặt bọn họ, ôn nhu nhìn Long Tur Hạo: “Muốn ăn gì, em đi làm, anh đi tắm trước đi.”

Long Tur Hạo đứng thẳng người, ánh mắt cứng chiều nhìn cô, ngại Tiểu Nghiên Nghiên còn ở đây, anh dùng khẩu hình nói câu muốn ăn em, sau đó trầm thấp dịu dàng nói: “Để đầu bếp làm...”

Nói tới đây, ánh mắt anh đầy mập mờ nhìn cô, kéo tay cô, thấp giọng nói: “Đi tắm cùng anh.”

Dứt lời, anh nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, cứng chiều cười: “Bảo bối, về phòng trước đi, lát nữa daddy và mẹ ăn tối cùng con.”

“Dạ!” Tiểu Nghiên Nghiên nhìn hai người gật đầu, liền ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Sau khi Tiểu Nghiên Nghiên đi, Long Tư Hạo liền sâu kín nhìn Lê Hiểu Mạn, gương mặt kiên định lạnh đi mấy phần: “Hiểu Hiểu, sau này không được đổ cái chết của con đầu chúng ta lên người em nữa, con chết không liên quan tới em, anh không hy vọng em vì chuyện này mà tự trách áy náy.”

Lê Hiểu Mạn nhú mày, ánh mắt lộ ra áy náy: “Nhưng quả thực là em không bảo vệ tốt cho con, nếu không phải em không đủ tỉ mỉ, nếu em có thể sớm nhận ra Lý Tuyết là người thần bí an bài ở bên cạnh em, Lý Tuyết sẽ không có cơ hội bỏ thuốc, đứa nhỏ đầu tiên của chúng ta cũng sẽ không nghẹt thở mà chết.”

Long Tư Hạo vuốt mặt cô, ánh mắt đau lòng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, không có nếu như, nhân vô thập toàn*, cho dù chúng ta thông minh, tỉ mỉ đi nữa, cũng sẽ có lúc khó lòng phòng bị, chuyện trước kia đều đã qua, nếu em cảm thấy thiếu nợ con gái lớn của chúng ta, sau này chúng ta yêu thương Nghiên Nghiên thật tốt là được.”

(* Nhân vô thập toàn: Con người không ai hoàn mỹ.

“Ừ!” Lê Hiểu Mạn nhìn anh gật đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn anh: “Đi tắm, em đi mở nước cho anh.”

Dứt lời, cô liền đi vào phòng tắm, nhưng Long Tư Hạo kéo cô lại.

Anh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt thâm tình ôn nhu, khóe môi nở nụ cười hạnh phúc: “Vợ, anh còn thiếu em một hôn lễ.”

Hai tay Lê Hiểu Mạn ôm cổ anh, ngược mắt cười nhìn anh: “Tur Hạo, có hôn lễ hay không không quan trọng, em không quan tâm, em chỉ quan tâm anh và Nghiên Nghiên, chỉ cần anh ở bên em, Nghiên Nghiên ở bên em là đủ rồi.”

Hai tay Long Tư Hạo ôm eo cô, ánh mắt nhìn cô chứa đầy nụ cười cứng chiều, thanh âm trầm thấp, ngữ khí kiên định bá đạo: “Hiểu Hiểu, chúng ta phải cử hành hôn lễ, anh muốn cho người của toàn thế giới đều biết Lê Hiểu Mạn em là vợ của Long Tư Hạo anh.”

Lê Hiểu Mạn nở nụ cười, ánh mắt sáng như sao, sáng bóng chói lọi.

Chương 764: Biến thành rùa thần nhẫn nhịn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Được, chồng nói cái gì thì là cái đó, khi nào cử hành hôn lễ, cử hành ở đâu, đều do chồng toàn quyền quyết định, em nghe theo chồng.”

Cô một câu rồi một câu chồng, Long Tư Hạo nghe là nở gan nở ruột, cười đầy vui vẻ.

Anh cúi xuống không nhẹ không nặng gặm cắn đôi môi mê người của cô, ánh mắt sâu thẳm lóe lên nụ cười cứng chiều: “Cái miệng nhỏ này ngọt như vậy, lát nữa anh sẽ đối đãi với nó thật tốt.”

...

Chuyện Lê Hiếu Mạn nhờ Lạc Thụy điều tra, anh ta chỉ dùng không tới ba ngày đã điều tra rõ ràng, đích thân đưa tài liệu cô cần tới công ty của cô.

Vì an toàn của Tiểu Nghiên Nghiên, tránh bị Hoắc Nghiệp Hoảng lén mang đi lần nữa, trước khi anh ta đến công ty Lê Hiếu Mạn, gọi cho Lăng Hàn Dạ, để anh đến trường học “đứng gác” thay anh ta.

Long Tư Hạo vốn có thuộc hạ là côn đồ, anh có thể cho những người đó đi bảo vệ Tiểu Nghiên Nghiên, nhưng anh không yên tâm, cho nên cho Lạc Thụy đi bảo vệ.

Đến không đúng lúc, Lăng Hàn Dạ đến trường Tiểu Nghiên Nghiên

vừa vặn gặp Lâm Mạch Mạch vừa đưa Ngụy Vũ Bân vào ghi danh lớp lá đi ra.

Lâm Mạch Mạch vì Ngụy Tử Đình quyết định tạm thời ở lại thành phố K, vì không trễ nãi việc học của Ngụy Vũ Bân, nên mới mang Tiểu Vũ Bân đến trường Nghiên Nghiên ghi danh.

Ghi danh xong, cô liền dẫn Ngụy Vũ Bân chuẩn bị đi về, không ngờ vừa ra cổng trường thì gặp phải Lăng Hàn Dạ.

Lúc hai người đều đứng trước cửa trường, cách nhau chưa tới năm bước.

Bốn mắt nhìn nhau, Lâm Mạch Mạch chỉ nhàn nhạt lướt anh ta, liền dắt tay Ngụy Vũ Bân rời đi.

Lăng Hàn Dạ nhìn bóng lưng cô, ánh mắt màu nâu híp lại, thấy cô dắt Ngụy Vũ Bân đi tới ven đường gọi một chiếc xe ngồi lên, anh đột nhiên tiến lên, trực tiếp mở cửa xe ngồi vào ghế cạnh tài xế.

Lâm Mạch Mạch thấy Lăng Hàn Dạ trực tiếp ngồi vào xe, còn nói đi bệnh viện, vẻ mặt cô cả kinh, ánh mắt không vui nhìn Lăng Hàn Dạ: “Xe này là chúng tôi gọi, anh lên làm gì? Lăn xuống đi.”

Lăng Hàn Dạ hoàn toàn không có ý xuống xe, anh nhìn tài xế, giọng ra lệnh: “Đi bệnh viện.”

Lâm Mạch Mạch nghe anh nói tài xế đi bệnh viện, trong lòng có dự cảm xấu, cô không vui trợn mắt nhìn anh, không để ý tới anh, quay đầu nhìn tài xế: “Dừng xe, chúng tôi không đi bệnh viện, chúng tôi muốn xuống xe.”

Lăng Hàn Dạ nhìn cô, tà mị nhếch môi, lấy ra một khẩu súng nhắm

vào mi tâm tài xế: “Anh dám dừng xe, tôi liền bắn anh một phát, lái nhanh lên cho tôi, không tới bệnh viện không được phép dừng xe.”

Tài xế thành anh đột nhiên lấy ra một khẩu súng nhắm vào mi tâm mình, anh ta bị dọa sợ, sắc mặt trắng bệch, hốt hoảng nói: “Dừng... Dừng nổ súng... Ngàn... Ngàn vạn lần đừng nổ súng...”

Tài xế bị súng nhắm vào mi tâm, sợ đầu đầy mồ hôi, không dám dừng xe.

Lâm Mạch Mạch thấy vậy, ánh mắt không vui nhìn người đàn ông toàn thân cao thấp đều tản ra hơi thở tà mị cuồng vọng.

Năm năm, bản tính cuồng vọng kia của anh đúng là không hề thay đổi chút nào.

Thanh âm cô xen lẫn tức giận: “Rút súng anh lại cho tôi, đừng dọa đến con trai bảo bối của tôi.”

Ánh mắt Lăng Hàn Dạ rơi vào trên người Ngụy Vũ Bân, thấy thân thể nhỏ nhỏ của bé rúc vào trong ngực Lâm Mạch Mạch, mặt đầy khiếp sợ, anh nhếch môi cười một tiếng: “Sao lá gan con trai bảo bối của em nhỏ như vậy? Điểm này không giống em, Lâm Mạch Mạch, đây là con trai em sao?”

Lâm Mạch Mạch đang muốn đáp lời, Ngụy Vũ Bân rúc trong ngực cô nhớ lại chuyện ở Ngự Yến Lâu, ngẩng đầu tò mò nhìn Lâm Mạch Mạch hỏi: “Mẹ, tại sao chú hung dữ đó nói mẹ là người phụ nữ của chú ấy?”

Lâm Mạch Mạch cười nhìn Ngụy Vũ Bân, ánh mắt ôn nhu khác thường: “Bân Bân, chúng ta chỉ nghe tiếng người, thứ không phải người nói không thể nghe.”

Cô vừa nói xong, thanh âm khôi hài tà mị của Lăng Hàn Dạ liền vang lên: “Thứ không phải là người, năm năm trước em còn để người đó ngủ với em nhiều lần như vậy.”

Nghe lời này của Lăng Hàn Dạ, Lâm Mạch Mạch thiếu chút nữa kích động đập đầu anh, xé rách cái miệng kia của anh, nhưng cô nhịn xuống.

Bây giờ cô không muốn gặp Lăng Hàn Dạ, cho nên cô luôn nhịn.

Lăng Hàn Dạ thấy Lâm Mạch Mạch nghe lời anh xong lại không phản ứng, anh híp mắt, lấy điện thoại ra gọi cho Lăng Dinah.

Cúp điện thoại, anh lại cười tà mị nhìn Lâm Mạch Mạch, câu môi: “Lâm Mạch Mạch, được nha, cái này cũng nhịn được, từ khi nào biến thành rùa thần nhẫn nhịn rồi?”

Dứt lời, anh liếc mắt Ngụy Vũ Bân trong ngực cô, trong mắt thoáng qua tức giận, sau đó nhìn cô: “Hỏi em một câu, phương diện kia tôi làm em cảm thấy vui vẻ hay là ba tên nhóc này làm em vui vẻ hơn?”

Chương 765: Sống trong quá khứ để chờ em

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy anh nói lộ liễu như thế, còn ngay trước mặt đứa bé, ánh mắt không vui lạnh thấu xương của Lâm Mạch Mạch bắn về phía Lăng Hàn Dạ: “Ở trước mặt trẻ con nói lời chán ghét như vậy, anh còn có chút nhân tính nào không?”

Cô biết tính cách Lăng Hàn Dạ, cái gì anh cũng làm ra được, nếu không phải vì an toàn của Ngụy Vũ Bân, cô đã sớm nổi đóa.

“Em đã nói tôi không phải là người, nhân tính đâu ra?” Lăng Hàn Dạ liếc mắt cô nén giận, sau đó quay đầu nhìn kính chắn gió, ánh mắt phức tạp.

Tay khác không cầm súng của anh siết chặt lại.

Lâm Mạch Mạch thấy Lăng Hàn Dạ không nói mấy lời làm cô khó chịu nữa, cô mới đề nén tức giận, cô không hy vọng lưu lại ấn tượng xấu trong lòng Ngụy Vũ Bân.

Cô luôn đối xử với Ngụy Vũ Bân như con ruột, có lẽ vì năm năm trước từng mất một đứa nhỏ, cô rất thích trẻ con, cho nên lần đầu tiên cô thấy Tiểu Vũ Bân, liền thích bé.

Trong xe lập tức an tĩnh lại, Tiểu Vũ Bân trong ngực Lâm Mạch Mạch nhìn Lăng Hàn Dạ đang cầm súng, lại nhìn Lâm Mạch Mạch, chân mày nhỏ nhíu lại, cảm thấy mẹ bé và chú kia quen biết nhau.

Đến bệnh viện, Lăng Hàn Dạ liền rút súng, kêu dừng xe, tài xế liền dừng.

Lăng Hàn Dạ xuống xe trước, không đợi Lâm Mạch Mạch xuống xe đã đưa tay mở cửa sau, chọt ôm Ngụy Vũ Bản trong ngực Lâm Mạch Mạch, sải bước đi vào bệnh viện.

Lâm Mạch Mạch thấy vậy, lật đật xuống xe, bước nhanh đuổi theo Lăng Hàn Dạ.

Bây giờ cô không để ý gì nữa, tức giận híp mắt, hô lớn: “Lăng Hàn Dạ, anh làm gì đó? Thả Bản Bản xuống cho tôi.”

Sau khi bọn họ xuống xe, tài xế nhanh chóng cho xe chạy.

Nghe thanh âm tức giận của Lâm Mạch Mạch ở sau lưng, Lăng Hàn Dạ một tay ôm Ngụy Vũ Bản xoay người, ánh mắt chiếu ra mấy phần ánh sáng nhìn cô: “Không thả.”

Lâm Mạch Mạch đi tới trước mặt Lăng Hàn Dạ, đang muốn đưa tay đoạt lại Ngụy Vũ Bản từ trong tay anh, Lăng Hàn Dạ nhanh nhẹn né tránh.

Lâm Mạch Mạch nheo mắt, không vui nhìn anh: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Lăng Hàn Dạ tà mị nhìn vẻ mặt tức giận của cô, nhếch môi dưới: “Lâm Mạch Mạch, tôi chỉ hỏi em một câu, tên nhóc này rốt cuộc có phải con trai em hay không?”

Lâm Mạch Mạch nhìn Ngụy Vũ Bản bị anh ôm, trong mắt đầy tức giận nhìn Lăng Hàn Dạ, ngữ khí kiên định: “Tôi sinh ra đương nhiên

là con trai tôi.”

Lăng Hàn Dạ nhìn cô một hồi, trong mắt thoáng qua tia lạnh lùng, cười tà mị: “Vậy thì đi xét nghiệm DNA, tôi muốn nhìn xem tên nhóc này đến tột cùng có phải con trai em hay không.”

Dứt lời, anh liền ôm Ngụy Vũ Bân đi vào bệnh viện.

Lâm Mạch Mạch nghe anh nói muốn xét nghiệm DNA, trong mắt thoáng qua tia hoảng sợ.

Cô đột nhiên tiến lên đuổi theo Lăng Hàn Dạ, kéo cánh tay anh, nhìn anh quỵn rũ cười: “Lăng Hàn Dạ, không cần phải đi xét nghiệm DNA, tôi nói thật với anh.”

Nghe vậy, Lăng Hàn Dạ hơi nhíu mày, khóe môi nhếch lên độ cong tà mị, liếc xéo cô: “Chịu nói rồi?”

“Ừ!” Lâm Mạch Mạch nhìn Lăng Hàn Dạ gật đầu, đi tới anh, đôi môi gần bên tai anh, tận lực thấp giọng: “Tôi nói thật với anh, Bân Bân nó...”

Nói đến đây, Lâm Mạch Mạch quý dị híp mắt, thừa dịp Lăng Hàn Dạ chưa chuẩn bị, đột nhiên đạp chân Lăng Hàn Dạ.

Cô mang giày cao gót, một cước này dùng sức không nhỏ, Lăng Hàn Dạ bị đạp la lên một tiếng, nhíu chặt mày, ánh mắt nguy hiểm, lộ ra lạnh lùng nhìn cô.

“Người phụ nữ chết bầm, em...”

Lâm Mạch Mạch không đợi anh nói xong, nhanh chóng ôm lấy Ngụy Vũ Bân từ trong tay anh, lại đá bụng dưới của anh một cước.

Lăng Hàn Dạ thấy thế, lập tức lui về sau né.

Mà Lâm Mạch Mạch nhân cơ hội ôm Ngụy Vũ Bân đi.

Cô chạy đến ven đường, gọi chiếc xe, ngồi lên rời đi.

Lần này Lăng Hàn Dạ không đuổi theo nữa, anh nhìn chằm chằm hướng cô rời đi, tà mị trên mặt bị thâm thúy thay thế, ánh mắt xẹt qua tia tịch mịch.

Môi của anh nở nụ cười thê lương.

Lâm Mạch Mạch, em đã có cuộc sống mới, mà tôi còn sống trong quá khứ... Chờ em.

Đứng tại chỗ hồi lâu, anh mới rời đi.

Công ty thiết kế trang sức Many.

Lúc này Lạc Thụy đang ở trong phòng làm việc của Lê Hiểu Mạn, tài liệu Lê Hiểu Mạn cần anh ta đã đưa đến tay Lê Hiểu Mạn.

Thấy cô đang cẩn thận xem tài liệu anh ta đem tới, anh ta tò mò hỏi: “Tổng giám đốc phu nhân, cô muốn tài liệu này rốt cuộc để làm gì?”

Lê Hiểu Mạn xem tài liệu xong, ngẩng đầu nhìn anh ta, câu môi cười: “Trợ lý Lạc, nghĩ cách giúp tôi hẹn ba người này đến Ngự Yến Lầu đi, tôi mời bọn họ ăn cơm.”

Dứt lời, cô lấy tài liệu ba người đó đưa cho Lạc Thụy.

Một trong ba người này là Tổng thanh tra tiêu thụ, hai người còn lại

đều là nhà thiết kế.

Lạc Thụy nhận lấy tài liệu cô đưa, nhìn cô hỏi: “Tổng giám đốc phu nhân muốn hẹn ba người này ăn cơm?”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh ta gật đầu: “Hẹn được bọn họ liền thông báo cho tôi.”

Lạc Thụy tuy có lòng nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi nhiều, anh ta cất tài liệu, cười nhìn cô: “Được, tôi sẽ nhanh chóng hẹn ba người bọn họ đến Ngự Yến Lầu, nếu Tổng giám đốc phu nhân không có chuyện gì khác, vậy tôi liền đi trước.”

“Trợ lý Lạc đi thông thả, chuyện này trước tiên cứ giữ bí mật, không cần nói cho Tư Hạo.”

Lạc Thụy nghe vậy, sâu kín nhìn Lê Hiểu Mạn, sau đó cười nói: “Tổng giám đốc phu nhân yên tâm, cô không cho tôi nói, tôi tuyệt đối giữ bí mật, vậy tôi đi đây.”

Chương 766: Người nhà không có thù qua đêm...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi Lạc Thụy rời đi, Lê Hiểu Mạn nhìn thời gian, thấy Tiểu Nghiên Nghiên sắp tan học, liền thu dọn một chút, đang định đi đón Nghiên Nghiên, nhận được điện thoại Lê Văn Bác gọi tới.

“Anh Văn Bác, sao gọi cho em?”

“Mạn Mạn, ba anh...”

Thanh âm Lê Văn Bác nghe có chút ngưng trọng, muốn nói lại thôi.

Nghe ra thanh âm Lê Văn Bác không đúng, cô nhú mày, lo lắng hỏi: “Anh Văn Bác, cậu thế nào?”

“Mấy ngày trước ba vô tình té lộn mẻo ở nhà, chân trái gãy xương.”

“Cái gì?” Lê Hiểu Mạn cả kinh, trong mắt lộ ra lo âu và đau lòng: “Anh Văn Bác, sao bây giờ anh mới nói?”

“Là ba không cho anh nói, sợ em lo lắng.”

“Bây giờ em liền đi qua thăm cậu, bất kể thế nào, hai người đều là người thân của em.”

Mặc dù cô biết Lê Tố Phương không phải mẹ ruột cô, Lê Chấn Hoa cũng không phải cậu ruột cô, Lê Văn Bác cũng không phải anh họ cô,

nhưng trong lòng cô vẫn xem họ là người thân.

Cho nên Lê Chấn Hoa té nghiêm trọng như vậy, cô không thể nào không nghe thấy không hỏi thăm.

Sau đó cô gọi cho Long Tư Hạo, nói anh đi đón Tiểu Nghiên Nghiên, cũng nói cho anh cậu cô bị té gãy chân, mau đến xem.

Cúp điện thoại, cô đi ra ngoài, trực tiếp đến tiểu khu Kim Lai chỗ cậu cô ở.

Vì Lê Chấn Hoa té rất nặng, sinh hoạt không cách nào tự lo liệu, Lê Văn Bác phải chăm sóc ông, nên không đến công ty.

Lúc Lê Hiểu Mạn chạy tới, Lê Văn Bác đang nấu cơm cho Lê Chấn Hoa, cô hỏi Lê Văn Bác tình hình của Lê Chấn Hoa liền đi vào phòng ông.

Chân trái Lê Chấn Hoa còn bó thạch cao, nửa nằm trên giường, cả người nhìn qua gầy đi rất nhiều, sắc mặt cũng rất tiều tụy.

Ông thấy Lê Hiểu Mạn tới, hơi kinh ngạc.

“Mạn Mạn, con... sao con tới đây?”

Lê Hiểu Mạn để xuống hộp dinh dưỡng cao cấp mua cho ông xuống, đi tới bên cạnh ông, ngồi xuống, ánh mắt lo lắng đau lòng nhìn ông.

“Cậu, cậu cảm thấy thế nào rồi? Cậu té nghiêm trọng như vậy, tại sao không nói sớm cho con? Cậu té lúc nào? Sao xuất viện rồi?”

Lê Chấn Hoa thấy Lê Hiểu Mạn mặt đầy lo âu, liên tục hỏi một chuỗi câu hỏi, trên mặt tiều tụy tái nhợt của ông nổi lên nụ cười: “Mạn Mạn,

cậu không muốn làm con lo lắng mới không cho Văn Bác nói cho con, con đừng lo, cậu không sao, không hề đau chút nào, cậu không muốn ở lại trong bệnh viện, ở nhà thoải mái hơn.”

“Cậu...” Lê Hiếu Mạn nhìn Lê Chấn Hoa, mắt đầy đau lòng.

Mặc dù trước kia cậu thích đánh bạc, làm người không đàng hoàng, nhưng biết sai có thể sửa, nhiều năm qua, cậu cô thay đổi, cô đều thấy rõ.

Bây giờ cậu không hút thuốc không say rượu không đánh bạc, đã hoàn toàn biến thành một người tốt, nhưng ông cũng hơn 50 rồi, còn phải bận rộn chuyện nhà hàng bận rộn chuyện nhà, rất mệt mỏi, có khi cô cũng muốn khuyên ông tìm một người bạn, như vậy thì có người chăm sóc ông.

Dẫu sao một người đàn ông không thích hợp làm việc nhà cho lắm.

Lê Chấn Hoa thấy cô kêu một tiếng cậu liền không lên tiếng, ông cười hỏi: “Mạn Mạn, muốn nói gì cứ việc nói, với cậu còn có gì không dám nói.”

Lê Hiếu Mạn cau mày: “Cậu, con cảm thấy cậu cần một người chăm sóc, cậu tìm một người bạn đi, con nghĩ anh Văn Bác sẽ không ngại.”

Lời cô khiến Lê Chấn Hoa xấu hổ: “Mạn Mạn, cậu cũng từng tuổi này, còn tìm bạn gì, cứ vậy đi.”

Lê Hiếu Mạn liếc mắt chân bó thạch cao của ông, ngẩng đầu, ánh mắt đau lòng nhìn khuôn mặt tiều tụy, giọng kiên quyết: “Không thể cứ vậy được, nếu cậu gặp người thích hợp...”

Lê Hiếu Mạn càng nói Lê Chấn Hoa càng ngượng: “Mạn Mạn, con đứa nhỏ này đang nói gì đấy? Cậu cũng hơn 50 rồi, nào còn có ai muốn...”

Nói tới đây, ông kéo tay Lê Hiếu Mạn, cười vỗ tay cô: “Mạn Mạn, cậu biết con hiếu thuận, con yên tâm, sau này cậu sẽ chú ý, sẽ không té nữa.”

Lê Hiếu Mạn thờ dài, hai mắt ôn hòa nhìn ông, nhưng vẫn không yên lòng.

Cô đã không còn mẹ, cô không muốn cậu lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Cô cười nhìn ông: “Cậu, vậy đi, con mời người giúp việc tới chăm sóc cậu, dù sao anh Văn Bác cũng là một người đàn ông, vẫn không tỉ mỉ như đàn bà.”

Nghe cô nói muốn mời người giúp việc, Lê Chấn Hoa lập tức cự tuyệt: “Mạn Mạn, không cần mời người giúp việc, con yên tâm, chân cậu chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe.”

“Cậu, tính tình của cậu trở nên quật cường như vậy từ khi nào?” Lê Hiếu Mạn nheo mắt nhìn ông: “Dù sao con cũng mời người giúp việc.”

Lê Chấn Hoa thấy Lê Hiếu Mạn vô cùng quan tâm ông, cho dù biết ông không phải cậu ruột của cô, nhưng vẫn đối với ông như cậu ruột, ông nhớ tới những chuyện mình làm với cô trước kia, cảm thấy vô cùng áy náy.

“Mạn Mạn, cậu làm rất nhiều chuyện tổn thương và có lỗi với con, con còn quan tâm cậu như vậy, con không hận cậu sao?”

Thấy ông mặt đầy áy náy, Lê Hiếu Mạn nắm ngược lại tay ông: “Cậu, chuyện đã qua không cần nói nữa, chúng ta đều là người một nhà, sẽ không có thù qua đêm.”

Lê Chấn Hoa cúi đầu, áy náy trong mắt đậm hơn: “Mạn Mạn, nhưng cậu không phải cậu ruột của con.”

Lê Hiếu Mạn nhướn mày nhìn ông, nở nụ cười nhu hòa: “Ai nói không phải, ở trong mắt trong lòng con, cậu chính là cậu ruột con.”

Lê Chấn Hoa nghe lời này của cô, trong lòng vừa cảm động vừa thêm thẹn với cô, mấy ngày trước mặc dù ông nói cho cô chị ông Lê Tố Phương không phải mẹ ruột của cô, nhưng vẫn còn giấu cô vài chuyện.

Cô hiểu thuận như thế, ông cảm thấy không nên tiếp tục gạt cô, cô có quyền biết ba mẹ ruột của cô, có quyền biết thân thế của cô.

Ông ngẩng đầu nhìn cô, gương mặt tiều tụy ngưng trọng mấy phần: “Mạn Mạn, thật ra cậu còn có chuyện gạt con.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn chăm chú nhìn ông, ánh mắt nghi hoặc: “Cậu còn có chuyện gì gạt con?”

Lê Chấn Hoa nhìn cô một hồi, cau mày, trên mặt viết có tâm sự.

“Mạn Mạn, thật ra con... Con bị mẹ con lén ôm đi từ nhà người khác.”

“Cái gì?” Nghe lời Lê Chấn Hoa, Lê Hiếu Mạn trợn to mắt, ánh mắt mang theo không dám tin nhìn Lê Chấn Hoa: “Cậu, cậu nói gì? Con... con bị mẹ con lén ôm đi từ nhà người khác?”

Chương 767: Nói ra chân tướng nhận con nuôi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bây giờ cô vô cùng kinh ngạc, không thể tin được là mẹ cô, Lê Tố Phương đã lấy đi một đứa trẻ nhà người khác.

Lê Chấn Hoa nhìn nhìn cô gật đầu: “Chính mẹ con nói với cậu.”

Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu nhìn Lê Chấn Hoa, đáy mắt hiện lên cảm xúc phức tạp: “Cậu, sao có thể chứ? Mẹ con... bà ấy tốt như vậy. Bà chưa bao giờ lấy đồ của người khác, sao có thể ôm đứa trẻ nhà người khác đi được chứ?”

“Mạn Mạn, đây là sự thật. Cậu không lừa cháu.”

“Sao mẹ cháu lại phải làm như vậy?”

Nghe được chuyện người mẹ cô luôn yêu quý bất chợt biến thành người bắt cóc đứa trẻ nhà người khác, cô cảm thấy rất đau lòng, và cũng không thể tin được.

Cho tới giờ, cô vẫn luôn cảm thấy nhân cách của mẹ rất tốt, mặc dù hơi ít nói, nhưng cần kiệm, chất phác, thiện lương, không ao ước tiền của, vô cùng kiên định, đàng hoàng.

Cô dùng cách nào cũng không thể hình dung một người có tính cách như vậy lại có thể bắt một đứa trẻ đi được.

Đáy mắt cô hiện lên vẻ thất vọng, người mẹ mà cô luôn kính yêu, sao lại...

Lê Chấn Hoa thấy cô nhú mày, trong mắt mắt mát thì cúi đầu nói: “Mạn Mạn, mẹ cháu đưa cháu đi là có nguyên nhân, cháu đừng trách mẹ mình, về phần nguyên nhân thì lần trước cậu đã nói với cháu rồi.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn nhìn Lê Chấn Hoa: “Cậu, mẹ mang cháu đi vì muốn xoay chuyển Hạ tổng sao? Chỉ vì nguyên nhân này sao?”

Trong lòng cô vẫn không tin, cô cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy. Mẹ cô không thể nào chỉ vì muốn xoay chuyển Hạ Thanh Vinh mà lén bắt cô đi, lý do này quá khiên cưỡng.

Lê Chấn Hoa thấy cô không tin thì ánh mắt lóe lên: “Mạn Mạn, cháu cũng biết tính cách của mẹ cháu. Bà ấy không thích nói chuyện, chuyện gì cũng giấu trong lòng. Chị ấy cũng chẳng nói nhiều với cậu, chỉ bảo lúc ôm cháu khỏi Trầm gia, cũng là lúc trốn khỏi Trầm gia.”

“Trầm gia?” Lê Hiếu Mạn nhìn ra Lê Chấn Hoa còn điều ngấp ngừng, cô nhú mày nói: “Cậu, cậu còn chuyện chưa nói cho cháu biết phải không? Cháu rất muốn biết sao mẹ lại mang cháu đi? Nhất định là còn nguyên nhân khác đúng không? Cháu không tin chỉ vì bà muốn xoay chuyển người kia.”

“Mạn Mạn, nếu biết mẹ cháu là vì nguyên nhân khác, nhất định cháu sẽ rất thất vọng. Cậu không nói cho cháu, vì muốn tốt cho cháu thôi.”

Lê Chấn Hoa càng nói như vậy, cô càng muốn biết nguyên nhân.

Cô nhìn Lê Chấn Hoa: “Cậu, cậu đừng gạt cháu, hãy nói toàn bộ cho cháu biết. Cháu rất muốn biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”

Lê Chấn Hoa thấy cô kiên trì muốn biết, thần sắc ngưng trọng: “Mạn Mạn, đừng trách mẹ cháu, bà ấy là người có suy nghĩ ích kỉ, nhưng đưa cháu đi cũng chẳng khác gì cứu cháu cả.”

“Cứu cháu?” Lê Hiểu Mạn nghi ngờ và không hiểu nhìn Lê Chấn Hoa.

Lê Chấn Hoa nhẹ gật đầu, sau đó tiếp tục nói: “Mẹ ruột cháu sinh cháu ra ở Trầm gia. Nhưng lúc đó chưa kết hôn đã có con, ông ngoại cháu cảm thấy rất mất mặt với mẹ ruột của cháu, nên bảo bà ấy bỏ con. Bà ấy không chịu, còn kiên trì muốn sinh cháu, có điều ông ngoại cháu không chịu thừa nhận cháu, còn muốn bóp chết cháu. Mẹ cháu lúc ấy làm người giúp ở Trầm gia, dù mới chăm sóc cháu và mẹ cháu, Trầm Thi Vi một tháng, đã có lần nhìn thấy ông ngoại cháu muốn bóp chết cháu, biết cháu không thể sống nổi ở Trầm gia nên đã đưa cháu đi khỏi Trầm gia. Mẹ cháu nói lúc lên đưa cháu đi, vừa có thể cứu cháu, lại vừa có thể xoay chuyển cha cháu.”

Lê Chấn Hoa nhìn Lê Hiểu Mạn nói xong, cúi thấp đầu xuống, trong mắt là cảm xúc phức tạp, trong lòng vẫn cảm thấy áy náy như cũ, vì biết bản thân không thể nói sự thật cho Lê Hiểu Mạn biết.

Như việc chị ông, Lê Tố Phương ban đầu đưa cô đi còn có một nguyên nhân, hưng nguyên nhân này chị ông cũng chưa từng trực tiếp nói với ông.

Ông nhớ có lần, vì đánh bạc thiếu nợ, chị ông lúc quở trách đã lỡ miệng, nói nếu như ban đầu không phải vì thay ông gánh khoản nợ này thì cũng sẽ không bị người sai khiến...

Chị ông chưa nói phần sau, nhưng theo suy đoán của ông thì chính là chuyện đưa Lê Hiểu Mạn rời khỏi Trầm gia.

Chuyện này chưa có xác nhận, chỉ là suy đoán của ông, cho nên ông cũng không nói cho Lê Hiếu Mạn.

Nghe Lê Chấn Hoa nói xong, trong lòng Lê Hiếu Mạn hơi khó khăn, hóa ra ông ngoại cô không thích cô, còn muốn bóp chết cô.

Sao ông lại có thể nhẫn tâm đến thế?

Mẹ ruột cô là Trần Thi Vi, vậy cha cô là ai?

Che đi tia bi thương trong lòng, cô ngẩng đầu nhìn Lê Chấn Hoa hỏi: “Cậu, những điều lúc nãy là mẹ cháu nói với cậu sao? Cha ruột cháu là ai?”

Lê Chấn Hoa không suy nghĩ nữa, gật đầu, sau đó lại than thở nói: “Ai, Mạn Mạn, ông ngoại cháu lúc ấy nếu biết cha ruột cháu là ai, cũng sẽ không bắt mẹ bỏ cháu. Cậu biết những điều này đều là do mẹ cháu nói với cậu, bà ấy luôn bảo cậu không được nói cho cháu biết, sợ sau khi cháu biết thì sẽ trách bà ấy đưa cháu đi, cũng sợ cháu cảm thấy buồn lòng.”

Lê Hiếu Mạn nhú mày, tâm tình phức tạp: “Cháu...”

Gọi Trần Thi Vi là mẹ cô còn chưa nói, dù sao chưa từng ở bên cạnh bà, trong lòng đương nhiên có ngăn cách.

Ngừng một chút, cô mới tiếp tục hỏi: “Vậy Trần phu nhân sau đó thế nào?”

Lê Chấn Hoa lắc đầu: “Mạn Mạn, cậu cũng không biết mẹ ruột cháu đi đâu, nghe nói sau khi cháu bị đưa đi, bà ấy đã ra nước ngoài, còn ông ngoại cháu vào năm thứ hai sau khi mẹ cháu ra nước ngoài cũng chuyển đi, giờ sống hay chết cậu cũng không rõ nữa.”

Ra nước ngoài? Chuyển đi?

Những người có quan hệ máu mủ với cô giờ đều không ở thành phố K, đáy mắt cô hiện lên vẻ mất mát.

Hít một hơi thật sâu, cô dùng đôi mắt bình thản nhìn Lê Chấn Hoa: “Cậu, cảm ơn cậu đã nói cho cháu biết nhiều như vậy.”

Lê Chấn Hoa trong lòng cảm thấy vô cùng hổ thẹn: “Mạn Mạn, cậu giấú cháu lâu như vậy, cậu cảm thấy rất có lỗi.”

lhn nhìn Lê Chấn Hoa nhẹ nhàng nói: “Cậu, cậu không cần phải thấy có lỗi với cháu, cũng đừng tạo áp lực với bản thân, giờ cậu nói cũng không muộn.”

Lê Chấn Hoa ngẩng đầu nhìn cô, nghi ngờ hỏi: “Mạn Mạn, giờ cháu biết chân tướng rồi thì định làm gì? Đi tìm cha mẹ ruột của mình sao?”

Cha không biết là ai, mẹ thì ra nước ngoài, nghe mấy chữ cha mẹ ruột, trong lòng Lê Hiểu Mạn hơi trầm xuống.

Lê Chấn Hoa nhìn Lê Hiểu Mạn nhíu mày, đang muốn nói gì, Lê Văn Bác liền mang canh xương vào.

Lê Hiểu Mạn thấy anh đi vào thì nhận lấy món canh, sau đó nhìn Lê Chấn Hoa điềm đạm nói: “Cậu, để cháu giúp cậu.”

“Mạn Mạn, cậu tự ăn là được rồi, cậu là do chân không tiện chứ tay đâu phải không dùng được, cứ để cậu tự đi.”

Lê Chấn Hoa nói xong đang muốn cầm bát canh xương trong tay lhn,

Lê Hiếu Mạn nhìn ông nói: “Cậu, để cháu đi.”

Chương 768: Đi đâu chụp áo cưới

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Chấn Hoa thấy cô muốn dứt cho mình thì thôi không kiên trì muốn lấy canh trong tay cô nữa, chỉ là trong lòng càng cảm thấy áy náy hơn.

Ông cảm thấy chị mình sau khi đưa Lê Hiếu Mạn đi rồi đối xử tốt với cô, hẳn là vì cảm thấy có lỗi với cô.

Mà nguyên nhân xa cách với Lê Hiếu Mạn sau này ông cũng không biết.

Giúp Lê Chấn Hoa ăn xong, Lê Hiếu Mạn nói mấy câu với ông, để cho Lê Văn Bác ở lại chăm sóc Lê Chấn Hoa, sau đó cô mang bát xuống bếp rửa.

Cô rửa xong cũng đúng lúc Lê Văn Bác đang ra khỏi phòng Lê Chấn Hoa.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn đi lên phía trước, thấy Lê Chấn Hoa nghi ngại, cô mới ngẩng đầu nhìn Lê Văn Bác sắc mặt không tốt lắm: “Anh Văn Bác, em có lời muốn nói với anh, chúng ta ra sân thượng được không.”

Lê Văn Bác gật nhẹ đầu đi theo cô.

Lên sân thượng, Lê Hiếu Mạn xoay người về phía anh, đôi mi thanh

tú nhíu chặt: “Anh Văn Bác, giờ thân thể cậu không tốt như trước, năm nào cũng mệt đi không ít, nhưng cậu vừa phải bận rộn chuyện trong cửa hàng, vừa trong nhà, thật quá sức, cậu cần người chăm sóc, mà anh không thể thời thời khắc khắc chăm sóc cậu, vậy nên...”

Lê Văn Bác cắt ngang lời cô, nhìn sâu vào mắt cô: “Mạn Mạn, anh biết em muốn nói cái gì? Em muốn anh sớm kết hôn đi đúng không?”

Lê Hiếu Mạn nhìn anh gật nhẹ đầu: “Anh hiểu là được rồi, giờ cậu rất mong anh kết hôn sinh con, anh đừng làm cậu thất vọng. Nếu như anh gặp được cô gái nào tốt cũng đừng bỏ lỡ.”

Lê Văn Bác nhíu chặt mày, đáy mắt hiện lên vẻ mất mát nồng đậm, buồn bã nói: “Mạn Mạn, anh biết phải làm gì.”

“Em sẽ trở lại thăm cậu, giờ em về nhé.”

Dứt lời, cô liền đi vào phòng khác, đi thẳng tới cửa.

Ngay sau đó, Lê Văn Bác thấy cô đi ra cửa, liền nói: “Mạn Mạn, để anh đưa em đi.”

Lê Hiếu Mạn mở cửa, nhướn mày cười: “Không cần đâu, anh ở lại chăm sóc cậu đi.”

Nghe cô nói không cần, trong lòng Lê Văn Bác càng thêm mất mát, anh vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn cô rời đi, cho đến khi thân ảnh cô biến mất ở cửa, anh vẫn nhìn theo hướng đó.

Lê Hiếu Mạn vừa đi ra liền nhận được điện thoại của Long Tư Hạo.

“Vợ có cần chồng đi đón không?”

“Không cần đâu, tự em về được rồi, em không muốn chồng mệt.”
Vừa nghe thấy giọng nói trầm thấp quen thuộc của Long Tư Hạo, vì biết tình hình sức khỏe của anh nên trong lòng liền cảm thấy không tốt.

Chỉ cần Long Tư Hạo và Nghiên Nghiên ở bên cạnh là cô đã đủ hài lòng rồi.

“Thật sự không cần?” Giọng nói trầm thấp dễ nghe của Long Tư Hạo lại vang lên bên tai cô.

“Ừm! Không cần đâu, em tự về được rồi.”

...

Cúp máy xong, cô rút cuộc cũng tới chỗ xe.

Khi mở cửa xe chuẩn bị ngồi vào, lại thấy chồng cô, Long Tư Hạo đang ngồi ở vị trí lái xe.

“Tur Hạo...” Cô mở lớn mắt, kinh ngạc nhìn anh: “Sao anh lại ở đây?”

Sau đó cô nhìn chỗ ngồi phía sau, hỏi anh: “Nghiên Nghiên đâu anh?”

Long Tư Hạo dịu dàng nhìn cô: “Lạc Thụy đưa con bé về biệt thự Thủy Lộ rồi.”

Lê Hiểu Mạn gật đầu, sau đó ngồi vào trong xe.

Sau khi cô ngồi vào xe, Long Tư Hạo nghiêng người lại gần cô, thắt dây an toàn cho cô.

Nhìn người đang ông tuấn mỹ lại tỉ mỉ ôn nhu như vậy, Lê Hiểu Mạn hạnh phúc cười: “Cảm ơn ông xã.”

Long Tư Hạo khẽ nhướn mày, ánh mắt dịu dàng nhìn cô: “Cảm ơn chồng mà chỉ nói thôi sao? Không có hành động kèm theo sao?”

Lê Hiểu Mạn cười, nghiêng người tới gần anh, chủ động định hôn lên môi anh, thì anh nghiêng mặt, cô lại hôn lên một cái, anh lại quay sang phải để cô hôn một cái nữa.

Lúc cô chuẩn bị lùi lại, Long Tư Hạo giữ lấy eo cô, ngón tay thon dài chỉ vào môi mình: “Vợ, còn chỗ này nữa.”

Lê Hiểu Mạn dịu dàng đáng yêu nhìn anh, sau đó hôn lên môi anh.

Long Tư Hạo thấy cô ngày càng nhu hòa, trong mắt đong đầy hạnh phúc, giọng nói trầm thấp: “Cậu em thế nào rồi?”

Lê Hiểu Mạn hơi nhíu mi: “E là còn phải nằm trên giường một thời gian dài nữa.”

Long Tư Hạo vươn tay vuốt chỗ nhíu mày của cô, ánh mắt cương chừa: “Hiểu Hiểu, đừng quá lo lắng, cậu em rồi sẽ ổn thôi.”

Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu nhìn Long Tư Hạo gật đầu: “Ừm.”

Cô lại lo lắng nói: “Cậu cũng lớn tuổi rồi, lúc anh Văn Bác không có ở nhà, em rất không yên lòng, dù sao cậu cũng không còn trẻ, cũng cần một người chăm sóc.”

Long Tư Hạo mắt chừa ý cười nhìn cô: “Cho nên?”

“Em đang nghĩ hay là thuê cho cậu bảo mẫu, hoặc là...”

Long Tur Hạo cười, nói tiếp lời Lê Hiếu Mạn: “Tìm giúp một người bạn.”

“Ừ.” Lê Hiếu Mạn cười gật đầu: “Chồng hiểu em như vậy, thật đúng là một người chồng tốt, vợ chỉ muốn yêu chồng mãi thôi.”

“Yêu chồng mãi thôi?” Mắt Long Tur Hạo sáng ngời, đáy mắt tràn ngập ý cười, môi mỏng vẽ ra nụ cười mê hoặc, hài hước nói: “Được chúng ta trở về lập tức yêu chồng mãi thôi.”

Dứt lời, anh liền khởi động xe, như mảnh hổ lao ra khỏi khu dân cư, tựa như đang rất khẩn cấp về nhà yêu đương với Lê Hiếu Mạn.

Ý của anh là gì, Lê Hiếu Mạn đương nhiên hiểu rõ.

Nhìn Long Tur Hạo lái xe gấp gáp, gương mặt cô đỏ lên vài phần, chồng cô thật là "hư".

Cô bảo yêu anh mãi thôi đâu phải là ý kia, vậy mà anh cứ muốn hiểu theo ý đó.

Đúng là một người đàn ông "hư" mà, nhưng đây lại là người cô yêu đến tận xương tủy.

Bọn họ đêm đã đúng như vậy, Long Tur Hạo thật lo lắng cho thân thể của anh, nhưng Long Tur Hạo hết lần này tới lần khác không tiết chế lại.

Ngày hôm sau, Long Tur Hạo không tới công ty, mà gọi Lê Hiếu Mạn dậy, muốn đưa cô đi thử áo cưới.

Dù bây giờ còn rất nhiều chuyện chưa xử lý tốt, người thần bí kia còn

chưa bắt được, nhưng anh không muốn chờ đợi thêm nữa.

Lấy giấy chứng nhận, chụp ảnh áo cưới, tiến hành hôn lễ, không thiếu phần nào.

Giờ đã có giấy chứng nhận, nhưng còn chưa chụp ảnh áo cưới, chưa thể làm hôn lễ đối với anh là một tiếc nuối lớn, hơn nữa, anh cũng không muốn ủy khuất Hiếu Hiếu.

Anh muốn làm một hôn lễ thật lớn, khiến cho cả thế giới biết Hiếu Hiếu chính là vợ của anh.

Vậy nên anh muốn tiến hành hôn lễ sớm một chút, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Gọi Lê Hiếu Mạn dậy xong anh liền đi bế cô vào phòng tắm, lấy kem đánh răng cho cô, sau khi cô đánh răng xong thì rửa mặt cho cô, sau đó bên cạnh phục vụ chu đáo từ mặc quần áo, chải đầu.

Không tới nửa giờ sau khi dậy, Lê Hiếu Mạn đã ăn mặc rất chỉnh tề.

Nhìn mình trong gương, cô cười nhìn Long Tư Hạo: "Tư Hạo, anh nghĩ chúng ta nên chụp ảnh ở đâu cho đẹp?"

Thật ra thì cô cũng sớm muốn đi chụp ảnh. Được chụp ảnh áo cưới với người mình yêu là một chuyện rất hạnh phúc.

Vậy nên sau khi bị anh đánh thức, nói muốn đi chụp ảnh cưới, cô liền rất phối hợp dậy theo.

Long Tư Hạo trong mắt tràn ngập nụ cười nhìn Lê Hiếu Mạn, ánh mắt yêu chiều: "'Duyên kiếp này", "Thiên trường địa cửu", "Yêu", "Trăm năm hạnh phúc", mấy tiệp áo cưới này em muốn đến đâu?"

Hay chúng ta ra nước ngoài chụp?”

- -Huyền Huyền có lời muốn nói--

Người thần bí chưa từng xuất hiện, chỉ có cái tên, sau này người này sẽ chính thức lộ diện, về nguyên nhân thì nhất định là có liên quan đến việc chụp ảnh của Hiếu Hiếu và Long Tư Hạo, vậy nên họ có thể thuận lời chụp ảnh cưới không? Người thần bí sẽ mặt đối mặt với Hiếu Hiếu.

Chương 769: Bất ngờ, đá kim cương giá trên trời.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nhìn anh: “Đừng chụp ở nước ngoài, mấy tiệm này cũng không tệ, là chồng đã tìm hiểu trước sao? Ừm, cũng rất được, nên chọn chỗ nào...”

Cô dừng lại nhìn Long Tư Hạo, cười: “Thật khó chọn, không bằng chúng ta mỗi nơi đi chụp một lần được không?”

“Haha...” Long Tư Hạo cười, ánh mắt cứng chiều, cúi đầu hôn lên môi cô: “Vợ làm cho chồng yêu đến chết mất, mỗi chỗ cũng được, ngày kỉ niệm hàng năm cũng đi chụp, tốt nhất là chụp đến từng tiệm áo cưới trên thế giới này.”

Lê Hiểu Mạn mở lớn mắt: “Chụp đến từng tiệm áo cưới?”

Nghe đến việc anh nói ngày kỉ niệm hàng năm đều có thể đi chụp ảnh, cô cảm thấy hạnh phúc lan tràn toàn thân.

Mặc dù cảm thấy việc chụp sau này có thể hơi không làm được, nhưng chỉ nghĩ đến suy nghĩ này của chồng mình muốn hàng năm đều chụp áo cưới là cô lại thấy hạnh phúc, cũng suy nghĩ có thể làm được.

Đợi đến khi họ già, lấy ảnh hai người chụp ở tất cả tiệm áo cưới, chỉ nghĩ đến đã muốn cười hạnh phúc rồi.

Long Tư Hạo nhìn ánh mắt kinh ngạc của cô, cười: “Anh muốn chụp ảnh cưới cả đời với vợ, đến già cũng không ngừng.”

“Chồng...” Cô nhào vào ngực anh, hai tay mảnh khảnh ôm chặt thắt lưng anh: “Lấy anh làm chồng là điều em hạnh phúc nhất, anh vừa lãng mạn, lại biết lo cho gia đình, vừa đẹp trai lại nhiều tiền, vừa yêu em còn chung thủy, bên ngoài hay trong nhà, trên giường dưới giường...”

Nói đến “trên giường dưới giường”, gương mặt Lê Hiểu Mạn lại nhanh chóng đỏ lên.

Long Tư Hạo nhìn cô, ánh mắt sáng rực: “Hửm? Trên giường dưới giường cái gì?”

Lê Hiểu Mạn chôn sâu gương mặt đỏ bừng của mình vào ngực anh, khóe môi tràn ngập ý cười, nói ra ba chữ: “Đều tuyệt cả.”

“Ha ha...”

Đàn ông ai cũng thích được người phụ nữ mình yêu khen ngợi, hơn nữa còn là khen ngợi lúc trên giường, Long Tư Hạo cười lớn, ôm chặt Lê Hiểu Mạn, mãi nguyện cười: “Hiểu Hiểu... Vợ, anh yêu em.”

Mặc dù đã từng nghe ba chữ "anh yêu em" kia rất nhiều lần, nhưng mỗi lần nghe được đều làm cho Lê Hiểu Mạn rung động không thôi.

Cô cười trả lời: “Em cũng vậy, yêu anh, yêu rất rất nhiều.”

Đột nhiên một giọng nói non nớt vang lên.

“Cha với mẹ thật là dài dòng quá, yêu đương liên tục vẫn chưa kết thúc sao?”

Từ giọng nói đi tới chính là Tiểu Nghiên Nghiên đã mặc chỉnh tề đi tới.

Sau đó cô bé ngẩng đầu nhìn Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo, cười ngọt ngào: “Daddy, mẹ, buổi sáng tốt lành.”

“Nghiên Nghiên buổi sáng tốt lành.”

Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo đồng thanh lên tiếng.

Tiểu Nghiên Nghiên đi tới giữa Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay hai người: “Cha, mẹ, không phải hai người muốn đi chụp ảnh cưới sao? Giờ có thể lên đường chưa?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, sau đó ngẩng đầu nhìn Long Tư Hạo: “Nghiên Nghiên cũng đi sao?”

Tiểu Nghiên Nghiên cười cười: “Đương nhiên con muốn đi, con là kết tinh tình yêu của cha và mẹ, là minh chứng tốt nhất cho hạnh phúc của hai người, cho nên con phải đi, không đi không được.”

Lê Hiểu Mạn híp mắt nhìn cô bé: “Có phải là con muốn nhân cơ hội không phải đến trường không?”

Tiểu Nghiên Nghiên che miệng, chớp chớp mắt: “Ai nha! Sao lại có thể bại lộ nhanh như vậy, mẹ, sao mẹ có thể nhìn bên ngoài mà đoán được tâm tư người ta vậy, người ta rất là bối rối đó nha!”

Lê Hiểu Mạn hơi co rút khóe môi, không biết mấy câu con gái mình học có phải là từ trên mạng không, đôi khi nói mấy câu làm cô cũng phải ngạc nhiên.

Quyết định chọn nơi chụp, Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn gọi điện sắp xếp một chút.

Sau khi ăn sáng, anh liền tự mình lái xe đưa Lê Hiểu Mạn và Tiểu Nghiên Nghiên tới tiệm áo cưới nổi danh nhất, đắt tiền nhất: “Duyên kiếp này” để chụp ảnh.

Đến nơi, vừa xuống xe, quản lý cửa hàng đã mỉm cười lễ phép cung kính tiến lên đón tiếp.

“Long tổng, Lê tiểu thư, Nghiên Nghiên tiểu thư, chào mừng tới “Duyên kiếp này”.

Lúc này, những nhân viên đứng hai hàng bên ngoài nghe thấy quản lý nói thì tiếp đó đồng loạt lên tiếng.

“Long tổng, Lê tiểu thư, Nghiên Nghiên tiểu thư, chào mừng tới “Duyên kiếp này”.”

Lê Hiểu Mạn thấy vậy thì ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Long Tư Hạo, đáy mắt giấu một tia nghi ngờ.

Tất cả nhân viên làm việc ở đây đều xếp hàng chào đón, dọc đến đường ra thang máy mười tầng.

Cho đến khi họ đi tới chỗ thang máy, những giọng nói chào mừng cứ liên tiếp vang lên.

Đến khu vực vip, điều làm Lê Hiểu Mạn không ngờ chính là thợ trang điểm, nhiếp ảnh gia, nhà thiết kế, hậu cần đều đã chờ ở đây cả.

Cô, Long Tư Hạo và Tiểu Nghiên Nghiên vừa mới xuất hiện, họ liền đồng loạt nói: “”Long tổng, Lê tiểu thư, Nghiên Nghiên tiểu thư, chào

mừng tới "Duyên kiếp này".

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn ngẩng đầu nắm chặt tay Long Tur Hạo, mím môi cười: "Tur Hạo, có phải anh đã sớm sắp xếp xong xuôi mọi chuyện?"

Long Tur Hạo nắm tay cô, yêu thương cười: "Lần đầu anh và vợ chụp ảnh cưới, đương nhiên mọi thứ phải chuẩn bị sẵn sàng."

Lê Hiếu Mạn cảm động nhìn anh: "Anh chuẩn bị từ lúc nào?"

Long Tur Hạo cưng chiều cười: "Lúc em chưa biết ấy, trước thờ lễ phục đã, nhắm mắt lại đi."

Lê Hiếu Mạn ngạc nhiên nhìn anh: "Thờ lễ phục sao lại phải nhắm mắt?"

Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt bên cạnh, cười ngọt ngào: "Vì daddy muốn tạo cho mẹ bất ngờ đó."

Dứt lời, Tiểu Nghiên Nghiên cười nhìn Long Tur Hạo: "Daddy, con nói có đúng không?"

Chương 770: Bất ngờ, đá kim cương giá trên trời.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo xoa đầu Tiểu Nghiên Nghiên: “Bảo bối hiểu cha như vậy, đúng là cha muốn tạo cho mẹ con sự bất ngờ.”

Sau đó anh ngẩng đầu nhìn Lê Hiểu Mạn: “Hiểu Hiểu, ngoan, trước nhắm mắt lại, anh không bảo mở thì đừng mở mắt nhé.”

Với sự bất ngờ của Long Tur Hạo, Lê Hiểu Mạn cười chờ đợi, nhanh chóng nhắm mắt lại.

Sau đó, Long Tur Hạo nắm lấy tay cô, đưa cô đi tới chỗ lễ phục có một chiếc tủ kính pha lê.

Đứng lên, anh cười nói với Lê Hiểu Mạn: “Hiểu Hiểu, có thể mở mắt được rồi.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn từ từ mở đôi mắt xinh đẹp ra.

Mà trong giây phút mở mắt ra đó, cả người cô liên kinh ngạc, rung động nhìn chiếc váy cưới được thiết kế đặc biệt tỏa ra ánh sáng rực rỡ được đặt trong tủ kính.

Trước ngực bộ váy cưới có một viên kim cương 504 cara, trên mặt váy gắn trên châu, chất liệu Ý cao cấp, hòa cùng ánh đèn thủy tinh bên trong mà bộ váy cưới lung linh mờ ảo, ánh sáng tỏa ra bốn phía.

Thiết kế của váy có đuôi váy rất dài, tượng trưng cho hôn nhân thật dài lâu, đoan trang, nhã nhặn, hàm ý sâu sắc.

Quản lý hiệu ảnh thấy Lê Hiếu Mạn kinh ngạc nhìn chiếc váy thật lâu thì cười giới thiệu: “Lê tiểu thư, đây là áo cưới kim cương mà Long tổng một tháng trước đã đặt riêng cho cô. Chiếc váy này đều do nhà thiết kế nổi tiếng thế giới và ba trăm nhân công cùng nhau làm nên, được làm từ sợi tơ Lace, chi phí không dưới chín con số.”

Long Tư Hạo thấy Lê Hiếu Mạn cứ luôn kinh diễm nhìn chiếc áo cưới, trong mắt tràn đầy yêu chiều: “Hiếu Hiếu, em thích chiếc váy này không? Nếu không thích anh sẽ bảo người làm lại.”

Lê Hiếu Mạn thu hồi ánh mắt khiếp sợ, hốc mắt đỏ lên, trong lòng cảm động nhìn Long Tư Hạo, thiếu chút nữa đã khóc lên.

Cô nghẹn ngào nói: “Tư Hạo, em rất thích, vô cùng thích, cảm ơn chồng, em thật sự rất... thích...”

Nói xong lời cuối, cô không kiềm được sự xúc động mà khóc.

“Tư Hạo...” Đột nhiên cô nhào vào ngực anh, ôm chặt lấy anh, bị cảm động làm đầu óc hỗn loạn.

Cô hoàn toàn không nghĩ tới Tư Hạo vậy mà lại vì cô chuẩn bị áo cưới, cô còn tưởng việc anh nói đi chụp áo cưới hôm nay là quyết định nhất thời.

Anh luôn chu đáo lo lắng cho mọi chuyện, mỗi việc anh làm đều luôn khiến cô cảm động không thôi.

Long Tư Hạo cúi đầu nhìn trong đôi mắt xinh đẹp của cô chứa đầy nước mắt, anh lau khóe mắt cô, sau đó đưa tay cô lên hôn, yêu

thương nhìn cô, buồn cười hỏi: “Hiểu Hiểu, đừng khóc vội, mắt bị sưng trang điểm không được đẹp đâu, lần này là chụp ảnh, nhưng ảnh phải đặt tại hôn lễ của chúng ta, nếu mà mắt em sưng tấy, anh thì không sao nhưng mà không thể để em cảm thấy không thích được.”

Lê Hiểu Mạn cười: “Tur Hạo, cảm ơn anh, anh thật sự tốt lắm.”

Long Tur Hạo cúi đầu hôn môi cô: “Trước đi vào thay lễ phục đi.”

“Ừm!” Lê Hiểu Mạn gật đầu, cùng thợ trang điểm và nhà thiết kế vào phòng thay đồ trang điểm.

Mặc chiếc váy cưới đính kim cương, cô giống như tiên nữ xinh đẹp kinh diễm, làm người ta không thể rời mắt.

“Oa, Lê tiểu thư thật đẹp quá, thật sự rất đẹp, chiếc áo cưới này cũng rất đẹp.”

“Lê tiểu thư, Long tổng đối với cô thật tốt, chúng tôi thật hâm mộ cô.”

...

Nghe thấy lời của họ, Lê Hiểu Mạn ngồi trước gương trang điểm trong mắt tràn ngập nụ cười, nhìn người trong gương mặc váy cưới xinh đẹp chính là mình, cô hạnh phúc mỉm cười.

Bởi vì ánh mắt cô luôn nhìn vào gương trang điểm, vì vậy tình hình sau lưng cô đều thấy rõ.

Phòng hóa trang này có cả phòng thay đồ, cách mặt kính không quá ba bước.

Đột nhiên, cô thấy một bóng đen lén khỏi phòng thay đồ.

Trong tay hắn cầm hai ống tiêm, lắc mình một cái, động tác cực nhanh ném vào sau gáy hai thợ trang điểm cho Lê Hiếu Mạn.

Hai thợ trang điểm mắt nhắm lại, trực tiếp ngã xuống đất.

Thấy thế, Lê Hiếu Mạn mở to mắt, lập tức đứng lên, căn bản không kịp hét lên, kẻ mặc đồ đen kia đã nhanh chóng tiến tới, một bàn tay bung kín miệng cô, tay kia lôi ra một con dao sắc bén kề sát cổ cô.

“Tốt nhất đừng kêu lên, nếu không, tôi lập tức giết cô.”

Hắn mặc áo choàng dài, cả người mặc đồ đen, đeo mặt nạ quý, ánh mắt hung ác ngoan độc, giọng nói lạnh lẽo.

Lê Hiếu Mạn bị bịt miệng cảm thấy trên cổ hơi lạnh lạnh, cô cố gắng giữ bình tĩnh, nheo mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn, dùng ánh mắt hỏi hắn là ai, muốn thế nào?

Kẻ mặc áo đen như đọc hiểu ánh mắt cô, khước môi dưới mặt nạ âm trầm nhếch lên, ánh mắt ngoan lệ, thanh âm lạnh như băng: “Tôi sẽ không cho cô biết tôi là ai đâu, cô vĩnh viễn cũng đừng mong biết được, về phần mục đích của tôi, tôi là cố ý đến cảnh cáo cô, tốt nhất cô đừng gả cho Long Tư Hạo, nếu cô dám cử hành hôn lễ với anh ta, tôi sẽ giết cô, không tin, chúng ta cứ thử xem.”

Nghe thấy lời hắn nói, Lê Hiếu Mạn hơi híp mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

Lúc này cô đưa lưng về phía kệ trang điểm, hai tay cô chống lên đó.

Chương 771: Nguy hiểm, sắp không thờ nổi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô trừng kẻ mặc áo đen không nói gì, hai tay lại khẽ sờ soạng trên kệ trang điểm, xem có thể tìm được thứ gì đối phó với hắn hay không.

Giờ dao trong tay hắn đang kề sát cổ cô, cô cảm thấy hình như đã chảy máu, cho nên tạm thời không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Đột nhiên, người mặc áo đen buông bàn tay che môi cô ra, nhưng dao trên tay kia vẫn còn đặt trên cổ cô.

Ánh mắt hắn âm lệ nhìn cô, ra mệnh lệnh: “Không được chụp ảnh cưới với anh ta.”

Lê Hiểu Mạn đặt tay sau lưng, cố gắng sờ soạng tìm đồ vật sắc nhọn trên kệ trang điểm, nghe thấy kẻ mặc áo đen nói vậy, ánh mắt cô lóe lên nhìn hắn, nhếch môi lạnh lùng hỏi: “Vì sao?”

Kẻ mặc áo đen thấy cô nhìn mình nhưng vô cùng bình tĩnh, ánh mắt càng ngoan lệ nhìn cô, thanh âm như băng: “Cô không sợ tôi?”

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn bình thản nhìn hắn: “Sợ có tác dụng gì? Thật ra anh là ai? Vì sao tôi không được gả cho Tư Hạo?”

Lúc nói những câu này, bàn tay đặt sau lưng cô cầm lấy bình xịt định trang cô.

Cô sờ soạng nửa ngày, không tìm được vật bén nhọn.

Vì phân tán lực chú ý của kẻ mặc áo đen, vì không chọc giận hắn, cho nên giờ hắn có nói gì, cô cũng không kêu cứu.

Bởi vì dao trong tay hắn còn kề trên cổ cô, nếu cô kêu cứu, không chừng hắn sẽ ra tay trước.

Miệng cô có nhanh thế nào cũng không bằng dao của hắn được.

Ánh mắt kẻ mặc áo đen tối tăm nhìn cô, lạnh lùng cười: “Ha ha... Cô không có quyền lợi biết điều này, nhớ kỹ lời tôi nói, nếu cô dám gả cho Long Tư Hạo, dám cử hành hôn lễ với anh ta, tôi sẽ giết cô, à không, trước đó ta sẽ hung hăng tra tấn cô cho đến chết, sau đó phân thây.”

Lê Hiếu Mạn xiết chặt bình xịt định trang, ngón cái nhấn vào, ánh mắt lạnh lùng nhìn kẻ mặc áo đen: “Anh tới cảnh cáo tôi?”

Dừng lại, cô nheo mắt: “Mẹ tôi là anh giết?”

Thân hình kẻ mặc áo đen trước mặt và kẻ mặc áo đen trong tấm hình lần trước Hàn Cẩm Hy đưa cô rất giống nhau, cao to gầy.

Hai tấm hình lần trước, một tấm là chụp toàn thân, một là hình cận cảnh, chỉ có từ phần vai trở lên, nhưng hai tấm hình này chụp cùng một người.

Nếu hắn chính là người trên ảnh, vậy trong tên của hắn hẳn là có một chữ “Tu”.

Nhìn kẻ mặc áo đen trước mặt, cô cũng nhớ đến năm năm trước lúc

cô mới sinh Nghiên Nghiên đến ngày thứ ba cũng có kẻ mặc áo đen xâm nhập vào phòng bệnh muốn cướp Nghiên Nghiên đi rất giống hần, xem ra năm năm trước muốn cướp Nghiên Nghiên đi cũng là hần.

Kẻ mặc áo đen thấy cô đột nhiên như vậy hỏi, chỉ lạnh lùng cong môi cười: “Cô thông minh thật.”

“Đều là anh ép ra.” Lê Hiểu Mạn ánh mắt lãnh liệt nhìn hần nói, đột nhiên giơ tay lên, bình xịt định trang trong tay phun lên hai mắt hần.

Kẻ mặc áo đen nhất thời không tra, bị phun trúng hai mắt, Lê Hiểu Mạn thừa dịp hần theo bản năng nhắm mắt lại lơ lửng sơ hở, tay trái đặt lên mu bàn tay đang cầm dao của hần, tay phải giữ chặt cổ tay hần, lật người lại, đồng thời cô lách qua trái để không bị dao đâm trúng cổ.

Sau khi dao rời khỏi cổ, cô đá vào phía dưới của kẻ đeo mặt nạ quý mặc đồ đen kia.

Kẻ mặc áo đen phản ứng lại, lắc người tránh đi, lập tức ánh mắt hần hung ác, nói cô muốn chết, dao trong tay lại nhắm về phía cô.

Lê Hiểu Mạn thấy hần đâm đến, cô căn bản không thể trốn, chỉ có thể lấy bình xịt định trang phun ra đối phó, nhưng lần này cô còn chưa kịp nhấn bình xịt, tay hần duỗi ra, hung hăng bóp cổ cô.

Cảm giác hít thở không thông cảm đánh úp lại khiến cô nhú mào, lại không nói được, cô muốn thở, dùng sức há miệng.

Kẻ mặc áo đen từ từ tăng độ mạnh, kia mặt nạ quý kia dán sát vào bên tay cô, lạnh lùng cười nhẹ: “Đấu với tôi cô có đấu lại nổi không? Không biết tự lượng sức mình.”

Lê Hiểu Mạn thiếu dưỡng khí trầm trọng, ánh mắt bắt đầu tan rã, bởi vì kẻ mặc áo đen tới gần, vừa lúc nghiêng mặt, ánh mắt cô dừng trên tai phải của hắn, trùng hợp thấy trên tai phải hắn đeo khuyên có chữ “Tu”.

“Quả nhiên... Là anh...”

Kẻ mặc áo đen chính là người thần bí luôn hãm hại cô.

Nghe thấy Lê Hiểu Mạn nhàn nhạt nói vạt, sắc mặt kẻ mặc áo đen kinh ngạc.

“Hiểu Hiểu...”

Mà đúng lúc này, một âm thanh trầm thấp quen thuộc vang lên, Long Tur Hạo đợi bên ngoài nửa ngày đẩy cửa phòng hóa trang đi vào.

Kẻ mặc áo đen nghe thấy giọng Long Tur Hạo, thần sắc lại là cả kinh, buông Lê Hiểu Mạn ra, nhanh chóng lui vào phòng thay đồ trốn đi.

Long Tur Hạo cũng chỉ nhìn thấy bóng dáng đen gầy của hắn nhanh chóng biến mất.

Mà Lê Hiểu Mạn vừa bị bóp cổ thiếu chút nữa hít thở không thông mà chết, kẻ mặc áo đen khẽ buông tay ra, thân thể của cô liền vô lực ngã xuống đất.

“Hiểu Hiểu.”

Long Tur Hạo hốt hoảng, không kịp đuổi theo kẻ mặc áo đen kia, nhanh chóng chạy tới chỗ Lê Hiểu Mạn, trước khi cô ngã xuống đỡ được cô.

“Hiểu Hiểu.”

Ánh mắt anh hoảng loạn, khuôn mặt tuấn mỹ tái nhợt xuống, kinh hoàng lo lắng ánh nhìn lên cổ cô.

Thấy trên cần cổ trắng nõn của cô hiện lên một vết máu và dấu tay bóp, ánh mắt anh lóe lên một tia thô bạo, lo lắng hỏi: “Hiểu Hiểu, em sao rồi?”

Chương 772: Không có em, anh sống không bằng...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo đang lo lắng không thôi, yếu ớt gượng cười: “Tur... Tư Hạo, em... em không sao, may mắn anh... anh tới đúng lúc. “

Đôi mắt tối đen như mực của Long Tư Hạo tràn đầy lo lắng, ánh mắt lộ ra áy náy và đau lòng nhìn cô: “Nếu anh tới đúng lúc, em sẽ không bị thương chảy máu, cũng sẽ không có dấu tay kia.”

Giờ anh vẫn còn đang hoảng hốt, anh không dám tưởng tượng, nếu anh đến muộn một phút thôi, có phải anh và Hiểu Hiểu sẽ âm dương cách biệt hay không.

Anh sẽ không bỏ qua tên kia, nếu để anh tra ra hắn là ai, anh nhất định sẽ băm thây hắn thành vụn đoạn.

Anh ôm chặt cô vào lòng, xiết chặt như muốn khảm cô vào xương thịt mình, thân hình cao lớn của anh khẽ run, bởi vì anh sợ, sợ mất đi cô.

Giọng anh mang theo áy náy và tự trách: “Hiểu Hiểu, xin lỗi, là anh tới không kịp, lẽ ra anh nên vào đây cùng em, sao anh lại để mình em vào chứ? Là lỗi của anh, xin lỗi.”

Lê Hiểu Mạn tựa vào ngực anh, hai mắt vô lực mở to: “Tur Hạo, không liên quan... đến anh, là em vô dụng...”

Tiểu Nghiên Nghiên theo vào thấy hai người ngã ra sàn, mở miệng nói: “Mẹ, xảy ra chuyện gì thế? Hai chị ấy... Mẹ...”

Tiểu Nghiên Nghiên nói xong nhìn về phía mẹ mình, thấy mẹ bé đang nằm trong lòng ba, sắc mặt thoát nhìn không tốt, cô nhóc lo lắng chạy tới, hốt mất lập tức đỏ lên, khóc hỏi: “Mẹ, mẹ sao vậy? Mẹ làm sao thế?”

Nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Nghiên Nghiên, Lê Hiểu Mạn nhìn về phía bé, gượng cười: “Nghiên Nghiên, mẹ... Không sao đâu, thật sự không sao cả.”

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn suy yếu, anh lo lắng bế cô lên, mang theo Nghiên Nghiên rời khỏi ảnh viện.

Trên đường về biệt thự, anh gọi điện cho Lạc Thụy, bảo cậu ta điều tra kẻ mặc áo đen xuất hiện ở ảnh viện hôm nay.

Lát sau về đến biệt thự, anh lập tức bảo những bác sĩ sớm đã được gọi tới mau chóng kiểm tra cho Lê Hiểu Mạn, anh xác nhận nhiều lần với bác sĩ là cổ cô không gãy xương, hoàn toàn không có việc gì, anh mới dần dần yên lòng.

Trên cổ Lê Hiểu Mạn bị dao rạch chảy máu, là Long Tư Hạo tự mình giúp cô xử lý.

Miệng vết thương được xử lý xong, cô bị Long Tư Hạo mãnh liệt yêu cầu nằm lên giường nghỉ ngơi, trong lòng lại nghĩ đến kẻ mặc áo đen thần bí kia.

Hắn không cho cô và Long Tư Hạo cử hành hôn lễ thật ra vì lý do gì?

Sau tai hấn tại sao lại xăm chữ “Tu”?

Hấn làm cách nào lén vào phòng trang điểm của cô? Hay từ sớm hấn đã chờ sẵn ở đó?

Sao hấn biết hôm nay cô và Tư Hạo đi chụp ảnh cưới?

Tiểu Nghiên Nghiên nằm bên cạnh cô, thấy cô nhíu mày không biết đang nghĩ gì, bé lo lắng đau lòng nhìn lên cổ cô.

Bé khẽ nhíu mày, hốc mắt đỏ lên, đáy mắt lộ vẻ đau lòng, thanh âm non nớt: “Mẹ, cổ mẹ còn đau không?”

Lê Hiểu Mạn thu hồi suy nghĩ, đối diện với ánh mắt đau lòng của Tiểu Nghiên Nghiên, trong lòng ấm áp, trên mặt mang theo nụ cười ôn nhu, nhẹ nhàng lắc đầu: “Nghiên Nghiên yên tâm, mẹ không sao.”

Nghỉ ngơi một lát, khí sắc của cô tốt hơn nhiều, nói chuyện cũng không còn vô lực nữa.

Tiểu Nghiên Nghiên vẫn nhíu mày, giọng điệu cũng không thả lỏng chút nào: “Mẹ, mẹ còn chưa nói cho con biết, miệng vết thương trên cổ mẹ làm sao mà có? Mẹ ở trong phòng trang điểm đã xảy ra chuyện gì? Hai chị kia vì sao nằm trên đất không nhúc nhích?”

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn ôn nhu nhìn Tiểu Nghiên Nghiên đang lo lắng cho mình: “Nghiên Nghiên, mẹ gặp... Người xấu, may mắn ba con tới kịp lúc, mẹ chỉ bị thương ngoài da thôi, Nghiên Nghiên không cần lo lắng.”

Tiểu Nghiên Nghiên gật đầu, nhìn về phía Long Tư Hạo ngồi bên cạnh vẫn không nói gì, lo lắng nhìn Lê Hiểu Mạn, khẽ nói: “Ba, mẹ bị người xấu dọa, ba mau trấn an mẹ đi! Con không quấy rầy hai người

nữa.”

Dứt lời, Tiểu Nghiên Nghiên ngoan ngoãn ra khỏi phòng ngủ, cũng tri kỷ đóng cửa phòng ngủ lại.

Có một đứa con gái ngoan ngoãn đáng yêu như vậy, trong lòng Long Tur Hạo và Lê Hiểu Mạn đều cảm thấy vô cùng vui sướng.

Long Tur Hạo nắm chặt tay Lê Hiểu Mạn, đau lòng nhìn cổ cô, ánh mắt lại tràn đầy áy náy: “Hiểu Hiểu, đều tại anh, tại anh không bảo vệ tốt em.”

Đối diện với ánh mắt đau lòng của anh, Lê Hiểu Mạn khẽ vuốt ve khuôn mặt anh tuấn của anh, khẽ nhíu mày: “Tur Hạo, không liên quan đến anh, anh không cần lần nào cũng đem trách nhiệm đổ lên đầu mình, còn nữa, em không phải trẻ con, em cũng muốn học cách bảo vệ bản thân, em không thể bắt anh từng giây từng phút lúc nào cũng ở bên cạnh bảo vệ em được. Yên tâm, đau một lần rồi khôn ra, lần sau em sẽ không để những kẻ kia tổn thương đến mình.”

Long Tur Hạo nheo mắt, lo lắng nhìn cô: “Không có lần sau, anh sẽ không cho hấn có cơ hội tới gần em, từ giờ trở đi, một tác anh sẽ không rời, ở bên cạnh bảo vệ em.”

“Tur Hạo...”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, ánh mắt tràn đầy đau lòng: “Anh không cần như vậy, như vậy anh sẽ mệt mỏi lắm, em không muốn anh mệt mỏi như thế, nếu lo lắng cho em, anh phải cho em cơ hội để em trưởng thành, anh tin em đi, em sẽ không để hấn chạm tới mình lần nữa đâu, anh đừng quên, em biết võ phòng thân.”

Long Tur Hạo vẫn lo lắng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, dù sao em cũng là

nữ...”

“Tur Hạo...” Lê Hiểu Mạn cắt lời anh, khuôn mặt thanh lệ hiện lên chút mất mát: “Anh không coi trọng phụ nữ?”

Nhìn thấy cô mất mát, Long Tur Hạo ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn lên trán cô, ánh mắt ôn nhu thâm tình nhìn cô: “Hiểu Hiểu, anh tuyệt đối không có ý khinh thường phụ nữ, mà là phụ nữ trời sinh không có sức lực mạnh như đàn ông con trai, cũng khó thắng nổi, anh sợ em gặp nguy hiểm, đồ ngốc, em có biết em quan trọng với anh nhường nào không? Nếu không có em, anh sống không bằng chết.”

Hôm nay kẻ mặc áo đen ở phòng trang điểm ảnh viện kia, anh thấy hấn thân thủ nhanh nhẹn, từng qua huấn luyện.

Cho dù Hiểu Hiểu biết thuật phòng thân, cũng khó tránh khỏi phải chịu thiệt.

Bởi vì không nhìn thấy mặt tên đó, cho nên anh không biết hấn có dáng vẻ gì, nhưng thân hình và bóng dáng kẻ đó anh lại thấy có chút quen thuộc.

Lê Hiểu Mạn đương nhiên biết Long Tur Hạo vừa rồi nói vậy là do lo cô gặp nguy hiểm, cô ôm chặt anh, giọng nói mang theo chút áy náy: “Tur Hạo, xin lỗi, để anh lo lắng rồi.”

Ánh mắt cô lóe lên tia sáng sắc lạnh, trong lòng đã muốn xác định được kẻ mặc áo đen kia chính là người thần bí liên tiếp thiết kế hãm hại cô.

Mẹ cô Lê Tố Phương là hấn giết, con đầu lòng của cô và Long Tur Hạo là hấn hại chết, Trần Lan, Lý Tuyết, Trương Hồng đều là người của hấn.

Kẻ thần bí kia có thể thần không biết quỷ không hay trốn trong phòng trang điểm ảnh viện, lại có thể thuận lợi đào thoát, chứng minh hẳn không đơn giản, cô sẽ không tha cho hắn, cho dù là không biết tự lượng sức, cô cũng nhất định phải vì mẹ cô Lê Tố Phương, vì con gái của cô và Long Tư Hạo, vì chính mình báo thù.

Chương 773: POSE, giờ tay...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thu lại ý nghĩ trong đầu, cô ngẩng đầu nhìn về phía Long Tư Hạo, thấy ánh mắt anh thâm trầm, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào mình, cô khẽ nhíu mày hỏi: “Tur Hạo, vì sao cứ nhìn em như vậy?”

Ánh mắt thâm trầm của Long Tư Hạo không rời khỏi khuôn mặt thanh lệ của cô: “Vừa nghĩ chuyện gì?”

“Suy nghĩ kẻ mặc đồ đen hôm nay thật ra là ai. “

“Anh đã bảo Lạc Thụy điều tra, thời gian gần đây em đừng đến văn phòng.”

Hai tay Lê Hiểu Mạn ôm cổ anh, ánh mắt thâm tình: “Tur Hạo, em muốn sớm cử hành hôn lễ với anh, anh chọn ngày đi, anh cưới mai chúng ta chụp.”

Trải qua chuyện hôm nay, ý tưởng trong lòng Long Tư Hạo có chút thay đổi, lúc trước anh muốn cử hành hôn lễ sớm, miễn cho đêm dài lắm mộng.

Nhưng bây giờ, anh cảm thấy quan trọng nhất là bắt được kẻ thần bí kia trước, chỉ cần kẻ đó một ngày còn tồn tại, ngày đó Hiểu Hiểu sẽ gặp nguy hiểm.

Hôm nay tuy anh không tiếp xúc thẳng mặt với kẻ mặc áo đen đó,

nhưng theo trực giác của anh kẻ mặc áo đen kia chính là người thần bí nọ.

Tất cả đều là hấn bày ra, cái chết của Lê Tố Phương nhất định có liên quan đến hấn, mà hôm nay anh cùng Hiểu Hiểu đi chụp ảnh cưới, người biết cũng không nhiều, nhưng kẻ thần bí kia lại biết, điều này lại một lần nữa chứng minh kẻ đó là người ngay cạnh anh.

Ánh mắt anh trầm xuống, chẳng lẽ kẻ thần bí là người bên cạnh anh, nếu không, sao hấn có thể nắm rõ mọi chuyện như lòng bàn tay, hơn nữa anh cảm thấy, tính cách của kẻ thần bí này anh cũng có chút hiểu biết.

Lê Hiểu Mạn thấy anh không lên tiếng, rũ mắt hỏi: “Tur Hạo, sao vậy? Anh đừng nói với em, anh không muốn cử hành hôn lễ với em nhé.”

Không đợi anh trả lời, cô lại tiếp tục nói: “Quyết định vậy đi, ngày mai chụp ảnh cưới, tháng sau cử hành hôn lễ.”

“Hiểu Hiểu...” Long Tur Hạo hơi híp mắt, ánh mắt mang theo một tia kinh ngạc nhìn cô, khẽ cong môi: “Sao lại muốn cử hành hôn lễ với anh như vậy?”

Lê Hiểu Mạn nhìn về phía anh, ánh mắt mềm mại đáng yêu: “Em vẫn luôn muốn cử hành hôn lễ cùng anh mà!”

Long Tur Hạo nhìn sâu vào cô, cảm thấy hình như cô có chuyện gì đó không nói với mình.

Anh cúi xuống nhìn cô hỏi: “Hiểu Hiểu, hôm nay ở phòng trang điểm, em có nhìn rõ dáng vẻ kẻ muốn hại em không?”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh khẽ lắc đầu: “Hấn đeo mặt nạ quý, em không

nhìn rõ mặt, nhưng em có thể khẳng định, hẳn chính là kẻ thần bí giết mẹ em, hại chết con chúng ta.”

Đôi mắt mị hoặc của Long Tur Hạo nhiễm ý cười: “Vợ của anh quá nhiên thông minh sắc xảo.”

“Đương nhiên, em là vợ anh mà! Ngày mai chúng ta chụp ảnh cưới được không? Làm xong lịch trình.”

Long Tur Hạo thấy Lê Hiểu Mạn kiên trì muốn chụp ảnh cưới, liền đồng ý: “Được, vợ nói gì thì chính là như thế, nhưng mai em phải nghỉ ngơi một ngày, ngày mốt đi.”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh cười gật đầu: “Chúng ta không nói với ai cả, ngay cả Lạc đặc trợ cũng không nói.”

Đối với lời của cô, trong lòng Long Tur Hạo tuy có chút nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều vì sao lại thế, chỉ khẽ ừ một tiếng.

Thấy anh cái gì cũng đồng ý, khuôn mặt Lê Hiểu Mạn mang theo ý cười nhu hòa, chồng cô quá tốt, gần như là luôn ngoan ngoãn phục tùng, lúc nào cũng quan tâm đến cô, để ý đến cô, cho nên cô không thể để anh lo lắng nữa.

Sở dĩ còn muốn cùng anh cưới cử hành hôn lễ là bởi vì cô thật sự rất muốn cùng anh chụp ảnh cưới, thật sự rất muốn cùng anh cử hành hôn lễ.

Cô biết, thật ra anh còn sốt ruột hơn mình nhiều, anh sợ đêm dài lắm mộng, anh sợ đột nhiên có một ngày xảy ra chuyện gì đó, cô sẽ không gả cho anh nữa.

Anh không quá tin tưởng cô, nhưng cô sẽ khiến anh tin, cô sẽ để anh

tin cả đời này ngoài anh ra cô không lấy chồng.

Mặc kệ xảy ra chuyện gì, bọn họ đều không xa không rời.

Mà cô không nói cho anh biết những lời kẻ thần bí nói với cô, vì không muốn anh lo lắng.

Cô biết nếu anh biết, nhất định sẽ lụi hôn lẽ lại.

Anh đợi cô lâu vậy rồi, cô không muốn bắt anh chờ đợi nữa.

Hơn nữa đến ngày bọn họ cử hành hôn lễ, cô nghĩ kẻ thần bí nhất định sẽ lại xuất hiện, cô muốn chính là kẻ đó xuất hiện lần nữa.

Nằm trên giường nghỉ ngơi một ngày, Lê Hiểu Mạn và Long Tur Hạo tiếp tục theo lịch trình chụp ảnh cưới, bọn họ lại không nói với người khác, ngay cả Lạc Thụy cũng không nói, Tiểu Nghiên Nghiên đi học như bình thường.

Lần này toàn bộ hành trình dù là thay váy cưới hay trang điểm, cô đều ở cùng Long Tur Hạo.

Lúc quay tập ảnh thứ nhất, cô mặc chính là váy cưới đính kim cương với giá trên trời Long Tur Hạo cố ý may cho cô.

Đợi khi Long Tur Hạo nhìn thấy cô mặc váy cưới kim cương xinh đẹp như thiên tiên, cả người đều ngây dại, đôi mắt đen như mực tràn đầy vẻ kinh diễm, Hiểu Hiểu của anh là cô dâu đẹp nhất trên đời này.

Hôm trước, Lê Hiểu Mạn cũng đã mặc chiếc váy cưới kia rồi, nhưng kẻ thần bí kia xuất hiện, tâm tư của anh đều là lo lắng cho cô, đương nhiên không nhìn cô cẩn thận, lại thấy cô mặc chiếc váy kim cương kia, anh cảm thấy Hiểu Hiểu của anh như tiên nữ rớt xuống trần gian,

thánh khiết mê người.

Đến khi chụp, hai người căn bản không cần thợ chụp ảnh kêu chỉnh dáng, có Long Tur Hạo ở đó, pose lãng mạn gì, tự nhiên đưa tay là có.

Hoặc ngồi, hoặc nằm, hoặc bế, hoặc ôm, hoặc hôn, tư thế nào Lê Hiểu Mạn cũng được Long Tur Hạo dẫn dắt tự do phát huy cùng anh.

Hai người yêu nhau thật lòng, nụ cười trên mặt đều phát ra từ nội tâm, ảnh chụp được tự nhiên sẽ đẹp, tràn ngập ấm áp và hạnh phúc.

Chụp ảnh cưới một ngày, lúc Long Tur Hạo và Lê Hiểu Mạn trở lại biệt thự ven hồ, trời cũng đã tối rồi.

Hai người mới vừa vào đại sảnh đã thấy Lạc Thụy mỗi ngày đều phụ trách đưa đón Tiểu Nghiên Nghiên đang ngồi ở đó chưa đi.

“Tổng giám đốc, phu nhân, cả ngày hôm nay mọi người đi đâu vậy?”

Lạc Thụy ngồi trên ghế sofa trong phòng khách xa hoa thấy bọn họ tiến vào liền đứng lên, vẻ mặt mang ý cười nhìn thế nào cũng xứng đôi thế nào cũng hạnh phúc của hai người Lê Hiểu Mạn và Long Tur Hạo.

Lê Hiểu Mạn thấy Lạc Thụy còn ở đây, đoán ra có thể là anh có việc muốn nói với Long Tur Hạo, cô nhìn thấy Lạc Thụy ôn hòa cười: “Tur Hạo hôm nay đi dạo phố với tôi, Lạc đặc trợ, anh cứ trò chuyện với Tur Hạo đi, tôi lên lầu trước.”

Dứt lời, cô lại nhìn về phía Long Tur Hạo, đuôi mày khóe mắt mang theo ý cười dịu dàng nhu hòa, thanh âm lại mềm như chảy thành nước: “Em lên lầu trước đây.”

“Ừ!” Ánh mắt Long Tur Hạo mang theo ý cười cứng chiều nhìn cô khẽ gật đầu, nhìn theo cô lên lầu.

Mãi đến khi thân hình mảnh khảnh của cô biến mất ở góc rẽ cầu thang, anh vẫn chưa thu lại ánh mắt cứng chiều ôn nhu, khóe môi khẽ cong lên cười hạnh phúc mãi không tan.

Lạc Thụy nhìn thấy Long Tur Hạo rơi vào bế tình không thể tự kèm chế, vẻ mặt hâm mộ ghen tị hận.

Khi nào mới có một người khiến cậu yêu không thể tự kèm chế như vậy chứ?

Hay là đến lúc nào mới có một người yêu cậu thương cậu không thể tự kèm chế như vậy.

Mắt cậu cười híp lại thành một đường: “Tổng giám đốc, phu nhân đã lên lầu rồi, lát nữa ngài lên lầu rồi lại nhìn tiếp, tôi có chuyện muốn nói với ngài.”

Long Tur Hạo chậm rãi thu lại ánh mắt, liếc Lạc Thụy cao nhã ngồi xuống sofa ở đại sảnh.

“Chuyện gì?”

Lạc Thụy đi tới, ngồi xuống đối diện anh, nhìn quét qua đại sảnh, thấy ngoài mình và Long Tur Hạo không còn ai khác, cậu mới nhíu mày nói: “Có liên quan đến cha nuôi của ngài Knox.”

Nghe Lạc Thụy nhắc tới Knox, ánh mắt Long Tur Hạo hơi trầm xuống, khuôn mặt tuấn mỹ biểu tình thâm thúy, khẽ cắn môi, thanh âm lạnh lẽo: “Ông ấy làm sao?”

Chương 774: Quá chén, thay nhau kính rượu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy ngẩng đầu nhìn về phía anh, trong mắt tràn đầy nghi hoặc: “Không biết hôm nay hấn làm thế nào lại liên hệ với tôi, bảo tôi chuyển lời cho ngài, bảo anh mau chóng quay về Pháp một chuyến, còn có, ông ấy nói Sophie mất tích năm năm, ông ấy vẫn không tìm thấy, hy vọng ngài có thể tìm giúp ông ấy, ông ấy còn nói đã tìm thấy Sophie, bảo hai người mau kết hôn, sau đó hấn sẽ truyền lại vị trí thừa kế của gia tộc Knox cho anh, để anh trở thành người lãnh đạo mới của gia tộc. “

Dừng lại, Lạc Thụy lại tiếp tục nói: “Ông ấy cho anh thời gian một tháng, anh phải tìm thấy Sophie và kết hôn với cô ấy.”

Ánh mắt Long Tư Hạo lạnh lẽo, đường cong trên gương mặt tuấn mỹ cũng đanh lại: “Chuyển lời lại với hấn, tôi đối với vị trí người thừa kế gia tộc Knox, càng không kết hôn với Sophie, tôi với Hiểu Hiểu đã là vợ chồng hợp pháp. Chuyện tôi bảo cậu điều tra thế nào rồi?”

“Hai thợ hóa trang hôm qua trang điểm cho Lê tiểu thư đều bị tiêm thuốc mê, hơn nữa loại thuốc mê này rất giống một loại của gia tộc Knox đặc chế, có thể trong nháy mắt khiến người ta mất đi tri giác và hôn mê, khá giống mê dược có thể lập tức khiến người ta bất tỉnh của gia tộc Knox, về phần kẻ áo đen muốn tổn thương phu nhân mà tổng giám đốc nói tạm thời còn chưa có manh mối gì, tôi đã lấy hết băng ghi hình ở tiệm áo cưới đó về xem nhưng không có phát hiện gì.”

Nghe thấy Lạc Thụy nói thuốc mê có liên quan đến gia tộc Knox, đôi mắt sâu thẳm của Long Tur Hạo hiện lên một tia thô bạo, ánh mắt hàn lệ, môi mỏng nhếch lên một độ cong kiên nghị: “Tiếp tục điều tra.”

“Vâng!” Lạc Thụy nhìn Long Tur Hạo lên tiếng trả lời, lập tức nói thêm: “Tổng giám đốc, chuyện của tiểu thư Ngãi Na có tiến triển.”

Vừa nghe cậu ta nhắc tới Long Dập, chân mày anh tuấn của Long Tur Hạo anh khẽ nhíu lại, trầm giọng hỏi: “Có tiến triển gì?”

Lạc Thụy hơi hơi cúi đầu: “Không tra ra tổ tiên mười tám đời của tiểu thư Ngãi Na kia là ai, nhưng tra được Ngãi Na không phải tên thật của cô ta, cô ta một tháng trước mới vào quốc nội, mấy năm nay cô ta đều dùng cái tên giả Ngãi Na này, về phần tên thật của cô ta, tạm thời còn chưa tra ra được, còn cả bác sĩ phụ khoa đỡ đẻ cho phụ nhân năm năm trước cũng mang cả nhà di dân sang Malaysia, ngay cả hộ sĩ đỡ đẻ cùng bác sĩ phụ khoa đó vào hôm ấy giờ cũng không biết đi đâu, tổng giám đốc, tôi cảm thấy chuyện này không đơn giản, như có người biết chúng ta sẽ đi điều tra việc này, cho nên sớm đã để những người đó “biến mất”, tôi cảm thấy được, điều tra theo hướng này không được.”

Nghe xong Lạc Thụy nói, Long Tur Hạo khẽ híp mắt, thật ra là kẻ nào không cho anh điều tra chuyện này, chẳng lẽ lại là kẻ thần bí kia?

Ánh mắt anh trầm xuống nhìn về phía Lạc Thụy, như muốn nhìn thấu cậu ta, ánh mắt cực kỳ sắc bén: “Cũng chỉ có tiến triển như vậy.”

Lạc Thụy thấy Long Tur Hạo hơi tức giận, vẫn nhìn thẳng vào anh, không hiểu nên híp mắt: “Tổng giám đốc, sao nhìn tôi như vậy? Tạm thời chỉ được như thế, tổng giám đốc, đã khuya, tôi về trước, tạm biệt, tổng giám đốc ngàn vạn lần đừng tiến.”

Dứt lời, cậu ta co chân, nhanh chóng rời khỏi đại sảnh.

Sau khi cậu ta rời khỏi đại sảnh, Long Tur Hạo vẫn híp mắt nhìn theo hướng cậu ta rời đi.

Lạc Thụy theo bên cạnh anh mười mấy năm, anh tin tưởng cậu ta, cho nên người thần bí kia không phải cậu ta.

Thân hình cậu ta cũng không giống kẻ đó.

...

Hôm sau Ngự Yến Lâu.

Trong căn phòng xa hoa có ba người đàn ông đang ngồi, trong đó một người lớn tuổi nhất, khoảng chừng ngoài bốn mươi, hai người còn lại trẻ hơn, khoảng chừng hai sáu hai bảy tuổi.

Này ba người chính là người Lê Hiểu Mạn nhờ Lạc Thụy hẹn giúp, hôm nay hẹn tại Ngự Yến Lâu.

Nghỉ ngơi hai ngày, trạng thái của Lê Hiểu Mạn đã khôi phục lại, lúc chụp ảnh cưới kẻ thần bí kia xuất hiện uy hiếp cũng không dọa được cô mà ngược lại áo ngược lại khích lệ cô.

Sáng nay cô ở biệt thự nhận được điện thoại của Lạc Thụy điện thoại liền lập tức đến Ngự Yến Lâu.

Lạc Thụy sớm đã chờ ở Ngự Yến Lâu, lúc Lê Hiểu Mạn tới liền hộ tống cô vào phòng.

Ba người ngồi trong căn phòng xa hoa đó nhìn thấy Lạc Thụy dẫn

theo một cô gái khí chất dịu dàng mê người, thanh lệ thoát tục nữ bước vào, ba người đều đứng lên.

Ba người này tuy rằng đi ăn máng khác tới Hoắc thị, nhưng đối với Lạc Thụy coi như khách khí, hôm nay đến Ngự Yến Lâu cũng là nể mặt mũi Lạc Thụy.

Người đàn ông tuổi lớn hơn nhìn Lê Hiểu Mạn, lại nhìn về phía Lạc Thụy hỏi: “Trợ lý Lạc, vị này là...”

Lạc Thụy cười bước tới, nhìn ba người trong phòng giới thiệu: “Vị này chính là Lê tiểu thư, hôm nay chính là cô ấy làm chủ mời mọi người ăn cơm.”

Dứt lời, Lạc Thụy lại nhìn Lê Hiểu Mạn giới thiệu nói: “Lê tiểu thư, vị này chính là Dư tổng giám, đây là Tiểu Hứa, Tiểu Phùng.”

Nghe Lạc Thụy giới thiệu xong, Lê Hiểu Mạn tao nhã cười, lễ phép vươn tay ra trước: “Chào mọi người, Dư tổng giám.”

Dư tổng giám thấy thế, cũng vươn tay bắt tay lại Lê Hiểu Mạn: “Lê tiểu thư, xin chào.”

Chương 775: Quá chén, thay nhau kính rượu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này ba người Dư tổng giám đối với việc Lê Hiểu Mạn mời bọn họ ăn cơm cực kỳ nghi hoặc, ba người tuy không biết Lê Hiểu Mạn, nhưng Lê Hiểu Mạn lần trước ở tiệc rượu chúc mừng thành lập văn phòng làm việc ở thành phố K tiếp nhận phóng viên phỏng vấn, bởi vậy việc cô là nhà thiết kế Many bị lộ ra.

Đều là người theo ngành thiết kế trang sức Dư tổng giám ba người đương nhiên sẽ chú ý đến những tài năng mới trong ngành, cho nên ba người bọn họ tuy chưa từng gặp Lê Hiểu Mạn, nhưng qua báo chí tạp chí cũng nghe qua tên tuổi của cô.

Lạc Thụy thấy ba người Dư tổng giám đều vẻ mặt tò mò nghi hoặc nhìn Lê Hiểu Mạn, cậu ta cười nói: “Dư tổng giám, Tiểu Hứa, Tiểu Phụng, đừng đứng nữa, ngồi xuống cả đi.”

Ba người nghe vậy lúc này ngồi xuống.

Lạc Thụy và Lê Hiểu Mạn cũng ngồi xuống theo.

Dư tổng giám lớn tuổi nhất nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, nghi hoặc hỏi: “Lê tiểu thư, cô hẹn ba người chúng tôi tới đây là...”

Lê Hiểu Mạn thản nhiên nhướn mày, ánh mắt ôn hòa ba người ngồi đối diện, khóe môi mang theo nụ cười dịu dàng tao nhã: “Dư tổng giám, tôi hẹn mọi người tới là có chuyện quan trọng muốn nói với mọi

người, đối với mọi người có lợi.”

“Chúng tôi có lợi gì?” Dư tổng giám nghe Lê Hiếu Mạn nói như vậy, càng phát ra cảm thấy nghi hoặc.

Lê Hiếu Mạn nhìn ông mang vẻ mặt nghi hoặc, khẽ mím môi cười: “Trước không nói chuyện này, chúng ta ăn cơm trước, ăn no rồi nói xong.”

Dứt lời, cô liền bảo Lạc Thụy gọi điện cho phòng bếp của Ngự Yến Lâu, báo bọn họ có thể mang đồ ăn lên.

Trong lúc chờ đồ ăn mang lên, khuôn mặt thanh lệ của Lê Hiếu Mạn vẫn luôn giữ nụ cười tao nhã, không nói gì, đều là Lạc Thụy tán gẫu với ba người Dư tổng giám.

Đồ ăn mang lên, Lê Hiếu Mạn đầu tiên kính rượu Dư tổng giám, sau đó là Tiểu Hứa, Tiểu Phùng.

Cô kính xong một vòng, Lạc Thụy lại bung rượu lên kính bọn họ.

Lạc Thụy kính một lần là ba vòng.

Đợi Lạc Thụy kính rượu xong ngồi xuống, Lê Hiếu Mạn cách vài phút lại bắt đầu kính bọn họ, mà ba người kia lại vì thịnh tình không thể chối từ, không từ chối được đành uống xuống.

Lê Hiếu Mạn và Lạc Thụy hai người như cố ý muốn chuốc ba người đối diện quá chén, thay nhau kính rượu.

Lúc ba người Hứa tổng nằm xuống, Lê Hiếu Mạn và Lạc Thụy lại chẳng có việc gì, bởi vì bọn họ uống căn bản không phải là rượu mà là nước sôi để nguội.

“Tổng giám đốc phu nhân, hiện tại bọn họ uống say, kế tiếp cô định tính toán xử lý như thế nào?”

Sau khi ba người Hứa tổng nằm xuống, Lạc Thụy liền đứng lên đẩy bọn họ, xác định là say thật mới nhìn Lê Hiểu Mạn hỏi cô định thực hiện bước tiếp theo như thế nào.

Lê Hiểu Mạn nhìn ba người mặt đỏ bừng đang nằm trên bàn ăn, ánh mắt nhu hòa trở nên lạnh lùng.

Cô hơi nhếch môi, nhưn mày nhìn Lạc Thụy, cười vô cùng giảo hoạt: “Phiền toái trợ lý Lạc lại đây một chút, gần một chút.”

Lạc Thụy nhìn Lê Hiểu Mạn cười giảo hoạt như tổng giám đốc nhà anh ta, liền đến cạnh cô cúi người dán tai bên miệng cô.

“Tổng giám đốc phu nhân, như vậy đủ gần sao?”

Lê Hiểu Mạn dán lại gần lỗ tai Lạc Thụy, hơi nhếch môi sau đó nhỏ giọng nói kế hoạch tiếp theo.

Sau khi Lạc Thụy nghe xong liền mở to mắt kinh ngạc nhìn cô sau đó tươi cười: “Tổng giám đốc phu nhân, từ khi nào cô... cô lại giảo hoạt vậy hả? Quả thực muốn làm như vậy?”

Nhìn Lạc Thụy kinh ngạc vô cùng, ánh mắt Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn ba người uống say sau đó nhếch môi cười: “Trợ lý Lạc cảm thấy nên hạ thủ lưu tình ba người này sao?”

Lạc Thụy ngay thẳng lắc đầu, giọng nói đầy kiên định: “Không cần, tuyệt đối không cần, ba tên này chạy từ TE tới Hoắc thị, còn không biết bọn họ có thể mang cơ mật gì của TE hay không, đối bọn họ

tuyệt đối không thể thủ hạ lưu tình, ai bảo bọn họ phản bội TE, phản bội tổng giám đốc, nhất định phải đối đãi thật tốt.”

Lê Hiếu Mạn lạnh lùng nhếch môi: “Bọn họ rời TE không quan hệ, đi công ty khác tôi cũng không có ý kiến, nhưng bọn họ đến Hoắc thị chính là bọn họ đáng chịu.”

Dứt lời, Lê Hiếu Mạn như chớp mắt nhìn Lạc Thụy, ánh mắt trở nên ôn hòa: “Trợ lý Lạc, chuyện này liền giao cho anh làm, hy vọng anh có thể làm tốt, trợ lý Lạc nói xem sẽ không có gì vấn đề phải không?”

Lạc Thụy hí mắt cười nhìn say ghé vào trên bàn cơm ba người, duỗi tay làm thủ thế OK: “No problem! Tổng giám đốc phụ nhân yên tâm! Ta nhất định hoàn thành nhiệm vụ.”

Chương 776: Chúc mừng anh, vừa làm chồng vừa làm cha

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Biết Lạc Thụy là trợ thủ đắc lực của Long Tư Hạo, cho nên anh ta nói nhất định hoàn thành nhiệm vụ thì Lê Hiểu Mạn cực kì tin tưởng.

“Vậy tôi không quấy rầy trợ lý Lạc hoàn thành nhiệm vụ.” Lê Hiểu Mạn nhướn mày cười với Lạc Thụy sau đó xoay người rời khỏi phòng bao.

Lạc Thụy thấy Lê Hiểu Mạn rời đi liền nhíu mày nhìn ba người đàn ông đang nằm trên bàn ăn, đồng tình với bọn họ sau đó lắc lắc: “Này, tôi nói ba người ấy, đang ở TE yên ổn chạy tới Hoắc thị làm cái gì? TE chưa trả lương cho các người sao? Phu nhân nhà tôi nói các người đi công ty khác không sao thế mà lại tới Hoắc thị là chộc cô ấy rồi, các người đáng đời.”

Dứt lời Lạc Thụy nhìn ba người kia cầm điện thoại di động ra.

Lê Hiểu Mạn rời khỏi Ngự Yên lâu liền về phòng làm việc.

Vừa về tới nơi thì thấy Hàn Cẩm Hi.

Ngoại trừ anh ta còn cả Mễ Tây nữa.

Tòa nhà nơi văn phòng cô đặt có hai mươi tầng mà phòng làm việc của cô ở tầng 16, 17, 18.

Lúc này Hàn Cẩm Hi và Mễ Tây đứng ở tầng chót tòa nhà.

“Hôm nay có ngọn gió nào thổi Hàn tổng tới đây vậy?” Lê Hiểu Mạn bình thản nhìn Hàn Cẩm Hi đang đứng bên ngoài phòng làm việc của cô, giọng nói đùa bỡn.

Hàn Cẩm Hi thâm trầm nhìn khuôn mặt thanh lệ của cô, đôi mắt lam thâm sâu như biển hiện lên đầy phức tạp, khóe môi đỏ nhìn vô cùng diễm lệ tươi cười: “Em không tới thì tôi đành tự mình tới thôi.”

Câu này của anh ta làm Lê Hiểu Mạn không hiểu, Hàn Cẩm Hi nhắc chân dài đến trước mặt cô, không nói hai lời kéo tay cô rời đi.

Lê Hiểu Mạn nheo mắt, ánh mắt sắc bén nhìn Hàn Cẩm Hi đang kéo cô: “Anh làm gì vậy?”

“Mời tôi đi uống ly cà phê đi.” Hàn Cẩm Hi nhíu mày liếc xéo cô sau đó tiếp tục kéo cô rời đi.

Lê Hiểu Mạn nghe thấy anh ta nói, khóe môi giật giật: “Hàn tổng, anh có bệnh sao? Chạy từ thành phố H tới thành phố K chỉ để tôi mời anh uống café sao?”

Hàn Cẩm Hi dừng chân nhìn cô cười quyến rũ: “Không ai nói cho em tôi đã dời tổng bộ công ty từ thành phố H đến thành phố K rồi sao?”

Trong mắt Lê Hiểu Mạn hiện lên đầy kinh ngạc nhìn anh ta: “Anh dời trụ sở công ty đến thành phố K? Anh không uống lộn thuốc đấy chứ?”

Quán café cách đó không xa, Hàn Cẩm Hi không trả lời cô mà kéo cô lên lầu hai quán café, sau đó chọn chỗ cạnh cửa sổ.

Lê Hiểu Mạn bị anh ta kéo xuống ngồi ở vị trí đối diện, ánh mắt sắc bén nhìn Hàn Cẩm Hi: “Anh tới tìm tôi có phải có tin tức của người thần bí hay không?”

Hàn Cẩm Hi theo thói quen híp mắt, ánh mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt cô: “Xem ra em sống không tệ, hòa hảo với Long Tư Hạo rồi sao?”

Lê Hiểu Mạn nhướn mày nhìn anh ta, khóe môi nở nụ cười hạnh phúc: “Không chỉ hòa hảo mà chúng tôi còn lĩnh chứng rồi.”

Nghe cô nói vậy, ánh mắt Hàn Cẩm Hi cứng lại, khóe môi thu bót ý cười, đôi mắt sâu như biển tối lại, âm thanh hỗn loạn mang theo sự mất mát: “Chúc mừng em rất cuộc cũng gả làm vợ người ta.”

“Cảm ơn.” Lê Hiểu Mạn nhìn Hàn Cẩm Hi nhướn mày: “Cũng chúc anh sớm làm chồng làm cha.”

Hàn Cẩm Hi nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt tối lại, gương mặt phong hoa tuyệt đại cười cười: “Chúc các người yêu nhau lâu dài.”

Lời chúc phúc hư vậy không giống một người có tính cách như Hàn Cẩm Hi sẽ nói ra, Lê Hiểu Mạn nhìn anh ta nhếch môi: “Ngoại trừ bảo tôi mời café thì có chuyện gì khác sao?”

Hàn Cẩm Hi cau mày, mím môi phun ra hai chữ: “Không có.”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh ta sau đó đứng lên: “Nếu Hàn tổng không có chuyện gì khác thì tôi về phòng làm việc đây, café tôi mời, Hàn tổng từ từ dùng.”

Dứt lời cô cầm túi rời khỏi quán café.

Thấy Lê Hiếu Mạn rời đi, khuôn mặt đẹp trai thu lại ý cười, biểu tình trở nên cô đơn.

Đôi mắt xinh đẹp kia cũng âm thầm mấy phần.

Đợi người phục vụ bung cà phê lên, anh một tay bung cà phê, chậm rãi thưởng thức, nghiêng đầu xuyên qua cửa kính nhìn bóng người dưới lầu.

Ánh mắt anh một mực đuổi theo bóng người càng lúc càng xa của cô, đến khi biến mất không thấy, anh cũng không thu hồi tầm mắt.

Mẽ Tây đứng bên cạnh anh, thấy ánh mắt anh một mực rơi vào bóng người bên dưới, anh hơi cau mày, boss bọn họ xưa này chưa từng tịch mịch vì một người phụ nữ, Lê tiểu thư là người đầu tiên.

Boss bọn họ vì cô, dời công ty từ Anh quốc đến thành phố H, bây giờ lại từ thành phố H đến thành phố K, chẳng qua là...

Hàn Cẩm Hi ngồi trong quán cà phê cả buổi chiều, ánh mắt vẫn nhìn về cao ốc Lê Hiếu Mạn làm việc.

Chương 777: Ba là ba con...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tập đoàn TE, phòng làm việc Tổng giám đốc.

Thư ký gõ cửa tiến vào, đưa một túi văn kiện cho Long Tư Hạo đang ngồi trước bàn làm việc gọi điện thoại Lê Hiếu Mạn.

“Tổng giám đốc, có người ẩn danh gửi cho anh...”

Long Tư Hạo quét qua túi văn kiện thư lý đưa cho anh, kêu cô ta ra ngoài, tiếp tục nói chuyện điện thoại với Lê Hiếu Mạn.

Thư ký đặt túi văn kiện lên bàn làm việc liền cung kính đi ra ngoài.

Long Tư Hạo và Lê Hiếu Mạn nói cuộc điện thoại rất dài, mới lưu luyến không thôi cúp điện thoại.

Để ống nghe xuống, ánh mắt anh thâm trầm nhìn túi văn kiện trên bàn làm việc, cầm lên mở ra, lại thấy bên trong có một kết quả giám định DNA và một hình bé trai.

Bé trai trong hình chính là Long Dập, giống anh đến 99%.

Lúc ánh mắt sắc bén thâm trầm của anh rơi vào kết quả giám định DNA, sắc mặt anh cả kinh, nhìn chằm chằm kết quả chắc chắn anh và Long Dập là cha con.

Long Dập thật sự là con trai anh sao?

Trừ Hiểu Hiểu, anh chưa từng chạm vào phụ nữ khác, nếu Long Dập thật sự là con trai anh, vậy mẹ ruột ế nhất định là Hiểu Hiểu của anh.

Chẳng lẽ năm năm trước, thật ra Hiểu Hiểu của anh sinh cặp sinh đôi một trai một gái, con gái bị nghẹt thở, con trai bị người khác ôm đi?

Sau đó anh thay đổi suy nghĩ, cảm thấy căn bản không thể nào, Hiểu Hiểu của anh mang thai, mỗi tháng anh đều đi kiểm tra cùng cô, kết quả đều là Hiểu Hiểu đơn thai, không phải sinh đôi.

Cho nên, suy nghĩ sinh đôi không xác định.

Trong đầu anh nghĩ tới đứa con gái của anh và Lê Hiểu Mạn vừa sinh ra đã chết.

Lúc ấy anh đang bị bệnh nặng, lại lo lắng Hiểu Hiểu của anh, nghe đứa nhỏ vừa sinh ra liền nghẹt thở chết, trong lòng cực kỳ bi thương, vì vậy anh không nhìn kỹ bé gái hít thở không thông đó.

Bây giờ nghĩ lại, anh trừ cảm thấy bé gái đó ngũ quan dáng dấp xinh đẹp ra, không hề giống anh, cũng không giống Hiểu Hiểu của anh.

Cho dù đứa nhỏ vừa sinh ra, giữa hai lông mày cũng nên có mấy phần giống ba mẹ mình, thế nhưng bé gái này không giống anh và Hiểu Hiểu của anh chút nào.

Lúc ấy anh không nghi ngờ bé gái chết đi, chỉ coi như đứa nhỏ mới sinh ra còn chưa nẩy nở, cho nên mới không giống anh và Hiểu Hiểu.

Hơn nữa anh vô cùng tin tưởng Hiểu Hiểu của anh, anh đương nhiên không thể đứa nhỏ vừa sinh ra liền ôm đi làm xét nghiệm DNA, nếu anh làm thế, chính là làm nhục và không tín nhiệm Hiểu Hiểu của

anh.

Có lẽ người sắp đặt ôm đĩa nhỏ đi nhìn trúng điểm này trong lòng anh, mới không chút kiêng kỵ, thần không biết quỷ không hay như vậy.

Long Dập có phải con trai của anh và Lê Hiểu Mạn hay không, bé gái năm năm trước y tá ôm ra có phải con gái của anh và Lê Hiểu Mạn hay không, trong lòng anh đã có đáp án, nhưng anh còn cần đi xác định.

Thu hồi suy nghĩ, ánh mắt anh sắc bén lướt qua túi văn kiện đó lần nữa, nhìn chăm chú chốc lát, anh cầm hình Tiểu Long Dập lên, thấy chữ phía sau.

Chữ viết rất đẹp, kiểu chữ đều đặn, anh vừa nhìn liền biết ba chữ kia không phải người trưởng thành viết, mà là một đứa bé.

Dường như đứa bé viết ba chữ kia, mỗi nét đều dùng lực rất lớn.

Trong lòng anh đã sớm đoán ra ai viết.

Trong hình chính là Long Dập, có lẽ chữ là bé viết.

Ba chữ Hồng Hoa Uyển, giống như đang ám chỉ anh đến Hồng Hoa Uyển.

Bỏ hình và kết quả giám định DNA vào túi văn kiện, anh gọi cho Lê Hiểu Mạn, nói anh có thể sẽ về trễ, cô và Nghiên Nghiên không cần chờ anh ăn tối, hai người cứ ăn trước.

Sau khi cúp điện thoại, anh liền cầm túi văn kiện rời khỏi TE, đích thân lái xe đến Hồng Hoa Uyển.

Xuống xe, anh đi thang máy lên thẳng tầng 19.

Cửa thang máy vừa mở, anh đi tới cửa, trực tiếp nhấn chuông.

Chuông cửa vang lên lần thứ ba, cửa mở ra, mà người mở cửa chính là Tiểu Long Dập.

Thấy Long Tur Hạo, trên mặt nhỏ nhắn đẹp trai của Tiểu Long Dập không có quá nhiều kinh ngạc.

Bé nhìn anh chăm chăm, ánh mắt phức tạp, đôi mày kiếm nhỏ nhíu thật chặt.

Long Tur Hạo cũng ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giống hệt anh, ánh mắt sâu thẳm lóe lên ưu tư phức tạp.

“Allen, là ai tới?” Một thanh âm mềm mại vang lên, một người phụ nữ tóc rối bù, đeo kính mát che nửa mặt, mặc đồ trắng tao nhã đi ra.

Nghe tiếng phụ nữ, Long Tur Hạo nhìn qua mặt người phụ nữ.

Tóc cô ta rối bù, mái che trán, đeo kính mát, mặc dù anh không thấy toàn bộ mặt cô ta, nhưng chắc chắn anh không quen khuôn mặt đó.

Anh chưa từng thấy khuôn mặt đó, nhưng giọng nói vừa rồi của cô ta làm anh cảm thấy quen thuộc.

Anh nheo mắt, ánh mắt thâm trầm sắc bén nhìn người phụ nữ mặc đồ trắng, lấy kết quả giám định DNA trong túi văn kiện ra, thanh âm chìm lãnh hỏi: “Cái này là cô gửi tới?”

Người phụ nữ không trả lời Long Tur Hạo, mà nhìn Tiểu Long Dập,

giọng ôn nhu: “Allen, đi rót ly cà phê đen cho ba con, ba thích nhất.”

Tiểu Long Dập nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Long Tư Hạo, chuẩn bị đi pha cà phê, nhưng Long Tư Hạo kêu bé lại.

“Chờ chút.”

Nghe tiếng, Tiểu Long Dập dừng bước, xoay người nhìn Long Tư Hạo, mày kiếm nho nhỏ nhíu lại, mím môi không lên tiếng.

Long Tư Hạo bước tới trước mặt Tiểu Long Dập, nghiêng người, nhìn mặt bé, trầm giọng hỏi: “Cháu biết quan hệ của chú và cháu?”

Tiểu Long Dập nhìn anh, nghiêm túc gật đầu, thanh âm non nớt trong trẻo: “Biết, ba là ba con.”

Nghe tiếng “ba” kia, trong lòng Long Tư Hạo căng thẳng, trái tim vô hình sinh ra đau lòng và áy náy đối với bé.

“Con đi pha cà phê cho ba.” Tiểu Long Dập nhìn Long Tư Hạo nói xong liền xoay người đi pha cà phê cho anh.

Sau khi Tiểu Long Dập đi pha cà phê cho Long Tư Hạo, liền tiến lên, cười nhìn Long Tư Hạo, thanh âm nhu mì: “Allen của chúng ta rất hiểu chuyện.”

Chương 778: Ngay cả IQ cô cũng không có (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Chúng ta?” Long Tư Hạo híp mắt, bầu không khí xung quanh anh đột nhiên trở nên nguy hiểm, ánh mắt lạnh lẽo nhìn người phụ nữ xa lạ trước mặt: “Rốt cuộc cô là ai?”

Giọng cô ta nghe rất quen, rất giống giọng của Sophie, nhưng gương mặt kia thì lại vô cùng xa lạ, cô ta phẫu thuật? Hay cô ta đang đeo mặt nạ da người?

Bởi vì anh muốn xác định đến cùng tiểu Long Dập có phải là con trai của anh và Lê Hiểu Mạn hay không, mặc dù gương mặt anh lúc này vô cùng bình tĩnh, cũng không có bất kì sự thay đổi nào hiện hữu trên mặt, nhưng thực ra nội tâm anh lại không hề bình tĩnh được như vậy.

Mà người phụ nữ đang đứng trước mặt anh cũng bình tĩnh không kém anh là bao, cô ta nhẹ nhàng liếc anh một cái, sau đó đi đến sofa phía trước ngồi xuống, cũng không trả lời câu hỏi của Long Tư Hạo.

Tiểu Long Dập mang theo cà phê đi ra, nhìn thấy cô ta nhưng vẫn đưa tách cà phê cho Long Tư Hạo trước tiên.

Long Tư Hạo không nhận tách cà phê của tiểu Long Dập đưa cho mình, mà ánh mắt anh vẫn lạnh lẽo ghim vào người phụ nữ đang ngồi trên ghế sofa, thanh âm thốt ra đầy rét buốt: “Mục đích của cô là gì?”

Người phụ nữ ngẩng đầu lên ánh mắt nhìn anh sâu lắng, ngón tay chỉ vào tiểu Long Dập: “Báo cáo giám định DNA anh cũng đã nhìn, anh là cha ruột Allen, em hi vọng anh có thể nhận con, từ lâu thằng bé đã muốn nhận anh làm cha, chỉ cần anh nhận con, một người ba nhà chúng ta đã có thể sống cùng với nhau.”

Long Tư Hạo híp mắt nhìn gương mặt xa lạ kia, tận sâu đáy mắt lướt qua vệt sáng lạnh lẽo, môi mỏng nhếch hờ: “Tôi không quen biết cô, tôi không thể có con với cô.”

“Tại sao không thể?” Cô ta nhíu mày nhìn anh, nở ra nụ cười vạn phần quyến rũ: “Báo cáo giám định quan hệ cha con anh đã xem qua, Allen thực sự là con anh.”

Từng đường nét đẹp đẽ trên gương mặt đẹp trai của Long Tư Hạo cũng hóa lạnh, lạnh lùng nhìn cô ta: “Xem như Allen là con trai tôi, thì cô cũng không phải là mẹ thằng bé.”

Nghe Long Tư Hạo nói như vậy, cô ta đứng dậy và bảo tiểu Long Dập về phòng của mình.

Tiểu Long Dập nhìn Long Tư Hạo một chút sau đó trở về phòng của mình.

Nhìn thấy tiểu Long Dập vào phòng của mình xong, cô ta liền ngẩng đầu nhìn về hướng Long Tư Hạo: “Nếu anh không tin Allen là con trai em, em có thể làm giám định quan hệ với Allen.”

Long Tư Hạo híp mắt nhìn thật kĩ gương mặt xa lạ kia, bỗng nhiên, anh bước về phía trước, chỉ một giây sau cái kính râm đã được anh lấy xuống.

Cô ta trông thấy hành động của anh, cả người cả kinh, ngay lập tức xoay người, tuy nhiên Long Tư Hạo đã siết chặt tay cô ta, bàn tay còn lại bóp lấy cằm cô ta, buộc cô ta phải ngẩng đầu lên.

Đang lúc anh muốn nhìn thật rõ gương mặt đó thì, có người đột nhiên đi vào và tấn công anh từ phía sau.

Kẻ tiến vào mặc một chiếc áo gió màu đen, chính là kẻ lần trước đã xuất hiện ở studio ảnh cưới đe dọa Lê Hiểu Mạn.

Với một tốc độ cực nhanh gã ta đã lắt mình đi lên phía trước, kèm theo cái chuyển mình đã là một cú đá với sức lực không hề nhỏ về phía anh.

Long Tư Hạo nhanh chóng buông ta thả cô ta ra, sau đó nghiêng người tránh khỏi cú đá của kẻ bí ẩn kia.

Có điều kẻ bí ẩn lại mang một chiếc mặt nạ quý, vì vậy khi Long Tư Hạo quay người lại vẫn không thể nhìn ra diện mạo thật sự của gã.

“Là mày.”

Chỉ bằng một giây Long Tư Hạo đã nhận ra gã ta chính là kẻ thần bí lần trước đã làm Lê Hiểu Mạn tổn thương trong studio ảnh cưới.

Ánh mắt anh trở nên buốt giá, sau đó lao vào đánh nhau với kẻ bí ẩn kia, mỗi một quyền của anh đều đánh tới với tốc độ của gió, quét đến như gió tấp vào mặt, nhưng ngoặc một nỗi kẻ bí ẩn kia chỉ né chứ không đánh trả.

Long Tư Hạo dồn anh ta đến sát mép cửa, mắt thấy quyền tiếp theo của Long Tư Hạo sắp giáng lên mặt gã, lúc này gã mới ra tay đánh lại.

Nhưng có vẻ anh ta không phải đối thủ của Long Tur Hạo, có mấy lần suýt bị Long Tur Hạo đánh trúng.

Thấy mình không phải đối thủ của Long Tur Hạo, trong lúc còn đang né tránh gã nhanh chóng lợi dụng cơ hội này chạy ra khỏi phòng.

Long Tur Hạo thấy thế bằng lập tức đuổi theo, người bí ẩn kia không chạy vào thang máy mà gấp rút chạy trên hành lang.

Long Tur Hạo vừa mới ra khỏi phòng, cánh cửa phía sau lưng anh nhanh chóng bị đóng lại.

Anh không đuổi theo người bí ẩn, bởi vì anh biết anh có đuổi theo cũng không tóm kịp gã, có điều anh cũng không nhấn chuông cửa, chỉ thâm trầm nhìn thật sâu cánh cửa kia hồi lâu, sau đó liền rời khỏi căn hộ ở Hoa Hồng Uyển.

Ngồi vào xe xong, anh nhanh chóng gọi điện thoại cho Lạc Thụy, giao cho anh ta một chuyện.

Anh rời Hoa Hồng Uyển chưa đầy nửa giờ, người bí ẩn ban nãy muốn đánh lén anh lại xuất hiện ở căn hộ tầng mười chín nơi tiểu Long Dập đang ở.

Sau cái bấm chuông của gã cánh cửa liền được mở ra.

Gã bất mãn nhìn cô ta, sau đó bước vào phòng khách và ngồi xuống ghế sofa.

Cô ta đóng cửa cẩn thận rồi mới đi đến ngồi đối diện với người bí ẩn trên mặt đang đeo một chiếc mặt nạ quý.

Thấy cô ta ngồi xuống, giọng gã cất lên một cách lạnh lẽo: “Hôm nay ở công ty anh ta nhận được một gói bưu phẩm, là cô gửi cho anh ta?”

Người phụ nữ không phủ nhận, mà là thừa nhận nói: “Phải!”

Người bí ẩn nhìn cô chăm chăm: “Bên trong chứa gì?”

“Bức ảnh của Allen và bản báo cáo giám định nhân thân của anh ta và Allen.” Người phụ nữ không một chút giấu giếm nói ra.

Chương 779: Ngay cả IQ cô cũng không có (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Gã nghe xong, đằng sau chiếc mặt nạ quý là một lớp biến hóa, ánh mắt phát lạnh, bất thành linh nghiêng người về phía trước, bàn tay gầy gò bóp lấy cổ cô ta, thanh âm lạnh như băng giá: “Cô có điên không? Tôi nói rồi, chưa tới thời điểm thích hợp, thì không được cho anh ta biết đến sự tồn tại của cô và Long Dập, cô như vậy sẽ làm cho anh ta nghi ngờ, anh ta là Long Tư Hạo, không phải người bình thường, cô đã quá bốc đồng.”

Người phụ nữ bị gã bóp đến nghẹt thở, đầu mày cô ta cau chặt, thanh âm vang lên đứt đoạn: “Buông... buông tay...”

Người bí ẩn lạnh lùng liếc cô ta một cái, rồi mới buông tay ra và ngồi xuống ghế sofa.

Người phụ nữ hớp lấy hớp để hít thở, sau khi đã bình tĩnh mới nhìn về phía gã: “Tôi có đeo mặt nạ nhân tạo, cộng thêm trang điểm, anh ấy không nhận ra tôi là ai đâu.”

Người bí ẩn lạnh lùng nhìn cô ta, giọng nói lạnh băng: “Cô đã quá xem thường anh ta, cho dù anh ta không quen biết gương mặt này, nhưng rất có thể sẽ nghe ra giọng cô.”

Người phụ nữ nghe gã nói như vậy, con ngươi lóe lên tia hối hận, nhìn gã nói: “Tôi đã cố gắng che giấu giọng nói thật của mình, cho nên Tư Hạo có nghe cũng không biết tôi là ai.”

Người bí ẩn lạnh lùng liếc cô ta, hai mắt híp lại, cơ thể tỏa ra khí thế giá lạnh: “Tại sao cô lại bốc đồng như vậy?”

“Tôi...” Người phụ nữ nhìn gương mặt u ám của gã, hơi kích động nhìn nói: “Tôi không chờ được, tôi không muốn nhìn thấy cảnh anh ấy cùng con khốn Lê Hiểu Mạn kia yêu yêu thương thương, còn tiếp tục như vậy, tôi sẽ điên mất, năm năm, tôi đã chờ đợi anh ấy năm năm, tôi không muốn phải chờ đợi thêm nữa, sự kiên nhẫn của em đã bị bào mòn làm cho không còn nữa rồi, hiện tại trong tay em đang có Allen là con bài át chủ, chỉ cần em tung con bài này ra, thì chắc chắn em sẽ giành lại Tur Hạo từ tay con khốn Lê Hiểu Mạn kia, đàn ông đều yêu thích con trai, Tur Hạo anh ấy nhất định cũng sẽ yêu thích.”

Người bí ẩn híp mắt nhìn cô ta khing thường, cười lạnh. “Vậy cô cứ thử đi, xem xem anh ta chọn con trai của cô hay là con gái của Lê Hiểu Mạn? Cô không hề hiểu gì về anh ta, cũng không hề biết trong lòng trong mắt anh ta cái gì quan trọng nhất, anh ta chưa từng quan tâm đó là con trai hay là con gái, anh ta chỉ quan tâm đến Lê Hiểu Mạn, chỉ cần là Lê Hiểu Mạn sinh cho anh ta, là trai hay gái thì cũng đều giống nhau, cô dùng tâm tư của những gã đàn ông bình thường đi so sánh với anh ta, tôi thấy cô thật sự đã bị tình yêu làm cho mù mắt rồi, đến năng lực phán đoán cơ bản cùng IQ nhất cũng không có.”

Người phụ nữ nghe gã nói như vậy, nhìn gã lạnh lùng, trong giọng nói pha lẫn tức giận: “Vậy anh muốn tôi đợi bao lâu? Nếu còn phải chờ đợi thêm nữa, có khi đứa con thứ ba của anh ấy cùng con khốn Lê Hiểu Mạn cũng đã được sinh ra...”

Cô ta còn chưa nói xong, ánh mắt lạnh lẽo của gã bất thành linh bắn về phía cô ta, giọng lạnh lùng: “Nếu cô muốn Allen biết cô không phải

mẹ ruột của thằng bé thì lớn tiếng thêm chút nữa.”

Nghe vậy, cô ta hốt hoảng, nhanh chóng nhìn về hướng căn phòng tiểu Long Dập.

Có vẻ như cô ta khá lo lắng, sau một hồi nhìn cô ta bằng đứng dậy khỏi ghế sofa, đi tới trước cửa phòng tiểu Long Dập, rồi đẩy cửa phòng đi vào.

Nhìn thấy tiểu Long Dập còn đang ngủ, lúc này mới yên tâm đóng cửa lại, sau đó đi về vị trí lúc nãy ngồi đối diện với người bí ẩn.

Cô ta nhướn mày nhìn người bí ẩn: “Không cần lo lắng, Allen đã ngủ.”

Tuy nhiên ánh mắt gã vẫn buốt rét như ban nãy: “Tốt nhất là cô nên thăm dò thằng bé, nếu để Allen biết được chuyện này thì cô cũng đừng mơ lợi dụng thằng bé để có được Long Tư Hạo.”

“Anh yên tâm, tôi sẽ thử thăm dò.” Cô ta nhìn gã nở nụ cười lạnh lùng, sau đó hỏi: “Không phải Lê Hiểu Mạn đang mang thai sao? Đứa bé trong bụng cô ta anh đã giải quyết xong chưa? Tại sao con khốn kia có thể sinh con cơ chứ, hết một đứa lại một đứa.”

Người bí ẩn nhìn gương mặt ngập tràn đổ kị của cô ta, tận sâu trong đáy mắt lướt qua một tia chán ghét, nhưng cái vẻ chán ghét đó đã bị gã nhanh chóng giấu đi.

“Chúng ta bị lừa, Lê Hiểu Mạn không hề mang thai, là cô ta cố tình tiết lộ tin tức mình mang thai, là muốn dẫn dụ tôi ra mặt.”

“Gì? Cô ta không mang thai?” Người phụ nữ nghe gã nói như vậy, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, cô ta hung hãn nhắm chặt mắt: “Tôi đã

nói cô ta là ai mà muốn sinh là có thể sinh, không mang thai là tốt nhất.”

Trong mắt đưng đầy ý cười, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía người bí ẩn, nghi ngờ hỏi: “Làm thế nào mà anh biết tin tức cô ta mang thai là giả?”

Người bí ẩn nhìn cô ta lạnh lùng, ngữ điệu ngập tràn khinh bỉ: “Cô cho rằng tôi cũng ngu giống cô sao?”

Chương 780: Sự thật, hai bên bùng nổ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô ta bị cái ngữ điệu khinh bỉ của gã làm cho tức giận, nhìn gã với ánh mắt bất mãn, lạnh lùng câu môi: “Anh thông minh? Anh mà đã thông minh thì sẽ không thất bại nhiều lần như vậy, không phải anh nói giết chết Lê Tố Phương rồi gán lỗi lên người Tư Hạo, thì Lê Hiểu Mạn sẽ hận Tư Hạo thấu xương, và như vậy là có thể chia rẽ bọn họ sao? Kết quả thế nào, anh giết chết Lê Tố Phương, sau đó xóa sạch các đoạn video giám sát, cố ý giữ lại đoạn Tư Hạo bóp cổ Lê Tố Phương, Lê Hiểu Mạn nhìn thấy đoạn video kia nhưng vẫn không bị lừa cho rằng Tư Hạo là hung thủ giết chết mẹ ả, còn cùng với anh ấy yêu yêu thương thương, anh tự cho là kế hoạch của anh thiên y vô phùng(*), không thể thất bại cơ mà.”

(*) Thiên y vô phùng: Không chê vào đâu được, hoàn hảo.

Nghe ra giọng nói ngậm tràn xem thường của cô ta, ánh mắt gã âm u: “Kết quả kia là một điều bất trắc, là tôi quá xem thường Lê Hiểu Mạn.”

“Bất trắc? Bất trắc cũng đến nhiều lần như vậy sao? Trần Lan, Lý Tuyết, Trương Hồng, mấy người kia đều được anh sắp xếp, thế có ai đã thành công chia rẽ Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn chưa? À, còn có bức ảnh anh trộm chụp Lê Hiểu Mạn và Hàn Cẩm Hi năm năm trước, anh muốn cho Tư Hạo hiểu lầm Lê Hiểu Mạn, liền cũng thất bại y như vậy, Tư Hạo chỉ tin Lê Hiểu Mạn, không tin vào đồng ảnh của anh. Nếu không phải anh để tôi bố trí hãm hại Tư Hạo, lợi dụng lúc anh ấy

còn đang hôn mê trộm chụp ảnh anh ấy cùng với tôi rồi gởi cho Lê Hiếu Mạn, thì Tur Hạo cũng sẽ không hận tôi đến thấu xương, còn nhẫn tâm nổ súng với tôi. Anh nhiều lần cho rằng kế hoạch của anh rất hoàn hảo, nhưng một lần lại một lần thất bại, bọn họ chia cách năm năm, rồi lại ở bên nhau, tôi thật không tài nào thấu rõ, năm năm qua không có Tur Hạo ở cạnh Lê Hiếu Mạn, vậy tại sao anh không dứt khoát giết cô ta đi?”

Gã lạnh lùng nhìn chăm chăm cô ta, khóe môi cong lên nham hiểm: “Thế nào? Tôi giúp cô nhiều như vậy, bây giờ cô bắt đầu oán trách tôi? Nếu không phải tôi, thì cô căn bản không thể ‘trộm long tráo phượng’ mang Allen đi mà thần không biết quỷ cũng không hay, hay cả cơ hội cô muốn lợi dụng Allen để có được Tur Hạo một chấm cũng không có, cô thật sự nên cảm ơn tôi, nếu không phải tôi, phỏng chừng cô không thể sớm làm mẹ như vậy rồi, cũng không có cơ hội nuôi con trai ruột của Long Tur Hạo.”

Cô ta hung hãn nhắm chặt mắt, hai tay xiết chặt: “Nếu không phải vì muốn có được Tur Hạo, tôi mới không thèm nuôi con của Tur Hạo với con khốn kia, bây giờ chỉ cần nhìn thấy Allen là tôi liền nghĩ đến cảnh tượng con khốn kia cùng Tur Hạo ân ái, rất cuộc khi nào anh mới muốn chúng ta mang theo Allen đến tìm Lê Hiếu Mạn, tôi đã không còn kiên nhẫn để chờ đợi nữa rồi, tôi không vui, thì nhất định Lê Hiếu Mạn cũng không được vui, tôi tin rằng nếu như cô ta biết Allen là do tôi cùng Tur Hạo sinh ra, chắc chắn ả sẽ sụp đổ, không một người phụ nữ nào nhìn thấy đứa con mà người đàn ông mình tha thiết yêu cùng người phụ nữ khác sinh ra lại có thể thờ ơ không đau lòng.”

“Tốt nhất là cô chớ làm càng, hôm nay cô đã dấy lên nghi ngờ trong Long Tur Hạo, ngay lập tức rời khỏi nơi đây, tôi không cho phép cô đi gặp anh ta và Lê Hiếu Mạn, cô không được phép để Allen đi gặp bọn họ, nếu lần sau cô còn tự ý hành động như vậy, tôi sẽ đưa Allen đi, để cô vĩnh viễn không có cơ hội đoạt lại Long Tur Hạo từ tay Lê Hiếu

Mạn.”

Nói xong, người bí ẩn nhanh chóng đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Cô ta nhìn thấy gã đứng dậy thì cũng đứng lên theo, híp mắt nhìn gã hỏi: “Chờ đã, tôi có một vấn đề muốn hỏi anh, rốt cuộc anh là ai? Tại sao lại rõ tôi với Tur Hạo như lòng bàn tay? Anh giúp tôi là vì cái gì? Anh cũng hận Lê Hiểu Mạn sao? Còn có, Tur Hạo mất tích năm năm, đến cùng là anh ấy đi đâu? Năm năm qua tại sao anh lại không nói tin tức về anh ấy với tôi?”

Bước chân gã hơi dừng lại, nhưng vẫn không xoay người lại, âm thanh vô cùng lạnh lẽo: “Tôi sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào của cô, một số việc không nên hỏi nhiều là tốt nhất, nếu không, chính là cô tự mình đi tìm đường chết.”

Nói xong, gã dứt khoát rời đi.

Thấy vậy cô ta nhanh chóng đuổi theo, nhưng khi ra đến cửa thì không còn thấy bóng dáng người bí ẩn kia ở đâu nữa.

Đáy mắt cô ta chất chứa đầy rẫy nghi ngờ, đến cùng người đàn ông bí ẩn kia là ai?

Tại sao gã lại thấu rõ chuyện của Tur Hạo như vậy, thấu rõ tính cách của Tur Hạo như vậy, thậm chí còn thấu rõ hơn cả cô ta.

Gã giúp cô ta là vì cái gì?

Người phụ nữ một bên nghĩ một bên nghi, rồi trở lại phòng khách.

Ra khỏi Hoa Hồng Uyển, Long Tur Hạo vừa mới trở về biệt thự ven hồ Thủy Lộ thì nhận được điện thoại của Lạc Thụy, nói rằng đoạn

video ghi chép ra vào ở Hoa Hồng Uyên đã được gửi đến cho anh, nhưng những đoạn băng giám sát trên hành lang thì vẫn chưa lấy được.

Chương 781: Dáng người rất tệ.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh không đi vào phòng ngủ mà đi sang thư phòng mở đoạn video kia ra, anh xem đi xem lại rất nhiều lần, nhưng vẫn không tìm thấy ghi chép ra vào của người đàn ông bí ẩn tập kích anh từ đoạn video.

Lê Hiểu Mạn đã tắm xong, cô pha cho anh một tách cà phê đen rồi mang đến thư phòng, thấy anh vừa trở về đã vào ngay thư phòng, hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, cô nhú mày hỏi: “Tur Hạo, anh nhìn gì mà nghiêm túc thế?”

Cô đi tới trước người anh, đặt tách cà phê lên bàn làm việc, sau đó nhìn vào màn hình máy tính.

Hình ảnh đang lưu chuyển trong đoạn video nhìn qua vô cùng quen thuộc, mấy giây sau cô liền biết đó là Hoa Hồng Uyển.

Cô đang tính hỏi Long Tur Hạo tại sao lại xem video ghi chép ra vào của Hoa Hồng Uyển thì đã bị anh kéo nhào thẳng vào ngực anh, rồi giữ cô ngồi yên trên đùi của mình.

Vì mới tắm xong, cho nên khắp người cô đều được bao phủ bởi mùi hương thanh lịch vô cùng nhẹ nhàng, rất dễ ngủ.

Long Tur Hạo vùi đầu vào hõm cổ trắng ngần của cô, lưu luyến hít hà hương thơm dịu nhẹ trên đó, giọng nói thốt ra trầm thấp mang theo một tia khàn khàn cùng lười biếng: “Chỉ có trên người vợ là dễ ngủ

nhất.”

Nói xong, cánh môi nóng rực của anh đã in lên cổ cô, trêu đến cả cơ thể cô cũng phải run lên.

Cô rũ mi dịu dàng nhìn người đàn ông đang vùi đầu vào cổ mình, giọng nói mềm mại êm tai: “Tur Hạo, trước tiên, anh uống cà phê đi đã.”

“Cà phê sẽ giết chết tinh trùng, vợ không còn muốn sinh con trai cho anh sao?”

Nghe xong lời kia của Long Tur Hạo, khóe môi Lê Hiểu Mạn khẽ giật, cô cầm lấy cốc cà phê, đưa đến bên môi: “Anh không uống thì em uống.”

Nghe cô nói như vậy, ngẩng đầu lên nhìn vào cốc cà phê trên tay cô, híp mắt nhìn cô sững nịnh, cong môi nở nụ cười: “Bà xã pha cà phê, làm sao anh dám không uống? Đừng nói giết chết tinh trùng, giết chết mạng anh anh cũng muốn uống.”

“Tur Hạo, em phát hiện miệng của anh càng ngày càng tệ đấy.” Lê Hiểu Mạn mỉm cười nhìn Long Tur Hạo, sau đó nhìn vào màn hình máy tính, tò mò hỏi: “Đây không phải là camera bên ngoài Hồng Hoa uyển sao? Anh xem cái này làm gì?”

Long Tur Hạo nhắm nháp tách cà phê Lê Hiểu Mạn pha cho anh, đưa mắt về màn hình máy tính: “Người thần bí hôm nay đến Hồng Hoa uyển.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn về màn hình, tay phải cầm chuột, tua lại video.

Cô cũng giống giống như Long Tư Hạo, tua đi tua lại video rất nhiều lần, nhưng không hề phát hiện tung tích của người thần bí đó.

“Tur Hạo, anh chắc chắn là hôm nay người thần bí đến Hồng Hoa uyển sao?” Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn Long Tư Hạo hỏi, sau đó lại nhìn màn hình máy tính.

Long Tư Hạo đặt tách cà phê lên bàn, hai tay ôm lấy cô, hôn lên khuôn mặt thanh lệ, môi mỏng cong lên: “Anh chắc chắn.”

Vì anh sợ Lê Hiểu Mạn lo lắng cho nên mới không nói với cô, hôm nay anh và người thần bí đã giao thủ rồi.

“Vậy sao anh lại biết là người thần bí đến Hồng Hoa uyển??” Lúc Lê Hiểu Mạn hỏi chuyện này, ánh mắt vẫn rơi trên màn hình.

Cô lại tua lại video lần nữa, lần này xem rất chậm, mỗi người ra ngoài Hồng Hoa uyển, bất kể nam nữ, đều nhìn từ đầu đến chân, cực kỳ cẩn thận.

“Hiểu Hiểu, không tìm thấy thì thôi, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, người thần bí đó nhất định sẽ lại xuất hiện, anh tắm rửa giúp em.”

Dứt lời, anh liền ôm ngang cô lên, xải bước ra khỏi thư phòng.

Hai chữ “Tắm rửa” trong miệng anh ẩn chứa hàm ý khác, Lê Hiểu Mạn nhìn anh: “Em tắm rồi.”

“Một mình em tắm không tính, tắm với ông xã mới sạch chứ.”

...

Bởi vì mỗi đêm đều vận động quá độ, mấy ngày liên tiếp Lê Hiểu

Mạn đều ngủ thẳng đến hơn 9 giờ mới dậy, sau đó đến phòng làm việc.

Sáng sớm hôm nay, mới tám giờ đã có 3 người đàn ông đến phòng làm việc tìm cô, nhưng bởi vì cô ỉn chưa tới nên phải chờ ngoài cửa văn phòng, bởi vậy lúc cô đến liền gặp 3 người đó.

Ba người này không phải ai khác mà chính là tổng thanh tra Dư, Tiểu Hứa, Tiểu Phùng mà cô mời cơm ở Ngự Yến lâu mấy ngày trước.

Sau khi ba người nhìn thấy Lê Hiểu Mạn thì sắc mặt cực kì không tốt, như thể muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Lê Hiểu Mạn nhú mày nhìn ba người, nhếch môi cười: “Ba vị quen mặt quá, cố ý tới tìm tôi sao?”

Dứt lời, cô liền bước vào văn phòng mình.

Ba người kia thấy thế, đang định theo vào thì bị Tưởng Y Y ngăn lại: “Đợi một lát, chị Hiểu Mạn của chúng tôi chưa nói là muốn gặp mấy người, mấy người vào làm gì?”

Lê Hiểu Mạn vào văn phòng nghe thấy giọng nói của Tưởng Y Y thì cười nhìn cô: “Y Y, không sao đâu, để họ vào đi.”

Tưởng Y Y nghe vậy mới bằng lòng để họ vào.

Ba người lấy một xấp hình ném lên bàn làm việc của Lê Hiểu Mạn.

Tổng thanh tra Dư sắc mặt xanh mét nhìn cô, giọng điệu tức giận: “Lê tiểu thư, đây là có chuyện gì?”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn ảnh chụp ba người vút lên bàn cô, nhếch môi

cười: “Ba vị ném loạn như thế, không biết xấu hổ sao?”

Tổng thanh tả Dư lờm Lê Hiếu Mạn, cực kì tức giận nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Đây là kiệt tác của Lê tiểu thư sao?”

Chương 782: Đáng người rất tệ.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

So với sắc mặt phần nộ của ba người, Lê Hiểu Mạn có vẻ tương đối bình tĩnh, cô thản nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lạnh nhạt nhìn ba người, chỉ tay vào sofa, nhẹ nhàng nói: “Ba vị trước hết cứ ngồi đã, có chuyện gì thì từ từ rồi nói.”

“Nói?” Tổng thanh tra Dư xanh mặt: “Nói thế nào? Cô miệng thì mời chúng tôi ăn cơm, nhưng lại cố ý chuốc say chúng tôi, rồi thừa dịp đó chụp mấy bức ảnh này, Lê tiểu thư, không ngờ cô lại có cái sở thích đó.”

Lê Hiểu Mạn nhìn tổng thanh tra Dư đang ngập tràn lửa giận, khẽ cười: “Tôi nghĩ ba vị hiểu nhầm rồi, ảnh này không phải do tôi chụp.”

“Không phải cô thì là ai?” Người đàn ông tên Tiểu Hứa cũng vô cùng tức giận hỏi lại Lê Hiểu Mạn.

Ngày đó bọn họ nể mặt Lạc Thụy nên mới đồng ý đến Ngự Yến lâu, còn chưa kịp động vào đồ ăn đã say mèm, chờ đến khi ba người họ tỉnh lại trên mặt đất, cô và Lạc Thụy đều đã không thấy đâu nữa.

Bọn họ hỏi phục vụ ở Ngự Yến lâu mới biết, hai người đã sớm rời khỏi, cũng đã thanh toán rồi.

Tỉnh lại trên mặt đất, ba người tuy cảm thấy kì lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Nhưng hôm qua, ba người cùng nhận được ảnh chụp họ lỏa thể, không chỉ vậy, ngoài những ảnh chụp từng người, còn lại đều là ảnh ba người trần truồng ở chung với nhau.

Cái gọi là “ảnh chụp chung” chính là ba người đàn ông trần như nhộng ôm ấp nhau, tư thế vô cùng mờ ám, khiến người ta mơ màng, người không biết còn tưởng họ đang...

Nếu mấy bức này bị công bố ra ngoài, ba người họ đều sẽ không còn mặt mũi nào ở lại thành phố K nữa.

Hôm qua sau khi nhận được ảnh chụp, bọn họ đều nhận được điện thoại của Lạc Thụy, nói rằng nếu họ không muốn mấy bức ảnh đso bị công bố thì phải đến phòng làm việc của Many, cho nên mới sáng sớm ba người đã ở đây rồi.

Lê Hiểu Mạn nhìn ba người đang vô cùng tức giận, bất đắc dĩ so vai: “Tôi thật sự không biết ai chụp.”

Những lời này của cô đều là thật, cô chỉ nói muốn đối phó với ba người này thôi, người thực hiện là Lạc Thụy cho nên những ảnh chụp này là Lạc Thụy chụp hay để người khác chụp, cô thật sự không biết.

Cô không quan tâm quá trình, quan tâm kết quả là được.

Lạc Thụy không hổ là người bên cạnh ông xã cô, hiệu suất làm việc cao, xử lý chuyện vô cùng tốt, là một trợ thủ vô cùng đắc lực.

Tổng thanh tra Dư xiết chặt hai tay, giận dữ trừng Lê Hiểu Mạn hỏi: “Tôi mặc kệ ai chụp, rốt cuộc cô muốn thế nào?”

Mắt Lê Hiếu Mạn khép hờ, lạnh nhạt nói: “Tổng thanh tra Dư thông minh hơn trong tưởng tượng của tôi nhiều, chỉ là ông thông minh thế, sao lại làm chuyện ngu xuẩn vậy?”

“Tôi làm chuyện ngu xuẩn gì?” Tổng thanh tra Dư không vui nhìn cô, nheo mắt.

Lê Hiếu Mạn không trả lời mà cầm một bức ảnh trên bàn lên, nhìn lướt qua: “Dáng người của ba người rất tệ.”

Ba người nghe lời của cô, cơ mặt nháy lên, lòng tự trọng bị tổn thương.

Ba người mặc dù tức giận, nhưng lại biết người cầm đằng chuôi bây giờ là Lê Hiếu Mạn, cho nên cũng không dám làm gì.

Thấy ba người tức giận đến mức muốn đánh người, trên mặt Lê Hiếu Mạn vẫn nhạt nhẽo như cũ, hơi nhếch môi: “Tôi không muốn thế nào hết, chỉ hi vọng ba người có thể giúp tôi một việc.”

“Chuyện gì?” Người hỏi đương nhiên là tổng thanh tra Dư.

Lê Hiếu Mạn liếc xéo ba người, ngửa lưng ra sau, tựa vào ghế xoay, gõ nhẹ lên bàn làm việc: “Cái này rất đơn giản, giúp tôi giám sát Hoắc thị, thỉnh thoảng thông báo tình hình cho tôi là được.”

Tổng thanh tra Dư có chút kinh ngạc nhìn cô: “Cô muốn chúng tôi làm cơ sở ngầm của cô ở Hoắc thị? Cô muốn làm gì?”

Lê Hiếu Mạn nhíu mày nhìn Tổng thanh tra Dư, lạnh nhạt nói: “Tôi muốn làm gì là chuyện của tôi, mấy người chỉ cần trả lời tôi là làm hay không thôi, nếu mấy người đáp ứng, tôi sẽ bảo đảm những bức ảnh chụp này không lộ ra ngoài, nếu không, tôi cũng chỉ cố gắng làm

ba vị tức chết thôi.”

“Cô... Cô uy hiếp chúng tôi?”

Ba người Tổng thanh tra Dư, Tiểu Hứa, Tiểu Phùng đều tức giận nhìn Lê Hiếu Mạn.

“Uy hiếp?” Lê Hiếu Mạn nhú mày nhìn ba người, nhếch môi cười: “Thật ra ba người hoàn toàn có thể lý giải là chúng ta đang hợp tác, mấy người giúp tôi, tôi đương nhiên sẽ không bạc đãi, tôi nghĩ ba người rời khỏi TE sang Hoắc thị ăn máng khác, chắc là vì tiền phải không?”

Tổng thanh tra Dư không vui hỏi: “Ai nói chúng tôi đi ăn máng khác là vì tiền?”

“Không vì tiền, chẳng lẽ vì nghĩa?” Lê Hiếu Mạn nhìn ba người họ, mở tài liệu trên bàn làm việc ra.

Cô tùy ý nhìn vài lần sau đó nheo mắt nhìn Tổng thanh tra Dư, cười nhạt, ánh mắt hiện lên sự sắc lạnh: “Tổng thanh tra Dư, tên đầy đủ là Dư Chung Hải, 46 tuổi, đã kết hôn, có hai đứa con gái, trong nhà tổng cộng có tám miệng ăn, lương một năm 20 vạn, mới mua nhà, đã thanh toán 60 vạn, gia đình hòa thuận...”

Tổng thanh tra Dư nghe Lê Hiếu Mạn nói ra tư liệu của mình thì chấn kinh, trừng mắt: “Cô... Sao cô biết những chuyện đó? Cô điều tra tôi?”

Lê Hiếu Mạn nhìn vào tư liệu điều tra được nói, sau đó nhìn Tổng thanh tra Dư cười, giọng điệu nhạt nhẽo: “Những thứ vừa rồi tôi nói cũng không quan trọng, quan trọng là hàng tháng ông nuôi gia đình, nhưng vẫn nuôi tình nhân bên ngoài, trả 2 vạn tiền thuê nhà trọ xa

hoa cho cô ta, ông nói xem nếu tôi nói mấy chuyện này cho vợ ông nghe, vợ ông sẽ phản ứng thế nào?”

“Cô...” Tổng thanh tra Dư sắc mặt đại biến, dù sao thì chuyện nuôi tình nhân bên ngoài cũng chẳng tốt lành gì, cho nên sắc mặt ông ta không hề tốt.

Chương 783: Tôi để cho mấy người tức chết

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tuy ông ta nuôi tình nhân bên ngoài, nhưng lại không muốn quan hệ gia đình bị phá hỏng.

Tuy bây giờ không có mấy đàn ông chung thủy với vợ con... Nhưng chuyện này đều được giấu kín.

Lê Hiểu Mạn nhìn Tống thanh tra Dư, rồi lại nhìn Tiểu Hứa và Tiểu Phùng: “Hai người đều có vợ sắp cưới nhưng hình như dạo này hai người đang rất thiếu tiền, không chỉ thiếu mà còn đang nợ cơ.”

Hai người kia nghe vậy, sắc mặt càng khó coi hơn, không chỉ cảm thấy mất mặt mà còn sợ hãi.

Lê Hiểu Mạn đặt tài liệu trong tay xuống, ánh mắt bình thản nhìn ba người, khóe môi hơi cong lên, thản nhiên nói: “Bây giờ người cầm đằng chuôi là tôi, tôi còn biết tình huống cá nhân của mỗi người, chỉ cần các người chịu hợp tác, tôi đảm bảo những bức ảnh “giường chiếu” đó sẽ được giữ kín, còn có thể cho các người rất nhiều chỗ tốt, các người cứ nghĩ cho kĩ đi.”

Ba người nghe vậy thì nhìn nhau, Tống thanh tra Dư lập tức mở miệng hỏi: “Sao chúng tôi có thể chắc chắn là nếu chúng tôi làm việc cho cô, cô sẽ giữ lời không công bố những ảnh chụp ấy?”

Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn ba người, nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén:

“Nếu mấy người không tin thì bây giờ có thể đi, tôi cũng không ép, nhưng nếu ngày mai ảnh “giường chiếu” của ba người mà có lên mặt báo thì cũng không quan hệ gì đến tôi đâu nhé.”

Dứt lời, cô nhìn sang hai người Tiểu Hứa, Tiểu Phùng, giọng điệu nhẹ nhàng: “Nếu hai người hợp tác với tôi, chẳng những tôi có thể trả nợ cho hai người, mà còn giới thiệu hai người với khách hàng cũ ở chỗ tôi, để họ đến chỗ hai người, tặng thành tích cho hai người.”

Hai người nghe vậy thì nhìn nhau, đồng thanh nói: “Chúng tôi hợp tác với cô, cô muốn chúng tôi làm gì cứ việc nói, chỉ cần chúng tôi làm được.”

Thấy hai người họ đồng ý, Lê Hiểu Mạn đứng lên đi tới chỗ hai người, đưa tay phải ra, cười tao nhã: “Chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Tiểu Hứa Tiểu Phùng thất thế, lập tức vươn tay nắm lại tay cô.

Tổng thanh tra Dư đứng một bên thấy vậy thì cũng muốn hợp tác với cô, làm cơ sở ngầm ở Hoắc thị, giữ lại mặt mũi.

Lê Hiểu Mạn nhìn ra ông ta cũng muốn hợp tác với cô, cô hơi nhíu mày, cười: “Tổng thanh tra Dư, ông thì sao? Hợp tác với tôi, hay muốn lên báo với tiểu tình nhân?”

Tổng thanh tra Dư nghe vậy, hạ quyết tâm, vươn tay ra: “Tôi hợp tác với cô, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Lê Hiểu Mạn cũng tao nhã vươn tay ra bắt tay: “Nhất định sẽ vô cùng vui vẻ.”

Thu tay, Tổng thanh tra Dư nhìn cô gái xinh đẹp thông minh trước mặt, cười hỏi: “Nếu bây giờ chúng ta đã hợp tác với nhau, vậy Lê

tiểu thư có việc gì xin cứ nói.”

Lê Hiểu Mạn xoay người ngồi xuống bàn làm việc của mình, bình tĩnh nhìn ba người: “Trước mắt tôi vẫn chưa có chuyện gì muốn ba người làm, ba người tạm thời cứ trông chừng Hoắc thị là được, nếu tôi cần hỗ trợ sẽ liên lạc, đúng rồi, nếu Hoắc thị muốn công bố sản phẩm gì mới thì phải báo với tôi trước.”

Ba người nghe vậy, nhìn Lê Hiểu Mạn gật gật đầu, Tổng thanh tra Dư nói: “Vậy nếu Lê tiểu thư không còn chuyện gì thì chúng tôi cũng không quấy rầy nữa.”

Lê Hiểu Mạn cười nhìn ba người: “Tiểu Hứa, Tiểu Phùng, hai người có thể đi trước, Tổng thanh tra Dư, tôi còn mấy câu muốn nói với ông.”

Tổng thanh tra Dư nghe vậy thì nán lại, để Tiểu Hứa Tiểu Phùng ra ngoài trước.

“Lê tiểu thư có chuyện gì muốn nói vậy?”

Lê Hiểu Mạn nhìn ông ta đầy ẩn ý: “Tổng thanh tra Dư cảm thấy hoa nhà không thơm bằng hoa dại phải không?”

Tổng thanh tra Dư vừa nghe lời này đã biết cô đang ám chỉ chuyện ông nuôi tình nhân bên ngoài.

Ông ta khó xử cúi đầu.

Lê Hiểu Mạn lờm ông ta: “Tổng thanh tra Dư, ông có nghe câu không thể bỏ vợ khốn khổ chưa?”

Nghe nói như thế, Tổng thanh tra Dư càng xấu hổ, cúi đầu càng

thấp.

Lê Hiếu Mạn thấy ông ta xấu hổ, có vẻ ăn năn thì nhíu màu nói: “Tổng thanh tra Dư, đây là chuyện riêng của ông, một người ngoài như tôi cũng không nên nói nhiều, tôi chỉ hỏi Tổng thanh tra Dư mấy câu thôi, sau đó Tổng thanh tra Dư muốn là thế nào là chuyện của ông. Tổng thanh tra Dư, lúc ông bị bệnh, ai là người ở bên cạnh ông? Ai mệt nhọc vì ông? Lúc ông nghèo khổ nhất, ai là người bên cạnh cổ vũ ông? Ai là người ở sau lưng im lặng ủng hộ ông? Cha mẹ ông tuổi già là ai chăm sóc? Con gái ông là ai chăm sóc? Mỗi ngày làm việc mệt mỏi về, là ai làm cơm nóng cho ông ăn? Ông về nhà muộn là ai chờ cửa? Còn hai vấn đề cuối cùng, nếu đột nhiên có một ngày ông hết tiền, ai sẽ là người bên cạnh ông không rời xa? Nếu có một ngày ông bị bệnh nặng không chữa được, ai sẽ là người đau khổ khóc xé gan xé ruột vì ông? Là vợ ông hay tiểu tình nhân kia?”

Nghe xong những lời này của Lê Hiếu Mạn, Tổng thanh tra Dư hoàn toàn tỉnh ngộ, vẻ mặt áy náy hối hận: “Lê tiểu thư, tôi sai rồi, là tôi có lỗi với vợ tôi, tôi có lỗi với bà ấy.”

“Tổng thanh tra Dư, biết nhận lỗi là tốt, vợ ông theo ông từ lúc nghèo khổ đến giờ, vì ông, vì gia đình của ông, có lẽ bà ấy bề ngoài không xinh đẹp trẻ trung, nhưng lòng bà ấy rất đẹp, bà ấy sẽ là người ở bên ông đến lúc sinh mệnh chấm dứt, ông nên quý trọng bà ấy.”

Chương 784: Càn rỡ, giả mạo tiểu tam (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Tôi hiểu rồi, Lê tiểu thư, tôi biết làm thế nào rồi. Tôi sẽ đối xử tốt với vợ mình.” Dư tổng giám nâng mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, vẻ mặt cảm kích: “Lê tiểu thư, cảm ơn cô, nếu không có cô, tôi vẫn sẽ tiếp tục sai lầm.”

“Biết sai mà sửa là tốt, Dư tổng giám, đối xử với vợ anh tốt vào nhé.”

Dư tổng giám nhìn Lê Hiểu Mạn gật đầu: “Tôi sẽ, tôi sẽ không bao giờ làm chuyện có lỗi với cô ấy nữa.”

Đợi Dư tổng giám rời đi, Lê Hiểu Mạn nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thu phục được ba người này, kế tiếp chính là tìm một thời cơ thích hợp đánh Hoắc thị.

Tương Y Y bưng một ly cà phê đi đến, đặt lên bàn làm việc của cô, cười nhìn cô: “Chị Hiểu Mạn vất vả rồi, uống chén cà phê.”

“Cảm ơn.” Nhìn Tương Y Y nói cảm ơn, Lê Hiểu Mạn liền bưng ly cà phê lên tinh tế nhấp.

“Chị Hiểu Mạn, ba người vừa rồi là ai? Em thấy lúc đến ba người bọn họ sắc mặt xanh mét dọa người, lúc rời đi biểu cảm lại hoàn toàn thay đổi, nhất là người lớn tuổi nhất trên mặt còn mang theo cảm kích, chị Hiểu Mạn, em sùng bái chị, sao chị lại có thể khiến ba người kia chuyển giận thành mừng hay vậy?”

Tương Y Y vẻ mặt sùng bái nhìn Lê Hiểu Mạn, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy ý cười.

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy vẻ mặt sùng bái của Tương Y Y, cong môi cười: “Y Y, thật ra chị cũng không lợi hại gì đâu, chỉ là người từng trải thôi, chờ em làm việc trong xã hội này vài năm nữa, quen biết rộng, em cũng sẽ giống chị thôi.”

Tương Y Y nhìn Lê Hiểu Mạn cong mắt cười: “Tóm lại, em vẫn cảm thấy chị Hiểu Mạn rất lợi hại, em vô cùng vô cùng sùng bái chị Hiểu Mạn.”

Mắt Lê Hiểu Mạn mang theo ý cười nhìn cô, nhớ tới chuyện gì đó liền hỏi: “Đúng rồi, chị nhờ em liên hệ đến công ty gia đình tìm một bảo mẫu giúp, đã có kết quả chưa?”

“Chị Hiểu Mạn...” Tương Y Y cúi đầu, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vài phần ngượng ngùng, thấp giọng nói: “Thật ra có thể không cần bảo mẫu, em có thể giúp chị Hiểu Mạn chăm sóc cậu mà.”

“Em chăm sóc?” Nghe cô nói vậy, Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu hơi ngạc nhiên nhìn cô, thấy cô bé dáng vẻ ngượng ngùng, cô lập tức hiểu ra dụng ý của cô ấy.

Khóe môi cô mang theo ý cười nhu hòa, dò hỏi: “Nhưng chăm sóc người khác rất mệt, em không sợ mệt sao?”

Tương Y Y ngẩng đầu nhìn Lê Hiểu Mạn kiên định lắc đầu: “Chị Hiểu Mạn, không sao cả, có thể giúp chị chăm sóc cậu là vinh hạnh của em, em sẽ không cảm thấy mệt.”

Tuy Tương Y Y ngoài miệng nói là giúp Lê Hiểu Mạn chăm sóc cậu,

nhưng trong lòng Lê Hiểu Mạn hiểu rõ, cô bé làm như vậy nhất định là vì anh Văn Bác của cô.

Cô nhóc này thích anh Văn Bác, muốn tạo ấn tượng và quan hệ tốt với bố chồng tương lai đây mà!

Lập tức cô ngẩng đầu cười nhìn Tương Y Y, trong mắt mang theo cảm kích: “Y Y, cảm ơn em.”

Tương Y Y nghe cô nói vậy, trên mặt vui vẻ, đôi mắt linh động cười cong cong như trăng non, thanh âm mang theo vui sướng không che dấu được: “Chị Hiểu Mạn, chị nói vậy là đồng ý?”

Lê Hiểu Mạn nhìn cô nhóc cảm kích gật đầu, mím môi cười: “Ừ, em chủ động nói muốn giúp chị chăm sóc cậu, chị cảm kích còn không kịp, sao có thể không đồng ý? Trong thời gian em chăm sóc cậu có thể không cần đến phòng làm việc, nhưng chị vẫn sẽ trả em gấp ba tiền lương bình thường.”

“Gấp ba?” Tương Y Y mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy không ổn lắm nói: “Chị Hiểu Mạn, em không đến phòng làm việc, chị tính tiền lương cho em em đã thấy không tốt, chị lại trả em gấp ba, em... em cũng không thể không biết xấu hổ, chị Hiểu Mạn, chị không cần trả lương cho em đâu, thời gian chăm sóc cậu, chị cho em nghỉ phép là được.”

Lê Hiểu Mạn từ bàn làm việc đứng lên, đi tới trước mặt Tương Y Y, đưa tay kéo tay cô, ánh mắt cảm kích nhìn cô nhóc: “Y Y, từ lúc văn phòng của chị thành lập bên Anh đến giờ, em vẫn luôn bên cạnh chị cùng nhau phấn đấu, chị thực sự cảm ơn em rất nhiều, giờ em còn giúp chị chăm sóc cậu, chị thật sự không biết nói gì cho phải, em quá tốt, khiến chị vô cùng cảm động, tóm lại, chị vô cùng vô cùng cảm ơn em, trả em tiền lương gấp ba chị còn thấy quá ít, lẽ ra chị phải trả em

gấp mười mới xứng.”

Tương Y Y vừa nghe Lê Hiếu Mạn nói trả cô tiền lương gấp mười, cô sợ tới mức lập tức nói ngay: “Chị Hiếu Mạn, chị ngàn vạn lần đừng cho em nhiều tiền như vậy, nếu không em không đến chăm sóc cậu nữa, hơn nữa em còn muốn từ chức.”

Lê Hiếu Mạn nhìn sâu vào Tương Y Y, trong lòng lại thích cô bé hơn một chút.

Nếu đổi là người khác, người ta chỉ ước gì được trả tiền lương gấp mười, mà cô nhóc lại sợ cô trả cô bé gấp mười tiền lương, còn nói muốn từ chức, cô không thể không nói, Tương Y Y thật sự là một cô gái có nhân phẩm cao thượng.

Hơn nữa tính cách cô bé lại hoạt bát đáng yêu, có chí cầu tiến, cô gái tốt như vậy, nếu anh Văn Bác không thích, thật sự không xứng với tình cảm của Y Y.

Cô cong cong mắt nhìn cô nhóc, ánh mắt ôn hòa, khoe môi mang theo nụ cười tán thưởng: “Y Y, xem em sợ đến mức nào kìa, được, chị không trả em gấp mười tiền lương nữa, nhưng gấp ba thì phải trả, em không thể nói không được, nếu không chị sẽ thuê người khác đi chăm sóc cậu, còn phải tìm một người thông minh xinh đẹp đáng yêu.”

Tương Y Y nghe câu cuối cùng của cô mang ngữ điệu khác, ngượng ngùng, gắt giọng: “Chị Hiếu Mạn, chị nói gì vậy? Em không thèm nghe chị nói nữa, em ra ngoài đây.”

Dứt lời, Tương Y Y liền xoay người rời khỏi văn phòng của Lê Hiếu Mạn.

Sau khi cô bé rời khỏi văn phòng, Lê Hiếu Mạn liền gọi điện cho Lê Văn Bác, bảo anh đến đón Tương Y Y trước giờ tan tầm một chút.

Lê Văn Bác hỏi cô vì sao phải đón Tương Y Y, cô liền nói Tương Y Y muốn giúp cô chăm sóc Lê Chấn Hoa, sau đó không để Lê Văn Bác có cơ hội từ chối liền cúp máy.

Chương 785: Càn rỡ, giả mạo tiểu tam (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô mới vừa kết thúc cuộc gọi tới Lê Văn Bác, bí thư Tiểu Lưu liền gõ cửa mở cửa phòng làm việc của cô.

“Lê tổng giám, có Ngãi Na tiểu thư tìm cô.”

Ngãi Na?

Lê Hiểu Mạn đang nghi hoặc vị Ngãi Na này là ai, một cô gái mặc váy dài màu trắng, tóc xõa ngang vai, đeo kính, khí chất dịu dàng nhưng hoàn toàn xa lạ đi tới.

Nhưng dù khuôn mặt cô ta khiến cô cảm thấy xa lạ nhưng thân hình và khí chất của cô ta lại khiến cô cảm thấy quen thuộc, trực giác cô gái tên Ngãi Na trước mặt này cô có quen biết.

Cô gái tên Ngãi Na chính là “mẹ” của Tiểu Long Dập.

Sau khi cô ta vào văn phòng của Lê Hiểu Mạn liền cười ngời xuống sô pha.

Lập tức cô ta ngẩng đầu lên nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, cười dịu dàng ôn nhu: “Lê tiểu thư, không phải cô không chào đón kẻ không mời mà tới là tôi chứ?”

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn bình thản cô gái tỏ ra quen thuộc thản nhiên

ngồi xuống sô pha kia, cong môi khế cười: “Người tới là khách, đương nhiên sao tôi lại không chào đón chứ, không biết tiểu thư Ngã Na tới đây là muốn đặt thiết kế trang sức hay có chuyện khác? Nhưng tôi thấy tiểu thư Ngã Na hình như không phải tới đặt thiết kế, hình như là muốn tới tìm tôi?”

Ngã Na thấy Lê Hiểu Mạn nói như vậy, đôi mắt dưới kính râm hiện lên tia sáng sắc lạnh, cô không ngờ năm năm không gặp, cô thông minh hơn trước, nhất là lúc này trên người cô mang theo khí chất khiến người ta nhìn không rõ, nhưng khí thế thâm trầm này lại khiến người ta một loại cảm giác áp bách.

Nụ cười trên mặt cô ta cứng ngắc: “Lê tiểu thư, cô đoán đúng rồi, tôi đúng là không phải tới đặt thiết kế trang sức, tôi là tới nói cho cô biết, tốt nhất cô nên tránh xa Tư Hạo của tôi một chút, nếu không cô nhất định sẽ hối hận.”

“Tư Hạo của cô?” Nghe thấy lời Ngã Na nói, Lê Hiểu Mạn híp mắt, trong mắt hiện lên kinh ngạc, ánh mắt sắc bén nhìn cô ta, khóe môi mang theo ý cười pha lẫn lãnh ý: “Tiểu thư, cô ra khỏi nhà quên mang nã hay ống nhòm thuốc? TỰ DUNG cô chạy tới phòng làm việc của tôi gọi chồng tôi thân thiết như thế, còn bảo tôi cách xa chồng tôi như thế, cô nghĩ cô là ai?”

Ngã Na nhìn Lê Hiểu Mạn cười dịu dàng, nhưng nụ cười này đầy giả dối: “Lê tiểu thư, không sợ nói cho cô biết, tôi là người Tư Hạo nuôi bên ngoài sau lưng cô, chúng tôi đã có một đứa con, mong cô rời khỏi Tư Hạo, tôi với anh ấy mới là một đôi trời đất tạo nên.”

Nghe thấy lời Ngã Na nói, khuôn mặt thanh lệ của Lê Hiểu Mạn biểu tình bình thản, tâm tình không vì lời cô ta nói mà có ảnh hưởng gì, vì cô cực kỳ tin tưởng ông xã yêu dấu của mình, anh ấy tuyệt đối không giấu cô bao gái bên ngoài.

Người trước mắt không biết từ đâu chui ra, vậy mà chạy tới đây giả làm tiểu tam của chồng cô, nếu không phải đầu óc bả đậu thì chính là hạt dưa, nếu không nữa thì chắc chắn là tinh thần thất thường.

(Tiểu tam: người thứ ba)

Hạt dưa có ý là kẻ ngốc.

Cô nheo mắt lại, ánh mắt bình thản nhìn cô gái ngồi trên sofa, khoe môi mang theo ý cười dọa người: “Tiểu thư, giờ tiểu tam ai cũng càn rỡ như cô à? Đeo cái danh tiểu tam có phải quanh vinh lắm không? Tam quan của cô điên đảo như vậy không phải là não đờn xuống mông cả rồi chứ?”

“Cô...” Ngã Na tức giận với lời nói của Lê Hiểu Mạn, tức giận xiết chặt hai tay, đôi mắt dưới kính râm hung hăng trừng cô, ngữ khí tức giận: “Lê tiểu thư, cô không tin tôi là người bên ngoài của Tư Hạo đúng không?”

Nói đến đây, Ngã Na hừ lạnh một tiếng: “Hừ, cô tự tin như vậy sớm muộn gì cũng sẽ hối hận.”

Lời của cô ta khiến Lê Hiểu Mạn nghĩ tới Sophie, Sophie cũng từng nói như vậy với cô, chẳng lẽ người trước mặt là Sophie?

Nếu nói cô ta là Sophie, vậy cảm giác lúc cô ta vừa tới, cô cảm thấy thân hình của cô ta quen mắt là điều dễ hiểu.

Cô híp mắt, ánh mắt sắc bén nhìn vào khuôn mặt của Ngã Na bị kính râm và tóc xõa ra che khuất hơn một nửa, như muốn từ mặt cô ta nhìn ra bóng dáng Sophie, cô không chớp mắt nhìn chăm chăm cô ta.

Giờ cô sẽ không vì khuôn mặt của cô ta không giống Sophie mà phủ định cô ta không phải Sophie.

Cô trải qua nhiều chuyện như vậy, tâm tư đương nhiên sẽ không đơn thuần như năm năm trước nữa.

Giờ kỹ thuật trang điểm rất bá đạo, xấu biến thành mỹ nữ, đem một người biến thành một người khác căn bản không phải việc khó.

Ngoài kỹ thuật trang điểm, kỹ năng dịch dung trong phim điện ảnh trên TV cũng không phải không có khả năng, hoá trang còn có thể thay đổi dung mạo một người, đừng nói đến dùng công nghệ cao thay đổi dung mạo người đó.

Cho nên hiện tại cô hoài nghi người tên Ngãi Na trước mặt chính là Sophie.

Nếu cô ta không phải trang điểm thì là dịch dung, cô ta đeo kính râm to như vậy là che đi điều gì.

Ngãi Na thấy ánh mắt Lê Hiểu Mạn không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào mình, ánh mắt cô ta lóe lên, từ sô pha đứng lên nghiêng mặt đi, giọng điệu khinh thường nói: “Lê tiểu thư, tôi cũng nói rồi, nếu cô thức thời mau rời khỏi Tư Hạo đi, vì anh ấy yêu tôi hơn, nếu không anh ấy cũng sẽ không sinh con với tôi.”

Lê Hiểu Mạn thấy Ngãi Na nghiêng người đi như không muốn cô nhìn thấy mặt mình, cô càng xác minh kết luận cô ta là Sophie.

Nếu là Sophie, vậy cô ta nói nãy giờ đều là thử, cô ta nghĩ Lê Hiểu Mạn còn ngu ngốc như năm năm trước sao?

Cô không vạch trần Sophie, ánh mắt bình thản nhìn cô ta, cong môi cười, gương mặt thanh lệ mang theo tự tin: “Ngãi Na tiểu thư, coi như mấy lời cô nói đều là sự thật, Tư Hạo yêu một người sẽ dùng hết tất cả mang lại điều tốt nhất cho người ấy, nếu Tư Hạo yêu cô như vậy, còn có với cô một đứa con, vì sao anh ấy không cưới cô về, mà lại để cô ủy khuất làm một tiểu tam không được công khai ra ngoài sáng?”

Chương 786: Quỷ kế, nhẫn đòi kim cương (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe thấy lời Lê Hiểu Mạn nói, Ngã Na xiết chặt hai tay, cô không ngờ bây giờ Lê Hiểu Mạn khó đối phó như vậy, cô gái nào nghe thấy một người khác có con của chồng mình không thương tâm khổ sở, sao cô còn bình tĩnh như vậy, cô tin tưởng Tư Hạo như vậy?

Cô ta nghiêng người nhìn Lê Hiểu Mạn, mắt hung hăng nhíu lại: “Cô đừng đắc ý, Tư Hạo sớm muộn gì cũng kết hôn với tôi.”

“Kết hôn?” Lê Hiểu Mạn nhíu mày, ánh mắt mang theo ý cười nhìn cô ta: “Ngã Na tiểu thư, chồng tôi chưa nói cho cô biết à, chúng tôi đã đăng ký kết hôn rồi, bây giờ tôi và anh ấy đã là vợ chồng hợp pháp.”

Ngã Na nghe thấy lời cô nói, thần sắc cả kinh, ánh mắt âm ngoan nhìn cô: “Hai người đăng ký?”

Hài lòng với phản ứng của cô ta, Lê Hiểu Mạn cong mắt cười: “Sao? Chồng tôi thật sự không nói với cô?”

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn đứng lên đi về phía Ngã Na.

Ngã Na thấy thế, đang muốn lùi về phía sau, Lê Hiểu Mạn nheo mắt, ánh mắt lạnh thấu xương, bước nhanh đi tới, vươn tay ra kéo tay Ngã Na lại, cong môi tươi cười nhìn cô ta: “Ngã Na tiểu thư, tôi thật sự không tin cô là tiểu tam của chồng tôi, không bằng như vậy, chúng ta cùng đi tìm chồng tôi đối chất nhé, nếu anh ấy thừa nhận có

một chân với cô, tôi sẽ hai tay dâng vị trí Long phu nhân lên, cái lương không bằng bạo lực, chúng ta giờ đi luôn đi.”

Ngãi Na nghe thấy lời Lê Hiếu Mạn nói, trong mắt hiện lên chút hốt hoảng, dùng sức đẩy tay Lê Hiếu Mạn ra.

Lê Hiếu Mạn bị cô ta vung một cái, thiếu chút nữa đứng không vững, nhưng may mắn cô lùi lại hai bước ổn định thân hình được.

Ánh mắt Ngãi Na lạnh như băng nhìn Lê Hiếu Mạn ổn định lại thân hình, giận dữ nói: “Dù cô không tin, sớm muộn gì cô cũng sẽ hối hận, cô cứ chờ đi.”

Dứt lời, Ngãi Na liền nổi giận ùng ùng mở cửa văn phòng Lê Hiếu Mạn ra bỏ đi.

Lê Hiếu Mạn thấy cô ta đi rồi, cong khoé môi, trong mắt hiện lên lãnh ý, trên gương mặt thanh lệ hiện lên nụ cười tràn ngập nguy hiểm.

Cô không ngờ Sophie mất tích năm năm lại xuất hiện, năm năm trước cô ta hãm hại Tư Hạo của cô, hết lần này đến lần khác muốn chia rẽ bọn họ, nếu cô ta xuất hiện, vậy lần này cô tuyệt đối không để cô ta sống khá giả đâu.

Cô sẽ đem tổn thương cô ta gây ra cho mình trả lại gấp nhiều lần.

Sau khi Ngãi Na rời khỏi phòng làm việc của Lê Hiếu Mạn liền ngồi vào một chiếc xe màu trắng.

Cô ngồi ở ghế lái, mà ngồi ở ghế phó lái chính là Tiểu Long Dập.

Thấy cô sau khi vào xe liền nổi giận ùng ùng kéo kính râm xuống, ánh mắt mang theo một tia ngoan độc, khuôn mặt nho nhỏ lộ ra anh

khí của bé khẽ nhíu mày, môi mím chặt không lên tiếng.

Bởi vì Ngãi Na đang nổi nóng, dù bé có nói gì cũng bị cô ta nhân cơ hội mắng mỏ.

Cho nên vẫn luôn trầm mặc.

Nhưng bé trầm mặc, Ngãi Na cũng không buông tha cho bé, cô đem lửa giận kia đổ lên đầu Tiểu Long Dập.

Cô nghiêng người nhìn Tiểu Long Dập im lặng không lên tiếng, nộ khí ùng ùng nheo mắt lại: “Allen, con sao thế? Mẹ muốn giúp con giành cha lại mới đi tìm con đàn bà xấu xa cướp cha con đi, mẹ ở bên trong chịu ủy khuất như thế, con lại chẳng quan tâm? Trong mắt con còn người mẹ này không? Uống công ta nuôi con lớn đến vậy.”

Nghe thấy lời Ngãi Na nói, Tiểu Long Dập hơi hơi cúi đầu, vẫn luôn mím chặt môi, không nói gì.

Ngãi Na thấy bé không lên tiếng, tức giận không có chỗ trút, lập tức cô ta hung hăng nhíu mày, đột nhiên đập mạnh lên lưng Tiểu Long Dập một cái.

Tiểu Long Dập dù sao tuổi cũng còn nhỏ, bị cô ta đột nhiên đập một cái, thân hình nho nhỏ nghiêng về trước, trán đụng vào hòm để đồ trước mặt.

Trán bị đụng đỏ, bé nhíu chặt mày, tuy cảm thấy rất đau, nhưng không khóc thành tiếng.

Ngãi Na thấy trán Tiểu Long Dập bị đụng đỏ, cô ta che giấu phần nộ trong lòng, lập tức lại dùng vẻ mặt đau lòng nhìn Tiểu Long Dập, đưa tay ôn nhu xoa xoa đầu bé, ngữ khí mang theo áy náy nói: “Allen, tha

thứ cho mẹ, mẹ không phải cố ý.”

Miệng cô ta giải thích, nhưng trong mắt lại hiện lên khoái cảm trả thù, không đối phó được Lê Hiếu Mạn, cô ta không tin mình lại không đối phó được con trai cô.

Chờ sau khi cô lợi dụng nó đoạt lại Tư Hạo của cô, cô sẽ cẩn thận “dạy dỗ” nó, ai bảo nó là con của tiện nhân Lê Hiếu Mạn kia.

Cô nuôi nó năm năm, không bóp chết nó, cũng coi như không tệ với nó rồi.

Nếu không phải vì Tư Hạo của cô, cô thực sự không thèm liếc nó một cái.

Thu lại suy nghĩ ác độc kia, ánh mắt cô ôn hòa lại nhìn Tiểu Long Dập vẫn luôn im lặng không lên tiếng, ngữ khí ôn nhu nói: “Allen, giờ mẹ mang con đến gặp ba nhé.”

Dứt lời, Ngã Na liền khởi động xe chạy tới TE.

Chương 787: Quỷ kế, nhẫn đôi kim cương (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tới ngoài tòa nhà TE, cô ta dừng xe lại, cũng không xuống xe, lấy từ trong túi ra một đôi nhẫn, đưa cho Tiểu Long Dập.

“Lát nữa nghĩ cách đem thứ này bỏ vào túi ba con, nhớ đừng làm ba con hoài nghi.”

Tiểu Long Dập mím môi liếc cặp nhẫn kim cương Ngãi Na đưa cho mình, cũng không đưa tay nhận lấy.

Ngãi Na thấy bé không cầm nhẫn, ánh mắt không hài lòng: “Allen, phát ngốc cái gì? Nhận lấy! Con không muốn đoạt lại ba sao?”

Allen trầm mặc hồi lâu nhìn Ngãi Na, đôi mắt hẹp dài hiện lên một tia thất vọng, nhíu mày hỏi: “Mẹ cảm thấy như vậy có thể đoạt cha lại sao?”

Ngãi Na xiết chặt đôi nhẫn kim cương trong tay, ngoan lệ nheo mắt lại, ngữ khí âm lãnh: “Bằng vào đôi nhẫn kim cương này đương nhiên không đoạt lại cha con được, mẹ phải từng bước khiến con mù xấu xa Lê Hiểu Mạn kia hoài nghi Tư Hạo, một lần không được, còn có lần thứ hai, mẹ cũng không tin cô ta không chút hoài nghi ba con, phụ nữ trời sinh đa nghi, nhất là người từng bị phản bội một lần càng dễ đa nghi, ta thật muốn nhìn xem con tiện nhân Lê Hiểu Mạn kia có thể tin ba con đến đâu, Allen, chỉ cần con giúp mẹ đoạt ba lại, con muốn mẹ mua gì mẹ cũng mua cho con, cầm lấy nhẫn đi.”

Tiểu Long Dập nhú mày nhìn cặp nhẫn kim cương trên tay Ngãi Na, mới đưa tay ra nhận, nhưng giây tiếp theo bé lập tức ném qua cửa sổ xe.

Ngãi Na thấy thế, giận đỏ hai mắt, lớn tiếng quát: “Allen, mày... Mày dám ném nhẫn của mẹ xuống, trở về tao sẽ dạy bảo lại mày cho cẩn thận.”

Ngãi Na nộ khí ùng ùng nhìn Tiểu Long Dập nói, sau đó vội vội vàng vàng xuống xe, như là sợ Tiểu Long Dập nhân cơ hội chạy mất, cô ta khóa lại cửa xe, Tiểu Long Dập bị nhốt ở trong xe căn bản không ra được.

Cặp nhẫn kim cương kia bị Tiểu Long Dập ném đi đúng lúc được một đôi mẹ con nhặt được, Ngãi Na xuống xe lập tức đi về phía đôi mẹ con kia.

Tiểu Long Dập ngồi trong xe liếc nhìn Ngãi Na, lập tức thu lại ánh mắt sau đó vành mắt đỏ lên, nước mắt thương tâm từng giọt từng giọt chảy xuống, rơi xuống bàn tay nhỏ bé của cậu nhóc.

Ngãi Na đi một lúc lâu mới quay lại, khoe môi mang theo nụ cười âm hiểm khi đạt được mục đích.

Sau khi cô ta bước lên xe, viền mắt hồng hồng lạnh lùng nhìn tiểu Long Dập, trong giọng nói lộ rõ vẻ không hài lòng: “Allen, càng ngày con càng không nghe lời mẹ, trở về mẹ sẽ dạy dỗ lại con, con không giúp mẹ ắt có người sẽ giúp mẹ, có tiền thì đến ma quỷ cũng sẽ sai khiến được, xã hội này, chỉ cần có tiền thì không gì là không làm được.”

Ngãi Na nói xong cũng không thèm để ý tới tiểu Long Dập, xe cô ta

đỗ phía ngoài tòa cao ốc TE, đậu mãi ở đó cho đến giờ tan tầm.

Long Tư Hạo đúng giờ tan sở mới đi ra khỏi công ty, vừa mới bước ra khỏi tòa cao ốc TE liền thấy hai mẹ con từ đâu chạy đến, trực tiếp dừng lại trước người Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo híp mắt u ám nhìn hai mẹ con kia, lạnh giọng hỏi:
“Chuyện gì?”

“Bố...”

Bé gái trước mặt ước chừng khoảng bảy, tám tuổi, bỗng nhiên gọi một tiếng “Bố”, sau đó ôm chầm lấy chân Long Tư Hạo.

“Bố... Tại sao bố không cần con và mẹ?”

Vì đương lúc tan việc, Long Tư Hạo lại bị một cô bé ôm lấy chân mình gọi bố, cho nên hiển nhiên thu hút nhiều sự chú ý, chỉ một chốc đã xúm lại thành đám đông.

Mà mẹ của cô bé kia cũng ôm lấy Long Tư Hạo, lớn giọng nói: “Ông xã, rốt cuộc em cũng tìm được anh.”

Hai mẹ con ôm nhau khóc rất giả tạo, đương nhiên Long Tư Hạo nhìn ra điều đó, anh híp mắt u ám nhìn hai mẹ con bọn họ, khóe môi cong lên mang theo nụ cười đầy rẫy nguy hiểm: “Buông ra, nếu không tự gánh lấy hậu quả.”

Giọng nói anh vô cùng lạnh lẽo, quanh thân tỏa ra hơi thở làm người khác sợ hãi.

Hai mẹ con bọn họ nghe thấy giọng nói lạnh lùng của anh, đáy mắt lướt qua một tia khiếp sợ, nhanh chóng buông tay anh ra.

Trong lúc đó, có hai nhân viên an ninh đi tới, đầu tiên bọn họ kính cẩn cúi đầu xin lỗi Long Tư Hạo, sau đó là lôi hai mẹ con kia đi.

Sau khi hai mẹ con kia bị lôi đi, Long Tư Hạo thâm trầm liếc hai mẹ con bọn họ một cái, rồi sải bước về phía xe của mình.

Hai nhân viên an ninh tra hỏi hai mẹ con kia một lúc, sau khi cảnh cáo bọn họ vài câu mới thả người đi.

Hai mẹ con kia mồm thì liên hồi nói không dám, mắt thì dáo dác nhòm ngó xung quanh rồi mới đi về hướng xe Ngã Na.

Ngã Na đang ngồi ở trong xe thấy bọn họ đi tới, kéo kính xuống thò đầu ra nhìn bọn họ hỏi: “Đã xong?”

Người phụ nữ có khuôn mặt đại trà kia đang nắm lấy tay con gái mình gật đầu liên tục, cười nói: “Đã xong, đã xong, tôi đã làm theo lời cô nói tìm cơ hội bỏ nhẫn vào túi quần anh ta, chuyện kia... cô đã nói chỉ cần chúng tôi hoàn thành xong nhiệm vụ, thì sẽ cho chúng tôi tiền...”

Chương 788: Cục dân chính, không gặp không về

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cũng không thèm chờ cô ta nói xong, từ trong túi xách Ngãi Na lấy ra một sấp một ngàn tệ đưa cho cô ta.

Người phụ nữ nhìn thấy như vậy, ngay lập tức đưa tay ra nhận lấy tiền: “Cảm ơn, cảm ơn.”

Đứa bé gái nhìn thấy tiền nằm trong tay mẹ thì hét lên: “Mẹ, mẹ, con muốn mua quần áo mới, mua váy mới.”

“Ừ, chúng ta sẽ đi mua váy mới ngay bây giờ.” Người phụ nữ cười tươi nhìn con gái mình nói xong, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Ngãi Na cười gật đầu một cái rồi kéo tay con gái rời đi.

Trông thấy hai mẹ con kia đã đi xa, cô ta cụp mắt nhìn tiểu Long Dập cười nói: “Allen, con thấy không, có tiền chính là có thể sai khiến được ma quỷ, chỉ cần con giành lại cha con từ tay người phụ nữ xấu xa kia, thì con sẽ có rất nhiều tiền, có rất nhiều tiền, con liền hoàn thành được rất nhiều chuyện mà mình muốn.”

Nói xong, khoe môi cô ta câu lên lộ ra nụ cười hung ác, sau đó khởi động xe rời đi.

Biệt thự ven hồ Thủy Lộ.

Hiện tại Lê Hiểu Mạn quyết chí muốn làm một người vợ tốt, vì cho

nên tối nào cũng trợ giúp Long Tur Hạo tắm rửa, áo quần trên người anh đều là cô giúp anh cởi.

Lúc này cả hai đang cùng nhau ở trong phòng tắm.

Tối nay cô giúp anh cởi hết áo quần trên người xong, đang tính cởi nốt cái quần bên dưới, thì bỗng nhiên trong túi quần của Long Tur Hạo rơi ra một đôi nhẫn tình nhân.

Chiếc nhẫn lăn vòng phát ra âm thanh “leng keng” vang dội cả phòng tắm.

Nghe thấy thanh âm giòn tan kia, Lê Hiểu Mạn rũ mắt nhìn hai chiếc nhẫn kim cương đang nằm chỏng chơ trên sàn nhà, sâu trong đáy mắt lướt qua một tia nghi ngờ bằng cú người nhật cặp nhẫn tình nhân kia lên.

Long Tur Hạo thấy hai chiếc nhẫn kim cương rơi ra từ trong túi quần của mình, đầu mày nhíu chặt, trong đầu nghĩ đến cảnh hai mẹ con kia bất thành tình ôm lấy anh ở bên ngoài tòa cao ốc TE.

Đáy mắt anh lướt qua tia nhìn lạnh lùng, nếu như anh đoán không sai, thì cặp nhẫn này nhất định là do hai mẹ con kia bỏ vào trong túi quần anh.

Chẳng qua là, tại sao hai mẹ con kia phải vô duyên vô cớ làm như vậy? Bọn họ đang giúp ai hại anh?

Anh dụi dàng nhìn Lê Hiểu Mạn vẫn đang nhật nhẫn mà không hề lên tiếng, bàn tay lớn khế nâng cằm cô lên: “Bã xã muốn hỏi gì cứ hỏi.”

Lê Hiểu Mạn xiết chặt cặp nhẫn không tay, hơi híp mắt, nhưng lại nhìn anh dụi dàng, khóe môi mang theo nụ cười khó lòng dò thám:

“Nhẫn này mua cho ai thế? Còn là kim cương nữa, tốn cũng không ít tiền ha, ông xã, đừng nói là mua cho em nhé, có đánh chết anh em cũng không tin.”

Long Tư Hạo hí mắt nhìn cô, ánh mắt vẫn dịu dàng như cũ, khóe môi mang theo ý cười sủng nịnh, ngữ điệu trêu chọc: “Tất nhiên không phải mua cho em...”

Nghe thấy vậy, hai mắt Lê Hiểu Mạn hí thành một đường, đưa tay nắm lấy quai hàm của anh, giọng nói thốt lên trong veo nhưng lại chen lẫn ý tứ uy hiếp: “Rất tốt, không nhìn ra ông chồng ưu tú của em thế mà cũng dám nuôi dưỡng tiểu tình nhân...”

Nói đến đây, cô dừng lại, một cách khâm phục vỗ vỗ vai anh, nhìn anh cười nụ cười hiền dịu: “Làm tốt lắm, ngày mai đến cục dân chính, không gặp không về.”

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn trực tiếp xoay người đi ra khỏi phòng tắm, tựa như rất tức giận đem cửa đóng sầm lại.

Nhìn thấy cô đi ra ngoài, khóe môi Long Tư Hạo khẽ cong, trên gương mặt đẹp trai không có tí xiêu nào gọi là hoảng loạn, tiếp tục tắm rửa.

Trong khi đó Lê Hiểu Mạn đi ra khỏi phòng tắm liền lên giường nằm thẳng cẳng, nheo mắt chăm chú quan sát cặp nhẫn tình nhân trong tay mình.

Đôi nhẫn này rõ ràng được làm riêng, bởi vì trên đó có khắc chữ, trên chiếc nhẫn nam có khắc tên tiếng Anh của một người phụ nữ, là Ngã Na, mà trên chiếc nhẫn nữ lại khắc tên tiếng Anh của Long Tư Hạo, là Glen!

Thực ra, lúc vừa nhìn thấy chữ khắc phía sau cặp nhẫn kia Lê Hiếu Mạn đã hiểu rõ tất thảy, dễ nhận thấy chồng cô bị người khác hãm hại, mà người hãm hại anh nhất định là người hôm nay đã đến văn phòng cô tự xưng là tình nhân của chồng.

Kế này không được thì bày kế khác, thủ đoạn kiểu này ngoại trừ Sophie, thì còn ai có thể nghĩ ra, xem ra cô không cần phải đi xác minh lại rồi, Ngãi Na chính là Sophie.

Tắm xong, Long Tư Hạo để trần nửa người trên, bên dưới chỉ quần độc một chiếc khăn tắm.

Trông thấy Lê Hiếu Mạn nằm thẳng cẳng nghiên cứu nhẫn, anh cong môi cười, nhanh chóng sải chân đi đến cạnh cô ngồi xuống.

Đang lúc anh đưa tay ra muốn lấy lại cặp nhẫn trong tay cô thì, Lê Hiếu Mạn liền giương tay né tránh.

Cô giả bộ khó ở lờm anh, sau đó quay mặt đi không thèm đoái hoài đến anh nữa: “Anh muốn làm gì? Đây là chứng cứ anh nuôi dưỡng tình nhân, không cho phép anh lấy đi, em muốn giữ nó làm chứng cứ anh đã có lỗi với em, ngày mai ở cục dân chính, em mới giành được nhiều tài sản hơn.”

Long Tư Hạo rất không hài lòng nhìn cô cười sủng nịnh, cúi đầu in lên bờ môi đỏ mọng của cô một nụ hôn: “Chia tài sản, đây là bà xã muốn làm gì?”

Chương 789: Long thiếu làm bữa sáng cho “anh trai” (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn liếc anh: “Còn có thể làm gì? Tất nhiên là mỗi người đi một ngã, anh tìm được tiểu tình nhân của anh rồi, thì em cũng nên đi tìm tiểu tình lang của em, sau đó nước giếng chẳng bỏ... ừm...”

Cô còn chưa nói xong, hai cánh môi đỏ mọng đã bị anh hung hăng hôn xuống, cũng mang theo chút cắn xe hôn lên môi cô.

Lê Hiểu Mạn bị đau mà khẽ cau mày nhăn mặt, giận dữ nguýt anh một cái, trái lại lại vòng tay ôm lấy cổ anh, hưởng ứng đáp lại nụ hôn của anh.

Long Tư Hạo rũ mắt nhìn người phụ nữ nhỏ bé đang đáp lại nụ hôn của mình, hai mắt hẹp dài đờ đẫn đầy ý cười, nụ hôn rơi trên môi cô càng nhanh càng có lực hơn mấy phần.

Dám nói với anh mỗi người đi một ngã, còn dám nói đi tìm tiểu tình lang, anh cần phải hung hãn trừng phạt cô một phen.

Bàn tay to lớn của anh mang theo nhiệt độ nóng bỏng chạy khắp cơ thể cô, hôn cho đến khi cô ý loạn tình mê, đầu óc trống rỗng.

Những âm thanh ám muội khiến người khác cũng phải mặt đỏ tim đập lần lượt vang lên, cả hai người như rơi vào bể tình thỏa thích ở trong đó trầm luân.

Sau khi luồng cảm xúc mãnh liệt rút đi, Lê Hiểu Mạn làm ổ trong ngực Long Tư Hạo, hai hàng mi dài tựa như cánh bướm khẽ run rẩy, nhấp nhô tạo nên những gợn sóng mê người, sóng mắt cô mê ly sâu trong tròng người trong veo còn lấp ló màu sắc của cuộc ái tình chưa rút khỏi, trên trán lấm tấm mồ hôi lóng lánh dưới ánh đèn, cánh môi sưng đỏ tựa như đóa hoa lửa tươi đẹp mà ướm át.

Ánh mắt Long Tư Hạo bị gương mặt xinh đẹp của cô hấp dẫn đến nóng rẫy, không nhịn được liền cúi đầu lần nữa hôn lên hai cánh môi sưng đỏ của cô.

Lần này anh hôn rất dịu dàng, tỉ mỉ như đang kiểm tra một món đồ sứ hảo hạng.

Tầm nhìn Lê Hiểu Mạn trở nên mịt mờ mông lung, nhìn anh dịu dàng, trong giọng nói trong veo mang theo chút khàn mê người: “Tư Hạo, hôm nay có một người phụ nữ tự xưng là tiểu tình nhân đến tìm em, hay là em đem anh tặng cho cô ta.”

Nghe thấy vậy, Long Tư Hạo còn không muốn rời khỏi cánh môi mê người của cô, nhưng lại híp mắt nhìn cô, thấy sâu trong đôi mắt trong veo không có chút gì là tức giận, anh vui sướng cong môi nở nụ cười, một tay nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, đặt cằm đậu lên trán cô, hỏi dừng dừng: “Là kẻ nào bị lừa đá đến tàn não dám ăn gan báo xui xẻo tìm trúng vợ anh?”

Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn anh cười dịu dàng: “Cô ta nói tên cô ta là Ngái Na, anh đã gặp cô ta rồi chứ?”

Nghe đến cái tên Ngái Na kia, chỉ trong một giây ánh mắt Long Tư Hạo tối lại, đáy mắt bỗng nhiên lạnh lẽo.

Có điều, cái nhìn lạnh lùng kia rất nhanh đã bị anh giấu kĩ, anh rừ

mắt mang theo ý cười nhìn Lê Hiểu Mạn, nhẹ nhàng véo lấy cằm cô: “Làm thế nào bà xã biết anh đã gặp cô ta?”

Lê Hiểu Mạn nhẹ nhàng nhướn mày: “Tất nhiên là đoán.”

Dứt lời, cô đưa hai chiếc nhẫn kim cương cho Long Tư Hạo, nở nụ cười vô cùng ngọt ngào nhìn anh: “Nếu ông xã đã gặp cô ta, thì hiển nhiên sẽ biết cô sống nơi nào, cảm phiền ông xã tự mình trả cái này lại cho cô ta.”

“Còn để anh đi?” Long Tư Hạo híp mắt liếc cô, chỉ bằng một tay đã bắt lấy cô đặt cô nằm xuống bên dưới mình, ánh mắt sâu lắng nhìn cô chăm chăm: “Còn để anh đi, vợ anh thật là hào phóng, bà xã không sợ anh nhân cơ hội này liếc mắt đưa tình với người tự xưng là tiểu tình nhân kia sao, rồi sau đó lên vụng vợ tư thông(*)?”

(*) Tư thông: bí mật làm tình.

Lê Hiểu Mạn đưa tay nâng gương mặt đẹp trai của anh lên, nhìn anh dịu dàng: “Ừm, ông xã cứ thỏa thích liếc mắt đưa tình, chỉ cần ông xã không sợ cùng em đi lãnh chứng nhận độc thân lần nữa.”

“Ha ha...” Long Tư Hạo nhìn cô cong môi cười, ngón tay thon dài sủng nịnh véo lấy chóp mũi cô, thanh âm trầm thấp dịu dàng đến mức có thể vắt ra nước: “Hiểu Hiểu của anh càng ngày càng xấu xa càng ngày càng phúc hắc, đến ông xã cũng dám uy hiếp, cũng dám trêu chọc ha.”

Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu nhìn anh, khóe môi vẽ ra nụ cười yếu ớt mê người: “Bà xã trêu đùa phu quân khi nào?”

Long Tư Hạo cúi đầu hôn lên trán cô, ánh mắt sâu lắng nhìn cô chăm chăm, cố ý xì mặt: “Còn dám nói không có, rõ ràng vợ vừa nhìn thấy

không hề tức giận nhưng lại giả vờ tức giận, thật sự cho rằng chồng không nhìn ra?”

Giống như Long Tư Hạo nói, quả thực ban nãy Lê Hiểu Mạn chỉ là giả vờ tức giận, lần nào cũng là cô bị Long Tư Hạo trêu đùa, cô đã nghĩ cần phải trêu lại anh, có điều Long Tư Hạo lại chả có chút gì gọi là căng thẳng, vô cùng trầm trụi muốn nói với cô, cô đã thất bại rồi.

Chương 790: Long thiếu làm bữa sáng cho “anh trai” (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ở trước mặt con sói xám phúc hắc này, cô vẫn chưa hoàn toàn tiến hóa thành sói mà chỉ mãi là một con thỏ trắng yếu ớt luôn bị anh bắt nạt.

Cô nằm ổ trong ngực anh, cố ý véo mạnh lên ngực anh một cái, rồi mới ngẩng đầu híp mắt nhìn anh: “Xấu xa, chỉ một lần cũng không để em thắng, không thể giả vờ rất lo lắng để cho chị đây nhìn sao, chị đây rất lâu rồi chưa nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của chú em, gần như cảm thấy rằng chú em không còn yêu chị nữa rồi.”

Câu nói sau cùng, là cô cố ý nói như vậy, hiển nhiên trong lòng cô không hề nghĩ như vậy.

Mỗi một người phụ nữ đều rất hi vọng thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của chồng mình, bởi vì như vậy sẽ khiến cho bọn họ có cảm giác an toàn.

Đây chắc chắn là căn bệnh chung của rất nhiều phụ nữ.

Mỗi một chữ “chị đây” của cô đều khiến Long Tư Hạo cười đến sung sướng, Hiểu Hiểu của anh càng ngày càng đáng yêu.

Anh yêu thích cô như vậy, thỉnh thoảng làm nũng với anh, thỉnh thoảng bộc lộ tính khí với anh, thỉnh thoảng hi vọng nhìn thấy anh căng thẳng, bởi vì đó đều là những biểu hiện chứng tỏ cô yêu anh.

Không có người phụ nữ nào ăn no rửng mỡ chạy đi làm nũng với người đàn ông mình không yêu, tỏ rõ tính khí, hi vọng nhìn thấy đối phương căng thẳng, vì vậy, tất nhiên anh rất yêu vẻ làm nũng của Lê Hiếu Mạn đối với mình.

Mắt anh chất chứa nụ cười nhìn cô, tay anh gầy gầy cánh môi sưng đỏ của cô, khoe môi khế cong lên độ cong đủ mê hoặc, thanh âm trầm thấp êm tai. “Được lần sau nhất định anh sẽ bày ra dáng vẻ vô cùng căng thẳng của anh cho bà xã xem, nhìn cái miệng nhỏ đang dẩu lên của em mà xem, có thể treo ngay lên đó một chuỗi ngọc đấy, hôm này anh phải làm riêng cho bà xã một chuỗi ngọc để treo lên đó, nhưng trước khi treo cần phải để anh làm ấm cho nó.”

Dứt lời, anh đang muốn cúi đầu hôn lên môi cô, thì Lê Hiếu Mạn đã nhanh nhẹn nghiêng đầu tránh đi.

Nhìn thấy anh vì cô né đi mà giận tái mặt, cô liền ôm sát cổ anh lấy lòng, chủ động tiến đến gần môi anh mỗ mỗ, cười hỏi: “Ông xã còn chưa nói với em tại sao đôi nhẫn kim cương kia lại ở trong túi quần của anh, còn nữa, tại sao ông xã biết Ngãi Na? Quen nhau bao giờ, thành thật khai báo, không được kháng cự, anh không được nói dối em, trên thực tế lời nói dối không thể che dấu được.”

Long Tư Hạo nghe thấy cô hỏi vậy, bằng rõ ràng mười mười không một chút sai sót đem chuyện đôi nhẫn kim cương kia như thế nào lại ở trong túi quần anh kể cho cô nghe.

Nghe xong Lê Hiếu Mạn hơi hơi híp mắt, cái nhìn có phần sắc bén, xem ra chuyện hai mẹ con kia bỏ nhẫn vào trong túi quần chồng cô, chắc chắn Ngãi Na là người đứng sau.

Giấu nhem những suy nghĩ kia của mình, cô ngẩng đầu nhìn anh,

trung ra nụ cười vô cùng ám muội chớp chớp mắt: “Ông xã còn chưa nói anh quen Ngãi Na như thế nào.”

Nghe cô nhắc đến Ngãi Na, Long Tư Hạo lại nhớ đến tiểu Long Dập, đầu mày khẽ chau, cặp mắt nhìn Lê Hiểu Mạn nở nụ cười dịu dàng: “Chuyện này nói ra rất dài dòng, nói ngắn lại không rõ ràng, vì vậy tạm thời không nói.”

Hiện tại anh chưa chắc chắn trăm trăm phần trăm tiểu Long Dập là con trai của anh cùng Lê Hiểu Mạn, cho nên tạm thời không thể cho cô biết đến sự tồn tại của tiểu Long Dập, mặc dù anh biết bây giờ cô rất tin tưởng anh, nhưng nếu để cô nhìn thấy tiểu Long Dập, chắc chắn cô không thể nào bình tĩnh được.

Khó khăn lắm anh và cô mới có được như ngày hôm nay, anh không muốn có bất cứ chuyện gì hoặc bất kể là người nào phá hoại đến tình cảm của bọn họ.

Lê Hiểu Mạn thấy anh không nói, bằng lườm anh một cái, sau đó kéo chăn qua, nhắm mắt lại: “Không nói thì thôi, đi ngủ.”

Long Tư Hạo không nói, tất nhiên có lý của anh, cho nên cô sẽ không tra hỏi.

Bọn họ trải qua nhiều chuyện như vậy, đối với anh cô đặc biệt tự tin, và tin tưởng anh chắc chắn sẽ không làm ra chuyện gì có lỗi với cô.

Long Tư Hạo thấy cô nhắm mắt bắt đầu ngủ, cong môi cười cười, ghé sát môi mình đến bên tai cô, trêu chọc cô khẽ cắn cắn: “Giận?”

Một giây sau Lê Hiểu Mạn mở mắt, dịu dàng nhìn anh khẽ lắc đầu: “Không giận, em tin tưởng chồng em không nói là vì có nguyên

nhân.”

“Hiếu Hiếu... bà xã...” Ánh mắt Long Tư Hạo nhìn cô thâm tình, cười dịu dàng, bên trong lời nói vỡ tan bao nhiêu là sủng nịnh: “Có vợ như vậy, tìm đâu cho ra?”

Hoa Hồng Uyển.

Trời vừa sáng, sau khi rời khỏi biệt thự ven hồ Thủy Lộ Long Tư Hạo không đến công ty trước mà làm theo lời căn dặn của vợ anh Lê Hiếu Mạn, tự mình đem đôi nhẫn tình nhân kia đi đến Hoa Hồng Uyển.

Hệt như lần trước, anh bấm chuông xong người mở cửa vẫn là tiểu Long Dập.

Trông thấy tiểu Long Dập, ánh mắt Long Tư Hạo ôn hòa đi mấy phần, trên gương mặt đẹp trai mang theo ý cười ấm áp lòng người, ngữ điệu dịu dàng nói: “Chào buổi sáng.”

Tiểu Long Dập thấy Long Tư Hạo cười với mình, lại còn cười ấm áp như vậy, cậu nhóc hơi ngạc nhiên, sâu trong đôi mắt hẹp dài lướt qua một tia vui mừng, khóe môi mông lên nụ cười nhỏ: “Chào bố ạ.”

Nghe được tiếng “bố” từ trong miệng tiểu Long Dập, ánh mắt Long Tư Hạo càng thêm ôn nhu, khóe môi mang theo nụ cười đôi phần cứng chiều, dịu dàng hỏi: “Ăn sáng chưa?”

Tiểu Long Dập thành thật lắc đầu: “Vẫn chưa ạ.”

“Ừm... có muốn bố làm bữa sáng cho con không?”

Tiểu Long Dập bởi vì câu nói kia, đôi mắt hẹp dài nhìn anh càng thêm

kinh ngạc, chưa bao giờ cậu nhóc dám nghĩ bố sẽ làm bữa sáng cho nhóc, bởi vì chuyện đó đối với nhóc tựa như một hi vọng xa vời.

“Allen, ai đến vậy? Là bố con sao?” Ngãi Na vừa mới ngủ dậy, trên người mặc một chiếc váy ngủ trong suốt trễ ngực cổ khoắc sâu đi ra.

Vừa rồi lúc ở trong phòng cô ta nghe thấy tiểu Long Dập gọi bố, cô ta liền biết là Long Tur Hạo đến, lúc này đi ra quả nhiên nhìn thấy Long Tur Hạo đến thật, cô ta vô cùng vui mừng.

Có điều vui mừng chưa được bao lâu, trong lòng đã dấy lên nghi ngờ, làm thế nào mà hôm nay anh đột ngột đến đây?”

Lẽ nào anh đã biết đôi nhẫn tình nhân kia là cô cho người lén bỏ túi quần anh?”

Cô ta vô cùng chắc chắn hôm qua anh không nhìn thấy mình, cho nên chuyện anh không nghi ngờ cô là đương nhiên.

Cô ta ngẩng đầu ánh mắt nhìn Long Tur Hạo tràn đầy dịu dàng khẽ gọi: “Tur Hạo...”

Long Tur Hạo híp mắt thâm trầm liếc qua cô ta, sau đó đi đến gần cô ta, nắm tay mở ra và trầm giọng hỏi: “Cái này là của cô?”

Tầm nhìn Ngãi Na rơi vào đôi nhẫn, giấu nhẹm chút hoảng hốt vào sâu trong đáy mắt, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn anh, tỏ ra không biết hỏi: “Tur Hạo, đây là anh đưa cho em sao? Anh đang muốn cầu hôn em sao?”

Ánh mắt sắc bén của Long Tur Hạo lướt qua gương mặt cố sống cố chết giả vờ của cô ta, cầm lên chiếc nhẫn nam có khắc tên của cô ta, khước môi nhếch lên độ cong lạnh lùng: “Lần sau nếu muốn bẫy tôi, thì

đừng khắc tên cô lên trên đó.”

Nói xong, ánh mắt anh phát lạnh, ném chiếc nhẫn về phía cô ta.

Trong khi đó Ngãi Na nhìn thấy Long Tur Hạo ném chiếc nhẫn lăn tới gót chân mình thì cô ta mới hiểu vấn đề nằm ở đâu.

Cô ta chỉ muốn bẫy Long Tur Hạo, trong lúc yêu cầu làm chiếc nhẫn đã cố tình khắc tên của mình lên trên đó, chính là cô ta muốn cho Lê Hiểu Mạn đến đến sự tồn tại của Ngãi Na cô.

Có điều cô ta lăm lăm vào bẫy mà quên mất việc trên chiếc nhẫn có lưu tên của mình, chẳng khác nào lưu lại kẻ hở, dựa vào một người tâm tư kín đáo như Long Tur Hạo, hiển nhiên anh sẽ nghĩ đến cô là người đã bẫy anh.

Lần này cô ta thật sự “trộm gà không xong trái lại còn mất cả nắm gạo.”

Cô ta nhắc mắt nhìn về phía Long Tur Hạo, trưng ra vẻ áy náy: “Tur Hạo, em... Em không cố ý bẫy anh, anh đừng nóng giận, em làm như vậy chính là hi vọng anh có thể đến thăm hai mẹ con em một chút, hai mẹ con em có thể không cần danh phận, chỉ cần anh nhớ đến bọn em, thỉnh thoảng đến thăm hai mẹ con em một chút là được.”

Ánh mắt Long Tur Hạo u ám nhìn lớp trang điểm của Ngãi Na đang đứng trước mặt anh, giờ phút này anh cực muốn kéo phăng lớp mặt nạ da người cô ta đang đeo, nhưng vì thông qua cô ta để dẫn dụ người đàn ông bí ẩn kia mà anh cũng không thèm tra hỏi cô ta là ai.

Anh không màng để ý đến cô ta, dắt tay tiểu Long Dập tiến vào nhà bếp.

“Tur Hạo...”

Ngãi Na thấy vậy, ngay lập tức đi theo anh, nhưng cô ta còn chưa bước được vào phòng bếp đã bị Long Tur Hạo nhốt luôn ngoài cửa.

Cô ta đập cửa, gọi lớn: “Tur Hạo, anh đóng kín cửa làm gì vậy? Cho em đi vào có được không? Tur Hạo...”

Trong phòng bếp, Long Tur Hạo đang làm bữa sáng cho tiểu Long Dập, hoàn toàn xem người đang đứng ngoài cửa là không tồn tại.

Tiểu Long Dập thấy Long Tur Hạo vào phòng bếp liền bắt đầu bận rộn, sâu trong đôi mắt hẹp dài trần ngập ý cười: “Bố ơi, để con giúp bố.”

Long Tur Hạo nhìn tiểu Long Dập nở nụ cười ôn hòa: “Ừm, giúp bố rửa sạch cái này đi.”

“Vâng ạ!” Tiểu Long Dập nhìn Long Tur Hạo cười gật đầu một cái, sau đó ngoan ngoãn đi rửa.

– Huyền Huyền có lời –

Chương của ngày mai, Long thiếu đưa theo “anh trai” đi ha ha! Ngãi Na khóc đi thôi.

Chương 791: Long thiếu, mang anh trai đi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngoài cửa phòng bếp, Ngải Na đang dán chặt tai trái ở trên cửa, nghe động tĩnh bên trong.

Lúc nghe thấy tiếng cắt thức ăn từ bên trong truyền tới, đôi mắt của cô ta tràn đầy ý cười, khóe miệng cũng cong lên nụ cười được như ý.

Xem ra cô ta đoán không sai, đàn ông đều thích con trai, Tư Hạo của cô ta cũng giống vậy, anh có thể tới nơi này tự mình xuống bếp làm đồ ăn cho Long Dập, đã nói lên chuyện anh vô cùng thích Long Dập.

Chỉ cần anh thích Long Dập là được, như vậy cô ta có thể lợi dụng Long Dập đoạt lại anh từ trong tay của Lê Hiểu Mạn rồi.

Bây giờ điều làm cô ta nghi ngờ nhất chính là anh lại không truy hỏi cô ta là ai giống như hôm qua?

Bây giờ anh không thể nhận biết được gương mặt này, theo tính cách của anh, anh hẳn sẽ hoài nghi thân phận của Long Dập mới phải, cho dù anh nhìn thấy được phần báo cáo giám định DNA cha con kia, thì ít nhất anh cũng sẽ truy hỏi Long Dập của cô ta tới như thế nào, thế nhưng vì sao anh lại không?

Chẳng lẽ anh đã biết cô ta là ai?

Nếu anh thật sự đã biết, cô ta cũng không cảm thấy bất ngờ. Dẫu sao tâm tư của anh luôn rất kín đáo, lại cơ trí như vậy, thì sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện ra thân phận thật của cô ta.

Mà sở dĩ cô ta muốn dịch dung thành dáng vẻ của người phụ nữ khác, cũng không phải là do muốn che giấu thân phận ở trước mặt anh ta, cô ta chỉ không muốn vừa nhìn anh đã nhận ra cô ta là ai, sau đó không tin Long Dập là con trai của anh.

Cái mà cô ta muốn chính là anh sinh lòng nghi ngờ với cô ta, như vậy thì anh sẽ đặt tâm trí và sự chú ý của mình ở trên người cô ta, mà không phải là cả ngày đều đặt toàn bộ tâm tư và trọng tâm ở trên người Lê Hiếu Mạn.

Cô ta vẫn luôn chờ ở bên ngoài phòng bếp, cô ta cho rằng Long Tư Hạo làm xong bữa sáng thì sẽ tự đi ra, cho rằng cô ta có thể may mắn được ăn đồ ăn mà tự tay anh làm, nhưng cô ta không ngờ rằng sau khi Long Tư Hạo làm xong bữa sáng thì anh trực tiếp ăn cùng tiểu Long Dập ở phòng bếp, rồi để lại bát đĩa cho cô ta rửa.

“Đi rửa bát đĩa đi.”

Sau khi Long Tư Hạo mở cửa ra, anh mặt không cảm xúc ném xuống những lời này, rồi dắt tiểu Long Dập đi về phía phòng khách, sau đó không dừng lại, mà đi thẳng ra ngoài cửa phòng.

Ngãi Na thấy vậy, cô ta lập tức đuổi lên trước, vẻ mặt hơi kinh hoàng nhìn anh hỏi: “Tư Hạo, anh muốn dẫn Allen đi đâu?”

Long Tư Hạo hơi ngừng bước lại, anh xoay người nhìn Ngãi Na bằng ánh mắt sắc bén, lạnh lùng nói: “Allen là con trai của tôi, tôi mang thẳng bé đi dạo còn cần sự đồng ý của cô?”

Ngãi Na thấy Long Tur Hạo nói tiểu Long dập là con trai của anh, cô ta hơi kinh ngạc, hai mắt hơi không dám tin nhìn anh.

Anh đón nhận Allen, có phải là đại biểu rằng anh cũng tiếp nhận cô ta hay không?

Nếu là như vậy, vậy thì khoảng cách cô ta đoạt lại anh từ trong tay của Lê Hiểu Mạn đã không còn xa rồi.

Trong lúc cô ta mừng rỡ, Long Tur Hạo đã dẫn tiểu Long Dập rời đi.

Lúc cô ta nghe thấy tiếng đóng cửa “Ầm “, cô ta mới phục hồi lại tinh thần từ trong vui sướng.

Khi nhìn thấy cửa phòng bị đóng lại, Long Tur Hạo đã mang tiểu Long Dập rời đi, trong mắt cô ta thoáng hoảng sợ, cô ta lập tức tiến lên mở cửa phòng ra, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Long Tur Hạo và tiểu Long Dập đâu cả.

Cô ta hoàn toàn không ngờ rằng Long Tur Hạo sẽ mang tiểu Long Dập đi, nên cũng không có chút cảnh giác nào.

Cô ta nhanh chóng chạy đến trước thang máy, thấy thang máy đã đến tầng dưới cùng, cô ta lại lập tức chạy vào trong phòng, tìm điện thoại di động gọi cho người thần bí vừa mới tới hôm qua.

Điện thoại vừa kết nối, cô ta đã vội vàng nói: “Allen bị Tur Hạo mang đi rồi, không biết sẽ mang đi đâu, anh mau nghĩ biện pháp chặn anh ấy lại đi, anh ấy vừa mới xuống tầng.”

Người thần bí ở đầu điện thoại bên kia vừa nghe thấy cô ta nói tiểu Long Dập đã bị Long Tur Hạo mang đi, giọng nói của anh ta cực kỳ âm lãnh xen lẫn tức giận: “Cô trông coi Allen kiểu gì vậy? Sao lại để

cho Long Tur Hạo mang đi?”

“Tôi...” Ngã Na cầm điện thoại di động đang tìm cách làm sao nói với người thần bí kia, người thần bí ở đầu bên kia đã cúp điện thoại.

Mà lúc này, tiểu Long Dập đã ngồi vào trong xe của Long Tur Hạo.

“Daddy, cha muốn dẫn con đi đâu?” Tiểu Long Dập tò mò nhìn Long Tur Hạo đang tỉ mỉ thắt đai an toàn cho bé, không hiểu gì hỏi.

Sau khi Long Tur Hạo thắt đai an toàn cho bé xong, anh mới ngồi dậy nhìn bé, ánh mắt dịu dàng: “Cha mang Allen đến nhà của một chú.”

Dứt lời, anh gọi điện thoại cho Lăng Hàn Dạ, rồi lái xe đưa tiểu Long Dập đi đến nhà của Lăng Hàn Dạ bên kia.

Anh trực tiếp lái xe vào trong sân bên ngoài biệt thự của Lăng gia, bởi vì anh đã gọi điện thoại trước cho Lăng Hàn Dạ nói muốn dẫn một người rất quan trọng tới chỗ của anh ta, vì vậy, Lăng Hàn Dạ và Lăng Dinah đều tò mò chờ ở bên ngoài sân ngay khi bọn họ còn chưa tới.

Long Tur Hạo và tiểu Long Dập xuống xe, dĩ nhiên là Lăng Hàn Dạ và Lăng Dinah đều nhìn thấy bọn họ.

“Anh Tur Hạo, em nhìn sao nhìn trắng sáng, cuối cùng cũng nhìn thấy anh.” Lăng Dinah tạm thời bỏ qua tiểu Long Dập đứng ở bên cạnh Long Tur Hạo, cô ấy trực tiếp chạy về phía Long Tur Hạo.

Chương 792: Long thiếu, mang anh trai đi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thấy vậy, anh mặc kệ mà dắt tiểu Long Dập đi về phía Lăng Hàn Dạ.

Lúc này, ánh mắt của Lăng Hàn Dạ đang rơi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ giống Long Tư Hạo của tiểu Long Dập.

Đôi mắt màu nâu đồng của anh ta cực kỳ khiếp sợ, anh ta đưa tay ra chỉ vào tiểu Long Dập: “Long... Long thiếu, đây... đây là con trai anh? Con riêng của anh?”

Lăng Dinah nghe thấy lời này của Lăng Hàn Dạ, cô ấy mới đưa mắt nhìn về phía tiểu Long Dập, thấy bé giống như là bản sao thu nhỏ của Long Tư Hạo, cô cũng khiếp sợ mở lớn hai mắt, mặt đầy không dám tin nhìn Long Tư Hạo: “Anh Tư... Tư Hạo, anh có con trai lúc nào vậy? Đứa con trai này nhô ra từ chỗ nào vậy? Không phải Lê Hiểu Mạn chỉ sinh cho anh một đứa con gái thôi sao? Hu hu... anh lại sinh con cùng người phụ nữ khác sau lưng Lê Hiểu Mạn, anh đã làm tổn thương trái tim của Lê Hiểu Mạn, đã làm tổn thương đến trái tim của em rồi.”

Tiểu Long Dập thấy Lăng Hàn Dạ và Lăng Dinah đều lộ ra biểu tình cực kỳ khiếp sợ khi thấy bé, bé hơi cau mày nhỏ lại, ngẩng đầu lên nhìn về phía Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo chỉ dịu dàng cười với bé, đưa tay ra dịu dàng xoa xoa

cái đầu nhỏ của bé, giọng nói trầm thấp xen lẫn với vẻ cứng chiều: “Allen, con tạm thời ở nơi này trước, chú Lăng và dì Lăng đều là người tốt, bọn họ sẽ chăm sóc tốt cho con.”

Lăng Dinah bất mãn dẫu môi: “Anh Tư Hạo, người ta còn chưa kết hôn đâu, gọi người ta là dì cũng quá già rồi, phải gọi là chị tiểu Nah, con gái bảo bối của anh tiểu khả ái Nghiên Nghiên luôn thích gọi em như vậy.”

Lăng Hàn Dạ thấy Long Tư Hạo vô cùng dịu dàng với tiểu Long Dập, nhìn thế nào cũng ra dáng người cha từ ái, anh ta đi lên trước, kéo Long Tư Hạo sang một bên, rồi mới nghiêm cẩn nhìn anh: “Long thiếu, thằng bé kia thật sự là con trai của anh? Có phải là anh đang hồ đồ rồi hay không, vất vả lắm anh và Hiểu Hiểu bảo bối của anh mới chung một chỗ, anh lại đột nhiên nhô ra một đứa con trai, cô ấy có thể tiếp thụ được dao? Ở trong ấn tượng của tôi, anh vẫn luôn là người đàn ông tốt, sao anh lại có con riêng được?”

Long Tư Hạo thâm thúy nhìn anh ta, anh khẽ nở nụ cười sâu không lường được: “Hiểu Hiểu sẽ tiếp nhận Allen.”

Nghe vậy, Lăng Hàn Dạ hơi kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào anh: “Anh đang nằm mơ đấy hả, Long thiếu, anh là tấm gương tốt cho đàn ông chúng tôi noi theo, anh đừng tự hủy hình tượng của mình như vậy chứ! Nếu Lê Hiểu Mạn có thể tiếp nhận đứa con trai mà người phụ nữ khác sinh cho anh, tôi sẽ cắt đầu mình xuống cho anh chơi bowling.”

Long Tư Hạo lạnh nhạt nhìn anh ta, ánh mắt của anh u tối như vực thẳm, môi mỏng khẽ cong lên: “Ai nói Allen là do người phụ nữ khác sinh?”

!!

“Không phải là do người phụ nữ khác sinh, chẳng lẽ là Hiểu Hiểu bảo bối sinh cho anh? Long thiếu, anh đang tự thôi miên mình đấy hả? Tôi nhìn thẳng nhóc kia đã khoảng năm tuổi rồi, năm năm trước, Hiểu Hiểu bảo bối của anh chỉ sinh cho anh một đứa con gái mà thôi, hơn nữa còn vừa sinh ra đã bị nghẹt thở mà chết, anh lấy đâu ra con trai?”

Anh ngẩng đầu lên nhìn Lăng Hàn Dạ, hơi híp mắt lại, cong môi cười nói, đưa tay vỗ nhẹ lên bả vai của anh ta: “Tôi tạm thời Allen giao cho cậu chăm sóc.”

Lăng Hàn Dạ nhìn anh rồi gật đầu đáp ứng, anh ta cũng đưa tay ra vỗ xuống bả vai của anh, nhưng lực độ của anh ta hơi lớn, mang theo ý cảnh cáo: “Nếu là con trai của Long thiếu anh, tôi tự nhiên sẽ tận lực chăm sóc kỹ cho thằng bé. Tuy nhiên, anh nên suy nghĩ thật kỹ làm sao nói chuyện này với Hiểu Hiểu bảo bối của anh đi, giấy không gói được lửa, sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ biết, để cô ấy tự mình phát hiện, còn không bằng anh thẳng thắn nói cho cô ấy trước đi.”

Long Tư Hạo thản nhiên nhìn anh ta: “Cậu yên tâm, tôi sẽ giải thích rõ ràng cho Hiểu Hiểu biết Long Dạ tới như thế nào.”

Lăng Hàn Dạ thấy vẻ mặt của anh vẫn thản nhiên, dáng vẻ đứng đưng như nước chảy mây trôi, không nhịn được tò mò hỏi: “Long thiếu, anh cũng đừng thừa nước đục thả câu nữa, rốt cuộc thì thằng nhóc kia tới như thế nào? Rốt cuộc là ai đã sinh cho anh? Chẳng lẽ thật sự là Hiểu Hiểu bảo bối sinh?”

Long Tư Hạo không đáp lại Lăng Hàn Dạ, mà thâm ý nói: “Sớm muộn gì cậu cũng sẽ biết được chân tướng thôi, chăm sóc kỹ cho thằng bé, tạm thời đừng nên để cho Hiểu Hiểu biết được sự tồn tại

của Allen.”

Thấy anh không muốn nói nhiều, Lăng Hàn Dạ cũng không hỏi nhiều, anh ta quay đầu liếc nhìn tiểu Long Dập đang bị Lăng Dinah truy hỏi, sau đó mới quay đầu lại mặt đầy ghen tị hâm mộ phần hận nhìn Long Tư Hạo.

“Long thiếu, anh đã có con gái, con trai cũng đã có, lại còn đã kết hôn với Hiếu Hiếu bảo bối của anh nữa, bây giờ anh coi như đã là người hạnh phúc mỹ mãn rồi, vậy mà tôi vẫn là người cô đơn, anh lại còn nhét con trai của anh vào chỗ này của tôi, anh đang muốn tôi ghen tị đến chết đấy hả?”

Chương 793: Anh muốn làm tôi ghen tỵ đến chết đấy hả?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tuy giọng nói của Lăng Hàn Dạ khá hài hước, nhưng trong giọng nói giấu giếm nồng đậm mất mát.

Long Tư Hạo và anh ta là anh em tốt vào sinh ra tử, hơn nữa anh cũng đã nếm qua cái mùi vị khi không thể ở bên cạnh người phụ nữ mình yêu, vì vậy, anh có thể hiểu được tâm tình của Lăng Hàn Dạ lúc này là gì, trong lòng cũng rất đồng tình với anh ta.

Anh ân cần nhìn anh ta: “Cậu còn chưa đoạt Lâm Mạch Mạch về được?”

Lăng Hàn Dạ thoáng mất mát, anh khẽ nở nụ cười hài hước nhưng lại xen lẫn ưu thương: “Người ta đã có con trai rồi, tôi còn đuổi tới làm gì? Tôi cũng không muốn làm cha dượng.”

Long Tư Hạo nhìn anh ta thật sâu: “Tôi không cảm thấy đấy là con trai của cô ấy.”

Về điểm này, Lăng Hàn Dạ cũng đã hoài nghi, vì vậy anh ta mới có thể kéo Lâm Mạch Mạch và Ngụy Vũ Bản đi đến bệnh viện làm giám định DNA.

Lăng Hàn Dạ cau mày lại: “Long thiếu, anh căn cứ vào cái gì để kết luận như vậy?”

Long Tur Hạo hơi cong môi: “Nếu như thằng bé kia thật sự là con trai của cô ấy, tại sao cô ấy vẫn chưa kết hôn cùng vị hôn phu của cô ấy? Cô ấy là khuê mật tốt của Hiếu Hiếu, tôi tin tưởng vào ánh mắt của Hiếu Hiếu, người phụ nữ mà cô ấy chơi thân tuyệt đối không phải một người phụ nữ có thể tùy tiện sinh con cho người đàn ông khác.”

Dứt lời, anh nhìn về phía Lăng Hàn Dạ, hiếm khi nghiêm túc hỏi: “Cậu rất yêu cô ấy?”

Lăng Hàn Dạ không đáp lại Long Tur Hạo, mà nhìn anh nói: “Long thiếu, nếu tôi giúp anh chăm sóc cho con riêng của anh, anh cũng phải giúp tôi một chuyện, trở về nói một tiếng với Hiếu Hiếu bảo bố của anh, nhờ cô ấy đến hỏi Lâm Mạch Mạch, nếu bọn họ đã từng là khuê mật tốt không gì là không nói với nhau được, thì cô ấy có thể nói thật với Hiếu Hiếu bảo bố của anh.”

“Tôi sẽ nói với Hiếu Hiếu.” Long Tur Hạo nói với anh ta xong, như nhớ tới cái gì đó anh lại nhìn anh ta nói: “Có chuyện tôi phải nhắc nhở cậu.”

Thấy vẻ mặt của anh dần ngưng trọng lại, giọng nói của Lăng Hàn Dạ cũng trở nên ngưng trọng hơn: “Chuyện gì?”

Long Tur thâm trầm nhìn anh, môi mỏng nhẹ mân, trầm giọng nói: “Chú ý đến người thần bí kia, anh ta có thể sẽ đến mang Allen đi.”

“Người thần bí?” Lăng Hàn Dạ hơi cau mày lại: “Anh nói đến người thần bí vẫn luôn thiết kế hãm hại anh và Lê Hiếu Mạn ở trong bóng tối kia?”

Long Tur Hạo khẽ gật đầu, ánh mắt của anh càng ngày càng trở nên thâm trầm u ám: “Chính là anh ta, nếu anh ta tới thật, cậu phải lập tức thông báo cho tôi, nghĩ biện pháp bắt anh ta lại.”

“Yên tâm, nếu như anh ta dám xuất hiện, tôi sẽ dốc toàn lực bắt anh ta lại.”

Long Tư Hạo lại dặn dò thêm một số chuyện với Lăng Hàn Dạ, rồi anh đi tới trước mặt tiểu Long Dập, ngồi xổm xuống nhìn bé, anh nở nụ cười cưng chiều nhìn bé: “Allen, cha có chuyện đi trước, con cứ an tâm ở nơi này, cha sẽ thường xuyên đến thăm con.”

Dứt lời, Long Tư Hạo hôn lên trên trán của tiểu Long Dập, rồi đứng thẳng người dậy đi vào trong chiếc Rolls Royce, sau đó anh khởi động xe rời đi.

Sau khi anh rời đi, Tiểu Long Dập vẫn lưu luyến nhìn về hướng Long Tư Hạo rời đi, đôi mắt nhuộm đầy buồn bã.

Lăng Hàn Dạ nhìn về phía tiểu Long Dập, càng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia anh ta lại càng cảm thấy bé cực kỳ giống Long Tư Hạo.

Từ đầu đến cuối anh vẫn nghi ngờ đứa con trai của Long Tư Hạo nhô ra từ chỗ nào?

Theo tình cảm của anh dành cho Lê Hiểu Mạn, anh tuyệt đối sẽ không sinh con với người phụ nữ khác.

Nhưng nếu như nói là Lê Hiểu Mạn sinh, anh ta lại cảm thấy là không thể nào.

Lúc anh ta nhìn chăm chăm vào tiểu Long Dập như có điều suy nghĩ, Lăng Dinah lại quệt miệng nhìn tiểu Long Dập hỏi: “Chú nhóc đẹp trai, em còn chưa nói cho chị tiểu Nah biết ai là mẹ của em đâu, em mau nói cho chị tiểu Nah biết, đến tột cùng thì mẹ của em là ai? Cô ta ở chỗ nào, cô ta cấu kết với anh Tư Hạo từ lúc nào?”

“Dinah!” Nghe thấy Lãng Dinah nói ra hai chữ “Cấu kết”, Lãng Hàn Dạ trầm mặt xuống rống to tên cô: “Em phải chú ý đến cách ăn nói ở trước mặt con nít, cái gì mà cấu kết với không cấu kết.”

Lãng Dinah nhìn anh ta le lưỡi: “Em lỡ lời mà thôi, anh nhìn lại mình xem, sao anh lại khấn trương như vậy, cũng không phải là con trai của anh, có phải anh rất muốn kết hôn sinh con rồi hay không? Không phải là anh đang truy đuổi Lâm Mạch Mạch khuê mật tốt của Lê Hiểu Mạn hay sao? Làm sao? Còn chưa theo đuổi được hả?”

Lãng Hàn Dạ hơi cau mày lại, ánh mắt của anh ta trầm xuống, anh ta không đáp lại lời của Lãng Dinah, mà đi tới trước mặt tiểu Long Dập, nắm lấy tay nhỏ của bé dắt bé đi vào nhà.

“Allen, chú Lãng dắt cháu vào phòng của cháu nhé.”

Lãng Hàn Dạ nói với tiểu Long Dập, rồi dắt bé đi lên tầng.

Lúc đi được nửa đường, anh ta ngừng lại, chặn chú nhìn bé, không nhin được hỏi: “Allen, cháu hãy nói thật nói cho chú Lãng biết đi, Long thiếu thật sự là cha của cháu à?”

Tiểu Long Dập ngẩng đầu lên nhìn Lãng Hàn Dạ rồi lễ phép gật đầu với anh ta.

Thấy bé gật đầu, Lãng Hàn Dạ cau mày lại, rồi lại hỏi: “Vậy mẹ của cháu là ai?”

Tiểu Long Dập cup đầu nhỏ xuống, đôi môi nhỏ anh sắc mím chặt, bé không trả lời câu hỏi của Lãng Hàn Dạ.

!!

Chương 794: Daddy, gần đây bề bộn nhiều việc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Hàn Dạ thấy bé không muốn nói mẹ của bé là ai, anh ta cũng đành không hỏi thêm nữa, dắt bé đi lên tầng.

“Allen, cháu tạm thời ở căn phòng này nhé.”

Căn phòng mà Lăng Hàn Dạ dắt bé đi vào chính là căn phòng mà khoảng thời gian trước tiểu Nghiên Nghiên đã từng ở kia.

Trong phòng còn có các loại đồ chơi.

Tiểu Long Dập nhìn quanh phòng, rồi bé ngẩng đầu lên nhìn Lăng Hàn Dạ lễ phép nói cảm ơn: “Cảm ơn chú Lăng.”

Lăng Hàn Dạ nhìn tiểu Long Dập còn nhỏ mà đã vô cùng lễ phép, khí chất ưu nhã, anh cũng nở nụ cười ấm áp: “Allen, cháu không cần phải khách khí như vậy, cháu cứ coi nơi này là nhà của mình, có gì cần thì cứ nói với chú Lăng, không thì có thể nói với dì Lăng.”

“Vâng ạ!” Tiểu Long Dập nhìn Lăng Hàn Dạ rồi gật đầu với anh, bé lại nhìn quanh phòng lần nữa, thấy trong phòng đều là đồ chơi dành cho bé gái, bố cục của cả căn phòng đều là màu hồng, bé hơi cau mày lại.

Lăng Hàn Dạ thấy bé nhìn phòng rồi cau mày lại, anh ta lập tức hiểu ra mình mang bé tới phòng của tiểu Nghiên Nghiên đã từng ở qua,

trong phòng đều là đồ chơi mà bé gái thích, lại là màu hồng, hẳn là con trai như bé sẽ không thích.

Sau đó anh ta cười nhìn bé: “Đoạn thời gian trước có một em gái nhỏ đã từng ở chỗ này, chú sẽ cho người bố trí lại nơi này lần nữa.”

Nói đến em gái nhỏ đó, Lăng Hàn Dạ lại cau mày, nếu bé là con riêng của Long thiếu, vậy bé không phải là anh của Nghiên Nghiên rồi.

Không suy nghĩ nhiều nữa, sau đó anh dặn người giúp việc trong nhà bố trí lại phòng lần nữa.

Hai ngày kế tiếp, tiểu Long Dập đều ở tại biệt thự Lăng gia, do Lăng Hàn Dạ và Lăng Dinah chiếu cố.

Hồng Hoa uyển!

Bởi vì hai ngày qua tiểu Long Dập không ở đây, nên Ngãi Na muốn lợi dụng bé cướp Long Tư Hạo đang rất gấp.

“Anh đã tìm được Allen chưa? Tư Hạo đã mang thằng bé đi đâu? Đã hai ngày rồi.” Ngãi Na ngồi ở trên ghế sa lon, mặt đầy cuống cuồng.

Hôm nay, cô ta đã không dùng mặt nạ da người để dịch dung, cũng không đội tóc giả, không đeo kính râm, đôi mắt màu nâu nhạt, lộ ra gương mặt mang hơi thở phương Tây, chính là Sophie.

Ngãi Na là tên giả mà cô ta dùng để vì che giấu thân phận thật, cô ta còn có một mục đích khác khi đổi tên là Esla, là để phòng ngừa bị Knox cha của cô ta tìm được.

Vì vậy, Ngãi Na chính là Sophie, Sophie chính là Ngãi Na.

Người thần bí liếc nhìn Sophie hôm nay không ăn mặc thành người khác nữa, anh ta lạnh như băng nói: “Tôi đã sớm dặn cô là đừng có mà hành động thiếu suy nghĩ nữa, nhưng cô lại vẫn tìm người hãm hại anh ta, cô cứ như vậy sẽ chỉ dẫn tới sự hoải nghi của anh ta mà thôi, anh ta sẽ không vô duyên vô cớ mang Allen đến Lăng gia, nhất định là anh ta đã hoải nghi cái gì đó, hoặc là anh ta đã đoán được cái gì đó.”

“Lăng gia?” Sophie híp mắt lại, cô ta kinh ngạc nhìn anh ta: “Anh nói Tư Hạo mang Allen đến Lăng gia? Lăng Hàn Dạ có thể phát hiện ra cái gì hay không? Không được, tôi phải nghĩ biện pháp mang Allen về.”

Dứt lời, cô ta liền đứng lên, dáng vẻ cực kỳ nóng nảy.

So sánh với sự lo lắng của cô ta, người thần bí kia bình tĩnh hơn so với cô ta rất nhiều, anh ta âm trầm nhìn cô ta: “Sớm biết có hôm nay cần gì phải làm chuyện lúc trước, nếu như cô không xung động muốn Tư Hạo biết đến sự tồn tại của Allen như vậy, thì cũng sẽ không có những chuyện này.”

Sophie thấy người thần bí kia lại quở trách mình, trong lòng cô ta cực kỳ tức giận, nhưng ngại vì cô ta còn muốn mượn tay anh ta cướp Long Tư Hạo lại, nên đành phải tạm thời đè nén tức giận trong lòng xuống.

Cô ta hối hận nhìn anh ta: “Tôi biết là do tôi bốc đồng, sẽ không có lần sau nữa, anh mau nghĩ biện pháp mang Allen ra khỏi Lăng gia đi.”

Người thần bí kia lạnh lùng nhìn cô ta, giọng nói lạnh như băng: “Không cần phải lo lắng.”

Bây giờ Sophie đang rất nóng vội, cô ta đã bị mất lá bài chủ chốt, tự nhiên là cô ta rất lo lắng.

Cô ta ngẩng đầu lên nhìn về phía người thần bí kia, nhú chặt mày:
“Sao tôi có thể không nóng vội cho được? Không có Allen, tôi phải cướp Tur Hạo từ trong tay Lê Hiếu Mạn thế nào đây? Phải làm thế nào chia rẽ anh ấy và Lê Hiếu Mạn?”

Chương 795: Daddy, gần đây bề bộn nhiều việc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Người thần bí kia thấy Sophie dưỡng dục tiểu Long Dập năm năm, mà lúc này cô ta chỉ lo lắng sợ không có tiểu Long Dập thì không có cách nào cướp được Long Tư Hạo, chứ không có chút tình cảm nào của người mẹ dành cho một đứa con trai, anh ta nhìn chăm chăm vào cô ta rồi hỏi: “Cô không có chút tình cảm mẹ con nào với thằng bé sao?”

“Tình cảm mẹ con?” Sophie kinh ngạc nhìn người thần bí kia, cô ta đưa tay chỉ về phía mình, khẽ nở nụ cười chế nhạo: “Anh hỏi tôi có tình cảm mẹ con với đứa con trai của con tiện nhân kia hay không á? Tôi hận Lê Hiểu Mạn hận muốn chết đi được, tôi có thể có tình cảm mẹ con với con trai của cô ta hay sao? Tôi nuôi thằng bé lớn như vậy, chỉ vì muốn lợi dụng thằng bé để chia rẽ Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn mà thôi, chứ tình cảm mẹ con với thằng bé đó á, tôi không vĩ đại như vậy đâu.”

Thấy cô ta không có chút tình cảm nào với tiểu Long Dập, người thần bí kia nhìn cô ta một lúc, rồi lạnh giọng nói: “Tôi sẽ nghĩ biện pháp để mang Allen ra khỏi Lăng gia, còn cô, tôi có chuyện khác muốn cô đi làm.”

Sophie nghi hoặc nhìn anh ta: “Chuyện gì?”

Người thần bí kia khẽ cong môi, ánh mắt dần trở nên quỷ dị: “Cô đã mất tích lâu như vậy, cũng nên đến lúc để cho cha mẹ cô biết hành

tung của cô rồi.”

Sophie hơi kinh ngạc nhìn anh ta: “Ý của anh là muốn tôi thông báo cho cha mẹ tôi biết, tôi đang ở thành phố K?”

Người thần bí kia gật đầu với cô ta, âm lãnh nói: “Cô muốn chia rẽ Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo, thì cần phải có cha mẹ cô ra mặt. Chỉ cần cô cứ khẳng khẳng định Allen chính là con trai ruột của cô và Long Tư Hạo, thì cha mẹ cô nhất định sẽ làm chủ cho cô, cô cũng biết thực lực sau lưng cha cô lớn bao nhiêu mà, nếu Long Tư Hạo cứng đối cứng với cha cô, anh ta nhất định sẽ thất bại, mà cha cô lại có ân với anh ta nữa, tôi nghĩ anh ta sẽ không hoàn toàn đối nghịch với cha cô đâu.”

Sophie nghe thấy như vậy, cảm thấy đây là một ý kiến hay, vì vậy cô ta nhìn người thần bí kia rồi cười cực kỳ âm lãnh: “Để cho cha mẹ tôi ra mặt, quả nhiên là một ý kiến hay, tôi sẽ liên lạc với bọn họ ngay bây giờ, vậy Allen thì nhờ anh mang nó ra khỏi Lăng gia ra giúp tôi.”

“Chuyện của Allen, tôi sẽ tự nghĩ biện pháp, đây là cơ hội cuối cùng tôi cho cô, nếu như lần sau cô còn hành động thiếu suy nghĩ, thì tôi sẽ không sẽ giúp cô nữa.”

Người thần bí kia âm trầm nhìn chăm chăm vào cô ta, rồi đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Sophie thấy vậy, cô ta gọi anh ta lại lần nữa, nghi ngờ hỏi: “Anh vẫn luôn không nói cho tôi biết tại sao phải giúp tôi chia rẽ Lê Hiểu Mạn và Tư Hạo? Đừng nói với tôi là anh thích Lê Hiểu Mạn đấy nhé.”

Người thần bí nghe vậy, anh ta lạnh lùng cong khóe môi, ánh mắt thoáng trở nên âm ngoan: “Tôi hận không thể băm vằm cô thành từng mảnh.”

“Nếu như vậy, tại sao anh phải giúp tôi?” Sophie tiếp tục truy hỏi, người thần bí kia không thèm trả lời cô ta, mà rời đi thẳng.

Sau khi anh ta rời đi, Sophie lập tức gọi điện thoại cho cha mẹ mình, cô ta nghĩ hết tất cả các biện pháp để thuyết phục bọn họ tới thành phố K.

Quán cà phê cappuccino!

Bởi vì Lăng Hàn Dạ đã nhờ Long Tư Hạo bảo Lê Hiểu Mạn rủ Lâm Mạch Mạch đi dạo. Vì vậy hôm nay Lê Hiểu Mạn đã hẹn Lâm Mạch Mạch đến quán cà phê cappuccino mà trước kia bọn họ thích tới nhất.

Hôm nay lại đúng là chủ nhật, tiểu Nghiên Nghiên và Ngụy Vũ Bân đều không phải đến trường học.

Vị trí cạnh cửa sổ, Lâm Mạch Mạch và Ngụy Vũ Bân ngồi một bên, Lê Hiểu Mạn và tiểu Nghiên Nghiên ngồi ở đối diện bọn họ.

Hôm nay Lê Hiểu Mạn mặc một chiếc váy chiết eo màu xanh nhạt, bên ngoài phối hợp với một chiếc áo vest ngắn màu trắng, lộ ra khí chất thanh lịch, mái tóc dài quăn màu vàng đỏ sẫm bên vai, khuôn mặt để mộc không trang điểm, làn da trắng nõn mịn màng, mặt mũi hồng hào, nhìn có vẻ như rất thoải mái.

Lâm Mạch Mạch thấy cô thì câu nói đầu tiên chính là hỏi có phải gần đây nam thần rất ra sức hay không, sao nhìn cô lại thoải mái như vậy.

Dĩ nhiên, bởi vì có mấy bạn nhỏ ở đây, nên Lâm Mạch kè sát bên tai Lê Hiểu Mạn nói những lời này.

Lê Hiếu Mạn nghe thấy vậy, dĩ nhiên là cô rất xấu hổ, mặt cô dần đỏ ửng lên.

Hôm nay Lâm Mạch Mạch hơi thay đổi phong cách ăn mặc, cô không mặc táo bạo như năm năm trước nữa, cô thay đổi như vậy không thể nghi ngờ là có liên quan đến bạn nhỏ Ngụy Vũ Bân, cô ấy muốn làm một mẹ tốt ở trước mặt bé, không muốn để cho Ngụy Vũ Bân cảm thấy cô là một người phụ nữ rất không đứng đắn.

Hôm nay cô ấy mặc một chiếc váy hoa dài màu trắng và hồng theo phong cách Bohemian.

Tà váy rất rộng, phủ lên đôi chân trần của cô ấy, phần thân trên màu trắng, phần váy dưới màu hồng, mái tóc nâu lượn sóng nửa buộc nửa thả, cũng không trang điểm, cả người tản ra khí chất thanh lịch, cực kỳ hấp dẫn.

Đầu tiên thì cô ấy nói mấy câu với tiểu Nghiên Nghiên, rồi mới nhìn về phía Lê Hiếu Mạn ngồi ở đối diện cô ấy, hỏi: “Mạn Mạn, sao hôm nay cậu lại hẹn mình đi ra ngoài vậy? Hôm nay là chủ nhật, sao cậu không thừa dịp này hảo hảo bồi dưỡng tình cảm với chồng cậu?”

Lâm Mạch Mạch vừa dứt lời, giọng nói non nớt mà ngọt ngào của tiểu Nghiên Nghiên đã vang lên: “Dì Lâm, hai ngày nay daddy của cháu bận lắm à nha! Đều rất khuya mới trở về, hôm nay là chủ nhật, mà sáng sớm daddy đã ra ngoài rồi, cũng không biết là daddy đi đâu nữa.”

!!

Chương 796: Yêu anh, rất yêu anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lâm Mạch Mạch nghe vậy, cô nhướn mày nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, cong môi hỏi: “Nam thần thật sự bận rộn như vậy sao?”

Lê Hiểu Mạn mỉm cười nhìn Lâm Mạch Mạch: “Hôm nay không nói chuyện của mình, nói chuyện về cậu đi.”

Lâm Mạch Mạch khẽ nâng mí mắt: “Nói về mình? Nói chuyện gì của mình?”

Lê Hiểu Mạn liếc mắt nhìn Ngụy Vũ Bân bên cạnh Lâm Mạch Mạch, rồi lại nhìn về phía tiểu Nghiên Nghiên, cô dịu dàng cười với con gái: “Nghiên Nghiên, mẹ muốn cùng trò chuyện riêng với dì Lâm một lát, con có thể rủ anh Vũ Bân bên cạnh chúng ta đi đâu đó ngồi được không? Muốn uống gì, ăn cái gì, cứ tùy ý gọi, tuy nhiên không được phép uống cà phê.”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt nhỏ: “Nhưng nơi này là quán cà phê à nha! Không uống cà phê thì uống gì?”

Lê Hiểu Mạn dịu dàng xoa xoa đầu nhỏ của bé: “Nghiên Nghiên biết mà, nơi này ngoài cà phê ra, còn có món tráng miệng, kem ly, tiramisu, bánh mì, bánh sandwich... có rất nhiều món ăn ngon, Nghiên Nghiên có rất nhiều lựa chọn, nhưng không được phép lựa chọn cà phê, con nít uống cà phê sẽ trở thành ngu ngốc.”

Tiểu Nghiên Nghiên chưa uống cà phê bao giờ, bé vốn muốn uống, nhưng nếu mummy không cho phép, vậy bé đành gắng gượng lựa chọn món khác thôi.

“Được rồi! Vì có thể thông minh hơn, con tuyệt đối sẽ không uống cà phê.”

Tiểu Nghiên Nghiên nói với mẹ của bé, rồi nhìn về phía Ngụ Vũ Bân, bé nở nụ cười ngọt ngào với cậu: “Anh Vũ Bân, mummy của em muốn trò chuyện riêng với mẹ anh, chúng ta đi đến bàn đối diện kia đi.”

Ngụ Vũ Bân hơi nhút nhát nhìn về phía Lâm Mạch Mạch, bé không muốn đi đến bàn đối diện ngồi lắm.

Bé vô cùng dính Lâm Mạch Mạch, hơn nữa lại rất nhút nhát, với lại bé không quen tiểu Nghiên Nghiên, vì vậy không muốn ngồi sang một bên.

Lâm Mạch Mạch thấy Ngụ Vũ Bân bám chặt lấy mình, cô ấy nhìn bé, dịu dàng cười nói: “Bân Bân ngoan, con và em tiểu Nghiên Nghiên sang bên kia ngồi đi, mẹ muốn trò chuyện với dì Lê một lát.”

Tiểu Vũ Bân vẫn nhúu mày lại, không muốn qua ngồi.

Thấy vậy, tiểu Nghiên Nghiên đi tới bên cạnh bé, kéo tay của bé, nâng khuôn mặt nhỏ lên nhìn bé cong mi cười: “Anh Vũ Bân, đi mà, chúng ta qua bên kia, chúng ta đi ăn ngon, không quấy rầy mẹ anh và mummy của em nói chuyện phiếm nữa, anh Vũ Bân anh cứ yên tâm đi, em không phải là bà ngoại sói, em sẽ không ăn thịt anh.”

Dứt lời, tiểu Nghiên Nghiên dùng sức kéo kéo Ngụ Vũ Bân, bé kéo đến lần thứ ba mới lôi Ngụ Vũ Bân ra khỏi ngực của Lâm Mạch

Mạch được.

Sau đó hai tiểu bất điểm ngồi ở bàn đối diện với bàn của Lê Hiếu Mạn và Lâm Mạch Mạch.

Ngồi xuống, tiểu Nghiên Nghiên thành thạo gọi nhân viên phục vụ đến.

Lâm Mạch Mạch nhìn về phía tiểu Nghiên Nghiên, thấy mặc dù bé nhỏ tuổi hơn so với Ngụy Vũ Bân, nhưng lại hiểu chuyện hơn so với tiểu Vũ Bân nhà mình, lại càng không nhút nhát, cô vô cùng hâm mộ Lê Hiếu Mạn, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ yên tâm và cao hứng thay cho Lê Hiếu Mạn vì có một cô con gái thông minh khôn khéo như vậy.

Cô dời tầm mắt ra khỏi người tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Vũ Bân rồi nhìn về phía Lê Hiếu Mạn, trên khuôn mặt quyến rũ động lòng người tràn đầy hâm mộ: “Mạn Mạn, con gái của cậu và nam thần thật là giỏi, mình hâm mộ cậu chết đi được.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn liếc nhìn Ngụy Vũ Bân, rồi lại nhìn về phía Lâm Mạch Mạch cong môi cười nói: “Vũ Bân nhà cậu cũng rất biết điều, rất lễ phép.”

Lâm Mạch Mạch mỉm cười nhìn Lê Hiếu Mạn, ánh mắt thoáng trở nên phức tạp, nhưng cô nhanh chóng giấu đi.

Cô hơi hiếu kỳ nhìn Lê Hiếu Mạn, dò xét hỏi: “Mạn Mạn, hôm nay cậu hẹn mình ra ngoài, không phải là chỉ đơn giản gặp mình như này thôi hả?”

Nhân viên phục vụ vừa vặn đưa hai ly cà phê tới.

Lê Hiểu Mạn bung một ly trong đó lên, sau khi uống một hớp, cô mỉm cười nhìn Lâm Mạch Mạch: “Chúng ta đã lâu không gặp mặt rồi, mình muốn trò chuyện với cậu, Mạch Mạch, trước kia mình có chuyện gì cũng sẽ nói với cậu, chúng ta là khuê mật tốt không có chuyện gì là không nói với nhau, vì vậy mình hy vọng cậu có thể nói thật với mình.”

Lâm Mạch Mạch hơi cau mày lại, cô ấy nhìn Lê Hiểu Mạn mỉm cười, ánh mắt hơi chút ưu thương: “Mạn Mạn, cậu muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi đi.”

Số mệnh của Lâm Mạch Mạch cũng được coi là bi thảm, lúc cô ấy còn rất nhỏ, mẹ của cô ấy đã bị bệnh qua đời, cha cô ấy nói ra làm ăn, kết quả một đi không trở lại, đến nay cũng chưa từng xuất hiện.

Cô ấy là do một tay bà nội nuôi lớn, nhưng năm năm trước bà nội của cô ấy đã qua đời.

Từ nhỏ cá tính của cô ấy đã rất mạnh mẽ, cho tới bây giờ cô ấy chỉ luôn nói chuyện vui chứ không bao giờ kể chuyện buồn với bạn bè. Vì vậy, cô ấy chưa bao giờ nói về thân thế hay là chuyện nhà mình cho Lê Hiểu Mạn nghe.

Chương 797: Yêu anh, rất yêu anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tính cách của cô ấy tương đối thẳng thắn, nói chuyện nhanh mồm nhanh miệng, nên không thể tránh khỏi chuyện đắc tội với người khác.

Lê Hiểu Mạn là người bạn thân nhất của cô ấy, cũng là khuê mật duy nhất của cô ấy, hai cô còn thân nhau hơn cả họ hàng.

Mà ở trong lòng của cô ấy, cô ấy sớm đã coi Lê Hiểu Mạn là em gái ruột để đối đãi, vì vậy thời còn học đại học, cô ấy vẫn luôn bảo vệ cô.

Từ khi hai người quen biết nhau đến khi trở thành khuê mật tốt cũng đã được bao nhiêu năm rồi, tình cảm vẫn luôn rất tốt.

Lê Hiểu Mạn thấy cô ấy nói như vậy, thì cô hỏi: “Mạch Mạch, cậu nói thật cho mình biết đi, cậu đã từng thích Lăng Hàn Dạ hay không?”

Nghe cô nhắc tới Lăng Hàn Dạ, vẻ mặt của Lâm Mạch Mạch hơi ngừng trệ, rồi cô mỉm cười nhìn Lê Hiểu Mạn, vân đạm phong khinh nói: “Mạn Mạn, mặc kệ mình đã từng thích anh ta hay không, thì cũng là chuyện đã qua rồi, bây giờ mình chỉ muốn làm một người mẹ tốt, một người vợ tốt, Tử Đình đối xử với mình rất tốt, mình không muốn phụ lòng anh ấy.”

Thấy cô ấy nhắc tới Ngụy Tử Đình, trên mặt mang theo nụ cười, Lê Hiểu Mạn hơi cau mày lại, cô nhìn cô ấy thật sâu: “Mạch Mạch, cậu

chung một chỗ với Ngụy Tử Đình thật sự hạnh phúc sao? Cậu thật sự yêu anh ta sao?”

Lần trước cô đã hỏi vấn đề này rồi, nhưng cô còn muốn hỏi thêm lần nữa cho chắc chắn.

Thấy cô hỏi tới vấn đề này lần nữa, Lâm Mạch Mạch cong môi cười, cô ấy đưa tay ra nắm lấy tay cô, đầy cảm kích nhìn cô: “Mạn Mạn, mình biết cậu đang lo lắng mình sẽ không hạnh phúc, nhưng cậu hãy tin tưởng mình, mình và Tử Đình rất hạnh phúc, anh ấy cho mình cuộc sống mà mình mong muốn, mình yêu anh ấy, rất yêu hẳn.”

Lê Hiểu Mạn cầm ngược lại tay cô: “Mạch Mạch, nếu cậu yêu anh ta, anh ta cũng yêu cậu, cậu lại sinh một đứa con trai cho anh ta, tại sao đến bây giờ mà hai người còn chưa kết hôn?”

Lâm Mạch Mạch nâng mi mắt cười nói: “Đó là bởi vì trước đây mình còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, nhưng bây giờ mình đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, Tử Đình là một người đàn ông tốt đáng để mình phó thác cả đời, mình không muốn bỏ qua anh ấy.”

Lê Hiểu Mạn thấy Lâm Mạch Mạch kiên định nói như vậy, trong lòng cảm thấy bi ai và nuối tiếc thay cho Lăng Hàn Dạ.

Xem ra anh ta đã thua cuộc rồi.

Rốt cuộc thì năm năm trước bọn họ đã xảy ra chuyện gì, tại sao Mạch Mạch sẽ lại lặng lẽ rời đi lâu như vậy?

Cô cau mày lại, nhìn Lâm Mạch Mạch dò xét hỏi: “Mạch Mạch, cậu có thể nói cho mình biết tại sao năm năm trước cậu phải rời đi không? Rốt cuộc thì giữa cậu và Lăng Hàn Dạ đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Mạch Mạch nghe thấy cô nhắc tới chuyện năm năm trước, đôi mắt của cô ấy dần nhuốm đầy bi thương, cô rút bàn tay Lê Hiếu Mạn đang nắm về, âm thầm siết chặt hai tay.

Chỉ một lát sau cô dần che giấu tất cả ưu tư xuống, ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn Lê Hiếu Mạn: “Mạn Mạn, mỗi người đều có một quá khứ bi thương, cũng không muốn nhắc lại chuyện đó nữa, bây giờ mình sống rất tốt, tất cả mọi chuyện năm năm trước đều đã qua cả rồi, mình thật sự không muốn nhắc tới nữa...”

Nói đến đây, cô cầm tay Lê Hiếu Mạn, trong mắt đầy áy náy: “Mạn Mạn, thật xin lỗi, không có chuyện gì cậu không nói với mình mà mình lại giấu diếm cậu, mình biết mình làm vậy là không đúng nhưng mình không muốn nhắc lại chuyện năm năm trước nữa.”

Lê Hiếu Mạn thấy cô áy náy trong lòng cũng hiểu, giày có thích hợp hay không chỉ có chân mới biết.

Nếu cuộc sống hiện tại của cô ấy rất tốt, thân là chị em tốt cô nên chúc phúc cho cô ấy mà không nên nhắc chuyện cô ấy không muốn nói.

Chỉ cần cô ấy cảm thấy hạnh phúc là được rồi.

Trong lòng cô cảm thấy có lỗi: “Mạch Mạch, mình không hỏi nữa, chỉ cần cậu cảm thấy hạnh phúc là được.”

Lâm Mạch Mạch nhìn cô cười gật đầu: “Mình biết Mạn Mạn nhà chúng ta là người thấu tình đạt lý nhất mà, chúng ta khó khăn lắm mới có thể đoàn tụ, vừa lúc mang con theo, không bằng đến công việc trò chơi đi?”

Lê Hiếu Mạn cười nói: “Được.”

Dứt lời hai người đứng lên đi đến chỗ tiểu Nghiên Nghiên và Ngụ Vũ Bân đang ngồi.

“Nghiên nghiên, Bân Bân, chúng ta tới công viên trò chơi có được không?” Lâm Mạch Mạch cúi đầu dịu dàng nhìn tiểu Nghiên Nghiên và Ngụ Vũ Bân hỏi.

“Được ạ.” Tiểu Nghiên Nghiên sáng khoái đáp.

Lập tức bé cười nhìn Ngụ Vũ Bân:”Anh Vũ Bân, chúng ta đến công viên trò chơi chơi đi.

“Ừ.” Ngụ Vũ Bân nhìn tiểu Nghiên Nghiên cười gật đầu, lộ ra hàm răng trắng.

Lập tức hai đứa bé tay trong tay ra khỏi quán café.

Lê Hiếu Mạn nhìn một màn này sau đó lái xe đưa tiểu Nghiên Nghiên, Lâm Mạch Mạch và Ngụ Vũ Bân đến công viên trò chơi mà lần trước cô và Long Tư Hạo mang tiểu Nghiên Nghiên tới.

Đến nơi Lâm Mạch Mạch đành đi mua vé.

Vừa ra khỏi quán café là do Lê Hiếu Mạn trả tiền, cô không muốn Lê Hiếu Mạn phải tốn tiền nữa.

Tuy bây giờ đối với Lê Hiếu Mạn mà nói thứ không thiếu nhất chính là tiền, cô ấy còn có một ông chồng lắm tiền như Long Tư Hạo, nhưng Lâm Mạch Mạch thương cô không muốn cô bỏ một chút tiền.

!!

Chương 798: Tiểu tinh linh, Long thiếu hoàng sợ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Nghiên Nghiên thích nhất là chơi bàn đu, cho nên Lâm Mạch Mạch và Lê Hiểu Mạn mang bé và Ngụy Vũ Bân đi chơi trước.

Ngụy Vũ Bân có vẻ nhát gan, từ đầu không dám ngồi, nhưng sau khi thấy tiểu Nghiên Nghiên là bé gái nhỏ tuổi hơn cậu nhưng lại dám ngồi liền bắt đầu ngồi lên.

Lê Hiểu Mạn và Lâm Mạch Mạch cùng hai đứa bé chơi liên tiếp mấy trò chơi.

Giống như lần trước, bởi vì là chủ nhật cho nên người rất đông, mấy trò chơi khác đều có người xếp hàng dài.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy cúi đầu nhìn tiểu Nghiên Nghiên dịu dàng cười: “Nghiên Nghiên, trước tiến ngồi nghỉ ngơi với anh Vũ Bân và dì Mạch Mạch, mẹ đi mua nước và chút thức ăn về.”

Chơi xong mấy trò chơi, tiểu Nghiên Nghiên muốn nghỉ ngơi, cô bé gật đầu với mẹ sau đó ngồi xuống.

Thấy bé ngồi xuống, Lê Hiểu Mạn nhìn Lâm Mạch Mạch cười nói: “Mạch Mạch, trước tiên ngồi chờ cùng Vũ Bân đi.”

Tiểu Nghiên Nghiên ngồi chờ mẹ liền đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn trái nhìn phải sau khi nhìn đến vòng đu quay của trẻ em thì thấy mấy

bóng dáng quen thuộc.

Ba? Chú Lăng? Chị tiểu Na? Chú Lạc Thụy?

Ánh mắt tiểu Nghiên Nghiên rơi vào trên người Id đang được Long Tur Hạo nắm tay, đôi mắt như vì sao mở to, kinh ngạc không thôi.

Bà bé vì sao lại chơi cùng một chỗ với anh trai kia?

Không phải từ sáng ba đã tới công ty rồi sao? Bé còn tưởng là ba đi làm.

Nhưng sao lại tới công viên trò chơi hả?

Ba sao lại lừa mẹ, sao không đi chơi cùng bé mà chơi cùng anh trai kia?

Chẳng lẽ anh trai kia là con riêng của ba hả?

Vậy nếu mẹ biết chẳng phải sẽ rất thương tâm hay sao?

Thu hồi tầm mắt, bé ngẩng đầu cười nhìn Lâm Mạch Mạch: “Dì Lâm, cháu muốn đi toilet.”

Nghe vậy Lâm Mạch Mạch đứng lên, cười nhìn bé: “Dì đi cùng cháu.”

“Dì Lâm, không cần đâu, cháu đã tới đây nhiều lần, dì không cần đi theo, dì ở đây chờ mẹ là được, cháu về nhanh thôi, dì Lâm, mẹ đang về.”

Lâm Mạch Mạch nhìn theo ngón tay bé chỉ thấy Lê Hiếu Mạn sau đó bé liền xoay người rời đi.

Lê Hiếu Mạn lại gần thì không thấy tiểu Nghiên Nghiên đâu liền hỏi:”Nghiên Nghiên đâu?”

“Dì Lê, em gái Nghiên Nghiên đi toilet rồi.” Ngụy Vũ Bân nhìn Lê Hiếu Mạn sau đó lại nhìn Lâm Mạch Mạch: “Mẹ, con cũng đi toilet.”

Lâm Mạch Mạch đang muốn đi cùng bé thì bé đã lên tiếng: “Mẹ, em gái Nghiên Nghiên còn không cần mẹ đi cùng, con cũng không cần mẹ đi cùng, con nhìn thấy toilet ở đâu, tự con có thể đi.”

Dứt lời bé liền đi về phía toilet.

Thấy Ngụy Vũ Bân đi đúng hướng toilet, hai người mới có thể yên tâm.

Mà tiểu Nghiên Nghiên vốn đang đi về phía toilet, nhân lúc Lê Hiếu Mạn và Lâm Mạch Mạch nói chuyện liền lén thay đổi phương hướng đi về phía trò đu quay của trẻ em sau đó trực tiếp đứng sau lưng Long Tư Hạo.

Bé hất mặt mím môi gọi:”Ba...”

Đột nhiên nghe thấy âm thanh, Long Tư Hạo như bị sét đánh chấn động toàn thân, đôi mắt căng lên từ từ xoay người không dám tin.

Thấy tiểu Nghiên Nghiên đứng bên cạnh,khóe môi anh co quắp có chút hoảng sợ.

Đôi mắt đầy kinh ngạc nhìn bé: “Nghiên.... Nghiên Nghiên... con... sao con lại ở đây?”

Hiếm khi mới thấy anh nói lắp, biểu hiện anh đang rất khẩn trương.

Nếu Nghiên Nghiên ở đây chứng minh h h của anh cũng ở đây.

Lập tức anh như tên trộm lén nhìn tiểu Nghiên Nghiên, không thấy Lê Hiếu Mạn đâu anh vừa yên tâm vừa cảm thấy kỳ quặc.

Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Lăng Đại Na ba người xoay người nhìn thấy tiểu Nghiên Nghiên thì vẻ mặt hoảng sợ.

Lạc Thụy khoa trương mở to mắt, một tay che miệng, ngón tay chỉ tiểu Nghiên Nghiên: “Nhóc... nhóc con, cháu... cháu quý tinh linh này, sao cháu đột nhiên lại xuất hiện hả? Sao cháu lại ở đây? Một mình cháu tới sao? Không thể nào, tổng giám đốc phu nhân cũng tới sao? Nhất định là vậy rồi.”

Lăng Đại Na thấy biểu tình khoa trương của anh ta còn tự hỏi tự trả lời, cô trừng mắt lập tức đến trước mặt tiểu Nghiên Nghiên cúi người nhìn bé: “Em gái nhỏ, đã lâu không gặp, có nhớ chị tiểu Na hay không?”

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu nhìn Lăng Đại Na nhe răng cười: “Có ạ.”

Nghe bé nói có, Lăng Đại Na cong mắt lên cười: “Thật là em gái làm người ta hích, đến để chị tiểu Na hôn một cái nào.”

Dứt lời cô muốn hôn lên mặt tiểu Nghiên Nghiên nhưng Long Tư Hạo đã kéo tiểu Nghiên Nghiên dịch sang bên cạnh.

Lập tức anh ngồi xổm xuống, đôi mắt dịu dàng nhìn bé: “Bảo bối, nhanh nói cho ba mẹ ở đâu?”

Chương 799: Hiểu Hiểu tóm được

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Nghiên Nghiên không vui chu miệng, giận dỗi quay mặt đi: “Ba à, sao ba có thể lừa mẹ lừa con chứ, sao có thể chơi cùng con trai riêng của ba không chơi với con? Nếu mẹ biết ba không đến công ty mà đi chơi cùng con riêng của ba thì mẹ thật là thương tâm. Vì sao ba lại như vậy? Ba không cần con và mẹ nữa sao?”

Tiểu Nghiên Nghiên vừa nói hốc mắt đỏ lên, thật vất vả bé mới có ba mà.

Long Tư Hạo thấy bé khóc đỏ cả mắt, cảm thấy đau long và xấu hổ với bé và Lê Hiểu Mạn.

Thật ra hôm nay anh đến công ty, là Lăng Hàn Dạ và Lăng Đại Na gọi tới bảo anh đến công viên giải trí chơi cùng Long Dập.

Anh đến, vì gần đây muốn bồi thường cho bé, tuy không xác định 100 % Long Dập là con trai của anh và Hiểu Hiểu nhưng anh và bé ở chung càng lâu anh càng cảm thấy bé chính là con trai của anh và Hiểu Hiểu.

Anh phát hiện nhiều cử chỉ của Long Dập rất giống Hiểu Hiểu nhà anh.

Cho nên anh tới đây làm chút trách nhiệm người ba với bé, anh cảm thấy anh thiếu Long Dập quá nhiều.

Bởi vì còn chưa xác định được chuyện này nên anh mới không nói cho Hiếu Hiếu, anh muốn chờ đầy đủ chứng cứ rồi nói cho cô, để cô nghe được một tin vui.

Nguyên nhân thứ hai là muốn cho kẻ thần bí biết anh cực kì yêu thương Long Dập, làm cho kẻ thần bí và Sophie đều nghĩ anh thường Long Dập vì Sophie.

Anh tin kẻ thần bí kia luôn ở trong bong tối giám thị mọi nơi.

Anh nhìn tiểu Nghiên Nghiên đau lòng, giọng nói dịu dàng cứng chiều: “Nghiên Nghiên, con và mẹ đều là bảo bối tâm can của ba, sao ba không cần hai người chứ? Hôm nay ba sẽ giải thích cho con, Allen không phải là con riêng của ba.”

Nghe Long Tư Hạo nói xong tiểu Nghiên Nghiên vẫn bĩu môi như cũ.

Lạc Thụy đi tới cười nhìn bé: ‘Nhóc con Nghiên Nghiên, có ai nói cho cháu biết cháu bĩu môi rất đáng yêu hay không?’

Lăng Hàn Dạ nhìn tiểu Nghiên Nghiên nhăn mày, lại nhìn tiểu Long Dập vẫn luôn im lặng, anh ta đi tới.

“Bạn nhỏ Nghiên Nghiên, ba cháu không lừa mẹ và cháu, hôm nay ba cháu tới công ty, là chú và chỉ tiểu Na của cháu gọi tới, còn có Allen không phải là con riêng, chú cam đoan đấy.”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt ngẩng đầu nhìn Lăng Hàn Dạ, khó hiểu: “Chú Lăng, anh trai kia không phải con riêng của ba thì là cái gì?”

Lăng Hàn Dạ muốn nói thì Lạc Thụy kinh hoàng kêu lên.

“Ôi chao, không được rồi, tổng giám đốc phu nhân đang đi về phía này, tổng giám đốc, mau mang tiểu thiếu gia đi đi, nếu để phu nhân nhìn thấy Allen thì không cẩn thận hiểu nhầm thì không tốt đâu, tôi cảm thấy hiện tại không thích hợp để phu nhân và tiểu thiếu gia gặp mặt.”

Suy nghĩ của Long Tư Hạo và Lạc Thụy giống nhau, anh cũng cảm thấy hiện tại không phải là cơ hội tốt nhất để Long Dập và Hiểu Hiểu của anh gặp nhau.

Lăng Hàn Dạ nghe vậy ngẩng đầu nhìn hướng Lạc Thụy nói, quả nhiên thấy Lê Hiểu Mạn tới, không chỉ có cô còn có Lâm Mạch Mạch và Ngụy Vũ Ân.

Hai híp mắt, trong mắt đầy không vui, sau đó nhìn Lăng Đại Na: “Đại Na, em mang Allen đi trước đi.”

“Vì sao là em chứ? Em còn muốn ở chung với anh Tư Hạo thêm một lúc.” Lăng Đại Na nhíu mày, miệng thì nói vậy nhưng vẫn mang Long Dập rời đi: “Allen, về nhà với chị Đại Na trước.”

Long Dập nghe lời gật đầu, sau đó chào hỏi Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy và tiểu Nghiên Nghiên mới theo Lăng Đại Na rời đi.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy Long Dập theo Lăng Đại Na rời đi liền chạy về phía mẹ.

“Nghiên nghiên.....”

Long Tư Hạo thấy thế chau mày mà đuổi kịp bé, ôm bé lên dịu dàng nhìn bé: “Còn giận ba sao?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn anh lắc đầu: “Không phải là giận mà là cực kì giận, con muốn xuống, ba thả con xuống đi.”

Long Tư Hạo nhíu mày nhìn cô nhóc đang đẩy anh: “Nghiên Nghiên, không muốn thả Bách Phu Trưởng nữa sao?”

Nghe vậy tiểu Nghiên Nghiên không đẩy anh nữa mà chu môi:” Ba uy hiếp trẻ con.”

Long Tư Hạo cong môi cười với bé, ôm bé đi về phía Lê Hiểu Mạn và Lâm Mạch Mạch.

Mà hai người các cô đã sớm nhìn thấy anh.

Vừa nãy các cô thấy tiểu Nghiên Nghiên nói đi toilet mãi không ra, đang muốn vào toilet tìm thì Ngụy Vũ Bân thấy tiểu Nghiên Nghiên trước, sau đó dùng ngón tay chỉ chỉ thì các cô mới đi về phía bên này.

Trùng hợp mà Long Dập bị Lăng Hàn Dạ che khuất cho nên Lê Hiểu Mạn và Lâm Mạch Mạch không thấy bé.

Long Tư Hạo ôm Nghiên Nghiên đi tới trước người cô, ánh mắt dịu dàng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, sao em ở đây?”

Lê Hiểu Mạn nhìn phía sau Long Tư Hạo mới nhìn anh: “Lời này nên là em hỏi anh mới đúng, em tới đây đương nhiên là đưa Nghiên Nghiên đi chơi, anh tới đây làm gì?”

Cô vừa nói xong thì Lăng Hàn Dạ vỗ vai anh, híp mắt cười cười với Lê Hiểu Mạn: “Long phu nhân à, chẳng lẽ cô không biết tôi và Long thiếu có cơ tình sao? Chúng tôi tới đây là muốn có thể cùng nhau trải nghiệm niềm vui trẻ thơ.”

Lạc Thụy theo sau cũng đập tay lên vai anh, cười nhìn Lê Hiếu Mạn: “Phu nhân, tin tôi đi, hôm nay chúng tôi chỉ tới đây chơi thôi, giống như Lăng thiếu nói, tới trải nghiệm niềm vui trẻ thơ.”

Lê Hiếu Mạn nhìn ba người kề vai sát cánh ngoài cười nhưng trong không cười: “Ba người đàn ông to xác các người tới công viên trẻ con chơi đúng là chuyện lạ nhân gian...”

Nói tới đây ánh mắt sắc bén của cô lia về phía Long Tư Hạo: “Có quý mới tin.”

Bị ánh mắt sắc bén của cô làm cho hạ gục, trong lòng Long Tư Hạo run run, nụ cười cứng đờ, anh sắp cười không nổi nữa rồi.

Suýt chút nữa thì bị tóm, cảm giác thật không tốt, ánh mắt bà xã đại nhân nhà anh quá sắc bén.

“Long phu nhân à, ba chúng tôi xem là trẻ con hết.” Lăng Hàn Dạ hài hước nhìn Lê Hiếu Mạn, sau đó nhìn Lâm Mạch Mạch cười vui vẻ: “Lâm tiểu thư, sao một mình mang con tới đây? Người đàn ông của cô đâu?”

Lâm Mạch Mạch thật không để ý tới Lăng Hàn Dạ, cô chỉ mặt lạnh nhìn anh ta sau đó nhìn Lê Hiếu Mạn: “Mạn Mạn, mình ra ngoài lâu rồi, cũng đến lúc mang Vũ Bân trở về.”

Lúc cô định nắm tay Ngụy Vũ Bân trở về thì âm thanh hài hước của Lăng Hàn Dạ vang lên sau lưng cô.

Anh ta lạnh lùng nhìn cô: “Lâm tiểu thư, ban ngày ban mặt có một số chuyện không tiện làm, người đàn ông của cô lại không cần cô làm ấm giường, sao về vội thế làm gì?”

Lăng Hàn Dạ vừa nói thật khiến Lâm Mạch Mạch nổi giận, cô xoay người muốn cho anh ta một bạt tai nhưng cô nhịn, cô không muốn có liên quan gì tới anh cho nên mặc kệ anh nói khó nghe cỡ nào cô cũng đều nhịn.

Chương 800: Tổng giám đốc thật muốn như vậy sao?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bởi vì cô biết những lời anh nói chính là ép cô tức giận.

Lê Hiểu Mạn thấy Lăng Hàn Dạ gặp Lâm Mạch Mạch mà nói ra những lời lộ liễu như thế, cô nhú mày nhìn Long Tur Hạo ý bảo anh bảo Lăng Hàn Dạ đừng nói bậy nữa.

Long Tur Hạo nắm tay tiểu Nghiên Nghiên đi đến trước mặt cô, đôi mắt đầy ý cười nhìn con gái: “Nghiên Nghiên còn muốn chơi gì?”

Tiểu Nghiên Nghiên quay đầu nhìn nơi khác, mím môi nhăn mày đầy không vui: “Chẳng hứng thú trò gì cả.”

Lê Hiểu Mạn thấy biểu tình của tiểu Nghiên Nghiên không đúng lắm, nhìn bé một cái lại nhìn Long Tur Hạo: “Hai ba con cãi nhau sao?”

Long Tur Hạo đang muốn nói thì tiểu Nghiên Nghiên đã lên tiếng trước anh.

“Mẹ, con và ba không cãi nhau đâu.”

Nghe vậy Lê Hiểu Mạn nhìn bé, ánh mắt đầy nghi ngờ: “Vậy vì sao con không vui?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhướn mày cười ngọt ngào với cô: “Con làm gì không vui chứ, mẹ bị con lừa rồi, là con cố ý làm bộ không vui đó/

Nghe bé nói vậy, Lê Hiểu Mạn cũng không tin lắm, Lê Hiểu Mạn không thể nào vô duyên vô cớ xuất hiện ở chỗ này, cô mới không tin ba người đàn ông cao to lại đến công viên giải trí của trẻ em chơi, chuyện này chờ trở về cô sẽ hỏi anh.

Cô ngẩng đầu nhìn Lâm Mạch Mạch, khóe môi nở nụ cười: “Mạch Mạch, mình tiễn cậu.”

Có Lăng Hàn Dạ ở đây cô cũng không thể để cô ấy và Ngụy Vũ Bân chơi cùng. Nhờ may Lăng Hàn Dạ nói gì đó không tốt với cô ấy.

Lâm Mạch Mạch cười nhìn Lê Hiểu Mạn: “Mạn Mạn, không cần tiễn mình, mình cùng Vũ Bân gọi xe về là được rồi.”

Dứt lời cô nắm tay Ngụy Vũ Bân rời đi.

Lăng Hàn Dạ thấy vậy nhìn Lê Hiểu Mạn sau đó nói mình sẽ chờ đi liền đuổi theo Lâm Mạch Mạch, rất có khí phách ôm tay ôm Ngụy Vũ Bân lên sau đó rời đi.

“Lăng Hàn Dạ, buông Vũ Bân ra.” Lâm Mạch Mạch thấy Lăng Hàn Dạ ôm Ngụy Vũ Bân rời đi, cô hoảng hốt lập tức đuổi theo.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy đang muốn đuổi theo thì Long Tư Hạo đã giữ cô lại.

“Hiểu Hiểu, chuyện của bọn họ chúng ta không cần nhúng tay vào.”

Lê Hiểu Mạn nhìn theo bóng lưng Lăng Hàn Dạ và Lâm Mạch Mạch rời đi, sau đó lại nhìn Long Tư Hạo, cô nhíu mày: “ht, anh chuyển cáo tới Lăng Hàn Dạ, bảo anh ta không cần quấy rầy cuộc sống của Mạch Mạch, Mạch Mạch nói hiện tại cô ấy đang sống rất hạnh phúc,

để Lăng Hàn Dạ buông tay đi.”

“Tổng giám đốc phu nhân...” Lạc Thụy nhìn Lê Hiểu Mạn nghiêm túc nói: “Tôi thấy Lăng thiếu rất nghiêm túc với Lâm tiểu thư, tôi quen biết anh ta nhiều năm như vậy chưa từng thấy anh ta để bụng người đàn bà nào, cũng không thấy anh ta vì người đàn bà nào mà độc thân lâu như vậy, Lâm tiểu thư là người đầu tiên, cho nên tôi cảm thấy Lăng thiếu sẽ không từ bỏ đâu.”

Lăng Hàn Dạ vì Lâm Mạch Mạch mà năm năm qua vẫn còn độc thân, Lê Hiểu Mạn cực kì tin tưởng anh ta đối với Lâm Mạch Mạch là nghiêm túc, nhưng hôm nay hàn huyền với Lâm Mạch Mạch lâu như vậy rồi, cô nhìn ra được cô ấy quyết tâm muốn kết hôn với Ngụy Tử Dĩnh, Lăng Hàn Dạ cứ dây dưa không rõ như vậy cũng chưa chắc đã động được cô ấy.

Sau đó cô ngẩng đầu nhìn Long Tư Hạo và Lạc Thụy, nhíu mày hỏi: “Hai người có biết giữa Mạch Mạch và Lăng Hàn Dạ rốt cuộc có chuyện gì xảy ra không?”

Lạc Thụy lắc đầu: “Phu nhân, miệng Lăng thiếu so với mười con vịt chết còn khó cãi hơn, cho nên giữa anh ta và Lâm tiểu thư phát sinh chuyện gì tôi và tổng giám đốc cũng không rõ.”

Long Tư Hạo nắm tay Lê Hiểu Mạn, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, mỉm cười: “Mặc kệ bọn họ đi, em muốn tiếp tục chơi hay trở về.”

Âm thanh non nớt của tiểu Nghiên Nghiên vang lên: “Con muốn về.”

Cô nhóc nói xong liền né tránh bàn tay Long Tư Hạo, sau đó nhấc chân rời đi.

Lê Hiểu Mạn cảm giác được tiểu Nghiên Nghiên cực kì không vui, cô

nhìn Long Tur Hạo đầy ẩn ý sau đó nhấc chân đuổi theo con gái.

Lạc Thụy thấy thế trong mắt đầy lo lắng: “Tổng giám đốc, con gái bảo bố của anh hình như giận anh rồi, anh dỗ cô bé cho tốt, trẻ con giận là việc nhỏ, nếu để phu nhân biết sự tồn tại của tiểu thiếu gia thì tổng giám đốc anh không có chứng cứ chứng minh thân phận của tiểu thiếu gia, phu nhân dù có tin anh cũng sẽ hoài nghi.”

Long Tur Hạo nhíu mày thâm trầm nhìn Lạc Thụy: “Lại đây.”

Lạc Thụy nghe vậy lại gần: “Tổng giám đốc có gì phân phó?”

Long Tur Hạo nhíu mày do dự một lúc mới nói chuyện để Lạc Thụy đi làm cho anh.

Lạc Thụy nghe xong khiếp sợ nhìn anh, mở to hai mắt: “Tổng giám đốc muốn làm vậy sao? Nhỡ may... nhỡ may... cái đó...”

Nói đến đây Lạc Thụy nhíu chặt mày: “Tổng giám đốc, anh nói kẻ thần bí kia rốt cuộc là ai? Sao hẳn lại biết tổng giám đốc anh, mặc kệ anh làm gì hẳn đều biết, nếu không sao anh cầm tóc của phu nhân và tiểu thiếu gia đi kiểm tra DNA hẳn cũng biết, tôi không tin hẳn có thể phá hư nhiều lần, hiện tại toàn bộ hành trình tôi sẽ giám sát chuyên gia chờ đến khi có kết quả ra thì thôi, tôi xem hẳn có chơi xấu thế nào.”

Long Tur Hạo chưa nói xét nghiệm lại hay là không xét nghiệm nữa, chỉ nói một câu để anh ta nhớ kỹ lời anh vừa nói, sau đó anh lái xe đuổi theo Lê Hiểu Mạn và tiểu Nghiên Nghiên.

Lúc này Lâm Mạch Mạch bị ép ngồi lên xe Lăng Hàn Dạ.

Nói là bị ép vì Lăng Hàn Dạ trực tiếp nhét Ngụy Vũ Bân vào xe anh ta

nên Lâm Mạch Mạch không thể không ngồi vào.

Lăng Hàn Dạ chờ cô ngồi vào xe liền khởi động xe, hơn nữa còn lái xe rất nhanh.

Ngồi đằng sau, Lâm Mạch Mạch sợ hãi ôm lấy Ngụy Vũ Bân, tức giận nhìn Lăng Hàn Dạ đang lái xe như bay.

“Lăng Hàn Dạ, anh muốn chết thì đừng liên lụy mà con chúng tôi, đừng xe, chúng tôi muốn xuống xe.”

Đối với lời nói không vui của Lâm Mạch Mạch, Lăng Hàn Dạ làm như không nghe thấy, tốc độ xe không hề giảm cũng không trả lời cô.

Đến khi anh lái xe đưa bọn họ về chỗ ở, Lăng Hàn Dạ mới dừng xe.

Lâm Mạch Mạch và Ngụy Tử Đình đang ở chỗ phòng mà năm năm trước Lâm Mạch Mạch đã thuê, có hai phòng ngủ một phòng khách.

Trước khi xuống xe, Lăng Hàn Dạ kéo cửa sau ôm Ngụy Vũ Bân trong lòng Lâm Mạch Mạch ra.

“Mẹ..... Mẹ.....”

Ngụy Vũ Bân sợ Lăng Hàn Dạ cho nên ở trong ngực anh ta khóc to.

Lâm Mạch Mạch thấy thế, trong mắt đều là sự đau lòng, sau đó tức giận trừng Lăng Hàn Dạ: “Tên họ Lăng kia, tôi *** nó nhin anh lâu rồi đấy, buông Vũ Bân ra, nếu không đừng trách tôi không khách khí với anh.”

Lăng Hàn Dạ híp mắt, ánh mắt tà mị nhìn cô sao đó cong môi: “Lâm Mạch Mạch, bộ dạng giương nanh múa vuốt này mới giống m, đừng

giả vờ thục nữ với tôi.”

Dứt lời anh ta trực tiếp nắm hai tay Ngụy Vũ Bân sau đó ôm bé lên
lầu.

Tới trước cửa nhà Lâm Mạch Mạch, anh vẫn không buông cậu bé ra.

Lâm Mạch Mạch đuổi theo đằng sau thấy anh đứng trước cửa, cô
phẫn nộ: “Lăng Hàn Dạ, anh đừng quá phận, rốt cuộc anh muốn
sao?”

Lăng Hàn Dạ nhếch môi lạnh lùng nói: “Mở cửa ra, nếu không tôi liền
đá sập cửa.”

Dứt lời anh ta đá mạnh vào cánh cửa.

Chương 801: Hầu hạ bốn thiếu gia cho tốt

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Năm năm trước anh ta từng tới đây rất nhiều lần cho nên rất quen thuộc căn phòng này, anh ôm Ngụy Vũ Bản đi vào phòng Lâm Mạch Mạch nhìn qua, phát hiện trong phòng chỉ có đồ dùng của cô lập tức anh qua phòng khác.

Phòng khác anh thấy đồ của đàn ông, còn có cả đồ của trẻ con.

Trong người nào đó xác định được rồi mới nhếch môi cười, để Ngụy Vũ Bản xuống sau đó nhìn bé: “Đứng ở đây không cho phép ra ngoài, nếu không chú sẽ mang mẹ cháu đi, để cháu mãi mãi không nhìn được cô ấy.”

Dứt lời anh xoay người ra khỏi phòng cũng nhất luôn Ngụy Vũ Bản trong phòng.

Lâm Mạch Mạch thấy vậy chỉ ra cửa tức giận nhìn anh: “Lăng Hàn Dạ, anh *** nó cút ra ngoài cho tôi.”

Lăng Hàn Dạ nheo mắt, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh, bước chân dài tiến lên bóp chặt cổ tay cô muốn kéo cô vào phòng sau đó đóng phịch cửa lại.

Lâm Mạch Mạch tránh anh ta, lạnh lùng nhìn: “Lăng đại thiếu gia, vị hôn phu của tôi sắp về rồi, mời anh cút đi cho tôi, không nên ở đây phá hoại tình cảm của vợ chồng chúng tôi.”

“Vợ chồng?” Lăng Hàn Dạ cười cười, giọng nói trêu tức: “Vợ chồng mà còn chia phòng sao?”

Lâm Mạch Mạch đang muốn lên tiếng thì âm thanh trêu chọc của Lăng Hàn Dạ lại vang lên.

“Anh ta không thỏa mãn em cho nên mới không chung phòng với anh ta sao?”

Sự châm chọc rõ ràng của anh ta làm cho Lâm Mạch Mạch xiết chặt hai tay, cô kìm nén sự tức giận trong lòng, nhìn anh ta cười quyến rũ: “Đó là Tử Đình tôn trọng tôi, anh cho rằng đàn ông ai cũng giống như Lăng đại thiếu gia anh sao?”

“Tôi thì thế nào? Tôi làm em bất mãn sao?” Lăng Hàn Dạ liếc xéo cô, khóe môi cười quyến rũ nhưng mang theo sự lạnh lùng.

“Vừa lòng sao?” Lâm Mạch Mạch khinh thường nhìn hạ thân anh ta, khóe môi đầy châm chọc: “Cái thứ rách nát kia của anh cũng chỉ có những người đàn bà không đứng đắn mới vừa ý thôi.”

Dứt lời cô thay đổi giọng điệu: “Lăng đại thiếu gia, tôi và Tử Đình sống rất vui vẻ, chúng tôi rất hạnh phúc, mời anh đừng dây dưa đến tôi nữa.”

Nghe vậy lhm nheo mắt, trong mắt lạnh lùng, ý cười chợt nhả thu lại: “Để tôi không dây dưa với em cũng được tôi, vậy trước tiên em để cho tôi vui vẻ đi.”

Lâm Mạch Mạch lạnh lùng nhìn anh ta: “Anh có ý gì?”

Lăng Hàn Dạ tà mị nhìn cô: “Bởi vì em cho nên năm năm qua tôi

không chạm qua đàn bà, có phải em nên phụ trách với tôi hay không.”

Lâm Mạch Mạch cười nhạt: “Năm năm anh không chạm vào đàn bà? Chỉ có người ngu mới tin.”

Lập tức cô lạnh lùng nói: “Anh không chạm qua cũng được thôi, nhưng có chạm thật hay không đó là chuyện của anh, không liên quan gì tới tôi.”

Dứt lời cô muốn mở cửa ra ngoài thì Lăng Hàn Dạ chặn cửa không cho cô ra.

Anh ta nhìn cô, nhếch môi nói: “Lâm Mạch Mạch, hôm nay em không để tôi vui vẻ thì em đừng hòng ra khỏi cánh cửa này ày.”

Lúc này bên ngoài vang lên âm thanh khóc nức nở của Ngụy Vũ Bân.

“Mẹ... Mẹ...”

Nghe âm thanh Ngụy Vũ Bân, trái tim Lâm Mạch Mạch nhúu chặt.

Lăng Hàn Dạ nhìn ra cô đau lòng Ngụy Vũ Bân, trong lòng anh ta vừa đau vừa phẫn nộ.

Anh ta nhìn cô, vẫn chưa tà mị như cũ: “Có nghe hay không? Con trai em đang gọi em đấy, muốn tôi rời đi, không muốn tôi dây dưa nữa thì hảo hạ bốn thiếu gia cho tốt, để bốn thiếu gia vui vẻ.”

Lâm Mạch Mạch tức giận trừng anh ta: “Lăng Hàn Dạ, anh là cầm thú.”

Lăng Hàn Dạ không cho là đúng nhếch môi: “Đó là chuyện em nợ tôi,

đừng quên năm năm trước chúng ta là quan hệ gì.”

Nghe anh nhắc tới năm năm trước, trong mắt cô hiện lên sự bi thương, tuy cô rất nhanh che giấu đi nhưng vẫn bị Lăng Hàn Dạ nhìn thấy.

Anh ta tiến lên không nói hai lời đã giữ lấy eo cô cúi đầu xuống hôn cô.

Lâm Mạch Mạch vì hành động đột ngột của anh ta mà mở to hai mắt, nhíu mày hung hăng đập lên chân anh ta, nhân lúc anh ta chịu đau mà đẩy anh ta ra.

Sau đó chạy về phía cửa kéo cửa ra.

“Mẹ...”

Ngụy Vũ Bân thấy cô ra ngoài liền nín khóc mỉm cười.

“Bân Bân, chờ mẹ một chút.”

Lâm Mạch Mạch nhìn Ngụy Vũ Bân nói xong liền vọt vào bếp.

Lúc cô ra ngoài thì trong tay còn thêm con dao phay sáng loáng.

Lăng Hàn Dạ từ trong phòng đi ra thấy trong tay cô là con dao phay thì trong mắt anh ta đầy đau đớn, nhếch môi cười đến gần cô.

“Thế nào, muốn giết tôi sao? Đến đây, em giết đi, ngược lại tôi muốn xem em có rat ay nổi hay không.”

Lâm Mạch Mạch giơ con dao lên lạnh lùng nhìn anh ta: “Nếu anh không biến đi anh xem tôi có dám hay không, Lăng Hàn Dạ, chó nóng

này sẽ leo tường, anh đừng có ép tôi.”

Lăng Hàn Dạ nghiêng đầu nghênh cổ lại gần cô: “Em cũng không phải chó, có tường cũng nhảy không được, hôm nay tôi càng ép em, tới đây, em chặt đi, em chặt xuống thì chẳng còn ai dây dưa với em, nếu không mỗi ngày tôi đều dây dưa với em, mãi mãi cho đến chết.”

Lâm Mạch Mạch thấy Lăng Hàn Dạ tới thì xiết chặt tay, nhưng con dao vẫn không thể hạ xuống.

Lăng Hàn Dạ thấy cô chậm chạp không ra tay thì nhìn cô cong môi: “Lâm Mạch Mạch, em không ra tay chứng minh em yêu tôi nên không nỡ giết tôi.”

“Lăng Hàn Dạ, anh tốt nhất bớt tranh cãi cho tôi, lập tức rút.”

“Muốn chặt thì chặt đi nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?”

Lăng Hàn Dạ khiêu khích nhìn cô, lời nói này làm cho Lâm Mạch Mạch giơ tay lên, nhưng đúng lúc này Ngụy Tử Đình đi vào.

Anh thấy Lâm Mạch Mạch giơ con dao lên thì cả kinh: “Mạch Mạch, em làm gì vậy?”

“Tử đình...”

“Ba...” nước mắt Ngụy Vũ Bân chảy ròng ròng nhìn Ngụy Tử Đình nói: “Ba, ông ta bắt nạt mẹ.”

Bé đưa tay chỉ Lăng Hàn Dạ.

Lăng Hàn Dạ thấy Ngụy Tử Đình trở lại thì nhú mày nhìn Lâm Mạch

Mạch.

Ngụy Tử Đình trấn an Ngụy Vũ Bân vài câu mới tới trước mặt Lâm Mạch Mạch, đưa tay gỡ con dao trong tay Lâm Mạch Mạch xuống sau đó nắm tay cô nhìn Lăng Hàn Dạ.

Lần trước ở Ngự Yến Lâu, Ngụy Tử Đình thấy Lăng Hàn Dạ, cho nên nhìn một cái liền nhận ra.

“Lăng tiên sinh, nếu anh còn không rời đi vậy tôi chỉ có thể báo cảnh sát rồi.”

Lăng Hàn Dạ lạnh lùng nhìn Lâm Mạch Mạch và Ngụy Tử Đình nắm tay nhau, trái tim anh ta đau đớn nhưng vẫn nở nụ cười đáng đsnh đòn: “Hiện tại tôi rời đi, quấy rầy rồi.”

Dứt lời anh ta lập tức rời đi, hai tay buông thõng bên người.

Lúc anh ta tới cửa thì âm thanh của Ngụy Tử Đình vang lên sau lưng.

“Lăng tiên sinh, mời anh không cần tới quấy rầy vị hôn thê của tôi.”

Lăng Hàn Dạ lạnh lùng nhếch môi không đáp mà xoay người rời đi.

Lâm Mạch Mạch thấy anh ta rời đi mới thở phào nhẹ nhõm, cô ngẩng đầu nhìn Ngụy Tử Đình, ánh mắt dịu dàng: “Tử Đình, không tệ, may anh về kịp.”

Chương 802: Chỉ vì quá quan tâm

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ngụy Tử Đình nhìn cô, ôn nhu cười: “Sau này không được cầm cái này, nguy hiểm.”

Anh nói dao thái trong tay.

Ánh mắt Lâm Mịch Mịch cũng rơi vào cây dao thái trong tay anh, mặt tức giận: “Tên vô lại đó không đi, em không có cách khác.”

“Anh đem dao vào bếp trước.” Ngụy Tử Đình ôn nhu nói với cô, đi vào phòng bếp.

Lâm Mịch Mịch xoay người nhìn anh, trong lòng cảm thấy thẹn với anh: “Tử Đình, anh không có gì muốn hỏi em sao?”

Ngụy Tử Đình nghiêng người nhìn cô, khóe môi nở nụ cười gió xuân: “Mịch Mịch, anh chỉ nghe em nguyện ý nói, em không muốn nói, anh sẽ không hỏi nhiều.”

Mỗi lần lời nói của anh đều có thể làm lòng Lâm Mịch Mịch ấm áp, cô cười nhìn anh: “Tử Đình, anh cho em thời gian, em sẽ nói chuyện trước kia của em cho anh.”

Ngụy Tử Đình nhìn cô, cười gật đầu, cầm dao vào phòng bếp.

“Mẹ...” Ngụy Vũ Bân đi tới trước người Lâm Mịch Mịch, ôm lấy hai

chân cô.

Lâm Mạch Mạch ngồi xổm xuống, hai mắt đau lòng nhìn bé: “Bên Bên, không cần sợ, người xấu đó sẽ không trở lại.”

“Dạ!” Ngụy Vũ Bên nhìn Lâm Mạch Mạch gật đầu, toét miệng cười, lộ hai ra cái răng khểnh.

...

Biệt thự ven hồ Thủy Lộ.

Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo đã trở lại biệt thự, dĩ nhiên Tiểu Nghiên Nghiên cũng trở lại.

Vừa vào phòng khách, Tiểu Nghiên Nghiên nói với mẹ bé Lê Hiểu Mạn muốn trò chuyện với daddy bé một lát, ngay sau đó liền kéo tay daddy bé vào thang máy lên tầng lầu ba.

Ra thang máy, bé kéo Long Tư Hạo vào phòng ngủ bé.

Buông tay Long Tư Hạo ra, bé đóng cửa phòng ngủ lại, hất cao cằm, gồ lên quai hàm nho nhỏ, chu miệng: “Không phải daddy nói giải thích với con sao? Vậy bây giờ daddy có thể giải thích, tại sao daddy phải dẫn con và mẹ đi khu vui chơi cùng anh trai kia? Tại sao anh trai kia giống daddy? Anh ấy không phải con riêng của daddy thì là gì?”

Long Tư Hạo nhìn dáng vẻ rất không vui còn chút ủy khuất của tiểu nha đầu, trong mắt anh chứa đầy nụ cười ôn nhu, đi lên bế bé ngồi vào lòng anh.

Tiểu Nghiên Nghiên không vui trề miệng, vắn vẹo ở trong ngực anh, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đen như cũ: “Daddy đừng tưởng con là trẻ

con, ôm con một cái là được.”

Long Tư Hạo nhìn Tiểu Nghiên Nghiên khó chịu, đường nét trên mặt nhu hòa, nở nụ cười ôn nhu: “Nghiên Nghiên, daddy nói thật cho con, anh trai hôm nay con gặp rất có thể là anh ruột của con.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhú mày, chu miệng: “Không phải có thể, là chắc chắn, anh ấy là con riêng của daddy, đương nhiên là anh ruột của con.”

Nhìn Tiểu Nghiên Nghiên chu miệng, giọng Long Tư Hạo mang theo cương chiều: “Tiểu bảo bối Nghiên Nghiên, anh ruột daddy nói không giống anh ruột con nghĩ.”

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu nhìn anh, chớp mắt hỏi: “Không giống chỗ nào?”

Long Tư Hạo nhẹ giọng hỏi: “Nghiên Nghiên còn nhớ chuyện một người chị của con không?”

Tiểu Nghiên Nghiên gật đầu: “Dĩ nhiên con nhớ, mỗi lần nhắc tới chị mẹ đều rất thương tâm, nhưng mà chị và con riêng của daddy có liên quan gì?”

Thấy bé lại vòng trở về vấn đề con riêng, Long Tư Hạo co rút khóe môi, trầm mặt nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, trầm giọng nói: “Nghiên Nghiên, đừng nhắc con riêng nữa, nếu để mẹ con nghe thấy lời này, mẹ con hiểu làm daddy thì sao?”

Tiểu Nghiên Nghiên bĩu môi: “Hừ, ai bảo daddy có con riêng chứ.”

Long Tư Hạo có xúc động muốn ôm trán, tiểu nha đầu này không dễ dỗ.

Anh cười nhạt: “Nghiên Nghiên, daddy nói thật với con, Allen là con của daddy và mẹ con, không phải của daddy và người phụ nữ khác.”

Nghe lời Long Tư Hạo, Tiểu Nghiên Nghiên hoàn toàn không tin, bé liếc mắt anh, chu miệng: “Daddy, nói daddy đừng lừa gạt trẻ con, daddy còn gạt, nếu anh trai kia là mẹ sinh, vì sao mẹ không biết gì, con cũng chưa từng nghe mẹ nói con có anh.”

Long Tư Hạo trầm mặt, nhìn chăm chăm tiểu nha đầu trong ngực anh: “Đó là vì mẹ con không biết cô ấy sinh Allen.”

Tiểu Nghiên Nghiên ngọ đầu nhỏ nhìn Long Tư Hạo, tò mò hỏi: “Tại sao mẹ không biết?”

Long Tư Hạo nhìn bé, ôn nhu cười: “Muốn biết thật sao?”

Tiểu Nghiên Nghiên nghiêm túc gật đầu: “Con muốn biết.”

Long Tư Hạo nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, do dự hồi lâu, vẫn nói những gì anh hoài nghi và anh biết cho Tiểu Nghiên Nghiên.

Tiểu Nghiên Nghiên nghe xong, há to miệng nhỏ: “Daddy hoài nghi chị chết đi không phải con ruột của daddy và mẹ?”

Nhìn tiểu nha đầu há to miệng, Long Tư Hạo nở nụ cười ôn nhu, nói: “Ừ.”

Tiểu Nghiên Nghiên kinh ngạc trợn to mắt: “Cho nên daddy nghi ngờ anh trai giống hệt ba đó là con ruột của daddy và mẹ?”

Long Tư Hạo nhìn Tiểu Nghiên Nghiên cười gật đầu, đưa tay khép miệng nhỏ lại giùm bé, thanh âm trầm thấp ôn nhu: “Nghiên Nghiên,

bây giờ biết hết rồi, daddy phải đi gặp mẹ con, không được phép tới quấy rầy daddy và mẹ, chuyện daddy vừa nói cũng không được nói cho mẹ con.”

Dứt lời, Long Tư Hạo liền thả Tiểu Nghiên Nghiên xuống.

Khi anh xoay người chuẩn bị mở cửa đi ra ngoài, Tiểu Nghiên Nghiên trợn to mắt nhìn anh, nghi ngờ hỏi: “Daddy, tại sao daddy không trực tiếp nói cho mẹ?”

Long Tư Hạo xoay người nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, cười ôn nhu: “Bảo bối, chuyện này daddy còn chưa chắc chắn 100%, cho nên tạm thời không nói cho mẹ, daddy và mẹ con thật vất vả mới ở bên nhau, daddy không thể để cho bất kỳ chuyện gì phá hư tình cảm của chúng ta.”

Đối mặt với Tiểu Nghiên Nghiên, anh có thể ung dung nói tất cả mọi chuyện cho bé, nhưng đối mặt với Lê Hiểu Mạn, anh không thể ung dung như vậy, anh sẽ rất đắn đo và sợ hãi.

Giống như chuyện anh bị bệnh lần trước, anh có thể坦然 nói cho Tiểu Nghiên Nghiên, nhưng vẫn không dám坦然 nói cho Hiểu Hiểu của anh.

Tất cả vì anh quá quan tâm cô, cho nên chuyện chưa xác định 100%, anh sẽ không nói cho cô.

Hơn nữa anh cũng muốn sau khi xác định, cho cô một ngạc nhiên mừng rỡ, cầm chứng cứ đi nói chuyện có sức thuyết phục hơn anh trực tiếp đi nói cho cô Tiểu Long Dập là con trai bọn họ nhưng không có cách nào chứng minh.

Anh vốn đã lấy tóc Tiểu Long Dập và Hiểu Hiểu của anh đi xét

nghiệm DNA, nhưng lại không thấy kết quả, hôm qua anh mới biết chuyện này.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn daddy bé một hồi, lại hỏi: “Vậy nếu như chắc chắn anh trai kia là con ruột của daddy và mẹ, daddy sẽ nhận anh ấy về sao?”

Long Tư Hạo nhìn bé, cong môi cười: “Dĩ nhiên phải nhận.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhú mày nhỏ: “Vậy lỡ như chắc chắn anh trai kia không phải do mẹ sinh, daddy còn nhận không?”

Long Tư Hạo tiến lên, ôn nhu đưa tay sờ đầu Tiểu Nghiên Nghiên, ánh mắt cứng chiều nhìn bé: “Nghiên Nghiên, không có lẽ như phía sau, daddy phải đi tìm mẹ.”

Anh cúi đầu hôn trán bé, thanh âm ôn nhu: “Bảo bối, chuyện hôm nay daddy nói với con, tạm thời giữ bí mật, chờ daddy xác định, chúng ta lại nói cho mẹ, cho mẹ một ngạc nhiên mừng rỡ.”

Dứt lời, Long Tư Hạo ngồi dậy, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Sau khi anh rời khỏi, Tiểu Nghiên Nghiên còn kinh ngạc đứng tại chỗ, không chớp mắt, miệng hình chữ O.

Anh đẹp trai đó rất có thể là anh ruột của bé, thật không tưởng tượng nổi nha!

Hôm nay Lê Hiểu Mạn cho đầu bếp biệt thự nghỉ, lúc này cô đang bận rộn trong phòng bếp.

Sau khi Long Tư Hạo xuống lầu liền tiến vào phòng bếp rộng lớn.

Hai nữ giúp việc trợ giúp Lê Hiếu Mạn, thấy anh đi vào, lập tức cung kính hô: “Thiếu gia.”

Long Tur Hạo phát tay, tỏ ý bọn họ đi ra ngoài.

Đợi hai nữ giúp việc rời khỏi, Long Tur Hạo sải bước đi tới sau lưng Lê Hiếu Mạn đang xác đồ ăn, theo thói quen ôm lấy cô từ sau, hai tay anh trực tiếp đặt lên trước ngực đầy đặn của cô.

Huyền Huyền có lời

Đúng rồi, có một chuyện Huyền Huyền muốn nói, có bảo bối nói hy vọng thời điểm Long thiếu và Hiếu Hiếu thân thiết make love có thể viết tử tế thêm.

Hắc hắc, Huyền Huyền cũng muốn viết tử tế, nhưng bảo bối biết đó, bây giờ bị xóa bỏ, cho nên cái gì đó, không thể viết quá lộ liễu, trang web sẽ chặn.

Chương 803: Ăn món khai vị trước

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Hiểu Mạn nhìn hai bàn tay không an phận trước ngực, buông dao ra, đưa tay chuẩn bị đẩy tay anh ra, Long Tur Hạo liền xoay người cô qua, cúi đầu vồ lấy môi cô.

Hai tay Lê Hiểu Mạn chống trước ngực anh, hôn mấy giây, muốn đẩy anh ra.

Nhận ra hành động của cô, Long Tur Hạo thuận thế bắt hai tay cô quấn quanh bên hông anh, sau đó đưa tay nâng mặt cô, cố định trước mắt anh, phủ lên môi cô, không ngừng làm nụ hôn sâu hơn.

Lê Hiểu Mạn luôn không thể chống lại nụ hôn bá đạo cuồng dã của anh, cô nhanh chóng nóng như lửa và bị kéo theo, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh.

Long Tur Hạo kịch liệt hôn cô, đồng thời áp thân thể cô vào tường, một tay anh ôm eo cô, một tay khác bôi lượn trên người cô.

Nhiệt độ cơ thể hai người đều đang tăng lên, nhất là Long Tur Hạo, thân thể nóng bỏng dọa người.

Chỉ hôn cô như vậy, đương nhiên Long Tur Hạo không đủ thỏa mãn.

Anh ngừng lại, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Hiểu Hiểu, chúng ta đi lên lầu.”

Lê Hiếu Mạn đỏ mặt, thờ hốt hển, ánh mắt mê ly nhìn anh: “Em còn phải làm cơm.”

“Không làm, bây giờ anh trừ em, không muốn ăn gì.” Long Tư Hạo khàn giọng nói xong, lại cúi đầu phủ lên môi cô.

“Ừm... Nhưng em đói, em... ừm... muốn... ừm... ăn cơm.” Vì môi bị Long Tư Hạo chiếm lấy, cô nói đứt quãng.

Long Tư Hạo rời khỏi môi cô, trong mắt trào ra ý cười: “Đi lên lầu ăn món khai vị trước, lát nữa chồng làm mấy món em thích nhất cho em.”

Đứt lời, anh khom người bế cô lên, rảo bước đi ra phòng bếp.

“Tur Hạo, để em xuống.”

Lê Hiếu Mạn ở trong ngực Long Tư Hạo ngượng ngùng, nào có nấu cơm được một nửa lại chạy về phòng ngủ.

“Không muốn thả.” Long Tư Hạo nhìn gò má đỏ ửng, lông mi dài khẽ run của cô, ánh mắt nóng bỏng tựa như muốn đốt cháy cô.

Trở lại phòng ngủ lầu ba, Long Tư Hạo liền áp cô xuống giường, vừa hôn cô vừa vội vàng cởi quần áo.

Lê Hiếu Mạn hoàn toàn thua anh, phương diện kia anh rất cường hãn, buổi tối dày vò cô, ban ngày còn không buông tha cô.

Mặc dù ban ngày hai người ở trong phòng ngủ thân thiết rất ngượng ngùng, nhưng cô vẫn đưa tay cởi quần áo giúp anh.

Từ một khắc biết tất cả mọi chuyện, cô liền hạ quyết tâm phải làm vợ tốt của anh, phải yêu anh thật tốt.

Sau khi cảm xúc mạnh mẽ rút đi, Long Tư Hạo vẫn chưa lui ra, đôi mắt nhuộm đầy tình dục nhìn cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Vợ, có hài lòng biểu hiện vừa rồi của chồng không?”

Lê Hiểu Mạn ôm chặt cổ anh, môi mỏng kề sát bên tai, khàn giọng nói: “Em tới nay chưa từng từng thất vọng về chồng.”

Ý nói, cô vẫn luôn rất hài lòng.

“Ha ha...” Long Tư Hạo vì lời tán dương của cô mà cười sáng khoái, trong mắt nồng đậm thâm tình đối với cô.

Trán hai người kề sát nhau: “Hiểu Hiểu, vợ tốt, em làm chồng yêu em đến tận xương ròi.”

Hơi thở của anh còn hơi gấp, lúc nói chuyện, hơi thở nóng bỏng của anh phả lên mặt Lê Hiểu Mạn.

Cảm giác nhột nhột khiến lòng cô run rẩy.

Mặt càng đỏ hơn.

Cô ngẩng đầu, ánh mắt thâm tình nhu hòa nhìn anh: “Ăn món khai vị xong ròi, bây giờ nên đi nấu cơm.”

Long Tư Hạo nhìn cô, cúi đầu hôn lên môi cô, liền đứng dậy đi vào phòng tắm.

Anh bung nước ra, dọn dẹp thay cô, thay quần áo cho cô xong, anh mới đi xuống lầu.

Anh vừa bước ra ngoài, Tiểu Nghiên Nghiên liền đi vào.

Bé ngẩng mặt, nhíu mày nhỏ, tay sờ bụng: “Mẹ, con đói.”

Lê Hiếu Mạn nhìn Tiểu Nghiên Nghiên đang nhíu mày, trong mắt thoáng qua đau lòng, ánh mắt ôn nhu nhìn bé: “Bảo bối, daddy đi nấu cơm, rất nhanh là có thể ăn.”

Tiểu Nghiên Nghiên đi tới ngòai xuống mép giường, quan sát mẹ một hồi lâu mới hỏi: “Mẹ, không phải mẹ đang nấu cơm sao? Sao chạy lên giường rồi?”

Lê Hiếu Mạn nghĩ tới vừa rồi cô và Long Tư Hạo không tự kiềm chế được, mặt lại đỏ ửng, cô rũ mắt, đưa tay vén sợi tóc che gò má ra sau tai, không được tự nhiên: “Mẹ không thoải mái, nên lên đây nằm.”

Tiểu Nghiên Nghiên trợn to mắt nhìn cô, mếu máo: “Con thấy mẹ không giống lắm.”

Lê Hiếu Mạn thấy Tiểu Nghiên Nghiên nhìn cô chăm chăm, lên tiếng dèi chủ đề: “Hôm nay từ khu vui chơi về, con và daddy lên phòng nói gì?”

Lời cô thành công dèi chú ý của Tiểu Nghiên Nghiên.

Bé nhìn mẹ bé ngọt ngào cười: “Không có gì, con hỏi daddy tại sao hôm nay dẫn con đi khu vui chơi.”

Vấn đề này Lê Hiếu Mạn cũng rất muốn biết, cô còn chưa kịp hỏi Long Tư Hạo.

“VẬY BẢO BỐ MAU NÓI CHO MẸ, TẠI SAO DADDY PHẢI DẪN CON ĐI KHU VUI CHƠI?”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt, hạ thấp giọng, dáng vẻ thần thần bí bí: “Mẹ, con nói cho mẹ, mẹ không được nói cho daddy nha!”

Lê Hiếu Mạn cười nhìn bé: “Nói đi.”

“Thật ra hôm nay daddy đi khu vui chơi là bị chị Tiểu Na lừa đi, chú Lăng và chú Lạc cũng vậy.”

Lê Hiếu Mạn nghe “chị Tiểu Na”, ánh mắt kinh ngạc nhìn Tiểu Nghiên Nghiên: “Chị Tiểu Na của con có đi không?”

“Có nha.” Tiểu Nghiên Nghiên nhướn mày: “Nhưng mà mẹ cũng biết chị Tiểu Na thích daddy, cho nên mẹ chính là tình địch của chị Tiểu Na, chị Tiểu Na thấy mẹ tới, rất không vui nên về trước.”

Lê Hiếu Mạn không tin lắm, hỏi bé: “Thật không?”

“Dĩ nhiên, không tin thì lát nữa mẹ hỏi daddy, con phải đi coi daddy nấu cơm.”

Lê Hiếu Mạn nhìn bóng lưng nhỏ của bé: “Nghiên Nghiên, bây giờ con đi tìm daddy, rất dễ làm mẹ cho rằng con đi thương lượng với daddy.”

Tiểu Nghiên Nghiên dừng chân, xoay người nhìn mẹ bé, cong mi cười: “Mẹ, con từng nói bất luận khi nào đều tin tưởng daddy, cho nên mẹ cũng phải vậy, daddy thật sự rất yếu rất yêu mẹ, con hy vọng mẹ vĩnh viễn không tức giận với daddy.”

Mặc dù bé nhỏ tuổi, rất nhiều chuyện không biết, nhưng bé cảm giác

được, daddy của bé rất yêu rất yêu mẹ bé, rất sợ mẹ bé tức giận, nên daddy không dám nói chuyện về anh trai kia cho mẹ.

Daddy vừa nói với bé, anh muốn chắc chắn 100% anh trai kia là anh ruột bé, mới nói cho mẹ bé.

Chương 804: Anh có gan thì nổ súng đi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thấy tiểu nha đầu nói chuyện giúp Long Tư Hạo như vậy, cô rất vui vẻ yên tâm, cô cười nhìn bé, trịnh trọng gật đầu: “Nghiên Nghiên yên tâm, mẹ vĩnh viễn không tức giận daddy con, cũng vĩnh viễn tin tưởng daddy con.”

Cô vừa nói xong, thanh âm Long Tư Hạo liền truyền tới.

“Vợ tin tưởng anh như vậy, có phải chứng tỏ anh có thể tùy tiện làm chuyện xấu không?”

Lê Hiểu Mạn nở nụ cười, trong giọng nói tràn đầy tín nhiệm đối với Long Tư Hạo: “Anh sẽ không.”

“Daddy, cơm chín rồi sao?” Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt, đi tới Long Tư Hạo.

Lời vừa rồi Tiểu Nghiên Nghiên nói, Long Tư Hạo nghe, con gái bảo bố của anh nói chuyện giúp anh, trong lòng anh vô cùng vui vẻ yên tâm và hạnh phúc.

Ánh mắt anh vô cùng ôn nhu nhìn bé, nụ cười cứng chiều: “Chín rồi, có thể ăn.”

“Oh yeah! Con muốn đi xuống ăn cơm.” Tiểu Nghiên Nghiên nhìn anh, xoay người đi ra phòng ngủ.

Long Tư Hạo đi tới trước người Lê Hiểu Mạn, khom người bế cô lên, rảo bước đi ra ngoài.

Lê Hiểu Mạn ở trong ngực anh ngượng ngùng nhìn anh: “Tur Hạo, anh nấu xong thì gọi em xuống là được, anh chạy lên chạy xuống rất phiền.”

Long Tư Hạo nhìn cô, môi mỏng khẽ cong, độ cong mỉ hoặc mê người, thanh âm trầm thấp: “Chạy lên chạy xuống vì vợ, anh không cảm thấy phiền toái.”

Lê Hiểu Mạn tựa vào trong ngực anh, trong mắt nổi lên nước mắt hạnh phúc, khóe môi nở nụ cười hạnh phúc.

Anh thật sự xem cô là bảo bối nâng trong lòng bàn tay.

Đời này Lê Hiểu Mạn may mắn biết bao mới có thể được một người đàn ông ưu tú thâm tình yêu cô như vậy.

...

Biệt thự Lăng gia.

Tiểu Long Dập ở Lăng gia mấy ngày, Lăng Hàn Dạ và Lăng Dinah đều chăm sóc bé rất tốt, hơn nữa mỗi ngày Long Tư Hạo đều đến chơi cùng bé, cho nên mấy ngày nay là mấy ngày bé vui vẻ nhất.

Vì Lăng gia không có bạn nhỏ khác, nên mỗi ngày sau khi ăn sáng, bé sẽ đợi ở trong phòng, đọc sách và chơi trò chơi trên điện thoại Lăng Hàn Dạ mua cho bé.

Sáng sớm hôm nay, bé ăn sáng xong liền trở lại phòng đọc sách như

mấy ngày trước, Lăng Hàn Dạ vì có chuyện muốn đi ra ngoài nên tiến vào phòng bé.

“Allen.”

Sau lưng vang lên thanh âm của Lăng Hàn Dạ, nghe tiếng, Tiểu Long Dập để sách xuống, đứng lên, xoay người nhìn Lăng Hàn Dạ, lễ phép gọi: “Chú Lăng.”

Lăng Hàn Dạ cúi người xuống, cười nhìn bé, giọng ôn nhu: “Allen, chú có chút việc phải đi ra ngoài, chú không về, cháu ở trong phòng đừng đi ra ngoài, nếu như đi ra ngoài nhất định phải nói dì Lăng đi cùng, biết không?”

“Dạ.” Tiểu Long Dập nhìn Lăng Hàn Dạ, ngoan ngoãn gật đầu: “Chú Lăng không về, cháu không đi ra ngoài, cháu chờ chú Lăng về.”

“Ngoan, chú Lăng nhất định nhanh chóng chạy về.” Lăng Hàn Dạ nhìn Tiểu Long Dập nói xong, mới rời đi.

Xuống lầu dưới, anh vừa vặn gặp Lăng Dinah vừa chạy bộ sáng sớm về, anh dặn dò cô mấy câu rồi đi.

Sau khi Lăng Hàn Dạ rời đi, Tiểu Long Dập ở trong phòng chơi điện thoại một hồi, lúc bé chuẩn bị mở máy vi tính Lăng Hàn Dạ đặc biệt bố trí cho bé, một nữ giúp việc vóc dáng cao gầy đi vào.

Vẻ mặt nữ giúp việc hơi lạnh nhạt, ánh mắt mang theo mấy phần âm lãnh.

Tiểu Long Dập vì cảm thấy đang ở trong nhà người khác, nên không đóng cửa, bé sợ khiến người khác cảm thấy không biết lễ phép.

Bé thấy sắc mặt nữ giúp việc trước mắt hơi lạ thường, hơn nữa cao hơn nữ giúp việc rất nhiều, khí thế bức người, mặc dù trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn bình tĩnh, nhưng chân bé lui về sau.

“Cô... Cô có chuyện gì không?”

Nữ giúp việc cao gầy kia thấy bé từ từ lui về sau, lạnh lùng câu môi, ánh mắt hung hãn đột nhiên híp lại, sải bước tiến lên bắt bé.

Mắt thấy tay cô ta sắp chạm vào cổ tay Tiểu Long Dập, Lăng Dinah chạy bộ về đi tắm xong, mặc áo choàng tắm vừa vắn đi tới.

Cô thấy nữ giúp việc kia đưa tay ra bắt Tiểu Long Dập, híp mắt, sắc mặt không vui hỏi: “Cô muốn làm gì? Ai bảo cô vào đây? Đi ra ngoài!”

Nghe thanh âm Lăng Dinah, Tiểu Long Dập đang lui về sau ngẩng đầu nhìn cô: “Chị Tiểu Na.”

Nữ giúp việc cao gầy kia dừng tay, lúc Lăng Dinah đi tới, cô ta đột nhiên xoay người, thừa dịp Lăng Dinah chưa chuẩn bị, đưa tay bóp cổ cô.

“Chị Tiểu Na...”

Tiểu Long Dập thấy vậy, vẻ mặt cả kinh, đi tới hai bước.

Lăng Dinah bị bóp cổ phản ứng lại, nheo mắt, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn nữ giúp việc hoàn toàn xa lạ trước mặt, giọng tức giận: “Cô là ai? Cô dám động thủ với tôi, cô chán sống rồi phải không? Buông ra.”

Lăng Dinah nói xong, đang muốn đẩy tay nữ giúp việc ra, mà trên tay nữ giúp việc kia có thêm một cây súng màu đen, trong nháy mắt để

trước ngực Lăng Dinah.

“Tốt nhất đừng lộn xộn nữa, nếu không, tôi liền giết cô.”

Bề ngoài cô ta là một người phụ nữ, nhưng thanh âm anh ta phát ra là một người đàn ông.

“Giết cái đầu anh, anh rốt cuộc là ai? Tôi động thì sao? Có gan thì anh nổ súng đi.”

Lăng Dinah không thích nhất là bị người khác uy hiếp, cô là một người rất không sợ chết, nghe nữ giúp việc bóp cổ cô nói vậy, cô vẫn giả giụa.

Mà nữ giúp việc kia rõ ràng là một người đàn ông cải trang, anh ta bóp cổ Lăng Dinah, ánh mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn cô: “Cô cử động một lần nữa thử xem!”

“Tên yêu quái anh, rõ ràng là đàn ông, lại cải trang thành phụ nữ chui vào đây, anh rốt cuộc là ai? Anh muốn làm gì? Tôi động thì thế nào?”

Lăng Dinah không sợ chết tiếp tục uốn éo trái phải.

Tiểu Long Dập thấy vậy, sợ cô chọc giận người đàn ông giả nữ giúp việc, bé hơi cau mày, ánh mắt lo lắng nhìn bé, thanh âm non nớt: “Chị Tiểu Na, chị đừng lộn xộn nữa, lỡ như...”

Lăng Dinah ngắt lời bé, cười nhìn bé: “Allen, không cần sợ, chị Tiểu Na không sao, anh ta không dám nổ súng.”

Cô dứt lời, tên cải trang nữ giúp việc kia lạnh lùng câu môi dưới, thanh âm lộ ra lãnh ý: “Vậy thì thử xem.”

Nhìn Lăng Dinah nói xong, tên kia nhìn về phía Tiểu Long Dập, ánh mắt cực kỳ âm lãnh: “Không muốn cô ta gặp nguy hiểm thì đi cùng tôi, mau lên, nếu không, tôi lập tức giết cô ta trước mặt cậu.”

“Thì ra mục đích của anh là Allen, anh rốt cuộc là ai? Anh muốn lợi dụng tôi mang Allen đi, anh nằm mơ.”

Lăng Dinah mặt đầy tức giận nhìn anh ta, nhìn Tiểu Long Dập: “Allen, đừng đi cùng anh ta.”

Tiểu Long Dập nhìn Lăng Dinah có thể bị nữ giúp việc giả kia làm mất mạng bất cứ lúc nào, lại đưa mắt nhìn qua tên cải trang nữ giúp việc.

“Tôi đi với chú, chú thả chị Tiểu Na.”

Ánh mắt anh ta lạnh lùng, âm hiểm nhìn bé: “Muốn tôi thả cô ta cũng được, vậy cậu phải ngoan ngoãn nghe lời tôi, tôi muốn cậu làm gì thì cậu phải làm thế đó, đi tới trước, đi ra ngoài.”

Tiểu Long Dập nghe vậy, ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Chương 805: Bà ngoại, quý phu nhân thân thiết

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Allen... Ừm...”

Lăng Dinah đang muốn lên tiếng, tên giả nữ giúp việc kia để súng vào miệng cô.

Ánh mắt anh ta ác lệ nhìn cô: “Tốt nhất đừng lên tiếng nữa, nếu kinh động đến người khác, tôi lập tức giết cô, cô còn trẻ tuổi, chắc không muốn chết sớm như vậy.”

Anh ta bắt Tiểu Long Dập và Lăng Dinah đi ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, anh ta liền đổi cách bắt giữ Lăng Dinah.

Anh ta để súng bên hông cô, một tay khác nắm tay cô, sức lực lớn tựa như có thể bóp gãy cổ tay cô.

Lúc xuống lầu, Lăng Dinah một mực suy nghĩ thừa dịp anh ta không chú ý mà đoạt súng tự cứu.

Nhưng vẫn không tìm được cơ hội.

Anh ta bắt giữ Lăng Dinah, bảo Tiểu Long Dập đi ra ngoài biệt thự, ngồi lên chiếc xe đậu cách đó không xa.

Anh ta bắt giữ Lăng Dinah đi tới trước xe, không đợi Lăng Dinah kịp

phản ứng, đột nhiên dùng súng đánh sau lưng cô, đờ cô ngất đi, anh ta buông cô ra, lập tức ngồi vào xe, sau đó cho xe chạy đi.

Chạy được một khoảng, xe dừng lại, cưỡng ép Tiểu Long Dập xuống xe, sau đó kéo bé vào trong một con hẻm, ngồi lên chiếc xe khác.

Ngồi lên xe, anh ta liền cởi đồ nữ giúp việc ra, đổi lại áo khoác dài màu đen, trên mặt, anh ta đeo mặt nạ da người, cho nên vừa rời Lăng Dinah đối mặt với anh ta, thấy một khuôn mặt phụ nữ, mà không phải khuôn mặt vốn có của anh ta.

“Là chú.” Tiểu Long Dập ngồi ở sau thấy người cải trang nữ giúp việc lại là người thần bí liên lạc mặt thiết với mẹ bé, trong mắt bé lướt qua kinh ngạc.

Anh ta chính là người thần bí, ánh mắt hàn lệ nhìn Tiểu Long Dập, chạy xe rời đi.

Mà hướng anh ta chạy đi chính là Hồng Hoa Uyển.

Tiểu Long Dập thấy anh ta chạy hướng Hồng Hoa Uyển, cũng biết anh ta muốn mang bé về chỗ Sophie.

Mày kiếm nhíu chặt, không muốn cùng anh ta trở về Hồng Hoa Uyển, nhưng bé còn nhỏ, sức lực nó, trốn không thoát.

Người thần bí lái xe rất nhanh, đến Hồng Hoa Uyển không tốn thời gian bao lâu.

Dừng xe, anh ta kéo Tiểu Long Dập vào thang máy, trực tiếp lên tầng 19.

Sophie vì đã sớm biết hôm nay người thần bí sẽ đến Lăng gia mang

Tiểu Long Dập về giúp cô ta, nên đứng chờ ở cửa nhà.

Thấy người thần bí kéo Tiểu Long Dập từ trong thang máy đi ra, cô ta lập tức tiến lên đón.

“Allen, con rốt cuộc trở lại, mẹ rất nhớ con.”

Cô ta đi thẳng tới, ngồi xổm xuống trước mặt Tiểu Long Dập, ôm bé vào trong ngực.

“Allen, mấy ngày nay con đi đâu? Mẹ không tìm được con, con không cần mẹ nữa sao? Mẹ nói con vĩnh viễn đừng rời xa mẹ mà, nhưng lần này con lời rời xa mẹ, mẹ không thể không có con, con có biết không?”

Sophie ôm lấy Tiểu Long Dập, đáng vẻ vô cùng nhớ nhung é.

Tiểu Long Dập bị cô ta ôm, cau mày lại, môi nhỏ mím chặt, không nói gì, bé còn nhỏ tuổi, nhưng vẻ mặt làm người ta không nhìn thấu, không biết bé đang nghĩ gì.

Nếu đổi là những đứa trẻ khác, hai ngày không gặp mẹ, lúc này gặp lại, nhất định sẽ ôm mẹ mình nói nhớ mẹ, nhưng bé không nói gì.

Sophie nhận ra Tiểu Long Dập lãnh đạm với cô ta, cô ta buông bé ra, hai mắt nhìn bé chằm chằm, giọng đau lòng: “Con nhìn con đi, mới mấy ngày không ở bên mẹ đã gầy, hôm nay ăn sáng chưa? Mẹ đi làm cho con.”

Tiểu Long Dập nhìn Sophie lúc này có thái độ tốt với bé hơn trước kia nhiều, nhàn nhạt nói: “Con ăn rồi.”

Thấy bé vẫn lãnh đạm, Sophie đè nén tức giận muốn dạy dỗ bé trong

lòng, nhìn bé ôn nhu cười: “Ăn rồi thì tốt.”

Sau đó cô ta đứng thẳng người, ngẩng đầu nhìn người thần bí, câu môi cười: “Cảm ơn anh mang Allen về giúp tôi.”

Người thần bí lạnh lùng âm hiểm nhìn cô ta: “Bớt nói nhảm đi, không muốn Allen lại bị Long Tư Hạo mang đi, nhanh chóng rời khỏi đây.”

“Tôi lập tức đi thu xếp.” Sophie nhìn người thần bí nói xong, liền kéo Tiểu Long Dập đi vào nhà.

Cô ta chỉ thu xếp sơ, liền dẫn Tiểu Long Dập ngồi lên xe người thần bí rời đi.

Lần này bọn họ đến khu biệt thự Nguyệt Hồ.

Năm năm trước, Sophie từng mua một căn biệt thự ở khu biệt thự Nguyệt Hồ, lúc này đến nơi đó.

Người thần bí đưa bọn họ đến khu biệt thự Nguyệt Hồ liền rời đi, Sophie dẫn Tiểu Long Dập vào biệt thự cô ta mua.

“Allen, mấy ngày nay chúng ta tạm thời ở đây, mẹ dẫn con lên lầu nhìn xem.”

Sophie nhìn Tiểu Long Dập, che giấu tia lãnh ý, nhiệt tình kéo tay bé, giọng ôn nhu: “Mẹ dẫn con đi chung quanh.”

Dứt lời, cô ta kéo Tiểu Long Dập đi ra phòng khách, liền thấy một chiếc trực thăng đáp xuống.

“Ba, mẹ...”

Thấy vậy, trong lòng Sophie vui mừng, buông tay Tiểu Long Dập đi tới.

Trực thăng cố ý đáp xuống sai bãi đậu máy bay, nữ giúp việc Sarah bước xuống trước, sau đó là quý phu nhân cả người nhả hiệu nổi tiếng - Thẩm Thi Vi.

Mấy ngày trước bà nhận được điện thoại của Sophie, Sophie năn nỉ bà mới trở lại thành phố K.

“Mẹ...”

Năm năm qua Sophie chưa từng gặp Thẩm Thi Vi, giờ phút này gặp bà, lệ nóng doanh tròng, lập tức chạy lên.

Tiểu Long Dập đứng tại chỗ, đôi mắt nghi hoặc nhìn quý phu nhân sang trọng, cao cao tại thượng đứng đó.

Thẩm Thi Vi đương nhiên cũng năm năm không gặp Sophie, năm năm qua bà không tìm được cô ta, lo lắng, thương tâm không ít.

Giờ phút này thấy cô ta, trong lòng khó tránh khỏi không kích động.

Sophie đi tới trước mặt Thẩm Thi Vi, khóc ôm lấy bà, đôi mắt trong nháy mắt liền ươn ướt, giọng nức nở: “Mẹ, con rất nhớ mẹ.”

Mắt Thẩm Thi Vi cũng ươn ướt, bà đưa tay vỗ nhẹ lưng Sophie, ánh mắt sắc lãnh nghiêm nghị mấy phần nhìn cô ta hỏi: “Sophie, năm năm qua con đi đâu? Tại sao không nói tiếng nào đã rời đi? Con không biết mẹ sẽ lo lắng cho con sao?”

Mấy ngày trước Sophie chủ động gọi cho bà, nói bà tới thành phố K, cũng không nói rõ năm năm qua cô ta đi đâu.

Sau khi cô ta vô duyên vô cớ mất tích, Thẩm Thi Vi luôn tìm cô ta, cô ta đột nhiên chủ động liên lạc bà, biết cô ta ở thành phố K, bà mới đến.

Sophie rưng rưng nước mắt, trong mắt thoáng qua tia áy náy, nghẹn ngào nói: “Mẹ, thật xin lỗi, thật xin lỗi, sau này con sẽ không rời xa mẹ nữa, mẹ tha thứ cho con, đừng giận con nữa được không? Con sẽ không làm mẹ lo lắng nữa.”

Thẩm Thi Vi vô cùng thương yêu Sophie, cho dù trong lòng tức giận cô ta vô duyên vô cớ mất tích năm năm, đến mấy ngày trước mới chủ động liên lạc bà, nhưng bà cũng không nỡ lòng trách mắng cô ta quá nhiều, đối với bà mà nói, chỉ cần con gái khỏe mạnh, vẫn còn ở trước mặt bà là quan trọng nhất.

Thấy cô ta khóc thương tâm, bà đau lòng, đưa tay lau nước mắt cho cô ta: “Được rồi, đã bao lớn còn khóc, mẹ tha thứ cho con, nhưng con phải nói rõ ràng đầu đuôi cho mẹ, năm năm qua rốt cuộc con đi đâu? Tại sao phải rời đi? Tại sao không liên lạc với ba mẹ?”

Sophie nghe nhắc tới ba, mới nhìn ra sau lưng bà, thấy trù nữ giúp việc Sarah và phi công, không có người nào khác xuống trực thăng, cô ta cúi thấp đầu, nước mắt lại rơi lã chã, giọng bi thương, nghẹn ngào nói: “Mẹ, ba... Ba... không tới sao? Có phải... ba còn giận con, nên không tới không?”

Thấy cô ta khóc thương tâm, Thẩm Thi Vi vội an ủi: “Ba con không phải vì giận con nên không tới, ông ấy có chuyện, tạm thời không tới được, con yên tâm, qua một thời gian ngắn, ông ấy sẽ tới, đúng rồi, không phải con nói trong điện thoại con có một đứa con trai sao, người đâu?”

Sophie nghe vậy, cười nhìn Tiểu Long Dập, đưa tay ra với bé, giọng ôn nhu: “Allen, qua đây, qua mẹ và bà ngoại.”

Thẩm Thi Vi nhìn theo hướng tay cô ta.

Khi ánh mắt sắc bén của bà rơi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn giống hệt Long Tư Hạo của Tiểu Long Dập, trong mắt bà nổi lên nòng đăm kinh ngạc, trên khuôn mặt được bảo dưỡng lộ ra khiếp sợ và không dám tin, cả người đều sững sốt ở đó.

Trong điện thoại Sophie nói vì cô ta chưa lập gia đình nên sống chết không dám liên lạc với bọn họ, cũng không nói rõ ràng con trai cô ta là của Long Tư Hạo, nên lúc này bà thấy khuôn mặt nhỏ nhắn giống Long Tư Hạo mười phần liền ngây ngẩn.

Thật lâu bà mới hoàn hồn, nhìn Sophie, chỉ Tiểu Long Dập hỏi: “Tại sao con có thể có con trai của Tư Hạo? Sophie, con và Tư Hạo, hai đứa khi nào...”

Bà vốn muốn hỏi Sophie và Long Tư Hạo ở chung một chỗ khi nào, nhưng khi thấy mặt Tiểu Long Dập, cũng không tiện hỏi.

Bà tạm thời đè nén nghi vấn trong lòng, ánh mắt rơi trên mặt Tiểu Long Dập lần nữa.

Không nói bé có phải là con của Sophie hay không, nhưng bà nhìn khuôn mặt này, bà cũng biết bé nhất định là con trai của Long Tư Hạo.

Bà đến gần Tiểu Long Dập, khom người xuống, nở nụ cười ấm áp: “Cháu tên Allen?”

Tiểu Long Dập nhìn quý phu nhân nhìn cao không thể leo tới nhưng

lại cười thân thiết trước mặt, lễ phép gật đầu, đáp: “Dạ phải, tên tiếng Anh của cháu là Allen, tên tiếng Trung là Long Dập.”

Thẩm Thi Vi thấy Tiểu Long Dập còn nhỏ tuổi, khí chất quanh thân không tầm thường, lại ưu nhã lễ phép, lần đầu tiên bà nhìn thấy liền rất thích, thậm chí trong lòng bà nghĩ, bất kể bé có phải do Sophie sinh hay không, bà cũng rất vui lòng làm bà ngoại của bé.

Bà nở nụ cười thân thiết nhìn bé, giọng ôn hòa, hoàn toàn không có dáng vẻ kiêu ngạo của quý phụ: “Allen, nếu như không ngại có thể kêu bà là bà ngoại.”

Tiểu Long Dập ngẩng đầu nhìn Thẩm Thi Vi, trên mặt nổi lên nụ cười, chớp mắt, môi nhỏ khẽ mở, kêu một tiếng: “Bà ngoại.”

Chương 806: Nói dối, thụ tinh nhân tạo

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thẩm Thi Vi nghe tiếng “bà ngoại” này, trong lòng ấm áp, bà cúi người, hôn lên trán Tiểu Long Dập, nụ cười yêu kiều nhìn bé: “Allen thật ngoan.”

Sophie ở một bên thấy Thẩm Thi Vi dường như rất thích Tiểu Long Dập, cô ta được như ý công khốe môi, mẹ cô ta thích Tiểu Long Dập là tốt, ban đầu cô ta còn sợ mẹ cô ta không thích Long Dập, không giúp cô ta cướp Long Tư Hạo lại, bây giờ cô ta không sợ.

Mẹ cô ta thích Tiểu Long Dập, mẹ cô ta cũng sẽ không trơ mắt nhìn Tiểu Long Dập không có ba.

Thẩm Thi Vi nói mấy câu với Tiểu Long Dập, bảo nữ giúp việc dẫn bé vào trước.

Sau khi Sarah dẫn Tiểu Long Dập vào phòng khách, mới xoay người nhìn Sophie, nụ cười trên mặt trong nháy mắt rút đi, vẻ mặt lãnh nghiêm.

Sophie thấy sắc mặt bà rất không vui, cô ta cúi đầu, dáng vẻ làm chuyện sai: “Mẹ, con biết con thân là thiên kim gia tộc Knox, còn chưa kết hôn đã có con trai trước rất mất mặt, mẹ muốn mắng con thì cứ mắng đi.”

Thẩm Thi Vi nheo mắt, ánh mắt sắc bén nhìn cô ta, quanh thân tản ra

khí thế lãnh nghiêm nữ chủ nhân gia tộc Knox nên có: “Con trai con cũng sinh rồi, bây giờ mẹ mắng con cũng vô ích, Sophie, con nói thật cho mẹ, Allen có phải của Tư Hạo không?”

“Phải!” Sophie ngẩng đầu nhìn mẹ cô ta, nặng nề gật đầu.

Thấy cô ta thừa nhận, Thẩm Thi Vi đến gần cô ta, tức giận nhìn cô ta: “Con và Tư Hạo chung một chỗ lúc nào?”

“Mẹ, vấn đề này mẹ đừng hỏi nữa.” Sophie ngượng ngùng cúi đầu, bộ dáng giống như khó mở miệng.

Thẩm Thi Vi thấy cô ta cúi đầu, ánh mắt bà càng sắc bén, khi thế lẫm liệt: “Sophie, nếu con không nói thật cho mẹ, mẹ sẽ không tin Allen là con trai con, mẹ chỉ tin Allen là con trai của Tư Hạo, nhưng không tin là của con.”

Sophie nghe mẹ cô ta nói vậy, trong mắt thoáng qua hoảng sợ, nhưng nhanh chóng bị cô ta che giấu.

Cô ta cắn chặt môi dưới, mặt đầy thẹn thùng nhìn Thẩm Thi Vi: “Mẹ, chuyện đó con thật sự không thể nói ra miệng, nhưng con đảm bảo với mẹ, Allen tuyệt đối là con trai của con, là con trai của con và Tư Hạo.”

Thẩm Thi Vi nghiêm nghị nhìn cô ta chăm chú: “Nếu con trai cũng sinh rồi, có gì không thể nói ra miệng, con không nói cũng được, con và Allen đi xét nghiệm DNA.”

Vừa nghe đến xét nghiệm DNA, trong lòng Sophie càng hoảng, cô ta ngẩng đầu thấy sắc mặt mẹ cô ta nghiêm túc uy nghiêm, không giống đang nói đùa, cô ta mới lên tiếng: “Mẹ, con... Con nói thật cho mẹ là được.”

Mặc dù cô ta từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, nhưng vẫn được giáo dục rất truyền thống.

Thời khắc này, cô ta tỏ ra vô cùng thẹn thùng.

“Mẹ, mẹ có thể xích tới chút không?”

Thẩm Thi Vi nghe thế, bước mấy bước đến gần Sophie.

Lúc Thẩm Thi Vi đến gần, cô ta tiến lên, nói Tiểu Long Dập từ đâu có bên tai bà.

Sau khi nghe xong, Thẩm Thi Vi trợn to mắt, ánh mắt khiếp sợ nhìn Sophie: “Con nói gì? Allen là con đi thụ tinh nhân tạo sinh ra?”

Nghĩ tới lời Sophie vừa nói, bà ta lúng túng, chân mày nhíu lại, vẫn không dám tin nhìn con gái: “Con thật sự lấy... của Tư Hạo đi thụ tinh nhân tạo?”

Bà thật sự không nghĩ tới con gái của Thẩm Thi Vi bà vậy mà biến thành một người phụ nữ như vậy, vì lấy được Long Tư Hạo, cô ta thật sự không chừa thủ đoạn nào.

Nghe cô ta nói, bà không tiếp nhận nổi.

“Sophie, con làm mẹ quá thất vọng, vì lấy được Tư Hạo, con...”

Sophie cúi thấp đầu, mặt đầy áy náy: “Mẹ, thật xin lỗi, con làm mẹ thất vọng, nhưng con thật sự rất yêu Tư Hạo, con muốn có con cùng anh ấy, nhưng anh ấy yêu người phụ nữ khác, cho nên năm năm trước nhân lúc anh ấy hôn mê, con lén lấy... của anh ấy, mẹ, con chỉ có thể làm như vậy, con biết con rất hèn hạ, con... thật xin lỗi mẹ.”

Nói xong, hốc mắt cô ta đỏ lên, nước mắt ào ạt rơi xuống.

Thẩm Thi Vi nhìn cô ta, tức giận mà không thể làm gì, con gái này của bà đời này chỉ yêu duy nhất Long Tư Hạo, vì anh, cô ta quả thật bỏ ra không ít, nhưng mỗi lần cô ta đều dùng cách bà khó mà tiếp nhận.

Bà luôn rất dụng tâm dạy con gái Sophie của bà, nhưng tại sao lại dạ cô ta thành phụ nữ vì đạt được mục đích mà không chừa thủ đoạn nào như vậy?

Bà cảm thấy bà làm mẹ quá thất bại.

Chương 807: Tôi tự có mục đích của tôi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nhìn thấy dáng vẻ thất vọng của mẹ mình, Sophie khóc lóc quỳ gối xuống trước mặt mẹ cô ta: “Mẹ, mẹ đừng giận, con biết sai rồi, con hứa sẽ không làm như vậy nữa, mẹ đừng giận con có được hay không? Mẹ, con sẽ không làm mẹ thất vọng nữa, bây giờ con chỉ còn lại mỗi mình mẹ, con có thể hiểu tâm trạng của mẹ, mẹ, con xin lỗi, mẹ tha thứ cho con có được hay không?”

Thẩm Thi Vi rũ mắt nhìn những lời xin lỗi đầy chân thành của Sophie, khẽ chau mày, vốn dĩ muốn để cho cô ta quỳ thêm chốc nữa nhưng lại nhớ tới sức khỏe từ bé đã không được tốt của cô ta, vẫn là không đành lòng, đưa tay ra đỡ cô ta đứng dậy.

Thấy Thẩm Thi Vi đỡ mình dậy, mặt Sophie đầy ý cười nhìn mẹ mình: “Mẹ, người tha thứ cho con?”

Giọng Thẩm Thi Vi đầy tức giận: “Sau này còn làm ra những chuyện như thế này, mẹ tuyệt đối không tha thứ.”

Sophie ôm lấy cánh tay bà, vô cùng thân thiết nói: “Con biết mẹ thương con nhất mà, chắc chắn sẽ không nỡ lòng giận con, mẹ tha thứ cho con chuyện kia rồi chứ? Mẹ đừng lo, hiện tại con đã có Allen, con sẽ không làm ra những chuyện như vậy nữa đâu.”

Thẩm Thi Vi nhíu mày nhìn cô ta, hỏi thăm tính: “Thật sự con chỉ cần Allen?”

Giữa hai chân mày cô ta xẹt qua tia đau buồn, oan ức nhìn Thẩm Thi Vi: “Mẹ, bây giờ Allen cũng đã hơn năm tuổi, thằng bé rất hiểu chuyện, thằng bé mỗi ngày đều hỏi con về bố, con thật sự không biết phải làm gì.”

Thẩm Thi Vi nheo mắt nhìn Sophie hỏi: “Tur Hạo đã gặp Allen?”

Sophie nhìn bà ta thành thật gật đầu, mặt mày có chút khó ở: “Đã gặp, cũng đã nhận Allen, nhưng anh ấy lại không cho hai mẹ con con một danh phận, con không có quan hệ gì, có danh phận hay không cũng không sao, chỉ cần Tur Hạo để cho Allen nhận tổ quy tông là được rồi, con không muốn Allen sẽ bị người đời mãi gọi thằng bé là con riêng, chuyện này sẽ tạo thành bóng ma tâm lí trong thằng bé.”

Thẩm Thi Vi nghiêm túc nhìn Sophie, giống như ánh mắt kia có một lực xuyên thấu rất lớn: “Tại sao Tur Hạo lại không cho hai đứa một danh phận?”

“Mẹ quên người phụ nữ tên Lê Hiểu Mạn kia sao?” Sophie ngẩng đầu nhìn Thẩm Thi Vi, phảng phất như muốn khóc: “Mẹ, cũng tại người phụ nữ kia, Tur Hạo mới không dám nhận Allen, Allen là con ruột của Tur Hạo, sớm hay muộn thằng bé cũng phải nhận tổ quy tông.”

Lê Hiểu Mạn?

Nhắc đến cái tên này Thẩm Thi Vi có chút quen thuộc, hai đầu mày vặn xoắn, không thể không nghĩ tới những bức ảnh mà bà đã đưa cho cô nhìn, nghĩ tới dáng vẻ khóc đến thương tâm của cô.

Mà bà ta bởi vì vừa nghĩ đến Lê Hiểu Mạn mà trái tim cũng khẽ nhói.

Vừa nhắc đến Lê Hiếu Mạn lại thấy mẹ mình không lên tiếng, đáy mắt cô ta lướt qua một tia bất mãn, nhíu mày hỏi: “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Thẩm Thi Vi lấy lại tinh thần, gương mặt có chút phức tạp nhìn cô ta hỏi: “Sophie, cô gái tên Lê Hiếu Mạn kia có phải không biết đến sự tồn tại của Allen?”

“Dạ vâng.” Sophie gật đầu, nhanh chóng ôm lấy cánh tay bà, làm nũng nói: “Mẹ, mẹ có thể giúp con một lần này hay không?”

Thẩm Thi Vi nhìn Sophie chăm chăm, đáy mắt lướt qua tia phức tạp: “Con muốn mẹ giúp con chuyện gì?”

Ngoài miệng thì hỏi như vậy nhưng kì thực trong lòng bà ta đã đoán ra ý định của con gái.

Cảm thấy hơi buồn, chỉ khi cần đến mẹ thì con gái bà ta mới nghĩ đến bà ta, còn lúc không cần thì liền mất tích, suốt năm năm ròng cũng không màng gọi điện về cho bọn họ.

Năm năm qua, bà ta vô cùng lo lắng cùng không ít lần tìm con gái.

Cho nên, mấy ngày trước nhận được điện thoại của con gái, mặc dù rất tức giận, nhưng vẫn đến thành phố K.

Ai bảo đó là con gái của bà ta, làm mẹ cho dù có tức giận đi nữa thì đó cũng là con gái do mình sinh ra, vẫn là không thể mặc kệ con mình.

Sophie nhìn mẹ cười ngọt ngào, đáy mắt lướt qua tia tàn nhẫn nhưng rất nhanh đã được giấu nhẹm.

Mang theo vẻ thành khẩn cô ta nói: “Mẹ, con không cần gì khác, chỉ cần mẹ giúp con đi thuyết phục Lê Hiếu Mạn, để cho cô ta chấp nhận Allen, Allen là con trai Tư Hạo, con hi vọng cô ta có thể chấp nhận Allen, còn về phần con, chỉ cần cô ta chấp nhận Allen, con sẽ không tiếp tục quấy rầy cuộc sống của bọn họ nữa, con sẽ cùng mẹ trở về Pháp.”

Nghe thấy con gái mình nói như vậy, Thẩm Thi Vi có chút bất ngờ, bà ta nhìn con gái mình chăm chú: “Chỉ cần cô ta đồng ý nhận Allen? Con thật sự nghĩ như vậy?”

“Vâng.” Sophie nhẹ nhàng gật đầu.

Tuy nhìn thấy cái gật đầu của cô ta nhưng Thẩm Thi Vi lại không quá tin tưởng, hỏi thăm tính: “Thế Tư Hạo?”

Ánh mắt cô ta lóe lên tia bi thương, dạt dào nước mắt nhìn Thẩm Thi Vi, cắn chặt môi dưới làm bộ quá mực ảm ức muốn khóc.

“Mẹ...” Cô ta òa khóc nức nở: “Mẹ đừng hỏi nữa, chỉ cần cô ta đồng ý nhận Allen, là con có thể ra đi, con sẽ không tiếp tục quấy rầy cuộc sống của cô ta và Tư Hạo, con có thể từ bỏ Tư Hạo.”

Nói xong lời kia, nước mắt cô ta cứ như lũ quét ào ạt tuôn ra, khóc đến không ngớt thương tâm.

Thẩm Thi Vi nghiêm túc nhìn Sophie, nắm lấy tay rồi vỗ nhẹ mu bàn tay cô ta: “Được rồi, con cũng đừng đau buồn nữa, vào nhà trước đã.”

Ánh mắt cô ta đầy mong mỏi nhìn mẹ mình hỏi: “Vậy mẹ đồng ý giúp con sao?”

“Mẹ sẽ suy nghĩ lại, vào nhà trước đã.”

Nghe Thẩm Thi Vi nói là sẽ suy nghĩ lại, Sophie có chút thất vọng nhanh chóng cúi đầu: “Vâng ạ, mẹ vào trước đi, lát nữa con sẽ vào.”

Thẩm Thi Vi nghiêm túc nhìn cô ta một cái rồi mới đi vào phòng khách.

Sau khi Thẩm Thi Vi đi vào, Sophie liền rút điện thoại ra gọi điện cho người bí ẩn, chỉ là cô ta còn chưa lấy điện thoại ra thì người bí ẩn đã gọi đến trước.

Cô ta dòm ngó xung quanh, thấy không có ai bằng bắt máy.

Giọng cô ta trả lời điện thoại rất nhỏ, đồng thời cũng đi về một hướng khác.

“Ừ, mẹ tôi đã đến, nhưng tôi vẫn không hiểu, tại sao anh lại nghĩ mẹ tôi sẽ giúp tôi chuyện này? Dựa trên tính cách của Lê Hiểu Mạn, cho dù mẹ tôi đi thuyết phục cô ta chấp nhận Allen, thì cô chắc chắn cô ta cũng sẽ không đồng ý.”

Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh lạnh lẽo: “Tôi tự có mục đích của tôi, dù sao để cho mẹ cô ra tay cũng sẽ tốt hơn để cô tự mình ra tay, cô muốn chia rẽ Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo thì cứ dựa theo lời tôi mà làm.”

“Được, tôi biết phải làm sao.”

Sau khi nói xong cô ta cúp điện thoại và đi vào phòng khách.

Thẩm Thi Vi và tiểu Long Dập đang ngồi trên ghế sofa, một lớn một bé không biết đang nói những gì, có vẻ bầu không khí khá là hài hòa

ấm áp.

Trên mặt một già một trẻ đều ngập ý cười.

Sophie vừa đi vào cũng cười đi về phía trước: “Mẹ, Allen, hai người đang nói chuyện gì vậy?”

Tiểu Long Dập nhìn thấy Sophie đi vào, hai đầu mày không thể không nhíu.

Mặc dù động tác khẽ nhíu của cậu nhóc vô cùng nhỏ, nhưng vẫn lọt vào mắt Thẩm Thi Vi.

Bà ta ngẩng đầu nhìn Sophie chăm chú, rồi lại rũ mắt dịu dàng nhìn tiểu Long Dập, đưa tay ra: “Allen, đến đây nào, đi lên lầu với bà ngoại nào.”

“Vâng ạ.” Tiểu Long Dập nhẹ nhàng gật đầu, đặt bàn tay nhỏ của mình vào trong tay Thẩm Thi Vi.

Chương 808: Tổng giám đốc, tôi rất sợ ma

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Vâng ạ.” Tiểu Long Dập nhẹ nhàng gạt đầu, đặt bàn tay nhỏ của mình vào trong tay Thẩm Thi Vi.

Thẩm Thi Vi nhìn cậu nhóc nở nụ cười ôn hòa, dắt tay nhóc đi lên lầu.

Sophie thấy thái độ của tiểu Long Dập khác xa với mẹ mình bằng híp mắt, đáy mắt ngập tràn bất mãn.

Sarah đã chuẩn bị xong phòng cho Thẩm Thi Vi, nhưng bà vẫn dứt khoát nắm tay tiểu Long Dập đi vào phòng.

Bà nắm tay tiểu Long Dập đi vào phòng rồi tiến đến ghế sofa ngồi xuống, nhìn cậu nhóc dịu dàng hỏi: “Allen, con nói thật với bà ngoại, mẹ con đối xử với con có tốt không?”

Sở dĩ Thẩm Thi Vi hỏi như vậy bởi vì bà cảm giác được tiểu Long Dập không hề thân thiết với Sophie.

Ban nãy khi ở dưới lầu lúc Sophie đi vào, Thẩm Thi Vi nhìn thấy cái cau mày cùng nụ cười tắt lụi của cậu nhóc, hơn nữa tiểu Long Dập cũng không gọi mẹ, bà ta liền nhận ra.

Sophie là con gái bà ta, hiển nhiên bà hiểu rõ, trong ấn tượng của bà, Sophie chính là một đứa bé không hiểu chuyện, cũng cảm thấy

Sophie không phải là người mẹ tốt.

Trong khi đó bố tiểu Long Dập yêu thương người phụ nữ khác, bà ta càng cảm thấy tâm trạng Sophie nhất định bị ảnh hưởng, vì vậy có lẽ cũng sẽ không đối xử với tiểu Long Dập tốt được.

Tiểu Long Dập khá bất ngờ với câu hỏi này của Thẩm Thi Vi, cậu nhóc hơi cau mày, trên khuôn mặt non nớt mang theo một tia cân nhắc không biểu hiện ra mặt.

Khóe môi anh đào hơi hơi nhếch lên, không trả lời câu hỏi kia.

Thẩm Thi Vi thấy cháu trai không trả lời mình, trong lòng cũng đã có câu trả lời.

Có vẻ như bà ta đã không đoán nhầm, Sophie đối xử với tiểu Long Dập không hề tốt.

Vừa nãy bà ta chưa đồng ý với Sophie, nói muốn suy nghĩ lại, là do còn chút do dự, nhưng bây giờ bà không còn do dự nữa, bà cảm thấy tiểu Long Dập vẫn nên sống cạnh bố là tốt hơn.

Con gái của bà, Sophie không thể làm một người mẹ tốt.

Tiểu Long Dập bị người đàn ông bí ẩn kia mang đi khỏi Lăng gia, sau khi Lăng Hàn Dạ biết được tin này ngay lập tức gọi điện cho Long Tư Hạo.

“Long thiếu, con trai bảo bối của cậu đã bị gã đàn ông bí ẩn kia đưa đi mất rồi, là tôi đã quá xem thường gã.”

Nhận được điện thoại, hai mắt hẹp dài của Long Tư Hạo khẽ híp lại, nếu lúc này Lăng Tư Hạo mà đứng trước mặt anh, anh không hứa

được sẽ cho Lăng Hàn Dạ vài cú đấm.

Anh xiết chặt di động trong tay, hai mắt giá lạnh: “Trước tiên tôi sẽ đi tìm Allen, cậu chờ mà bị lột da đi.”

Dứt lời, anh ngắt luôn điện thoại, sau đó tự mình lái xe đến Hoa Hồng Uyển.

Nhưng vì Sophie đã mang tiểu Long Dập rời khỏi đó, cho nên anh không đi đến đó nữa.

Nhớ lại năm năm trước Sophie có mua một căn biệt thự ở Nguyệt Hồ, anh liền nhanh chóng gọi điện bảo Lạc Thụy đi điều tra xem Sophie và tiểu Long Dập có đang sống ở biệt thự Nguyệt Hồ hay không.

Rất nhanh sau đó Lạc Thụy đã điều tra ra, liền lập tức gọi điện báo cáo với Long Tur Hạo.

“Tổng giám đốc, đúng như anh đoán, tiểu tổng giám đốc bị Sophie đưa đến biệt thự Nguyệt Hồ năm năm trước cô ta đã mua, tổng giám đốc định làm gì, là muốn đến đưa tiểu tổng giám đốc về hay là...”

Long Tur Hạo không trả lời Lạc Thụy, mà lạnh giọng hỏi: “Chuyện tôi bảo cậu đi điều tra vẫn chưa có kết quả?”

Lạc Thụy nghi ngờ hỏi: “Tổng giám đốc nói chuyện kia là chuyện nào?”

Tầm nhìn của Long Tur Hạo trở nên u ám, giọng nói càng trở nên giá lạnh: “Có cần tôi phải nhắc lại cho cậu không?”

Nghe ra ý tứ nguy hiểm trong giọng nói của anh, Lạc Thụy cười cười

nói: “Hi hi, tổng giám đốc, không cần, tôi nhớ ra rồi, tổng giám đốc, chuyện kia liên quan đến vấn đề đào mộ đấy, mà tôi thì rất sợ ma nên không dám làm đâu, người chết cũng đã chết rồi, hay là không quấy rối đứa bé đó nữa, tổng giám đốc, nếu không anh lấy tóc của tiểu tổng giám đốc và phu nhân đi kiểm tra DNA lần nữa xem sao, toàn bộ quá trình sẽ được tôi theo dõi chặt chẽ, tôi không tin, cái gã bí ẩn kia có thể một bàn tay che cả trời.”

Kì thực Long Tur Hạo cũng cảm thấy để Lạc Thụy đi làm chuyện kia rất không thích hợp, mặc kệ đứa bé gái năm xưa có phải do anh cùng Lê Hiểu Mạn sinh ra hay không, người chết cũng đã chết rồi, quả thực anh không nên quấy rối đứa bé nữa.

“Không cần kiểm tra.”

“Không kiểm tra?” Lạc Thụy nghi ngờ nói: “Tổng giám đốc không làm kiểm tra thì phải làm sao để xác định tiểu tổng giám đốc là con trai của anh cùng phu nhân, mấu chốt chính là tổng giám đốc muốn đưa bằng chứng cho phu nhân xem, để phu nhân tin tiểu tổng giám đốc là do cô ấy sinh, bằng không phu nhân sẽ cho rằng tiểu tổng giám đốc là do tổng giám đốc cùng người phụ nữ khác sinh ra.”

Long Tur Hạo không nói gì thêm, chỉ nói rằng anh sẽ dùng cách khác để xác định lại chuyện này rồi sau đó ngắt điện thoại.

Ngày hôm sau.

Bởi vì cảm thấy Sophie không phải là một người mẹ tốt, vì muốn Long Tur Hạo nhận lại tiểu Long Dập, vì vậy bà ta liền đi gặp Lê Hiểu Mạn.

Sau khi lấy được địa chỉ của Lê Hiểu Mạn từ Sophie, bà ta trực tiếp đi tới văn phòng tìm gặp cô.

Vừa bước vào phòng làm việc, bởi vì khí chất cao quý tản mát trên người mình mà Thẩm Thi Vi thu hút không ít ánh mắt chú ý, đặc biệt hơn là cái khí chất thanh tao kia khá giống với Lê Hiểu Mạn, cho nên càng dấy lên không ít ngờ vực.

Hôm nay trời vừa sáng Lê Hiểu Mạn đã đi đến văn phòng, và lúc này cô đang ở trong phòng làm việc.

Thẩm Thi Vi được thư kí dẫn đường, đi thẳng tới phòng làm việc của cô.

Vố dĩ thư kí muốn thông báo cho Lê Hiểu Mạn một tiếng, nhưng Thẩm Thi Vi lại nói bà ta và Lê Hiểu Mạn là người quen cũ, bảo cô ta cứ ra ngoài trước.

Sau khi thư kí đi khỏi, Thẩm Thi Vi hướng mắt nhìn về phía Lê Hiểu Mạn đang bận rộn ngồi trước bàn làm việc, dường như nhận ra cô biết được có người đi vào, bà ta lên tiếng trước.

“Lê tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Nghe xong câu nói kia, Lê Hiểu Mạn hiếu kì ngẩng đầu lên, không hề nghĩ người đến lại là Thẩm Thi Vi, tầm mắt rơi trên khuôn mặt bà.

Ánh mắt cô ngập tràn kinh ngạc.

“Là dì.”

Mặc dù sau năm năm mới gặp lại Thẩm Thi Vi, nhưng Lê Hiểu Mạn chỉ nhìn một cái là nhận ra ngay bà, nếu như hỏi nguyên nhân, ngoài trừ bề ngoài bọn họ có nét giống nhau, thì cái còn lại chính là bà mang đến cho cô một cảm giác vô cùng đặc biệt.

Cái cảm giác này giống hệt như cảm giác mà Long Quân Triệt mang tới cho cô, cả hai người đều khiến cô cảm thấy thân thuộc, nhưng cũng là những người đã tổn thương cô.

Năm năm trước bà ta gọi tất cả đồng hành Sophie hãm hại Long Tur Hạo cho cô xem, cũng là người khiến cô phải rời xa Long Tur Hạo, đến bây giờ chuyện đó vẫn nằm như in rõ mồn một trong tâm trí cô.

Cho nên, giờ phút này gặp lại Thẩm Thi Vi, cô ngoài trừ kinh ngạc thì là thái độ thờ ơ, theo lễ nghĩa, cô mời Thẩm Thi Vi ngồi.

Có điều cô vẫn ngồi im ở vị trí ban nãy, đậy mắt trong veo lãnh đạm nhìn người đang ngồi trên ghế sofa, hơi câu môi: “Đúng thật đã lâu không gặp, như thế nào phu nhân lại đến đây? Lại là đến để nói tôi phải rời xa Tur Hạo?”

Bà ta là mẹ Sophie, chuyện này Lê Hiểu Mạn chưa từng quên, nghĩ đến Isya chính là Sophie, cô liền biết lần này nhất định là Sophie bảo bà ta đến đây.

Thẩm Thi Vi không ngờ tới câu đầu tiên mà Lê Hiểu Mạn mở miệng lại là hỏi như vậy, bà ta có chút lúng túng cảm thấy xấu hổ, bằng đưa tay tháo kính râm xuống.

Đôi mắt cực kì giống Lê Hiểu Mạn cẩn thận quan sát cô, ngay lập tức nở nụ cười ôn hòa: “So với năm năm trước Lê tiểu thư càng thêm xinh đẹp.”

Đối với lời khen kia, Lê Hiểu Mạn không chút thích thú, cô nhìn bà ta khẽ mỉm cười, câu môi hỏi: “Phu nhân cố ý đến nơi này không phải đơn giản là muốn khen tôi chứ? Phu nhân có việc gì xin mời nói thẳng.”

Chương 809: Bà là, mẹ ruột của cô

Năm năm trước Lê Hiếu Mạn khiến Thẩm Thi Vi cảm thấy cô là một người cực kỳ nhu nhược, cần người bảo vệ, nhưng bây Lê Hiếu Mạn bây giờ là một người có rất có khí chất, khiến người ta cảm thấy áp bức.

Trước mặt cô, sự lo lắng của bà không hề giảm bớt.

Bà cau chặt mày, định nói thẳng với cô chuyện của Allen, nhưng lại sợ cô bị đá kích nên đổi cách nói khác: “Hôm nay tôi đến đương nhiên không chỉ đơn giản là để khen cô, tôi muốn hỏi Lê tiểu thư một chuyện, nếu Glen, cũng chính là Tư Hạo có con với một người phụ nữ khác, cô có thể chấp nhận đứa trẻ đó không?”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn nhíu mày, ánh mắt hiện lên sự nghi ngờ, nhưng vẫn bình tĩnh, cười nhạt: “Không thể.”

Tuy chỉ nói mấy chữ, nhưng giọng điệu của cô vô cùng kiên định, không hề có ý thương lượng.

Thấy cô nói không thể, Thẩm Thi Vi nhíu mày hỏi: “Lê tiểu thư không muốn nhận đứa bé đó?”

Lê Hiếu Mạn nhíu mày nhìn Thẩm Thi Vi, mím môi: “Tôi nói không thể tức là Tư Hạo sẽ tuyệt đối không thể có con với người phụ nữ khác.”

Thẩm Thi Vi cũng cười nhìn Lê Hiếu Mạn, giọng điệu nhẹ nhàng: “Lê tiểu thư, có phải cô quá tự tin không?”

“Tự tin của tôi đều là Tư Hạo cho tôi, tôi tin anh ấy còn hơn cả tin chính mình nữa.”

Nhìn Thẩm Thi Vi nói xong, Lê Hiểu Mạn đứng lên, nheo mắt nhìn bà, cười lạnh: “Hôm nay phu nhân tới là vì đưa con gái Sophie của mình phải không? Phu nhân thật sự là một người mẹ tốt, xin hỏi phu nhân họ gì?”

Quý phu nhân trước mặt đã tìm đến cô hai lần, cô không biết tên bà ấy, cho nên thuận miệng hỏi.

Mà Thẩm Thi Vi thấy cô hỏi tên mình thì cũng không giấu diếm, bà hiền lành nhìn cô, đáp: “Tên tiếng anh của tôi là Carry.”

“Vậy tên tiếng Trung là...”

Lê Hiểu Mạn chỉ thăm dò hỏi một câu, không ngờ lại nghe được ba chữ cô không dám tin.

Thẩm Thi Vi tươi cười hiền lành nhìn Lê Hiểu Mạn, con người trong suốt ôn hòa, chậm rãi nói: “Thẩm Thi Vi.”

“Bà nói gì?”

Nghe ba chữ “Thẩm Thi Vi”, Lê Hiểu Mạn cả kinh, nụ cười trên mặt cứng đờ, ánh mắt không dám tin nhìn Thẩm Thi Vi, giật mình hỏi: “Bà... Bà nói bà tên gì?”

Thẩm Thi Vi? Bà nói bà tên là Thẩm Thi Vi?

Lê Hiểu Mạn không thể tin nổi, cô nhớ rõ cậu của cô đã nói, mẹ ruột của cô tên là Thẩm Thi Vi.

Nếu bà là Thẩm Thi Vi, thì bà chẳng phải là mẹ cô sao?

Sophie là con gái bà, vậy cô và Sophie chẳng phải là hai chị em cùng cha khác mẹ?

Thẩm Thi Vi ngồi trên ghế sofa thấy thế, nghi ngờ nhìn cô, khó hiểu nói: “Lê tiểu thư, cô sao vậy?”

Lê Hiểu Mạn giữ vững cơ thể, nhìn Thẩm Thi Vi đang thân thiết nhìn mình, ánh mắt có chút phức tạp, cảm xúc trong lòng bị đảo lộn.

Bà là mẹ ruột của cô?

Sao lại thế được?

Bà tên là Thẩm Thi Vi, hai người lại giống nhau thế này, đó là minh chứng tốt nhất, năm năm trước lúc cô nhìn thấy Thẩm Thi Vi lần đầu tiên, cô nên nghĩ đến rồi mới đúng.

Bà là mẹ cô, nhưng con gái bà lại làm tổn thương cô.

Hốc mắt cô đã ươn ướt nhìn Thẩm Thi Vi, ánh mắt hiện lên sự lên án và bi thương.

Thấy cô như vậy, Thẩm Thi Vi không hiểu sao lại thấy có lỗi với cô.

Bà biết hôm nay bà không nên tới đây, bởi vì năm năm trước Sophie đã làm tổn thương cô, bây giờ bà lại...

Bà đứng dậy khỏi sofa, áy náy nhìn Lê Hiểu Mạn: “Lê tiểu thư, xấu hổ quá, cô cứ xem như hôm nay tôi chưa từng đến đây đi.”

Cúi xuống, bà lại nói thêm: “Cô yên tâm, tôi sẽ không đến quấy rầy cô nữa.”

Dứt lời, bà liền xoay người ra khỏi văn phòng của Lê Hiếu Mạn.

Lê Hiếu Mạn nhìn bà ra ngoài, nước mắt liền từng giọt từng giọt rơi như mưa.

Cô muốn gọi bà lại, nhưng không biết nên mở miệng thế nào.

Bây giờ bà đã có cuộc sống của bà, có chồng và có con gái, bà còn nhận đứa con gái như cô ư?

Sau khi Thẩm Thi Vi rời đi, Tưởng Y Y bước đến, thấy Lê Hiếu Mạn nước mắt rơi như mưa, ánh mắt bi thương nhìn cửa văn phòng, thì kích động bước đến, lo lắng hỏi: “Chị Hiếu Mạn, chị sao vậy? Sao chị lại khóc?”

Nghe giọng Tưởng Y Y, Lê Hiếu Mạn thu hồi ánh mắt, đưa tay lau nước mắt trên mặt.

“ Y Y, chị ra ngoài một chút.”

Dứt lời, cô liền rời khỏi văn phòng, sau đó lái xe đến TE.

Bây giờ cô rất muốn gặp Long Tư Hạo, rất muốn nhào vào lòng anh, nói với anh là cô đã nhìn thấy mẹ ruột, chỉ tiếc là giờ bà đã là mẹ của người khác rồi.

Đến chỗ TE, cô lên thẳng văn phòng của Long Tư Hạo ở tầng 30.

Bởi vì cô là tổng giám đốc phu nhân, cho nên đương nhiên không có ai ngăn cản.

Long Tư Hạo vốn đang tiếp một khách hàng lớn trong văn phòng, thấy cô đột nhiên xông tới thì không nói gì, lập tức để vị khách đó rời khỏi.

Đóng cửa ban công, anh tới trước mặt cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, híp mắt nhìn hai con mắt ửng đỏ của cô, ánh mắt hiện lên sự đau lòng, dịu dàng nói: “Bà xã, em sao vậy? Sao mắt lại đỏ thế? Mới nửa tiếng không gọi cho em, em đã buofn đến vậy rồi sao?”

Nghe anh nói đùa, Lê Hiểu Mạn hít mũi, tâm trạng tốt hơn rất nhiều.

Cô ôm cổ anh, ánh mắt ngập tràn tình cảm: “Ông xã, có anh thật tốt.”

Mỗi lần cô không vui, tâm trạng không tốt, anh chỉ cần một hai câu đã có thể dỗ dành.

Cho dù có bao nhiêu người làm cô tổn thương, chỉ cần có anh ở đây, chỉ cần nhìn thấy anh, những tổn thương đó đã không còn là tổn thương nữa rồi.

Bởi vì chỉ cần ông xã thân yêu không làm cô tổn thương, chỉ cần ông xã thân yêu ở đây là tốt rồi.

Long Tư Hạo cúi đầu nhìn Lê Hiểu Mạn, ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn, cười yêu chiều: “Nha đầu ngọc, chạy đến đây chỉ để nói vậy với anh thôi sao? Có anh tất nhiên là tốt, lên được phòng khách xuống được phòng bếp, trên dưới giường đều có thể hầu hạ em thỏa mái dễ chịu.”

Nghe anh nhắc tới “trên dưới giường”, Lê Hiểu Mạn cực kỳ xấu hổ, tuy đã ở với anh rất lâu, cũng đã làm mẹ rồi nhưng khi nghe anh nói mấy câu xấu xa đó, cô vẫn cảm thấy cô cùng xấu hổ.

Cô rữa mắt, chạm môi mình lên môi anh, sau đó tựa đầu vào lồng ngực to lớn: “Tur Hạo, anh đoán xem hôm nay em gặp ai?”

Giọng điệu của cô cực kỳ nhạt nhẽo, không nghe ra bất kì cảm xúc gì.

Long Tur Hạo híp mắt, tò mò nhìn cô, nhếch môi cười: “Vợ yêu tiết lộ chút đi, gặp ai vậy?”

Lê Hiểu Mạn dựa vào lòng anh, môi hồng phun ra ba chữ: “Thẩm Thi Vi.”

Long Tur Hạo ngẩn ra, nhìn cô: “Em gặp bà ấy rồi sao? Lúc nào thế?”

Thấy anh nghe ba chữ Thẩm Thi Vi cũng run lên, Lê Hiểu Mạn rời khỏi lòng anh, nhìn chăm chăm: “Tur Hạo, em có một chuyện muốn hỏi anh.”

Long Tur Hạo nhìn cô cười yêu chiều: “Được, em hỏi đi.”

Lập tức, anh kéo cô ngồi xuống ghế sofa trong phòng nghỉ.

Lê Hiểu Mạn ngồi xuống xong, thăm dò hỏi anh: “Tur Hạo, trợ lý Lạc đã nói với em là mười năm trước sau khi anh ra nước ngoài đã xảy ra một chuyện, Knox là ba nuôi anh, anh ở lại gia tộc Knox, cho nên cũng không hề xa lạ với mẹ Sophie đúng không?”

Tuy trong lòng vẫn chưa rõ tại sao Lê Hiểu Mạn lại đột nhiên hỏi như vậy, nhưng Long Tur Hạo vẫn nhìn cười gật đầu: “Đúng vậy.”

Lê Hiểu Mạn nhú mày, tiếp tục nói: “Em và mẹ Sophie, cùng với Sophie, ba người bọn em đều có nét giống nhau, chẳng lẽ anh không

ngghi ngờ gì sao? Anh không nghĩ là em có quan hệ với Sophie, với mẹ Sophie ư?”

Chương 810: Anh là, thủ lĩnh

LR

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Long Tur Hạo hơi cau mày, nhìn cô chăm chăm, sợ bỏ sót bất cứ nét mặt nào của cô.

“Hiểu Hiểu, có phải em biết cái gì không?”

Hiểu Hiểu của anh không thể vô duyên vô cớ hỏi anh như vậy được, hốc mắt cô đỏ lên, định nhiên chạy tới đây chắc chắn là gặp chuyện, hoặc là cô biết chuyện gì đó.

Lê Hiểu Mạn tới đây là định nói cho Long Tur Hạo chuyện của cô và Thẩm Thi Vi, cho nên cô cũng không giấu, nhìn Long Tur Hạo dứt khoát hỏi: “Thẩm Thi Vi là mẹ ruột em đúng không?”

“Em...” Ánh mắt Long Tur Hạo hiện lên sự kinh ngạc: “Hiểu Hiểu, sao em lại biết chuyện đó?”

Anh đã sớm biết quan hệ của cô và Thẩm Thi Vi, nhưng anh sợ cô sẽ tổn thương, cho nên mới che giấu chuyện này.

“Cậu em nói cho em biết, mẹ ruột em tên là Thẩm Thi Vi, hôm nay em mới biết mẹ của Sophie cũng tên Thẩm Thi Vi, đó không phải trùng hợp đúng không? Mẹ Sophie chính là mẹ em, em và Sophie là hai chị em cùng mẹ khác cha phải không? Tur Hạo, có phải anh đã sớm biết chuyện này rồi không?”

Thấy Long Tur Hạo nghe cô nói Thẩm Thi Vi là mẹ ruột của cô, vẻ mặt anh cực kì lạnh nhạt, không hề kinh ngạc, cô xác định anh đã sớm biết chuyện này rồi.

Ánh mắt Long Tur Hạo dịu dàng, khẽ vuốt ve cằm dưới của cô, hôn khẽ lên bờ môi mềm mại ấy, cong môi cười: “Bà xã thông minh quá, anh lại bị bà xã phát hiện rồi, anh không phủ nhận, đúng là anh đã sớm biết chuyện đó, bà xã nhất định là muốn hỏi tại sao anh gạt em đúng không?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tur Hạo gật gật đầu, thật lòng hỏi: “Vậy ông xã có thể cho em biết tại sao không?”

Long Tur Hạo cười khẽ, giọng điệu dịu dàng: “Anh sợ bà xã biết sẽ đau lòng, bởi vì anh giấu, cho nên đến giờ em mới biết Thẩm Thi Vi là mẹ ruột mình, bà xã giận anh hả?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tur Hạo, hơi lắc đầu, ánh mắt trong suốt thâm tình nhìn anh: “Ông xã nghĩ cho em như thế, em đương nhiên là không tức giận rồi.”

Thật ra cô hoàn toàn có thể lý giải nguyên nhân Long Tur Hạo gạt mình, anh sợ nếu cô biết Thẩm Thi Vi là mẹ ruột mình, mà bà lại đã tái giá, còn có một đứa con gái, hơn nữa bà còn vì đứa con gái đó làm cô tổn thương, như vậy anh đương nhiên là không nói với cô rằng Thẩm Thi Vi là mẹ ruột cô rồi.

Anh sợ cô đau lòng, lại càng sợ cô không chấp nhận được.

Nghe cô nói không tức giận, Long Tur Hạo có chút ngoài ý muốn, nhưng hơn lên là sự vui mừng.

Anh nheo mắt nhìn cô: “Bà xã thật sự không tức giận? Cũng không

trách anh?”

Lê Hiếu Mạn dịu dàng nhìn anh, lại lắc đầu: “Không tức giận, không trách.”

“Ha ha...” Long Tur Hạo nhếch môi cười, ôm cô vào lòng, tựa cằm lên trán cô, giọng nói trầm hấp rõ ràng: “Bà xã của anh càng ngày càng thông tình đạt lý đấy.”

Lê Hiếu Mạn ngẩng đầu nhìn anh, nhíu mày hỏi: “Trước đây em rất không thông tình đạt lý sao?”

Long Tur Hạo gật đầu nhìn cô: “Ừm.”

Thấy anh gật đầu, Lê Hiếu Mạn khẽ đấm vào ngực anh, trợn mắt: “Tur Hạo.”

Bàn tay ấm áp của Long Tur Hạo nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, quan tâm hỏi: “Bây giờ còn đau lòng không?”

“Không, chỉ cần có anh ở đây, chỉ cần nhìn thấy anh, là em không thấy đau lòng nữa.

Lê Hiếu Mạn nhìn Long Tur Hạo, ánh mắt đầy tình cảm và sự ỷ lại.

Chỉ cần có anh ở đây, cho dù cả thế giới làm tổn thương cô, cả thế giới phản bội cô, cô đều sẽ không sao.

Trong cuộc đời cô, người quan trọng nhất chính là anh và con gái Tiểu Nghiên Nghiên của hai người.

Long Tur Hạo cười hôn cô, khẽ nói: “Có phải bà xã có gì muốn hỏi không? Muốn hỏi gì cứ hỏi đi, anh nhất định sẽ cẩn thận trả lời.”

“Sao anh lại biết quan hệ giữa em và Thẩm... Thẩm phu nhân?”

Lê Hiểu Mạn biết Thẩm Thi Vi là mẹ ruột mình, gọi thẳng tên có chút không tốt, mà gọi mẹ thì cô không gọi được, cho nên chỉ có thể gọi là Thẩm phu nhân.

Long Tư Hạo hí mắt nhìn cô: “Chuyện này nói thì dài dòng, bà xã thật sự muốn biết?”

“Vâng!” Lê Hiểu Mạn nhìn anh gật đầu, ánh mắt chờ mong: “Tư Hạo, anh nói hết những gì anh biết cho em được không?”

Thấy ánh mắt chờ mong của Lê Hiểu Mạn, Long Tư Hạo hôn lên trán cô, sau đó kể lại chuyện anh xuất ngoại từ 15 năm trước.

Trước đây, những chuyện về anh Lê Hiểu Mạn đều phải nghe từ Lạc Thụy, bây giờ Long Tư Hạo nói cẩn thận chi tiết hơn, sau khi xuất ngoại anh bị bắt cóc, rồi đưa đến một khu rừng nguyên sinh không ai biết.

Bởi vì không có thức ăn nước uống, anh đợi ở trong rừng rậm hơn mười ngày, ngoài việc tìm đồ ăn ra còn phải chiến đấu với dã thú, lúc đó anh vẫn chưa được huấn luyện gì, bị thương là điều khó tránh khỏi.

Thiếu chút nữa anh đã chết trong rừng rậm, là Knox cứu anh, cũng nhận anh làm con nuôi.

Knox nhìn trúng anh, muốn bồi dưỡng anh làm người nổi nghiệp, cũng để anh lại khu rừng nguyên sinh đó huấn luyện và thử thách.

Ở lại huấn luyện với anh còn có những người khác.

Tuổi bọn họ không lớn, đều 15 16, hoặc 17 18, nhỏ nhất là 13 14, trong đó có cả Tô Dịch.

Tô Dịch là cô nhi, bị người ta bán cho Knox, những thiếu niên khác cũng là do Knox dùng tiền mua về.

Bởi vì Knox đã nói, chỉ cần ở lại khu rừng tiếp nhận huấn luyện và thử thách tàn khốc trong vòng một tháng, sống sót, anh sẽ được về gia tộc Knox.

Vốn có đến mười mấy người ở trong rừng, nhưng sau khi nhận thử thách, nhóm người sống sót sau một tháng chỉ còn mấy đứa, Tô Dịch cũng là một trong số đó.

Tình anh em của Long Tư Hạo và Tô Dịch chính là được gắn kết vào lúc đó.

Trong lúc nhận huấn luyện, nhiều lần Tô Dịch gặp nguy hiểm, đều là Long Tư Hạo cứu anh ta, cho nên anh ta vô cùng cảm kích Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo và Tô Dịch sống sót sau cuộc thử thách một tháng, cùng với hai người khác lên chuyên cơ trở về gia tộc Knox.

Lần đầu tiên Long Tư Hạo nhìn thấy Sophie, cô vẫn chưa đến mười tuổi, thế nhưng khuôn mặt cô rất giống Lê Hiểu Mạn khiến anh vô cùng kinh ngạc, cũng bởi vì cô giống Lê Hiểu Mạn, cho nên anh mới quan tâm cô ta nhiều hơn một chút.

Anh ở gia tộc Knox hai năm, đã có thể lực riêng của mình, cũng thành lập liên minh LR.

Mà anh đương nhiên là thủ lĩnh của liên minh LR, Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ cũng quen anh khi thành lập liên minh đó.

Chương 811: Tạm tạm, một chút thôi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Liên minh LR là một tổ chức lớn mạnh, thành viên bên trong có đặc công của các quốc gia, bộ đội đặc chủng, lính đánh thuê, sát thủ, mỗi người đều đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, hơn nữa thân kinh bách chiến, năng lực tác chiến cá nhân rất mạnh.

Liên minh LR chủ yếu nhận nhiệm vụ ám sát hoặc đuổi bắt, nhưng bọn họ ám sát và đuổi bắt đều là những tội phạm quốc tế tội ác tày trời.

Nói đơn giản một chút bên trong liên minh LR đều là thợ săn tiền thưởng, chuyên môn phụ trách giúp quốc gia lập sát tội phạm và hung đồ mà quốc gia không giải quyết được.

Liên hệ chặt chẽ nhất với liên minh LR là cục an ninh quốc gia, trong miệng Lạc Thụy chính là GAJ.

Nhiệm vụ mà cục an ninh quốc gia không hoàn thành được sẽ phát thẻ thưởng cho liên minh LR.

Dưới tình hình chung, Long Tư Hạo sẽ không chủ động phát nhiệm vụ, anh chỉ sắp xếp thuộc hạ bên trong tổ chức đi hoàn thành.

Long Tư Hạo vì đã từng âm thầm điều tra Trần Thi Vi, cho nên mới biết về chuyện của bà, cùng quan hệ giữa bà và Lê Hiểu Mạn, nhưng anh không điều tra ai là ba ruột của Lê Hiểu Mạn.

...

Lê Hiểu Mạn nghe xong lời anh nói, miệng há hốc thành hình chữ O, mắt kính ngạc không thôi nhìn anh, cô vẫn cảm thấy thân phận của anh không đơn giản, lại không nghĩ tới sau lưng anh tồn tại một tổ chức khổng lồ như thế, còn có quan hệ với cục an ninh quốc gia.

Mà anh lại là thủ lĩnh của tổ chức khổng lồ đó, cô đột nhiên cảm thấy hình tượng của anh lại trở nên rất cao lớn.

Trách không được thân thủ của anh bất phàm, hóa ra anh từng trải qua huấn luyện đặc biệt.

Lần trước Lạc Thụy nói anh ở trong một khu rừng nguyên thủy không ai biết đến tiến hành huấn luyện, cô cũng rất đau lòng, Tư Hạo của cô chắc chắn phải chịu khổ nhiều rồi.

Cô đau lòng cho anh, anh có thể có được ngày hôm nay, sau lưng đã trải qua bao nhiêu gian khổ cô không thể tưởng tượng được.

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn há to miệng nhìn mình, anh đưa tay thay cô khép miệng lại, híp mắt nhìn cô cong môi cười: “Miệng há to như vậy làm gì? Muốn nuốt anh?”

“Tư Hạo...” Trong mắt Lê Hiểu Mạn tràn đầy đau lòng thay anh, ánh mắt thâm tình không thôi nhìn Long Tư Hạo: “Chắc chắn anh phải chịu khổ không ít phải không?”

Ánh mắt Long Tư Hạo mang theo ý cười ôn nhu nhìn cô, đưa tay khẽ vuốt tóc rũ ở một bên của cô, môi cong lên, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: “May mắn, không nhiều lắm, chỉ đủ, không nhiều lắm, một chút thôi.”

Thấy anh nói ngữ khí thoải mái, Lê Hiểu Mạn lại đau lòng thay anh.

Hai mắt cô nhìn sâu vào anh: “Tur Hạo, anh có biết ai bắt cóc mình không?”

Vấn đề này lần trước cô có hỏi qua Lạc Thụy, nhưng Lạc Thụy nói còn chưa điều tra ra, nhưng cô cảm thấy Lạc Thụy hình như không nói thật với cô, cho nên lại hỏi Long Tur Hạo một lần nữa.

Long Tur Hạo nghĩ đến kẻ bắt cóc mình, nheo mắt, ánh mắt hiện lên một tia thô bạo, bàn tay xiết chặt, khuôn mặt anh tuấn cũng lãnh ngạnh lại.

Lê Hiểu Mạn thấy vẻ mặt anh không đúng, đưa tay xiết chặt tay anh, nhìn anh chăm chú, ánh mắt thâm tình ôn nhu: “Tur Hạo, anh biết người đưa anh đến rừng rậm nguyên thủy để anh tự sinh tự diệt là ai đúng không?”

Long Tur Hạo cúi đầu nhìn Lê Hiểu Mạn quan tâm mình, trong lòng vô cùng vui mừng, trả lời: “Biết.”

Nghe anh nói biết, ánh mắt Lê Hiểu Mạn hiện lên một tia sắc lạnh, nhìn anh hỏi: “Tur Hạo, mau nói cho em biết hắn ta là ai.”

Long Tur Hạo híp mắt nhìn sâu vào cô, thanh âm trầm thấp hỏi: “Vợ muốn biết đến vậy?”

Lê Hiểu Mạn gật đầu: “Ừm! Tur Hạo, anh mau nói, hắn ta là ai vậy?”

Long Tur Hạo không định giấu Lê Hiểu Mạn, vì thế cong môi nói: “Là Long Quân Triệt.”

“Cái gì? Hóa ra là ông ta?”

Nghe thấy là Long Quân Triệt, tay Lê Hiểu Mạn xiết chặt, ánh mắt hiện lên mặt kinh ngạc và sắc lạnh, trong lòng có chút nghi hoặc, cô nghe chú Thành từng nói, Long Quân Triệt được Long Đăng Thiên nhận nuôi, vậy ông ta chính là cậu của Tư Hạo, hơn nữa người ông ấy yêu chính là mẹ Tư Hạo, vì sao lại muốn đưa Tư Hạo đến rừng rậm nguyên thủy không người tự sinh tự diệt?

Chẳng lẽ ông ấy yêu quá thành hận trả thù Tư Hạo sao?

Bởi vì Tư Hạo là con của Hoắc Thần Phong, mà Hoắc Thần Phong đã chết rồi, cho nên Long Quân Triệt trả thù lên người Tư Hạo?

Vậy ông ấy giúp Hoắc Vân Hy có mục đích gì?

Vì khiến Tư Hạo và Hoắc Vân Hy hai anh em tự giết lẫn nhau? Hay vì chia rẽ cô và Tư Hạo?

Mặc kệ mục đích thật sự của Long Quân Triệt là gì, ông ta tổn thương ông xã yêu quý nhà cô, chính là kẻ địch của cô.

Ông ta khiến ông xã cô ăn nhiều đau khổ như vậy, cô sẽ không khinh địch buông tha cho ông ta đâu.

Món nợ năm năm trước ông ta cố ý tiếp cận cô, thông đồng với Hoắc Vân Hy đặt bẫy hãm hại cô, cô cũng muốn tính toán một thể với ông ta.

Long Tư Hạo cúi xuống nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy cô không biết đang suy nghĩ cái gì, cúi đầu không nói, anh đưa tay khế nâng cằm cô lên, híp mắt nhìn cô, khế cong môi: “Vợ, nghĩ gì thế? Muốn thay anh trút giận?”

Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu nhìn Long Tư Hạo, gật đầu: “Ừm, Tư Hạo, anh nhất định còn chưa biết quan hệ giữa Long Quân Triệt và ông ngoại anh đúng không?”

Long Tư Hạo thật sự còn chưa biết quan hệ giữa Long Quân Triệt và ông ngoại mình, anh nghe Lê Hiểu Mạn nói như vậy, trong lòng có chút nghi hoặc, nhìn cô hỏi: “Ông ta có quan hệ gì với ông ngoại anh?”

Lê Hiểu Mạn nhú mày một lát mới nhìn anh nói: “Tư Hạo, em từng hỏi chú Thành, chú ấy nói Long Quân Triệt là con nuôi của ông ngoại anh.”

“Con nuôi?”

Long Tư Hạo nghe vậy, đôi mắt đen như mực híp lại, trong mắt hiện lên ánh nhìn không dám tin: “Hiểu Hiểu, em hỏi quản gia lúc nào vậy?”

Anh chưa từng nghĩ đến Long Quân Triệt có quan hệ gì với ông ngoại mình, cho nên cũng sẽ không hỏi quản gia, mà chú Thành quản gia lại vì mệnh lệnh của Long Đăng Thiên, cũng không nói với Long Tư Hạo về chuyện của Long Quân Triệt.

“Là một thời gian trước.” Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu nhìn Long Tư Hạo nói, sau đó liền đem chuyện cô biết về Long Quân Triệt kể hết cho anh nghe.

Nghe xong lời Lê Hiểu Mạn nói, Long Tư Hạo cũng kinh ngạc không thôi, anh không nghĩ tới Long Quân Triệt chẳng những là con nuôi của ông ngoại, còn yêu mẹ mình.

Nguyên nhân Long Quân Triệt đối nghịch với anh, thật ra sau khi anh nghe xong Lê Hiểu Mạn nói đã biết rồi.

Ông ấy yêu quá thành hận, không trả thù được Hoắc Thần Phong, liền trả thù anh đi.

Vậy ông ấy hợp tác với Hoắc Vân Hy, chỉ sợ là khiến hai anh em bọn họ tương tàn.

Anh híp mắt, che đi tức giận và hận ý hiện lên vì nhắc tới Long Quân Triệt, cúi xuống ôn nhu nhìn Lê Hiểu Mạn: “Hiểu Hiểu, em còn chưa nói cho anh biết, Trầm phu nhân hôm nay đến tìm em nói gì với em?”

Bởi vì Lê Hiểu Mạn xưng hô với Trầm Thi Vi là Trầm phu nhân, Long Tư Hạo cũng xưng hô như vậy.

Anh biết Lê Hiểu Mạn hiện tại mới vừa biết Trầm Thi Vi là mẹ ruột của mình, trong lòng cô còn chưa hoàn toàn tiếp nhận người mẹ đột nhiên xuất hiện này.

Cho nên anh không trực tiếp xưng hô Trầm Thi Vi là mẹ cô.

Lê Hiểu Mạn nghĩ đến mục đích hôm nay Trầm Thi Vi tới và chuyện năm năm trước bà khiến cô rời khỏi Long Tư Hạo, trong lòng liền cảm thấy vô cùng khổ sở bi thương.

Long Tư Hạo thấy thần sắc cô bi thương, anh đau lòng đưa tay ôm chặt cô, tựa cằm lên trán cô, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: “Hiểu Hiểu, đừng thương tâm, em còn anh mà, anh sẽ không tổn thương em nữa, cũng không rời xa em nữa.”

Lê Hiểu Mạn từ trong lòng anh ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt thâm tình nhìn chăm chú vào khuôn mặt anh tuấn kia: “Dù xảy ra chuyện

gì, anh cũng sẽ không rời xa em nữa?”

Long Tư Hạo cũng nheo mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn của cô, ánh mắt ôn nhu sủng nịch, ngữ khí kiên định: “Hiểu Hiểu, tin anh, sai lầm năm năm trước anh sẽ không tái phạm lần thứ hai, anh thật vất vả mới khiến em đồng ý gả cho anh, thật vất vả mới cùng em hạnh phúc ở chung một chỗ, anh sẽ không rời xa em nữa, cũng sẽ không cho em rời khỏi anh...”

Chương 812: Khiếp sợ, cô ấy là...

Nói đến đây, anh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, ánh mắt kiên định nhìn cô, khóe môi mang theo nụ cười ôn nhu: “Mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ nhất định không rời không xa em. “

Lời nói kiên định, ánh mắt kiên định, biểu tình kiên định của anh khiến lệnh Lê Hiểu Mạn rung động, cô đáp trả nụ cười ôn nhu của anh: “Tur Hạo, em tin anh, tin anh sẽ không rời xa em nữa.”

Hai tay Long Tur Hạo thu lại, ôm chặt cô, trong đôi mắt chứa đầy ý cười thâm tình, bọn họ có thể không giấu diếm gì, tin tưởng vô điều kiện vào đối phương như ngày hôm nay, đúng là không tệ.

Anh vô cùng quý trọng mỗi ngày hiện tại họ ở cùng nhau.

Tuy Hiểu Hiểu của anh chưa nói rõ với anh hôm nay Trần Thi Vi đến tìm cô có mục đích gì, nhưng anh cũng đoán được đại khái.

Trần Thi Vi đi tìm Hiểu Hiểu của anh, nhất định không thoát khỏi có liên quan tới Sophie.

Hiện tại Hiểu Hiểu của anh đã biết Trần Thi Vi chính là mẹ ruột của mình, nếu Trần Thi Vi lại làm chuyện gì tổn thương đến cô, Hiểu Hiểu của anh nhất định sẽ rất thương tâm.

Dù sao Trần Thi Vi cũng là mẹ ruột của cô.

Vì tránh cho Trần Thi Vi lại làm ra chuyện tổn thương Hiểu Hiểu của

anh, anh cảm thấy tất yếu nên đem sự thật nói với Trầm Thi Vi.

Buổi tối, anh trực tiếp đến biệt thự ở Nguyệt hồ.

Tới ngoài biệt thự, mở cửa cho anh chính là nữ hầu Sarah.

Anh từng ở gia tộc Knox mười năm, Sarah đương nhiên nhận ra anh, cho dù năm năm không gặp, cũng liếc mắt một cái đã nhận ra anh.

“Tur Hạo thiếu gia, ngài... Sao ngài lại tới đây?” Sarah nhìn thấy Long Tur Hạo, vẻ mặt kinh ngạc.

Long Tur Hạo không để ý đến Sarah, trực tiếp tiến vào biệt thự, sải bước đến đại sảnh.

Bây giờ là thời gian dùng cơm chiều, Tiểu Long Dập và Trầm Thi Vi cùng Sophie mới vừa cơm nước xong, đang ngồi trong đại sảnh ăn quả.

Long Tur Hạo vừa tiến vào đại sảnh, Sophie mắt sắc đã thấy anh.

“Tur Hạo...”

Cô ngồi trên sofa lập tức đứng lên, đôi mắt nâu nhạt mở lớn, kinh ngạc nhìn anh, ánh mắt mang theo tia nhìn không dám tin và kinh ngạc, khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy ý cười.

Long Tur Hạo không để ý đến Sophie, ánh mắt dừng trên người Tiểu Long Dập cũng ngồi trên sofa.

Thấy bé quả nhiên ở đây, anh thu lại ánh nhìn, ánh mắt sắc bén liếc Sophie một cái, liền đi về phía Tiểu Long Dập, vươn hai tay, trên

gương mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười cứng chiều ôn hòa, thanh âm trầm thấp ôn nhu: “Allen.”

“Ba.”

Tiểu Long Dập nhìn thấy Long Tư Hạo đột nhiên xuất hiện, trong lòng cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng nhiều hơn là vui sướng, bé nhìn anh gọi một tiếng, liền đứng lên chạy chậm về phía Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo cũng cong người bế bé lên: “Allen rời nhà chú Lăng lúc nào vậy?”

Tiểu Long Dập cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn nhăn lại: “Là ngày hôm qua.”

Tiểu Long Dập không nói với ba mình, bé bị kẻ thần bí bắt đi, nhưng bé không nói cũng có nguyên nhân riêng.

Long Tư Hạo đương nhiên biết Tiểu Long Dập bị kẻ thần bí mang đi, thấy bé không nói thật với mình, trong lòng anh tuy nghi hoặc, nhưng tạm thời không hỏi ra.

Tiểu Long Dập người tuy nhỏ, nhưng thông minh trầm ổn nội liễm hơn bạn bè cùng tuổi nhiều.

Tâm tư cẩn thận của bé không phải ai cũng đoán được.

Sophie ở bên cạnh thấy Long Tư Hạo hỏi Tiểu Long Dập khi nào rời khỏi nhà Lăng Hàn Dạ, cô có chút khẩn trương xiết chặt hai tay, hai mắt nhìn Tiểu Long Dập, sợ trẻ người non dạ nói sai điều gì.

Thấy Tiểu Long Dập không nói gì, cô lúc này mới yên tâm, nhưng lại cảm thấy nghi hoặc, vì sao Tiểu Long Dập không nhân cơ hội cáo

trạng cô?

Càng khiến cô cảm thấy kỳ quái chính là Long Tur Hạo thấy Allen xuất hiện ở đây, vì sao anh không hề kinh ngạc?

Không phải anh nên hỏi người hôm qua mang Allen khỏi Lăng gia có quan hệ gì với cô không sao?

Anh có thể tìm được đến đây, nhất định đã điều tra chuyện này.

Trong lòng cô bắt đầu kích động, tuy ngày hôm qua kẻ thần bí kia hóa trang thành nữ hầu mang Allen đi, nhưng Long Tur Hạo hôm nay nhìn thấy Allen ở cùng cô, đương nhiên phải hoài nghi cô và người hôm qua giả thành nữ hầu kia là một.

Cho dù Allen không nói, anh cũng sẽ hoài nghi chuyện này.

Vậy sao anh bình tĩnh đến thế? Vì sao anh như chưa từng xảy ra chuyện gì?

Hai ba con họ làm việc đều khiến người ta không đoán ra, cũng không theo lẽ thường, lớn làm việc làm cho người ta sờ không được suy nghĩ, nhỏ cũng không khác là bao.

Nhưng Long Tur Hạo càng làm như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, trong lòng cô càng sợ hãi.

Trầm Thi Vi ngồi trên sô pha thấy Long Tur Hạo đột nhiên đến đây cũng vô cùng kinh ngạc, nhất là nhìn thấy anh và Tiểu Long Dập thoạt nhìn cảm tình phụ tử rất tốt, trong lòng bà vừa nghi hoặc lại có chút khiếp sợ.

Cô nhìn Sophie nhíu mày không biết đang nghĩ gì, ngẩng đầu nhìn

hướng về phía Long Tur Hạo: “Tur Hạo, sao cậu đột nhiên tới đây?”

Long Tur Hạo thả Tiểu Long Dập xuống, ánh mắt ôn nhu nhìn bé: “Allen, lên lầu trước đi.”

Tiểu Long Dập gật đầu, ngoan ngoãn lên lầu.

Sau khi Tiểu Long Dập lên lầu, đôi mắt sâu thẳm của Long Tur Hạo híp lại, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía Sophie: “Cô cũng lên đi, tôi có lời muốn nói với aunt.”

“Em...”

Sophie sợ Long Tur Hạo nói gì với mẹ mình, không muốn đi lên.

Long Tur Hạo thấy cô đứng im, hơi híp mắt, thanh âm trầm thấp: “Lát nữa tôi lên đó tìm cô.”

Sophie thấy Long Tur Hạo nói chuyện với mình khách khí như vậy, cô hơi kinh ngạc, hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần có chút không dám tin nhìn anh, ánh mắt cô mang theo vui sướng, liên tục đáp: “Được được, giờ em lên lầu đây, em chờ anh.”

Dứt lời, cô liền xoay người lên lầu, trên mặt mang theo nụ cười vui sướng.

Sau khi Sophie lên lầu, Long Tur Hạo mới ngồi xuống sofa.

Anh mới vừa ngồi xuống, Sarah liền đi tới, hỏi anh muốn uống gì không, anh cũng bảo Sarah lui xuống trước, không muốn gì cả.

“Aunt đến thành phố K từ bao giờ thế?” Nhìn thấy Trầm Thi Vi, ánh mắt Long Tur Hạo sâu như đầm nước, kẻ khác đoán không ra.

Trầm Thi Vi khí chất tao nhã ngời ngấn trên sô pha, trong mắt mang theo ánh nhìn cao quý, đoán không ra đã làm bà ngoại, trên mặt vẫn giữ nụ cười khéo léo: “Ngày hôm qua, Tur Hạo hôm nay tới là đến thăm Allen?”

Long Tur Hạo không trả lời câu hỏi của Trầm Thi Vi, mà là híp mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn bà, gọng gàng dứt khoát hỏi: “Aunt hôm nay lại đến gặp Hiếu Hiếu?”

“Hiếu Hiếu?” Trầm Thi Vi từ đầu có chút nghi hoặc, lập tức liền ra: “Tur Hạo nói Hiếu Hiếu là chỉ Lê tiểu thư?”

Không đợi Long Tur Hạo trả lời, bà lại tiếp tục nói: “Đúng, hôm nay tôi đã gặp cô ấy.”

Nghe vậy, đôi mắt Long Tur Hạo xẹt qua một tia lệ khí, bàn tay xiết chặt vài phần, ánh mắt sắc bén nhìn bà: “Aunt đến gặp Hiếu Hiếu làm gì?”

Trầm Thi Vi thấy sắc mặt Long Tur Hạo có chút lạnh lẽo, ánh mắt nhìn bà cũng mang theo chút ẩn nhẫn tức giận, bà khẽ nhíu mày: “Tur Hạo là tới khởi binh vấn tội? Cô ấy đối với Tur Hạo nặng đến thế sao, có thể khiến Tur Hạo tự mình tới tìm ta khởi binh vấn tội?”

Gương mặt tuấn mỹ của Long Tur Hạo thần sắc lạnh lùng, ánh mắt thâm trầm nhìn bà: “Aunt chỉ cần nói cho cháu biết ngài nói gì với Hiếu Hiếu là được.”

Trầm Thi Vi thấy Long Tur Hạo lần nữa kiên trì muốn biết mục đích bà đến tìm Lê Hiếu Mạn, lúc này bà mới nói: “Tur Hạo, ta đi tìm cô ấy cũng không có ác ý gì, ta chỉ hy vọng cô ấy có thể tiếp nhận Allen.”

Long Tur Hạo bởi vì lời nói của bà, đôi mắt đen như mực nheo lại, ánh mắt hiện lên một mặt lệ khí, ánh mắt sắc bén như kiếm nhìn bà: “Dì bảo Hiểu Hiểu tiếp nhận Allen? Dì cho Hiểu Hiểu biết Allen tồn tại?”

Anh một mực giấu diếm chuyện này, không muốn Hiểu Hiểu của anh biết, chính là sợ sau khi cô biết trong lòng sẽ có khúc mắc.

Bọn họ thật vất vả mới có hôm nay, anh rất sợ Hiểu Hiểu của anh sẽ vì Allen tồn tại mà hiểu lầm khúc mắc với mình.

Cho nên trước khi tìm được căn cứ chính xác, anh không cho phép bất luận kẻ nào nhắc tới Allen trước mặt cô.

Trầm Thi Vi thấy Long Tur Hạo thần sắc âm trầm xuống vài phần, nhíu mày, ngữ khí ôn hòa nói: “Ta còn chưa nói với cô ấy chuyện Allen, cậu không cần khẩn trương.”

Dừng lại một lát, bà lại hỏi: “Tur Hạo, đêm nay cậu đến tìm aunt, không chỉ là vì hỏi ta nói gì với vị Lê tiểu thư kia chứ?”

Long Tur Hạo không định tiếp tục gạt Trầm Thi Vi, trầm giọng hỏi: “Aunt chẳng lẽ chưa từng hoài nghi quan hệ giữa mình và Hiểu Hiểu à?”

Trầm Thi Vi nghe anh nói vậy, liền nhớ tới ngạc nhiên khi lần đầu tiên gặp Lê Hiểu Mạn năm năm trước, lúc đó dáng vẻ họ có vài phần giống nhau, nhưng bọn họ chẳng ai nghĩ sâu xa vào chuyện này.

Đối với hiểu biết của bà về Long Tur Hạo, anh tuyệt đối không sẽ không vô duyên vô cớ nói như vậy, trừ khi thật sự có chuyện gì.

Anh nhất định là ám chỉ bà điều gì đó.

Nghĩ đến lời Long Tư Hạo nói, còn cả cảm giác thân thiết khi bà nhìn thấy Lê Hiếu Mạn, cùng với khi nhìn thấy Lê Hiếu Mạn thương tâm, trong lòng bà bỗng dưng thấy đau lòng, trong lòng bà đã có đáp án về quan hệ giữa mình và Lê Hiếu Mạn.

Trên mặt bà lộ ra biểu tình khiếp sợ, ánh mắt mang theo kinh ngạc và không dám tin nhìn Long Tư Hạo, bởi vì quá mức kinh ngạc nên đứng bật dậy: “Cô ấy... Cô ấy là con gái dì?”

Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Trần Thi Vi, Long Tư Hạo trong lòng vẫn có chút kính nể với bà, bà không hổ là nữ chủ nhân của gia tộc Knox, năng lực phản ứng nhanh hơn rất nhiều người.

Anh không ngờ anh mới chỉ gợi ý một chút, bà đã có thể nghĩ đến quan hệ giữa mình và Hiếu Hiếu của anh.

Anh khẽ mím môi: “Aunt không hổ là nữ chủ nhân của gia tộc Knox.”

Lời này của anh không thể nghi ngờ chính là thừa nhận Trần Thi Vi đã đoán đúng, Lê Hiếu Mạn chính là con gái bà.

Trần Thi Vi thấy anh không phủ nhận lời mình nói, bà khiếp sợ không thôi nhìn anh: “Cô ấy... Cô ấy thật sự là con gái dì? Điều này sao có thể? Con gái dì đã chết, cô ấy sao có thể là con gái dì được?”

Long Tư Hạo tuy trước kia đã điều tra quan hệ giữa Trần Thi Vi và Lê Hiếu Mạn, nhưng cũng không rõ lắm chuyện Trần Thi Vi nghĩ con gái mình đã chết, lúc này nghe bà nói như vậy, anh cũng kinh ngạc nhìn bà: “Aunt sao lại nghĩ con gái mình đã chết?”

Sau khi anh điều tra ra quan hệ giữa Trần Thi Vi và Lê Hiếu Mạn là mẹ con, anh còn nghĩ tới nguyên nhân vì sao Trần Thi Vi không cần

con gái là Lê Hiếu Mạn mà gả cho gia tộc Knox.

Thấy Long Tư Hạo hỏi, Trần Thi Vi có chút suy sụp ngồi trên sô pha, đôi mắt lộ ra vẻ bi thương.

Chương 813: Cha của Hiểu Hiểu là ai (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bà ấy bi thương nói: “Lúc dì mang thai con bé dì còn chưa kết hôn, lúc ấy Thẩm gia là danh môn ở thành phố K, bởi vì dì có bầu trước khi lập gia đình, nên cha của dì đã ép dì phải phá thai, nhưng dì không muốn bỏ đứa bé này, vì vậy dì đã kiên trì sinh con bé ra, nhưng con bé chỉ sống được một tháng thì chết, chính miệng cha dì đã nói chuyện này cho dì biết, sau đó trong lúc thương tâm dì đã đi Pháp, rồi quen biết Knox cha của Sophie.”

Long Tư Hạo nghe bà nói xong, anh hơi híp mắt lại, hơi nhú mày lại hỏi: “Aunt có thể nói cho cháu biết cha của Hiểu Hiểu là ai không?”

Thẩm Thi Vi nhú chặt mày lại, bà dẫn hồi tưởng lại chuyện hai mươi mấy năm trước bà đã yêu sâu đậm một đàn ông và phát sinh tình 1 đêm với người đó ở trong đầu.

Bà và người đàn ông kia quen biết nhau ở trong một tiệc rượu.

Người đàn ông kia họ Long, gọi là Long Quân Triệt, là con nuôi của người nắm quyền Long thị Long Đăng Thiên.

Sau đó bà mới biết người phụ nữ mà người đàn ông kia yêu tên là Long Nhã Tâm, là em gái không có liên hệ máu mủ với ông ta.

Nhưng sau khi em gái Long Nhã Tâm của ông ta gả cho Hoắc Thần Phong Đại thiếu gia của Hoắc thị, ông ta liền mất tích.

Hơn nữa ông ta mất tích là mất tích hơn mấy năm trời.

Trong mấy năm ông ta mất tích kia, bà vẫn luôn tìm kiếm tin tức của ông ta, bà đặt toàn bộ trọng tâm ở trên người ông ta, sau đó có một ngày, bà nhận được một cú điện thoại, người trong điện thoại nói cho bà biết ông ta ở nơi nào, cũng bảo bà đi tìm ông ta.

Lúc bà đến tìm ông ta, ý thức của ông ta đã trở nên mơ hồ, uống rất say.

Lúc bà chăm sóc cho ông ta, thì ông ta cưỡng ép rồi xảy ra tình một đêm với bà.

Bởi vì khi bà tỉnh lại đã nghe ông ấy luôn miệng gọi tên Long Nhã Tâm, vì vậy bà không đợi ông ta tỉnh lại đã rời đi.

Sau này bà cũng không gặp lại ông ta nữa.

Bởi vì bà biết ông đã yêu sâu đậm một người phụ nữ khác, vì vậy sau khi phát sinh tình một đêm với ông ra rồi mang thai, lúc ấy vô luận cha bà tra hỏi bà như thế nào, bà cũng không nói cho cha bà biết, cha của đứa bé là ai.

Bởi vì đây là đứa con của bà và Long Quân Triệt, vì vậy cho dù chưa lập gia đình, nhưng bà vẫn kiên trì sinh con gái ra.

Nhưng trong tháng ở cữ, thân thể của bà rất yếu ớt, bà không có năng lực tự mình chăm sóc cho con gái, nên lúc ấy con gái của bà được được một bảo mẫu cao cấp(*) mà gia đình bà thuê tên là Lê Tố Phương chăm sóc.

(*) Từ gốc là月嫂 dịch hán việt là nguyệt tẩu, công việc chủ yếu là

chăm sóc bà mẹ và trẻ sơ sinh, chăm sóc trẻ sơ sinh chiếm 80% và chăm sóc bà mẹ chiếm 20% dịch vụ. Nguyệt tẩu được coi là người giúp việc gia đình cao cấp, khác với các nhân viên chăm sóc trẻ bình thường. Công việc bình thường của nguyệt tẩu là bảo mẫu, y tá, chuyên gia dinh dưỡng, đầu bếp, người giữ trẻ, làm vệ sinh cho trẻ. Thời gian của dịch vụ nguyệt tẩu thường là 24 giờ (thời gian làm việc thực tế có hiệu lực là 18 giờ), và hầu hết các nguyệt tẩu đều cung cấp dịch vụ cho khách hàng tại nhà. Để cho dễ hiểu thì mình sẽ thay từ nguyệt tẩu bằng từ bảo mẫu cao cấp.

Nhưng một tháng sau, cha của bà nói cho bà biết, con gái của bà đã chết, mà người phụ nữ tên là Lê Tố Phương làm bảo mẫu cao cấp ở nhà bà cũng biến mất.

Khoảng thời gian khi biết con gái mình đã qua đời, cả người bà đều như đã hỏng mất, mỗi ngày đều truy đuổi cha bà là con gái của bà đã chết như thế nào, được an táng ở đâu, nhưng cha bà lại không chịu nói cho bà biết, chỉ nói với bà là con gái của bà đã được hỏa táng.

Khoảng thời gian khi bà mang thai, và sau khi mất đi đứa con, bà vẫn luôn tìm kiếm Long quân Triệt, nhưng không tìm được ông ta.

Trước khi gặp phải Long Quân Triệt, bà không tin vào trên đời này có chuyện yêu từ cái nhìn đầu tiên, nhưng sau khi nhìn thấy ông ấy, bà đã tin.

Vì vậy khi Long Tư Hạo bước vào gia tộc Knox, bà nghe thấy anh nói mình họ Long, bởi vì liên quan đến Long Quân Triệt, nên bà đặc biệt chiếu cố cho Long Tư Hạo, chiếu cố anh giống như một người mẹ chiếu cố cho con mình vậy.

Long Tư Hạo thấy Thẩm Thi Vi nhíu chặt mày lại, vẻ mặt bi thương không biết đang suy nghĩ gì, anh thâm trầm nhìn bà, trầm giọng nói:

“Những gì nên biết thì aunt đều đã biết, nếu như aunt còn làm tổn thương Hiếu Hiếu nữa, thì cũng đừng trách cháu không khách khí với aunt.”

Bởi vì những lời này của anh mà Thẩm Thi Vi hoàn hồn lại, bà áy náy nhìn Long Tư Hạo: “Tư Hạo, cháu yên tâm, con bé là con gái của dì, dì sẽ không lại làm tổn thương con bé đâu, dì sẽ đích thân đi nói xin lỗi với con bé, cầu xin sự tha thứ của con bé.”

Chương 814: Cha của Hiếu Hiếu là ai (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi Thẩm Thi Vi biết Lê Hiếu Mạn chính là con gái của mình, khoảng khắc này trong lòng bà vô cùng mừng rỡ và kích động, nhưng bà vừa nghĩ tới chuyện năm năm trước mình đã làm hại Lê Hiếu Mạn thương tâm như vậy, trong lòng bà lại cảm thấy vô cùng áy náy và tự trách.

Bà sợ Lê Hiếu Mạn sẽ không tha thứ cho bà.

Khó trách ngày hôm qua lúc bà nói mình tên là Thẩm Thi Vi, cô lại có phản ứng lớn như vậy, vừa nhớ tới ánh mắt tố cáo mà tràn đầy bi thương kia, bà lại cảm thấy đau lòng tự trách vừa then lại vừa hận, hận đến nỗi không thể cho tự mình một cái tát.

Tại sao bà lại có thể làm tổn thương con gái ruột của mình như vậy.

Long Tư Hạo thấy trong mắt Thẩm Thi Vi tràn đầy áy náy và tự trách, thì anh biết bà sẽ không lại làm tổn thương đến Hiếu Hiếu của anh nữa, như vậy là anh có thể an tâm rồi.

Nhớ lại hoàn cảnh lúc mình ở gia tộc Knox, Thẩm Thi Vi luôn chiếu cố mình, Long Tư Hạo hơi cau mày lại, thái độ của anh với bà tương đối tôn kính: “Cháu hy vọng aunt đừng nên gấp gáp, từ từ để cho Hiếu Hiếu có thể tha thứ cho dì và tiếp nhận dì, dì đã làm tổn thương Hiếu Hiếu, nên cô ấy không thể tha thứ cho dì trong một sớm một chiều được. Còn nữa, về chuyện liên quan tới Allen, cháu hy vọng

aunt có thể giữ bí mật, tạm thời đừng nên để cho Hiếu Hiếu biết sự tồn tại của Allen.”

Thẩm Thi Vi ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, bà cau mày hỏi: “Vậy cháu định như an trí cho Allen thế nào? Giấy không gói được lửa, rồi con bé cũng sẽ biết được sự tồn tại của Allen.”

Bây giờ bà đã biết Lê Hiếu Mạn là con gái của mình, nên trong lòng bà cũng lo lắng cho Lê Hiếu Mạn, sợ khi cô biết được sự tồn tại của tiểu Long Dập thì cô sẽ thương tâm.

Đối với con gái Lê Hiếu Mạn này, bây giờ bà cực kỳ áy náy và tự trách, trong lòng bà cảm thấy vô cùng có lỗi với cô.

Bà không chăm sóc cho cô một ngày nào, không cho cô được tình thương của một người mẹ, không thật sự yêu thương cô thật tốt, mà ngược lại còn làm cô tổn thương.

Bây giờ bà rất muốn quỳ xuống trước mặt cô, cầu xin sự tha thứ của cô.

Bà sẽ không làm cô tổn thương nữa, cũng sẽ không để cho Sophie đưa con gái khác của bà đến làm tổn thương cô nữa.

Nhưng tiểu Long Dập lại là một vấn đề rất lớn rất khó khăn.

Bà không ngờ rằng hai chị em các cô lại yêu cùng một người đàn ông.

Long Tư Hạo thâm thúy nhìn Thẩm Thi Vi, anh trầm giọng nói: “Cháu sẽ tự xử lý tốt chuyện của Allen.”

“Vậy thì tốt.” Bây giờ trái tim của Thẩm Thi Vi hoàn toàn nghiêng về

phía Lê Hiểu Mạn, bà nhìn Long Tur Hạo rồi gật đầu với anh, sau đó lại chăm chú nhìn anh hỏi: “Tur Hạo, cháu nói thật cho aunt biết, cháu có yêu Sophie hay không?”

“Không.” Long Tur Hạo không chút suy tính, anh trả lời vô cùng dứt khoát.

Thẩm Thi Vi thấy anh trả lời dứt khoát như vậy, bà nhìn anh rồi gật đầu mỉm cười: “Được, cháu hãy cứ yêu thương chăm sóc Hiểu Hiểu cho thật tốt, còn về Sophie, dì sẽ khuyên con bé buông tha cho cháu, dì sẽ không cho phép con bé làm những chuyện khiến cháu và Hiểu Hiểu bị tổn thương nữa, cháu có thể nói cho dì biết tất cả mọi chuyện liên quan đến Hiểu Hiểu không? Cha mẹ nuôi của con bé là ai?”

Long Tur Hạo thấy bà hỏi tới cái này, anh hơi cau mày lại, rồi mới nói cho bà biết: “Cha nuôi của Hiểu Hiểu tên là Hạ Thanh Vinh, mẹ nuôi của cô ấy tên là Lê Tố Phương.”

“Cái gì? Mẹ nuôi của con bé tên là Lê Tố Phương?” Thẩm Thi Vi kinh ngạc nhìn Long Tur Hạo: “Tur Hạo, cháu chắc chắn mẹ nuôi của con bé tên là Lê Tố Phương?”

Làm sao lại trùng hợp như vậy? Lê Tố Phương là bảo mẫu cao cấp đã từng chăm sóc cho bà trong tháng ở cũ, thế nào mà lại thành mẹ nuôi của con gái bà?

Chẳng lẽ năm đó Lê Tố Phương và cha của bà đã thông đồng với nhau, Lê Tố Phương ôm con gái của bà đi, cha của bà liền nhân cơ hội nói với bà là, con gái của bà và Long Quân Triệt đã chết?

Long Tur Hạo nhìn vẻ mặt của Thẩm Thi Vi tràn đầy kinh ngạc, anh cảm thấy có chuyện kỳ lạ, anh chăm chú nhìn bà hỏi: “Làm sao? Aunt biết Lê Tố Phương?”

Thẩm Thi Vi nhìn Long Tư Hạo bằng ánh mắt phức tạp: “Người đó chính là bảo mẫu cao cấp đã chăm sóc cho dì trong thán ở cũ, năm đó sau khi dì sinh con ra, thân thể của dì vẫn luôn yếu ớt, bà ấy là người chăm sóc cho dì và con gái của dì, dì không ngờ rằng vậy mà bà ấy lại ôm con gái của dì đi.”

Long Tư Hạo nghe thấy Thẩm Thi Vi nói Lê Tố Phương là bảo mẫu cao cấp chăm sóc cho bà trong thán ở cũ, trong lòng anh cũng rất kinh ngạc, anh vẫn luôn cảm thấy Lê Tố Phương là một người phụ nữ chất phác, có đức hạnh tốt, lại không nghĩ rằng vậy mà bà ấy lại ôm con gái của người khác đi.

Rốt cuộc thì năm đó đã xảy ra chuyện gì, tại sao Lê Tố Phương lại ôm Hiếu Hiếu đi rồi mang cô trở về nuôi dưỡng?

Thẩm Thi Vi vừa nghĩ tới chuyện con gái Lê Hiếu Mạn của mình bị Lê Tố Phương ôm đi rồi nuôi dưỡng, làm hại bà và con gái chia lìa nhiều năm như vậy, khiến cho bà thương tâm nhiều năm như vậy, trong lòng dần tràn đầy oán hận với Lê Tố Phương.

Bà ngẩng đầu lên nhìn về phía Long Tư Hạo, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng: “Tư Hạo, Lê Tố Phương ở nơi nào, dì phải đi hỏi tại sao bà ta lại lén lút ôm con gái của dì đi?”

Long Tư Hạo nhíu mày lại, anh âm trầm nhìn Thẩm Thi Vi, trầm giọng nói: “bà ấy đã chết rồi.”

“Bà... bà ấy đã chết?” Thẩm Thi Vi kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo, vẻ mặt không dám tin: “Bà ấy chết lúc nào? Chết như thế nào?”

“Năm năm trước.”

Chương 815: Chất vấn, làm thế nào có bầu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo chỉ nói cho Thẩm Thi Vi biết là Lê Tố Phương đã chết từ năm năm trước, chứ không nói cho bà biết là bà ấy đã chết như thế nào, anh vẫn đang điều tra chuyện Lê Tố Phương bị người ta giết chết, nhưng vẫn không có kết quả.

“Vậy cha nuôi của con bé vẫn còn sao?” vẻ mặt của Thẩm Thi Vi cực kỳ phức tạp, Lê Tố Phương chết, vậy bà chỉ có thể đi tìm cha nuôi Hạ Thanh Vinh của Lê Hiểu Mạn, bà muốn hỏi tại sao vợ chồng bọn họ lại có thể lén lút ôm con gái của bà đi như vậy?

Long Tur Hạo thu hồi lại suy nghĩ, anh thâm thúy nhìn Thẩm Thi Vi: “Ông ấy vẫn còn sống.”

Dừng lại, rồi Long Tur Hạo lại cau mày nói: “Aunt có thể nói cho cháu biết là Sophie đã nói với dì như thế nào về chuyện của Allen hay không?”

Anh hiểu tính cách của Sophie, cô nhất định sẽ nói cho mẹ của mình, tiểu Long Dập là con trai của bọn họ, vì vậy anh muốn biết Sophie đã nói như thế nào.

Thấy anh hỏi tới, Thẩm Thi Vi nhớ tới những lời Sophie dùng để thuyết phục mình, bà không biết phải nói thế nào với anh.

“Sophie nói Allen là con trai của con bé và cháu.”

Long Tư Hạo nhíu chặt mày lại: “Điều này là không thể nào.”

Dứt lời, anh trầm ngâm trong chốc lát, rồi lại thâm trầm nhìn về phía Thẩm Thi Vi lần nữa: “Hy vọng aunt có thể chăm sóc kỹ cho Allen, thằng bé là cháu ngoại của dì.”

Trong lời này của anh có chứa hàm ý, nhưng Thẩm Thi Vi nhất thời không nghe được.

Long Tư Hạo nói với bà xong rồi trực tiếp lên tầng, anh đi đến phòng của Sophie.

Sophie vẫn đang đợi anh, thấy anh đi vào, tự nhiên là trong lòng cô ta rất cao hứng.

“Tur Hạo.”

Long Tư Hạo ngồi xuống trong phòng cô ta, rồi bảo cô ta đóng cửa phòng lại.

Sau khi Sophie đóng cửa phòng ngủ lại, trái tim của cô ta không ngừng nhảy nhót.

“Tur Hạo, anh... anh muốn nói gì với em sao?” cô ta đi tới trước mặt Long Tư Hạo rồi đứng yên ở đó, ánh mắt cô ta nhìn anh ngậm đầy ý cười.

Long Tư Hạo lãnh đạm nhìn cô ta, trầm giọng hỏi: “Cô sinh Allen lúc nào?”

Sophie không nghĩ tới câu nói đầu tiên của Long Tư Hạo lại là hỏi cái này, cô ta giật mình: “Em... Tur Hạo, Allen năm tuổi, đương nhiên là

em sinh thẳng bé vào năm năm trước.”

Long Tur Hạo trầm mặt xuống, ánh mắt càng ngày càng lạnh lẽo: “Nói rõ ràng ngày tháng năm sinh cho tôi biết, còn nữa, là ai đỡ đẻ cho cô, sinh ở bệnh viện nào.”

Bây giờ, sắc mặt của Long Tur Hạo lạnh lẽo đến dọa người, Sophie nhìn anh mà trong lòng bắt đầu hơi khẩn trương.

Cô ta siết chặt hai tay: “Tur Hạo, anh hỏi như vậy là có ý gì? Anh không tin Allen là con trai của chúng ta?”

Long Tur Hạo đứng lên, đi đến trước mặt Sophie, anh nhìn chăm chăm vào cô ta: “Vậy cô nói cho tôi biết, làm thế nào mà cô mang thai Allen được?”

Sophie cúi đầu xuống, dáng vẻ rất ngượng ngùng: “Em... em...”

Long Tur Hạo thấy cô ta ấp a ấp úng, muốn nói lại thôi, anh nhìn chăm chăm vào cô ta, khẽ nở nụ cười nhạt: “Làm sao, không nói ra được?”

Sophie nhìn khuôn mặt anh tuấn của Long Tur Hạo, cô ta cắn chặt môi dưới, chuyện gì cô ta cũng đã làm, chỉ nói mà thôi, có cái gì mà không nói được.

Sau đó, cô ta nói cho anh biết tiểu Long Dập ra đời như thế nào, cô ta nói với Thẩm Thi Vi như thế nào, thì nói với Long Tur Hạo như thế đấy.

Sau khi nghe xong, ánh mắt của Long Tur Hạo sâu như đại dương mênh mông vậy, làm người ta nhìn không thấu, anh khẽ mân môi mỏng: “Theo như cô nói, vậy thì Allen thật sự là con trai của chúng

ta?”

Anh đặt tay lên đầu vai của cô ta: “Vi đạt được mục đích mà không chừa thủ đoạn nào, Sophie, cô thật sự đã làm tôi nhìn với cặp mắt khác xưa rồi, còn có chuyện gì mà cô không dám làm nữa không?”

Ánh mắt tràn đầy thất vọng của anh khiến Sophie cảm thấy kinh hoàng, cô ta cúi đầu xuống, hốc mắt dần đỏ lên, nước mắt không ngừng chảy xuống: “Tur Hạo, là bởi vì em quá yêu anh, quá mong muốn có con với anh, vì vậy em mới làm ra chuyện như vậy, em biết cách làm của anh sẽ khiến anh không thể nào tiếp thụ nổi, em quá...”

Nói đến đây, cô ta nâng đôi mắt ngấn lệ lên nhìn về phía Long Tur Hạo: “Tur Hạo, anh nói em hèn hạ cũng được, vô sỉ cũng được, tóm lại, Allen đúng là con trai của chúng ta, bây giờ anh không muốn nhận Allen về cũng không sao, mẹ con chúng em có thể chờ, hôm nay anh không nhận, thì một ngày nào đó anh sẽ nhận.”

Long Tur Hạo nặng nề nhìn cô ta: “Cô thật sự hy vọng tôi sẽ đón Allen về?”

Ánh mắt của Sophie chợt lóe lên, cô ta mông lung nhìn anh bằng đôi mắt ngấn lệ, nhưng không lên tiếng.

Ánh mắt của Sophie chợt lóe lên, cô ta mông lung nhìn anh bằng đôi mắt ngấn lệ, nhưng không lên tiếng.

Long Tur Hạo nhìn chằm chằm vào cô ta: “Tại sao trước đây phải giả trang thành Elsa?”

“Em muốn hấp dẫn sự chú ý của anh, nếu như em không giả trang thành Elsa, với dáng vẻ của em, anh nhất định sẽ khinh thường mà bỏ qua em, Tur Hạo, em biết mình đã làm rất nhiều chuyện sai lầm,

thế nhưng em làm vậy cũng bởi vì em yêu anh, anh có biết hay không, đứng trơ mắt nhìn anh yêu Lê Hiếu Mạn như vậy, em ghen tị biết bao nhiêu đau lòng như thế nào, thế nên em mới có thể bất chấp tất cả cũng phải đoạt lại anh.”

Chương 816: Đẻ thường hay là đẻ mổ? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt của Long Tư Hạo dần trở nên thâm thúy, trong lòng không bởi vì cô ta thổ lộ tiếng lòng mà kích thích chút gợn sóng nào, anh giơ tay lên, ngón tay thon dài khẽ vén tóc cô ta, khẽ nở nụ cười sâu không lường được: “Vậy cô nói cho tôi biết, Allen là đẻ thường hay là đẻ mổ (c-section)?”

Động tác của anh ta cực kỳ dịu dàng, Sophie hơi thụ sủng nhược kinh, cô ta khẽ giật mình nhìn anh: “Vâng... đẻ... đẻ thường.”

Long Tư Hạo nhìn cô ta chăm chú: “Cô chắc chắn.”

Sophie gật đầu: “Là đẻ thường.”

“Được.” Long Tư Hạo hơi cong môi dưới, thâm trầm liếc nhìn cô ta: “Người áo đen đột nhiên tập kích tôi ngày hôm đó là ai?”

Chuyện anh hỏi chính là chuyện ngày hôm đó lúc anh đến Hồng Hoa Uyển, người thần bí tập kích sau lưng anh là ai.

Sophie thấy anh hỏi tới người thần bí, cô ta chớp mắt liên hồi, cúi đầu xuống nói: “Tur Hạo, em không nhận biết người kia.”

Long Tư Hạo ngẫm thâm ý nhìn cô ta: “Cô và anh ta là một cùng phe, sao cô lại không nhận biết anh ta? Anh ta giúp cô mang Allen về từ nhà của Dạ Hàn?”

Sophie vẫn luôn cúi đầu, cô ta đang suy nghĩ phải giải thích với anh thế nào.

“Sophie.”

Giọng nói trầm thấp của Long Tur Hạo bay vào trong tai cô ta, không mang theo sự lạnh lẽo, hơn nữa còn gọi tên tiếng anh của cô ta, điều này không khỏi khiến Sophie nhớ lại khoảng thời gian lúc bọn họ ở gia tộc Knox, anh luôn gọi tên tiếng Anh của cô ta, không biết bắt đầu từ lúc nào, anh vẫn gọi cô ta là Sophie, nhưng giọng điệu đã trở nên lạnh lùng hơn.

Sophie nâng tầm mắt lên, đối diện với ánh mắt tràn đầy thất vọng của anh.

Long Tur Hạo đặt hai tay lên đầu vai của cô ta lần nữa, đôi mắt u tối như bầu trời đêm nhìn chăm chăm vào cô ta: “Tôi muốn nghe nói thật.”

Sophie cúi đầu xuống suy nghĩ kỹ lại, rồi mới lên tiếng: “Tur Hạo, em nói thật, em thật sự không nhận biết người kia, mỗi lần anh ta xuất hiện cũng sẽ đều mang mặt nạ ma quái, em cũng không biết tại sao anh ta lại giúp em, có rất nhiều chuyện đều là anh ta dạy em phải làm thế nào, nhưng em thật không biết anh ta là ai.”

Long Tur Hạo nhìn cô ta thật sâu, thấy lúc cô ta nói những lời này không giống như là đang nói láo, anh hơi cụp mi mắt xuống: “Tôi cần phải trở về.”

Nghe thấy anh nói phải đi về, Sophie buồn bã nhìn anh: “Anh không ở lại bồi Allen sao?”

Long Tư Hạo không đáp lại cô ta, mà xoay người đi thẳng ra khỏi phòng của cô ta.

Sophie thấy anh rời khỏi phòng, trong lòng đã không còn kinh hoàng như vừa nãy nữa, cô ta không ngờ rằng Long Tư Hạo sẽ bình tĩnh như vậy, rốt cuộc là anh có tin lời của cô ta nói hay không?

Cô ta đi ra ngoài, thấy Long Tư Hạo vẫn chưa rời đi, mà đi vào phòng của tiểu Long Dập.

Tiểu Long Dập đang đọc một quyển sách dành cho thiếu nhi, thấy Long Tư Hạo đi vào, bé đặt sách xuống, đứng lên rồi mỉm cười nhìn anh: “Daddy.”

Long Tư Hạo đến gần tiểu Long Dập, rồi ngồi xuống ở bên cạnh bé: “Allen, tại sao con không nói thật với cha chuyện con bị người ta uy hiếp ở nhà chú Lăng?”

“Con...” Tiểu Long Dập cúi đầu nhỏ xuống: “Con xin lỗi.”

Thấy tiểu Long Dập nhận sai, Long Tư Hạo không hề muốn trách cứ bé, anh dịu dàng nhìn bé, đưa tay ra sờ đầu nhỏ của bé: “Sau này không được phép không nói thật với cha nữa, con muốn trở về với cha không?”

Tiểu Long Dập ngược mắt lên nhìn anh, bé khẽ lắc lắc đầu nhỏ, thần sắc kiên định: “Daddy, con tạm thời không muốn trở về với cha, con muốn ở nơi này.”

Long Tư Hạo nghi hoặc nhìn bé: “Tại sao?”

Tiểu Long Dập dò xét hỏi: “Con có thể tạm thời không nói cho cha biết nguyên nhân không?”

Long Tư Hạo chăm chú nhìn tiểu Long Dập, sau khi nhìn bé chăm chú một lúc lâu, anh mới cong môi cười nói: “Được, cha sẽ tôn trọng quyết định của Allen, tuy nhiên, cha sẽ không để cho con đợi ở chỗ này quá lâu đâu, vậy cha trở về đây.”

“Vâng.” Tiểu Long Dập mỉm cười chào tạm biệt anh: “Daddy đi thông thả.”

Long Tư Hạo tự nhận là mình có thể nhìn thấu được tâm tư của rất nhiều người, nhưng anh lại nhìn không thấu được tâm tư của tiểu Long Dập, anh không không nghĩ ra lý do mà bé không trở về với anh là gì.

Nhưng bé không nói, anh cũng không ép hỏi, anh cảm thấy tuy bé còn nhỏ tuổi, nhưng cách làm việc đã rất có chừng mực.

Long Tư Hạo xuống phòng khách dưới tầng nói mấy câu nói với Thẩm Thi Vi, rồi rời đi.

Sau khi Long Tư Hạo rời đi, Thẩm Thi Vi ngồi ở trên ghế sa lon trong đại sảnh để suy nghĩ về mọi chuyện, rồi bà mới đi lên tầng, trực tiếp đi đến phòng của tiểu Long Dập.

Sophie cũng đang ở trong phòng của tiểu Long Dập, cô ta đang khom người hỏi tiểu Long Dập cái gì đó, thấy Thẩm Thi Vi đi vào, cô ta vội đứng lên không hỏi gì nữa.

Chương 817: Đẻ thường hay là đẻ mổ? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thẩm Thi Vi liếc nhìn Sophie, rồi nhìn về phía tiểu Long Dập, ánh mắt và biểu tình đều hết sức dịu dàng và thân thiện: “Allen, bà ngoại có lời muốn nói mẹ con, con đi ngủ sớm đi, lát nữa bà ngoại sẽ tới bồi con.”

“Vâng ạ!” Tiểu Long Dập nhìn thái độ của Thẩm Thi Vi với bé rất hiền hòa, bé gật đầu rồi lễ phép mỉm cười: “Bà ngoại ngủ ngon.”

Thẩm Thi Vi cũng dịu dàng cười đáp lại, càng nhìn tiểu Long Dập càng thấy thích: “Allen ngủ ngon.”

Nói với tiểu Long Dập xong, bà lại nhìn về phía Sophie đứng ở bên cạnh: “Sophie, con đến phòng của mẹ, mẹ có lời muốn nói với con.”

“Allen ngủ ngon.” Sophie hơi nghi ngờ về hành động Thẩm Thi Vi gọi cô ta vào phòng bà, cô ta mỉm cười nói với tiểu Long Dập xong, rồi ra khỏi phòng của bé đi theo Thẩm Thi Vi vào trong phòng của bà.

Sau khi đi vào trong phòng, Thẩm Thi Vi ngồi trên ghế sa lon ở trong phòng của bà.

Lúc này, nụ cười trên mặt bà đã tiêu tan, vẻ mặt uy nghiêm, thấy Sophie đi vào, bà lạnh lùng nói một câu đóng cửa lại.

Từ lúc đi vào nhìn thấy biểu tình của mẹ mình, Sophie đã cảm thấy

chuyện có gì đó không đúng, sau khi cô ta xoay người đóng cửa phòng, thì lại xoay người đi về phía Thẩm Thi Vi.

“Mẹ, mẹ muốn nói với con chuyện gì?”

Cô ta ngậm ý cười nhìn Thẩm Thi Vi, giọng điệu nũng nịu.

Sau đó, cô ta chuẩn bị đi đến ngòi xuống bên cạnh Thẩm Thi Vi, liền bị Thẩm Thi Vi chặn lại.

“Đứng lại, con cứ đứng ở đó đi.”

Sophie đứng yên tại chỗ, nụ cười trên mặt khế cứng đờ, cô ta ủy khuất và không hiểu gì nhìn vẻ mặt uy nghiêm, toàn thân lộ ra khí lạnh của Thẩm Thi Vi: “Mẹ, mẹ sao vậy? Sao đột nhiên mẹ lại lạnh lùng với con như vậy?”

Thẩm Thi Vi ngẩng đầu lên nghiêm lãnh nhìn cô ta, rồi bà cau mày lại, giọng nói rõ ràng xen lẫn sự ra lệnh: “Sophie, con buông tha cho Tư Hạo đi, sau này con không được phép nhớ tới Tư Hạo nữa, càng không được phép lại đi làm ra những chuyện phá hư tình cảm của Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn nữa.”

“Mẹ, mẹ đang nói gì vậy?” Sophie thấy mẹ của mình đột nhiên thay đổi lập trường, cô ta kinh ngạc lại không dám tin nhìn bà, trong lòng vô cùng nghi ngờ.

Tại sao mẹ của cô ta lại nói như vậy?

Lúc ở tầng dưới, Tư Hạo và mẹ của cô ta đã nói gì, chẳng lẽ Tư Hạo nhờ mẹ của cô ta tới khuyên cô ta buông tha cho anh sao?

Đôi mắt nâu của cô ta thoáng vẻ đau buồn, cũng lóe lên một tia

không phục và tức giận.

Cô ta hơi thờ phì phò nhìn Thẩm Thi Vi, giọng điệu không vui: “Mẹ, có phải là Tư Hạo nhờ mẹ tới bảo con buông tha anh ấy hay không? Mẹ, mẹ là mẹ ruột của con, tại sao mẹ lại có thể bảo con buông tha cho người đàn ông con yêu được? Con yêu Tư Hạo đã không phải là ngày một ngày hai, con sẽ không từ bỏ anh ấy.”

Thẩm Thi Vi nhìn Sophie, sắc mặt của bà dần lạnh xuống: “Không phải con nói chỉ cần Tư Hạo nhận Allen trở về là đủ rồi sao, con không cần cậu ấy cho con bất kỳ danh phận nào hay sao?”

“Con...”

Sophie bị Thẩm Thi Vi hỏi mà hơi á khẩu không trả lời được, cô ta đang muốn tìm lý do để nói qua loa lấy lệ với Thẩm Thi Vi, giọng nói nghiêm lãnh mang theo ý ra lệnh của Thẩm Thi Vi lại vang lên.

“Sophie, con nói từ bỏ Tư Hạo đều là đang dối gạt mẹ?”

Ánh mắt của Thẩm Thi Vi quá mức sắc bén, Sophie không dám nhìn thẳng vào bà mà cúi đầu xuống: “Con... con...”

Thẩm Thi Vi biết cô con gái này của mình không nói thật với mình, bà nhíu chặt mày lại: “Sophie, mẹ mặc kệ con yêu Tư Hạo nhiều như thế nào, con cũng phải từ bỏ cậu ấy, trên đời này không phải chỉ có mình Tư Hạo là người đàn ông, ngoài Tư Hạo ra, con có rất nhiều lựa chọn.”

Sophie thấy thái độ của mẹ mình càng ngày càng cứng rắn, cô ta càng không hiểu gì nhìn bà, hai tay buông thõng bên người siết chặt lại, cô ta tức giận hỏi: “Tại sao? Mẹ, tại sao mẹ lại đột nhiên muốn con từ bỏ Tư Hạo? Trước đây mẹ không nói như vậy? Mẹ nói hạnh

phúc của con chính là hạnh phúc của mẹ, chỉ có cùng chung một chỗ với Tư Hạo con mới cảm thấy hạnh phúc, mẹ bảo con từ bỏ Tư Hạo chính là tước đoạt hạnh phúc của con, mẹ muốn con từ bỏ Tư Hạo, vậy thì mẹ phải cho con một lý do hợp lý mới được.”

Ánh mắt Thẩm Thi Vi nhìn cô ta dần trở nên nghiêm nghị: “Cậu ấy là chồng của chị con.”

“Cái gì? Anh rể? Anh rể nào?”

Bởi vì lời của bà mà Sophie khẽ giật mình, cô ta kinh ngạc trợn to hai mắt: “Mẹ, mẹ đang nói cái gì vậy? Cái gì mà anh rể? Sao Tư Hạo lại biến thành anh rể của con được?”

Thấy vẻ mặt nghi hoặc và không hiểu gì của Sophie, Thẩm Thi Vi vốn không muốn nói cho cô ta biết Lê Hiểu Mạn là chị của cô ta, nhưng bà suy nghĩ lại, dù sao thì sớm muộn gì cô ta cũng phải biết, không bằng để để cô ta biết sớm hơn.

Bà chỉ hy vọng cô ta có thể nhìn vào phân thượng Lê Hiểu Mạn là chị của cô ta, đừng làm những chuyện làm tổn thương tới Lê Hiểu Mạn nữa.

Sau khi hạ quyết tâm, bà ngẩng đầu lên nhìn về phía Sophie, khẽ buông lỏng hai hàng lông mày, biểu tình trên mặt dần nhu hòa lại: “Sophie, có chuyện mẹ phải nói cho con biết, Lê Hiểu Mạn con bé... con bé là chị của con.”

Nghe vậy, vẻ mặt của Sophie tràn đầy khiếp sợ, cô ta như không phản ứng kịp, sững sờ nhìn mẹ mình một lúc, rồi mới không dám tin hỏi: “Mẹ, mẹ nói Lê Hiểu Mạn là chị của con? Điều này sao có thể? Con không tin đâu.”

Chương 818: Cậu ấy là anh rể của con

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ và không tin của cô ta, vẻ mặt của Thẩm Thi Vi dần trở nên nghiêm túc: “Mẹ cũng là mới biết Lê Hiểu Mạn là con gái ruột của mẹ, là chị ruột cùng mẹ khác cha của con.”

Sophie thấy mẹ của mình vẫn nói như vậy, cô ta vừa tức giận lại vừa không tin lắc đầu: “Không thể nào, không thể nào, tuyệt đối không thể nào, tại sao cô ta có thể là con gái ruột của mẹ được? Tại sao Lê Hiểu Mạn có thể là chị của con được? Mẹ, vì để con từ bỏ Tư Hạo, vì để cho con không cướp Tư Hạo từ chỗ Lê Hiểu Mạn nữa, nên mẹ lừa gạt con như vậy sao? Con không tin Lê Hiểu Mạn là con gái của mẹ, không tin cô ta là chị của con, con không tin...”

Lúc này tâm trạng của cô ta hơi kích động, cô ta liên tục hét lên không tin.

Khi người mà mình căm ghét đột nhiên biến thành chị ruột của mình, loại cảm thụ này khó có thể dùng lời để diễn tả được.

Sophie không tiếp thụ nổi Lê Hiểu Mạn mà cô ta hận lâu như vậy lại biến thành chị của cô ta.

Bắt đầu từ ngày cô ta biết người mà Long Tư Hạo yêu là Lê Hiểu Mạn, cô ta đã hận Lê Hiểu Mạn hận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể khiến cho cô chết không có chỗ chôn.

Bởi vì sự tồn tại của cô, nên Tư Hạo mà cô ta yêu không yêu cô ta, vì vậy cô ta cực kỳ căm ghét cô.

Cô ta không thể nào tiếp nhận được người phụ nữ mà cô ta căm ghét lại có bất kỳ quan hệ gì với cô ta.

So sánh với Sophie đang không ngừng kích động, thì thái độ của Thẩm Thi Vi tương đối bình tĩnh, bà nhìn cô ta bằng ánh mắt phức tạp: “Sophie, mẹ biết trong lúc nhất thời con khó mà tiếp nhận nổi, nhưng cái này là sự thật, Lê Hiếu Mạn chính là chị ruột của con.”

Sophie vẫn không tin nhìn Thẩm Thi Vi, không vui hét lên: “Con vẫn không tin, cho tới bây giờ mẹ cũng chỉ có một đứa con gái là con, Lê Hiếu Mạn không thể nào là con gái của mẹ được, con đã điều tra cô ta, mẹ cô ta tên là Lê Tố Phương, cha tên là Hạ Thanh Vinh, cô ta và mẹ không có bất kỳ quan hệ nào cả.”

Nghe Sophie nói cô ta đã từng điều tra Lê Hiếu Mạn, Thẩm Thi Vi nhìn cô ta, vẻ mặt dần lạnh đi: “Lê Tố Phương chỉ là mẹ nuôi của Hiếu Hiếu, bà ấy đã từng là bảo mẫu cao cấp chăm sóc cho mẹ và chị con, nhưng mẹ không ngờ rằng, bà ấy vậy mà lại lén lút ôm con gái Hiếu Hiếu của mẹ đi.”

Vừa nhắc tới Lê Tố Phương, Thẩm Thi Vi đã siết chặt hai tay, ánh mắt tràn đầy hận ý với bà ấy.

Nếu không phải là bà ấy ôm Lê Hiếu Mạn đi, thì mẹ con các bà cũng sẽ không chia lìa nhiều năm như vậy, gặp nhau cũng không thể nhận nhau, bà lại còn làm cô thương tổn.

“Hiếu Hiếu? Mẹ, mẹ lại gọi Lê Hiếu Mạn là Hiếu Hiếu?” chuyện Thẩm Thi Vi thân mật gọi Lê Hiếu Mạn là Hiếu Hiếu đã chọc giận Sophie.

Cô ta đỏ mắt nhìn Thẩm Thi Vi, cả giận nói: “Mẹ, cho tới bây giờ cũng chỉ có mình con là con gái của mẹ, con là con gái duy nhất của mẹ, Lê Hiếu Mạn không phải, mẹ là nữ chủ nhân của gia tộc Knox, thân phận của Lê Hiếu Mạn cực kỳ đê tiện, cô ta không có tư cách làm con gái của mẹ, cô ta không phải là con gái của mẹ, cô ta không phải...”

Sophie gân cổ lên gầm thét, rõ ràng là không nhận người chị Lê Hiếu Mạn này.

Nhìn Sophie gân cổ hét toáng lên, Thẩm Thi Vi đứng lên, bà cũng tức giận nhìn về phía Sophie: “Sophie, con muốn đánh thức Allen sao? Con muốn cho Allen biết con vẫn luôn làm tổn thương dì ruột của thằng bé sao?”

“Dì ruột?”

Nghe thấy Thẩm Thi Vi nhắc tới tiểu Long Dập, Sophie lại nghĩ đến chuyện, nếu như Lê Hiếu Mạn thật sự là chị cùng mẹ khác cha của cô ta, vậy cô ta không phải là dì nhỏ của tiểu Long Dập hay sao?

Không, cô ta không cần có bất kỳ quan hệ gì với Lê Hiếu Mạn, cô ta tuyệt đối sẽ không nhận Lê Hiếu Mạn là chị của cô ta.

Cô ta không muốn là dì nhỏ của Long Dập, cô ta phải làm mẹ ruột của bé.

Cô ta đỏ mắt nhìn chăm chăm vào Thẩm Thi Vi, kiên quyết hét lên: “Mẹ, con không tin Lê Hiếu Mạn là chị của con, con không tin, con sẽ không từ bỏ Tư Hạo, tuyệt đối sẽ không từ bỏ, con sẽ đoạt lại anh ấy từ trong tay của con tiện nhân Lê Hiếu Mạn kia.”

“Sophie...”

Sophie mắng Lê Hiếu Mạn là tiện nhân đã chọc giận Thẩm Thi Vi, bà lạnh mặt xuống rống to tên của cô ta lên, rồi tiến lên, nâng tay lên cho Sophie một cái tát.

“Bốp!”

Một tiếng tát thanh thúy đột ngột vang lên, làm cho Sophie đang kích động bình tĩnh lại.

Cô ta bị Thẩm Thi Vi tát một cái quay đầu đi chỗ khác, cô ta đưa tay lên sờ vào nửa bên mặt bị đánh đau kia, giận đỏ hai mắt lại không dám tin nhìn Thẩm Thi Vi, nước mắt dần rơi xuống, cô ta nức nở nói: “Mẹ, mẹ đánh con, mẹ lại đánh con, vì Lê Hiếu Mạn đó, rốt cuộc mẹ lại đánh con? Đây là thứ hai lần, mẹ vì Lê Hiếu Mạn mà đánh con.”

Sophie nghĩ tới chuyện năm năm trước, cũng bởi vì Lê Hiếu Mạn mà mẹ cô ta cho cô ta một cái tát không giải thích được, trong lòng cô ta lại tiếp tục hận Lê Hiếu Mạn hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Cô ta đoạt người đàn ông mà cô ta yêu chưa nói, còn muốn cướp mẹ của cô ta đi, cô ta hận cô ta hận cô, hận chết cô.

Chương 819: Anh có bằng chứng phán đoán không?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sophie thề nhất định sẽ không bỏ qua cho Lê Hiểu Mạn, tuyệt đối không.

Thẩm Thi Vi tức giận nhìn Sophie, sau đó đưa tay lên cho cô ta một bạt tai, tuy trong lòng đau con gái nhưng một cái tát này cần phải đánh.

Bà tức giận nhìn Sophie: “Sophie, mẹ đánh con oan sao? Hiểu Hiểu là chị gái của con nhưng con làm gì với nó hả? Chỉ bằng chuyện con muốn cướp người đàn ông nói yêu thì con đã không đúng rồi, còn nữa, nếu còn để cho mẹ nghe thấy con mắng Hiểu Hiểu là tiện nhân, mẹ...”

“Mẹ...” Sophie không chờ bà nói xong liền tức giận khóc lớn: “Sao mẹ không công bằng như thế? Tư Hạo vốn yêu con, là cô ta đoạt Tư Hạo đi, con chỉ cướp thứ của con về mà thôi, con mới là con gái mẹ, mẹ lại giúp cô ta mà không giúp con?”

Thẩm Thi Vi tức giận trừng cô ta, ánh mắt sắc bén: “Sophie, con muốn mẹ nói bao nhiêu lần nữa hả? Hiểu Hiểu là chị của con.”

“Chị, chị...” Sophie khóc nhìn mẹ mình, trong mắt đầy hận ý: “Dù cô ta là chị của con vậy cũng là cô ta nhường cho con, vì sao con lại phải nhường cô ta? Mẹ quá bất công rồi, sao mẹ có thể vì cô ta mà bắt con buông tha cho Tư Hạo? Con sẽ không buông tay, dù có chết

cũng không.”

“Sophie, con đừng quá tùy hứng nữa.”

Thẩm Thi Vi tức giận nhìn Sophie, trong lòng càng cảm thấy áy náy với Lê Hiếu Mạn, là bà làm hư Sophie, mới để cho con bé trở nên tùy hứng như hiện tại.

Sở dĩ bà cưng chiều Sophie như vậy là vì muốn đời hết tình yêu dành cho Lê Hiếu Mạn lên người con bé.

Nhiều năm qua bà chưa làm tròn trách nhiệm một người làm mẹ.

Bà then với con gái, cho nên hiện tại bà chỉ muốn bồi thường cho cô, tình yêu của cô, bà sẽ không để cho bất cứ ai cướp đi kể cả Sophie.

“Con tùy hứng?” trong mắt Sophie lộ vẻ thất vọng nhìn mẹ mình, khóc nức nở: “Mẹ, cho tới giờ mẹ chưa từng nói con như vậy, mẹ không thích con, mẹ không thích con nữa rồi...”

Sophie nói xong liền khóc lóc rời khỏi phòng Thẩm Thi Vi.

“Sophie...”

Thẩm Thi Vi muốn đuổi theo thì Sophie đã chạy về phòng mình đóng cửa lại.

“Cái gì mà chị chứ, con mới không tin, không tin, Lê Hiếu Mạn tôi mới không tin cô là chị tôi, tôi sẽ không nhận cô, cô muốn tôi buông tha cho Tư Hạo, cô nằm mơ đi, tôi có chết cũng không buông tay khỏi Tư Hạo.”

Sophie ở trong phòng của mình vừa khóc vừa kêu, vừa đập bễ đồ

đạp.

ở bên ngoài cửa phòng, Thẩm Thi Vi nghe tiếng đồ bị đập vỡ, bà gõ cửa gọi một tiếng: “Sophie”.

Sophie ở trong phòng không chịu mở cửa, bà ở ngoài chỉ có thể thờ dài sao đó xoay người đi về phòng Long Dập.

Bà nhẹ nhàng đẩy cửa vào, thấy Long Dập ngủ rất an ổn bà mới nhẹ nhàng đóng cửa xoay người rời đi.

Hiện tại Sophie đang tức giận, bà chỉ có thể chờ con gái hết giận mới có thể qua khuyên.

Bà định ngày mai đi khuyên Sophie nhưng chờ bà tới gõ cửa lần nữa thì không còn thấy Sophie đâu.

Đoán Sophie có thể đi tìm Lê Hiểu Mạn, bà để người giúp việc Sara chiếu cố Long Dập, còn mình lập tức tới phòng làm việc của Lê Hiểu Mạn, vừa đi vừa gọi cho Long Tư Hạo.

Đúng như Thẩm Thi Vi đoán, từ sáng Sophie đã chạy tới phòng làm việc của Lê Hiểu Mạn, lúc này đang đứng trong văn phòng của cô.

“Sophie tiểu thư, hôm nay đột nhiên cô tới phòng làm việc của tôi nói với tôi sẽ không buông tay Tư Hạo, cô có ý gì đây? Tuyên chiến với tôi sao? Hay là muốn khiến tôi ngọt ngào? Cô biến mất lâu như vậy tôi còn tưởng cô không còn sống trên đời này đấy, không nghĩ tới vậy mà cô còn sống, cô thật làm cho tôi cảm thấy ngoài ý muốn.”

“Cô...” Sophie nheo mắt tức giận và hận ý nhìn người Lê Hiểu Mạn đang ngồi ngay ngắn sau bàn làm việc, sắc mặt tự nhiên, cô ta cả giận nói: “Lê Hiểu Mạn, người đáng chết là cô, là cô cướp Tư Hạo đi

không nói, còn muốn cướp cả mẹ tôi,tôi...”

“đợi một chút.”

Lê Hiểu Mạn không chờ Sophie nói xong đã ngắt lời cô ta, trong mắt đầy lạnh nhạt, khóe môi nở nụ cười làm cho người ta đoán không ra: “Tiểu thư Sophie, Tư Hạo không phải là của cô, anh ấy là của tôi, là ông xã hợp pháp của tôi, mời cô đừng mở miệng một tiếng là của cô, tôi nghe mà không thoải mái, còn có, từ khi nào tôi nói muốn cướp mẹ của cô, cô có bằng chứng sao?”

Sophie nhìn Lê Hiểu Mạn từ đầu đến cuối vẫn ngồi nghiêm túc sau bàn làm việc, ánh mắt thâm ý, trong lòng đầy ghen tỵ và phẫn hận.

Cô càng bình tĩnh càng duy trì sự tao nhã thì cô ta càng tức giận.

Bộ dạng bình tĩnh và tao nhã của cô làm cho cô ta cảm thấy e ngại, hiện tại Lê Hiểu Mạn khiến cho cô ta nhìn khôn thấu, cảm xúc của cô không biểu hiện trên mặt, nhưng cô càng như thế cô ta càng không nắm bắt được.

Sophie tức giận xiết chặt hai tay: “Lê Hiểu Mạn, có phải cô đã biết quan hệ của mẹ tôi và cô rồi không? Cho nên cô nói cho Tư Hạo để Tư Hạo nói cho mẹ tôi biết cô là con gái của bà, để bà tới khuyên tôi buông tha cho Tư Hạo?”

Vốn Lê Hiểu Mạn không biết Long Tư Hạo đã đi tìm Thẩm Thi Vi, nghe Sophie nói vậy cô chẳng những biết Long Tư Hạo đi tìm Thẩm Thi Vi mà chuyện cô là con gái của bà ấy cũng nói luôn, cũng hiểu vì sao hôm nay Sophie tới tìm cô.

Từ lời nói của cô ta, Lê Hiểu Mạn không khó để đoán nhất định Thẩm Thi Vi vì biết cô là con gái của bà ấy nên để Sophie buông tha Tư

Hạo.

Trong lòng cô có chút ngoài ý muốn, cô không nghĩ tới Thẩm Thi Vi thế mà lại giúp cô, mà không giúp Sophie.

Che đi cảm xúc phức tạp trong lòng, cô nhúu mày nhìn Sophie đang tức giận, khóe môi nhếch lên nụ cười yếu ớt, giọng nói ôn hòa không nghe ra vui giận: “tiểu thư Sophie, hôm nay cô chạy tới tìm tôi là có mục đích gì?”

Nhìn Lê Hiểu Mạn cười nhẹ, Sophie thu liễm mấy phần tức giận, nheo mắt nhìn cô lạnh lùng cười: “Lê Hiểu Mạn tôi tới nói cho cô biết, tôi sẽ không buông tay Tư Hạo, lại càng không để cô cướp mẹ tôi đi, một ngày nào đó tôi sẽ cho cô mất đi tất cả những thứ cô để ý.”

Lê Hiểu Mạn lạnh nhạt nói: “Nói xong rồi hả?”

Cô không chờ Sophie nói xong liền chỉ ra cửa: “Nói xong thì có thể đi, tôi còn làm việc, hơn nữa còn rất bận, không có thừa thời gian để nói chuyện phiếm với một kẻ điên.”

“Cô dám nói tôi điên?”

Sophie chỉ tay vào mình, tức giận đỏ cả mắt, ánh mắt sắc bén nhìn Lê Hiểu Mạn: “Lê Hiểu Mạn, cô chờ đó, tôi sẽ không bỏ qua cho cô.”

Căn bản Lê Hiểu Mạn mặc kệ Sophie, cô cầm văn kiện trên bàn làm việc hoàn toàn xem cô ta như tàng hình.

Sophie thấy Lê Hiểu Mạn không để ý tới mình thì kìm nén bụng giận không phát tác ra ngoài.

“Lê Hiểu Mạn, thân phận cô đê tiện, căn bản không xứng làm

con gái của mẹ, càng không xứng với Tư Hạo, trên đời này chỉ có tôi mới xứng với anh ấy, anh ấy phải kế thừa toàn bộ gia tộc Nox của ba tôi, ba tôi sẽ không để cho anh ấy sống cùng cô, cô muốn cùng anh ấy nắm tay nhau cả đời, cô nằm mơ đi.”

Chương 820: Đây gọi là đánh đòn phủ đầu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe cô ta nói lời này, Lê Hiểu Mạn vẫn nhu cũ chuyên tâm vào văn kiện trong tay mình, không hề có phản ứng gì.

Sophie thấy vậy tức giận không chịu được, ánh mắt cô ta hung ác, xông lên cầm văn kiện trong tay Lê Hiểu Mạn sau đó cầm lên đánh cô.

Nhưng cô ta còn chưa đánh tới thì đã bị Lê Hiểu Mạn bắt được cổ tay.

Lúc cô ta kinh ngạc thì Lê Hiểu Mạn lạnh lùng cầm văn kiện trong tay cô ta đánh vào mặt cô ta.

“A...”

Bị văn kiện đánh cho một cái vào mặt, Sophie thét chói tai nghiêng mặt sang bên cạnh.

Lập tức cô ta giận đỏ cả mắt, ánh mắt đầy hận ý nhìn Lê Hiểu Mạn: “Cô dám đánh tôi?”

Lê Hiểu Mạn nhếch môi cười: “Cái này gọi là đánh đòn phủ đầu, cô không ra tay với tôi thì sao tôi ra tay với cô? Sophie, tôi sẽ không mặc cho người ta bắt nạt, nói cho cô biết, cô có dùng hết vốn liếng của mình cũng không thể cướp được Tư Hạo khỏi tay tôi, bởi vì trong

lòng chúng tôi có nhau.”

Dứt lời cô lạnh lùng gạt tay Sophie ra.

“A...”

Mà Sophie vì cô dùng sức gạt đi mà lùi ra sau mấy bước suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

Lê Hiếu Mạn lạnh lùng nhìn cô ta: “tiểu thư Sophie, hôm nay không đeo kính sao? Không dịch dung thành người khác nữa hả?”

Bởi vì lời này của cô mà Sophie hoảng hốt, hận ý nhìn cô: “Lê Hiếu Mạn, cô có ý gì?”

Lê Hiếu Mạn nhíu mày mang theo ý cười nhìn cô ta: “Tiểu thư Ngã Na, tôi có ý gì không phải cô rất rõ sao?”

Nghe cô nói ra hai chữ Lisa, Sophie mở to mắt kinh ngạc nhìn cô: “Cô... sao cô biết là tôi?”

Nhìn vẻ mặt chấn kinh của Sophie, Lê Hiếu Mạn nhếch môi, ánh mắt lợi hại nhìn cô t: “Cô nghĩ rằng tôi giống như trước đây không có mắt nhìn người vậy sao?”

Dứt lời cô vòng qua bàn làm việc, lạnh lùng cười: “Sophie, cô không cần nghĩ ai cũng ngu ngốc, cho dù cô có thay đổi dung mạo nhưng âm thanh và dáng người của cô vẫn không thay đổi, tính cách của cô càng không thay đổi, cô cho rằng làm thành mặt người khác để giả mạo làm tình nhân của Tư Hạo thì tôi sẽ hiểu làm Tư Hạo sao? cô cho là tốn tiền cho hai mẹ con kia thiết kế lên bỏ nhẫn kim cương vào túi quần Tư Hạo thì tôi sẽ vì chiếc nhẫn đó mà hiểu làm Tư Hạo sao? Cô thật đủ ngu ngốc, quá coi thường tình cảm và sự tín nhiệm của tôi

dành cho anh ấy rồi.”

Sophie phẫn hận: “Cô... Lê Hiếu Mạn, tôi không tin cô không hề ngại Tur Hạo và người đàn bà khác...”

Lê Hiếu Mạn cười cắt ngang cô ta: “Đương nhiên là tôi để ý nhưng tôi càng tin tưởng tình yêu của anh ấy dành cho tôi, ngoại trừ tôi ra anh ấy sẽ không yêu bất kì người đàn bà nào, lại càng không làm ra chuyện có lỗi với tôi, bởi vì anh ấy dùng cả tính mạng của mình để yêu tôi.”

Sophie nghe Lê Hiếu Mạn nói Long Tur Hạo dùng cả tính mạng của mình yêu cô thì trong lòng càng đau càng hận càng ghen tỵ.

Giờ phút này cô ta hận không thể để Lê Hiếu Mạn biến mất trên đời này, hận không thể thay Lê Hiếu Mạn nhận tình yêu của anh.

Cô ta xiết chặt tay, hung hăng trừng Lê Hiếu Mạn, giọng nói đầy ghen tỵ: “Lê Hiếu Mạn, Tur Hạo là của tôi, tôi nhất định đoạt lại anh ấy từ tay cô.”

Lê Hiếu Mạn cười nhìn cô ta, sau đó ngồi trở lại ghế làm việc.

“Lê Hiếu Mạn, tôi cũng không để cho mẹ nhận cô, tôi mới không tin cô là con gái của mẹ.”

Nghe cô ta nhắc tới Thẩm Thi Vi, Lê Hiếu Mạn chau mày, che đi cảm xúc phức tạp trong mắt, cô nheo mắt nhìn Sophie đang tức giận: “Tôi có Tur Hạo rồi, có con gái, tôi đã đủ hạnh phúc, còn phu nhân Thẩm có nguyện ý nhận tôi hay không đối với hạnh phúc của tôi chẳng ảnh hưởng gì.”

Sophie lạnh lùng nhìn cô: “Cô không cần thật sao?”

Lê Hiếu Mạn chẳng thèm để ý Sophie, không nói thêm một lời.

Mà Sophie thấy Lê Hiếu Mạn xem như cô ta không tồn tại, cô ta cũng muốn xông lên hung hăng dạy dỗ cô một trận.

Cô ta cảm thấy cô không để ý tới cô ta thì cô ta giống như con tôm nhãi nhép vậy.

Một lúc lâu sau, Lê Hiếu Mạn mới ngược mắt nhìn cô ta, thấy cô ta còn chưa đi thì mím môi cười: “Sao còn chưa đi? Muốn tôi mời cô uống café sao?”

Sophie cật lực áp chế giận dữ, ánh mắt chằm biếm nhìn cô: “Lê Hiếu Mạn, tôi nhất định làm cho cô vì sự tín nhiệm của mình mà hối hận.”

Lê Hiếu Mạn nheo mắt: “Lời này năm năm trước cô đã nói qua, cô muốn tôi hối hận phải không? Cô thả ngựa ra đi, ngược lại tôi rất muốn xem cô làm sao để tôi hối hận, được rồi, nên nói cô cũng đã nói, mời cô đi đi.”

“Cô...”

Sophie hung hăng trừng Lê Hiếu Mạn sau đó mới xoay người ra cửa, lúc cô ta kéo cửa ra ngoài thì thấy Thẩm Thi Vi vội vàng đi tới.

Trong mắt cô ta hiện lên không vui, nhíu mày nhìn Thẩm Thi Vi: “Mẹ, mẹ tới đây làm gì?”

Thẩm Thi Vi nhìn so, trực tiếp vào phòng, ánh mắt nhìn Lê Hiếu Mạn đang ngồi sau bàn làm việc, giọng nói ân cần: “Hiểu Hiểu, Sophie không nói lời gì khó nghe với con chứ?”

Lê Hiểu Mạn thấy Thẩm Thi Vi tới, vốn còn có chút kinh ngạc, sau khi nghe bà gọi Hiểu Hiểu, cô càng cảm thấy kinh ngạc hơn nhưng sự kinh ngạc của cô không bộc lộ ra mặt.

Cô đứng lên nhìn Thẩm Thi Vi cười nhẹ: “Phu nhân, sao bà tới đây?”

Thẩm Thi Vi thấy Lê Hiểu Mạn gọi mình là phu nhân đầy xa lạ, trong mắt quét xuống sự bi thương: “Hiểu Hiểu, con...”

Sophie ở bên cạnh thấy mẹ bi thương và thân thiết nhìn Lê Hiểu Mạn, trong lòng cô ta đầy tức giận, ghen tỵ và phẫn hận.

Cô ta giẫm chân đến bên cạnh Thẩm Thi Vi, nén giận không vui nhìn bà: “Mẹ, mẹ tới đây làm gì?”

Thẩm Thi Vi nhìn Sophie, sắc mặt nghiêm túc: “Sophie, đi về trước, mẹ có chuyện cần nói với chị con.”

Sophie nghe Thẩm Thi Vi nói Lê Hiểu Mạn là chị mình trong lòng cô ta cực kì bài xích và phẫn hận.

“Mẹ, cô ta không phải là chị của con, cô ta cũng không phải là con gái của mẹ, mẹ là phu nhân Knox cao cao tại thượng, thân phận cô ta đê tiện, căn bản không xứng...”

“sophie...”

Thẩm Thi Vi cực kì tức giận ngắt lời cô ta: “Lập tức giải thích cho Hiểu Hiểu.”

Sophie không dám tin chỉ vào mình, trong mắt đầy hận thù: “Mẹ... mẹ... mẹ để con giải thích với cô ta? Cô ta dựa vào đâu chứ?”

Sắc mặt Thẩm Thi Vi lạnh lùng, uy nghiêm, giọng nói đầy tức giận:
“Chỉ bằng con bé là chị của con, co không tôn trọng nó thì con nên
giải thích.”

Chương 821: Anh cũng nhớ bà xã như thế

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt Sophie hận ý nhìn Lê Hiếu Mạn vẫn cứ bình tĩnh như thế, lại nhìn Thẩm Thi Vi, trong mắt đầy lấp lánh nước mắt: “Mẹ, mẹ là người hiểu con nhất nhưng mà hiện tại vì một câu đó mà mẹ bắt con giải thích với Lê Hiếu Mạn, mẹ... con tuyệt đối không nhận lỗi với cô ta, cô ta không xứng.”

Dứt lời cô ta tức giận ùng ùng rời khỏi phòng Lê Hiếu Mạn.

“sophie... sophie...”

Thẩm Thi Vi thấy thế kêu lên nhưng cô ta vẫn không dừng chân, bà nhíu mày lập tức xoay người nhìn Lê Hiếu Mạn, trong mắt đầy áy náy: “Hiểu Hiểu, mẹ thay Sophie nhận lỗi với con, thật xin lỗi, là mẹ làm hư con bé.”

Bây giờ Lê Hiếu Mạn vẫn chưa tiếp nhận bà là mẹ cho nên trong lòng có chút ngăn cách, nhất là năm năm trước bà ấy vì con gái của mình là để cô rời khỏi Long Tư Hạo, từ đầu đến cuối nó vẫn là sợi dây buộc chặt lòng cô để cho cô không cách nào vui vẻ, không còn khúc mắc mà nhận người mẹ ruột này.

Cô đối với Thẩm Thi Vi vẫn rất lạnh nhạt nhưng cố duy trì lễ phép: “Phu nhân, bà không cần vì con gái của mình mà nhận lỗi với tôi, lời này của cô ta không ảnh hưởng gì đến tôi cả, hôm nay tôi hơi bận, chỉ sợ không có thời gian tiếp phu nhân, nếu bà không có chuyện gì

thì mời về cho.”

Thẩm Thi Vi thấy thái độ xa cách và khách khí của Lê Hiếu Mạn đối với mình thì hai mắt vẫn gắt gao nhìn cô: “Hiểu Hiểu, con đang trách mẹ sao?”&Lê Hiếu Mạn cười nhạt: “Phu nhân, chúng ta không quen nhau, tôi trách bà cái gì đây?”

Thái độ xa cách đó của Lê Hiếu Mạn làm Thẩm Thi Vi càng thêm á náy và tự trách.

Bà nhìn cô xin lỗi: “Hiểu Hiểu, năm năm trước mẹ không biết con là con gái mẹ, cho nên mới...”

Lê Hiếu Mạn che đi cảm xúc phức tạp trong mắt, tiếp lời bà: “Phu nhân, mặc kệ tôi có phải là con gái của bà hay không, bà vì con gái của mình mà đi tổn người người khác, bà cảm thấy có đúng không?”

Thẩm Thi Vi bị cô nói cho một câu á khẩu không trả lời được, càng thêm á náy: “Không đúng, Hiểu Hiểu, mẹ biết sai rồi, mặc kệ con có phải là con gái mẹ hay không mẹ cũng không nên vì Sophie mà đi tổn thương con, hiện tại mẹ nhận lỗi với con, hy vọng con có thể tha thứ cho mẹ.”

Dứt lời Thẩm Thi Vi đi tới trước người Lê Hiếu Mạn muốn vươn tay nắm tay cô lại bị cô né tránh.

Thấy vậy Thẩm Thi Vi mất mác, ánh mắt bi thương: “Hiểu Hiểu, con không chịu tha thứ cho mẹ sao?”

Lê Hiếu Mạn không nhìn Thẩm Thi Vi mà nghiêng đầu, hai mày nhíu lại: “Phu nhân, tha thứ hay không không phải là vấn đề của bà.”

“Hiểu Hiểu, mẹ biết hai mươi mấy năm qua mẹ chưa làm tròn trách

nhệm người mẹ, sau này mẹ sẽ bồi thường hết cho con, sẽ không để bất cứ ai tổn thương con, con yên tâm đi, mẹ sẽ không để Sophie phá hoại tình cảm của con và Tur Hạo, hiện tại con không muốn nhìn thấy mẹ, mấy ngày nữa mẹ trở lại thăm con, mẹ về trước.”

Thẩm Thi Vi nói xong nhìn Lê Hiểu Mạn một lúc mới xoay người đi thương rời khỏi phòng làm việc của cô.

Sau khi bà ấy rời đi, Lê Hiểu Mạn vô lực ngồi xuống ghế, cảm xúc đầy phức tạp, cô nhúu mày hoàn toàn không có tâm tư làm việc.

Bây giờ cô chỉ muốn đi tìm ông xã thân yêu Long Tur Hạo của cô, chỉ muốn nhào vào lòng anh, nghe tiếng tim đập của anh vì như thế cô mới có thể phân tâm mà trở nên yên ổn lại.

Thu hồi suy nghĩ, cô thu dọn bàn làm việc sau đó cầm túi xách đi ra cửa, lúc cô vừa kéo cửa thì bị kinh sợ.

“Tur... Tur Hạo...”

Cô mở to hai mắt kinh ngạc nhìn người đàn ông tuấn mỹ ngoài cửa.

Cô đang muốn đi tìm anh thì anh đã tới rồi, có phải tâm linh tương thông hay không.

Giờ phút này ngoại trừ vui vẻ thì chính là kích động và ngoài ý muốn.

Long Tur Hạo thấy anh vừa tới phòng thì cô đã mở cửa, trong lòng càng kinh ngạc còn có cả vui sướng.

Đôi mắt anh đầy ý cười: “Bà xã, có phải sớm đoán được anh sẽ tới cho nên đứng ở cửa chờ anh hay không?”

“Tur Hạo...” Lê Hiếu Mạn lắc đầu nhào vào lòng anh dịu dàng nói: “Em đang muốn đi tìm anh thì anh tới rồi.”

Lần đầu tiên Long Tur Hạo tới phòng làm việc của cô, đương nhiên làm cho không ít người ghé mắt nhìn.

Lúc này Lê Hiếu Mạn còn nhào vào lòng anh ôm chặt lấy anh làm cho đám nhân viên vô cùng kinh ngạc và ngoài ý muốn, cả đám đang ngồi ở bàn làm việc cùng nhau đứng lên nhìn về phòng làm việc của cô.

Vừa xem vừa cười vừa nghị luận.

“Nhìn người đàn ông đẹp trai chưa, tổng giám đốc Lê còn ôm anh ta, chẳng lẽ là vị hôn phu thần bí của tổng giám đốc Lê sao?” & “Ừ, thật sự rất đẹp trai, thật hâm mộ tổng giám, có một vị hôn phu vừa đẹp trai vừa có khí chất như vậy.”

“Trông anh ta thật quen mắt...”

...

Lê Hiếu Mạn nhào vào lòng anh thấy nhân viên đang ngó xem phòng làm việc của cô thì xấu hổ rời khỏi lồng ngực anh, sau đó kéo anh vào phòng mình, tiện thể đóng luôn cửa.

Sau đó Long Tur Hạo xoay người đặt cô dựa vào ván cửa, cúi đầu hôn cô.

Lê Hiếu Mạn ngăn người nửa giây sau đó hai tay mảnh khảnh ôm lấy cổ anh đáp lại nụ hôn triền miên của anh.

Nụ hôn kết thúc, Long Tur Hạo thâm sâu nhìn cô, khóe môi nở nụ

cười đầy cứng chiều, âm thanh khàn khàn vang lên: “Bà xã, có phải rất nhớ ông xã hay không?”

Lê Hiểu Mạn thờ phì phò, ánh mắt mềm mại nhìn anh gật đầu: “Rất nhớ.”

Cô không hề chối lời của anh làm cho anh càng vui vẻ, hai tay nâng mặt cô ánh mắt đầy nóng bỏng: “Anh cũng nhớ bà xã.”

Dứt lời anh lại cúi đầu hôn cô.

Hiện tại anh chỉ hôn cô một chút liền tách ra, cười nhìn cô: “Lúc này em định ra ngoài tìm anh sao?”

“Ừ.” Lê Hiểu Mạn gật đầu, nhíu mày: “Vừa rồi Thẩm phu nhân có tới đây.”

Long Tư Hạo nhìn cô nói: “Anh biết.”

“Anh biết?” Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh.

Long Tư Hạo ôm ngang cô lên đi đến ghế sofa ngồi xuống, sau đó để cô ngồi lên hai chân mình.

“Là bà ấy bảo anh tới tìm em, bà ấy nói có thể tâm tình của em sẽ không tốt để cho anh tới đây cùng em.”

Nghe vậy Lê Hiểu Mạn ngẩn người nhìn anh, ánh mắt có chút kinh ngạc: “Là bà ấy bảo anh tới sao?”

Giờ phút này cảm xúc của cô có chút phức tạp, Thẩm Thi Vi thế mà lại nghĩ đến tâm tình của cô không tốt mà gọi Tư Hạo tới tìm cô, cô thật sự không biết nên dùng tâm tình gì để đối mặt với bà ấy.

Tuy bà ấy là mẹ ruột của cô nhưng mà các cô chưa từng ở chung một ngày, đối với bà ấy cũng rất xa lạ, hơn nữa vì chuyện năm năm trước và ngày hôm qua mà trong lòng cô vẫn có khúc mắc.

Chương 822: Bắt cóc ở rừng cây ngoại ô thành phố

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thấy cô nhú mày, suy nghĩ phức tạp, anh vươn tay đặt lên mi tâm cô xoa xoa: “Hiểu Hiểu, em còn nhớ tới chuyện năm năm trước mẹ em vì Sophie mà tổn thương em đúng không?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn Long Tư Hạo sau đó dựa vào ngực anh, gắt gao ôm chặt anh: “Tur Hạo, em để ý không phải mỗi chuyện này.”

Long Tư Hạo dựa vào vào trán cô, duỗi tay vuốt tóc cô thăm dò hỏi: “Vậy em định nhận bà ấy sao?”

Lê Hiểu Mạn nhú chặt đầu long mày, hơi lắc đầu: “Tur Hạo, tạm thời em không biết, chuyện này phát sinh quá đột ngột, mẹ của Sophie đột nhiên biến thành mẹ ruột em, em...em chưa hoàn toàn tiếp nhận chuyện này.”

Long Tư Hạo dịu dàng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, từ từ sẽ tới, trước hết không cần gấp gáp nhận bà ấy.”

“Ừ.” Lê Hiểu Mạn gật đầu sau đó nhếch môi cười: “Ông xã, anh thật tốt.”

Anh không cần làm việc mà chạy tới đây cùng cô, trong lòng cô vô cùng cảm động và cảm thấy hạnh phúc.

Anh luôn dễ dàng đả động cô.

Long Tư Hạo cười hên lên trán cô một cái sau đó ánh mắt thâm tình mà nóng bỏng nhìn cô: “Nếu anh đã tốt như vậy rồi có phải bà xã nên khen thưởng anh cái gì không?”

Lê Hiểu Mạn ôm lấy cổ anh, tay kia vẽ vòng tròn trước ngực anh: “Đêm nay em để ông xã thị tẩm.”

Long Tư Hạo nắm lấy ngón tay không an phận của cô thưởng thức, ánh mắt ái muội nhìn cô lộ ra sự mê hoặc: “Hiện tại anh cứ muốn bà xã thị tẩm.”

Lê Hiểu Mạn đỏ mặt cúi đầu, hàng lông mi dài run rẩy: “Đây là văn phòng đấy.”

Long Tư Hạo đưa tay sờ lên người cô, âm thanh khàn khàn: “Nghe nói cảm giác thân thiết ở văn phòng không giống, bà xã có muốn cùng ông xã thử một chút không?”

Lê Hiểu Mạn duỗi tay dấm nhẹ lên ngực anh sau đó ngược mắt trừng anh một cái: “Em mới không cần.”

Bên ngoài phòng làm việc là nhân viên của cô, cô mới không cần ở trong này thân thiết với anh.&Không cho anh tiếp tục đốt lửa trên người mình, cô đẩy nhẹ anh ra sau đó cười vui vẻ nhìn anh: “Cảm ơn ông xã tới đây với em, hiện tại tâm tình em tốt nhiều rồi, vẫn còn việc phải làm.”

Long Tư Hạo ngồi ngay ngắn trên ghế sofa thâm sâu nhìn cô: “Bà xã dùng anh xong liền phải bỏ?”

Lê Hiểu Mạn ngồi xuống ghế làm việc của mình, nhướn mày cười với

Long Tur Hạo đang ngồi ở sofa: “Ông xã, đêm nay về nhà em thưởng anh sau, hiện tại em còn phải làm việc, còn có khách hàng vào gặp mặt nữa.”

Thấy Lê Hiểu Mạn ngồi xuống liền bận rộn, Long Tur Hạo dịu dàng cười: “Bà xã, ông xã em không thiếu nhất là tiền, ông xã nuôi nổi em, em hoàn toàn không cần vất vả như thế.”

“Đương nhiên em biết ông xã nuôi nổi em.” Lê Hiểu Mạn thâm tình nhìn anh, gương mặt nở nụ cười hạnh phúc: “Chính là em không thể cả ngày ăn không ngồi rồi, cái gì cũng không làm, em muốn làm nữ cường nhân tự lập, em muốn thể hiện giá trị của mình, em muốn để ông xã nhìn thấy thành tựu của em, muốn ông xã kiêu ngạo và tự hào vì em, em muốn cùng ông xã cùng nhau phấn đấu vì gia đình của chúng ta, không muốn một mình ông xã vất vả, tuy rằng ông xã có nhiều tiền nhưng em từ trước đến giờ đều không chi nhiều tiền.”

Nghe cô nói xong, Long Tur Hạo càng thưởng thức cô hơn, đôi mắt thâm thúy nhìn cô đầy tán thưởng: “Bà xã của anh chính là không giống người thường, có mộng tưởng, tuyệt vời, giá trị của bà xã anh thấy được đó là vinh dự của anh.”

Mỗi lần được Long Tur Hạo khen, Lê Hiểu Mạn cực kì có cảm giác thành tựu, dù là người phụ nữ nào cũng đều thích chồng mình tán thành và tán thưởng, cho nên cô cũng giống thế.

Cô không muốn là người đàn bà chỉ biết ăn cơm, ngủ và sinh con, cho nên cô vẫn luôn cố gắng.

Cô vẫn luôn thể hiện giá trị của mình, cô muốn để Long Tur Hạo nhìn người anh yêu không phải là người bình thường.

Nếu cô không có gì, khắp nơi cần anh che chở cô sợ có một ngày

anh sẽ chán ghét cô, sẽ cảm thấy mệt mỏi, cho nên cô vẫn luôn làm mình mạnh mẽ lên, cô muốn làm người đàn bà để anh yên tâm nhưng mãi mãi không bỏ được.

Cô nhướn mày nhìn anh cười vui vẻ: “Có thể gả cho ông xã cũng là vinh hạnh của em.”

Long Tư Hạo vốn định chờ cô đến lúc tan việc nhưng sau đó anh nhận được cuộc gọi khẩn cấp cho nên về công ty trước.

Hiện tại hàng ngày Lạc Thụy vẫn đưa tiểu Nghiên Nghiên đi học và ra về, Lăng Hàn Dạ gần đây vẫn chú ý đến Lâm Mạch Mạch cho nên chuyện công ty phần lớn anh phải tự mình xử lý, sẽ bận hơn trước kia.

Sau khi anh rời đi, Lê Hiểu Mạn mới tĩnh tâm làm việc đến hết giờ.

Cô dừng xe ở gara, sau khi cô đến cạnh xe lấy chìa khóa ra đang chuẩn bị ngồi vào thì bị một người đàn ông mặc áo gió màu đen đột nhiên xuất hiện, ra tay chuẩn xác dùng súng chĩa vào eo cô.

Nhận thấy được, Lê Hiểu Mạn quay đầu nhưng âm thanh của người đàn ông đằng sau lạnh lùng vang lên.

“Đừng lộn xộn, cũng đừng kêu cứu mạng, nếu không, tôi liền nổ súng.”

Âm thanh của người đàn ông đó làm Lê Hiểu Mạn cảm thấy quen thuộc, giống như lần trước khi cô và Long Tư Hạo chụp ảnh cưới đã xuất hiện trong phòng trang điểm uy hiếp không cho cô làm đám cưới với Long Tư Hạo.

Cô không hề sợ hãi, nhếch môi lãnh đạm nói: “Lại là anh, lần này lại

muốn gì đây?”

Dùng súng chìa vào eo cô đúng là người thần bí lần trước, hấn nhếch môi không đáp lại cô mà đoạt lấy chìa khóa trong tay cô, kéo cửa ra sau đó đẩy mạnh cô vào xe.

Sau đó hấn nhanh chóng nhảy lên cạnh ghế điều khiển, còn không để Lê Hiếu Mạn ngồi xong thì hấn chìa súng và ấn đường cô.

Gương mặt hấn đeo mặt nạ quý, ánh mắt tàn nhẫn nhìn cô, khước môi nở nụ cười thị huyết: “Lái xe, tôi bảo co lái đi đâu thì đến đó, nếu không tôi bắn nát đầu cô.”

Lê Hiếu Mạn nhìn hấn một cái sau đó khởi động xe.

Kẻ thần bí vẫn giữ một khoảng cách với cô, sau đó mới lạnh lùng nói: “Đến ngoại ô thành phố.”

Nghe vậy Lê Hiếu Mạn không nói gì mà lái xe thẳng đến ngoại ô thành phố.

Bởi vì trong tay hấn có súng vẫn chìa vào ấn đường của cô, tạm thời cô không thể hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Đến ngoại ô thì trời đã tối.

Kẻ thần bí để cô xuống xe sau đó đưa cô đến rừng cây.

Lê Hiếu Mạn vừa tiến vào rừng vậy thì biểu tình có chút không thích hợp, cô lại nhớ tới lần bắt cóc 15 năm trước.

Cô duỗi tay xoa mi tâm, ánh mắt sắc bén nhìn người thần bí: “Anh

dẫn tôi tới đây làm gì?”

Chương 823: Ác độc, muốn phá hủy cô

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Người thần bí lạnh lùng câu môi, bắt được cổ tay cô, đột nhiên dùng súng đập gáy cô, muốn đánh cô ngất.

Sau cổ truyền tới cảm giác vừa đau vừa tê dại, Lê Hiểu Mạn nhắm mắt, dứt khoát tương kế tựu kế té xỉu xuống đất.

Người thần bí nhìn cô té xuống đất, ác độc cười một tiếng, đưa tay tháo mặt nạ người trên mặt, lộ ra khuôn mặt Lê Hiểu Mạn không thể quen thuộc hơn nữa, mà môi anh ta nở nụ cười thâm độc hơn.

Lê Hiểu Mạn làm bộ hôn mê vì nằm dưới đất, nên cô chỉ có thể nhìn thấy ống quần người thần bí, không cách nào thấy mặt anh ta, cũng không biết dáng vẻ người thần bí thế nào.

Ánh mắt người thần bí lạnh lùng nhìn cô một hồi liền xoay người, lấy điện thoại ra gọi.

“Tôi đã mang cô tới rừng cây ngoại ô rồi, cô muốn làm gì, cô ta tạm thời không thể chết, cô hành hạ cô ta thế nào đều được, nhưng tuyệt đối không thể giết cô ta.”

Thanh âm người thần bí rất lạnh, mang theo nồng đậm cảnh cáo.

Lê Hiểu Mạn nằm dưới đất nghe lời người thần bí, suy đoán anh ta đang gọi cho ai, người thần bí cúp điện thoại, sau đó đeo mặt nạ, đi

tới bên người Lê Hiểu Mạn, ánh mắt hung ác nhìn cô, ôm cô đi về phía rừng cây.

Tới một căn nhà cũ nát anh ta mới dừng lại, ném Lê Hiểu Mạn vào trong nhà bần thủ.

Căn nhà thông gió bốn phía, diện tích chưa đủ 20 mét vuông, tường tróc ra mảng lớn, gạch ngói cũ, vừa nhìn liền biết có lịch sử mười mấy năm, chắc là nhà trước kia thôn dân xây tạm thời.

Trong phòng không có gì cả, bây giờ trời tối, tuy có ánh trăng chiếu vào, nhưng cũng không sáng lắm.

Người thần bí dường như đang đợi ai, sau khi ném Lê Hiểu Mạn vào trong nhà, liền đứng ở cửa, ngưng mắt nhìn phía trước.

Còn Lê Hiểu Mạn nằm trong nhà một mực duy trì cảnh giác, cô hé mắt nhìn người thần bí đứng ở cửa, đầu ngón tay cô thừa dịp anh ta không chú ý, chậm rãi đưa vào túi xách lấy ra gậy giật điện kiểu son môi cô cố ý mua phòng thân mấy tên háo sắc.

Chỉ cần nhấn mở chốt điện, liền có thể làm người ta choáng váng.

Vì cô muốn biết người thần bí đang đợi ai, cho nên tạm thời không động thủ.

Lúc này người thần bí đặt tâm tư trên đám người ở đây, không nhận ra Lê Hiểu Mạn căn bản không thật sự ngắt đi.

Khoảng 10 phút sau, người người thần bí chờ mới tới.

Lê Hiểu Mạn vì tránh bị phát hiện giả bộ bất tỉnh, nên tạm thời nhắm mắt.

Một thanh âm phụ nữ quen thuộc truyền vào trong tai cô.

“Cô ta đâu?”

Sophie.

Vừa nghe giọng, cô liền đoán được người nói chuyện là Sophie.

Chẳng qua cô không nghĩ tới Sophie lại cùng phe với người thần bí, điều này khiến cô kinh ngạc và ngoài dự liệu.

Bây giờ cô không cần hỏi cũng biết người thần bí mang cô đến đây, nhất định có liên quan Sophie.

Hôm nay cô ta mới chạy đến phòng làm việc cô, buổi tối người thần bí lại mang cô tới đây, xem ra hôm nay sau khi cô ta rời đi, đã sắp đặt chuyện này.

Sophie đáng chết, cô sẽ không bỏ qua cho cô ta.

“Muốn đối phó cô ta thế nào?” Lúc này, giọng nói âm lãnh của người thần bí truyền vào tai cô.

Mà cô ngửi thấy một mùi nước hoa quen thuộc, là trên người Sophie, hẳn là Sophie đến gần cô.

Như Lê Hiểu Mạn nghĩ, lúc này Sophie đi vào nhà, đứng bên người Lê Hiểu Mạn, mặt đầy thâm độc nhìn cô.

Cô ta hung hãn nheo mắt, ánh mắt mang theo hận ý nhìn Lê Hiểu Mạn, ác độc cười: “Tôi muốn phá hủy cô ta, tôi muốn nhìn xem, cô ta bị mấy người đàn ông luân phiên chơi, Tư Hạo còn có cảm thấy

hứng thú với cô ta nữa hay không.”

Người thần bí nghe vậy, ánh mắt lạnh lùng liếc Lê Hiếu Mạn nằm dưới đất, sau đó lại nhìn Sophie, thanh âm lạnh như băng: “Tôi vẫn là câu nói kia, cô muốn hành hạ cô ta thế nào là chuyện của cô, nhưng tạm thời không thể giết cô ta, cô ta còn chỗ hữu dụng.”

Sophie không kiên nhẫn nhìn người thần bí: “Tôi biết, tôi không giết cô ta là được, tôi cũng không muốn giết cô ta, tôi phải từ từ hành hạ cô ta, để cô ta sống không bằng chết.”

“Vậy là tốt nhất, người tôi đã giúp cô mang đến đây, còn lại giao cho chính cô.” Người thần bí lạnh lùng nhìn cô ta nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Sophie liếc nhìn Lê Hiếu Mạn sau lưng, ác lệ cười một tiếng, sau đó đuổi theo.

“Anh không ở lại xem kịch vui sao? Tôi kêu hơn 10 tên côn đồ tới, lát nữa bọn họ thay phiên.”

Người thần bí không đợi cô ta nói xong, liền ngắt lời cô ta: “Tôi không có hứng thú.”

Dứt lời, anh ta liền trực tiếp rời đi.

Sau khi người thần bí đi xa, nhìn vào trong nhà, âm lãnh câu môi, sau đó gọi cho thủ lĩnh hơn 10 tên côn đồ.

“Các người tới chưa, ở căn nhà giữa rừng cây, lát nữa các người nhất định phải chơi tận tình, không cần thương hương tiếc ngọc cô ta, đúng rồi, chơi đã, nhớ chụp hình lửa thể của cô ta, tốt nhất là quay video cô ta bị các người luân phiên chơi, sau khi thành công, tôi sẽ

cho các người 200 ngàn.”

Huyền Huyền có lời

Hôm nay đến đây, hắc, Hiểu Hiểu sẽ không sao đâu, ngày mai vận mệnh bi thảm của Sophie đến rồi, ngày mai sẽ xong, mấy ngày sau là tới chuyện trọng đại, haha, sắp nhận anh trai rồi.

Chương 824: Chơi cô, chúng tôi không khách sáo

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi cúp điện thoại, Sophie nở nụ cười thâm độc, xoay người tiến vào nhà, nhưng không nhìn thấy Lê Hiểu Mạn dưới đất.

“Người đâu?”

Cô ta đang nghi ngờ Lê Hiểu Mạn đi đâu, Lê Hiểu Mạn núp hông cửa cầm gậy giật điện trong tay, ấn chốt mở đánh vào gáy cô ta.

“A...”

Bị điện giật hét lên một tiếng, liền ngã xuống đất, ý thức dần không rõ.

Tầm mắt mơ hồ nhìn Lê Hiểu Mạn xuất hiện trước mắt, không dám tin: “Cô... Cô...”

Cô ta ngã xuống đất, Lê Hiểu Mạn liền ngồi xuống, ánh mắt sắc bén nhìn cô ta, nở nụ cười yếu ớt: “Tôi cái gì? Tôi căn bản không ngất xỉu.”

“Cô...”

Sophie kinh hoàng nhìn cô, muốn đứng lên, nhưng toàn thân vô lực: “Cô... Cô muốn thế nào...”

Lời cô ta còn chưa dứt, liền hôn mê bất tỉnh.

Lê Hiểu Mạn nhìn Sophie ngất đi, đôi mi thanh tú nhíu lại, cô ta và người thần bí nói muốn phá hủy cô, từ từ hành hạ cô, cô nghe được.

Cô không ngờ lòng dạ cô ta lại ác độc như vậy.

Nếu như cô không phải giả vờ bất tỉnh, cô thật sự không biết sau khi cô tỉnh lại sẽ xảy ra chuyện gì.

Cô không hiểu người thần bí rời đi, Sophie đuổi theo nói gì với người thần bí, vì cô ở trong nhà nên không nghe được.

Nhìn Sophie hồi lâu, cô mới đứng lên, sau đó thừa dịp Sophie chưa tỉnh lại, nhanh chóng rời đi.

Lúc này trời đã tối đen, ban đêm trong rừng cây kinh khủng nhất, côn trùng kêu vang, tiếng chim hót giống như quỷ khóc sói tru dọa người.

Lê Hiểu Mạn dùng điện thoại soi đường, một mình trong rừng cây bóng tối càng đi càng đáng sợ.

Trong đầu cô nổi lên từng cảnh một sau khi cô bị bắt cóc.

“Em gái nhỏ, đừng sợ.”

“Em gái nhỏ, tới đây, bọn anh sẽ không tổn thương em.”

“Em gái nhỏ, chú sẽ thương em thật tốt.”

...

Hai người đàn ông thô bỉ đồng thời đi về phía cô, Long Tư Hạo bị trói hai tay hai chân dùng thân thể anh đẩy hai người đàn ông thô bỉ kia

ra.

Sau đó là một màn hai người đàn ông thô bỉ đánh Long Tur Hạo, cô xông lên đẩy hai người đàn ông thô bỉ kia ra...

Lúc này Lê Hiếu Mạn một tay chống cây tương đối cường tráng, một tay khác đỡ trán.

Sắc mặt cô hơi tái nhợt, trán đã rịn ra một tầng mồ hôi, trong miệng nỉ non: “Tur Hạo... Tur Hạo...”

Sau đó cô lập tức gọi cho Long Tur Hạo, điện thoại chỉ vang lên một tiếng, Long Tur Hạo liền nhận.

Đầu bên kia truyền đến thanh âm lo âu của Long Tur Hạo: “Hiếu Hiếu, ở đâu?”

“Em... Em ở ngoại thành...”

“Anh thấy em rồi.”

Lê Hiếu Mạn còn chưa nói hết lời, Long Tur Hạo đã nói nhìn thấy cô.

Cô kinh ngạc, cầm điện thoại muốn xoay người, tiếng bước chân dồn dập truyền tới, sau đó thanh âm quen thuộc truyền vào tai.

“Hiếu Hiếu...”

Vẻ mặt cô cả kinh, lập tức xoay người, thấy Long Tur Hạo đang cầm điện thoại bước nhanh tới.

“Tur... Tur Hạo...”

Cô khiếp sợ trợn to hai mắt, điện thoại sát bên tai suýt chút nữa rơi xuống đất.

Sao Tư Hạo tới đây?

Sao anh biết cô ở chỗ này?

Lúc cô bất lực, anh liền xuất hiện.

Trong lòng cô lại vô cùng xúc động, mỗi lần cô gặp nguy hiểm, anh đều tới chính xác, anh thật sự làm cho cô rất cảm động, rất bất ngờ và kinh ngạc.

“Tổng giám đốc phu nhân, cô không sao chứ?”

Đi cùng Long Tư Hạo còn có Lạc Thụy.

Phía sau bọn họ còn có mấy chục vệ sĩ, trong tay đều cầm đèn pin chiếu sáng.

Long Tư Hạo nhanh chân tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, đưa tay ôm cô vào trong ngực, ánh mắt lo lắng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em thế nào? Có bị thương ở đâu không? Tại sao em lại ở chỗ này? Là ai mang em tới đây?”

Long Tư Hạo xuất hiện quá đúng lúc quá đột ngột, Lê Hiểu Mạn vẫn còn ngẩn người kinh ngạc.

Cô ngẩng đầu kinh ngạc nhìn anh, lông mi dài nhọn rung động, sau đó hốc mắt nóng lên, nước mắt xúc động trong nháy mắt tuôn ra: “Tur... Tư Hạo, sao biết em ở đây?”

Lạc Thụy nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy cô tựa như muốn khóc, anh ta nhìn

Long Tur Hạo: “Tổng giám đốc, đưa Tổng giám đốc phu nhân về trước đi, có gì về rồi hỏi.”

Long Tur Hạo nghe vậy, lúc này mới khom người bế Lê Hiểu Mạn lên, ánh mắt ôn nhu nhìn cô: “Hiểu Hiểu, chúng ta về trước rồi hãy nói.”

Dứt lời, anh liền ôm cô rời khỏi rùng cây.

Lê Hiểu Mạn được anh ôm vào trong ngực vẫn nhìn anh, đến khi anh ôm cô lên xe, ánh mắt cô vẫn không rời khỏi anh.

Đoạn thời gian trước Lạc Thụy nói cho cô sự kiện bắt cóc kia, trong đầu cô liền xuất hiện hình ảnh mơ hồ, có một thiếu niên tay chân đều bị trói vì cứu một cô bé mà bị hai người đàn ông thô bỉ đánh một màn.

Tối nay cô thấy rõ, cô bé 11 tuổi đó chính là cô, mà thiếu niên kia chính là Long Tur Hạo, là Long Tur Hạo yêu cô như mạng.

Cô không chỉ xúc động, mà còn đau lòng anh, từ nhỏ anh đã bắt đầu dùng sinh mạng để bảo vệ cô.

Nước mắt cô càng cuộn trào mãnh liệt, vừa đau lòng vừa cảm kích anh.

Long Tur Hạo thấy Lê Hiểu Mạn một mực kinh ngạc nhìn anh, hơn nữa còn nước mắt rơi như mưa, anh cho là cô bị giật mình, hai tay ôm lấy cô thật chặt, nói Lạc Thụy ngồi ở chỗ tài xế lập tức lái xe về biệt thự Thủy Lộ.

Bọn họ vừa rời đi một lúc, hai chiếc xe màu đen nhỏ dừng lại ở vị trí bọn họ, hơn 10 tên côn đồ xuống xe.

Tên thủ lĩnh côn đồ tóc nhuộm thành đủ màu sắc còn cầm điện thoại trong tay, nhưng vẫn không gọi được.

“ĐM.”

Tên thủ lĩnh kia vì không gọi được, cúp máy liền đi vào rừng cây trước, sau đó chạy thẳng tới căn nhà kia.

Lúc này ở trong nhà, Sophie tỉnh lại, nhưng cô ta còn chưa khôi phục thể lực, cô ta thử mấy lần cũng không thể dậy.

Cô ta nằm dưới đất, trong lòng tràn đầy hận ý đối với Lê Hiếu Mạn, cô ta không ngờ Lê Hiếu Mạn giả bộ bất tỉnh.

Lần này coi như cô may mắn, lần sau cô ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô.

Cô ta đang suy nghĩ lần sau phải đối phó Lê Hiếu Mạn thế nào, bên ngoài căn nhà truyền tới hàng loạt tiếng bước chân, sau đó một thanh âm xa lạ truyền vào.

“Lão đại, chắc căn nhà người đàn bà kia nói là cái này.”

Nghe thanh âm từ ngoài nhà, Sophie giùng giảng muốn đứng dậy, nhưng vẫn không dậy nổi, hơn 10 tên côn đồ kia cầm đèn pin trong tay đi vào.

Dáng dấp Sophie không tệ, da thịt tuyết nõn, lại là con lai, hơn 10 tên côn đồ kia vừa tiến vào thấy cô ta, hai mắt liền sáng lên, huyết sáo.

“Lão đại, dáng dấp cô gái này cũng không tệ lắm, lần này chúng ta thoải mái chết được, lão đại lên trước đi.” Một tên côn đồ trong đó cười nhìn thủ lĩnh tóc nhuộm đủ màu.

Tên thủ lĩnh là Lưu Bưu, hôm nay Sophie quen biết ở quán bar sau khi rời khỏi công ty Lê Hiếu Mạn.

Sau khi hỏi thăm Lưu Bưu, cô ta liền nói Lưu Bưu giúp cô ta làm một chuyện, sau khi bàn luận thành công, cho hẳn 200 ngàn, Lưu Bưu đáp ứng.

Lưu Bưu thấy Sophie nằm dưới đất, đi lên trước, rọi đèn pin lên người Sophie, sắc mị nhìn cô ta: “Aisha tiểu thư, không phải cô nói có món hàng tốt cho mấy anh em chúng tôi chơi sao? Thì ra chính là cô à! Vậy chúng tôi không khách sáo.”

Sophie nghe lời này liền luống cuống, vội vàng nói: “Các người hiểu lầm rồi, không phải tôi, người tôi cho các người chơi chết là Lê Hiếu Mạn.”

Chương 825: Sophie bị “ngược”

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lưu Bru nghe cô ta nói làm người, hấn đánh giá cả căn nhà, lại cúi đầu cười thô bỉ nhìn Sophie: “Aisha tiểu thư, cô nói lão tử làm người, vậy cô nói cho tôi, người cô gọi là Lê Hiểu Mạn ở đâu? Cô bảo lão tử đêm khuya tới đây, nói có một đại mỹ nữ để lão tử chơi đùa, còn nói lão tử mang theo mấy anh em tới, bây giờ lão tử dẫn anh em tới hết rồi, cô nói người đàn bà kia đi đâu rồi? Không phải cô đang đùa lão tử chứ?”

“Cô ta... Cô ta chạy rồi, tôi không có đùa giỡn anh, bây giờ các người đuổi theo vẫn còn kịp, chỉ cần các người đuổi kịp cô ta, tôi cho các người 500 ngàn.” Sophie thấy ánh mắt Lưu Bru nhìn cô ta không đúng, trong lòng vô cùng sợ Lưu Bru sẽ làm gì cô ta, nếu như cô ta bị đám côn đồ này làm bẩn người, cô ta sẽ điên mất.

Cho nên bây giờ cô ta chỉ có thể giữ bình tĩnh, đuổi bọn họ đi trước rồi nói sau.

Bây giờ cô ta hối hận đến chết, Lưu Bru là côn đồ chuyện bất cóc, cô ta không nên trêu chọc bọn họ.

Lần này cô ta đập đá lên chính chân mình, nhưng cô ta sẽ không bỏ qua cho Lê Hiểu Mạn.

Lưu Bru nghe Sophie nói cho 500 ngàn, có chút động tâm, nhưng cũng do dự.

Hắn nhìn Sophie dáng dấp vừa đẹp da lại trắng, sắc tâm đại phát, cảm thấy nếu cứ vậy thả cô ta, cũng quá đáng tiếc.

Hắn từng chơi không ít đàn bà, nhưng xinh đẹp giống như Sophie, hắn chưa từng chơi, vừa nhìn lòng liền ngứa ngáy, huống chi đây là con lai, hắn còn chưa từng chơi.

Sophie thấy Lưu Bru còn do dự, cô ta đè nén hết hoảng trong lòng, vội nói: “Tôi cho các người một triệu, chỉ cần các người lập tức đuổi theo Lê Hiểu Mạn, bất kể các người có đuổi kịp hay không, tôi nhất định cho các người một triệu.”

“Còn có chuyện dễ dàng như vậy, đuổi kịp hay không đều cho chúng tôi một triệu?” Vành mắt Lưu Bru sáng bóng nhìn cô ta, thấy vẻ mặt cô ta hết hoảng, âm đạm, hắn thô bỉ cười: “Cô muốn dụ chúng tôi đi để chạy trốn sao?”

Sau đó hắn quay đầu nhìn hơn 10 tên côn đồ hận không thể lập tức nhào tới, cười hỏi: “Tụi bây nói, lão tử nghe tụi bây, tụi bây muốn một triệu hay là chúng ta thoả mái đủ rồi nói sau.”

Hơn 10 tên côn đồ kia nhìn nhau, lại nhìn Sophie, dục vọng của đàn ông quyết định lý trí.

Một tên côn đồ cười nói: “Lão đại, em còn chưa từng chơi, chúng ta chơi cô ta đã, chụp mấy tấm hình lỏa thể, không sợ cô ta không trả tiền, đến lúc đó đừng nói là một triệu, mấy triệu cũng được, chúng ta sáng khoái, tiền cũng có, nhất cử lưỡng tiện.”

Lưu Bru vừa nghe, ánh mắt sáng lên: “Tiểu tử nói rất hay, sáng khoái trước rồi nói sau.”

Sophie nghe lời Lưu Bru, trong lòng hoảng hốt không thôi, tức giận trợn mắt nhìn hấn: “Các người đừng làm loại, nếu các người dám đụng vào tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho các người.”

Lưu Bru mắt bốc lửa nhìn cô ta, cười hết sức thô bỉ: “Aisha tiểu thư, cô yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ làm cô dục tiên dục tử.”

Dứt lời, Lưu Bru ném đèn pin, vừa cởi quần áo vừa quay đầu nói với hơn 10 tên côn đồ sau lưng: “Lão tử tới trước, lát nữa tụi bây tới.”

Sophie thấy Lưu Bru bắt đầu cởi quần áo, lật đật giùng giảng ngồi dậy lui về sau, mắt đầy hoảng sợ nhìn hấn: “Lưu Bru, anh làm gì, anh dám làm vậy, tôi sẽ không bỏ qua cho anh...”

“A...”

Lưu Bru không đợi cô ta nói xong, Lưu Bru cởi hết quần áo liền đánh về phía Sophie, hai tay xé quần áo cô ta.

“A... Đừng mà... Đừng mà...”

Sophie cao giọng kêu, muốn ngăn cản nhưng theo bản năng không thể ra sức.

Tiếng xì và vang lên, quần áo trên người cô ta bị xé thành mảnh vụn, mà thân thể xinh đẹp cứ thế hiện ra trước mắt hơn 10 tên côn đồ.

Nhìn Sophie không mảnh vải che thân, ánh mắt hơn 10 tên côn đồ kia sáng quắc, nhìn cô ta như sói đói, hận không thể nhào qua ăn tươi nuốt sống cô ta.

Sophie thấy hơn 10 người đàn ông mặt đầy thô bỉ nhìn cô ta, sắc mặt

cô ta âm thầm, hai tay ôm lấy thân thể, khép lại hai chân trắng như tuyết, xấu hổ hét: “Nếu các người dám làm bậy, tôi sẽ không bỏ qua cho các người, cút... cút ra ngoài.... Đều cút ra ngoài hết cho tôi... Ừm...”

Lưu Bru nhìn thân thể mê người của Sophie, thú tính đã sớm đại phát, không đợi cô ta nói xong, gặm cắn môi cô ta, hai tay hấn vắn thô bỉ mò mẫn trên người cô ta.

“A... Cứu mạng... Cút ngay... Không được... Đừng đụng vào tôi... Cút ngay... Cút...”

Sophie liều mạng giãy giụa né tránh Lưu Bru, nụ hôn của hấn làm cô ta chán ghét, kinh hoàng, nước mắt rơi xuống, khóc giận hô: “Cút... Cút hết... Đừng đụng vào tôi... Cút ngay...”

Vì Sophie giãy giụa quá mạnh, Lưu Bru không dễ hành động, trong lòng đương nhiên không vui.

Hấn phun một ngụm nước miếng lớn về phía Sophie, lớn tiếng nói: “Phi, giả bộ cái gì, cô gọi bảo lão tử mau đến, lại nằm sẵn ở đây, không phải để lão tử chơi cô sao?”

Sau đó hấn quay đầu nhìn hơn 10 tên côn đồ phía sau, hô: “Tụi bây còn sợ cái gì, tới đây đè tay chân cô ta lại cho lão tử, chờ lão tử sáng khoái tử rồi, tụi bây lại tới sáng khoái.”

Lưu Bru vừa dứt lời, mười mấy tên côn đồ kia liền nhào lên, đè tay chân Sophie, khiến cô ta không thể nhúc nhích.

Sophie liều mạng giãy giụa không được, luống cuống khóc cầu xin tha thứ: “Đừng đụng tôi, tôi xin các người đừng đụng vào tôi, chỉ cần các người không đụng tôi, các người muốn bao nhiêu tiền tôi đều

cho.”

Đám người Lưu Bru bây giờ đều tỉnh trùng lên não, cô ta cầu xin tha thứ không chút hữu dụng, bất kể cô ta nói cho bọn họ bao nhiêu tiền, đều không thể đả động bọn họ đừng xâm phạm thân thể cô ta.

Lưu Bru mặt đầy thô bỉ nhìn cô ta: “Chờ lão tử sáng khoái đủ rồi, chụp mấy tấm hình lỏa thể của cô, không sợ cô không trả tiền.”

Sophie khóc không ngừng, kinh hoàng lắc đầu: “Đừng... Đừng đụng vào tôi, tôi xin các người bỏ qua cho tôi.”

Lưu Bru lười nói nhảm với cô, chột động thân.

“A...”

Sophie bị hung hăng đâm xuyên đau đến hét khàn cả giọng, tiếng khóc thét phá vỡ bầu trời mênh mông.

Lưu Bru trên người cô ta mặt đầy hưng phấn và kinh ngạc.

Hắn không nghĩ tới Sophie vẫn còn là xử nữ.

Một đại mỹ nữ như vậy lại chưa từng bị người đụng vào, hắn càng nghĩ càng hưng phấn, càng nghĩ càng kích động, động tác liền mãnh liệt.

Sophie đau cao giọng kêu khóc: “A... Không không... Huhu... Cút ngay cầm thú, tôi sẽ không bỏ qua cho các người, tôi muốn giết các người, cút ngay, cầm thú.”

Cô ta nước mắt giàn giụa, sắc mặt ảm đạm, biểu tình thống khổ, tóc tai rối bời, thân thể vì bị Lưu Bru trên người không chút ôn nhu va

chạm mà run lấy bầy.

Cô ta kêu khóc lắc đầu, thanh âm cũng khàn khàn, không thể làm cho Lưu Bru trên người cô ta dừng lại.

Bị tên côn đồ Lưu Bru này đoạt lấy thân trong sạch, Sophie sống không bằng chết, hận không thể hủy diệt cả thế giới này.

Sau khi Lưu Bru kết thúc, vừa đứng lên, mấy tên côn đồ liền nhào tới.

Bọn họ cứ thay phiên nhau.

Biệt thự ven hồ Thủy Lộ.

Lúc này, Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn đã trở lại biệt thự.

Tiểu Nghiên Nghiên vì lo lắng cho Lê Hiểu Mạn, nên chưa ngủ, luôn chờ trong phòng khách, thấy cô trở lại, bé mới thở phào nhẹ nhõm.

“Mẹ, mẹ cuối cùng trở lại, mẹ đã đi đâu thế? Con và daddy đều rất lo lắng cho mẹ.”

Chương 826: Sùng bái, chồng thật thánh tai

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.& Bé vốn ngồi trên sofa trong phòng khách, thấy Lê Hiểu Mạn lập tức chạy tới cô.

Long Tư Hạo đang ôm Lê Hiểu Mạn, thấy thế buông cô xuống, sau đó cô đi tới trước mặt Tiểu Nghiên Nghiên, ánh mắt ôn nhu nhìn bé, giọng áy náy: “Sorry! Là mẹ khiến bảo bối lo lắng, bây giờ mẹ đã không sao.”

Tiểu Nghiên Nghiên chép miệng, trợn mắt nhìn cô hỏi: “Vậy mẹ rốt cuộc đi đâu?”

Long Tư Hạo đi tới, nghiêng người, ánh mắt cứng chiều: “Nghiên Nghiên, bây giờ mẹ con mới trở lại, cần đi tắm sau đó nghỉ ngơi cho khỏe, có vấn đề gì ngày mai hỏi lại có được không?”

Tiểu Nghiên Nghiên thấy daddy bé lên tiếng, cũng không hỏi nữa.

Bé chớp mắt, vâng lời nói: “Được rồi, ngày mai con hỏi lại, mẹ về rồi, con cũng yên tâm, mẹ ngủ ngon, daddy ngủ ngon.”

Nhìn Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo nói xong, bè vừa cười vừa nhìn Lạc Thụy đi theo sau bọn họ, thanh âm ngọt mềm êm tai: “Chú Lạc ngủ ngon.”

Khoảng thời gian này đều là Lạc Thụy đích thân đưa đón bé đi học, vì vậy hiện tại tình cảm của bé và Lạc Thụy rất tốt, càng ngày càng thân thiết với Lạc Thụy.

“Nghiên Nghiên ngủ ngon.” Lạc Thụy thấy Tiểu Nghiên Nghiên chúc anh ta ngủ ngon, có chút thụ sủng nhược kinh, híp mắt nhìn bé, gương mặt tuấn tú đầy nụ cười.

Tiểu Nghiên Nghiên nói xong, liền đi lên lầu.

Sau khi Tiểu Nghiên Nghiên lên lầu, Lê Hiểu Mạn liền nhìn Long Tư Hạo và Lạc Thụy, hỏi: “Sao hai người tìm được em?”

Lạc Thụy cười nhìn Lê Hiểu Mạn, chỉ chỉ điện thoại trong tay cô: “Tổng giám đốc phu nhân, cái này dĩ nhiên phải nhờ vào điện thoại cô, chỉ cần cô mang theo điện thoại này, cô đi tới đâu, Tổng giám đốc đều có thể lập tức tìm được cô.”

Dứt lời, Lạc Thụy nhìn Long Tư Hạo, cười nói: “Tổng giám đốc, Tổng tài phu nhân đã trở lại, vậy tôi đi về, không cần tiễn, haha.”

Nói xong, anh ta liền xoay người rời đi.

Sau khi Lạc Thụy rời đi, Long Tư Hạo liền khom người ôm ngang cô, đi thẳng lên phòng ngủ bọn họ ở lầu ba.

Đến phòng ngủ, anh không hỏi gì, ôm cô đi tắm trước.

Tắm xong, anh lại ôm cô lên giường.

Lúc anh lau tóc cho cô, Lê Hiểu Mạn mới ngẩng đầu, ánh mắt nhu hòa nhìn anh: “Tur Hạo, cảm ơn anh, mỗi lần đều có thể kịp thời tìm ra em.”

Mỗi lần cô gặp nguy hiểm bất trắc, anh đều có thể xuất hiện kịp thời, cô thật sự rất cảm động và rất hạnh phúc.

Vừa rời ở trong rừng cây, cô rất sợ, nếu như anh xuất hiện chậm một chút, một mình cô ở trong rừng cây tối đen như vậy, cô thật sự không biết nên làm gì.

Long Tur Hạo lau khô tóc cho cô, ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn cô chăm chăm, lo lắng hỏi: “Hiểu Hiểu, là ai mang em đến rừng cây ngoại thành?”

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh: “Tur Hạo, sao anh biết em bị người khác mang đi ngoại thành, mà không phải tự em đi? Còn nữa, tại sao anh không gọi cho em?”

Lúc cô bị người thần bí mang đi, thật ra cô sợ nhất là anh gọi cho cô.

Lúc đó, nếu như anh gọi cho cô, điện thoại cô nhất định sẽ bị người thần bí lấy đi, như vậy cô liền mất đi một cơ hội tự cứu.

Có điện thoại trong tay, cô có thể thừa dịp người thần bí không chú ý liên lạc với anh.

Cho nên khi cô bị người thần bí chia súng vào mi tâm, cô cũng không hy vọng Long Tur Hạo đột nhiên gọi tới.

May là anh không gọi, cô may mắn là người thần bí tự cho rằng cô đã ngắt xiu, không lấy đi điện thoại cô.

Nhưng anh mãi không gọi cho cô, cô rất nghi ngờ, theo lý, cô đến trời tối chưa về, anh nhất định sẽ lo cho cô, nhất định sẽ gọi cho cô, hỏi cô ở đâu, tại sao chưa về.

Long Tur Hạo khẽ vuốt tóc cô, chăm chú nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em không thể nào vô duyên vô cớ đến trời tối vẫn chưa về, cũng không

thể không về cũng không gọi báo cho anh, nên em nhất định đã gặp chuyện gì.”

Lê Hiểu Mạn gật đầu nhìn Long Tư Hạo vô cùng cơ trí, khoe mắt chân mày đều mang nụ cười nhu hòa: “Cho nên anh liền lợi dụng điện thoại em xác định vị trí của em?”

Long Tư Hạo gật đầu, mặc dù trên mặt anh không lộ ra biểu tình gì, nhưng đến bây giờ trong lòng anh vẫn còn rất lo lắng, may là Hiểu Hiểu của anh bình an vô sự.

“Hiểu Hiểu, biết em ở rừng cây ngoại thành, anh liền đoán được em nhất định là bị người khác bắt giữ, một mình em không thể nào đến đó, ban đầu không gọi cho em là sợ người bắt giữ em biết em có điện thoại, lấy đi điện thoại của em, nếu vậy, anh sẽ không tìm ra em dễ dàng như thế.”

Nghe Long Tư Hạo nói, hai mắt Lê Hiểu Mạn nổi lên tầng hơi nước, bọn họ quả nhiên thần giao cách cảm, bọn họ đều muốn cùng đến cùng đi.

Chồng cô không chỉ thông minh, còn tâm tư kín đáo, mọi mặt đều suy tính rất chu toàn, quan trọng nhất là anh thật sự rất hiểu cô.

Chỉ bằng trời tối cô chưa về, anh liền đoán được cô xảy ra chuyện, anh thật rất thông minh, cũng rất cẩn thận.

“Tur Hạo...”

Cô thấp giọng kêu, ôm lấy cổ anh, nâng cằm lên, chủ động dang đôi môi hôn lên môi anh, ánh mắt nhu mì lại sùng bái nhìn anh: “Anh thật sự rất thông minh, em thật sùng bái anh.”

“Ha ha...” Long Tur Hạo cười, ánh mắt thâm tình nhìn Lê Hiểu Mạn ôm cổ anh, mặt đầy sùng bái nhìn anh, môi mỏng nhếch lên độ cong mỉa mai: “Phụ nữ đều thích đàn ông thông minh có bản lĩnh, cho nên Hiểu Hiểu, anh không thông minh, sao có thể làm em một lòng yêu anh cả đời?”

Lê Hiểu Mạn vùi vào cổ anh, ngửi hơi thở mát lạnh thuộc về anh: “Chồng, em đã quyết một lòng yêu anh rồi, đời này bất kể xảy ra chuyện gì, em sẽ không rời xa anh, cho dù anh đuổi em, em cũng sẽ không rời xa anh.”

“Nha đầu ngốc...” Long Tur Hạo cười nhẹ, nhéo chóp mũi cô, ánh mắt thâm tình cưng chiều nhìn cô: “Anh thật vất vả mới đuổi em tới tay, sao đuổi em được? Em là người quan trọng nhất trong đời anh, anh sẽ không để em rời xa anh nữa, cũng sẽ không rời xa em.”

Dứt lời, anh cúi đầu hôn lên trán cô, chăm chú nhìn cô: “Hiểu Hiểu, mau nói cho anh, tối nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Lê Hiểu Mạn thấy anh hỏi tới, nhìn anh cau mày nói: “Là người thần bí lần trước xuất hiện ở phòng trang điểm lúc chúng ta thử áo cưới, anh ta uy hiếp em đến rừng cây ngoại thành, anh ta và...”

Cô vốn muốn nói anh ta và Sophie là một phe, chuyện tối nay đều là Sophie bày kế, nhưng cô suy nghĩ lại, tạm thời không nói.

Vì cô biết, nếu để anh biết chuyện này có liên quan tới Sophie, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho Sophie.

Cô chích điện Sophie hôn mê, chắc cô ta tạm thời vẫn chưa tỉnh lại, để cô ta ngủ một đêm trong căn nhà hoang đó, bị cảm lạnh, cũng coi như trừng phạt cô ta.

Long Tư Hạo thấy cô muốn nói lại thôi, nhìn cô hỏi: “Anh ta và cái gì?”

Chương 827: Cầm thú, tôi muốn giết các người

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.&Vừa nghe có liên quan tới người thần bí, Long Tur Hạo liền hận không thể lôi người thần bí kia ra băm thây ngàn khúc.

Anh một mực điều tra người thần bí kia, nhưng mãi không tra ra anh ta là ai.

Anh ta còn thần bí hơn trong tưởng tượng của anh, hơn nữa xuất quỷ nhập thần.

Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu nhìn Long Tur Hạo đang cau mày suy nghĩ sâu xa, ánh mắt ôn nhu: “Tur Hạo, em đã không sao rồi, không cần lo cho em, bây giờ chúng ta phải làm là nhanh chóng tra ra người thần bí một mực ẩn giấu ở sau lưng chúng ta là ai, trừ chuyện này, chúng ta còn một chuyện quan trọng hơn phải làm.”

Long Tur Hạo nhìn cô, ánh mắt thâm tình ôn nhu: “Chuyện gì?”

Thấy anh cũng không biết, Lê Hiểu Mạn tức giận trợn mắt nhìn anh, đưa tay cốc trán anh, cố làm vẻ tức giận nói: “Tur Hạo, có phải lĩnh giấy chứng nhận anh liền không tính cử hành hôn lễ với em hay không? Sớm biết vậy em đã sớm cử hành hôn lễ với anh trước khi lĩnh chứng.”

Ánh mắt Long Tur Hạo chứa ý cười nhìn cô cố làm vẻ không vui, bàn tay nhẹ nâng mặt cô, ánh mắt thâm tình nhìn cô: “Hiểu Hiểu, cử hành hôn lễ với em là chuyện đời này anh muốn làm nhất, từ một khắc yêu

em về sau, đây chính là nguyện vọng lớn nhất của anh trong kiếp này.”

Lê Hiểu Mạn nghe anh nói thế, trong mắt tràn đầy nụ cười: “Vậy chúng ta hãy mau cử hành hôn lễ được không?”

Long Tư Hạo nhìn cô, bàn tay ấm áp vuốt mặt cô, ánh mắt nồng đậm thâm tình đối với cô, môi mỏng cong lên: “Hiểu Hiểu, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc cử hành hôn lễ.”

Còn chưa bắt được người thần bí, anh sợ nhất là trong hôn lễ sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Hơn nữa anh có dự cảm, nếu bây giờ bọn họ cử hành hôn lễ, hôn lễ nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Anh không hy vọng cô xảy ra bất cứ chuyện gì.

Lê Hiểu Mạn đã sớm đoán được anh sẽ vì lo lắng cho cô mà không đáp ứng sớm cử hành hôn lễ với cô, cho nên cô mới không nói những lời người thần bí uy hiếp cô cho anh nghe.

Cô biết nếu cô nói cho anh, cô và anh cử hành hôn lễ sẽ có nguy hiểm, anh càng không cử hành hôn lễ với cô.

Nhưng cô thật sự không muốn để anh chờ đợi thêm nữa, anh đã đợi cô suốt 15 năm, tất cả nguyện vọng của anh, cô đều muốn đạt thành thay anh.

Hai tay cô ôm cổ anh, ánh mắt nhu tình như nước nhìn anh: “Em mặc kệ, em phải mau cử hành hôn lễ với anh, anh quyết định đi, chúng ta khoan đã nói cho người khác, ngay cả trợ lý Lạc cũng không, đến lúc đó cho bọn họ một ngạc nhiên mừng rỡ.”

Long Tur Hạo thấy cô kiên quyết, nheo mắt, ánh mắt thâm tình, cong môi cười: “Hiểu Hiểu, muốn cử hành hôn lễ với anh vậy sao?”

“Ừ ừ.” Lê Hiểu Mạn nhìn anh, vô cùng nghiêm túc trịnh trọng gật đầu: “Rất muốn, vô cùng muốn, muốn chết được, Tur Hạo, chồng, bất kể bây giờ có phải lúc hay không, em không muốn kéo dài chuyện này nữa.”

Long Tur Hạo xuyên tay vào tóc cô, trán kề trán, ánh mắt ôn nhu cưng chiều nhìn cô, cong môi mỏng: “Được, nếu vợ muốn cử hành hôn lễ với anh như vậy, anh làm theo ý vợ, giao cho anh an bài, anh sẽ cho vợ một hôn lễ long trọng.”

Lê Hiểu Mạn thâm tình nhìn anh, nụ cười hạnh phúc: “Chồng, hôn lễ chúng ta không cần quá long trọng, có thể cử hành hôn lễ với chồng, em đã rất hạnh phúc.”

“Anh muốn anh có thể cho vợ những gì tốt nhất.” Long Tur Hạo nói xong, hôn lên môi cô.

Lê Hiểu Mạn ôm cổ anh, khẽ nâng cằm, cách môi anh một khoảng, chủ động hôn môi anh.

...

Căn nhà ngoại thành, Sophie bị hơn 10 tên côn đồ thay nhau hành hạ đến hôn mê.

Lúc cô ta tỉnh lại, trời đã sáng, hơn 10 tên côn đồ hành hạ cô ta cả đêm qua chỉ còn hai người trông nom, những tên khác đã rời đi.

Bởi vì bị hành hạ cả đêm, cô ta tỉnh lại, chỉ cảm thấy thân thể đều

sắp vỡ ra, hạ thân đau đớn rõ ràng nói cho cô ta, cô ta bị người khác luân phiên cưỡng gian, cô ta không còn trong sạch.

Lúc này, cô ta nằm dưới đất, tóc xoắn xếch, sắc mặt ảm đạm, môi dưới vì không nhịn được khuất nhục mà bị cắn ra máu, vết máu đã khô khốc, mà cô ta không mảnh vải che thân, cả người đều là vết hôn và vết cắn tím bầm.

Móng tay nhọn của cô ta lồm sồm sâu vào trong da thịt, ánh mắt hiện đầy tia máu nồng đậm hận ý.

Cô ta muốn giết những tên súc sinh xâm phạm cô ta tối qua, Sophie cô ta thề, nhất định sẽ giết bọn họ.

“A...”

Đột nhiên, thanh âm khàn khàn của cô ta vang lên, hai tên côn đồ canh giữ ở ngoài kinh ngạc.

Nghe tiếng, hai người bốn mắt nhìn nhau, đứng lên đi vào phòng, mặt đầy bỉ ổi cười nhìn Sophie.

“La cái gì? Có phải lại muốn chúng tôi cưỡng bạo cô không?”

Hai tên côn đồ nói xong, liền bắt đầu cởi quần áo.

Sophie thấy vậy, hoảng sợ trợn to mắt, cô ta liền mạng muốn đứng lên chạy trốn, nhưng không có sức lực.

Thấy hai tên côn đồ cởi không mảnh vải che thân, cô ta kinh hoàng lắc đầu: “Không... Đừng tới, tôi van xin các người bỏ qua cho tôi... Không... A...”

Hai tên côn đồ không đợi cô ta nói xong, trực tiếp nhào tới, một người đè tay chân cô ta, một người khác đi thẳng vào trọng điểm.

Cô ta không nhúc nhích được, thanh âm khàn khàn kêu khóc: “A... Tôi muốn giết các người... Tôi muốn giết các người... Tôi muốn giết các người... Cầm thú... Súc sinh... Cầm thú...”

...

Biệt thự ven hồ Thủy Lộ.

Hôm nay là ngày chủ nhật, Tiểu Nghiên Nghiên đương nhiên không cần đến trường.

Sáng sớm bé đã thức dậy, sau đó trực tiếp tiến vào phòng ngủ của mẹ và daddy.

Hôm nay Long Tư Hạo cũng không đến công ty, anh cũng đã sớm thức dậy, sau khi Tiểu Nghiên Nghiên tiến vào, anh liền đi xuống lầu đích thân làm bữa sáng cho vợ và con gái bảo bối của anh.

Lê Hiểu Mạn còn chưa tỉnh ngủ, vẫn còn nằm ngủ trên giường.

Tiểu Nghiên Nghiên đi vào, trực tiếp leo lên giường, thấy cô chưa dậy, liền đưa tay lay cô.

“Mẹ, rời giường, mặt trời phơi tới mông rồi.”

Lê Hiểu Mạn nửa hí mắt, mắt lim dim buồn ngủ nhìn Tiểu Nghiên Nghiên đang nhìn cô chăm chăm, giọng lười biếng: “Nghiên Nghiên, đừng quấy rầy mẹ, để mẹ ngủ lát nữa.”

Tiểu Nghiên Nghiên thấy cô trông rất mệt mỏi, ánh mắt rơi vào cổ cô,

thanh âm non nớt nói: “Mẹ, daddy lại trồng thật nhiều ô mai trên cổ mẹ nha!”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn ngượng ngừng kéo chăn đắp mình lại, mở mắt ra nhìn bé: “Không đi học, tại sao không ngủ thêm một lát?”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt, nhú mày nhìn cô: “Mẹ quên tối qua con bảo hôm nay có vấn đề muốn hỏi mẹ sao?”

Lê Hiếu Mạn hí mắt, ôn nhu nhìn bé, giọng lười biếng: “Hỏi vấn đề gì?”

Tiểu Nghiên Nghiên khẽ nhưng mày: “Hỏi mẹ hôm qua đi đâu đó! Tại sao tối qua mẹ về trễ như vậy?”

Nghe Tiểu Nghiên Nghiên hỏi chuyện tối qua, Lê Hiếu Mạn liền nghĩ tới Sophie, không biết bây giờ cô ta thế nào. Còn ở căn nhà hoang đó hay không?

Chương 828: Lạc Thụy, đi đến căn nhà bỏ hoang

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô không trả lời câu hỏi của tiểu Nghiên Nghiên, chỉ ngồi dậy rồi đi đến phòng tắm.

“Mẹ ơi...” Tiểu Nghiên Nghiên bằng giọng gọi cô, nhíu mày hỏi: “Mẹ vẫn chưa trả lời câu hỏi của con.”

Lê Hiểu Mạn xoay người nhìn con gái ngáp một cái, trên gương mặt xinh đẹp mang theo nụ cười ngọt ngào: “Nghiên Nghiên, giờ mẹ muốn đi rửa mặt, có chuyện gì một chút nữa nói nhé.”

“Dạ vâng ạ.” Tiểu Nghiên Nghiên nheo nheo chân mày đáp lại lời cô, mang theo ánh mắt mong chờ nhìn mẹ bước vào phòng tắm.

Rửa mặt xong Lê Hiểu Mạn đi ra, vừa thay đồ vừa nói: “Mẹ gọi điện cho chú Lạc Thụy trước.”

“Có lẽ con sẽ xuống nhìn bố một chút ạ.” Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ không muốn nói về chuyện xảy ra đêm qua, nên cũng không hỏi nữa.

Sau khi tiểu Nghiên Nghiên đi ra khỏi phòng, Lê Hiểu Mạn cầm điện thoại lên gọi điện cho Lạc Thụy.

Mặc kệ là lúc nào, Lạc Thụy cũng đều rạng rỡ vui mừng nhận điện thoại của người khác.

“Tổng giám đốc phu nhân, sáng sớm cô liền gọi cho tôi có chuyện gì không?”

Lê Hiểu Mạn khẽ chau mày, nói: “Trợ lí Lạc, tôi muốn anh giúp tôi một chuyện.”

“Có thể phục vụ tổng giám đốc phu nhân, là may mắn của tôi. Phu nhân có chuyện gì cần tôi làm sao? Mời phu nhân cứ nói.”

Lê Hiểu Mạn nhớ đến chuyện Sophie bị ngất, nhíu mày nói: “Trợ lí Lạc, nếu bây giờ có thời gian anh có thể đến rừng cây nhỏ ở ngoại ô một chuyến không? Chính là cái nơi mà khi tối anh và Tư Hạo đến tìm tôi.”

Giọng Lạc Thụy nghi ngờ: “Tổng giám đốc phu nhân muốn tôi đến đó làm gì sao?”

“Rất có thể Sophie ở đó, trợ lí Lạc giúp tôi đến đó kiểm tra một chút, nếu như cô ta vẫn còn ở đó, lập tức đưa cô ta về đây.”

Lê Hiểu Mạn để Lạc Thụy đi đồng nghĩa với việc cô đã xem Sophie là chị em cùng mẹ khác cha của mình.

Bởi vì tối qua cô ta bị dùi cui điện làm cho hôn mê, cho nên rất có khả năng bây giờ cô ta vẫn chưa tỉnh lại.

Tuy rằng dùi cui không khiến cô ta mất mạng, nhưng thể chất mỗi người vốn khác nhau, người có thể chất tốt thì chốc sau sẽ tỉnh, còn người không tốt thì đoán chừng phải mất đến mấy tiếng.

Nhớ đến sức khỏe không quá tốt của Sophie, e là cô ta còn chưa tỉnh lại, có chút không yên tâm, cho nên mới để Lạc Thụy đi kiểm tra

xem, nếu như cô ta còn chưa tỉnh, thì để anh ta đưa Sophie đến bệnh viện.

“Sophie cũng ở trong rừng cây?” Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh kinh ngạc của Lạc Thụy.

Lê Hiểu Mạn nhẹ nhàng nói: “Ừm.”

“Tổng giám đốc phu nhân, cô có thể nói cụ thể hơn không ạ? Như thế nào Sophie lại ở trong rừng cây thế?”

Lê Hiểu Mạn cầm điện thoại đi đến cửa sổ sát đất phía trước, cánh môi hơi mím: “Trợ lý Lạc, tôi có thể nói cụ thể hơn về chuyện tối qua, nhưng anh phải hứa với tôi, không được nói cho Tư Hạo biết, chuyện này tôi chưa nói cho Tư Hạo biết.”

Cô nói cho Long Tư Hạo chính là sợ Long Tư Hạo biết được chuyện tối qua là do Sophie bày mưu, sẽ đi tìm Sophie tính sổ.

Cho dù như thế nào, Sophie cũng là chị em cùng mẹ khác cha với cô, nếu như cô đã không hề gì, cô hi vọng chuyện này cứ thế mà quên đi.

Chỉ cần Sophie không bẫy kế hại cô nữa, thì cô sẽ không nói gì về chuyện tối qua, và, hiển nhiên là cô sẽ không nói với Long Tư Hạo.

Giọng Lạc Thụy lại vang lên: “Vâng, tổng giám đốc phu nhân, cô không để tôi nói với tổng giám đốc, tôi sẽ không nói với anh ấy.”

Nghe được câu trả lời của Lạc Thụy, Lê Hiểu Mạn nhanh chóng đem chuyện tối qua kể lại rõ ràng một lần.

Nghe xong chân mày Lạc Thụy cũng muốn vặn xoắn cả lại: “Hóa ra

chuyện tối qua có liên quan đến Sophie, người phụ nữ xấu xa kia vẫn còn muốn cho người làm hại tổng giám đốc phu nhân, tổng giám đốc phu nhân cứ cho qua như vậy há quá lời cho cô ta rồi, nếu là tôi, tôi sẽ đập cô ta một trận, sau đó gọi thêm vài người nữa đến “phá hỏng” cô ta, cô ta là người thế nào cơ chứ, rõ ràng biết cô là chị gái của mình, vậy mà vẫn còn làm ra chuyện như vậy? Lương tâm chó tha luôn rồi?”

Bây giờ Lạc Thụy hoàn toàn đứng về phía Lê Hiếu Mạn, nghe được chuyện Sophie muốn hại Lê Hiếu Mạn như vậy, thì tí xíu hảo cảm cũng chẳng có mà chừa cho cô ta.

Dừng một chút, anh ta lại nói: “Tổng giám đốc phu nhân, nếu không phải tối qua tổng giám đốc phu nhân nhanh trí, chắc chắn bây giờ cô đã bị người ta làm hại, nếu giờ tôi mặc kệ cô ta thì cô ta cũng chỉ khóc chút ít mà thôi, nhưng cô lại tốt bụng như vậy, tổng giám đốc phu nhân đã bảo tôi đi, cho nên tôi sẽ đến đó kiểm tra ngay bây giờ.”

“Tốt...”

...

Cô vừa ngắt điện thoại với Lạc Thụy, thì cũng vừa lúc Long Tư Hạo đi tới.

Nhìn thấy cô cầm điện thoại đứng trước cửa sổ sát đất, anh sai bước đi lên trước, híp mắt nhìn cô cười: “Đây là bà xã trốn ông xã gọi điện cho ai?”

“Cho trợ lí Lạc.”

Lê Hiếu Mạn nhướn mày nhìn anh, nói xong cô liền ném điện thoại lên giường, cười cười đi lại phía anh, chủ động ôm hôn chào buổi

sáng.

Xong, cô nhìn anh ý cười tràn đầy đáy mắt: “Ông xã làm món gì cho bữa sáng thế?”

Long Tur Hạo cúi đầu mỗ mỗ lên môi cô, híp mắt dịu dàng nhìn cô, thanh âm trầm thấp: “Tất cả đều là món bà xã thích ăn.”

Lê Hiểu Mạn cũng mỗ mỗ lại lên môi anh, cười tươi rạng rỡ: “Ông xã dậy sớm như thế để làm bữa sáng, vất vả rồi.”

“Vì bà xã phục vụ, ông xã không cảm thấy vất vả chút nào, xuống ăn thôi.”

“Ừm.”

Cô mới vừa gạt đầu, Long Tur Hạo đã cúi người ôm ngang cô lên, sai chân bước về phía cửa.

Lê Hiểu Mạn nhìn anh cười: “Tur Hạo, để em xuống đi, em có thể tự đi bộ mà.”

“Anh muốn bế em.” Long Tur Hạo nhìn cô dịu dàng, nói xong trực tiếp bế cô đi ra khỏi phòng ngủ.

Chỉ bằng bốn chữ ngắn gọn “Anh muốn bế em” của anh đã khuấy động ngọn sóng trong cô, hạnh phúc tràn đầy lòng.

“Tur Hạo, có thể hứa với em một chuyện hay không?”

Long Tur Hạo rũ mắt nhìn cô, thấp giọng hỏi: “Chuyện gì?”

Lê Hiểu Mạn nhướn mày nhìn anh, cười đến xinh đẹp, bá đạo nói:

“Nhất định kiếp sau anh phải yêu em, không được phép yêu người khác, càng không được phép cưới người khác.

Cô bá đạo khiến cho ý cười trong mắt anh nồng đậm thêm mấy phần.

Ánh mắt anh nhìn cô càng thêm sủng nịnh thâm tình: “Được, kiếp sau anh cũng và sẽ chỉ yêu mỗi em, không là em anh sẽ không cưới, cũng không cho phép em yêu người khác, bằng không, dù có cướp anh cũng sẽ đem em giành trở về.”

Lê Hiểu Mạn thân mật dựa trong ngực anh: “Không cần lo, kiếp sau em vẫn sẽ chờ ông xã đến cưới em, sẽ không bao giờ kết hôn với người khác.”

...

Lúc Lạc Thụy chạy đến căn nhà bị bỏ hoang ở rừng cây vùng ngoại ô thì trời cũng xem xem mười một giờ.

Sophie đã tỉnh dậy từ sớm và bị hành hạ cho đến bây giờ.

Tiếng gào khóc thê thảm của cô ta truyền vọng khắp căn nhà.

Cho nên, còn chưa bước vào trong Lạc Thụy đã nghe giọng cô ta vang lên đứt đoạn.

Xung quanh căn nhà là rừng cây, nghe thấy âm thanh kia anh ta nhanh chóng trốn sau một hốc cây to, ánh mắt rơi vào ba tên côn đồ đang ngồi xồm xồm thì nhòm nhoàm điếu thuốc.

Ba gã kia đều để trần thân trên, miệng liên tục bàn luận cái gì đó anh ta không nghe rõ.

Lạc Thụy là người đã từng trải qua huấn luyện, vì vậy, tất nhiên võ nghệ của anh ta cũng không phải để trưng, để đối phó với mấy tên côn đồ cắc kè này là hoàn toàn không thành vấn đề, huống hồ anh ta còn mang theo vũ khí phòng thân.

Sau khi tính toán xong lượng thành viên của đối phương cả trong lẫn ngoài hẳn không vượt quá năm, anh ta vô cùng khí khái hiên ngang đi ra.

Ba tên côn đồ đang ngồi hút thuốc ở bên ngoài thấy có kẻ ngông nghênh đi tới, vút tàn thuốc, đứng dậy, bên cạnh đó nhìn anh ta đầy cảnh giác.

“Mày là người nào?”

Mày đẹp chau lại, Lạc Thụy nhìn vẻ mặt cảnh giác của ba tên côn đồ cười cười, nói: “Tôi là người nào anh cũng không nhìn ra sao? Tôi đây cũng giống mấy anh thôi, đều là đàn ông cả mà.”

Anh ta vừa nói vừa đi về phía trước.

Ba tên côn đồ thấy anh ta càng lúc càng đến gần, mặt mày dữ tợn nói: “Ông đây thèm mà quản mày là người nào, nơi này không phải nơi mày có thể đến, mau rút nhanh cho ông, bằng không ông chém mày đứt khúc.”

Nói xong, ba tên côn đồ nhặt dao lên.

Lạc Thụy liếc mắt nhìn ba con dao bầu(*) sáng choang, híp mắt cười, trên gương mặt đẹp trai không có gì là sợ hãi: “Bên trong căn nhà hoang kia đang làm gì thế? Tôi vào xem không thành vấn đề chứ?”

(*) Dao bầu: Dao dùng để chặt cây.

Nói xong, Lạc Thụy tiếp tục bước về phía trước.

“TMD(*), bảo mày không được tới đây, mày còn dám tới, mày muốn chết phải không?”

(* TMD: là một câu chửi thề, khá giống với con mẹ nó, con bà nó...

Chương 829: Kẻ đang bị thương, chính là lão đại

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Một tên trong số đó hung tợn nói, xong, gã phất con dao bầu trong tay lên nhằm về hướng Lạc Thụy.

Thấy thế, Lạc Thụy vẫn không chút hoang mang đi về phía trước, khóe môi khẽ nhếch vẽ ra nụ cười mê người: “Em trai, giờ đã là xã hội gì rồi, thời buổi này mà còn dùng dao bầu ra khè không thấy mất mặt à? Anh trai tặng em viên đạn để mở rộng tầm mắt nhé.”

Nói xong, cổ tay trắng ngần khẽ xoay vòng, hết như có ma thuật trong tay bỗng nhiên hiện ra một khẩu súng, không chút do dự, anh ta dứt khoát lên nòng bóp cò.

“Pằng –”

Tiếng súng bất thành linh vang lên cùng lúc đó có hai tên côn đồ khác lao ra từ căn nhà hoang, hai tên cắc kè kia quần cũng chưa kịp xỏ, lọt tọt chạy ra.

Trong ba tên, một tên khác thì bị anh ta bắn xuyên người, nằm bất động trên mặt đất.

Một tên ban nãy vung dao muốn chém Lạc Thụy lúc này đây mặt xanh như đất nhái, sợ đứng mức đứng trân tại chỗ hai chân run lẩy bẩy.

Tên còn lại trông thấy súng trên tay Lạc Thụy là hàng thật, liền sợ đến đi thụt lùi, mặt mày không cắt ra hột máu.

Hai tên vừa chạy ra đến quần cũng chưa mặc xong sợ hãi nhìn Lạc Thụy, không dám bước lên.

Gã bị bắn nằm trên đất là lão đại của bọn chúng, bọn chúng nào dám lấy dao đấu súng.

Đáy mắt Lạc Thụy mang theo ý cười quét mắt nhìn bộ dạng co rúm của cả năm tên con đồ, sau đó hiên ngang bước vào căn nhà hoang.

Vừa vào đến nơi anh ta bị hoảng đến sững sờ, đôi mắt ngày nào cũng ngả ngón híp ríp giờ đây trợn còn to hơn cả quả hạch đào, miệng há lớn, trên gương mặt đẹp trai là vẻ khiếp sợ không thôi, từa như nỗi khiếp sợ này còn hơn cả việc nhìn thấy khủng long ở thời Kỷ Băng Hà đứng trước mặt mình.

Sophie trần như nhộng, vô cùng thảm hại nằm trên mặt đất, khắp người đều là dấu hôn, vết cắn cùng vết máu ứ đọng, và cô ta đã ngất xỉu nằm xụi lơ trên mặt đất.

Cảnh này, nhìn qua thôi cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Sophie bị mấy tên côn đồ kia thay phiên nhau cưỡng hiếp, đó là kết luận mà Lạc Thụy chỉ dùng một giây để nhìn tất thấy mọi thứ và suy nghĩ.

1s, 2s, 3s... sau.

Anh ta quay “phắt” người đi, hai tay xoa mạnh hai mắt, gương mặt tràn ngập “khổ đấng” như ăn phải thóc cặn.

‘Tiêu rồi, có khi nào mình(*) bị đau mắt hột không nhỉ?’

(*) Mình: Chỗ này tác giả dùng là他, trong Pinyin là ‘tā’ nghĩa là ‘anh ấy...’ danh xưng chỉ ngôi thứ ba số ít.

Riêng người dịch, cứ dựa vào văn phong nên mình chuyển qua ngôi thứ nhất số ít, giống như đó là lời tự nói của Lạc Thụy nghe sẽ vui tai vui mắt hơn.

Tựa như anh ta đã nhìn thấy thứ không nên thấy, xem ra trở về anh ta cần phải dùng mầm(*) lá bưởi rửa mắt mới được.

(*) Mầm: ở đây là lá non mới ra, không phải là mầm cây của hạt mới hình thành.

Suy nghĩ xong trong lòng cũng vui vẻ hơn, vì vậy anh ta xoay người lại, mắt nhắm mắt mở nghiêng đầu đi đến bên cạnh Sophie, sau đó nhặt đồng vải vụn vị xe nắt bướm bị vứt ngổn ngang trên mặt đất đắp lên che lại cho cô ta, rồi mới lấy điện thoại ra gọi cho 110.

Hoàn thành xong, anh ta rũ mắt nhìn Sophie thờ dãi: “Tiểu thư Sophie, cô nói xem sao cô có thể xấu xa đến vậy cơ chứ? Sao cô cứ một lần lại một lần hãm hại tổng giám đốc phu nhân cơ chứ? Cô nói xem đây có phải là cô tự làm tự chịu hay không? Tổng giám đốc ngài ấy không yêu cô, chuyện này đâu phải cô không biết, sao cô vẫn mãi không thông? Cô cho rằng cô cho người làm hại tổng giám đốc phu nhân, tổng giám đốc sẽ đến với cô sao? Tổng giám đốc chỉ có thể hận cô đến tận xương, haiz, cô xem thử đi, cô nói thử đi... Cô nói xem đây có phải là cô tự làm bậy ắt không thể sống không? Cô không những đề phòng mà còn mang lòng đi hại người ta, cô hại người kết quả lại hại chính cô, cô nói xem nếu như cô không bẫy hại tổng giám đốc phu nhân, thì như thế nào cô sẽ bị...”

Lạc Thụy nhìn dáng vẻ chỉ hận mài sắt không thành kim của Sophie mà nói chuyện, lúc đó năm tên côn đồ cắc kè đứng phía ngoài căn nhà hoang đã sớm bỏ chạy.

Trong lời anh ta mang theo một tia tiếc hận, dù sao anh ta quên biết Sophie cũng không phải một hai năm, giờ phút này nhìn thấy cô ta bị năm tên lưu manh phá hỏng trong sạch, anh ta không khỏi cảm thấy bi ai thay cô ta.

Nhưng nói gì thì nói cũng quá đáng đời cho cô ta, ai bảo cô ta tâm địa xấu xa bẫy hại tổng giám đốc phu nhân nhà bọn họ cơ chứ? Kết quả này chính là tự làm tự chịu.

Sau khi xe cứu thương đến nơi, Sophie nhanh chóng được đưa đến bệnh viện.

Lạc Thụy cũng đi theo đến bệnh viện, sau khi đã hỏi bác sĩ tình huống rõ ràng của Sophie bằng gọi điện cho Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn đang giám sát tiểu Nghiên Nghiên làm bài tập thì nhận được điện thoại của Lạc Thụy, vừa đúng lúc Long Tư Hạo đang ở trong thư phòng xử lí một ít chuyện công.

“Trợ lí Lạc, có chuyện gì sao?” Cô bắt máy sau đó đi đến cửa kính sát đất trong phòng ngủ nghe điện thoại.

“Tổng giám đốc phu nhân, có chuyện lớn.” Giọng Lạc Thụy phía bên kia đầu dây có chút nghiên nghị.

Nghe anh ta nói có chuyện lớn, trong lòng Lê Hiểu Mạn sinh ra một dự cảm xấu: “Trợ lí Lạc, chuyện lớn là chuyện gì, anh cứ nói thẳng.”

“Chuyện này... chuyện này... chuyện này nói ra không hay cho lắm,

không phải hôm nay tổng giám đốc phu nhân bảo tôi đến căn nhà hoang nhìn xem Sophie có còn ở trong đó? Lúc đến tôi nhìn thấy có năm tên côn đồ, còn có... Sophie cô ta... Cô ta...”

Hàng mày Lê Hiếu Mạn vặn xoắn: “Cô ta như thế nào?”

“Cô ta bị năm tên con đồ kia cưỡng bức.”

“Cái gì?” Nghe được câu trả lời của Lạc Thụy, Lê Hiếu Mạn cả kinh, trong phút chốc hộc mắt đã thấm đầy nước mắt, xiết chặt di động: “Tại sao lại như vậy? Như thế nào cô ta lại bị lưu manh cưỡng bức cơ chứ?”

“Tổng giám đốc phu nhân, chuyện này tôi cũng không rõ cho lắm, tôi liền điều tra rõ ràng rồi báo cáo lại cho ngài.”

Đầu mày Lê Hiếu Mạn nhíu chặt, vô cùng tự trách nói: “Trợ lí Lạc, là tôi đã hại cô ấy.”

Nói ra câu nói kia, vành mắt Lê Hiếu Mạn cũng đỏ ửng.

“Tổng giám đốc phu nhân, ngài tuyệt đối không nên nghĩ như vậy, Sophie cô ta chính là tự làm tự chịu, nếu cô ta không bẫy hại tổng giám đốc phu nhân ngài, thì làm sao cô ta bị mấy gã kia..., đây chính là nhân quả báo ứng.”

“Trợ lí Lạc, nếu như tôi không dùng dùi cui điện đánh cô ấy ngất đi, có lẽ cô ấy sẽ không bị...”

Mặc dù Sophie rất xấu xa, cũng chưa từng cư xử đúng mực với cô, nhưng cô ta bị lưu manh cưỡng bức, cũng xem như đó là cô hại cô ta, trong lòng vẫn không tránh khỏi áy náy.

Lạc Thụy nghe ra áy náy tự trách trong giọng Lê Hiểu Mạn, bèn nói: “Tổng giám đốc phu nhân, chuyện tối qua không hề liên can tới ngài, là Sophie gieo gió gặt bão.”

Ngừng một lát, anh ta lại thám tính hỏi: “Tổng giám đốc phu nhân, chuyện này có nên nói cho tổng giám đốc không ạ?”

Trong lòng Lê Hiểu Mạn rất khó chịu, cô cảm thấy cô giống như một tội nhân tội ác tà trời: “Tôi sẽ nói.”

“Được, tổng giám đốc phu nhân, tôi cúp máy trước, nếu có biến cố gì xảy ra, tôi sẽ lập tức thông báo cho ngài.”

Nghe thấy Lạc Thụy nói muốn cúp điện thoại, Lê Hiểu Mạn như nhớ ra gì đó nhanh chóng hỏi: “Trợ lí Lạc, mẹ của Sophie đã biết chuyện này?”

“Tôi vẫn chưa nói cho bà ấy.”

“Vậy làm phiền trợ lí Lạc thông báo cho bà ấy một tiếng.”

“Vâng, chuyện kia tổng giám đốc phu nhân, nếu như ngài không còn việc gì khác, tôi liền cắt máy.”

...

Sau khi Lạc Thụy ngắt điện thoại, sắc mặt Lê Hiểu Mạn cũng trở nên nghiến túc, sâu trong đáy mắt dật đầy hổ thẹn cùng tự trách, tối hôm qua cô bỏ lại Sophie ở trong căn nhà hoang chỉ là muốn cho cô ta một bài học nho nhỏ, để cô ta bị cảm lạnh, không nghĩ đến sẽ hại cô ta bị người khác...

Tiểu Nghiên Nghiên đang làm bài tập trong phòng thấy mẹ mình nhận

điện thoại xong viền mắt bỗng đỏ ửng, nhóc con bỏ bút xuống, ngẩng đầu nhìn mẹ, lo lắng hỏi: “Mẹ ơi, mẹ sao thế ạ?”

Lê Hiểu Mạn đặt điện thoại xuống, nhìn tiểu Nghiên Nghiên: “Mẹ không sao, mẹ không có chuyện gì, con làm bài tập đi nhé, mạ sang gặp bố con một chút.”

Chương 830: Anh không, đánh giá tình yêu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“À.” Tiểu Nghiên Nghiên đáp, ngẩng đầu cười nhìn cô: “Mẹ muốn ba cũng hôn mẹ đúng không, mẹ ghen tị với tình cảm ba dành cho con sao.”

Lê Hiểu Mạn bây giờ cảm thấy vô cùng khó khăn và áy náy, cô không hiểu được lòng mình, cô nhìn Tiểu Nghiên Nghiên không nói gì rồi sau đó ra khỏi phòng ngủ đi tới thư phòng.

Thấy Long Tur Hạo đang bận rộn trước máy tính, cô đóng cửa lại, sau đó mang theo tâm trạng áy náy đi tới bên cạnh anh.

“Chồng.”

Nghe thấy giọng cô hơi trầm khàn, Long Tur Hạo hơi ngẩng đầu lên nhìn.

Thấy vành mắt cô đỏ, đôi mắt lấp lánh, vẻ mặt tự trách, bàn tay ấm áp của anh kéo lấy eo cô, ánh mắt cưng chiều lo lắng nhìn cô: “Vợ, sao lại sắp khóc thế này, cảm thấy chồng để vợ cô đơn quá sao?”

Lê Hiểu Mạn cắn chặt môi dưới, lắc đầu nhìn Long Tur Hạo: “Không phải, là do em làm chuyện không tốt.”

Long Tur Hạo cười, kéo cô vào trong ngực, để cô ngồi lên hai chân mình, ánh mắt thâm tình khóa lấy gương mặt xinh đẹp của cô: “Vợ

nói anh nghe xem mình đã làm gì không tốt.”

Dứt lời, anh cố ý làm vẻ mặt giận: “Có phải vợ làm chuyện gì có lỗi với chồng đúng không, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị phạt.”

“Chồng tốt như vậy, sao em lại nỡ làm gì có lỗi được.” Lê Hiếu Mạn dịu dàng nhìn anh, cảm thấy có lỗi nói: “Tur Hạo, em có việc giấu anh.”

Thấy cô có gì đó khang khác, Long Tur Hạo không cười nữa, sắc mặt nghiêm túc hơn hỏi: “Hiểu Hiểu, em giấu anh chuyện gì?”

Lê Hiếu Mạn rũ mắt, đôi mắt đẫm lệ áy náy nói: “Em giấu anh chuyện tối hôm qua Sophie ở ngôi nhà trong rừng, nếu như tối qua em nói cho ông xã, để cho anh đưa cô ấy đi, nhất định cô ấy sẽ không sao, là do em hại cô ấy.”

Nghe cô nói tối qua Sophie ở trong căn nhà bị phá, đáy mắt Long Tur Hạo nổi lên vài phần lệ khí: “Hiểu Hiểu, em nói rõ xem sao Sophie lại ở trong căn nhà đó, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”

“Cô ấy bị giang hồ bắt đi.” Hốc mắt Lê Hiếu Mạn ướt đẫm, khuôn mặt đầy vẻ tự trách: “Là em hại cô ấy.”

Nghe thấy Sophie bị bắt đi, Long Tur Hạo híp chặt đôi mắt hẹp dài: “Hiểu Hiểu, trước nói rõ đi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Lê Hiếu Mạn tự trách nhìn anh: “Tur Hạo, tối hôm qua là em làm cô ấy bị giật rồi ngất đi, cô ấy vì vậy mới bị bắt đi, tóm lại, là em hại cô ấy, em chính là tội đồ, em không đánh được anh yêu.”

“Hiểu Hiểu.” Nhìn cô tự trách khiến Long Tur Hạo đau lòng, anh nhẹ

nâng gương mặt cô lên, đôi mắt hẹp dài chăm chú nhìn cô: “Anh không cho phép em nói như vậy, trên đời này trừ anh ra không ai có thể đánh giá tình yêu của anh, cô gái ngốc, rốt cuộc là có chuyện gì, nói hết ra cho chồng, được chứ?”

Lê Hiểu Mạn vì trong lòng cảm thấy có lỗi và tự trách nên càng không muốn nói chuyện Sophie phá hủy chuyện của cô nói cho Long Tur Hạo nghe.

Bất kể Sophie có xấu tính như thế nào, nhưng cô bị những người giang hồ kia bắt đi, nhất định có liên quan đến việc gọi cho cô, vậy nên cô cũng có phần trách nhiệm.

Long Tur Hạo thấy cô không nói gì, cũng biết cô lại đang giả vờ không biết rồi.

Anh thử dò xét hỏi: “Hiểu Hiểu, chuyện tốt qua với Sophie có liên quan đến người thân bí dẫn em đến rừng cây ngoại ô nên em vì tự cứu mới làm cô ấy bị giết hôn mê phải không?”

Long Tur Hạo nói những thứ này là căn cứ từ lời của Lê Hiểu Mạn mà suy đoán.

Sophie và người thân bí, hẳn là quen biết.

Nếu Sophie như lời Hiểu Hiểu nói là đi tới chỗ đó, thì nhất định là đi cùng người thân bí.

Hiểu Hiểu nói làm cô bị ngất đi, nhất định là vì muốn tự cứu mình. Giờ cô ấy này hẳn là vì cảm thấy Sophie vì cô làm cho bị ngất đi nên mới bị như vậy.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tur Hạo đoán đúng, kinh ngạc nói: “Tur Hạo,

anh..”

Nhìn vẻ mặt của cô, Long Tur Hạo biết mình đoán không sai.

Anh thâm tình nhìn cô: “Hiểu Hiểu, nếu anh đã đoán đúng, em có nên giấu nữa không em tự hiểu, cho dù em không nói, anh cũng có rất nhiều cách để biết. Nhưng anh muốn nghe em nói, anh muốn biết tất cả, đồ ngốc, đừng ôm hết trách nhiệm lên người mình.”

“Tur Hạo.”

Lê Hiểu Mạn nhào vào ngực ôm lấy anh, nói hết chuyện tối qua cho Long Tur Hạo.

Sau khi nghe xong, lệ khí trong mắt Long Tur Hạo tăng lên vài phần, nếu không phải vì Sophie ác giả ác báo, chỉ nội việc cô ta muốn hủy hoại Hiểu Hiểu, anh chỉ hận không thể cho cô xuống địa ngục.

Anh nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy cô còn tự trách, anh dùng hai ngón tay nâng cằm cô lên, để cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh: “Hiểu Hiểu, em không cần phải áy náy và tự trách, chuyện này không liên quan đến em, cô ta là gieo gió gặt bão mà thôi.”

Lê Hiểu Mạn khóc: “Mặc dù cô ấy gieo gió gặt bão, nhưng vẫn là em hại cô, nếu không phải em làm cô ấy bị giật hôn mê, làm cô ấy bị mất năng lực phản kháng thì có lẽ sẽ không bị.. Trinh tiết là thứ tối trọng của phụ nữ, em hại cô ấy không còn trong trắng, như vậy so với giết cô ấy còn khó chịu hơn, em không nghĩ mọi chuyện sẽ trở nên thế này. Em chỉ muốn dạy dỗ cô ấy một chút, để cho cô ấy chịu lạnh ở đó một đêm vậy mà cô ấy lại bị...”

Long Tur Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn dù thế nào trong tâm vẫn luôn thiện lương, ánh mắt đau lòng nhìn cô: “Hiểu Hiểu, anh không cho phép

em được áy náy và tự trách như vậy nữa, ngốc, em chẳng lẽ đã quên chuyện tối qua là do Sophie bày ra để hại em sao, nếu không phải em cơ trí thoát một kiếp, giờ còn có thể ở đây đau lòng cho cô ta, nếu như đổi lại là em, cô ta hẳn sẽ không hề thương hại mà chỉ hả hê, cười nhạo, châm chọc em, Hiểu Hiểu, cô ta là ác giả ác báo, em không cần phải tự trách nữa.”

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo vì khuyên cô mà nói rất nhiều, trong lòng cảm động: “Tur Hạo, cảm ơn anh.”

Long Tư Hạo hôn lên trán cô, ôm chặt lấy cô: “Vợ chồng mà nói cảm ơn gì chứ, trong lòng em khó chịu, anh đương nhiên sẽ lắng nghe khuyên nhủ em. Huống chi, em không hề làm gì sai.”

“Ai nói không sai, em đã giấu anh chuyện Sophie.”

Đáy mắt Long Tư Hạo xoẹt qua tia lạnh lẽo: “Hiểu Hiểu, cho dù tối qua em nói anh biết, anh cũng sẽ không đưa cô ta đi đâu.”

Dứt lời, ngón tay thon dài của anh lau nước mắt cho cô, khuôn mặt tuấn mỹ hơi trầm xuống: “Rơi lệ vì một người hãm hại mình em cảm thấy đáng không. Nước mắt của em là để cảm động vì anh, giờ em lãng phí nước mắt như vậy, sau này cảm động không khóc được thì phải làm sao?”

Chương 831: Hiểu Hiểu, anh không đau lòng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh vừa nói vừa giỡn, khiến cho tâm tình Lê Hiểu Mạn đã tốt hơn nhiều, vẻ mặt anh mang theo ý trách móc, nhưng trong mắt vẫn là yêu chiều như vậy, cô cảm giác như trái tim đang tan chảy.

“Tur Hạo, anh thật tốt.”

Cô vừa nói vừa hôn anh, nhìn anh thật sâu: “Giờ cô ấy xảy ra chuyện lớn như vậy, anh đến xem cô ấy xem thế nào. Lotter nói cô ấy đang ở bệnh viện.”

“Xem cô ta?” Long Tur Hạo nheo mắt: “Hiểu Hiểu, em bảo chồng em đi nhìn người phụ nữ khác, em cũng thật rộng lượng quá.”

Lê Hiểu Mạn không dám đối diện ánh mắt anh, chỉ cúi đầu: “Tur Hạo, chẳng lẽ dù chỉ một chút cảm thông hay yêu quý đối với cô ấy anh cũng không có sao?”

Long Tur Hạo đã nói với cô chuyện phát sinh mười năm ở Marseilles, cô biết Long Tur Hạo ở gia tộc Knox đợi mười năm, mà Sophie là con gái gia tộc Knox, bọn họ coi như sống với nhau mười năm, cho dù anh không thương cô, nhưng ít nhất cũng phải có chút tình cảm với cô.

Sophie giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, anh hẳn là phải có chút đồng cảm hay gì đó với cô ấy chứ.

Long Tư Hạo khẽ vuốt tóc mai của cô: “Vợ cảm thấy anh đau lòng cho cô ấy sao?”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh: “Tur Hạo, anh và cô ấy quen biết mười năm, sống cùng nhau mười năm, cho dù anh không yêu cô ấy, nhưng cũng có chút tình cảm anh em, giờ cô ấy xảy ra chuyện, anh...”

“Hiểu Hiểu...” Long Tư Hạo cắt ngang, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: “Anh không thương hại cô ta, mọi việc cô ta làm đều nhắm vào em, anh sẽ không vì cô ta mà vui, buồn hay đau lòng.”

“Dù chỉ một chút tình cảm anh em với cô ấy anh cũng không có sao?”

“Hiểu Hiểu, tình cảm anh em của anh đối với cô ấy đã sớm biến mất theo mỗi lần cô ta làm em tổn thương rồi, anh chỉ thật lòng yêu thương với em. Người làm người anh yêu thương bị tổn thương, anh chỉ muốn cho bọn họ xuống địa ngục hết.”

“Tur Hạo...”

Lời của anh lại làm cô cảm động, cô nhìn anh thật lâu, đáy mắt lại tràn ngập nước mắt.

Anh luôn đặt cô ở vị trí thứ nhất, thật lòng đối với cô, giải quyết mọi chuyện cho cô, người làm cô tổn thương anh đều cho họ xuống địa ngục.

Anh yêu cô như vậy, phần tình cảm này làm cho cô rất cảm động, cũng rất hạnh phúc.

Cô ôm lấy anh thật chặt, trong lòng cảm động không thôi, nước mắt ướt đầm khuôn mặt.

Anh luôn có thể dễ dàng khiến cô cảm động muốn khóc.

“Tur Hạo, cảm ơn anh đã yêu em, quan tâm em như vậy, em sợ đời sau quên không uống canh Mạnh Bà.”

Long Tur Hạo nhìn cô không hiểu hỏi: “Vợ, tại sao vợ lại sợ quên không uống canh Mạnh Bà?”

Người ta là sợ uống canh Mạnh Bà sẽ quên nhau đi, vợ anh lại sợ quên chưa uống.

Lê Hiểu Mạn chạm lên gương mặt tuấn mỹ của anh: “Nhớ em quên uống canh Mạnh Bà, mà chồng lại uống rất nhiều, chẳng những quên em đi còn yêu cả người khác nữa, vậy thì em biết phải làm sao bây giờ?”

“Cô gái ngốc.” Long Tur Hạo cúi đầu hôn lên môi cô: “Cho dù anh uống nhiều hơn nữa cũng sẽ không quên vợ đâu, càng sẽ không đi yêu người khác.”

Lê Hiểu Mạn cười, nhưng nghĩ đến Sophie, cô liền chau mày: “Vậy anh không định tới nhìn.. A...”

Long Tur Hạo cúi đầu chiếm lấy môi cô.

Hôn cô một hồi anh mới rời khỏi môi cô, ánh mắt thâm trầm: “Hiểu Hiểu, đừng nhắc đến cô ấy nữa.”

Mặc dù anh từng coi Sophie như em ruột, nhưng cô ấy đã làm quá nhiều chuyện tổn thương đến Hiểu Hiểu, anh không thể đồng cảm với cô ta được nữa.

Cô ta hoàn toàn là gieo gió gặt bão.

Lê Hiếu Mạn thấy Long Tư Hạo không thích mình nhắc tới Sophie thì khẽ mím môi, rũ mắt tạm thời không đề cập tới chuyện này nữa.

Bệnh viện.

Trầm Thi Vi nhận được điện thoại của Lạc Thụy xong liền lập tức đi tới bệnh viện nơi Sophie đang nằm.

Mà lúc này Lạc Thụy đang trông ở ngoài phòng bệnh.

Thấy Trầm Thi Vi tới, anh lịch sự chào hỏi: “Phu nhân.”

Anh gọi cho Trầm Thi Vi chỉ nói cho bà biết chuyện Sophie đang ở bệnh viện chứ không nói cho bà biết chuyện Sophie bị cưỡng hiếp, vậy nên Trầm Thi Vi cũng không biết Sophie đã xảy ra chuyện gì.

Lúc tới đây, sắc mặt bà không tốt lắm, đi tới chỗ Lạc Thụy, lo lắng hỏi: “Lạc Thụy, Sophie nó thế nào rồi?”

Lạc Thụy gật đầu nhìn trtc: “Phu nhân, Sophie không có việc gì, chỉ là chưa tỉnh lại, tôi nghĩ sẽ tỉnh lại mau thôi, phu nhân không cần lo lắng.”

Trầm Thi Vi nghe Lạc Thụy nói vậy cũng không yên lòng, bà đẩy cửa phòng bệnh đi vào bên cạnh giường Sophie.

Nhìn sắc mặt cô tái nhợt, đôi môi nứt nẻ như bị cắn chặt, bà cả kinh, cẩn thận nhìn cô một lượt, ánh mắt rơi vào cổ cô, phát hiện trên cổ cô có rất nhiều dấu hôn và vết cắn.

Bà mở lớn hai mắt, vội vén chăn lên, mở nút áo cô, khi thấy trên

người cô toàn là dấu hôn và vết máu ứ đọng, trên mặt bà tràn đầy vẻ khiếp sợ và không dám tin.

Hai mắt bà đã ươn ướt, đau lòng nhìn Sophie đang nhắm nghiền đau lòng nói: “Sophie... Sophie, đã xảy ra chuyện gì? Sao con lại bị như thế này?”

Sau đó, bà xoay người đi tới chỗ Lạc Thụy, kích động hỏi: “Lạc Thụy, Sophie sao vậy? Rốt cuộc là có chuyện gì? Sophie sao lại trở nên như vậy? Có phải là nó bị..”

Lạc Thụy gật đầu nhìn Trần Thi Vi: “Đúng vậy.”

Trần Thi Vi nghe vậy thì lùi lại một bước, ánh mắt bi thương nhìn Sophie, nhẹ vuốt tóc cô, sắc mặt lạnh đi vài phần: “Lạc Thụy, người đó là ai? Là ai đã hại Sophie ra cái dạng này?”

Thấy sắc mặt Trần Thi Vi lạnh xuống, Lạc Thụy sắc mặt ngưng trọng nói: “Phu nhân, chuyện này nói ra rất dài dòng, tiểu thư Sophie có ngày hôm nay thật ra là từ...”

Anh còn chưa nói xong, Sophie đang nằm đột nhiên hô lớn.

“Đừng.. Đừng chạm vào tôi... Đừng... Cầm thú... Mẹ cứu con..”

Trần Thi Vi thấy Sophie nhắm mắt mà khóc hô lên, khóc kêu bà cứu cô, bà đau lòng khẽ gọi: “Sophie... Sophie...”

“Đừng... Đừng mà...”

Sophie nhắm mắt không ngừng khóc hô, tâm tình ngày càng kích động, hai tay vung lên không trung, thân thể không ngừng vặn vẹo, giống như đang trong cơn ác mộng.

Vì cử động nên kim tiêm trên tay tự bị rút ra. Trầm Thi Vi thấy vậy thì sắc mặt đại biến, cuống quýt giữ tay cô lại: “Sophie, con sao vậy? Đừng dọa mẹ, Sophie, tỉnh lại đi, tỉnh lại, mẹ đang ở đây, mẹ đang ở đây...”

Sophie đang giãy dụa không ngừng thì nghe được giọng Trầm Thi Vi, lúc này mới từ từ ngừng lại, mở mắt ra.

“Sophie, cuối cùng con cũng tỉnh, làm mẹ sợ chết.” Trầm Thi Vi đau lòng nhìn cô, hốc mắt đã ướt đi vài phần, bà đưa tay lau nước mắt cho cô.

Sophie ngẩng đầu, khóc lóc gọi bà: “Mẹ, con không thấy mẹ... Con... Con muốn giết bọn họ... Con muốn giết bọn họ...”

Lời nói của Sophie không được rõ ràng, chỉ đột nhiên hô lớn, tâm tình cô lại vì vậy mà trở nên kích động.

Cô ngồi dậy, hai mắt đỏ rực, khóc lóc nức nở: “Con muốn giết bọn họ, con muốn giết bọn họ, con muốn giết bọn họ...”

Tâm tình cô ngày càng kích động đau khổ, tựa như muốn nổi điên.

Trầm Thi Vi thấy cô như vậy thì lo lắng nói: “Sophie, con đừng dọa mẹ, bọn họ là ai?”

“Con muốn giết bọn họ... Giết bọn họ...”

Đột nhiên cô nhảy xuống giường, mặt tràn đầy sát khí, điên cuồng chạy ra khỏi phòng bệnh.

Chương 832: Không thích, cũng không vui

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Sophie...”

Trầm Thi Vi thấy vậy thì hoảng hốt lập tức đuổi theo.

Lạc Thụy cũng đuổi theo ngay sau đó.

“A.... Tôi muốn bọn họ... Tôi muốn giết bọn họ...”

Hai mắt Sophie đỏ hồng, trong mắt tràn ngập hận ý, quơ quơ hai tay, vừa chạy vừa hô muốn giết bọn họ.

Cô như "kẻ điên" chạy bên ngoài hành lang bệnh viện thu hút sự chú ý của bệnh nhân và người nhà bệnh nhân khác, mọi người đều tò mò nhìn cô.

Sophie cứ điên cuồng chạy trên hành lang, thấy phía trước có một bệnh nhân nam, cô hô lớn muốn giết người, sau đó lao lên muốn bóp cổ người kia.

“Cầm thú, mày phá hủy tao, tao muốn giết mày, muốn giết mày...”

Hai mắt cô lộ ra vẻ tàn nhẫn, hai tay hung hăng bóp chặt cổ người đàn ông kia.

“Sophie...”

Trầm Thi Vi thấy vậy thì lập tức chạy tới giữ tay Sophie, đau lòng nhìn cô, lo lắng và kinh hãi nói: “Sophie, con mau bỏ tay ra, mau buông ta đi!”

Bệnh nhân nam vốn đang đi bộ trên hành lang, đột nhiên bị bóp cổ nên không kịp phản ứng.

Người nhà bệnh nhân nam thấy vậy thì cũng lao tới cứu.

Sau đó là Lạc Thụy đưa bác sỹ và y tá tới cùng nhau cưỡng chế đưa Sophie về phòng bệnh.

Cô còn đang giãy dụa hô to muốn giết người thì bị tiêm thuốc thần nên dần dịu lại rồi hôn mê.

Trầm Thi Vi nhìn Sophie như phát điên thì đau lòng cực độ, con gái bà bị mất đi trong sạch như nên điên cuồng như vậy, Trầm Thi Vi bà nhất định sẽ không bỏ qua cho người kia.

Bà lại gần giường bệnh của Sophie, khẽ vuốt tóc cô, rồi nhìn bác sỹ nhíu mày hỏi: “Bác sỹ, tình hình của con gái tôi thế nào rồi?”

Bác sỹ nghiêm trọng nhìn Trầm Thi Vi: “Bệnh nhân không chỉ bị thương tổn về mặt thân thể, mà về mặt tinh thần còn nặng nề hơn, đến nỗi bây giờ bị mất khống chế, e là bà phải mang cô ấy đi tới gặp bác sỹ tâm lý một chuyến.”

Bác sỹ nói xong thì ra khỏi phòng bệnh.

Lạc Thụy đứng bên ngoài nghe được lời Lạc Thụy thì nhíu mày sau đó gọi cho Lê Hiếu Mạn.

“Phu nhân tổng giám đốc, lần này Sophie chịu đả kích quá lớn, giống như Hạ Lâm lúc đầu, tinh thần không ổn định.”

Lê Hiểu Mạn nghe vậy thì lập tức hỏi: “Giờ mọi người đang ở đâu?”

“Phu nhân muốn tới bệnh viện sao?”

“Ừm.”

Lạc Thụy nói cho cô địa chỉ xong liền cúp máy.

Anh không đi vào phòng bệnh mà chỉ luôn chờ ở bên ngoài.

Sau khi y tá rời đi, Trần Thi Vi ngồi xuống trước giường bệnh, nắm lấy bàn tay lạnh như băng của cô, hai mắt đẫm lệ đau lòng nhìn cô.

“Sophie, mẹ sẽ không bỏ qua cho người đã làm con tổn thương. Mẹ nhất định sẽ làm cho người đó phải chịu sự trừng phạt. Con gái đáng thương của mẹ, xảy ra chuyện như vậy, mẹ biết con không chịu được, con yên tâm, mẹ sẽ không coi thường con, có thể còn yêu thương con nhiều hơn so với trước kia. Sophie, con nhất định phải tỉnh lại đi.”

Trần Thi Vi càng nói càng đau lòng khổ sở, che miệng thấp giọng khóc.

Tại sao hai con gái của bà lại luôn phải chịu nhiều đắng cay như vậy, tại sao?

Lạc Thụy ở cửa phòng bệnh nhìn Trần Thi Vi thấp giọng khóc, trong lòng không khỏi xúc động.

Anh từng ở gia tộc Knox một thời gian. Trong ấn tượng của anh,

Trầm Thi Vi là một người không thích cười nói, là một người phụ nữ cao quý bất phàm.

Trên người bà luôn mang theo uy nghiêm của nữ chủ nhân gia tộc Knox nên làm người ta không tránh khỏi sợ hãi với bà.

Giờ phút này, ba buông bỏ vẻ bề ngoài cao quý, hoàn toàn chỉ là một người mẹ yêu thương con gái, vì con mà đau lòng mà thôi.

Anh vẫn cho rằng bà nghiêm nghị lạnh lùng, thật không ngờ rằng cũng sẽ có lúc đau lòng vì con gái như vậy.

Anh vẫn đứng ở cửa phòng bệnh, mà Lê Hiếu Mạn sau khi ngắt điện thoại thì đi thay quần áo.

Long Tư Hạo từ thư phòng đi vào thấy cô đang thay quần áo thì tiến tới, cầm quần áo của cô hỏi: “Em ra ngoài sao?”

Lê Hiếu Mạn lấy lại quần áo trên tay anh, vừa mặc vừa gật đầu nói: “Ừm.”

Long Tư Hạo nheo đôi mắt đen mị hoặc của mình hỏi: “Đi đâu?”

“Đi...” Lê Hiếu Mạn ngẩng đầu nhìn Long Tư Hạo, sau đó rũ mắt nói: “Tới bệnh viện.”

Vừa nghe thấy cô nói muốn tới bệnh viện, Long Tư Hạo đã biết cô định làm cái gì.

Anh kéo cánh tay mảnh khảnh của cô, giọng nói không nghe ra cảm xúc gì: “Không được đi, cô ta không đáng để em đi gặp.”

Lê Hiếu Mạn hơi làm nũng nói: “Tư Hạo, cho dù thế nào em cũng

phải đi một chuyến. Cô ấy là gián tiếp vì em nên mới... Nếu em không đi thì lương tâm sẽ bất an vô cùng, em chỉ đi một chút rồi về liền.”

Long Tư Hạo thấy cô kiên trì muốn đi như vậy thì không ngăn cô nữa, cho dù Hiểu Hiểu có thay đổi nhưng phần thiện lương này của cô sẽ vĩnh viễn không đổi.

Không lay chuyển được cô, nên anh chỉ có thể đáp ứng cô.

Anh bất đắc dĩ nói: “Được, em muốn đi thì anh đi cùng em.”

Thấy anh đồng ý, Lê Hiểu Mạn cười ôm anh: “Tur Hạo, anh lúc nào cũng tốt với em.”

Long Tư Hạo cúi đầu, búng nhẹ lên trán cô: “Em ấy, lúc nào cũng lương thiện như thế.”

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, cười nhìn anh: “Vậy chồng thích không?”

Long Tư Hạo lắc đầu: “Không thích.”

Nghe được đáp án này, Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu giả bộ khóc nói: “Chồng thật sự không thích sao?”

Long Tư Hạo gật đầu: “Thật sự không thích.”

Lê Hiểu Mạn khẽ cắn môi dưới, ủy khuất nhìn anh chăm chăm: “Tại sao không thích?”

Long Tư Hạo nhướn mày: “Không thích thì không thích thôi, không vì cái gì cả.”

Lê Hiếu Mạn trừng mắt nhìn anh, không để ý đến anh nữa, anh chỉ thích nói giỡn với cô, lời này của anh không phải lời thật lòng.

Cô sửa lại trang phục rồi ra khỏi phòng, Long Tư Hạo ra ngay sau đó.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy hai người bộ dạng giống như muốn đi ra ngoài thì tiến tới một tay kéo tay Lê Hiếu Mạn, một tay giữ tay Long Tư Hạo, giọng nói non nớt: “Cha, mẹ, hai người đi đâu vậy? Con cũng muốn đi, hai người đừng bỏ con lại.”

Vì Tiểu Nghiên Nghiên kiên trì muốn đi theo, Lê Hiếu Mạn và Long Tư Hạo không thể làm gì khác hơn là dẫn cô bé theo.

Đến bệnh viện, Sophie còn chưa tỉnh lại, mà Trầm Thi Vi đang ngồi trước giường bệnh thấy họ tới thì kinh ngạc.

“Hiếu Hiếu, Tư Hạo, sao các con lại tới đây?”

Chương 833: Hóa ra, sớm đã gặp

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo không nghĩ muốn đi xem Sophie thế nào, mà chỉ là đi theo Lê Hiểu Mạn tới đây, anh không trả lời Trầm Thi Vi... chỉ đứng bên cạnh Lê Hiểu Mạn, thấy sắc mặt cô rất kém, hai mày nhíu chặt, sau đó đưa thực phẩm dinh dưỡng cho Trầm Thi Vi.

“Phu nhân, nghe nói con gái bà xảy ra chuyện, nên tới thăm.”

Cô đến thăm Sophie, hoàn toàn vì trong lòng áy náy.

Nếu không phải cô làm cô ấy hôn mê thì cô ấy cũng sẽ không bị mất đi trong sạch.

Trầm Thi Vi nhận lấy rồi để sang một bên, sau đó đang định lên tiếng thì giọng nói trẻ con của Tiểu Nghiên Nghiên vang lên, thu hút sự chú ý của bà.

“Mẹ, ai vậy ạ? Sao mẹ giống bà ấy thế?”

Tiểu Nghiên Nghiên vừa vào đã quan sát Trầm Thi Vi, càng nhìn càng thấy giống mẹ của mình, nhất là đôi mắt bà.

Cô bé vì ngạc nhiên nên không kiềm được hỏi.

Trầm Thi Vi vốn định nói gì đó với Lê Hiểu Mạn thì vì nghe được giọng của Tiểu Nghiên Nghiên mà ánh mắt liền chuyển về phía cô bé.

Khi nhìn thấy cô bé, bà cảm giác như đây là hình ảnh Lê Hiếu Mạn khi thu nhỏ lại, bà kinh ngạc nhìn.

Nhìn một lúc lâu, bà mới ngẩng đầu hỏi Lê Hiếu Mạn: “Hiếu Hiếu, đây là con.. con gái con?”

Nhìn Trần Thi Vi kinh ngạc thì Lê Hiếu Mạn đưa mắt về phía Tiểu Nghiên Nghiên, lễ độ gật đầu: “Vâng.”

Trần Thi Vi thấy cô gật đầu thì nhìn Tiểu Nghiên Nghiên một chút rồi lại nhìn về phía cô và Long Tư Hạo, hỏi: “Con của con và Tư Hạo?”

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu nhìn Trần Thi Vi đang ngạc nhiên, tò mò hỏi: “Bà và mẹ cháu quan hệ thế nào vậy ạ?”

Trần Thi Vi nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, đôi mắt đã hơi ươn ướt: “Cháu tên là gì? Ta là mẹ của mẹ cháu.”

“Mẹ của mẹ?” Tiểu Nghiên Nghiên nghiêng đầu nhìn bà, sau đó hai mắt sáng ngời, giật mình nói: “Mẹ của mẹ cháu, vậy chẳng phải là bà ngoại của cháu sao?”

Trần Thi Vi nhìn bà, ngòm xồm xuống, trên mặt là nụ cười ôn hòa: “Đúng vậy, ta là bà ngoại cháu.”

Tiểu Nghiên Nghiên cảm giác thân thiết tăng thêm mười phần, mặc dù đây là lần đầu tiên gặp bà, nhưng cô bé lại rất thích bà.

Cô bé đột nhiên nhớ ra, bà ngoại chẳng phải đến Thiên Đường rồi sao, sao giờ lại thêm một bà ngoại nữa vậy?

Tiểu Nghiên Nghiên nhíu mi, nhìn mẹ nghi ngờ hỏi: “Mẹ, không phải

bà ngoại đã đến Thiên Đường rồi sao? Sao giờ lại có một bà ngoại nữa vậy?”

Trầm Thi Vi nghe được lời cô bé thì hơi kinh ngạc và không hiểu nhìn Lê Hiếu Mạn.

Lúc này, Lạc Thụy ở ngoài cửa đi đến, giải thích cho Tiểu Nghiên Nghiên: “Bà ngoại lên thiên đường kia không phải là bà ngoại ruột của cháu, đây mới là bà ngoại ruột của cháu, mẹ ruột của mẹ cháu.”

“Ồ!” Tiểu Nghiên Nghiên hiểu ra nhìn Trầm Thi Vi, sau đó cười ngọt ngào chào hỏi: “Bà ngoại khỏe.”

Nghe hai tiếng "bà ngoại" này khiến hốc mắt Trầm Thi Vi trong nháy mắt liền ảm ướt, xúc động nhìn Tiểu Nghiên Nghiên cười gật đầu: “Được rồi, mau nói cho bà ngoại cháu tên là gì?”

Tiểu Nghiên Nghiên thấy Trầm Thi Vi nước mắt vòng quanh thì cũng cảm thấy hơi xúc động, hai mắt cũng hồng hồng.

“Bà ngoại, cháu tên là Nghiên Nghiên, cả họ và tên là Long An Nghiên, tên tiếng Anh là Amber.”

Vì cảm thấy Trầm Thi Vi đặc biệt thân thiết nên Tiểu Nghiên Nghiên nói tên của mình đặc biệt tỉ mỉ cho bà nghe.

Long Tư Hạo bên cạnh vốn luôn không biết cô bé còn có tên tiếng Anh là Amber, lúc nghe được cũng rất ngạc nhiên.

Anh nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, ánh mắt ngạc nhiên: “Nghiên Nghiên, tên tiếng Anh của con là Amber?”

Anh chưa từng hỏi tên tiếng Anh của Nghiên Nghiên nên không biết.

Khi anh và Lê Hiếu Mạn hòa hòa lại, Nghiên Nghiên đã sửa tên thành Long An Nghiên, chưa từng đề cập qua tới tên tiếng Anh.

Tiểu Nghiên Nghiên trả lời: “Đúng vậy, ba không biết sao? Con còn tưởng ba biết rồi chứ.”

Vẻ ngạc nhiên trên mặt Long Tur Hạo còn chưa tản đi, anh quay sang nhìn Lê Hiếu Mạn: “Hiếu Hiếu, tên tiếng Anh của Nghiên Nghiên là Amber sao?”

Không rõ sao Long Tur Hạo nghe tên tiếng Anh của Nghiên Nghiên lại kinh ngạc như vậy, Lê Hiếu Mạn nghi hoặc nhìn anh, nhẹ gật đầu: “Tên tiếng Anh của Nghiên Nghiên là do Hàn Cẩm Hi đặt.”

Thấy Lê Hiếu Mạn xác định tên của Tiểu Nghiên Nghiên là Amber, trong lòng Long Tur Hạo không chỉ kích động mà còn mừng rỡ, hóa ra tiểu cô nương anh hay nói chuyện cùng anh trên msn lại là con gái bảo bối của mình.

Khó trách lần đầu tiên gặp cô bé ở sân bay, khi nghe giọng cô bé anh đã cảm thấy rất quen thuộc.

Tiểu Nghiên Nghiên nghi ngờ hỏi: “Cha, tên tiếng Anh của con là Amber kì lạ lắm sao?”

Long Tur Hạo cười nhìn cô bé: “Không có gì kì lạ cả, nghe rất hay.”

Anh không nói cho cô bé biết mình chính là vị G thúc thúc kia, đương nhiên là anh có nguyên nhân của mình.

Lê Hiếu Mạn nhìn Long Tur Hạo, che đi lòng nghi ngờ, nhìn Trần Thi Vi: “Phu nhân, cô ấy...”

Cô vừa định hỏi tình hình của Sophie, Long Tur Hạo liền cắt ngang lời cô.

Anh nhìn Trầm Thi Vi, sắc mặt thâm trầm: “Dì, chúng con phải về rồi.”

Lê Hiểu Mạn nghe vậy thì thấp giọng gọi anh: “Tur Hạo.”

“Thăm rồi thì về thôi.” Long Tur Hạo không thương cảm cho Sophie, dù chỉ là một chút, nếu không phải Hiểu Hiểu của anh cơ trí, giờ người nằm ở đây nói không chừng là Hiểu Hiểu rồi.

Nếu thật sự là như vậy, nhất định anh sẽ nổi điên lên băm vằm Sophie, hủy diệt cả thế giới này mất.

Anh đưa tay về phía Tiểu Nghiên Nghiên, dịu dàng nói: “Nghiên Nghiên, về cùng ba nào.”

“Vâng!” Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Trầm Thi Vi một chút, sau đó nắm tay Long Tur Hạo, lúc xoay người thì đưa tay lên chào: “Bà ngoại cháu đi đây, hẹn gặp lại.”

Trầm Thi Vi thấy cô bé trước khi đi còn quay lại chào thì hai mắt lại nóng lên: “Nghiên Nghiên gặp lại sau.”

Lạc Thụy là người ra khỏi phòng bệnh cuối cùng, sau khi ra khỏi phòng thì anh đóng kín cửa lại.

Mà Trầm Thi Vi thấy bọn họ đi xong thì vẫn đứng nguyên tại chỗ, hai mắt ướt đẫm nhìn cửa, thật không nghĩ tới Hiểu Hiểu đã có con gái rồi.

Nghĩ tới Tiểu Nghiên Nghiên, trên mặt bà lại hiện lên nụ cười, tưởng

tượng khi Lê Hiếu Mạn còn bé nhất định là đáng yêu giống như Nghiên Nghiên.

Chỉ tiếc, khi cô còn bé, người mẹ là bà không thể ở bên cạnh cô không thể nhìn cô trưởng thành, yêu thương quan tâm cô, trong lòng bà vô cùng tự trách và áy náy.

Vì cứ luôn suy nghĩ về Lê Hiếu Mạn và Tiểu Nghiên Nghiên nên bà không phát hiện ra Sophie đã sớm tỉnh lại và xuống giường, lúc này đang chăm chú nhìn về mặt bà.

Giờ phút này, Sophie siết chặt tay, trong mắt tràn đầy hận ý và ghen tị, trên mặt là vẻ âm độc cùng quỉ dị.

“Mẹ...”

Cô đột nhiên lên tiếng, giọng nói u trầm, làm người ta cảm thấy quỉ dị.

Nghe thấy giọng cô, Trầm Thi Vi lấy lại tinh thần quay lại liền thấy Sophie đang đứng sau đó, đôi mắt đỏ như máu, bà sợ hãi lùi lại.

“A... Sophie...”

Sophie thấy mẹ lùi lại thì ngẩng đầu nhìn bà chăm chăm: “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Trầm Thi Vi ổn định lại tâm trí, sau đó tiến lên đỡ cô ngồi xuống.

Sau đó dịu dàng vuốt lại đầu tóc tán loạn của cô: “Sophie, con tỉnh lại từ hi nào? Sao con lại xuống giường?”

Sophie ngẩng đầu nhìn bà, hốc mắt dần tràn ra nước mắt.

“Mẹ...”

Chương 834: Sophie, vận vẹo sự thật

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đột nhiên, cô ta khóc nhào vào lòng Trần Thi Vi, giọng điệu mang theo ý khóc nức nở, bi thương nói: “Mẹ, con bị người ta hủy, con bị người ta hủy, trong sạch của con bị người ta hủy, bọn họ thật nhiều người, bọn họ thay phiên chiếm đoạt con, bọn họ là súc sinh, bọn họ không phải người... Hu hu... Bọn họ không phải người...”

Trần Thi Vi từ đầu còn tưởng Sophie chỉ bị một người chiếm đoạt, lúc này nghe cô nói bị rất nhiều người chiếm đoạt, bà khiếp sợ đồng thời vì Sophie mà đau lòng không thôi.

Bà cúi xuống, ánh mắt đau lòng nhìn Sophie khóc lóc thảm thiết, hai tròng mắt cũng đã ươn ướt: “Sophie, mau nói cho mẹ biết thật ra đã xảy ra chuyện gì? Sao con lại bị..., mẹ sẽ không bỏ qua cho những người đó, mẹ nhất định sẽ khiến bọn họ phải chịu trừng phạt thích đáng.”

“Mẹ...” Sophie ngẩng đầu nhìn Trần Thi Vi, khóc lóc thương tâm ủy khuất, đôi mắt nâu nhạt đỏ bừng nước mắt rơi như mưa, cắn chặt môi dưới: “Mẹ, thật sự mẹ sẽ báo thù cho con sao?”

Nhìn thấy Sophie khóc đến thương tâm ủy khuất, trái tim Trần Thi Vi nhói lên, hốc mắt bà cũng chứa đầy nước mắt, đưa tay lau nước mắt cho Sophie, ánh mắt hiện lên hận ý cùng lãnh ý: “Sophie, con là tâm can bảo bối của mẹ, là con gái bảo bối của mẹ, con chịu ủy khuất lớn như vậy, mẹ nhất định sẽ vì con đòi lại công bằng.”

“Mẹ...”

Sophie khóc nhào vào lòng Trần Thi Vi, khóc nức nở nói: “Mẹ, bọn chiếm đoạt con chỉ là chân tay râu ria, nhưng mẹ có biết chủ mưu là ai không?”

Cô ta nói xong lời này, ngẩng đầu nhìn về phía Trần Thi Vi, càng khóc càng thương tâm.

Trần Thi Vi nghe cô nói còn có chủ mưu, trong lòng hận thấu xương kẻ chủ mưu kia, vừa lau nước mắt cho cô ta, vừa hỏi: “Chủ mưu là ai?”

Sophie rũ mắt, mặc cho nước mắt chảy xuống, cắn chặt môi, thanh âm khàn khàn nói: “Con nói mẹ cũng sẽ không tin.”

Trần Thi Vi rưng rưng hai mắt nhìn chăm chú vào cô: “Sophie, con không nói sao biết mẹ không tin, mau nói cho mẹ biết thật ra kẻ nào là chủ mưu?”

Sophie khẽ lắc đầu, nước mắt giống như nước lũ Hoàng Hà, cắn chặt môi dưới, khóc nói: “Là Lê Hiểu Mạn.”

“Cái gì?” Nghe thấy cô ta nói vậy, Trần Thi Vi thần sắc cả kinh, cả người run sợ, hai mắt khiếp sợ không thôi nhìn cô, ánh mắt không tin: “Điều đó không có khả năng, sao có thể là Hiểu Hiểu? Mẹ không tin.”

Sophie nhìn bà khóc lóc ủy khuất không thôi, khóc hô: “Con biết mẹ sẽ không tin mà, con biết ngay mà, được, không phải chị ta, không phải chị ta, là con tự gọi người đến chiếm đoạt mình, hủy đi trong sạch, mẹ không thương con, Tư Hạo cũng không yêu con, con sống

trên đời cũng đâu còn ý nghĩa gì, còn không bằng chết đi.”

Sophie thương tâm nói, cảm xúc càng ngày càng kích động, lập tức nhảy xuống giường đụng đầu vào tường phòng bệnh.

“Sophie...” Trầm Thi Vi thấy thế, lập tức đưa tay ngăn cô ta lại.

“Thả con ra, để con chết đi, con sống còn ý nghĩa gì, con sống còn ý nghĩa gì nữa! Để con chết đi...”

Sophie khóc hô, đẩy mạnh Trầm Thi Vi ra, dùng sức đụng đầu vào tường.

Trầm Thi Vi không kéo cô ta lại được, hai tay dùng sức ôm lấy cô, đôi mắt ướt nước lo lắng nhìn người trong lòng cảm xúc kích động, nức nở nói: “Sophie, con chết, con muốn mẹ thương tâm chết sao?”

“Mẹ, con đã không còn trong sạch, đã không có Tư Hạo, bây giờ ngay cả tình thương của mẹ cũng bị người khác chiếm lấy, con chẳng còn gì cả, mẹ nói cho con biết đi, con sống còn ý nghĩa gì? Mẹ cứ để con chết đi...”

Sophie khóc lóc, dùng hết toàn lực đẩy Trầm Thi Vi ra, nhào tới đụng vào tường.

Trầm Thi Vi thấy thế, sợ tới mức sắc mặt thay đổi, lập tức hét lên: “Sophie, mẹ tin con, mẹ tin con...”

Sophie đang đụng vào tường nghe thấy lời Trầm Thi Vi nói, ngừng lại, không đâm đầu về phía trước nữa.

Trầm Thi Vi thấy cô dừng lại, lập tức tiến giữ chặt lấy cô, hai mắt rung rung nhìn chăm chú vào cô, khuôn mặt được bảo dưỡng tốt

cũng tràn đầy nước mắt, biểu tình bi thương đau lòng: “Sophie, mẹ xin con, đừng tìm chết, mẹ tin con, mẹ sẽ đòi lại công bằng cho con, con đã không có Tư Hạo, con còn mẹ mà, mẹ sẽ không bao giờ không thương con nữa, mẹ sẽ vĩnh viễn yêu thương con.”

“Mẹ...” Sophie khóc ôm lấy Trần Thi Vi, thanh âm khàn khàn hỏi: “Mẹ thật sự tin con?”

Trần Thi Vi ôm Trần Thi Vi gật đầu: “Tin, tin, mẹ tin con, vậy con nói cho mẹ biết, Hiểu Hiểu là như thế nào...”

Miệng bà tuy hỏi như vậy, nhưng trong lòng vẫn không quá tin tưởng Lê Hiểu Mạn sẽ làm như thế.

Tuy bà và Lê Hiểu Mạn chưa từng ở cùng nhau, nhưng bà từ trong ánh mắt cô có thể nhận ra, cô là người thiện lương, không giống người có thể làm ra loại chuyện đó.

Sophie thấy Trần Thi Vi nói tin mình, lúc này mới khóc nức nở nói: “Mẹ, Lê Hiểu Mạn chính là vì hôm qua con tới phòng làm việc chị ta, nói vài câu khó nghe, lại vì chuyện ảnh chụp năm năm trước nên trong lòng rất hận con, chị ta nói đã sớm muốn đối phó với con.”

Trần Thi Vi thâm nhìn cô: “Nó ra tay với con như thế nào?”

Sophie cúi đầu, mặc cho nước mắt chảy xuống: “Chiều hôm qua sau khi mẹ rời khỏi văn phòng làm việc của chị ta, con cũng không vào, vẫn luôn chờ đến lúc chị ta tan tầm, con vốn muốn bình tĩnh nói chuyện, nhưng con không ngờ sau khi chị ta nhìn thấy con lại bảo con ngồi vào xe, sau đó thừa dịp con không chú ý dùng kích điện giật hôn mê con, chờ đến lúc con tỉnh lại đã bị chị ta tự đưa tới căn nhà hoang trong rừng cây nhỏ ở ngoại ô thành phố, hơn nữa... hơn nữa...”

Nói đến đây, Sophie khóc không thành tiếng: “Hơn nữa chị ta còn cởi hết quần áo của con, không chỉ có như thế, chị ta còn mang tâm địa rần rết gọi hơn mười tên côn đồ tới, hơn mười người cùng nhau xâm phạm con, bọn họ đè lại hai tay hai chân con, con... con cắn bản không ngăn cản được... Con... Bọn họ đều là cầm thú... Bọn họ đều là cầm thú..., Lê Hiếu Mạn... Chị ta... Lại càng không phải người...”

Sophie nói nửa thật nửa giả, Trần Thi Vi nghe xong lời cô ta nói cũng là nửa tin nửa ngờ.

Bà thấy Sophie lại kích động khóc lên, bà sợ cô ta nghĩ không thông, cầm chặt hai tay, hai mắt chăm chú nhìn cô: “Sophie, chuyện cũng xảy ra rồi, nếu con đã nói với mẹ, mẹ tuyệt đối sẽ không bỏ qua những kẻ vấy bẩn con.”

Sophie ngẩng đầu, hai mắt đăm lẹ nhìn bà, khóc hỏi: “Vậy Lê Hiếu Mạn thì sao?”

Đôi mày Trần Thi Vi nhíu chặt, bởi vì sợ Sophie lại làm ra chuyện quá khích gì, liền nhìn cô nói: “Yên tâm, nếu nó thực như đối xử với con như vậy, mẹ sẽ không tha thứ cho nó.”

Sophie thấy thái độ khi bà nhắc tới Lê Hiếu Mạn mềm mỏng hơn nhiều, trong lòng hơi bất mãn với câu trả lời của bà, nhưng cô không biểu hiện ra ngoài, chỉ là cúi đầu rơi nước mắt: “Con tin mẹ thương con như vậy, sẽ không buông tha cho bất kỳ ai tổn thương con, mẹ, con muốn đi ngủ ta.”

Trần Thi Vi ánh mắt ôn nhu nhìn cô: “Được, mệt thì ngủ đi, mẹ ở lại đây với con.”

Sophie nhìn bà gật đầu, liền nằm lên giường bệnh, nhắm mắt lại,

nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống.

Trầm Thi Vi thấy thế, trong lòng cũng đau đớn không thôi.

Bà vẫn ở bên giường bệnh Sophie đến tận chiều, Sophie ngủ mấy tiếng liền nói đói bụng, muốn ăn cơm Trầm Thi Vi nấu, vì thế Trầm Thi Vi liền gọi điện thoại báo nữ hầu Sarah tới chăm sóc cho cô.

Sau khi Sarah tới bệnh viện, Trầm Thi Vi liền trở về.

Sau khi Trầm Thi Vi rời đi Sophie sau liền hỏi lấy di động của Sarah, cũng đuổi Sarah ra khỏi phòng bệnh, lập tức cô ta dùng di động của Sarah gọi điện thoại cho kẻ thần bí, bảo hắn giúp cô một chuyện.

Trầm Thi Vi vì muốn biết rõ chuyện Sophie bị đám côn đồ chiếm đoạt, ngày hôm sau liền hẹn Lê Hiểu Mạn ở một nhà hàng cơm Tây gần bệnh viện.

Trầm Thi Vi đã sớm chờ ở nhà hàng, Lê Hiểu Mạn đúng hẹn tới nhà hàng cơm Tây đó, cũng lập tức ngồi xuống bàn đối diện với bà.

“Phu nhân, ngài hẹn tôi ra đây có chuyện gì?”

Chương 835: Ủy khuất, thất vọng khóc rống

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trầm Thi Vi nhìn thấy Lê Hiếu Mạn luôn dùng thái độ đăm đăm với mình, hơi nhú mày, lập tức nói: “Sophie đã tỉnh lại. “

Nghe thấy Sophie tỉnh lại, trong lòng Lê Hiếu Mạn an tâm hơn nhiều, thân thiết hỏi: “Vậy giờ tình hình cô ấy thế nào rồi?”

Đã xảy ra chuyện như vậy, cô biết cảm xúc hiện tại của Sophie rất tệ.

“Cảm xúc của nó ổn định hơn ngày hôm qua nhiều.” Trầm Thi Vi do dự một hồi mới nói thêm: “Hôm nay ta hẹn con ra đây là có chuyện muốn hỏi.”

Lê Hiếu Mạn hơi kinh ngạc nhìn bà: “Chuyện gì?”

Trầm Thi Vi nhìn sâu vào Lê Hiếu Mạn, trầm mặc một lát mới hỏi: “Chuyện Sophie bị người ta hủy trong sạch có liên quan gì đến con không?”

Lê Hiếu Mạn không ngờ bà hẹn mình ra đây để hỏi điều này, ánh mắt cô ảm đạm xuống vài phần, ánh mắt tràn đầy áy náy, thừa nhận nói: “Đúng là có quan hệ với tôi.”

Sophie bị chiếm đoạt là vì cô giật điện hôn mê cô ta, hại cô ta không có năng lực phản kháng, cô ta mới có thể bị người...

Trầm Thi Vi thấy cô thừa nhận, không dám tin đứng lên, trong mắt tràn ngập thất vọng: “Hiểu Hiểu, con... Con thật sự đối xử với Sophie như vậy? Con... Cho dù nó có làm sai chuyện gì, nó cũng là em gái ruột của con, sao con lại nhẫn tâm đến vậy? Ta vẫn cảm thấy con lương thiện, nhưng con lại... Con lại làm ra chuyện như vậy, con thật sự khiến mẹ quá thất vọng.”

Trầm Thi Vi đột nhiên chuyển biến thái độ khiến Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, cô ngẩng đầu nhìn Trầm Thi Vi phẫn nộ và tuyệt vọng, trong lòng vừa ủy khuất lại đau lòng.

“Cô ta bị người ta hủy trong sạch, đúng là tôi có lỗi, nhưng tôi không thể trong thời khắc nguy hiểm không tự cứu lấy mình, ngây ngốc chờ bị hủy.”

“Con bị hủy?” Trầm Thi Vi nghe có chút không rõ, bà nhìn cô một lúc lâu, mới hỏi: “Hiểu Hiểu, mẹ hỏi con một lần nữa, chuyện Sophie bị người ta chiếm đoạt quả thật do con làm chủ?”

Lời Trầm Thi Vi nói khiến Lê Hiểu Mạn mở to mắt ngẩng đầu lên, đôi mắt kinh ngạc nhìn bà: “Tôi làm chủ? Ai nói vậy?”

Dừng lại một lát, cô nhớ ra Trầm Thi Vi nói Sophie tỉnh lại, hiểu ra nhìn bà hỏi: “Là Sophie nói?”

Trầm Thi Vi thần sắc phức tạp nhìn Lê Hiểu Mạn: “Là Sophie nói, mẹ vốn không tin do con làm chủ, vậy mà con lại thừa nhận? Hiểu Hiểu, Sophie dù có sai ở đâu, nó cũng là em gái ruột của con, sao con lại nhẫn tâm với nó như vậy? Điều quan trọng nhất với một cô gái chính là danh tiết và sự trong sạch, con hủy trong sạch của nó khác gì giết nó, con khiến mẹ quá thất vọng.”

“Thất vọng?” Lê Hiểu Mạn cong môi bi thương nở nụ cười, hốc mắt

đã ươn ướt, trái tim nhói lên, bị mẹ ruột vu oan, cô thật sự cảm thấy rất ủy khuất, rất đau lòng.

Người thất vọng là cô.

Mắt cô rưng rưng, nhìn về phía Trần Thi Vi: “Cô ta nói thế nào với ngài?”

Trần Thi Vi thấy trong mắt cô lộ ra vẻ ủy khuất, bà nhíu mày, cảm thấy hình như mình lại tổn thương người con gái này.

Cũng mặc kệ thế nào, cô cũng không nên tổn thương em gái ruột của mình!

Lập tức bà liền đem những lời Sophie nói với mình, toàn bộ nói cho Lê Hiếu Mạn biết.

Sau khi nghe xong trong mắt Lê Hiếu Mạn tràn ngập thất vọng và bi thương nhìn bà, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống: “Cô ta nói như vậy, phu nhân tin? Tôi thừa nhận, tôi dùng điện giật hôn mê cô ta là vì tự cứu lấy mình, tôi không thể ngây ngốc chờ bị hủy, còn nữa, tôi không cởi sạch quần áo cô ấy, càng không gọi người đến làm bẩn cô ta, thiếu chút nữa bị hủy chính là...”

Lê Hiếu Mạn vốn định đem chuyện Sophie đặt bẫy muốn hủy cô nói cho Trần Thi Vi biết, nhưng cô nghĩ lại, nói với Trần Thi Vi có ích gì? Bà sẽ tin sao?

Sophie là con gái bà nuôi dưỡng hơn hai mươi năm, hai người mẹ con tình thâm, sao bà có thể tin cô?

Cô đưa tay lau nước mắt trên mặt, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống.

Giọng cô khàn khàn, mang theo thất vọng cực điểm về Trầm Thi Vi: “Nên tôi mới nói, tôi chính là người nhẫn tâm như thế đấy, ngay cả em gái ruột cũng không buông tha, phu nhân cảm thấy tôi thế nào tôi chính là như thế đấy, trong văn phòng tôi còn có việc, không hàn huyên với phu nhân được nữa.”

Dứt lời, cô che miệng khóc chạy khỏi nhà hàng cơm Tây.

Sau khi ngồi vào trong xe, hai tay cô nắm tay lái, nước mắt ủy khuất ướt nhòe tầm mắt cô.

Cô rất đau, đau muốn khóc thét lên.

Cô thật sự không ngờ Sophie lại cắn ngược cô một cái như thế.

Cô chưa từng ủy khuất như hôm nay.

Giờ cô đã tin một chuyện, bạn dùng thiện lương đối xử với người khác, người khác chưa chắc đã dùng thiện lương đáp trả bạn.

Ủy khuất cực kỳ, cô đỗ xe ở ven đường, ngồi trong xe khóc thật lâu mới lau khô nước mắt quay về văn phòng.

Nhưng khiến cô không ngờ chính là, cô vừa xuống xe ở bên ngoài tòa nhà đã bị một đám phóng viên ngồi thủ sẵn chờ ở đó vây quanh, giờ camera lên điên cuồng chụp mình.

Lê Hiểu Mạn khóc đến hai tròng mắt sưng lên không mở ra được, cô lấy tay che khuất hai mắt, đám phóng viên vây quanh cô lại bắt đầu phát huy “vấn đề” trên tinh thần của họ, ngữ khí sắc bén, hơn nữa rất không khách khí.

“Nhà thiết kế Many, có người báo cô vì đàn ông, thiết kế hãm hại em gái cùng mẹ khác cha của cô, xin hỏi đây có phải sự thật hay không? Lòng dạ của cô thật ác độc.”

Lời phóng viên nói như một mũi kim độc đâm vào trái tim cô, đau đến cô sắp hít thở không thông, nhưng vấn đề của phóng viên vẫn cứ tiếp tục.

“Nhà thiết kế Many, cô là ví dụ điển hình của câu vì đàn ông lục thân không nhận nhi? Cô gọi hơn mười người vấy bẩn trong sạch của em gái, cô giải thích chuyện này như thế nào?”

“Nhà thiết kế Many, độc ác nhất lòng dạ đàn bà, từ này là dùng riêng cho cô đúng không? Ngay cả em gái ruột cũng ra tay được, lương tâm của cô bị chó ăn rồi à?”

...

Lời phóng viên không chút khách khí khiến trong lòng Lê Hiếu Mạn vô cùng ủy khuất, nhưng cô không hề nhếch miệng nói câu gì, nhưng hốc mắt lại ươn ướt.

Cô không cần hỏi cũng biết đám phóng viên trước mặt có người thuê tới, về phần mục đích, là bôi đen cô, châm chọc cô, trào phúng cô, khiến cô chật vật khó chịu.

Mà người mời đám phóng viên này tới nhất định là Sophie.

Hết lần này đến lần khác tổn thương cô, hãm hại cô, bây giờ lại thuê đám phóng viên vây ngoài văn phòng làm việc của cô, cô ta nhất định muốn cô thân bại danh liệt mới hài lòng sao?

Mà hơn mười phóng viên này không thấy cô trả lời, lời nói ra lại càng

sắc bén khó nghe.

“Nhà thiết kế Many, bộ dáng cô nhân khuôn nhân dạng, chuyện làm ra lại không bằng sức sinh, những người có chút lương tâm đều không làm chuyện độc ác như vậy, tôi thấy lương tâm của cô nhất định là bị chó ăn mất rồi.”

“Nhà thiết kế Many, không ngờ bề ngoài nhìn cô dịu dàng động lòng người, hóa ra lòng dạ lại rắn rết như vậy, một cô còn là nhà thiết kế nổi tiếng, nhân phẩm của cô kém như vậy, tôi thấy tác phẩm cô thiết kế ra... đều là ăn trộm của người khác đi?”

Lời phóng viên nọ nói ra không ngừng vũ nhục tới nhân cách Lê Hiểu Mạn, còn nghiêm trọng tổn thương tự tôn của cô.

“Tôi thấy cô ta trăm phần trăm là ăn trộm của người khác, loại người không có nhân tính như cô ta có thể thiết kế ra tác phẩm gì, sau này tất cả mọi người đừng tới văn phòng của kẻ tâm địa rắn rết này nữa.”

...

Bởi vì đám phóng viên vây lấy, tự nhiên đưa tới không ít người vây xem.

Chương 836: Mời đến đồn cảnh sát cùng chúng tôi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bất luận những ký giả này nói khó nghe bao nhiêu, Lê Hiếu Mạn cũng không lên tiếng, nếu những ký giả này đều là Sophie mời tới, vậy bất luận cô nói gì, đều vô dụng.

Quần chúng xúm lại cũng bàn luận ầm ĩ.

“Đúng là không ngờ nha! Nhà thiết kế Many lầy lùng ngay cả em gái ruột cũng không tha, lòng dạ thật ác độc.”

“Đáng tiếc cái xác* này, dáng dấp đẹp như vậy, lòng lại đen.”

(*) Cái xác: Ví vớ thân thể con người, mang ý mỉa mai.

“Tôi khinh, tôi ghét như loại người trong ngoài không đồng nhất như cô ta, vì đàn ông mà lục thân không nhận*, âm hiểm ác độc, thật đáng ghét.”

(*) Mất hết tính người. Lục thân: bố mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận.

...

Nhân viên trong công ty cô đều đi ra xem xảy ra chuyện gì.

Hôm nay đúng lúc Tưởng Y Y đến công ty, cô ta thấy Lê Hiếu Mạn bị

ký giả vây quanh, trực tiếp chen lấn vào.

Thấy Lê Hiếu Mạn đứng tại chỗ không lên tiếng, nhưng đôi mắt lại sưng đỏ, cô ta đi tới trước mặt cô, lo lắng hỏi: “Chị Hiếu Mạn, đã xảy ra chuyện gì? Chị sao thế? Những ký giả này là sao?”

Lê Hiếu Mạn nhìn cô ta, vẫn đăm phong khinh nói: “Y Y, em coi như xem náo nhiệt là được.”

Tường Y Y nhìn cô, lại nhìn đám ký giả, đang muốn lên tiếng, liền thấy hai người mặc đồng phục cảnh sát chen lấn đi vào.

Thấy cảnh sát, Lê Hiếu Mạn cau môi cười, vẫn không lên tiếng, cô không nghĩ tới Sophie lại chơi chiêu này, cô ta muốn đẩy cô vào chỗ chết sao?

Ha ha, mẹ ruột Thẩm Thi Vi cho là cô không để ý tình thân, tàn nhẫn với em gái.

Nhưng cô em gái này từng nhớ đến thân tình, xem Lê Hiếu Mạn cô là chị sao?

Hai cảnh sát kia đi thẳng tới trước mặt Lê Hiếu Mạn, một cảnh sát trong đó vẻ mặt lạnh lùng nhìn cô nói: “Lê Hiếu Mạn, có người tố cáo cô sắp đặt vụ án X, mời cô về đồn cảnh sát cùng chúng tôi trợ giúp điều tra.”

Ký giả và người chung quanh nghe cảnh sát nói vậy, nhất thời bùng nổ, tiếng nghị luận tựa như muốn lấn át trời, đa số là chỉ trích nhục mạ Lê Hiếu Mạn.

Nghe cảnh sát nói, Lê Hiếu Mạn siết chặt tay, cô bây giờ thật muốn cho chính mình một cái tát.

Cô vốn tự trách vì Sophie bị mất trong sạch, nhưng cô ta...

Cô ta cắn ngược lại cô, cho ký giả đến chặn trước công ty cô, nhục mạ cô cũng được đi, còn kinh động cảnh sát, úp tội danh bày kế vụ án X lên người cô.

Ánh mắt cô lãnh đạm nhìn hai cảnh sát trước mặt: "Tôi có thể lấy khẩu cung, nhưng tôi tuyệt đối không đến đồn cảnh sát cùng các người."

Hai cảnh sát nghe cô nói thế, sắc mặt lạnh đi: "Lê Hiểu Mạn, cô phải đến đồn cảnh sát cùng chúng tôi, chúng tôi nắm giữ chứng cứ cô bày kế cưỡng gian Sophie."

"Chứng cứ?" Lê Hiểu Mạn nheo mắt, kinh ngạc nhìn hai cảnh sát hỏi: "Chứng cứ gì?"

Tên cảnh sát vừa nói chuyện kia sắc mặt lạnh lùng nhìn Lê Hiểu Mạn: "12 tên cưỡng gian Sophie đã sa lưới toàn bộ, bọn họ nhất trí tố cáo là ô bày kế cưỡng gian Sophie, là cô xúi giục."

Nghe cảnh sát nói toàn bộ 12 tên côn đồ kia đều sa lưới, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, nhưng nghe cảnh sát nói bọn họ nhất trí tố cáo cô, cô dùng đầu ngón chân cũng biết đây nhất định là Sophie bày kế.

12 người kia nhất định là tự thú, mục đích chính là giá họa cho cô.

Tường Y Y đứng cạnh Lê Hiểu Mạn nghe cảnh sát nói, mặc dù cô ta không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cô ta tin tưởng Lê Hiểu Mạn.

Cô ta nhìn hai cảnh sát kia nói: "Các người không cần đổ tội người khác, chị Hiểu Mạn là người tốt, chị ấy sẽ không làm chuyện như

vậy.”

Hai tên cảnh sát kia căn bản không nghe lời Trương Y Y, nhìn Lê Hiểu Mạn, cương quyết nói: “Lê Hiểu Mạn, mời cô đến đồn cảnh sát cùng chúng tôi, nếu không, đừng trách chúng tôi không khách sáo với cô.”

Chương 837: Long thiếu kíp thời chạy tới

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tường Y Y thấy bọn họ cương quyết phải mang Lê Hiểu Mạn đến đồn cảnh sát, quay đầu nhìn Lê Hiểu Mạn, thấp giọng nói: “Chị Hiểu Mạn, chị yên tâm, em sẽ không để cho bọn họ mang chị đến đồn cảnh sát, chị chịu đựng một lát được không?”

Dứt lời, cô ta chen ra ngoài, lấy điện thoại ra gọi cho một người.

Điện thoại vừa thông, cô ta liền dùng giọng nũng nịu nói: “Ba, con có chuyện cần ba giúp, ba nhất định phải giúp con, nếu ba không giúp con, con không về nữa, chính là chị Hiểu Mạn con thường xuyên nói tốt với ba, bây giờ chị ấy gặp chút phiền toái, có hai cảnh sát phải dẫn chị ấy đến đồn cảnh sát, con không hy vọng chị Hiểu Mạn bị bắt đền đền, ba, ba phải giúp con giải quyết chuyện này, con mặc kệ, ba là cấp trên của Cục trưởng Giang mà...”

Sau khi cúp điện thoại, Tường Y Y hài lòng cười, chen trở lại, đứng bên cạnh Lê Hiểu Mạn, liếc hai cảnh sát kia: “Hai người đừng vội mang chị Hiểu Mạn đi, nghe điện thoại trước rồi nói sau, tôi nghĩ Cục trưởng Giang mới nhận chức của hai người hẳn sẽ đích thân gọi cho hai người.”

Hai cảnh sát nghe vậy, kinh ngạc nhìn Tường Y Y.

Đúng như lời Tường Y Y nói, một tên cảnh sát trong đó quả thật nhận được điện thoại, gọi cho bọn họ thật sự là Cục trưởng mới

nhậm chức không bao lâu.

Tiếp điện thoại xong, hai người không đòi phải dẫn Lê Hiếu Mạn về đồn cảnh sát nữa, trực tiếp rời đi.

“Chị Hiếu Mạn, chúng ta đi vào trước.”

Tường Y Y nhìn Lê Hiếu Mạn nói xong, liền đi trước cô, nhìn mấy ký giả ngăn cản trước mặt nói: “Tránh ra, có gì chụp, tránh ra.”

Mấy ký giả kia nhìn Tường Y Y, không có ý muốn tránh ra.

Mà lúc này, Long Tư Hạo biết Lê Hiếu Mạn bị ký giả bao vây cũng chạy đến.

Lái xe là Lạc Thụy, anh ta dừng xe, Long Tư Hạo đẩy cửa xuống xe, rảo bước đi về phía Lê Hiếu Mạn bị ký giả bao vây.

Quanh thân anh tỏa ra khí thế cường đại, mấy ký giả và quần chúng vây xem thấy anh, tất cả đều tự giác nhường ra một con đường.

“Hiếu Hiếu...”

Anh đi thẳng tới trước mặt Lê Hiếu Mạn, ánh mắt lo lắng rơi vào trên mặt cô: “Có bị hù dọa không?”

Anh giống như là mặt trời trong lòng Lê Hiếu Mạn, anh vừa xuất hiện, tất cả ủy khuất trong lòng Lê Hiếu Mạn đều bị ấm áp anh mang tới xua tan đi.

Lê Hiếu Mạn đối diện với ánh mắt lo lắng của anh, khẽ lắc đầu:

“Không có, sao anh biết em bị ký giả bao vây?”

Lạc Thụy chen lấn đi vào: “Tổng giám đốc phu nhân, dĩ nhiên là vì mỗi ngày mỗi phút mỗi giây Tổng giám đốc đều chú ý tới cô, cho nên Tổng giám đốc phu nhân gặp chuyện gì, Tổng giám đốc có thể kịp thời chạy đến.”

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn ôn nhu nhìn Long Tư Hạo, cho dù không nói lời nào, một ánh mắt cũng có thể để cho Long Tư Hạo biết cô muốn nói gì.

Anh cầm tay cô: “Chúng ta về thôi.”

Lê Hiểu Mạn gật đầu, nhìn Tường Y Y: “Y Y, hôm nay chị còn có việc, không thể vào công ty, công ty có chuyện gì em thay mặt chị, toàn quyền xử lý.”

Tường Y Y nghe vậy, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa cô và Long Tư Hạo, hiểu ra, cười một tiếng: “Em biết rồi, chị Hiểu Mạn yên tâm, em sẽ giúp chị quản lý tốt công ty, vậy em đi vào trước.”

Sau đó tận lực thoát khỏi vòng vây của ký giả.

Long Tư Hạo ôm eo Lê Hiểu Mạn, xoay người, không biết ký giả trước ngăn trước mặt bọn họ không phản ứng kịp hay sao, không tự động tránh ra lúc bọn họ xoay người.

Lạc Thụy quét mắt nhìn đám ký giả cản trở bọn họ, xoay cổ tay, cười hết sức gian ác, giọng uy hiếp: “Đã rất lâu tôi không hoạt động gân cốt, tôi cho các người nửa giây, còn không nhường đường, tôi liền lấy các người làm mục tiêu sống để luyện tập.”

Dứt lời, anh ta không đợi những ký giả kia có phản ứng, chân dài nhấc lên, đá ngang một cái, đá trúng máy chụp hình trong tay một ký giả trong đó.

Máy chụp hình kia dĩ nhiên “ầm” một tiếng, rơi xuống đất.

Liếc mắt, Lạc Thụy vẫn không đợi ký giả kia lên tiếng, ngang ngược lấy ví tiền ra, rút ra hơn mười tờ tiền 100 kín đáo đưa cho ký giả kia.

Sau đó lại xoay cổ tay, nhìn qua mấy ký giả khác, câu môi cười: “Vừa rồi là diễn tập, đá đồ hư có bồi thường, nhưng tiếp theo là sự thật, nếu đá hư đồ quan trọng trên tay các người, hoặc là bộ phận quan trọng trên người các người, tôi đều không bồi thường, tôi không sợ ký giả các người viết loạn, dù sao tôi không phải nhân vật công chúng. Còn chưa tránh ra?”

Ký giả ngăn trước người anh ta nghe vậy, lúc này mới tránh ra.

Lạc Thụy liếc mắt ký giả tránh ra, xoay người nhìn Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo: “Tổng giám đốc, Tổng giám đốc phu nhân, mời.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Lạc Thụy, thật ra vừa rồi anh ta căn bản không cần động thủ, những ký giả kia cũng sẽ tránh ra, mà một cước kia của anh ta có lẽ là hạ giận thay cô,

Anh ta là một người rất tốt, mặc dù có lúc hơi dài dòng, nhưng anh ta thật sự vô cùng tốt.

Bên cạnh chồng cô có một trợ lý như vậy, cô rất vui vẻ và yên tâm thay anh.

Trước mắt của đám ký giả và quần chúng vây xem, cô và Long Tư Hạo ngồi vào xe.

Lạc Thụy ngồi vào chỗ tài xế.

“Hiểu Hiểu, khóc sao?” Long Tư Thấy hai mắt cô hơi sưng đỏ, mắt đầy đau lòng, trong lòng càng hận Sophie thấu xương.

Lê Hiểu Mạn mím môi cười yếu ớt: “Em không sao, chỉ cần gặp được anh, em không sao.”

Dứt lời, cô nhìn Lạc Thụy: “Trợ lý Lạc, đến đồn cảnh sát đi.”

“Tổng giám đốc phu nhân đến đồn cảnh sát làm gì?” Lạc Thụy quay đầu nhìn cô, trong mắt mang theo nghi ngờ.

Lê Hiểu Mạn nhú mày: “Vừa rồi trước khi hai người tới, có hai cảnh sát nói muốn mang tôi đến đồn cảnh sát, sau đó không biết tại sao lại không nói gì mà rời đi.”

“Có cảnh sát muốn mang Tổng giám đốc phu nhân đến đồn cảnh sát?”

Lê Hiểu Mạn nheo mắt, giọng bình thản, nghe không ra bi thương và ủy khuất: “Bọn họ nói tôi mưu tính vụ án cưỡng gian, phải dẫn tôi đến đồn cảnh sát trợ giúp điều tra.”

Lạc Thụy nghe lời Lê Hiểu Mạn, không kinh ngạc bao nhiêu: “Không nghĩ tới Sophie an bài đám ký giả kia tới vây quanh cô còn ngại không đủ, còn làm chuyện này àm ỉ đến đồn cảnh sát.”

Ánh mắt Long Tư Hạo hàn lệ: “Anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô ta.”

Dứt lời, anh nhìn Lê Hiểu Mạn, giọng ôn nhu: “Anh đi cùng em.”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, ôn nhu cười một tiếng, trong lòng suy nghĩ lát nữa đến đồn cảnh sát phải làm thế nào để 12 tên côn đồ cưỡng gian

Sophie kia nói ra chân tướng.

Vừa rồi cảnh sát bắt cô đến đồn cảnh sát, sợ dĩ cô không đi là vì cô không muốn bị cảnh sát dẫn đến, như vậy giống như cô là phạm nhân.

Bị cảnh sát dẫn đến đồn cảnh sát, và cô tự đến đồn cảnh sát là hai chuyện khác nhau.

Có Long Tư Hạo ở đây, đến đồn cảnh sát, cô nói muốn gặp 12 tên côn đồ làm chứng kia, cảnh sát sẽ lập tức đồng ý.

Lúc này bọn họ đang ngồi trong phòng thẩm vấn, mà 12 tên côn đồ kia đều bị dẫn tới phòng thẩm vấn, người người đều bị còng tay.

Phụ trách vụ án này là một cảnh sát tương đối lớn tuổi, ước chừng 50, họ Hồng.

Chương 838: Hiểu Hiểu, tìm ra sơ hở

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hai tên cảnh sát vừa rời đòi dẫn Lê Hiểu Mạn về đồn chính là cấp dưới của cảnh sát Hồng.

Cảnh sát Hồng thấy Lê Hiểu Mạn tự đến đồn cảnh sát, đầu tiên là lấy lời khai, sau đó mới đáp ứng yêu cầu của Lê Hiểu Mạn, mang 12 tên côn đồ cưỡng gian Sophie vào phòng thẩm vấn.

Trên đường tới đồn cảnh sát, Lê Hiểu Mạn đã nói trước với Long Tur Hạo, lần này cô muốn chứng minh cô trong sạch, Long Tur Hạo không cần giúp cô.

Lúc này, cô và Long Tur Hạo đang xem lời khai của 12 tên côn đồ kia và Sophie.

Lời khai của Sophie là cảnh sát đến bệnh viện lấy.

Hơn nữa, trong lời khai, cô ta nói cô ta bị côn đồ cưỡng gian là Lê Hiểu Mạn bày kế.

Lời khai của 12 tên côn đồ kia cũng nhất trí, đều nói là Lê Hiểu Mạn xúi giục bọn họ đi cưỡng gian Sophie.

Xem lời khai xong, ánh mắt cô bình thản liếc 12 tên kia, quay qua cảnh sát Hồng phụ trách vụ án: “Làm phiền cảnh sát Hồng thẩm vấn bọn họ một lần nữa, đến tột cùng là ai xúi giục bọn họ phạm án.”

Cô vừa dứt lời, thủ lĩnh côn đồ Lưu Bưu liền trợn mắt nhìn cô: “Lê Hiếu Mạn tiểu thư, không phải là cô xúi giục chúng tôi sao? Cô còn nói sau khi chuyện thành công, sẽ cho chúng tôi 500 ngàn, cô hại hơn 10 anh em của lão tử, cô còn không chịu nhận tội sao? Chúng tôi đã làm xong, tiền của cô cho chúng tôi đâu?”

Lạc Thụy vừa nghe Lưu Bưu nói, “vèo” một tiếng, đứng lên, ánh mắt lộ ra tức giận nhìn Lưu Bưu: “Anh là ai, anh lại dám vu cáo Tổng giám đốc phu nhân của chúng tôi, nói mau, là ai kêu các anh vu cáo Tổng giám đốc phu nhân của chúng tôi, có phải là Sophie bị các anh cưỡng gian đó không?”

Lưu Bưu mặt đầy khó chịu nhìn Lạc Thụy: “Cậu là ai, cậu hỏi lão tử, tại sao lão tử phải nói cho cậu.”

Sau đó hắn nhìn cảnh sát Hồng, dáng vẻ không nhịn được: “Cảnh sát Hồng, chúng tôi nên nói đều nói rồi, nên nhận tội cũng nhận rồi, các người còn mang chúng tôi đến phòng thẩm vấn làm gì nữa? Lão tử nói 100 lần đều vậy, chúng tôi là tông phạm, Lê Hiếu Mạn đó mới là thủ phạm chính, là cô ta xúi giục chúng tôi đi phạm án.”

Ánh mắt Lê Hiếu Mạn bình thản nhìn Lưu Bưu, lại đưa mắt nhìn những người khác.

Mấy người kia đều không lên tiếng, một mình hắn dáng vẻ muốn lật trời.

Cô đứng lên, đi tới trước hai bước, hai mắt nhìn thẳng vào hắn: “Anh nói là tôi xúi giục anh, xin hỏi tôi xúi giục anh lúc nào?”

Lưu Bưu nhìn cô, mặt coi thường nói: “Cô cũng không phải là cảnh sát, tôi dựa vào cái gì phải nói với cô.”

Lê Hiếu Mạn nhìn hấn, hơi câu môi: “Anh vu cáo tôi, tôi có quyền đối chất ngay mặt với anh, anh không nói thì chứng minh anh đang nói dối.”

Lưu Bưu hấn trợn mắt nhìn cô: “Lúc lấy khẩu cung lão tử đều nói rất rõ ràng rồi, cô không có quyền lợi bắt lão tử nói với cô.”

Lê Hiếu Mạn đưa mắt nhìn Lạc Thụy: “Trợ lý Lạc, tôi có lời muốn nói với anh.”

Lạc Thụy nghe vậy, đi tới bên cạnh Lê Hiếu Mạn: “Tổng giám đốc phu nhân muốn nói gì?”

Lê Hiếu Mạn ngẩng đầu nhìn anh ta, dùng thanh âm anh ta có thể nghe thấy nói vài câu.

Sau khi nghe xong, Lạc Thụy đi tới cạnh cảnh sát Hồng, trực tiếp cúi người, kề sát tai cảnh sát Hồng “lặng lẽ nói”.

Lúc bọn họ “cẩn lữ tai”, hơn 10 tên côn đồ kia và Lưu Bưu đều mặt đầy không hiểu nhìn Lạc Thụy và cảnh sát Hồng.

Lạc Thụy nói với cảnh sát Hồng xong, liền phóng đại thanh âm: “Cảnh sát Hồng, cứ làm vậy.”

Cảnh sát Hồng nhìn anh ta gật đầu, liền kêu mấy cảnh sát mang đám côn đồ trừ Lưu Bưu ra khỏi phòng thẩm vấn.

Sau khi bọn họ bị mang ra ngoài, Lê Hiếu Mạn đi tới ngòi xuống bên cạnh Long Tư Hạo.

Vì Lê Hiếu Mạn đã nói trước, cô muốn tự mình xử lý chuyện này, cho

nên anh không nhúng tay.

Anh nhìn cô, môi mỏng cong lên: “Vợ, em chắc chắn không cần chồng giúp em?”

Mắt Lê Hiếu Mạn chứa ý cười nhìn anh, giọng nhu mì: “Anh đã giúp em rất lớn, còn lại tự em giải quyết.”

Anh tới đồn cảnh sát cùng cô đã giúp cô rất lớn, nếu anh không có ở đây, sao cô có thể dễ dàng gặp 12 tên côn đồ cường gian Sophie, cảnh sát Hồng đó không thể nào nghe lời cô.

Lưu Bru thấy những người khác đều bị dẫn đi, chỉ còn hắn ở lại phòng thẩm vấn, trên mặt càng không vui, bộ dáng bộp chộp.

Hắn trợn mắt nhìn cảnh sát Hồng, trên mặt nổi lên tức giận: “Cảnh sát Hồng, ông có ý gì, ông để một mình lão tử ở chỗ này là ý gì?”

Từ ngày Lưu Bru dẫn hơn 10 tên côn đồ chạy tới đồn cảnh sát tự thú, luôn là dáng vẻ hung hăng, cảnh sát Hồng cũng rất không vừa mắt hắn.

Nhìn hắn đang vênh váo hung hăng, ông kêu hai cảnh sát kéo hắn qua ngòai trước bàn tra hỏi.

Lưu Bru vùng vẫy, tức giận hét: “Bắt lão tử ngòai ở đây làm gì!”

Cảnh sát Hồng ngòai xuống đối diện hắn: “Lưu Bru, anh nói là Lê tiểu thư xúi giục anh phạm án, cô ấy xúi giục anh lúc nào, các người làm sao gặp mặt?”

“Cảnh sát Hồng, lão tử đã khai hết rồi.”

Cảnh sát Hồng mặt lạnh ngắt lời hấn: “Chúng tôi hoài nghi khẩu cung của anh là giả, Lưu Bru, nếu anh còn không nói thật, đừng trách cảnh sát chúng tôi sử dụng bạo lực với anh.”

Lưu Bru cắn răng, mặt đầy hận ý nhìn Lê Hiếu Mạn, sau đó nhìn cảnh sát Hồng, không kiên nhẫn nói: “Bảy giờ tối hôm trước, tôi và Lê Hiếu Mạn đó gặp nhau trong rừng cây ngoại thành, cảnh sát Hồng, ông già si ngốc có phải không? Những cái này tôi đều nói hết rồi, ông có cần phải hỏi lại một lần không? Ông không cảm thấy phiền sao? Tôi phiền chết được.”

Nghe Lưu Bru nói, Lê Hiếu Mạn nhìn hấn hỏi: “Tôi dùng cách gì để hẹn anh đến rừng cây ngoại thành?”

Cô vừa đọc kỹ lời khai của Lưu Bru, hấn không nhắc tới điểm này, mà cảnh sát cũng không hỏi.

Lưu Bru không nghĩ tới Lê Hiếu Mạn sẽ hỏi vấn đề này, vốn mặt đầy phiền não, trợn mắt nhìn cô, không vui nói: “Vấn đề này cũng hỏi, đầu năm nay ai liên lạc đều không dùng điện thoại, lão tử cũng không thể truyền âm ngàn dặm.”

Thấy hấn nói ra điểm mấu chốt, trong mắt Lê Hiếu Mạn thoáng qua tia giảo hoạt, hỏi tiếp tục: “Ý anh là trước khi tôi gặp anh, gọi điện thoại cho anh đúng không?”

Lưu Bru nghe cô nói vậy, cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng hấn không phản ứng kịp, hung thần ác sát trợn mắt nhìn cô: “Nói nhảm, cô không gọi cho tôi, làm sao lão tử biết cô ở đâu, làm sao biết đi đâu để gặp mặt cô.”

Ánh mắt Lê Hiếu Mạn đầy thâm ý nhìn hấn: “Nói vậy là bảy giờ tối hôm trước, tôi gọi điện thoại cho anh, hẹn anh đến căn nhà hoang ở

rừng cây ngoại thành?”

Lưu Bưu bị cô hỏi càng bối rối, dáng vẻ ngây ngốc nhìn cô hồi lâu, hần mới lên tiếng: “Câu hỏi này của cô không phải là nói nhảm sao?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Lưu Bưu, sau đó đứng lên.

“Tur Hạo, chúng ta về thôi.”

Lạc Thụy không rõ nhìn Lê Hiểu Mạn: “Tổng giám đốc phu nhân, chỉ hỏi vậy rồi về? Lưu Bưu kia còn chưa nói chân tướng, Tổng giám đốc phu nhân không chứng minh mình trong sạch nữa sao?”

Chương 839: Toàn bộ côn đồ Nhận tội

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nhìn Lạc Thụy, cười thâm ý, nhìn Long Tư Hạo, đưa tay ra.

Ánh mắt Long Tư Hạo đầy thâm ý nhìn cô, liền nắm tay cô, đứng lên đi ra phòng thẩm vấn.

Sau đó Lạc Thụy và cảnh sát Hồng đi ra.

Đứng bên ngoài phòng thẩm vấn, Lê Hiểu Mạn nhìn cảnh sát Hồng, cong khóe môi: “Cảnh sát Hồng, vừa rồi Lưu Bru nói gì, ông đều nghe, anh ta nói tôi và anh ta nói chuyện điện thoại trước khi gặp mặt, nhưng tôi đảm bảo tôi không hề nói chuyện điện thoại với anh ta, chuyện này cảnh sát Hồng điều tra liền biết, còn nữa, cảnh sát Hồng sẵn tiện tra lịch sử cuộc gọi của Sophie ngày hôm trước, có kết quả gì, cảnh sát Hồng trực tiếp báo tin cho tôi là được, tôi sẽ toàn lực phối hợp điều tra.”

Nói xong, Lê Hiểu Mạn mới cùng Long Tư Hạo rời khỏi đồn cảnh sát.

Sau khi lên xe, Lạc Thụy ngồi chỗ tài xế quay đầu nhìn Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo ngồi phía sau, giơ ngón tay cái lên: “Tổng giám đốc phu nhân càng ngày càng thông minh, đầu tiên là dẫn Lưu Bru nói anh ta nói chuyện điện thoại với cô ngay trước mặt cảnh sát Hồng, sau đó lại nói cảnh sát Hồng đi điều tra lịch sử cuộc gọi của cô và anh ta, Tổng giám đốc phu nhân, cô căn bản không gọi cho Lưu Bru,

nên kết quả điều tra của cảnh sát Hồng dĩ nhiên là cô và Lưu Bưu không hề nói chuyện điện thoại, điều này chứng tỏ Lưu Bưu đang nói dối.”

Như lời Lạc Thụy nói, vừa rồi Lê Hiểu Mạn cố ý dẫn Lưu Bưu thừa nhận cô gọi cho hắn trước mặt cảnh sát Hồng, sau đó nói cảnh sát Hồng đi điều tra lịch sử cuộc gọi của bọn họ, chỉ cần cảnh sát điều tra ra cô và Lưu Bưu căn bản chưa từng gọi điện thoại, liền có thể chứng minh Lưu Bưu đang nói dối.

Mà chứng minh Lưu Bưu nói dối điều này, lời khai trước kia của hắn đều có thể lật đổ, Lê Hiểu Mạn muốn chứng minh cô trong sạch càng dễ dàng hơn.

Lê Hiểu Mạn cười nhìn Lạc Thụy: “Trợ lý Lạc quá khen, chỉ có thể chứng minh Lưu Bưu nói dối, vẫn không thể hoàn toàn chứng minh tôi trong sạch.”

Long Tư Hạo ngồi bên cạnh cô kéo cô vào trong ngực, cúi đầu hôn lên môi cô, ánh mắt tán thưởng nhìn cô: “Lạc Thụy nói đúng, vợ của anh càng ngày càng thông minh, anh tin là vợ nhất định có thể chứng minh em trong sạch.”

Lạc Thụy đang lái xe cau mày, nhìn Long Tư Hạo hỏi: “Tổng giám đốc, chuyện này không cần tra cũng biết là Sophie đang giở trò quỷ, Tổng giám đốc định xử lý cô ta thế nào?”

Long Tư Hạo nheo mắt, không trả lời, trong mắt thoáng qua tia hung ác, sắc mặt lạnh lẽo.

Sau đó anh rũ mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, đau lòng nói: “Để vợ chịu ủy khuất rồi.”

Hôm nay Lê Hiếu Mạn quả thực rất ủy khuất, nhưng bây giờ cô không cảm thấy ủy khuất nữa.

Người của toàn thế giới hiểu lầm cô cũng không sao, chỉ cần anh tin cô.

Sau khi Lê Hiếu Mạn và Long Tư Hạo, Lạc Thụy rời khỏi đồn cảnh sát, cảnh sát Hồng lập tức điều tra lịch sử cuộc gọi của cô, Lưu Bưu và Sophie.

Kết quả xác nhận Lưu Bưu đang nói dối, bảy giờ tối hôm trước hấn căn bản không nói chuyện điện thoại với Lê Hiếu Mạn, mà là hơn tám giờ tối, hấn nói chuyện điện thoại với Sophie, hơn nữa hôm đó hấn gọi Sophie rất nhiều lần.

Tội phạm cưỡng gian và người bị cưỡng gian lại gọi điện thoại qua lại rất nhiều lần, sự thật này đủ chứng minh Lưu Bưu và Sophie quen nhau, còn có thể là đồng bọn.

Đêm đó cảnh sát lại tra hỏi đám người Lưu Bưu, tra hỏi kéo dài đến hơn nửa đêm, đám người Lưu Bưu không kháng cự, khai toàn bộ sự thật.

Vì Lê Hiếu Mạn nói trước, nếu cảnh sát điều tra có kết quả thì báo cho cô, cho nên sáng hôm sau, cảnh sát Hồng liền gọi cho Lê Hiếu Mạn.

Biết đám người Lưu Bưu đã khai, cô liền một mình chạy đến đồn cảnh sát, yêu cầu gặp riêng Lưu Bưu.

Cảnh sát đồng ý, dẫn Lưu Bưu bị còng tay tới phòng gặp mặt.

Lê Hiếu Mạn đã ngồi trong phòng gặp mặt, thấy Lưu Bưu bị hai cảnh

sát dẫn tới, cô câu môi.

Trong phòng trừ một cái bàn, hai cái ghế, không còn vật gì khác.

Lưu Bưu bị hai cảnh sát đè xuống ghế đối diện Lê Hiếu Mạn, sau đó hai cảnh sát liền đứng qua một bên.

Hôm nay, Lưu Bưu thấy Lê Hiếu Mạn, có chút kích động, trợn to mắt tràn đầy tức giận nhìn cô, hung hăng nói: “Lại là cô, cô tới làm gì? Hôm qua dám dụ lão tử, chờ lão tử đi ra ngoài, lão tử tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô.”

Nụ cười Lê Hiếu Mạn càng sâu không lường được: “Anh cảm thấy anh vu cáo tôi, tôi còn cho anh thuận lợi đi ra sao? Tôi đã xem lời khai của anh rồi, anh nói là một người thần bí dùng tính mạng người uy hiếp anh, còn đáp ứng sau khi anh ngồi tù được thả ra ngoài, cho anh một khoản tiền, anh mới giá họa tôi xúi giục các anh đi cưỡng gian Sophie, đúng không?”

Lưu Bưu thấy mặc dù giọng Lê Hiếu Mạn ôn hòa, trên mặt còn nở nụ cười, nhưng khiến hắn lạnh thấu xương, trong lòng hắn không khỏi sợ hãi, kêu căng phách lối cũng giảm đi.

Trước kia hắn chưa từng gặp Lê Hiếu Mạn, sở dĩ thấy cô có thể nhận ra là vì Sophie và người thần bí đều cho hắn xem hình Lê Hiếu Mạn, hắn mới nhớ cô.

Vừa rồi cô nói rất đúng, hắn vì bị một người thần bí uy hiếp mạng người, mới hãm hại cô.

Hơn nữa người thần bí kia còn nói, chờ hắn ngồi tù xong, được thả ra ngoài, sẽ cho hắn một khoản tiền rất lớn.

Lúc ấy người thần bí cầm súng trong tay, hấn không thể không đáp ứng.

Lê Hiếu Mạn thấy hấn không lên tiếng, không còn kiêu căng phách lối như vừa rồi, cô híp mắt, cong môi hỏi: “Anh muốn bớt mấy năm ngồi tù không?”

Lưu Bru nghe vậy, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn cô: “Cô có ý gì?”

Lê Hiếu Mạn thâm thúy nhìn hấn: “Tôi đã hỏi luật sư, tội của anh rất có thể bị xử 10 năm, nếu anh muốn bớt mấy năm, tôi có cách giúp anh.”

Lưu Bru trợn to mắt, không dám tin nhìn cô: “Cô thật sự có cách giúp tôi?”

Ánh mắt thâm ý nhìn Lưu Bru mặt đầy kinh ngạc, Lê Hiếu Mạn nhướn mày, cười nói: “Dĩ nhiên, có điều tôi không thể vô duyên vô cớ giúp anh, tôi còn vài lời muốn hỏi anh, tôi hỏi cái gì, anh phải đáp cái đó.”

Lưu Bru mặt đầy nghi ngờ nhìn cô: “Chỉ đơn giản như vậy?”

Lê Hiếu Mạn cong môi: “Chỉ đơn giản như vậy.”

Một giờ sau, Lê Hiếu Mạn mời đi ra ngoài.

Sau khi cô đi ra không lâu, một chiếc Rolls Royce liền lái vào đồn cảnh sát.

Người trong xe là Long Tư Hạo và Lạc Thụy.

Bọn họ cũng tới gặp Lưu Bru, vì vậy Lưu Bru bị dẫn tới phòng gặp

mặt một lần nữa.

Thấy Long Tur Hạo khí chất cường đại, sắc mặt lãnh mị kinh người ngồi đó, Lưu Bưu không dám phách lối.

Hôm qua Long Tur Hạo đến đồn cảnh sát cùng Lê Hiểu Mạn, tuy anh không nói gì, nhưng Lưu Bưu vẫn chú ý tới anh, không chỉ vì vẻ ngoài xuất sắc của anh, mà vì quanh thân anh tản ra khí chất rất phi phàm, khiến Lưu Bưu cảm thấy anh không phải người bình thường.

Lúc này Lưu Bưu và Long Tur Hạo ngồi đối mặt nhau, hẳn chỉ cảm thấy áp lực rất lớn, thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ mê người nhưng lại lãnh mị khiến lòng người phát rét của Long Tur Hạo.

Lạc Thụy đứng bên cạnh Lưu Bưu, tùy ý nhìn hẳn: “Lưu Bưu, Tổng giám đốc chúng tôi cố ý đến tìm anh, anh nhất định phải biết gì nói nấy, anh trả lời tốt có lợi cho anh.”

“Lại có lời hỏi tôi?”

Vì Lê Hiểu Mạn vừa hỏi Lưu Bưu rất nhiều câu, lúc này Long Tur Hạo lại tới hỏi, hẳn ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Lạc Thụy: “Hai người và Lê Hiểu Mạn đó không phải đi cùng nhau sao?”

Chương 840: Biện pháp, thân bại danh liệt

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lạc Thụy híp mắt nhìn anh ta: “Đó là tổng giám đốc phu nhân là của chúng tôi! Thế nào? Có vấn đề gì à?”

“Cô ấy vừa tới, hỏi tôi một chuyện.”

Lạc Thụy nhìn Long Tư Hạo, rồi nhìn anh ta hỏi: “Tổng giám đốc phu nhân của chúng tôi hỏi cậu cái gì? Cậu nói chi tiết, mới có lợi cho cậu.”

Lưu Bưu bây giờ đã thu hết lại vẻ hung hãn ngày hôm qua, nói chi tiết: “Chuyện cô ấy hỏi đều liên quan đến người tên Sophie.”

Lạc Thụy nhướng mày: “Chuyện mà tổng giám đốc chúng tôi muốn hỏi cũng liên quan đến người tên Sophie đó...”

Nói đến đây, Lạc Thụy thu lại nụ cười trên môi, sắc mặt lạnh xuống: “Sophie đó nói xấu tổng giám đốc phu nhân của chúng tôi, cậu nghĩ chúng tôi có nên bỏ qua cho cô ta không?”

Lưu Bưu nhìn Lạc Thụy đang lạnh mặt, lắc lắc đầu: “Không nên.”

Lạc Thụy cười: “Vậy cậu có cách nào khiến cô ta thân bại danh liệt không?”

“Tôi?” Lưu Bưu kinh ngạc: “Tôi... Tôi không có.”

“ Tổng giám đốc của chúng tôi nói cậu có, vậy thì cậu nhất định sẽ có.”

Lưu Bưu nhìn về phía Long Tư Hạo, đúng lúc gặp phải ánh mắt lạnh thấu xương của anh, anh ta sợ run, lập tức nghĩ gì nói đó: “Có, tôi có cách.”

Lạc Thụy nhíu mày: “Thật sao?”

Lưu Bưu thề: “Có, chắc chắn có, tôi có lợi gì?”

...

Hai ngày sau, một tin tức nổi lên trang đầu của các tạp chí lớn ở thành phố K.

Là tin Sophie bị cưỡng bức, không chỉ như vậy, mấy tên côn đồ cưỡng bức cô ta xong còn chụp lại ảnh giường chiếu.

Lúc này ở bệnh viện, Sophie cũng đọc được tin về mình trên báo, mà tờ báo đó là một y tá đưa cho cô ta.

Y tá đưa báo cho cô ta xong liền rời khỏi phòng bệnh.

Sophie ngồi trên giường bệnh, sau khi nhìn thấy tờ báo thì vô cùng kinh hoàng, sắc mặt tái mét, hai mắt nhìn chăm chăm vào những bức ảnh lỏa lồ của cô ta trên báo.

Những bộ phận nhạy cảm đều đã được làm mờ, nhưng khuôn mặt kia của cô ta, thì lại cực kì rõ ràng.

Ngoài những thứ này trên báo, trên mạng cũng có ảnh giường chiếu

của cô ta, đủ mọi góc độ.

Hơn nữa, trên báo còn viết rõ chân tướng về chuyện cô ta bị cưỡng bức, dưới ảnh chụp giải thích là cô ta vốn định hãm hại người khác, không ngờ cuối cùng lại bị 12 tên thay nhau...

Ngay cả lời khai của Lưu Bru cũng xuất hiện trên mặt báo, cho nên những người đọc báo giấy đều có thể hiểu chuyện này, kể cả chuyện sau khi xong việc cô ta sẽ trả cho những tên đó 20 vạn.

Mà trên báo còn công khai chuyện trước khi bị hơn mười tên đó cưỡng hiếp, cô ta vẫn còn là xử nữ.

Trên báo ngoài tên của Sophie là thật thì tên những người khác đều được thay thế, mà ba chữ kia Lê Hiểu Mạn thì lại càng không có cơ hội xuất hiện.

“ Không... Không... Không...”

Sophie hoảng sợ trừng lớn hai mắt, hét lên: “Không...”

Cô ta không thể chấp nhận được chuyện ảnh nude của cô ta bị lộ ra ngoài, không thể chấp nhận chuyện chân tướng đã bị vạch trần, càng không thể chấp nhận rằng trò cười của cô ta bị cả thiên hạ nhìn vào.

Ba Nox của cô ta nhất định sẽ đọc báo, nhất định sẽ xấu hổ vì cô ta, anh Tư Hạo cũng càng không thể yêu cô ta, ở bên cô ta nữa.

Mới hai ngày, cô ta mất đi quá nhiều thứ.

Không, cô ta không chấp nhận được, không chấp nhận được.

Mấy bức ảnh này là ai công khai, là ai?

Đột nhiên, cô ta nhảy xuống giường bệnh, như phát điên chạy ra ngoài phòng bệnh.

Thẩm Thi Vi mang canh đến cho cô ta, thấy cô ta đột nhiên chạy ra khỏi phòng bệnh thì lo lắng gọi: “Sophie, con sao vậy? Con đi đâu? Sophie...”

Cô ta khóc lóc chạy đi, đúng lúc đụng phải một đám lớn phóng viên.

Nhìn thấy phóng viên, cô ta cúi xuống, giật mình ngay tại chỗ.

“Là cô ta... Là cô ta...”

Phóng viên nhìn thấy cô thì lập tức chỉ vào, sau đó nhào đến như ong vỡ tổ.

Sophie thấy thế, lòng hoảng hốt, xoay người định chạy thì bị đám phóng viên đó vây quanh.

Một đồng cameras, camera, microphone đều chĩa về phía cô ta.

“ Sophie tiểu thư, không nên có tâm hại người, không thể không có tâm phòng bị người, muốn hại người khác cuối cùng lại ác giả ác báo, xin hỏi bây giờ cô có cảm nhận gì?”

“Xin hỏi cô có hối hận không?”

“Cô có biết mình sai không?”

“Cô có muốn xin lỗi người suýt chút nữa bị cô hại không? Cô đã sám hối chưa?”

“ Vị tiểu thư kia có thù hận gì với cô, mà cô lại muốn hại người ta như thế?”

“Cô để mười mấy người đi hại đời người khác, cuối cùng chính mình lại bị chiếm đoạt, cái này gọi là ác giả ác báo.”

...

Hết lời này đến lời khác của phóng viên truyền vào tai, khiến Sophie đã hoảng loạn càng muốn phát điên.

“A...”

Cô ta che hai tai, hét lên.

Phóng viên thấy thế, cuối cùng cũng yên lặng, chụp ảnh điên cuồng.

Thẩm Thi Vi vọt vào vòng vây, lo lắng nhìn Sophie: “Sophie, xảy ra chuyện gì vậy?”

“A...”

Sophie chỉ che hai tai rồi hét lên, cũng không trả lời Thẩm Thi Vi mà đẩy mạnh bà ra, chạy đi.

“ Sophie... Sophie...”

Thẩm Thi Vi bị Sophie đẩy ngã, thấy cô ta chạy, bà liền đứng lên đuổi theo.

Mà những phóng viên này cũng đuổi theo.

Sophie chạy như điên ra khỏi bệnh viện, sau đó ngồi vào một chiếc

taxi.

Vừa vào, cô ta đã ghì chặt cổ tài xế, độc ác nói: “Đưa di động cho tôi, nhanh lên. đưa di động cho tôi.”

Lái xe bị cô ghì cổ thấy ánh mắt cô ta như muốn giết người thì liên tục nói: “Được, được, tôi cho cô, tôi lập tức đưa cho cô, tiểu... Tiểu thư, cô... Cô đừng làm bậy... Tôi lập tức đưa cho cô.”

Lái xe lập tức đưa điện thoại cho cô ta.

Sophie giành lấy điện thoại, sau đó quát: “Lái xe, nhanh lên, nếu không, tôi giết ông.”

Sophie nhìn ra đằng sau, vội vàng gọi cho người thần bí, điện thoại vừa thông liền cuống quýt nói: “Mau đưa Allen đi, mau đến biệt thự Nguyệt Hồ đưa nó đi...”

...

Cúp điện thoại với người thần bí, Sophie lại duỗi tay ghì chặt cổ lái xe từ sau lưng, lệnh cho ông lái xe nhanh hơn.

Lái xe kia là một người thành thật, tuy là đàn ông nhưng lại nhát gan, nhìn thấy Sophie vừa rời như phát điên thì không dám phản kháng, lập tức tăng tốc độ xe.

Ngoài bệnh viện, lúc Thẩm Thi Vi đuổi tới thì Sophie đã sớm ngồi vào taxi rời khỏi rồi.

Dưới tình thế cấp bách, bà gọi điện thoại cho Long Tư Hạo.

Lúc này Long Tư Hạo đang ở trong văn phòng của anh, đọc tờ báo

Lạc Thụy đưa cho.

Lạc Thụy đang đứng trước bàn làm việc của anh bình luận.

“ Tổng giám đốc, anh đừng xem, dáng người Sophie Phi tiểu thư này cũng không tệ, làn da vừa trắng vừa mềm, nhìn như đậu hũ thế này chẳng trách mấy tên du côn kia nổi máu dê, tổng giám đốc, tôi có chuyện vẫn chưa rõ, sao anh biết trong tay mấy tên đó có ảnh giường chiếu của cô ta?” Chiêu ăn miếng trả miếng này của anh quá tuyệt vời.”

Anh ta vừa ngừng, chuông điện thoại của Long Tư Hạo liền vang lên.

Lúc này ánh mắt Long Tư Hạo đang rơi trên mấy chữ, trước khi bị chiếm đoạt, Sophie vẫn còn là xử nữ.

Chương 841: Con trai, bị ông ta đổi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“ Tổng giám đốc, điện thoại reo này.” Lạc Thụy đưa điện thoại di động cho anh.

Long Tư Hạo thấy màn hình hiện tên Thẩm Thi Vi, thì mới nhận máy.

“ Tư Hạo, không biết Sophie bị kích thích gì mà lại chạy khỏi bệnh viện, coi như cậu rể tình Aucle đã từng cứu cậu mà tìm Sophie giúp tôi đi?”

Long Tư Hạo nghe Thẩm Thi Vi nói vậy thì đã biết nhất định là Sophie đọc báo rồi mới vậy.

Anh hơi nhíu mày, suy đoán xem Sophie đã đi đâu.

Đột nhiên, anh nghĩ tới cái gì đó, biến sắc, nhìn Lạc Thụy nói: “Lập tức tới biệt thự Nguyệt Hồ.”

Anh bảo Thẩm Thi Vi lập tức về biệt thự Nguyệt Hồ, sau đó cúp điện thoại.

Lạc Thụy nghi ngờ nhìn anh: “Tổng giám đốc, để biệt thự Nguyệt Hồ làm gì?”

Long Tư Hạo không để ý đến anh ta, mà vội bước ra ngoài văn phòng.

Lạc Thụy phản ứng kịp cũng đuổi theo.

Khu biệt thự Nguyệt Hồ.

Thẩm Thi Vi và Long Tư Hạo, Lạc Thụy một trước một sau chạy tới biệt thự Nguyệt Hồ, nhưng không thấy Tiểu Long Dập đâu nữa.

Nữ giúp việc Sara và mấy người khác đều đã bị đánh ngất xỉu.

Ba người lập tức tìm quanh biệt thự, nhưng cũng không tìm thấy.

Trong đại sảnh, ba người không tìm thấy Long Dập đã vô cùng lo lắng.

Lạc Thụy méo mặt: “Tổng giám đốc, tiểu tổng giám đốc đâu rồi? Không phải bị nguy hiểm gì chứ?”

Long Tư Hạo nhíu chặt mày, ánh mắt sắc bén hiện lên sự độc ác, khuôn mặt lạnh băng.

Giờ phút này anh vô cùng hối hận, nếu anh sớm mang Long Dập về, nó cũng sẽ không bị Sophie mang đi.

Thẩm Thi Vi thấy không tìm được Sophie và Long Dập thì lay nữ giúp việc Sara dậy..

“Phu nhân...”

Sara tỉnh lại thấy Thẩm Thi Vi, cuống quýt nói: “Phu nhân, tiểu thiếu gia bị... Bị người ta mang đi rồi....”

Lạc Thụy nghe vậy, đi đến trước người cô ta, cúi đầu hỏi: “Bị ai mang

đi?”

Sara nhìn Long Tư Hạo, Lạc Thụy, và Thẩm Thi Vi lắc đầu, trong mắt vẫn hiện lên sự hoảng sợ: “Tôi... Tôi không biết, tôi không biết người đo, hẳn ta đeo mặt nạ quý rất đáng sợ, mặc đồ đen, ánh mắt rất kinh khủng.”

Nghe Sara miêu tả, Long Tư Hạo và Lạc Thụy liền lập tức đoán được là người thần bí kia.

Không ngờ hẳn ta lại có thể đuổi tới trước rồi mang Long Dập đi, bản lĩnh thật sự không tồi, nhưng rốt cuộc hẳn ta là ai?

Tại sao luôn rõ họ như lòng bàn tay?

Bởi vì Thẩm Thi Vi không biết chuyện người thần bí, vì thế nhìn Sara hỏi: “Sara, cô thật sự không có nhìn thấy người kia sao? Cô thử cẩn thận nghĩ lại bộ dạng của hẳn ta xem?”

Lúc này Sara đang ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh, tay sờ vào sau gáy bị người thần bí đánh, cố gắng nhớ lại.

Càng nghĩ cô càng thấy người thần bí đó quen mắt, dường như đã gặp ở đâu đó.

Cô nhìn Thẩm Thi Vi nói: “Phu nhân, người đó... Hình như tôi đã gặp rồi, bóng dáng rất quen thuộc, hẳn ta rất gầy.”

Thẩm Thi Vi khẩn trương nhìn cô: “Vậy cô có thấy Sophie về không?”

Sara lắc đầu: “Phu nhân, tôi không nhìn thấy Sophie Phi tiểu thư, tiểu thiếu gia bảo đói bụng, tôi dii làm chút đồ ăn cho tiểu thiếu gia, tiểu thiếu gia ở trong phòng. Lúc tôi làm xong thức ăn thì phát hiện có

người vào phòng tiểu thiếu gia, muốn dẫn tiểu thiếu gia đi, tôi muốn ngăn cản, nhưng bị người đó đánh ngất xỉu.”

Tuy Sara là người Pháp, nhưng vẫn có thể nói tiếng Trung.

Thẩm Thi Vi nghe cô nói Sophie không về, Long Dập lại bị mang đi thì trong lòng vô cùng nghi ngờ và lo lắng.

Bà ngẩng đầu nhìn Long Tur Hạo, lo lắng: “Tur Hạo, không thấy Sophie đâu nữa, Allen cũng vậy, hai việc này có thể là cùng một người làm, Aunt hi vọng cậu có thể tìm giúp.”

Người thần bí quen biết Sophie, cái này Long Tur Hạo đã sớm biết, Long Dập bị mang đi, nhất định là Sophie bảo người thần bí làm.

Anh vừa mới nhận được điện thoại của Thẩm Thi Vi, nghe bà nói không thấy Sophie đâu nữa thì liền nghĩ đến việc Sophie sẽ mang Allen đi, cho nên mới tới đây.

Sở dĩ anh để Long Dập ở lại đây là vì muốn để Thẩm Thi Vi chăm sóc, đó không chỉ là mong muốn của Long Dập mà còn là vì anh vẫn chưa muốn rút dây động rừng, sau đó tra ra người thần bí kia là ai.

Bởi vì người thần bí quá giáo hoạt, hành sự lại quá quý dị, lưu lại một chút dấu vết khiến anh chỉ có thể để yên.

Trước anh còn muốn gạt Thẩm Thi Vi chuyện Long Dập là con trai của anh và con trai của Lê Hiểu Mạn, chứ không phải Sophie, nhưng bây giờ, anh cảm thấy không thể giấu diếm nữa, nếu không, Thẩm Thi Vi vẫn sẽ coi Sophie là một đứa con gái ngoan mất.

Cho dù không có DNA, nhưng anh vẫn có thể chứng minh đó là con trai của anh và Hiểu Hiểu, báo chí đã công khai chuyện trước khi bị

cưỡng hiếp, Sophie vẫn còn là xử nữ, điều đó chứng minh cô ta chưa bao giờ sinh con cả.

Anh để Lạc Thụy điều tra chuyện Long Dập bị đưa đi, sau đó nhìn Thẩm Thi Vi nói ra chuyện Long Dập không phải con của Sophie.

Sau khi nghe xong, Thẩm Thi Vi đương nhiên là kinh ngạc và không tin.

“ Tư Hạo, cậu nói Allen không phải con trai của Sophie? Vậy nó là...?”

Long Tư Hạo híp mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn Thẩm Thi Vi, ngữ khí kiên định: “Allen là con trai của tôi và Hiểu Hiểu.”

“ Cái gì?” Sophie lại càng chấn kinh nhìn Long Tư Hạo: “Allen là con trai của cậu và con trai của Hiểu Hiểu? Allen là Hiểu Hiểu sinh?”

Long Tư Hạo nhìn Thẩm Thi Vi, ánh mắt sau thẳm hiện lên sự thù hận với Sophie, anh nhướn mày, mím môi: “Năm năm trước cô ta lén đổi con của tôi và Hiểu Hiểu với một đứa bé đã chết.”

Tuy anh không tra ra manh mối về chuyện này, nhưng vẫn có thể đoán được đại khái.

Con của anh và Hiểu Hiểu vừa sinh ra đã bị đổi, chứng tỏ bác sĩ, y tá đỡ đẻ cho cô lúc đó đều bị Sophie mua chuộc.

Hiểu Hiểu của anh sinh non lại gặp phải nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy, thực ra là một kế hoạch đã được sắp đặt hoàn hảo, chỉ chờ Hiểu Hiểu của anh nhảy vào thôi.

Anh chỉ hận lúc đó bệnh nặng trong người, không thể ở bên cạnh

Hiếu Hiếu, mới khiến Sophie và người thần bí kia có cơ hội giở trò.

Lập tức, anh lại kể lại chuyện năm năm trước Lê Hiếu Mạn sinh non và một đứa bé đã chết cho Thẩm Thi Vi.

Thẩm Thi Vi không dám tin nhìn Long Tư Hạo: “Thật sao? Sao cậu lại biết?”

Long Tư Hạo không có trả lời Thẩm Thi Vi mà nhìn bà nói: “Còn một việc, tôi nhất định phải nói cho Aunt biết, chuyện Sophie bị chiếm đoạt là tự cô ta ác giả ác báo, không trách người khác được.”

Lập tức, anh lại kể chuyện Sophie nghĩ kế muốn hủy hoại Lê Hiếu Mạn, cuối cùng lại bị hơn mười tên côn đồ chiếm đoạt cho Thẩm Thi Vi.

Chương 842: Chỉ có thể dẫn xà xuất động

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Không ngờ con gái của bà lại là một người ác độc như vậy, ngay cả chị ruột của mình con bé cũng không buông tha, sao lòng dạ của con bé lại ác như vậy?

Giờ phút này, trong lòng bà cảm thấy cực kỳ thất vọng và đau lòng vì những hành động của Sophie.

Với đứa con gái Sophie này, bà đã dành hết toàn bộ tình yêu cho cô ta, dành cả phần tình cảm của bà với Lê Hiểu Mạn cho cô ta, thế nhưng cô ta lại hời hợt người mẹ này như vậy sao?

Cô ta lừa dối bà hết lần này tới lần khác, năm năm trước lừa bà không đủ, năm năm sau lại tiếp tục lừa gạt bà.

Bà là mẹ ruột của cô ta, vậy mà cô ta lại coi bà như con khi để lại đứa con, cô ta thật sự khiến cho bà rất thất vọng, rất đau lòng.

Long Tư Hạo thấy bà đau lòng bi thương, anh nhíu chặt mày lại, nhìn bà nói: “Bây giờ aunt đã biết Sophie là hạng người gì rồi đấy, hy vọng sau này aunt đừng lại bị cô ta lợi dụng mà làm những chuyện tổn thương Hiểu Hiểu nữa. Dì là mẹ ruột của Hiểu Hiểu, dì làm tổn thương cô ấy, không chỉ khiến cho cô ấy đau lòng, mà còn khiến cho quan hệ mẹ con giữa hai người càng ngày càng trở nên ác liệt hơn. Thật ra thì, Hiểu Hiểu là người rất hiếu thuận, cho dù dì đã từng làm cô ấy tổn thương, nhưng nếu dì có thể thật lòng quan tâm và thương

yêu cô ấy, thì cháu nghĩ là một ngày nào đó cô ấy sẽ tiếp nhận di.”

“Cám ơn cháu, Tư Hạo.” Thẩm Thi Vi nhìn Long Tư Hạo, đôi mắt thủy nhuận tràn đầy cảm kích, giờ phút này bà cảm nhận được rõ tình yêu của anh dành cho Lê Hiếu Mạn.

Bà cảm thấy vui vẻ và yên tâm thay cho con gái Lê Hiếu Mạn của bà, bởi vì cô đã có một người đàn ông si tình như vậy yêu thương.

Long Tư Hạo vẫn luôn rất tôn trọng với Thẩm Thi Vi, không phải chỉ bởi vì bà là mẹ của Lê Hiếu Mạn, là mẹ vợ của anh, mà bởi vì bà đã từng luôn chiếu cố cho anh khi còn ở gia tộc Knox, và cách làm người của mẹ.

Anh biết bà là một người mẹ vô cùng thương yêu con gái, vì vậy bà mới cưng chiều Sophie như vậy.

Anh híp mắt lại, ánh mắt hơi trầm xuống, “Chuyện Allen mất tích có liên quan đến Sophie, cô ta và người thần bí mang Allen đi là cùng một phe, cháu sẽ sớm tìm được Allen, aunt cũng đừng quá lo lắng, Allen tạm thời sẽ không có nguy hiểm gì.”

Sở dĩ anh đoán tiểu Long Dập sẽ không có nguy hiểm gì, là bởi vì anh đoán được năm năm trước Sophie mang tiểu Long Dập đi là vì muốn cướp được anh.

Nếu năm năm qua, Sophie và người thần bí kia không ra tay với tiểu Long Dập, thì bây giờ cũng sẽ không có khả năng ra tay với tiểu Long Dập.

Vì vậy. tiểu Long Dập tạm thời vẫn an toàn, chẳng qua là không biết bé bị Sophie và người thần bí kia mang đi nơi nào.

...

Buổi tối tại Thủy Lộ Hồ!

Sau khi ăn cơm tối xong, Long Tư Hạo vẫn luôn gọi điện thoại cho Lạc Thụy ở trong thư phòng, hỏi kết quả điều tra thế nào rồi.

Nhưng Lạc Thụy vẫn cho anh câu trả lời là không có tiến triển gì.

Bọn họ tra xét tất cả các chuyến bay bay đi nước ngoài hoặc là những thành phố khác từ xế chiều ngày hôm nay, chắc chắn rằng Sophie không mang tiểu Long Dập xuất ngoại, cũng lấy cả video giám sát ở ngoài khu biệt thự Nguyệt Hồ, nhưng không tìm được đầu mối gì.

Sau khi cúp điện thoại, Long Tư Hạo nhíu chặt mày lại, xem ra con đường âm thầm điều tra này không thể thực hiện được rồi, anh chỉ có thể dẫn xà xuất động.

Lúc anh đi vào phòng ngủ, thấy Lê Hiểu Mạn đang xem báo ngày hôm nay.

“Tur Hạo, chuyện Sophie lên báo là kiệt tác của anh?”

Long Tư Hạo nhìn cô rồi gật đầu với cô, anh đi tới bên cạnh cô rồi ngồi xuống, “Cô ta khiến em phải chịu ủy khuất lớn như vậy, anh phải giúp em đòi lại công đạo, và sự trong sạch của em.”

Lê Hiểu Mạn nhíu mày lại, “Chồng tốt với em, em biết, nhưng vạch trần cô ta ra ngoài ánh sáng như vậy, có quá tàn nhẫn với cô ta hay không?”

“Hiểu hiểu, mặc dù cách làm của anh khá tàn nhẫn, nhưng anh

không thể đứng trơ mắt nhìn em chịu ủy khuất lớn đến như vậy mà mình lại không làm gì cả. Đối đãi với người hiền lành, thì chúng ta có thể nhân từ; nhưng đối đãi với người làm em tổn thương hết lần này tới lần khác, thì em không cần phải nhân từ, trễ lắm rồi, đi ngủ sớm đi.”

Long Tư Hạo nói với Lê Hiểu Mạn xong, rồi anh đi vào phòng tắm, anh còn đang do dự có nên nói chuyện của tiểu Long Dật cho cô hay không.

Bởi vì bây giờ tiểu Long Dật đang mất tích, nếu anh nói cho cô biết, thì sợ rằng không chỉ khiến cô không cao hứng mà lại khiến cô bắt đầu lo lắng.

Long Tư Hạo đã rời đi từ sáng sớm, lúc Lê Hiểu Mạn ăn sáng xong chuẩn bị đến văn phòng làm việc thì nhận được điện thoại của giám đốc Dư, sau đó cô trực tiếp đi đến ngự yến lâu.

Giám đốc Dư này chính là Dư Chung Hải người đã nhảy dù từ TE sang Hoắc thị, bây giờ ông ta đang là tai mắt của Lê Hiểu Mạn ở Hoắc thị.

Lúc này ở ngự yến lâu ngoài ông ta ra, còn có tiểu Hứa, tiểu Phùng.

Bởi vì Lê Hiểu Mạn đã trả nợ thay cho bọn họ, nên khi ba người nhìn thấy Lê Hiểu Mạn thì hết sức cung kính khách khí.

“Giám đốc Lê, mời ngồi.”

Giám đốc Dư mỉm cười nhìn về phía Lê Hiểu Mạn đang đi vào phòng bao, ông ta lịch sự kéo ghế ngồi ra giúp cô.

Sau khi Lê Hiểu Mạn ngồi xuống, cô lạnh nhạt liếc nhìn ba người,

cong môi cười nói, “Mấy người hẹn tôi tới đây là có tình huống mới?”

Ba người giám đốc Dư nhìn rồi gật đầu với Lê Hiếu Mạn, sau đó giám đốc Dư mỉm cười nhìn cô nói: “Một thời gian ngắn nữa, Hoắc thị sẽ tổ chức họp báo giới thiệu sản phẩm mới.”

Dứt lời, giám đốc Dư tỏ ý bảo tiểu Hứa ngồi ở bên cạnh ông lấy ra một chồng bản thiết kế đưa cho cô.

Lê Hiếu Mạn nhận lấy bản thiết kế, nhìn kỹ.

Giám đốc Dư thấy cô chăm chú nhìn bản thiết kế, ông ta giải thích: “Đây là các thiết kế mới của Hoắc thị “Lục tinh linh”.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn nâng tầm mắt nhìn về phía bọn họ, hỏi: “Các ông chắc chắn Hoắc thị sẽ công bố giới thiệu các sản phẩm mới này.”

Ba người giám đốc Dư cùng gật đầu, “Chúng tôi chắc chắn.”

Sau đó, giám đốc Dư lại nhìn Lê Hiếu Mạn nói: “Giám đốc Lê, chúng tôi còn có một chuyện muốn nói với cô.”

Lê Hiếu Mạn giương mắt hỏi: “Chuyện gì?”

Giám đốc Dư tươi cười nhìn cô nói, “Là chuyện liên quan tới Hoắc thị đang thiếu hụt nguồn cung ứng kim cương thô, bây giờ Hoắc thị đang tìm nhà cung ứng khác, trước tìm được mấy nhà, nhưng chưa đồng ý với giá cả lắm.”

Lê Hiếu Mạn nghĩ sâu xa, rồi hỏi: “Chuyện tìm nhà cung ứng khác là do người nào chịu trách nhiệm?”

Giám đốc Dư nhìn hai người tiểu Hứa, tiểu Phùng bên cạnh ông ta, rồi mới vừa nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, nói: “Là Lục Kiến giám đốc bộ phận thu mua của Hoắc thị.”

“Lục Kiến?”

Lê Hiểu Mạn hơi chăm chú nhìn, sau đó lại nhìn về phía ba người giám đốc Dư, rồi đưa tay ra với ba người bọn họ, “Giám đốc Dư, tiểu Hứa, tiểu Phùng, tn tức mà ba người mang đến cho cô có sự trợ giúp rất lớn với tôi, cảm ơn ba người.”

Ba người đứng lên, từng người một ngượng ngùng bắt tay với Lê Hiểu Mạn.

“Có thể làm việc cho giám đốc Lê, là vinh hạnh của chúng tôi, chúng tôi còn phải cảm ơn giám đốc Lê đã trả nợ giúp chúng tôi.”

...

Sau khi Lê Hiểu Mạn rời khỏi nợ yến lâu ngồi vào trong xe, cô lại lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho Lạc Thụy.

Nhưng Lạc Thụy như đang rất bận rộn, đổ chuông một lúc lâu mà không thấy nhắc máy, sau khi cô cúp máy, Lạc Thụy mới lại gọi tới.

“Tổng tài phu nhân, cô gọi điện thoại cho tôi có phải là vì chuyện đánh sập Hoắc thị có tiến triển gì hay không.”

Lê Hiểu Mạn thấy cô còn chưa nói ra khỏi miệng, Lạc Thụy đã đoán trúng, cô hơi hiếu kỳ hỏi: “Trợ lý Lạc, sao anh biết tôi gọi điện thoại cho anh là vì chuyện này?”

“ Bây giờ tổng tài phu nhân chỉ mong có thể thay tổng tài hung hãn

dạy dỗ Hoắc thị một trận, vì vậy tôi đoán Tổng tài phu nhân gọi điện thoại tới hẳn là vì chuyện này.”

Lạc Thụy khen ngợi Lê Hiểu Mạn một phen, rồi mới hỏi: “Chuyện đánh sục Hoắc thị kia có tiến triển gì rồi? Tổng tài phu nhân cần tôi giúp gì?”

Lê Hiểu Mạn nói cho Lạc Thụy nghe chuyện mà giám đốc Dư đã nói cho cô ở trong điện thoại, cuối cùng còn nói cho anh ta biết bước kế tiếp phải làm thế nào.

Sau khi nghe xong, Lạc Thụy cười nói: “Tổng tài phu nhân, càng ngày tôi càng bội phục cô rồi, thật sự, sự ngưỡng mộ của tôi đối với cô giống như nước sông cuộn cuộn bất tận, Tổng tài phu nhân yên tâm, tôi nhất định sẽ dốc hết toàn lực để hoàn thành chuyện mà Tổng tài phu nhân đã giao phó.”

!!

Chương 843: Kỳ ngộ, mẹ ruột gặp ba ruột

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Hiểu Mạn tràn đầy cảm kích, “Cám ơn anh, trợ lý Lạc.”

Cô thật sự cảm thấy Lạc Thụy là một trợ lý rất đặc lực, có anh ta hỗ trợ, rất nhiều chuyện cô muốn làm đều là muốn gì được nấy.

Sau khi cúp điện thoại với Lạc Thụy, cô không đến văn phòng, mà đi đến văn phòng của Vi- đối thủ cạnh tranh của Hoắc thị.

Vi cũng là công ty trang sức, duy trì quan hệ hợp tác tốt đẹp với TE.

Lê Hiểu Mạn trực tiếp đi tìm Phó tổng Trâu của Vi, đạt thành một số hiệp nghị với ông ta, rồi mới rời đi.

Sau khi rời khỏi Vi, cô lại đi đến trường học của tiểu Nghiên Nghiên.

Đã một thời gian cô không đến đây rồi, cô muốn đi xem lúc tiểu Nghiên Nghiên ngồi học trong lớp như thế nào, có quan hệ tốt với các bạn nhỏ cùng lớp không.

Khoảng thời gian trước, tiểu Nghiên Nghiên được Lạc Thụy đưa đón, mấy ngày gần đây Lạc Thụy hơi bận rộn, nên tiểu Nghiên Nghiên được quản gia tự mình đưa đón, hơn nữa còn có vệ sỹ đi theo, để bảo vệ sự an toàn của tiểu Nghiên Nghiên.

Lúc đến bên ngoài phòng học của tiểu Nghiên Nghiên, cô gặp Thẩm

Thi Vi.

Bây giờ đang là thời gian học, tiểu Nghiên Nghiên ngồi ở trong phòng học, Thẩm Thi Vi đứng ở bên ngoài phòng học, nhìn vào trong xuyên qua cửa sổ lớn của phòng học, khi nhìn thấy tiểu Nghiên Nghiên nghiêm túc ngồi học, trên mặt bà phù đầy nụ cười.

Nhìn tiểu Nghiên Nghiên, bà như nhìn thấy được Lê Hiểu Mạn khi còn bé vậy.

Trong giai đoạn Lê Hiểu Mạn trưởng thành, bà không thể bồi ở bên cạnh cô, đây vẫn luôn là tiếc nuối trong lòng bà.

Bởi vì sự kiện của Sophie kia, Thẩm Thi Vi đã hiểu lầm Lê Hiểu Mạn khiến cô phải chịu ủy khuất rất lớn, tự nhiên là cô còn tồn tại ngăn cách với Thẩm Thi Vi. Vì vậy khi thấy Thẩm Thi Vi ở đây, cô che giấu đau buồn trong lòng xuống, không để ý tới bà.

Bây giờ Thẩm Thi Vi đã biết được chân tướng, biết bà đã hiểu lầm cô, bà áy náy nhìn cô, “Hiểu Hiểu, mẹ đã biết tất cả mọi chuyện rồi, mẹ chẳng những hiểu lầm con, mà còn nặng lời với con, mẹ xin lỗi con, thật xin lỗi.”

Bây giờ trong lòng bà cảm thấy vô cùng áy náy, vì Sophie, bà đã làm cô tổn thương hết lần này đến lần khác.

Bà không phải một người mẹ tốt, là do bà không dạy dỗ Sophie tốt, nên cô ta mới trở nên xấu xa như vậy.

Bây giờ tiểu Long Dập và Sophie cùng “Mất tích”, điều này đang khiến bà vô cùng lo âu.

Bởi vì bà biết Long Tư Hạo đang toàn lực điều tra chuyện này, mà

tiểu Long Dập tạm thời cũng sẽ không gặp nguy hiểm gì, vì vậy bà mới thoáng buông lỏng trái tim, tới đây nhìn tiểu Nghiên Nghiên, nhìn cháu ngoại của bà.

Lời xin lỗi của Thẩm Thi Vi không dậy nổi chút gợn sóng nào trong lòng Lê Hiếu Mạn, bây giờ cô nhìn Thẩm Thi Vi vẫn giống như là đang nhìn một người xa lạ vậy.

“Bà tới đây làm gì?”

“Mẹ...” thái độ của cô còn hơi hợm lãnh đậm hơn so với trước kia khiến Thẩm Thi Vi vô cùng thương tâm đau buồn.

“Mẹ tới nhìn Nghiên Nghiên.” Bà ngược đôi mắt tràn đầy áy náy lên nhìn Lê Hiếu Mạn, “Hiểu Hiểu, thật xin lỗi, ngày đó mẹ không biết rõ chân tướng mà cứ như vậy nói con, mẹ...”

Lê Hiếu Mạn cắt đứt lời của bà, “Phu nhân, bà không cần phải nói xin lỗi với tôi, bây giờ tôi không có tâm tư nghe bà nói những lời này.”

Nhìn dáng vẻ hơi hợm mà lãnh đạm của cô, Thẩm Thi Vi rất đau lòng, nhưng bà không biểu hiện lên trên mặt, bà không trách cô, ai bảo bà chẳng những không thực hiện trách nhiệm của một người mẹ nên làm, mà còn làm cô thương tổn.

Bà mỉm cười nói, “Được, Hiểu Hiểu, mẹ biết bây giờ con còn đang giận mẹ, mẹ không nói nữa, vậy mẹ đi về trước.”

Lê Hiếu Mạn cau mày lại, cô không để ý đến Thẩm Thi Vi nữa, mà đi thẳng tới bên ngoài phòng học của tiểu Nghiên Nghiên.

Thẩm Thi Vi ra khỏi cổng trường, lúc đang muốn ngồi vào trong xe, vừa vặn có một chiếc xe dừng lại ở cách bà không xa, mà bà chỉ liếc

nhìn người đàn ông đang xuống, đã tràn đầy kinh ngạc.

Long Quân Triệt?

Thẩm Thi Vi như không tin mình vừa nhìn thấy Long Quân Triệt, bà nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đã từng khiến bà khó có thể quên được kia..

Mắt thấy người đàn ông kia xuống xe chuẩn bị đi vào cổng trường, bà mới phục hồi lại tinh thần, gọi theo tiềm thức: “ Long Quân Triệt.”

Người đàn ông tuấn thật mặc bộ đồ giản dị đang chuẩn bị vào cổng trường, chính là Long Quân Triệt.

Nghe thấy có người gọi tên mình ở sau lưng, thân hình của ông ta hơi chấn động, ông ta dừng bước, đôi mắt hoa đào hơi híp lại, như không ngờ rằng có người sẽ gọi cả họ lẫn tên của mình ở sau lưng.

Bây giờ người biết tên của ông ta không nhiều lắm, đặc biệt là phụ nữ, lại càng ít hơn.

Ông ta thật sự rất tò mò về người gọi tên mình kia, vì vậy ông quay người sang.

Lúc ánh mắt của ông ta rơi vào trên mặt của Thẩm Thi Vi, ông ta chột ngẩn người, ông ta cảm thấy khuôn mặt đó hơi quen thuộc, đặc biệt là đôi mắt kia, làm ông ta không khỏi nghĩ tới người phụ nữ đã phát sinh tình một đêm với ông ta trước kia.

Cách biệt hơn hai mươi năm, đây là lần đầu tiên Thẩm Thi Vi gặp lại Long Quân Triệt, nhưng vừa nhìn bà đã nhận ra ông ta luôn.

Biểu tình trên mặt bà tràn đầy khiếp sợ, bà không dám tin nhìn người

đàn ông đã khiến bà yêu đến đau lòng hơn hai mươi năm trước mắt, trong lòng vô cùng chua xót, hốc mắt dần trở nên ướn ắt.

Lúc bà mang thai Lê Hiếu Mạn, bà cũng đã từng đi tìm ông ta, thế nhưng cho đến khi bà sinh con ra, cũng không tìm được ông ta.

Cho tới bây giờ, bà chưa nghĩ đến có một ngày bà lại còn có thể gặp lại ông ta.

Sau hơn hai mươi năm gặp lại, hình bóng của ông ta vẫn khắc sâu trong ấn tượng của bà, nhưng ông ta chỉ cảm thấy như đã từng quen biết bà.

Long Quân Triệt thấy Thẩm Thi Vi vẫn nhìn mình, ông nhìn bà một lúc rồi quay người sang, bước vào cổng trường.

Hôm nay ông ta tới đây là để nhìn tiểu Nghiên Nghiên, hơn nữa khoảng thời gian này ông đều tới trường học nhìn tiểu Nghiên Nghiên, nhưng lần nào đến ông ta cũng không nói chuyện với tiểu Nghiên Nghiên, mà chỉ đứng ở bên ngoài phòng học nhìn tiểu Nghiên Nghiên rồi rời đi.

Ông ta luôn muốn chạy tới nơi này, nhưng chính ông ta lại không biết tại sao.

Thẩm Thi Vi thấy ông ta đi vào cổng trường, cảm xúc trong mắt dần trở nên phức tạp, bà không ngồi vào trong xe, mà cũng đi theo vào cổng trường.

Lê Hiếu Mạn thấy tiểu Nghiên Nghiên ngồi học rất nghiêm túc, cô hài lòng mỉm cười, nhưng lúc cô xoay người chuẩn bị rời đi, thì nhìn thấy Long Quân Triệt đang đi tới, mà Thẩm Thi Vi vốn đã rời đi cũng trở lại.

Cô cảm thấy hơi kỳ quái cau mày lại, rồi đi về phía trước mấy bước.

Long Quân Triệt không nghĩ tới hôm nay Lê Hiếu Mạn sẽ đến trường học, nhớ đến thái độ của cô lần trước với mình, ông ta liền nhíu mày lại.

Ông ta đi tới trước mặt Lê Hiếu Mạn rồi đứng lại, “Mạn Mạn, không ngờ lại trùng hợp như vậy, tôi đến nhìn Nghiên Nghiên, cô cũng tới.”

Bây giờ Lê Hiếu Mạn đã biết Long Quân Triệt và Hoắc Vân Hy là cùng một phe, hơn nữa ông ta đã từng bắt cóc và gây bất lợi cho chồng mình, ấn tượng của cô với ông ta không tốt, nên tự nhiên là thái độ cũng không tốt theo.

Cô lãnh đạm nhìn ông ta, lạnh lùng nói, “Long tiên sinh, ông cũng không phải là gì của Nghiên Nghiên cả, ông đến nhìn con bé làm gì? Đừng nói là ngay cả một đứa bé ông cũng không buông tha đấy chứ?”

Long Quân Triệt thấy thái độ của Lê Hiếu Mạn cực kỳ lãnh đạm, ông bất giác nhíu mày lại, nhưng vẫn mỉm cười nhìn cô, “Mạn Mạn, có vẻ như cô có thành kiến rất lớn với tôi thì phải?”

Lê Hiếu Mạn liếc nhìn ông ta rồi cong môi cười nhạt, “ Nếu Long tiên sinh đã biết thì sau này đừng tới trường học nữa.”

Long Quân Triệt nhìn Lê Hiếu Mạn thật sâu, rồi ông ta nói: “Mạn Mạn, dường như cô đã quên, lần trước tôi đã nói với cô rồi, tôi là cậu của Long Tư Hạo, Nghiên Nghiên chính là cháu...”

Không đợi Long Quân Triệt nói xong, Lê Hiếu Mạn đã lạnh lùng cắt đứt lời của ông ta, “Long tiên sinh, ông thật sự cho rằng tôi không

biết chuyện của ông hay sao? Ông chỉ là con nuôi của ông ngoại Tư Hạo mà thôi, ông không phải là cậu ruột của Tư Hạo, ông không có bất kỳ quan hệ nào với Nghiên Nghiên cả, tôi không hy vọng ông tới nhìn con bé nữa, còn nữa, tôi mặc kệ ông và ông ngoại của Tư Hạo có xích mích gì, cũng không quan tâm đến thù oán giữa ông và người cha đã chết của Tư Hạo là gì, nếu như ông còn dám làm chuyện tổn thương Tư Hạo nữa, tôi sẽ không bỏ qua cho ông đâu.”

!!

Chương 844: Lỡ miệng nói, ông ta là ông ngoại

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nghe thấy những lời này của Lê Hiểu Mạn, Long Quân Triệt không biết tại sao, ông ta lại cảm thấy đau xót trong lòng, vô hình cảm thấy không có tư vị gì cả.

Sau đó, Thẩm Thi Vi đi tới vừa vặn nghe thấy những lời kia của Lê Hiểu Mạn, bà không ngờ rằng Lê Hiểu Mạn lại đã gặp Long Quân Triệt, hơn nữa nghe cách gọi của cô với Long Quân Triệt, bà có thể đoán ra cô còn chưa biết quan hệ giữa cô và Long Quân Triệt.

Bà nhìn về phía Lê Hiểu Mạn bằng ánh mắt phức tạp, nhíu mày lại nói, “Hiểu Hiểu, con không thể nói với ông ấy như vậy được.”

Long Quân Triệt nhìn Thẩm Thi Vi như đang thay mình nói chuyện, ông thoáng nghi ngờ, ở trong ấn tượng của mình, dường như ông và bà cũng không quen biết nhau, nên bà ra mặt nói chuyện giúp ông khiến ông cảm thấy rất kỳ quái.

Hơn nữa, không phải vừa nãy bà đã lên xe rời đi rồi sao, tại sao lại đi vào?

Điều khiến ông ta nghi ngờ nữa là sao bà lại quen biết Lê Hiểu Mạn?

Lê Hiểu Mạn nghe thấy Thẩm Thi Vi nói giúp cho Long Quân Triệt, cô cũng hơi bất ngờ, cô nheo mắt lại nhìn Thẩm Thi Vi hỏi: “Hai người quen biết nhau?”

Thẩm Thi Vi không đáp lại Lê Hiểu Mạn, mà đi tới bên cạnh cô, bà chăm chú nhìn cô rồi hỏi: “Hiểu Hiểu, nói cho mẹ biết, con và vị Long... tiên sinh này quen biết nhau lúc nào? Hai người quen biết nhau như thế nào?”

“Bà là mẹ của cô ấy?”

Long Quân Triệt nghe thấy Thẩm Thi Vi tự xưng là mẹ của Lê Hiểu Mạn, ông ta thoáng trở nên khiếp sợ, nghi hoặc nhìn Thẩm Thi Vi.

Ông ta biết mẹ của Lê Hiểu Mạn tên là Lê Tố Phương, bà ấy đã qua đời năm năm trước rồi, sao tự xưng lại nhô ra một người mẹ?

Hơn nữa người phụ nữ trước mắt này còn khiến ông ta càng nhìn càng cảm thấy quen mắt, nhất là đôi mắt của bà, giống như in với đôi mắt đã in sâu trong đầu ông.

Thẩm Thi Vi thấy Long Quân Triệt không nhận ra mình, thật ra thì trong lòng bà cũng không khá hơn gì, dẫu sao ông ta cũng là người đàn ông duy nhất mà bà dành trọn cả đời này để yêu.

Còn Knox cha của Sophie, bà chỉ có cảm kích với ông ta mà thôi.

Knox là chồng của bà, vào lúc bà bi thống nhất tuyệt vọng nhất ông ấy đã quan tâm đến bà, bầu bạn với bà, để cho trái tim của bà không còn cô đơn như trước nữa, vì vậy bà rất cảm kích ông ta.

Bà không đáp lại Long Quân Triệt, mà Lê Hiểu Mạn cũng không đáp lại lời bà, ba người cứ như vậy nhìn nhau, bầu không khí dần trở nên hơi cứng ngắc.

Đến khi tiếng chuông tan học vang lên, tiểu Nghiên Nghiên từ trong

phòng học đi ra.

Bạn nhỏ thấy mẹ của mình đến, đầu tiên là cả kinh, đang muốn gọi mẹ, lại phát hiện ra không chỉ có mình mummy, mà còn có hai người nữa.

Bé chạy bước nhỏ đến, trực tiếp đứng giữa ba người, nâng đầu nhỏ lên, nhìn Lê Hiểu Mạn và Thẩm Thi Vi ngọt ngào cười nói, “Mẹ, bà ngoại, sao hai người lại tới đây?”

Dứt lời, bé lại quay người sang, chớp mắt nhỏ, đưa ngón tay nhỏ xíu ra chỉ về phía Long Quân Triệt, “Ý, ông... nhìn ông rất quen, cháu đã thấy ông rồi, ông là...”

“Ông ngoại.” hai chữ này không phải là do tiểu Nghiên Nghiên nói ra, mà do Thẩm Thi Vi nói ra theo bản năng.

Nghe thấy bà nói hai chữ “Ông ngoại”, Lê Hiểu Mạn, tiểu Nghiên Nghiên, Long Quân Triệt đều nghi ngờ và kinh ngạc nhìn bà.

Tiểu Nghiên Nghiên trừng mắt nhìn, há to miệng nhỏ, tay nhỏ vẫn cố chấp chỉ về phía Long Quân Triệt, “Bà ngoại, bà nói ông ấy là ông ngoại, vậy hai người là vợ chồng sao?”

Nghe tiểu Nghiên Nghiên hỏi như vậy, Thẩm Thi Vi khá lúng túng, bà đang muốn nói không phải, Lê Hiểu Mạn đã lên tiếng trước bà một bước.

“Nghiên Nghiên, con đừng nói bậy bạ, bọn họ không phải là vợ chồng.”

Chồng của Thẩm Thi Vi là Knox, tự nhiên là cô biết điểm này.

Tiểu Nghiên Nghiên nhú mày nhỏ lại, bé không hiểu gì nhìn Thẩm Thi Vi, “Bà ngoại, hai người không phải là vợ chồng, vậy tại sao cháu phải gọi ông ấy là ông ngoại chứ?”

Giờ phút này, Long Quân Triệt cũng thâm trầm nhìn về phía Thẩm Thi Vi, ánh mắt lóe lên nghi ngờ và kinh ngạc.

Từ lúc Thẩm Thi Vi gọi ông ta là Long Quân Triệt, rồi đi vào theo ông ta, nói giúp cho ông ta, đến bây giờ lại bảo Nghiên Nghiên gọi ông ta là ông ngoại, và một số phản ứng của bà cũng khiến ông ta cảm thấy rất kỳ quái, trong lòng ông ta lại càng khẳng định là bà biết ông ta.

Sau khi tiểu Nghiên Nghiên hỏi vấn đề này, Lê Hiếu Mạn cũng rất muốn biết, vì vậy cô nhìn về phía Thẩm Thi Vi, chờ bà trả lời.

Thẩm Thi Vi lại ngồi xồm người xuống, mỉm cười nhìn tiểu Nghiên Nghiên, “Nghiên Nghiên, bà ngoại chỉ thuận miệng nói mà thôi, bà ngoại có chuyện phải đi về, để ngày khác bà ngoại đến thăm cháu nhé.”

Dứt lời, bà hôn lên trán nhỏ của tiểu Nghiên Nghiên, rồi mới đứng dậy nhìn về phía Lê Hiếu Mạn, “Hiếu Hiếu, mẹ về trước đây.”

Lúc xoay người rời đi, Thẩm Thi Vi chỉ nhìn lướt qua Long Quân Triệt, coi như là chào tạm biệt ông ta, rồi bà liền rời đi.

Long Quân Triệt liếc nhìn bóng lưng của bà, rồi lại xoay người nhìn về phía Lê Hiếu Mạn và tiểu Nghiên Nghiên, “Mạn Mạn, Nghiên Nghiên, tôi cũng đi về đây.”

Sau đó, ông ta cũng xoay người rời đi.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy vậy, bé nghi hoặc nhìn mẹ của mình,

“Mummy, con nhìn bà ngoại cứ là lạ thế nào ấy, còn có mummy cũng không nói cho con biết, sao bà ngoại lại tới đây?”

“Sau này mẹ sẽ nói cho con biết sau.” Vừa vặn tiếng chuông vào học reo lên, Lê Hiếu Mạn nói với bé xong, rồi bảo bé vào phòng học trước đã.

Mà sau khi nhìn thấy tiểu Nghiên Nghiên đi vào phòng học, cô vẫn luôn nhìn về phía Long quân Triệt và Thẩm Thi Vi rời đi, trong lòng cảm thấy hôm nay Thẩm Thi Vi vô cùng khác thường.

Thẩm Thi Vi ra khỏi cổng trường đang muốn ngồi vào trong xe, Long quân Triệt đã gọi bà lại.

Ông ta ôn hòa nhìn bà, khẽ nở nụ cười nhạt nói, “Tôi hy vọng có thể nói chuyện với bà.”

Thẩm Thi Vi nhìn ông ta thật sâu, rồi mới gạt đầu.

Sau đó, ai lái xe của người ấy đến một quán cà phê.

Sau khi ngồi xuống, Long quân Triệt liền đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Xin hỏi bà là...”

Thẩm Thi Vi thấy Long quân Triệt thật sự không nhớ rõ mình, bà cau mày lại, duy trì khí chất thanh lịch và cao quý, “Long tiên sinh bận rộn nhiều việc nên không nhớ được, hai mươi mấy năm trước tôi đã có dịp gặp Long tiên sinh mấy lần, Long tiên sinh không nhớ?”

Long quân Triệt nhìn bà chăm chú, ông ta cảm thấy bà hơi quen mắt, nhưng thật sự không nhớ nổi là đã gặp bà ở nơi nào.

Ông ta áy náy nói, “Xin lỗi, tôi cảm thấy tôi đã từng gặp bà ở đâu đó,

nhưng lại không nhớ nổi bà là ai, hy vọng bà có thể nhắc nhở cho tôi biết.”

Thẩm Thi Vi nhìn ông ta bằng ánh mắt phức tạp, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười ưu nhã.

Đợi sau khi nhân viên phục vụ mang cà phê tới cho bọn họ, bà bưng tách cà phê lên uống một hớp, rồi mới ôn hòa nói: “Tôi tên là Thẩm Thi Vi, hai mươi mấy năm trước, tôi và Long tiên sinh gặp nhau lần đầu tiên ở trong một tiệc rượu, lúc ấy ông đi cùng với cha nuôi của mình, tôi đi theo cha của tôi đến đó, cha tôi và cha nuôi của ông có chút giao tình, vì vậy đã giới thiệu chúng ta với nhau.”

Tiệc rượu? Thẩm Thi Vi?

Nghe thấy cái tên Thẩm Thi Vi này, Long quân Triệt có chút ấn tượng, ông ta biết có người như vậy, nhưng không quen thân lắm.

Dựa theo sự miêu tả của bà về buổi tiệc rượu hôm đó, hồi ức của Long quân Triệt lại ùa về, ông nhớ lại cảnh tượng năm đó.

Lúc đó, cha nuôi của ông Long Đăng Thiên giới thiệu ông cho Thẩm Thi Vi biết, còn cha của Thẩm Thi Vi thì giới thiệu bà.

Sau đó, cha nuôi của ông ta và cha của Thẩm Thi Vi muốn nói chuyện riêng, nên đã bảo ông bồi Thẩm Thi Vi.

Ông ta nhớ lúc ấy mình chỉ trò chuyện mấy câu với Thẩm Thi Vi, sau đó nói xin lỗi không tiếp chuyện được rồi đi tìm Long Nhã Tâm.

Mà tiệc rượu lần đó, Hoắc Thần Phong cũng tham gia, đúng lúc ông đi tìm Long Nhã Tâm thì thấy bà ấy và Hoắc Thần Phong đang trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Ông ta và Long Nhã Tâm không phải anh em ruột, vì vậy ông ta vẫn luôn thăm mến bà ấy, thấy bà ấy và Hoắc Thần Phong trò chuyện với nhau rất vui vẻ, tất nhiên là trong lòng ông ta rấy mất hứng, ông ta đến quầy rượu uống rượu, rồi lại gặp Thẩm Thi Vi lần nữa.

Sau đó, ông ta nhìn Thẩm Thi Vi, nở nụ cười ưu nhã, “Tôi nhớ ra rồi, đúng là chúng ta đã từng gặp nhau.”

Tuy Thẩm Thi Vi thấy ông ta đã nhớ ra rồi, nhưng trong lòng bà vẫn cảm thấy khổ sở, ông ta đã quên bà mất rồi.

!!

Chương 845: Vợ ơi, anh đánh mất con trai rồi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Quả nhiên, cho tới bây giờ ông vẫn chưa từng để Thẩm Thi Vi bà ở trong lòng!

Ở trong mắt Long quân Triệt, có lẽ ông ta chỉ gặp qua bà mấy lần, nhưng từ sau buổi tiệc rượu đó, bà vẫn luôn chú ý tới ông ta.

Bà yêu ông ta ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Lúc đó, ông ta đang thay cha nuôi Long Đăng Thiên của ông ta quản lý Long thị, vì có thể nhìn ông ta, gần như là ngày nào bà cũng đứng ở bên ngoài cao ốc Long thị để chờ ông ta.

Bà ngồi ở trong xe, ngồi nhìn từ lúc ông ta đi làm đến lúc ông ta tan sở, đến khi ông ta trở về, bà mới trở về nhà.

Khi đó bà còn rất trẻ, lại là lần đầu tiên động tâm với một người đàn ông, bà luôn hướng tới một tình yêu oanh oanh liệt liệt, vì vậy, bà gần như đã tiêu hao hết toàn bộ nhiệt tình của mình cho Long quân Triệt.

Ngoài việc chờ ông ta ở bên ngoài cao ốc Long thị, bà cũng tự mình làm mấy món ăn cho ông ta, rồi nghĩ biện pháp để cho người đưa đến tay ông ta.

Thậm chí bà còn dùng tên giả để đi vào Long thị, chẳng qua là ông ta vẫn luôn không biết mà thôi.

Sau đó, bọn họ cũng đã từng gặp mặt trong hai buổi tiệc rượu, nhưng ông ta chỉ trò chuyện với bà mấy câu, rồi lại nói xin lỗi không tiếp chuyện được, bà lại không nhìn thấy bóng dáng của ông ta trong tiệc rượu nữa.

Long quân Triệt thấy Thẩm Thi Vi cụp mi mắt suy nghĩ sâu xa, biểu tình hơi khổ sở, ông ta cau mày lại, nhớ tới chuyện vừa nãy bà bảo tiểu Nghiên Nghiên gọi ông ta là ông ngoại, trong lòng ông ta lại cảm thấy nghi ngờ, liền hỏi: “Tại sao vừa nãy bà lại bảo Nghiên Nghiên gọi tôi là ông ngoại?”

Thẩm Thi Vi thu hồi suy nghĩ lại rồi nhìn về phía Long quân Triệt, bà nở nụ cười nhàn nhạt, “Tôi chỉ thuận miệng nói mà thôi, tôi thật sự không nghĩ tới qua hơn hai mươi năm rồi mà còn có thể gặp lại ông.”

Giọng điệu của bà khá thoải mái, nhưng trong đó lại xen lẫn biết bao nhiêu là chua xót và khổ sở, mà chỉ có mình bà biết.

Đã nhiều năm như vậy, phần tình yêu mãnh liệt mà thưở thưở thiếu thời bà dành cho hôm nay cũng chỉ còn lại có tiếc nuối và khổ sở.

Long quân Triệt nheo đôi mắt hoa đào lại, ông nhay bèn nhìn bà, dò xét nói: “Có vẻ như bà có tâm sự?”

Thẩm Thi Vi lãnh đạm nhìn Long quân Triệt, “Mỗi một người đều có tâm sự riêng của mình, tôi nghĩ ông cũng không phải là ngoại lệ.”

Long quân Triệt buông thõng mi mắt xuống, “Đúng vậy.”

Ông ta cũng có rất nhiều tâm sự, nhưng lại không tìm được ai có thể bày tỏ cùng.

Có những tâm sự chôn giấu ở trong lòng quá lâu, dần hóa thành tảng đá lớn, đè nặng khiến ông ta không thể thở nổi.

Thẩm Thi Vi nhìn ông thật sâu, nghĩ đến chuyện ông ta đi đến trường học, bà liền hỏi: “Có phải vừa rồi ông đến nhìn Nghiên Nghiên? Ông và Hiểu Hiểu quen biết nhau lúc nào? Quen biết nhau như thế nào?”

Thấy bà lại hỏi đến những vấn đề này, trong lòng Long quân Triệt càng cảm thấy kỳ quái.

“Dường như bà cảm thấy rất hứng thú với chuyện này?”

Bây giờ Thẩm Thi Vi không hề muốn nói cho Long quân Triệt biết Lê Hiểu Mạn là con gái của ông ta, cho tới bây giờ ông ta chưa từng yêu bà, thậm chí còn đã quên mất bà. Hơn nữa, qua hai mươi mấy năm, dù bây giờ bà có nói cho ông ta biết Lê Hiểu Mạn là con gái của ông ta, thì chưa chắc ông ta đã tin.

Bọn họ đều không phải là người tuổi trẻ hai ba chục tuổi, nếu chuyện đã qua lâu rồi, thì cũng không cần thiết phải nói ra.

Bà muốn tự cất giữ một điểm tôn nghiêm cuối cùng cho chính mình.

Chuyện đã qua thì cứ để cho nó qua đi.

Bà muốn, trên đời này ngoài bà ra, thì sẽ không có ai biết Lê Hiểu Mạn là con gái của Long quân Triệt, bà sẽ luôn giấu kín bí mật này, cho đến khi bà rời khỏi thế giới này.

Không muốn nói thêm gì với Long quân Triệt nữa, bà đứng lên, “Long tiên sinh, tôi cần phải trở về rồi, ông bảo trọng.”

Dứt lời, bà tính tiền rồi rời khỏi quán cà phê.

Long quân Triệt nhìn bóng lưng bà rời đi, ông ta nhúu chặt mày lại, luôn cảm thấy trên người bà tản mát tư vị khổ sở mà không cách nào nói rõ.

Đặc biệt là đôi mắt kia của bà, luôn khiến ông ta nhớ tới người phụ nữ đã phát sinh tình một đêm với mình.

Đêm hôm đó ông ta uống rất say, sau khi tỉnh lại thì không nhớ nổi diện mạo của người phụ nữ đã phát sinh tình 1 đêm với mình.

Duy chỉ có đôi mắt thủy nhuận động lòng người khiến ông ta khắc sâu ấn tượng kia, đôi mắt sáng ngời đó ẩn chứa quá nhiều tình cảm phức tạp, kinh hoàng, kinh ngạc, đau buồn, thất vọng, tình yêu mãnh liệt....

Sau khi thu hồi lại suy nghĩ, ông ta ra khỏi quán cà phê, nhưng đã không thấy bóng người của Thẩm Thi Vi nữa.

...

Buổi tối ở Thủy Lộ Hồ!

Bởi vì còn chưa điều tra ra được tiểu Long Dập bị người thần bí và Sophie mang đi đâu, nên Long Tư Hạo cực kỳ lo âu.

Lúc ăn cơm tối, Lê Hiểu Mạn nhìn ra anh có tâm sự, nhưng cô vẫn không hỏi.

Lúc này, hai người đều đã tắm xong đang nằm ở trên giường.

Long Tư Hạo đang đọc một tờ tạp chí tài chính, còn Lê Hiểu Mạn thì nằm ở trong ngực anh, cô thấy mặc dù ánh mắt của anh đang đặt ở

trên tờ tạp chí tài chính, nhưng trên khuôn mặt tuần mỹ lại viết rõ ba chữ có tâm sự, cô đưa tay ra lấy tờ tạp chí tài chính anh đang cầm trong tay, bỏ sang một bên.

Long Tur Hạo thấy cô lấy tờ tạp chí tài chính đi, anh hơi giật mình, rồi anh xoay mình để cô ở dưới người, môi mỏng khẽ cắn rái tai của cô, giọng nói trầm thấp tràn đầy từ tính, “Vợ à, em sao vậy? Muốn chồng à?”

Trái tim của Lê Hiểu Mạn khẽ run lên, cô ngược mắt lên ân cần nhìn anh, “Tur Hạo, có phải anh có tâm sự gì hay không? Nói cho biết đi, được không?”

Long Tur Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn, rồi lộn tới bên cạnh cô, một tay anh ôm cô vào trong ngực, anh khẽ híp mắt lại, vẻ mặt thâm thúy, “Hiểu Hiểu, anh không có tâm sự gì cả.”

Lê Hiểu Mạn nằm ở trong ngực anh ngược mắt lên nhìn anh, cô khẽ mím môi cố làm ra vẻ không vui, “Tur Hạo, chúng ta đã là vợ chồng rồi, có chuyện gì em không thể biết sao? Em hy vọng lúc anh có tâm sự thì sẽ không giấu ở trong lòng, nhất định phải nói cho em biết, đừng để cho em đoán bậy bạ, cũng đừng để cho em lo lắng, có được không? Chồng, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, có chuyện gì có thể khiến tâm tình của anh bị ảnh hưởng lớn như vậy?”

Trước kia ở trong lòng cô, cho dù là trời có sập xuống thì chồng yêu của cô cũng sẽ không thay đổi sắc mặt. Nên chuyện có thể khiến cho anh bận tâm như vậy, nhất định là chuyện cực kỳ lớn.

Long Tur Hạo nhìn vẻ mặt đầy lo lắng của cô, anh cúi đầu xuống hôn lên đôi môi căng mọng của cô, “Em thật sự muốn biết?”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh rồi nghiêm túc gật đầu, “Chồng, anh mau

nói cho em biết đi, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì? Chồng, nếu tối nay anh không nói thật với em, thì em sẽ không để ý đến chồng nữa.”

Long Tur Hạo thấy dáng vẻ không thể không biết của Lê Hiếu Mạn, anh biết mình không lừa gạt nổi cô, nên dứt khoát không giấu diếm nữa.

“Vợ à, thật ra thì chúng ta...”

“Chúng ta cái gì?” Lê Hiếu Mạn thấy anh muốn nói lại thôi, cô nghi ngờ nhìn anh.

Long Tur Hạo trầm ngâm trong chốc lát, rồi đổi phương thức nói: “Vợ à, anh đánh mất con trai của chúng ta rồi.”

“Cái gì?” Lê Hiếu Mạn cả kinh, cô nghi ngờ liếc nhìn anh: “ Con trai của chúng ta? Chúng ta có con trai từ lúc nào?”

Long Tur Hạo nhíu chặt mày lại, anh nhìn chăm chăm vào cô, “Hiểu hiểu, chúng ta chỉ có một con gái, đó chính là Nghiên Nghiên, bé gái mà năm năm trước vừa sinh ra đã bị chết ngạt không phải là con gái của chúng ta.”

“Tur Hạo, anh đang nói gì vậy?”

Lời của Long Tur Hạo làm Lê Hiếu Mạn trợn tròn hai mắt, vẻ mặt của cô dần trở nên khiếp sợ, cô không hiểu, tại sao anh lại nói bé gái đã chết năm năm trước không phải là con gái của của bọn họ?

Thấy cô nghi ngờ, Long Tur Hạo bắt đầu đầu kể đầu đuôi ngọn ngành chuyện anh biết tiểu Long Dập cho Lê Hiếu Mạn biết.

Nghe xong, Lê Hiếu Mạn lại cực kỳ khiếp sợ, cô nhìn chăm chăm vào

Long Tư Hạo, “Anh nói Allen là con trai của chúng ta? Thằng bé bị Sophie trộm long tráo phượng?”

!!

Chương 846: Cử hành hôn lễ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thấy cô nghe anh nhắc tới Long Dập cũng không hề cảm thấy ngoài ý muốn, anh nhíu mày, ánh mắt tìm tòi nhìn cô: “Hiểu Hiểu, có phải em đã gặp Allen từ lâu rồi không?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo gật đầu, hốc mắt đỏ lên: “Tur Hạo, Allen thật sự là con trai của chúng ta sao?”

Ánh mắt Long Tư Hạo vô cùng kiên định nhìn cô, khẳng định: “Hiểu Hiểu, Allen đúng là con trai chúng ta, chính xác, anh lấy tính mạng của mình ra để đảm bảo.”

“Sao anh biết Allen là con của chúng ta?”

Thấy cô hỏi, Long Tư Hạo nhìn cô nói: «Hiểu Hiểu, ngày hôm qua ở báo chí em cũng thấy rồi đấy, trước khi Sophie bị đám lưu manh đó chiếm đoạt cô ta vẫn còn là xử nữ cho nên Allen không phải do cô ta sinh...

Sau đó anh liền nói cho cô biết tại sao anh lại suy đoán Allen là con trai của bọn họ.

Vốn trong lòng Lê Hiểu Mạn đã có cảm giác thân thiết với Allen rồi, lần trước nhìn bé bị một cái tát, cô đã cảm thấy đau lòng.

Nhưng lúc đó cô không nghĩ đến phương diện Long Dập là con trai của cô bởi vì trong ấn tượng của cô cô chỉ sinh cho Long Tư Hạo hai

đưa con gái cho nên sẽ không nghĩ Long Dập là con trai cô.

Mà trước kia cô cũng không dám nghĩ Long Dập là con trai của Long Tur Hạo bởi vì cô sợ bé thật sự là con trai của Long Tur Hạo.

Làm sao cô cũng không nghĩ được năm năm trước cô sinh con trai chứ không phải là con gái.

Trộm long tráo phượng, lúc này cô vô cùng hận Sophie và người thần bí kia, nếu không phải bọn họ thì sao cô và Long Dập lại mẹ con chia lìa? sao lại gặp nhau mà không nhận nhau?

Người đàn bà đáng giận kia, đột nhiên cô cảm thấy đối với cô ta quá nhân từ rồi.

Khóe mắt cô ướt át, đôi mắt đen lấp lóe nước mắt: «Tur Hạo, vậy anh đã biết Allen là con trai chúng ta rồi vì sao còn không đón con trở về?»

Long Tur Hạo cúi đầu nhìn cô, trong mắt đầy xin lỗi và tự trách: «Hiểu Hiểu, thật xin lỗi, ngay từ đầu anh không xác định Allen là con trai của chúng ta, anh chỉ đoán mà không có chứng cứ xác thực.»

Lê Hiểu Mạn thấy trong mắt anh đều là áy náy và tự trách, cô đau lòng nhìn anh: «Tur Hạo, em không trách anh không mang Allen về, anh không cần áy náy và tự trách như thế.»

“Hiểu Hiểu.....” Long Tur Hạo thâm sâu nhìn cô, trong mắt càng lộ áy náy hơn: «Allen mất tích rồi, cùng Sophie mất tích.»

Hiện tại anh thật hối hận vì không sớm đón Allen về nhà.

Ngay từ đầu anh đã muốn gạt cô chuyện Long Dập, miễn cho cô lo

lắng nhưng mà đêm nay cô kiên trì muốn biết anh mới không thể không nói cho cô.

“Allen mất tích?”

Long Tur Hạo thấy cô lo lắng, anh an ủi nói: “Hiểu Hiểu, không cần quá lo lắng, tạm thời con trai chúng ta sẽ không gặp nguy hiểm, năm năm trước Sophie trộm Allen đi chính là muốn lợi dụng con trai để chia rẽ chúng ta, để em hiểu làm anh, trước khi bọn họ chưa đạt được mục đích thì Allen vẫn còn an toàn.”

Lê Hiểu Mạn cũng tin tưởng Sophie cùng kẻ thần bí tạm thời sẽ không thương tổn Allen, nhưng hiện tại cô thật muốn gặp bé, muốn nhận bé, muốn nói cho bé cô là mẹ của bé, thật muốn nghe bé gọi một tiếng mẹ mà không phải là dì.

Cô thật muốn bồi thường cho bé, yêu thương bé, cho bé tình thương của mẹ, 5 năm này Sophie nhất định sẽ không thương yêu bé, nhất định bé sẽ chịu không ít ủy khuất.

Nghĩ đến điểm này, Lê Hiểu Mạn đau lòng, hốc mắt đầy nước mắt: “Tur Hạo, nhất định con trai chúng ta chịu rất nhiều khổ sở, em tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Sophie.”

Anh duỗi tay lau nước mắt nơi khóe mắt cô, đau lòng tự trách nhìn cô: “Hiểu Hiểu, thực xin lỗi, là anh không có bảo vệ tốt con trai của chúng ta, vốn dĩ biết Allen là con trai của chúng ta là một chuyện vui vẻ, nhưng sau khi anh làm em vui vẻ lại khiến em lo lắng.”

Nhìn Long Tur Hạo đầy tự trách, Lê Hiểu Mạn vô cùng đau lòng, cô duỗi tay vuốt má anh: “Tur Hạo, không cần tự trách, chính anh đã nói không ai là hoàn hảo, hiện tại việc chúng ta cần làm là tìm được Allen về.”

Long Tur Hạo nhíu mày, hai ngày nay anh vẫn đang tìm nhưng cũng chưa có kết quả, cho nên hiện tại anh chỉ có thể dùng biện pháp dẫn xà xuất động.

Lê Hiểu Mạn nhìn anh nhíu mày suy nghĩ liền biết nhất định chưa tìm thấy con trai bọn họ.

Nếu Long Dập bị kẻ thần bí và Sophie mang đi thì nhất định khó mà tìm.

Cô nhớ tới khi cô và Long Tur Hạo chụp ảnh cưới, người thần bí từng nói nếu cô dám làm đám cưới với Long Tur Hạo thì hẳn ta sẽ giết cô.

Nếu hiện tại cô và Long Tur Hạo cử hành hôn lễ, nhất định kẻ thần bí sẽ xuất hiện, nói không chừng Sophie cũng sẽ xuất hiện dẫn bọn họ ra.

Sau đó cô nhìn Long Tur Hạo nói: “Tur Hạo, chúng ta cử hành hôn lễ ngay đi, nói không chừng có thể dẫn Sophie xuất hiện.”

Long Tur Hạo thấy Lê Hiểu Mạn cùng chung suy nghĩ với anh, anh cúi đầu nhìn cô: “Bà xã có suy giống anh, được rồi, ba ngày sau chúng ta cử hành hôn lễ.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tur Hạo gật đầu: “Ừm.”

.....

Bởi vì lần này tổ chức hôn lễ chỉ là muốn dẫn Sophie cùng kẻ thần bí xuất hiện cho nên sẽ không tổ chức hôn lễ long trọng, tuy nhiên khách khứa vẫn phải có, vẫn phải mở tiệc chiêu đãi, địa điểm tổ chức tại khách sạn để Hoa Quốc tế.

Đột nhiên Lê Hiếu Mạn và Long Tư Hạo cử hành hôn lễ, hơn nữa thời gian gấp như vậy thật làm nhiều người trở tay không kịp.

Đặc biệt là Hoắc Vân Hy và Hoắc Nghiệp Hoàng, lúc biết tin hai người tổ chức hôn lễ thì khiếp sợ không thôi.

Ba ngày này chuyện hôn lễ đều do Long Tư Hạo tự mình xử lý, cho dù chỉ muốn dẫn Sophie và người thần bí ra ngoài nhưng cũng phải do anh tự mình xử lý

Khách sạn Đế Hoa Quốc tế, trong phòng nghỉ của cô dâu, Lê Hiếu Mạn mặc váy cưới trắng tinh đang ngồi trước bàn trang điểm, hai chuyên viên trang điểm đang hóa trang cho cô.

Cô và Long Tư Hạo công bố tin tức kết hôn, thân là bạn tốt của cô đương nhiên Lâm Mạch Mạch cũng biết.

Hiện tại cô ấy đang ở trong phòng nghỉ, tiểu Nghiên Nghiên cũng ở đó.

“Mẹ, mẹ thật xinh đẹp.” Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt nhìn mẹ, đôi mắt nho nhỏ lóe sáng.

“Đúng thế, dì thật là xinh đẹp.” Ngụy Vũ Bân đi theo Lâm Mạch Mạch tới cũng cười khen cô.

Lâm Mạch Mạch đứng bên cạnh cô, nhìn cô ở trong gương mặc váy cưới trắng tinh đẹp không giống người phàm, cong môi cười: “Mạn Mạn nhà chúng ta vốn xinh đẹp mà, nhưng mà Mạn Mạn, cậu và nam thân kết hôn gấp như vậy có phải quá đột nhiên rồi không? Sao mình cứ cảm thấy thiếu thiếu gì đó?”

Lê Hiếu Mạn nhướn mày nói: Thiếu long trọng hả?”

Lần này tổ chức hôn lễ chỉ là mời nhử cho nên cô yêu cầu Long Tư Hạo không cần tổ chức hôn lễ quá long trọng.

Lâm Mạch Mạch nhìn cô gật gật đầu: “Mình còn tưởng rằng hôn lễ của hai người sẽ vô cùng long trọng để cả thế giới đều biết.”

Lê Hiếu Mạn nhìn Lâm Mạch Mạch mím cười cũng không nói gì.

Long Tư Hạo từng hứa hẹn với cô, anh sẽ cho cô một hôn lễ long trọng, hôn lễ hôm nay chỉ là một chút sân khấu mà thôi.

Chương 847: Hiểu Hiểu là cô dâu xinh đẹp nhất

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô không ngại cử hành hôn lễ lần hai với Long Tư Hạo, đối với cô mà nói mỗi chuyện làm cùng anh đều rất ý nghĩa, nhất là chuyện hôn lễ, cô cảm thấy cực kì đặc biệt.

Cô mặc áo cưới trắng thuần khiết khoác tay anh, cùng anh đứng trước mặt mục sư, cô nghĩ mà thấy hạnh phúc rồi.

“Chị Hiểu Mạn chị xong chưa, hôn lễ sắp bắt đầu rồi.”

Tường Y Y làm dâu phụ hôm nay, mà rể phụ là Lạc Thụy.

Cô tiến vào phòng nghỉ liền đi tới chỗ Lê Hiểu Mạn.

Mà vừa lúc Lê Hiểu Mạn xoay người lại.

“Oa”

Ánh mắt Tường Y Y nhìn Lê Hiểu Mạn, đôi mắt mở to kinh hô thành tiếng.

“Chị Hiểu Mạn, chị thật xinh đẹp, tuyệt đối là cô dâu đẹp nhất trên đời này.”

Hôm nay Lê Hiểu Mạn mặc áo cưới không phải là bộ đã đi chụp ảnh cưới mà vì cô muốn chờ tới hôn lễ chính thức với anh mới mặc cho

nên áo cưới hôm nay cô mặc là một bộ mới gấp gáo may ra, tuy không thể so bằng chiếc áo cưới kia nhưng cũng rất xinh đẹp.

Lê Hiểu Mạn nhìn Tường Y Y sau đó cười vui vẻ nhắc làn váy ra ngoài thì có hai người tiến vào.

Mà hai người đó là Hoắc Vân Hy và Hoắc Nghiệp Hoảng.

Hoắc Vân Hy ngược mắt nhìn Lê Hiểu Mạn mặc áo cưới, ánh mắt lóe lên, sững sờ trong giây lát.

Vốn cô đã thanh lệ động lòng người, mặc vào chiếc áo cưới màu trắng tinh khiết càng giống như tiên nữ hạ phàm mắt hch sau m, đẹp không gì sánh được, cao quý, thánh khiết, vô cùng kinh diễm.

Sáu năm trước bọn họ cử hành hôn lễ, cô cùng vì anh ta khoác lên mình chiếc áo cưới nhưng anh ta chưa hề nhìn cô, mà lúc này anh ta vì một lần không biết quý trọng đó mà hối hận.

Từ lúc mất cô, anh ta không biết mình đã hối hận bao nhiêu lần rồi, nhưng mỗi lần anh ta hối hận lại càng kiên định muốn cướp cô về.

Nhìn cô mặc áo cưới vì Long Tư Hạo, anh ta xiết tay lại, trong mắt đầy bi thương.

Anh ta không nói gì mà cứ đau đớn nhìn cô.

Lê Hiểu Mạn không để ý tới anh ta mà nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, lễ phép chào hỏi: “Sao ông Hoắc lại tới đây?”

Hoắc Nghiệp Hoảng cũng đánh giá Lê Hiểu Mạn, sau đó nhíu mày: “Mạn Mạn, cháu muốn cử hành hôn lễ với Tư Hạo thật sao?”

Lâm Mạch Mạch cực kì không thích Hoắc Vân Hy và Hoắc Nghiệp Hoằng, cho dù năm năm đã qua cô vẫn chán ghét bọn họ như cũ.

Cô đứng bên cạnh Lê Hiểu Mạn, chắn tầm mắt Hoắc Vân Hy sau đó nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng sau lưng anh ta, giọng nói không tốt lắm: “Hoắc lão gia tử, Mạn Mạn đã mặc áo cưới vào rồi không cử hành hôn lễ chẳng lẽ còn giả được sao?”

Lê Hiểu Mạn nghe Lâm Mạch Mạch nói vậy trong lòng cảm thấy xấu hổ, cô và Long Tư Hạo cử hành hôn lễ đúng là giả mà.

Hoắc Nghiệp Hoằng nghe Lâm Mạch Mạch nói vậy nhìn Lê Hiểu Mạn bị chắn trước người: “Mạn Mạn, cháu nên biết ông sẽ không đồng ý cho các người cử hành hôn lễ.”

Tiểu Nghiên Nghiên vừa nghe cũng rất không vui: “Cụ Hoắc, vì sao cụ không đồng ý ba mẹ cháu kết hôn?”

Lâm Mạch Mạch thấy Hoắc Nghiệp Hoằng nói thẳng như vậy cũng càng không có ấn tượng gì tốt với ông ta.

Cô lạnh lùng nhếch môi: “Hoắc lão gia tử, lời này của ông là đang cảnh cáo Mạn Mạn nhà chúng tôi hay là uy hiếp Mạn Mạn nhà chúng tôi không được cử hành hôn lễ với Long tổng, ông quản quá nhiều rồi đấy, nói không đồng ý thì bọn họ sẽ không tổ chức nữa sao?”

Chương 848: Tình một ngày khó dứt

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy Lâm Mạch Mạch không có thiện cảm với ông ta, ông ta nhíu mày, trong mắt hiện lên chút không vui, lập tức mặt lạnh nhìn cô nói: “Lâm tiểu thư, cô là bạn của Mạn Mạn, tôi chính là bề trên của cô, cô cứ nói chuyện với người lớn vậy sao?”

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Nghiệp Hoảng đang mặt lạnh với Lâm Mạch Mạch, cô khẽ nâng áo cưới tiến lên đứng trước người Lâm Mạch Mạch, đôi mắt đeo nhíu lại nhìn chăm chăm Hoắc Nghiệp Hoảng, khách khí cười một tiếng: “Ông Hoắc, nếu hôm nay ông tới tham gia hôn lễ thì tôi rất hoan nghênh, nếu muốn tới ngăn cản hôn lễ vậy tôi hy vọng ông lập tức rời đi.”

Dứt lời ánh mắt cô sắc bén nhìn Hoắc Vân Hy vẫn chưa lên tiếng, âm thanh trong trẻo lạnh lùng: “Hoắc tổng, nếu anh không muốn tôi càng chán ghét anh thêm thì mời anh mang theo ông nội của anh rời đi đi.”

“Mạn Mạn, cháu...”

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy Lê Hiểu Mạn trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, ông ta nhíu mày nhìn cô, không nói gì mà rời khỏi phòng nghỉ.

Hoắc Vân Hy cũng đi theo.

Tưởng Y Y vì không biết Hoắc Nghiệp Hoảng và Hoắc Vân Hy cho

nên sau khi bọn họ rời đi cô mới nghi hoặc nhìn Lê Hiểu Mạn: “Chị Hiểu Mạn, vừa nãy hai người kia là ai vậy?”

Lâm Mạch Mạch ấn tượng vô cùng không tốt về Hoắc Nghiệp Hoảng và Hoắc Vân Hy, liền đáp: “Dù sao cũng không phải là người tốt gì.”

“Ai là người không tốt?”

Lâm Mạch Mạch vừa nói xong thì người đảm nhận vai rể phụ Lạc Thụy đi tới.

Anh ta mặc chính trang, phối thêm gương mặt đẹp trai của mình lại càng thêm soái.

“Oa oa oa...”

Khi ánh mắt của anh ta nhìn lên người Lê Hiểu Mạn anh ta há hốc mồm phát ra tiếng khen.

Trong mắt anh ta lóe lên sự kinh diễm, đưa tay chỉ Lê Hiểu Mạn: “Phu nhân, cô... cô... cô thật sự quá đẹp rồi.”

Biết Lạc Thụy khen quá, Lê Hiểu Mạn dịu dàng cười với anh ta: “Trợ lý Lạc, anh quá khen rồi.”

Lạc Thụy cười híp mắt: “Cười lên càng đẹp hơn.”

Dứt lời anh ta còn thêm một câu: “Hôn lễ sắp bắt đầu rồi, phu nhân, chuẩn bị xong chưa?”

Lê Hiểu Mạn gật đầu nhìn Lạc Thụy, cô đã chuẩn bị xong từ lâu, cũng chuẩn bị kĩ càng để ứng phó với nhiều chuyện xảy ra hôm nay.

Hôm nay cô và Long Tư Hạo tổ chức hôn lễ tuyệt đối không phải cử hành thông thường, sẽ có người thần bí và Sophie phá hỏng, cô cảm thấy Hoắc Nghiệp Hoằng cũng có thể sẽ ra tay.

Ông ta vừa nãy chạy tới phòng nghỉ của cô dâu không ngừng cảnh cáo cô, chắc chắn không đơn giản như thế.

Hôm nay cô và Long Tư Hạo không phải tổ chức hôn lễ thực sự mà ngoại trừ cô và anh biết thì cũng chỉ có người bọn họ tuyệt đối tin được là Lạc Thụy và Thẩm Thi Vi, ngay cả Lăng Hàn Dạ đều không biết.

Thẩm Thi Vi biết là vì Long Tư Hạo nói với bà, đối với người mẹ vợ này, người con rể là anh vẫn vô cùng tin tưởng.

Đại sảnh hôn lễ đã vang lên tiếng nhạc, Lê Hiểu Mạn từ phòng nghỉ đi ra thì đại sảnh đã đầy khách mời.

Hội trường hôn lễ bố trí cực kì đẹp, lụa trắng và hồng kết hợp với nhau, giữa khán phòng còn có hoa tươi trang trí, dưới thảm trắng rải đầy cánh hoa hồng đỏ, giống như những đóa hoa diễm lệ nở rộ, đàn ông chiếu những tia sáng mãnh liệt bao phủ hội trường.

Long Tư Hạo mặc tây phục màu trắng, tây trang càng làm cho anh thêm tuấn mỹ, anh đứng ở giữa thảm trải hoa.

Cả người khí chất bất phàm, dung mạo đẹp trai, khỏe môi từ đầu đến cuối vẫn nở nụ cười tuyệt diễm, càng giống như người trên trời, hấp dẫn vô số ánh mắt của khách mời nam nữ.

Lê Hiểu Mạn đứng ở dưới cổng vòm, nhìn cuối thảm có một người đàn ông tuấn mỹ đang đứng đó, dù hôm nay bọn họ tổ chức hôn lễ gia nhưng trong lòng cô vẫn xem như đó là hôn lễ của bọn họ, vẫn vô

cùng kích động, đôi mắt sáng ngời, khóe mắt đầy ý cười hạnh phúc.

Hôm nay Hạ Thanh Vinh cũng tới tham gia hôn lễ, ông thân là ba nuôi đương nhiên có tư cách dẫn cô đi trên thảm giao cô cho Long Tur Hạo nhưng Lê Hiểu Mạn không mời ông ta, cho nên ông ta chỉ có thể như khách mời khác ngồi đó nhìn cô.

Thẩm Thi Vi biết hôn lễ hôm nay chỉ là giả, vốn lúc này đang ngồi ở đây đầu thấy cô đi vào liền đứng lên.

Bà nhìn chăm chăm Lê Hiểu Mạn đang mặc váy cưới, thật ra trong lòng bà cũng muốn nắm tay cô đi trên thảm trắng.

Nhưng bà tổn thương con gái, thái độ của đứa con gái này đối với bà từ đầu đến cuối vẫn lãnh đạm và xa cách.

Bà cực kì hối hận, chỉ hy vọng cô có thể cho mình cơ hội, để người làm mẹ như bà có thể bồi thường thua thiệt của cô.

Khoảng thời gian trước Lê Chấn Hoa bị gãy chân hôm nay cũng tới, ông ấy vẫn chưa hồi phục nên đang ngồi xe lăn.

Cả người Lê Chấn Hoa mặc tây trang nhìn vô cùng phấn chấn, ông ấy không biết hôn lễ hôm nay là giả cho nên cho rằng Lê Hiểu Mạn và Long Tur Hạo thật sự cử hành hôn lễ nên vô cùng cao hứng.

Lê Hiểu Mạn vốn không cho ông ấy tới nhưng ông ấy cứ nằng nặc ngồi xe lăn tới.

Lê Văn Bác đứng sau xe đẩy xe cho ông, ánh mắt anh mắt mác nhìn Lê Hiểu Mạn, đôi mắt đen đầy sức sống lúc này vô cùng âm đạm.

Ba hôm trước lúc Lê Hiểu Mạn gọi điện thoại tới báo cho bọn họ cô

sẽ cử hành hôn lễ với Long Tư Hạo, cả người anh mù mờ, không nghĩ tới ngày đó lại tới nhanh như vậy.

Từ lúc tiếng nhạc vang lên, gương mặt Lê Hiếu Mạn dịu dàng mỉm cười từng bước đi về phía Long Tư Hạo.

Lúc cô đi về phía anh, anh cũng nhấc chân đi về phía cô.

Đôi mắt anh đầy thâm tình nhìn cô, khóe môi nở nụ cười hạnh phúc, cho dù không phải là hôn lễ thực sự nhưng anh vẫn cảm thấy vô cùng hạnh phúc, bởi vì Hiếu Hiếu của anh rốt cuộc cũng khoác lên người chiếc váy cưới vì anh.

Cô xinh đẹp như thế khiến cho anh từng giây từng phút không muốn rời mắt, lúc cô vừa vào hội trường, anh nhìn thấy cô thì trái tim đã rung động vì cô rồi.

Hiếu Hiếu của anh là cô dâu đẹp nhất trên đời.

Lê Hiếu Mạn thấy Long Tư Hạo đi về phía mình, cô hạnh phúc mỉm cười, nước mắt dâng lên.

Người đàn ông đẹp trai cao quý như thế đang từ từ đi về phía cô, giống như vương tử từ trên trời xuống đón cô lên thiên đường hạnh phúc.

Mặc dù biết hôn lễ là giả nhưng nhìn anh từ từ đi về phía mình, giây phút đó cô hạnh phúc muốn khóc.

Tư Hạo, em yêu anh, vô cùng yêu anh, cảm ơn anh cho em hạnh phúc như thế, cho dù chỉ là hôn lễ giả nhưng em vẫn cảm thấy hạnh phúc.

Long Tur Hạo tiến đến giữa tấm thảm thì dừng lại chờ cô, đôi mắt đầy ý cười hạnh phúc cũng ươn ướt.

Lê Chấn Hoa ngồi trên xe lăn thấy Lê Hiếu Mạn và Long Tur Hạo đã dừng lại thì để Lê Văn Bác đẩy mình đi tới, đứng bên cạnh hai người.

“Mạn Mạn.”

Hai mắt Lê Chấn Hoa cũng ươn ướt, ông cầm tay Lê Hiếu Mạn, lấy danh nghĩa người thân nắm tay Lê Hiếu Mạn giao cho Long Tur Hạo.

Ông mỉm cười nhìn Lê Hiếu Mạn, vừa cười nhìn Long Tur Hạo: “Tur Hạo, cậu giao Mạn Mạn cho cháu, sau này mặc kệ sinh lão bệnh tử, các cháu cũng không rời không bỏ.”

Long Tur Hạo nắm chặt tay Lê Hiếu Mạn, đôi mắt đen bóng thâm tình nhìn cô, lập tức gật đầu với Lê Chấn Hoa: “Cậu yên tâm đi, cháu sẽ yêu thương Hiếu Hiếu, không để cho cô ấy chịu một chút ủy khuất...”

“Tình một ngày khó dứt, cho dù sống đến cùng trời cuối đất cháu cũng không rời không bỏ cô ấy.” những lời này anh vô cùng chân thành nhìn cô mà nói, từ trong sâu thẳm ánh mắt rung động nhìn cô.

Chương 849: Mục đích tới quấy rối hôn lễ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Chấn Hoa nhìn Long Tư Hạo cười gật đầu, sau đó để Lê Văn Bác đẩy mình lùi ra.

Long Tư Hạo cương chiều nhìn chăm chăm Lê Hiểu Mạn, cười tươi nâng tay lên ý bảo cô khoác lấy tay anh.

Lê Hiểu Mạn nhìn anh cười tao nhã, sau đó vươn tay ra khoác lên tay anh.

Theo tiếng nhạc hôn lễ vang lên, cô và Long Tư Hạo vai kề vai, cười hạnh phúc bước từng bước về phía lễ đài.

Lúc này cô vẫn đắm đuối nhìn anh, anh thì thâm tình nhìn cô.

Ánh mắt hai người chưa hề rời đi, lúc này đi trên thảm trắng, nhìn hai người như đi ra từ bức tranh đẹp, nhìn thế nào cũng vô cùng xứng đôi, nhìn thế nào cũng giống kim đồng ngọc nữ, trời sinh một đôi.

Lạc Thụy đảm nhiệm vị trí rể phụ cùng phù dâu Tưởng Y Y đi sau lưng bọn họ, còn tiểu Nghiên Nghiên vốn đi trước Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn nhưng hôm nay hơi đặc biệt nên để Lâm Mạch Mạch dắt bé ở bên cạnh.

Lâm Mạch Mạch ở đây đương nhiên Ngụy Tử Đình cũng ở đây.

Lăng Hàn Dạ cũng ở đây, ánh mắt của anh ta vẫn nhìn chăm chăm trên mặt Lâm Mạch Mạch, thấy cô như không quen biết mình, từ lúc tiến vào chưa từng nhìn anh ta, anh ta nhíu chặt đầu lông mày, vẻ mặt mất mát và bi thương.

Hôm nay Lăng Dinal không tới, cô bị anh trai nhốt lại vì sợ sẽ phá hôn lễ.

Tới tham gia hôn lễ còn có Hàn Cẩm Hi, nhưng anh ta đứng ở một nơi không dễ thấy, đôi mắt màu lam nhìn Lê Hiểu Mạn mặc áo cưới trắng tinh, khóe môi nở nụ cười yếu ớt, sắc mặt bình tĩnh nhưng trong mắt không che giấu được sự cô đơn và đau khổ.

Mẽ Tây đứng bên cạnh anh ta, thấy anh ta vẫn nhìn chăm chăm Lê Hiểu Mạn, ánh mắt chưa từng dời đi thì nhíu mày nhắc nhở: “Ông chủ, hôm nay anh có hội nghị cực kì quan trọng cần bay qua Anh.”

Hàn Cẩm Hi như không nghe thấy lời của Mẽ Tây mà vẫn nhìn cô.

Mà ở một góc khác của hội trường, ánh mắt của Long Quân Triệt cũng nhìn chăm chăm Lê Hiểu Mạn, thấy cô mặc áo cưới trắng tinh sóng vai với Long Tư Hạo, gương mặt nở nụ cười hạnh phúc, trong lòng ông ta cao hứng thay cho cô, ông ta không muốn phá hủy hôn lễ của cô và Long Tư Hạo.

Hoắc Nghiệp Hoằng lúc trước tiến vào phòng nghỉ cô dâu muốn ngăn cản hôn lễ lúc này lại im lặng ngồi đó, chỉ là khóe môi lại nở nụ cười vô cùng quỷ dị.

Mạn Mạn, Tư Hạo, các người quá ngây thơ rồi, các người nghĩ hôn lễ sẽ diễn ra bình thường sao?

Mà Hoắc Vân Hy ở bên cạnh ông ta thấy Lê Hiếu Mạn sắp cùng Long Tư Hạo cử hành hôn lễ, anh ta xiết chặt nắm đấm, nhìn một vòng hội trường, ánh mắt rơi vào người Long Quân Triệt.

Hôm nay Long Quân Triệt mặc chính trang, đeo thêm một chiếc mắt kính che đi 1/3 khuôn mặt.

Hoắc Vân Hy cảnh giác nhìn xung quanh mới tiến về phía ông ta.

Mà Hoắc Nghiệp Hoằng nhận ra được hành động của Hoắc Vân Hy cũng nhìn ông ta, nhìn thấy anh ta đi tới cạnh một người đàn ông đeo kính râm, đôi mắt ông ta lóe sáng, cẩn thận đánh giá Long Quân Triệt.

Cảm thấy khuôn mặt này khá quen thuộc, đôi mắt ông ta nheo lại đầy nghi ngờ.

Long Quân Triệt.

Ông ta cảm thấy giống Long Quân Triệt nhưng không phải xác định.

Vốn ông ta còn định nhìn kĩ hơn nhưng Hoắc Vân Hy vừa đi tới đúng lúc che đi, Hoắc Nghiệp Hoằng chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng của Hoắc Vân Hy.

Ông ta thu hồi tầm mắt, quyết định về nhà hỏi Hoắc Vân Hy cho rõ, hôm nay người ông ta thấy có phải Long Quân Triệt hay không.

Hoắc Vân Hy đứng bên cạnh Long Quân Triệt, vẫn nghi hoặc nhìn ông ta: “Vì sao ông không cho tôi phá hủy hôn lễ?”

Long Quân Triệt nhạy cảm nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng cách đó không xa mới nhìn Hoắc Vân Hy, nhỏ giọng: “Sao cậu lại qua đây? Rất dễ

dụ ánh mắt ông nội cậu, hôn lễ hôm nay sẽ không tiến hành bình thường.”

Dứt lời, ông ta ngẩng lên nhìn Lê Hiếu Mạn.

Lúc này Lê Hiếu Mạn và Long Tur Hạo đang đứng ở trên lễ đài, người chủ trì đang đọc diễn văn.

“Tình yêu là đóa hoa xinh đẹp nhất trên thế giới, là sức mạnh đáng tin nhất trong cuộc sống, là sức mạnh lớn nhất trong sinh mệnh cũng là chuyện động lòng người nhất trong cuộc đời, hôn nhân là cảng tránh gió của tình yêu, các bạn bè khách mời...”

“Tur Hạo.”

Người chủ trì hôn lễ còn chưa đọc xong diễn văn thì một tiếng Tur Hạo đột nhiên vang lên cắt ngang lời người chủ trì hôn lễ, cũng khiến cả toàn trường kinh ngạc.

Nghe được âm thanh, Lê Hiếu Mạn và Long Tur Hạo đều cong môi, gian kế của hai người đã thực hiện được, Sophie xuất hiện rồi.

Tuy hai người không xoay người lại nhưng nghe âm thanh có thể đoán được là cô ta.

Sophie kéo Long Dập theo thăm trái hoa hồng đi về phía Long Tur Hạo và Lê Hiếu Mạn.

Mà Lê Hiếu Mạn và Long Tur Hạo cũng xoay người lại.

Ánh mắt Lê Hiếu Mạn rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Allen, đáy mắt đều là sự đau lòng.

Vì không muốn để Sophie biết cô đã biết Allen là con trai của cô và Long Tur Hạo, vì không muốn Sophie biết cô đã biết Allen là con trai cô.

Ánh mắt của cô trong trẻo mà lạnh lùng nhìn Sophie, đưa tay chỉ Long Dập: “Sophie, cô tới đây làm gì? Allen có quan hệ gì với cô.”

Sophie nắm chặt tay Long Dập, không để cho bé thoát ra, mà cô ta thì cao ngạo hất cằm, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lê Hiểu Mạn, như sợ khách mời không nghe được còn cố lớn tiếng: “Allen là con trai của tôi và Tur Hạo.”

Hiện tại cô ta rất không xác định Long Tur Hạo có hoài nghi Long Dập không phải là đứa con cô ta sinh nhưng hôm nay cô ta tới đây chỉ phá hôn lễ, quấy rối hôn lễ, cô ta mặc kệ Long Tur Hạo có tin hay không, Lê Hiểu Mạn có tin hay không, cô ta chỉ cần toàn bộ khách mời tin là được.

Long Dập và Long Tur Hạo có bộ dạng vô cùng giống nhau, lời này của Sophie làm cho tân khách toàn hội trường rộ lên, tất cả mọi người kinh ngạc và không dám tin nhìn Long Tur Hạo.

Mà Sophie mấy hôm trước lên đầu đề, đối với khuôn mặt của cô ta, khách mời ở hội trường có không ít người nhận ra, sau đó bắt đầu chỉ trò bàn tán nhao nhao.

Đối với lời bàn tán khắp nơi, Sophie làm như không nghe thấy, hôm nay cô ta dám tới hội trường phá hôn lễ liền nghĩ tới chuyện mình bị bàn tán.

Hình nude của cô ta bị lộ ra, mọi người thấy hết, cũng tiếp nhận xong rồi thì cô ta còn sợ bị người ta chỉ trích nữa sao?

Không chiếm được liền hủy diệt.

Nếu cô ta không chiếm được thì cô ta cũng sẽ không để cho Lê Hiếu Mạn đạt được, hôm nay cô ta bị người người nhục mạ, cô ta cần phá hủy hôn lễ của bọn họ.

Cô ta sẽ không để Lê Hiếu Mạn được hạnh phúc, cô ta nhất định phải hủy đi hạnh phúc của cô, còn muốn cô nếm thử cảm giác bị người lăng nhục sống không bằng chết.

Lê Hiếu Mạn nhìn Sophie, đôi môi lạnh lùng nhếch lên: “Cô nói Allen là con trai cô, cô có chứng cứ gì?”

Sophie bày ra giám định ADN của Long Tư Hạo và Allen, nhìn Lê Hiếu Mạn: “Đây là chứng cứ.”

Chương 850: Allen, con trai của mẹ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cả đám người Lâm Mạch Mạch, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, Hàn Cẩm Hi, Long quân Triệt, Hoắc Vân Hy không rõ tình huống, đều không dám tin mà nhìn về phía Long Tư Hạo, ánh mắt lưu chuyển ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn giống anh y như đúc của tiểu Long Dập.

Lâm Mạch Mạch cực kỳ cực kỳ tin tưởng cách làm người của Long Tư Hạo, nên lúc thấy Sophie mang tiểu Long Dập xuất hiện, cô ấy vô cùng kinh ngạc.

Cô ấy chỉ vào tiểu Long Dập, nghi hoặc nhìn Long Tư Hạo vẫn luôn duy trì bình tĩnh hỏi: “Long tổng, đang xảy ra chuyện gì vậy?”

Long Tư Hạo nhìn Lâm Mạch Mạch, rồi lại nhìn về phía tiểu Long Dập, ánh mắt tràn đầy cưng chiều, anh dịu dàng cười nói: “Thằng bé là con trai của tôi.”

Nghe thấy anh nói như vậy, tất cả các tân khách đến dự đều xôn xao lên tiếng, tiếng nghị luận nổi lên bốn phía.

Mà Lâm Mạch Mạch thấy Long Tư Hạo không hoảng hốt không sợ hãi bình tĩnh thừa nhận tiểu Long Dập là con trai của mình ở ngay trước mặt Lê Hiểu Mạn, cô chột cả kinh, nhìn anh giống như là đang nhìn quái vật vậy, rồi cô nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, lại thấy vẻ mặt của Mạn Mạn nhà cô cũng không hoảng hốt không sợ hãi.

Hoắc Nghiệp Hoảng vốn đang ngồi thấy Long Tur Hạo thừa nhận tiểu Long Dập là con trai của mình, ánh mắt sắc bén của ông ta cũng rơi vào trên khuôn mặt nhỏ cực kỳ giống Long Tur Hạo của tiểu Long Dập, vẻ mặt vốn đang bình tĩnh của ông ta cũng tràn đầy khiếp sợ.

Ông ta có chất trai?

Quá tốt, Hoắc Nghiệp Hoảng ông có chất trai rồi.

Hoắc Vân Hy thấy Long Tur Hạo thừa nhận tiểu Long Dập là con trai của mình, anh ta xông lên phía trước, siết chặt hai quả đấm, còn kém nước tiến lên đánh Long Tur Hạo.

Anh ta tức giận nhìn Long Tur Hạo, cả giận nói: “Long Tur Hạo, tôi còn tưởng rằng anh thật lòng với Mạn Mạn như thế nào, ai ngờ anh lại phản bội Mạn Mạn, ngay cả con trai cũng đã có với người phụ nữ khác, anh còn mặt mũi để đứng cạnh Mạn Mạn sao?”

Long Tur Hạo lãnh đạm nhìn Hoắc Vân Hy đang hận không thể xông lên đánh anh một trận, anh hơi cong môi: “Đây là chuyện của tôi và Hiểu Hiểu, một người ngoài như cậu không được xen vào.”

Nghe vậy, thiếu chút nữa là Hoắc Vân Hy xông lên đánh anh, nhưng anh ta nhin xuống, anh ta quay mặt sang nhìn về phía Lê Hiểu Mạn: “Mạn Mạn, anh ta cũng phản bội em, em còn muốn gả cho anh ta sao?”

Tiểu Nghiên Nghiên đang được Lâm Mạch Mạch nắm tay chớp chớp mắt nhỏ nhìn về phía Hoắc Vân Hy đang cực kỳ tức giận: “Chú Hai, đây là chuyện của mommy và daddy, không mượn chú xen vào, mommy đã được định sẵn để gả cho daddy rồi.”

Mặc dù Hoắc Vân Hy tức giận với Long Tur Hạo, nhưng anh ta không

tức giận với tiểu Nghiên Nghiên, anh ta nhìn bé, giọng điệu dần nhu hòa xuống: “Nghiên Nghiên, anh ta không phải là một người cha tốt, anh ta đã phản bội mẹ cháu.”

Lê Chấn Hoa vẫn luôn coi trọng Long Tur Hạo, thấy anh đột nhiên nhô ra một đứa con trai, ông cũng có chút hơi thất vọng với anh, ông nhìn Long Tur Hạo hỏi: “Tur Hạo, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy? Sao cháu lại có con trai với người phụ nữ khác? Cháu để cho Mạn Mạn...”

“Cậu.” Lê Hiểu Mạn cắt đứt lời của Lê Chấn Hoa, cô cong môi cười nói: “Cháu tin tưởng Tur Hạo, anh ấy sẽ không phản bội cháu.”

Lê Chấn Hoa nhìn Lê Hiểu Mạn, vẻ mặt tràn đầy lo âu và kinh ngạc: “Tin tưởng? Mạn Mạn, Tur Hạo cũng đã thừa nhận đó là con trai của cậu ta rồi.”

Thẩm Thi Vi vẫn luôn không lên tiếng, bà nghiêm khắc nhìn về phía Sophie, giọng nói tràn đầy tức giận: “Sophie, con nháo đủ chưa? Allen là con trai của Tur Hạo, nhưng thằng bé không phải là con trai của con.”

Đây là lần đầu tiên tiểu Nghiên Nghiên nhìn thấy Sophie từ chính diện, thấy cô ta và mommy của bé có mấy phần tương tự, bé tò mò nhìn Thẩm Thi Vi hỏi: “Bà ngoại, cô ta là ai vậy?”

Thẩm Thi Vi tức giận nhìn Sophie, sau đó bà nhìn tiểu Nghiên Nghiên nói: “Cô ấy là dì nhỏ của cháu.”

“Dì nhỏ?” tiểu Nghiên Nghiên trợn to hai mắt: “Đó là em gái của mommy?”

Sophie không vui nhìn tiểu Nghiên Nghiên, cô ta mở miệng ra là chửi

bậy: “Tiểu tiện...”

“Sophie...”

Thẩm Thi Vi thấy Sophie lại gọi tiểu Nghiên Nghiên như vậy, bà bị chọc tức mà hét lên, ánh mắt lãnh nghiêm sắc bén nhìn cô ta: “Con không được phép nói Nghiên Nghiên như vậy.”

Sophie thấy người mẹ vẫn luôn thương yêu mình nghiêng về Lê Hiểu Mạn, cô ta tức giận mà siết chặt bàn tay không nắm tay của tiểu Long Dập kia, cô ta cực kỳ tức giận nhìn về phía Thẩm Thi Vi: “Mẹ, hiện tại mẹ bắt đầu nghiêng về phía Lê Hiểu Mạn mà không giúp con rồi, phải không? Con mới là con gái của mẹ.”

Sau khi nói với Thẩm Thi Vi xong, Sophie lại nhìn về phía Long Tư Hạo, lời nói mang theo cảnh cáo và uy hiếp: “Tur Hạo, em mang con trai của chúng ta tới đây, hôm nay em sẽ không để cho anh và Lê Hiểu Mạn cử hành hôn lễ đâu, anh muốn kết hôn thì cũng chỉ có thể kết hôn với em, nếu không, em nhất định sẽ khiến anh phải hối hận.”

“Ha ha...” Long Tư Hạo cong môi cười lạnh, anh nhìn cô ta bằng ánh mắt thù địch: “Khiến cho tôi phải hối hận, cô làm sao để khiến tôi phải hối hận?”

Sophie không đáp lại Long Tư Hạo, mà tức giận nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, cô ta cười lạnh nói: “Lê Hiểu Mạn, tôi và Tur Hạo đã có con trai rồi, cô thức thời thì rút ra khỏi nơi này, nếu không, tôi nhất định sẽ khiến cho cô phải mở to hai mắt mà nhìn.”

Lâm Mạch Mạch thấy Sophie kiêu căng phách lối như vậy, cô ta còn phách lối hơn so với Hạ Lâm năm đó, cô ấy đang muốn xả giận thay cho Lê Hiểu Mạn, Lê Hiểu Mạn đã hành động trước cô ấy một bước.

Bây giờ, cô đã không thể chờ đợi mà phải kéo tiểu Long Dập từ trong tay cô ta trở lại bên cạnh cô, cô không muốn nói nhảm với cô ta nữa.

“Sophie, cô đừng có mà đóng kịch nữa, trong lòng cô cô biết rõ, Allen không phải là con trai của cô, thằng bé là con trai của tôi.”

Cô vừa nói ra lời này, cả hội trường lại tiếp tục xôn xao.

Lâm Mạch Mạch nhìn chăm chăm vào tiểu Long Dập đang bị Sophie nắm tay thật chặt, cô ấy kinh ngạc nhìn cô hỏi: “Mạn Mạn, cậu nói thằng bé là con trai của cậu?”

Lê Chấn Hoa cũng nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, ông không hiểu gì hỏi: “Mạn Mạn, rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì? Thằng bé là con trai của cháu, sao cậu cũng không biết chuyện này? Cháu sinh con trai lúc nào?”

Lê Hiểu Mạn nhìn về phía Lê Chấn Hoa, cô cau mày nói: “Cậu, đứa bé mà năm năm trước cháu sinh ra không phải là con gái mà là con trai, con trai của cháu và Tư Hạo đã bị Sophie dùng một bé gái bị ngạt khí trộm long tráo phượng.”

Tất cả mọi người trong hội trường nghe thấy Lê Hiểu Mạn nói như vậy đều lại một trận kinh ngạc.

Sophie nghe thấy những lời này của Lê Hiểu Mạn, cô ta cũng rất kinh ngạc, cô lại thật sự biết chân tướng.

Tuy nhiên, cho dù cô có biết chân tướng thì như thế nào? Mục đích hôm nay của cô ta chính là phá hư hôn lễ, chỉ cần các tân khách tin lời của cô ta là được.

Cô ta nhìn chăm chăm vào cô: “Lê Hiểu Mạn, cô đừng có mà bêu xấu

tôi, tôi đổi con trai của cô thành bé gái đã chết hồi nào? Allen là con trai của tôi và Tư Hạo.”

Lê Hiểu Mạn thấy sự thật đã đặt ngay trước mắt, mà Sophie vẫn còn đứng ở đây giả bộ, còn tiếp tục nói dối, cô nhìn cô ta: “Sophie, cô nói Allen là con trai của cô, như vậy sao đoạn thời gian trước cô lại bị tuôn ra là thân xử nữ? Xin hỏi cô sinh Allen ra như thế nào?”

Thẩm Thi Vi tràn đầy thất vọng nhìn Sophie, đến bây giờ mà cô ta vẫn còn tiếp tục giả bộ, sao đứa con gái này của bà lại biến thành như vậy?

Cô ta đã thay đổi đến mức chính bà cũng không nhận ra.

Bà thất vọng nhìn cô ta, vẻ mặt nghiêm nghị: “Sophie, Hiểu Hiểu và Tư Hạo đều đã biết chân tướng cả rồi, Allen là con trai của bọn họ, là năm năm trước con sử dụng thủ đoạn, trộm con trai của Hiểu Hiểu đi, bây giờ cũng đã đến lúc con nên trả lại con trai cho cô ấy rồi, còn người mà Tư Hạo yêu là Hiểu Hiểu...”

“Mẹ...”

Sophie không đợi bà nói xong, cô ta đã cắt đứt lời của bà: “Hiểu Hiểu Hiểu Hiểu, trong mắt của mẹ chỉ có Hiểu Hiểu thôi sao, con mới là con gái của mẹ, sao mẹ không giúp con mà lại giúp cô ta? Allen chính là con trai của con, chính là con trai của con.”

!!

Chương 851: Uy hiếp, phát điên

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy Sophie dường như không bình thường, Lê Hiểu Mạn đi về phía cô ta: “Cô nói Allen là con trai cô, vậy bây giờ chúng ta đến bệnh viện xét nghiệm DNA, kiểm tra xem rốt cuộc thằng bé là con ai.”

Nói xong, cô đưa tay ra định kéo tiểu Long Dập về phía mình, nhưng Sophie đã hành động trước cô, kéo tiểu Long Dập lùi về sau một bước, nhìn Lê Hiểu Mạn giận dữ hét: “Không được tới đây.”

Thấy cô ta kéo tiểu Long Dập đi lùi về sau, cô đang đi tới thì tiểu Long Dập đột ngột lên tiếng.

Trong âm thanh của cậu nhóc mang theo tiếng khóc nức nở, đôi mắt hẹp dài nhìn Lê Hiểu Mạn chăm chú: “Mẹ ơi, mẹ đừng tới đây.”

Lê Hiểu Mạn nghe thấy tiểu Long Dập gọi cô là mẹ liền cả kinh, nhìn cậu bé với ánh mắt không tài nào tưởng tượng ra nổi, trong nháy mắt viền mắt đã ướt đẫm: “Allen, con gọi dì là gì?”

Vành mắt tiểu Long Dập cũng đỏ ửng cả lên, cả gương mặt non nớt ngập đầy nước: “Mẹ ơi, mẹ là mẹ con, con biết mẹ là mẹ con.”

Mỗi một tiếng gọi mẹ của tiểu Long Dập là bấy nhiêu nước mắt rơi xuống khắp mặt Lê Hiểu Mạn, cô đau lòng nhìn cậu nhóc, giọng nức nở khàn khàn hỏi: “Allen, con biết cô là mẹ con khi nào?”

Cô chưa bao giờ nghĩ cậu nhóc là con trai mình, cô cảm thấy bản thân thật sự có lỗi với cậu nhóc.

“Allen, mẹ có lỗi với con, là do mẹ ngốc, ngay từ đầu đã không nghĩ con là con trai mẹ, mẹ thật sự xin lỗi.”

Nói xong, liền bước chân đi về phía trước thì tiểu Long Dập đã ngăn cản cô.

“Mẹ ơi, mẹ không được tới đây.”

Lê Hiểu Mạn không rõ tại sao thằng bé vẫn ngăn cản cô như cũ, nước ngập đầy hốc mắt đau lòng nhìn con trai. “Allen, tại sao không cho mẹ qua đó?”

Tròng mắt cậu nhóc ướt át nhìn Lê Hiểu Mạn rồi sau đó nhìn đến Long Tư Hạo, chau mày nói: “Vì... trên người con có bom, mẹ qua đây sẽ gặp nguy hiểm.”

“Cái gì?”

Nương theo ánh mắt của tiểu Long Dập, Lê Hiểu Mạn cũng nhìn Long Tư Hạo, Thẩm Thi Vi và những người khác kinh ngạc không dám mừng rỡ nhìn anh.

Trong lúc đó, khách khứa cũng nghe thấy câu nói kia của tiểu Long Dập, tất cả bọn họ đều không thể nào bình tĩnh nổi bắt đầu hoảng sợ.

“Bom, có bom...”

Một vài người phụ nữ hoảng hốt hô lớn, nhanh chóng tìm cách thoát thân.

Thấy thế, Sophie lấy ra một chiếc điều khiển, sự thù hận cháy rực như hai ngọn lửa lớn thiêu rụi đáy mắt cô ta, nhìn xung quanh một lượt, lớn tiếng quát: “Không ai được phép di chuyển, nếu ai dám, tôi sẽ cho nổ bom ngay lập tức, các người ai muốn chạy cũng đừng mơ mà nghĩ.”

Vốn dĩ đám khách khứa còn đang muốn bỏ chạy giờ phút này chỉ biết đứng im không dám nhúc nhích một li.

Thấy đám đông đã dần yên tĩnh, Sophie nhếch nhếch khóe môi, ngay sau đó vén áo tiểu Long Dập lên cao, quả thực trên người cậu nhóc có gắn thêm một quả bom điều khiển từ xa, những tiếng “tích, tích, tích” vang lên một cách chậm dần đều.

Lê Hiểu Mạn nhìn trái bom trên người con trai, hai mắt trừng lớn, mặt mũi trắng bệch, cô thật sự hoảng sợ, lo lắng.

Cô mới vừa quen biết tiểu Long Dập, cô còn chưa kịp yêu thương, chăm sóc con trai mình, còn chưa tận tròn trách nhiệm làm mẹ với cậu nhóc dù chỉ là một ngày, nhớ như có gì bất trắc xảy ra, cô sẽ sụp đổ mất thôi.

Cô xiết chặt hai tay, giờ đây ngoài hận và hận cô không còn cảm xúc gì khác giành cho Sophie, lạnh lẽo nhìn cô ta. “Sophie, cô muốn gì?”

Sophie cầm chiếc điều khiển trong tay, câu môi cười ngạo nghễ: “Tôi muốn tiến hành hôn lễ cùng Tư Hạo, và, muốn cô làm người chủ trì hôn lễ cho chúng tôi.”

Nói xong, cô ta liền liếc mắt đưa tình nhìn về phía Long Tư Hạo: “Tư Hạo, hôm nay nhất định anh phải đồng ý tiến hành hôn lễ cùng em, nếu không, ngay lập tức em sẽ cho nổ bom.”

Có điều, Long Tư Hạo lại vô cùng bình thản, chả tìm đâu ra sốt sắng hay là hoảng sợ hiện diện trên mặt anh, nhưng chỉ mỗi anh và Lê Hiểu Mạn thấu rõ, lo lắng đã dấy sóng đập mạnh trong lòng anh.

Vào giây phút Sophie vén tiểu Long Dập lên, nhìn thấy quả bom được cột trên người con trai mình thì, anh chỉ thiếu điều chưa bóp cò bắn nát sọ cô ta ra mà thôi, tuy nhiên, vẫn là anh không dám mạo hiểm, anh sợ, sợ cô ta nhớ một giây bấm nút điều khiển và bom nổ...

Thẩm Thi Vi hết đổi kinh ngạc nhìn Sophie bằng sự thất vọng ngập tràn: “Sophie, con điên rồi? Cho dù Allen không là con ruột của con, thì thằng bé cũng là cháu ruột của mẹ, thằng bé chỉ mới năm tuổi, vậy mà con lại trói bom lên người thằng bé, con... Con thật làm mẹ thất vọng, lẽ nào con cũng muốn nổ chết mẹ sao?”

Phần nộ cháy rực hai mắt cô ta, nhìn Thẩm Thi Vi qua màn nước mắt, mang theo bi thương chảy ra ngoài: “Mẹ, mẹ chỉ cần khuyên Tư Hạo tiến hành hôn lễ với con, thì con sẽ không cho nổ bom, Allen cũng sẽ không chết, chúng ta cũng không ai chết.”

Vốn đang làm phù rể là Lạc Thụy đang đứng ngay sau lưng Sophie, nếu trong tay cô ta không có chiếc điều khiển, thì anh ta còn dám tìm cơ hội tiến lên ngăn Sophie lại, nhưng hiện tại anh ta lại không có lá gan đó, sợ Sophie sẽ nổ bom, dù sao tiểu Long Dập mới là người quan trọng, tuyệt đối không thể sơ suất.

Anh ta không ngờ là bọn họ lại đoán đúng việc Sophie sẽ đến phá hoại đám cưới, nhưng lại không đoán ra cô ta sẽ gài bom lên người tiểu Long Dập.

Anh ta nhìn gương mặt ngập tràn hung dữ của Sophie, nhú mày nói: “Tiểu thư Sophie, cô làm thế với tiểu tổng giám đốc, sẽ chỉ làm tổng

giám đốc càng thêm ghét cô mà thôi.”

Ngón cái Sophie đặt trên nút khởi động của chiếc điều khiển, khóe môi nhếch lên lạnh lùng: “Cứ cho là tôi không làm thế, thì Tư Hạo cũng đã chán ghét tôi, tôi không có được anh ấy, ai cũng đừng mơ mà có được.”

Chương 852: Nguy hiểm, bom nổ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn lo lắng nhìn tiểu Long Dập, ngay sau đó nhìn về phía Long Tư Hạo, chân mày xoắn lại sâu sắc: “Tư Hạo, hãy theo ý cô ta, cùng cô ta tiến hành hôn lễ.”

Lâm Mạch Mạch, Tưởng Y Y, Lê Chấn Hoa đều nhìn cô sững sờ.

“Mạn Mạn...”

“Chị Hiểu Mạn...”

Thẩm Thi Vi xoay người nhìn cô đau lòng: “Hiểu Hiểu, con thật sự muốn Tư Hạo cử hành hôn lễ cùng Sophie?”

Lê Hiểu Mạn không trả lời câu hỏi của Thẩm Thi Vi, cô chỉ muốn tạm thời ổn định Sophie, sau đó tìm cách đoạt lấy chiếc điều khiển trong tay cô ta.

Bởi vì muốn dụ dẫn người đàn đàn ông bí ẩn kia ra mặt, cho nên không sắp xếp quá nhiều vệ sĩ cùng nhân viên bảo an.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn anh trai tiểu Long Dập của mình đầu mày khế chau, rồi sau đó lại nhìn sang mẹ và nhìn đến bố, đang tính đi lên phía trước thì Lâm Mạch Mạch đã giữ tay cô nhóc lại.

Cô rũ mắt nhìn tiểu Nghiên Nghiên: “Nghiên Nghiên, không được đến

đó.”

Hốc mắt tiểu Nghiên Nghiên ửng đỏ: “Anh trai con đang gặp nguy hiểm.”

Lâm Mạch Mạch nhìn Long Tur Hạo trước sau vẫn giữ nguyên bộ dạng bình tĩnh: “Cô tin ba con sẽ có cách.”

Hoắc Nghiệp Hoảng nãy giờ ngồi im lúc này cũng không thể giữ nổi bình tĩnh nữa, ông chống chạy đi về phía trước, ánh mắt trải đời thâm trầm nhìn Sophie: “Cô là ai? Tur Hạo sẽ không bao giờ cưới cô, cô dám làm gì tổn thương cháu đích tôn của lão già này, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô.”

Sophie liếc Hoắc Nghiệp Hoảng đầy khinh thường, kéo tiểu Long Dập đi lùi về sau vài bước, sau đó mới hướng mắt nhìn Long Tur Hạo: “Tur Hạo, anh đừng nghĩ muốn kéo dài thời gian, em đến đến ba, nếu anh còn không đồng ý tiến hành hôn lễ với em, thì em sẽ cho nổ bom ngay lập tức, một, hai...”

Ngay tại thời khắc cô ta mở miệng ra hô ba thì, một viên đạn bất tình linh bay về phía cô ta, cũng vừa hay trúng ngay cánh tay đang cầm hộp điều khiển của cô ta.

Bởi vì tay bắn tỉa đã gắn ống giảm thanh cho nên không một âm thanh nào được phát ra, và cũng không một lời báo trước đã bắn ngay vào tay Sophie.

“A...”

Cô ta hét lên một tiếng, sau đó buông hộp điều khiển trong tay xuống.

Chỉ bằng khoảng thời gian ngắn ngủi từ lúc cô ta buông tay cho đến

lúc hộp điều khiển chạm đất, Long Tur Hạo, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, đều ngay lập tức lắc mình tiến lên.

Đồng thời, Lê Hiểu Mạn cũng nhân cơ hội đó đưa tiểu Long Dập rời xa Sophie.

Nhìn thấy cả Long Tur Hạo và Lạc Thụy đều cùng nhau xông lên đoạt lấy hộp điều khiển thì, ngay tại khoảnh khắc Long Tur Hạo sắp chạm đến Sophie trườn người tới, một phát đạp lên nút khởi động.

Long Tur Hạo, Lạc Thụy cùng Lăng Hàn Dạ đều chậm hơn một giây, mặt mày kinh hoàng nhanh chóng xoay người nhìn về phía Lê Hiểu Mạn đang ôm tiểu Long Dập.

“Hiểu Hiểu...”

“Phu nhân...”

Sau khi Sophie chạm vào nút kích hoạt, trên người tiểu Long Dập liền phát ra âm thanh lớn hơn.

“Tích tích tích...”

Nghe thấy từng nhịp từng nhịp trôi qua, trong ngực Lê Hiểu Mạn như lấp một cái trống bỏi, lắc qua, lắc lại, lắc đến mức muốn nổ tung, cô hoảng hốt, lo lắng xâm chiếm từng ti tỉ tế bào.

Tiểu Long Dập đẩy cô ra, khóc lớn nói: “Mẹ ơi, mẹ thả con xuống đi, nhanh...”

Long Tur Hạo trông thấy nút kích hoạt đã được khởi động nhưng bom vẫn chưa nổ, chỉ vang lên những tiếng “tích nhỏ”, trong lòng anh dấy lên nghi ngờ, nhưng bây giờ là thời khắc nguy cấp, anh không còn

tâm trí để suy nghĩ về chuyện đó.

“Hiểu Hiểu, Allen.”

Anh vô cùng kinh hoàng, chưa bao giờ anh sợ đến như vậy, nhanh chóng chạy về phía bọn họ.

“Ba, ba không nên đến đây.”

Tiểu Long Dập vừa nói xong, Long Tư Hạo đã tăng nhanh tốc độ, nhưng anh vẫn còn chưa đến gần Lê Hiểu Mạn và tiểu Long Dập thì, đã nghe “Ầm” một tiếng, bom trên người tiểu Long Dập nổ vang phát ra những tiếng ầm ầm.

Trong khi đó, Lê Hiểu Mạn và tiểu Long Dập đột nhiên bị khói “nuốt chửng.”

Long Tư Hạo cực kì hoảng sợ, hô hấp bỗng nhiên chững lại, gọi to “Hiểu Hiểu”, rồi nhào vào đám khói.

Lạc Thụy, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, Tường Y Y, tiểu Nghiên Nghiên, Lâm Mạch Mạch, Hàn Cẩm Hi, Thẩm Thi Vi, Long Quân Triệt, Hoắc Vân Hy... cùng với tất cả khách khứa ở đó đều vì tiếng vang ầm ầm này mà mặt mày phát trắng, hồn cũng muốn bay theo làn khói kia.

“Hiểu Hiểu...”

“Mạn Mạn...”

“Anh...”

...

Từng tiếng từng tiếng gọi lo lắng cứ vậy mà vang lên.

Long Tư Hạo ôm chặt lấy Lê Hiểu Mạn cùng tiểu Long Dập, chờ cho làn khói đang bao quanh họ dần tan, anh mới định thần lại, nhìn thấy người anh tha thiết yêu cùng con trai bảo bối của bọn họ vẫn bình yên vô sự, không hề bị bom nổ làm thương hại.

Có điều, cả hai mẹ con đều ho thốc ho tháo sau màn khói mờ.

“Khụ... khụ...”

“Hiểu Hiểu...” Long Tư Hạo cực kì lo lắng nhìn Lê Hiểu Mạn, kiểm tra trên dưới nhìn xem cô có bị thương không.

“Khục... Tư Hạo, em... em không sao.” Lê Hiểu Mạn nhìn thấy anh lo lắng kiểm tra trên dưới mình, rũ mắt nhìn khăn trương nhìn tiểu Long Dập: “Allen, con sao rồi? Có bị thương ở đâu không?”

Cô đặt tiểu Long Dập xuống, kiểm tra khắp người con trai.

Tiểu Long Dập nhìn mẹ nhe răng cười: “Mẹ ơi, con không sao cả ạ.”

Nghe thấy con trai bảo không sao, hốc mắt Lê Hiểu Mạn ngập đầy nước, ôm chặt con trai: “Allen, cuối cùng mẹ cũng được ôm con.”

Lê Hiểu Mạn ôm chặt con trai, vào khoảnh khắc tiếng bom vang lên, cô đã nghĩ cô và tiểu Long Dập chết chắc rồi, may sao, bọn họ vẫn không bị nổ tung.

“Hiểu Hiểu, Allen.”

Con người đen mực của Long Tư Hạo cũng khẽ dẫm nước mắt, anh

gọi nhỏ một tiếng, lần nữa ôm chặt lấy hai mẹ con.

Quả thực tiếng vang ban nãy rất lớn, lớn đến mức hồn phách anh cũng muốn tan biến theo lên không trung, loại cảm giác sợ hãi nếu như anh mất đi cô cùng con trai vẫn còn cuộn ngược trong lòng anh chưa hề tan biến.

Anh ôm chặt lấy hai mẹ con, đáy lòng ngập tràn sợ hãi.

Hiếu Hiếu, Allen, tiểu Nghiên Nghiên, cả ba đều gắn liền với mạch máu của anh, thiếu đi một cũng không được.

Lê Hiếu Mạn nhận ra Long Tư Hạo vẫn còn đang sợ hãi, cô ngược mắt nhìn anh, thấy viền mắt anh thấm hồng, cô nín khóc mỉm cười: “Tur Hạo, không cần lo lắng, chúng em đều ổn, em và con trai của chúng ta đều không có chuyện gì.”

Long Tư Hạo nhìn cô chăm chú, lo lắng trong mắt không cách nào vơi bớt.

Giờ phút này anh không sao nói ra lời, bởi vì cái cảm giác suýt chút nữa mất đi hai người quan trọng nhất đời anh vẫn còn đang vấy vùng trong ngực anh, dù sao giờ đây tất cả đều đã không sao, chỉ là nỗi sợ vẫn cứ chiếm cứ lấy trái tim anh.

Nếu một ngày còn chưa giải quyết Sophie, gã đàn ông bí ẩn kia vẫn chưa chết, thì Hiếu Hiếu của anh, và con trai cùng con gái bọn họ sẽ vẫn chưa thể an toàn.

Anh nâng tay lau sạch vệt khóc bên khóe mắt Lê Hiếu Mạn, cúi đầu hôn lên môi cô, cảm nhận được nhịp thở của cô, những bất an trong lòng anh mới dần dần vơi đi.

Bằng qua màn nước mắt cô nhìn anh chăm chú, ánh mắt mang theo đau lòng: “Tur Hạo, không cần lo lắng nữa, chúng ta đều ổn cả rồi.”

Tiểu Long Dập cũng nhìn về phía Long Tur Hạo, trong giọng nói non nớt mang theo tiếng khóc thút thít: “Ba, con không sao hết, mẹ cũng không sao cả ạ, ba không cần lo lắng nữa ạ.”

“Allen.”

Giọng anh trầm thấp có chút khàn, kéo tiểu Long Dập ôm chặt vào ngực: “Ba biết, ba sẽ không cho phép mẹ con các con có bất cứ chuyện gì nữa.”

Ánh mắt của anh rét buốt, sâu thẳm trong đó lướt qua một tia hung tàn mãnh liệt.

Chương 853: Kẻ thần bí xuất hiện

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này khói mù đã tan hoàn toàn, đám người Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Lâm Mạch Mạch thấy Lê Hiểu Mạn và Tiểu Long Dập không có chuyện gì, sợ hãi trong lòng mới tan đi, yên tâm lại.

Lạc Thụy nghi hoặc nhìn về phía Lăng Hàn Dạ: “Vì sao bom không nổ?”

Lăng Hàn Dạ tức giận nhìn cậu ta: “Cậu muốn nổ à?”

“Đương nhiên tôi không muốn, xem ra quả bom này là giả.”

Hoắc Vân Hy nhìn Long Tư Hạo ôm chặt Lê Hiểu Mạn, anh ta xiết chặt hai tay, muốn tiến lên hỏi cô có sao không, có bị thương không, lại không tìm thấy lý do và dừng khí.

Tiếng nổ vừa rồi cũng dọa anh ta sợ tới mức sắp hồn phi phách tán, anh ta chưa từng sợ hãi như vậy.

Bây giờ thấy Lê Hiểu Mạn bình yên vô sự, anh ta đột nhiên cảm thấy chỉ cần cô có thể sống sót an toàn, đó chính là tâm nguyện lớn nhất đời này của anh ta.

Giờ phút này với anh ta mà nói, an toàn của cô quan trọng hơn tất cả của anh ta.

Anh ta có thể có được cô hay không, có thể cướp lại cô từ trong tay Long Tư Hạo hay không đã không còn là chuyện quan trọng nhất nữa.

Chỉ cần cô an toàn, chỉ cần cô hạnh phúc, quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Hàn Cẩm Hi đứng ở cách đó không xa, nhìn người một nhà nợ ôm nhau, lo lắng và sợ hãi trong lòng khi nghe thấy tiếng nổ cũng tan biến.

Đôi mắt lam của anh chăm chú nhìn Lê Hiểu Mạn bình yên vô sự một hồi lâu, mới xoay người nhìn về phía Mễ Tây, phân phó: “Chuẩn bị về Anh.”

“Vâng!” Mễ Tây lên tiếng trả lời, đi theo sau anh, rời khỏi hội trường hôn lễ.

“Tại sao có thể như vậy? Sao lại không nổ? Tại sao có thể như vậy?”

Sophie ngã ngồi trên mặt đất, thấy bom không nổ, cô ta vô cùng nghi hoặc kinh ngạc.

Đột nhiên, ánh mắt cô ta hung ác, kẻ thần bí kia cũng dám lừa cô, vậy mà hắn ta đưa cô bom giả, vì sao hắn phải làm như vậy?

Hắn để cô tới phá hỏng hôn lễ, mà chính hắn lại không xuất hiện, thật ra hắn mang ý đồ gì.

Tiểu Nghiên Nghiên vừa rời cũng bị tiếng nổ dọa, lúc này khuôn mặt bé trắng bệch, thân hình nho nhỏ phát run, được Lâm Mịch Mịch ôm lấy.

Mà Ngụy Vũ Bân cũng được Ngụy Tử Đình ôm.

Ở đây tất cả mọi người đều bị dọa, đến bây giờ vẫn kinh hồn chưa định.

Đôi mắt nhỏ của Tiểu Nghiên Nghiên đầy nước mắt, bé rơm rớm nhìn về phía Lê Hiểu Mạn và Long Tur Hạo, khóc nức nở hô: “Ba, mẹ, anh hai...”

Lập tức bé từ trong lòng Lâm Mạch Mạch chạy về phía bọn họ.

Đúng lúc này, Sophie thấy Tiểu Nghiên Nghiên chạy về phía Long Tur Hạo và Lê Hiểu Mạn, ánh mắt cô ta hung ác, đột nhiên lấy từ trong túi ra một khẩu súng, hòng súng đen ngòm nhắm ngay sau lưng Tiểu Nghiên Nghiên.

Mọi người ở đây người thấy thế, tất cả đều đổi sắc mặt.

“Nghiên Nghiên...”

“Bảo bối...”

...

Nghe thấy tiếng hô, Lê Hiểu Mạn vừa ngẩng đầu lên đã thấy Sophie chĩa súng vào Nghiên Nghiên, cô thần sắc hoảng hốt, sợ tới mức mở to hai mắt: “Nghiên Nghiên.”

Cô đẩy Long Tur Hạo và Tiểu Long Dập ra, lập tức nhào tới chỗ Tiểu Nghiên Nghiên.

Đúng lúc cô nhào tới ôm lấy Tiểu Nghiên Nghiên, Sophie liền nổ súng.

Tiếng súng vừa vang lên, một thân ảnh khác nhanh chóng vụt tới, đứng trước người Lê Hiếu Mạn và Tiểu Nghiên Nghiên.

Lê Hiếu Mạn nghe thấy tiếng súng vang lên, cả người chấn động, cô ôm chặt Tiểu Nghiên Nghiên xoay người, thấy người che trước mình vậy mà lại là Trầm Thi Vi.

Bởi vì Trầm Thi Vi vốn ở gần Sophie, cho nên bà mới có thể đúng lúc đỡ đạn giúp bọn họ.

“Mẹ... Mẹ...”

Sophie thấy mình bắn trúng mẹ, cô ta không dám tin mở to mắt, sắc mặt trắng bệch, môi phát run.

Lập tức cô ta khóc gào lên: “Vì sao mẹ lại chạy ra? Vì sao?”

Mà lúc này, bên ngoài hội trường yến hội hôn lễ vang lên tiếng súng, một người đàn ông mặc áo khoác gió màu đen vừa nổ súng lên mặt đất vừa đi đến, đúng là kẻ thần bí kia.

Khách mời ở hiện trường thấy thế, sợ tới mức liên tục lùi sang hai bên.

Mà vệ sĩ cũng rút súng ra, nhưng bọn họ còn chưa kịp nổ súng bắn về phía kẻ thần bí đã bị bắn trúng cổ tay.

“Đoàng đoàng đoàng” Tiếng súng vang lên, lại dọa khách mời ở hiện trường không dám ngo ngoe gì.

Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn người mặc áo đen kia, híp mắt, trên miệng cong lên nụ cười quỷ dị, nhìn về phía Hoắc Vân Hy: “Vân Hy, lại đây

đỡ ông nội.”

Hoắc Vân Hy bây giờ vô cùng lo lắng cho Lê Hiếu Mạn, anh ta không đi về phía Hoắc Nghiệp Hoằng, mà bảo vệ bên người Lê Hiếu Mạn.

Kẻ thần bí bước tới cực nhanh, vì hấn vừa đi vừa nổ súng, đương nhiên không ai dám ngăn cản, hấn lập tức đi tới bên cạnh Sophie, ôm cô ta lên, rút lui khỏi hội trường yển hội hôn lễ.

Long Tư Hạo thấy thế, vì lo lắng cho Lê Hiếu Mạn nên không tự đuổi theo, mà bảo Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ cùng đám vệ sĩ đuổi theo.

Hai người hiểu ý lập tức đuổi theo.

Mà kẻ thần bí thấy thế, đột nhiên lấy ra một quả lựu đạn ném về phía khách mời.

“A...”

Khách mời tại hiện trường thấy thế, sợ tới mức âm gào to, trốn đông trốn tây.

Hiện trường một mảnh hỗn loạn, cản đường Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ.

Mà kẻ thần bí lại cong môi cười âm hiểm, mang theo Sophie nhân cơ hội rời khỏi đó.

Mà lựu đạn vừa rơi xuống đất cũng giống bom lúc trước, không hề phát nổ.

Lúc Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ mang theo vệ sĩ ra theo, không thấy Sophie đâu, nhưng nhìn thấy kẻ thần bí ngồi vào một chiếc trong xe.

Hai người cũng lập tức ngồi vào xe đuổi theo.

Đại sảnh yến hội hôn lễ, lúc này sắc mặt Lê Hiểu Mạn trắng bệch, ngồi xuống nâng Trần Thi Vi trước ngực bị máu tươi nhiễm đỏ, mắt ứa lệ.

Giờ phút này tâm tình của cô rất phức tạp, lo lắng, đau lòng, khó hiểu, rung động...

Nhìn Trần Thi Vi từ từ nhắm mắt lại, giọng cô khàn khàn: “Vì sao? Vì sao?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn thấy Trần Thi Vi trước ngực chảy đầu máu, bé bị dọa khóc: “Bà ngoại, bà ngoại...”

Long Tư Hạo thấy Trần Thi Vi hôn mê rồi, anh bảo Lâm Mạch Mạch gọi điện thoại kêu xe cứu thương tới, cũng tiến lên giúp Lê Hiểu Mạn nâng Trần Thi Vi dậy.

Anh lo lắng nhìn Trần Thi Vi, nâng mắt nhìn Lê Hiểu Mạn đang rơi nước mắt như mưa: “Hiểu Hiểu, đừng lo lắng, aunt sẽ không sao đâu.”

Kẻ thần bí mang theo Sophie rời đi không lâu, cảnh sát đã tới.

Trần Thi Vi cũng được xe cấp cứu đưa tới bệnh viện.

Mà đi theo có Lê Hiểu Mạn, Long Tư Hạo, Tiểu Nghiên Nghiên, Tiểu Long Dập, Lâm Mạch Mạch, Tương Y Y, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác.

Lúc này mọi người đều chờ ngoài phòng cấp cứu, biểu tình trên mặt mỗi người đều vô cùng ngưng trọng.

Lê Hiểu Mạn nhìn chăm chú vào cửa phòng cấp cứu, trong đầu nhớ tới chuyện năm năm trước Lê Tố Phương được đẩy vào phòng cấp cứu, lúc sau đi ra đã chết.

Giờ phút này trong lòng cô vô cùng sợ hãi, cô đã mất đi một người mẹ rồi, chẳng lẽ ông trời còn muốn cô mất đi người mẹ này nữa sao?

Tuy cô còn chưa quen thuộc với Trần Thi Vi, nhưng cô không muốn bà gặp chuyện.

Cô sợ bà cũng sẽ giống Lê Tố Phương vào phòng cấp cứu rồi không đi ra được nữa

Nước mắt cô rơi như mưa, thân hình mảnh khảnh sợ hãi run rẩy, cắn chặt môi dưới khóc khóc không thành tiếng.

Long Tư Hạo đứng ngay bên cạnh cô, thấy cô lo lắng khóc lóc, anh ôm cô vào lòng, đôi mắt đen như mực nhìn cô chăm chú: “Hiểu hiểu, đừng lo lắng, aunt không sao đâu, tin anh đi, bà ấy tuyệt đối không có chuyện gì.”

Chương 854: Giả mạo, đều là hàng giả

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn hai mắt đẫm lệ nhìn anh, vì khóc mà giọng khàn khàn: “Tur Hạo, nhưng em rất sợ, em thật sự rất sợ, em đã mất một người mẹ rồi...”

Long Tur Hạo biết cô lại nhớ tới Lê Tố Phương đã mất, hai tay anh khẽ nâng khuôn mặt cô, ngón cái lau đi nước mắt nơi khóe mắt cô, cúi đầu hôn lên môi cô, an ủi nói: “Bà xã, em không tin ông xã sao? Ông xã nói mẹ em không sao nhất định sẽ không sao, tin anh đi, đừng khóc, em như vậy anh rất đau lòng.”

Tiểu Nghiên Nghiên đứng bên cạnh bọn họ “òà” một tiếng bật khóc.

“Hu hu... Ba, con cũng rất sợ... Hu hu... Bà ngoại... Hu hu...”

Long Tur Hạo thấy Tiểu Nghiên Nghiên cũng khóc, anh buông Lê Hiểu Mạn ra, ngồi xuống: “Nghiên Nghiên cũng phải tin ba, bà ngoại con nhất định không có việc gì đâu.”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp hai mắt đẫm lệ: “Nhưng bà ngoại chảy rất nhiều máu.”

Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ đúng lúc chạy đến bệnh viện.

Nghe thấy lời Tiểu Nghiên Nghiên nói, Lạc Thụy bước nhanh tiến lên, nhìn bé nói: “Vật nhỏ, chảy nhiều máu chưa chắc đã có chuyện gì,

cái đó, sau này vật nhỏ lớn lên...”

Biết câu sau Lạc Thụy sẽ nói gì, ánh mắt Long Tur Hạo lạnh thấu xương nhìn về phía cậu ta: “Cậu cứ thử nói tiếp đi?”

Thấy Long Tur Hạo thần sắc âm trầm, Lạc Thụy rụt rụt cổ: “Tổng giám đốc không cho nói thì tôi không nói nữa.”

Dứt lời, cậu nhìn về phía Lê Hiểu Mạn hai mắt đăm lẹ, khế nhíu mày: “Phu nhân, ngài yên tâm đi, mẹ cô không sao đâu, tổng giám đốc đã nói không sao nhất định sẽ không sao, ngài đừng quên tổng giám đốc làm gì, mẹ cô có bị thương nặng hay không, tổng giám đốc vừa nhìn đã biết.”

Nghe Lạc Thụy nói vậy, Lê Hiểu Mạn lại yên tâm hơn một chút, Long Tur Hạo làm gì, giờ cô đã biết rõ, cô biết chắc chắn anh đã từng phải trải qua không ít mưa bom bão đạn.

Cô thấy cậu ta và Lăng Hàn Dạ đều đã trở lại, liền hỏi: “Hai người có đuổi kịp kẻ thần bí kia không?”

Lạc Thụy nhún vai, nhíu mày nói: “Hôm nay xuất hiện đều là hàng giả, kẻ thần bí kia đuổi được, nhưng kẻ chúng tôi bắt được không phải kẻ thần bí thật sự mà là giả mạo, mục đích là dụ tôi và Lăng thiếu đi, tóm lại, chúng ta bị lừa, kẻ thần bí này thật sự rất giáo hoạt, bom là giả, lựu đạn là giả, ngay cả người cũng là giả.”

Bọn họ đuổi theo ra khỏi hội trường yến hội hôn lễ, thấy kẻ thần bí ngồi vào trong xe, vì thế lập tức ngồi vào xe đuổi theo, đuổi tới nửa đường, kẻ thần bí đột nhiên dừng xe lại.

Chờ cậu và Lăng Hàn Dạ xuống xe tiến tới thăm dò, kẻ thần bí ngồi trong xe run lên, lên, dường như rất sợ hãi bộ dáng.

Lột mặt nạ quý của kẻ thần bí nọ ra chính là Lăng Hàn Dạ.

Bọn họ cẩn thận hỏi một hồi mới biết kẻ thần bí trong xe là giả mạo, anh ta căn bản không phải kẻ thần bí thật sự, chỉ là một người bình thường, vì thân hình anh ta giống kẻ thần bí nên mới bị kẻ thần bí thật sự uy hiếp giả mạo hẳn.

Mà dù bọn họ có hỏi gì kẻ thần bí giả mạo kia, anh ta cũng nói không biết bộ dáng thật của kẻ thần bí thật sự, chỉ biết hắn đội mặt nạ quý, mặc đồ đen, còn lại cũng không biết.

Long Tư Hạo nghe Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ nói xong xiết chặt hai tay, anh không ngờ cái bấy mình và Hiểu Hiểu đặt ra lại bị kẻ thần bí đọc thấu, lại lập bấy trả ngược lại họ.

Xem ra anh xem nhẹ thực lực và cơ trí của kẻ thần bí này.

Sau lưng kẻ thần bí nhất định còn có người khác, mà thực lực người này rất mạnh, người anh có thể nghĩ đến chỉ có Knox.

Có lẽ là Knox ở sau lưng thao túng kẻ thần bí.

Theo như lời Long Tư Hạo nói, Trầm Thi Vi tuy bị trúng đạn, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, bà được bác sĩ và hộ sĩ đẩy ra khỏi phòng cấp cứu sau đó chuyển sang phòng ICU.

Ngày thứ ba Trầm Thi Vi liền tỉnh, hơn nữa bà cũng từ phòng ICU chuyển tới phòng VIP cao cấp.

Lê Hiểu Mạn vẫn canh giữ trước giường bà, cùng ở đó còn có Tiểu Nghiên Nghiên, Tiểu Long Dập, cùng Long Tư Hạo, Lâm Mạch Mạch.

Lâm Mạch Mạch muốn ở cùng Lê Hiếu Mạn, cho nên Ngụy Vũ Bản được Ngụy Tử Đình đón về, mà Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ vì phải điều tra về Sophie và kẻ thần bí, ngày hôm qua và hôm nay cũng không đến bệnh viện.

Trầm Thi Vi tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy chính là Lê Hiếu Mạn.

Lúc này sắc mặt bà hơi tái nhợt, ánh mắt mất đi độ sáng vốn có, nhưng khi bà vừa mở mắt nhìn thấy Lê Hiếu Mạn, trong đáy mắt liền nhiễm vài phần ý cười.

“Hiếu Hiếu...” Giọng bà suy yếu: “Con vẫn luôn... ở cạnh... Mẹ?”

Tiểu Nghiên Nghiên thấy Trầm Thi Vi tỉnh, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình tới trước mặt bà: “Bà ngoại, còn con nữa, con cũng ở bên bà ngoại, bà ngoại cuối cùng cũng tỉnh rồi, mẹ sẽ không khóc nữa.”

Trầm Thi Vi nhìn về phía Tiểu Nghiên Nghiên, ánh mắt ôn hòa, cười hỏi: “Nghiên Nghiên, mẹ cháu... Thật sự khóc?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn bà gật gật đầu, đôi mắt nhỏ cũng ứa lệ quang: “Bà ngoại, không chỉ mẹ khóc, con cũng khóc, cả anh hai cũng khóc, ba quá giỏi, ba nói bà ngoại tỉnh lại, bà ngoại thật sự tỉnh lại.”

Nghe bé nhắc tới Tiểu Long Dập, Trầm Thi Vi nhìn bé đứng cạnh Tiểu Nghiên Nghiên, trong mắt cũng ứa lệ: “Allen, đều do bà ngoại không dạy dì con cho tốt, nó thiếu chút nữa đã hại chết con.”

Tiểu Long Dập đi tới phía trước, vươn tay lau nước mắt cho bà, đôi mắt hẹp dài nhìn bà: “Bà ngoại, con không trách người, chuyện này không liên quan đến bà.”

Long Tur Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn hai mắt đăm lẹ, lập tức đi tới, một tay nắm tay Tiểu Nghiên Nghiên, tay kia thì nắm tay Tiểu Long Dập, cúi xuống ánh mắt ôn nhu nhìn hai bé: “Nghiên Nghiên, Allen, đi ra ngoài với ba một lát, để mẹ và bà ngoại nói chuyện một lúc.”

Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập đồng thời gật đầu, lập tức đi cùng Long Tur Hạo ra khỏi phòng bệnh.

Lâm Mạch Mạch thấy thế, vồ nhẹ bả vai Lê Hiểu Mạn, cho cô một ánh mắt cổ vũ, cũng đi ra ngoài, còn tri kỷ đóng cửa phòng lại.

Lê Hiểu Mạn biết Long Tur Hạo để Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập đi ra ngoài, là muốn cho cô và Trầm Thi Vi một cơ hội trò chuyện, anh hy vọng cô có thể tha thứ cho Trầm Thi Vi, nhận bà là mẹ.

Cúi xuống nhìn Trầm Thi Vi, đôi mắt sáng ngời của cô tràn đầy nước mắt, lo lắng hỏi: “Thế nào rồi ạ?”

Cô không gọi Trầm Thi Vi là phu nhân, cũng không xưng hô gì, nhưng sự thay đổi nho nhỏ này của cô vẫn khiến Trầm Thi Vi vui mừng.

Hai mắt bà cũng ứa nước mắt, nhìn cô gật đầu: “Hiểu Hiểu không cần... Lo lắng, mẹ... Tốt hơn nhiều.”

Thấy khí sắc của bà vẫn rất kém, nói chuyện thỉnh thoảng vô lực, trong lòng Lê Hiểu Mạn cực kỳ khó chịu, nước mắt lại không ngừng rơi xuống, cô cắn chặt môi dưới, nhưng lại không gọi ra được tiếng mẹ.

“Thực xin lỗi, nếu không phải vì cứu con và Nghiên Nghiên, bà cũng sẽ không trúng đạn.”

Trầm Thi Vi thấy cô khóc, từng chút cố gắng nâng tay lên muốn lau cho cô, nhưng hữu khí vô lực.

Lê Hiểu Mạn thấy thế, cầm tay bà đặt xuống, ngữ khí thân thiết nói: “Bà còn đang truyền dịch, tay không thể lộn xộn.”

Nghe thấy lời nói thân thiết của cô, hai mắt Trầm Thi Vi lại càng ướt, bà vui mừng cười: “Được, mẹ... Không... Lộn xộn, Hiểu Hiểu, con là... con gái mẹ, là bảo bối... của mẹ, mẹ bảo vệ con... là chuyện đương nhiên phải làm, giống như con... bảo vệ Nghiên Nghiên...”

Lời Trầm Thi Vi nói lại khiến Lê Hiểu Mạn nước mắt rơi như mưa, cô đưa tay che miệng lại, nhịn không được khóc lên tiếng.

Chương 855: Vui mừng, mẹ con nhận nhau

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Khi thấy Thẩm Thi Vi không để ý nguy hiểm mà bảo vệ cô, cô không chỉ chấn kinh, mà còn rung động.

Thẩm Thi Vi thấy cô càng khóc càng lớn, bà đau lòng nhìn cô, lo lắng hỏi: “Hiểu Hiểu, sao... Làm sao vậy?”

Lê Hiểu Mạn lắc đầu nhìn bà khóc, nước nở nói: “Con không sao.”

Thẩm Thi Vi cho rằng cô lo lắng cho mình, cười nhìn cô nói: “Hiểu Hiểu... Không cần lo lắng, mẹ... Không sao.”

Lê Hiểu Mạn cười nhìn Thẩm Thi Vi, dù sao Thẩm Thi Vi cũng là mẹ ruột của cô, hai người huyết mạch tương liên, lớp ngăn cách giữa hai người cũng nhanh chóng tan biến.

Người không phải thánh, cho dù Thẩm Thi Vi từng làm gì, bà vẫn là mẹ ruột của cô.

Con gái phạm vào lỗi, cho dù phạm nhiều lỗi thế nào, mẹ cũng sẽ tha thứ, vậy nếu mẹ phạm lỗi mà con gái lại không tha thứ thì cũng quá không phải rồi.

Lê Hiểu Mạn giờ phút này cảm thấy, không có gì quan trọng hơn việc mẹ còn sống, cho nên cô quyết định tha thứ cho Thẩm Thi Vi, những chuyện trước kia cứ để nó tan thành mây khói.

Cô sẽ không cố chấp nữa.

Cô đột nhiên cầm tay Thẩm Thi Vi, đôi mắt đầy nước nhìn bà chăm chăm, khẽ cắn môi, gọi: “Mẹ...”

“Hiểu Hiểu, con... Con gọi mẹ là gì?” Thẩm Thi Vi nghe tiếng mẹ thì cực kì kinh ngạc, nước mắt bắt đầu chảy ra.

Lê Hiểu Mạn đưa tay lau nước mắt cho bà, nức nở: “Mẹ, con gọi mẹ là mẹ.”

“Hiểu Hiểu, con... Cuối cùng cũng đồng ý... Nhận mẹ rồi sao?” Thẩm Thi Vi thỏa mãn nhìn cô, trong lòng vô cùng kích động và vui sướng.

Cuối cùng con gái cũng chịu nhận bà rồi.

Lê Hiểu Mạn vui sướng nhìn Thẩm Thi Vi, khóc gật đầu: “Mẹ, con xin lỗi... trước đây là do con cố chấp.”

“Không trách con, Hiểu Hiểu, mẹ... Không trách con, là mẹ... Có lỗi với con trước, con đồng ý... Tha thứ cho mẹ, gọi mẹ... Một tiếng mẹ, thì mẹ... Mẹ đã cảm thấy mỹ mãn rồi...”

Lê Hiểu Mạn đưa tay lau nước mắt, trong lòng xao động nhìn bà, giờ phút này cô cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, cô có Long Tư Hạo vô cùng yêu cô, có con gái, lại tìm được con trai, còn có mẹ.

Cô chờ Thẩm Thi Vi ngủ rồi, mới nhẹ chân nhẹ tay rời khỏi phòng bệnh.

Long Tư Hạo, Tiểu Nghiên Nghiên, Long Dập, Lâm Mạch Mạch đều đã ở ngoài phòng bệnh, thấy cô đỏ ửng mắt đi ra, mấy người đều

cùng đi lên phía trước.

“Mạn Mạn, đừng quá lo lắng, dì ngủ rồi hả?” Lâm Mạch Mạch nhìn Lê Hiếu Mạn an ủi, đưa tay lau nước mắt cho cô.

Lê Hiếu Mạn nhìn Lâm Mạch Mạch vẫn luôn ở cạnh mình, trong lòng vô cùng cảm động, ôm cổ cô: “Mạch mạch, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu vì đã luôn quan tâm mình, ở bên mình như vậy.”

Bởi vì ở cạnh cô, hai ngày nay Lâm Mạch Mạch đều không trở về, phải để Ngụy Tử Đình chăm sóc Tiểu Vũ Bân.

Cô bạn thân này đối xử với cô thật sự vô cùng tốt.

Những người bên cạnh cô đều đối xử rất tốt với cô, cô cực kỳ cảm ơn bọn họ.

Buông Lâm Mạch Mạch ra, khẽ cười: “Mạch Mạch, hai ngày nay phiền cậu quá, cậu đã ở đây hai ngày rồi, mẹ mình cũng đã ngủ, cậu mau về nghỉ ngơi đi, có việc gì mình sẽ gọi cho cậu.”

Cô vừa gọi Thẩm Thi Vi là mẹ, Lâm Mạch Mạch, Long Tư Hạo, Tiểu Nghiên Nghiên, Long Dập đều đã nghe thấy.

Tiểu Nghiên Nghiên trừng lớn mắt, hé miệng: “Mẹ, mẹ vừa gọi bà ngoại là gì?”

Long Tư Hạo không cần hỏi cũng biết Hiếu Hiếu của anh đã tha thứ cho Thẩm Thi Vi, chấp nhận người mẹ Thẩm Thi Vi rồi.

Lê Hiếu Mạn cúi đầu nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, khẽ cười: “Đương nhiên là gọi mẹ rồi.”

Dứt lời, cô lại nhìn Lâm Mạch Mạch: “Mạch Mạch, cậu về trước đi, mình nghĩ con trai cậu cũng nhớ cậu lắm rồi, ở đây đã có Tư Hạo, cậu cứ yên tâm.”

“Có ông chồng nam thần của cậu ở đây, mình đương nhiên yên tâm, vậy mình về trước nhé.”

Vốn Lâm Mạch Mạch còn định ở lại thêm hai ngày, cùng cô chăm sóc Thẩm Thi Vi, nhưng thấy Lê Hiểu Mạn kiên trì như vậy, đúng lúc cô cũng rất nhớ Tiểu Vũ Bân, cho nên đồng ý về trước.

Lúc cô ra khỏi bệnh viện, đi đến bên đường định lái xe về thì đột nhiên, một chiếc Ferrari dừng lại bên cạnh cô.

Cô còn chưa kịp nhìn rõ người trong xe là ai, cửa xe đã bị đẩy ra, sau đó tay cô tê rần, bị một bàn tay bắt được kéo vào xe, sau đó đóng cửa, khởi động xe rời đi.

Tốc độ của người trong xe quá nhanh, chỉ dùng không tới ba giây.

Cho nên Lâm Mạch Mạch còn chưa phản ứng kịp, đã bị kéo vào trong xe rồi.

Cả người cô đều dựa vào đùi người đàn ông đang ngồi trên ghế, mà người kia thì không an phận xoa bóp ngực cô.

Giọng nói trêu tức lập tức vang lên trên đỉnh đầu Lâm Mạch Mạch.

“Chỗ này co dẫn hơn năm năm trước đấy chứ.”

Nghe giọng nói quen thuộc, Lâm Mạch Mạch nhú chặt mày, ánh mắt hiện lên vẻ tức giận, cô ngồi thẳng dậy, quăng quả đấm vào người Lăng Hàn Dạ.

Mà Lăng Hàn Dạ thì nhướn mày, một tay lái xe, một tay tiếp được quả đấm của cô, đưa lên miệng hôn khẽ, sau đó thì cắn một cái.

“A... Lăng Hàn Dạ, anh cầm tinh con chó à?”

Lâm Mạch Mạch đau đến mức nhe răng nhếch miệng, hung dữ trừng mắt với Lăng Hàn Dạ.

Sao mới ra viện cô đã gặp phải anh thế?

Cô tuyệt đối không tin đây là trùng hợp.

Nếu cô không đoán sai, nhất định là ông chồng nam thần của Hiểu Hiểu thông báo.

Lăng Hàn Dạ buông tay cô ra, cúi đầu nhìn cô đầy quyến rũ, nhếch miệng nói: “Đi đâu? Anh đưa em đi.”

Lâm Mạch Mạch ngồi thẳng người, kìm nén sự tức giận trong lòng, nhếch môi: “Không cần, Lăng đại thiếu anh bận rộn như vậy, tôi không dám để anh đích thân đưa tôi đi, hướng chi, tôi đã là phụ nữ có chồng, không tiện ngồi xe người khác giới về, nếu như bị người đàn ông của tôi thấy sẽ không tốt.”

Nghe lời của cô, Lăng Hàn Dạ nắm chặt tay lái, sau đó đạp chân ga, tăng tốc.

Khách sạn quốc tế Đế Hoa.

Đến nơi, anh xuống xe trước, sau đó nắm cổ tay Lâm Mạch Mạch, kéo cô ra ngoài.

“Lăng Hàn Dạ, buông ra.” Lâm Mạch Mạch thấy Lăng Hàn Dạ dám đưa cô tới khách sạn thì vô cùng tức giận, vung vẩy, rồi đá anh.

Cô đi giày gót nhọn cao 5 phân, đá người chắc chắn là rất đau.

Lăng Hàn Dạ bị đá trúng hai cái thì híp mắt, lập tức vác Lâm Mạch Mạch lên vai, tiêu sái bước vào khách sạn.

Cửa khách sạn có không ít người ra vào, Lăng Hàn Dạ vác cô như vậy khiến không ít người nhìn sang.

Lâm Mạch Mạch bị khiêng ở trên vai thấy ánh mắt của nhiều người như vậy thì cảm thấy vô cùng xấu hổ, càng vùng vẩy dữ dội hơn.

Lúc này lửa giận trong ngực sắp đốt cháy cô rồi.

Cô vùng vẩy đánh vào người anh, Lăng Hàn tức giận nói: “Lăng Hàn Dạ, để tôi xuống, nếu không, anh đừng trách tôi không khách khí, anh đừng cho rằng tôi giống mấy thiếu nữ chỉ biết làm nũng của anh.”

Nhưng uy hiếp của Lâm Mạch Mạch không dùng được với Lăng Hàn Dạ.

Chương 856: Anh chết, em cũng không sống nổi đâu...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Kiểu tóc đẹp trai của anh bị Lâm Mạch Mạch kéo thành ổ gà. Anh đến quầy tiếp tân, chỉ nói 3 chữ Lãng Hàn Dạ rồi vác Lâm Mạch Mạch đến thang máy chuyên dụng lên phòng tổng thống.

Cô gái ở quầy tiếp tân vừa nghe ba chữ “Lãng Hàn Dạ”, liền biết anh chính là “Lãng đại thiếu phong lưu”, hơn nữa anh còn là bạn với tổng giám đốc Long Tư Hạo, lập tức cầm chìa khóa phòng đuổi theo.

Sau khi vào phòng Tổng Thống, Lãng Hàn Dạ ném Lâm Mạch Mạch lên giường, sau đó đi tắm.

Nhân lúc anh đi tắm, Lâm Mạch Mạch xuống giường ra khỏi phòng ngủ, định mở cửa phòng khách ra ngoài nhưng không hiểu sao không mở được.

Sau khi Lãng Hàn Dạ tắm rửa xong, quấn một chiếc khăn tắm ngang lưng đi ra, cô vẫn đang nghĩ cách mở cửa.

Anh ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, hơi hơi nhíu mày, lười biếng ôm hai tay, nhếch miệng, ánh mắt hiện lên sự sắc bén nhìn cô gái vẫn đang nghĩ cách ra ngoài.

“Lâm Mạch Mạch, có bản lĩnh thì em thiêu rụi khách sạn này đi, nếu không thì đừng mong ra được, mau đi tắm rửa chờ bản thiếu gia hưởng dụng.”

“Hưởng dụng cái đầu anh.” Lâm Mạch Mạch xoay người, tức giận nhìn Lăng Hàn Dạ, cởi giầy cao gót ném thẳng vào người Lăng Hàn Dạ.

Thấy thế, Lăng Hàn Dạ duỗi tay ra, bắt được chiếc giầy cao gót của cô.

Thấy anh tiếp được, Lâm Mạch Mạch cởi nốt chiếc giầy còn lại, đi chân trần, giận dữ nhìn Lăng Hàn Dạ đang ngồi trên ghế sofa: “Lăng Hàn Dạ, tôi hỏi anh một lần nữa, anh có thả tôi đi không?”

Lăng Hàn Dạ nhìn đôi chân trần của cô, ngón chân nuột nà, móng chân sơn đỏ, rất đẹp.

Anh như thể không nghe thấy những lời vừa rồi của Lâm Mạch Mạch, ánh mắt tà mị vẫn rơi lên bàn chân xinh đẹp của cô, khoe môi trêu tức nhếch lên: “Em à, toàn thân trên dưới thứ đẹp nhất của em chính là đầu ngón chân, tròn tròn mềm mại cực kỳ mê người.”

“Biến thái.”

Lâm Mạch Mạch tức giận mắng một câu, giơ “Vũ khí” trong tay lên, nhìn Lăng Hàn Dạ, cười vô cùng nguy hiểm: “Lăng đại thiếu, tôi hỏi lại anh một lần nữa, anh có thả tôi đi không?”

Lăng Hàn Dạ lười biếng nâng mắt, lờm cô: “Em để anh hưởng dụng đủ, anh sẽ thả em...”

Lời Lăng Hàn Dạ còn chưa dứt, Lâm Mạch Mạch đã đập vũ khí trong tay xuống, nhắm đúng đầu anh.

Trên đầu truyền đến đau nhức, Lăng Hàn Dạ nhíu mày, thấy trên đầu

có cái gì ấm áp chảy ra, trượt theo trán anh, rơi xuống.

Thấy anh đổ máu, sắc mặt Lâm Mạch Mạch kinh hãi, đưa mắt nhìn “Vũ khí” trong tay cô, chỉ thấy trên gót nhọn cũng dính đầy máu đỏ tươi.

Cô chấn kinh nhìn Lăng Hàn Dạ, hoàn toàn bị hù sợ. Không chờ cô phản ứng, một giây sau, Lăng Hàn Dạ đã đè ngược cô lại ghế sofa.

Bàn tay to lớn của anh đè lên vai cô, con ngươi nguy hiểm nheo lại, giọng nói lạnh lùng: “Lâm Mạch Mạch, em gan đấy, nếu hôm nay không cho anh hưởng dụng đầy đủ, thì em đừng mong rời khỏi.”

Dứt lời, anh hung hăng phủ môi mình lên môi cô, mang theo sự trừng phạt.

Cánh môi Lâm Mạch Mạch bị anh cắn rớm máu, cô đau đớn hít một hơi, hai tay bắt lấy tay anh.

Cô trừng mắt nhìn dòng máu trên đầu Lăng Hàn Dạ, trong lòng không phải là không hề lo lắng.

Cô nghiêng đầu né tránh nụ hôn của anh: “Tôi như thế nào cũng không phải anh mới biết, buông ra.”

Lăng Hàn Dạ cũng không hề rời khỏi, anh đưa hai tay giữ mặt cô, nhìn cô chăm chăm, mặc cho máu từ trên đầu chảy xuống.

Lâm Mạch Mạch càng ngày càng lo lắng, nhưng không biểu hiện lên mặt: “Lăng... Lăng Hàn Dạ, đi ra, đừng để máu của anh... dính lên quần áo tôi, quần áo tôi quý lắm đấy.”

Lời cô tuy vô tình, nhưng giọng điệu đã có chút run rẩy, lộ ra sự lo

lặng và khẩn trương trong lòng.

Lăng Hàn Dạ thấy vậy thì khẽ mỉm cười, lại hung hăng cắn lên môi cô, sau đó duỗi thẳng chân, gọi điện thoại.

Cúp điện thoại xong, anh nheo mắt nhìn Lâm Mạch Mạch: “Lâm tiểu thư, sao vẫn ngồi thế? Còn không mau đi lấy khăn lau mặt cho anh, rồi cầm máu băng bó, anh chết, em cũng không sống nổi đâu.”

Lâm Mạch Mạch vốn không muốn ngoan ngoãn nghe theo lời anh, nhưng thấy vết thương của anh có liên quan đến mình thì đứng dậy, giẫm chân trần vào phòng ngủ.

Lăng Hàn Dạ thấy cô vào phòng ngủ thì lấy tay che miệng vết thương trên đầu, nhíu chặt mày, nhìn chăm chăm vào gót giày dính máu của cô.

Cô nàng này, xuống tay nặng quá, vẫn dã man giống hệt 5 năm trước.

Anh che đầu, nhớ lại chuyện xảy ra 5 năm trước, tầm mắt ngày càng mơ hồ, sau đó nằm ngất trên ghế.

Lúc Lâm Mạch Mạch đi ra, chỉ nhìn thấy anh nằm ngất ở đó.

“Lăng Hàn Dạ...”

Sắc mặt cô hoảng hốt, lập tức nâng anh dậy, cũng dò xét hô hấp của anh, biết anh còn sống thì mới thở phào một hơi.

Thấy anh đã hôn mê, Lâm Mạch Mạch nhăn mày lại, vừa rồi cô xuống tay nặng vậy sao?

Giờ phút này cô vẫn cực kì lo lắng, cực kỳ hối hận.

Cô lập tức gọi 120, lúc đợi xe cấp cứu, cô liền lấy khăn tay lau sạch vết máu trên mặt cho Lăng Hàn Dạ.

...

Bệnh viện.

Lê Hiểu Mạn ngồi trước giường bệnh của Thẩm Thi Vi.

Hai đứa trẻ vì đã 2 ngày không ngủ ngon giấc, cho nên cũng nghỉ ngơi luôn trong phòng.

Mà Long Tư Hạo thì đang ở ngoài phòng bệnh gọi điện thoại cho Lạc Thụy.

Trong điện thoại, giọng nói của Lạc Thụy cô cũng nghiêm trọng: “Tổng giám đốc, có tin tức của Sophie rồi, nhưng cô ta được ba Knox của mình bảo vệ, sợ là chúng tôi khó tóm được cô ta.”

Long Tư Hạo nheo mắt: “Knox đến thành phố K?”

“Mới đến hôm qua, tạm thời đang ở biệt thự Nguyệt Hồ.”

Hai ngày trước, sau khi Sophie làm Thẩm Thi Vi bị thương thì bị người thần bí mang đi, biến mất hai ngày, đến hôm nay Lạc Thụy mới tra được Sophie trở về biệt thự Nguyệt Hồ, hơn nữa còn được Knox bảo vệ.

Long Tư Hạo cầm chặt di động, đôi mắt lạnh lẽo nheo lại, cho dù Knox có bảo vệ Sophie, anh cũng tuyệt đối không bỏ qua.

Lập tức anh trầm giọng hỏi: “Đã tra được là ai bắn Sophie trong hôn lễ chưa?”

Ở trong hôn lễ, khi Sophie điều khiển từ xa uy hiếp Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn, có người đã cầm súng bắn vào tay Sophie, vì vậy điều khiển trong tay cô ta mới rơi xuống đất.

Chỉ có điều vì lúc đó tâm tư Long Tư Hạo đều đặt lên người Long Dập, cho nên không chú ý đến người đã giúp anh là ai.

Người đó bắn cực kì chuẩn, tuyệt đối không phải người bình thường.

...

Chương 857: Hôn lễ, anh ta có tham dự không

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Tổng tài, chuyện này cần phải có thời gian, tôi đã tra hỏi các tân khách đến tham dự hôn lễ ngày hôm đó, có mấy tân khách nói thấy một người đàn ông đeo kính râm bắn một phát súng, nhưng bọn họ nói chưa từng nhìn thấy người đàn ông kia bao giờ, vì vậy tạm thời còn chưa biết người đó là ai.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo nói tiếp tục điều tra, rồi cúp điện thoại.

Ngay lúc anh xoay người chuẩn bị đẩy cửa đi vào phòng bệnh, Lê Hiếu Mạn vừa vịn đi ra từ trong phòng bệnh.

“Em đi ngủ à?” Nhìn Lê Hiếu Mạn, giọng nói của Long Tư Hạo trở nên trầm thấp dịu dàng hơn nhiều.

“Vâng.” Lê Hiếu Mạn gật đầu với anh, rồi hỏi: “Đã tìm được Sophie chưa?”

Hai ngày trước bọn họ cử hành hôn lễ chỉ là để dẫn dụ Sophie ra, lại không nghĩ rằng cô ta lại nhẫn tâm buộc lựu đạn lên trên người tiểu Long Dập như vậy, mặc dù lựu đạn không phải là đồ thật, nhưng cô ta làm như vậy, cũng đủ để chứng minh cô ta là một người phụ nữ lòng dạ cay độc, không có chút nhân tính nào.

Cho dù tiểu Long Dập không phải là con trai ruột của cô ta, nhưng cô ta cũng đã dưỡng dục thẳng bé năm năm, vậy mà cô ta lại có thể

nhấn tâm như vậy.

Long Tur Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn, rồi nói đúng sự thật: “Knox đã tới thành phố K, cô ta đã được cha mình bảo vệ.”

“Knox tới thành phố K?” Lê Hiểu Mạn hơi kinh ngạc nhìn Long Tur Hạo, cô khẽ nhíu mày lại, cô đã nghe Lạc Thụy nói qua, gia tộc Knox là một gia tộc mạnh có thế lực rất lớn, thân là người đứng đầu gia tộc Knox Knox lại là người cực kỳ nghiêm khắc lạnh lùng, nếu như Knox trở thành kẻ thù của Tur Hạo, lấy thực lực của Knox, thì hẳn anh sẽ đối phó với ông ta rất khó khăn.

Bởi vì muốn dẫn dụ Sophie và người thần bí kia, sợ bút giây động rừng, nên hôn lễ của bọn họ hôm đó mới an bài ít vệ sỹ ở hội trường hôn lễ, nếu không, Sophie và người thần bí sẽ không dễ dàng trốn thoát như vậy.

Long Tur Hạo nhìn cô, anh nắm lấy tay cô, thâm tình mà cứng chiều nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em yên tâm, anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Sophie như vậy đâu, anh sẽ khiến cô ta phải chịu quả báo trừng phạt.”

Dừng lại, anh lại đau lòng nhìn cô, anh nâng khuôn mặt của cô lên nhìn chung quanh, ân cần nói: “Hiểu Hiểu, hai ngày qua em đã ngủ không ngon rồi, em vào nghỉ ngơi đi.”

Lê Hiểu Mạn đau lòng nhìn anh: “Tur Hạo, không phải là do em ngủ không ngon, là anh ngủ không ngon, hai ngày qua anh vẫn luôn không chớp mắt, anh trở về ngủ một lát đi.”

Từ sau lần phát sinh cảnh tượng nguy hiểm trong hôn lễ kia, Long Tur Hạo vẫn luôn rất lo lắng cho bọn họ.

Anh ngậm ý cười cứng chiều nhìn Lê Hiếu Mạn: “Vợ, em không cần phải lo lắng cho chồng đâu, sức khỏe của chồng rất tốt, mấy ngày không nghỉ ngơi cũng hoàn toàn không có vấn đề gì.”

“Tur Hạo.” Lê Hiếu Mạn trù mếu nhìn anh, rồi nhào vào trong ngực anh, cô ôm chặt lấy anh: “Chúng em đã để anh phải lo lắng rồi.”

Thật ra thì trong lòng cô cũng biết, Tur Hạo của cô rất lo lắng cho ba mẹ con các cô, sự kiện trên hôn lễ đã ảnh hưởng rất lớn đến anh, bây giờ anh một bước cũng không muốn rời khỏi bọn họ, sợ bọn họ gặp phải nguy hiểm gì.

Ngày nào chưa bắt được người thần bí kia, thì Tur Hạo của cô sẽ vẫn lo lắng ngày ấy.

Cô nhớ người thần bí kia đã nói, nếu như cô dám cử hành hôn lễ với Long Tur Hạo, anh ta sẽ giết cô.

Cô vốn tưởng rằng người thần bí kia sẽ ra tay với cô ở trong hôn lễ, nhưng anh ta chỉ mang Sophie đi, cũng không làm gì cô cả, điều này khiến cô cảm thấy vui mừng nhưng đồng thời cũng lại rất nghi ngờ.

Người thần bí kia giống như là quả bom không định giờ vậy, có thể nổ bất cứ lúc nào, cô rất sợ người thần bí kia sẽ ra tay với tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập.

Vì vậy, cô phải sớm bắt được anh ta.

Thế nhưng anh ta lại quá thần bí, hơn nữa còn nắm rõ hành động của bọn họ trong lòng bàn tay, điều này lại khiến cho cô hoài nghi người thần bí kia là người bên cạnh bọn họ lần nữa.

Lạc Thụy tuyệt đối không phải, Lăng Hàn Dạ cũng đáng tin, chỉ còn

đur lại có mình Tô Dịch.

Nghĩ đến Tô Dịch, trong đầu cô đột nhiên soẹt qua một hành ảnh, lóe lên dáng vẻ của người thần bí kia.

Cô hồi tưởng đi hồi tưởng lại bóng lưng của người thần bí kia, lúc này mới phát giác ra thân hình của người thần bí kia lại vô cùng giống với Tô Dịch.

Cô thử tưởng tượng nếu Tô Dịch đeo mặt nạ ma quái lên, sau đó mặc vào áo gió màu đen thì sẽ là hình dạng gì.

Long Tư Hạo thấy cô cau mày không nói, nhìn cô hỏi: “Hiểu Hiểu, em đang suy nghĩ gì vậy?”

Lê Hiểu Mạn thu hồi lại suy nghĩ, cô ngược mắt lên nhìn Long Tư Hạo, dò xét hỏi: “Tư Hạo, anh cảm thấy Tô Dịch là người thế nào? Hôm chúng ta tổ chức hôn lễ, anh ta có tham dự không?”

Hôn lễ ngày hôm đó, dường như cô đã nhìn thấy Tô Dịch, lại dường như không nhìn thấy anh ta.

Ngày hôm đó, tâm tư của cô đều đặt ở trên người tiểu Long Dập, nên không chú ý nhiều đến xung quanh.

Thấy cô đột nhiên hỏi tới Tô Dịch, ánh mắt của Long Tư Hạo thoáng trở nên phức tạp: “Sao em lại đột nhiên hỏi tới cậu ấy?”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, khẽ nở nụ cười yếu ớt: “Em chỉ tùy tiện hỏi mà thôi, em biết tính cách của Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ em cũng hiểu chút ít, nhưng chỉ có Tô Dịch là em không biết tí gì.”

Ở trong ấn tượng của cô, có vẻ như Tô Dịch chưa bao giờ chủ động

nói chuyện với cô.

Cô rất ít khi thấy anh ta cười, lần nào anh ta cũng như một người vô hình, thường im lặng không lên tiếng, lâu lâu cũng sẽ khiến người ta bỏ qua và quên mất.

Bây giờ, trong ấn tượng của cô, Tô Dịch chính là một một người đàn ông không thích nói chuyện, trầm mặc ít nói, cực kỳ lịch sự.

Bởi vì biết Tô Dịch và Long Tư Hạo là anh em đã từng vào sinh ra tử, vì vậy, mặc dù bây giờ cô hơi chút hoài nghi người thần bí kia là anh ta, nhưng cũng không nói thẳng ra, dẫu sao thì Tô Dịch cũng là anh em vào sinh ra tử với chồng cô, cô không thể nói anh ta mà không có bằng chứng xác thực được.

Long Tư Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn thật sâu, anh hơi cau mày lại: “Hiểu Hiểu, thật ra thì anh cũng không hiểu cậu ấy lắm.”

Lê Hiểu Mạn nghe Long Tư Hạo nói không hiểu Tô Dịch lắm, cô hơi kinh ngạc liếc nhìn anh, rồi không hỏi nhiều nữa.

Cô nắm lấy bàn tay của anh, đau lòng nhìn anh, ánh mắt nhu mì mà trìu mến: “Vào nghỉ ngơi đi, chúng ta cùng đi nghỉ.”

“Được.” Long Tư Hạo dịu dàng đáp lại cô, rồi cùng cô đi vào.

Phòng bệnh này là phòng bệnh vip cao cấp, nên đầy đủ tiện nghi, có phòng khách, phòng dành cho y tá chăm sóc kèm theo, phòng ngủ....

Thẩm Thi Vi ở phòng ngủ, tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập đang ở phòng dành cho y tá chăm sóc kèm theo, Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo thì nghỉ ngơi trên ghế sa lon ở phòng khách.

Sau khi Lê Hiếu Mạn ngủ, Long Tư Hạo ôm cô vào phòng dành cho y tá chăm sóc kèm theo, ngủ ở trên giường.

Thấy tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập đều đã ngủ say, ánh mắt của anh tràn đầy dịu dàng và cưng chiều, anh nghiêng người hôn lên trán của từng người một Lê Hiếu Mạn, tiểu Long Dập, tiểu Nghiên Nghiên.

Sau đó, anh ra khỏi phòng dành cho y tá chăm sóc kèm theo, rồi gọi cho Lạc Thụy lần nữa, bảo anh nhắn với Knox, chuyện Thẩm Thi Vi bị trúng đạn đang ở bệnh viện.

Biệt thự Nguyệt Hồ!

Lúc này, Knox đang ở trong phòng của Sophie, mà Sophie như đang bị bệnh, được bác sỹ tiêm thuốc.

Cô ta nằm ở trên giường, sắc mặt trắng bệch, bờ môi run rẩy, cái tay mà hai ngày trước bị người ta bắn trúng ở trong hôn lễ đang được bọc băng gạc trắng, máu tươi đã thấm đẫm lớp vải.

Bác sỹ tiêm thuốc cho cô ta là người Pháp, hơn nữa còn vô cùng tôn kính với Knox, vừa nhìn đã biết người đó là bác sỹ gia đình được Knox đưa từ nước Pháp tới.

Bác sỹ dùng tiếng Pháp trao đổi với Knox mấy câu, rồi rời khỏi phòng của Sophie.

Dáng dấp của Knox rất cao, đôi mắt màu nâu nhạt có thần, hơn nữa ông ta còn lộ ra vẻ thâm trầm làm người ta nhìn không thấu, bộ ria mép cá trê màu đen, vẻ mặt lạnh lùng, thân là người đứng đầu của gia tộc Knox, trên người ông ta lắng đọng một loại khí chất cường đại lại khiến người ta cảm thấy u tối.

Vừa nhìn đã biết ông ta không phải là một người bình thường, ánh mắt của ông ta quá mức sắc bén, như có thể nhìn thấu rất nhiều chuyện trên đời này.

Ông ta đi tới trước giường của Sophie, nhịp bước nặng nề và tràn đầy lệ khí.

Sophie vốn đang nhắm mắt nhận ra được có người đứng ở trước giường mình, cô ta từ từ mở hai mắt ra.

Lúc nhìn thấy cha Knox của cô ta đang mặt đầy âm trầm và lạnh lùng nhìn chăm chăm vào cô ta, sắc mặt của cô ta càng trắng nhợt hơn, lật đật ngồi dậy tới, quỵ ở trên giường.

!!

Chương 858: Anh ta là, một mũi tên hạ hai con chim

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong giây lát, hai hàng lệ trào ra khỏi khóe mắt của cô ta, cô ta khóc lóc kể lể: “Cha, thật xin lỗi, con... con đã làm mất hết mặt mũi của cha, con... Ta đã khiến cho cả gia tộc mang tiếng xấu, xin cha hãy tha thứ cho con, cha... xin cha hãy tha thứ cho con.”

Hai ngày trước, sau khi người thần bí mang cô ta ra khỏi hôn lễ, cô ta liền tạm thời tránh mặt.

Sau khi biết cha mình tới thành phố K, cô ta mới báo người thần bí mang cô ta trở lại biệt thự Nguyệt Hồ.

Mà trước khi Knox đến thành phố K, ông ta đã biết chuyện Sophie bị cưỡng bức và leo lên tựa đề của các mặt báo, với chuyện khiến cả gia tộc Knox mang tiếng xấu này, Knox đã cực kỳ tức giận.

Nếu không phải là vì Sophie trúng một phát đạn, từ nhỏ thân thể đã không tốt lắm, thì ông ta đã sớm xử phạt cô ta rồi.

Lúc này, ông ta nhìn thấy Sophie quỳ ở trên giường, khóc lóc nói biết sai rồi, vẻ mặt nghiêm lãnh lạnh lùng của ông ta không giãn ra chút nào.

Đôi mắt của ông ta tràn đầy lửa giận, ánh mắt ám trầm ghim ở trên người Sophie, giống như là một thanh kiếm muốn xuyên thấu thân thể của cô ta.

“ Nếu con không phải là con gái của cha, cha đã sớm xử phạt con rồi.”

Tuy Knox là người Pháp, nhưng ông ta đã bắt đầu học tiếng Trung từ nhỏ, vì vậy ông ta nói tiếng Trung vô cùng tốt, nếu như chỉ nghe ông ta nói chuyện, không nhìn vào ông ta, thì sẽ không ngờ rằng ông ta là người Pháp.

Không chỉ như vậy, ông ta có hiểu biết rất sâu và rộng với văn hóa Trung hoa.

Sophie cúi thấp đầu xuống, để mặc cho nước mắt rơi xuống: “Cám ơn cha.”

Mắt ưng của Knox hơi híp lại, ánh mắt khiếp người rơi vào trên cánh tay bị thương của cô ta: “Là ai đã nổ súng với con?”

Sophie khóc lóc lắc đầu: “Con không biết là người nào nổ súng.”

Dứt lời, cô ta ngẩng đầu lên nhìn về phía Knox, cô ta đưa tay ra bắt lấy cánh tay của Knox, khóc lóc nói: “Cha, có một việc con phải nói với cha, chuyện con bị người ta phá hủy trong sạch, khiến cả gia tộc phải mang tiếng xấu, thật ra thì... Cũng không phải hoàn toàn là do con sai, con... con bị người ta thiết kế hãm hại, báo chí đã làm điên đảo sự thật, cha, con rất ủy khuất, mẹ giúp người khác cũng không giúp con, mẹ nàng không thương con.”

Sophie nói xong, cô ta lại khóc không thành tiếng.

Knox nghe thấy cô ta nói mình bị người ta hãm hại, vẻ mặt của ông ta lại trở nên âm trầm đáng sợ hỏi: “ Người hãm hại con là ai?”

Sophie nhìn về mặt âm lệ của Knox, cô ta ấp úng nói: “Dạ... Là... Là...”

Cô ta nói quanh co như rất khó có thể mở miệng, một tay che miệng úy khuất cực kỳ nghẹn ngào nói: “Ba... Ba, thật xin lỗi, con không thể nói, con không thể nói.”

Sắc mặt của Knox rét lạnh, giọng nói của ông ta bỗng lạnh đến chói tai: “Nói.”

Ông ta chỉ nói một chữ, nhưng áp lực rất lớn.

Sophie bị dọa sợ hết hồn, cô ta ngẩng đầu lên nhìn thấy sắc mặt của cha mình càng ngày càng dọa người, cô ta vội vàng xuống giường, trực tiếp quỳ xuống trên đất, nước mắt rơi như mưa: “Ba, ba tha thứ cho con, cha trừng phạt con như thế nào cũng được, nhưng đừng hỏi đến sự kiện kia nữa, con sẽ không nói đâu, con biết con đã làm ba mất hết mặt mũi, con đáng chết, cha cứ tùy ý xử trí con đi.”

Mặc dù Knox là người lòng dạ ác độc, cực kỳ nghiêm khắc với người khác, nhưng ông ta cũng không phải là người vô tình vô nghĩa.

Ông ta nhìn Sophie đang quỳ dưới đất nước mắt rơi như mưa, dẫu sao cô ta cũng là con gái duy nhất của ông ta, giọng của ông ta dần không lạnh đến dọa người giống như trước nữa.

“Sophie, nếu con không nói thật, ba sẽ đuổi con ra khỏi gia tộc Knox.”

Sophie vừa nghe thấy Knox nói như vậy thì hơi sợ, cô ta hiểu tính cách của cha cô ta, nói một không có hai, nếu như cha cô ta nói muốn đuổi cô ta ra khỏi gia tộc Knox, ông ta nhất định sẽ đuổi cô ta đi.

Cô ta đã mất Long Dập, còn mất mẹ nữa, thế nhưng cô ta không cam lòng, cô ta muốn trả thù Lê Hiểu Mạn, cô ta nhất định phải phá hủy cô.

Nhưng mà bên cạnh Lê Hiểu Mạn lại có Long Tư Hạo, chỉ dựa vào năng lực của một người, thì không làm được, cô ta chỉ có thể dựa vào thực lực của cha cô ta Knox để đối phó cô.

Còn người thần bí kia, cho dù anh ta đã cứu cô ta ở trong hôn lễ, nhưng cô ta cũng sẽ không tin tưởng anh ta.

Từ sau chuyện trong hôn lễ, cô ta đã biết, cô ta bị người thần bí kia lợi dụng.

Lựu đạn cột vào trên người tiểu Long Dập là người thần bí kia chuẩn bị cho cô ta, cột lựu đạn ở trên người tiểu Long Dập cũng là chủ ý của người thần bí kia.

Tất cả mọi chuyện đều là người thần bí kia bảo cô ta làm, ngoài mặt thì anh ta giúp cô ta, nhưng trên thực tế là khiến cho quan hệ giữa cô ta và Tư Hạo trở nên ác liệt hơn, khiến cho Tư Hạo càng hận cô ta hơn.

Cô ta làm như vậy với Long Dập, Tư Hạo không hận cô ta tới tận xương mới là lạ.

Vì vậy, người thần bí kia giúp cô ta là làm hại cô ta.

Anh ta muốn một mũi tên hạ hai chim, vừa có thể lợi dụng cô ta đi chia rẽ Lê Hiểu Mạn và Tư Hạo, lại vừa có thể làm Tư Hạo càng ngày càng hận cô ta.

Anh ta quá hèn hạ vô sỉ.

Sophie cô lại bị anh ta coi như một con cò để lợi dụng.

Bây giờ cô ta đã tỉnh ngộ, cô ta sẽ không để anh ta định đoạt và lợi dụng nữa đâu.

Sau đó, cô ta ngược mắt lên nhìn Knox, nước mắt không cầm được, khóc thút thít nói: “Cha, cha đừng đuổi con ra khỏi gia tộc, con nói thật, người hại... hại con bị bọn côn đồ kia phá hủy trong sạch là... là chị con.”

Bởi vì những lời này của cô ta, Knox cảm thấy hơi kinh ngạc, đôi mắt ửng nặng nề nhìn cô ta, trên khuôn mặt âm trầm mang vẻ nghi hoặc.

Sophie không dám nhìn thẳng vào mắt của cha cô ta, cô ta cúi đầu xuống, tiếp tục nói: “Cha, nhất định là cha còn chưa biết chuyện trước khi mẹ gả cho cha, mẹ đã sinh con gái với người đàn ông khác đi.”

Knox không rõ lắm chuyện của Thẩm Thi Vi trước khi kết hôn với bà, vì vậy ông ta cũng không biết bà còn có một đứa con gái.

Lần đầu tiên lúc ông ta gặp Thẩm Thi Vi, chính là lúc Thẩm Thi Vi thống khổ nhất và bi thương nhất, lúc đó ông ta còn trẻ, cũng là một người đàn ông Pháp lãng mạn, cái mà Thẩm Thi Vi hấp dẫn ông ta nhất, chính là đôi mắt thủy nhuận động người kia của bà, ông ta thích đôi mắt đó, trong suốt sáng ngời.

Ông ta thích nét đẹp truyền thống của phụ nữ phương đông trên người bà, bà không nhiệt tình, nhưng rất thanh lịch quý phái, sau khi tiếp xúc với bà nhiều, ông ta lại càng mê luyến khí chất của bà.

Lúc ấy, mặc dù ông ta còn chưa thừa kế gia tộc Knox, nhưng phụ nữ

vây quanh bên cạnh ông ta vẫn không ít, những người phụ nữ đó đều rất nhiệt tình quyến rũ. Nhưng nếu so sánh với Thẩm Thi Vi, thì ông ta càng mê luyến một Thẩm Thi Vi thanh lịch, nội liễm, bảo thủ, truyền thống hơn.

Ông ta cảm thấy bà rất thích hợp làm phu nhân của Knox ông ta.

Vì vậy, ông ta đã theo đuổi bà, hơn nữa còn không hỏi quá khứ của bà.

Giờ phút này, ông ta nghe thấy Sophie nói Thẩm Thi Vi còn có một đứa con gái, mặc dù trong lòng ông ta rất kinh ngạc, nhưng lại không biểu hiện trên mặt.

Sophie thấy Knox không lên tiếng, cô ta lại tiếp tục nói: “Ba, đứa con gái mà mẹ đã sinh ra trước khi gả cho cha tên là Lê Hiểu Mạn, không biết vì sao mà cô ta bị một gia đình bình thường thu nuôi, cô ta coi trọng tiền của Tư Hạo, vì cướp Tư Hạo từ trong tay con, vì vậy cô ta đã hãm hại con. Bọn côn đồ cưỡng hiếp con đều là do cô ta gọi tới, không chỉ như vậy, cô ta còn để xui Tư Hạo đổi trắng thay đen ở trên báo chí, khiến con từ người bị hại biến thành hung thủ. Còn mẹ nữa, mẹ lại giúp cô chứ không giúp con. Ba, Tư Hạo là người nối nghiệp mà cha chọn, là người thừa kế gia tộc Knox tương lai, nhưng bây giờ anh ấy lại chung một chỗ với người phụ nữ độc ác lòng dạ rắn rết kia...”

Nghe xong những lời này của Sophie, vẻ mặt của Knox lại càng thêm âm trầm, ông ta nhìn chằm chằm vào Sophie: “Những lời con nói đều là sự thật?”

Sophie gật đầu: “Ba không tin thì có thể đi hỏi mẹ, hỏi xem có phải là mẹ có một đứa con gái tên là Lê Hiểu Mạn hay không?”

Nghĩ đến Thẩm Thi Vi bị trúng đạn đang nằm ở trong bệnh viện, Sophie lại nói: “Ba, mẹ bị thương...”

Nói đến đây, cô ta lại khóc: “Ba, người làm thương mẹ cũng là con Lê Hiếu Mạn đó, nhưng nếu như ba đi hỏi mẹ, mẹ nhất định sẽ bảo vệ cô ta, nói là con làm mẹ bị, còn Tư Hạo nữa, anh ấy cũng sẽ bảo vệ Lê Hiếu Mạn đó, hai ngày trước bọn họ còn cử hành hôn lễ.”

!!

Chương 859: Knox, không phải loại hiền lành gì

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Knox nghe thấy Thẩm Thi Vi bị thương, sắc mặt âm trầm dần thay đổi, ngày hôm qua lúc ông ta vừa đến thành phố K đã nữ hầu gái Sarah hành tung của Thẩm Thi Vi, Sarah trả lời ông ta là Thẩm Thi Vi đi tham dự hôn lễ.

“Chủ nhân.”

Lúc này, một người đàn ông Pháp hói đầu đi vào, là Đại quản gia Francis của Knox.

Ông ta cầm điện thoại di động trong tay, cung kính cúi đầu: “Chủ nhân, ngài có điện thoại, là chuyện liên quan tới phu nhân.”

Francis khoảng năm sáu mươi tuổi, mặc dù biết tiếng Trung, nhưng nói không tốt lắm.

Sophie nghe thấy Francis nói điện thoại có liên quan đến Thẩm Thi Vi, trong lòng cô ta dần trở nên khẩn trương.

Knox quét mắt nhìn Sophie, rồi xoay người rời khỏi phòng của cô ta, Francis cung kính cúi đầu chào Sophie rồi mới đi ra ngoài.

Sau khi Sophie thấy ông ta rời khỏi đây, cô ta mới đưa tay ta vịn mép giường đứng lên, mặc dù cô ta là con gái của Knox, nhưng cô cũng hiểu tính cách của ông ta lắm.

Cũng không đoán được là cha cô ta có tin lời cô ta vừa nói hay không.

Nhưng mặc kệ cha cô ta có tin hay không, cô ta đều phải khẳng khẳng định tất cả mọi chuyện đều là do Lê Hiếu Mạn tạo thành.

...

Ngày hôm sau, Knox đi đến bệnh viện, bởi vì ông ta biết chuyện Thẩm Thi Vi bị đạn bắn trúng phải nằm viện.

Người gặp chuyện vui thì tinh thần sẽ thoải mái, hôm nay khí sắc của Thẩm Thi Vi đã tốt hơn rất nhiều so với hôm qua, bà nửa tựa vào đầu giường, mỉm cười nhìn Lê Hiếu Mạn đang gọt táo cho bà, trên mặt tràn đầy ý cười vui mừng.

Còn tiểu Long Dập cũng cầm một quả táo trong tay nhỏ, nhưng bé đang gọt táo cho tiểu Nghiên Nghiên.

Bởi vì hôm nay ở công ty có chuyện, nên Long Tư Hạo tạm thời đi đến công ty, và cho Lạc Thụy tự mình tới canh giữ ở nơi này.

Ngoài Lạc Thụy ra, còn có hơn mười vệ sỹ đứng ở ngoài phòng bệnh, bảo vệ an toàn cho Lê Hiếu Mạn tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập.

Sau khi Lê Hiếu Mạn gọt vỏ táo xong, cô cắt táo thành từng miếng nhỏ, rồi mới đút cho Thẩm Thi Vi.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy vậy, bé mở to miệng nhỏ, cười híp mắt nhìn tiểu Long Dập đang ngồi ở bên cạnh bé: “Anh, em cũng muốn anh

đút táo cho em giống như mommy đút bà ngoại vậy.”

Tiểu Long Dập nghe vậy, bé nhìn mẹ Lê Hiếu Mạn của mình, sau khi gọt táo xong bé cắt táo thành những miếng nhỏ rồi đút cho em gái tiểu Nghiên Nghiên.

Lạc Thụy nhìn một màn người một nhà hòa hài ở trong phòng bệnh, anh ta khoa trương xoa xoa mắt: “Ồ ô... Tổng tài phu nhân, quá cảm động, thật ấm áp, rất hài hòa nha!”

Anh ta vừa nói xong, bên ngoài đã truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Lúc này, anh ta đang dựa ở cửa phòng bệnh, nghe thấy tiếng động thì xoay người ra khỏi phòng bệnh theo bản năng.

Sau khi ra ngoài, anh ta liền kinh sợ, bởi vì anh ta nhìn thấy Knox đang đi đến phòng bệnh.

Đi theo Knox còn có Francis, cùng với hai mươi người ngoại quốc da đen cao to.

Những người ngoại quốc da đen này đều là người dưới tay Knox, người người đều đã được huấn luyện, thân thủ không kém với các vệ sỹ chuyên nghiệp.

Lạc Thụy chuyển tầm mắt từ những người đàn ông ngoại quốc da đen kia đến trên người Knox đang lạnh mặt, sau đó anh ta lịch sự đưa tay ra, cười hỏi: “Knox tiên sinh, sao ông lại tới đây?”

Knox không đáp lại Lạc Thụy, ông ta nhìn chăm chăm vào trên người hơn mười vệ sỹ đang cản trở ông ta đi vào phòng bệnh ở sau lưng Lạc Thụy kia.

Lạc Thụy thấy ông ta nhìn chăm chăm vào trên người vệ sỹ sau lưng mình, anh ta cũng không hỏi nhiều nữa, mà quay đầu lại bảo vệ sỹ đang cản trở Knox tránh ra.

Sau đó, anh ta trực tiếp đi vào phòng bệnh, đi thẳng tới bên cạnh Lê Hiếu Mạn, cúi đầu nhìn cô nói: “Tổng tài phu nhân, Knox tiên sinh tới, tôi cảm thấy cô nên tránh đi thì hơn.”

Nghe thấy Knox tới, Lê Hiếu Mạn hơi kinh ngạc, cô hơi cau mày lại, rồi nhìn Thẩm Thi Vi nói: “Mẹ, con cùng Nghiên Nghiên Allen đi ra ngoài trước.”

Dứt lời, cô liền đứng lên, nhìn về phía tiểu Long Dập và tiểu Nghiên Nghiên: “Nghiên Nghiên, Allen, chúng ta đi ra ngoài trước.”

Tiểu Nghiên Nghiên không hiểu: “Tại sao chúng ta phải đi ra ngoài?”

Lê Hiếu Mạn đang muốn đáp lại tiểu Nghiên Nghiên, hơn hai mươi người ngoại quốc da đen nhìn có vẻ rất hung hãn đi theo Knox tới kia đi vào giống như là đang dàn trận vậy.

Bọn họ vừa đi vào đã nhanh chóng chia làm hai hàng, chỉnh tề đứng ở hai bên.

Tác phong nghiêm túc giống như quân nhân chân chính vậy.

Sau khi bọn họ xếp hàng đứng hai bên xong Knox mới đi vào, đi theo phía sau ông ta là Francis.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy hơn hai mươi người ngoại quốc da đen kia, bé nhìn tiểu Long Dập, thấp giọng nói: “Anh, thật là nhiều quạ đen à nha! Tuy nhiên, nhìn bọn họ không giống như người tốt à!”

Tiểu Long Dập nhìn về phía mấy người da đen kia, sau khi nhìn bọn họ, bé lại quay đầu nhìn về phía Lê Hiếu Mạn.

Mà lúc này, Lê Hiếu Mạn đang nhìn về phía Knox đi vào, thấy vẻ mặt của ông ta uy nghiêm, nói năng thận trọng, cả người mang đến cho người ta một loại cảm giác u ám, cô không khỏi cau mày lại, nhìn Knox không giống như là loại người hiền lành, ông ta đối xử với mẹ của cô Thẩm Thi Vi ổn chứ?

Cô hơi lo âu về chuyện này, nhưng bây giờ lại không tiện hỏi nhiều.

Cô nhìn về phía Thẩm Thi Vi, thấy bà đang kinh ngạc nhìn Knox, cô nhỏ giọng nói: “Mẹ, chúng con đi ra ngoài trước.”

Dứt lời, cô nhìn về phía tiểu Long Dập và tiểu Nghiên Nghiên: “Các con đi ra ngoài với mẹ trước.”

Ngay khi cô nắm tay nhỏ của tiểu Long Dập tiểu Nghiên Nghiên xoay người đi ra ngoài, ánh mắt sắc bén của Knox đã rơi vào khuôn mặt nhỏ cực kỳ giống với Long Tư Hạo của tiểu Long Dập.

Ông ta hơi kinh ngạc, ánh mắt ưng càng trở nên sắc bén hơn, nhưng ông ta lại không gọi Lê Hiếu Mạn lại.

Sau khi Lê Hiếu Mạn ra khỏi phòng bệnh, Lạc Thụy cũng đi ra ngoài theo.

Knox đi tới trước giường bệnh của Thẩm Thi Vi, thấy bà đang bị thương, vẻ mặt lãnh nghiêm dần giãn ra, trong mắt lộ ra vẻ ân cần.

Thẩm Thi Vi che giấu kinh ngạc trên mặt xuống: “Knox, ông đến thành phố K từ lúc nào?”

Knox ngồi xuống: “Ngày hôm qua.”

...

Bên ngoài phòng bệnh, Lạc Thụy suy đoán Knox có thể sẽ không rời đi ngay, anh ta nhìn Lê Hiếu Mạn nói: “Tổng tài phu nhân, Knox có thể không rời đi nhanh như vậy đâu, cũng đã mấy ngày rồi cô không nghỉ ngơi, không bằng tôi đưa cô và tiểu bắt điểm, còn có tiểu tổng tài đi về trước, rồi ngày mai ba người lại tới.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn liếc nhìn phòng bệnh, rồi cô lại nhìn Lạc Thụy gật đầu: “Được.”

Lạc Thụy lái xe đưa Lê Hiếu Mạn, tiểu Long Dập, tiểu Nghiên Nghiên về biệt thự Thủy Lộ Hồ, rồi gọi điện thoại cho Long Tư Hạo, nói cho anh biết là Knox đến bệnh viện thăm Thẩm Thi Vi.

Sau khi Lê Hiếu Mạn Long Tư Hạo và tiểu Long Dập nhận nhau, bởi vì chuyện Thẩm Thi Vi bị trúng đạn, nên mấy người vẫn luôn túc trực ở bệnh viện, vì vậy hôm nay là lần đầu tiên tiểu Long Dập tới biệt thự.

Nhìn biệt thự sang trọng lớn đến kinh người, đôi mắt nhỏ của tiểu Long Dập tràn đầy kinh ngạc, tuy nhiên bé không kinh ngạc kêu lên thành tiếng giống lần đầu tiên lúc tiểu Nghiên Nghiên tới biệt thự vậy.

Bé thừa kế hoàn toàn tính cách dù trời có sập xuống cũng không thay đổi sắc mặt của Long Tư Hạo.

Từ lúc đi vào biệt thự, tiểu Nghiên Nghiên đã nhiệt tình kéo bé hết rẽ trái, rồi lại quẹo phải thăm thú mọi nơi.

Lúc đi dạo đến vườn hoa ở tầng chính, Lê Hiếu Mạn nhìn tiểu Nghiên Nghiên nói: “Nghiên Nghiên, con dẫn anh đi dạo xung quanh nhé, mẹ có chút việc phải làm.”

!!

Chương 860: Lớn hơn một tuổi, cũng vẫn là lớn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn mẹ của mình rồi gật đầu đáp ứng, kéo tiểu Long Dập đi về phía sân sau.

Nhìn bóng lưng của tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập, Lê Hiểu Mạn ngậm đầy ý cười vui mừng, từ sau khi nhận tiểu Long Dập trở về, hai ngày qua tiểu Nghiên Nghiên vẫn luôn dính lấy anh trai nhỏ.

Mặc dù tiểu Long Dập còn nhỏ, nhưng bé đã rất có phong phạm của người làm anh, tiểu Nghiên Nghiên muốn ăn trái cây, bé sẽ gọt trái cây cho em, muốn uống nước, bé sẽ lấy nước cho em, tóm lại bé là người anh trai cầu gì được đó của tiểu Nghiên Nghiên, còn nhỏ mà bé đã thừa kế tính cách ưu nhã dịu dàng của Long Tư Hạo rồi.

Buổi tối, Lê Hiểu Mạn tự mình xuống bếp, làm một bàn thức ăn.

Chờ sau khi Long Tư Hạo trở lại, một nhà bốn người ngồi ở trước bàn ăn, bầu không khí vô cùng hài hòa và ấm áp.

Ngoài ở bệnh viện thì không tính, đây được coi là lần đầu tiên bọn họ ngồi ăn cơm chung trong cùng một bàn.

Tiểu Long Dập nhìn cảnh tượng ấm áp này, cùng với một bàn thức ăn do mẹ ruột của bé tự mình làm, đôi mắt nhỏ của bé dần đỏ lên.

Bé đã ăn cơm cha làm rồi, hôm nay có thể ăn được cơm do mẹ làm,

bé cảm thấy rất hạnh phúc.

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu lên thấy tiểu Long Dập cứ nhìn chăm chăm vào thức ăn trên bàn mà không động đũa, hơn nữa vành mắt nhỏ của bé còn hồng hồng giống như là muốn khóc, bé đau lòng hỏi: “Anh, anh sao vậy?”

Lê Hiếu Mạn và Long Tư Hạo cũng nhìn về phía tiểu Long Dập, thấy vành mắt của bé đã đỏ hồng lên, hai người đều đồng thời đứng dậy ngồi xuống bên cạnh bé.

“Allen, con sao vậy?” Lê Hiếu Mạn ân cần nhìn tiểu Long Dập hỏi, cô đưa tay lau khóe mắt ướt át của bé.

Tiểu Nghiên Nghiên cũng đứng dậy đi qua ngồi, mắt nhỏ ân cần nhìn anh mình: “Anh, anh sao vậy?”

Long Tư Hạo biết nguyên nhân tại sao tiểu Long Dập đỏ vành mắt, anh dịu dàng nhìn bé: “Bởi vì có thể ăn cơm cùng với cha mẹ còn có em gái, vì vậy Allen rất cao hứng, đúng không?”

Tiểu Long Dập gật đầu với Long Tư Hạo: “Vâng.”

Sau đó, bé vừa cười vừa nhìn về phía Lê Hiếu Mạn: “Còn nữa, có thể ăn được cơm mommy làm, con cũng cảm thấy rất cao hứng.”

Lê Hiếu Mạn và Long Tư Hạo đều mỉm cười rồi cùng đưa tay xoa đầu nhỏ của bé.

Lê Hiếu Mạn mỉm cười nhìn bé, dịu dàng nói: “Allen, sau này con muốn ăn cái gì thì cứ nói với mommy, mommy sẽ làm cho con.”

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mommy và daddy của mình đều xoa đầu

nhỏ của tiểu Long Dập, bé cũng vươn tay nhỏ ra muốn xoa, lại bị Lê Hiếu Mạn khế đánh xuống tay nhỏ không an phận của bé.

Bé thu hồi tay nhỏ, dẩu cái miệng nhỏ lên: “Mommy, tại sao mẹ lại đánh con?”

Lê Hiếu Mạn trợn mắt nhìn bé: “Không được phép sờ đầu anh.”

“Vậy tại sao mommy và daddy sờ được?”

“Chúng ta có thể, con không thể, con nhỏ hơn anh.”

Lê Hiếu Mạn nói với tiểu Nghiên Nghiên xong, rồi ôm tiểu Long Dập vào trong ngực, cô dịu dàng nhìn bé: “Allen, để mommy đút cho con.”

Tiểu Long Dập không muốn gây phiền toái cho mẹ: “Mommy, con có thể tự ăn.”

“ Tối nay mommy muốn đút cho con ăn, con muốn ăn cái gì thì hãy nói cho mommy.”

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mommy của mình ôm anh mình, bé cau mày nhỏ lại, ăn được hai miếng, bé lại đặt đũa xuống, nhìn về phía daddy của mình Long Tư Hạo: “Daddy, anh có mẹ thương, vậy ai thương con?”

Long Tư Hạo thấy Tiểu công chúa của anh nhíu mày nhỏ lại, anh cảm thấy rất đau lòng, anh đứng dậy đi tới bên cạnh tiểu Nghiên Nghiên rồi ngồi xuống, ôm bé vào trong ngực, anh dịu dàng cười nói với bé: “Daddy thương Nghiên Nghiên.”

Tiểu Nghiên Nghiên mỉm cười nhướn mày nhỏ lên: “Vậy con cũng muốn daddy đút cho con ăn.”

Long Tư Hạo cười nói: “Được, tối nay cha sẽ phục vụ Tiểu công chúa của cha ăn cơm.”

Bữa cơm tối, bầu không khí của một nhà bốn người cực kỳ ấm áp và hạnh phúc.

Bởi vì không muốn cách tiểu Long Dập quá xa, vì vậy Long Tư Hạo dời thư phòng lên tầng bốn, còn thư phòng sang trọng kia thì biến thành phòng ngủ sang trọng của tiểu Long Dập.

Phòng ngủ được bố trí rất đẹp, phía nam của phòng là thư phòng nhỏ được cố ý chuẩn bị cho tiểu Long Dập.

Có bàn sách nhỏ máy vi tính thích hợp với bé.

Hai bên trái phải của bàn sách đều là kệ sách, phía trên đặt rất nhiều loại sách thích hợp với độ tuổi của bé, còn có rất nhiều đồ chơi nữa.

Sau bữa tối, Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo dắt tiểu Long Dập đi vào phòng được chuẩn bị riêng cho bé.

Tự nhiên là tiểu Nghiên Nghiên cũng đi vào theo.

Vừa đi vào, bé đã lên tiếng khen ngợi: “Oa oa! Anh, phòng ngủ của anh thật là đẹp à nha!”

Thấy trong phòng ngủ có máy vi tính, tiểu Nghiên Nghiên nhìn về phía Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn: “Daddy, mommy, tại sao trong phòng ngủ của con không có máy vi tính?”

Lê Hiểu Mạn mỉm cười nhìn bé: “Bởi vì con còn nhỏ, vẫn chưa thích hợp dùng đồ điện tử.”

Tiểu Nghiên Nghiên dẩu miệng nói: “Nhưng anh cũng chỉ lớn hơn so với con một tuổi mà thôi!”

“Lớn hơn một tuổi cũng là lớn.”

Lê Hiểu Mạn nói với tiểu Nghiên Nghiên xong, cô lại nhìn về phía tiểu Long Dập, dịu dàng nói: “Allen, con có thích căn phòng ngủ này không? Đây là phòng ngủ mà cha con đặc biệt chuẩn bị cho con đấy.”

Lúc vẫn còn ở bệnh viện, Long Tư Hạo đã gọi điện thoại cho Thành Thúc, dặn ông ấy là dời thư phòng của anh lên tầng bốn, cải tạo thư phòng lúc trước thành phòng ngủ cho tiểu Long Dập. Hơn nữa, anh còn cố ý dặn Thành Thúc thiết kế tích hợp thư phòng và máy vi tính ở trong phòng ngủ cho tiểu Long Dập.

Những quyển sách trên kệ sách kia đều là anh dặn Thành Thúc đem về.

Tiểu Long Dập đánh giá xung quanh phòng ngủ của mình, vành mắt nhỏ lại đỏ lên, bé rất thích căn phòng này.

Phòng ngủ trước kia của bé chẳng có món đồ chơi nào cả, sách cũng không có mấy quyển, chứ đừng nói đến chuyện nhìn thấy máy vi tính.

Bé nâng đầu nhỏ lên, khoe mắt nhỏ lấp lánh lệ quang: “Cám ơn daddy mommy, thật là nhiều đồ chơi, thật là nhiều sách, con vô cùng thích.”

Thấy tiểu Long Dập lại đỏ vành mắt, Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo đều cực kỳ đau lòng, năm năm qua bọn họ chưa từng thực hiện

trách nhiệm làm cha mẹ với bé, vì vậy bây giờ bọn họ muốn bù đắp cho bé, chỉ hận không thể đem những thứ tốt nhất trên toàn thế giới cho bé.

Lê Hiểu Mạn ngồi xổm xuống, cô ôm bé vào trong ngực, hôn lên trán nhỏ của bé, hốc mắt cũng dần ươn ướt theo, cô mỉm cười nhìn bé: “Allen, đều do mommy không tốt, mommy không bảo vệ tốt cho con, làm hại con phải chịu nhiều ủy khuất như vậy, Allen yên tâm, mommy sẽ không để cho ai mang con đi nữa đâu, mommy sẽ yêu thương con thật nhiều.”

Long Tư Hạo cũng ngồi xổm xuống, ôm lấy hai mẹ con bọn họ, anh ngậm ý cười dịu dàng nhìn tiểu Long Dập: “Allen, daddy và mommy còn có món quà nhỏ cho con.”

Sau đó, Long Tư Hạo đưa cho tiểu Long Dập điện thoại di động và ipad mà anh đã mua cho tiểu Long Dập.

Cầm điện thoại di động và ipad, nước mắt của tiểu Long Dập lại đang ngập tràn khóe mắt: “Cám ơn daddy mommy.”

Long Tư Hạo hôn lên trán nhỏ của tiểu Long Dập, dịu dàng nói: “Allen, con là tiểu nam tử hán, cha cho phép con khóc tối nay, nhưng bắt đầu từ ngày mai cha không cho phép con tùy tiện khóc nữa, biết chưa?”

Tiểu Long Dập nhìn Long Tư Hạo rồi nghiêm túc gật đầu với anh.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy daddy và mommy của bé đều cùng ôm tiểu Long Dập, hoàn toàn quên mất bé, bé đột nhiên có loại cảm giác sắp bị bỏ quên: “Daddy, mommy, cha mẹ có anh không muốn Nghiên Nghiên nữa sao?”

“Sao lại có thể như vậy chứ?” Long Tư Hạo đứng dậy đi tới trước mặt tiểu Nghiên Nghiên, bế bé lên: “Nghiên Nghiên là tiểu công chúa của daddy, sao daddy có thể không muốn Nghiên Nghiên được?”

!!

Chương 861: Bà xã ngủ một mình có

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn thấy tiểu Nghiên Nghiên có Long Tư Hạo ôm, cô cúi đầu nhìn Long Dập: “Allen, mẹ mang con đi tắm trước.”

Dứt lời cô ôm Long Dập đi vào phòng ngủ của bé.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn bóng lưng mẹ rời đi lập tức quay đầu nhìn ba Long Tư Hạo, chớp chớp mắt: “Ba, con cảm thấy địa vị của ba tràn đầy nguy cơ... anh muốn cướp mẹ đi rồi.”

Long Tư Hạo cười nhìn tiểu Nghiên Nghiên, đưa tay gõ đầu bé: “Tiểu quý, mẹ con ai cũng không cướp đi được.”

Miệng anh nói như vậy thôi nhưng anh nhìn cửa phòng ngủ cảm thấy con trai bảo bối rất có khả năng cướp bà xã của anh.

Lê Hiểu Mạn tắm rửa cho Long Dập xong mới ôm bé về phòng ngủ, nhưng không định về phòng: “Allen, đêm nay mẹ ngủ ở đây cùng con.”

Long Dập vẫn luôn ngủ một mình đương nhiên hy vọng có mẹ ngủ cùng, nghe Lê Hiểu Mạn nói như vậy trong lòng cao hứng gât đầu: “Vâng ạ.”

Lê Hiểu Mạn hôn lên trán bé, lại tắt đèn ngủ trong phòng.

Tắm rửa xong, Long Tư Hạo ở phòng ngủ chờ cô, anh cho rằng Lê Hiếu Mạn đưa Long Dập về phòng tắm rửa cho bé rồi sẽ quay lại nhưng anh chờ mòn mỏi vẫn không thấy bà xã thân yêu trở lại.

Mà ở trong phòng ngủ Long Dập, Lê Hiếu Mạn ôm Long Dập ngủ thiếp đi.

Thân hình nhỏ bé của Long Dập núp trong lòng cô ngủ say sưa, khoe môi hồng hồng nhếch lên.

Trong phòng ngủ, Long Tư Hạo không chờ được Lê Hiếu Mạn trở về, Long Tư Hạo đen mặt, anh xuống giường đi tới phòng ngủ bên cạnh nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Vì tắt đèn và kéo rèm che nên phòng ngủ tối đen, Lê Hiếu Mạn và Long Dập ngủ say sưa, Long Tư Hạo thính giác thính nghe được tiếng hít thở của hai mẹ con, mặt anh càng đen hơn.

Thật sự bị con gái báo bố nói đúng rồi, địa vị của anh tràn đầy nguy cơ, con trai báo bố của anh đoạt Hiếu Hiếu nhà anh mất rồi.

Anh nhẹ bước đi tới giường sau đó vén chăn lên, lén bò lên giường, ngủ bên cạnh Lê Hiếu Mạn, nghiêng người ôm eo cô, đôi môi nóng bỏng dán sau gáy cô, bàn tay kia con du ngoạn khắp người cô.

Cảm thấy trên người ngứa ngáy, Lê Hiếu Mạn mơ màng nói: "Allen, đừng làm loạn nữa."

Long Tư Hạo xấu xa ngậm lấy vành tai cô, trêu chọc cô.

Lê Hiếu Mạn rụt rụt cổ buông Long Dập ra sau đó hướng bên người anh mơ màng nói: "Allen, đừng làm loạn nữa, mẹ muốn qua bên ba rồi đấy."

Long Tư Hạo thấy cô nghiêng người qua liền cúi đầu hôn cô, cắn cắn môi cô.

Đột nhiên hít thở không thông, Lê Hiểu Mạn tỉnh lại, vừa mở mắt ra, giữa khoang mũi đều là hơi thở của anh.

Âm thanh của anh vang lên: “Tỉnh rồi sao?”

Lê Hiểu Mạn còn tưởng là Long Dập gây rối tỉnh lại thấy là Long Tư Hạo, cô đẩy đẩy anh: “Tư Hạo, sao anh còn chưa ngủ?”

Long Tư Hạo cúi đầu, trong bóng tối không thể nhìn rõ mặt cô, sắc mặt anh trầm xuống, giống như đứa bé tức giận nói: “Một mình không ngủ được.”

Bởi vì không bật đèn nên cô không nhìn thấy biểu tình trên mặt anh, cũng không phát hiện ông xã nhà mình đang ăn giấm của con trai.

Cô không nhìn thấy anh, nhỏ giọng: “Vậy anh qua ngủ cùng Nghiên Nghiên đi, nhớ đắp chăn cho con bé, Nghiên Nghiên hay đá chăn.”

Khuôn mặt Long Tư Hạo đen như than củi: “Bà xã đang muốn chia phòng ngủ với ông xã sao?”

Cuối cùng Lê Hiểu Mạn cũng nghe ra sự bất mãn của anh, cô vươn tay ôm má anh, hôn anh một cái: “Ông xã ủy khuất một chút đi, em chỉ muốn ở cùng con trai chúng ta một chút.”

“Vậy phải ủy khuất bao lâu chứ??”

“Bây giờ còn chưa biết được, tóm lại mỗi đêm em đều ngủ cùng Allen, ông xã ngoan, nhanh về phòng ngủ đi.”

Dứt lời cô đưa tay đẩy anh ra, thấy anh vẫn không hề nhúc nhích đè lên người cô, cô muốn lên tiếng thì ngoài cửa nghe tiếng động.

Hơn nữa đi đường còn phát ra âm thanh giống như trẻ con, Lê Hiếu Mạn và Long Tur Hạo không cần đoán cũng biết là tiểu Nghiên Nghiên.

Cô nhóc kia không biết là vô tình hay cố ý mà đi đường không biết nhẹ nhàng.

Bé đi dẹp lạch bạch giống như muốn nói Long An Nghiên bé đi vào phòng ngủ đây.

Người vào đúng là tiểu Nghiên Nghiên, bé sờ cạnh giường sau đó cởi giày bò lên giường sau đó bật đèn giường lên.

Căn phòng sáng lên, tiểu Nghiên Nghiên nhìn thấy ba đang nằm bên cạnh mẹ mà hai người đang giật giật khóe môi nhìn bé.

“Nghiên Nghiên, không ở trong phòng ngủ còn chạy tới phòng anh trai làm gì?” Long Tur Hạo tái mặt nhìn tiểu Nghiên Nghiên nói xong lật người xuống khỏi người Lê Hiếu Mạn.

Tiểu Nghiên Nghiên nháy mắt nhìn Long Tur Hạo: “Vậy ba vì sao không ngủ còn chạy tới phòng anh?”

Lúc này Long Dập cũng tỉnh lại, bé mở mắt thấy ba và em gái đều ở trong phòng ngủ mình, bé kinh ngạc, đưa tay xoa xoa mắt: “Ba, em gái, sao hai người còn chưa ngủ?”

Long Tur Hạo leo lên giường ngủ bên cạnh Long Dập: “Đêm nay ba ở đây ngủ cùng con.”

Tiểu Nghiên Nghiên leo lên bên cạnh Lê Hiếu Mạn nằm xuống, nhìn Long Dập, hé mắt cười: “Anh, đêm nay em cũng ngủ ở chỗ anh, anh không ngại chứ?”

Long Dập nhìn tiểu Nghiên Nghiên lắc đầu cười: “Không ngại.”

Một nhà bốn người nằm cùng một chỗ thật ấp áp và hạnh phúc, Lê Hiếu Mạn cũng nằm xuống.

Hiện tại Long Dập và tiểu Nghiên Nghiên nằm giường, Lê Hiếu Mạn và Long Tư Hạo nằm hai bên hai tiểu gia hỏa.

Long Tư Hạo nằm cạnh Long Dập mà Lê Hiếu Mạn nằm cạnh tiểu Nghiên Nghiên.

May mà giường đủ lớn, một nhà bốn người nằm lên không hề chật chội, dù có nằm thêm hai đứa nhóc nữa thì vẫn không thành vấn đề.

Hiếm khi một nhà bốn người ngủ chung một chỗ, Long Tư Hạo cúi đầu nhìn ba người so với tính mạng anh còn quan trọng hơn, trong mắt anh đầy ý cười.

Anh dịu dàng hỏi: “Bà xã, Nghiên Nghiên, Allen, ngủ chưa, anh muốn tắt đèn.”

“Ngủ ngon.” Một lớn hai nhỏ đồng thanh.

Long Tư Hạo cong môi đưa tay tắt đèn.

Một đêm yên giấc.

Sáng sớm Lê Hiếu Mạn và Long Tư Hạo tỉnh dậy thì tiểu Nghiên

Nghiên và Long Dập còn chưa tỉnh.

Vốn định xuống lầu làm bữa sáng nhưng Lê Hiếu Mạn lại bị Long Tur Hạo ôm về phòng ngủ của bọn họ bổ túc bữa ăn khuya hôm qua.

Sau khi kết thúc, Long Tur Hạo như trước kia săn sóc bưng nước thanh lý chiến trường cho Lê Hiếu Mạn.

Lê Hiếu Mạn còn nằm trên giường hưởng thụ anh săn sóc.

“Tur Hạo, hôn lễ tên thần bí chạy thoát, Sophie bị Nox mang đi, hình như chúng ta lộ rồi.”

Cúi đầu, đột nhiên cô ngồi dậy, đôi mắt gắt gao nhìn Long Tur Hạo: “Tur Hạo, anh tin tưởng Tô Dịch sao? ngày đó rốt cuộc anh ta có tới tham gia hôn lễ hay không?”

Cô càng ngày càng cảm thấy Tô Dịch giống như người thần bí.

Cô nhớ tới sau tai người thần bí có chữ ‘Tur’, nếu Tô Dịch có chữ đó sau tai thì chứng minh anh ta là người thần bí.

Cô vẫn chưa nói chuyện này cho Tur Hạo, ngay từ đâu là vì cô và Tur Hạo còn chưa quay lại, cô không thể nào nói chuyện đó cho anh.

Sau này bọn họ tốt đẹp lại rồi, lại liên tiếp xảy ra bao nhiêu chuyện cô cũng quên chi tiết này.

Sau đó cô nhìn Long Tur Hạo hỏi: “Tur Hạo, trên người Tô Dịch có hình xăm không? Nhất là sau tai ấy.”

Chương 862: Ba, ba thật giỏi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thấy cô đột nhiên hỏi như vậy liền ngồi xuống, đôi mắt đen thâm sâu nhìn cô: “Hiểu Hiểu, hai ngày này em rất miễn cảm đối với Tô Dịch.”

Lê Hiểu Mạn ôm cổ anh, đặt cằm lên vai anh: “Em thấy anh ta có chút thần bí, lại không thích nói chuyện, không có tiếng tăm gì, người khác thật sự không biết trong lòng anh ta đang nghĩ gì...”

Nói đến đây cô ngược mắt nhìn anh: “Rốt cuộc trên người anh ta có hình xăm hay không?”

Long Tư Hạo dịu dàng nhìn cô hỏi lại: “Vì sao cứ mãi hỏi chuyện này?”

Lê Hiểu Mạn hay hỏi vì sau vành tai người thần bí có một hình xăm chữ ‘Tur’, cô nghi ngờ Tô Dịch là người thần bí.

Nhưng cô lại không có chứng cứ.

Long Tư Hạo thấy cô không đáp thì ôm chặt cô vào ngực, cằm cạ cạ lên trán cô: “Hiểu Hiểu, chuyện người thần bí giao cho anh, tin tưởng ông xã em đi, chỉ cần xác định được thân phận của người thần bí, mặc kệ hắn là ai, anh tuyệt đối không bỏ qua cho hắn.”

Anh nói vậy như ám chỉ điều gì, Lê Hiểu Mạn cũng nghe ra được một ít manh mối, ht nhà cô cũng đang hoài nghi nhưng hình như anh

không muốn cô nói quá nhiều về Tô Dịch.

Chuyện này đối với anh mà nói là một loại tổn thương.

Thật ra cô cũng không muốn ở trước mặt chồng mình nói bậy về anh em tốt của anh.

Cô biết chồng cô là người trọng tình trọng nghĩa, cô không có chứng cứ lại nói như vậy về anh em sống chết bên nhau của anh lại giống như tát vào mặt anh, thật không cho anh mặt mũi.

Loại cảm giác cô có thể hiểu, nếu có người ở trước mặt cô nói xấu Lâm Mạch Mạch, cô nhất định sẽ trở mặt với người đó.

Cho nên thân là vợ anh cô có thể thông cảm, hiểu cho anh và tin anh có thể xử lý tốt chuyện này.

Cô nhìn anh không nói gì nữa chuyện này nữa mà nói: “Lát nữa em muốn đến bệnh viện thăm mẹ em, tối này anh mang Lăng Hàn Dạ, trợ lý Lạc, Lăng Dinal và Tô Dịch tới biệt thự tụ họp, em sẽ gọi Mạch Mạch tới.”

Không đợi anh có đồng ý hay không cô lại tiếp tục nói: “Cứ thế đi, em đi xem kia hai tiểu gia hỏa đã tỉnh chưa, ông xã nhớ nhất định phải gọi bọn họ tới.”

Dứt lời cô liền đứng dậy mặc quần áo sau đó sang phòng ngủ bên cạnh.

Hai tiểu gia hỏa đã tỉnh, tiểu Nghiên Nghiên đi chân trần giẫm lên sàn nhà, bàn tay nhỏ bé xoa xoa mắt, nhìn thấy Lê Hiểu Mạn đi vào thì buồn ngủ gọi một tiếng: “Mẹ, chào buổi sáng.”

“Nghiên Nghiên, chào buổi sáng, mau đi rửa mặt súc miệng đi.”

Lê Hiếu Mạn nhìn tiểu Nghiên Nghiên nói xong liền đi về phía Long Dập mà lúc này Long Dập đang gấp chăn.

Thật đúng là đứa bé gọn gang chu đáo.

Sau đó cô nhướn mày nhìn tiểu Nghiên Nghiên đang xoa mắt, giọng nói dịu dàng: “Nghiên Nghiên, sau này tỉnh dậy phải gấp chăn, nhìn anh làm thật là gọn.”

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu nhìn Long Dập đã gấp chăn xong sau đó nhíu mày: “Người ta không biết gấp mà.”

Lê Hiếu Mạn nhìn bé: “Có anh trai dạy con.”

“Vâng.” Tiểu Nghiên Nghiên đáp nhưng mày nhăn càng sâu hơn.

Lê Hiếu Mạn nhìn ftieuer Nghiên Nghiên sau đó quay đầu nhìn Long Dập, nắm lấy tay bé: “Allen, mẹ mang con đi rửa mặt.”

Tiểu Nghiên Nghiên thấy mẹ dắt anh trai đi rửa mặt mới cúi đầu từ trong phòng ngủ đi ra, trực tiếp qua phòng ngủ bên cạnh.

Long Tư Hạo đang cài khuy áo, sau đó nghe thấy âm thanh của tiểu Nghiên Nghiên vang lên: “Ba...”

Nghe tiếng, Long Tư Hạo xoay người nhìn bé, thấy bé vẫn đang nhíu mày, mặt còn chưa rửa, tóc chưa chải, thoạt nhìn có chút nhếch nhác, anh đau long tiến lên ngồi xổm trước người bé.

“Bảo bối, làm sao vậy?”

Tiểu Nghiên Nghiên cúi đầu: “Hình như mẹ không còn yêu con nữa.”

Long Tư Hạo nhìn cô nhóc đang bẹp miệng, nước mắt lấp lánh, đau long bé con gái lên, sau đó ngồi xuống giường.

“Nghiên Nghiên, sao mẹ lại không yêu con nữa hả? Mẹ rất yêu con.”

Tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu nhìn anh, bẹp miệng: “Chính là hiện tại mẹ sắp không thèm để ý đến con nữa.”

Long Tư Hạo cười nhìn con gái: “Bảo bối, con cảm thấy hiện tại trong mắt mẹ chỉ có anh trai đúng không?”

Tiểu Nghiên Nghiên gật đầu: “Vâng.”

“Nghiên Nghiên, mẹ tốt với anh là vì mẹ muốn bồi thường cho anh, năm năm trước mẹ cho rằng anh đã chết, trong lòng vẫn luôn áy náy, tự trách, cảm thấy không tốt với anh, năm năm này ba và mẹ chưa từng chăm sóc cho anh, không để anh được cảm nhận tình thương của ba mẹ, anh chịu nhiều khổ sở, cho nên hiện tại đã đón anh về, mẹ muốn thương yêu anh, mẹ muốn dùng tình thương thiếu sót năm năm qua bồi đắp cho anh, yêu anh, thương anh, nhưng mà Nghiên Nghiên, con phải nhớ mẹ vẫn luôn yêu con.”

Tiểu Nghiên Nghiên xong lời ba nói hoàn toàn hiểu ra.

Hai mắt ngấn nước, bé thật đau long anh trai.

Năm năm này bé có mẹ thương, mà anh trai thì không có, người đàn bà xấu xa kia nhất định là bắt nạt anh, cho nên hiện tại mẹ thương anh nhiều hơn một chút là đúng.

Sau này bé sẽ thương anh trai, để anh trai cảm thấy hạnh phúc.

“Ba...”

Bé vừa khóc vừa gọi, hai tay ôm cổ Long Tư Hạo: “Ba, anh thật là đáng thương, con thật đau long cho anh, sau này cũng sẽ thương anh.”

Long Tư Hạo duỗi tay lau nước mắt cho bé, khóe môi nở nụ cười: “Nghiên Nghiên ngoan, ba biết con hiểu chuyện nhất mà, mẹ thương anh ba sẽ thương con, sau này có đồ ăn ngon đều cho anh nữa, phải thương yêu anh, con tuy còn nhỏ nhưng không thể tùy hứng trước mặt anh cũng không thể phát tính tình trước mặt anh.”

Tiểu Nghiên Nghiên gật đầu: “Ba yên tâm đi, con sẽ thương anh như mẹ vậy.”

Long Tư Hạo hôn đầu bé một cái: “Nghiên Nghiên đúng là con gái ngoan của ba, ba mang Nghiên Nghiên đi rửa mặt, hiện tại con như con mèo vậy.”

Long Tư Hạo nhìn tiểu Nghiên Nghiên mỉm cười, bế con gái lên đưa bé vào phòng tắm, giúp bé rửa mặt xong lại chải đầu cho bé.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy ba còn biết chải đầu, còn biết tết tóc mà còn đẹp như vậy, bé kinh ngạc mở to mắt.

“Ba, ba thật giỏi.”

Long Tư Hạo tết tóc cho bé cười nói: “Ba không giỏi sao có thể sinh ra con và anh trai giỏi như thế.”

Tiểu Nghiên Nghiên quay đầu nhìn anh: “Ba, con có một bí mật muốn nói cho ba.”

“Bí mật gì?”

“BA tết tóc còn đẹp hơn mẹ.”

“Haha...” Long Tư Hạo nhếch môi cười lớn: “Bảo bối, lời này không thể mẹ nghe thấy, mẹ sẽ bị đả kích.”

Chải tóc xong, lại đứng trước gương nhìn trái nhìn phải: “Ba, sau này mỗi ngày ba đều chải đầu giúp con được không?”

— — Huyền Huyền có chuyện nói — —

Các bảo bối: mấy chương này thật là ấm áp mà, các bảo bối cứ cảm nhận trước đi, mấy chương nữa sẽ tiến vào giai đoạn nguy hiểm và khẩn trương, vô cùng kịch tính, haha.

Chương 863: Chải đầu đến khi bảo bối lấy chồng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo ôm tiểu Nghiên Nghiên lên, vinh dự nhìn bé: “Được rồi, sau này ba chải đầu giúp con, chải đến khi bảo bối lấy chồng.”

Long tư hạo đem tiểu nghiên nghiên ôm lên, vinh dự chìm liếc nàng: “Hào, về sau ba so giúp người chải đầu, sơ đến bảo bối xuất giá.”

Đôi mắt tiểu Nghiên Nghiên sang ngời: “Ba, được ạ.”

Long Tư Hạo ôm tiểu Nghiên Nghiên xuống lầu ăn sang, Lê Hiểu Mạn đã mang Long Dập ngồi ở phòng ăn, lúc này cô đang đút thức ăn cho Long Dập, một tay bưng một ly sữa bò nóng, Long Dập muốn uống cô sẽ đưa đến miệng bé.

Hôm nay bữa sang vô cùng phong phú, kiểu Trung kiểu Tây đều có, bánh ngọt cũng có.

Tiểu Long Dập muốn ăn bánh cô sẽ đút cho bé, muốn bánh rán thì đút cho bé.

Quá trình này tiểu Long Dập không cần động tay, nói là có.

Long Tư Hạo kéo tiểu Nghiên Nghiên ngồi xuống cùng hai người, thấy Lê Hiểu Mạn không ăn mà hầu hạ Long Dập, anh nhíu mày, vừa nãy còn an ủi tiểu Nghiên Nghiên nhưng lúc này anh cần có người tới an ủi anh rồi đấy.

Anh hiểu vì sao Hiểu Hiểu lại tốt với con trai bảo bối của bọn họ như vậy nhưng mà anh thấy cô còn chưa ăn sang thì thật đau long mà.

Tiểu Nghiên Nghiên không hề cảm thấy mất mặt, tự mình ăn phần của mình không hề có gì ảnh hưởng.

Ăn một hồi bé mới ngẩng đầu nhìn ba còn chưa động đũa, từ đầu đến cuối vẫn nhìn mẹ và anh, bé hiểu ra sau đó che miệng cười cười tiếp tục ăn sang.

Ba lại ghen rồi.

Ăn xong bữa sang, tiểu Nghiên Nghiên kéo Long Dập đến vườn hoa chơi, Long Tư Hạo lại ngồi xuống cạnh cô.

“Em muốn tới bệnh viện.” Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo nói xong liền chuẩn bị đứng lên.

Long Tư Hạo thấy thế ôm cô, trong mắt đều là sự đau long: “Em còn chưa ăn sáng.”

Sau đó anh tự mình đút cho cô.

Anh vừa đút vừa trầm mặt: “Sau này không cho phép chỉ mãi lo đút cho Allen mà mình thì không ăn.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo không vui ngược ngừng cười: “Em chỉ quên thôi mà.”

Long Tư Hạo đen mặt: “Lần sau còn dám quên thì không được đút cho Allen nữa, bữa sang cần phải ăn, như vậy mới tốt cho cơ thể.”

Nhìn cô một cái, anh lại mềm giọng xuống: “Hiểu Hiểu, anh biết lúc này em rất muốn thương yêu vào bồi đắp cho Allen nhưng đó là điều không thể, chúng ta có thể từ từ thương yêu và bồi thường cho con, em không thể vì chiếu cố cho con mà quên ăn, tuy Allen hơn năm tuổi nhưng con rất hiểu chuyện, em không cần tự mình xúc cho con.”

Lê Hiểu Mạn ngoan ngoãn gật đầu: “Em biết, có phải anh cũng chưa ăn hay không? Em đút cho anh.”

Xong bữa sáng Lạc Thụy tới biệt thự, phụ trách đưa Lê Hiểu Mạn đi, tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập cũng đi theo để thăm Thẩm Thi Vi.

Bệnh viện.

Thẩm Thi Vi ở phòng bệnh vip, sau khi John Knox về đêm khuya thì sáng nay lại tới.

Lúc này ông ta đang ngồi bên cạnh Thẩm Thi Vi, đôi mắt sắc bén như chim ưng, đôi mắt màu nâu đồng chỉ khi nhìn Thẩm Thi Vi mới nhu hòa.

Hôm nay ông ta tới đón Thẩm Thi Vi xuất viện, ông ta mồn Thẩm Thi Vi về biệt thự ở Nguyệt hồ để đoàn bác sĩ tư nhân chữa bệnh.

Thẩm Thi Vi vì muốn ở lại bệnh viện để ở chung nhiều hơn với Lê Hiểu Mạn nên không muốn xuất viện, đang thương lượng với ông ta nhưng không được đồng ý, khăng khăng bắt bà xuất viện về biệt thự Nguyệt hồ trị liệu.

Lê Hiểu Mạn và Lạc Thụy mang theo tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập tới phòng bệnh của Thẩm Thi Vi thì thấy người đàn ông nước ngoài cao lớn, mỗi người đeo một chiếc kính râm, nhìn qua như hung

thần ác sát vậy.

Ngoại trừ đám người nước ngoài đó đương nhiên còn có cả France nữa.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn thấy mấy người da đen đó liền nhíu mày nhìn Lạc Thụy: “Chú Lạc, những con quạ đen đó sao lại ở bên ngoài phòng của bà ngoại? Chú Lạc có thể mời bọn họ tránh đường được không?”

Lạc Thụy từng ở lại gia tộc Knox cho nên biết quản gia France.

“Cô nhóc, để chú đi thương lượng với bọn họ.”

Lạc Thụy nhìn tiểu Nghiên Nghiên nói xong thì đến chỗ France, vẫy tay chào đón: “Hi, quản gia France, đã lâu không gặp.”

Đám người áo đen thấy Lạc Thụy quen biết France nên không ngăn cản anh ta.

Lạc Thụy đi tới trước mặt France nhìn ông ta lễ phép gật đầu: “Đại quản gia, tiếng Trung của ông ngày càng tốt, tổng tài ph nhân và tiểu thiếu gia, tiểu thư nhỏ muốn vào thăm phu nhân, đại quản gia có thể giúp tôi đi vào hỏi chủ nhân nhà ông được không?”

Đôi mắt nhỏ màu lam của France nhìn Lê Hiểu Mạn đứng cách đó không xa sau đó nhìn Lạc Thụy gật đầu liền đi vào phòng bệnh.

John Knox đang tranh cãi với Thẩm Thi Vi, hai người dùng tiếng Pháp cãi nhau gì đó.

France thấy chủ nhân vẫn đang tức giận, biểu tình âm lệ làm cho người ta sợ hãi, ông ta cúi đầu cực kì cung kính: “Chủ nhân, bên

ngoài có người muốn gặp phu nhân.”

Thẩm Thi Vi nhìn France: “Là ai muốn gặp tôi?”

France nhìn bà ấ gật đầu: “Phu nhân, là trợ lý của thiếu gia Gllen mang người tới.”

Thẩm Thi Vi nghe ông ta nói vậy liền biết ông ta đang nói tới ai.

Bà ta nhìn France, trong mắt đầy ý cười: “Để bọn họ tiến vào đi.”

Dứt lời bà nhìn John Knox, sắc mặt kiên định: “Tạm thời tôi không muốn xuất viện.”

John Knox thấy bà vừa nãy còn tức giận, vừa nghe France nó có người muốn gặp thì vui vẻ, trong lòng ông ta nghi hoặc, không đáp Thẩm Thi Vi mà nhìn ra cửa phòng bệnh.

Tiến vào đầu tiên là Lạc Thụy, Lê Hiểu Mạn đi theo sau nắm tay tiểu Long Dập và tiểu Nghiên Nghiên tiến vào.

Ánh mắt sắc bén của ông ta nhìn tiểu Long Dập giống Long Tư Hạo như đúc, đôi mắt ông ta trở nên sắc bén như lưỡi dao.

Tiểu Long Dập nhận ra có ánh mắt sắc bén nhìn mình, theo bản năng ngẩng đầu nhìn ông ta, thấy quả nhiên có người đang nhìn mình.

Tiểu Nghiên Nghiên cũng nhìn John Knox, thấy ông ta có một chiếc râu cá trê, nhìn thì hung dữ, bé nhíu mày chạy về phía Thẩm Thi Vi.

“Bà ngoại.”

Một tiếng bà ngoại của cô bé làm cho ánh mắt John Knox run lên,

ánh mắt bén nhọn nhìn Lê Hiếu Mạn.

Thấy vậy Lê Hiếu Mạn nhìn ông ta, dưới ánh mắt đáng sợ của ông ta trong lòng cô run lên không nhin được nhíu mày.

John Knox nhìn thoáng qua Lê Hiếu Mạn sau đó lại nhìn Thẩm Thi Vi trên giường bệnh, dùng tiếng Pháp hỏi Lê Hiếu Mạn là ai.

Ngày hôm qua tuy ông ta đã gặp cô nhưng không hỏi cô là ai, hôm qua ông ta ngồi bên cạnh Thẩm Thi Vi nhưng không hề nói chuyện.

Hôm nay nhìn thấy Lê Hiếu Mạn lại tới bệnh viện, trong lòng đã đoán được cô là ai.

Ánh mắt Thẩm Thi Vi dịu dàng nhìn Lê Hiếu Mạn, dùng tiếng Pháp trả lời ông ta sau đó lại dùng tiếng Trung đáp: “Con bé là con gái ruột của tôi.”

Nghe thế, Lê Hiếu Mạn vui vẻ, trong lòng vô cùng rung động, cô cảm nhận được tình yêu của mẹ.

Bà ấy có thể ở trước mặt chồng mình nhận cô là con gái, điều này làm cho cô chấn kinh.

Chương 864:

“Cô là Lê Hiểu Mạn?” Knox hỏi, thanh âm của ông cho người khác cảm giác âm trầm.

Lê Hiểu Mạn bất ngờ Knox lại nói ra tên cô, cô nhìn ông, trong mắt thoáng qua chút nghi ngờ, trả lời rất dứt khoát: “Phải!”

Knox thấy cô rất giống Thẩm Thi Vi, đáy mắt lướt qua kính dị, khuôn mặt uy nghiêm căng thẳng mấy phần.

Nhưng ông cũng không nói gì, nhìn Thẩm Thi Vi nói vài câu liền đi ra ngoài.

Thẩm Thi Vi vì câu nói kia của Knox mà cau mày.

Sau khi Knox rời đi, France cung kính cúi đầu với Thẩm Thi Vi mới đi ra theo.

“Bà ngoại, người vừa rời là ai thế ạ? Ông ấy trông rất dữ nha!” Tiểu Nghiên Nghiên đi tới bên giường bệnh Thẩm Thi Vi, tò mò hỏi.

Hiện tại Knox là chồng Thẩm Thi Vi, Lê Hiểu Mạn biết Thẩm Thi Vi khó trả lời câu hỏi này của Tiểu Nghiên Nghiên, vì vậy cô đi lên, đứng cạnh Tiểu Nghiên Nghiên.

“Nghiên Nghiên, người vừa rời là chồng hiện tại của bà ngoại.”

“Dạ!” Tiểu Nghiên Nghiên lên tiếng đáp lại, mặt đầy ân cần nhìn Thẩm Thi Vi: “Bà ngoại, bà khỏe hơn chút nào không?”

Tiểu Long Dập cũng đi lên, nhìn Thẩm Thi Vi, lễ phép cười một tiếng: “Bà ngoại.”

Thẩm Thi Vi cười nhìn hai cháu ngoại của bà: “Thân thể bà ngoại khỏe hơn nhiều rồi, Nghiên Nghiên, Allen, cảm ơn hai cháu đến thăm bà ngoại.”

Hai bé cùng lên tiếng: “Bọn cháu đến thăm bà ngoại là việc phải làm.”

Thẩm Thi Vi vươn tay ra, một tay nắm tay Tiểu Nghiên Nghiên, một tay nắm tay Tiểu Long Dập, nụ cười nở rộ trên mặt: “Bà ngoại có hai cháu, cảm thấy rất hạnh phúc.”

Bà ngẩng đầu, ôn nhu nhìn Lê Hiểu Mạn: “Hiểu Hiểu, con sinh một cặp sinh đôi thật ngoan.”

Lê Hiểu Mạn nhìn hai đứa nhỏ, đáy mắt đều là cưng chiều: “Đó là vì tính tình bà ngoại của bọn nhỏ tốt, cho nên bọn nhỏ mới hiểu thuận hiểu chuyện.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Thẩm Thi Vi mặt đầy tươi cười, lại nhìn mẹ bé: “Mẹ, miệng mẹ cũng càng ngày càng ngọt, nhìn xem dỗ bà ngoại vui vẻ biết bao.”

Lê Hiểu Mạn ngồi xuống bên người Thẩm Thi Vi, còn Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập hiểu chuyện đứng qua một bên, không quấy rầy mẹ và bà ngoại bọn họ nói chuyện.

Lê Hiểu Mạn nghĩ đến sắc mặt dọa người của Knox, cô không khỏi cau mày, giọng quan tâm hỏi: “Mẹ, chồng của mẹ có tốt với mẹ không?”

Thẩm Thi Vi kéo tay Lê Hiếu Mạn, cười nhìn cô trả lời: “Tốt.”

“Vậy thì được.” Lê Hiếu Mạn nói thế, nhưng trong lòng vẫn hơi lo lắng.

Mặc dù cô không biết Knox, nhưng cô từng nghe nói, cộng với ánh mắt vừa rời của ông, Knox hẳn là một lạnh lùng ác độc, không dễ đến gần, cũng làm người khác không đoán ra tâm tư.

Thẩm Thi Vi thấy cô dường như không tin lời bà, bà cười nhìn cô: “Hiểu Hiểu, đừng nghĩ nhiều, mẹ rất tốt.”

Lê Hiếu Mạn nhìn bà, mím môi cười, do dự một hồi mới hỏi: “Mẹ, mẹ có thể nói cho con chuyện liên quan tới ba ruột con không?”

Bây giờ cô đã biết mẹ ruột cô là Thẩm Thi Vi, nhưng còn chưa biết ba ruột cô là ai, cho nên rất muốn biết.

Thẩm Thi Vi nghe Lê Hiếu Mạn hỏi tới ba ruột cô, bà không khỏi cau mày, nụ cười thu lại, ánh mắt phức tạp.

Bà không biết nên nói cho cô chuyện ba ruột của cô thế nào.

“Hiểu Hiểu, liên quan tới ba ruột con, qua một đoạn thời gian mẹ lại nói cho con.”

“Dạ!” Lê Hiếu Mạn gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Cô và Nghiên Nghiên, Long Dập ở trong phòng bệnh Thẩm Thi Vi gần một tiếng mới rời đi.

Lúc bọn họ đi ra, Knox và vệ sĩ của ông đã rời đi.

Sau khi bọn họ rời đi không lâu, một người Thẩm Thi Vi không thể tưởng tượng được đi vào phòng bệnh bà.

Thẩm Thi Vi vốn có chút phiền muộn ngồi trên giường bệnh, nghe tiếng bước chân, bà ngẩng đầu lên, khi bà thấy rõ dung mạo người tới, bà rất kinh ngạc: “Long Quân Triệt, ông... sao ông tới đây?”

“Tôi đến thăm bà.”

Người đi vào là Long Quân Triệt, ông ôn nhã cười một tiếng, đi thẳng tới trước giường bệnh Thẩm Thi Vi, đưa bó hoa cẩm chướng trong tay cho Thẩm Thi Vi.

Thẩm Thi Vi nhìn bó hoa cẩm chướng trước mặt, sửng sờ một lúc mới phản ứng được, nhìn ông cười: “Cảm ơn.”

Bà nhận lấy bó hoa cẩm chướng, ngón tay chỉ cái ghế bên cạnh giường bệnh: “Mời ngồi.”

Long Quân Triệt gật đầu, ngồi xuống, quan tâm nhìn bà: “Bà thế nào?”

“Tôi không sao.” Thẩm Thi Vi cười nhạt: “Tôi không nghĩ tới ông lại đến thăm tôi, tôi rất bất ngờ.”

Long Quân Triệt cười nhìn bà: “Chúng ta cũng coi là người quen cũ, bà bị thương, tôi đương nhiên phải đến thăm bà, bà không sao thì tốt.”

Long Quân Triệt nói một câu như ân cần, lại khiến trong lòng Thẩm Thi Vi sinh ra tia chua xót.

Hơn 20 năm, lần đầu tiên ông nói ra lời quan tâm bà.

Bà ngược mặt nhìn Long Quân Triệt, đối mặt với ông giống như đối mặt một người bạn nhiều năm không gặp: “Sao ông biết tôi bị thương?”

“Ngày bà bị thương, tôi vừa vặn ở đó.” Ánh mắt Long Quân Triệt ôn hòa nhìn bà, trên mặt từ đầu đến cuối đều nở nụ cười ôn nhã có thể sưởi ấm lòng người.

Ông trả lời vân đạm phong khinh, rất đơn giản.

Thẩm Thi Vi kinh ngạc: “Ngày Hiếu Hiếu và Tư Hạo cử hành hôn lễ, ông cũng ở đó?”

Trong lòng Long Quân Triệt luôn cảm thấy giữa ông và Thẩm Thi Vi dường như tồn tại liên hệ nào đó, mà lúc bà đối mặt với ông, luôn khiến ông cảm thấy bà đang tận lực giấu diếm cái gì.

Ông không hỏi gì, cười đáp: “Ừ.”

Thẩm Thi Vi nhìn ông, trong mắt mang mấy phần cảm kích: “Cảm ơn ông có thể đến tham gia hôn lễ của Hiếu Hiếu và Tư Hạo.”

Câu trả lời của bà lại làm Long Quân Triệt tò mò và nghi ngờ, nhưng ông không hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

Ông chậm rãi nhẹ giọng nói: “Tôi cảm thấy tôi và nha đầu Mạn Mạn kia rất có duyên, nên đến tham dự.”

Lúc ông nhắc tới Lê Hiếu Mạn, trong giọng nói không tự chủ chứa đựng thân thiết.

Thẩm Thi Vi nhìn Long Quân Triệt, nở nụ cười, ánh mắt càng phức

tạp.

Hốc mắt bà hơi ửng đỏ, nụ cười cảm kích: “Long tiên sinh, nếu ông cảm thấy có duyên với Hiểu Hiểu, sau này Hiểu Hiểu có nhu cầu cần giúp đỡ, hy vọng ông có thể giúp nó.”

Long Quân Triệt thấy mắt Thẩm Thi Vi lại đỏ ửng khi đối mặt với ông, ông cau mày, hai mắt sâu kín nhìn bà, nghi ngờ trong lòng càng nặng hơn: “Nếu nó có gì cần tôi giúp, tôi nhất định sẽ giúp...”

Nói đến đây, ông dừng lại, dò xét hỏi: “Có phải giữa tôi và bà chỉ đơn giản là quen biết nhau hau không?”

Thẩm Thi Vi nhìn ông, đè nén ưu tư trong lòng: “Long tiên sinh, cảm ơn ông đến thăm tôi, tôi hơi mệt, muốn nghỉ ngơi, cho nên.”

Long Quân Triệt hiểu ý đứng lên: “Được, tôi không quấy rầy bà nghỉ ngơi, bảo trọng thân thể, có thời gian tôi sẽ đến thăm bà.”

Dứt lời, ông liền rời đi.

Sau khi ông rời đi, ánh mắt Thẩm Thi Vi rơi vào trên bó hoa cẩm chướng kia, vẻ mặt phức tạp.

Chương 865: Thích cảm sùng người khác

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn đi về liền gọi cho Lâm Mạch Mạch.

Lúc nhận được điện thoại của Lê Hiểu Mạn, Lâm Mạch Mạch đang ở trong phòng bệnh cao cấp của bệnh viện khác chăm sóc Lăng Hàn Dạ bị thương đầu.

Lăng Hàn Dạ nửa nằm trên giường, trên đầu quấn vải trắng, nhưng khí sắc nhìn cũng không tệ lắm.

Anh liếc Lâm Mạch Mạch đang nghe điện thoại, giọng không kiên nhẫn: “Lâm tiểu thư, có thể nói chuyện điện thoại nhanh lên một chút không? Tôi khát.”

“Được, mình biết rồi, mình nhất định đến.”

Cúp điện thoại, Lâm Mạch Mạch đi tới trước giường bệnh Lăng Hàn Dạ, đặt một ly nước cạnh giường bệnh anh.

Lăng Hàn Dạ không nhận lấy ly nước, mà há miệng: “Đút tôi.”

Lâm Mạch Mạch nể tình anh bị thương, đưa ly thủy tinh đến bên mép anh, Lăng Hàn Dạ nghiêng đầu tránh, ánh mắt không vui liếc cô:

“Lâm tiểu thư, em biết chăm sóc người bệnh không? Dùng miệng em đút cho tôi, ok?”

Lâm Mạch Mạch thật muốn tát nước lên mặt anh, cô đặt ly nước qua một bên, cười hí mắt nhìn anh: “Lãng đại thiếu, tối nay tôi có một cuộc hẹn quan trọng, bây giờ tôi phải đi về trang điểm mặc đẹp, không có...”

Cô còn chưa nói hết lời đã bị Lãng Hàn Dạ kéo lên giường bệnh anh, cô đè trên người anh.

Anh nheo mắt, khuôn mặt tà mị phóng đại trước mắt cô: “Có hẹn? Cùng Ngụy Tử Đình?”

Lâm Mạch Mạch bị anh giữ chặt hai vai, cô vùng vẫy, cười quỵn rữ: “Không phải anh ấy, còn có thể là ai?”

“Hai người ở dưới một mái nhà, còn cần hẹn hò?” Lãng Hàn Dạ cố ý liếm môi cô, cố ý phả hơi thở nóng bỏng lên mặt cô, câu môi cười như một yêu nghiệt: “Mấy ngày em không về, có phải nên cho anh ta một món quà hay không?”

Lâm Mạch Mạch đang muốn hỏi anh quà gì, Lãng Hàn Dạ đưa tay kéo áo trước ngực cô, cúi đầu để lại dấu răng trên ngực tuyết trắng của cô.

Ngực truyền tới đau đớn, Lâm Mạch Mạch hét lên, ý tá ngoài phòng bệnh nghe tiếng, lập tức đẩy cửa đi vào.

Thấy Lãng Hàn Dạ quỳ trên người Lâm Mạch Mạch, vùi đầu vào ngực cô, cô ta trợn to mắt.

Nhận ra có người tiến vào, Lãng Hàn Dạ ngẩng đầu lên, nhìn y tá kinh ngạc trợn to mắt, tà mị cong môi: “Chưa từng thấy người khác thân thiết sao? Muốn nhìn thì lặn vào, nhớ, là lặn vào.”

Ý tá thấy anh cười tà mị đẹp mắt, nhưng trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo, cô ta lúng túng nói: “Xin lỗi, quấy rầy rồi, hai người tiếp tục.”

Dứt lời, y tá đi ra ngoài, hơn nữa còn thuận tay đóng cửa phòng bệnh.

Lăng Hàn Dạ quay đầu cười nhìn Lâm Mạch Mạch, hai tay đè lại cô: “Muốn tiếp tục hay không?”

Lâm Mạch Mạch trợn mắt nhìn anh: “Lăng Hàn Dạ, tôi đã có vị hôn phu.”

“Bổn thiếu gia thích cảm sừng người khác nhất.” Lăng Hàn Dạ nhìn dấu răng trước ngực cô: “Một dấu dường như không đủ.”

Sau đó đôi môi nóng bỏng của anh rơi xuống ngực tuyết trắng của cô lần nữa, nhưng lần này không có cắn, mà là hôn, thân mật hôn, môi lưỡi của anh lướt qua đều để lại dấu đỏ thẫm.

Lâm Mạch Mạch ra sức giãy giụa, nhưng vẫn không thể ngăn cản Lăng Hàn Dạ in dấu thuộc về anh trên người cô.

Lăng Hàn Dạ nhìn dấu hôn anh lưu lại trên da thịt trắng tuyết của cô, hài lòng cười, mới bỏ qua cho cô.

Lâm Mạch Mạch nhìn dấu hôn trước ngực cô bị Lăng Hàn Dạ cưỡng ép lưu lại, trong mắt đầy tức giận, nếu không phải vì anh bị thương, cô đã thật sự đánh anh một trận.

Lăng Hàn Dạ thấy cô nén giận không bộc phát, anh nhếch môi cười, đưa tay vỗ ngực mình: “Không phục cứ hôn lại.”

Lâm Mạch Mạch giương mắt, đè nén tức giận, cười cực kỳ quyến rũ:

“Chó cắn tôi, tôi cắn lại, không phải tôi thành chó sao?”

Cô cố gắng thuyết phục chính mình, chỉ bị chó cắn, không có gì, không phải trước kia chưa từng bị chó cắn.

Lăng Hàn Dạ nheo mắt: “Tôi ngược lại muốn nhìn xem em làm sao gặp Ngụy Tử Đình.”

Lâm Mạch Mạch không đáp lời anh, cầm túi xách đi ra ngoài.

Sau khi cô rời đi, Lăng Hàn Dạ ngồi tại chỗ, đến khi điện thoại sau lưng anh reo.

Thủy Lộ.

Vì tối nay muốn mời Lăng Hàn Dạ, Lăng Dinal, Tô Dịch, Lạc Thụy, Lâm Mạch Mạch tới biệt thự tụ họp, nên sau khi gọi cho Lâm Mạch Mạch, Lê Hiểu Mạn về nhà bạn rộ.

Mặc dù trong biệt thự có đầu bếp, nhưng rất nhiều chuyện cô đều tự làm.

Lăng Dinal đến sớm nhất, vẫn chưa tới tám giờ tối, cô đã tới rồi, hơn nữa còn là quản gia chú Thành đi đón cô.

Cô chơi cùng Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập trong phòng chơi trước.

Đúng tám giờ tối, Lăng Hàn Dạ quần vải thừa trên đầu, Tô Dịch đều đến.

Hai người bọn họ tiến vào phòng khách cùng Long Tư Hạo, còn Lạc Thụy phụng mệnh Lê Hiểu Mạn đi đón Lâm Mạch Mạch.

Lê Hiểu Mạn không biết Lăng Hàn Dạ bị thương, lúc thấy anh, dĩ nhiên vô cùng kinh ngạc.

Cô đưa tay chỉ đầu Lăng Hàn Dạ: “Lăng Hàn Dạ, sao đầu anh bị thương?”

Lăng Hàn Dạ liếc nhìn Tô Dịch và Long Tư Hạo cùng đi vào phòng khách bên cạnh, mặt sao cũng được, cười nói: “Bị một phụ nữ ngang tàng đá thương, nhưng không sao, còn chưa chết.”

“Phụ nữ ngang tàng?”

Lê Hiểu Mạn đang muốn híp mắt, đang muốn hỏi phụ nữ ngang tàng có phải là Lâm Mạch Mạch hay không, khóe mắt liền liếc thấy Lâm Mạch Mạch dắt Tiểu Vũ Bân đi vào, Lạc Thụy đi sau.

Lần đầu tiên Lâm Mạch Mạch tới biệt thự Thủy Lộ, vừa vào nơi này, cô liền bị biệt thự sang trọng và to lớn này làm kinh sợ.

“Mạch Mạch.” Lê Hiểu Mạn đã đợi lâu, thấy Lâm Mạch Mạch dắt Ngụy Vũ Bân đi vào, cô cười nghênh đón.

Ngụy Vũ Bân thấy cô, liền lễ phép chào hỏi trước: “Chào dì Lê ạ.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Bân Bân, ôn nhu cười: “Bân Bân ngoan.”

Lâm Mạch Mạch nhìn phòng khách sang trọng, thấy Lăng Hàn Dạ cũng ở đây, cô kinh ngạc, nhưng không biểu hiện ra mặt.

Sau đó cô trực tiếp xem nhẹ Lăng Hàn Dạ, quay đầu, mắt đầy nụ cười nhìn Lê Hiểu Mạn, dùng thanh âm cô có thể nghe được nói: “Mạn Mạn, không nghĩ tới nhà nam thần lớn, sang trọng như vậy,

chúc mừng cậu, gả cho con nhà giàu đẹp trai chân chính.”

Lê Hiểu Mạn bị cô nói, có chút ngỡ ngàng, nhưng trong lòng vẫn rất hạnh phúc, không thể chối, cô thật sự gả cho một người có tiền có quyền tốt với cô, một người chồng lên được phòng khách, xuống được phòng bếp.

Lúc này, một giọng nói kiều mỹ vang lên: “Anh Tư Hạo, sao anh bây giờ mới về? Em cũng chờ anh rất lâu rồi, mấy ngày em không gặp anh, em nhớ anh muốn chết.”

Vừa nghe giọng nói này, Lê Hiểu Mạn biết là Lăng Dinal, sau khi cô tới biệt thự luôn chơi cùng Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập ở trên lầu, lúc này xuống lầu, chắc biết bọn họ đến.

Long Tư Hạo nghe lời Lăng Dinal, cau mày, nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy cô không để ý, anh mới nở nụ cười vui mừng, may là bây giờ Hiểu Hiểu rất tin tưởng anh.

Sau đó anh nhìn Lăng Hàn Dạ, trầm mặt: “Đến lúc anh nên tìm một lang quân như ý cho em gái anh rồi.”

Lăng Hàn Dạ dáng vẻ lực bất tòng tâm: “Long thiếu, xin lỗi, chuyện này tôi không quản được, anh cũng biết tính cách Đại Na, trừ anh ra, thật sự không có mấy người có thể làm em ấy chịu nghe lời.”

Huyền Huyền có lời

Đến tụ họp, ngày mai sẽ say rượu, chờ xem Long thiếu say thật hay say giả? Xem có phải anh đang thử thăm dò gì không?

Chương 866: Daddy thích thùy mị

Tiểu Nghiên Nghiên được Lăng Dinal dắt xuống thấy dáng vẻ vừa thấy daddy của bé liền hận không thể nhào tới của Lăng Dinal, bé chớp mắt: “Chị Tiểu Na, phải thùy mị một chút, daddy mới thích.”

Lăng Dinal nghe lời Tiểu Nghiên Nghiên, nghe bé nói thùy mị, cô buông tay bé và Tiểu Long Dập ra, thùy mị hơn vừa rồi rất nhiều.

Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập nhìn cô cười, đi về phía Lâm Mạch Mạch, đồng thời lên tiếng: “Dì Lâm.”

Nghe hai thanh âm non nớt, Lâm Mạch Mạch ngẩng đầu, thấy Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập tay trong tay đi tới.

“Nghiên Nghiên, Allen, chào hai cháu, hoan nghênh dì Lâm và anh Bân Bân đến nhà hai cháu làm khách không?” Lâm Mạch Mạch ôn nhu nhìn Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập, trong lòng vô cùng thích.

Sau đó cô nhìn Lê Hiểu Mạn: “Mạn Mạn, hai tiểu bảo bối của cậu thật đáng yêu, mình muốn làm mẹ nuôi bọn chúng.”

“Được.” Tiểu Nghiên Nghiên sáng khoái đáp, nhìn Lâm Mạch Mạch ngọt ngào cười, trên mặt đỏ ửng, cực kỳ khả ái: “Mẹ nuôi, con và anh đều cực kỳ hoan nghênh mẹ và anh Bân Bân nha!”

Lâm Mạch Mạch thấy Tiểu Nghiên Nghiên trực tiếp kêu cô là mẹ nuôi, cô cười đi tới trước mặt bé, ngồi xổm xuống, hôn lên trán bé:

“Bảo bối Nghiên Nghiên, con thật đáng yêu, mẹ nuôi rất thích con.”

“Muốn con gái?”

Một thanh âm hài hước vang lên, Lâm Mạch Mạch vừa nghe liền biết là ai phát ra, cô không ngẩng đầu nhìn người nói, mà nhìn Lê Hiếu Mạn: “Mạn Mạn, khi nào ăn cơm? Mình sắp chết đói rồi.”

Lê Hiếu Mạn nhìn Lăng Hàn Dạ đứng cách cô không xa, sau đó nhìn Lâm Mạch Mạch: “Lập tức dọn cơm.”

Sau đó cô liền dẫn Lâm Mạch Mạch đi ra vườn hoa.

Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập mỗi người một bên dắt tay Ngụy Vũ Bân đi sau.

Lăng Hàn Dạ thấy Lâm Mạch Mạch và Lê Hiếu Mạn đi ra ngoài, hai lông mày nhíu lại.

Vì sau khi bị thương, Lăng Hàn Dạ luôn ở bệnh viện, Lăng Dinal đương nhiên không biết chuyện anh bị thương.

Ánh mắt cô rơi vào trên đầu anh, kinh ngạc hỏi: “Anh, đầu anh sao thế?”

Cô đi tới trước mặt Lăng Hàn Dạ, ánh mắt lo lắng nhìn đầu anh.

Mặc dù bình thường cô và Lăng Hàn Dạ hay cãi vã, sẽ anh mắng em em mắng anh, nhưng cô vẫn rất quan tâm anh trai duy nhất này.

Lăng Hàn Dạ cúi đầu nhìn Lăng Dinal, đối diện với ánh mắt kinh ngạc của cô, nở nụ cười vui mừng: “Nha đầu chết tiệt, không ngờ em còn biết quan tâm anh, yên tâm đi, anh không sao, chẳng qua vô tình bị

giày cao gót đập trúng mà thôi.”

Lạc Thụy nghe vậy, kinh ngạc nhìn anh: “Lăng đại thiếu, anh cũng quá xui xẻo rồi, giày cao gót cũng có thể đập trúng đầu anh, anh nói anh lùn bao nhiêu? Không phải là anh nằm dưới đất nhìn lên đáy quần cô gái người ta, bị người ta đập anh một cước chứ?”

Sau đó anh lại hỏi: “Có phải anh nhìn lên đáy quần vị Lâm tiểu thư kia không?”

Lăng Dinal nghe không hiểu, cũng không kịp phản ứng Lâm tiểu thư là ai, cô nhìn Lạc Thụy, hất cao cằm: “Lạc Thụy đáng chết, Lâm tiểu thư anh nói là ai? Cô ta lại dám đập anh tôi, tôi làm thịt cả anh và cô ta.”

Lạc Thụy nhìn Lăng Dinal mặt đầy kiêu ngạo, vòng hai tay trước ngực: “Xí xí xí, Dinah tiểu thư, cô động một chút là giết người làm thịt người, cô có thể học tập chút được không? Không trách cô đến 25 tuổi cũng không có người theo đuổi, mỹ nam đều bị dáng vẻ ác độc của cô hù dọa chạy hết.”

Lăng Dinal không vui trợn mắt nhìn anh: “Tôi ác độc thế nào? Tôi không muốn anh cưới tôi, tôi không cần người theo đuổi, tôi theo đuổi anh Tư Hạo là được.”

Long Tư Hạo không để ý tới cô, Lạc Thụy trợn mắt nhìn cô, rất không khách sáo nói: “Dinah tiểu thư, cô đừng có mơ giấc mơ ngàn thu nữa, cô vĩnh viễn cũng không theo đuổi được Tổng giám đốc, vì Tổng giám đốc và Lê tiểu thư đã lĩnh giấy chứng nhận kết hôn rồi.”

Chuyện Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn lĩnh giấy chứng nhận kết hôn không có mấy người biết, Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch cũng không biết.

Lúc này Lăng Thụy vừa nói ra, Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch đều kinh ngạc.

Lăng Hàn Dạ nhìn anh hỏi: “Anh và Lê Hiểu Mạn thật sự lĩnh giấy rồi?”

Lúc Lăng Hàn Dạ hỏi lời này, Lăng Dinal đang mặt đầy bi thương nhìn anh, trong mắt lóe lên nước mắt: “Anh Tư Hạo, Lạc Thụy đáng chết kia không phải nói thật chứ? Anh và Lê Hiểu Mạn lĩnh giấy rồi?”

Long Tư Hạo cảm thấy chuyện anh và Lê Hiểu Mạn lĩnh giấy cũng không phải chuyện cần che giấu, vì vậy cũng không giấu diếm: “Tôi và Hiểu Hiểu đã là vợ chồng hợp pháp.”

“Hu hu... Đau lòng quá...” Lăng Dinal thấy anh thừa nhận, mặt thảm thiết hu hu.

Lạc Thụy nhìn Lăng Dinal mặt đầy bi thương, câu môi nói: “Vấn đề này cũng không cần hỏi, Tổng giám đốc và Tổng giám đốc phụ nhân cũng cử hành hôn lễ rồi, dĩ nhiên đã lĩnh chứng nhận.”

“Ai nói cử hành hôn lễ rồi thì nhất định phải lĩnh chứng?”

Lăng Dinal trừng mắt nhìn Lạc Thụy, ánh mắt ai oán nhìn Long Tư Hạo, mới mặt đầy bi thương đi ra phòng khách.

Trước biệt thự, trong vườn hoa phong cách châu Âu, giữa bàn để một bó hoa bách hợp, cho người khác một cảm giác ưu nhã duy mỹ.

Bên cạnh còn có một vài bàn ăn dài, phía trên đã bày đầy tráng miệng và rượu quý giá.

Mặc dù chỉ là tụ họp đơn giản, vườn hoa xinh đẹp lại được Lê Hiểu

Mạn bố trí công phu.

Cô cố ý bày một sofa sang trọng trong vườn, lát nữa có người nào uống say có thể nằm đó ngắm bầu trời, đếm sao gì đó.

Lê Hiểu Mạn và Lâm Mạch Mạch ngồi vào bàn trước, Lăng Dinal đi ra ngồi xuống cạnh Tiểu Nghiên Nghiên, đôi mắt đầy ai oán trợn to nhìn Lê Hiểu Mạn.

Nhận ra ánh mắt ai oán của Lăng Dinal, Lê Hiểu Mạn cau mày, không rõ làm sao lại đắc tội Đại tiểu thư này, ánh mắt kia nhìn cô giống như cô làm chuyện gì có lỗi với cô.

Mấy nữ giúp việc trong biệt thự nhanh nhẹn dọn chén đĩa, ly rượu, dao, muỗng quý giá lên.

Nữ giúp việc bùng thức ăn lên, Long Tư Hạo, Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch mới đi ra.

Lăng Hàn Dạ vừa nhìn liền thấy Lê Hiểu Mạn và Lâm Mạch Mạch ngồi cạnh nhau, mà bên kia Lâm Mạch Mạch là Ngụy Vũ Bân, sau đó là Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập.

Bọn họ ngồi như vậy, anh không có cách nào ngồi cạnh Lâm Mạch Mạch.

Anh híp mắt, nhìn Long Tư Hạo bên cạnh anh: “Long thiếu, đến nhà anh ăn cơm có cả giắc cao to hẳn lên, có điều, dường như vợ anh ngồi sai vị trí, đi sửa cho cô ấy đi.”

Long Tư Hạo nhìn Hiểu Hiểu của anh, thấy cô quả thật ngồi sai vị trí, anh tà mị nhìn Lăng Hàn Dạ cười một tiếng, đi thẳng tới bên người Lê Hiểu Mạn, cúi người, môi mòng kề sát bên tai cô: “Hiểu Hiểu,

đứng lên một chút.”

Lê Hiểu Mạn giương mắt nhìn Long Tư Hạo, thấy anh đang nở nụ cười dịu dàng nhìn cô, cô nhướn mày hỏi: “Có chuyện gì à?”

Chương 867: Cô tin, cái dáng về không đứng đắn kia sẽ chẳng thể nào thắng nổi nhân

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo nhìn cô nghiêm túc: “Có chuyện rất quan trọng.”

Cô liếc anh một cái rồi mới đứng dậy rời đi.

Mà cô vừa rời khỏi ghế chưa đầy hai giây thì Lăng Hàn Dạ đã sai bước đi tới, trực tiếp ngồi xuống, hai chân bắt chéo lên nhau ngả lưng tựa vào ghế nhìn cô cười giảo hoạt: “Cảm ơn Long thái thái.”

Lê Hiểu Mạn quét mắt nhìn anh ta cùng Long Tư Hạo, sau đó nhìn qua người Lâm Mạch Mạch, áy náy cười: “Mạch Mạch, mình không thể giúp bạn.”

Vừa nãy cô ngồi xuống cạnh Lâm Mạch Mạch là vì đồng ý với yêu cầu của Lâm Mạch Mạch.

Ngay sau đó Long Tư Hạo đã kéo tay cô đi đến trước bàn ăn dài ngồi xuống.

Lâm Mạch Mạch nhìn thấy người ngồi cạnh mình là Lăng Hàn Dạ liền muốn đứng lên, có điều cặp chân dài của anh ta đâu phải chỉ để trưng, nhanh chóng chặn lấy đường đi của cô, lờm cô cười tà mị: “Lâm tiểu thư, hai ta đều quen biết nhau, ngồi xuống tán gẫu một chút đi.”

Mặc cho Lâm Mạch Mạch động động chân Lãng Hàn Dạ vẫn không buông tha.

Ánh mắt cô bùng bùng lửa giận nhìn anh ta nói: “Họ Lãng kia, anh đừng có mà quá đáng.”

Đáy mắt Lãng Hàn Dạ mang theo ý cười nhìn cô: “Chỉ cần em ngoan ngoãn ngồi xuống, tôi sẽ co chân lại ngay lập tức, còn không, tôi sẽ còn làm ra nhiều chuyện quá đáng hơn nữa kìa.”

Nói xong, anh ta thu chân lại, nhưng tầm nhìn lại rơi xuống ngực cô.

Bởi vì trước ngực Lãng Hàn Dạ còn để lại nhưng dấu cắn và vết hôn, cho nên xuyên qua khe hở cổ áo Lâm Mạch Mạch đã nhìn thấy hết.

“Lâm tiểu thư, hôm nay nắng to cô mặc áo cao cổ như vậy không sợ nóng chết sao?”

Lãng Hàn Dạ đột nhiên nghiêng người về phía trước tiến lại gần cô, hơi thở phun ra mang theo chút nóng ẩm, khoe môi thốt ra một từ “ngực”.

Hai tay Lâm Mạch Mạch nắm chặt thành quyền, cố gắng áp chế cơn giận, quả thật lúc này cô đang phải rất rất nhẫn nhịn.

Mặc kệ Lãng Hàn Dạ không đàng hoàng cỡ nào, cô nhịn.

Cô tin, cái dáng vẻ không đứng đắn kia sẽ chẳng thể nào thắng nổi nhẫn.

Lạc Thụy và Tô Dịch cũng đã ngồi vào chỗ.

Nhìn qua cục diện trước mắt thì, ngồi bên trái Lê Hiểu Mạn là Tô Dịch, và bên phải Long Tur Hạo là Lạc Thụy.

Hôm nay cô bảo Long Tur Hạo gọi mấy người bọn họ đến chính là để xác minh xem kẻ bí ẩn kia có phải là Tô Dịch hay không, nhưng vì không muốn Tô Dịch sinh ra hoài nghi, cho nên cô mới nói Long Tur Hạo gọi Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy đến, ngay cả Lăng Dinah cũng đưa theo cùng, bên cạnh đó cô cũng đưa Lâm Mạch Mạch đến, có như vậy mới không dễ dàng dấy lên hoài nghi.

Trên tai người bí ẩn nhất định có headphone mini, Lê Hiểu Mạn nhìn về phía Tô Dịch, bởi vì anh ta đang ngồi bên trái cô, cho nên cô không thể thấy phần tai bên trái của anh ta.

Từ sau khi ngồi xuống cô liền nheo mắt nhìn chăm chăm Tô Dịch, bắt được cái nhìn kia của cô Long Tur Hạo híp mắt, bàn tay lớn đặt bên hông cô mang theo trừng phạt bấm cô một cái.

Lê Hiểu Mạn bị đau suýt chút nữa là kêu ra thành tiếng, cô trừng mắt nhìn Long Tur Hạo, dùng khẩu hình miệng nói: “Vô lại.”

Bàn tay to lớn đặt bên eo Lê Hiểu Mạn trượt lên trượt xuống, thấp giọng nói: “Ai bảo m cứ dòm lom lom gã đàn ông khác làm chi?”

Lê Hiểu Mạn bắt lấy bàn tay không yên phận của ah, nhìn anh mở miệng phun ra ba chữ: “Quý hẹp hòi.”

Lăng Dinah đang ngồi bên tiểu Nghiên Nghiên nhìn sao cũng thấy Long Tur Hạo và Lê Hiểu Mạn vô cùng xứng đôi, cô ta vừa ước ao vừa đố kị đến mồm cũng muốn ngoác ra, cau chặt mày mang theo mấy phần chán nản.

Ngay sau đó cô ta tự rót cho mình một ly rượu, cầm lên một hơi uống sạch, lại rót thêm ly nữa.

Tiểu Nghiên Nghiên ngồi cạnh thấy cô ta cứ một ly rồi một ly, bèn hiếu kì hỏi: “Chị tiểu Na ơi, rượu này rất ngon sao ạ, em thấy chị hết uống rồi lại uống, uống đến độ muốn dừng cũng không được nữa rồi.”

Tửu lượng của Lăng Dinah không được tốt, mới uống có mấy ly mà mặt mày đã hồng rực cả lên, ánh mắt mông lung men say, ngón tay thon dài trắng trẻo chạy dọc từ miệng ly đến chân ly, mắt mác nhìn tiểu Nghiên Nghiên: “Tiểu đáng yêu, rượu này á? Khó uống muốn chết, chị tiểu Na đây gọi là mượn rượu giải sầu.”

Nói đến đây, nước mắt cô đã vỡ òa khắp mặt: “Hu hu, chị tiểu Na đã thất tình rất lâu rồi.”

Giọng Lạc Thụy truyền đến: “Tiểu thư Lăng Dinah, trạng thái của cô được gọi là crush, cô là crush quá lâu mà thôi.”

Lăng Dinah nheo mắt, vô cùng bất mãn trừng lớn cái bộ mặt tươi cười của Lạc Thụy: “Lạc Thụy anh đi chết đi, anh mà nói ít một câu thì anh sẽ chết sao?”

Lạc Thụy nâng ly lên hướng về cô kính lại, một hơi uống cạn, sau đó mới nhìn cô cười nói: “Nói ít một câu tôi sẽ không chết, nhưng mà, nếu một ngày tôi không nói cô một câu thì tôi sẽ chết.”

Hôm nay tâm trạng Lăng Dinah vô cùng low, chẳng còn muốn đấu mồm với Lạc Thụy như mọi ngày, cô lại rót tiếp cho mình một ly khác, một ly rồi một ly cứ thế rót vào bụng cô.

Cô còn cho rằng anh Tư Hạo của cô và Lê Hiếu Mạn chỉ tiến hành

hôn lễ, vẫn không có lĩnh chứng, cho rằng cô sẽ có cơ hội, nhưng bây giờ đến một chấm cơ hội cô cũng không có.

Cô không ngốc, cô nhìn ra Tư Hạo yêu Lê Hiểu Mạn bao nhiêu, nếu như bọn họ đã lĩnh chứng, thì cũng đồng nghĩa với chuyện bọn họ tuyệt đối không bao giờ li hôn.

Tuy rằng trước đây cô không màng đến mặt mũi mà theo đuổi anh Tư Hạo của cô, tuy rằng da mặt cô rất dày, nhưng, Lăng Dinah cô cũng có tôn chỉ làm người, vì vậy cô không thể là tiểu tam.

Cô cảm thấy cô có thể theo đuổi anh ấy bao lâu cũng được chỉ duy anh Tư Hạo của cô ta vẫn chưa lĩnh chứng, nhưng giờ anh ấy đã cùng Lê Hiểu Mạn lĩnh chứng, cho nên cô không thể làm một tiểu tam mà người người căm hận chỉ để theo đuổi anh Tư Hạo.

Cô rất ghét tiểu tam, nhưng mà phải từ bỏ anh Tư Hạo, quả là thật khó mà ~~.

Tiểu Nghiên Nghiên ngồi bên thấy cô ta uống đến sắp phát khóc, hai mày chau lại, lại tựa như một “tiểu đại nhân” thờ ra dài thượt.

Haiz, chị tiểu Na đáng thương của nhóc, tại sao chị cứ muốn thích bố của nhóc cơ chứ?

Tình yêu của bố dành cho mẹ còn cay hơn cả ớt hiểm, bố sẽ không yêu chị đâu.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Lăng Dinah rồi quay đầu ngược mắt nhìn Lạc Thụy, thì phát hiện anh ta cũng đang nhìn Lăng Dinah, hơn nữa còn là nhìn đến không chớp mắt.

Nhóc con có chút ngạc nhiên, đầu quay qua quay lại như ra-đa hết

nhìn Lạc Thụy lại đến nhìn Lăng Dinah.

Tại sao chú Lạc Thụy cứ nhìn chị tiểu Na mãi thế nhỉ?

Phải chăng là chú ấy thích chị tiểu Na?

Woa ahihi.

Ánh mắt nhóc con sáng rực, tựa như vừa phát hiện ra một châu lục mới, trong đôi mắt trong veo chớp lóe ánh sáng lấp lánh.

Nhóc con nhanh chóng dịch người lại gần anh trai, kề sát tai tiểu Long Dập nói nhỏ, hai đứa nhóc giả thần giả quỷ thủ thủ cười cười nói nói lại chả biết đang suy nghĩ gì trong đó.

Có vẻ như bầu không khí trên bàn ăn rất hài hòa, nhưng phía dưới bàn ăn lại không hề hài hòa tí nào.

Bị Lăng Hàn Dạ ép ngồi cho nên giờ phút này Lâm Mạch Mạch đang thực hiện một cuộc “Đại chiến giẫm chân.”

Lâm Mạch Mạch mang giày cao gót, vừa cao lại vừa nhọn, bị cô giẫm lên ánh mắt Lăng Hàn Dạ đầy nguy hiểm nhìn cô, ngay sau đó dùng hai chân mình kẹp lấy chân cô.

Vẫn đang cố gắng rút chân mình ra khỏi chân anh ta, nhưng Lăng Hàn Dạ chính là không buông.

Cô đè nén cơn giận trong lòng, thấp giọng nói: “Buông ra.”

Có vẻ như Lăng Hàn Dạ không nghe thấy câu nói kia của cô, không những không buông trái lại còn áp sát người cô.

Ngay lúc Lâm Mạch Mạch sắp bùng nổ cơn giận thì Lê Hiếu Mạn cầm theo một ly rượu đi đến cạnh Lạc Thụy.

“Trợ lí Lạc, cảm ơn anh vẫn luôn ở bên Tư Hạo và đã giúp đỡ anh ấy rất nhiều, anh là trợ lí tốt nhất và giỏi nhất mà tôi từng thấy, tôi mời anh một ly.”

Chương 868: Phải chăng, nghi ngờ sai người

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Tổng tài phu nhân, ngài quá khách sáo.” Lạc Thụy thấy Lê Hiểu Mạn mời rượu anh ta, thật rất xấu hổ, anh ta nâng ly đứng lên: “Tổng tài phu nhân, tôi mời cô, cảm ơn cô đã kết hôn với tổng giám đốc, cuối cùng anh ấy cũng đã có thể ôm mỹ nhân về nhà.”

Lê Hiểu Mạn chạm ly với anh ta, sau đó uống cạn.

Mời Lạc Thụy xong, cô không trở lại chỗ ngồi mà đi tới cạnh Lăng Hàn Dạ, mím môi cười: “Lăng thiếu, cũng phải cảm ơn anh, vào thời điểm Tư Hạo cần anh anh đã giúp anh ấy không ít, Tư Hạo có người anh em tốt như anh là một may mắn, tôi mời anh một ly.”

Vốn đang mang theo một chân của Lâm Mạch Mạch trên người, lại thấy Lê Hiểu Mạn mời rượu anh ta, Lăng Tư Hạo có muốn ngồi cũng không tiện, cho nên tạm thời buông tha Lâm Mạch Mạch, nâng ly đứng lên.

Anh ta chạm ly cùng Lê Hiểu Mạn, cười cười nhìn cô nói: “Long thái thái không cần khách sáo như vậy, gọi tôi Hàn Dạ là được rồi.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Lăng Hàn Dạ gật đầu một cái, sau đó là mời Lâm Mạch Mạch.

Mời xong Lâm Mạch Mạch, cô lại rót đầy rượu đi đến cạnh Tô Dịch, hơn nữa còn là đứng bên phải Tô Dịch.

Thật ra muốn chúc rượu cũng không cần phải đi lại tới lui, nhưng chính xác là cô muốn “thuận lí thành chương”(*) có một cái cốc hợp lí để đến cạnh Tô Dịch, như vậy mới không khiến anh ta nghi ngờ.

(*) Thuận lí thành chương: thuận theo, xuôi theo một điều gì đó.

Cô mang theo ánh mắt nhã nhặn kính rượu anh ta, Tô Dịch có vóc người gầy gò, lại ngoan ngoãn biết điều khéo môi mang theo ý cười nhàn nhạt: “Tô Dịch, tôi càng phải cảm ơn anh, cảm ơn anh đã đồng sinh cộng tử cùng Tư Hạo mười lăm năm nay, là anh em của Tư Hạo, tôi mời anh.”

Đây là lần đầu tiên cô đối mặt nói chuyện với Tô Dịch.

Có điều Tô Dịch chỉ nhìn cô một cái sau đó nâng ly lên nhưng vẫn chưa chạm cốc với cô, đã đem rượu uống hết.

Trong lúc anh ta uống Lê Hiểu Mạn cũng chậm rãi nâng ly rượu lên đưa đến bên môi, khéo mắt lướt qua tai phải của anh ta nhưng lại không tìm thấy gì trong đó.

Vô cùng bình tĩnh uống hết ly rượu, uống xong cô nhìn Tô Dịch cười đúng mực, trở về chỗ ngồi của mình, tuy nhiên trong lòng lại dấy lên không ít nghi ngờ.

Tại sao lại không có?

Phải chăng cô đã đoán sai, Tô Dịch không phải là người bí ẩn?

Anh ta và chồng cô là anh em nhiều năm như vậy, không đếm hết những lần trải qua sinh tử, dường như anh không không có lý do gì để giết mẹ cô rồi đổ hết lên người Long Tư Hạo.

Sao có thể đổ oan và gài bẫy người anh em của mình?

Cô cau mày, bắt đầu cảm thấy phải chăng cô đã nghi ngờ nhầm người.

Nhìn thấy cô từ sau khi ngồi xuống liền không hé một lời, không biết cô đang nghĩ gì trong đầu, anh ôm lấy eo cô bấm lên đó một cái, thấp giọng hỏi: “Lại đang nghĩ gì thế?”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt đối diện với cái nhìn sâu thăm thăm của anh, cong môi nói: “Không nghĩ gì cả.”

Ngay sau đó cô kề sát bên tai anh, dùng cường độ âm thanh mà chỉ mỗi anh nghe được: “Tur Hạo, giao cho anh một nhiệm vụ, hãy nghĩ cách chuốc say hết đám anh em của anh.”

Long Tur Hạo nhìn cô một cái, hơi hơi híp mắt cong môi lên, thấp giọng hỏi: “Sẽ được lợi gì nếu anh hoàn thành xong nhiệm vụ?”

Lê Hiểu Mạn câu môi, lại tiến đến bên tai anh thấp giọng nói gì đó, chỉ biết rằng ý cười trong mắt Long Tur Hạo sâu thêm mấy phần.

“Không cho phép vợ nuốt lời.”

Long Tur Hạo dùng âm thanh chỉ mỗi cô nghe được nói xong, liền nâng cao ly hướng về phía ba người Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, Tô Dịch: “Các cậu không muốn uống với tôi một ly sao?”

Lăng Hàn Dạ nâng ly lên: “Uống với Long thiếu đương nhiên muốn, còn muốn uống cho thật sung sướng.”

Long Tur Hạo híp mắt, bày ra bộ dạng thâm sâu khó lường: “Vậy thì

không say không về.”

“Tổng giám đốc, tôi chính là có ý đó.” Lạc Thụy cũng nâng ly đứng lên, sau đó nhìn về phía Tô Dịch, hí hí mắt: “Tô thiếu, làm gì vậy? Rượu rót đầy ly, tôi, anh, còn có tổng giám đốc, đã rất lâu ba người chúng ta không có cùng nhau tụ tập, nhất định đêm nay chúng ta phải uống đến khi nào say mới thôi.”

Tô Dịch nghe vậy, lúc này mới rót đầy rượu, sau đó đứng lên.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy cùng Tô Dịch cứ như vậy mà uống, cô bèn đứng dậy đi đến cạnh Lâm Mạch Mạch nghiêng người ghé sát tai cô ấy nói: “Mạch Mạch, mặc kệ bọn họ, chúng ta vào trong kia vừa ăn vừa nói chuyện.”

Lâm Mạch Mạch đã sớm không muốn nán lại cùng Lăng Hàn Dạ, nghe thấy cô nói thế, hiển nhiên đồng ý còn không kịp nữa là.

Cô ấy đứng dậy, nắm lấy vai Lê Hiểu Mạn, hất mắt nhìn cô: “Được, chúng ta đi tán gẫu.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn thấy mẹ và dì Lâm sắp đi khỏi, liếc mắt nhìn Lăng Dinah đã say mềm bên cạnh nhìn mẹ nói: “Dì ơi, chị tiểu Na uống say ngủ luôn rồi ạ.”

Nghe con gái nói vậy, tầm nhìn Lê Hiểu Mạn rơi trên người Lăng Dinah, thấy cô ấy uống đến mặt đỏ ửng, hai đầu mày khẽ nhíu sau đó cùng Lâm Mạch Mạch dìu cô ấy lên phòng khách trên lầu hai.

Tiếp đó hai người mới xuống ngược lại phòng ăn dưới lầu một vừa ăn vừa nói chuyện.

Còn đám nhóc tiểu Nghiên Nghiên, tiểu Long Dập, Ngụy Vũ Bân thì

lại nổi hứng chơi trốn tìm trong biệt thự.

Không tính đến lần gặp nhau trong tiệm cà phê trước đây thì Lê Hiếu Mạn và Lâm Mạch Mạch cũng khá lâu chưa tụ tập, vì vậy hai người thỏa thích tán gẫu cho đến tối muộn.

Mà Lâm Mạch Mạch vì quá cao hứng, cộng với rượu vào nhiều cho nên lời đi ra cũng mang theo ý say mà trào ra ngoài.

“Mạn Mạn, ợ... Tớ rất hâm mộ cậu, cậu có biết không? Cậu có con trai, có con gái, ợ...” Lâm Mạch Mạch ôm lấy hai vai Lê Hiếu Mạn, mắt say đến lơ đãng nhìn cô ợ lên ợ xuống: “Híc, cậu còn có một người chồng ưu tú đến vậy, cậu thật hạnh phúc, thật hạnh phúc.”

Cô ôm lấy Lê Hiếu Mạn, hồi có hồi không vỗ lên lưng Lê Hiếu Mạn: “Cậu thật sự hạnh phúc.”

Lê Hiếu Mạn nhìn cô ấy uống say đến lơ đãng, hỏi: “Cậu không hạnh phúc sao? Cậu có con trai, có vị hôn phu, không phải cậu nói Nguyễn Tử Đình đối xử với cậu rất tốt sao?”

“Ừm ừm... ợ, rất tốt...” Lâm Mạch Mạch vỗ vỗ lên lưng Lê Hiếu Mạn, nheo nheo mắt: “Anh ấy rất đượ, rất tốt, nhưng là mình...”

Nghe thấy cô nói đến trọng tâm, Lê Hiếu Mạn nhìn cô ấy hỏi: “Cậu làm sao?”

“Ha ha.” Lâm Mạch Mạch cười ha ha, duỗi tay chỉ vào cô, nghiêng đầu: “Mạn Mạn, cậu muốn bẫy mình chứ gì? Mình nói này, mình mới không dễ bị bẫy như vậy đâu.”

“Oe.”

Bởi vì uống quá nhiều rượu, dạ dày lại không thoải mái cho nên Lâm Mạch Mạch cúi người nôn khan, hai mắt dòm sàn nhà lom lom: “Mạn Mạn, sàn nhà cậu tốt thật đấy, như thế nào mặt mình lại hồng đến vậy cơ chứ?”

Sau đó cô ấy đưa tay lên vỗ vỗ mặt mình mấy cái: “Mấy giờ rồi? Mình phải về nhà rồi, dịu dàng, nhẹ nhàng.”

Lâm Mạch Mạch đứng lên muốn đi tìm Ngụy Vũ Bân thì Lê Hiểu Mạn lại kéo cô ấy ngồi xuống.

“Mạch Mạch, cậu say rồi, đêm nay cậu hãy ở lại đây đi.”

“Mình không hề say, mình phải đi về.”

“Ngoan nào, đêm nay không về được.” Lê Hiểu Mạn thấy cô say đến trời cũng quật lộn xuống đất, bèn gọi một người giúp việc nữ đến cùng cô đỡ cô ấy đi vào phòng khách.

Cô giúp cô ấy cởi giày, đắp chăn, lúc đang tính rời đi thì Lâm Mạch Mạch giữ tay cô lại,

“Mạn Mạn, xin lỗi, mình đã giấu cậu rất nhiều chuyện.”

Chương 869: Bãi tha ma mới có nhiều phụ nữ...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn ngồi xuống nhìn Lâm Mạch Mạch đang say đến sắp ngất: “Mạch Mạch, tớ không trách cậu, cậu có chuyện gì giấu tớ nữa?”

Lâm Mạch Mạch nhắm mắt, hai tay day trán, vẻ mặt bi thương, hơi nức nở nói: “Tớ mất đứa bé rồi.”

Nghe cô nói vậy, Lê Hiểu Mạn vô cùng kinh ngạc: “Mạch Mạch, chuyện này là từ khi nào? Sao cậu không nói gì cho tớ biết? Đứa trẻ có phải của Lăng Hàn Dạ không?”

Lâm Mạch Mạch vẻ mặt đau khổ: “Đừng nhắc tới anh ta, là anh ta hại chết đứa nhỏ của tớ, tớ không bao giờ tha thứ cho anh ta, vĩnh viễn sẽ không tha thứ...”

Lê Hiểu Mạn còn muốn hỏi chuyện về đứa trẻ nhưng Lâm Mạch Mạch đã ngủ thiếp đi.

Cô nhìn Lâm Mạch Mạch, cô rất yêu quý cô gái này. Hồi nhỏ đã không còn cha mẹ, luôn phải tự chăm sóc bản thân, đặc biệt quan tâm đến cô, Lâm Mạch Mạch vẫn luôn rất kiên cường, cho tới giờ luôn nói chuyện tốt với cô, không nói những điều xấu, những điều khó khăn với cô bao giờ, lúc nào cũng giúp đỡ cô hết mình.

Cô hy vọng Mạch Mạch có thể hạnh phúc, cô cảm thấy, thật ra Mạch

Mạch không hạnh phúc vui vẻ như bên ngoài, trong lòng cô ấy hẳn phải chất chứa nhiều thứ lắm.

Cô ngồi bên cạnh Lâm Mạch Mạch một lúc rồi ra khỏi phòng khách.

Vì không thấy gì nên cô liền đi lên thẳng tầng ba.

Đầu tiên là cô lên kiểm tra phòng ngủ, như cô nghĩ, ba đứa nhóc hẳn là đã chơi mệt nên ngủ cả trên mặt thảm rồi.

Lê Hiểu Mạn nhẹ ôm ba đứa nhóc lên giường, đắp chăn cẩn thận rồi mới rón rén rời đi.

Trong vườn, bốn người dường như cũng đã sau, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, Tô Dịch, ngay cả Long Tư Hạo dường như cũng đã "tử trận".

Lê Hiểu Mạn và quản gia đến vườn thì Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy mỗi người một ghế sofa, rất không ưu nhã ngửa đầu ngồi, mặt hai người đỏ bừng, trong miệng lời say cứ thế mà tuôn ra.

Lăng Hàn Dạ gờ ly lên, hai mắt neho lại, nhìn Lạc Thụy ngồi đối diện: "Tới, uống nào, không sau không về."

"Không uống nữa, say rồi." Lạc Thụy hạ chân, chỉ hướng bầu trời: "Lăng thiếu gia, cậu nhìn kia, Ngưu Lang... Chức Nữ..."

"Ở đâu?" Lăng Hàn Dạ nghe vậy thì ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, nhìn hồi lâu cũng chỉ thấy có mấy vì sao sáng, không thấy Ngưu Lang Chức Nữ đâu cả.

"Cậu uống say rồi, nữ nhân của tôi đi đâu rồi?" Lăng Hàn Dạ vừa nói, vừa đưa mắt tìm Lâm Mạch Mạch khắp nơi.

“Chết tiệt... lại chạy đi đâu rồi? Nữ nhân chết tiệt...”

Lăng Hàn Dạ đứng dậy đảo đi tìm Lâm Mạch Mạch, tìm nữ nhân chết tiệt mà anh đang luôn miệng gọi.

Lạc Thụy nghe anh muốn tìm nữ nhân chết tiệt thì híp mắt lại: “Ở đây... làm gì có nữ nhân chết tiệt nào? Tới bãi tha ma mà tìm đi, ở đó mới có nhiều nữ nhân chết tiệt...”

Lê Hiểu Mạn thấy Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy say đến ý thức mơ hồ, liền kêu quản gia gọi người đưa Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy về phòng khách.

Sau đó cô lại nhìn sang hướng Tô Dịch và Long Tư Hạo.

Tô Dịch lúc này ngồi ở bên cạnh Long Tư Hạo, trong tay đang cầm rượu, nhìn anh nói: “Tur Hạo, chúng ta quen biết... đã mười lăm năm, mười lăm năm... vào sinh ra tử, tôi ở bên cạnh cậu... mười lăm năm, tôi... mời cậu một ly.”

Anh say khướt nói xong, uống một hớp rượu rồi lại để ly bên miệng Long Tư Hạo.

Bọn họ tối nay đều uống rượu nặng, độ cồn rất cao, khoảng gần chín mươi sáu phần trăm.

Long Tư Hạo tửu lượng vốn tốt mà giờ cũng uống đến ý thức không rõ rồi. Anh dùng hai ngón tay thon dài xoa mi tâm, nhìn ly rượu Tô Dịch đưa tới, lấy tay đẩy ra.

“Không uống nữa, tối nay... đến đây là kết thúc rồi.” Long Tư Hạo men say nồng đậm nói xong liền đứng lên.

Tô Dịch thấy anh đứng lên thì cũng đứng lên theo, tay anh khoác lên bả vai Long Tư Hạo: “Tur Hạo, cậu say rồi, tôi đỡ cậu trở về phòng ngủ.”

Nhưng ngay sau đó anh không giống như đã nhìn thấy Lê Hiếu Mạn, đỡ Long Tư Hạo, hai người lão đảo đi về phía đại sảnh.

Lê Hiếu Mạn nhìn Tô Dịch đỡ Long Tư Hạo đi thì nhú mày, sau đó liền nhanh chóng đi theo.

Tô Dịch và Long Tư Hạo đã đi lên tầng, giờ đang ở cửa tầng hai.

Tô Dịch vẫn luôn đỡ Long Tư Hạo, mà Long Tư Hạo đang dùng một tay giữ lấy tay vịn cầu thang, một tay thì xoa xoa mi tâm, dường như là do uống quá nhiều nên rất không thoải mái.

Lê Hiếu Mạn đi phía sau bọn họ, sờ dĩ không tiến lên đỡ Long Tư Hạo là vì muốn biết rốt cuộc Tô Dịch đang muốn làm gì.

Đến phòng ngủ ở tầng ba, sau khi đỡ Long Tư Hạo vào, Tô Dịch đóng cửa lại.

Lê Hiếu Mạn bị nhốt bên ngoài phòng ngủ ngạc nhiên, tiến đến cầm tay vịn, nhưng phát hiện ra đã bị khóa.

Mà sau khi Tô Dịch đóng cửa xong, anh liền đỡ Long Tư Hạo đi về phía giường lớn.

Đỡ Long Tư Hạo nằm xuống xong, anh ngồi xuống bên cạnh, hai mắt khôi phục vẻ tỉnh táo, không hề giống người say chút nào.

Anh nhìn Long Tư Hạo như vậy một lúc lâu mới thu hồi ánh mắt, sau đó đi tới mở cửa.

Lê Hiếu Mạn đang đứng bên ngoài lắc lắc tay cầm cửa, Tô Dịch đột nhiên mở ra làm có hơi kinh ngạc.

Tô Dịch nhìn cô, hai mắt vờ say: “Tur Hạo... giao cho cô.”

Lê Hiếu Mạn nhìn anh say khướt như vậy thì ánh mắt hiện lên tia nghi ngờ, cười nhìn anh: “Cứ giao cho tôi, anh uống say như vậy rồi, để tôi bảo quản gia chuẩn bị canh giải rượu.”

“Tôi không sao, tôi... về, chăm sóc cho...Tur Hạo thật tốt.”

Tô Dịch nhìn Lê Hiếu Mạn nói xong liền xoay người không vững đi xuống tầng dưới.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn tiến lên hai bước nhìn thân ảnh lung lay của anh: “Cũng đã trễ thế này rồi, anh lại uống nhiều rượu như vậy, giờ về có phải hơi không an toàn không, để tôi bảo quản gia đỡ anh.”

Nói xong, Lê Hiếu Mạn không đợi anh trả lời liền lấy điện thoại gọi cho quản gia, bảo ông đỡ Tô Dịch đến phòng khách.

Tô Dịch còn chưa đáp lời cô, hai tay giữ chặt tay vịn từ từ đi xuống tầng dưới.

Lê Hiếu Mạn vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn Tô Dịch chậm chạp đi xuống, cho đến khi thân ảnh anh biến mất ở chỗ cầu thang, cô vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn theo, trong lòng sinh ra nghi ngờ vô hạn.

Mới vừa rồi sao Tô Dịch lại muốn đóng cửa phòng? Anh bảo cô chăm sóc cho Tur Hạo, rõ ràng là anh không say đến mức bất tỉnh nhân sự.

Đột nhiên cô có trực giác, căn bản anh không hề uống say.

Còn nữa, nếu Tô Dịch là người thần bí, sau vành tai anh ấy hẳn phải có chữ “Tur” mới đúng, sao sau vành tai Tô Dịch lại không có?

Chẳng lẽ anh thật sự không phải là người thần bí, là suy đoán của cô sai lầm sao?

Đang lúc cô đang suy nghĩ, bỗng cô một đôi tay ôm lấy cô từ phía sau lưng.

Chương 870: Tôi là, con trai nhà lành

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn cũng giữ anh thật chặt, sợ anh ngã, nhắc nhở: “Tur Hạo, cẩn thận một chút, anh uống sau rồi, buông em ra đi.”

Long Tur Hạo híp mắt nhìn cô: “Vợ, anh không uống say, một lúc nữa em cũng biết rốt cuộc là anh có say hay không?”

Vất vả bế cô vào phòng tắm, Long Tur Hạo ôm cô ngồi lên bồn rửa mặt, cúi đầu cởi quần áo của ôc, đôi môi nóng bỏng dán tại cần cổ cô, một nụ hôn lửa nóng dán đi từ cổ dần xuống.

Lê Hiểu Mạn bị anh hôn đến run rẩy, thân thể bị kích thích.

Trong mắt cô hiện lên một tầng hơi nước, hai tay đặt trên vai anh, ánh mắt mê hoặc nhìn anh, thấp giọng gọi: “Tur Hạo.”

Long Tur Hạo thấy cô nhìn thì hai tay nâng mặt cô hôn lên.

Trong lúc hôn đến ý loạn tình mê anh rời khỏi môi cô, tiến lại gần tai cô: “Tắm trước đã.”

Sau đó anh ôm cô ngồi vào bồn tắm.

Từ lúc tắm rửa đến lúc đi ra ngoài, Lê Hiểu Mạn luôn được Long Tur Hạo ôm lấy.

Anh có hơi không vững ôm cô đến giường lớn, sau đó áp cô xuống.

Thấy anh lại muốn hôn, Lê Hiếu Mạn đưa tay đẩy anh sang một bên, nhìn anh nói: “Để em lấy cho anh chút canh giải rượu.”

Dứt lời, cô vừa định đứng dậy, Long Tur Hạo lại kéo cô vào ngực, hai tay giữ chặt lấy tay cô, nhắm mắt lại, rủ rủ nói: “Vợ, đừng đi, đừng đi đâu cả, ở bên cạnh chồng.”

Lê Hiếu Mạn thấy Long Tur Hạo ôm chặt mình thì nhẹ vỗ gương mặt tuần mỹ của anh, cười nói: “Được, em không đi, em ở lại với chồng.”

Cô dựa đầu vào ngực anh, trên môi là nụ cười hạnh phúc.

Bây giờ cô đang rất hạnh phúc, vì có người đang ôm cô yêu bên cạnh, có hai con gái, cho nên điều bây giờ cô muốn làm nhất chính là sớm bắt được người thần bí kia.

Long Tur Hạo vốn nói với cô, chứng minh rằng mình chưa say hiện tại đã ngủ thiếp đi rồi.

Sau khi Long Tur Hạo ngủ say, Lê Hiếu Mạn liền nhẹ bỏ tay anh bên hông mình ra, từ từ ngồi dậy.

Đắp chăn cho anh xong, cô đi ra khỏi phòng ngủ, tới phòng bên cạnh xem ba đứa trẻ có ngủ ngon giấc không, kết quả thấy Ngụy Vũ Bân còn đang ngủ chứ Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long không thấy ở đây.”

Cho là hai anh em đi phòng vệ sinh, cô rón rén quay ra ngoài phòng ngủ, lại thấy hai đứa trẻ đang đi từ dưới tầng lên.

“Mẹ sao mẹ còn chưa ngủ?” Tiểu Nghiên Nghiên thấy cô thì hai mắt

sáng bừng, cười hỏi.

Lê Hiểu Mạn nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, lại nhìn Tiểu Long: “Allen, nói cho mẹ biết con và em vừa mới đi đâu?”

Tiểu Nghiên Nghiên đi trước Tiểu Long một bước nói: “Mẹ, con và anh tạm thời muốn giữ bí mật, chuyện này mai sẽ nói cho mẹ biết, giờ con muốn đi ngủ rồi.”

Cô bé hất xì một cái, rồi nháy mắt với Tiểu Long: “Anh, ngủ thôi.”

Sau đó liền kéo Tiểu Long về phía phòng ngủ.

“Chúc mẹ ngủ ngon.”

Tiểu Nghiên Nghiên đang định đóng kín cửa lại thì Lê Hiểu Mạn kéo cô bé ra.

“Nghiên Nghiên, về phòng mình ngủ đi, đây là phòng anh con.”

“Vâng.” Tiểu Nghiên Nghiên đáp, nhìn Tiểu Long cười nói: “Anh, vậy anh ngủ sớm đi, ngủ ngon.”

Dứt lời, Tiểu Nghiên Nghiên liền đi về phòng ngủ của mình.

Lê Hiểu Mạn nhìn cô bé về phòng xong thì đi tới chỗ Tiểu Long, ánh mắt dịu dàng: “Allen, ngủ sớm đi, ngày mai mẹ có rất nhiều chuyện muốn hỏi con.”

Lúc trước là vì muốn chăm sóc cho Trầm Thi Vi nên cô mới quen Tiểu Long giờ cô còn cảm thấy kinh ngạc và cảm động.

Tiểu Long cười nhìn Lê Hiểu Mạn gật đầu: “Con ngủ đây, mẹ ngủ

ngon.”

“Ừm, Allen ngủ ngon.”

Lê Hiểu Mạn cúi đầu, hôn lên vầng trán nhỏ của cậu bé một cái, nhìn cậu bé lên giường ngủ rồi mới về phòng ngủ của cô và Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo đã tỉnh, anh đang ngồi ở cuối giường, sắc mặt so với lúc trước đã tỉnh táo hơn rất nhiều, giống như đã tỉnh rượu vậy.

Thấy Lê Hiểu Mạn đi vào, gương mặt anh hơi trầm xuống: “Đi đâu vậy?”

Thấy anh đã tỉnh, Lê Hiểu Mạn có hơi ngoài ý muốn, cô đi tới bên cạnh anh ngồi xuống, cười nói: “Đi xem ba đứa trẻ có ngủ ngon hay không, chúng ta cũng ngủ đi.”

Dứt lời, cô liền nằm lên giường, Long Tư Hạo nhìn cô một lát rồi cũng nằm xuống bên cạnh cô, kéo cô vào lòng: “Lần sau đi đâu nhớ nói cho anh một tiếng.”

Lê Hiểu Mạn nhướn mày: “Anh thật sự tỉnh rượu rồi.”

Long Tư Hạo cúi xuống nhìn cô: “Em thấy anh giống đang say rượu lắm sao?”

Lê Hiểu Mạn chớp mắt: “Tối nay rốt cuộc là anh có say hay không?”

Long Tư Hạo yêu chiều nhìn cô: “Ngày mai sẽ nói về vấn đề này, muộn rồi, ngủ thôi.”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh rồi lại nghĩ đến Tô Dịch liền nói: “Tur Hạo, anh và Tô Dịch là anh em nhiều năm như vậy, tửu lượng của anh ấy hẳn

anh rất rõ. Anh cảm thấy tối nay anh ấy có say thật không?”

Long Tur Hạo chưa đợi cô nói xong liền hôn lên môi cô, quay người đặt cô xuống dưới anh.

Anh hôn cô rất sâu khiến cô hít thở không thông, vừa rời khỏi môi cô, anh liền nhìn chăm chú gương mặt xinh đẹp của cô, ánh mắt thâm tình: “Hiểu Hiểu, ở trước mặt anh, đừng nhắc đến người đàn ông khác, hơn nữa cũng muộn rồi, ngủ thôi.”

“Ừm.” Lê Hiểu Mạn khẽ thở ra, đôi mắt động lòng người nhìn anh chăm chú, đột nhiên có cảm giác dường như anh rất không thích cô nhắc tới Tô Dịch.

Còn nữa, tối nay anh có thật sự say không?

Nếu anh không say, vậy mục đích giả say của anh là gì?

Cô nhìn Long Tur Hạo, thấy anh đã nhắm mắt ngủ, đành nuốt câu hỏi trở lại.

Cô nằm trong ngực Long Tur Hạo nghĩ đến chuyện Tô Dịch và người thàn bí cả đêm, vậy nên đến hừng sáng cô mới ngủ.

Sáng sớm, Lăng Dinah đã hét chói tai.

Ở ngoài cửa phòng, Tiểu Nghiên Nghiên, Tiểu Long và Ngụy Vũ Ân đang ghé ở cửa nghe ngóng.

Trong phòng khách là Lạc Thụy và Lăng Dinah.

Hai người mỗi người ngồi một bên, mỗi người một đầu chăn.

Lạc Thụy híp mắt, có hơi khẩn trương: “Lãng tiểu thư, mời giải thích rõ, tại sao cô lại không mặc quần áo nằm chung ở đây với tôi, rốt cuộc cô đã làm với tôi, tôi còn là con trai nhà lành, có phải cô thừa dịp tối qua tôi uống rượu sau nên tưởng tôi là tổng giám đốc nên làm nhục tôi không”

Chương 871: Mời mang hung khí rời đi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Dinah trợn mắt, hung hăng nhìn Lạc Thụy chăm chăm, dùng tay chỉ về phía mình: “Tôi làm nhục anh? Tôi làm nhục anh gì chứ, Lạc Thụy chết tiệt, người tôi yêu là anh Tư Hạo, không phải là anh, tôi làm nhục anh cái gì? Anh cho rằng mình là ai, anh có cởi hết dăng lên cho tôi tôi cũng không thèm. Rõ ràng là tôi chẳng hề có chút hứng thú với anh, rõ ràng là anh nhân lúc tôi uống say nên mới khiếm nhã với tôi, cướp đi trong sạch của tôi, hại tôi có lỗi với anh Tư Hạo, tôi muốn giết anh.”

“Khiếm nhã với cô?” Lạc Thụy coi thường nhìn Lăng Dinah, khuôn mặt mang theo vẻ tức giận: “Lăng Dinah tiểu thư, người tôi thích là kiểu người dịu dàng, thiện lương, rộng lượng, đáng yêu, có khí chất, có giáo dục, có tâm hồn đẹp, thượng khách hạ bếp đều được, có trước có sau, có ngực có đầu óc, cô xem lại bản thân xem có gì có thể thuận mắt tôi được không, cô thì có lực hấp dẫn gì chứ? Thà tôi khiếm nhã với một con bò cái cũng sẽ không có chuyện đối với cô đâu.”

Lăng Dinah bị Lạc Thụy đả kích thâm sâu, vốn đang chịu đựng tức giận thì giờ như được châm ngòi thêm, lửa giận ngút trời.

Cô đánh về phía Lạc Thụy, ngã xuống giường, hai mắt phóng hỏa về phía anh, tức giận nói: “Lạc Thụy chết tiệt, thử lặp lại lời anh vừa mới nói xem.”

Lạc Thụy và Lăng Dinah cũng không phải là trần như nhộng, Lạc Thụy mặc dù không mặc phía trên nhưng bên dưới vẫn mặc quần, mà Lăng Dinah thì còn đang mặc áo lót màu đỏ.

Thân thể cô rất tốt, trước sau lồi lõm đủ cả, giờ phút này đang ngã trên người Lạc Thụy, ngực của cô tự nhiên sẽ rơi vào trong mắt Lạc Thụy.

Anh nhìn "hung khí cỡ lớn" đang gần trong gang tấc thì trừng mắt, không khỏi nuốt nước miếng.

Mới vừa rồi anh toàn nói lung tung, vốn là cố ý đá kích Lăng Dinah, chỉ là anh thật sự không ngờ, thân thể cô lại đẹp thế.

Đột nhiên anh cảm thấy mũi mình nóng lên, có gì đó như từ trong mũi chảy ra.

Trong lòng anh cả kinh, ngón tay đưa lên phía mũi rồi nhìn, thấy trên đầu ngón tay thực sự có máu, mắt anh còn trừng lớn hơn nữa.

Anh nhìn chăm chăm đầu ngón tay mình vài giây, sau đó nhìn Lăng Dinah: “Lăng Dinah tiểu thư, mời bỏ vũ khí ngực của cô ra đi, đè lên mũi tôi giờ còn chảy máu rồi đây.”

Dứt lời, anh đẩy Lăng Dinah ra, đúng lúc lại chạm vào "hung khí" của cô.

Cảm giác được thứ mềm mại trong tay, gương mặt tuấn tú của anh không khỏi hồng lên vài phần.

Lăng Dinah thấy vậy thì trong mắt lửa giận càng nhiều, cô đỏ mặt, xấu hổ và giận dữ quát: “Lạc! Thụy! Khốn! Kiếp! Tôi giết anh.”

Vừa nói, cô vừa đưa tay lên bóp cổ Lạc Thụy.

Lạc Thụy cau mày, híp mắt cười nhìn về mặt tức giận của cô: “Lăng Dinah tiểu thư, xin đừng... manh động, không phải chỉ sờ vào... ngực thôi sao, cùng lắm thì... cho cô sờ cái của tôi.”

Lăng Dinah giận dữ nhìn Lạc Thụy, ánh mắt mang theo tia ủy khuất: “Lạc Thụy chết tiệt, lần đầu tiên của tôi muốn cho anh Tư Hạo, vậy mà anh lại cướp đi, là anh hại tôi phải làm chuyện có lỗi với anh Tư Hạo, huhu... Tôi muốn giết anh, trả lại sự trong sạch cho tôi, hu hu... Trả lại cho tôi...”

Lăng Dinah lúc này vừa giận vừa ủy khuất, sự trinh trắng hơn hai mươi năm cô giữ gìn giờ đều mất rồi.

Tại Lạc Thụy, là anh làm cô mất đi sự trong sạch, làm cô có lỗi với anh Tư Hạo.

Lạc Thụy nghe cô nói anh là người đầu tiên thì không tin nhìn cô “Lăng Dinah, cô... cô đây là lần đầu tiên? Cô... lừa... ai chứ? Có trời mới tin... đây là... lần đầu tiên của cô.”

Anh càng nói vậy, Lăng Dinah càng dùng sức.

Lạc Thụy thấy Lăng Dinah sắp bóp chết mình thì hai tay đưa lên từ phía dưới, đẩy giữa hai cánh tay cô, sau đó dùng lực đẩy, Lăng Dinah liền buông lỏng tay ra.

Lạc Thụy vốn đã trải qua huấn luyện, đương nhiên có thể dễ dàng khiến Lăng Dinah bỏ tay khỏi cổ mình.

Anh vuốt cổ mình, quét mắt quanh phòng một lượt, không nhìn thấy quần áo của mình, ngay cả của Lăng Dinah cũng không thấy đâu.

Anh híp mắt quay đầu nhìn Lăng Dinah, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, vừa lấy tay lật chăn lên.

Trên giường sạch sẽ không có dấu vết gì cả.

Anh nhìn giường, rồi cười nói với Lăng Dinah đang xấu hổ và giận dữ: “Lăng tiểu thư, nếu như đây là lần đầu tiên của cô vậy xin hỏi dấu vết lần đầu của cô đâu?”

Lăng Dinah vốn còn muốn tiếp tục bóp cổ Lạc Thụy, nghe anh nói vậy thì nhìn quanh giường đơn, thấy không có gì cả, mà cảm giác thân thể cũng không hề khó chịu, lúc này mới yên tâm.

Lúc cô vừa mới ngủ dậy, thấy Lạc Thụy ở bên cạnh thân thể của mình, hơn nữa còn không mặc quần áo, cô còn tưởng anh đã làm gì, giờ nhìn lại thì cũng rõ ràng.

Nhưng sau đó cô lại tức giận nhìn Lạc Thụy: “Lạc Thụy chết tiết, sao anh lại không mặc quần áo ngủ bên cạnh tôi chứ? Anh muốn tôi làm tướng tôi và anh phát sinh quan hệ, sau đó liền từ bỏ không theo đuổi anh Tư Hạo nữa sao? Nằm mơ đi, tôi đã nghĩ thông suốt rồi, tôi sẽ đợi anh Tư Hạo ly hôn.”

Lạc Thụy hơi co rút khóe môi: “Lăng tiểu thư, cô nghĩ nhiều rồi, tôi sẽ không vì để cô buông tha cho tổng giám đốc mà thuận theo việc ngủ với cô cả đêm, chúng ta là do có người sắp đặt, còn nữa, Lăng Dinah tiểu thư, sao đến giờ cô cũng không rõ tổng giám đốc chỉ yêu phu nhân mà thôi. Ngài ấy rất vất vả mới kết hôn được với phu nhân, không thể nào ly hôn được đâu, trừ phi đầu tổng giám đốc bị cửa kẹp, cô muốn đợi ngài ấy ly hôn rồi lấy mình, đợi kiếp sau đi.”

Lăng Dinah nghe anh nói vậy thì ánh mắt tràn ngập tức giận nhìn

anh, hốc mắt ướt đi mấy phần: “Đợi đến kiếp sau thì đợi đến kiếp sau, tôi đã chờ anh Tư Hạo lâu vậy rồi, cũng không ngại chờ anh ấy đến đời sau đâu.”

“Vậy cô cứ từ từ mà đợi.” Lạc Thụy xoa xoa mũi, nhìn Lăng Dinah một cái rồi đi tới phòng tắm.

Mỗi phòng tầng hai đều có cả phòng tắm và phòng vệ sinh.

Mà anh vừa bước chân vào phòng tắm chân sau chưa kịp bước vào hẳn thì phía sau liền truyền đến tiếng khóc.

“Huhu... Anh Tư Hạo, sao anh lại không yêu em? Tại sao? Anh đã có vợ, Huhu... Sau này em không thể quang minh chính đạo theo đuổi anh được nữa.”

Cô đau lòng, cô theo đuổi anh lâu như vậy rồi, vậy mà không hề có kết quả.

Nghe thấy tiếng cô khóc, Lạc Thụy xoay người về phía cô, thấy cô ngồi xếp bằng trên giường, khóc như đứa trẻ ba tuổi thì anh hơi cau mày, không khỏi động lên một tia thương cảm với Lăng Dinah.

Anh quay lại, ngồi lên giường, ngồi đối diện Lăng Dinah, nhìn cô không nói lời nào.

Lăng Dinah ngược đôi mắt đẫm lệ nhìn Lạc Thụy ngồi đối diện mình mà không nói gì, thấy mũi anh còn ít máu, cô trừng anh, "Nhìn tôi làm cái gì?"

Lạc Thụy cười “Hôm nay tôi mới phát hiện, hóa ra Lăng Dinah tiểu thư khóc còn đẹp hơn cười, đừng ngừng lại, cứ tiếp tục khóc đi, tôi sẽ tiếp tục thưởng thức vẻ mặt xinh đẹp này của cô.”

Chương 872: Nhận được, kích thích quá lớn?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Dinah trợn mắt nhìn anh trêu chọc mình, hai tay xoa xoa khoe mắt, thân thể tiến lên phía trước, lại gần Lạc Thụy: “Anh muốn nhìn tôi sẽ không cho anh nhìn, tôi không khóc nữa.”

Lạc Thụy cũng nghiêng người lên phía trước một chút, híp mắt cười: “Lăng Dinah tiểu thư, tôi khuyên cô sớm buông tha cho tổng giám đốc của chúng tôi. Anh ấy tuyệt sẽ không yêu cô đâu. Cô thì, mặc dù không nhiều ưu điểm lắm, khuyết điểm cũng không ít, lại sắp trở nên lớn tuổi rồi, tôi nghĩ nếu cô dịu dàng một chút, tốt bụng một chút, lễ độ một chút, có khí chất một chút, nhất định sẽ có một người đàn ông miễn cưỡng coi trọng cô.”

Lăng Dinah mặc dù trong lòng đang rất tòi tệ, mà cứ liên tục bị đá kích như vậy, ngay tại lúc cô đang trong cảnh thất tình vậy mà Lạc Thụy cứ đá kích cô, khiến cô vừa tức giận, lại vừa thương tâm.

Lúc trước cô hận không thể bóp chết Lạc Thụy, giờ sự tức giận của cô hóa thành nước mắt, chỉ biết thương tâm khóc nức.

“Huhu.. Lạc Thụy, anh đá kích đủ chưa? Tôi biết anh Tư Hạo sẽ không yêu tôi, tôi không cần anh nói, tôi là da mặt dày, mặt dày thích một người thì có sao chứ? Tôi không dịu dàng, không sẵn sàng, lại kiêu căng vô lễ, khuyết điểm rất nhiều, không có ưu điểm, thì cũng không đến lượt anh nói. Huhu tôi có khuyết điểm, chẳng lẽ anh không có sao? Anh cũng không dịu dàng, không thương hoa tiếc ngọc, không

săn sóc, còn dài dòng hơn cả đàn bà.”

Lạc Thụy thấy cô khóc đau lòng thì dùng tay lau nước mắt cho cô, nói: “Lăng Dinah tiểu thư, nói mấy câu cô đã khóc rồi, từ khi nào cô lại trở nên yếu ớt như vậy? Đừng quên, cô là người đáng xấu hổ nhất thế giới này.”

Vừa nghe thấy vậy, Lăng Dinah liền không vui, sau đó trừng mắt nhìn anh, oa một tiếng lại khóc lên.

“Huhu... Lạc Thụy chết tiệt, anh mới là nỗi hổ thẹn của thế giới, tôi yêu một người thì sai sao? Sai sao? Tôi mất dùm yêu người ta thì sao sao? Tôi làm tất cả không phải muốn làm anh Tư Hạo rung động sao?”

Lạc Thụy thấy Lăng Dinah lại khóc lớn, anh cảm thấy hôm nay Lăng Dinah rất khác thường! Chẳng lẽ do ngày hôm qua đã chịu đả kích quá lớn sao?

Không phải là biết tổng giám đốc và phu nhân đã có chứng nhân kết hôn rồi chứ.

Anh nhướng mày: “Lăng Dinah tiểu thư, cô biết chuyện tổng giám đốc và phu nhân có giấy chứng nhận thôi mà, có cần phải khác thường như vậy không, đau lòng, kích động đến vậy sao?”

Lăng Dinah lau nước mắt, khóc nhìn anh: “Huhu... Tôi theo đuổi anh Tư Hạo nhiều năm như vậy rồi mà vẫn không đuổi kịp anh anh, giờ anh ấy đã là chồng của người khác, tôi có thể không đau lòng sao? Cứ coi như tôi là người mất dùm, nhưng tôi cũng là người, có hi nộ ái ố, tôi cũng tâm tình của bản thân, anh không hiểu đâu. Anh Tư Hạo là mối tình đầu của tôi, từ khi thích anh ấy, tôi đã nghĩ có một ngày sẽ gả cho anh ấy, vậy nên không giữ vững lễ tiết, không rụt rè theo

đuổi anh ấy, vì anh ấy, tôi có bị các người nói thế nào cũng không sao cả...”

Lạc Thụy lẳng lẳng nhìn Lăng Dinah, im lặng nghe cô nói, lần đầu tiên không dùng lời nói khó nghe đả kích cô, cũng không có thái độ khinh bỉ hay coi thường.

Anh cảm thấy tiếng lòng của Lăng Dinah lúc này mới là chân thật nhất, tình yêu chấp nhất như vậy, cho dù là bị giễu cợt, bị người mắng không biết xấu hổ, vô sỉ, vẫn kiên trì, cô cũng đáng để nỗ lực.

Anh lại lần nữa thay cô lau nước mắt, đôi mắt khó có được lúc chăm chú nhìn cô thế này: “Lăng Dinah tiểu thư, những lời tôi nói trước đó thực ra không có ác ý gì. Tôi chỉ nói giỡn với cô vậy thôi, thật ra thì cô cũng rất đáng yêu, có thể chấp nhất vì tình yêu như vậy, người đàn ông được cô yêu hẳn là rất hạnh phúc, hơn nữa, cũng không phải lo lắng cô sẽ thay lòng. Cô chỉ mạnh miệng thôi chứ bên trong cũng mềm lòng cả, mặc dù thích tổng giám đốc, nhưng sao cô có thể làm ra chuyện phá hỏng tổng giám đốc và phu nhân, hơn nữa cô còn chăm sóc Tiểu Nghiên Nghiên như vậy, so với Sophie thì cô tốt hơn nhiều lắm.”

Lạc Thụy lần đầu tiên nói chuyện với Lăng Dinah, không tổn thương hay đả kích cô, thậm chí còn có ý khen ngợi cô. Cô đưa đôi mắt đắm lệ nhìn anh, đáy mắt là kinh ngạc ngoài ý muốn.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của cô tràn đầy vẻ không dám tin.

Lạc Thụy thấy cô nhìn mình thì cười: “Nhìn tôi làm gì?”

Lăng Dinah chớp mắt, lông mi rung rung: “Anh đang khen tôi? Khen Lăng Dinah tôi?”

Lạc Thụy nhún vai: “Đây không tính là khen, toi chỉ nói thật mà thôi. So với Sophie, cô tốt hơn nhiều, thật ra cô cũng không hẳn là có nhiều khuyết điểm đến thế, cũng có khá nhiều ưu điểm đó chú.”

Lăng Dinah nhìn anh: “Vậy anh nói nghe xem ưu điểm của tôi là gì?”

“Cái này...” Lạc Thụy cúi đầu dò xét cẩn thận, khước môi mang theo ý cười: “Lớn lên không tệ, vóc người không tồi, mặc dù có lúc không bình thường, nhưng cũng không đến nỗi, đôi lúc khá đáng yêu.”

Nghe anh vừa khen vừa chê... tâm tình Lăng Dinah không tốt hơn chỗ nào, đối với lời anh nói không thỏa mãn lắm, đấy thực sự là ưu điểm sao?

Tiểu Nghiên Nghiên, Tiểu Long, Ngụy Vũ Bân ba đứa trẻ ngó ở cửa hồi lâu không thấy động tĩnh gì, cảm thấy đứng đó nghe thật không có ý nghĩa.

Người đứng lên trước là Tiểu Long, Tiểu Nghiên Nghiên nghe hồi lâu cũng ngẩng đầu lên, bàn tay nhỏ nhắn che miệng ngáp: “Còn chưa tỉnh ngủ nữa, không biết chú Lạc và chị Na ở bên trong làm gì nhỉ”

Sau đó cô bé quay sang Tiểu Long: “Anh, chúng ta đi bảo quản gia tới mở cửa đi.”

Ngụy Vũ Bân từ phía sau nhìn Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long, nhíu mi: “Anh muốn gặp mẹ, hai người có biết mẹ anh đâu rồi không?”

Sáng sớm cậu bé đã bị Tiểu Nghiên Nghiên đánh thức rồi kéo xuống tầng, ngồi bên ngoài cửa Lạc Thụy và Lăng Dinah.

Tối qua, cậu bé, Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long chơi với nhau một

lúc liền ngủ quên mất, cho nên cậu bé không biết là mẹ đang ngủ ở gian phòng khách kia.

Tiểu Nghiên Nghiên nghe Ngụy Vũ Bân hỏi thì hơi nhú mi, thật ra thì cô bé cũng không biết.

Cô bé đi tới trước mặt Ngụy Vũ Bân, kéo bàn tay nhỏ bé cười nói: “Anh Bân Bân, để em dẫn anh đi tìm mẹ anh.”

Sau đó, ba đứa trẻ liền đi hỏi quản gia liền biết Lâm Mạch Mạch đang ngủ ở phòng khách.

Mà lúc này, Lâm Mạch Mạch không ở trong nhà trước mà đang ở trong vườn hoa sau nhà có cái hồ xanh biếc.

Chương 873: Hôn người khác, tôi sợ nôn ra mất

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tối hôm qua uống rượu cô vốn ngủ trong phòng khách, sáng sớm Lăng Hàn Dạ liền vào phòng cô, kiên quyết lôi cô tới hoa viên, còn trực tiếp ném cô vào trong hồ.

May mắn bây giờ là mùa hè, nước hồ cũng không quá lạnh, cho dù là sáng sớm cũng không thấy lạnh.

Hiện tại cô bị Lăng Hàn Dạ giữ chặt, giãy dụa một lúc lâu cũng không thoát khỏi.

“Lăng Hàn Dạ, buông, anh thật ra muốn thế nào hả?”

Lăng Hàn Dạ hơi nhướn mày, nhìn cô cười tà: “Không muốn thế nào cả, muốn em theo tôi ngắm phong cảnh.”

Lâm Mạch Mạch vẻ mặt khó chịu trừng anh, rất muốn chửi má nó, trải qua năm năm này, tình tính cô thu liễm rất nhiều, không còn đụng phát là xúc động, đụng phát là tức giận như trước nữa.

Lúc này hai người đều ở chỗ nông nhất của hồ.

Thấy cô càng giãy dụa mạnh hơn, Lăng Hàn Dạ càng ôm chặt cô, cô dứt khoát không tránh nữa, nhìn thẳng vào gương mặt tà mị mê người của anh, cười quyến rũ: “Lăng thiếu, anh chính là đại thiếu gia Lăng gia, bên cạnh anh oanh oanh yến yến còn nhiều mà, anh bảo

họ ngắm phong cảnh với anh đi, tôi có ngắm cũng ngắm với hôn phu của mình, buông ra, lát nữa con tôi dậy không thấy tôi đâu lại lo lắng.”

Nghe cô nhắc tới hôn phu và con, nụ cười trên mặt Lăng Hàn Dạ tắt ngấm, ánh mắt lạnh vài phần: “Lâm Mạch Mạch, em thật sự yêu tên Ngụy Tử Đình kia?”

Bề ngoài là anh ra vẻ tùy ý hỏi, nhưng thật ra trong lòng anh cũng rất khẩn trương, anh rất sợ nghe đáp án của cô.

Lâm Mạch Mạch không cần suy nghĩ, nhướn mày cười nhìn anh, trả lời rõ ràng lưu loát: “Yêu, đương nhiên tôi yêu Tử Đình.”

Câu trả lời của cô cũng không khiến Lăng Hàn Dạ cảm thấy bất ngờ, nhưng khiến đôi mắt nâu nhạt của anh lóe lên một tia đau đớn, anh cong môi, tươi cười vẫn tà mị mê người như trước: “Em yêu anh ta ở điểm nào? Anh ta có cái gì? Tiền? Quyền? Thế?”

Lâm Mạch Mạch nhìn anh lắc lắc đầu, khóe môi mang theo nụ cười châm chọc: “Lăng Hàn Dạ, anh ngây thơ thật, anh cho rằng phụ nữ chỉ yêu, quyền, thế sao? Tử Đình so sánh với anh, đúng là không nhiều tiền bằng anh, không có quyền thế như anh, cũng không có dáng vẻ yêu nghiệt như anh. Anh ấy là một người đàn ông bình thường nhưng không tầm thường, anh ấy khiến tôi yên tâm, cũng cho tôi cảm giác an toàn, anh ấy cho tôi cuộc sống tôi muốn, mà anh ấy cũng là người đàn ông hoàn mỹ nhất trong lòng tôi, tôi và anh ấy ở cùng một chỗ vui vẻ biết bao nhiêu.”

Thấy cô nhắc tới Ngụy Tử Đình, trên mặt mang theo nụ cười hạnh phúc, Lăng Hàn Dạ dần dần buông cô ra, trong lòng chua xót vô cùng.

“Chúc mừng em nhé Lâm Mạch Mạch, cuối cùng em cũng tìm thấy nam thần trong cảm nhận của mình tìm.” Lúc nói tới câu này, trong lòng Lăng Hàn Dạ đau đớn, đau hơn bất cứ thời điểm nào trong quá khứ, nhưng khuôn mặt anh vẫn mang theo nụ cười tà mị thiếu đánh như cũ.

Mà nụ cười của anh có bao nhiêu chua xót, chỉ có chính anh biết.

Thiếu chút nữa khóe mắt anh đã ướm nước trước mặt cô.

Lâm Mạch Mạch nhìn anh, cong môi cười cười: “Đúng, Tử Đình là nam thần trong cảm nhận của tôi, cho nên anh đừng tới đây dựa vào tôi nữa, tôi với anh thật sự không có hứng thú gì, anh cứ chậm rãi ngắm phong cảnh, tôi không phụng bồi.”

Dứt lời, Lâm Mạch Mạch liền xoay người đi lên.

Đầu cũng không ngoảnh lại bước đi.

Lăng Hàn Dạ thấy thế, tươi cười trên mặt nháy mắt biến mất, biểu tình cô đơn mà bi thương, nhìn chằm chằm bóng lưng cô: “Lâm Mạch Mạch, năm năm trước lúc em ở cùng tôi chưa từng cảm thấy vui vẻ hay sao?”

Lâm Mạch Mạch dừng chân, xoay người nhìn về phía Lăng Hàn Dạ còn đứng trong hồ, trả lời vẫn rõ ràng như cũ: “Không.”

“Một giây cũng chưa từng có?” Lăng Hàn Dạ nheo mắt, ánh mắt nhìn cô thoáng chốc hiện lên một tia chờ mong, trong khoảnh khắc đó ánh mắt anh sâu thẳm không ai nhìn thấu.

Lâm Mạch Mạch nhìn anh cười cười, trả lời kiên định: “Không có, một giây cũng không có.”

Giờ phút cô trả lời xong xoay người đi, trái tim Lăng Hàn Dạ như chìm vào đáy cốc, khoe môi anh nhếch lên cười thê lương, hốc mắt cuối cùng cũng ướt.

Lập tức anh nhấn mình xuống hồ, cả thân mình cũng chìm xuống.

Lâm Mạch Mạch nghe thấy động tĩnh phía sau, lúc xoay người lại, trên mặt hồ đã không còn thân ảnh Lăng Hàn Dạ.

Cô đứng tại chỗ vài giây, liền xoay người lập tức đi tới sân trước.

Lê Hiểu Mạn lúc này đã tỉnh, nghe ba đứa nhỏ Tiểu Nghiên Nghiên, Tiểu Long Dập, Ngụy Vũ Bân nói không thấy Lâm Mạch Mạch đâu, Lăng Hàn Dạ không thấy đâu, liền đoán được đại khái, vì thế mang theo ba bé tìm quanh biệt thự.

Bởi vì đoán Lâm Mạch Mạch có thể ở cùng một chỗ với Lăng Hàn Dạ, cô cũng kinh động đến vệ sĩ và nữ hầu trong biệt thự.

Cô và ba đứa nhỏ tìm trong hoa viên phía trước liền gặp được Lâm Mạch Mạch một thân ướt sũng đang đi tới.

“Mẹ.”

Ngụy Vũ Bân vừa thấy Lâm Mạch Mạch, hốc mắt liền đỏ lên, khóc chạy về phía cô.

“Bân Bân.”

Lâm Mạch Mạch cũng bước nhanh về phía Ngụy Vũ Bân, ngồi xuống trước người bé.

“Mẹ, quần áo của mẹ sao lại ướt vậy? Mẹ đi đâu thế, con tìm mãi tìm khắp nơi mà không thấy mẹ, mẹ...”

Ngụy Vũ Bân nhìn Lâm Mạch Mạch khóc lên, bé cực kỳ dính Lâm Mạch Mạch, một hồi không nhìn thấy cô sẽ khóc, trừ khi biết cô đang làm gì.

Tiểu Bân Bân vừa khóc, trái tim Lâm Mạch Mạch sắp bị bé khóc nát.

“Bân Bân đừng khóc, mẹ không phải ở đây sao? Ngoan, đừng khóc, để mẹ hôn một cái nào.” Lâm Mạch Mạch nhìn bé nói, tiến lên hôn cái trán nhỏ nhỏ của bé.

Ngụy Vũ Bân lập tức dừng khóc, nhếch miệng cười, lộ ra răng nanh trắng nõn.

“Mẹ, con cũng muốn hôn mẹ một cái.”

“Con cũng muốn hôn dì Lâm một cái.” Tiểu Nghiên Nghiên đi theo sau cũng mở miệng vô giúp vui.

“Nghiên Nghiên, đừng náo loạn, để dì Lâm đi thay quần áo trước đã.” Lê Hiểu Mạn đi đến trước người Lâm Mạch Mạch thấy quần áo cô ướt hết, còn nói thêm: “Mạch Mạch, vào phòng mình đổi quần áo đi.”

Lâm Mạch Mạch nhìn cô gật đầu, liền đứng lên.

Cô cúi đầu ôn nhu nhìn Ngụy Vũ Bân: “Bân Bân, mẹ muốn đi cùng dì Lê của con đi thay quần áo, con đi cùng em Nghiên Nghiên và anh Allen chơi trước đi nhé, lát nữa mẹ quay lại.”

“Vâng.” Ngụy Vũ Bân nhìn Lâm Mạch Mạch gật đầu: “Vậy mẹ đi thay nhanh lên, nếu không lại sinh bệnh.”

Lâm Mạch Mạch vui mừng cười, đi cùng Lê Hiểu Mạn vào đại sảnh.

Long Tư Hạo dậy từ sớm, lúc này đang ngồi trên ghế sô pha xa hoa trong đại sảnh, Lạc Thụy, Tô Dịch cũng đã dậy, ngồi đối diện với Long Tư Hạo, về phần Lăng Dinah, còn đang trong phòng khách thương tâm.

Vốn cô và Lạc Thụy bị khóa ở trong phòng khách, là chú Thành quản gia mở cửa giúp họ.

Ba người ngồi trong đại sảnh trò chuyện nhìn thấy Lê Hiểu Mạn và Lâm Mạch Mạch đi vào liền đồng thời nhìn về phía các cô.

Lạc Thụy đánh giá Lâm Mạch Mạch một lúc lâu, sau đó ánh mắt dừng ở quần áo ướt sũng trên người cô, cười nheo mắt: “Lâm tiểu thư, quần áo cô sao ướt hết thế kia? Lăng thiếu đâu, có phải hai người vừa hôn nhau không?”

Lâm Mạch Mạch cũng học bộ dáng Lạc Thụy, hai mắt cười nheo lại: “Lạc đặc trợ, dù tôi có hôn cũng sẽ hôn vị hôn phu của mình, hôn người khác, tôi sợ mình nôn mất.”

Chương 874: Ghi âm, làm sao có được?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy ý vị sâu xa nhìn cô: “Lâm tiểu thư, giờ cô phản cảm với Lăng thiếu của chúng ta đến thế sao? Cậu ta vì cô mà năm năm sống cô độc một mình, năm năm này cậu ta một mực...”

“Hiện giờ tôi chỉ quan tâm đến hôn phu và con mình, chuyện người khác, tôi không có hứng thú.”

Ánh mắt Lâm Mạch Mạch lạnh nhạt như nước nhìn Lạc Thụy nói, sau đó cùng Lê Hiểu Mạn chạy lên lầu.

Sau khi Lâm Mạch Mạch và Lê Hiểu Mạn lên lầu, Lạc Thụy thở dài một hơi: “Ai! Tôi thấy Lăng thiếu không phải vui đùa đâu, vị tiểu thư Lâm Mạch Mạch này hẳn là còn khó theo đuổi hơn cả phu nhân tổng giám đốc...”

Nói đến đây, cậu nhìn về phía Long Tư Hạo: “Tổng giám đốc, ngài nói ngài theo đuổi phu nhân hết bao nhiêu tâm tư mới bắt được cô ấy, Lăng thiếu không tốn chút tâm tư, khẳng định không theo đuổi được Lâm Mạch Mạch, ai, yêu một người thật khó khăn! May mà tôi với Tô thiếu không tranh hồ nước đục này.” & Dứt lời, cậu nhìn về phía Tô Dịch ngồi bên cạnh mình luôn giữ trầm mặc, một bàn tay khoác lên vai của anh ta: “Tô thiếu, hôm nay cậu sao thế? Sao không nói câu nào? Bình thường dù cậu có nói ít, tốt xấu gì cũng nói vài câu, hôm nay sao vậy, giả vờ thâm trầm cái gì?”

Tô Dịch giống như vô tình liếc Long Tư Hạo, lập tức nhìn Lạc Thụy, đưa tay khẽ đẩy kính mắt: “Tôi đâu có giả vờ thâm trầm? Tôi phải về rồi.”

Dứt lời, anh chuẩn bị đứng lên rời đi, Lạc Thụy đè vai anh lại: “Ô thiếu, chớ đi a, chúng ta thật vất vả mới có thời gian gặp nhau một lát, ở lại tán gẫu một hồi rồi đi.”

Tô Dịch nghe vậy, nhìn cậu một hồi, lại ngồi xuống.

Sau khi anh ngồi xuống, Lạc Thụy nhìn anh nói: “Ô thiếu, có vấn đề tôi đã sớm muốn hỏi cậu, cậu có chứng bệnh sợ phụ nữ phải không?”

Câu hỏi đột nhiên của Lạc Thụy khiến sắc mặt Tô Dịch cứng đờ, đôi mắt dưới cặp kính đen hơi co lại, lập tức nhìn Lạc Thụy: “Vì sao hỏi vậy?”

Lạc Thụy híp mắt nhìn anh: “Tôi tùy tiện hỏi thôi, tôi quen cậu cũng mười mấy năm rồi,, cho tới bây giờ chưa thấy cậu để ý đến nữ giới, cũng chưa từng thấy cậu kết giao với cô nào, nói đúng ra cho tới giờ cậu chưa từng liếc nhìn cô gái nào, tổng giám đốc cách xa nữ giới là vì trong lòng tổng giám đốc đã có phu nhân, có phải trong lòng cậu cũng có người rồi không? Tiết lộ chút đi, cô ấy là ai?”

Tô Dịch nhìn Lạc Thụy nở nụ cười: “Cậu còn nói tôi, không phải cậu cũng thế à, tôi quen cậu hơn mười năm, cũng chưa từng thấy cậu để ý đến cô nào cũng chưa từng thấy cậu kết giao với cô nào, chẳng lẽ cậu có chứng bệnh sợ phụ nữ?”

Lạc Thụy vội nói: “Ô thiếu, tôi cũng không có chứng sợ phụ nữ, tôi không kết giao với phụ nữ là vì chưa gặp được người thích hợp...”

Lúc cậu nói lời này, trong lúc vô ý nhìn qua góc rẽ cầu thang, đúng lúc thấy Lăng Dinah, cậu không biết vì sao tim đập lệch nửa nhịp.

Sau khi Lăng Dinah đi xuống dưới nhìn xung quanh, không thấy Lăng Hàn Dạ liền hỏi: “Anh hai tôi đâu rồi?”

Cô vừa dứt lời, Lăng Hàn Dạ một thân ướt sũng vừa lúc đi vào đại sảnh.

Long Tư Hạo, Lạc Thụy, Tô Dịch, Lăng Dinah nhìn anh ướt nhẹp từ đầu đến chân, trong mắt đều hiện lên nghi hoặc cùng kinh ngạc.

Càng khoa trương hơn là Lạc Thụy mở to mắt, há to miệng, đánh giá anh từ đầu đến chân xong mới hỏi: “Lăng thiếu, sáng sớm cậu với vị Lâm tiểu thư kia đi nghịch nước phải không?”

Lăng Hàn Dạ không trả lời, nhìn lên góc khuất cầu thang rồi nhìn Long Tư Hạo nói một câu về trước, lôi Lăng Dinah rời khỏi biệt thự.

Ăn xong bữa sáng, Lê Hiểu Mạn bảo Lạc Thụy tự mình đưa Lâm Mạch Mạch và Ngụy Vũ Bân về, mà Tô Dịch còn ở lại ăn sáng xong mới về.

Lê Hiểu Mạn vốn muốn thừa dịp lần này xác định một chút Tô Dịch có phải kẻ thần bí hay không, nhưng lần này tự hội không có thu hoạch gì.

Sau khi Long Tư Hạo đến công ty, cô bảo Tiểu Nghiên Nghiên trở về phòng mình sáng tác, còn cô kéo Tiểu Long Dạ vào phòng ngủ của mình và Long Tư Hạo.

Vào phòng ngủ ngồi xuống, cô cúi đầu nhìn bé, ngữ khí ôn nhu hỏi: “Allen, giờ con nói cho mẹ biết, từ lúc nào con biết mẹ mới là mẹ con,

Sophie không phải mẹ con hay không?”

Tiểu Long Dập như đã sớm đoán được lý do cô kéo bé vào phòng ngủ là muốn hỏi vấn đề này, bé nhìn cô nở nụ cười: “Mẹ, con có vật này muốn đưa cho mẹ.”

Lê Hiểu Mạn đang muốn hỏi bé định đưa cô thứ gì, Tiểu Long Dập liền lấy ra một chiếc máy ghi âm mini đưa cô.

Lê Hiểu Mạn thấy thế, có chút khó hiểu nhìn bé, sau đó nhận lấy máy ghi âm.

“Allen, đây là...”

Tiểu Long Dập nhìn Lê Hiểu Mạn cười thần bí: “Mẹ nghe xong bản ghi âm này sẽ biết vì sao con biết mẹ là mẹ con.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn cúi xuống nhìn máy ghi âm mini ghi trên tay, sau đó phát tập tin ghi âm ở trong.

Vang lên trước là giọng một người đàn ông.

“Sao cô phải kích động như vậy?”

Nghe giọng nói đó, Lê Hiểu Mạn hơi híp mắt, thanh âm rất lạnh, hơn nữa cô nghe còn có chút quen thuộc, hình như đã nghe qua ở đâu.

Kế tiếp là một giọng nữ cô càng thêm quen thuộc.

“Tôi chờ không được, tôi không muốn nhìn anh ấy với con tiện nhân Lê Hiểu Mạn kia ân ân ái ái nữa, còn tiếp tục như vậy, tôi sẽ điên mất...”

Lê Hiếu Mạn cúi xuống nhìn Tiểu Long Dập: “Đây là giọng Sophie?”

Nghe cô nhắc tới Sophie, đôi mắt hẹp dài của Tiểu Long Dập hiện lên ánh nhìn phức tạp, bé nhìn cô gật đầu: “Mẹ tiếp tục nghe.”

Giọng Sophie tiếp tục từ máy ghi âm truyền đến, lần này cô nghe được chuyện mẹ mình bị giết.

“Anh thông minh? Anh thông minh cũng không lần lượt thất bại như thế, không phải anh nói giết Lê Tố Phương giá họa cho Tư Hạo, Lê Hiếu Mạn sẽ hận Tư Hạo thấu xương, như vậy có thể chia rẽ bọn họ sao? Nhưng kết quả đâu, anh giết Lê Tố Phương, hủy camera theo dõi, cố ý lưu lại đoạn video Tư Hạo bóp cổ Lê Tố Phương, Lê Hiếu Mạn thấy đoạn video kia vẫn không mắc mưu nghĩ Tư Hạo thành hung thủ giết chết mẹ mình...”

“Ngoài ý muốn? Nhiều lần đều ngoài ý muốn sao? Còn năm năm trước anh chụp ảnh Lê Hiếu Mạn và cái tên Hàn Cẩm Hi kia...”

“Sao? Tôi giúp anh nhiều như vậy, giờ anh bắt đầu trách cứ tôi? Nếu không có tôi, anh căn bản không thể thần không biết quỷ không hay ở ngày Lê Hiếu Mạn sinh non trộm long tráo phụng mang Allen đi...”

...

Nghe xong ghi âm, Lê Hiếu Mạn liền hiểu được tất cả.

Cô không cần đoán đã biết giọng nam trong thu âm là kẻ thần bí kia phát ra.

Cô không ngờ năm năm trước người chụp ảnh cô và Hàn Cẩm Hi cũng là kẻ thần bí, nếu không phải Tư Hạo tin tưởng cô, không tin tưởng cái gọi là ảnh chụp của cô và Hàn Cẩm Hi, kẻ thần bí phải chịu

thua.&Cô càng không ngờ ngay cả hình lần đó Sophie chụp ảnh giá họa ông xã mình cũng là kẻ bí nhân sai Sophie làm.

Thu hồi suy nghĩ, cô cúi xuống nhìn Tiểu Long Dập, đôi mắt trong suốt hiện lên một tia kinh ngạc và nghi hoặc: “Allen, đoạn ghi âm này con làm thế nào có được?”

Chương 875: Kể thừa, tôi không có hứng thú...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Long Dập nhìn cô cười: “Là con lén ghi lại, con thừa dịp bọn họ nói chuyện ghi lại.”

Cậu kể lại chuyện lần trước Sophie bảo cậu để nhẫn kim cương vào túi Long Tư Hạo cho mẹ mình - Lê Hiểu Mạn biết.

Sau khi nghe xong, Lê Hiểu Mạn càng yêu thương Tiểu Long Dập, lại hận thấu xương Sophie.

Con trai của cô còn nhỏ như vậy, mà Sophie dám bắt nó đi làm mấy chuyện không đạo đức đó, nếu không phải con trai cô biết phân biệt phải trái, thì nhất định đã bị Sophie dạy hỏng rồi.

Cô rũ mắt nhìn Tiểu Long Dập, ôn nhu hỏi: “Allen, mẹ có chuyện muốn hỏi con, con ghi âm đoạn này từ lúc nào?”

Tiểu Long Dập nhìn vào cái máy ghi âm: “Là trước đây.”

Sau đó cậu lại kể lại chuyện ghi âm cho mẹ mình.

Lúc đó cậu đặt máy ghi âm dưới bàn trà.

Nghe Tiểu Long Dập nói xong, Lê Hiểu Mạn mới biết Tiểu Long Dập đã sớm biết cô là mẹ nó.

Lập tức, cô có chút nghi ngờ hỏi cậu: “Allen, con đã sớm biết sự thật, vậy sao không sớm để chúng ta nhận nhau? Mẹ nghe ba con nói là lúc đó, ba con và bà ngoại có hỏi con có muốn về cùng hai người không, con đã trả lời là tạm thời không muốn về đúng không? Vậy bây giờ con có thể cho mẹ biết nguyên nhân không?”

Tiểu Long Dập ngẩng đầu nhìn mẹ mình, nói thật: “Bởi vì con muốn biết người mặc đồ đen đeo mặt nạ là ai, hẳn là người xấu, hẳn muốn hại mẹ.”

Bởi vì Tiểu Long Dập biết người thần bí và Sophie có quan hệ với nhau, nên cậu cảm thấy nếu ở lại bên người Sophie, sẽ dễ biết người thần bí kia là ai hơn.

Lê Hiểu Mạn thấy con trai bảo bối của mình còn nhỏ tuổi, sau khi biết chân tướng vẫn giữ được bình tĩnh, còn giúp họ tra ra người thần bí là ai thì cực kì vui mừng cảm động.

Con trai của cô rất tuyệt, thật sự rất tuyệt, rất giống ba nó.

Cô cực kỳ may mắn, con trai của cô biết phân biệt tốt xấu, trắng đen pahir trái, không hề bị Sophie dạy hư.

Nhớ lần trước cậu bị tát một cái, ánh mắt cô hiện lên sự sắc lạnh, hận thấu Sophie.

Cô lập tức ôm Tiểu Long Dập vào lòng, rử mắt đau lòng hỏi: “Allen, con nói cho mẹ biết, lần trước tại sao con lại bị đánh?”

Tiểu Long Dập nhú mày: “Bởi vì con không đặt máy nghe lén vào phòng ba mẹ.”

Lê Hiểu Mạn nghe thấy nguyên nhân có liên quan đến mình và Long

Tur Hạo thì càng cảm thấy khó chịu đau lòng, giọng điệu tự trách: “Allen, mẹ xin lỗi, là mẹ không tốt, mẹ không thể nhận con sớm hơn, hại con chịu nhiều tủi khổ như vậy, sau này mẹ sẽ đền bù cho con gấp bội.”

Lê Hiểu Mạn đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Tiểu Long Dập, ánh mắt áy náy rơi lên khuôn mặt nhỏ nhắn cực kì giống Long Tur Hạo, trong mắt ngập tràn sự mến yêu và thương tiếc.

Tiểu Long Dập nhìn Lê Hiểu Mạn, hiểu chuyện nói: “Mẹ, con không trách mẹ.”

Tiểu Long Dập càng nói như thế, Lê Hiểu Mạn càng cảm thấy thẹn với cậu: “Allen, nói cho mẹ biết, có phải cô ta rất hay đánh chửi con không? Cô ta có cho con ăn no không?”

Cô ta trong miệng Lê Hiểu Mạn đương nhiên chính là Sophie.

Tuy Sophie là em gái cùng mẹ khác cha với cô, nhưng đứa em gái này vào năm năm trước lại liên hợp với người thần bí đổi con trai của cô với một đứa trẻ đã chết, khiến cô đau thương tự trách suốt năm năm, không chỉ như thế, cô ta còn đánh chửi Tiểu Long Dập, cô thật sự không thể nhận đứa em gái ấy.

Năm năm trước, cô không so đo những tổn thương mà Sophie gây ra cho cô, nhưng những tổn thương mà cô ta gây ra cho con trai của cô và Tur Hạo, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Lúc trước khi cô ta bị chiếm đoạt, cô còn cảm thấy áy náy, nhưng bây giờ, cảm giác áy náy ấy đã biến mất không còn dấu vết nữa.

Có một số người thật sự không đáng để đồng cảm.

...

Bởi vì Lê Hiếu Mạn muốn biết cuộc sống của Tiểu Long Dập trước kia thế nào, Sophie đối xử với cậu thế nào cho nên hàn huyên với cậu rất lâu.

Biệt thự Nguyệt Hồ.

Bởi vì công ty của Long Tur Hạo có việc gấp, nên anh không thể không đến công ty. Lúc anh quay về thì nhận được điện thoại của Knox, bảo anh đến biệt thự Nguyệt Hồ, nói là có chuyện muốn nói với anh.

Long Tur Hạo kể tình Knox là cha nuôi, lại đã từng cứu mình thì mới đi.

Trong thư phòng, Knox ngồi trên chiếc ghế sofa màu đen thời thượng, hai bên là hai vệ sĩ to lớn đeo kính râm.

Long Tur Hạo bước vào, lập tức ngồi xuống đối diện Knox.

Miệng Knox ngậm một cái tẩu, khiến cả thư phòng sương khói lượn lờ, sau khi ông thấy Long Tur Hạo vào thì đưa chiếc tẩu giá trị xa xỉ cho tên vệ sĩ da đen đứng bên phải.

Sau khi dập lửa, vệ sĩ đó mới cung kính cất cái tẩu ấy đi.

Long Tur Hạo híp mắt nhìn Knox, trầm giọng hỏi: “Uncle bảo con tới đây có chuyện gì?”

“ Nghe nói con kết hôn rồi? Còn có hai đứa con?”

Sắc mặt Knox vô cùng uy nghiêm, ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía

Long Tur Hạo.

Long Tur Hạo thản nhiên nghênh đón ánh mắt sắc bén của Knox, trả lời kiên định: “Vâng,, con đã kết hôn, còn có hai đứa con.”

Nghe anh trả lời khẳng định, Knox nở nụ cười, nhưng nụ cười đó lại khiến người ta có cảm giác âm trầm, đáy mắt hiện lên ánh sáng sắc lạnh.

“Glen, con nên biết là chú vẫn luôn coi trọng con, nếu con muốn thừa kế tất cả của ta, con chỉ có thể cưới con gái Sophie của ta thôi.”

Long Tur Hạo mím môi, giọng nói rét lạnh: “Con không yêu cô ta, cũng tuyệt đối không lấy cô ta.”

Sắc mặt Knox trầm xuống: “Cho dù con có yêu Sophie không, con cũng phải cưới nó, nếu con muốn trở thành người đứng đầu gia tộc Knox, con nhất định phải cưới nó.”

Mặt Long Tur Hạo lạnh đi: “Hôm nay con tới chính là muốn nói cho Uncle biết, con không hứng thú thừa kế gia tộc Knox.”

Mắt Knox long lên, ánh mắt lạnh như băng nhìn anh: “Glen, ta tỉ mỉ bồi dưỡng con là vì muốn con kế thừa tất cả của ta, bây giờ con muốn ta phải thất vọng sao? Con đừng quên, là chú đã cứu con trong rừng rậm, là chú cho con sinh mệnh thứ hai, người Trung Quốc các con có câu: tích thủy chi ân đương dũng tuyền tương báo*, con không thể vong ân phụ nghĩa được, ta hi vọng con có thể mau chóng ly hôn với người vợ bây giờ, ta cho con nửa tháng, nếu nửa tháng sau con vẫn chưa ly hôn, thì đừng trách ta hạ thủ không lưu tình.”

Chú thích: * Tích thủy chi ân đương dũng tuyền tương báo: Ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con suối để báo đáp.

Chương 876: Giết, Knox gia...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo nhăn mày, ánh mắt lạnh thấu sương, lúc nhìn Knox đã có chút sát khí: “Tôi tuyệt đối sẽ không ly hôn, nếu uncle làm tổn thương vợ và con tôi, tôi nhất định sẽ giết cả gia tộc Knox?”

Giọng điệu của anh rất nhẹ, như là thuận miệng nói ra, nhưng lời nói lạnh cực kì lạnh lùng và ác độc.

Sắc mặt Knox lúc này cực kì không tốt, nheo mắt nhìn anh: “Glen, cậu lại uy hiếp tôi?”

Long Tư Hạo khế nhếch môi để lộ nụ cười nguy hiểm, ánh mắt lạnh lùng, vẻ mặt sâu xa khiến người ta không lường được: “Tôi chỉ đang nhắc nhở uncle, không phải uy hiếp, còn Sophie, tốt nhất là uncle nên trông chừng cho tốt, đừng để cô ta bước ra khỏi biệt thự này, cô ta suýt hại chết con tôi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua đâu.”

Anh đã không thể nhìn Sophie được nữa, nếu không phải nể tình cô ta là con gái duy nhất của Knox, mà 15 năm trước Knox thật sự đã cứu anh thì hôm nay anh bước vào biệt thự này đã trực tiếp giải quyết cô ta rồi.

Sở dĩ không ra tay với Sophie trong biệt thự này, chính là vì tôn trọng Knox.

Nhưng một khi Sophie ra khỏi đây, anh nhất định sẽ khiến cô ta phải trả giá thật đau khổ.

Anh đứng lên, trầm mặt nhìn Knox nói rằng anh còn có việc rồi xoay người rời khỏi.

Lúc anh đến cửa thư phòng, liền bị vệ sĩ đứng ngoài ngăn lại.

Ánh mắt của Knox như nổi lên bão táp: “Glen, vừa rồi tôi không hề nói đùa với cậu, nếu nửa tháng sau cậu vẫn chưa ly hôn với vợ, tôi chỉ có thể khiến cô ta biến mất khỏi thế giới này thôi.”

Nghe những lời án độc của Knox sau lưng, Long Tư Hạo chỉ hơi mím môi, ánh mắt hiện lên sự rét lạnh, không hề nói gì, lập tức ra khỏi thư phòng.

Hai tên vệ sĩ da đen vừa ngăn anh lại nhìn thấy ánh mắt kinh khủng của anh thì không dám can ngăn nữa.

Sophie biết Long Tư Hạo đến đây nhưng vẫn trốn trong phòng mình không ra, bởi vì cô ta biết anh hận mình thấu xương.

Cô hỏi nữ giúp việc, biết Long Tư Hạo đã rời đi thì mới dám ra ngoài, vào thư phòng.

Đối diện với sắc mặt uy nghiêm của Knox, trong lòng cô ta có chút sợ hãi. Lúc cô ta đứng trước mặt Knox, thấy ông đang hút thuốc thì không cần hỏi cũng biết ông đang cực kì tức giận.

“Ba, ba nói với Tư Hạo thế nào rồi?”

Tuy cô ta biết Long Tư Hạo sẽ không chấp nhận chuyện li hôn với Lê Hiểu Mạn, nhưng cô ta vẫn ôm một tia hi vọng hỏi.

Sophie thấy ba mình không muốn nói chuyện, đang định đi ra thì

nghe thấy giọng Knox.

“Ta nhất định sẽ để Glen cưới con.”

“Thật ạ?” Sophie xoay người nhìn Knox, trong mắt tràn đầy ý cười.

Knox nhìn cô đang buồn biến thành vui thì để cô ra ngoài.

Sau khi Sophie ra khỏi thư phòng, anh mắt cô ta hiện lên vẻ mất mát, Knox là cha ruột của cô ta, nhưng người cha này luôn bày ra vẻ mặt lạnh lùng và uy nghiêm với mình.

Cho dù trước đây thân thể cô ta yếu ớt nhiều bệnh, người cha này cũng vẫn nhấn tâm để cô ta đi huấn luyện.

Trước mặt Knox, cô ta chưa bao giờ cảm nhận được tình thương của cha cả.

Vốn cô ta còn có một người mẹ yêu thương như tâm can bảo bối, nhưng giờ người mẹ ấy cũng không thương cô ta nữa, này giờ người bà yêu thương là Lê Hiếu Mạn.

Lê Hiếu Mạn không chỉ đoạt đi người đàn ông cô ta yêu thương, mà còn đoạt đi người mẹ duy nhất yêu thương cô ta, ch nên cô ta nhất định sẽ không bỏ qua cho Lê Hiếu Mạn, nhất định phải khiến cô sống không bằng chết, để cô mất đi tất cả, sau đó cướp Tư Hạo và mẹ về.

Sau khi Sophie về phòng ngủ, một người đàn ông mặc áo gió đen, đeo mặt nạ quý liền thần tốc tiến vào thư phòng của Knox.

Lúc hắn ta vào, hai vệ sĩ da đen trong thư phòng Knox liền ra ngoài, sau đó đóng cửa lại.

Người đàn ông mặc áo gió, đeo mặt nạ quý chính là người thần bí liên tục xuất hiện.

Hắn ngồi xuống, nhìn Knox hơi gật đầu, bày tỏ sự tôn kính.

Knox nhìn người thần bí đeo mặt nạ quý, không hề kinh ngạc, có vẻ rất quen thuộc với hắn: “Glen đã đi rồi.”

Người thần bí nhìn về phía Knox, sự lạnh lẽo trong mắt biến mất, thay vào đó là sự cung kính: “Tôi biết, chủ nhân muốn tôi tới là có chuyện gì?”

“Năm năm nay Glen đi đâu?” Knox nhìn về phía người thần bí, ánh mắt mang theo sự sắc bén.

Người thần bí nói thật: “5 năm trước liên minh LR nhận nhiệm vụ vây bắt hạng nhất của cục Quốc An, bởi vì nhiệm vụ lần đó quá khó để hoàn thành cho nên anh ta phải đích thân ra tay, không cẩn thận nhiễm khí độc, năm năm này luôn ở Mĩ chữa bệnh.”

Knox thấy lần này hắn nói ra không chút do dự thì nheo mắt, trên mặt ẩn chứa nụ cười rét lạnh: “Cậu giấu diếm cho Glen suốt 5 năm, sao hôm nay lại nói?”

Năm năm này, ông vẫn luôn liên hệ với người thần bí, nhưng chuyện Long Tư Hạo biến mất 5 năm, người thần bí vẫn không hề nói thật với ông.

Mà mặc dù ông có liên hệ với người thần bí, nhưng không có cách nào tìm được anh ta.

Người thần bí nhìn Knox, ánh mắt hiện lên vẻ thâm trầm: “Khi đó anh ta bệnh nặng trong người, cho dù ông có tìm được thì anh ta cũng

không thể thừa kế gia tộc Knox của ông.”

“Cho nên cậu vẫn lên gạt tôi?” Ánh mắt Knox lạnh như băng khiến người ta sợ hãi.

Hắn trầm ngâm, không khí trong thư phòng im lặng đến mức quỷ dị, hắn hít thở, sắc mặt lạnh lùng.

Người thần bí thấy Knox trầm ngâm, sắc mặt âm trầm đáng sợ, hắn hơi vuốt cằm: “Chủ nhân hôm nay định ngày hẹn anh ta, là muốn nói với anh ta cái gì? Nếu là vì để anh ta thừa kế gia tộc Knox, tôi nghĩ anh ta chắc hẳn sẽ không đồng ý đâu.”

Knox nhìn hắn, không trả lời mà hỏi lại: “Vợ nó thật sự là con ruột của Carry?”

Carry trong miệng Knox chính là tên tiếng anh của Thẩm Thi Vi.

Người thần bí nhìn Knox gật gù đầu, cung kính đáp: “Vâng!”

Knox hít một hơi thuốc, che giấu ánh mắt độc ác: “Ta cho nó nửa tháng, nếu nửa tháng sau nó không ly hôn với vợ, ta sẽ khiến vợ nó biến mất khỏi thế giới này.”

Người thần bí kinh ngạc nhìn ông, chẳng trách Sophie ác độc như thế, con giống cha mà.

“Nếu chủ nhân chộc giận anh ta, làm tổn thương vợ anh ta, anh ta nhất định sẽ mặc kệ tất cả hủy hoại ông và cả gia tộc Knox đấy.”

Trên mặt Knox không có chút e sợ, ánh mắt kiêu ngạo nhìn người thần bí: “Ta không tin Glen có bản lĩnh đó.”

Chương 877: Bắt đầu thoát khỏi sự khống chế

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Người thần bí cười phá lên, tiếng cười mang lãnh ý không nói ra được: “Chủ nhân đừng quên, anh ta là thủ lĩnh của liên minh LR, thành viên nội bộ của liên minh LR đều là những đặc công đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, lính đặc chủng, lính đánh thuê, còn có cả sát thủ hàng đầu nữa, nếu so với những tay súng mà Knox tiên sinh huấn luyện kia thì năng lực tác chiến của mỗi một người trong bọn họ đều mạnh hơn gấp mười lần. Còn nữa, sức mạnh sau lưng anh ta không chỉ có mỗi tổ chức liên minh LR cường đại, mà sau lưng anh ta còn có một cục an ninh quốc gia, trong giới chính trị và giới kinh doanh đều có thế lực của anh ta.”

Ngoài mặt thì Knox không tỏ vẻ kinh ngạc hay sợ hãi nào từ những lời mà người thần bí nói, nhưng trong lòng ông ta đã bắt đầu cảm thấy shock.

Ông ta biết sau lưng Long Tư Hạo có một tổ chức cường đại thần bí, nhưng lại không biết thành viên trong nội bộ tổ chức này bao gồm lính đặc công, điệp viên, lính đánh thuê.

Liên minh LR đúng là rất cường đại. Tuy nhiên, gia tộc Knox là gia tộc có lịch sử trên trăm năm, thực lực cũng không yếu.

Ông ta nhìn về phía người thần bí, hơi híp đôi mắt nâu nhạt lại: “Vậy cậu cũng đừng quên, tôi có một đội quân khoảng một nghìn người, đội quân của tôi có trang bị hoàn hảo, có vũ khí quân sự tân tiến

nhất, nếu Glen như dám đối đầu với tôi, cậu ta nhất định sẽ thất bại...”

Nói đến đây, ánh mắt của Knox dần trở nên cực kỳ lạnh lùng: “Cậu lại dám lại nói giúp Glen, cậu là do một tay tôi huấn luyện ra, tôi để cho cậu ở lại bên cạnh Glen, là để cậu giám sát cậu ta giúp tôi, thời thời khắc khắc đều báo cáo tình hình của cậu ta cho tôi, vậy mà cậu lại dám giấu tôi nhiều chuyện như vậy, rốt cuộc là cậu ta thành lập liên minh LR từ lúc nào?”

Người thần bí nhìn về phía Knox rồi cung kính cúi đầu xuống: “Chủ nhân, mặc dù tôi là người do ông huấn luyện ra, ông là chủ nhân của tôi, nhưng thật xin lỗi, tôi không thể báo cáo tất cả mọi chuyện mà anh ta làm cho ông được.”

Knox dần thay đổi sắc mặt, ánh mắt của ông ta sắc bén như lưỡi kiếm bắn về phía người thần bí: “Ngay cả cậu cũng muốn đối nghịch với tôi?”

Người thần bí mang theo ý tôn trọng nói: “Không dám.”

Knox nhìn về phía người thần bí, cảm thấy anh ta đã bắt đầu thoát khỏi sự khống chế của ông ta rồi, anh ta đã không còn là cậu thiếu niên nhỏ bé bị người ta bán cho ông ta mười lăm năm trước, cũng không còn là chàng thanh niên ôn hòa năm năm trước nữa rồi.

Anh ta càng ngày càng trở nên âm trầm hơn so với ông ta.

Ông ta không hỏi chuyện có liên quan đến Long Tư Hạo nữa, mà dời sang đề tài khác: “Cậu vẫn luôn ở thành phố K, vậy hẳn là cậu biết rõ chuyện của Sophie, nguyên nhân thực sự con bé bị người ta cưỡng bức là gì.”

Nghe thấy chuyện Sophie bị người ta cưỡng bức, đáy mắt của người thần bí thoáng chút khinh miệt, nhưng bởi vì anh ta hạ thấp mi mắt xuống, nên Knox không nhìn thấy chút khinh miệt lóe lên trong mắt anh ta kia.

Ánh mắt của người thần bí dần bình thản, anh ta tò mò hỏi: “Chủ nhân, xin hỏi con gái ông đã nói với ông chuyện này như thế nào?”

Thấy anh ta hỏi tới vấn đề này, mặc dù trong lòng Knox lóe lên nghi ngờ, nhưng ông ta lại không biểu hiện trên mặt.

“Con bé nói là do chị của con bé coi trọng tiền của Glen, rồi hãm hại con bé.” Knox nói đầu đuôi mọi chuyện mà Sophie kể với mình cho người thần bí nghe.

Ngày hôm đó lúc Sophie nói với ông ta như vậy, ông ta không tin lắm, vì vậy ông ta mới hỏi lại người thần bí.

Người thần bí nghe thấy Knox kể lại những gì mà Sophie đã nói cho ông ta, anh ta không cảm thấy kinh ngạc chút nào, bởi vì anh ta đã sớm đoán được Sophie sẽ nhân cơ hội này để bôi đen Lê Hiếu Mạn, làm như vậy mới phù hợp với tính cách của cô ta.

Nếu cô ta không làm như vậy, thì mới không giống cô ta.

Anh ta nhìn về phía Knox, cười nhạt nói: “Chủ nhân, những lời mà con gái ông nói toàn là lời nói dối, cô ta bị cưỡng bức, là do chính một tay cô ta lên kế hoạch.”

“Sophie tự mình lên kế hoạch? No, điều này là không thể nào.” Knox không tin lời của người thần bí lắm.

Người thần bí thấy ông ta không tin, anh ta bắt đầu kể lại chân tướng

thật cho Knox nghe, nhưng anh ta không nói tới chuyện Sophie nhờ anh ta hỗ trợ bắt Lê Hiếu Mạn đi vào rừng cây nhỏ.

Sau khi Knox nghe xong, sắc mặt của ông ta càng khó hơn nhìn hơn so với vừa nãy, ông ta rất quan tâm đến danh dự gia tộc của Knox, Sophie là con gái duy nhất của ông ta, cô ta xảy ra chuyện như vậy, không chỉ làm mất hết mặt mũi của ông ta, mà cũng khiến cho cả gia tộc Knox mang tiếng xấu.

Cũng may là chuyện cô ta leo lên tiêu đề các mặt báo không truyền tới nước Pháp đi, mà hai ngày qua sau khi đến thành phố K, ông ta vẫn đang xử lý chuyện này, vì danh dự của gia tộc Knox, ông ta sẽ tẩy trắng Sophie triệt để.

Người thần bí nhìn sắc mặt khó coi của Knox, rồi từ trên ghế salon đứng lên: “Chủ nhân, nếu như không có chuyện gì khác, tôi không quấy rầy nữa.”

Knox thấy anh ta xoay người rời đi, cũng không ngăn cản anh ta lại, bởi vì ông ta nhìn ra, người thần bí đã bắt đầu thoát khỏi sự khống chế của ông ta rồi.

Ông ta để cho anh ta ở bên cạnh Long Tư Hạo giúp ông ta nhìn chăm chăm vào Long Tư Hạo, có tình huống gì cũng phải báo cáo với ông ta, nhưng anh ta chỉ hỏi báo cho ông ta một số tin tức không đáng kể.

Chương 878: Coi bà là khi để đùa bỡn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trụ sở chính liên minh LR của Long Tư Hạo ở đâu, liên minh LR tổng cộng có bao nhiêu thành viên, phân tán ở những quốc gia và địa khu nào, dùng phương thức gì để liên lạc và triệu tập bọn họ, người thần bí nhân đều không nói những điều này cho ông ta biết.

Ngày hôm sau, Thẩm Thi Vi bị Knox cưỡng chế xuất viện đón về biệt thự Nguyệt Hồ.

Thẩm Thi Vi không muốn xuất viện, bà hy vọng có thể cùng Lê Hiểu Mạn chung đụng nhiều hơn.

Nếu trở lại biệt thự, Lê Hiểu Mạn sẽ không thể tới đó được, trước khi thân thể của bà hoàn toàn bình phục, bà và Lê Hiểu Mạn sẽ rất khó có thể thường xuyên gặp mặt, mà chuyện bà muốn gặp cháu trai và cháu gái cũng khó.

Trước kia, Knox luôn vô cùng quan tâm đến bà, dịu dàng với bà, nhưng hai năm gần đây, bọn họ đã bắt đầu cãi vã.

Sau khi bị Knox cưỡng chế đón về biệt thự, tự nhiên là Thẩm Thi Vi lại xảy ra tranh cãi với Knox.

Lúc này, Thẩm Thi Vi đang ngồi ở trên giường trong phòng ngủ của bà, vẻ mặt đầy tức giận, bà nhìn Knox bằng ánh mắt tràn đầy thất vọng.

Ông ta đã từng rất tôn trọng ý kiến của bà, nhưng bây giờ ông ta lại cưỡng ép đón bà về đây từ bệnh viện, không tôn trọng bà chút nào.

Mà Knox thì đang đứng ở trước giường của Thẩm Thi Vi, vẻ mặt cũng tức giận giống bà, sắc mặt âm trầm.

Sau khi hai người ồn ào với nhau, thì không nói thêm gì nữa.

Trong phòng ngủ rơi vào bầu không khí trầm mặc.

Qua một lúc lâu, Knox mới nhìn Thẩm Thi Vi hỏi: “Carry, tại sao bà không muốn xuất viện?”

Thẩm Thi Vi khẽ xoa xoa mi tâm, bà nhắm mắt tựa vào đầu giường, không muốn nói thêm gì nữa.

Knox thấy bà không nói gì cả, ông ta lại nhìn chăm chăm vào bà hỏi thêm lần nữa: “Bà muốn con gái bà đến thăm bà?”

Thẩm Thi Vi mở mắt ra, bà nhìn về phía ông ta, hai hàng lông mày nhíu chặt lại: “Ông biết tất cả mọi chuyện của tôi?”

Lúc trước, khi Knox theo đuổi bà, ông ta không hỏi tới quá khứ của bà, cũng nói không ngại bà có quá khứ như thế nào, mà lúc ấy bà cũng không muốn nhắc tới quá khứ thống khổ kia nữa, vì vậy đã không nói cho ông ta biết.

Sau này, khi bà đã gả cho Knox, hai người chung đụng rất hợp hài, sự dịu dàng và quan tâm của Knox khiến bà muốn làm một người vợ tốt, vì ông ta mà chống đỡ nửa bầu trời của gia tộc Knox, làm một nữ chủ nhân của gia tộc Knox không để ông ta mất mặt.

Nhưng hai năm gần đây, dần dần giữa bọn họ bắt đầu xảy ra mâu thuẫn và có những suy nghĩ khác nhau, ý kiến không hợp thì sẽ cãi vã.

Knox thấy Thẩm Thi Vi dường như hơi thất vọng với mình, biểu tình trên mặt ông ta không còn âm trầm giống trước như nữa.

“Là Sophie nói cho tôi.”

Nghe ông ta nhắc tới Sophie, trái tim của Thẩm Thi Vi lại đau đớn dữ dội, cô ta là con ruột của bà, vậy mà lại lợi dụng bà hết lần này đến lần khác, coi người mẹ ruột này làm khí để đùa bỡn.

Chẳng những vậy, cô ta lại còn nhẫn tâm đối xử với Allen như vậy, cho dù Allen không phải con trai ruột của cô ta, nhưng cô ta cũng đã nuôi thành bé suốt năm năm, hơn nữa Allen vẫn là cháu ruột của cô ta, nhưng cô ta lại nhẫn tâm nổ súng với cháu ruột và chị ruột của mình, đưa con gái này khiến trái tim của bà quá tổn thương.

Sắc mặt của bà dần lạnh xuống, bà cố che thất vọng trong đáy mắt xuống, hỏi: “Sophie đã trở lại?”

“Ở trong phòng của con bé.” Knox đáp lời, thái độ của ông ta dần mềm nhũn, vẻ mặt cũng không căng cứng như vừa nãy nữa: “Vết thương của bà là do Sophie tạo thành?”

Knox đã điều tra xong chuyện này rồi, bây giờ ông ta hỏi Thẩm Thi Vi, chính là vì muốn khẳng định lại chuyện này.

Thẩm Thi Vi không đáp lại ông ta, một lát sau, vẻ mặt của bà mới dần lãnh nghiêm lại, nói: “Gọi Sophie tới gặp tôi.”

Sophie đang đứng ngay ngoài cửa phòng, vừa nãy lúc Thẩm Thi Vi

và Knox tranh cãi với nhau, cô ta ở bên ngoài cửa phòng nghe thấy hết.

Sophie nghe thấy Thẩm Thi Vi nói muốn gặp cô ta, cô ta khẽ nheo đôi mắt màu nâu nhạt lại, ánh mắt thoáng không vui, cô ta biết mẹ mình nói muốn gặp mình, nhất định là muốn giáo huấn mình.

Knox ra khỏi phòng của Thẩm Thi Vi đi tìm Sophie, ông ta dùng tiếng Pháp nói với cô ta là mẹ cô ta muốn gặp, bảo cô ta đi vào, sau đó ông ta rời đi.

Sophie đứng ở ngoài cửa phòng chần chừ một lúc rồi mới đi vào.

“Mẹ.”

Cô ta cúi đầu, từ từ đi tới trước giường của Thẩm Thi Vi, sau đó quỳ xuống, hốc mắt đột nhiên đỏ hồng lên, nước mắt dần phủ đầy trong hốc mắt: “Mẹ, thật xin lỗi, con không cố ý nổ súng vào mẹ, con không cố ý muốn làm mẹ tổn thương, thấy mẹ bị thương con cũng rất đau lòng, con rất lo lắng cho mẹ, bây giờ mẹ cảm thấy thế nào rồi? Thật xin lỗi, mẹ, con xin mẹ hãy tha thứ cho con đi.”

Thẩm Thi Vi thấy Sophie quỳ xuống trước giường của bà khóc lóc kể lể, bà cảm thấy vừa tức giận lại vừa đau lòng.

Bà đã thật sự cưng chiều con bé đến hư rồi sao?

Tại sao con bé lại hư hỏng như vậy?

Bà đã dụng tâm dạy dỗ con bé như vậy, nhưng ngay cả thị phi trắng đen con bé cũng đều không phân biệt nổi, vì cái mà con bé gọi là tình yêu, con bé lại dám làm ra nhiều chuyện gây tổn thương đến người thân của mình như vậy.

Con bé đã thật sự khiến cho bà quá thất vọng quá đau lòng.

Nhìn Sophie, hốc mắt của Thẩm Thi Vi cũng dần đỏ lên, đôi mắt dần ướt át, bà đau lòng lắc đầu, là do bà vô dụng, bà không phải là một người mẹ tốt, bởi vì bà không dạy dỗ tốt con gái của mình.

Chương 879: Coi bà là khi để đùa bỡn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sophie thấy vẻ mặt của Thẩm Thi Vi tràn đầy bi thương thất vọng và thống khổ, nước mắt của cô ta tuôn rơi càng mãnh liệt hơn, cô ta lết đầu gối đang quỳ đi đến trước mặt bà, nắm lấy hai tay của bà, mông lung nhìn bà: “Mẹ, mẹ đừng thương tâm, con biết con đã làm cho mẹ quá thất vọng quá đau lòng, con biết mình đã làm rất nhiều chuyện không đúng, nhưng mẹ ơi, con thật sự là vạn bất đắc dĩ, chính con cũng không biết tại sao, chỉ cần vừa nhìn thấy Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn chung một chỗ, là con lại cảm thấy đau lòng, ghen tị như muốn phát điên lên. Ngày hôm đó, lúc con chĩa súng về phía Lê Hiểu Mạn, hoàn toàn là do con đã mất hết lý trí, mẹ, con thật sự rất hối hận, thật, con xin mẹ hãy tin tưởng con, con đã thật sự hối hận rồi, con sẽ không làm những chuyện sai lầm kia nữa đâu, mẹ tha thứ cho con đi, có được hay không?”

“Hối hận?” Thẩm Thi Vi không tin Sophie chút nào: “Sophie, con còn muốn gạt mẹ lần nữa sao?”

Sophie khóc lóc lắc đầu: “Mẹ, con xin mẹ hãy tin tưởng con, con đã thật sự hối hận rồi, bởi vì con bị người ta cưỡng bức mất đi sự trong sạch, những bức hình bất nhã kia của con lại bị người ta công bố ra ngoài, con đã bị đá kích rất nặng nề, vì vậy nên tinh thần mới hơi thất thường, nên con mới làm ra chuyện quá khích như vậy, lúc ấy con thật sự đã mất hết lý trí...”

Nói đến đây, Sophie lại khóc càng thương tâm hơn: “Mẹ, con biết

mình rất đáng ghét rất đáng hận, không đáng để nhận được sự tha thứ và đồng tình, nhưng mẹ có biết con cảm thấy thống khổ nhiều như thế nào hay không, có biết con đang phải chịu bao nhiêu áp lực hay không? Tư Hạo không thương con, anh ấy và Lê Hiểu Mạn đã có cả con trai lẫn con gái, sự trong sạch của con đã mất, rồi lại bị người ta đưa ra ngoài ánh sáng, mỗi một chuyện đều đã khiến con phải chịu đả kích rất nặng nề, thiếu chút nữa là con đã tự vẫn...”

Cô ta nâng đôi mắt ngấn lệ lên nhìn Thẩm Thi Vi: “Mẹ, con rất thống khổ, thật sự rất thống khổ, con sắp không thể chịu nổi nữa rồi, con thật sự không chỉ một lần nghĩ tới tự sát, nhưng mà... con sợ... con sợ sau khi con chết cha và mẹ sẽ thương tâm, con đã làm tổn thương trái tim của mẹ, con không muốn làm mẹ đau lòng thêm nữa.”

Mặc kệ Sophie khóc lóc thương tâm như thế nào, mặc kệ cô ta nói như thế nào, Thẩm Thi Vi đều cảm thấy không thể tin tưởng con gái của mình, bà không thể tin tưởng nổi cô con gái này của mình đã hối hận.

Bởi vì ở trong mắt của bà, bà không nhìn thấy chút hối hận nào từ cô ta.

Sophie thấy mình tốn công nói một đồng lời như vậy, nhưng Thẩm Thi Vi vẫn thờ ơ, cô ta buông tay của Thẩm Thi Vi ra, rũ mi mắt xuống: “Mẹ vẫn không tin lời của con sao? Nếu mẹ không tin, con sẽ quỳ cho đến khi nào mẹ tin con mới thôi, mẹ không bảo con đứng lên, con sẽ không đứng lên nữa.”

Thẩm Thi Vi vẫn không quan tâm đến cô ta, mà bà nhắm hai mắt lại, giữa hai lông mày xuất hiện vệt mệt mỏi.

Bây giờ, lúc đối mặt với cô con gái này, bà cảm thấy rất mệt mỏi, lúc

nào con bé mới có thể trung thực trở thành người đàn ông hoàng được đây?

Sophie thấy Thẩm Thi Vi không để ý tới mình, biểu tình của cô ta vô cùng mất mát và bi thương, cô ta vẫn tiếp tục cúi đầu quỳ yên dưới đất.

Qua khoảng nửa giờ sau, Thẩm Thi Vi mở mắt ra, thấy Sophie vẫn còn quỳ, trên mặt dần dụa nước mắt, đôi mắt đã khóc đến nỗi sưng đỏ lên rồi, dù sao cũng là con gái ruột của bà, cho dù bà có tức giận thế nào đi chăng nữa thất vọng thế nào đi chăng nữa, thì trong lòng cũng vẫn sinh ra cảm giác không đành lòng.

Bà chăm chú nhìn cô ta, ánh mắt sắc bén: “Con vẫn còn thích Tư Hạo à?”

Sophie thấy rốt cuộc thì Thẩm Thi Vi cũng chịu nói chuyện với mình, cô ta chột ngẩng đầu lên, cầm lấy tay của Thẩm Thi Vi lần nữa, nước mắt lại tiếp tục rơi như mưa, giọng điệu nức nở, nghẹn ngào nói: “Mẹ, mặc kệ con có còn yêu Tư Hạo hay không, con cũng sẽ không đi phá hư tình cảm của anh ấy và Lê Hiểu Mạn nữa, con sẽ không nghĩ biện pháp đoạt Tư Hạo lại nữa. Con đã biết lỗi rồi, thật sự biết lỗi rồi, con thật sự xin lỗi Tư Hạo, thật xin lỗi Lê Hiểu Mạn, càng phải xin lỗi Allen, con đã dưỡng dục thằng bé năm năm, nhưng lại không thật sự yêu thương thằng bé, con không phải là một người mẹ tốt, con chỉ luôn muốn lợi dụng thằng bé, thằng bé còn nhỏ như vậy, mà con nỡ đánh mắng thằng bé, con thật không phải là người...”

Nói đến đây, Sophie tự tát lên trên mặt mình “Bốp”.

Thẩm Thi Vi thấy vậy, bà nheo mắt lại, nhưng không đứng lên ngăn cản cô ta.

“Sophie, bây giờ mẹ cảm thấy rất thất vọng về con, từng cử chỉ từng hành động của con đã làm tổn thương trái tim mẹ, mẹ rất đau lòng, mẹ hy vọng con có thể thật sự biết sai, đừng tiếp tục làm những chuyện tổn thương Hiếu Hiếu và Tư Hạo nữa.”

Sophie siết chặt lấy tay của Thẩm Thi Vi, cô ta nhìn bà rồi dùng sức gật đầu, vẻ mặt kiên định: “Mẹ, con xin bảo đảm với mẹ, con thật sự sẽ không tiếp tục làm chuyện gây tổn thương đến bọn họ nữa, mẹ, mẹ có thể tha thứ cho con không?”

Chương 880: Ủy khuất, độc thủ phòng trống

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thẩm Thi Vi sắc bén nhìn cô ta: “Trừ phi con thật sự biết lỗi rồi, hơn nữa con phải để cho mẹ thấy con đã thực sự thay đổi, nếu không, mẹ sẽ không tha thứ cho con.”

Dứt lời, Thẩm Thi Vi rút hai tay đang bị Sophie cầm ra, bà thản nhiên nói: “Con đi ra ngoài đi, mẹ mệt mỏi rồi.”

Sophie thấy cách nói chuyện mẹ của mình với mình vô cùng lãnh đạm, hơn nữa bà cũng không xưng là mẹ(*) một cách thân thiết với mình nữa, cô ta biết rằng Thẩm Thi Vi đã không còn thương không còn yêu cô ta nữa.

(*) Từ gốc là 妈咪- mummy nữa, mummy là cách gọi thân mật của từ mẹ. Nhưng vì mình thấy cách gọi này hơi có phần trẻ con nên thường để bé Nghiên Nghiên hay Long Dập dùng thôi. Còn với người lớn như Sophie thì mình dùng từ mẹ. Ý của Sophie là mẹ của cô ta đã không còn thân thiết với cô ta như xưa nữa.

Mẹ ruột của cô ta đã không còn thương cô ta nữa, điều này khiến cô ta rất đau lòng, cũng rất bất mãn.

Cô ta cắn chặt môi dưới, nói thêm lần nữa: “Con sẽ chứng minh cho mẹ thấy con đã thật sự biết lỗi rồi, thật sự hối hận rồi, con không quấy rầy mẹ nghỉ ngơi nữa.”

Sophie nói xong, rồi cô ta đứng lên, vô cùng không vui rời khỏi phòng bệnh của Thẩm Thi Vi.

...

Thủy Lộ Hồ

Lê Hiểu Mạn và tiểu Long Dập trò chuyện nguyên một ngày trời, sau khi biết năm năm qua bé đã phải chịu không ít ủy khuất, cô lại càng cảm thấy đau lòng cho bé nhiều hơn.

Bởi vì muốn đền bù cho bé, vì vậy buổi tối cô tự mình xuống bếp, làm tất cả các món ăn đều là món ăn mà bé thích.

Sau bữa tối, cô lại đưa bé đi tắm, tự mình tắm cho bé. Hơn nữa, lúc sắp ngủ, cô lại vào phòng của tiểu Long Dập phụng bồi bé ngủ.

Đến nỗi Long Tư Hạo, một người nằm ở trong phòng ngủ của bọn họ, trần trọc quay sang bên trái chờ cô nhưng không thấy, quay sang bên phải chờ cô không thấy, chỉ có thể trần trọc trở mình đến khi trời sáng.

Liên tiếp mấy ngày đều như vậy, toàn bộ trọng tâm của Lê Hiểu Mạn đều đặt ở trên người tiểu Long Dập, còn Long Tư Hạo và tiểu Nghiên Nghiên đều trở thành cặp cha con “Đáng thương “ gần như bị cô “Quên mất “.

Độc thủ phòng trống mấy ngày, Long Tư Hạo đã bắt đầu bước vào khuynh hướng bùng nổ, thế nhưng hết lần này tới lần khác Hiểu Hiểu của anh lại không nhìn ra anh đang đen mặt.

Đã mấy ngày không có giấc ngủ ngon, hôm nay Long Tư Hạo ôm Lê Hiểu Mạn còn chưa tỉnh ngủ vào phòng ngủ của bọn họ, sau đó anh

đóng cửa, cởi quần áo, lên giường.

Lê Hiểu Mạn bị đè ở dưới người Long Tư Hạo, cảm thấy có áp lực ở phía trên mới dần thanh tỉnh lại.

Anh rất ít khi không dịu dàng với cô như vậy, anh dùng sức đụng vào quá mức khiến cô hơi không thể thích ứng được ngay, cô hơi nhăn mày lại, trợn to đôi mắt trong veo như nước, điềm đạm đáng yêu nhìn anh: “Chồng, đau.”

Long Tư Hạo híp mắt lại nhìn người phụ nữ đang nằm dưới người mình kêu đau, ánh mắt thoáng đau lòng, động tác dần dịu dàng hơn.

Khuôn mặt đẹp trai của anh vẫn còn khá u ám: “Hiểu Hiểu, em vẫn còn biết là em có chồng à?”

Trong giọng nói trầm thấp xen lẫn với lòng than phiền, ủy khuất, thêm chút mất mát.

Mùi vị bị lơ là hoàn toàn như vậy thật sự thật sự chẳng dễ chịu chút nào.

Nhìn vẻ mặt của Long Tư Hạo trầm xuống, Lê Hiểu Mạn nghĩ đến chuyện mấy ngày qua cô đều đặt trọng tâm ở trên người tiểu Long Dật, bỏ quên anh và tiểu Nghiên Nghiên, trong lòng cảm thấy hơi áy náy, cô buông thõng mi mắt xuống.

“Chồng đừng nóng giận, em sai rồi, em không nên bỏ qua chồng, chỉ là do em muốn bù đắp thật tốt cho con trai của chúng ta mà thôi.”

Long Tư Hạo thấy cô nói xin lỗi, khóe miệng hơi cong lên, anh khẽ nở nụ cười quyến rũ, đôi mắt đen ngậm ý cười, khiến cho đôi mắt đang u ám kia dần sáng lên mấy phần.

Một câu thật xin lỗi của cô, một câu em sai rồi, có thể hóa giải tất cả oán khí trong lòng anh chỉ trong giây lát.

“Hiểu Hiểu.”

Anh động tình thấp giọng gọi tên cô, bàn tay nóng bỏng nâng eo nhỏ của cô lên, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi của cô, mà lực độ đụng chạm của anh càng ngày càng mãnh liệt.

Anh hôn điên cuồng, nụ hôn dần nóng như lửa, tựa như phải hút cả môi lưỡi của cô vào trong bụng.

Tất cả suy nghĩ của Lê Hiểu Mạn đều bị anh hôn đi, trong đầu chỉ có một ý niệm, cùng anh điên cuồng.

Mỗi lần anh đi sâu vào, đều khiến cho cô như bay lên mây.

Sau khi hai người lần lượt lên đến tột cùng, bầu không khí nóng bỏng trong phòng ngủ mới dần dần lắng lại.

Trán của Lê Hiểu Mạn lấm tấm một tầng mồ hôi mỏng, hai gò má đỏ gay mê người như uống rượu vậy, ánh mắt mê ly, bờ môi căng mọng quyến rũ.

Long Tư Hạo còn nằm ở trên người cô, đôi mắt hẹp dài ngậm đầy ý chưa thỏa mãn nhìn cô thờ hờn hển, anh khẽ nở nụ cười quyến rũ, giọng nói khàn khàn: “Vợ à, biểu hiện hôm nay của chồng thì như thế nào so với trước kia?”

Đôi mắt mê ly của Lê Hiểu Mạn nhìn anh đầy triu mến, cô nhu mì cười nói: “Chồng rất giỏi, vẫn luôn rất giỏi, em phải đi làm bữa sáng cho Allen rồi.”

Long Tư Hạo nhìn cô: “Vợ không mệt?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo hí mắt cười: “Dù có mệt mỗi thể nào đi nữa cũng muốn ngồi dậy làm bữa sáng cho con trai bảo bối của chúng ta! Chồng, anh đứng lên trước được không?”

!!

Chương 881: Tẩy trắng, di hoa tiếp mộc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô đưa tay đẩy người của Long Tur Hạo ra.

Long Tur Hạo khẽ bóp cằm của cô, nhẹ nhàng mỗ lên đôi môi của cô hai cái, rồi mới lật người nằm xuống ở bên cạnh cô.

Lúc Lê Hiểu Mạn chuẩn bị ngồi dậy, Long Tur Hạo đưa tay ra ôm cô vào trong ngực, anh tỳ cằm lên trán của cô: “Hiểu Hiểu, để cho anh ôm thêm một lúc nữa, anh chỉ muốn lúc nào cũng chung một chỗ với em mà thôi.”

Lê Hiểu Mạn ngược mắt lên nhìn người đàn ông nhìn thế nào cũng thấy hấp dẫn, cô tựa đầu vào trên ngực anh, nghe tiếng trái tim anh đập, khẽ nở nụ cười hạnh phúc: “Em cũng muốn ở cùng chồng mỗi phút mỗi giây, nhưng chúng ta còn có rất nhiều chuyện phải làm, ngày nào còn chưa bắt được người thần bí kia, thì ngày ấy chúng ta không có thể nào an an tâm tâm sống qua ngày được, Allen đã năm tuổi rồi, nhưng em nghe con nói con còn chưa được đến trường học, em muốn sớm giải quyết hết những chuyện này rồi đưa Allen đến trường học.”

Nghe cô nói còn rất nhiều chuyện chưa được giải quyết, Long Tur Hạo lại nhớ đến chuyện Knox ép anh ly hôn với Hiểu Hiểu của anh trong vòng nửa tháng tới.

Anh tuyệt đối sẽ không ly hôn với Hiểu Hiểu của anh để cưới Sophie,

cho nên lần này, anh ắt phải trở thành kẻ địch của Knox cùng với toàn bộ gia tộc Knox.

Anh biết rõ thực lực của Knox, dưới tay ông ta có một đội quân tự lập, nếu như bọn họ thật sự trở mặt với nhau, thì có khả năng lưỡng bại câu thương cực lớn.

Nhưng chỉ cần Knox dám đả thương đến Hiểu Hiểu và con gái con trai của anh, anh nhất định sẽ bỏ qua tất cả, phá hủy toàn bộ gia tộc Knox bằng bất cứ giá nào.

Anh ôm chặt lấy Lê Hiểu Mạn, quyến luyến cứng chiều nhìn khuôn mặt động lòng người của cô: “Hiểu Hiểu, anh sẽ sớm giải quyết hết những chuyện này.”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh rồi gật đầu: “Vâng.”

“Khoảng thời gian này, em tạm thời đừng đến văn phòng làm việc nữa.”

“Em nghe chồng.”

Dứt lời, cô nhìn rồi dịu dàng cười với anh: “Đến lúc nên dậy rồi.”

“Được.”

Long Tư Hạo đứng lên trước, sau đó ôm lấy cô, rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Sau bữa sáng, Long Tư Hạo đến công ty như bình thường, lúc Lê Hiểu Mạn đang đốc thúc hai con làm bài tập thì nhận được điện thoại của Lạc Thụy gọi tới.

“Tổng tài phu nhân, cô xem báo hôm nay chưa? Hôm nay có một tin tức động trời.”

“Tin tức động trời gì?” Lúc nghe điện thoại, Lê Hiểu Mạn đứng lên đi ra ngoài.

“Tổng tài phu nhân, tôi vừa nghe thấy cô nói như vậy cũng biết là hôm nay cô còn chưa xem báo, Sophie được Knox cha của cô ta tẩy trắng.”

Lê Hiểu Mạn hơi không hiểu gì, cô nghi ngờ hỏi: “Trợ lý Lạc, anh nói rõ ra xem nào, Sophie được Knox cha của cô ta tẩy trắng là có ý gì?”

“Tổng tài phu nhân, cô cứ xem báo hôm nay đi thì biết, tôi gọi điện thoại đến cho Tổng tài phu nhân là còn muốn báo cáo thêm một việc nữa, vừa nãy tôi nhận được điện thoại của giám đốc Dư Dư Chung Hải, ông ta nói Hoắc thị đã xác định cử hành buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới vào ba ngày sau, địa điểm tổ chức họp báo là ở khách sạn Á Hoàng, khách sạn lần trước Tổng tài phu nhân mở tiệc giới thiệu văn phòng thiết kế trang sức Many ở thành phố K.”

“Ba ngày sau?”

Lê Hiểu Mạn khẽ híp mắt lại: “Chuyện lần trước tôi để cho anh làm anh đã làm xong chưa?”

“Tôi làm việc thì Tổng tài phu nhân cứ yên tâm đi, tôi đã làm xong theo như phân phó của cô rồi, buổi lễ họp báo giới thiệu sản phẩm mới của Hoắc thị ba ngày tới sẽ không được cử hành thuận lợi đâu, chúng ta đã chuẩn bị lâu như vậy rồi, lần này nhất định có thể cho Hoắc thị một cái đả kích rất nặng nề.”

“Vậy thì tốt.”

Lê Hiếu Mạn đáp lại, rồi lại tiếp tục hỏi: “Vi chuẩn bị thế nào?”

“Tôi và Phó tổng Trâu của Vi đã liên lạc với nhau, sản phẩm mới của công ty bọn họ đang chờ được cử hành buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới.”

Lê Hiếu Mạn cong môi dưới: “Rất tốt, vậy làm phiền trợ lý Lạc lát nữa liên lạc với Phó tổng Trâu của Vi, để cho công ty của bọn họ cử hành buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới trước buổi họp báo của Hoắc thị một ngày.”

“Để cho Vi cử hành buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới trước buổi họp báo của Hoắc thị một ngày, tôi biết rồi, Tổng tài phu nhân anh minh.”

...

Sau khi trao đổi với Lạc Thụy qua điện thoại xong, Lê Hiếu Mạn liền dặn Thành Thúc đưa báo hôm nay đi lên.

Sau khi đọc xong nội dung báo hôm nay, cô mới hiểu được chuyện Sophie được tẩy trắng là như thế nào.

Báo chí đưa tin chuyện Sophie bị mười hai tên côn đồ cưỡng bức chỉ là một hiểu lầm lớn, người thực sự bị cưỡng bức là một người phụ nữ khác khá giống với Sophie, là do truyền thông đã đưa tin nhằm đối tượng.

Hơn nữa, báo chí còn lên tiếng nói những bức ảnh khóa thân đã bị đưa ra ngoài ánh sáng kia không phải là ảnh của Sophie, mà là ảnh đã qua photoshop.

Báo chí không chỉ di họa tiếp một chuyện chuyện Sophie bị côn đồ cưỡng bức lên trên người của một người phụ nữ vô tội khác, mà còn lên tiếng xin lỗi thanh minh cho cô ta trên các phương tiện truyền thông lớn vì những bài báo trước.

Giới truyền thông đều lên tiếng xin lỗi thanh minh là Sophie không bị côn đồ cưỡng bức, là do bọn họ đã đăng tin sai người.

Sophie vốn là người bị cưỡng bức, bị phơi bày những bức ảnh bất nhã ra ngoài ánh sáng lập tức biến thành người trong sạch, cô không thể không khen bản lĩnh của Knox cha của cô ta thật sự không nhỏ.

Ngay cả loại chuyện này ông ta cũng có thể tẩy trắng.

Chương 882: Tẩy trắng, di hoa tiếp mộc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mặc kệ có bao nhiêu người tin lời giải thích tẩy trắng Sophie trên báo chí, nhưng Knox đã đạt được mục đích của mình.

Coi như là tin tức này bị truyền tới nước Pháp, thì cũng sẽ không tổn hại đến danh dự của gia tộc Knox.

Sau khi Lê Hiểu Mạn để báo xuống, ánh mắt của cô thoáng vẻ kiên định.

Sophie đã nhấn tâm đối xử với con trai của cô và Long Tư Hạo, làm hại con trai của bọn họ phải chịu nhiều ủy khuất như vậy, cô sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô ta như vậy đâu.

Sophie cũng đã đọc báo hôm nay, sau khi đọc báo xong thì cô ta trực tiếp đi đến thư phòng tìm Knox của cô ta.

Knox đang cầm tờ báo trong tay, thấy Sophie đi vào, ông ta mới đặt tờ báo qua một bên, nhìn cô ta bằng ánh mắt lạnh như băng vậy.

Sophie đi tới trước bàn đọc sách trước mặt Knox, ánh mắt của cô ta ngậm đầy ý cười, cô ta khom người cúi chào thật sâu: “Cha, cảm ơn cha đã giúp con xóa bỏ chuyện con bị cưỡng bức, rốt cuộc thì con cũng không cần phải sợ dư luận bên ngoài nữa rồi.”

Từ khoảng thời gian trước, sau khi chuyện cô ta bị côn đồ cưỡng

bức và những bức ảnh giường chiếu bất nhã bị phơi bày ra ngoài ánh sáng, cô ta bị không ít người nghị luận và cười nhạo, trong lòng cô ta vô cùng thống khổ và căm hận, thiếu chút nữa là đã sụp đổ.

Sau bài báo hôm nay, sẽ không có ai nghị luận cười nhạo chuyện cô ta bị côn đồ thay phiên nhau cưỡng bức nữa rồi.

Ánh mắt sắc bén của Knox bắn về phía cô ta, vẻ mặt nghiêm nghị, mang đến cho người ta một loại cảm giác kinh người.

“Cha làm vậy là vì danh dự của toàn bộ gia tộc Knox, Sophie, đây lần cuối cùng, nếu như con còn tái phạm lần nữa, cha sẽ đuổi con ra khỏi gia tộc, con là con gái duy nhất của Knox cha, từng lời nói từng hành động của con đều đại biểu cho toàn bộ gia tộc Knox, cha không cho phép danh dự của gia tộc bị tổn hại.”

Sophie nghe vậy, cúi đầu, ánh mắt của cô ta thoáng biến đổi: “Con biết.”

Dứt lời, cô ta lại ngẩng đầu lên nhìn về phía Knox, hỏi: “Ba, chuyện mấy ngày trước ba đã nói với Tư Hạo, Tư Hạo sẽ không đáp ứng cưới con, vậy tiếp theo ba định... làm gì?”

Knox nhìn cô ta thật sâu: “Ba cho Glen nửa tháng, nếu như sau nửa tháng cậu ta không li dị với vợ mình, ba cũng chỉ có thể khiến cho vợ và con gái của cậu ta biến mất khỏi thế giới này.”

Hôm nay, Thẩm Thi Vi đã có thể xuống giường, bà vừa mới đi tới cửa thư phòng đã nghe thấy những lời sau cùng này của Knox,

“Knox, ông vừa mới nói gì?”

Bà vừa kinh ngạc mà lại vừa tức giận đi vào thư phòng, đôi mắt trong

veo như nước không dám tin nhìn về phía Knox.

!!

“Mẹ, sao mẹ...”

Sophie xoay người thấy Thẩm Thi Vi tức giận đi vào, cô ta đè nén kinh ngạc trong lòng xuống, nhìn về phía bà.

Mà Knox thấy Thẩm Thi Vi nghe thấy những lời này của mình, ánh mắt sắc bén của ông ta dần trở nên phức tạp.

“Knox, vợ của Tư Hạo Hiểu Hiểu là con gái ruột của tôi, nếu như ông dám làm tổn thương con bé và con trai con gái của nó, tôi sẽ đoạn tuyệt quan hệ vợ chồng với ông.”

Knox nghe thấy bà nói đoạn tuyệt quan hệ vợ chồng, chân mày của ông ta cau lại, sau đó ông ta nhìn Thẩm Thi Vi nói: “Nếu như Glen chịu ly dị với vợ của cậu ta rồi kết hôn với Sophie, tôi sẽ không làm thương tổn đến người bên cạnh cậu ta.”

Thẩm Thi Vi nhìn về phía Sophie: “Sophie, không phải con nói sẽ từ bỏ Tư Hạo, sẽ không tiếp tục làm những chuyện phá hư tình cảm của cậu ấy và Hiểu Hiểu nữa hay sao?”

Sophie liếc nhìn Knox rồi nhìn về phía Thẩm Thi Vi, cô ta cúi đầu xuống: “Mẹ, con... con không lừa gạt mẹ, đúng là con không muốn đi phá hư tình cảm của bọn họ, mẹ, mẹ nhìn cha thay con giải thích chuyện con bị cưỡng bức đi.”

Dứt lời, Sophie đưa tờ báo trên tay cô ta cho Thẩm Thi Vi nhìn.

Sau khi Thẩm Thi Vi nhận lấy rồi xem xong, bà nhìn về phía Knox, bà

biết rất rõ tại sao ông ta phải tẩy trắng Sophie, là bởi vì danh dự của gia tộc Knox.

“Sophie, con đi ra ngoài trước đi.”

“Vâng.” Sophie nhìn chăm chăm vào Knox, sau khi đáp lại thì đi ra khỏi thư phòng.

Sau khi Sophie rời khỏi thư phòng, vẻ mặt của Thẩm Thi Vi dần lạnh xuống, bà nhìn Knox hỏi: “ Tại sao ông phải ép Tư Hạo ly dị với con gái của tôi?”

Knox hơi kinh ngạc nhìn bà: “Carry, Sophie cũng là con gái của bà, tôi tốn công đào tạo Tư Hạo chính là hy vọng cậu ta có thể thừa kế tất cả của tôi, cậu ta phải cưới Sophie, chẳng phải bà vẫn luôn biết chuyện này, mà bà cũng không phản đối, tại sao hiện tại lại muốn phản đối?”

“Trước kia tôi không biết Hiểu Hiểu là con gái của tôi, tôi đã thiếu nợ con bé nhiều như vậy, tôi phải bù đắp cho con bé, tôi sẽ không để cho bất kỳ người nào cướp đi hạnh phúc thuộc về con bé, càng không để cho bất kỳ người nào tổn thương con bé, Knox, ngay cả ông cũng không được, ông đừng nên ép tôi và ông vợ chồng quyết liệt.”

Sắc mặt của Thẩm Thi Vi dần lạnh xuống, mang theo mấy phần quyết tuyệt.

Knox nhìn vẻ mặt kiên định của Thẩm Thi Vi, ông ta nói dè dặt sang đề tài khác: “Carry, từ sau khi bà đến thành phố K bà đã thay đổi rồi.”

Cảm xúc trong mắt Thẩm Thi Vi dần trở nên phức tạp, bà nhìn về phía Knox ánh mắt xen lẫn sự thất vọng: “ Knox, không phải là tôi

thay đổi, mà người thay đổi là ông, từ sau khi ông trở thành người đứng đầu gia tộc Knox, ông đã từ từ thay đổi, ông không còn là người đàn ông Pháp lãng mạn dịu dàng như hồi ta mới quen nhau nữa, bây giờ trong mắt ông chỉ có danh dự của gia tộc Knox, chỉ có địa vị của ông, ông đang rất hưởng thụ quyền lực có thể hô phong hoán vũ ở gia tộc Knox.”

Lời nói của bà như đã chạm phải một góc nào đó trong lòng ông ta vậy, khiến ông ta không thể không thềm nhium lại, nét căng cứng trên mặt dần giãn ra.

Đôi mắt nâu nhạt của ông ta thoáng vẻ bất lực: “Carry, là tôi thay đổi, nhưng tôi phải thay đổi, thân là người đứng đầu của một gia tộc khổng lồ như Knox, tôi phải lấy danh dự và sự lớn mạnh của gia tộc là nhiệm vụ của mình, phải giữ vững địa vị của mình, tôi không thể quá nhân từ, tôi phải trở nên lạnh lùng và thâm trầm, chỉ có như vậy, tôi mới có thể giữ vững được địa vị của mình, giữ vững toàn bộ gia tộc Knox không bị người khác xâm phạm cùng phá hủy.”

Thẩm Thi Vi nghe thấy ông nói như vậy, bà không còn lời gì có thể nói với ông ta nữa.

Chương 883: Không muốn biến thành kẻ thù

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bà thất vọng nhìn ông ta, vẻ mặt dần nghiêm cẩn xuống: “Knox, tôi nói lại lần nữa, nếu như ông dám đả thương con gái của tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho ông đâu, chúng ta đã làm vợ chồng hai mươi mấy năm, tôi không muốn cuối cùng lại biến thành kẻ thù với ông, ông tự thu xếp cho ổn thỏa đi.”

Dứt lời, Thẩm Thi Vi liền xoay người rời khỏi thư phòng.

Knox nhìn bóng lưng rời đi của bà, ông ta đắm chìm trong trầm tư, ngoài gia tộc Knox ra, Thẩm Thi Vi là người cực kỳ quan trọng với ông ta, nhưng thân là người đứng đầu tối cao của gia tộc Knox, ông ta chỉ có thể lấy lợi ích của gia tộc làm đầu.

Sở dĩ ông ta muốn Long Tư Hạo thừa kế tất cả mọi thứ của ông ta, là bởi vì ông ta nhìn trúng năng lực, cùng với tổ chức lớn mạnh ở sau lưng anh.

Ông ta tin tưởng, nếu Long Tư Hạo trở thành người thừa kế của gia tộc Knox, anh nhất định có thể khiến cho gia tộc Knox càng trở nên cường đại hơn.

...

Ba ngày sau Hoắc thị sẽ cử hành buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới, nhưng đối thủ cạnh tranh của Hoắc thị là Vi đã nhanh chân

giành cử hành buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới trước một ngày.

Vi và trang sức Ân Lợi đều là các đối thủ cạnh tranh của công ty trang sức Hoắc thị, nhưng Vi và TE lại có mối quan hệ hợp tác tốt đẹp.

Các sản phẩm mà Vi kinh doanh bao gồm kim cương, vàng miếng, vàng trang sức, đồ trang sức bạc, các loại đá quý.

Lần này, các sản phẩm mới mà Vi giới thiệu trong buổi họp báo là những sản phẩm thuộc bộ sưu tập “Hòn ngọc phương đông”.

Buổi họp báo cùng ngày, cá sản phẩm mới được trưng bày ở trong hội trường buổi họp báo đều đều là minh vô mỹ ngọc, lấp lánh chói mắt, khiến cho tất cả mọi người đều phải dừng chân ngoái nhìn, các sản phẩm mới đều là chất ngọc xanh lục xanh thúy cao được coi là cực phẩm phi thúy như màu xanh đế cương, phong cách thiết kế cổ điển, làm nổi bật lên sự cao quý và thần bí, khiến đông đảo các khách tham dự đều cảm thấy yêu thích không thôi.

Ngày hôm sau Hoắc thị sẽ cử hành buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới, nhưng Vi đã cướp cử hành buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới trước một ngày, nên tự nhiên là dẫn tới sự bất mãn của Hoắc Nghiệp Hoảng người nắm quyền Hoắc thị.

Từ sau khi Hoắc Vân Hy trở lại tiếp quản Hoắc thị lần nữa, Hoắc Nghiệp Hoảng cũng rất ít khi đến công ty, nhưng hôm nay sau khi ông ta biết tin Vi cướp cử hành buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới trước bọn họ một ngày, ông ta đã tự mình đến công ty.

Hoắc Vân Hy đang ngồi ở trong văn phòng tổng tài của mình, sắc mặt cũng không dễ nhìn.

Buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới của Vi ngày hôm qua sản được cử hành rất thành công, tự nhiên là hôm nay sẽ lên báo.

Anh ta cầm tờ báo trong tay, tức giận ném lên trên mặt của giám đốc thiết kế Hoàng Đức đang đứng ở trước bàn làm việc của anh ta.

“Hoàng Đức, ông nói cho tôi biết, đang xảy ra chuyện gì? Tại sao Vi lại cử hành buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới trước chúng ta một ngày? Tại sao sản phẩm mới của bọn họ cũng là trang sức phi thúy? Là ai đã tiết lộ thông tin về sản phẩm mới của chúng ta?”

Lúc tờ báo đập vào mặt giám đốc thiết kế Hoàng Đức, Hoàng Đức nhắm hai mắt lại, vẻ mặt sợ hãi.

Sau khi tờ báo rơi xuống, ông ta khom người nhặt tờ báo lên, cẩn thận đọc bài đăng, rồi mới nhìn về phía Hoắc Vân Hy đang cực kỳ tức giận: “Tổng tài, có lẽ đây chỉ là trùng hợp mà thôi, Vi vẫn là đối thủ cạnh tranh của chúng ta, cho nên...”

“Trùng hợp?” Hoắc Vân Hy lạnh mặt nhìn về phía ông ta, ánh mắt lạnh lùng, anh ta nở nụ cười nhạt: “Tôi không tin có sự trùng hợp như vậy, nhất định là người của phòng thiết kế các ông đã làm rò rỉ thông tin ra trước, để cho Vi biết sản phẩm mới lần này của chúng ta lấy nguyên thạch là phi thúy, vì vậy bọn họ mới có thể cướp chúng ta cử hành buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới trước một ngày, nghiên cứu sản phẩm mới cần phải có thời gian, điều đó nói rõ bọn họ đã sớm biết chuyện này rồi, tôi cho ông ba ngày, ông phải tra ra ai là nội gian trong thời gian sớm nhất, điều tra không ra thì ông cắt luôn cho tôi.”

“Vâng vâng, tổng tài yên tâm, tôi nhất định sẽ sớm điều tra ra ai là người tiết lộ thông tin ra ngoài.” Hoàng Đức liên tục đáp lại, đưa tay

xoa xoa trán đã toát hết cả mồ hôi hột.

Trước kia, mặc dù tổng tài của bọn họ dễ nóng giận, nhưng còn không đến mức tùy tiện sa thải nhân viên. Nhưng bây giờ, động một cái là tổng tài của bọn họ sa thải nhân viên hoặc là giáng chức, khiến cho lòng người cảm thấy bàng hoàng.

Ngoài Hoàng Đức đang đứng trong văn phòng của Hoắc Vân Hy ra, còn có giám đốc tiêu thụ nội bộ Dư Chung Hải- tai mắt mà Lê Hiểu Mạn an bài ở Hoắc thị.

Ông ta thấy Hoàng Đức không ngừng toát mồ hôi, ông ta vẫn đứng thẳng tắp, miệng mím chặt tỏ vẻ nghiêm túc, có đánh chết ông ta cũng sẽ không thừa nhận chính ông ta là nội gian tiết lộ tin tức ra ngoài.

Ngoài mặt ông ta rất bình tĩnh, nhưng trong nội tâm vẫn hơi sợ hãi.

Sau khi Hoắc Vân Hy giáo huấn Hoàng Đức xong, anh ta lạnh lùng nhìn về phía Dư Chung Hải, thấy ông ta đứng thẳng tắp, dáng đứng tựa như quân nhân, anh ta nheo mắt nhìn: “Giám đốc Dư, thành tích tiêu thụ của công ty trong tháng gần nhất...”

Nói đến đây, Hoắc Vân Hy dừng lại, rồi nhìn chăm chăm vào giám đốc Dư.

Giám đốc Dư thấy Hoắc Vân Hy nhìn chăm chăm vào mình, trong đầu ông ta vừa sợ hãi cũng hơi hoảng loạn, cho rằng Hoắc Vân Hy sẽ nói thành tích tiêu thụ giảm xuống, ông ta chuẩn bị kỹ càng bị anh ta giáo huấn.

Hoắc Vân Hy thu hồi ánh mắt lại, giọng điệu tốt hơn vừa nãy mấy phần, không mang theo lửa giận như vừa nãy, nhưng giọng nói vẫn

lạnh như băng: “Thành tích tiêu thụ tháng này đã cải thiện rõ rệt, xem ra tôi đào ông từ TE sang đây là quyết định đúng đắn, ông quả nhiên là một nhân tài.”

!!

Chương 884: Tra ra được ai là nội gián

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Quản lý Dư thấy Hoắc Vân Hy không dạy dỗ anh ta, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, cung kính thỉnh anh ta: “Nhận được sự để ý của Tổng giám đốc, được anh dùng lương cao mời tôi về Hoắc thị, tôi đương nhiên sẽ tận tâm tận lực, có thể tới Hoắc thị làm việc là vinh hạnh của tôi, công trạng ở đó đều là do tổng giám đốc anh có cách lãnh đạo.”

“Quản lý Dư khiêm tốn rồi.” Hoắc Vân Hy nhìn Dư Chung Hải: “Chỉ cần anh ở Hoắc thị làm việc cho tốt tôi sẽ không bạc đãi anh.”

Dứt lời anh ta mặt lạnh nhìn Hoàng Đức rồi mới để cho hai người ra ngoài.

Hai người vừa bước ra, dây thần kinh căng lên mới dần buông lỏng.

Quản lý bộ phận tiêu thụ Hoàng Đức xoa mồ hôi trên trán, anh ta thật bội phục nhìn Dư Chung Hải: “Quản lý Dư, anh mới đến Hoắc thị nhậm chức một tháng mà đã nhắc lên đương công lao, tôi...”

Lời của Hoàng Đức còn chưa nói xong thì đã thấy Hoắc Nghiệp Hoàng chống gậy đi tới.

Mà hộ tống ông ta còn có quản gi Hoắc Nghiêm và mấy người cấp cao của công ty.

“Hoắc lão gia tử đến đây.”

Hoàng Đức nhìn quản lý Dư nói xong liền đứng qua một bên để tránh đường cho Hoắc Nghiệp Hoảng.

Dư Chung Hải nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng đầu đầy tóc bạc, tuy anh ta vừa tới Hoắc thị nhưng Hoắc Nghiệp Hoảng anh ta vẫn biết, anh ta cũng cung kính đứng qua một bên.

Sắc mặt Hoắc Nghiệp Hoảng không tốt, đôi mắt già nhưng giống như có thể bắn ra sự lạnh lẽo.

Ông ta chống gậy đi về phía trước, lúc đi qua Hoàng Đức và Dư Chung Hải thì không dừng lại.

Mà Hoàng Đức và Dư Chung Hải hai người cúi đầu, lúc Hoắc Nghiệp Hoảng đi qua hai người bọn họ thì nhỏ giọng chào Hoắc lão gia tử, xem như chào hỏi.

Hai người chờ Hoắc Nghiệp Hoảng vào phòng tổng giám đốc mới rời đi.

Mà vào phòng tổng giám đốc chỉ có một mình Hoắc Nghiệp Hoảng và quản gia Hoắc Nghiêm, những người khác không đi vào mà chờ ở bên ngoài.

Hoắc Nghiệp Hoảng đi vào sắc mặt không vui ngồi xuống.

Mà Hoắc Nghiêm thì đứng bên cạnh ông ta.

Hoắc Vân Hy thấy ông nội tới công ty, anh ta đứng lên đi tới ngòai đối diện với ông ta, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng mới dịu lại, đối với chuyện ông ta đến anh ta cũng không hề kinh ngạc.

Anh ta mở miệng trước: “Ông nội hôm nay tới là vì chuyện hôm qua chúng ta tiến hành giới thiệu sản phẩm mới sao?”

Hoắc Nghiệp Hoằng nhíu mày nhìn Hoắc Vân Hy tức giận: “Vân Hy, ông nội tin tưởng năng lực của cháu nên mới giao công ty cho cháu quản lý, nhưng lần này cháu...”

Hoắc Vân Hy thấy Hoắc Nghiệp Hoằng thất vọng về mình, anh ta nhíu mày, đôi mắt đen như mực lạnh lùng: “Ông nội, cháu hoài nghi công ty có nội gián, là có người tiết lộ sản phẩm mới của chúng ta ra ngoài.”

Chuyện đó Hoắc Nghiệp Hoằng đương nhiên cũng nghĩ tới, vì sớm không đến muộn không đến lại đến lúc bọn họ tiến hành giới thiệu sản phẩm mới, hơn nữa sản phẩm đưa ra cũng là Phi Thúy mà sản phẩm ngày mai bọn họ công bố sản phẩm ra ngoài cũng như thế, rõ ràng là cố ý.

Cho nên công ty có nội gián là chắc chắn.

Ông ta tái mặt hỏi: “Chuyện này cháu định xử lý như thế nào? Đông Phương Châu là sản phẩm sáu sao của chúng ta, đều làm từ Phi Thúy, bọn họ lại tuyên bố ra trước chúng ta để chiếm lợi thế trước, đối với sản phẩm ngày mai tuyên bố của chúng ta vô cùng bất lợi. Sản phẩm mới của công ty phải giữ bí mật trước khi công bố ra ngoài, sao VI biết được? Những thứ này cháu phải tra cho rõ.”

Nghĩ đến có người tiết lộ cơ mật của công ty, ánh mắt Hoắc Vân Hy lạnh lẽo: “Ông nội yên tâm đi, chuyện này đang điều tra.”

Hoắc Nghiệp Hoằng nheo mắt: “Mặc kệ tra ra là ai, đều phải nghiêm trị không tha, ông không cho phép có người ở Hoắc thị giờ trò quỷ.”

“Cho dù ông nội không nói như vậy, cháu cũng sẽ không bỏ qua cho người dám tiết lộ cơ mật.”

Trong mắt Hoắc Vân Hy hiện lên sự ngoan độc, lập tức nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng: “Ngày mai có cần cử hành lễ tuyên bố sản phẩm hay không?”

Hoắc Vân Hy hỏi như vậy vì anh ta cảm thấy VI đã công bố sản phẩm trước một bước hơn nữa còn là trang sức Phi Thúy, hơn nữa ngày mai Hoắc thị bọn họ tuyên bố sản phẩm ra ngoài cũng là trang sức Phi Thúy, nếu bọn họ đúng lịch tuyên bố sản phẩm nhất định sẽ có đồn đãi.”

Anh ta nhìn sản phẩm Đông Phương Châu mới ra, mỗi món trang sức đều được thiết kế tốn nhiều công phu, chiếm lấy ánh mắt người khác, như muốn so với sản phẩm sáu sao của Hoắc thị bọn họ, thật sự có thể đa dạng sức tiêu thụ.

Hơn nữa cơ hội còn bị chiếm trước, anh ta cảm thấy buổi tuyên bố ngày mai sẽ diễn ra không thành công.

Hoắc Nghiệp Hoảng trầm tư một lát, gương mặt trở nên khó đoán: “Không thể hủy bỏ, ngày mai phải đúng thời hạn tuyên bố ra bên ngoài, một tháng sau sản phẩm sẽ tung sang thị trường Mỹ.”

Nghe ông ta nói đúng thời hạn cử hành, Hoắc Vân Hy nhìn ông ta nhưng không phản đối.

“Nhanh chóng tra ra ai là nội gián đi.”

Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn Hoắc Vân Hy nói xong liền đứng lên chống gậy rời đi.

Nhưng ông ta vừa đi liền xoay người lại nhìn Hoắc Vân Hy: “Buổi tuyên bố sản phẩm ngày mai mời những ai? Tư Hạo và Mạn Mạn có mời không?”

Nghe ông ta nhắc tới Lê Hiểu Mạn, trong mắt Hoắc Vân Hy vô cùng mất mát và bi thương.

“Cháu để cho người ta đưa thiệp mời tới bọn họ.”

Hoắc Vân Hy cúi đầu nói xong mới ngẩng đầu nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng không nhìn ra vui giận: “Buổi tuyên bố ngày mai ông nội có tham dự hay không?”

“Sản phẩm mới của Hoắc thị tuyên bố đương nhiên ông phải đích thân tham dự.”

Dứt lời Hoắc Nghiệp Hoảng được Hoắc Nghiêm đỡ ra khỏi phòng làm việc của Hoắc Vân Hy.

Sau khi Hoắc Nghiệp Hoảng rời đi, anh ta ngồi xuống bàn làm việc, cảm thấy mệt mỏi xoa mi tâm, ánh mắt rơi vào khung hình anh ta đặt trên bàn làm việc, bà người trên bức hình cười rung động lòng người đó chính là Lê Hiểu Mạn.

Anh ta cầm khung hình, ngón tay khẽ vuốt ảnh chụp, lồng ngực như bị dao đâm đau vô cùng.

Khóe mắt anh ta dần ướt át, đôi mắt đen như mực tràn đầy thống khổ và hối hận.

Nếu lúc trước anh ta quý trọng cô thật tốt thì tốt biết bao.

Nếu trên đời này có thuốc hối hận thì tốt làm sao.

Mạn Mạn, nếu có một ngày em không còn chán ghét anh nữa, không còn hận anh nữa thì tốt biết bao.

Mạn Mạn, anh sai rồi, thật xin lỗi, là anh tự tay đẩy em cho người đàn ông khác.

Anh ta đặt khung hình lên ngực, hai mắt nhắm chặt, những giọt nước mắt hối hận rơi đầy hai má.

Lúc anh ta đau lòng và bi thương nên không nhận ra có người tiến vào văn phòng của mình, lúc này đang đứng ngay trước bàn làm việc của anh ta.

“Sớm biết có ngày hôm nay thì hà tất lúc trước phải làm thế.”

Đột nhiên nghe thấy âm thanh lạnh lùng, Hoắc Vân Hy cả kinh mở mắt ra.

Đứng trước bàn làm việc của anh ta là Long Quân Triệt, nhìn thấy ông ta, anh ta kinh ngạc nhưng cũng đoán được ông ta tới làm gì.

Anh ta nheo mắt: “Ông tới đây là vì chuyện VI tuyên bố sản phẩm mới sao?”

Long Quân Triệt thâm sâu nhìn anh ta sau đó ngồi xuống ghế sofa, hai chân gác chông lên nhau.

Đôi mắt hẹp dài híp thành một đường: “Tôi tới không chỉ vì chuyện này.”

Hoắc Vân Hy đứng lên đi tới ghế sofa ngồi xuống: “Vậy ông tới còn gì

nŭra?"

Chương 885: Thừa nhận là tôi bắt

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Tôi tới nói cho anh Knox đã tới thành phố K.”

“Knox?” Hoắc Vân Hy nghi hoặc: “Ông ta là ai?”

Gương mặt Long Quân Triệt mang theo nụ cười khó lường, ánh mắt lạnh lùng: “Là cha nuôi của Long Tư Hạo.”

“Cha nuôi?” Hoắc Vân Hy nghe Long Quân Triệt nói vậy trong lòng càng nghi hoặc: “Sao anh ta lại có ba nuôi?”

Long Quân Triệt kể lại đơn giản quan hệ của Long Tư Hạo và Knox cho Hoắc Vân Hy nghe.

Sau khi nghe xong, Hoắc Vân Hy nhìn Long Quân Triệt hỏi: “Ông ta tới giúp Long Tư Hạo sao?”

“Không, là ông ta tới giúp chúng ta bận rộn.” Long Quân Triệt cười thần bí: “Ông ta càng hy vọng Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn có thể tách ra, ông ta muốn Long Tư Hạo cưới con gái Sophie của mình, sau đó thừa kế toàn bộ gia sản của ông ta, ông ta sẽ giúp chúng ta đối phó Long Tư Hạo.”

Hoắc Vân Hy nghe ông ta nhắc tới Sophie thì nhớ tới chuyện của cô ta.

Khoảng thời gian trước cô ta mới bị phơi bày chuyện bị mười hai tên lưu manh cường bạo, hôm nay chuyện trong sách của cô ta bị báo chí khơi ra, còn ở trong hôn lễ suýt chút nữa cô ta bắn chết Mạn Mạn của anh ta.

Đối với người đàn bà buộc bom trên người trẻ con, anh ta vô cùng phản cảm.

Tuy anh ta không phải chính nhân quân tử nhưng tuyệt đối sẽ không dùng tính mạng của đứa bé để uy hiếp.

Anh ta nhớ tới ngày đó Lê Hiểu Mạn ôm lấy Long Dập, một màn Sophie nổ bom, đến giờ trong lòng anh ta vẫn còn sợ hãi, chỉ là lúc đó anh ta không có cách nào giúp cô, cứu cô.

Nghĩ tới Sophie uy hiếp Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo, có một người đã nã súng bắn vào tay Sophie.

Anh ta nhìn Long Quân Triệt hỏi: “Người nổ súng hôm đó có phải là ông hay không?”

Sau đó anh ta đứng trước mặt Lê Hiểu Mạn, nhưng tâm tư lo lắng cho cô nên không nhận ra ai là người bắn một phát đạn vào tay Sophie.

Long Quân Triệt không phủ nhận mà nhẹ giọng đáp: “Là tôi nổ súng.”

Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo tổ chức hôn lễ, Sophie cầm điều khiển từ xa uy hiếp bọn họ, còn buộc bom lên người đứa bé, ông ta chỉ cần nghĩ đến đứa bé là con trai của Lê Hiểu Mạn thì đã không muốn đứa bé bị tổn thương cho nên liền nổ súng.

Sau khi bom buộc trên người Long Dập nổ mạnh, lúc đó ông ta cũng

bị dọa ngay tại chỗ, cuối cùng thấy là bom giả, Lê Hiếu Mạn và đứa bé không có chuyện gì thì ông ta mới yên tâm.

Hoắc Vân Hy thấy ông ta thừa nhận liền thâm ý nhìn ông ta: ‘Hình như ông đối với Mạn Mạn rất khác biệt.’

Long Quân Triệt không nói cho Hoắc Vân Hy biết, đúng là ông ta luôn có cảm giác thân thiết đối với Lê Hiếu Mạn.

Ông ta ngược mắt nhìn Hoắc Vân Hy: “Buổi tuyên bố sản phẩm mới vào ngày mai cậu định tiếp tục hay là hủy bỏ?”

Hoắc Vân Hy nhíu mày chặt hơn: “Đúng thời hạn cử hành.”

Sắc mặt Long Quân Triệt không có biểu hiện gì, chỉ thăm dò hỏi: “Đó là ý ông nội cậu sao?”

Hoắc Vân Hy gật đầu: “Là ý của ông ấy.”

Long Quân Triệt nhếch môi, ánh mắt tối lại: “Ngược lại đúng là tác phong của ông nội cậu, VI công bố sản phẩm trưng công ty cậu một ngày, hơn nữa còn giống sản phẩm công ty các cậu định tuyên bố ra, xem ra là bọn họ cố ý, công ty các người có nội gián.”

Hoắc Vân Hy cũng nghi vậy: “Tôi hoài nghi nội gián ở bộ phận thiết kế.”

“Vậy thì nhanh chóng tìm đi thôi.” Long Quân Triệt nhìn Hoắc Vân Hy, đôi mắt híp lại: “Hoắc thị định đả kích TE, tuyệt đối không thể để nội gián hủy đi Hoắc thị.”

Hoắc Vân Hy lạnh lùng đáp: “Chúng tôi đã đào khoét tinh anh của LTE qua đây, ông định làm gì?”

Long Quân Triệt lạnh nhạt khiến cho người ta không biết ông ta đang nghĩ gì.

Gương mặt ông ta nở nụ cười thâm sâu: “Tôi đã nói qua, Knox sẽ đối phó Long Tư Hạo, chúng ta tạm thời không cần ra tay, chờ cậu ta và Knox đấu đến hai bên tổn thương thì mới đến thời cơ chúng ta xuất hiện, cậu cứ tra ra ai là nội gián công ty đi đã.”

Dứt lời Long Quân Triệt liền đứng lên rời khỏi văn phòng của Hoắc Vân Hy.

Sau khi ông ta rời đi, Hoắc Vân Hy lại lâm vào cảm xúc bi thương.

Mỗi khi anh ta nghĩ đến Lê Hiểu Mạn thì trái tim liền đau đớn không thôi.

...

Hồ Thủy Lộ.

Mấy ngày gần đây Lê Hiểu Mạn chưa đến văn phòng làm việc mà mỗi ngày ở nhà dạy Long Dập học bài.

Dư Chung Hải thay cô làm cơ sở ngầm ở Hoắc thị sau khi trở về phòng làm việc thì tự mình gọi điện thoại cho cô.

Nhận được điện thoại của ông ta, Lê Hiểu Mạn dặn dò Long Dập sau đó cầm di động rời đi.

“Quản lý Dư, ông gọi điện thoại cho tôi là Hoắc thị có tình huống gì sao?”

ở đầu dây điện thoại bên kia, giọng điệu của Dư Chung Hải ngưng trọng: “Lê tiểu thư, tổng giám đốc Hoắc thị Hoắc Vân Hy vì chuyện ngày hôm qua VI tiến hành lễ công bố sản phẩm ra ngoài nên đã nghi ngờ nội bộ công ty có nội gián, tôi lo lắng cho tiểu Hứa và tiểu Phùng, dù sao bọn họ cũng ở bộ phận thiết kế, tôi sợ bọn họ bị ra ra được.”

nghe Dư Chung Hải nói vậy, trong lòng Lê Hiểu Mạn cũng không lo lắng gì: “Quản lý Dư, tôi nghĩ bọn họ sẽ không tra ra tiểu Hứa và tiểu Phùng đâu, nhưng mà bọn họ điều tra nội gián là hợp lý, bọn họ làm như vậy không thể nghi ngờ là khiến cho nhân viên Hoắc thị lo lắng hoảng sợ, người người cảm thấy bất an, quản lý Dư yên tâm, chuyện này tôi sẽ xử lý tốt.”

sau khi kết thúc trò chuyện với Dư Chung Hải, Lê Hiểu Mạn tự mình gọi điện thoại cho Phó tổng Trâu của VI.

“Phó tổng Trâu, chúc mừng anh, ngày hôm qua tuyên bố sản phẩm mới cực kì thành công.”

“Ít nhiều vẫn là nhờ Lê tiểu thư cô hỗ trợ, ngày hôm qua chúng tôi giới thiệu Đông Phương Châu đều là Lê tiểu thư cô tự mình thiết kế, cho nên công lao đều là ở cô, nếu không phải cô tiết lộ Hoắc thị muốn công bố sản phẩm ra ngoài thì chúng tôi không thể tiến hành trước Hoắc thị, không biết Lê tiểu thư có thể không, tôi muốn mời Lê tiểu thư cô ăn bữa cơm, cảm ơn Lê tiểu thư thật tốt.”

Lê Hiểu Mạn cười nhẹ, âm thanh vô cùng êm tai: “Phó tổng TRâu, chuyện ăn cơm chúng ta hẹn sau, hiện tại tôi có một hy vọng mong ông có thể giúp đỡ tôi.”

“Lê tiểu thư khách khí rồi, cô giúp công ty chúng tôi nhiều như thế, Lê tiểu thư cô cần gì cứ nói.”

“Phó tổng Trâu thật sáng khoái, tôi cũng không vòng vo nữa, tôi muốn phó Tổng Trâu giúp tôi tuyên bố sản phẩm mới của Hoắc thị bị lộ.”

Phó tổng Trâu kinh ngạc: “Sao vậy Hoắc thị nghi ngờ Lê tiểu thư hả?”

Lê Hiểu Mạn nhếch môi: “Không có, hiện tại nội bộ Hoắc thị đang điều tra chuyện này, tôi nghĩ định để phó tổng anh giả vờ có quan hệ tiếp xúc với người ở bộ phận thiết kế của Hoắc thị, để tạo thành một chút biểu hiện giả, để bọn họ đều nghi nhân viên của mình tiết lộ cơ mật công ty.”

Chương 886: Quấy nhiễu tầm mắt của Hoắc thị

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Phó tổng Trâu vừa nghe liên tục khen ngợi: “Lê tiểu thư đúng là thông minh hơn người, chiêu này xuất ra Hoắc thị càng khó tra ra rốt cuộc ai mới là nội gián.”

Lê Hiểu Mạn nhú mày: “Tôi chính là muốn bọn họ không tra ra được nội gián, ngược lại còn khiến nội bộ công ty hoảng sợ.”

“Lê tiểu thư yên tâm, cô giúp công ty chúng tôi lớn như vậy, chuyện của cô tôi nhất định sẽ làm, quấy nhiễu tầm mắt của Hoắc thị để bọn họ ra không ra ai mới là nội gián.”

“Vậy thì cảm ơn phó tổng Trâu rồi.”

“Nên cảm ơn là tôi mới phải.”

Nói vài câu với phó tổng Trâu xong, Lê Hiểu Mạn cúp máy sau đó ngồi xuống cạnh Long Dập.

Thấy bé còn nhỏ tuổi nhưng chữ viết rất đẹp, cô vô cùng vui mừng.

“Allen, từ lúc ăn sáng đến giờ con đã viết 1h rồi, có mệt hay không? Nghỉ ngơi một lát mẹ xoa vai và tay cho con.”

Tiểu Nghiên Nghiên ngồi bên cạnh, bé cũng viết chữ từ sau bữa sáng đến giờ mà mẹ bé chả muốn xoa và bóp tay cho bé, bé đặt bút

xuống, lắc đầu, mím môi, đôi mắt nhìn mẹ như muốn bốc hỏa.

“Mẹ, con cũng muốn nghỉ.”

Lê Hiếu Mạn đang giúp Long Dập xoa vai, nhìn bé mím môi, khuôn mặt vô cùng thối, cô nhíu mày cười, giọng nói dịu dàng: “Nghiên Nghiên, sao thế? Muốn xoa sao?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhăn mày mím môi vô cùng tội nghiệp: “Mẹ sắp quên Nghiên Nghiên rồi, gần đây mẹ không để ý Nghiên Nghiên thì thôi, Nghiên Nghiên viết chữ thật lâu mẹ cũng không nói giúp Nghiên Nghiên xoa vai bóp tay, huh... Nghiên Nghiên không cảm nhận được mẹ yêu rồi.”

Nhìn tiểu Nghiên Nghiên sắp muốn khóc đến nơi, Lê Hiếu Mạn và Long Dập nhìn nhau cười ập tức một lớn một nhỏ đi tới ngồi xuống cạnh cô bé.

Lê Hiếu Mạn ngồi bên trái Nghiên Nghiên xoa cánh tay nhỏ của bé, Long Dập ngồi bên phải xoa tay phải cho bé.

Lê Hiếu Mạn nhìn Long Dập hiểu chuyện như vậy, ánh mắt dịu dàng nhìn tiểu Nghiên Nghiên nhếch môi cười: “Công chúa nhỏ Nghiên Nghiên, có vừa lòng mẹ và anh trai hầu hạ không?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn mẹ và anh trai, lại nhưn mày cười: “Vừa lòng, vô cùng vừa lòng, mẹ và anh là tốt nhất, cảm ơn mẹ, cảm ơn anh trai.”

Dứt lời bé nghiêng người hôn mẹ một cái lại hôn Long Dập một cái.

Lê Hiếu Mạn sờ đầu bé: “Được rồi, Nghiên Nghiên và anh chơi đi, mẹ muốn đi gọi điện thoại cho chị Y Y, khoảng thời gian này mẹ

không tới phòng làm việc, không biết phòng làm việc thế nào rồi.”

Bởi vì vừa nhận lại Long Dập, Lê Hiếu Mạn muốn ở nhà cùng bé, còn chuyện người thần bí chưa xuất hiện, cô và Long Tư Hạo không biết khi nào thì hẳn lộ mặt, cho nên tạm thời không đưa Long Dập đi học mà hai hôm nay tiểu Nghiên Nghiên cũng không đi học.

Nhưng càng như vậy thì không được, cho nên cô phải nghĩ cách để ép người thần bí xuất hiện.

Tường Y Y giúp cô chăm sóc cho Lê Chấn Hoa, hiện tại cậu gãy chân đã có thể miễn cưỡng đi lại, cô tạm thời không đến phòng làm việc nên để Tường Y Y quay về phòng làm việc nhưng cô biết mỗi khi tan việc Tường Y Y lại tới chăm sóc cậu cô, cô không biết Tường Y Y và anh Văn Bác như thế nào rồi.

Cô gọi điện thoại cho tt, nghe thấy âm thanh của cô ấy có chút mất mát.

“Alo chị Hiếu Mạn, là chị sao?”

Lê Hiếu Mạn lo lắng: “Y Y làm sao vậy? có phải không thoải mái hay không? Âm thanh của em nghe không có sức sống như vậy.”

“Chị Hiếu Mạn, em không sao, đúng rồi, cậu của chị tốt hơn nhiều rồi.”

Nghe cậu đã tốt hơn, Lê Hiếu Mạn đương nhiên vui vẻ: “Y Y, cảm ơn em.”

“Chị Hiếu Mạn, không cần khách khí như vậy, có thể chăm sóc cậu chị là vinh hạnh của em.”

Lê Hiếu Mạn vui vẻ, giọng nói đầy dịu dàng: “Phòng làm việc không có chuyện gì chứ?”

“Vâng, không có chuyện gì lớn, chị Hiếu Mạn yên tâm đi.”

Lê Hiếu Mạn nghĩ một chút mới thăm dò hỏi: “Em và anh Văn Bác thế nào rồi?”

Đầu dây bên kia, Tưởng Y Y im lặng một chút mới nói: “Chị Hiếu Mạn, em và anh Văn Bác ở chung rất hòa hợp, chị Hiếu Mạn, em bận chút đã.”

“Ừm, YY, cảm ơn em, vất vả cho em rồi.”

“Không vất vả.”

Đầu dây bên kia, Tưởng Y Y tắt máy xong, hốc mắt đỏ ửng.

Cô ngồi ở bàn làm việc, khóe mắt ướt át sau đó từng giọt nước mắt rơi xuống gò má, trong đầu là từng màn tối hôm qua Lê Văn Bác đưa cô về nhà.

Đó là lần đầu tiên anh đưa cô về nhà, chỉ dừng ở dưới lầu sau đó vẫn không rời đi, mà ngồi trong xe nói chuyện với cô.

Cô vui vẻ, trong lòng nháy nhót nhìn anh: “Anh Văn Bác, anh có chuyện gì muốn nói với em sao?”

Lê Văn Bác nhíu mày, gương mặt đầy khó xử, đôi mắt u buồn hiếm khi nhìn thẳng Tưởng Y Y, mấp máy môi sau đó mới nói: “Tưởng tiểu thư, ngày mai cô không cần đến chăm sóc ba tôi đâu, tôi đã mời bảo mẫu cho ông ấy rồi, khoảng thời gian này làm phiền Tưởng tiểu thư rồi.’

Tường Y Y thấy anh xa cách như thế, gọi cô là Tường tiểu thư, hơn nữa còn nói cô không cần đi chăm sóc ba anh, cô cắn môi, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Anh Văn Bác, anh cảm thấy em chiếu cố chú không tốt sao? Vì sao không muốn em chăm sóc cho chú?”

Lê Văn Bác xin lỗi nhìn cô: “Tường tiểu thư cô hiểu lầm rồi, tôi không cảm thấy cô chăm sóc không tốt, cô chăm sóc rất chu đáo, tôi rất cảm ơn cô.”

“Vậy vì sao anh không để em chăm sóc chú ấy?” Tường Y Y ngẩng đầu, trong mắt đầy hơi nước nhìn anh chằm chằm.

Lê Văn Bác nhìn cô, sau đó dờ mắt đi, gương mặt tuần tú u buồn: “Tường tiểu thư, tôi biết Mạn Mạn gần đây không tới phòng làm việc, cô đã phải đi làm còn phải chăm sóc cho ba tôi, như vậy sẽ rất mệt, hơn nữa chúng ta không quen biết nhau, tôi không thể để cô lại tiếp tục như vậy được.”

Tường Y Y giấu đi sự mất mát trong lòng, cố gắng để giọng điệu của mình bình thường trở lại: “Anh Văn Bác, em là thay chị Hiếu Mạn chăm sóc ba anh, lại nói em chăm sóc ba anh là em không cảm thấy mệt.”

Lê Văn Bác nhìn Tường Y Y: “Tường tiểu thư, chúng ta không nhận, tôi thật sự không thể để cô tiếp tục chăm sóc ba tôi, khoảng thời gian này thật sự rất cảm ơn cô, nếu sau này cô có gì cần tôi thì cứ nói.”

Hốc mắt Tường Y Y đỏ lên, nhếch môi: “Anh Văn Bác, không cần gọi em là Tường tiểu thư có được không? Gọi em là Y Y.”

Lê Văn Bác không trả lời cô mà nhíu mày.

Chương 887: Thật sự rất thích anh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tường Y Y thấy anh không trả lời, hỏi tiếp: “Anh Văn Bác, anh không để em chăm sóc ba anh, em có thể không chăm sóc, vậy em có thể đi thăm bác ấy không?”

Lê Văn Bác nhíu mày, trầm ngâm chốc lát mới lên tiếng: “Tường tiểu thư, tôi rất cảm ơn cô quan tâm đến ba tôi, tôi...”

Tường Y Y đã hiểu, Lê Văn Bác có lời muốn nói với cô, nhưng không tiện nói thẳng, mãi vòng vo.

Cô mỉm cười: “Anh Văn Bác, anh có lời gì cứ việc nói thẳng đi, không cần vòng vo với em.”

Lê Văn Bác khó xử nhìn Tường Y Y, có mấy lời anh cũng không muốn nói thẳng với cô, vì anh không muốn tổn thương cô, nhưng chuyện đến mức không thể không nói, tối nay anh vòng vo, chính là sợ quá trực tiếp tổn thương tự ái của cô.

Tường Y Y thấy anh dường như hơi khó xử, cô dí dỏm nháy mắt, trong mắt lóe lên nụ cười châm biếm: “Anh Văn Bác, anh nói thẳng đi, không sao.”

Lê Văn Bác nghĩ sâu xa, ánh mắt sơ đạm nhìn cô, nói thẳng: “Tôi không hy vọng cô lại đến chăm sóc ba tôi.”

Nghe lời anh nói, ý cười trong mắt Tưởng Y Y biến mất, lướt qua tràn ngập không hiểu, có chút bi thương: “Anh Văn Bác, anh... Anh có ý gì?”

Lê Văn Bác mặt đầy áy náy, cúi người xuống về phía Tưởng Y Y: “Tưởng tiểu thư, thật xin lỗi, lời của tôi có thể tổn thương cô, nhưng tôi không hy vọng cô lại đi chăm sóc ba tôi.”

Tưởng Y Y thấy Lê Văn Bác trịnh trọng xin lỗi cô như vậy, cô lui về sau nửa bước, không hiểu hỏi: “Tại sao?”

Lê Văn Bác đứng thẳng người, nhưng không nhìn Tưởng Y Y, mà hơi cúi đầu, biểu tình hờ hợt: “Chúng ta không phải là người một nhà, bây giờ không phải, sau này cũng không.”

Lời anh tựa như đang ám chỉ cái gì, Tưởng Y Y đương nhiên hiểu được, cô cắn chặt môi dưới, hai mắt rưng rưng nhìn khuôn mặt hờ hợt của anh, trong lòng đau như kim châm: “Anh Văn Bác, em nghe không hiểu anh nói gì.”

Lê Văn Bác giương mắt, đôi mắt đen bao phủ một tầng lạnh lùng: “Cô là một cô gái tốt, nhưng, không thích hợp với tôi.”

Lời anh hung hãn đẩy tâm hồn thiếu nữ của Tưởng Y Y đặt trên người anh tới đáy cốc.

Cô đau lòng, đồng thời có cảm giác tan nát cõi lòng.

Nước mắt không chút báo trước, trong nháy mắt trào ra, trượt xuống theo khuôn mặt xinh đẹp của cô.

“Em... Em...”

Ánh mắt cô đầy bi thương và đau lòng nhìn Lê Văn Bác, há miệng ra, nhưng thật lâu mới nói ra được một câu.

“Em... Em... Tại sao em không thích hợp?”

Tâm tư cô bị anh nhìn thấu sao?

Sao anh biết cô đối với anh...

Lê Văn Bác nhìn cô rơi nước mắt, đáy mắt đều là áy náy: “Cô chăm sóc ba tôi, tôi rất cảm kích cô, nhưng mà chúng ta thật sự rất không thích hợp.”

Tường Y Y cố gắng đè nén nước mắt vào, nhưng làm thế nào cũng không thể, ngược lại càng rơi nhiều hơn.

Trong lòng cô rất khó chịu, Lê Văn Bác là mối tình đầu của cô, là người đàn ông đầu tiên cô thích, nhưng cô và anh còn chưa kịp yêu nhau, anh đã cự tuyệt cô rõ ràng như vậy.

Cô hai mắt đẫm lệ nhìn anh hỏi: “Tại sao em không thích hợp?”

Lê Văn Bác muốn tuyệt vọng với anh, thì nhất định phải nhẫn tâm.

Ánh mắt anh càng lạnh lùng hơn: “Tường tiều thư, cô rất khả ái, cũng rất hiền lành, nhưng cô không phải loại hình tôi thích, cô không phải mong muốn của tôi.”

Lòng Tường Y Y quặn đau, nước mắt trào ra lần nữa: “Vậy kiểu phụ nữ anh thích là gì?”

Khi hỏi ra câu này, Tường Y Y suýt chút nữa khóc thành tiếng.

Thì ra mùi vị thất tình đau đớn khổ sở như vậy, không trách ba cô không muốn cô yêu quá sớm.

Lê Văn Bác không trực tiếp trả lời cô anh thích kiểu phụ nữ nào, muốn kiểu phụ nữ nào, mà rũ mắt nói: “Thật xin lỗi, tôi không thích phụ nữ nhỏ hơn tôi quá nhiều tuổi.”

Dứt lời, Lê Văn Bác dừng lại, nhìn cô nói: “Tưởng tiểu thư, nên nói tôi nói hết rồi, đã trễ lắm, tôi cũng cần phải trở về.”

Lê Văn Bác nhìn Tưởng Y Y nói xong, liền xoay người đi về phía xe anh.

Tưởng Y Y nhìn bóng lưng của anh, nước mắt không cầm được rơi xuống: “Anh Văn Bác, đây không phải lý do, em chỉ nhỏ hơn anh mấy tuổi thôi.”

Lê Văn Bác dừng chân, quay đầu nhìn cô: “Cô mới 20 tuổi, phải lui tới với đàn ông gần bằng tuổi cô.”

Tưởng Y Y thấy Lê Văn Bác lên xe, cô nhìn anh, hô: “Em 21 tuổi, sắp 22 rồi.”

Lần đầu tiên cô căm ghét cô nhỏ tuổi hơn Lê Văn Bác.

Thấy Lê Văn Bác rời đi, cô đứng tại chỗ, đôi mắt như nguồn suối, nước mắt không ngừng rơi.

Anh Văn Bác, em thật sự rất thích anh, thật sự rất thích.

Em không ngại anh lớn tuổi hơn em, em không nhỏ, em đã là người lớn.

...

Tường Y Y ngồi làm việc nhớ lại những lời tối qua Lê Văn Bác nói với cô, trái tim đau cực kỳ, hai mắt lại ươn ướt.

Bây giờ trong lòng cô vẫn khó chịu như tối qua, hoàn toàn không có tâm tư làm việc.

Cô nằm sấp trên bàn làm việc, thấp giọng khóc.

...

Ngày hôm sau, Hoắc thị tổ chức buổi họp báo sản phẩm mới ở khách sạn Á Hoàng, đặc biệt mời Chủ tịch Hội đá quý, Hội trưởng Hội vàng bạc trang sức, Hội trưởng Hội châu báu, cố vấn có thâm niên...

Long Tư Hạo cũng nhận được thư mời của Hoắc thị, Lê Hiểu Mạn cũng được mời, cho nên hai người đều đi, hơn nữa dẫn Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập đi cùng.

Hai bé muốn đi tham gia náo nhiệt.

Buổi họp báo cử hành ở hội trường lớn lầu 10 của khách sạn Á Hoàng.

Long Tư Hạo tự lái xe, chở bọn họ đi.

Xuống xe, Lê Hiểu Mạn dắt Tiểu Long Dập, Long Tư Hạo dắt Tiểu Nghiên Nghiên.

Tiểu Long Dập dắt tay em gái Tiểu Nghiên Nghiên, một nhà bốn người nắm tay nhau đi vào khách sạn.

Bọn họ tận lực đi chậm, buổi họp báo của Hoắc thị ở lầu 10 đã bắt đầu, người nắm quyền Hoắc thị - Hoắc Nghiệp Hoàng đang phát biểu quan trọng.

Hôm nay ông không cầm gậy, đứng nghiêm chỉnh trên đài cho Chủ tịch và khách quý phát biểu.

Vẻ mặt nghiêm cẩn, tinh thần sáng lán, nói chuyện hùng hồn có lực, nói năng có khí phách.

Ký giả không ngừng chụp hình cho anh.

Hôm nay Lạc Thụy có nhiệm vụ đặc biệt, cho nên tới sớm, lúc này đang chờ bên ngoài hội trường.

Thấy Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo đến, anh ta cười tiến lên đón: “Tổng giám đốc, Tổng giám đốc phu nhân, buổi họp báo của Hoắc thị đã bắt đầu, sao bây giờ hai người mới đến?”

Long Tư Hạo nheo mắt: “Vừa bắt đầu, cũng không tính là muộn.”

Anh vốn không có hứng thú với buổi họp báo của Hoắc thị, nhưng nếu Hoắc thị đích thân đưa thư mời cho anh, anh sẽ đến một lát.

Buổi họp báo sản phẩm mới phải chọn thời cơ tốt, ngoại trừ tránh ngày lễ và ngày nghỉ, còn phải tránh những buổi họp báo nghề khác.

Hôm qua VI tổ chức buổi họp báo, anh đương nhiên biết, hôm nay Hoắc thị cử hành buổi họp báo sản phẩm mới, trừ khi sản phẩm mới của bọn họ được nhiều người tiêu thụ, yêu thích hơn loạt sản phẩm mới “Đông Phương Châu” VI vừa công bố hôm qua, nếu không, hôm nay Hoắc thị tổ chức họp báo nhất định không thành công.

Chương 888: Con trai chỉ có thể họ Long

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Hiểu Mạn có chuyện muốn hỏi Lạc Thụy, nên cười nhìn Long Tư Hạo: “Tư Hạo, anh dẫn Nghiên Nghiên và Allen vào trước đi, em và trợ lý Lạc nói vài câu.”

Long Tư Hạo nheo mắt, sâu kín nhìn Lê Hiểu Mạn, mới đáp “được”, dẫn Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập vào hội trường.

Buổi họp báo lần này, Hoắc thị mời không ít người, nhưng hội trường có không ít chỗ trống, chứng tỏ có nhiều khách quý chưa đến.

Nhưng mà nhiều chỗ trống, có lợi cho Long Tư Hạo dắt cả nhà theo.

Long Tư Hạo dẫn hai đứa nhỏ ngồi vào dãy khách quý.

Ba người ba vẻ mặt xuất sắc vừa ngồi xuống, liền thu hút không ít ánh mắt trong hội trường.

Hoắc thị tổ chức buổi họp báo sản phẩm mới, Hoắc Vân Hy đương nhiên có ở đây, anh ta muốn sau khi Hoắc Nghiệp Hoàng nói xong thì lên đài phát biểu, thấy Long Tư Hạo không chỉ được mời tới, còn dẫn theo hai đứa con, lúc ánh mắt anh ta rơi vào trên mặt Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập, trong mắt xẹt qua nồng đậm bi thương.

Anh ta nhìn chung quanh, không thấy bóng người Lê Hiểu Mạn, chân mày nhíu chặt hơn.

Tiểu Nghiên Nghiên ngồi dĩa ghế khách quý nhìn loạt sản phẩm mới “Lục tinh linh” trên màn hình lớn, chu cái miệng nhỏ: “Daddy, nhà thiết kế của ông cố Hoắc thiết kế không đẹp bằng mẹ.”

Tiểu Long Dập nhìn trang sức bày trên kệ, thấy sản phẩm mới đúng như Tiểu Nghiên Nghiên nói, thiết kế rất không có sáng ý, đáng tiếc phi thúy nguyên thạch tốt như vậy.

Nghe Tiểu Nghiên Nghiên nói, Long Tư Hạo nhìn sản phẩm mới của Hoắc thị trên kệ, cảm thấy quả thực không bằng loạt sản phẩm “Đông Phương Châu” VI công bố hôm qua.

Không chỉ có bọn họ nghị luận, những chỗ khác cũng có tiếng nghị luận.

Hôm qua VI mới tổ chức buổi họp báo sản phẩm mới, là trang sức làm bằng phi thúy, mà hôm nay Hoắc thị cũng công bố trang sức làm bằng phi thúy, phong cách thiết kế còn không bằng sản phẩm của VI đương nhiên dẫn tới rất nhiều tiếng nghị luận và so sánh.

Hoắc Nghiệp Hoảng đã sớm thấy Long Tư Hạo, sau khi ông nói dứt lời, xuống đài, được nhân viên đỡ đi tới ngồi xuống bên cạnh Long Tư Hạo.

“Tur Hạo, ông nội không nghĩ tới hôm nay không chỉ có con đến tham gia buổi họp báo của Hoắc thị, còn mang theo Nghiên Nghiên và...”

Nói đến đây, Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn Tiểu Long Dập ngồi cạnh Tiểu Nghiên Nghiên.

Trong hôn lễ lần trước, Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo đã công khai nhận lại Tiểu Long Dập, nên ông đương nhiên biết Tiểu Long Dập là

con trai Long Tư Hạo, là cháu chắt của ông.

Mặc dù ông thích Tiểu Nghiên Nghiên, nhưng ở tuổi của ông, đều sẽ có chút tư tưởng trọng nam khinh nữ, đương nhiên thích cháu chắt Tiểu Long Dập hơn.

Ông nhìn Tiểu Long Dập, cười hòa ái: “Cháu tên gì?”

Tiểu Long Dập ngẩng đầu nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, mặc dù lần trước Hoắc Nghiệp Hoảng có tham dự hôn lễ, nhưng bé cũng không thấy ông, cũng không biết ông là ai, cho nên đây là lần đầu tiên bé gặp ông.

Đối với ông lão, bé nên tôn trọng, nhưng bé cảm thấy đôi mắt ông lão đang cười kia thật là sắc bén, mang cho bé dự cảm xấu.

Bé không đáp lời, Long Tư Hạo nhìn Tiểu Long Dập, nheo mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, khuôn mặt tuấn mỹ trầm mấy phần: “Con trai của Long Tư Hạo tôi, bất kể tên gì, đều chỉ có thể là họ Long.”

Hoắc Nghiệp Hoảng thu hồi tầm mắt từ trên người Tiểu Long Dập, mặt đầy bi thương nhìn Long Tư Hạo: “Tư Hạo, cháu vẫn còn giận ông vì lần trước ông nội cho người cầm súng uy hiếp cháu và Mạn Mạn sao? Haiz! Ông nội chỉ hy vọng cháu có thể nhận tổ quy tông mà thôi, ông nội không muốn thật sự tổn thương cháu, Mạn Mạn, còn có Nghiên Nghiên, ông nội nói những lời đó cũng chỉ hù dọa các cháu một chút, nào biết từng người các cháu đều bị ông nội hù dọa được, chuyện ngày đó là ông nội quá đáng, nhận dịp hôm nay có cơ hội, ông nội xin lỗi các cháu.”

Tiểu Nghiên Nghiên nghe ông nói, chớp chớp mắt: “Ông cố Hoắc, ngày đó ông còn nói muốn đánh mẹ đến tàn tật.”

Ánh mắt Hoắc Nghiệp Hoằng hiền hòa nhìn Tiểu Nghiên Nghiên: “Nghiên Nghiên, ngày đó ông cố thật sự chỉ hù dọa các cháu một chút thôi, không phải cuối cùng ông cố cũng không làm gì các cháu sao?”

Dứt lời, Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn Long Tur Hạo, mặt không biết làm sao: “Tur Hạo, chuyện ngày đó đã qua rồi, ông nội cũng không thật sự tổn thương các cháu, cháu đừng để trong lòng nữa, chờ buổi họp báo kết thúc, ông nội giải thích với các cháu tại sao ngày đó ông nội phải làm vậy.”

Thân là Tổng giám đốc Hoắc thị, lúc này Hoắc Vân Hy cũng đang phát biểu trên đài.

Ánh mắt anh ta một mực rơi vào trên người Hoắc Nghiệp Hoằng và Long Tur Hạo, thấy Hoắc Nghiệp Hoằng không biết đang nói gì với Long Tur Hạo, anh ta cau mày.

Long Tur Hạo lẳng lẳng ngồi đó, anh giống như không nghe thấy Hoắc Nghiệp Hoằng nói gì, không có vì lời ông thốt ra mà có bất kỳ gợn sóng nào.

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy Long Tur Hạo căn bản không nguyện để ý tới ông, ông thở dài một hơi, vẻ mặt tịch mịch.

Ông đã làm sai thật sao? Từng người cháu trai đều lãnh đạm hờ hợt với ông.

Long Tur Hạo thấy anh vào hồi lâu, Hiểu Hiểu của anh và Lạc Thụy còn chưa vào, liền nghiêng đầu nhìn cửa hội trường, trong mắt thoáng qua nghi ngờ, Hiểu Hiểu của anh rốt cuộc có lời gì muốn nói với Lạc Thụy, tại sao còn chưa vào?

Bên ngoài hội trường, mắt Lê Hiếu Mạn chứa đầy ý cười nhìn Lạc Thụy: “Trợ lý Lạc, anh thật sự là một trợ lý rất đặc lực rất giỏi, Long Tur Hạo có anh bên người rất may mắn, nếu anh đã xử lý tốt mọi chuyện thì tôi yên tâm, vậy tôi vào trước.”

Lạc Thụy nhìn Lê Hiếu Mạn gật đầu: “Tổng giám đốc phu nhân quá khen, tôi cũng chỉ tứ chi phát đạt, có thể thay Tổng giám đốc và Tổng giám đốc phu nhân làm ít chuyện, vẫn là Tổng giám đốc và Tổng giám đốc phu nhân có đầu óc tốt, kế sách hai người nghĩ ra đều tuyệt diệu, cô yên tâm vào đi, lát nữa buổi họp báo của Hoắc thị sẽ không tiến hành được nữa.”

Lê Hiếu Mạn nhìn Lạc Thụy, cười lần nữa, mới đi vào hội trường.

Cô giương mắt nhìn chung quanh, thấy Long Tur Hạo dẫn hai đứa nhỏ ngồi vào hàng trên cùng, cô cũng đi thẳng tới đó.

Lúc này Hoắc Vân Hy đứng trên đài, đang tiếp nhận các ký giả truyền thông phỏng vấn.

Lúc anh ta đang trả lời ký giả, thấy Lê Hiếu Mạn đi vào hội trường.

Hôm nay Lê Hiếu Mạn mặc âu phục màu đen lộ vẻ lão luyện, tóc quần dài tùy ý rũ đầu vai, theo nhịp bước nhanh nhẹn của cô mà gọn sóng.

Khí chất cô ôn uyển mê người, thanh nhã nhưng lại không mất vẻ quyến rũ kiều mỹ.

Ký giả thấy anh ta đột nhiên ngừng lại, liền nhìn về phía Lê Hiếu Mạn theo tầm mắt anh ta.

Trong hôn lễ trước đó, Long Tur Hạo và Lê Hiếu Mạn đều lên trang

đầu thành phố K, cho nên những ký giả đương nhiên nhận ra Lê Hiếu Mạn.

Lê Hiếu Mạn và Hoắc Vân Hy từng có cuộc hôn nhân ngắn ngủi đã là chuyện năm năm trước, hơn nữa khi đó, bọn họ đều ít quan tâm, dĩ nhiên không ai nhớ chuyện này.

Chương 889: Buổi họp báo bị náo loạn...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bọn họ thấy Hoắc Vân Hy nhìn chăm chăm vào Lê Hiểu Mạn, trong lòng thầm nghĩ, tại sao Tổng giám đốc Hoắc thị mãi nhìn Tổng giám đốc phu nhân của TE.

Lê Hiểu Mạn thấy mỗi lần Hoắc Vân Hy đều dẫn ánh mắt toàn trường tới trên người cô, trong lòng tất nhiên rất khó chịu.

Nếu như không phải vì đến xem kịch vui, hôm nay cô sẽ không tới tham dự buổi họp báo sản phẩm mới của Hoắc thị.

Trên mặt cô duy trì nụ cười nhàn nhạt, đi thẳng tới hàng ghế khách quý thứ hai, ngồi xuống sau lưng Long Tư Hạo.

Cô vừa ngồi xuống, Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập liền quay đầu nhìn cô.

Lê Hiểu Mạn nhìn hai đứa nhỏ, cô cong môi, chồng cô cứng chiều hai đứa nhỏ này hơn cả cô.

Sáng nay hai đứa nhỏ muốn đến tham gia náo nhiệt, là chồng cô đáp ứng.

Cô nhìn Long Tư Hạo ngồi trước mặt, lại thấy anh không biết giả bộ thâm trầm gì với cô, mà không quay đầu nhìn cô.

Hoắc Nghiệp Hoằng ngồi bên cạnh anh quay đầu, nhìn Lê Hiểu Mạn chào hỏi: “Mạn Mạn, tới rồi à!”

Lê Hiểu Mạn nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, không chào hỏi ông, vì cô không quên mấy ngày trước lúc cô và Long Tư Hạo cử hành hôn lễ, ông đưa Sophie tới, chạy vào phòng cô dâu nói mấy lời đó.

Cô ngược lại rất bội phục Hoắc Nghiệp Hoằng, mỗi lần sau khi ông làm chuyện tổn thương người còn có thể làm như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Ở trên mặt ông, cô thậm chí không nhìn ra chút áy náy.

Chẳng lẽ cho tới nay ông chưa từng cảm thấy ông đã làm sai sao?

Hay là ông cảm thấy cô sẽ luôn khoan hồng độ lượng với ông, bất kể ông làm chuyện gì tổn thương cô, cô đều sẽ tha thứ và tôn trọng ông?

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy Lê Hiểu Mạn không để ý tới ông, liền nhíu mày thờ dài.

“Haiz, Mạn Mạn, ông biết cháu và Tư Hạo đều còn giận ông nội, chờ buổi họp báo kết thúc, ông nội sẽ giải thích.”

Hoắc Vân Hy trên đài đã phát biểu xong.

Lần này Hoắc thị tốn nhiều tiền mời minh tinh điện ảnh và truyền hình Đường Đan Đan làm đại diện cho sản phẩm mới của bọn họ.

Hoắc Vân Hy thân là Tổng giám đốc Hoắc thị cùng Đường Đan Đan tiến hành ký hợp đồng trong buổi họp báo.

Nghi thức ký hợp đồng kết thúc, sau đó là khâu nghi thức mở đầu quan trọng, cần phải có người nắm quyền Hoắc thị Hoắc Nghiệp Hoằng, Tổng giám đốc Hoắc Vân Hy và khách quý đặc biệt cùng khởi động quả cầu.

Khách quý đặc biệt trừ Chủ tịch Hội đá quý, Hội trưởng Hội vàng bạc trang sức ra, còn có Long Tur Hạo.

Nhưng khi người chủ trì mời Long Tur Hạo, Long Tur Hạo không đi lên.

Người chủ trì liên tục mời ba lần, Long Tur Hạo vẫn ngồi ở chỗ cũ không nhúc nhích, điều này khiến người chủ trì cảm thấy lúng túng, dẫn tới cả hội trường lên tiếng bàn luận, đều đang suy đoán tại sao Long Tur Hạo không muốn lên đài.

Hoắc Nghiệp Hoằng đã đứng trên đài, ông thấy người chủ trì liên tục mời Long Tur Hạo ba lần, anh cũng không có ý muốn lên đài, ông nhíu chặt mày, nói người chủ trì không cần mời nữa.

Tiểu Nghiên Nghiên ngồi cạnh Long Tur Hạo thấy người chủ trì mời ba lần, daddy cũng không lên đài, bé nhìn daddy, lại nhìn quả cầu thủy tinh màu lam nhạt trên đài.

Sau đó bé giơ ngón út chỉ quả cầu, quay đầu nhìn mẹ bé hỏi: “Mẹ, quả cầu to tròn đó là gì thế? Tại sao ông cố Hoắc, chú hai đều nắm tay để trên quả cầu?”

Lê Hiểu Mạn cười nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, cẩn thận giải thích cho bé: “Nghiên Nghiên, cái đó gọi là nghi thức khởi động cầu thủy tinh, cũng gọi là cầu quảng cáo, cầu tiếp xúc, cầu thủy tinh, cầu khai mạc, cầu thần bí.”

“À, dạ!” Tiểu Nghiên Nghiên khẽ lên tiếng, không hiểu hỏi: “Tại sao trong buổi họp báo phải có quả cầu này? Có tác dụng gì mẹ?”

Tiểu Long Dập có thấy quả cầu này trên TV, nên bé cũng rất muốn biết quả cầu này có tác dụng gì, cũng quay đầu nhìn Lê Hiếu Mạn.

Lê Hiếu Mạn thấy hai đứa nhỏ đều có hứng thú với quả cầu đó, nói tiếp: “Phía trên quả cầu đó có chốt mở điện, nhấn một cái sẽ xoay tròn.”

Tiểu Long Dập dường như cảm thấy rất hứng thú, hỏi: “Tại sao sau khi khởi động sẽ xoay tròn mẹ?”

Lê Hiếu Mạn cười nhìn bé: “Vì bên trong quả cầu có chip điện nhỏ, sau khi khởi động quả cầu, quả cầu sẽ xuất hiện chữ viết, hình vẽ đơn giản và gif hoạt họa.”

Lúc này trên đài, đứng trước quả cầu thủy tinh có Hoắc Nghiệp Hoảng, Chủ tịch Hội đá quý, Hội trưởng hội vàng bạc trang sức, Đường Đan Đan, và hai khách quý đặc biệt.

Khi bọn họ cùng nhau khởi động quả cầu, bên trong quả cầu xoay tròn, từng tia sáng tuyệt trần xuất hiện.

Trong buổi họp báo, trên mặt Hoắc Nghiệp Hoảng tràn đầy nụ cười.

Thời khắc vốn nên làm người ta phấn chấn, cửa hội trường đột nhiên ảm ỉ, thu hút không ít ánh mắt.

Dường như có một đám người muốn tiến vào hội trường, nhân viên và an ninh đều tận lực ngăn cản, nhưng vẫn có thanh âm truyền vào.

“Cho chúng tôi đi vào, cho chúng tôi đi vào, chúng tôi muốn người

phụ trách tối cao của Hoắc thị, chúng tôi muốn hỏi bọn họ tại sao lừa dối số tiền lớn mồ hôi nước mắt của dân chúng, cho chúng tôi đi vào, cho chúng tôi đi vào...”

“Hoắc Nghiệp Hoằng, ông già không nên nết, ông lừa dối số tiền lớn của quần chúng, ông có gan lập tức ra đây cho tôi.”

Có người mắng Hoắc Nghiệp Hoằng già không nên nết, thu hút sự chú ý của ký giả trong hội trường, người người cầm máy chụp hình, máy quay phim chạy tới cửa hội trường.

Không chỉ có ký giả, còn có khách quý cũng tiến lên tham gia náo nhiệt.

Mà một đám người bên ngoài lại tràn vào, nhất thời, cả hội trường rối loạn lên.

Buổi họp báo bị náo loạn, có người gây chuyện, trường hợp này đối với Hoắc thị mà nói, là lần đầu tiên.

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy cả hội trường rối loạn lên, nhìn Hoắc Vân Hy, mặt âm trầm hỏi: “Đây là xảy ra chuyện gì? Tại sao có thể có người gây chuyện?”

Hoắc Vân Hy cũng bị tình trạng đột ngột này làm cho kinh sợ, anh ta cũng không biết là xảy ra chuyện gì, anh ta lập tức xuống đài, đi ra ngoài cửa hội trường.

Hoắc Nghiệp Hoằng cũng vội đi ra.

Lần này tổ chức buổi họp báo, Hoắc Nghiệp Hoằng không ngờ sẽ có người gây chuyện, cho nên cũng không an bài bao nhiêu vệ sĩ.

Hội trường trừ bốn vệ sĩ ra, còn lại đều là nhân viên an ninh.

Hầu như tất cả mọi người đều đi ra cửa xem náo nhiệt, chỉ có khách quý ngồi hàng ghế trên cùng vẫn không nhúc nhích.

Tiểu Nghiên Nghiên thấy hầu như tất cả mọi người đều đi ra cửa hội trường, bé nhướn mày, nhìn Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn, giọng non nớt hỏi: “Daddy, mẹ, hai người không ra xem náo nhiệt sao?”

Thật ra bé rất muốn đi xem, nhưng daddy và mẹ không lên tiếng, bé không thể tự quyết định, huống chi anh trai bé cũng chưa nói muốn đi xem náo nhiệt.

Mặc dù Tiểu Long Dập chưa nói gì, nhưng thật ra bé cũng muốn đi xem, dù sao bé cũng còn trẻ con, dĩ nhiên sẽ có lòng hiếu kỳ.

Chương 890: Bi thương, chỉ muốn cô ấy!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Hiểu Mạn biết nội tình, nghe Tiểu Nghiên Nghiên hỏi, cô nhìn Long Tur Hạo, thấy anh ngồi yên đó, cô nheo mắt hỏi: “Tur Hạo, anh không đi xem xảy ra chuyện gì sao?”

Long Tur Hạo đứng lên, xoay người nhìn cửa hội trường, ánh mắt sâu thẳm nhìn Lê Hiểu Mạn, cong môi cười một tiếng: “Anh không cần đi xem, hỏi vợ thì biết.”

“Hỏi em?” Lê Hiểu Mạn mỉm cười, khẽ lắc đầu: “Em không biết xảy ra chuyện gì.”

Long Tur Hạo nhìn cô đầy thâm ý, nghiêng người kề sát bên tai cô, dùng thanh âm cô có thể nghe được nói: “Anh nghĩ biết rõ chuyện này nhất chính là vợ.”

Long Tur Hạo nhìn cô, ánh mắt lộ vẻ xúc động và thâm tình, nếu như không phải là không đúng lúc, nếu như không phải có hai nhóc vị thành niên bên cạnh, anh sẽ ôm cô vào lòng, ra sức hôn cô.

Lê Hiểu Mạn đối diện với mắt anh, mắt chứa đầy nụ cười, tức giận nhìn anh, bĩu môi: “Chồng à, anh có thể đừng quá thông minh hay không? Vậy mà anh cũng đoán được?”

Cô và Long Tur Hạo đối thoại, Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập đều nghe, mơ hồ.

“Daddy, mẹ, hai người đang nói gì...”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn daddy và mẹ bé, lời còn chưa dứt, nhóm người ở bên ngoài xông vào hội trường.

Những dân chúng kia lộ vẻ tức giận, nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng và Hoắc Vân Hy, hận không thể đánh bọn họ một trận.

Hoắc Nghiệp Hoảng và Hoắc Vân Hy được bốn vệ sĩ bảo vệ, hai người nhìn dân chúng xông vào, hoàn toàn không hiểu là chuyện gì.

Người dẫn đầu là một người đàn ông dáng dấp lỗ mãng, mặt đầy tức giận, cầm trong tay một chiếc nhẫn kim cương hoa hồng, giơ cao trước mặt mọi người: “Hoắc lão gia tử, ông là người nắm quyền Hoắc thị, xin ông cho chúng tôi một câu trả lời hợp lý, tại sao nhẫn kim cương chúng tôi mua ở tiệm dưới quyền công ty ông lại là nhẫn giả chứ? Các người nói tuyệt đối không bán hàng giả, không lừa dối người tiêu thụ, nhưng vàng thau lẫn lộn, treo đầu dê bán thịt chó, lừa dối chúng tôi.”

Người đàn ông nói xong, một cô gái hơn 20 tuổi sau lưng hắn cũng đi ra, mặt đầy tức giận nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng và Hoắc Vân Hy.

Trong tay cô ta không chỉ cầm nhẫn giả, còn có báo cáo kiểm nghiệm của trung tâm kiểm tra, chứng thư, và biên lai mua nhẫn kim cương ở tiệm trang sức dưới quyền Hoắc thị.

Cô ta cũng giơ nhẫn giả trong tay lên, rất là tức giận nói: “Mọi người mau nhìn đi, đây chính là nhẫn Hoắc thị gọi là hàng thật, chúng tôi đều bị gạt, đây căn bản không phải là kim cương, mà là đá zirconi không đáng tiền, Hoắc thị lừa dối số lượng lớn người tiêu thụ, nhất định chính là gian thương.”

Cô gái vừa dứt lời, không ít người nhìn chiếc nhẫn trong tay cô ta, dùng mắt thường quả thực không thể phân rõ rốt cuộc là kim cương hay là đá zirconi.

Nhưng lời cô gái này dẫn tới tiếng nghị luận và nghi ngờ của không ít khách quý đối với Hoắc thị.

Ký giả nghe cô gái nói, dĩ nhiên là tranh nhau phỏng vấn cô ta chuyện Hoắc thị dùng đá zirconi chế tạo kim cương giả.

Còn có ký giả yêu cầu xem kết quả giám định của trung tâm kiểm tra uy tín nhất, lớn nhất trong tay cô gái.

Cô gái đưa bản giám định và chiếc nhẫn giả trên tay cho ký giả coi.

Ký giả chụp hình bản giám định.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy vậy, đẩy vệ sĩ ngăn trước người ra, sắc mặt vô cùng khó coi, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm cô gái kia.

Vì ký giả và khách quý đều ở đây, để duy trì hình tượng, ông không nổi giận, cũng không ra lệnh nhân viên an ninh đuổi những người gây chuyện ra ngoài.

Ông thử lên tiếng, nhưng hội trường quá hỗn loạn, quá ồn ào, không ai nghe được tiếng ông.

Sau đó dưới sự bảo vệ của vệ sĩ, đi lên đài.

Thấy ông đi lên đài, bất luận là khách quý, hay là ký giả và đám dân chúng dõi lời giải thích kia đều đi theo.

Hoắc Nghiệp Hoảng đứng trên đài, nhìn đám dân chúng đang kích động, nói vào micro, thanh âm hùng hồn có lực: “Mọi người yên lặng một chút, mọi người yên lặng... nghe tôi nói, yên lặng một chút...”

Ông liên tục kêu yên lặng nhiều lần, hội trường ồn ào mới an tĩnh lại.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy hội trường cuối cùng cũng an tĩnh lại, nhìn đám dân chúng kia, nói: “Hoắc thị từ trước đến nay đều lấy thành thật làm gốc, tuyệt đối không giở trò lừa gạt, không lừa gạt khách hàng của chúng tôi, trang sức châu báu của chúng tôi, bất luận là kim cương, vàng bạc hay là đá quý, đồ bằng ngọc đều là hàng thật, tuyệt đối không thể nào là hàng giả.”

Hoắc Nghiệp Hoảng vừa dứt lời, người đàn ông vừa nói mua chiếc nhẫn kim cương hoa hồng giả kia nhìn ông, giận dữ hét: “Các người không làm gì, vậy tại sao chiếc nhẫn kim cương tôi mua cho vợ tôi là đá moissanit? Ai cũng biết đá moissanit đều là nhân công chế tạo, giá trị của nó chưa bằng một phần mười kim cương, các người không dùng đá zirconi không đáng tiền để thay thế thì dùng đá moissanit để thay thế kim cương, đây rõ ràng là lừa gạt tiền mồ hôi nước mắt của người tiêu dùng, gian thương, sự thật rành rành trước mắt, ông còn nói đây đều là hàng thật, tuyệt đối không giả dối? Tôi khinh.”

“Đúng thế, chúng tôi đều mua hàng giả, hôm nay các người phải cho chúng tôi câu trả lời hợp lý, bởi thường tổn thất cho chúng tôi, nếu không, chúng tôi lập tức đi khiếu nại công ty các người, còn phải đến tòa án truy tố các người.”

...

Hội trường hỗn loạn lần nữa, những người mua hàng giả rất kích động.

Huyền Huyền có lời

Bảo bối có phải là người yêu thích trang sức hay không? Chắc các bảo bối đều biết đá moissanit và đá zirconi đều là bắt chước kim cương phải không?

Bề ngoài nó nhìn giống như kim cương, nhưng là nhân công chế tạo, giá trị khẳng định thấp hơn kim cương nhiều.

Chương 891: Kết quả khiến Hoắc Nghiệp Hoảng chấn ngu*

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

(* Chấn ngu: Bị chấn động đến ngu.

Hoắc Vân Hy thấy vậy, nheo mắt nhìn Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo ngồi chỗ khách quý,

Thấy bọn họ cứ ngồi thế, dáng vẻ xem kịch vui, anh ta nhú chặt mày, chỉ cảm thấy vô cùng mất mặt.

Anh ta luôn muốn thay đổi, muốn mạnh mẽ hơn Long Tư Hạo, nhưng bây giờ công ty xảy ra chuyện lớn, anh ta cảm thấy ở trước mặt Lê Hiểu Mạn, không thể ngóc đầu làm người được nữa.

Anh ta biết cô nhất định rất thất vọng về anh ta, anh ta quản lý công ty lớn mà xảy ra rắc rối như vậy, còn Long Tư Hạo quản lý TE xưa này chưa từng xuất hiện tình trạng này, anh ta biết Lê Hiểu Mạn hiện tại nhất định cảm thấy anh ta rất vô dụng, rất xem thường anh ta.

Anh ta nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, thấy ông bất luận nói thế nào cả hội trường cũng không an tĩnh lại, anh ta tiến lên, cầm lấy micro, thanh âm lạnh lùng: “Tất cả yên lặng cho tôi.”

Vừa rồi giọng nói Hoắc Nghiệp Hoảng hòa ái khách sáo, nhưng lúc này giọng nói anh ta xen lẫn nòng đậm tức giận, hơn nữa anh ta lại nói vào micro, thanh âm đương nhiên lớn đến điếc tai nhức óc, hội trường trong nháy mắt an tĩnh lại, đều trợn to mắt nhìn anh ta về mặt

âm trầm đứng trên đài.

Tiểu Nghiên Nghiên cũng bị tiếng hét kia của Hoắc Vân Hy dọa sợ, bé che hai tai: “Chú hai thật hung dữ, hù được con.”

Sau đó bé quay đầu nhìn Lê Hiểu Mạn, tò mò hỏi: “Mẹ, đá moissanit và đá zirconit bọn họ nói là gì thế? Có gì khác với kim cương?”

“Khác biệt lớn nhất chính là, một cái đáng tiền, một cái rất không đáng tiền, một cái là tự nhiên, một cái là nhân tạo.”

Là Tiểu Long Dập trả lời Tiểu Nghiên Nghiên, bé nhìn Tiểu Nghiên Nghiên nói xong, lại nhìn Long Tur Hạo và Lê Hiểu Mạn, giọng nơn nót hỏi: “Ba mẹ, con nói đúng không?”

Lê Hiểu Mạn và Long Tur Hạo đồng thời xoa đầu nhỏ của Tiểu Long Dập, ánh mắt ôn nhu.

“Allen nói rất đúng, có thể thấy máu mủ.” Lê Hiểu Mạn cười nhìn Long Tur Hạo: “Em cảm thấy sau này Allen chúng ta sẽ có thành tựu rất lớn trong giới trang sức châu báu.”

Long Tur Hạo híp mắt, ánh mắt cứng chiều nhìn Tiểu Long Dập: “Allen cũng thích trang sức sao?”

Tiểu Long Dập nhìn ba bé, gật đầu: “Con muốn trở thành nhà thiết kế trang sức cao cấp giống mẹ.”

Tiểu Nghiên Nghiên thấy anh trai thân ái của bé đều yêu thích cái đó, bé ngẩng đầu nhìn Long Tur Hạo: “Daddy, ba thích cái gì? Anh và mẹ đều thích giống nhau, con muốn thích giống daddy.”

Mắt Long Tur Hạo đầy nụ cười, giọng trầm thấp ôn nhu: “Nghiên

Nghiên, daddy thích mẹ con nhất, con và daddy đều phải yêu mẹ thật tốt.”

“Daddy.” Tiểu Nghiên Nghiêng kêu anh: “Con vốn rất yêu mẹ nha, daddy không thích gì khác sao?”

Long Tur Hạo nhướn mày, cười nhìn Tiểu Nghiên Nghiêng: “Daddy dĩ nhiên còn thích cái khác.”

Mắt Tiểu Nghiên Nghiêng sáng lên: “Đó là cái gì?”

Trong mắt Long Tur Hạo nồng đậm ý cười, ánh mắt ôn nhu tựa như có thể nhỏ ra nước, anh đưa tay nhéo mặt Tiểu Nghiên Nghiêng, chậm rãi nói: “Con và anh.”

Tiểu Nghiên Nghiêng trợn mắt nhìn daddy bé: “Daddy, daddy không trả lời đàng hoàng.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tur Hạo, lại nhìn Tiểu Nghiên Nghiêng: “Nghiên Nghiêng, daddy con thích trả lời không đàng hoàng.”

Long Tur Hạo ôn nhu cười: “Vợ, kịch vui cũng xem xong rồi, chúng ta có thể rút lui hay chưa?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tur Hạo, gật đầu: “Ừ, rút lui.”

Dứt lời, cô dắt Tiểu Nghiên Nghiêng, Long Tur Hạo dắt Tiểu Long Dập, cũng ôm eo cô, một nhà bốn người rút lui.

Buổi họp báo xảy ra chuyện lớn, tâm tình Hoắc Vân Hy vốn không tốt, lại thấy Long Tur Hạo ôm Lê Hiểu Mạn, cả nhà bọn họ hạnh phúc ấm áp rồi đi, trong lòng anh ta lại đau buồn không thôi.

Anh ta hóa đau buồn này thành tức giận, nghiêm nghị hét: “Các người ồn ào đủ chưa? Hoắc thị xưa nay không làm đồ giả, tuyệt đối sẽ không dùng đá moissanit và đá zirconi thay thế kim cương, các người nói các người mua hàng giả, vậy lập tức lấy chứng cứ ra...”

Lời này của Hoắc Vân Hy giống như trợn mắt nói dối, đám người kia vốn kích động, nghe vậy càng kích động hơn.

Người đàn ông dẫn đầu sắc mặt tái xanh nhìn anh ta, giơ bản giám định trong tay lên, tức giận nói: “Đây chính là chứng cứ...”

Người đàn ông dứt lời, một người phụ nữ khác bên cạnh hần lấy ra giám định và hóa đơn mua nhẫn, chứng thư, trợn mắt nhìn Hoắc Vân Hy, tức giận nói: “Tôi có hóa đơn của tiệm trang sức Hoắc thị các người, đây đủ để chứng minh chiếc nhẫn trên tay tôi là tiệm các người bán, còn có kết quả giám định này, cũng chứng minh cái tôi mua không phải kim cương, mà là đá zirconi.”

Hoắc Vân Hy mắt lạnh nhìn đám người dưới đài, cười lạnh nói: “Nếu các người nói kim cương là giả, vậy tôi cũng có thể nói kết quả giám định và hóa đơn của các người đều là giả, chiếc nhẫn kim cương trên tay các người căn bản không mua ở tiệm trang sức của Hoắc thị, các người cố ý gài tang vật hãm hại Hoắc thị.”

Hoắc Vân Hy vừa nói vậy, hội trường liền xôn xao, tiếng nghị luận lớn lên.

Những người mua kim cương giả tức giận chỉ thiếu xông lên đài điên cuồng đánh Hoắc Vân Hy một trận.

Bọn họ nhìn Hoắc Nghiệp Hoàng và Hoắc Vân Hy, tức giận mắng một hồi, yêu cầu Hoắc thị kiểm nghiệm trang sức của bọn họ ngay tại chỗ, nhất là chiếc nhẫn kim cương.

Hoắc Vân Hy muốn chứng minh Hoắc thị không bán đồ giả, lập tức đáp ứng yêu cầu của bọn họ, kiểm nghiệm tại chỗ.

Sau đó anh ta cho người cầm tới 10 chiếc nhẫn kim cương, 10 vòng tay kim cương, 10 dây chuyền kim cương, kiểm nghiệm thật giả ngay trước mặt mọi người.

Nhưng kết quả lại khiến anh ta bất ngờ.

30 món trang sức, trong đó chỉ có 10 cái là thật, những cái khác đều là hàng giả.

Kết quả đó khiến mọi người ở hội trường kinh hãi, cũng làm Hoắc Vân Hy và Hoắc Nghiệp Hoảng chấn ngu.

(* Chấn ngu: Bị chấn động đến ngu.

Dân chúng mua hàng giả tức giận ngất trời chỉ Hoắc Nghiệp Hoảng và Hoắc Vân Hy: “Bây giờ sự thật đặt ở trước mắt, Hoắc thị các người còn gì nói? Gian thương các người lại bán đồ giả gạt tiền chúng tôi, tôi... tôi đánh chết các người.”

Người đàn ông dẫn đầu tức giận ùng ùng nói xong, liền xông lên đài trước.

Không chỉ có hắn, đám dân chúng mua hàng giả sau lưng hắn cũng xông lên.

Ký giả thấy thế, cảm thấy đây là tin tức chấn động, ánh mắt sáng lên, không ngừng chụp hình.

Những khách quý khác có người đi ngăn cản, có người xem kịch vui.

Hoắc Nghiệp Hoảng và Hoắc Vân Hy trên đài thấy bọn họ xông lên, dưới sự bảo vệ của vệ sĩ, lui về sau.

Hoắc Vân Hy nheo mắt, vốn không muốn lui về sau, nhưng anh ta bị Hoắc Nghiệp Hoảng cứng rắn kéo về sau.

Chương 892: Gây nên những tổn thất to lớn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Quần chúng ùa lên phía trước tranh chấp ầu đả cùng đám vệ sĩ và nhân viên an ninh đang bảo vệ Hoắc Nghiệp Hoằng với Hoắc Vân Hi.

Cả khán đài trở nên hỗn loạn, âm thanh đánh mắng trộn lẫn vào nhau.

Hoắc thị chính thức tuyên bố phá sản.

Hoắc Nghiệp Hoằng và Hoắc Vân Hi nhanh chóng được vệ sĩ cùng nhân viên an ninh che chở rời khỏi cuộc họp báo, lần họp báo ra mắt sản phẩm mới lần này của Hoắc thị đã rước lấy một kết cục tồi tệ nhất.

Chuyện Hoắc thị tuyên bố phá sản khiến người tiêu dùng xôn xao, loạt chuỗi cửa hàng thuộc Hoắc thị toàn bộ đều bán kim cương giả, Hoắc thị đã dùng Zirconium(*) thay thế cho kim cương, vv..., những tin tức tiêu cực liên quan đến Hoắc thị cứ thế đứng đầu các bản tin truyền thông của thành phố K, hình ảnh hai “ông to” Hoắc Nghiệp Hoằng cùng Hoắc Vân Hi liên tục xuất hiện trên các tạp chí lớn.

(*) Zirconium ($ZrSiO_4$): Còn gọi tắt là đá CZ, là hàng trang sức giả kim cương, là tinh thể nhân tạo được sản xuất duy nhất từ Zirconium(IV)-oxid, được tinh chế ổn định ở nhiệt độ cao, độ cứng 8-8.5, có độ quang học hoàn hảo và thường không màu, nhưng có thể được bổ sung các oxit kim loại để tạo màu.

Rất rõ ràng loạt tin tức tiêu cực kia sẽ gây ảnh hưởng rất lớn đến giá cổ phiếu của Hoắc thị, giá cổ phiếu bị tụt xuống 10%, lần nữa tái hiện lại tình cảnh năm năm trước.

Càng thảm hơn chính là những người hôm qua mua phải trang sức giả của Hoắc thị đều cùng nhau khiếu nại Hoắc thị, đồng thời còn đi đến tòa án khởi tố Hoắc thị.

Số phận Hoắc thị vô cùng bi thảm sắp phải đối mặt với vụ kiện của người tiêu dùng và chuyện làm giả kim cương.

Văn phòng tổng giám đốc Hoắc thị.

Sáng hôm nay Hoắc Nghiệp Hoảng được vệ sĩ hộ tống đi đến công ty, theo phần lớn ý kiến của các cổ đông bọn họ yêu cầu tổ chức đại hội cổ đông lâm thời.

Trong phòng họp to lớn, bầu không khí vô cùng ngột ngạt, nghiêm trọng.

Tại chiếc bàn hội nghị hình bầu dục, tất cả các cổ đông của Hoắc thị đều đã ngồi vào vị trí của mình.

Hoắc Nghiệp Hoảng ngồi ở vị trí chủ trì, Hoắc Vân Hi ngồi ở bên cạnh ông ta.

Mỗi một người đều treo lên gương mặt khó ở.

Ngoài Hoắc Nghiệp Hoảng và Hoắc Vân Hi, thì Tôn Giang là cổ đông lớn thứ ba của Hoắc thị, Tôn Giang cũng đã qua cái tuổi bảy mươi, tóc cũng đã pha sương màu khói.

Ông nhìn về phía Hoắc Vân Hi, sắc mặt không vô cùng không tốt: “Ngày hôm qua Hoắc thị xảy ra sự cố lớn như vậy, Hoắc tổng không có gì muốn nói sao?”

Gương mặt xinh đẹp của Hoắc Vân Hi hóa lạnh, lãnh đạm nhìn về phía ông ta, còn đang tính lên tiếng thì Hoắc Nghiệp Hoảng đã mở miệng trước.

“Chuyện ngày hôm qua, tôi sẽ cho điều tra rõ ràng, sẽ cho mọi người một câu trả lời rõ ràng.”

“Hiện tại chúng tôi không muốn nghe bất kì lời giải thích nào, mà là các người sẽ giải quyết chuyện này như thế nào? Chỉ vì chuyện hôm qua, mà giá cổ phiếu của Hoắc thị bị tụt dốc, chuyện này sẽ ảnh hưởng ra sao với công ty, Hoắc lão hản rất rõ ràng.”

“Tất nhiên tôi rõ ràng.” Đôi mắt sắc bén của Hoắc Nghiệp Hoảng quét một lượt tất cả các cổ đông đang ngồi trước bàn hội nghị, một gương mặt già nua sâu xa không lường được: “Tôi sẽ điều tra rõ ràng chuyện này, mặc kệ kết quả sẽ là người nào tôi cũng quyết không khoan dung, còn chuyện giá cổ phiếu bị tụt dốc không phanh, đây cũng không phải là chuyện Hoắc thị chưa từng trải qua, Hoắc thị không phải là một công ty nhỏ mới vừa xây dựng nên, không phải chỉ vì một chuyện giá cổ phiếu tụt dốc mà có thể bị đánh bại, mọi người yên tâm, tôi sẽ xử lí tốt chuyện này.”

Các cổ đông nghe ông ta nói như vậy, cũng không có ý kiến gì.

Đại hội cổ đông lâm thời được kết thúc sau một giờ.

Đợi cho đến khi các cổ đông rời khỏi, Hoắc Nghiệp Hoảng liền chống ba toong đi vào văn phòng Hoắc Vân Hi, ngoài Hoắc Vân Hi ra trong phòng còn có giám đốc tiêu thụ giám đốc thiết kế, cùng với Lục Kiến

quản lí bộ phận khai thác.

Hoắc Nghiệp Hoảng ngồi trên ghế sofa, hơi híp mắt nhìn về phía Hoắc Vân Hi: “Chuyện ngày hôm qua vẫn chưa điều tra rõ ràng? Những kẻ gây sự đó là ai? Đang yên đang lành sao kim cương lại biến thành Zicronium?”

Nhắc tới người gây chuyện ngày hôm qua, mắt Hoắc Vân Hi lại phát lạnh: “Mấy kẻ gây chuyện đó đều là người mua phải kim cương giả của Hoắc thị.”

Nói xong, anh ta lạnh lùng nhìn về phía quản lí bộ phận khai thác Lục Kiến đang nơm nớp lo sợ, chính anh ta là người chịu trách nhiệm cho việc chọn mua đá quý, cho nên gốc gác vấn đề xảy ra ở việc chọn mua đá quý đương nhiên không tránh khỏi liên quan đến anh ta.

Lục Kiến thấy Hoắc Vân Hi nhìn về phía anh ta, hơn nữa còn nhìn bằng ánh mắt đáng sợ, thì mồ hôi trên trán anh ta cũng chảy hột.

Anh cúi thấp đầu, không dám nhìn về phía Hoắc Vân Hi cùng Hoắc Nghiệp Hoảng.

Hoắc Vân Hi híp mắt, trên mặt tựa như nổi bão: “Lục Kiến, số Zicronium kia là anh mua?”

Lục Kiến ngẩng đầu đối diện với ánh mắt thâm trầm của Hoắc Nghiệp Hoảng và Hoắc Vân Hi, còn chưa tròn một giây liền cúi nhanh đầu xuống, đáy mắt lướt qua tia hoảng sợ: “Tổng... tổng giám đốc, tôi không hề biết chuyện số kim cương kia bị tráo thành Zicronium, tôi... chuyện lần này lỗi của tôi... tôi... tôi xin tự từ chức.”

“Tự từ chức?” Ánh mắt lạnh lùng của Hoắc Nghiệp Hoảng bắn về phía

anh ta, sắc mặt vô cùng khó coi tựa như muốn dùng ánh mắt giết chết anh ta: “Hừ, cậu cho rằng cậu từ chức là xong sao? Chỉ vì sai lầm của anh mà đã khiến cho Hoắc thị chịu tổn thất lớn, không chỉ là giá cổ phiếu bị tụt dốc, mà danh dự còn bị hao tổn, chuyện đó uy hiếp nghiêm trọng đến lợi ích của công ty, những tổn thất kia chính anh phải là người gánh chịu.”

“Cái gì?”

Lục Kiên nghe xong lời ông ta nói, sợ đến nỗi chân cũng mềm nhũn, chỉ thiếu điều chưa quy sập xuống luôn mà thôi.

Anh ta cũng biết lần này Hoắc thị chịu tổn thất rất nặng, nhưng chút lương còn con của anh ta làm sao có thể gánh nổi những tổn thất kia, đây không phải là muốn lấy mạng anh ta sao?

Mặt mày anh ta vô cùng khó coi, nếu anh ta không phải là đàn ông, thật sự bây giờ anh ta rất muốn bật khóc.

“Hoắc lão, Hoắc tổng, tôi sẽ công khai thừa nhận chính tôi là người đã làm việc không tròn bổn phận khiến Hoắc thị phải chịu những tổn thất kia.”

Hoắc Nghiệp Hoàng vô cùng không hài lòng câu trả lời kia của anh ta, sắc mặt càng lúc càng lạnh: “Số đá quý kia là anh lấy từ đâu?”

Lục Kiên nghe thấy câu hỏi của Hoắc Nghiệp Hoàng, liền rõ mười mươi ý tứ của ông ta.

Số đá quý kia là do anh ta chọn mua vào nửa tháng trước, lúc đó nhà máy chế biến của Hoắc thị bị thiếu đá quý, mà công ty cung cấp đá quý lại báo giá quá cao, anh ta không thể thỏa thuận thành công cùng với nhà cung ứng.

Sau đó có một nhà cung cấp khác chủ động tìm đến anh ta, hơn nữa giá cả cũng hợp lí, vì vậy anh ta đã chọn mua số kim cương của nhà cung cấp này.

Mà anh ta cũng đã kiểm nghiệm nguồn hàng, lúc kiểm tra tất cả đều là kim cương, không hề biết lúc ra thành phẩm tất cả lại biến thành Zirconium.

Rất rõ ràng anh ta đã bị nhà cung ứng kia bẫy.

Ngay lập tức anh ta đối diện với cái nhìn của Hoắc Nghiệp Hoảng và Hoắc Vân Hi nói: “Tôi chỉ muốn giúp công ty tiết kiệm chi phí, lại không nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy.”

Hoắc Nghiệp Hoảng thu lại vẻ mặt thâm trầm, nhìn anh ta hỏi: “Nhà cung ứng mà cậu nói là ai?”

Nói đến nhà cung ứng, Lục Kiến có ấn tượng sâu sắc với người này: “Anh ta là người Đức, tên là Nick.”

“Người Đức? Nick?”

Đôi mắt già nua của Hoắc Nghiệp Hoảng có chút sâu xa, xem ra cái gã Nick này chính là một gian thương.

Nhanh chóng ra lệnh cho những người có mặt trong phòng đi ra ngoài, chỉ còn lại mỗi Hoắc Vân Hi.

“Điều tra người tên Nick kia.” Hoắc Nghiệp Hoảng nói xong cũng đứng dậy, nhìn Hoắc Vân Hi với vẻ mặt nghiêm túc thờ hất ra một hơi: “Vân Hi, con quản lí công ty cũng đã lâu như vậy rồi, chuyện lần này giao cho con xử lí, hi vọng lần này cháu sẽ không để cho ông

phải thất vọng, không cho phép phát sinh những chuyện như thế này nữa, còn cái cậu Lục Kiến kia, nhất định phải nghiêm trị.”

Chương 893: Chúng ta sẽ không li hôn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Dứt lời, Hoắc Nghiệp Hoảng gõ gậy ba toong rời khỏi phòng làm việc của anh ta, ông vừa ra khỏi Hoắc Vân Hi liền thở dài.

Mặc dù vừa rời biểu hiện của anh ta tại đại hội cổ đông rất bình tĩnh, nhưng anh ta biết rõ sự kiện làm giả lần này nhất định sẽ khiến cho Hoắc thị chịu tổn thất nặng nề.

Haiz!

Hoắc thị là tâm huyết một đời của anh ta, anh ta sẽ không để cho nó bị sụp đổ như vậy.

Anh ngồi xuống ghế của mình trước bàn làm việc, hôm nay anh ta hoàn toàn không có tâm tư để làm việc, dù cho chuyện vừa rồi xảy ra chuyện lớn như vậy, anh ta vẫn như cũ đặt hết lên người Lê Hiểu Mạn.

Ánh mắt anh ta rời vào bức ảnh Lê Hiểu Mạn đặt trên bàn làm việc, khóe môi cong lên nụ cười khổ.

‘Mạn Mạn, phải chăng anh rất vô dụng? Phải chăng bây giờ em nhất định xem thường anh?’

Anh không điều hành công ty tốt, đến cả hôn nhân của chúng ta anh cũng không điều hành tốt.

Anh ta cầm lấy bức ảnh, ánh mắt dật đầy bi thống chăm chú nhìn gương mặt cười đến nở hoa của Lê Hiếu Mạn trong tấm hình, thấp giọng nói, ‘Đến khi nào em mới có thể cười với anh một lần?’

‘Cho dù là phù dung chớm nở, anh cũng hài lòng.’

‘Cho dù là em muốn tất cả những gì anh có chỉ để đổi lấy một nụ cười của em, anh cũng bằng lòng.’

Anh ta đặt bức ảnh sát vào ngực mình, nhắm mắt mừng tượng đến dáng vẻ mỉm cười, dáng vẻ tức giận, dáng vẻ gào khóc, dáng vẻ tủi thân của cô.

Mừng tượng rồi lại mừng tượng, mãi cho đến khi nước mắt trào khỏi mi, hối hận ập đến tựa cơn sóng thần nuốt chửng lấy anh ta, nhấn chìm anh ta xuống tận đáy đại dương sâu thẳm.

Chúng khiến anh ta nghẹt thở, khiến anh ta đau đến không còn muốn sống.

‘Mạn Mạn, không quên được em, không buông được em, anh nên làm gì đây?’

...

Biệt thự ven hồ Thủy Lộ.

Hôm nay chuyện đầu tiên Lê Hiếu Mạn làm sau khi rời khỏi giường chính là xem báo, đúng như những gì cô nghĩ, giá cổ phiếu của Hoắc thị tụt dốc không phanh.

Có điều ngày hôm qua lúc cô nhìn thấy Hoắc Vân Hi yêu cầu kiểm tra

số trang sức kia, quả thật cô khá là ngạc nhiên.

Ăn sáng xong, hai thiên thần nhà cô ra vườn hoa sau nhà chơi đùa, còn cô bị Long Tư Hạo kéo ngược trở lại phòng ngủ, bảo là có chuyện cần hỏi cô.

Trên thực tế, anh muốn hỏi cô những gì, cô đều đã đoán ra nhưng hiện tại cô không nghĩ sẽ thừa nhận.

Long Tư Hạo cũng đã đọc báo, nên anh cũng biết tình hình Hoắc thị bây giờ ra sao.

Sau khi ngồi xuống anh liền nhìn cô hỏi: “Vợ có thể nói cho anh biết Hoắc thị như thế nào lại xuất hiện trang sức giả không?”

Lê Hiểu Mạn mím môi cười: “Chuyện này em không rõ, hôm nay ông xã không đi làm sao?”

“Hiểu Hiểu.” Long Tư Hạo ôm cô vào lòng, cầm tựa lên trán cô: “Ngay cả anh cũng giấu sao?”

Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu, đối diện với ánh nhìn ngập tràn sủng nịnh của anh, học theo sắc điệu nói chuyện của anh mọi khi: “Hừ hừ, giấu luôn anh đấy.”

Long Tư Hạo đưa tay gảy trán cô: “Cô bé xấu xa.”

Ngay sau đó anh cúi đầu hôn xuống đôi môi cô, không một tiếng động ôm chặt lấy cô, tận hưởng giây phút hạnh phúc và ấm áp khi ôm lấy cô.

Lê Hiểu Mạn trông thấy anh ôm cô không nói gì, chỉ dùng ánh mắt dịu dàng nhìn anh: “Tư Hạo, hôm nay anh hơi lạ.”

Long Tư Hạo rũ mắt nhìn cô cười cười, khoe môi vẽ lên độ cong hút hồn: “Lã chỗ nào? Ta muốn cứ như vậy ôm em một lúc.”

Lê Hiểu Mạn im lặng dựa vào ngực anh, lắng nghe từng tiếng tim anh đập, nghĩ đến mẹ cô Thẩm Thi Vi và chuyện của người đàn ông bí ẩn kia.

Cô biết chuyện Knox đã đồng ý để cho Thẩm Thi Vi đến biệt thự Nguyệt Hồ sống, chuyện này giúp cô có thể gặp mẹ dễ dàng hơn.

Khó khăn lắm cô mới có thể nhận lại mẹ cô, nhưng...

Nhưng cô biết, dù sao thì Thẩm Thi Vi cũng là vợ của Knox, cho nên dĩ nhiên bà muốn ở cùng với Knox.

Giờ Hoắc thị xảy ra chuyện lớn như vậy, có lẽ tạm thời bọn họ sẽ không có thời gian gây phiền phức cho TE.

Giờ chuyện cô lo lắng nhất chính là gã đàn ông bí ẩn thần thông không thấy đầu không thấy đuôi kia, gã thần bí như thể gã chưa từng tồn tại.

Hơn nữa, gã còn đặc biệt hiểu rõ cô và Tư Hạo, lần nữa cô lại nghi ngờ Tô Dịch chính là gã.

Nhưng lại nhớ ra sau tai gã không kí hiệu của tổ chức, lẽ nào là có nguyên nhân nào đó, lẽ nào anh ta đã sớm biết buổi tụ tập đêm đó có vấn đề, sớm đem hoa văn kia xóa đi?

Mà đến cùng là đêm đó anh ta có say hay không?

Đến cùng anh ta có phải là người bí ẩn hay không, rốt cuộc thì phải

dùng biện pháp gì mới có thể tìm ra?

Thấy cô lại mãi mê suy nghĩ, Long Tur Hạo véo lấy cằm cô: “Bà xã, lại đang suy nghĩ gì thế?”

Lê Hiếu Mạn nhíu mày: “Đang suy nghĩ người bí ẩn kia đến cùng là ai, phải làm như thế nào mới có thể dẫn dụ gã ra, em sợ chúng ta sẽ chẳng thể đề phòng gã, lại sợ nhất chính là gã sẽ ra tay với Nghiên Nghiên là Allen.”

Chuyện hôn lễ xảy ra vụ nổ bom đến giờ cô vẫn còn sợ, cô rất sợ chuyện như vậy sẽ xảy ra lần nữa.

Long Tur Hạo, Nghiên Nghiên, Long Dập, trong ba người này bất kể là cô mất phải người nào, đều sẽ khiến cô sống không bằng chết.

Long Tur Hạo cũng như cô, cô, Nghiên Nghiên, Long Dập, là ba người quan trọng nhất đối với anh, bất luận luận là mất phải ai, anh cũng sẽ đau đến sống không muốn sống, sống không bằng chết.

So còn muốn bắt gã đàn ông bí ẩn kia hơn cả Lê Hiếu Mạn, chỉ khi giải quyết xong gã, những người anh yêu mới có thể an toàn.

Nhưng nghĩ đến vấn đề người bí ẩn có khả năng là ai, anh liền...

Mặc kệ sẽ ra sao, ai dám tổn thương đến Hiếu Hiếu của anh, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Anh rũ mắt nhìn Lê Hiếu Mạn: “Hiếu Hiếu, trước kia anh có nói, chuyện về người bí ẩn anh sẽ xử lý tốt, đồng ý với ông xã, không lo lắng về vấn đề này nữa.”

Khoảng thời gian này anh không hề nghỉ ngơi, người bí ẩn kia trước

sau chính là cái gai trong lòng anh, không nhỏ nó đi, anh không có cách nào yên tâm nổi.

Lê Hiểu Mạn nhìn anh gật đầu một cái, đang muốn lên tiếng, thì di động của Long Tư Hạo đã vang lên.

Nghe điện thoại xong, Long Tư Hạo không hài lòng nhìn Lê Hiểu Mạn: “Công ty có chút việc gấp, anh đến đó một chuyến, đợi anh về.”

“Ừm.”

Sau khi Long Tư Hạo rời đi, Lê Hiểu Mạn đứng dậy muốn đi tìm tiểu Nghiên Nghiên cùng tiểu Long Dập, mới vừa nhắc chân đi về phía cửa phòng, thì di động đặt ở đầu giường liền vang lên.

Còn tưởng là Long Tư Hạo gọi đến, cô cười cười đi về phía giường, cầm di động lên lại thấy trên màn hình hiển thị không phải là số của anh, mà là một số xa lạ.

Cô do dự một chút rồi mới gạt màn hình nhận điện thoại, bên trong truyền tới một giọng nói lạnh lùng cô chưa từng nghe.

“Lê tiểu thư, tôi là Knox bố của Sophie.”

Người gọi đến vậy mà là Knox, Lê Hiểu Mạn vô cùng kinh ngạc.

Vì sao Knox lại gọi cho cô, vì Sophie sao?

“Ông gọi đến là vì...” Bởi vì Knox là chồng của Thẩm Thi Vi, cho nên Lê Hiểu Mạn nói chuyện với ông ta khá lịch sự.

Knox cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp nói: “Glen rất ưu tú, tôi rất coi trọng cậu ấy, tôi hi vọng cậu ta có thể thừa kế gia tộc Knox,

với khả năng của cậu ấy nhất định sẽ đưa gia tộc Knox đi lên một tầm cao mới ngày càng mạnh mẽ hơn.”

Nghe ông ta nói như vậy, Lê Hiểu Mạn chau mày: “Knox tiên sinh, ông muốn nói gì?”

“Để Glen trở thành người thừa kế, thì cậu ấy cần phải cưới Sophie, tôi cho Glen thời gian nửa tháng, nếu sau nửa tháng hai người không hòa thuận dẫn đến phải li hôn, tôi sẽ...”

Lê Hiểu Mạn cắt đứt lời Knox, giọng nói có chút lạnh lùng, ngữ khí kiên định: “Chúng ta phải trải qua rất nhiều khó khăn mới có thể đến cùng nhau, tôi sẽ không li hôn với Tư Hạo.”

“Lê tiểu thư muốn u mê không tỉnh, chuyện này không hề có lợi với cô.” Âm thanh Knox càng thêm lạnh.

“Knox tiên sinh, nếu như không còn chuyện gì khác tôi xin ngắt máy.”

Âm thanh lạnh lẽo của Knox truyền đến: “Cô sẽ hối hận.”

Chương 894: Cô ấy không hiểu thế giới của tôi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Knox nói vài lời liền cúp điện thoại.

Lê Hiểu Mạn cầm điện thoại, cảm thấy không hiểu được, Knox lại gọi cho cô, ông nhất định đã điều tra cô mới biết số điện thoại cô.

Cô tuyệt đối sẽ không ly dị với Tư Hạo của cô.

Cô nghĩ Long Tư Hạo gạt cô chuyện này nhất định là sợ cô lo lắng.

Để điện thoại xuống, cô đi ra phòng ngủ xem Nghiên Nghiên và Long Dập.

Biệt thự Nguyệt Hồ, sau khi Knox cúp điện thoại, đôi mắt sắc bén nhìn Sophie trong thư phòng.

Sophie cúi đầu, thấp giọng hỏi: “Ba, nếu tới thời hạn nửa tháng, Tư Hạo vẫn không ly dị với Lê Hiểu Mạn, ba sẽ làm gì? Ba sẽ động thủ với Tư Hạo sao?”

Knox nheo mắt, không trả lời cô ta.

Sophie thấy ông không trả lời, tiếp tục nói: “Con mong ba đừng tổn thương Tư Hạo, cho dù anh ấy không ly dị với Lê Hiểu Mạn, con cũng mong cha đừng tổn thương anh ấy, con không muốn thấy ba và anh ấy có bất kỳ xung đột nào.”

Knox nhìn cô ta, trong mắt lóe lên tia nghi ngờ, nói: “Đi ra ngoài.”

Sophie không nói gì nữa, đáp một tiếng, liền đi ra ngoài.

Sau khi đi ra ngoài, trong mắt cô ta liền lộ ra tia ác độc, cô ta sẽ không cam lòng như vậy, những lời ngày đó cô ta nói Thẩm Thi Vi đều là giả, cô ta sẽ tuyệt đối không từ bỏ Tư Hạo.

Cô ta nhất định phải đoạt lại anh, sau đó còn muốn cho Lê Hiểu Mạn sống không bằng chết.

Vừa nghĩ tới Lê Hiểu Mạn, trong mắt cô ta liền đầy sát khí, biểu tình độc ác, giống như người điên sắp nổi điên.

...

Tập đoàn TE, phòng làm việc Tổng giám đốc.

“Tổng giám đốc, đây là báo cáo quý của Bộ kế toán.” Lạc Thụy đem bản báo cáo của Bộ kế toán vào đặt lên bàn làm việc Long Tư Hạo giúp Bộ trưởng.

Long Tư Hạo ngồi trên ghế xoay liếc báo cáo kia, lại nhìn Lạc Thụy, híp mắt: “Anh và Hiểu Hiểu gần đây đang làm gì?”

VI tổ chức buổi họp báo trước Hoắc thị một ngày, buổi họp báo của Hoắc thị hôm qua có người gây chuyện, và chuyện Hoắc thị dùng đá zirconi thay thế kim cương, mặc dù trong lòng anh đoán được hẳn có liên quan đến Hiểu Hiểu của anh, nhưng anh muốn biết cụ thể sao Hiểu Hiểu của anh làm được điều này, cô ngày càng làm anh nhìn cô với cặp mắt khác xưa.

Lạc Thụy thấy anh hỏi tới, sợ run lên, trả lời qua loa: “Không có làm gì nha.”

Long Tur Hạo trầm mặt, khóe môi nở nụ cười tràn đầy nguy hiểm: “Tôi không hỏi lần thứ hai, nói hay là chết, anh chọn đi.”

Lạc Thụy mặt đầy đau khổ nhìn anh: “Tổng giám đốc, đừng uy hiếp người như vậy, mặc dù tôi tin anh sẽ không nỡ lòng giết tôi, nhưng mà nếu Tổng giám đốc cứ hỏi tới như thế, vậy thì tôi miễn cưỡng nói mấy câu.”

Dừng lại, anh ta hắng giọng, tiếp tục nói: “Chuyện là vậy, ngày hôm đó, cụ thể là một ngày kia, tôi không nhớ rõ, tóm lại là Tổng giám đốc phu nhân đến tìm anh, đúng lúc gặp phải có quản lý cao cấp của công ty nghỉ việc, Tổng giám đốc phu nhân hỏi tôi chuyện này, biết là Hoắc thị đang giờ trò quý, Tổng giám đốc muốn góp chút sức lực cho anh, nên nhờ tôi đi...”

Sau đó anh ta liền nói một lần tình hình cụ thể làm sao khiến Hoắc thị thân bại danh liệt cho Long Tur Hạo nghe.

Tiểu thương đá quý Nick đó là người anh ta an bài, anh ta cố ý kêu Nick đi tìm Lục Kiến của Hoắc thị nói chuyện hợp tác.

Anh ta cũng đã điều tra Lục Kiến, vì hấn tham tiền, đá quý hấn mua có giá cả càng thấp, hấn lấy được càng nhiều lợi ích.

Ngoài mặt là hấn thay Hoắc thị tiết kiệm giá vốn, thật ra số tiền tiết kiệm được đều vào túi tiền của hấn.

Vì Nick cho ra giá tiền vô cùng thấp, nên Lục Kiến tham tiện nghi liền trúng kế.

Nghe Lạc Thụy kể, Long Tư Hạo cực kỳ xúc động, thì ra Hiểu Hiểu của anh biết Hoắc thị dành người từ TE liền bắt đầu thay anh đối phó Hoắc thị.

Hiểu Hiểu của anh đúng là khiến anh yêu đến tận xương tủy, trên đời này chỉ có cô mới đáng giá để anh toàn tâm toàn ý hi sinh, chỉ có cô đáng giá để anh dùng cả tính mạng yêu.

Lạc Thụy thấy anh nghe xong, trong mắt nổi lên xúc động, mặt đầy hâm mộ nhìn anh: “Tổng giám đốc, tôi thật hâm mộ anh và Tổng giám đốc phu nhân, hai người đều rất yêu nhau, anh lén hi sinh vì Tổng giám đốc phu nhân, bây giờ Tổng giám đốc phu nhân cũng hi sinh cho anh, hai người yêu nhau như vậy, thật sự làm cho tôi cảm thấy rất cảm động, lúc nào tôi mới có thể gặp được một người phụ nữ âm thầm hi sinh, ngăn chặn chướng ngại cho tôi đây?”

Long Tư Hạo hí mắt nhìn anh ta: “Anh và Lăng Dinah không phát triển được sao?”

Đêm tụ họp, chuyện Lạc Thụy và Lăng Dinah ngủ cùng nhau, sau này anh nghe Tiểu Nghiên Nghiên nhắc tới.

Mà hai người bọn họ ngủ chung là hai nhóc Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập giờ trò quý.

Bọn nhỏ chờ Lạc Thụy và Lăng Dinah uống say trở lại phòng khách, mới nhờ quản gia cho người mang Lạc Thụy lên phòng Lăng Dinah, lên giường Lăng Dinah.

Quần áo của Lạc Thụy là quản gia cởi, quần áo Lăng Dinah là hai nhóc kêu nữ giúp việc trong biệt thự cởi.

“Tôi và Lăng Dinah?” Lạc Thụy đưa tay chỉ chính anh ta, kinh ngạc

nhìn Long Tur Hạo, hí mắt cười: “Tổng giám đốc, anh nói đùa à? Tôi và Lăng Dinah sao có thể? Cô ấy không phải loại hình tôi thích, thật sự không phải.”

Long Tur Hạo hí mắt, cười chúm chím nhìn anh ta: “Anh và cô ấy ngủ một đêm, thân là đàn ông, anh nên phụ trách với cô ấy.”

“Tổng giám đốc, anh nói tới chuyện này, tôi phải nói con trai và con gái bảo bối của anh rồi, anh nói hai nhóc đó làm sao phúc hắc như vậy chứ? Nó lại tính kế tôi và Lăng Dinah ngủ chung giường... Bọn chúng cũng quá có sáng ý rồi, tôi và Lăng Dinah không phải người một thế giới, tôi không hiểu thế giới cô ấy, cô ấy không hiểu thế giới của tôi, cho nên tôi và cô ấy là không thể nào.”

Lạc Thụy liên tục giải bày: “Tôi thích loại hình ôn nhu, hiền lành, lên phòng khách xuống được phòng bếp, vợ hiền mẹ tốt, Lăng Dinah bất kể thế nào cũng không phải mẫu hình vợ hiền mẹ tốt, cô ấy quá tàng bạo, ưu điểm duy nhất chính là cố chấp với tình yêu, thẳng thắn, dám làm dám chịu, dám nói dám làm...”

Long Tur Hạo thấy Lạc Thụy vừa nhắc tới Lăng Dinah liền nói không xong, anh nheo mắt: “Xem ra hai người không phải không thể phát triển.”

Một người đàn ông nói tới một người phụ nữ liền thao thao bất tuyệt, chứng minh người đàn ông này cảm thấy hứng phụ với người phụ nữ kia, chẳng qua chính anh không biết.

Lạc Thụy kinh ngạc vì lời anh: “Tổng giám đốc, tôi và Lăng Dinah đó thật sự không thể nào, cô ấy có quá nhiều khuyết điểm, ưu điểm chỉ có mấy cái, hơn nữa cô ấy thật sự không phải loại hình tôi thích, tôi thích loại hình như Tổng giám đốc phu...”

Anh ta còn chưa nói chữ “nhân”, ánh mắt Long Tư Hạo lạnh thấu xương bắn về phía anh ta, trầm mặt: “Nói lại lần nữa, anh thích kiểu nào?”

Lạc Thụy thấy anh biến đổi sắc mặt, lui về sau một bước, nhíu mày nói: “Tổng giám đốc, tôi chỉ nói là tôi thích kiểu hình như Tổng giám đốc phu nhân, không có nói thích Tổng giám đốc phu nhân, anh đừng kích động.”

Chương 895: Đây giống như đi dạo kỹ viện

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Long Tư Hạo trầm mặt, ánh mắt sắc bén, môi mỏng nhếch lên độ cong hàn lệ: “Anh có thể thích bất kỳ kiểu phụ nữ nào, như không được phép thích kiểu như Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu của tôi là độc nhất vô nhị, sẽ không còn ai có tính cách tương tự cô ấy, anh thích kiểu như Hiểu Hiểu thì chẳng khác nào thích Hiểu Hiểu của tôi.”

“Tổng giám đốc, anh cũng quá... Dục vọng chiếm hữu của anh đối với Tổng giám đốc phu nhân cũng quá vui vẻ rồi.”

Long Tư Hạo nheo mắt, đường nét cứng rắn: “Vợ của tôi chỉ có tôi được thích được mơ ước.”

Dừng lại, sắc mặt anh cứng rắn thêm, ánh mắt thâm trầm nhìn Lạc Thụy, hỏi: “Chuyện người thần bí vẫn không có tiến triển?”

Lạc Thụy nhún vai, nhíu mày: “Không có, gần đây người thần bí không có hành động gì, anh ta không có động tĩnh, chúng ta căn bản không tra ra anh ta là ai, người này giống như không tồn tại.”

Nghe Lạc Thụy nói vậy, ánh mắt Long Tư Hạo lạnh đi, biểu tình làm người ta nghĩ không ra.

Lạc Thụy thấy anh không nói gì: “Tổng giám đốc, người thần bí kia dường như rất hiểu anh, tôi cảm thấy anh ta chính là người bên cạnh chúng ta, nhưng mà là ai chứ? Hiểu rõ anh như vậy hẳn không có

mấy người, chẳng lẽ người thần bí kia chính là Long Quân Triệt?
Nhưng không thể nào, Long Quân Triệt không hiểu anh lắm.”

Long Tư Hạo dĩ nhiên biết người thần bí không phải Long Quân Triệt, vì người thần bí rất có thể là...

Anh cho Lạc Thụy điều tra người thần bí, nhưng điều tra mãi không ra kết quả, xem ra anh phải đổi cách trực tiếp hơn để điều tra chuyện này.

Mà khoảng thời gian này, Long Quân Triệt dường như đã yên ổn, không còn đối nghịch với anh, nhưng chuyện Long Quân Triệt bắt cóc anh hai lần, anh không thể nào cứ mặc kệ như vậy.

Ánh mắt anh thâm trầm nhìn Lạc Thụy, môi mỏng khẽ nhấp: “Theo dõi Hoắc Vân Hy, nếu cậu ta và Long Quân Triệt là một phe, bọn họ nhất định sẽ còn gặp mặt nhau.”

Lạc Thụy gật đầu, nghi ngờ hỏi: “Chuyện người thần bí cần tiếp tục điều tra không? Còn nữa, anh mãi tìm không được ông ngoại anh, không biết ông ấy sống hay chết?”

Nghe Lạc Thụy nhắc tới ông ngoại, Long Tư Hạo liền nhớ khi còn nhỏ, lần đầu tiên ông ngoại anh dẫn anh đi cưới ngựa.

Ông ngoại anh từng đi lính, trải qua rừng súng mưa đạn, sau đó mới tiếp quản Long thị, hơn nữa ông ngoại anh làm người tương đối chính trực, tính cách cũng rất quật cường, cương quyết, cố chấp, một khi ông ngoại anh nhận định chuyện gì hay quyết định gì, người khác rất khó thay đổi.

Cho nên, thật ra ông ngoại của anh cũng là một người rất ngoan cố.

Lạc Thụy thấy anh vì ông ngoại anh mà lâm vào trầm tư, anh ta chuẩn bị lên tiếng, hai người đi tới phòng làm việc Tổng giám đốc.

Hai người kia chính là Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch.

Ánh mắt Lạc Thụy rơi vào trên đầu Lăng Hàn Dạ, thấy đầu anh không còn quấn vải thưa, anh ta cười hỏi: “Lăng thiếu, hôm nay sao không cài trang xác ướp nữa? Đã mấy ngày chúng tôi không thấy anh, nghe nói anh từ khi trở về từ biệt thự Tổng giám đốc chúng tôi còn bị bệnh, xảy ra chuyện gì thế? Không phải là bệnh tương tư chứ?”

Lăng Hàn Dạ không để ý anh, đi thẳng tới trước bàn làm việc Long Tur Hạo, một tay khoác lên vai Long Tur Hạo: “Long thiếu, có phải anh em tốt hay không?”

Long Tur Hạo nhíu mày, câu môi: “Anh cảm thấy thế nào?”

Lăng Hàn Dạ tà mị cười một tiếng: “Là anh em tốt thì tối nay đi uống rượu cùng tôi, đến hộp đêm Kim Thịnh.”

“Đến hộp đêm?” Lạc Thụy nhìn Long Tur Hạo, lại nhìn Lăng Hàn Dạ: “Lăng thiếu, anh thất tình muốn uống rượu thì ở nhà tự uống không được sao? Cần gì phải đến hộp đêm? Tổng giám đốc chúng tôi là đàn ông tốt, xưa nay không đi hộp đêm, anh đừng làm hư Tổng giám đốc chúng tôi.”

Lăng Hàn Dạ hí mắt nhìn Long Tur Hạo: “Long thiếu, đi hộp đêm chứ không phải đi kỹ viện, một câu thôi, đi hay không đi? Nếu anh thật sự là đàn ông, sẽ không sợ vợ đến mức ngay cả hộp đêm cũng không dám đi chứ? Nếu anh sợ không thể giải thích cho bảo bối Hiểu Hiểu của anh, tôi có thể giải thích giùm anh.”

Ánh mắt Long Tur Hạo lãnh đạm lướt qua Lăng Hàn Dạ, nhướng mày: “Không cần, Hiểu Hiểu của tôi vô cùng thông tình đạt lý, không cần giải thích.”

“Long thiếu, theo anh nói, vậy là anh đi?”

Lăng Hàn Dạ không đợi anh trả lời, đưa tay vỗ vai anh: “Quả nhiên là anh em tốt?”

Sau đó anh lại ngẩng đầu nhìn Lạc Thụy: “Trợ lý Lạc, anh thì sao? Có hứng thú đi uống mấy ly cùng tôi không?”

Lạc Thụy nhìn Long Tur Hạo: “Tổng giám đốc cũng đi, tôi phải đi, tôi phải đi canh chừng Tổng giám đốc giùm Tổng giám đốc phu nhân, tránh cho Tổng giám đốc sơ ý không chịu nổi cảm dỗ làm ra chuyện gì có lỗi với Tổng giám đốc phu nhân.”

Lăng Hàn Dạ liếc anh ta: “Anh cũng quá coi thường định lực của Long thiếu rồi, trừ bảo bối Hiểu Hiểu của anh ấy, anh ấy không ôm ấp lung tung.”

Dứt lời, anh lại xoay người nhìn Tô Dịch một mực im lặng: “Tô thiếu, anh thì sao? Có đi không, một câu thôi.”

Tô Dịch đưa tay đẩy mắt kính trên mũi, môi mỏng chỉ phun ra một chữ: “Đi.”

Lăng Hàn Dạ thấy anh nói đi, cũng đưa tay khoác vai anh: “Các anh đều là anh em tốt của tôi.”

...

Vì đáp ứng Lăng Hàn Dạ buổi tối phải đi hộp đêm Kim Thịnh, Long

Tư Hạo gọi cho Lê Hiếu Mạn trước, nói sẽ về trễ, cô không cần chờ anh về ăn tối.

Buổi tối, hộp đêm Kim Thịnh.

Hộp đêm Kim Thịnh là hộp đêm sáu sao cao cấp sang trọng nhất thành phố K, đặc biệt là bố trí theo phong cách phong tình Tây Ban Nha, các vui chơi giải trí mới đều có đủ.

Có trang bị ánh đèn âm hưởng tân tiến của Ý, phong cách hiệp sĩ đặc sắc.

Tổng cộng có 56 phòng bao, bao gồm phòng bao thường, phòng bao lớn, phòng bao Tổng thống, phòng bao hội viên Vip. Hộp đêm Kim Thịnh là hộp đêm duy nhất có dụng cụ tập thể dục, hồ bơi xanh biếc như viên ngọc thạch ở trong phòng bao.

Lăng Hàn Dạ dĩ nhiên đặt phòng bao Tổng thống.

Lúc này, mấy người đã ngồi trong phòng bao Tổng thống.

Một nữ giám đốc dẫn sáu cô gái trẻ tuổi đi vào.

Tục xưng của nữ giám đốc hộp đêm là “Mẹ”.

Lăng Hàn Dạ nheo mắt, nhìn lướt qua sáu cô gái trẻ tuổi kia, đưa tay chỉ bốn người tương đối xinh đẹp ở lại, hai người còn lại cho nữ giám đốc dẫn đi, cũng nói nữ giám đốc không có gì đừng vào quấy rầy.

Lạc Thụy liếc mắt bốn cô gái trang điểm diêm dúa, ăn mặc vô cùng quyến rũ sexy Lăng Hàn Dạ chỉ ở lại, mắt híp thành một đường, ngoắc ngoắc tay bọn họ: “Đều qua đây hết đi.”

Bốn cô gái trẻ tuổi nghe vậy, bước lên.

Lăng Hàn Dạ kêu bốn cô gái tới bên cạnh anh, anh câu môi cười cực kỳ tà mị: “Lạc Thụy, không nhìn ra khẩu vị của anh nặng như vậy, bốn người một lần sao? Bốn người các cô, tôi, Long thiếu, Tô thiếu, anh, bốn người chúng tôi, mỗi người một cô.”

Dứt lời, anh nhìn Long Tư Hạo ngồi nghiêm chỉnh: “Long thiếu, anh chọn trước.”

Nghe lời Lăng Hàn Dạ, bốn cô gái ngưng mắt trên người Lăng Hàn Dạ, thấy anh tuấn mỹ mê người, khí chất thanh cao thoát tục, cao quý bất phàm, dáng người anh tuấn, nhất là nhìn âu phục thủ công cao cấp trên người anh, cũng biết giá trị con người anh không thấp.

Chương 896: Đi đâu đều nhớ vợ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bốn người đều hận không thể ngồi xuống bên cạnh Long Tur Hạo, ánh mắt mỗi người nhìn Long Tur Hạo chỉ kém bốc lửa, trái tim nháy nhót không dứt, giống như chờ bị lật bài, vừa khẩn trương vừa mang đợi.

Lạc Thụy ngồi bên cạnh thấy bốn cô gái trẻ tuổi mặt đầy mong đợi nhìn Long Tur Hạo, anh ta nhìn Lăng Hàn Dạ: “Lăng thiếu, tôi phát hiện cái này đúng là cùng đi dạo thanh lâu, đã nói tới uống rượu, mấy cô gái này cũng không cần.”

“Nếu tới uống rượu, đương nhiên phải có người rót rượu bồi rượu.” Lăng Hàn Dạ hí mắt nhìn Lạc Thụy nói xong, liền chỉ một cô gái đứng bên phải hỏi: “Cô tên gì?”

Cô gái nhìn Lăng Hàn Dạ, vô cùng lễ phép: “Tôi tên San San.”

“San San? Tên rất hay, cô đi bồi vị Lạc tiên sinh kia đi.” Lăng Hàn Dạ nhìn cô gái tên San San kia nói xong, lại chỉ cô gái thứ hai, câu môi cười, lại chỉ Tô Dịch: “Cô đi bồi vị Tô tiên sinh kia.”

Dứt lời, anh nhìn Long Tur Hạo, nở nụ cười hài hước: “Long thiếu, bây giờ chỉ còn hai cô, anh chọn trước.”

Long Tur Hạo nheo mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn lướt qua hai cô gái trẻ tuổi Lăng Hàn Dạ chỉ, sau đó đứng lên, rất sát phong cảnh nói:

“Vợ tôi còn ở nhà chờ tôi về làm ấm giường, tôi cần phải về.”

Lăng Hàn Dạ co rút khóe môi, kêu anh lại: “Long thiếu, chưa từng thấy ai sát phong cảnh như anh vậy, phải, anh là một người đàn ông tốt người đàn ông tốt, đi đến đâu đều nhớ vợ, anh không cần thì thôi, tôi muốn cả hai, đừng vội đi, uống cùng tôi hai ly rồi nói sau.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo nhìn anh, ngồi vào vị trí lần nữa.

Lạc Thụy thấy cô gái tên San San kia ngồi xuống cạnh anh, rót rượu cho anh, anh nhìn cô ta, hít mắt cười: “San San tiểu thư, tôi không thích phụ nữ ngồi bên cạnh lúc uống rượu, mời cô ngồi vào cạnh vị Lăng thiếu kia, anh ấy thích phụ nữ bồi rượu nhất, nhất là phụ nữ xinh đẹp như cô, lén nói cho cô, giá trị con người của anh ấy cũng không thấp, cô đi bồi anh ấy, tôi đảm bảo cô sẽ không lỗ.”

Cô gái tên San San đó nghe vậy, lập tức ngồi vào cạnh Lăng Hàn Dạ, lúc này ba cô gái ngồi cạnh Lăng Hàn Dạ.

Cô gái ngồi bên cạnh Tô Dịch thấy dáng vẻ nhã nhặn của anh, cô ta cười nhìn anh: “Tô tiên sinh, anh chắc chắn là tiến sĩ phải không?”

Tô Dịch nhàn nhạt liếc người phụ nữ ngồi cạnh anh, mím chặt môi không lên tiếng.

Cô gái kia thấy anh không lên tiếng, chủ động rót rượu, đưa cho anh.

Tô Dịch nhận lấy ly rượu, cũng kêu cô gái ngồi cạnh anh đi qua bên Lăng Hàn Dạ.

Trong phòng bao có sofa lớn sang trọng, lúc này bốn người đều ngồi trên sofa, trừ bên cạnh Lăng Hàn Dạ có bốn cô gái, mỗi bên hai cô ra, Long Tư Hạo, Lạc Thụy, Tô Dịch đều không có cô gái nào ngồi

cạnh bồi rượu.

Lăng Hàn Dạ thấy Tô Dịch cũng không cần cô gái kia ngồi cạnh, anh nhìn Tô Dịch, nheo mắt: “Tô thiếu, Long thiếu là vì bảo bối Hiểu Hiểu của anh ấy nên không cần người bồi rượu, anh không có vợ, anh kêu cô ta qua tôi làm gì?”

Tô Dịch vẻ mặt bình thản: “Tôi không cần người bồi rượu.”

Nghe vậy, Lăng Hàn Dạ cũng không khuyên: “Các anh không muốn, tôi ôm hết.”

Anh vì chuyện Lâm Mạch Mạch nên mới nghĩ đến Kim Thịnh, sau đó anh nhìn Long Tư Hạo, Lạc Thụy, Tô Dịch: “Hãy bớt nói nhảm đi, uống rượu trước, tối nay không sau không về.”

Dứt lời, anh liền kêu bốn cô gái đi rót rượu.

Sau khi bốn cô gái rót rượu xong, Lăng Hàn Dạ bưng ly rượu lên đổ rượu vào miệng.

Lạc Thụy nhìn anh: “Lăng thiếu, mượn rượu giả sầu thì càng sầu, chắc anh biết đạo lý này.”

Tối nay anh nể tình tâm tình Lăng Hàn Dạ không tốt mới tới bồi anh uống rượu, dù sao bọn họ đều là anh em sinh tử.

Anh nghĩ Tổng giám đốc đáp ứng đi cũng vì nguyên nhân này.

Long Tư Hạo, Lạc Thụy, Tô Dịch không nói gì, cùng ly với Lăng Hàn Dạ.

Lúc mấy người đang hết lòng uống rượu, cửa phòng bao đột nhiên bị

đẩy ra, một người phụ nữ tóc tai bù xù, quần áo xốc xếch chạy vào, trong miệng còn kêu cứu mạng, một ông già hơn 50 tuổi đuổi theo cô ta.

“Cứu mạng... Cứu mạng...” Trên cổ người phụ nữ đeo xích sắt, khóc la cứu mạng, vừa chạy vào phòng bao vừa khóc quát lên.

Cô ta xuất hiện, đương nhiên làm Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, Tô Dịch kinh ngạc.

Ánh mắt bốn người đều dừng trên người người phụ nữ tóc tai bù xù đó, vì tóc cô ta xốc xếch, che mặt cô ta, nên bốn người tạm thời không thấy rõ dung mạo người phụ nữ.

“Cô đứng lại cho tôi, lão tử bỏ tiền để chơi cô, cô chạy cái gì?” Lão già kia mặt đầy tức giận nói, liền đi bắt người phụ nữ lại.

“Cứu mạng... Đừng đụng vào tôi...”

Người phụ nữ thấy lão già kia muốn bắt cô ta, cô ta kêu khóc cứu mạng, chạy về phía đám người Long Tư Hạo, nhưng không cẩn thận bị vấp chân, ngã nằm dưới đất, vừa vịn ngã ngay bên chân Long Tư Hạo.

Người phụ nữ ngẩng đầu lên, thấy là Long Tư Hạo, đầu tiên cả kinh, sau đó kêu khóc: “Thiếu gia, là anh, Thiếu gia, cứu tôi, Thiếu gia cứu tôi...”

Lạc Thụy nhìn người phụ nữ té bên chân Long Tư Hạo, vừa nhìn liền nhận ra cô ta: “Cô... Cô không phải là Lý Tuyết sao? Tại sao cô ở hộp đêm Kim Thịnh?”

Người phụ nữ ngã bên chân Long Tư Hạo chính là Lý Tuyết, cô ta

vốn bị đưa đến hộp đêm loại kém, nhưng lại bị bán đến hộp đêm Kim Thịnh, còn gặp phải lão già biến thái.

Lão già kia đối xử với cô ta như chó, cô ta không chịu nổi liền chạy ra ngoài.

Cô ta không nghĩ tới, hộp đêm sang trọng như Kim Thịnh cũng có biến thái.

Lý Tuyết nhìn Lạc Thụy, khóc nói: “Tôi bị người ta bán tới đây.”

Sau đó cô ta vừa khóc vừa nhìn Long Tư Hạo: “Thiếu gia, tôi biết lỗi rồi, anh mau cứu tôi, mau cứu...”

Cô ta còn chưa dứt lời, lão già kia đi về phía cô ta, kéo tay cô ta, muốn lôi cô ta đi.

“Cứu mạng... Buông ra, ông đừng đụng tôi... Buông ra...”

Lý Tuyết liều mạng giãy giụa khỏi sự khống chế của lão già, nhưng vì cô ta dùng sức quá mạnh, lão già kia bóp tay cô ta chặt hơn.

Cô ta rút tay ra, vì quán tính nên nhào tới trước, lần này nhào tới bên chân Tô Dịch.

Tô Dịch thấy Lý Tuyết nhào tới bên chân anh, đôi mắt co rút, mím môi không nói.

Lão già kia thấy cô ta không vùng vẫy, nhân cơ hội tiến lên bắt cô ta.

Lý Tuyết không muốn bị ông mang đi, ngẩng đầu, hai mắt ngấn lệ mờ lung nhìn Tô Dịch, nhưng xuyên qua tròng kính màu trắng, thấy trong mắt anh lóe lên tia lạnh lẽo và sát ý.

Cô ta bị ánh mắt Tô Dịch dọa sợ hết hồn, sắc mặt trắng bệch, sửng sờ: “Anh... Anh...”

Lý Tuyết khiếp sợ nhìn Tô Dịch, thấy anh vóc người gầy gò, trong đầu cô ta thoáng qua tia quen thuộc.

Chương 897: Long thiếu đổi sách lược

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc này lão già kia xông lên kéo cô ta đi.

Lý Tuyết bị kéo đi khóc nhìn Long Tư Hạo: “Thiếu gia, cứu tôi, tôi biết lỗi rồi, tôi không dám làm ra chuyện tổn thương anh và Thiếu phu nhân nữa, Thiếu gia, anh mau cứu tôi.”

Một tay Lý Tuyết bị lão già kia kéo đi, mà ánh mắt Lý Tuyết một mực rơi trên người Long Tư Hạo và Tô Dịch, chính xác mà nói cô ta luôn nhìn mặt Tô Dịch.

Ngay khi cô ta sắp bị lão già kia kéo ra khỏi phòng bao, cô ta đột nhiên đưa tay chỉ Tô Dịch: “Là anh, là anh xúi giục tôi, là anh... Là anh...”

Lý Tuyết bị lão già kia kéo đi, thanh âm dần biến mất.

Vừa rồi cô ta chỉ Tô Dịch nói là người xúi giục cô ta, dẫn tới sự chú ý của Lạc Thụy.

Anh mặt đầy nghi ngờ nhìn Tô Dịch, chỉ cửa phòng: “Tô thiếu, anh và nữ giúp việc đó có quan hệ gì? Anh xúi giục cô ta làm gì?”

Tô Dịch cau mày, ánh mắt bình thản, nói: “Tôi và cô ta không quen biết, có thể xúi giục cô ta làm gì?”

Lạc Thụy nhún vai: “Ai biết anh có thể xúi giục cô ta làm gì?”

Tô Dịch không trả lời Lạc Thụy, ánh mắt bình thản nhìn Long Tur Hạo biểu tình sâu không lường được: “Tur Hạo, tôi về trước, các anh từ từ uống.”

Dứt lời, anh liền đứng lên, chuẩn bị rời khỏi.

Long Tur Hạo thấy anh đứng lên, nheo mắt, môi mỏng khẽ nhấp: “Có một việc tôi muốn anh đi làm giúp tôi.”

Nghe vậy, Tô Dịch xoay người nhìn Long Tur Hạo, vẻ mặt kiên định mang theo ngoài ý muốn: “Tur Hạo, anh có chuyện gì muốn tôi đi làm?”

Ánh mắt Long Tur Hạo thâm trầm nhìn Tô Dịch: “Điều tra ai là người thần bí, còn nữa, mẹ nuôi Hiểu Hiểu – Lê Tố Phương là ai giết.”

Lúc nói lời này, đôi mắt Long Tur Hạo sắc bén thâm trầm nhìn chằm chằm mặt Tô Dịch, giống như muốn nhìn ra sau khi anh nghe nói vậy, sẽ phản ứng thế nào.

Tô Dịch nghe anh nói, biểu tình kinh ngạc và không hiểu: “Tur Hạo, không phải anh luôn cho Lạc Thụy điều tra chuyện này sao? Sao đột nhiên muốn tôi đi điều tra?”

Vấn đề này, thật ra Lạc Thụy cũng rất muốn hỏi Long Tur Hạo, anh cũng không hiểu sao Tổng giám đốc đột nhiên muốn Tô Dịch đi điều tra.

Với tình hình này, Tổng giám đốc đều giao những chuyện này cho anh đi xử lý, còn Tô Dịch, trừ phi có chuyện cần hack máy tính nhờ anh giúp, Tổng giám đốc bọn họ mới kêu Tô Dịch đi làm.

Ánh mắt Long Tư Hạo u trầm liếc Lạc Thụy, trầm mặt: “Để anh ta điều tra, cả đời này cũng tra không ra.”

Lạc Thụy mặt đầy khóc lóc nhìn Long Tư Hạo: “Tổng giám đốc, anh không cần đả kích người như vậy, anh đây là đang nghi ngờ năng lực của tôi sao? Thật sự không phải là tôi ngốc, mà là người thần bí kia quá âm hiểm quá thần bí quá quý dị, anh ta như u hồn vậy, bất kể anh muốn làm gì, anh ta đều theo dõi chặt chẽ không buông, nếu tôi biết anh ta là ai, tôi sẽ khiến anh ta sống không bằng chết, anh ta thật sự không phải người làm người ta bớt lo.”

Tô Dịch nghe Lạc Thụy nói, ánh mắt bình thản vô tình hay hữu ý quét qua anh.

Sau đó anh nhìn Long Tư Hạo gật đầu: “Nếu Tư Hạo muốn tôi làm chuyện này, tôi đương nhiên sẽ dùng toàn lực.”

Thấy anh đáp ứng, trên mặt Long Tư Hạo không có chút kinh ngạc, anh cười môi cười: “Tôi chờ tin tốt của anh.”

Dứt lời, Long Tư Hạo liền tỏ ý anh ngồi xuống uống rượu.

Tô Dịch gật đầu, ngồi xuống chỗ vừa rồi.

Sau khi anh ngồi xuống, Long Tư Hạo đích thân rót cho anh một ly rượu, đưa cho anh, ánh mắt u trầm nhìn anh: “Hy vọng anh có thể sớm tra ra người thần bí là ai.”

Tô Dịch gật đầu, mí mắt không nói gì.

Lạc Thụy thấy Long Tư Hạo uống cùng Tô Dịch, anh nhìn Lăng Hàn Dạ, thấy anh ta trái ôm một cô, phải ôm một cô, còn hai cô gái kia đặc

biệt rót rượu cho anh ta, anh nhìn Lăng Hàn Dạ, lắc đầu, thở dài một hơi.

“Haiz! Lăng thiếu, bây giờ anh thật giống như đi dạo kỹ viện.”

“Haiz! Hỏi thế gian tình là gì, mà làm người ta sống chết với nhau.”

...

Lạc Thụy lại bắt đầu xúc động phát biểu, Lăng Hàn Dạ co rút khóe môi: “Lạc Thụy, có phải anh ngòi một mình quá cô đơn không?”

Dứt lời, anh ta nhìn bốn cô gái trẻ tuổi bên cạnh, lấy ví tiền ra, rút ra toàn bộ tiền mặt và thẻ vàng, ném lên bàn uống trà xa hoa.

“Bây giờ bốn thiếu gia có nhiệm vụ cho các cô đi làm, nếu ai có thể làm cho vị trợ lý Lạc kia nhiệt tình hôn các cô năm phút, số tiền và thẻ vàng này thuộc về người đó.”

Lăng Hàn Dạ nói lời này, đưa tay chỉ Lạc Thụy.

Lạc Thụy nghe vậy, híp mắt nhìn Lăng Hàn Dạ: “Lăng thiếu, không phải chứ, không chơi theo anh, anh lại chơi tôi? Nói cho anh, tôi không tùy tiện hôn những người phụ nữ khác.”

Chương 898: Thật không may, bị nhìn hết sạch (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh ta đi theo Long Tư Hạo đã lâu, cũng giống như anh, anh ta không có sở thích trêu hoa ghẹo nguyệt, cũng sẽ không tùy tiện lên giường hay hôn môi người phụ nữ khác.

Mặc dù vẻ ngoài của anh ta trông có chút cà lơ phất phơ, thế nhưng ở khía cạnh cuộc sống riêng tư anh ta cực kì giống với tổng giám đốc của mình.

Hơn nữa anh ta cũng có chung suy nghĩ với tổng giám đốc của mình, người phụ nữ đầu tiên cũng là người phụ nữ cuối cùng, vì vậy, anh sẽ không hôn môi hoặc là có bất kì hành động ám muội nào với người phụ nữ anh ta không yêu.

Bốn cô gái nhìn thấy chiếc thẻ vàng đặt trên bàn trà, liền tức khắc tám con mắt trợn lớn, hệt như thấy một con rồng vàng lượn lơ trước mắt.

Chỉ cần hôn người đàn ông trong vòng năm phút là có thể kiếm được chừng ấy tiền, cả bốn người bọn họ đều cảm thấy món hời này quá lớn, thật thật quá lớn rồi.

Rất nhanh chóng cả bốn người đều đứng lên đi về phía Lạc Thụy, hệt như dáng vẻ muốn ăn tươi, xơi tái anh ta.

Lạc Thụy đang ngồi trên ghế sofa thấy bốn “Nữ đại sắc lang” đi tới,

anh ta hơi lếch lếch người, ngay lập tức xua xua tay, mang theo ánh mắt cảnh cáo nhìn cả bốn: “Mấy người không được đến đây, mặc dù các người đều là phụ nữ nhưng tôi sẽ không hạ thủ lưu tình.”

Nhìn Lạc Thụy giống như một cô dâu nhỏ đang cố tỏ ra kiên cường, Lăng Hàn Dạ câu môi nở nụ cười tà mị: “Lạc Thụy, chỉ là cùng người ta hôn một cái mà thôi, cậu sợ cái gì? Cũng đâu phải là cướp trinh cậu đâu.”

Lạc Thụy đen mặt trừng mắt nhìn Lăng Hàn Dạ: “Lăng thiếu, tôi không phải là cậu, có thể tùy tiện cùng người phụ nữ khác hôn môi, các cậu từ từ uống, tôi không uống nữa, tôi về trước.”

Dứt lời, anh ta đứng lên nói với Long Tur Hạo một câu rồi hét như bị ma đuổi nhanh chóng ra khỏi phòng bao.

Lăng Hàn Dạ nhìn thấy Lạc Thụy chạy trốn, liền đưa mắt nhìn Long Tur Hạo, giống như cố ý muốn trêu anh, lần nữa rút ra một chiếc thẻ bạch kim, thẻ kim cương ném lên bàn trà.

Anh ta liếc mắt nhìn hết thầy đám con nít chưa hai mươi tuổi còn chưa đạt, chỉ tay về phía Long Tur Hạo: “Ai có thể làm thân với Long thiếu, mặc kệ là thân đến mức nào, hai chiếc thẻ này là của người đó.”

Bốn cô gái nghe xong, đưa mắt nhìn người đàn ông đẹp trai đến mê người Long Tur Hạo, có thể làm thân với một soái ca khí chất ngời ngời như vậy, lại còn có tiền, đương nhiên là bọn họ tình nguyện còn không kịp.

Tô Dịch quét mắt nhìn bốn cô gái một lượt, rồi nhìn về phía Lăng Hàn Dạ: “Lăng Thiếu, trò này của cậu cũng quá tẻ nhạt, bọn tôi là đến tiếp cậu uống rượu, chứ không phải đến để chơi trò chơi với cậu.”

Long thiếu cũng híp mát nhìn Lăng Hàn Dạ, hùa theo nói: “Nếu là uống rượu, tôi uống cùng cậu, còn nếu là chơi cái loại tè nhạt này, vẫn là tôi trở về bồi vợ của tôi.”

Lăng Hàn Dạ thấy Long Tư Hạo lại lôi vợ của anh ra, anh ta kéo kéo môi: “Long thiếu, tôi phục cậu, được, không chơi mấy thứ tè nhạt này nữa, chúng ta uống rượu.”

Anh ta nhanh chóng xua tay ra hiệu cho bốn cô gái còn nhỏ tuổi kia đi ra ngoài.

Mắt thấy một số tiền lớn như vậy lại không lọt được vào túi, cả bốn người đều không cam tâm, cho nên liền muốn ở lại tiếp khách.

Cô gái tên là San San ngồi cạnh Lăng Hàn Dạ đang bất động, cũng không nề hà đến những người còn lại, đã đưa tay sờ soạng khắp ngực Lăng Hàn Dạ, giọng ỏn ẻn: “Lăng thiếu, có thể cho San San ở lại hầu hạ ngài, được không?”

Chỉ bằng một phát Lăng Hàn Dạ đã tóm được ngay cái tay đang là lướt trên người mình, vừa hay lèo ra dáng vẻ tà mị ngang ngược, thanh âm trầm thấp nhưng gương mặt thì lạnh lùng đến cực điểm, bên môi anh ta phun ra duy mỗi từ: “Cút.”

Anh ta chỉ nói ra một chữ, nhưng sắc thái lại buốt rét cùng cực, ánh mắt lạnh lẽo mới chỉ bắn về phía một trong số bốn người kia thì cả bốn đã bị đạo đến ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi phòng.

Bên trong phòng bao yên tĩnh, Lăng Hàn Dạ tự rót rượu cho mình, hết một chén lại một chén rót tuột vào trong bụng.

Thấy thế, đầu mày Long Tư Hạo vắn xoắn nhưng vẫn không mở

miệng khuyên can, bây giờ anh đang chiêm nghiệm anh ta.

Anh nghe Hiểu Hiểu của anh nói là Lâm Mạch Mạch quyết tâm muốn kết hôn với Ngụy Tử Đình, đến một chút cơ hội cứu vãn giành cho Lăng Hàn Dạ cũng không có.

Kỳ thực Lâm Mạch Mạch chọn Ngụy Tử Đình là có nguyên nhân của cô ấy, anh có thể hiểu rõ lí do này.

Đàn ông sợ đi sai đường, phụ nữ sợ gả sai chồng

Cái Lâm Mạch Mạch muốn chính là một người đàn ông có thể cho cô ấy cảm giác an toàn, mà điểm này, có lẽ tạm thời Lăng Hàn Dạ không thể cho cô ấy.

Một khi phụ nữ đã rũ bỏ đi tâm tư của mình, quyết tâm muốn kết hôn với người đàn ông khác, thì sẽ rất khó để di chuyển tâm ý của họ.

Anh không nói gì, thân là anh em vào sinh ra tử cùng anh, điều anh có thể là chính là thời khắc anh ta đau thương buồn khổ nhất, cùng anh ta uống rượu.

Chương 899: Thật không may, bị nhìn hết sạch (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Biệt thự Lăng gia.

Sau khi rời khỏi quán bar Kim Thịnh, Lạc Thụy lái xe một mạch thẳng đến biệt thự Lăng gia, bởi vì Lăng Hàn Dạ chọc đến anh ta, cho nên anh ta muốn đi tìm Lăng Dinah tính sổ.

Anh ta trực tiếp lái xe vào biệt thự Lăng gia, sau đó dừng lại sờ sảng ngoài.

Xuống xe, còn chưa kịp thở anh ta đã đi ngay vào phòng khách trực tiếp đi luôn lên lầu, thẳng một đường tới phòng Lăng Dinah mà không gặp ghềnh.

Vì đây không phải là lần đầu anh ta đến Lăng gia, cho nên hầu hết người giúp việc trong biệt thự đều quen anh ta đến chai mắt, thấy anh ta đến, cũng không có ngăn cản.

Lúc bước đến cửa phòng của Lăng Dinah thì anh ta nhìn thấy cửa phòng đang khép hờ, liền đẩy cửa ra vô cùng giương giương tự đắc đi vào.

Cái không may chính là, thời điểm anh ta nghênh ngang đi vào, lại gặp phải Lăng Dinah vừa tắm xong đi ra khỏi phòng tắm.

Bởi vì đây là nhà của cô, mà trong này càng là phòng ngủ của cô,

cho nên Lăng Dinah mặc một chiếc váy vô cùng sexy tùy ý.

Cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ hai dây trong suốt làm bằng satanh.

Chiếc váy quá mức trong suốt mặc vào cứ tựa như không mặc, hơn nữa cô còn không mang bra, toàn bộ hình dáng quả ngực đều cứ thể hiện lên rõ mồn một, đặc biệt là hai cái đỉnh đồi đang đứng vững một cách sừng sững kia, bên dưới chỉ được che chắn đơn giản bởi một chiếc quần chữ T.

Lăng Dinah mặc bộ váy sexy lại đụng phải ánh mắt Lạc Thụy quá tốt, tầm nhìn của anh ta vừa vắn rơi xuống hai điểm mê người đưa nhon hoắt lên kia.

“Em em...”

Cổ họng anh ta trở nên khô cháy, thử hai lần, vẫn là không thốt ra được lời nào.

Bỗng nhiên, anh ta có cảm giác mũi mình nóng lên, một dòng nước ấm lại dâng trào.

Đôi mắt đẹp của anh ta mở lớn, anh ta, thế mà lại bị chảy máu mũi sao?

Lăng Dinal nhìn thấy Lạc Thụy bất thành linh xuất hiện, cô cũng bị kinh sợ, chờ đến khi cô phản ứng kịp thì bất phải ánh mắt Lạc Thụy rơi ngay trên người cô, một giây sau đã vọng ra tiếng cô rít gào.

“A...”

Nghe thấy tiếng thét chói tai của cô, Lạc Thụy lấy lại tinh thần, phản ứng nhanh dùng chân đá sập cửa lại, sau đó nhanh chóng bước về

phía cô, dùng tay che miệng cô lại.

Anh ta híp mắt nhìn cô, tăng hăng giọng lấy lại âm điệu rồi mới nhẹ giọng nói: “Khụ... khụ.... đừng hét, hét cái gì chứ? Người không biết còn tưởng tôi làm gì em rồi thì sao? Không phải chỉ là nhìn thấy hai...”

“Hai cái gì?” Ánh mắt Lăng Dinah nhìn Lạc Thụy như muốn phát hỏa, rất muốn đem cái gã đã xông vào phòng ngủ nhìn cô sạch sành sanh đi đốt cho nở bung thành pháo hoa.

Trong nhất thời, cả mặt Lạc Thụy đỏ ửng như quả táo đến mùa: “Không có gì, tôi không nhìn thấy gì hết.”

Lăng Dinah mới không tin anh ta không nhìn thấy gì hết, bỗng nhiên, cô hung hăng cắn lên cái tay đang che lấy miệng cô.

“A...” Lần này đổi lại là âm thanh rít gào của Lạc Thụy vang ra thành tiếng.

“Tiểu thư Lăng Dinah, em là cún sao? Nhả ra.” Lạc Thụy bị cắn đau đến nhíu chặt lông mày, nước mắt trào khỏi mi, đau chỉ thua bão giạt vào người mà thôi.

Bị cô cắn đến đau nên Lạc Thụy nhanh chóng thả tay ra, nhân cơ hội đó Lăng Dinah vả anh ta hai bạt tai.

Vả xong, một tay cô chống nạnh, một tay chỉ vào mặt anh ta híp mắt noi: “Tên Lạc Thụy chết bầm kia, sao anh không đi chết đi hơn nữa đêm nửa hôm không ngủ chạy đến đây dòm trộm tôi, tôi đâm mù hai mắt chó của anh.”

Nói xong, ngón trỏ và ngón giữa cô kẹp lại, chuẩn bị chọc mắt anh ta.

Vừa mới bị cô vả hai bạt tai, Lạc Thụy còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy Lăng Dinah xoa xoa tay, anh ta nhanh chóng lách người tránh cô.

Bằng tốc độ tên lửa anh ta đã cách Lăng Dinah mấy bước sau đó nhìn cô với cặp mắt đầy thành ý: “Tiểu thư Lăng Dinah, em chớ xúc động, tôi không hề cố ý đến nhìn lên em, tôi không cố ý đây, thật đấy.”

Khuôn mặt xinh đẹp đến động lòng người của Lăng Dinah bùng bùng lửa giận, hận không thể dùng một đạp đá phẳng anh ta ra khỏi vũ trụ: “Tôi thềm vào mà quân anh đến đây làm gì, chỉ cần anh nhìn tôi, tôi liền muốn đâm mù mắt chó của anh.”

Nói xong, Lăng Dinah lặn nửa đùng đùng sát khí đi về phía Lạc Thụy.

Lạc Thụy tự biết mình đuối lý, nhìn thấy Lăng Dinah đi về phía anh ta thì liền vừa trốn vừa nói: “Tiểu thư Lăng Dinah, cô chớ xúc động, tôi cảm thấy lúc này cô không phải muốn chọc mù mắt tôi mà là nên đi thay một bộ trang phục mới, như vậy thôi sẽ không nhìn thấy gì được nữa.”

Lăng Dinah tức giận cắn răng: “Thấy cũng đã thấy hết rồi, có thay thì có ích gì.”

Lạc Thụy híp mắt: “Vậy theo ý cô là nếu đã bị tôi nhìn thấy, vậy thì tôi có nhìn thêm vài lần nữa cũng không sao phải không, à, tự nhiên tôi lại nhớ ra, lần trước cái lần mà chúng ta đến biệt thự tổng giám đốc tụ tập cô cũng bị tôi nhìn thấy hết.”

“Lạc Thụy anh đi chết đi.”

Lăng Dinah cắn răng nhả từng chữ một, rồi như một con sư tử bị nhốt trong lồng bất thành linh tấn công về phía anh ta.

Chương 900: Anh muốn, Bá vương ngạnh thượng cung?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trông thấy cô nhào tới nhưng Lạc Thụy không hề trốn tránh, bởi vì anh ta đang đứng bên giường cho nên lúc Lăng Dinah ập tới cả hai đều ngã ngược người xuống giường.

Lăng Dinah phẫn nộ nhìn Lạc Thụy đang chảy máu mũi bèn trực tiếp đưa tay lên chọc vào mắt anh ta.

Thấy thế, Lạc Thụy nhanh chóng đưa tay ra cản, lại trông thấy Lăng Dinah muốn trườn tay xuống dưới, đành phải bắt lấy tay cô, sau đó trở mình đem cô đặt dưới người anh ta.

“Lạc Thụy anh đi chết đi, buông tôi ra, buông tôi ra, đồ xấu xa, rốt cuộc là anh muốn gì?”

Lăng Dinah dùng dùng lửa giận, hết uốn trái rồi lại uốn phải hai chân cũng đạp loạn cả lên.

Thấy cô vịn trái vịn phải anh ta bằng giữ chặt lấy hai chân cô, không chút nghĩ ngợi đã nhanh chóng quỳ gối sang hai bên người cô.

Thời điểm anh ta cúi đầu nhìn Lăng Dinah chuẩn bị lên tiếng thì phát hiện Lăng Dinah không giãy dựa nữa nhưng mặt mày cô bỗng nhiên thay đổi, ánh mắt nhìn anh ta tựa như trông thấy quái vật.

Lạc Thụy cau mày, nghi ngờ hỏi: “Sao vậy?”

Thấy anh ta giữ chặt lấy hai chân của mình, đã thế còn quỳ gối ngồi chồm trên người cô, cái loại tư thế này có muốn người ta suy nghĩ trong sáng cũng không được, cô vừa tức vừa giận mà não cũng muốn nổ bùm.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lạc Thụy anh đi chết đi.”

Nói xong, cô buồn bực hỏi: “Tôi mới là người cần hỏi anh câu này, nửa đêm canh ba anh xông vào phòng ngủ của tôi đến cùng là anh muốn gì, lại còn bò lên giường của tôi, quỳ gối lên người tôi.”

Mặc dù ngày thường da mặt Lăng Dinah rất dày, gì cũng dám nói nhưng vào đúng lúc này, cô có chút giận dữ và xấu hổ không biết nên nói cái gì.

Cô vô cùng ngượng trưng mắt nhìn anh ta: “Anh muốn ‘Bá vương ngạnh thượng cung’(*) tôi?”

(*) Bá vương ngạnh thượng cung: Hiểu đơn giản thì nó là ‘Rape’.

“Bá vương”: là chỉ những người siêu mạnh mẽ: “Ngạnh thượng cung” tạm hiểu là ‘xuất ra uy lực mạnh hơn cung nỏ’; mà “cường cung” thì sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” đọc là [qiang jian] gần giống với “cưỡng gian” [aka rape].

Lạc Thụy rũ mắt nhìn con người đang long lên sòng sọc của cô, bỗng nhiên nhíu mày. “Sao tôi có thể ‘Bá vương ngạnh thượng cung’ với em được.”

Lăng Dinah bất mãn quát: “Không thể anh đề lên người tôi làm gì?”

“Tôi đề em?.”

Vừa rồi Lạc Thụy không ý thức được cấu tứ thế này giờ của bọn họ đặc biệt ám muội đến thế nào, giờ nghe Lăng Dinah nói như vậy, anh ta rũ mắt thì nhìn thấy tay anh ta giữ lấy hai chân Dinah, hơn nữa anh ta còn quỳ gối sang hai bên người cô, tư thế này cũng quá mờ ám rồi.

Anh ta lúng túng nhìn Lăng Dinah, buông hai chân cô ta sau đó mắt híp thành một đường: “Tiểu thư Lăng Dinah, vừa rồi thật quá không hay, là lỗi của tôi, tôi tuyệt nhiên không có ý muốn làm gì cô, cái kia... trời cũng không còn sớm, ngày mai tôi còn bận nên giờ phải về đây, ngủ ngon.”

Nhìn thấy ý định đứng lên ra về của Lạc Thụy Lăng Dinah liền hô toáng: “Không cho đi”, sau đó dùng sức kéo anh ta một cái, nhưng vì trọng tâm không vững nên Lạc Thụy ngã nhào lên người cô, tình cảnh cầu huyết như trong phim xảy ra với bọn họ, chính xác mà nói thì hai người môi đang kề môi.

Bốn cánh môi chạm nhau hết như chạm phải điện, khiến cho Lạc Thụy và Lăng Dinah phút chốc ngẩn ra, mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Mắt Lạc Thụy mở lớn, trên gương mặt anh tuấn hết như treo hai que kẹo bông hồng, mà tim anh ta cứ như vừa chạy marathon cự ly 500m đập “thình thịch, thình thịch”, đây là lần đầu tiên anh ta được chiêm nghiệm cái gì gọi là “nai chạy trong lòng”.

Lăng Dinah sững sờ nhìn Lạc Thụy, môi anh ta bất thành linh áp sát môi cô, chuyện này đến quá mức bất ngờ, cho nên trong lúc nhất thời cô chưa kịp phản ứng lại, cũng không có đẩy anh ta ra, cứ như vậy trợn lớn mắt nhìn anh ta.

Lạc Thụy vô cùng lúng túng, lắp ba lắp bắp nói: “Tôi tôi, thật là xấu

hồ, tôi tôi... là lỗi của tôi, tôi về đây, tối rồi, nhớ ngủ sớm một chút, chúc ngủ ngon.”

Bởi vì tim đập quá nhanh cho nên anh ta không cách nào bình tĩnh mà có thể dùng âm điệu ngày thường để nói xong câu đó.

Nói xong, anh ta liền trực tiếp đứng lên, nhanh chóng rời giường đến cả máu mũi cũng không kịp xử lí, ngay lập tức rời đi.

Sau khi anh ta đi khỏi Lăng Dinah từ từ ngồi dậy, đưa tay lên chạm vào khoe môi mình, trong đầu tái hiện lại cảnh vừa nãy Lạc Thụy ngã nhào lên người cô, và sau đó là đôi môi cô rơi vào đôi môi đó.

Cô nhú chặt chân mày, tại sao vừa rồi cô không cảm thấy chán ghét, cũng không cảm thấy tức giận, chỉ là có chút bất ngờ, tiếp đến là đại não trở nên trống rỗng.

Không phải cô rất yêu anh Tư Hạo sao?

Tại sao chỉ bằng một cái nháy mắt, cô đã không còn chán ghét không còn bài xích Lạc Thụy nữa?

A a, lẽ nào bởi vì quá lâu cô không có gặp anh Tư Hạo, cho nên tình cảm đối với anh đã bị phai nhạt?

Ngay sau đó cô bước vào phòng tắm, cô muốn rửa sạch đôi môi ban nãy đã bị môi Lạc Thụy chạm vào.

Sau khi lái xe ra khỏi biệt thự Lăng gia Lạc Thụy liền tắt động cơ.

Băng qua cửa kính anh ta nhìn vào biệt thự Lăng gia, như một băng cát-sét quay ngược trong đầu tái hiện lại hình ảnh anh ta đi vào phòng Lăng Dinah thì gặp phải cô từ phòng tắm đi ra, sau đó là cảnh

Lăng Dianh muốn chọc mù mắt anh, và cuối cùng là hình ảnh bị ngắt quãng ở đoạn hai đôi môi chạm vào nhau.

Nhớ đến đó, ánh nhìn của Lạc Thụy bỗng trở nên dịu dàng mà anh ta không biết, theo bản năng anh ta đưa tay lên chạm vào bờ môi của mình, khóe môi cong cong mấy phần.

Hóa ra môi của cô còn mềm mại hơn so với tưởng tượng của anh ta, hết như kẹo đường dấy lên ham muốn ném thừ nó thêm một lần nữa.

Loại ý nghĩ này vừa được bộc phát, Lạc Thụy liền bị chính mình làm cho sợ, anh ta vỗ mạnh lên trán mình, oán giận nói: “Lạc Thụy, mày điên rồi, sao mày lại muốn hôn cái cô gái đệ nhất thiên hạ vô sỉ kia cơ chứ, mày thường nói cô ta không phải đồ ăn, vậy mà vừa rồi còn muốn ném thừ một cái, nhớ mày bị độc mà chết thì làm sao bây giờ?”

Chương 901: Đau thương, anh chỉ muốn cô ấy thôi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thu lại suy nghĩ, anh khởi động xe.

Lăng Hàn Dạ uống đến say mềm mới bị Long Tư Hạo và Tô Dịch đưa về biệt thự Lăng gia.

Hai người đỡ Lăng Hàn Dạ lên lầu thì đụng phải Lăng Dinah vẫn chưa ngủ.

Thấy Lăng Hàn Dạ uống rượu, cô đau lòng trợn mắt nhìn anh, sau đó chuyển tầm mắt về phía Long Tư Hạo.

“Anh Tư Hạo, mấy ngày không gặp, em rất nhớ anh, để em giúp hai người.

Cô ta lập tức đi sang bên cạnh Long Tư Hạo: “Anh Tư Hạo, đêm đã khuya rồi, lát nữa anh không cần về đâu, em sẽ cho người đi chuẩn bị phòng cho anhm nếu anh không ngại, có thể vào phòng em ngủ, em sẽ sang phòng khách.”

Lăng Hàn Dạ uống say khướt, nheo mắt lơ lơ nhìn Lăng Dinah, vổ vai cô ta: “Lăng... Lăng Lăng đại tiểu thư, em có thể rụt rè chuat không, người ta người ta...”

Nói đến đây, Lăng Hàn Dạ nấc cụt một cái, nói tiếp: “Người ta đã có vợ con rồi, cũng không phải là không có cô ấy thì mà không sống

nổi, trên đời này đâu phải chỉ còn một người phụ nữ, cô ấy không thích mày, mày còn quấn lấy cô ấy làm gì?”

Mấy lời phía sau như đang nói với người khác, Lăng Dinah không hiểu, trừng mắt nhìn anh: “Anh đang nói gì đấy, em chẳng hiểu gì cả.”

Lăng Dinah nghe không hiểu, nhưng Long Tur Hạo hiểu, Lăng Hàn Dạ đau khổ thế nào, anh biết hết.

Đã từng mất đi Lê Hiểu Mạn, được trải nghiệm cảm giác đau khổ đó, cho nên đương nhiên là anh hiểu.

Anh đồng tình nhìn Lăng Hàn Dạ, đang định đỡ anh ta lên lầu thì anh ta lại bắt đầu lảm nhảm.

Lăng Hàn Dạ lắc người hai cái, mặt đỏ bừng vì uống rượu.

Anh khép đôi mắt say lờ mờ, chỉ vào Long Tur Hạo, hăm mộ nói: “Long thiếu, bốn anh em chúng ta, thì có anh, anh là hạnh phúc nhất, có hai đứa con đáng yêu, cô gái anh yêu cũng yêu anh, còn tôi, Lăng Hàn Dạ tôi muốn kiểu phụ nữ nào mà không có, sao cứ đâm đầu vào Lâm Mạch Mạch? Anh nói xem, cô ấy có gì tốt, có gì tốt mà tôi lại không thể nào quên được?”

Anh dựa lưng vào lan can, chỉ vào ba người tại sao, Lăng Dinah và Tô Dịch, ánh mắt hiện lên sự đau khổ và chua xót, vẻ mặt đau khổ, khóe mắt ươn ướt.

Hai tròng mắt của anh ngày càng ướt át, giống như cso hàng vạn con côn trùng cắn xé lòng anh, khiến trái tim anh đau đớn khôn nguôi, đau đến mức khiến anh phải rớt nước mắt.

Anh cười đau khổ: “Cô ấy nói người đàn ông ấy có thể cho cô ấy

cảm giác an toàn, cái gì gọi là, hức, cảm giác an toàn?”

Lăng Dinah lớn như vậy rồi mới thấy anh trai Lăng Hàn Dạ của mình rơi lệ, lại còn là vì một người phụ nữ, đây cũng là lần đầu tiên cô thấy anh đau khổ như thế, cho nên lòng cô cũng đau theo.

Cô khuyên giải an ủi nói: “Anh, anh đừng như vậy, anh cũng nói rồi, anh là, Lăng Hàn Dạ, trên đời dẫu chỉ có 1 phụ nữ tốt, nếu không có Lâm Mạch Mạch thì vẫn còn người khác mà.”

Lăng Hàn Dạ nhìn Lăng Dinah, nước mắt đau khổ tràn ra: “Anh chỉ muốn cô ấy, anh chỉ muốn cô ấy, chỉ muốn cô ấy thôi.”

Giống như là chuyện quan trọng phải nói 3 lần, giọng điệu của anh bất lực mà kiên định đau khổ nói chỉ muốn Lâm Mạch Mạch 3 lần.

Nghe anh nói xong, ba người Long Tư Hạo, Lăng Dinah và Tô Dịch đều cau chặt mày.

Lăng Hàn Dạ chảy nước mắt, cười chua xót: “Khuya rồi, ngủ đi.”

Dứt lời, anh vội cầu thang, lão đảo về phòng.

Lăng Dinah thấy Lăng Hàn Dạ lên lầu, hốc mắt cô cũng đỏ lên: “Lần đầu tiên em thấy anh ấy khóc, cũng là lần đầu tiên thấy anh ấy đau buồn như vậy, anh trai em rất thật lòng với Lâm Mạch Mạch.”

Cô quay sang Long Tư Hạo, tủi thân nói: “Anh Tư Hạo, mấy hôm rồi không gặp, em thật sự rất nhớ anh, hôm nay cũng khuya lắm rồi, anh không cần về đâu.”

“Chăm sóc anh em cho tốt.” Long Tư Hạo chỉ nói vậy rồi lập tức xuống lầu, ra khỏi đại sảnh ngồi vào xe.

Sau khi anh và Tô Dịch ra khỏi đó, anh mới trằm mắt nhìn Tô Dịch: “Phải giao chuyện điều tra người thần bí cho cậu rồi.”

Tô Dịch nghe vậy, hỏi: “Tur Hạo, cậu nói thật cho mình biết, tại sao cậu lại để mình đi điều tra chuyện này mà không phải Lạc Thụy?”

Long Tur Hạo nheo mắt, ánh mắt trằm ngâm, gương mặt tuấn mỹ không nhìn ra biểu hiện gì: “Tôi nghi ngờ Lạc Thụy chính là người thần bí.”

“Cái gì?” Tô Dịch nghe vậy thì rất kinh ngạc: “Tur Hạo, tại sao cậu lại nghi ngờ Lạc Thụy?”

Long Tur Hạo híp mắt: “Mình để cậu ta điều tra bất cứ chuyện gì, cậu ta cũng tra ra được, chứng tỏ cậu ta rất có thể là người thần bí.”

Tô Dịch nhíu chặt mày: “Mình sẽ điều tra cậu ta.”

Long Tur Hạo nheo mắt, nhìn anh sâu xa: “Mình hi vọng cậu sẽ không khiến mình thất vọng.”

Tô Dịch nhìn Long Tur Hạo gật đầu, mím môi im lặng.

Anh đợi Long Tur Hạo đi rồi mới rời đi.

Biệt thự Thủy Lộc Hồ.

Tuy Long Tur Hạo có gọi điện về nói Lê Hiểu Mạn không cần chờ, nhưng lúc này cô vẫn chưa ngủ, tắm xong vẫn ngồi trên giường nhìn anh về.

Bởi vậy, Long Tur Hạo vào phòng, liền thấy cô vẫn đang ngồi trên

giường.

“Hiểu Hiểu, sao em vẫn chưa ngủ?”

Long Tư Hạo sai bước đến chỗ Lê Hiểu Mạn, cúi người hôn lên môi cô, giọng nói khàn khàn: “Có phải thiếu anh thì không ngủ được không?”

Bởi vì anh uống rượu, cho nên lúc dựa vào gần, mùi rượu nồng nặc liền xộc vào mũi cô.

Chương 902: Đau thương, anh chỉ muốn cô ấy thôi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô hơi nhăn mũi, đôi mày thanh tú khẽ chau lại: “Tur Hạo, anh lại uống rượu rồi.”

Long Tur Hạo không hề giấu diếm, nhướng mày đáp: “Ừm, uống ở hộp đêm Kim Thịnh.”

“Anh đến hộp đêm?” Lê Hiểu Mạn có chút kinh ngạc nhìn anh, ra vẻ tức giận quau mặt đi: “Chỗ đó đúng là hay chiếu phim tối, có phải có nheifu em gái xinh đẹp lắm không? Kêu mấy em?”

Nhìn Lê Hiểu Mạn quay mặt qua chỗ khác, Long Tur Hạo khẽ cười, đưa tay nâng mặt cô lên, cong môi: “Kêu bốn.”

Lê Hiểu Mạn híp mắt, ngoài cười nhưng trong không cười: “Trái ôm phải ấp rồi.”

Long Tur Hạo cười vuốt cằm: “Đúng thế.”

“Quý say, để em đi xả nước tắm cho anh.” Lê Hiểu Mạn trợn mắt, sau đó đứng dậy xuống giường, vào phòng tắm.

Long Tur Hạo sải bước tiến lên, ôm chặt cô từ phía sau: “Vợ không giận anh hả?”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, ánh mắt ngập tràn tình cảm: “Yêu anh còn

không đủ, sao lại giận được chứ.”

Mắt Long Tur Hạo đong đầy ý cười, anh biết Hiểu Hiểu của anh là hiểu chuyện nhất, cũng sẽ không hiểu lầm anh, vô cùng tin tưởng anh.

Cho nên anh nào có thể phụ sự tin tưởng ấy?

Anh quay người cô lại, đối diện với cô.

Ánh mắt tình cảm của anh nhìn thẳng vào mắt cô, nơi đó dịu dàng khiến tim anh run rẩy.

Anh nói cho cô biết sự thật: “Hiểu Hiểu, tối nay là Hàn Dạ muốn đi uống rượu, cho nên anh mới...”

Lê Hiểu Mạn cười: “Tur Hạo, anh không cần giải thích, em hiểu mà, bây giờ tâm trạng của Lăng Hàn Dạ vì Lâm Mạch Mạch mà không được tốt, anh uống rượu cùng anh ấy là chuyện nên làm, em có thể hiểu, em sẽ không giận anh, nếu anh nói anh trái ôm phải ấp thì em không tin, chỉ Hàn Dạ có khả năng ấy thôi, đi tắm trước đã.”

Lý giải của Lê Hiểu Mạn khiến Long Tur Hạo động lòng, anh quả nhiên là cưới được một nàng dâu tốt.

“Cảm ơn bà xã đã hiểu cho anh như vậy, chút nữa anh xã hầu hạ bà xã thật tốt.”

Long Tur Hạo dịu dàng nhìn Lê Hiểu Mạn nói, sau đó ôm ngang cô vào phòng tắm.

Mỗi đêm, cho dù Lê Hiểu Mạn đã tắm hay chưa thì anh đều ôm cô vào tắm cùng, tiện thể làm một chút chuyện cấm trẻ em nữa.

Sau khi anh giao chuyện Lê Tố Phương chết và người thần bí cho Tô Dịch, gần như là lúc nào cũng hỏi anh tiến triển thế nào.

Chuyện người thần bí anh khờn điều tra ra, nhưng chuyện Lê Tố Phương chết thì có chút tiến triển.

Lúc này anh đang báo cáo kết quả cho Long Tư Hạo.

“Tur Hạo, mình tra được năm năm trước, trước khi bệnh ung thư dạ dày của Lê Tố Phương tái phát, bà ấy có gặp ông nội Hoắc lão gia của cậu một lần.”

Lạc Thụy cũng ở trong văn phòng Long Tư Hạo nghe Tô Dịch báo cáo kết quả điều tra, thì híp mắt nhìn anh: “Tô thiếu, chuyện đó thì liên quan gì đến mẹ nuôi của tổng giám đốc phu nhân?”

Tô Dịch hơi hơi rũ mắt, nụ cười rất nhạt: “Cái đó có lẽ không liên quan gì đến chuyện Lê Tố Phương chết, nhưng chắc chắn là có liên quan đến chuyện Lê Tố Phương đột nhiên phản đối Tur Hạo, mình tra được sau khi Lê Tố Phương tái phát ung thư dạ dày phải vào nằm viện, tài khoản cá nhân của bà ấy được chuyển vào một khoản tiền rất lớn.”

Lạc Thụy kinh ngạc nhìn anh: “Tô thiếu, cậu được đấy, chuyện này mà cũng điều tra được, sao cậu lại biết tài khoản cá nhân của Lê Tố Phương có bao nhiêu tiền thế?”

Tô Dịch nhìn Lạc Thụy, cũng không trả lời anh ta mà lạnh nhạt nhìn Long Tư Hạo đang ngồi ngay ngắn: “Tài khoản cá nhân của bà ấy đến giờ vẫn chưa được động đến, Tur Hạo có muốn biết là ai đã chuyển số tiền này cho bà ấy không?”

Long Tur Hạo híp mắt, nhếch môi, sắc mặt thâm thúy.

Lạc Thụy có chút sốt ruột, anh muốn biết là ai đã chuyển tiền cho Lê Tố Phương, vì thế liền vội vàng hỏi: “Tô thiếu, cậu đừng thừa nước đục thả câu nữa, nói đi, là ai đã chuyển tiền vào tài khoản của Lê Tố Phương? Cậu đừng nói với mình là ông nội của tổng giám đốc nhé?”

Tô Dịch hơi hơi mím môi: “Đúng là ông ấy.”

Nghe câu trả lời của anh, Lạc Thụy và Long Tur Hạo đều không cảm thấy bất ngờ.

“Quả nhiên là ông ấy.” Lạc Thụy nhíu mày nhìn về phía Long Tur Hạo: “Tổng giám đốc, anh có muốn tự đến hỏi ông nội chuyện này không? Tô thiếu nói không sai, năm năm trước đột nhiên Lê Tố Phương ngăn cản anh và tổng giám đốc phu nhân chính là ý của ông nội anh, như vậy, chẳng lẽ người hãm hại tổng giám đốc giết Lê Tố Phương không phải là người thần bí mà là ông nội anh? Không thể nào?”

Lạc Thụy động não quá nhiều, lần nào cũng bị ý nghĩ của mình dọa sợ.

Anh trợn mắt, bỏ hai tay vào miệng, vẻ mặt chấn kinh: “Trời ạ, tổng giám đốc, không phải anh bị thảm đến mức bị ông nội mình hại chứ?”

Long Tur Hạo nheo mắt, nhìn Lạc Thụy đang múa may khoa trương: “Tại sao Tô Dịch có thể tra ra mà cậu thì không?”

Chương 903: Đừng, người quá ngu dốt

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Cái này... Cái này...” Lạc Thụy xấu hổ nhìn Long Tư Hạo: “Tổng giám đốc, thì một người thông minh, một người ngu dốt mà, tôi hơi kém thông minh hơn Tô thiếu một chút...”

Sắc mặt Long Tư Hạo hơi trầm xuống: “Bên cạnh tôi không cần người quá ngu dốt.”

“Tổng giám đốc sẽ không đuổi việc tôi đấy chứ?” Lạc Thụy mếu máo nhìn Long Tư Hạo: “Đừng mà tổng giám đốc, tôi ở bên anh nhiều năm như vậy, trả giá vì anh nhiều năm như vậy, bây giờ anh lại không cần tôi nữa, tôi sẽ tử thân chết mệnh.”

Long Tư Hạo lờm Lạc Thụy, mím môi, thản nhiên nói: “Ra ngoài.”

“A...!” Lạc Thụy lên tiếng, méo miệng, khóc nói: “Tổng giám đốc, vậy tôi ra ngoài, nếu anh cần thì gọi nhớ, tôi sẽ ở ngoài chờ anh dặn dò.”

Dứt lời, Lạc Thụy mặt, làm ra vẻ tử thân ra khỏi phòng tổng giám đốc, sau đó thuận tay đóng cửa lại.

Ra khỏi phòng, anh ta liền gọi cho Lê Hiểu Mạn.

“Tổng giám đốc phu nhân, tôi muốn tố khổ với cô, tổng giám đốc không cần tôi nữa rồi, anh ấy muốn đuổi việc tôi, cô nói xem tôi khổ sở vì anh ấy nhiều năm như vậy, thế mà giờ anh ấy lại không cần tôi

nữa, anh ấy làm tổn thương tôi, không muốn nhìn thấy tôi nữa rồi.”

Lạc Thụy nói khiến người ta rất dễ hiểu nhầm, nhưng Lê Hiếu Mạn biết anh ta luôn nói chuyện kiểu này cho nên đương nhiên sẽ hiểu đúng.

“Trợ lý Lạc, sao Tư Hạo lại không cần anh nữa?”

...

Lạc Thụy ở ngoài phòng làm việc gọi điện thoại cho Lê Hiếu Mạn, tổ khổ.

Trong văn phòng, sau khi Lạc Thụy ra ngoài, Tô Dịch nhìn Long Tư Hạo hỏi: “Tư Hạo, cậu thật sự muốn đuổi việc Lạc Thụy sao? Còn nữa, cậu thật sự thấy Lạc Thụy là người thần bí?”

Long Tư Hạo nheo mắt, ánh mắt thâm thúy, trầm giọng nói: “Cậu cảm thấy cậu ta có phải hay không?”

Tô Dịch thấy Long Tư Hạo hỏi lại mình, anh ta khẽ giật mình, lập tức cười nhạt đáp: “Không có chứng cứ, mình không dám nói, nhưng cũng không thể loại bỏ khả năng này.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo nhắm mắt, nghĩ đến lời Lý Tuyết nói tối qua, liền hỏi: “Cậu biết Lý Tuyết không?”

Thấy anh hỏi Lý Tuyết, Tô Dịch kinh ngạc nhìn anh, sắc mặt nhạt nhẽo: “Không biết.”

Long Tư Hạo nhìn anh ta đầy ẩn ý, không hỏi lại.

Tô Dịch lại hỏi: “Tư Hạo, nếu xác định được Lạc Thụy là người thần

bí, cậu sẽ làm thế nào?”

Mặt Long Tur Hạo trầm xuống, ánh mắt sắc bén: “Vớ người đã làm tổn thương Hiểu Hiểu, mình nhất định sẽ làm hấn phải hối hận.”

Tô Dịch thấy anh như vậy thì nhíu mày: “Cậu ấy theo cậu làm việc cũng mười mấy năm rồi, cậu thật sự sẽ vì Hiểu Hiểu mà không để ý đến mười mấy năm tình cảm anh em sao?”

Vẻ mặt Long Tur Hạo khiến người ta không đoán được: “Người làm tổn thương Hiểu Hiểu, cho dù là ai, mình đều sẽ không bỏ qua.”

Lúc nghe anh nói như thế, Tô Dịch liền nhíu mày: “Tur Hạo, cậu yêu cô ấy đến mức sắp tẩu hỏa nhập ma rồi, ngay cả tình cảm anh em cũng không để ý.”

Long Tur Hạo lạnh lùng: “Nếu cậu ta thật sự là người thần bí, vậy lúc hãm hại mình cậu ta có nghĩ đến tình cảm anh em với mình không? Là cậu ta bất nhân trước.”

Tô Dịch cúi đầu: “Nếu điều tra được cậu ấy không phải người thần bí...”

Long Tur Hạo trầm giọng ngắt lời anh ta: “Người thần bí nhất định là ở bên cạnh mình, nếu không phải Lạc Thụy, thì nhất định là một người khác.”

Nghe vậy, Tô Dịch cũng không gọi lại nữa.

Đảo mắt, thời hạn nửa tháng đã qua.

Knox biết Long Tur Hạo và Lê Hiểu Mạn không hề ly hôn thì đích thân đến TE.

Trong văn phòng, lúc Long Tư Hạo nhìn thấy Knox theo thư kí vào thì không hề kinh ngạc, ánh mắt cực kì âm trầm.

Theo sau Knox là sáu tên vệ sĩ, ông ta vừa vào phòng tổng giám đốc liền ngồi xuống.

Long Tư Hạo khẽ híp mắt: “Sao uncle lại đến đây?”

Knox lạnh mặt, nhìn Long Tư Hạo: “Đã qua nửa tháng rồi, Glen vẫn chưa ly hôn với vợ, xem ra là cậu không hề để lời của tôi vào lòng.”

Ánh mắt u ám của Long Tư Hạo hiện lên sự sắc lạnh, anh nhìn Knox, cười nhạt: “Tôi chỉ để lời người tôi yêu vào lòng thôi.”

“Ha ha...” Knox cười âm trầm, nheo mắt nhìn anh: “Xem ra là cậu quyết tâm muốn đối địch với tôi rồi.”

Long Tư Hạo lạnh mặt: “Là uncle đối địch với tôi trước.”

Anh gọi ông ta một tiếng uncle, tức là đang cực kì tôn trọng ông.

Cả người Knox trầm xuống, cả người như thể bao phủ xương mù: “Glen, cậu không nhất định có thể thắng tôi.”

Ánh mắt Long Tư Hạo hiện lên sự lạnh lẽo: “Ông cũng không nhất định có thể thắng tôi.”

“Ha ha...” Knox lại cười ha hả: “Tôi quả nhiên không nhìn lầm người, cậu rất có quyết đoán.”

...

Qua nửa tháng điều trị, sức khỏe Thẩm Thi Vi đã hồi phục gần như hoàn toàn.

Sáng sớm hôm nay, Lê Hiếu Mạn liền nhận được điện thoại của Thẩm Thi Vi, nói muốn gặp cô và bọn trẻ.

Bởi vì đã lâu không gặp Thẩm Thi Vi, nên cô cũng thấy nhớ, cuối cùng hẹn bà gặp mặt ở nhà hàng Tây lần trước hai người đi qua.

Chương 904: Từ cửa sổ bắt cóc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô mang theo tiểu Nghiên Nghiên và Long Dập đến nhà hàng thì Thẩm Thị Vi cũng đã tới.

“Bà ngoại.”

“Bà ngoại.”

Tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập thấy bà đến liền thân thiết gọi bà ngoại.

Thẩm Thị Vi đứng lên nhìn hai nhóc đang chạy về phía mình, trong mắt đầy ý cười: “Nghiên Nghiên, Allen, chậm một chút.”

Bà tiến lên, đợi hai đứa bé dừng lại mới cười hỏi: “Có nhớ bà ngoại hay không?”

Cái miệng tiểu Nghiên Nghiên thật là ngọt, bé híp mắt cười thành một đường: “Nhớ ạ, đương nhiên là nhớ, mỗi ngày đều nhớ, bà ngoại còn đau hay không?”

“Bà ngoại không đau, cảm ơn Nghiên Nghiên quan tâm.” Nhìn tiểu Nghiên Nghiên, Thẩm Thị Vi cảm thấy như nhìn thấy Lê Hiểu Mạn lúc còn bé.

Lê Hiểu Mạn đứng phía sau hai đứa bé, nhìn Thẩm Thị Vi cười gọi:

“Mẹ.”

Nghe thấy cô gọi một tiếng mẹ, Thẩm Thị Vi nhìn Lê Hiếu Mạn, gương mặt tươi cười: “Hiểu Hiểu, gần đây thế nào? Tư Hạo không bắt nạt con đấy chứ?”

“Con rất tốt, mẹ yên tâm đi, Tư Hạo đối với con tốt lắm.”

“Vậy là tốt rồi, đến ngồi đi đừng đứng.”

Thẩm Thị Vi nhìn Lê Hiếu Mạn nói xong kéo cô ngồi xuống, sau đó lại nói tiểu Nghiên Nghiên và Long Dập ngồi xuống.

Hai đứa bé phụ trách gọi món, Lê Hiếu Mạn thân thiết nhìn Thẩm Thị Vi: “Mẹ, thân thể mẹ khôi phục thế nào rồi?”

Thẩm Thị Vi thấy Lê Hiếu Mạn liền vô cùng vui vẻ, cầm tay cô gật đầu: “Hiểu Hiểu yên tâm, thân thể mẹ đã khôi phục như ban đầu rồi.”

“Vâng.” Lê Hiếu Mạn nhìn Thẩm Thị Vi gật đầu, lúc này cô nghĩ đến chuyện ở hôn lễ bà vì cô và Long Dập chần sủng, trong lòng rung động không thôi.

Nhớ tới chuyện đó cô lại nhớ tới Sophie vô cùng đáng giận, nếu không phải nể mặt cô ta là em gái cùng mẹ khác cha hơn nữa gần không gây chuyện ác, nếu không cô sẽ không dễ dàng buông tha cho cô ta.

Chỉ cần Sophie không làm chuyện gì tổn thương cô, tổn thương Nghiên Nghiên và Long Dập thì cô có thể tha cho cô ta một lần.

Cô ta bị mưòi mấy người đàn ông cường bạo xem như đã nhận trừng phạt rồi.

Cho dù ba cô ta có tẩy trắng cô ta trên báo nhưng chuyện cô ta bị cưỡng bạo vẫn là thật.

Khoan dung được thì khoan dung, chỉ cần cô ta không làm ra chuyện gì ác độc thì cô sẽ không đi đối phó với cô ta.

Chờ người phục vụ mang đồ ăn lên, tiểu Nghiên Nghiên ăn xong liền đi toilet, Lê Hiếu Mạn muốn đi cùng bé, bé liền nói tự mình đi, cuối cùng là Long Dập đi cùng bé.

Bởi vì Long Dập là bé trai cho nên không tiện vào toilet nữ, chỉ có thể đứng chờ ở bên ngoài.

Tiểu Nghiên Nghiên đi vào, mỗi cánh cửa bên trong đều bị đóng, bé tiến lên gõ cửa nhưng không ai đáp.

Không biết bên trong có người hay không nên bé không đẩy, sau khi bé quay lại bồn rửa mặt thì sau lưng có hai người da đen đẩy cửa đi ra.

Tiểu Nghiên Nghiên từ trong gương nhìn thấy hai người da đen, bé chưa kịp hô cứu mạng thì miệng đã bị người da đen bịt lại, một người khác thì bế bé lên.

“Ưm ưm...” Tiểu Nghiên nghiên bị bịt miệng nên chỉ phát ra âm thanh bé như muỗi kêu.

Long Dập đứng ở bên ngoài toilet chờ thấy em gái vào một lúc mà chưa ra, bé nghĩ gì đó không thích hợp liền đi tìm mẹ.

Lê Hiếu Mạn thấy bé một mình trở lại mà không thấy tiểu Nghiên Nghiên thì hỏi: “Allen, Nghiên Nghiên đâu.”

Long Dập nhíu mày: “Em gái đi vào đã lâu mà chưa ra.”

Lê Hiểu Mạn nghe vậy liền đi vào phòng rửa tay.

Thẩm Thị Vi tiến lên chuẩn bị đi vào toilet thì một người phục vụ bung ly café đi tới đột nhiên đụng vào Thẩm Thị Vi không nói còn hất lên người bà ấy.

“Bà ngoại.” Long Dập thấy thế, rút ra khăn tay đang muốn thay Thẩm Thị Vi lau thì người phục vụ kia nhìn Thẩm Thị Vi liên tục nói xin lỗi.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi không phải cố ý, thực xin lỗi, tôi giúp bà lau sạch sẽ.”

Người phục vụ nói xong liền rút khăn tay vôi vàng lau café dính trên người Thẩm Thị Vi.

“Không cần, tự tôi làm.” Thẩm Thị Vi đang muốn đi theo Lê Hiểu Mạn nên tự mình lau mà không cần người phục vụ giúp đỡ.

Mà lúc này Lê Hiểu Mạn chạy tới ngoài cửa toilet, cô lo lắng Nghiên Nghiên xảy ra chuyện gì cho nên không nghĩ ngợi nhiều liền đẩy cửa ra.

Tiểu Nghiên Nghiên ngồi dưới đất, đầu dựa vào tường cạnh bồn rửa mặt, đôi mắt nhắm lại như ngất đi.

“Nghiên Nghiên.”

Lê Hiểu Mạn đi vào nhìn thấy cảnh này cô sợ sắc mặt tái mét, nhanh chóng tiến lên.

Cô ngồi xuống ôm lấy Nghiên Nghiên, đột nhiên đằng sau xông ra hai người da đen.

Nhân thấy cô muốn xoay người, hai người da đen nhanh như chớp tiến lại gần cô...

Thẩm Thị Vi đẩy người phục vụ đang quán lấy mình muốn lau quần áo cho mình vội vàng chạy tới toilet mà Long Dập thì đi theo sau.

Giống như Lê Hiếu Mạn, bà vừa vào thì thấy tiểu Nghiên Nghiên ngất đi.

“Nghiên nghiên.”

Bà hoảng hốt, tiến lên ôm lấy Nghiên Nghiên.

Bà vỗ vỗ má Nghiên Nghiên, trong mắt đầy lo lắng: “Nghiên Nghiên tỉnh lại đi, cháu đừng dọa bà, tỉnh lại đi.”

Sau đó Long Dập tiến vào thấy bà ngoại ôm lấy Nghiên Nghiên nhưng không thấy mẹ đau, bé nhận ra có gì đó không đúng.

Bé lo lắng hỏi: “Bà ngoại, em gái làm sao vậy? Mẹ đi đâu rồi ạ?”

Thẩm Thị Vi vì lo lắng cho tiểu Nghiên Nghiên cho nên không chú ý Lê Hiếu Mạn có ở đây không.

Chương 905: Từ cửa sổ bắt cóc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe Long Dập hỏi liền ngẩng đầu nhìn toilet, không thấy Lê Hiểu Mạn đâu bà càng có dự cảm không tốt.

“Allen, mẹ có thể xảy ra chuyện rồi.”

Long Dập nghe vậy liền đẩy cửa các phòng toilet, nhưng không nhìn thấy mẹ đâu.

Thẩm Thị Vi bế Nghiên Nghiên lên sau đó gọi điện thoại cho Long Tư Hạo.

“Tư Hạo, Hiểu Hiểu không thấy đâu nữa...”

Long Tư Hạo ở công ty đang muốn gọi điện thoại cho Lê Hiểu Mạn liền nhận được điện thoại của Thẩm Thị Vi, nghe bà nói không thấy Hiểu Hiểu đâu, anh hỏi rõ ràng tình huống liền ra ngoài văn phòng vừa gọi điện thoại cho Lạc Thụy.

Thẩm Thị Vi tắt máy liền ôm Nghiên Nghiên đưa đi bệnh viện, Long Dập đi theo bà.

Long Tư Hạo tới nhà hàng thì Lạc Thụy đã đến trước.

“Tổng giám đốc, tôi đã kiểm tra toilet nữ rồi, tổng giám đốc phu nhân không thấy trong đó, tôi nghĩ chắc là bị bắt cóc qua cửa sổ toilet rồi.”

Long Tur Hạo nghe anh ta nói xong thì vào toilet.

Cửa sổ toilet mở ra, anh cẩn thận nhìn kết hợp với lời của Thẩm Thi Vi liền xác định đúng như Lạc Thụy nói, Hiều Hiều của anh bị bắt cóc qua cửa sổ.

Sau đó anh và Lạc Thụy đi hỏi người phục vụ hắt café lên người Thẩm Thi Vi.

Người phục vụ kia không chịu nói thật, cuối cùng mới chịu thừa nhận cô ta cố ý hắt café lên người Thẩm Thi Vi, ngăn cản bà đi tới toilet.

Hơn nữa còn nói người sai cô ta chính là một người Pháp đầu hói.

Căn cứ người phục vụ miêu tả, Long Tur Hạo nhanh chóng xác định người bắt cóc Lê Hiều Mạn là Knox.

Không hề chần chừ thêm, anh và Long Tur Hạo lập tức tiến về Nguyệt hồ, hơn nữa còn gọi thêm Lăng Hàn Dạ.

Bởi vì họ sắp tới nhất định sẽ đánh nhau.

Knox sớm đoán được Long Tur Hạo sẽ nhanh chóng tới tìm ông ta ở đây nên đã sớm sắp xếp toàn bộ.

Long Tur Hạo, Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ, ba người tới Nguyệt hồ nơi Knox đang ở đó, thuộc hạ của ông ta phần lớn chính là đám người da đen.

Bên ngoài cửa biệt thự có một đám đeo kính râm, lộ ra hai cánh tay, dáng người vạm vỡ, tổng cộng 20 người.

Lạc Thụy nhìn lướt qua 20 người da đen, bẻ cổ tay: “Tổng giám đốc, đã lâu không rèn luyện gân cốt, lần này có thể rèn đủ rồi.”

Dứt lời anh ta nhìn Lăng Hàn Dạ cười tít mắt: “Lăng thiếu, gần đây không phải tâm tình không tốt sao? Những người này vừa lúc làm bia sống cho anh luyện, 20 người, tôi bảy, tổng giám đốc bảy nhường anh tám đấy.”

“Không thành vấn đề, xem ai giải quyết trước.”

Lăng Hàn Dạ nhếch môi cười, lập tức tiến lên, 20 người da đen thấy thế đang muốn ra tay thì Lăng Hàn Dạ đi tới đá ngang chéo người một cái, đá trúng ngực một tên.

Người bị đá trúng lùi lại mấy bước, đưa tay che ngực, biểu tình khó chịu.

Lăng Hàn Dạ nhếch môi, thừa thắng xông lên, lại bước nhanh một cái vị trí chính xác đá trúng bụng tên đó.

Nơi đó là vị trí yếu hại, bị đánh trúng giây phút ngắn khó mà thờ.

Lăng Hàn Dạ nhân lúc hấn khó thờ trực tiếp ngã hấn.

Lạc Thụy thấy thế đưa ngón tay cái lên cho Lăng Hàn Dạ: “Lăng thiếu, không tệ, chúng ta mỗi người còn bảy.”

Dứt lời anh ta thấy một tên da đen tung nắm đấm về phía mình, ánh mắt anh ta lạnh lẽo vươn tay tiếp nắm đấm của tên kia, mạnh mẽ dùng sức vặn một cái.

“aaa...” tên da đen kia bị đau kêu to, cánh tay nắm chặt tung nắm đấm về phía Lạc Thụy.

Lạc Thụy thấy thế hơi nghiêng người né tránh, lập tức chế trụ cổ tên da đen kia, ở trên không lật hẳn một cái, tên da đen bị ném xuống đất, ngã đau đến nhe răng.

Sau khi ngã xuống còn bị giẫm một cái trên mặt, tên da đen phun máu bất tỉnh.

Lập tức anh ta nhú mày nhìn Lăng Hàn Dạ: “Nhìn chân tôi thế nào?”

Lăng Hàn Dạ nhìn Long Tư Hạo hai giây giải quyết một tên, nhếch môi nói: “Còn lo mà diễn, Long thiếu đã xong 4 tên rồi, xem ra cậu là người kết thúc cuối cùng.”

“Sao cơ, tổng giám đốc xong 4 tên rồi hả?”

Lạc Thụy nhìn Long Tư Hạo, thấy thân thủ của anh nhanh nhẹn, thủ pháp quyết đoán, không hề dùng dằng, mỗi một chiêu đều đánh trúng chỗ yếu hại.

Bốn tên da đen bị anh hạ không gãy xương thì cũng phun máu.

Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ có thể nghe được Long Tư Hạo đối phó với tên da đen, hẳn bị bẻ gãy xương, phát ra âm thanh răng rắc.

Hai người rùng mình, lần này Long thiếu bị chọc giận rồi, Knox lại dám bắt đi Lê Hiểu Mạn, thật muốn chết mà, tuyệt đối là đi tìm chết.

Long Tư Hạo giải quyết bảy tên xong liền tiến vào biệt thự.

Mà Lăng Hàn Dạ còn ba, Lạc Thụy còn bốn.

Hai người thấy thế kêu to: “Long thiếu/ tổng giám đốc, không đến

giúp sao hả? Anh cứ vào thế thật không nghĩa khí mà.”

Lập tức hai người dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết những tên còn lại rồi tiến vào biệt thự.

Knox đang ngồi ở đại sảnh chờ Long Tư Hạo.

Trong tay ông ta cầm một cây xì gà, ánh mắt vô cùng sắc bén, gương mặt nở nụ cười khó đoán, sau lưng ông ta là hai vệ sĩ, bên trái và bên phải mỗi bên năm tên nữa.

Những tên vệ sĩ này không phải là vệ sĩ bình thường, thân thủ của bọn họ vô cùng tốt, đã trải qua huấn luyện quân sự.

Chương 906: Trận này không đánh được

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo đứng cách Knox chừng năm bước, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ông ta: “Hiểu Hiểu ở đâu?”

Knox không hề hoang mang hút vài điều xì gà, đôi mắt như chim ưng rơi trên người anh: “Glen, chỉ cần con đồng ý cưới Sophie, thừa kế tất cả của ta, ta sẽ giữ lại vị Lê tiểu thư kia, nếu không ta sẽ để cho con cả đời này cũng không thể gặp lại cô ta.”

Sau đó Lạc Thụy híp mắt nhìn ông ta: “Tiên sinh Knox, tổng giám đốc của chúng tôi sẽ không lấy Sophie, nhưng mà tiên sinh thật không phúc hậu chút nào, ông biết rõ con gái mình bị người ta thay phiên nhau hầu hạ vậy mà còn muốn tổng giám đốc cưới cô ta, ông không phải không hiểu tổng giám đốc, lấy thân phận ba mẹ nuôi lần đầu tiên gặp con dâu, ông nghĩ xem, chỉ với giá trị và thân phận của tổng giám đốc còn phải lấy đồ cũ sao? HaHiểu Hiểu, không chỉ hai tay mà còn hơn mười tay đấy, ông nghĩ tổng giám đốc còn lấy cái người hơn mười tay sờ qua sao?”

Lời của Lạc Thụy làm cho Knox nhú mày, sắc mặt trầm xuống.

Lập tức nhìn Long Tư Hạo, âm thanh lạnh lẽo: “Glen, chỉ cần con cử hành hôn lễ trước mặt mọi người của gia tộc Knox, bảo đảm trong vòng mười năm không ly hôn với nó, còn con ở một chỗ với ai ta sẽ không ngăn cản.”

Lạc Thụy bị ông ta nói cho kinh ngạc: “Tiên sinh Knox à, ý ông là chỉ cần tổng giám đốc vào Sophie cử hành hôn lễ mười năm không ly hôn là được sao? Mười năm này tổng giám đốc có thể ở sau lưng con gái ông ở cùng một chỗ với phu nhân nhà chúng tôi hả?”

Knox nhíu mày: “Các người có thể hiểu như vậy nhưng điều kiện tiên quyết là Tư Hạo phải cử hành hôn lễ với Sophie, còn phải đăng ký kết hôn ở nước Pháp nữa.”

Lăng Hàn Dạ đi tới bên cạnh Long Tư Hạo, đôi mắt tà mị nhìn Knox, nụ cười đầy lạnh lẽo: “Tiên sinh Knox, Long thiếu nhà chúng tôi yêu Hiểu Hiểu nhà anh ta sắp tẩu hỏa nhập ma rồi, anh ấy sẽ không cùng con gái ông kết hôn, ông mau thả Hiểu Hiểu bảo bối của anh ấy ra đi, nếu không ông và cả gia tộc Knox chỉ sợ sẽ biến mất đấy.”

“Ha ha...”

Knox cười lạnh lẽo, thật khiến cho người ta sớn gai gốt, ông ta lạnh lùng nhìn Long Tư Hạo.

“...” Lăng Hàn Dạ bỏ qua tố chất của mình, trực tiếp dùng tiếng Anh nói tục, ánh mắt nhìn Knox lóe ra tia sáng lạnh lẽo: “Long thiếu nhà chúng tôi hiện tại có được đều là do anh ấy tự mình dùng mạng đổi lấy, ông cùng lắm mười lăm năm trước cho anh ấy cơ hội sống sót mà thôi, cô đừng quên mười lăm năm trước ông chỉ có anh ấy chút nước mà thôi, một tháng sau đó là anh ấy dựa vào năng lực của mình mà sống sót, còn có, tài sản của anh ấy là anh ấy dùng tính mạng đổi về, hơn nữa còn giúp gia tộc của ông kiếm không ít tiền, gia tộc Knox có thể giàu có như ngày hôm nay Long thiếu có công rất lớn, những thứ này đủ trả lại ơn giọt nước mười lăm năm trước của ông rồi.”

Hiện tại tâm tư của Long Tư Hạo đều ở trên người Lê Hiểu Mạn, anh

biết Knox sẽ không làm gì cô nhưng anh vẫn còn chưa thấy cô anh sẽ không yên tâm.

Anh không thềm nói nhiều lời vô nghĩa với Knox, trực tiếp bày tỏ lập trường của mình: “Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không cưới Sophie, quyết định của tôi dù thế nào cũng sẽ không đổi.”

Sắc mặt Knox vô cùng âm trầm: “Ngay cả tính mạng của Lê Hiếu Mạn cũng không cần hả?”

Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt có lực xuyên thấu nhìn Knox, giọng nói khẳng định: “Ông sẽ không giết cô ấy, cô ấy là con gái của dì.”

Long Tư Hạo biết Knox để ý nhất ngoại trừ gia tộc chính là Thẩm Thi Vi.

Bị nhìn thấu tâm tư, sắc mặt Knox không dễ nhìn: “Tôi sẽ không giết cô ấy nhưng cậu không đồng ý với tôi mà nói tôi sẽ cho cậu cả đời này không thể gặp lại cô ấy, tôi đã nói rồi, chỉ cần cậu đăng ký kết hôn với Sophie, tiến hành tổ chức hôn lễ, tôi sẽ không phản đối cậu tiếp tục ở chung với Lê tiểu thư.”

Lạc Thụy tò mò nhìn Knox: “Tiên sinh Knox, Sophie có người ba luôn suy nghĩ cho cô ta như vậy đúng là may mắn ba đời mà. Là ở nước ngoài thì khác sao? Người nước Pháp các người cứ không chung thủy với hôn nhân vậy sao? Vậy mà ông lại cho phép con rể của ông cưới con gái ông xong còn có thể tiếp tục ở cùng người đàn bà khác, suy nghĩ của ông thật là vĩ đại, con gái của ông mà biết đúng là yêu ông chết mất.”

Sắc mặt Knox không vì lời của Lạc Thụy mà xấu hổ: “Không phải người cổ đại Trung quốc các người cũng tam thê tứ thiếp sao?”

Khóe môi Lạc Thụy giật giật: “Đó là cổ đại, hiện tại chúng tôi là một vợ một chồng, tiên sinh Knox, tổng giám đốc nhà chúng tôi đã cho thấy lập trường rồi, anh ấy tuyệt đối không lấy cái người bị hơn mười bàn tay chạm vào, ông nhanh thả phụ nhân nhà chúng tôi ra đi.”

Sắc mặt Knox lạnh lẽo: “Trừ khi các người đồng ý, nếu không tôi sẽ không để cho các người nhìn thấy Lê tiểu thư.”

Dứt lời ông ta dùng ánh mắt ra hiệu cho mấy người ở hai bên mặc đồ đen trắng đeo súng lục.

Lạc Thụy nhìn mười mấy người kia: “Thật là chính tề, tổng giám đốc, xem ra trận này không đánh không được mà.”

Lập tức anh ta lấy súng ra thường thức trong lòng bàn tay, nhắm người này lại nhắm người kia, làm cho mấy người bên cạnh Knox muốn nổ súng.

Thế cục lúc này không thể không dùng súng, Long Tư Hạo cũng cầm một khẩu, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn Knox: “Aunt, tôi hỏi lại lần nữa, có thả Hiểu Hiểu ra hay không?”

Anh xem mặt mũi mười lăm năm trước ông ta cứu mình một mạng mới vô nghĩa lâu như vậy với ông ta, nếu là người khác anh vừa vào đã trực tiếp nổ súng.

Knox nhíu mày: “Cậu không cùng Sophie cử hành...”

“Bụp, bụp...”

Knox còn chưa nói xong thì ánh mắt Long Tư Hạo lạnh lẽo, đột nhiên bắn ra mấy phát súng mà mấy phát súng đó lại nhắm vào người bên cạnh Knox.

Chương 907: Nước Pháp, không thể không đi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ba người kia đều bị bắn trúng cổ tay, súng trong tay rơi xuống đất, tay trái nắm lấy cổ tay phải đang chảy máu bị thương, đầy mặt thống khổ.

Knox và mười vệ sỹ kia đều không ngờ rằng Long Tur Hạo lại đột ngột nổ súng, vì vậy lúc Long Tur Hạo đột nhiên nổ súng, không chỉ bắn chính xác, mà tốc độ cũng nhanh, mười vệ sỹ kia đều không kịp phản ứng.

Đợi đến lúc bảy người còn lại kịp phản ứng chuẩn bị lấy súng ra, bọn họ lại nghe thấy mấy tiếng súng “Đoàng đoàng đoàng” vang lên, lại thêm ba người nữa chưa kịp động tay vào cò súng, cổ tay đã bị bắn trúng.

Mà người vừa mới bắn trúng ba người đó là Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy, hai người đồng thời nổ súng, ngay cả súng lên ba người kia cũng chưa kịp lên đã bị bắn trúng.

Knox thấy ba người Long Tur Hạo, Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ dùng thời gian ngắn nhất bắn rơi súng trong tay mấy vệ sỹ của ông ta kia, ông ta lập tức giơ tay lên tỏ ý bảo mấy người còn dư lại đừng nổ súng.

Có hai người không dừng hành động lại, bắn ra hai phát súng, Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy thấy vậy, đồng thời né người tránh đạn.

Knox thấy hai người bọn họ tránh được đạn, vỗ tay nói: “Được rồi, rất tốt, không hổ là người bên cạnh Glen, người người đều thân thủ bất phạm.”

Long Tư Hạo lườm nói nhảm với Knox nữa, anh nguy hiểm nheo mắt lại, ánh mắt lãnh lệ kinh người: “Hiểu hiểu ở đâu?”

Knox đứng lên, mang ánh mắt tán thưởng nhìn về phía Long Tư Hạo, rất rộng rãi nói: “Các cậu có thể tùy tiện lục soát.”

Long Tư Hạo vừa nghe thấy ông ta nói như vậy, anh đột nhiên hiểu ra là cái gì, ánh mắt của anh lạnh như băng vậy: “Ông đang kéo dài thời gian, Hiểu Hiểu không ở nơi này.”

Lạc Thụy nghe thấy lời này của anh, anh ta hơi không hiểu gì nhìn anh: “Tổng giám đốc, tại sao anh lại đột nhiên cho rằng Tổng giám đốc phu nhân không ở nơi này?”

Knox nhìn Long Tư Hạo rồi mỉm cười với anh: “Glen, quả nhiên là tôi không nhìn lầm người, cậu còn thông minh hơn so với tưởng tượng của tôi, đúng, tôi đang kéo dài thời gian, vị Lê tiểu thư kia đã bị tôi đưa đến nước Pháp rồi.”

“Cái gì?” Lạc Thụy kinh ngạc trợn to hai mắt: “Ông đưa Tổng giám đốc phu nhân của chúng tôi đến nước Pháp? Chuyện phát sinh lúc nào?”

“Ha a...” Knox cười âm lãnh: “Trước khi các cậu tới, tôi đã cho người đưa cô ta đến nước Pháp rồi...”

Nói đến đây, ông ta nhìn về phía Long Tư Hạo: “Glen, tôi sẽ ở nước Pháp chờ cậu, nếu như cậu muốn gặp vị Lê tiểu thư kia, thì hãy tới nước Pháp cử hành hôn lễ với Sophie.”

Lạc Thụy nghe thấy Knox nói như vậy, vẻ mặt của anh ta dần ngưng trọng lại, anh ta nhìn về phía Long Tur Hạo: “Tổng giám đốc, anh định làm gì?”

“Glen, cậu là người thông minh, hẳn là cậu nên biết phải làm thế nào.” Knox nói với Long Tur Hạo xong, rồi nhìn về phía hai vệ sỹ sau lưng ông ta, phân phó: “Chuẩn bị trở về nước Pháp.”

Dứt lời, ông ta liền xoay người đi vào phòng khách, cũng gọi điện thoại cho Thẩm Thi Vi, bảo bà lập tức chuẩn bị trở về nước Pháp.

Lúc Thẩm Thi Vi nhận được điện thoại thì bà đang ở trong bệnh viện, tiểu Nghiên Nghiên đã tỉnh lại, bác sỹ chẩn đoán chính xác, bé không có bất cứ vấn đề đáng ngại nào.

Knox chỉ nói ở trong điện thoại bảo bà chuẩn bị trở về nước Pháp, nhưng lại không nói rõ nguyên nhân.

Sau khi nói chuyện điện thoại với Knox xong, bà lại gọi cho Long Tur Hạo.

Sau khi Long Tur Hạo nhận được điện thoại của Thẩm Thi Vi, anh liền trực tiếp đi đến bệnh viện cùng với Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ, đến phòng bệnh của tiểu Nghiên Nghiên.

“Daddy, cha vẫn chưa tìm được mummy sao?” tiểu Nghiên Nghiên đã không sao thấy Long Tur Hạo vừa bước vào phòng bệnh, bé nhìn anh hỏi.

Long Tur Hạo rảo bước đi tới trước mặt tiểu Nghiên Nghiên, anh lo lắng nhìn bé: “Nghiên Nghiên, con có còn cảm thấy khó chịu ở chỗ nào hay không?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn cha bé rồi lắc đầu, hốc mắt nhỏ hồng hồng: “Daddy, có phải mummy bị người xấu bắt đi hay không?”

Lạc Thụy cau mày nhìn về phía bé: “Tiểu bắt điểm, cháu nói đúng, mẹ cháu bị người xấu bắt...”

Nói đến một nửa, Lạc Thụy ý thức được Thẩm Thi Vi đang ở đây, anh ta nói xấu chồng bà ở ngay trước mặt bà thì không tốt lắm, nên lập tức ngậm miệng lại.

Thẩm Thi Vi vốn đang rất lo lắng cho Lê Hiểu Mạn, thấy Lạc Thụy nói đến một nửa lại thôi, bà nhìn về phía anh ta lo lắng hỏi: “Lạc Thụy, Hiểu Hiểu làm sao? Đã xảy ra chuyện gì?”

Lạc Thụy nhìn về phía Long Tư Hạo, anh hơi do dự, rồi mới nhìn Thẩm Thi Vi, nói thật: “Phu nhân, thật không dám giấu giếm, Tổng giám đốc phu nhân bị chồng của phu nhân là tiên sinh Knox bắt đi, ông ta nói đã đưa Tổng giám đốc phu nhân đến nước Pháp rồi, ông ta còn uy hiếp tổng giám đốc, nếu như tổng giám đốc không đến nước Pháp kết hôn với Sophie, ông ta sẽ để cho tổng giám đốc vĩnh viễn không được gặp lại Tổng giám đốc phu nhân.”

Nghe vậy, Thẩm Thi Vi vô cùng kinh ngạc: “Hiểu Hiểu bị Knox bắt đi? Ông ta thật sự nói như vậy?”

Lăng Hàn Dạ đi về phía trước hai bước, anh ta nhìn về phía Thẩm Thi Vi: “Phu nhân không tin thì có thể trở về hỏi lại.”

Thẩm Thi Vi thấy vẻ mặt của Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy đều nghiêm túc không giống như là đang nói láo, bà hơi khép đôi mắt thủy nhuận lại, đè nén lửa giận trong mắt xuống, nhìn về phía Long Tư Hạo: “Tur Hạo, bây giờ dì sẽ trở về hỏi rõ Knox rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì,

cháu yên tâm, có dì ở đây, dì sẽ không để cho bất kỳ ai làm tổn thương Hiếu Hiếu đâu, ngay cả Knox cũng không được.”

Chương 908: Nước Pháp, không thể không đi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau đó, bà lại dịu dàng nhìn về phía tiểu Long Dập và tiểu Nghiên Nghiên: “Allen, Nghiên Nghiên, các cháu không cần phải lo lắng, có bà ngoại ở đây, bà ngoại sẽ không để cho bất cứ ai làm tổn thương đến mẹ của các cháu đâu.”

Tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập đều cùng gật đầu: “Nếu bà ngoại có tin tức của mummy, nhất định phải thông báo cho chúng cháu đấy nhé.”

“Bà sẽ thông báo cho các cháu đầu tiên.”

Dứt lời, bà mới vội vội vàng vàng rời khỏi phòng bệnh.

Bà không dám tin Knox vậy mà lại bắt con gái của bà đi, ông ta đã làm cho bà quá thất vọng.

Nếu như ông ta dám đả thương con gái của bà, bà tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ông ta đâu.

Trong phòng bệnh, vẻ mặt của Lăng Hàn Dạ cũng hiếm khi ngưng trọng như vậy nhìn Long Tư Hạo hỏi: “Long thiếu, tiếp theo anh định làm gì? Tôi thấy Knox không nói láo đâu, Hiểu Hiểu bảo bố của anh nhất định là đã bị ông ta đưa đến nước Pháp rồi, đừng nói là anh muốn đi đến nước Pháp một chuyến đấy nhé?”

Đôi mắt của Long Tur Hạo thoáng trào ra hàn khí, môi mỏng nhẹ mân: “Không thể không đi.”

Tiểu Nghiên Nghiên tiểu Long Dập nghe thấy vậy, hai bé đều đồng thời nói: “Chúng con cũng phải đi tìm mummy.”

Lạc Thụy nhìn về phía hai bé: “Tiểu bất điểm, tiểu tổng giám đốc, các cháu đi xem não nhiệt làm gì? Tổng giám đốc phải đi đưa mẹ các cháu trở về, tổng giám đốc không tiện đưa các cháu đi cùng đâu.”

Tiểu Nghiên Nghiên xuống giường bệnh cùng tiểu Long Dập đi đến trước mặt Long Tur Hạo, hai bé mỗi bé đứng một bên kéo kéo tay của Long Tur Hạo.

“Daddy, con muốn đi với cha, nếu cha không mang con theo, con nhất định sẽ lén lút đi, đến lúc đó nếu con vô tình đi lạc, daddy vừa tìm được mummy về thì lại phải đi tìm con, lại mất nhiều hơn được à nha!”

Nghe thấy những lời này của tiểu Nghiên Nghiên, Lạc Thụy hơi giật giật môi dưới: “Tiểu bất điểm, cháu đang uy hiếp daddy của cháu.”

Hốc mắt nhỏ của tiểu Nghiên Nghiên hồng hồng, nước mắt ngập tràn khóe mắt, cái miệng nhỏ nhắn mếu máo: “Huhuuu... con mặc kệ, nếu daddy không mang con đi theo, con sẽ mất tích, con sẽ khóc, ngày nào con cũng sẽ khóc, bây giờ con sẽ khóc... huhuuu...”

Tiểu Long Dập đang đứng ở bên cạnh kéo kéo tay của Long Tur Hạo giống bên kia thấy em gái thân yêu của bé trực tiếp khóc lên, bé thầm khen em gái ở trong lòng.

Long Tur Hạo vừa thấy tiểu Nghiên Nghiên khóc đã cảm thấy cực kỳ đau lòng, anh ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng lau nước mắt đang

ngập tràn khước mắt nhỏ của bé: “Khóc cái gì? Daddy đã nói là không mang con đi đâu.”

!!

Lạc Thụy nghe ra ý của Long Tư Hạo là muốn dẫn tiểu Long Dập và tiểu Nghiên Nghiên đi đến Pháp cùng, anh ta hỏi: “Tổng giám đốc định mang bọn họ cùng đi?”

Long Tư Hạo bế tiểu Nghiên Nghiên lên, đứng lên nhìn về phía Lạc Thụy nói: “Tôi đi nước Pháp, nếu để Nghiên Nghiên và Allen ở lại trong nước, tôi không yên tâm.”

“Tổng giám đốc nói đúng, chưa bắt được người thần bí, ông nội của anh cứ nhìn chăm chăm vào tiểu bất điểm và tiểu tổng giám đốc, nếu anh không ở đây, thì khó có thể bảo đảm bọn họ sẽ không ra tay với tiểu bất điểm và tiểu tổng giám đốc, vẫn là tổng giám đốc suy tính chu đáo.”

Lăng Hàn Dạ cũng đồng ý với ý kiến của Long Tư Hạo là mang tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập theo đến nước Pháp, anh ta cau mày nhìn anh nói: “Long thiếu, tôi sẽ đi cùng anh...”

Nói đến đây, anh ta mới nhớ ra là thiếu một người: “Đúng rồi, Long thiếu, gần đây Tô Dịch đang bận rộn việc gì thế? Đã mấy ngày tôi không nhìn thấy cậu ta rồi, hôm nay đi tìm Knox, cậu ta lại không có ở đây, cũng quá không nghĩa khí rồi.”

Lạc Thụy nhún vai: “Ai biết được gần đây anh ta đang bận rộn việc gì, tôi cũng không thấy người đâu cả.”

Bởi vì Lăng Hàn Dạ nhắc tới Tô Dịch mà ánh mắt của Long Tư Hạo dần trở nên thâm thúy, biểu tình sâu không lường được.

Anh nhìn về phía Lăng Hàn Dạ: “Nghiên Nghiên và Allen cần người chăm sóc, cậu bảo em gái cậu đi cùng đi.”

“Bảo cô ấy đi cùng? Không nên đâu.” Lạc Thụy vừa nghe thấy Lăng Dinah, vẻ mặt đã hơi không được tự nhiên, gần đây anh ta tự dưng không hiểu tại sao mà mình luôn nghĩ đến Lăng Dinah.

Đặc biệt là dáng vẻ của cô ấy trong cái đêm anh ta nhìn thấy cô ấy ăn mặc rất ‘mát mẻ’ kia, hình ảnh đó cứ luôn quanh quẩn ở trong đầu anh ta.

Có lúc, chỉ vừa nghĩ đến là anh ta đã chảy máu mũi, anh ta thật sự sắp bị Lăng Dinah hành hạ đến phát điên rồi.

Lăng Hàn Dạ thấy Lạc Thụy vừa nghe đến tên em gái của mình, vẻ mặt đã bắt đầu trở nên quái dị, anh ta híp mắt nhìn Lạc Thụy: “Lạc Thụy, sao vậy? Dinah đi theo cũng có ăn thịt cậu đâu mà cậu phải sợ? Gần đây cậu và Dinah làm sao vậy? Bây giờ cứ thấy tôi là Dinah lại hỏi cậu là người thế nào?”

Lạc Thụy nghe thấy Lăng Hàn Dạ nói Lăng Dinah hỏi đến mình, trong lòng anh ta lại sinh ra cảm giác vui mừng: “Cô ấy thật sự hỏi tôi?”

Long Tư Hạo thấy hai người Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy cứ mãi nhắc tới Lăng Dinah mà coi quên mất chuyện đang phát sinh, anh rất muốn hung hãn đá cho hai người mỗi người một cước.

Ánh mắt lạnh thấu xương của anh bắn về phía Lạc Thụy, anh trầm giọng nói: “Còn không chuẩn bị đi nước Pháp?”

Lạc Thụy nghe thấy giọng nói của anh ẩn chứa lửa giận, anh ta mới đưa mắt nhìn về phía Long Tư Hạo: “Dạ, tổng giám đốc, tôi sẽ lập

tức đi chuẩn bị.”

Chương 909: Đến, trụ sở chính của liên minh LR

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Biệt thự Nguyệt Hồ

Lúc Thẩm Thi Vi trở lại biệt thự Nguyệt Hồ, Knox còn chưa lên đường trở về nước Pháp, mà đang ngồi ở trong phòng khách chờ bà.

Sau khi biết Lê Hiểu Mạn bị Knox mang đi, Thẩm Thi Vi cảm thấy cực kỳ tức giận và vô cùng thất vọng với Knox.

Knox thấy bà tức giận đi vào phòng khách, ông ta vẫn giữ nguyên dáng vẻ ổn định ung dung: “Bà thu dọn đi, chúng ta lập tức trở về nước Pháp.”

Thẩm Thi Vi đứng yên ở trước mặt Knox, ánh mắt tràn đầy lửa giận xen lẫn thất vọng quét khuôn mặt bình tĩnh của ông ta, bà khế nở nụ cười thê lương: “Knox, tại sao ông phải làm như vậy? Ông đang ép tôi cách xa ông từng bước từng bước một hay sao, Hiểu Hiểu là con gái ruột của tôi, xin ông hãy thả con bé ra.”

Knox thu lại mấy phần âm trầm mà nhìn bà chăm chú: “Carry, tôi không có ý muốn giết cô ta, chỉ cần Glen đáp ứng cưới Sách Phi, ở lại gia tộc Knox, tôi sẽ thả cô ta ra.”

Ánh mắt của Thẩm Thi Vi dần trở nên lạnh như băng, đe dọa nhìn ông ta: “Tur Hạo sẽ không cưới Sophie đâu, tôi sẽ không cho

phép bất kỳ ai phá hư hạnh phúc của Tư Hạo và Hiểu Hiểu, Sophie không thể, Knox ông cũng không thể.”

Knox mỉm cười, nhưng nụ cười kia lại không mang đến cho người ta cảm giác ôn hòa, mà mang theo mùi vị âm trầm.

“Carry, tôi không muốn tranh cãi với bà, tôi làm như vậy là có mục đích của tôi, tôi cũng không hy vọng sẽ trở thành kẻ thù của bà, dẫu sao chúng ta cũng đã là vợ chồng hai mươi mấy năm, bà vĩnh viễn là người phụ nữ mà tôi yêu nhất, tôi đã để cho Francis và Sophie đưa con gái của bà trở về nước Pháp trước, nếu như bà muốn gặp cô ta, hãy trở về nước Pháp với tôi.”

Ông ta tiến lên, đặt một tay lên bả vai của Thẩm Thi Vi: “Carry, chúng ta đã là vợ chồng hai mươi mấy năm rồi, bà hẳn là rất hiểu tôi, đối với tôi mà nói, thân là người đứng đầu của gia tộc Knox, tôi nhất định phải đặt lợi ích của toàn bộ gia tộc Knox lên làm đầu, đây cũng chính là sứ mạng của tôi.”

Thẩm Thi Vi bỏ bàn tay đang đặt trên bả vai mình của Knox xuống, bà lãnh đạm nhìn ông ta, “Knox, tôi hiểu sứ mạng của ông, nhưng ông có rất nhiều phương thức để làm cho gia tộc Knox trở nên lớn mạnh, không nhất thiết cần Tư Hạo tới thay ông làm cho gia tộc trở nên lớn mạnh.”

Knox nhìn bà nói: “Từ mười lăm năm trước, lần đầu tiên lúc tôi nhìn thấy Glen, tôi đã nhận định cậu ta là người nối nghiệp của tôi, cho nên, sau khi cậu ta thông qua khảo nghiệm tôi mới có thể chú tâm đào tạo cậu ta như vậy, Carry, tôi sẽ không thay đổi chủ ý.”

Thẩm Thi Vi nghe thấy ông ta nói như vậy, vẻ thất vọng càng hiện rõ trên khuôn mặt của bà: “Knox, càng ngày ông càng để cho tôi thất vọng.”

Dứt lời, bà lên tầng thu thập, chuẩn bị trở lại nước Pháp.

Sau khi bà lên tầng, Knox cau mày lại, nhưng ông ta không có ý định thay đổi chủ ý.

...

Trụ sở chính của Long Tur Hạo là ở Marseille, nước Pháp.

Marseille là một thành phố cổ có 2500 năm lịch sử nằm dọc theo bờ biển Địa Trung Hải, là hải cảng lớn nhất của nước Pháp, phong cảnh tuyệt đẹp, khí hậu dễ chịu.

Trụ sở chính liên minh LR của Long Tur Hạo được đặt ở nơi đó.

Tòa nhà có kiến trúc như một tòa lâu đài khổng lồ, nằm sừng sững ở trên một hòn đảo bí ẩn, tòa lâu đài có kiến trúc sáu tầng lầu cao chót vót, toàn thân trắng như bạch ngọc vậy, ở giữa là cửa treo, kiến trúc mang phong cách cổ điển, nhưng lại dễ cố thủ.

Bên trong lâu đài có quảng trường lớn rộng bằng một nửa sân đá bóng, hai bên được đặt hai pho tượng trắng, còn có một đài nước phun hình tròn.

Lâu đài nằm ở chính giữa, đỉnh lâu đài được thiết kế bằng chất liệu thủy tinh, tạo thành lớp phòng vệ trong suốt.

Mà thủy tinh trong suốt này dĩ nhiên là kính chống đạn.

Hơn nữa, bốn phía của tòa lâu đài được trang bị bức xạ hồng ngoại, có hệ thống phòng phủ tân tiến nhất, người bình thường không thể nào vào được.

Điểm hạ cánh máy bay tư nhân của Long Tư Hạo là sân bên ngoài lâu đài.

Sau khi máy bay hạ cánh, tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập thấy tòa lâu đài có lối kiến trúc khổng lồ này, hai bé đều cùng hoảng sợ trợn to mắt.

Biệt thự Thủy Lộ Hồ ở thành phố K trong nước đã đủ hùng vĩ nguy nga rồi, nhưng so với tòa lâu đài trước mắt, thì nhất định chỉ như núi cao còn có núi cao hơn mà thôi.

Nơi này có thể ngắm biệt thự Thủy Lộ Hồ ra xa hơn mấy chục con phố ấy chứ.

Đây cũng là lần đầu tiên Lăng Dinah đến trụ sở chính của Long Tư Hạo, sau khi nhìn thấy tòa lâu đài nguy nga tráng lệ này, cô ấy cũng hoảng sợ trợn to đôi mắt nâu.

Cô ấy học theo giọng điệu của tiểu Nghiên Nghiên: “Oa oa! Anh Tư Hạo, chủ nhân của tòa lâu đài này là anh sao? Oa oa, thật là đẹp.”

“Chúng ta không phải tới để nghỉ phép.” Lăng Hàn Dạ đi tới bên cạnh cô ấy, đưa tay khé miệng cô ấy lại: “Nhiệm vụ chủ yếu của em là chăm sóc kỹ cho Nghiên Nghiên và Allen.”

Bây giờ, Long Tư Hạo đang vô cùng lo lắng cho Lê Hiểu Mạn, anh nhìn tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập, dịu dàng nói: “Nghiên Nghiên, Allen, các con tạm thời ở nơi này, daddy sẽ đi đón mummy trở lại.”

Tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập đều cùng gật đầu: “Bọn con sẽ chờ daddy trở lại.”

!!

Chương 910: Nhân yêu, nhìn đủ chưa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo ngồi xổm người xuống rồi hôn lên trán nhỏ của tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập: “Daddy sẽ nhanh chóng trở lại.”

Dứt lời, anh ngồi dậy, ánh mắt thâm trầm bắn về phía Lạc Thụy: “Mang bọn họ đi vào.”

Lạc Thụy khẽ gật đầu, vẻ mặt nghiêm cẩn: “Mang hai nhóc này đi vào thì không thành vấn đề, nhưng tổng giám đốc này, anh chắc chắn là mình chỉ đi đến trang viên lâu đài Bi Feier của Knox như vậy là có thể mang Tổng giám đốc phu nhân ra ngoài được?”

Trang viên lâu đài Bi Feier là trụ sở chính của Knox, toàn bộ trang viên có diện tích khoảng 150 héc ta, trong trang viên có lâu đài, hồ, sông, rừng rậm.

Bên ngoài trang viên, toàn bộ lâu đài đều được bức tường thành do núi đá tạo thành bao quanh, mà bốn phía trang viên, đều được canh gác bởi lực lượng quân đội có trang bị vũ trang.

Lực lượng vũ trang gần ngàn người này là quân đội do Knox tự xây dựng, trang bị vũ khí hoàn hảo, kỷ luật nghiêm minh, còn chính quy hơn so với quân đội của chánh phủ.

Vì vậy, nếu Long Tư Hạo không có kế hoạch chu đáo và có đủ thực lực, thì rất khó có thể mang Lê Hiểu Mạn từ bên trong ra.

Lăng Hàn Dạ cũng đi tới bên cạnh Long Tư Hạo, ngưng trọng nói: “Long thiếu, tôi biết anh đang rất lo lắng cho Hiểu Hiểu bảo bối của anh, nhưng Lạc Thụy nói đúng, anh chỉ đi như vậy thì không thể mang Hiểu Hiểu bảo bối của anh ra ngoài được, chúng ta cần phải định ra một kế hoạch chu đáo.”

Dĩ nhiên là Long Tư Hạo biết cần phải định ra một kế hoạch chu đáo trước, nhưng bây giờ anh phải nhìn thấy Hiểu Hiểu của anh trước đã, anh phải chắc chắn cô an toàn rồi mới tính tiếp.

Anh cau mày nói: “Tôi đi đến trang viện Bi Feier để nhìn thấy Hiểu Hiểu trước đã.”

Dứt lời, anh quay trở về máy bay tư nhân của mình.

Lăng Hàn Dạ không yên tâm để Long Tư Hạo đi một mình như vậy: “Long thiếu, để tôi đi cùng với anh.”

Long Tư Hạo khẽ gật đầu, coi như là đáp ứng.

Đợi Lăng Hàn Dạ lên máy bay, sau khi máy bay cất cánh, Lạc Thụy mới dắt tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập đi vào tòa nhà khổng lồ phía sau lưng kia.

Bên trong lâu đài giống với bên trong biệt thự Thủy Lộ Hồ vậy, cứ cách một đoạn là sẽ có người đứng canh giữ.

Điều khác biệt chính là, người đứng canh giữ ở biệt thự Thủy Lộ Hồ chính là vệ sỹ, mà người đứng canh giữ ở nơi này tất cả đều là thành viên nội bộ của liên minh LR, người người đều là cao thủ lấy một địch mười.

Tiểu Nghiên Nghiên vừa đi theo Lạc Thụy, vừa tò mò hỏi: “Chú Lạc, nơi này là nhà của daddy sao?”

Lạc Thụy gật đầu, anh ta mỉm cười nói: “Tiểu bất điểm tiểu tổng giám đốc, nơi này là trụ sở chính của tổng giám đốc, tất cả thực lực của tổng giám đốc đều tập trung ở nơi này. Nhưng tổng giám đốc đã nói, biệt thự Thủy Lộ Hồ ở thành phố K trong nước mới là nhà của tổng giám đốc, bởi vì nơi đó là nơi mà ông ngoại của tổng giám đốc đã từng ở, mẹ của tổng giám đốc đã từng ở, bà ngoại của tổng giám đốc, còn có cha của ông ngoại tổng giám đốc, cha của cha của ông ngoại tổng giám đốc cũng ở... Quan trọng nhất chính là có Tổng giám đốc phu nhân và các cháu, còn có...”

Thấy Lạc Thụy lại bắt đầu phát huy tinh thần dài dòng của anh ta, Lăng Dinah đi ở phía sau “Bước từ từ” lên trước, đứng ở trước mặt Lạc Thụy, liếc nhìn anh ta: “Lạc Thụy chết bầm, anh không dài dòng thì sẽ chết người hả?”

Lạc Thụy vừa nhìn thấy Lăng Dinah, anh ta lại nhớ đến dáng vẻ ăn mặc ‘mát mẻ’ của cô, ánh mắt của anh ta không tự chủ được lưu chuyển trên người cô.

Ánh mắt của anh ta như tia nắng gắt vậy, lưu chuyển gi soi ở trên người Lăng Dinah, làm cho gò má của cô dần nóng lên, toàn thân đều rất không được tự nhiên.

Cô ấy trợn tròn mắt nói: “Lạc nhân yêu, anh nhìn đủ chưa?”

Lạc Thụy nhìn dáng vẻ hung dữ của Lăng Dinah, anh ta hơi híp mắt cười, không trả lời lại Lăng Dinah, mà nhìn về phía Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập: “Tiểu bất điểm, tiểu tổng giám đốc, các cháu vừa mới đến đây, chú sẽ đưa các cháu đi dạo quanh đây, tổng giám đốc sẽ không thể trở lại ngay được.”

Dứt lời, anh ta lại nhìn về phía Lăng Dinah: “Tiểu thư Lăng Dinah, cô cứ tùy tiện, ngàn vạn lần đừng đi theo tôi.”

Lăng Dinah đi về phía trước, nắm lấy tay nhỏ của tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập: “Tiểu khả ái, nhóc đẹp trai, chị Dinah sẽ dẫn các em đi dạo, không cần phải đi dạo cùng cái kẻ cường dài dòng đó nữa.”

Tiểu Nghiên Nghiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhíu mày nhỏ hỏi: “Chị Dinah, chị quen thuộc nơi này sao?”

Lăng Dinah nở nụ cười quyến rũ: “Đi dạo không phải là nấu ăn, đi thôi, chúng ta qua bên kia trước.”

Lạc Thụy thấy Lăng Dinah dắt tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập đi dạo ở trong lâu đài, anh ta đi theo bọn họ sau lưng.

Bởi vì trong lâu đài có nhiều khu vực cấm, nên anh ta phải đi theo, để tránh bọn họ xông lăm vào nơi nguy hiểm bị nhân viên bắt lại.

Chương 911: Nhân yêu, nhìn đủ chưa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trang viện lâu đài Bi Feier!

Lê Hiểu Mạn đã đến trang viện lâu đài ở Pháp của Knox trước mấy người Long Tư Hạo ba giờ.

Cô đang bị an bài ở trên tầng hai một biệt thự nhỏ được xây dựng bằng đá cẩm thạch trong trang viên.

Hơn nữa, bên ngoài cửa phòng có bốn người cầm súng máy, mặc quân trang của trang viện canh phòng, phòng ngừa cô chạy mất.

Ngoài binh lính trong đội quân mà Knox tự thành lập canh phòng ở ngoài cửa phòng, xung quanh toàn bộ biệt thự nhỏ đều có binh lính canh phòng, ngay cả tầng chót của biệt thự nhỏ cũng có binh lính dùng súng trường tự động canh phòng.

Bọn họ giám sát 24/24 giờ, nếu Long Tư Hạo muốn mang Lê Hiểu Mạn ra khỏi biệt thự nhỏ, thì với sức của một người là không thể nào làm được.

Tất cả nơi này đều đã được quân sự hóa, đồng phục thống nhất, những quân nhân kia đều mặc quân trang, cầm súng máy, người không biết còn tưởng rằng đang tiến vào căn cứ quân sự.

Vệ sỹ thì mặc áo trắng quần đen, đeo găng tay trắng, đều là người

ngoại quốc, không có người Hoa.

Lúc này, Lê Hiếu Mạn đang đứng ở trước cửa sổ trong phòng, cửa sổ hình bầu dục, ngoài cửa sổ là bãi cỏ xanh mướt của trang viên, xa hơn nữa là rừng rậm xanh biếc, cây cổ thụ chọc trời, phong cảnh ưu mỹ.

Nhưng từ chỗ của cô, vẫn có thể nhìn thấy binh lính canh phòng đi đi lại lại tuần tra ở trong trang viên.

Bởi vì canh phòng sâm nghiêm, nên cô không thể nào ra được, mà điện thoại di động của cô cũng bị đại quản gia Francis tịch thu, cô nghĩ thông suốt biết Long Tư Hạo cũng không thể làm gì được, nhưng cô tin rằng Tư Hạo của cô nhất định sẽ sớm tìm tới nơi này.

Nội thất trong phòng của cô được bày biện rất sang trọng, tất cả những thứ cần thiết đều có, duy chỉ không có công cụ truyền tin.

Sau khi thu hồi tầm mắt từ ngoài cửa sổ lại, cô xoay người đang muốn ngồi xuống ở trong căn phòng xa hoa, ngoài cửa bỗng truyền đến giọng nói cung kính.

“Mademoiselle.”

Nghe thấy câu “mademoiselle” này, Lê Hiếu Mạn hơi nheo mắt lại, người canh phòng bên ngoài là người Pháp, nên dĩ nhiên là bọn họ nói tiếng Pháp.

Cô vừa vặn biết chút tiếng Pháp, câu mademoiselle này nghĩa là tiểu thư, mà người được gọi là tiểu thư ở chỗ này ngoài Sophie ra, thì không còn ai.

Xem ra cô ta lại đến tìm cô gây phiền toái rồi.

Cô ngồi xuống ở trên ghế sa lon trong phòng, dáng vẻ ung dung bình tĩnh.

Ký lai chi tắc an chi(*), thứ mà cô phải giữ vào lúc này chính là tâm thái đó.

(*Ký lai chi, tắc an chi: Chuyện gì đến cũng sẽ đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó

Từ cô bị bắt từ thành phố K đến đây, sau khi tỉnh lại cô vẫn duy trì dáng vẻ bình tĩnh.

Sở dĩ cô biết nơi này là nơi nào, là bởi vì sau khi cô xuống máy bay, đã trực tiếp bị mang tới biệt thự nhỏ được xây dựng bằng đá cẩm thạch này, là Francis nói cho cô biết, nơi này là trang viên lâu đài Bi Feier, là nơi ở chính của Knox.

Hơn nữa, Francis còn nói cho cô biết mục đích Knox bắt cô tới nơi này là vì ép Long Tư Hạo cưới Sophie, muốn anh cử hành hôn lễ long trọng với Sophie ở ngay trước mặt tất cả mọi người trong gia tộc Knox.

Sau khi kết hôn với Knox, Tư Hạo của cô cũng chỉ có thể ở nơi này, lấy chuyện làm cho gia tộc Knox trở nên lớn mạnh làm mục đích và sứ mạng.

Hơn nữa, toàn bộ người của gia tộc Knox đều ở trong trang viên chiếm diện tích 150 héc ta này.

Sau khi Sophie đi vào, cô ta thấy Lê Hiểu Mạn đang bình tĩnh ngồi ở trên ghế sa lon, giống như là đang đợi cô ta, cô ta đè nén hận ý với cô ở trong lòng xuống, nở nụ cười ôn uể, đi tới ngồi xuống đối diện

Lê Hiếu Mạn.

Cô ta quẹo rũ hất mái tóc ra sau, mỉm cười nói: “Nơi này rất đẹp phải không?”

Lê Hiếu Mạn lãnh đạm nhìn về phía Sophie đang thu liễm tính tình lại, giả bộ giống như một thiên kim thực nữ dịu dàng, cô cong môi dưới: “Đúng là rất đẹp, nhưng tôi thấy hẳn là cô phải chịu rất nhiều áp lực khi ở nơi này đi?”

Sophie lúc này và lúc ở thành phố K giống như là hai người hoàn toàn khác nhau vậy.

Cô ta thu lại nụ cười trên mặt, nhưng vẫn duy trì một phần ưu nhã kia: “Tại sao cô lại nói vậy?”

Lê Hiếu Mạn hơi nâng mi mắt: “Ở chỗ này, cô là thiên kim duy nhất của gia tộc Knox, tung lời nói từng hành động của cô đều bị người ta chú ý, vì duy trì hình tượng thiên kim của mình, cô phải giả bộ lịch sự, giả bộ thùy mị, giả bộ dịu dàng, giận không được biểu lộ ra ngoài, cười không lộ răng, cuộc sống như vậy rất mệt mỏi, phải không? Nếu là tôi, muốn cười lại không thể cười, muốn giận không thể giận, còn phải duy trì nụ cười dịu dàng mọi lúc mọi nơi, tôi sẽ cảm thấy rất mệt mỏi, cũng sẽ cảm thấy áp lực rất lớn, cho dù nơi này có đẹp thế nào đi nữa, thì cũng chỉ là một cái nhà tù hoa lệ mà thôi.”

Chương 912: Không thể, để cho cô mạo hiểm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lần đầu tiên, khi cô bước vào biệt thự Thủy Lộ Hồ cùng với Long Tư Hạo, cô cảm thấy nơi đó giống như là một cái nhà tù hoa lệ, nhưng bây giờ cô cảm thấy nơi đó là thiên đường, là tổ ấm của cô và Long Tư Hạo.

Cơn giận trong lòng Sophie dần hiện lên trên mặt, cô ta siết chặt hai tay lại, ánh mắt trở nên âm ngoan, giọng nói mang theo nồng đậm cảnh cáo và tự tin: “Lê Hiểu Mạn, đến nơi này rồi thì cô đừng có mà nghĩ đến chuyện tùy tiện đi ra ngoài, tôi nói cho cô biết, nếu Tư Hạo không đáp ứng cử hành hôn lễ với tôi, vậy thì cô vĩnh viễn cũng đừng nghĩ đến chuyện nhìn thấy anh ấy.”

Lê Hiểu Mạn như muốn chọc giận cô ta, cô giễu cợt nói: “Sophie, nếu như tôi là cô, xảy ra chuyện như vậy, tôi sẽ không gặp lại Tư Hạo đâu, vậy mà cô lại vẫn có suy nghĩ muốn gả cho anh ấy? Cô cảm thấy bây giờ cô xứng với anh ấy sao?”

Sophie biết Lê Hiểu Mạn đang ám chỉ chuyện cô ta bị mười hai tên côn đồ thay phiên nhau cưỡng bức ở thành phố K trong nước, cô ta siết chặt tay thành nắm đấm, ánh mắt tràn đầy hận ý và tức giận.

Cô ta nhìn Lê Hiểu Mạn gần giống như muốn nổi điên lên: “Lê Hiểu Mạn, chọc giận tôi không có lợi với cô đâu, nơi này là nhà tôi, tôi có thể giết cô bất cứ lúc nào.”

Lê Hiểu Mạn không lộ chút sợ hãi nào: “Giết tôi thì cô cũng mất luôn tiền đặt cược để uy hiếp Tư Hạo, mà Tư Hạo sẽ bỏ qua tất cả mà phá hủy nơi này.”

Cô tin tưởng Tư Hạo của cô nhất định sẽ làm như vậy.

Bây giờ, Sophie cực kỳ cực kỳ cảm thấy khó chịu và căm ghét dáng vẻ lãnh đạm và không chút e ngại kia của Lê Hiểu Mạn, cô ta rất muốn khiến cô nếm thử mùi vị sống không bằng chết ngay bây giờ.

Nhưng Knox cha của cô ta đã thông báo, tạm thời không thể làm tổn thương cô, vì vậy cô ta mới tạm thời đè nén căm hận trong lòng kia xuống.

Bây giờ cô ta không thể giết cô, nên cô ta tới nơi này chính là muốn làm cho cô phải ảm ức, khiến cô khổ sở bi thương, thế nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh kia của cô lại khiến cô ta rất muốn nổi điên.

“Lê Hiểu Mạn.”

Cô ta chợt bật dậy, hung ác nhìn chăm chăm vào cô: “Coi như tôi không xứng với Tư Hạo, nhưng toàn bộ gia tộc Knox này xứng với, cưới tôi, anh ấy có thể có tất cả nơi này, anh ấy cưới tôi thì chẳng khác nào cưới toàn bộ gia tộc Knox...”

Nói đến đây, cô ta đến gần Lê Hiểu Mạn, nhìn chăm chăm vào cô rồi nở nụ cười tàn nhẫn: “Cô có biết toàn bộ gia tộc Knox có bao nhiêu người không? phần bề nổi thì quân đội do cha tôi tự thành lập có khoảng một ngàn người, ngoài đội quân được trang bị vũ trang này, còn có...”

Lê Hiểu Mạn không nhịn được cắt đứt lời của cô ta: “Tôi không có

hứng thú với chuyện gia tộc Knox có bao nhiêu người, coi như toàn bộ gia tộc Knox của cô có gần mười nghìn người, thì cô cũng không dọa được tôi đâu.”

Lửa giận trên mặt Sophie dần tiêu tán đi, nhưng lạnh lùng trong mắt vẫn giữ nguyên: “Lê Hiểu Mạn, cô đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, dù thế nào cô cũng phải muốn Tư Hạo vì cô mà nổi lên va chạm với cha tôi, liệu chết người chết kẻ sống, cô mới cam tâm sao? Cô đang hại anh ấy mà thôi, nếu như cô thật sự yêu anh ấy, thì cô không nên để anh ấy phải trở thành người vong ân phụ nghĩa.”

Nghe thấy Sophie nói như vậy, Lê Hiểu Mạn chỉ hơi nâng mi mắt, cô bình tĩnh nhìn cô ta: “Theo như cô nói, vậy tôi phải làm như thế nào?”

Sophie cúi người, hung hãn nhìn chằm chằm vào Lê Hiểu Mạn: “Hắn là cô nen tự động rời khỏi anh ấy, đây mới là thật sự yêu.”

“Ha haaa...” Lê Hiểu Mạn cười nhạo cô ta, cô cảm thấy những lời này của Sophie thật sự là quá buồn cười, cô ta lại tới dạy cô thế nào là thật sự yêu, nếu cô ta thật sự biết làm thế nào để yêu một người, thì cũng sẽ không phá hư hạnh phúc của cô và Tư Hạo như vậy.

Cô hơi ngược mắt lên: “Đây chính là mục đích thực sự mà cô tới tìm tôi? Nơi này của cô không bị bệnh đấy chứ?”

Cô lấy tay chỉ vào đầu mình, nhưng lại chuyên chú nhìn về phía Sophie.

Sophie vốn định nổi giận, nhưng cô ta nhin xuống, khóe miệng vẫn còn duy trì nụ cười giả tạo vừa nhìn đã khiến cho người ta chán ghét: “Lê Hiểu Mạn, cô đã tới nơi này, thì thứ mà tôi có chính là cơ hội và thời gian tới hành hạ cô, cô cứ chờ xem, tôi sẽ cho cô biết cái gì gọi

là đau đến không muốn sống.”

Lê Hiếu Mạn trả lời lại: “Tôi sẽ chờ.”

Sophie âm lãnh nhìn cô, rồi hất cằm lên, vẻ mặt thâm độc đi ra khỏi phòng.

Sau khi ra ngoài, cô nhìn bốn người đứng ở cửa rồi dùng tiếng Pháp phân phó bọn họ không cho phép bất kỳ ai đưa ăn cho Lê Hiếu Mạn.

Nhưng bốn người này lấy lý do cô ta không phải là chủ nhân của bọn họ Knox, nên cự tuyệt không nghe theo lệnh của cô ta.

Sophie bị cự tuyệt nên cực kỳ tức giận, nhưng cô ta không phát tác ra.

Chương 913: Không thể, để cho cô mạo hiểm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô ta lớn lên ở chỗ này, tự nhiên biết mặc dù đội quân tự thành lập dưới trướng cha cô ta không phải là quân đội chính quy của chính phủ, nhưng bọn họ tiếp nhận huấn luyện giống với quân đội chính quy vậy, hơn nữa bọn họ cũng nghiêm khắc phục tùng mệnh lệnh thượng cấp giống quân đội chính quy vậy.

Ngoài mệnh lệnh của Knox cha cô ta và Francis ra, bọn họ sẽ không nghe lệnh của những người khác.

Không dừng lại quá lâu, cô ta rời khỏi biệt thự nhỏ.

Sau khi Sophie rời đi, vẻ lạnh nhạt trên khuôn mặt của Lê Hiểu Mạn dần trở nên ngưng trọng lại, vừa rời ở trước mặt Sophie, cô cố ý biểu hiện bình tĩnh và ung dung như vậy, nhưng thực tế thì trong lòng cô không bình tĩnh chút nào.

Sau khi xuống máy bay, lúc đi vào trang viên cô cũng đã nhìn thấy, xung quanh trang viên lâu đài này đều được đội quân chính quy canh giữ, hơn nữa mỗi một người đều cầm súng máy súng trường, nếu như Tư Hạo của cô muốn va chạm với Knox, cô sợ rằng anh sẽ bị thương.

Thế nhưng bảo cô chủ động rời khỏi Tư Hạo giống như lời của Sophie vừa nãy, vậy tuyệt đối là không có khả năng.

Mặc kệ phát sinh chuyện gì, cả đời này cô cũng sẽ không rời khỏi anh đâu.

Lúc cô đang nghĩ đến Long Tur Hạo, thì Long Tur Hạo đang ở ngoài trang viện, còn có Lăng Hàn Dạ đi cùng.

Bọn họ bị binh lính canh giữ ở ngoài trang viện vây quanh, mấy chục họng súng trường tự động nhắm về phía hai người, những binh lính này hoàn toàn coi Long Tur Hạo và Lăng Hàn Dạ là kẻ địch.

Lăng Hàn Dạ nhìn mấy binh lính Pháp kia, anh ta cười lạnh nói: “Các người đối xử với khách của chủ nhân các người như vậy sao?”

Lúc này, Đại quản gia Francis nhận được tin đi ra.

Nhìn thấy Long Tur Hạo, ông ta khẽ cúi đầu, tỏ vẻ cung kính: “Thiếu gia Glen, hoan nghênh cậu trở lại trang viện.”

Sau đó, ông ta hạ lệnh cho mấy binh lính đang chĩa họng súng về phía Long Tur Hạo và Lăng Hàn Dạ tránh ra tạo thành một con đường.

Lăng Hàn Dạ thấy vậy, đến gần Long Tur Hạo, hạ thấp giọng nói: “Long thiếu, nếu bọn họ đã tránh đường, thì chúng ta cứ đi vào trước rồi nói sau.”

Long Tur Hạo không nói gì, nhắc chân tiến vào trang viện.

Lăng Hàn Dạ đi theo vào sau.

Mặc dù Francis đi vào trang viên cuối cùng, nhưng ông ta đi lên tiên phong.

Theo cùng bọn họ còn có mấy chục binh lính cầm súng, bọn họ đi ở hai bên sau lưng Long Tư Hạo và Lăng Hàn Dạ, rõ ràng là muốn phòng ngừa bọn họ đột ngột ra tay ở trong trang viên để mang Lê Hiểu Mạn đi.

Bây giờ, Long Tư Hạo còn không biết vị trí cụ thể của Lê Hiểu Mạn là ở chỗ nào trong trang viên, vì vậy anh sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Mục đích hôm nay của anh, chủ yếu là chắc chắn rằng Hiểu Hiểu của anh an toàn.

Chỉ khi chắc chắn vị trí và sự an toàn của Hiểu Hiểu, anh mới có thể tiến hành bước kế tiếp trong kế hoạch giải cứu.

Trang viên này được canh phòng nghiêm ngặt hơn so với những nơi khác nhiều, mỗi một binh lính đều được trang bị súng đạn, nếu anh hành động thiếu suy nghĩ, thì sẽ không tránh khỏi nổ súng, mà Hiểu Hiểu của anh lại chưa từng nhận được huấn luyện trong phương diện này, nên khó tránh khỏi sẽ khiến cô bị thương.

Đạn không có mắt, chỉ sơ sẩy là đã có thể mất mạng, vì vậy anh không thể để cho Hiểu Hiểu mạo hiểm theo anh như vậy được.

Trang viên xây dựng không chỉ một tòa kiến trúc như vậy, lớn nhất là tòa lâu đài lớn, nơi đó là chỗ ở của Knox.

Lúc này Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ đang đi trên con đường vòng tròn dẫn tới lâu đài.

Mà con đường này, hai bên đều là binh lính ăn mặc chỉnh tề, mỗi người ai cũng nghiêm trang đứng gác.

Tiến vào đại sảnh xây dựng theo phong cách châu Âu, mấy thành viên quan trọng trong gia tộc Knox đều chờ ở đó.

Mà mấy người đó chính là người thân của Knox.

Lúc Knox không ở đó thì bọn họ là người có quyền lớn nhất.

Nhưng nếu Frence ở đó thì ông ta là người đại biểu cho Knox.

Bởi vì Knox và Thẩm Thi Vi chưa trở lại trang viên cho nên lúc này Frence là người có quyền lớn nhất, ông ta thay mặt Knox làm tất cả.

Frence đứng ở đại sảnh, sau đó quay người cung kính chào Long Tư Hạo: “Thiếu gia Glen, chủ nhân và phu nhân còn chưa trở lại trang viên, xin chờ một lát.”

Long Tư Hạo không kịp chờ Knox và Thẩm Thi Vi trở về, cũng không nói nửa câu vô nghĩa với Frence, sắc mặt lạnh lùng, giọng điệu không cho phép người khác kháng cự: “Tôi muốn gặp Hiểu Hiểu.”

Frence đứng đó gật đầu nhìn anh: “Thiếu gia Glen, hiện tại cậu không thể gặp cô ấy.”

Long Tư Hạo híp mắt, khóe môi nhếch lên nụ cười nguy hiểm: “Nếu tôi cứ khăng khăng gặp thì sao?”

Frence cúi đầu tiến lên, vẫn cung kính với anh: “Thiếu gia Glen, mời cậu không cần làm tôi khó xử.”

Lăng Hàn Dạ nhìn Frence cười tà mị: “Đại quản gia Frence, ông đừng làm khó Lăng thiếu nhà chúng tôi. Long thiếu nhà chúng tôi chỉ đi gặp Hiểu Hiểu nhà anh ấy thôi, không làm gì khác, các người bảo vệ nơi này nghiêm mật như vậy, nếu Long thiếu muốn đến mang

Hiếu Hiếu bảo bố nhà anh ấy đi thì không thể chỉ tới hai người thôi đâu, cho nên ông hãy nói cho Lãng thiếu Hiếu Hiếu bảo bố ở đâu đi, dẫn anh ấy đi gặp Hiếu Hiếu nhà anh ấy, tôi ở đây chờ làm con tin cho các người, thế nào?”

Chương 914: Lãng thiếu tạm thời thành con tin

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Frence nhìn Long Tư Hạo, sắc mặt đầy khó xử, tuy rằng ông ta có thể thay thế Knox truyền mệnh lệnh nhưng cũng phải xem là mệnh lệnh gì đã.

Chủ nhân nhà ông ta bắt Lê Hiểu Mạn tới đây chính là ép thiếu gia Gllen đồng ý cưới tiểu thư Sophie nhà họ, nếu ông ta để thiếu gia Gllen đi gặp vị Lê tiểu thư kia, nhờ may xảy ra sai lầm gì thì ông ta gánh vác không nổi.

Lãng Hàn Dạ thấy Frence còn đang khó xử thì nói tiếp: “Đại quản gia Frence à, ông còn chưa tin Long thiếu chỉ đi xem Hiểu Hiểu nhà anh ấy sao? Tôi lấy nhân cách của mình ra đảm bảo với ông, trước khi tiên sinh Knox về, anh ấy tuyệt đối không mang Hiểu Hiểu bảo bối đi, huống hồ còn có tôi làm con tin cho các người mà, ông còn sợ gì chứ? Ông nên biết nếu Long thiếu thừa kế gia tộc Knox thì anh ấy chính là chủ nhân mới của ông, hiện tại ông như vậy sẽ không cảm thấy bất kính với anh ấy sao?”

Cả đời Frence đều trung thành với gia tộc Knox, lời Lãng Hàn Dạ nói thuyết phục được ông ta.

Ông ta cung kính nhìn anh: “Thiếu gia Gllen, cậu có thể đi xem vị Lê tiểu thư kia, nhưng không thể ở đó lâu.”

“Đại quản gia Frence, vẫn là ông thấu tình đạt lý.” Lãng Hàn Dạ đi tới

bên cạnh Long Tur Hạo, duỗi tay vỗ vỗ vai anh, cười nói: “Long thiếu, tính mạng tôi ở trên tay cậu đấy, mau đi xem Hiểu Hiểu bảo bối đi, tôi ở đây chờ cậu.”

Long Tur Hạo vỗ vai anh ta tỏ vẻ vô cùng cảm kích.

Frence tự mình mang Long Tur Hạo đi tới tòa biệt thự nhất Lê Hiểu Mạn, mà Lăng Hàn Dạ ở lại làm con tin bị Frence lệnh mười mấy cây súng ghìm ở đó, tất cả đều ăn mặc quân trang thủ vệ nghiêm ngặt ngừa anh ta bỏ trốn.

Lăng Hàn Dạ thoải mái ở lại, ngồi xuống ghế sofa sau đó nhìn mười mấy cây súng đen ngòm đang chĩa vào mình, khóe môi nhếch lên cười vui vẻ: “Các người không cần như thế, tôi sẽ không chạy đâu.”

Đại quản gia Frence quá để mắt anh ta rồi, lại an bài mười mấy người hầu hạ anh ta.

Mười mấy người kia lạnh nhạt thật khác biệt so với Lăng Hàn Dạ vẫn luôn nở nụ cười.

tuy rằng tạm thời trở thành con tin, nhưng vẫn có người hầu nữ tới vì pha trà cho anh ta.

“thiếu gia Glen, vị Lê tiểu thư kia ở trong phòng, mời không cần ở lâu.”

Long Tur Hạo đảo mắt nhìn bốn tên đứng gác ngoài cửa, sau đó duỗi tay đẩy cửa đi vào.

Anh vừa bước chân vào thì cửa đã bị đóng lại.

Lê Hiểu Mạn ngồi trên sofa nghe thấy âm thanh lập tức đứng lên.

Thấy người vào là Long Tur Hạo, cô vừa kinh ngạc vừa vui sướng, đôi mắt mờ mịt tầng hơi nước: “Tur Hạo, em biết là anh sẽ tới mà.”

Cô muốn tiến lên thì Long Tur Hạo đã bước thật dài tới trước mặt cô, hai tay mở ra ôm cô vào lòng, nhắm chặt đôi mắt, lo lắng cho cô giờ mới bớt đi một chút.

Anh ôm chặt lấy cô lẩm bẩm: “Hiểu Hiểu.”

Lê Hiểu Mạn ôm anh, khuôn mặt chon sấu vào ngực anh: “Tur Hạo, thật xin lỗi, lại để anh lo lắng rồi.”

Đều là do cô không đủ cảnh giác, quá sơ suất nên mới bị người ta đánh lén sau lưng.

Nghĩ đến tiểu Nghiên Nghiên bị ngắt, cô ngẩng đầu lên, trong mắt đầy lo lắng: “Tur Hạo, Nghiên Nghiên sao rồi?”

Long Tur Hạo mở mắt ra, đôi mắt dịu dàng nhìn cô: “Yên tâm đi, Nghiên Nghiên không sao cả, em thế nào, bọn họ có gây khó dễ cho em không?”

Lê Hiểu Mạn thở phào nhẹ nhõm, yên tâm sau đó mới mỉm cười nhìn anh: “Nghiên Nghiên không sao là tốt rồi, yên tâm đi, bọn họ không làm khó em, em nghe Frence nói Knox bắt cóc em là vì ép anh cưới Sophie đúng không?”

“Anh sẽ không cưới cô ta.” Long Tur Hạo kéo cô ngồi xuống, đôi mắt nhìn cô chăm chăm: “Anh sẽ mang em an toàn rời khỏi nơi này.”

“Ừ.” Lê Hiểu Mạn gật đầu, đôi mắt đầy ý cười duỗi tay nắm tay anh, sắc mặt trở nên nghiêm túc: “Tur Hạo, nếu có thể thì không cần xung

đột với Knox, em sợ anh gặp nguy hiểm.”

“Anh biết.” Long Tur Hạo vuốt đầu cô: “Anh còn muốn lợi dụng gia tộc lớn mạnh của ông ta cho nên anh sẽ không để tính mạng của mình bị nguy hiểm.”

Lê Hiểu Mạn nghe anh nói vậy, tuy rằng không biểu hiện lo lắng ra bên ngoài nhưng trong lòng vẫn vô cùng lo lắng.

Rốt cuộc nơi này vẫn là địa bàn của Knox, hơn nữa cô không nghĩ tới thực lực của ông ta lại mạnh như thế, nếu Tur Hạo mà đối cứng với ông ta nhất định sẽ lưỡng bại câu thương.

Cô không muốn Tur Hạo bị thương.

Lúc này ngoài cửa vang lên âm thanh cung kính của Frence.

“Thiếu gia Gllen, phu nhân và chủ nhân đã trở lại.”

Chủ nhân trong miệng Frence chính là Knox.

“Hiểu Hiểu, chờ anh.”

Long Tur Hạo đứng lên, giấu đi lệ khí làm cho người ta sợ hãi sau đó ra khỏi phòng.

“Tur Hạo.”

Lê Hiểu Mạn đứng dậy ôm lấy eo anh, trong mắt đầy không nỡ, tuy rằng không phải là sinh ly tử biệt nhưng cô thật sự không muốn tách ra khỏi anh dù chỉ nửa giây.

Long Tur Hạo cũng không muốn tách ra với cô, anh ôm chặt cô, cúi

đầu hôn lên trán cô, giọng điệu đầy dịu dàng: “Anh sẽ nhanh chóng giải quyết chuyện này.”

Dứt lời anh cúi đầu hôn cô.

Lê Hiểu Mạn nhắm mắt dùng hết tình cảm đáp lại anh.

Một lúc lâu anh mới không nỡ mà rời khỏi môi cô.

Chương 915: Không thể hành động thiếu suy nghĩ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trước khi đi anh đưa cho cô một di động để bọn họ tiện liên lạc.

Frence đứng chờ ngoài cửa thấy anh đi ra mới cung kính gật đầu: “Thiếu gia Glen, chủ nhân nói muốn gặp cậu.”

Long Tur Hạo nhìn cánh cửa đằng sau lưng, gương mặt như phủ một tầng băng mỏng, nhắc chân rời khỏi căn biệt thự nhỏ.

Anh đã gặp được cô, sở dĩ không mang cô đi luôn là vì sợ cô bị tổn thương.

Rốt cuộc thủ vệ của Knox cũng không phải như đám vệ sĩ không súng, Hiểu Hiểu của anh chưa trải qua huấn luyện chuyên nghiệp rất khó né tránh viên đạn.

Anh sợ cô bị thương cho dù một chút thôi cũng đủ làm cho anh đau lòng muốn chết, huống hồ là súng đạn. Cho nên anh mới không nắm chắc hoàn toàn để cô lòng tóc vô thương rời khỏi nơi này thì sẽ không ra tay.

Hơn nữa Lăng Hàn Dạ còn đang làm con tin, anh không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Long Tur Hạo đi tới chính sảnh của lâu đài thì thấy Thẩm Thi Vi.

Bà lo lắng đứng lên: “Tur Hạo, Hiểu Hiểu sao rồi, không có việc gì chứ?”

Long Tur Hạo nhìn bà: “Dì yên tâm đi, Hiểu Hiểu không sao.”

“Không sao là tốt rồi.” Thẩm Thi Vi nhìn Long Tur Hạo, thần sắc kiên định»

Tur Hạo, con yên tâm đi, dì sẽ thuyết phục Knox thả Hiểu Hiểu ra, nếu ông ta không chịu, dì sẽ nghĩ cách mang Hiểu Hiểu ra ngoài.”

Biểu tình Long Tur Hạo vô cùng thâm thúy, anh cúi đầu đi vào, Frence và hai thủ vệ mặc quân trang đi theo sau lưng anh.

Thẩm Thi Vi lập tức đi lên lầu hai của biệt thự.

Bốn gã canh giữ trước phòng Lê Hiểu Mạn nhìn thấy bà thì cung kính chào theo nghi thức quân đội, ngực ưỡn thẳng tắp đồng thời hô: “Phu nhân.”

Thẩm Thi Vi không để ý tới họ mà trực tiếp vào phòng sau đó đóng cửa lại.

Lê Hiểu Mạn nghe thấy có tiếng người đi vào, còn cho là Long Tur Hạo nhưng xoay người liền nhìn thấy Thẩm Thi Vi, cô kinh ngạc vui vẻ kêu lên: “Mẹ.”

“Hiểu Hiểu, để mẹ xem, có làm sao không, bị dọa hay không?” Thẩm Thi Vi tiến lên cầm tay cô, hai mắt lo lắng nhìn cô.

“Hiểu Hiểu, là mẹ hại con, nếu ngày đó mẹ không hện con ra ngoài thì sẽ không bị bắt tới đây.”

Giờ phút này Thẩm Thi Vi vô cùng thất vọng về Knox, càng phần hận, hơn hai mươi năm tình cảm vợ chồng, bà không nghĩ tới ông ta lại lợi dụng bà để bắt con gái của bà đi, còn nhốt lại nữa.

Nghe bà áy náy và tự trách như vậy, Lê Hiểu Mạn dịu dàng cười: “Mẹ, không liên quan gì tới mẹ hết, con không trách mẹ.”

Thẩm Thi Vi tức giận: “Lần này Knox thật quá đáng, Hiểu Hiểu, con yên tâm đi, mẹ sẽ mang con ra ngoài, mẹ sẽ không để bất cứ ai phá hỏng hạnh phúc của con và Tư Hạo.”

Lê Hiểu Mạn không muốn vì cô mà tình cảm của mẹ và Knox bất hòa, bọn họ làm vợ chồng nhiều năm như vậy, nếu vì cô mà xung đột thì cô sẽ băn khoăn.

Knox bắt cô tới đây là uy hiếp Tư Hạo nhà cô cưới Sophie, cô cũng ghét ông ta vô cùng, nhưng ghét thì ghét, cô vẫn không hy vọng mẹ và Knox vì cô mà ấm ỉ vợ chồng bất hòa.

“Mẹ, chuyện này Tư Hạo sẽ xử lý, con không hy vọng mẹ bị liên lụy vào.”

“Hiểu Hiểu.” Thẩm Thi Vi đau lòng nhìn cô, hốc mắt ươn ướt: “Mẹ xin lỗi, mẹ biết vì sao con không hy vọng mẹ dính vào chuyện này, mẹ biết con lo lắng tình cảm vợ chồng mẹ và Knox vì con mà quyết liệt, con vì người khác mà suy nghĩ nhưng người ta lại không suy nghĩ cho con, không sao, mẹ đổ với Knox đã...”

Nói đến đây bà dừng lại một chút mới nói: “Cho dù có quyết liệt với ông ta mẹ cũng phải mang con rời khỏi đây, hiện tại đối với mẹ con mới là quan trọng nhất, mẹ sẽ không tiếc tất cả để bảo vệ cho con hạnh phúc.”

“Mẹ.”

Lời này của Thẩm Thi Vi làm cho Lê Hiếu Mạn rung động, nước mắt tuôn ròi, cô duỗi tay ôm mẹ, nức nở nói: “Mẹ, cảm ơn người.”

Thẩm Thi Vi ở cùng Lê Hiếu Mạn một lúc mới trực tiếp đi tìm Sophie.

Sophie đang ở trong phòng của mình.

Sau khi trở lại trang viên, cô ta chẳng khác nào công chúa.

Phòng ngủ của cô ra rất lớn, vô cùng xa hoa, còn có hai người hầu Pháp chờ trong phòng, một người và một người giám hộ.

Trở lại so phi người lâu đài trang viên, nàng chẳng khác nào là nơi này công chúa.

Nàng phòng ngủ rất lớn, xa hoa vô cùng, có hai cái nước Pháp hầu gái ở nàng phòng ngủ chờ, còn có một người tùy thân và bảo mẫu.

Hai người đó là người làm bạn cho các tiểu thư trong đại gia tộc ở Pháp, mà hai người đó khác chính là ở Trung quốc người tùy thân là giúp việc, còn bảo mẫu là đại ma ma ở cổ đại Trung quốc.

Ở nước Pháp, chaperon (bảo mẫu) là chuyên trách.

Thẩm Thi Vi tiến vào phòng ngủ của Sophie thì hai người hầu cả người tùy thân và bảo mẫu đều cung kính chào: “Phu nhân.”

Thẩm Thi Vi dùng tiếng Pháp bảo bọn họ ròi đi mới đến trước mặt Sophie.

Sophie thấy sắc mặt bà không tốt, cô ta cúi đầu, nhỏ giọng gọi một

tiếng: “Mẹ.”

Thẩm Thi Vi thất vọng nhìn Sophie, đau đớn nói: “sophie, con nhất định phải chia rẽ anh rể và chị con sao? Không phải đã nói con sẽ buông tay Tư Hạo sao? Con lần này đến lần khác gạt mẹ, lần này tới lần khác làm mẹ thất vọng, con cứ nhất định phải làm mẹ tuyệt vọng thì con mới cam tâm sao?”

Chương 916: Không thể hành động thiếu suy nghĩ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Từ đầu tới cuối Sophie đều cúi đầu, hai tay buông bên người xiết chặt vài phần, đáy mắt hiện lên nồng đậm oán hận: “Mẹ, chuyện này là daddy làm chủ, là daddy muốn Tư Hạo cưới con, không phải là con, lần này con chưa làm gì hết.”

“Phải không?” ánh mắt Thẩm Thi Vi nhìn cô ta trầm xuống: “Trước khi ba con mang Hiểu Hiểu đi sao con không báo trước cho mẹ? Vì sao con và Frence lại mang Hiểu Hiểu đến đây trước? Sophie, Hiểu Hiểu nó...”

“Mẹ.” Sophie cắt ngang lời bà nói, ngược mắt nhìn bà, hốc mắt đỏ lên, biểu tình vô cùng ủy khuất: “Lần này thật sự không liên quan đến con, con cũng là bất đắc dĩ, con không phải cố ý không nói cho mẹ, là daddy không cho con nói, mẹ cũng biết daddy luôn nghiêm khắc với con, lời ông ấy nói con không dám không nghe.”

Thẩm Thi Vi nhìn Sophie ủy khuất, chỉ cảm thấy đau lòng khó chịu, đứa con gái này của bà vì sao cứ thích diễn kịch như vậy?

Bà nắm lấy tay Sophie, vẻ mặt nghiêm lạnh: “Được, Sophie, nếu như con là buộc lòng phải làm vậy, vậy thì ngay bây giờ cùng mẹ ra ngoài kia tỏ rõ thái độ với ba con, con phải nói cho ba con biết, con sẽ không kết hôn với Tư Hạo, phải để cho ba con từ bỏ ý định kia đi.”

“Mẹ, làm như vậy sẽ chọc giận ba.” Sophie rút tay mình ra khỏi tay

mẹ, nước mắt tràn khắp mặt nhìn Thẩm Thi Vi: “Mẹ, mẹ muốn ba thả Lê Hiểu Mạn ra thì mẹ có thể trực tiếp nói với ba, ba mẹ đã là vợ chồng nhiều năm như vậy, mà Lê Hiểu Mạn cũng là con gái mẹ, có lẽ ba sẽ nghe lời mẹ ạ, nếu giờ con đến nói với ba con không muốn kết hôn với Tư Hạo nữa, thì chắc chắn ba sẽ rất tức giận, nói không chắc ba sẽ đuổi con ra khỏi gia tộc nữa ạ.”

Thẩm Thi Vi lạnh lùng: “Con không sợ mẹ sẽ đuổi con ra khỏi gia tộc?”

Sophie cắn chặt môi dưới, oan ức nói: “Mẹ ơi, lần này thật sự là do một mình ba quyết định, là ba muốn dùng thân phận con rể rồi thuận nước đẩy thuyền đưa anh ấy trở thành người thừa kế gia tộc Knox, sở dĩ ba làm như vậy là vì để chú Lyle và chú Zach không thể nói gì.

Trong gia tộc Knox, ngoài Knox ra thì Lyle và Zach là hai người hội tụ điều kiện để trở thành người thừa kế gia tộc.

Nhưng Knox lại không muốn bất cứ ai trong số họ trở thành người thừa kế gia tộc.

Một gia tộc lớn cần có một người lãnh đạo xuất sắc, và Knox chỉ vừa ý mỗi Lăng Tư Hạo.

Thẩm Thi Vi nhìn Sophie bằng ánh mắt vô cùng thất vọng.

Nhưng vì Lê Hiểu Mạn, bà cố gắng dịu dàng hơn với Sophie, đặc biệt khiêm tốn: “Sophie, coi như là mẹ cầu xin con, con hãy đi nói với ba con rằng con không muốn kết hôn với Tư Hạo, chỉ cần con kiên trì không kết hôn, thì ba con cũng sẽ không ép buộc nếu con không muốn.”

Nhìn thấy mẹ trước nay luôn cao quý uy nghiêm nhưng giờ lại hạ

mình cầu xin cô ta chỉ vì Lê Hiểu Mạn, cô ta xiết chặt hai tay, trong lòng càng hận Lê Hiểu Mạn thấu trời xanh.

Nếu như không có Lê Hiểu Mạn, thì Tư Hạo nhất định sẽ yêu cô ta.

Nếu như không có Lê Hiểu Mạn, thì mẹ cũng sẽ không thất vọng về cô ta.

Cô không chỉ cướp đi người đàn ông mà cô ta yêu mến, mà con cướp cả người mẹ từ nhỏ đến lớn chỉ nâng cô ta trong lòng bàn tay, cho nên cô ta càng không thể vì cô mà đi chọc giận ba.

Cô ta tuyệt nhiên sẽ không bỏ qua cho cô.

Lần trước những tên con đồ kia không thể hủy hoại cô, là vì cô đã gặp may mắn.

Nhưng mà lần này, trước khi Long Tư Hạo có thể đưa Lê Hiểu Mạn rời khỏi trang viên, cô ta phải...

Cô ta nhìn Thẩm Thi Vi qua màn nước mắt nhạt nhòa: “Mẹ ơi, con cũng là con gái mẹ, nhưng mẹ vì Lê Hiểu Mạn lại muốn con đi gặp ba và nói con không muốn kết hôn với Tư Hạo, con sẽ không đi, con sẽ làm theo những gì ba sắp xếp.”

“Sophie, con... Tư Hạo sẽ không bao giờ cưới con, mẹ cũng sẽ không để cho ba con chia rẽ Tư Hạo và Hiểu Hiểu, còn con, mẹ coi như chưa từng sinh ra con.”

Bởi vì câu nói sau cùng của Thẩm Thi Vi mà Sophie hoảng đến choáng váng, không tài nào tin nổi: “Mẹ, ý của mẹ là? Mẹ không cần con nữa sao?”

“Tôi không có con gái lòng dạ độc ác như vậy.”

Nói xong Thẩm Thi Vi quay người rời khỏi phòng ngủ của Sophie.

Bóng Thẩm Thi Vi vừa dứt, Sophie liền ùng ùng nổi giận đập vỡ mọi thứ trong phòng.

Nghe thấy âm thanh loảng xoảng vang lên, cho nên người giúp việc cùng quản gia nhanh chóng đi vào.

Trông thấy vẻ mặt giận dữ của cô ta, bốn người bọn họ đều sợ đến không dám nhúc nhích, đứng im không một ai đi lên ngăn cản.

Phòng khách.

Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ, và đám bốn người Phát Lãng lúc này trong đại sảnh của tòa lâu đài.

Sắc mặt Knox hệt như bộ đồ mà ông ta mặc trên người, đen – và trầm, khóe mắt nhấp cùng khóe đuôi lông mày mang theo phần nộ nhìn tất cả bọn họ.

Chương 917: Một người lâu trên, một người...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Glen, vẫn là câu nói kia, cậu không đồng ý cưới Sophie vậy thì cũng đừng muốn đưa Lê tiểu thư đi.”

Ánh mắt Long Tư Hạo rét lạnh: “Vậy thì chính là ngài đang muốn tôi trở thành kẻ thù của ngài.”

Thái độ của Knox có vẻ hòa hoãn: “Glen, tôi đã nói, cho dù có kết hôn với Sophie thì cậu là Lê tiểu thư cũng có thể ở bên nhau, tôi chỉ cần cậu lãnh chứng với Sophie và đứng trước gia tộc cử hành hôn lễ.”

Sắc mặt Long Tư Hạo tối sầm: “Vợ tôi chỉ có thể là Hiểu Hiểu, có chết cũng sẽ không thay đổi.”

Knox không còn giận dữ và ép buộc nữa: “Glen, tôi sẽ cho cậu thêm ba ngày, sau khi cậu đã suy nghĩ thật kĩ, nếu như ba ngày sau vẫn là cậu không cho tôi một câu trả lời thỏa mãn, thì tôi sẽ đưa vị Lê tiểu thư kia đến một nơi không bao giờ có thể tìm thấy.”

Lăng Hàn Dạ đứng một bên nghe Knox nói như vậy liền không kiềm nổi mấy phần tức giận: “Tiên sinh Knox, ngài uy hiếp Long thiếu chúng tôi, ngài sẽ hối hận.”

Anh biết sờ dĩ hiện tại Long Tư Hạo chưa muốn xung đột với Knox chính là vì Long Tư Hạo vẫn còn nghĩ đến ân tình ông ta đã cứu anh, nhưng nếu Knox còn quá phận như vậy, thì hẳn là sẽ không còn ân

tình gì để Long Tur Hạo phải gọi tên nữa rồi.

Knox trầm mặt, ánh mắt sâu xa nhìn Long Tur Hạo: “Glen, tôi chờ câu trả lời của cậu.”

Nói xong, Knox cau mày nhìn về phía đám người Phất Lãng: “Phất Lãng, tiễn khách.”

“Vâng!” Phất Lãng cung kính lên tiếng, đi đến cạnh Long Tur Hạo, đưa tay ra: “Thiếu gia Glen, Lãng thiếu gia, xin mời.”

Sắc mặt Long Tur Hạo u ám, nhếch môi lạnh lùng: “Tốt nhất là chú nên đảm bảo trong ba ngày tới Hiểu Hiểu được an toàn, nếu cô ấy thiếu đi một sợi tóc thì tôi liền không tiếc mà phán tan toàn bộ gia tộc Knox.”

“Glen, cậu yên tâm, tôi đã nói tôi sẽ không giết cô ấy, thì cũng sẽ không cho phép ai làm tổn thương cô ấy, nhưng nếu như cậu Glen muốn dùng khoảng thời gian ba ngày kia mà tìm mọi cách đưa cô ấy đi, thì e rằng tôi sẽ không thể đảm bảo không tổn thương cô ấy nữa, cậu Glen ắt biết, đạ thì không có mắt.”

Nói xong câu nói sau cùng vẻ mặt Knox cũng trở nên thâm trầm, mang theo một tia tàn nhẫn.

Là ông ta đang hứa sẽ đảm bảo an toàn cho Lê Hiểu Mạn, cũng là đang cảnh cáo anh.

“Long thiếu.”

Lãng Hàn Dạ đi đến cạnh Long Tur Hạo, khoát tay mình lên vai anh: “Nếu tiên sinh Knox đã hứa sẽ đảm bảo an toàn cho bảo bối Hiểu Hiểu của cậu và cho chúng ta ba ngày để suy nghĩ thì giờ cũng nên

về thôi.”

Knox cho bọn họ thời gian ba ngày để suy nghĩ, chi bằng nói cách khác chính là cho bọn họ thời gian ba ngày để chuẩn bị.

Giấu đi ý lạnh trong đáy mắt, Long Tur Hạo cùng Lăng Hàn Dạ rời khỏi phòng khách.

Lúc đi ngang qua tòa nhà Lê Hiểu Mạn đang ở thì Long Tur Hạo bỗng ngừng lại, đôi mắt dài hẹp nhìn chăm chú lên tầng hai.

‘Hiểu Hiểu, chờ anh, nhất định anh sẽ đưa em ra ngoài an toàn.’

Xung quanh tòa biệt thự đều có ẩn nấp những tay súng bắn tỉa, vì vậy anh không thể động thủ.

Tựa như tâm linh tương thông, Lê Hiểu Mạn vừa vặn đi đến trước cửa sổ, khoảnh khắc nhìn thấy Long Tur Hạo đứng dưới lầu thì cô nhoài người ra ngoài cửa sổ, mỉm cười nhìn anh.

‘Tur Hạo, em đợi anh.’

Một người lầu trên, một người lầu dưới, cứ như vậy ánh mắt nhìn nhau thâm tình.

Rất lâu sau, Long Tur Hạo mới rời khỏi nơi đó.

Ra khỏi tòa lầu đài, vừa bước lên phi cơ, Lăng Hàn Dạ liền trung ra vẻ mặt vô cùng thông cảm vỗ vai anh: “Long thiếu, cậu và Hiểu Hiểu nhà cậu cũng thật là sóng dồn gió dập(*) nha! Knox cho cậu thời gian ba ngày suy nghĩ, chẳng bằng cho cậu thời gian ba ngày để chuẩn bị, thật là không biết ông ta nghĩ gì, nhưng mà như vậy cũng tốt.”

(*) Nguyên văn là “一波三折”: nghĩa là ‘Có nhiều biến động, nhiều sóng gió.’

Lúc này Long Tur Hạo đang cực kì đau lòng, anh không cách nào chịu nổi anh và Hiểu Hiểu phải cách xa, anh đã bắt đầu cảm thấy nhớ cô khôn xiết.

Anh lạnh lùng: “Ông ta cho rằng tôi không có cách nào đưa Hiểu Hiểu ra ngoài an toàn.”

Lăng Hàn Dạ khẽ cười: “Xem ra vị Knox tiên sinh này là một người rất tự phụ.”

Mặc dù Lăng Hàn Dạ là anh em vào sinh ra tử với Long Tur Hạo nhưng anh ta không quá hiểu rõ Knox.

Anh ta nhìn về phía Long Tur Hạo, thấy trán anh nhíu chặt bồng lần nữa cảm thông nói: “Long thiếu, đừng quá lo lắng, Hiểu bảo bối của cậu sẽ không sao đâu, chúng ta có thể tận dụng ba ngày này nghĩ biện pháp đưa cô ấy ra ngoài.”

Trụ sở liên minh Ir.

Lăng Dinah, tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập lúc này đang cuống đến điên đi qua đi lại trong tòa lâu đài.

Lạc Thụy cứ lẻo đẻo đi sau lưng bọn họ, trông thấy tiểu Nghiên ngừng chân không đi nữa, cánh tay bé nhỏ mồm mĩm nện nện lên đầu gối có vẻ như do đi quá hóa mệt, anh ta bước đến trước người nhóc con, ngồi chồm hồm nhìn.

Chương 918: Triệu tập sát thủ

Ir

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Tiểu bất điểm, có phải đi nhiều quá hóa mệt không? Nhóc con có khát hay đói không nào?”

Lạc Thụy dịu dàng nói, đưa tay xoa xoa đôi chân nhỏ giúp nhóc con.

Tiểu Nghiên Nghiên chau mày, nhìn Lạc Thụy mấp máy môi: “Chú Lạc Thụy ơi, sao ba cháu vẫn chưa trở lại thế ạ? Con rất nhớ ba và mẹ.”

“Tổng giám đốc sẽ sớm trở lại.” Lạc Thụy dứt khoát đứng lên: “Tiểu bất điểm, tiểu tổng giám đốc, hai đứa cũng mệt rồi, chú đưa hai đứa về phòng mình nhé.”

Cách phối trí của mỗi phòng trong tòa lâu đài cơ bản không khác nhau nhiều, Lạc Thụy đưa hai nhóc con đi theo thang máy lên đến lầu ba, dẫn đến từng phòng một, phòng của Lăng Dinah bên cạnh phòng của tiểu Nghiên Nghiên.

Chắc có lẽ không có mẹ ở đây cho nên hai nhóc con không mấy vui vẻ, sau khi dẫn hai đứa nhóc đi thăm quan quanh phòng, Lạc Thụy lại dẫn bọn nhỏ đi đến ăn dùng cơm.

Nữ giúp việc trong tòa lâu đài đều là người Pháp, bếp trưởng cũng là người Pháp, nhưng sẽ làm món ăn Trung Quốc.

Tiểu Nghiên Nghiên ngồi trước bàn ăn nhìn chăm chăm vào một đồng thức ăn trước mặt, tay chống cằm, không hề có chút cảm giác muốn ăn.

Tiểu Long Dập ngồi đối diện nhóc con, mặc dù không đưa tay chống cằm nhưng cũng lặng im ngồi ở đó, không hề động đũa.

Lăng Dinah trông thấy hai đứa nhóc không buồn ăn, cho nên cô cũng không muốn ăn.

Cô liếc mắt nhìn Lạc Thụy: “Lạc Thụy, anh Tư Hạo và anh trai tôi bao giờ thì về? Còn có Lê Hiểu Mạn kia nữa, sao cô ấy lại bị ba Sophie đưa đến nơi này?”

Thời điểm Lăng Hàn Dạ mang cô đến Marseilles cùng với bọn họ cũng không có nói với cô rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, chỉ nói là Lê Hiểu Mạn bị ba của Sophie bắt cóc đến Marseilles, anh Tư Hạo của cô muốn tới Marseilles đưa cô ấy ra ngoài, bảo cô đến chăm sóc tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập.

Nói đến Sophie, mặc dù có biết cô ta nhưng vẫn chưa gặp mặt trực diện lần nào, rất nhiều chuyện liên qua tới Sophie và Knox đều là cô nghe được từ anh anh của mình.

Mà cô gặp được Long Tư Hạo hiển nhiên là dựa vào quan hệ của anh trai mình và Long Tư Hạo.

Lúc cô gặp anh thì cô mới chỉ mười bảy tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy anh cô liền bị gương mặt điển trai mê người cùng khí chất tao nhã cao quý của anh hấp dẫn.

Trong lòng luôn mong tưởng sẽ có một ngày bản thân có thể trở thành nàng công chúa được anh nâng trên tay mà yêu thương, chỉ

tiếc, anh đối với cô trước sau đều là lạnh lùng xa cách, không nóng không nguội.

Lạc Thụy nhìn về phía Lăng Dinah, đang tính mở miệng ra thì bỗng nhìn thấy Long Tư Hạo và Lăng Hàn Dạ đi vào.

“Ba đã về.”

“Ba.”

Mắt nhỏ vừa thấy Long Tư Hạo đi vào tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập liền đứng lên chạy khễ về phía anh.

Tiểu Nghiên Nghiên dòm sang sau lưng ba và chú Lăng nhưng lại không thấy mẹ của mình, nhóc con cau mày, đỏ mắt ầng ậ nước: “Ba ơi, mẹ sao rồi ạ? Ba vẫn chưa thể đưa mẹ trở về sao ạ?”

Long Tư Hạo ngồi xổm người xuống bế tiểu Nghiên Nghiên lên, đôi mắt đen mực dật đầy đau lòng nhìn nhóc con: “Nghiên Nghiên yên tâm, mẹ không có chuyện gì, ba sẽ nhanh chóng đưa mẹ trở về.”

“Vâng ạ!” tiểu Nghiên Nghiên khẽ giọng đáp, cúi thấp đầu: “Nhưng con rất nhớ mẹ ạ.”

Lăng Hàn Dạ đứng bên cạnh nhìn thấy tiểu Nghiên Nghiên sắp khóc, bèn an ủi: “Nghiên Nghiên chịu hoa nhỏ, cháu phải tin ba cháu chứ, rất nhanh thôi ba sẽ đưa mẹ cháu trở về.”

Long Tư Hạo đặt tiểu Nghiên Nghiên xuống, đưa di động cho nhóc con: “Nhớ mẹ có thể gọi điện thoại cho mẹ.”

Tiểu Nghiên Nghiên nghi ngờ: “Ba ơi, không phải di động của mẹ không gọi được sao ạ?”

Long Tư Hạo cong môi: “Bây giờ có thể gọi.”

“Tuyệt quá!” tiểu Nghiên Nghiên một giây trước thì sắp khóc mà một giây sau đã vui vẻ trở lại, nhóc con nhận lấy di động sau đó cùng tiểu Long Dập gọi điện cho mẹ.

Cả ba người Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy đi ra khỏi nhà ăn, theo thang máy đi lên tầng năm, sau đó đi vào căn phòng được sáu thành viên Ir canh gác bên ngoài.

Lạc Thụy nhin không được, vừa vào phòng liền hỏi: “Tổng giám đốc, Knox nói thế nào? Vẫn là muốn anh cưới Sophie sao?”

Lăng Hàn Dạ lên tiếng: “Knox cho Long thiếu thời gian ba ngày để suy nghĩ, chính xác là ông ta quyết tâm muốn Long thiếu cưới con gái ông ta.”

“Phu nhân cũng không ngăn cản được quyết định của Knox?” Lạc Thụy nhìn Long Tư Hạo một cái rồi ngồi xuống: “Dù sao thì tổng giám đốc và tổng giám đốc phu nhân cũng đã lĩnh chứng, trùng hôn là phạm pháp, chỉ cần tổng giám đốc không li hôn với tổng giám đốc phu nhân là được.”

Lăng Hàn Dạ cau mày: “Theo tôi thấy Knox chỉ cần Long thiếu của hành hôn lễ cùng Sophie trước sự chứng kiến của toàn bộ gia tộc Knox mà thôi, Long thiếu có li hôn hay không, ông ta không quan tâm.”

Lạc Thụy cười tủm tỉm nhìn về phía Long Tư Hạo: “Tổng giám đốc, tôi có cách, có điều cách này không mấy tốt cho lắm, anh có thể giả vờ đồng ý kết hôn với Sophie, sau đó nhân cơ hội này tìm cách cứu tổng giám đốc phu nhân ra ngoài.”

Biện pháp mà Lạc Thụy nói đến không phải Long Tur Hạo chưa từng nghĩ qua, nhưng anh tuyệt nhiên không muốn cử hành hôn lễ cùng Sophie, coi như giả cũng không được, đời này anh chỉ có một mình Hiểu Hiểu là cô dâu.

Nếu anh làm vậy, anh sẽ có lỗi với Hiểu Hiểu.

Hơn nữa, cách giả vờ đồng ý này căn bản không thể thực hiện với Knox.

Một khi anh đồng ý kết hôn với Sophie, thì việc đầu tiên Knox làm chính là làm cho anh và Hiểu Hiểu li hôn, sau đó buộc anh phải lãnh chứng với Sophie, cuối cùng mới là cử hành hôn lễ.

Mà trước đó, Knox sẽ không để anh gặp Hiểu Hiểu của anh, đồng thời toàn bộ quá trình ông ta đều sẽ đi theo, tận mắt nhìn thấy anh và Sophie lãnh chứng, vì vậy, cách này không hề có tác dụng với Knox.

Mà, anh cũng xem thương cách thức như thế.

Anh híp mắt: “Đời này tôi chỉ có thể cử hành hôn lễ cùng Hiểu Hiểu.”

Trông thấy vẻ mặt kiên định của anh, Lạc Thụy lại lên tiếng: “Tổng giám đốc, tôi còn có cách khác, chính là triệu tập mười sát thủ của liên minh Ir trở về, có thêm bọn họ thì việc đối phó với Knox sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

Chương 919: Hiểu Hiểu, điểm yếu của anh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Hàn Dạ đồng ý nói: “Long thiếu, tôi đồng ý với lời của Lạc Thụy, trong tay cậu là mùi tinh anh của tinh anh kia, mấy năm nay đều phân tán khắp nơi nhận nhiệm vụ, giờ cũng là lúc triệu tập họ rồi, còn có...”

Nghĩ đến Tô Dịch, Lăng Hàn Dạ khó hiểu hỏi: “Gần đây Tô Dịch xảy ra chuyện gì vậy? Phát sinh chuyện lớn như vậy, đây chính là lúc cần người, cậu ta đi đâu rồi chứ?”

Lạc Thụy lắc đầu tỏ vẻ mình cũng không biết Tô Dịch ở đâu.

Long Tư Hạo nghe Lăng Hàn Dạ nhắc đến Tô Dịch thì hai mắt nheo lại, trầm giọng nói: “Lạc Thụy, việc triệu tập giao cho cậu.”

“Vâng!” Lạc Thụy đáp, hai mày nhíu lại, lẩm bẩm: “Ai! Chuyện triệu tập như thế này trước kia đều do Tô thiếu phụ trách.”

Anh ngẩng đầu nhìn về phía Long Tư Hạo: “Tổng giám đốc, có phải Tô thiếu xảy ra chuyện gì rồi không? Lần trước không phải ngài để anh ấy đi điều tra về chuyện người thần bí sao? Vì sao giờ cũng biến mất như người thần bí không thấy đâu hết vậy? Tôi gọi mà không ai nghe máy.”

Nghe Lạc Thụy nói xong, Long Tư Hạo không đáp lời, che giấu nội tâm phức tạp dưới đáy mắt, anh đứng lên: “Tôi xuống xem Nghiên

Nghiên và Allen một chút.”

Sau khi anh rời đi, Lạc Thụy nhìn Lăng Hàn Dạ nghi ngờ hỏi: “Lăng thiếu, có phải anh cũng thấy dạo này khi nhắc đến Tô Dịch, vẻ mặt của tổng giám đốc rất không tốt không?”

Nghe Lạc Thụy nói vậy, Lăng Hàn Dạ cũng nhận ra: “Tôi nghĩ Long thiếu và Tô thiếu có thể là đã xảy ra chuyện gì rồi, nếu cậu ta biết chúng ta đến Marseilles thì cũng tự sẽ đến thôi, cậu nhanh chóng triệu tập người đi, Long thiếu vẫn chờ bọn họ để tự đi đối phó với Knox.

Lạc Thụy nhíu mày, vẻ mặt đưa đám: “Chuyện này vốn là công việc của Tô Dịch.”

Lăng Hàn Dạ đưa mắt nhìn Lạc Thụy, cười: “Cứ từ từ liên lạc với bọn họ, không quấy rầy cậu nữa.”

Lăng Hàn Dạ ra ngoài, Lạc Thụy không thể không ngồi xuống trước máy tính.

Liên minh LR thập đại thợ săn theo thứ tự là Xích Xà, Bạch Sa, Hỏa Môn Côi, Uva, Conhen, Davy, Khuru Đặc, Đan Khắc, Yzeux, Hắc Ưng.

Vì họ bao gồm mười người hợp lại nên gọi là thập đại thợ săn, là người trong liên minh LR, mỗi người có thể địch lại mười mấy người, thậm chí là trăm người, bọn họ chính là tinh anh của tinh anh.

...

Trong trang viên Phi Nhĩ

Knox ở trong thư phòng, trừ anh ra còn có một người đàn ông đang mặc áo gió màu đen, cũng đeo mặt nạ quý, chính là người thần bí.

“Cho hẳn ba ngày, chẳng khác gì là để cho hẳn có thể chuẩn bị sẵn sàng để đối phó ngài.” Người thần bí dùng ánh mắt bình thản nhìn Knox, khẽ gật đầu, thái độ cung kính.

Knox tàn nhẫn híp mắt, cười lạnh: “Tôi không sợ hẳn chuẩn bị sẵn sàng thế nào, có vị Lê tiểu thư kia trong tay, hẳn ta sẽ không dám đối phó toàn lực.”

Người thần bí nhắc nhở: “Chủ nhân, ngài uy hiếp hẳn như vậy sợ hẳn chỉ làm ngược lại, cũng không chắc sẽ cưới con gái ngài.”

Knox dùng ánh mắt sắc bén bắn về phía người thần bí: “Cậu đã nói với tôi, cậu ta rất yêu vị Lê tiểu thư kia, vậy điểm yếu của cậu ta chính là Lê tiểu thư.”

“Cô ta đúng là điểm yếu của Long Tư Hạo, nhưng nếu chủ nhân động vào một sợi tóc của cô ta, hẳn cũng sẽ liều mạng với ngài, chủ nhân quyết định bắt người tới nước Pháp sao không cho tôi biết?”

Knox âm trầm nhìn người thần bí: “Đừng quên, tôi mới chủ nhân của cậu, có quyết định gì cũng không cần phải báo cho cậu.”

Người thần bí cúi đầu, không nói thêm nửa chữ.

Knox phân phó thêm một số việc rồi mới để cho người thần bí rời đi.

Sau khi rời khỏi phòng Knox, vừa lúc người thần bí gặp Sophie.

“Anh... Sao anh lại ở đây?” Sophie kinh ngạc nhìn người thần bí, không thể ngờ được lại có thể gặp anh trong trang viên.

Sau đó cô lại nhớ tới một lần bị lợi dụng, trong mắt ánh lên sắc lạnh, nếu không phải anh bảo cô làm những chuyện này thì Tư Hạo đã không hận cô đến vậy.

Anh giúp cô đối phó với Lê Hiểu Mạn, đồng thời phá hủy cô.

Một mũi tên trúng hai đích kia rốt cuộc mục đích là gì?

Mà tại sao anh ta lại đi ra từ thư phòng của cha.

Hiện giờ, trong lòng Sophie cực kì căm hận người thần bí, nhưng cô không biểu hiện chút nào trên mặt.

Tất cả biểu hiện trên gương mặt cô bây giờ chỉ là sợ hãi và khó hiểu.

Người thần bí không nghĩ tới việc sẽ bắt gặp Sophie, trước đây Sophie không biết anh và ba của cô, Knox có quan hệ gì, nhưng giờ anh nghĩ cô nên biết.

Anh sắc mặt vẫn bình thản, mí mắt không lên tiếng.

Sophie suy nghĩ rồi hiểu ra: “Anh là người của ba tôi?”

Người thần bí không phủ nhận: “Giờ cô biết sao tôi lại muốn giúp cô rồi chứ? Đó là mệnh lệnh của ba cô muốn ngăn Long Tư Hạo ở cùng người phụ nữ khác ngoài cô, vì ba cô coi trọng Long Tư Hạo, muốn để anh ta thừa kế tất cả, vậy thì phải cưới cô thì mới có thể danh chính ngôn thuận thừa kế gia tộc, điểm này cô hẳn phải rõ ràng hơn tôi chứ.”

Nếu như trước hôn lễ người thần bí nói với Sophie, mục đích anh giúp cô là mệnh lệnh của ba cô, cô nhất định sẽ tin, nhưng giờ cô rất

không tin lời anh, cô cảm thấy anh ta giúp mình là vì nguyên nhân khác.

Cô thu hồi suy nghĩ, làm ra vẻ bưng bít đại ngộ: “Hóa ra là vì ba nên anh mới giúp tôi, chuyện hôn lễ lần trước, anh mất tích luôn, tôi không thể liên lạc được anh, giờ đúng lúc có chuyện tìm anh, có thể nói chuyện một lát được không?”

Người thần bí gật đầu, coi như đồng ý.

Sophie cười nhìn anh, đưa anh đến phòng ngủ của mình.

Vừa về phòng, mấy nữ giúp việc đi theo cô cũng bảo lui xuống hết.

“Ngồi đi.”

Cô ngồi xuống trước, hai chân ưu nhã vắt chéo, ý bảo người thần bí ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, người thần bí bình thản nhìn cô: “Lúc tới đây, cô không giống lúc trước.”

Lúc ở thành phố K, tất cả tâm tình Sophie đều biểu lộ trên mặt, không hề giấu diếm, nhưng giờ trên mặt cô chỉ duy trì nụ cười mà thôi.

Sophie cười: “Ở đây, tôi không phải người bình thường, nhất cử nhất động của tôi đều bị chú ý, đương nhiên không thể tùy ý như ở bên ngoài.”

Người thần bí nghiêng mắt nhìn: “Cô sống ở đây hẳn cũng rất mệt mỏi.”

Lời của anh không khác ý của Lê Hiểu Mạn lắm, nụ cười của Sophie

thu lại vài phần: “Sao anh nói chuyện giống Lê Hiếu Mạn như vậy?”

Ánh mắt người thần bí run lên, khuôn mặt dưới mặt nạ quý cực kỳ âm trầm, lạnh lẽo nói: “Đừng so sánh tôi với cô ta.”

“Anh rất ghét cô ta.” Sophie nhướn mày nhìn anh, ngữ điệu lạnh đi vài phần hỏi: “Ah đã ghét cô ta như vậy, sao lúc ở hôn lễ không giết cô ta đi? Còn nữa bom trên người Allen sao lại là giả?”

Chương 920: Cô so với tôi còn độc ác hơn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Người thần bí thu lại sự tàn nhẫn trong mắt, giọng nói bình thản hỏi ngược lại: “Sao? Cô hy vọng đó là bom thật ư? Cô thật sự muốn Allen bị nổ chết? Đừng quên, cô nuôi nó năm năm, nổ chết nó cô sẽ không đau lòng? Chỉ là tôi thật không ngờ, cô vậy mà muốn làm thật, lòng dạ của cô so với tôi còn ác độc hơn.”

Sophie lạnh lùng cười một tiếng: “Tôi có ác độc nữa thì bom vẫn là do anh đưa cho tôi, để trên người Allen cũng là chủ ý của anh.”

Người thần bí không muốn tiếp tục nói chuyện hôn lễ, chuyển đề tài hỏi: “Cô kêu tôi tới đây rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Anh thông minh như vậy, đương nhiên có thể đoán ra được tôi tìm anh có việc gì.” Đôi mắt nâu nhạt của Sophie ánh lên vẻ tàn nhẫn: “Lê Hiểu Mạn giờ đang ở trong trang viên, đây là cơ hội tốt để chúng ta xử lý cô ta.”

Người thần bí nhìn cô: “Bây giờ cô ta là quân cờ để ba cô uy hiếp Long Tư Hạo, cô dám động vào cô ta?”

Sophie lạnh lùng nhíu mày: “Có gì mà không dám? Lần trước để cho cô ta thoát, lần này, tôi tuyệt sẽ không cho cô ta thêm cơ hội chạy trốn.”

Trong mắt cô tràn đầy hận ý, hai tay siết chặt.

Người thần bí nhìn vẻ mặt tàn nhẫn của cô, hai mắt nheo lại: “Cô nói đến chuyện lần trước bị cưỡng hiếp?”

Chuyện này luôn là điều cấm kỵ trong lòng Sophie, mỗi lần cô nhớ tới đều muốn nổi điên hủy diệt toàn bộ thế giới, nghĩ muốn giết sạch bọn người kia, vì... chỉ có thể như vậy mới thỏa sự tàn nhẫn trong lòng cô.

Thời gian trước, mỗi đêm cô đều gặp ác mộng, mơ tới chuyện bị cưỡng hiếp.

Cho đến giờ cô vẫn còn thỉnh thoảng gặp ác mộng, cho nên chuyện này là cấm kỵ của cô.

Cô siết chặt hai tay, hận ý tràn ngập trong mắt nhìn người thần bí: “Đừng nhắc lại chuyện này nữa.”

Cô cắn chặt môi, hô hấp dồn dập, giờ cô rất muốn giết người.

Cô chuyển sự phẫn nộ này sang người Lê Hiểu Mạn: “Tôi muốn giết cô ta, tôi muốn giết cô ta, tôi nhất định sẽ không để cho cô ta sống, cô ta muốn hạnh phúc ở bên Tư Hạo sao, mơ đi.”

Người thần bí nhìn hận ý sâu đậm trong mắt cô: “Cô hận cô ta như vậy sao, cô chưa từng coi cô ta là chị mình?”

“Haha...” Sophie cười âm trầm: “Tiện nhân không xứng làm chị tôi.”

Người thần bí nhẹ hỏi: “Cô muốn tôi giúp thế nào?”

Sophie hung hăng nói: “Lần trước Tư Hạo nghĩ ra cách đưa cô ta đi được, nhưng lần này, tôi muốn làm cho Tư Hạo mãi mãi sẽ không

tìm được cô ta, hơn nữa còn muốn Lê Hiểu Mạn, con tiện nhân chết tiệt này chết không có chỗ chôn.”

“Xem ra cô đã nghĩ được cách xử lý cô ta. Nhưng cô làm vậy đồng nghĩa với việc phá hỏng kế hoạch của ba cô, không phải cô muốn lấy Long Tur Hạo sao? Cô hoàn toàn có thể không cần ra tay, ba cô cũng sẽ ép Long Tur Hạo đồng ý kết hôn với cô, nhưng cô bảo tôi đưa Lê Hiểu Mạn đi, không còn uy hiếp, Long Tur Hạo mà biết thì sẽ không thể nào kết hôn với cô nữa.”

Sophie đưa mắt nhìn người thần bí, cười lạnh: “Bây giờ tôi đã nhìn rõ mọi chuyện so với trước kia nhiều rồi. Anh thật sự cho rằng ba tôi có thể ép Tur Hạo lấy tôi? Tôi hiểu rõ, Tur Hạo chắc chắn sẽ không cưới tôi, cho nên, thay vì để cho Tur Hạo nghĩ cách tới cứu Lê Hiểu Mạn, thì không bằng tôi đi trước một bước đưa Lê Hiểu Mạn đi, làm cho Tur Hạo vĩnh viễn không tìm được cô ta. Không chiếm được thì tôi chia rẽ bọn họ, Lê Hiểu Mạn cũng đừng mong có được, tôi không vui vẻ thì Lê Hiểu Mạn cũng đừng mong hạnh phúc, tôi muốn tất cả đều phải đau khổ.”

“Hiện tại cô đã độc ác hơn so với tôi.”

Người thần bí nhìn cô nói xong thì đứng lên: “Tôi còn phải suy nghĩ xem có nên giúp cô không đã. Tôi là người của ba cô, nghe theo mệnh lệnh của ngài, nếu như tôi phá hỏng kế hoạch của ngài ấy thì chẳng khác nào tôi phản bội ngài ấy cả.”

Sophie thấy anh đứng lên cũng không đứng lên mà chỉ lạnh lùng cười: “Anh đã hận Lê Hiểu Mạn như vậy, tự nhiên sẽ muốn cô ta chết. Một khi cô ta trở lại bên người Long Tur Hạo, chúng ta muốn đối phó với cô ta cũng sẽ không còn dễ dàng như vậy nữa. Anh suy nghĩ cho kĩ đi, cơ hội lần này rất khó có được.”

Người thần bí nhìn Sophie: “Cho dù tôi đáp ứng cô đưa Lê Hiểu Mạn đi, không có cơ hội này, ba cô cũng đã thu xếp năm mươi vệ sỹ ở tiểu biệt thự chỗ cô ta ở, tôi không thể đưa cô ta đi được. Nếu cô ta dễ dàng bị đưa đi như vậy thì Long Tư Hạo cũng đã đưa người đi rồi, cô cũng biết năm mươi vệ sỹ kia không dễ đối phó như vyaaj.”

Sophie siết chặt hai tay đứng lên: “Chuyện này tôi sẽ nghĩ cách, khi nào nghĩ ra tôi sẽ thông báo cho anh.”

“Cô nghĩ cách?” Đáy mắt người thần bí hiện lên vẻ châm chọc: “Cô có thể nghĩ ra biện pháp tốt nào?”

Anh đã được chứng kiến sự thông minh của cô, cô nghĩ ra được cách mới là lạ.

Sự coi thường trong ánh mắt anh chọc giận Sophie: “Anh đừng quá coi thường tôi, tôi không thông minh bằng anh, nhưng anh đừng quên, nơi này là nhà tôi. Tôi sống ở đây hai mươi mấy năm, đối với nơi này tôi rất quen thuộc, tôi sẽ nghĩ được cách, anh cứ chờ tin tức tốt của tôi là được.”

Người thần bí vẫn chưa tin Sophie, dù sao anh cũng hiểu cô rất rõ, cô nghĩ không đủ xa, sợ là biện pháp cô nghĩ sẽ có nhiều sơ hở.

Anh khế cười: “Tôi ở đây chờ tin tức tốt của cô.”

Sophie thấy anh đáp ứng thì cười hỏi: “Đến lúc đó thì làm sao tôi liên lạc được với anh đây?”

“Dùng biện pháp trước kia.” Người thần bí nói xong lời này liền rời khỏi phòng ngủ của Sophie.

Sophie sắc mặt âm độc nghĩ cách làm sao thu dọn đám vệ sỹ của

tiểu biệt thư.

Một lát sau, cô đến thư phòng của ba mình, đúng lúc bắt gặp ba Knox và mẹ Trầm Thi Vi đang cãi nhau.

“Knox, anh đang ép em và anh là kẻ thù.” Về mặt Trầm Thi Vi tức giận, bà siết chặt hai tay, trong lòng hoàn toàn thất vọng đối với Knox.

Knox ngồi trên ghế bành xa hoa, âm trầm nhìn Trầm Thi Vi đang giận dữ: “Carry, anh nói rồi, anh sẽ không thương xót con gái em. Mục đích của anh là muốn ép Glen cưới Sophie, nên trước lúc cử hành hôn lễ, anh tuyệt sẽ không thả cô ta. Dù đó là con gái em, anh cũng sẽ không buông tha. Em là vợ anh, anh có thể vì em mà bảo đảm an toàn cho cô ta.”

“Knox, em không muốn con gái chỉ được an toàn, em muốn nó hạnh phúc. Anh bắt Tư Hạo cưới Sophie, chính là đoạt đi hạnh phúc của nó, cũng như việc anh giam con bé ở đây là tước đi tự do của nó vậy.” Nếu như đây không phải chồng mình, Trầm Thi Vi sẽ không nói nhiều như vậy.”

Chương 921: Anh là đang ép em ly hôn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bà không hy vọng Knox lại làm ra chuyện khiến bà thất vọng đến vậy.

Họ đã là vợ chồng hơn hai mươi năm, bà không muốn cuối cùng thì hai người lại biến thành kẻ thù.

Bình tĩnh lại, bà nhìn Knox nói: “Knox, chúng ta là vợ chồng đã nhiều năm như vậy, anh nhất định phải phá hỏng tình cảm vợ chồng của chúng ta hay sao? Từ ngày lấy anh, em đã quyết định sẽ ở bên anh cả đời. Nhưng giờ anh làm em cảm thấy không thể nào đi cùng anh được nữa...”

Ngừng một chút, bà mới nản lòng nói tiếp: “Knox, anh đang ép em ly hôn với anh.”

Knox ở trước mặt người khác, bao gồm cả con gái Sophie ruột thịt của mình cũng luôn nghiêm nghị, âm trầm, làm người ta có cảm giác e ngại.

Chỉ khi ở trước mặt Trầm Thi Vi, ông mới để lộ vẻ mặt chân thật nhất.

Ông đối với Trầm Thi Vi là thật lòng, bọn họ kết hôn hai mươi mấy năm, tình cảm với bà với luôn sâu đậm như khi mới quen nhau. Nhưng giờ ông không chỉ yêu bà, mà còn cả gia tộc Knox nữa.

Ông là người lãnh đạo lớn nhất của gia tộc này, bảo vệ gia tộc này là sứ mạng của ông, ông nhìn trúng năng lực của Long Tư Hạo, hy vọng anh có thể trở thành người nối nghiệp của mình.

Nghe Trầm Thi Vi nhắc đến chuyện kết hôn, sắc mặt ông trở nên nghiêm trọng mấy phần: “Carry, em là phu nhân của gia tộc Knox, chuyện này sẽ không bao giờ thay đổi. Chỉ cần Glen cưới Sophie, anh sẽ không ngăn nó và vị Lê tiểu thư kia ở bên nhau.”

Lời của ông làm Trầm Thi Vi có chút kinh ngạc và không dám tin: “Anh coi Hiểu Hiểu là gì? Em tuyệt sẽ không để cho chuyện như vậy xảy ra.”

Dứt lời, Trầm Thi Vi liền xoay người đi ra bên ngoài thư phòng.

Knox thấy vậy thì nhìn vệ sỹ hai bên ra hiệu.

Hai vệ sỹ gật đầu rồi chờ Trầm Thi Vi đi ra rồi đi theo bà.

Sophie đứng bên ngoài cửa cũng đã nghe rất rõ ràng cuộc đối thoại của Trầm Thi Vi và Knox.

Nghe tới chuyện ba mình nói Long Tư Hạo cưới cô vẫn có thể ở bên Lê Hiểu Mạn, cô liền cảm thấy rất thất vọng với ba mình.

Long Tư Hạo cưới cô, chính là làm chồng hợp pháp của cô. Vậy mà ba cô còn cho phép anh ở cùng người phụ nữ khác. Cô không thể nào hiểu nổi ý nghĩ của ba mình, vậy nên giờ cô càng thêm xác định muốn đưa Lê Hiểu Mạn rời khỏi trang viên.

Trầm Thi Vi đi ra ngoài thì thấy Sophie, bà chỉ ngừng lại một chút rồi lạnh lùng rời đi, không nói với cô câu nào.

Sophie thấy người mẹ đã từng yêu thương cô giờ thấy cô thì không để ý liền cảm thấy rất đau lòng.

Cô không hiểu, cô thật sự không hiểu, cô là con gái Trầm Thi Vi bà sinh ra, tại sao bà chỉ giúp Lê Hiếu Mạn chứ không giúp cô?

Bà đã nói, hạnh phúc của con gái cũng chính là hạnh phúc của bà, tại sao bây giờ bà lại nghĩ hết cách phá hủy hạnh phúc của cô để giúp Lê Hiếu Mạn hạnh phúc.

Cô hận Lê Hiếu Mạn, cũng hận mẹ của mình là Trầm Thi Vi.

Bọn họ đều muốn thương tổn cô, cho nên cô hận bọn họ.

Cô đứng ngoài thư phòng thật lâu, rồi mới đi vào.

Knox đang vì chuyện ly hôn à Trầm Thi Vi nói nên tâm tình không vui.

Gia tộc đối với ông mà nói là việc trọng yếu, nhưng Trầm Thi Vi cũng rất quan trọng.

Ông không muốn ly hôn với Trầm Thi Vi, cũng không không vì bà mà thay đổi quyết định.

Chỉ cần là chuyện Knox ông quyết định, thì tuyệt sẽ không thay đổi.

Thấy Sophie đi vào, ông liền thu hồi vẻ mặt mát bi thương trên mặt, trên mặt lại hiện lên vẻ uy nghiêm thâm trầm như trước.

Sophie thấy ông khi thấy cô thì sắc mặt uy nghiêm hẳn lên, đáy mắt cô hiện lên vẻ trang nhã, cúi đầu nói: “Ba, ba và mẹ cãi nhau sao?”

Knox không đáp, chỉ trầm giọng nói: “Đây là chuyện của ba và mẹ

con, con tới làm gì?”

Nhìn ba lạnh lùng như vậy, Sophie nhíu mày: “Ba, con... lúc trước mẹ tìm con, hy vọng con có thể thuyết phục ba là con không muốn lấy Tư Hạo, con không muốn thấy quan hệ của ba và mẹ ngày càng tệ, cho nên mới tới.”

Knox nhìn Sophie đang cúi đầu, không lên tiếng. Ông biết từ bé ông đã rất nghiêm khắc với cô, nhưng cũng chỉ là vì muốn tốt cho cô.

Cô là con gái duy nhất của Knox ông, từ nhỏ thana thể đã không tốt, mà vì gai tộc này thực ra rất nguy hiểm, cho nên cô mới phải tiếp nhận huấn luyện, thân là ba cô, ông phải đảm bảo sự an toàn cho cô.

Sophie không nghe được câu trả lời thì ngẩng đầu nhìn ông: “Ba, con không lấy Tư Hạo đâu, ba thả Lê Hiểu Mạn đi, như vậy mẹ sẽ vui vẻ không còn giận ba nữa.”

Nghe Sophie nói vậy thì trên mặt Knox không hiện lên bất kì thay đổi nào: “Con phải lấy Tư Hạo, chuyện ta đã quyết định sẽ không thay đổi, ra ngoài đi.”

Sophie thấy ba nói với mình hai câu rồi kêu cô ra ngoài, trong lòng rất không thoải mái, cũng có chút ủy khuất.

Người khác có thể làm nũng trước mặt ba mình, nhưng cô thì chưa bao giờ dám làm vậy trước mặt ông.

Bây giờ, cô luôn nghi ngờ không biết ông đã từng đối xử với cô như con gái bao giờ chưa, hay chỉ coi cô như đám vệ sĩ mà huấn luyện.

Ông rất ít khi quan tâm cô, cũng ít khi cười với cô, dường như chưa bao giờ.

Cô chỉ nhìn thấy ba cười với mẹ mình.

Trước kia, dù trong lòng cảm thấy ủy khuất, nhưng cô cũng không hỏi gì cả, chỉ là hôm nay cô muốn hỏi một chút.

“Ba, con muốn biết vì sao ba lại nghiêm khắc với con như vậy?”

Knox vì lời nói của cô mà hơi ngạc nhiên, nhưng trên mặt ông vẫn không thay đổi: “Vì con là con gái của ba, ba phải đối với con nghiêm khắc, ra ngoài đi.”

Sophie nhìn ba mình một lúc rồi mới xoay người đi ra ngoài.

Sau khi cô rời đi, hai vệ sỹ đi theo Trần Thi Vi đã trở lại.

Hai người đồng thời gật đầu: “Chủ nhân, phu nhân đã bị khống chế.”

Vừa nãy khi đi theo Trần Thi Vi về phòng, họ đã kêu vệ sỹ trông coi ngoài phòng của bà, không để cho bà ra ngoài.

Trần Thi Vi dù sao cũng không nghĩ tới Knox vì phòng chuyện bà nghĩ cách thả Lê Hiếu Mạn đi nên "cắm tét" mình ở phòng ngủ.

Knox biết mình làm vậy sẽ khiến Trần Thi Vi vô cùng thất vọng, nhưng vì để ngăn bà phá hỏng kế hoạch của mình, ông chỉ có thể làm vậy.

Ông nhẹ nhíu mày, sắc mặt vẫn rất âm trầm, hơi thở băng lạnh.

...

Tổng bộ liên minh LR

Lạc Thụy liên lạc với toàn bộ mười thợ săn trong liên minh trong hai ngày trở về tổng bộ.

Mười người này đều có sở trường của mình, mỗi người đều am hiểu đấu vật, đấu tay không, sử dụng vũ khí hạng nặng, kiếm thuật, taekwondo, máy bay chiến đấu, súng ống, thuốc nổ, vân vân...

Mười người này, có ba nữ bảy nam, có bốn người là người nước ngoài.

Lúc này, toàn bộ mười người đã tới nơi, đang ở trong phòng họp ở tầng năm.

Long Tư Hạo là thủ lĩnh của bọn họ, đương nhiên sẽ ngồi tại vị trí thủ lĩnh cao nhất trong bàn hội nghị.

Bên trái anh là Lăng Hàn Dạ, bên phải là Lạc Thụy.

Chương 922: Hành động, không được thất bại

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lạc Thụy nhìn lướt qua mười người tư khắp các nơi trên thế giới trở về, cười nói: “Các vị, đã lâu không gặp, tổng giám đốc lần này gọi mọi người trở lại là vì có một chuyện vô cùng quan trọng...”

“Trợ lý Lạc...”

Một giọng nói mềm mại vang lên, một đôi tay trắng như ngọc đặt lên cổ Lạc Thụy từ phía sau.

“Trợ lý Lạc, năm sáu năm không gặp, tôi còn tưởng tật dài dòng của anh đã sửa được, không ngờ anh vẫn dài dòng như vậy, tôi đang sờ thử xem có phải anh vẫn chưa trở mã hoàn toàn hay không, vậy nên mới dài dòng như đàn bà như thế.”

Người nói là một người phụ nữ toàn thân mặc bộ quần áo màu đỏ bó sát người, giày đen, vóc người nóng bỏng, gợi cảm mà kiều diễm.

Cô là Hòa Mân Côi, một trong mười đại thợ săn, am hiểu nhất là phi tiêu, roi da, súng ống, tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ rất cao, dường như chưa từng thất bại.

Cô đang ngồi bên cạnh Lạc Thụy.

Lạc Thụy thấy cánh tay thon dài của Hòa Mân Côi cứ sờ tới sờ lui trên ngực mình, càng sờ càng lui xuống dưới.

Anh bắt lấy bàn tay không an phận kia cười nhìn cô: “Mân Côi tiểu thư, tổng giám đốc còn ở đây, cô làm vậy không được hay cho lắm.”

Hỏa Mân Côi nhìn Long Tư Hạo, cảm nhận được ánh mắt lạnh thấu xương của anh thì lập tức biết điều ngồi xuống, thái độ cung kính nhìn Long Tư Hạo: “Thủ lĩnh, lần này ngài cho gọi chúng tôi trở lại là có nhiệm vụ trọng yếu gì?”

Lúc cô nói lời này, cô đã đặt một chiếc chân thon dài lên đùi Lạc Thụy.

Lạc Thụy nhìn chân cô, dùng tay đẩy xuống, sau đó đứng lên, tiếp tục lời ban nãy: “Tổng giám đốc gọi mọi người trở lại, vì có một nhiệm vụ quan trọng, đó là đi tới trang viên Phi nhĩ của Knox để cứu phu nhân tổng giám đốc, để đảm bảo an toàn cho phu nhân, chúng ta cần định ra một kế hoạch đầy đủ...”

...

Lúc liên minh LR đang triển khai hội nghị với Long Tư Hạo, Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long đang ở sảnh tầng một gọi cho Lê Hiểu Mạn.

Về phần Lăng Đại Na, cô chỉ trơ mắt nhìn hai đứa nhóc.

Đợi hai đứa gọi điện xong, cô mới hỏi: “Tiểu xinh đẹp, tiểu đẹp trai, thế nào rồi? Mẹ hai đứa có khỏe không?”

Cô chỉ thuận miệng ghỏi, mà Tiểu Nghiên Nghiên thấy cô hỏi mẹ mình thì hơi kinh ngạc: “Chị Tiểu Na, chị không phải tình địch của mẹ em sao? Sao lại quan tâm mẹ em như vậy?”

Lăng Đại Na khẩu thị tâm phi bĩu môi: “Ai quan tâm chứ? Chị chỉ thuận miệng hỏi mà thôi.”

Tiểu Long nhìn Lăng Đại Na, cười cười: “Chị Tiểu Na yên tâm, mẹ nói mình rất khỏe, đợi ba đến đón mẹ.”

“Ừ, vậy thì tốt.” Lăng Đại Na gật đầu, sau đó cảm thấy có chỗ nào sai sai, nhìn Tiểu Long và Tiểu Nghiên Nghiên bổ sung một câu: “Thật ra thì chị không quan tâm mẹ các em đâu, đợi Lê Hiểu Mạn trở lại, chị sẽ làm cho cô ấy và anh Tư Hạo ly hôn.”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp mắt: “Chị Tiểu Na, chị muốn làm ba mẹ ly hôn là chuyện không thể nào đâu! Em cảm thấy chú Lạc Thụy rất tốt, chị Tiểu Na không thích chú Lạc Thụy sao?”

Nghe được hai chữ "Lạc Thụy", Lăng Đại Na lại nhớ ngày đó vụ "hôn" bất cần ngày đó.

Khuôn mặt cô hơi nóng lên, không tự nhiên nói: “Chị không thích họ Lạc kia đâu, người chị thích nhất là ba em, cảm thấy ba em là người đẹp trai nhất, cao quý nhất, lạnh lùng nhất... Tóm lại, anh Tư Hạo quá ưu tú, chị không thích anh ấy không được, còn họ Lạc kia, chị không thích anh ta, anh ta....”

Lăng Đại Na đang nói thì nhìn thấy Lạc Thụy vừa kết thúc cuộc họp đi ra từ phía thang máy.

Chỉ là anh đi ra không chỉ có một mà còn cả Hòa Mân Côi, hơn nữa, Hòa Mân Côi còn đang bám dính lấy anh.

Hòa Mân Côi đang quán lấy người anh, đôi mắt mị hoặc nhìn anh, khóe môi đỏ tươi chỉ cách môi Lạc Thụy vài milimet.

Lăng Đại Na thấy một cảnh này thì trong đầu không hiểu sao phát hỏa.

Tiểu Nghiên Nghiên tò mò nhìn về mặt tức giận của Lăng Đại Na: “Chị Tiểu Na, chị sao vậy?”

Ánh mắt của Tiểu Long dừng lại khi Lăng Đại Na nhìn Lạc Thụy, hiểu ra gì đó thì khẽ cười.

Cậu bé đi tới bên cạnh Tiểu Nghiên Nghiên, kề sát bên tai nói nhỏ gì đó với cô bé.

Sau khi nghe xong, Tiểu Nghiên Nghiên lấy tay che miệng, vừa nhìn Lăng Đại Na vừa cười trộm.

Long Tư Hạo và Lăng Hàn Dạ là những người cuối cùng bước ra từ thang máy.

Hai đứa nhóc vì không mẹ ở đây là càng thêm bám lấy cha.

Vừa thấy Long Tư Hạo, hai đứa nhỏ liền chạy tới.

“Ba.”

“Ba.”

Mười thợ săn hôm nay vừa tới tổng bộ liền trực tiếp đi tới phòng họp tầng năm, bây giờ là lần đầu tiên nhìn thấy hai đứa trẻ.

Hỏa Mân Côi đang bám trên người Lạc Thụy nhảy xuống, cười nhìn hai đứa trẻ: “Hai em bé đáng yêu xinh xắn nha.”

Nói đến đây, cô đưa mắt nhìn Long Tư Hạo: “Thủ lĩnh, hai tiểu bảo

bối của anh thật đáng yêu.”

Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, cùng lên tiếng hỏi: “Cô là...”

Hỏa Mân Côi cúi người, yêu mị cười: “Cô sẽ tự giới thiệu một chút, cô là Hỏa Mân Côi.”

Sau đó, chín người còn lại cũng tự giới thiệu mình.

Tiểu Long nhìn mười người định chủ động giới thiệu bản thân, thì cười nhẹ, sau đó nói lần lượt tên của bọn họ: “Xích Xà, Bạch Sa, Hỏa Mân Côi, Uva, Conhen, Davy, Khuru Đặc, Đan Khắc, Yzeux, Hắc Ưng.”

Mười người nghe Tiểu Long nói chính xác tên mình thì vừa kinh ngạc lại vừa tán thưởng.

Tiểu Long là con của Long Tư Hạo, nói cách khác sẽ là thủ lĩnh tương lai của bọn họ, vậy nên dù còn nhỏ tuổi nhưng khí chất bất phàm như vậy, rất khôn khéo, vậy nên tất cả bọn họ đều tự động trở nên cung kính.

Ô Oa là con lai Á Âu, vẻ mặt xinh đẹp mê người, bề ngoài vô hại, nhưng kỹ thuật bắn súng của cô cực tốt, am hiểu nhất là đánh tay không và đánh lén, tuy là nữ nhưng đánh tập kích rất khá.

Cô cười nhìn Tiểu Long: “Tiểu thủ lĩnh thật thông minh nha.”

Tiểu Long nhìn Ô Oa cười: “Chị Ô Oa, em chỉ nhớ tên mọi người thôi mà.”

Tiểu Nghiên Nghiên bên cạnh nhấp nháy mắt: “Anh, em cũng cảm

thấy anh rất lợi hại! Em không nhớ hết tên bọn họ, chỉ nhớ mỗi Khâu Đặc.”

“Đến ngay đây.”

Một người đàn ông gốc Hoa lên tiếng, đi ra phía trước, trên người của anh có mang tiễn, cười nhìn Tiểu Nghiên Nghiên: “Tôi chính là Khâu Đặc, tiểu công chúa có thể nhớ tên mình, thật là vinh hạnh quá.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn trên dưới một hồi, sau đó ánh mắt sáng ngời: “Trên người chú có tiễn, còn gọi là Khâu Đặc. A! Cháu biết rồi, hóa ra chú chính là thần tình yêu Cupid.”

Lời của Tiểu Nghiên Nghiên làm mấy người thợ săn khác đều bật cười.

Khâu Đặc ngồi xổm xuống: “Tiểu công chúa thật đáng yêu.”

Lạc Thụy nhìn Tiểu Long: “Tiểu tổng giám đốc dường như rất quen thuộc chỗ này, sau này cháu chính là chủ nhân chỗ này.”

Tiểu Long theo bản năng quét mắt xung quanh, sau đó nhìn về phía Long Tư Hạo đang dùng ánh mắt tán thưởng nhìn mình: “Cha, ba và chú đã quyết định xong lúc nào đi đón mẹ chưa?”

Long Tư Hạo tiến lên dịu dàng nhìn Tiểu Long: “Tối nay sẽ đi.”

Dứt lời, anh dùng ánh mắt thâm trầm lợi hại quét về phía mười người, trầm giọng: “Hành động tối nay không được phép thất bại.”

“Vâng!” Mười người đồng loạt lên tiếng.

...

Buổi tối ở trang viên Phi Nhĩ

Đã hơn mười hai giờ, Lê Hiếu Mạn vốn không ngủ. Vì cô biết, tối nay Long Tư Hạo sẽ đến trang viên đón mình.

Chương 923: Đánh lén ở Phi Nhĩ trang viên..

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong trang viên có nhiều thủ vệ đang cầm súng, trong lòng cô rất lo sợ Tư Hạo sẽ bị thương.

Mẹ cô hai ngày gần đây cũng không đống ập cô, cô rất lo lắng.

Tối nay trong lòng cô rất lo lắng, sợ rằng có chuyện phát sinh.

Cô một mực đi tới đi lui trong phòng, trong lòng bất an.

Đột nhiên, cửa phòng bị mở ra, từng tiếng bước chân truyền vào, sau đó là tiếng đóng cửa.

Nghe thấy tiếng động, Lê Hiểu Mạn khẽ run lên, lập tức xoay người qua.

Người vào là Knox, chuyện này khiến cô hơi kinh ngạc.

Knox vào liền ngồi xuống trước, hộ tống ông vào còn có bốn vệ sỹ.

Ông nhìn Lê Hiểu Mạn, trên mặt không có bất kỳ cảm xúc gì, chỉ nói một chữ: “Ngồi.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Knox luôn âm trầm, mím môi cười yếu ớt: “Không cần đâu, đã trở thế này rồi, Knox tiên sinh còn tới nơi này chuyện gì sao?”

“Tôi tới là để cho cô cơ hội cuối cùng.” Knox ngẩng đầu nhìn Lê Hiểu Mạn, ánh mắt lạnh lẽo.

Lê Hiểu Mạn bình tĩnh nhướn mày: “Cơ hội gì?”

Knox cười nhìn Lê Hiểu Mạn: “Chỉ cần cô có thể khuyên Glen lấy Sophie, tôi sẽ tha cho cô, nếu không tôi sẽ cho người đưa cô đi, vĩnh viễn sẽ không gặp được Glen.”

Lê Hiểu Mạn không hề nghĩ ngợi trực tiếp cự tuyệt: “Không thể nào, tôi không thể khuyên Tư Hạo cưới Sophie được, Knox tiên sinh, mong ông đừng nghĩ tới chuyện này nữa.”

Sắc mặt Knox trầm xuống: “Đây là cơ hội cuối cùng mà cô không biết quý trọng, cô sẽ phải hối hận.”

“Nếu như tôi khuyên Tư Hạo cưới Sophie, tôi mới hối hận. Tôi và Tư Hạo đã là vợ chồng hợp pháp, hơn nữa, chúng tôi còn có con, tôi biết anh ấy sẽ không rời bỏ tôi.” Lê Hiểu Mạn kiên định nhìn Knox nói.

“Đây cô là đang uống rượu mời không uống muốn uống rượu phạt sao?”

Giọng nói của Knox lạnh lùng, ông nói xong liền nhìn vệ sỹ bên người.

Vệ sỹ gật đầu, sau đó mặt không cảm xúc đi về phía Lê Hiểu Mạn.

Thấy vệ sỹ đi tới, Lê Hiểu Mạn lùi lại một bước, ánh mắt sắc bén nhìn Knox: “Ông muốn làm gì?”

Knox âm trầm nói: “Lấy điện thoại di động ra.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn kinh ngạc, sao ông ta biết cô có điện thoại di động?

Cô lui lại, không muốn giao điện thoại ra, cô nghĩ đến chuyện mình là con gái Trần Thi Vi, cũng không nghĩ nhiều liền làm khó hắn, ý bảo tên vệ sỹ kia dừng lại.

Lê Hiếu Mạn thấy vệ sỹ không tiến lại gần nữa thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng sau đó cô nhìn Knox, cảm thấy con người thoát nhìn mang lại cho con người ta cảm giác âm u, nhưng dường như không phải là người mang tội ác tày trời, ít nhất giờ phút này, cô không cảm thấy ông ta có sát ý đối với mình.

Ông ta chỉ muốn lợi dụng cô vì mục đích của mình mà thôi.

Cô bình tĩnh nói: “Ông giam tôi ở đây chỉ vì muốn Tư Hạo cử hành hôn lễ với Sophie thôi phải không?”

“Cô nghĩ thông suốt rồi, muốn đi khuyên Glen hay chủ động ly hôn với nó?”

Lê Hiếu Mạn nhẹ nháy môi: “Nếu như cô đáp ứng, tôi sẽ đích thân giám sát chuyện ly hôn, cho đến khi Glen và Sophie đăng ký kết hôn và cử hành hôn lễ xong, tôi mới có thể thả cô.”

Lê Hiếu Mạn nghe Knox nói vậy thì cũng biết biện pháp này không thể thực hiện được.

Đối phó với Knox, dường như quý kế gì cũng không được, đành phải

đánh một trận ác liệt mà thôi.

Người đàn ông này có thể điều khiển một gia tộc lớn như vậy, năng lực tất nhiên sẽ không giống người thường, nếu không đủ cơ trí, ông cũng không thể làm cho gia tộc này ngày càng lớn mạnh được.

Knox suy nghĩ sâu xa nhìn ôc, miệng cười, nhưng mang theo tia giễu cợt: “Cô nghĩ làm bộ đáp ứng tôi sau đó thừa cô chạy trốn thì không thể nào đâu, tôi sẽ không cho cô toại nguyện.”

Lê Hiếu Mạn cười: “Ông muốn phải chém giết với Tư Hạo sao?”

Nụ cười tràn ngập khuôn mặt Knox: “Vừa hay, tôi có thể mượn cơ hội này để kiểm nghiệm xem thực lực Glen đến đâu, nếu muốn trở thành người nối nghiệp của tôi, nhất định là chiến thắng được tôi.”

Dứt lời, ông đứng lên.

...

Bên ngoài trang viên đều có vệ sỹ mặc quân trang, cho dù là buổi tối, trên mặt mọi người đều duy trì vẻ cảnh giác không chút thả lỏng nào.

Bốn phía cũng rất an tĩnh, chỉ có gió đêm khiến lá cây đung đưa xào xạc, vô tình khiến bầu không khí trở nên quý dị như thể sắp có chuyện phát sinh.

Đột nhiên, chỉ nghe “suru” một tiếng, trên bầu trời đen như mực xuất hiện một quả phi tiêu chết chóc không chút báo trước âm tới.

“A...”

Vệ sỹ nhìn thấy thì trừng lớn mắt, phi tiêu đâm thẳng vào trán của

ahwns.

Máu tươi chảy dọc theo trán hấn, hấn ngã trên mặt đất.

Đột nhiên có người bị té khiến cho đám vệ sỹ xung quanh kinh ngạc chú ý tới.

Không đợi bọn họ kịp phản ứng, một chiếc phi tiêu lại bay tới.

“A...”

Hét thảm một tiếng, một tên kia bị phi tiêu bắn trúng liền ngã trên mặt đất.

Cú ngã này khiến thủ vệ binh lính luống cuống, lập tức ba người một tổ, lưng chống lưng, tay cầm súng, cảnh giác nhìn bốn phía.

Khi bọn họ cảnh giác thì xung quanh đột nhiên yên tĩnh lại.

“Đến phía trước xem chuyện gì xảy ra.”

Một người nói xong, liền có hơn mười tên vệ sỹ từng bước đi về phía trước.

Lúc này, bên ngoài trang viên là mặt cỏ khổng lồ, trên đó có vài chỗ tại hình bể phun nước kì lạ.

Hơn mười người còn chưa tới gần bể phun nước liền đụng phải tập kích.

Chỉ thấy đột nhiên mười mấy ngân châm bắn về phía họ, vì là buổi tối nên họ không thể thấy rõ.

Hơn mười người dường như đồng thời ngã xuống, thậm chí không kịp kêu lên tiếng nào.

Mấy người không trúng thì càng thêm bối rối, giơ súng lên nhưng không biết nhắm bắn vào đâu.

“Đoàng đoàng đoàng...”

Tiếng súng bèn nhọn vang lên, ba người theo tiếng súng té xuống đồng loạt, hai người trúng phi tiêu cũng đồng thời ngã xuống.

Chương 924: Mười người, bản lĩnh phi phàm

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vừa vặn tiến tới xem xét tình hình đều là người canh giữ ở cửa trang viên.

Tuy rằng bốn phía trang viên đều có binh sĩ bảo vệ, nhưng bọn họ đều có từ hai mươi người hoặc ba người riêng lẻ tụ thành một đội chính mình bảo vệ từng khu vực.

Trong đó từng khu vực đều giữ vững khoảng cách nhất định, tình hình chung, nếu một khu vực bị đánh úp, binh sĩ bảo vệ của khu khác cũng sẽ không để bọn họ toàn bộ rời đi mà phải giữ vững vị trí, tránh cho kẻ địch dùng kế diệu hổ ly sơn.

Cửa chính trang viên có hơn ba mươi binh sĩ bảo vệ, vừa rồi hơn mười người sụp đổ xuống, còn lại chưa tới hai mươi người, các binh sĩ tiến lên xem xét tình trạng bọn họ điều bị hạ gục, trong lòng càng cảnh giác và kích động.

Nhưng không phát hiện được mục tiêu bắn, bọn họ cũng không thể nổ súng.

Bọn họ không biết, chỗ bể phun nước, đều có người trốn sau cây đại thụ to lớn.

Những người này là mười thợ săn liên minh LR.

Vừa mới phi phi tiêu chính là Hỏa Mân Côi, lúc này cô đang đứng trên thân cây đại thụ to lớn, đứng cạnh cô là Lạc Thụy.

Về mặt anh sùng bái nhìn Hỏa Mân Côi, há to miệng: “Oa oa, Hỏa Mân Côi tiểu thư, kỹ thuật phi tiêu của cô thật quá tuyệt vời, bội phục bội phục, tôi đếm, người canh giữ bên ngoài cửa lớn trang viên bây giờ không quá hai mươi binh sĩ, chúng ta phải làm cho những thủ vệ ở vị trí khác không phát hiện ra được, giải quyết toàn bộ binh sĩ này.”

Hỏa Mân Côi nhìn anh cười quyến rũ: “Được, theo kế hoạch làm việc.”

Dứt lời, cô từ trên cây nhảy xuống, cô kéo bộ quần áo bó sát màu đỏ xuống, lộ ra nửa bả vai, kêu cứu mạng và bất lịch sự chạy về phía cửa lớn trang viên.

Sự xuất hiện của cô khiến cho không quá hai mươi người kia bối rối, binh sĩ bảo vệ duy trì cảnh giác và chú ý.

Gặp một thân màu đỏ, quần áo Hỏa Mân Côi không chình tề chạy tới chỗ bọn họ, khe hở ở giữa đột nhiên phi hai chiếc phi tiêu ra, kế đó liền bắn trúng hai tên binh sĩ bảo vệ.

Tên binh sĩ bảo vệ lập tức phản ứng, toàn bộ hòng súng nhắm ngay Hỏa Mân Côi.

Lạc Thụy thấy thế, đổ mồ hôi vì hành động của cô, chạy ra như vậy không phải người phụ nữ này có lá gan quá lớn hay sao?

Dựa theo kế hoạch của bọn họ thì không phải như vậy.

Mắt thấy binh sĩ sẽ nổ súng, Hỏa Mân Côi nhanh chóng phản ứng, rất nhanh ném những người đó ra.

Cô nhảy bật lên không trung, liền vung dây cương vào cổ binh sĩ, dùng sức, cổ tay cuộn lại, độ mạnh yếu cực điểm quăng tên binh sĩ bảo vệ ra ngoài.

“A a....”

Tên binh sĩ bảo vệ kia đâm vào người vài tên binh sĩ bảo vệ khác, làm bọn họ đâm vào nhau.

Vài tên thợ săn tránh ở chỗ tối (Xích Xà, Bạch Sa, Uva, Conhen, Davy, Khuru Đặc, Đan Khắc, Yzeux, Hắc Ưng) cũng nhân cơ hội đi ra ngoài.

Cắt đứt tay, bóp cổ, mỗi người đều ra tay nhanh chóng, thủ đoạn nhanh gọn mà tàn nhẫn.

Dáng người nhỏ xinh, khuôn mặt như búp bê nhưng thủ đoạn của Ô Oa đều rất sắc bén và tàn nhẫn, nắm tring tay một con dao găm sắc nhọn, thân hình uyển chuyển tại nơi có binh sĩ, mỗi một lần vẽ ra một dao, đều làm bị thương đến nơi quan trọng.

Những tên binh sĩ bảo vệ còn lại không kịp nổ súng, đã bị mười thợ săn giải quyết.

Lạc Thụy đứng tại chỗ, há to miệng, đây là lần đầu tiên anh thấy hơn mười thợ săn liên minh LR đồng thời hành động, không hổ tiền thưởng cho thợ săn giết người không chớp mắt, so ra đúng là rất vượt trội.

Không đến hai mươi binh sĩ, mười người bọn họ đã xử lí xong, sau đó nhân cơ hội xâm nhập vào trang viên.

Lúc đi vào, chỉ cần có người canh giữ phát hiện bọn họ, đều bị mười người dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết.

Bởi vì nhiệm vụ lần này của họ chủ yếu là cứu Lê Hiểu Mạn, hơn nữa với thân thủ của mười thợ săn, cho dù người canh giữ trang viên phát hiện bọn họ, cũng sẽ bị bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết.

Lạc Thụy đợi bọn họ đi vào khoảng năm phút đồng hồ sau, liền nhận được bọn họ báo cáo an toàn.

Long Tư Hạo và Lăng Hàn Dạ đứng ở phía sau Lạc Thụy không xa

Nhận được báo cáo an toàn, Lạc Thụy liền xoay người đi đến trước mặt hai người.

“Tổng giám đốc, có thể đi vào “

Lăng Hàn Dạ nghe vậy, chớp đôi mắt: “Nhanh như vậy? Những người canh giữ bên trong đều bị xử lý?”

Dứt lời, anh liếc nhìn Long Tư Hạo, mang theo vẻ tán thưởng: “Long thiếu, không hổ là thuộc hạ do cậu huấn luyện ra, quả nhiên thân thủ bất phàm, năng lực không tầm thường.”

Đây cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy mười thợ săn liên minh LR đồng thời làm nhiệm vụ, trước kia từng người trong mười bọn họ đi hoàn thành nhiệm vụ.

Thực lực của bọn họ. Họ làm cho anh kinh hãi.

Lúc này Long Tư Hạo lấy điện thoại gọi cho Lê Hiểu Mạn, nhưng không có ai nhận máy.

Cất điện thoại, đôi mắt anh thâm trầm, anh biết không có khả năng vô duyên vô cớ Hiểu Hiểu lại không nhận điện thoại anh, nhất định cô xảy ra chuyện gì.

Trong lòng anh nổi em bất an, anh lập tức tiến vào trang viên.

Trang viên rất lớn, có nhiều chỗ để giấu.

Lúc trước đi vào là Hòa Hoa Hồng, Ô Oa, Xích Xà chờ mười người đã giải quyết những người canh giữ ở phía sau trang viên, biết chỗ của Lê Hiểu Mạn, bọn họ cũng đã loại bỏ những “Chướng ngại” trên đường tới tiểu biệt thự.

Cho nên ba người Long Tur Hạo, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy thuận lợi đến tiểu biệt thự ngoài bãi cỏ.

Biệt thự ngoài có năm mươi tên binh sĩ bảo vệ, trên mấy nhà của tiểu biệt thự cũng có năm tên cầm súng máy tuần tra mọi nơi, còn lại là canh giữ ở bốn phía tiểu biệt thự.

Thủ vệ đã sẵn sàng nổ súng, nếu có người tới gần, bọn họ sẽ tiến hành bắn phá.

Cho nên muốn xông vào cũng không dễ dàng như vậy, bất quá chuyện này đối với người khác sẽ là khó khăn, nhưng đối với Long Tur Hạo và mười tên thợ săn mà nói không quá khó.

Long Tur Hạo có sách lược, mười tên thợ săn có thực lực.

Hòa Hoa Hồng chờ mười người tiến lên trước một bước đến gần tiểu biệt thự bên ngoài, chờ mệnh lệnh tiếp theo của Long Tur Hạo, thấy Long Tur Hạo đi tới, mười người đứng đầu Xích Xà liền hướng

về phía Long Tur Hạo, hỏi: “Thủ lĩnh, có cần tiến hành bước tiếp theo theo kế hoạch hay không?”

Xích Xà là mười tên thợ săn có bản lĩnh giỏi nhất, thân anh cao một mét chín hai, gia nhập liên minh LR liền trở thành thủ hạ của Long Tur Hạo sát thủ thứ nhất trên thế giới, súng ống, pháo, đánh nhau, tự do vật lộn, kiếm thuật đều từ từ am hiểu, hơn nữa anh còn mở chiến đấu cơ.

Thường ngày anh ăn nói thận trọng, có điều, nếu so sánh nghiêm túc, so với quân nhân còn muốn giống hơn.

Ánh mắt lạnh lùng của Long Tur Hạo quét qua tiểu biệt thự kia, liền gật đầu bảo Xích Xà có thể cho những người khác hành động.

Nhận được mệnh lệnh chín người còn lại dựa theo kế hoạch làm việc, trước tiên ném mấy trái” Bom đặc biệt”, lệnh này để cho binh sĩ bảo vệ tự rối loạn vị trí, chỉ cần bọn họ rối loạn, Long Tur Hạo có thể nhân cơ hội đó đi lên lầu.

Chương 925: Tội lỗi, may là không giết người

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mười người trao đổi ánh mắt, sau đó cùng ném mười miếng “bom” ra.

Vệ sĩ canh giữ ngoài biệt thự thấy có bom bay về phía mình thì lập tức hô: “Năm sắp xuống.”

Lập tức, có mấy chục người năm sắp xuống, cũng có người chạy tán loạn.

Vừa thấy họ loạn, Hòa Mân Côi am hiểu phi tiêu lập tức bắn phi tiêu ra, trúng ngay hai tên vệ sĩ.

Bên cạnh cũng nhanh chóng bắn ra 3 mũi tên, bắn trúng ba tên.

“A a a...” Vệ sĩ liên tiếp ngã xuống.

Bom rơi xuống đất cũng không có nổ mạnh, nhưng vệ sĩ xung quang biệt thự đã hoàn toàn rối loạn, đúng là thời cơ tốt.

Bọn người Xích Xà nhận được mệnh lệnh của Long Tur Hạo, thừa dịp bọn họ bối rối mà chạy hết sức ra ngoài.

Vệ sĩ nhìn thấy mười người họ thì cuống quít giơ súng lên bắn, Hòa Mân Côi vung roi, cuốn lấy một tên vệ sĩ, khiến tên đó bay lên, lúc thu lại roi cũng là lúc tên kia bổ nhào vào đồng đội.

Đám người Xích Xà thấy thế, liền tận dụng lợi thế và vũ khí chế ngự bọn họ.

Dưới lầu vốn có mấy chục người, tất cả đều có vũ khí, nhưng lại bởi vì thủ đoạn độc ác của mười người dọa đến mức quên cả nổ súng.

Năm người đứng trên mái nhà thấy vậy, lúc phản ứng lại thì lập tức nổ súng.

Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ thấy thế, thì đều rút súng ra, bắn trúng tay một người khiến súng rơi xuống.

Lăng Hàn Dạ nhìn năm người kia, rồi nhìn Long Tư Hạo: “Long thiếu, Tôi và Lạc Thụy yểm trợ anh, anh mau lên lầu cứu Hiếu Hiếu đi.”

“Mọi người cẩn thận.”

Nói xong, Long Tư Hạo giơ súng lên, lách mình lên lầu, những người ngăn cản không phải là bị Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ đánh trúng thì cũng bị anh đánh trúng.

Nhưng họ cũng không đánh vào chỗ hiểm, đều giữ lại cho mấy tên vệ sĩ ấy một mạng.

Long Tư Hạo dùng tốc độ nhanh nhất lên lầu hai, bốn tên vệ sĩ ở cửa thấy Long Tư Hạo, còn chưa kịp giơ súng lên đã bị anh đánh ngã.

“Hiếu Hiếu.”

Anh đẩy cửa ra, nhìn qua một vòng, sau đó thấy một cô gái nằm úp sấp trên sofa.

“Hiểu Hiểu.”

Anh thần tốc tiến lên, khom người, đang định đỡ thì cô gái trên sofa lập tức nhảy lên, còn nổ một phát súng về phía anh.

Long Tur Hạo thân thủ nhanh nhẹn, nghiêng người tránh được.

Cô gái kia thấy không bắn trúng được Long Tur Hạo thì lại nổ súng, sau khi Long Tur Hạo thấy rõ cô ta không phải Lê Hiểu Mạn thì đưa chân đá rơi khẩu súng trong tay cô ta, sau đó tiến lên, đặt súng vào cằm cô gái đó.

Anh nheo mắt, ánh mắt lạnh thấu xương khiến người ta sợ hãi: “Cô là ai? Hiểu Hiểu đâu?”

Cô gái đó mặc quần áo giống giống như Lê Hiểu Mạn, cùng kiểu tóc, thân hình cũng giống, nhưng khuôn mặt thì cực kì xa lạ.

Nhìn thấy ánh mắt của anh, cô ta hơi sợ: “Chủ nhân... Đã sớm đưa cô ta đi rồi, anh không tìm thấy cô ta đâu.”

Chủ nhân trong miệng cô ta đương nhiên là chỉ Knox.

Trước khi Long Tur Hạo tới, Knox đã lên đưa Lê Hiểu Mạn đi rồi.

Nghe cô gái đó nói Lê Hiểu Mạn bị đưa đi, ánh mắt Long Tur Hạo phát lạnh, vẻ mặt khiến người ta cực kì sợ hãi: “Hiểu Hiểu bị đưa đi đâu rồi?”

Vẻ mặt của anh khiến cô ta sợ hãi, cô ta run rẩy nói: “Tôi... Tôi... Tôi không biết, tôi chỉ... Nghe lệnh chủ nhân chờ ở đây thôi.”

Long Tur Hạo lạnh lùng liếc cô ta một cái, sau đó nhắc cả người cô ta

ném ra ngoài.

“A...”

Cô gái đó va vào tường rồi rơi xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Long Tur Hạo nhìn quét trong phòng một vòng, sau đó sải bước rời khỏi.

Vệ sĩ dưới lầu đã giải quyết gần hết, những người bị thương đều ngã trên mặt đất.

Lạc Thụy thấy thế, đan hai tay vào nhau, nhắc: “Tội lỗi, tội lỗi, may là không giết người.”

Anh ta hơi ngẩng đầu, thấy Long Tur Hạo xuống lầu một mình thì nghi ngờ hỏi: “Tổng giám đốc, sao anh lại xuống một mình? Tổng giám đốc phu nhân đâu? Cô ấy không chịu theo anh sao?”

Lăng Hàn Dạ thấy Long Tur Hạo đi xuống một mình, cũng vô cùng nghi ngờ: “Long thiếu, Hiểu bảo bối của anh không có trên lầu sao?”

Long Tur Hạo nheo mắt, siết chặt súng trong tay, lạnh lùng nói: “Hiểu Hiểu bị đưa đi rồi.”

“Cái gì?”

Lạc Thụy trợn mắt, sau đó nhăn mày: “Knox này cũng giả dối quá đi mất, chẳng lẽ ông ta biết đêm nay anh sẽ đến, cho nên chuyển tổng giám đốc phu nhân đi trước?”

“Shit!”

Gương mặt tuấn mã của Long Tư Hạo lạnh như băng, hận không thể băm Knox ra thành trăm mảnh.”

Nếu không phải nể tình Knox đã từng cứu anh, thì chỉ dựa vào chuyện ông ta dám bắt Hiểu Hiểu của anh nhốt ở đây, anh đã sớm lấy mạng ông ta rồi.”

Mắt Lãng Hàn Dạ phát lạnh: “Knox cũng quá giáo hoạt rồi.”

Anh nhìn sang Long Tư Hạo, giọng điệu nghiêm trọng: “Long thiếu, tiếp theo anh định làm thế nào?”

Lạc Thụy nheo mắt: “Để tôi nói, để Cowan về tổng hội kêu người, đêm nay trực tiếp tấn công vào hang ổ của Knox, ông ta dám đưa tổng giám đốc phu nhân đi, chúng ta phải dạy cho ông ta một bài học.”

Cowan đứng thứ sáu trong mười người, tốc độ nhanh nhất, tuy không khoa trương đến mức vượt nóc băng tường, nhưng tốc độ leo núi cực nhanh, nhất là khi chạy, tốc độ có thể so với một chiếc xe nhỏ, hơn nữa anh ta còn là người điều khiển phi cơ ưu tú nhất, nếu muốn về tổng hội gọi người, đương nhiên phải đi bằng trực thăng cho nhanh rồi.

Lúc này, một chuỗi tiếng bước chân truyền đến, như là một đội ngũ chạy tới.

Xích Xà, Hòa Mân Côi và mười người nghe tiếng thì lập tức bảo vệ xung quanh Long Tư Hạo.

Lạc Thụy Lạc Thụy thấy vậy, sắc mặt nghiêm trọng: “Tổng giám đốc, có đội ngũ rất lớn tới đây, chúng ta đánh hay không?”

Lạc Thụy đã giơ súng lên, chỉ chờ đại chiến với quân của Knox thôi.

Long Tur Hạo thấy Lạc Thụy che trước mặt mình thì kéo anh ta ra, dẫn đầu phía trước.

Anh lạnh lùng nhìn đội ngũ kia, không hạ lệnh bất cứ điều gì.

Đi đầu là Knox, Furlung đi bên cạnh ông ta.

Long Tur Hạo vẫn không hạ lệnh, đứng tại chỗ chờ Knox mang người đến gần.

Knox đến nơi, lạnh lùng nhìn vệ sĩ bị thương ngã trên đất, ông ta nhắm chặt mắt, vỗ tay: “Glen, nhanh như vậy đã san bằng chỗ này, tôi quả nhiên không nhìn nhầm cậu, lấy thực lực và năng lực của cậu, nếu trở thành người lãnh đạo của gia tộc Knox, cậu nhất định sẽ khiến nó không ngừng lớn mạnh.”

Chương 926: Chúng ta, lấy một địch mấy chục

Nhóm địch: Thất Liên Hoa

Lạc Thụy khó được có lúc không kiên nhẫn: “Knox tiên sinh, ông đừng nói mấy lời này, tổng giám đốc của chúng tôi đã nói rồi, anh ấy không có hứng thú với gia tộc Knox của ông, ông mau nói đi, ông giấu tổng giám đốc phu nhân của chúng tôi đi đâu rồi? Còn nữa, có phải ông biết đêm nay chúng tôi sẽ đến, chonên đã đưa tổng giám đốc phu nhân đi trước không?”

Ánh mắt của Knox vẫn luôn rơi trên người Long Tư Hạo: “Glen, tôi vẫn giữ câu nói kia, chỉ cần cậu đồng ý đăng kí kết hôn với Sophie, rồi cử hành hôn lễ với nó, tôi tự nhiên sẽ thả Lê tiểu thư của cậu ra.”

Lăng Hàn Dạ cười lạnh: “Knox tiên sinh, ông như vậy có phải quá ích kỉ rồi không?”

Knox đáp: “Tôi đây là vì Glen, cậu ấy là người có năng lực, nên có cơ hội phát triển, tôi tin cậu ấy có thể trở thành người lãnh đạo ưu tú nhất gia tộc Knox.”

Long Tư Hạo lạnh lùng nhìn ông ta, cười nhạt: “Tôi không cần ông cho cơ hội đó đâu.”

Sau đó anh lập tức đổi giọng: “Tôi muốn thấy Hiểu Hiểu.”

Anh không phải đang năn nỉ Knox, mà là đang dùng giọng điệu ra lệnh.

Knox thích nhất là vẻ mặt không sợ hãi, khí phách nghiêm nghị này của anh.

“Trước khi cậu đồng ý điều kiện của tôi, tôi sẽ không để cậu nhìn thấy cô ta.”

Giọng nói của ông ta trầm trầm, giọng điệu kiên quyết, trừ khi Long Tur Hạo đồng ý ly hôn với Lê Hiểu Mạn, sau đó đăng kí kết hôn với Sophie, nếu không, ông ta nhất định sẽ không để anh nhìn thấy Lê Hiểu Mạn.

Ý chí của hai người đều đã cực kỳ kiên quyết, khí thế giương cung bạt kiếm lan tràn giữa hai người.

“Tổng giám đốc, đừng nói nhiều với ông ta như vậy, đánh đi.”

Bởi vì quan hệ với Sophie, Lạc Thụy này giờ càng nhìn Knox càng không vừa mắt, hận không thể bắn ông ta mây phát.

Knox âm trầm nhìn Lạc Thụy muốn ra tay, trên mặt lộ ra vẻ tự phụ: “Mấy người tuy bản lĩnh không tồi, là tinh anh trong tinh anh, nhưng lại ít người, không phải là đối thủ của tôi.”

Phía sau Knox có hai trăm người, mà tất cả đều đã súng ống sẵn sàng, nhắm thẳng vào đám người Long Tur Hạo.

Nếu bọn họ cùng bắn một lúc, nhất định là sẽ đạn mưa đầy trời.

Lạc Thụy nhíu mày, chuyển động khẩu súng màu đen: “Vậy cũng không nhất định, ông nói chúng tôi tinh anh trong tinh anh, vậy chúng tôi có thể lấy một địch mười... Không, có thể lấy một địch mấy chục.”

Lạc Thụy tiếng nói vừa ngừng, đột nhiên một quả bom liền bay về phía Knox và đám người phía sau ông ta.

Furlong thấy thế, sắc mặt hoảng hốt, hô lớn: “Chủ nhân, mau tránh ra.”

Bom vừa ném ra, đám người này đều giống đám vệ sĩ canh cửa lúc nãy, bắt đầu bối rối.

Mà Knox và Furlong vừa tránh đi, quả bom liền bay về giữa đám người, nổ mạnh.

Có mấy tên bị nổ bay, sức công phá của quả bom quá mạnh, khiến không ít người ngã xuống đất.

Long Tư Hạo, Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, cùng mười người kia đều đã lui về vị trí an toàn.

Bom nổ, mười người lại thần tốc lách mình đến chỗ Long Tư Hạo, nhân lúc những tên kia đang hoảng loạn thì tập trung giơ súng, bắn.

Thuật bắn súng của mười người này vô cùng tốt, mà tốc độ cũng rất nhanh, những quân sĩ này đều trở nên tự nhiên trở thành bia ngắm của bọn họ.

Mặc dù bắn súng, nhưng bọn họ đều rất nương tay, không hề bắn vào những chỗ nguy hiểm.

Những quân sĩ này phản ứng lại đều hét lớn.

Chương 927: Uy hiếp, dùng cái chết để đe dọa

Đạn bắn ra từ bốn phía, Long Tư Hạo, Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, cùng với mười người kia thấy vậy thì lập tức lắc mình ẩn nấp.

Sau khi Knox phản ứng lại, thấy mới mấy phút mà hai trăm binh lính của ông ta đã bị thương gần một nửa, ông ta vô cùng rung động.

“Shit!” Lạc Thụy thấy lính gác của Knox điên cuồng ôm súng càn quét, anh ta khẽ nguyên rủa một tiếng, nhìn về phía Long Tư Hạo: “Tổng giám đốc, những binh lính kia điên rồi, không đánh không được.”

Long Tư Hạo lạnh lùng nhìn Knox.

“Yểm trợ cho tôi.”

Anh vừa nói xong, anh đã di chuyển thân thể, nhanh chóng vọt đến bên cạnh Knox, mà khẩu súng trong tay anh gần như là đặt lên huyết Thái dương của Knox trong cùng một lúc.

Knox cả kinh, đối mặt ánh mắt khát máu kinh người của anh, quanh thân anh thoát ra từng luồng sát ý, làm cho Knox trở nên căng thẳng, ông ta lập tức hạ lệnh dừng nổ súng lại.

Tiếng súng đột ngột ngừng lại, thập đại thợ săn cũng dừng lại, sau đó bọn họ nhanh chóng di chuyển bảo hộ ở bên cạnh Long Tư Hạo.

Knox nhìn lướt qua đội ngũ mà ông ta mang tới lần nữa, bây giờ đã

là chậ vật không chịu nổi.

Ước chừng chỉ có mười mấy người mà bọn họ đã khiến cho đội ngũ hai trăm người của ông ta trở nên chậ vật không chịu nổi, quả nhiên là ông ta không nhìn lầm người, chỉ cần Long Tư Hạo gia nhập gia tộc Knox của ông ta, với ông ta mà nói, ông ta sẽ như hổ thêm cánh, nhất định có thể làm cho gia tộc Knox của ông ta trở nên lớn mạnh hơn.

Ông ta nhìn Long Tư Hạo cười âm lãnh: “A a... Glen, tôi là ân nhân của cậu, cậu sẽ không giết tôi.”

Ngón trỏ thon dài của Long Tư Hạo chạm vào trên cò súng lục, ánh mắt hàn lệ, thần anh khẽ nở nụ cười nhạt: “Vậy thì ông cứ thử xem.”

Trước đây, anh đã luôn hạ thủ lưu tình với Knox, đó là bởi vì trong lòng anh còn nhớ phần ân tình kia, nhưng vì Hiếu Hiếu của anh, cho dù anh có bị gọi là kẻ vong ân phụ nghĩa, thì anh cũng tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình với ông ta nữa.

Mặt của Knox cương lại, sắc mặt rất khó khai, hơi dọa người, giờ phút này ánh mắt ông ta nhìn Long Tư Hạo đã trở nên sắc bén và âm trầm hơn bất cứ lúc nào.

“Glen, nếu như cậu dám động thủ với tôi, thì cậu chính là người vong ân phụ nghĩa.”

“Knox tiên sinh, ông cũng chỉ biết dùng cái đó để đối phó với tổng giám đốc của chúng tôi mà thôi. Tuy tổng giám đốc của chúng tôi là người trọng tình trọng nghĩa, nhưng tổng giám đốc của chúng tôi càng yêu Tổng giám đốc phu nhân của chúng tôi hơn. Thực lực của ông rất mạnh, tuy nhiên ông cũng đã nhìn thấy rồi đấy, thực lực của chúng tôi cũng không kém, nếu như ông không thả Tổng giám đốc

phu nhân của chúng tôi ra, thì tổng giám đốc của chúng tôi sẽ không niệm tình cũ đâu...”

Lạc Thụy còn chưa dứt lời, đột nhiên bốn phương tám hướng đều truyền đến tiếng bước chân, giống như là lại có đội ngũ lớn đi về phía bên này.

Những người này đều là binh lính trong đội quân tự xây dựng của Knox.

Ai ai cũng đều cầm súng, vây quanh từ mọi hướng.

Knox nhìn lướt qua xung quanh, rồi lại nhìn về phía Long Tur Hạo: “Glen, đúng là cậu rất lợi hại, nhưng nơi này là gia tộc Knox, chỉ bằng mười mấy người các cậu thì không thể nào thắng được tôi đâu, cậu có muốn kết hôn với Sophie hay không, cậu hãy suy nghĩ kỹ càng đi.”

Long Tur Hạo hoàn toàn không đặt đội quân tự xây dựng kia của Knox ở trong lòng, anh chỉ tạm thời không muốn lấy mạng của ông ta mà thôi, nếu không, anh muốn giết ông ta chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tất cả binh lính vây xung quanh dần khép vòng vây lại, mà họng súng của bọn họ thì chỉa thẳng về phía Long Tur Hạo, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy cùng với mười thợ săn kia.

Lần này, ước chừng số binh lính kia đã nhiều hơn gấp đôi so với vừa nãy, nếu đánh tiếp, thì chuyện sẽ không dễ dàng như vừa nãy, dẫu sao cũng đã thêm quá nhiều người.

Long Tur Hạo quét mắt nhìn đám binh lính đang khép chặt vòng vây, anh quyết định tốc chiến tốc thắng, anh nhìn về phía Knox, ánh mắt

bắn tán loạn hơi lạnh thấu xương: “Tôi hỏi lại ông một lần nữa, rốt cuộc thì Hiếu Hiếu đang ở đâu? Nếu ông không nói, thì cũng đừng trách tôi vong ân phụ nghĩa.”

Bởi vì lo lắng cho Lê Hiếu Mạn, nên anh đã không còn tính nhẫn nại với Knox nữa rồi.

Bầu không khí của hai bên lại tiếp tục dương cung bạt kiếm, ngay lúc Long Tur Hạo chuẩn bị nổ súng, giọng nói của Thẩm Thi Vi đột nhiên truyền tới.

“Tur Hạo, đừng nổ súng trước.”

Nghe thấy tiếng của bà, Long Tur Hạo ngừng bóp cò, anh nghiêng người sang thấy Thẩm Thi Vi cầm súng trong tay, bà bước nhanh đi tới.

Lúc những binh lính thủ vệ kia thấy bà, thì đều tự động nhường ra một con đường tới.

“Phu nhân.”

Lạc Thụy thấy Thẩm Thi Vi, anh ta hơi kinh ngạc.

Mà Knox thấy Thẩm Thi Vi bị ông ta giam lỏng ở trong phòng lại tới đây, ánh mắt của ông ta thoáng trở nên kinh ngạc: “Carry, tại sao bà lại tới đây?”

Thẩm Thi Vi lo lắng nhìn Long Tur Hạo, thấy anh không bị thương, bà mới yên tâm, sau đó bà lạnh lùng nhìn về phía Knox: “Knox, lập tức thả con gái Hiếu Hiếu của tôi ra, nếu không, tôi sẽ chết ở trước mặt ông.”

Nếu như không phải là vạn bất đắc dĩ, thì bà sẽ không dùng phương pháp như vậy để ép Knox.

Nhưng bây giờ bà đã không thể không làm như vậy được nữa.

Long Tư Hạo là người đàn ông mà con gái bà yêu nhất, là con rể của bà, bà phải bảo đảm sự an toàn cho anh, mà Knox là chồng của bà, cho dù bây giờ bà đã rất thất vọng với ông ta, nhưng bà cũng không hy vọng ông ta bị thương tổn.

Biện pháp duy nhất chính là bà dùng cái chết để đe dọa, nếu như Knox còn có chút cảm tình với bà, thì chắc chắn ông ta sẽ không bức tử bà.

Bà nâng khẩu súng trong tay để ở trên huyệt thái dương của mình, nhìn Knox bằng ánh mắt quyết tuyệt: “Knox, ông hiểu tôi mà, nếu ông không đáp ứng tôi, tôi nhất định sẽ nổ súng, tôi nói lại lần nữa, thả con gái của tôi ra.”

“Bà...” Sắc mặt của Knox cực kỳ khó coi, vừa tức giận nhưng cũng lại rất lo lắng. Thẩm Thi Vi sẽ thật sự nổ súng, ông ta hiểu bà, bà luôn nói một mà không nói hai.

Đối với ông ta mà nói, gia tộc và bà đều quan trọng ngang nhau, một và hai ông đều không muốn mất gì cả.

Nhưng...

Thẩm Thi Vi thấy trong lòng Knox còn đang do dự, tâm ý của bà với ông ta đã nguội lạnh, vào lúc này, ông ta vẫn quan tâm đến gia tộc của mình, mà không phải là tính mạng của bà.

“Knox, tôi đếm đến ba, nếu như ông không đáp ứng thả con gái của

tôi ra, tôi sẽ chết ở ngay trước mặt ông.

“Một...”

“Hai...”

Lúc bà đếm tới hai, không chỉ có mình Knox lo lắng, mà còn có ba người Long Tư Hạo, Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ.

Bọn họ sợ Knox sẽ lựa chọn gia tộc của ông ta, mà buông tha tính mạng của Thẩm Thi Vi.

Nếu bởi vì như vậy mà Thẩm Thi Vi chấm dứt tính mạng của mình, thì chẳng đáng giá chút nào.

Hơn nữa, người thương tâm nhất sẽ là Lê Hiểu Mạn, nếu cô biết vì mình mà Thẩm Thi Vi tự vẫn, thì cô sẽ đau đớn đến nỗi không muốn sống nữa.

Thẩm Thi Vi thấy Knox vẫn không chịu đáp ứng mình, bà tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, ngón trỏ đặt lên trên cò súng, đang muốn đếm tới ba, giọng nói của Knox đã vang lên.

“Chờ đã, Carry, tôi đáp ứng bà, tôi sẽ thả con gái của bà ra.”

Đôi mắt sắc bén của Knox nhìn chăm chăm vào khẩu súng trong tay của Thẩm Thi Vi, ông ta rất sợ bà sẽ thật sự nổ súng chết ở trước mặt ông ta.

Nghe thấy Knox đáp ứng, Thẩm Thi Vi mới mở mắt ra, bà cũng dời súng trong tay ra khỏi huyết thái dương.

Knox thấy vậy, trong lòng mới cảm thấy yên tâm.

Ông ta nhìn về phía Long Tur Hạo: “Glen, tôi đã đáp ứng thả vị Lê tiểu thư kia, có phải cậu cũng nên lấy súng ra hay không?”

Long Tur Hạo thu súng về, vẻ mặt lạnh lẽo: “Tốt nhất là ông đừng có mà lật lọng.”

Knox không nói gì, tỏ ý bảo Francis mang bọn Long Tur Hạo đi gặp Lê Hiểu Mạn, cùng đi còn có Thẩm Thi Vi.

Knox cũng đi theo sau cùng bọn họ.

Lê Hiểu Mạn bị ông ta chuyển từ biệt thự nhỏ tới tầng hầm của lâu đài chính.

Chương 928: Lạc Thụy, đừng dọa Long thiếu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Điều khác biệt chính là, nó không phải được thiết kế làm phòng giam, mà là gian phòng bình thường, hơn nữa đồ đạc nội thất trong phòng đều được bày trí đầy đủ, không có gì khác biệt với những phòng khách khác.

Tuy nhiên, tầm hàm có binh lính canh phòng, nhưng lúc này bọn họ đều ngã gục trên đất, rõ ràng là đã bị tập kích.

Lúc đám người Long Tư Hạo đi theo Francis chạy đến thấy cảnh tượng này, trong lòng đều dâng lên dự cảm xấu.

“Hiểu Hiểu.”

Anh chợt túm chặt lấy cổ áo Francis, giọng nói chìm lạnh hỏi: “Hiểu Hiểu ở phòng nào?”

“Ở trước mặt.” Francis bị anh túm lấy cổ áo chỉ chỉ về phía gian phòng trước mặt.

Long Tư Hạo buông Francis xuống, anh lập tức chạy vào trong phòng, nhưng không thấy Lê Hiểu Mạn đâu.

Không tìm thấy Lê Hiểu Mạn, sắc mặt của Long Tư Hạo dần lạnh lẽo đến dọa người, khoảng khắc lúc Knox vừa bước vào trong phòng, anh đã rút súng ra đặt ngay giữa trán ông ta.

Đôi mắt của anh đỏ ngầu như máu, anh nhìn Knox bằng ánh mắt lạnh lùng mà tàn bạo, cả người tản ra hơi thở như muốn hủy diệt cả thế giới.

“Hiếu Hiếu ở đâu?” Giờ phút này, giọng nói của anh lạnh đến nổi như bay tới từ bắc cực vậy, lạnh đến dọa người, nghe vào trong tai người, khiến cho người ta không nhin được mà rùng mình.

Đây là lần đầu tiên Knox thấy vẻ mặt của Long Tur Hạo trở nên dọa người như vậy, đôi mắt đỏ ngầu của anh như muốn ăn tươi nuốt sống ông ta vậy.

Ông ta cảm nhận được hơi thở hung ác khiến cho lòng người sợ hãi và không thở nổi ở trên người anh một cách rõ ràng.

Đôi mắt sắc bén của ông ta quét quanh gian phòng, không thấy Lê Hiếu Mạn đâu, ông ta liền nhìn về phía Francis: “Người đi đâu rồi?”

Bây giờ Francis cũng đầy mặt nghi ngờ và không hiểu, ông ta cũng không biết người đã đi đâu.

Ông ta cung kính cúi đầu với ba người Knox, Thẩm Thi Vi, Long Tur Hạo: “Chủ nhân, phu nhân, thiếu gia Glen, đúng là tôi đã tự mình đưa vị Lê tiểu thư kia tới căn phòng này, nhưng tôi cũng không biết cô ấy đã đi đâu rồi, có lẽ là cô ấy đã trốn thoát rồi.”

Knox nghe ông ta nói như vậy, ông ta lập tức bác bỏ: “Không thể nào, nơi này canh phòng cẩn mật như vậy, cô ta không thể nào trốn thoát được, trừ phi có người cứu cô ta.”

Lạc Thụy đi về phía trước, anh ta hơi híp mắt nhìn về phía Knox: “Knox tiên sinh, ông chắc chắn là đã đưa Tổng giám đốc phu nhân

của chúng tôi tới nơi này? Ngoài tổng giám đốc của chúng tôi ra, sẽ không còn ai khác đến cứu cô ấy nữa, nhất định là các người đang gạt chúng tôi.”

Thẩm Thi Vi cũng lạnh lùng nhìn về phía Knox, ánh mắt đầy chất vấn: “Tại sao Hiếu Hiếu lại không có ở đây? Knox, ông đang gạt tôi?”

Francis cung kính nhìn Thẩm Thi Vi: “Phu nhân, xin phu nhân hãy tin tưởng chủ nhân, ông ấy không lừa gạt phu nhân, là tôi đã tự mình mang con gái Lê tiểu thư của phu nhân tới nơi này.”

Thẩm Thi Vi liếc nhìn Knox không lên tiếng, bà chuyển tầm mắt lên trên người Francis: “Ông chắc chắn là mình đã mang Hiếu Hiếu tới nơi này?”

“Phu nhân, tôi vô cùng chắc chắn.” Francis tiếp tục khẳng định, không giống như là đang nói láo.

Thẩm Thi Vi nhìn Francis thật sâu, thật ra thì bà vẫn rất tin tưởng lời nói của ông ta.

Francis rất trung thành, cũng từ chưa bao giờ nói láo, mà Knox cũng sẽ không vừa đáp ứng bà sau đó lại lập tức đổi ý.

Chẳng lẽ Hiếu Hiếu của bà thật sự bị người khác cứu đi?

Nhưng người này là ai?

Bà giương mắt nhìn về phía Long Tư Hạo: “Tư Hạo, Francis hẳn không nói láo đâu, có thể là Hiếu Hiếu thật sự bị người khác mang đi, chẳng qua là người này là ai, Tư Hạo có thể nghĩ ra không?”

Bởi vì không tìm thấy Lê Hiếu Mạn, nên vừa rồi Long Tư Hạo đã cực

lỳ lo lắng và tức giận, bây giờ anh đã bình tĩnh lại, liên tưởng đến cảnh tượng binh lính bị tập kích ở bên ngoài, anh cảm giác có lẽ Knox không lừa gạt bọn họ, đúng là Hiếu Hiếu của anh đã từng ở chỗ này, nhưng bây giờ đã bị người khác mang đi.

Mà những người mang cô ấy đi chưa chắc đã là cứu cô ấy.

Sau đó, anh thâm trầm nhìn về phía Francis, trầm giọng hỏi: “Ông mang Hiếu Hiếu tới nơi này từ lúc nào?”

Francis nghiêm túc trả lời: “Hai giờ trước.”

Lạc Thụy nhìn về phía Knox, rồi lại nhìn về phía Francis với vẻ mặt thành thật, sau khi suy nghĩ kỹ, anh ta cảm thấy có thể là Knox thật sự không lừa gạt bọn họ.

Lăng Hàn Dạ quét mắt nhìn gian phòng dưới tầm hầm này, rồi cau mày nói: “Long thiếu, ngoài chúng ta ra, sẽ không có ai tới cứu Hiếu Hiếu bảo bối của anh mới đúng, người này có thể thần không biết quỷ không hay mang người đi như vậy, thứ nhất, bản lãnh của đối phương thật sự không nhỏ, thứ hai, có thể đối phương là người trong trang viên này?”

Lời nói của Lăng Hàn Dạ như đang nhắc nhở Long Tư Hạo, đột nhiên, anh nghĩ đến cái gì đó khiến sắc mặt biến đổi, anh lập tức vọt ra khỏi phòng.

“Tổng giám đốc, anh sao vậy? Anh đi đâu vậy?”

“Long thiếu.”

Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy thấy vậy, lập tức đi ra ngoài theo, mười người kia cũng cùng đi ra theo.

Thẩm Thi Vi thất vọng liếc nhìn Knox rồi cũng đuổi theo.

Knox còn lưu lại trong phòng, ánh mắt trở nên hung ác dọa người: “Francis, điều tra rõ cho tôi xem ai là người lén lút mang Lê Hiếu Mạn đi.”

“Dạ!” Francis lên tiếng đáp lại, ông ta ngẩng đầu lên nhìn Knox, thấy sắc mặt của ông ta hết sức dọa người, ông ta lại cúi đầu xuống, vẻ mặt dần trở nên phức tạp.

Bởi vì vị tiểu thư họ Lê kia, đây là lần đầu tiên ông ta thấy chủ nhân của ông ta và phu nhân căng thẳng với nhau như vậy.

Long Tur Hạo dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi gian phòng dưới tầng hầm, sau đó anh chạy thẳng tới phòng của Sophie.

Phòng của Sophie nằm ở tầng năm của lâu đài, anh trực tiếp chạy lên đó.

Sophie không có ở trong phòng ngủ của cô ta, sau khi Long Tur Hạo đi vào anh mới biết.

Anh ta tìm quanh căn phòng của cô ta hết một lượt nhưng không thấy cô ta đâu. Sau khi Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, cùng với thập đại thợ săn kia chạy tới theo cũng tìm hết một lượt, nhưng cũng không tìm được Sophie.

Sau khi tìm mấy lần mà không có kết quả, Lạc Thụy nhìn vẻ mặt của Long Tur Hạo đã bị khói mù bao phủ, anh ta cau mày hỏi: “Tổng giám đốc, anh vào trong phòng của Sophie làm gì? Chẳng lẽ anh hoài nghi Sophie mang Tổng giám đốc phu nhân đi?...”

Nói đến đây, Lạc Thụy trợn to hai mắt: “A! Trời ạ! Nếu thật sự là như vậy, há chẳng phải là Tổng giám đốc phu nhân sẽ rất nguy...”

“Cậu bớt nói mấy câu đi, đừng dọa Long thiếu nữa.” Lăng Hàn Dạ đi tới bên cạnh Lạc Thụy, trực tiếp lấy tay che kín cái miệng to của anh ta.

Anh ta trợn mắt nhìn Lạc Thụy, rồi nhìn về phía Long Tur Hạo, nhẹ nhàng an ủi nói: “Long thiếu, anh đừng quá lo lắng, tôi tin rằng Hiểu Hiểu bảo bối của anh sẽ người tốt gặp may mắn, nếu quả thật là cô ấy đã bị Sophie mang đi, cô ta hẳn sẽ không giết cô ấy, có lẽ cô ta chỉ muốn hành hạ cô ấy... Oh...”

Lạc Thụy đưa tay ra bịt kín cái miệng to của Lăng Hàn Dạ, anh ta trợn mắt nhìn Lăng Dạ Hàn nói: “Tôi nói này Lăng thiếu, anh bảo tôi đừng dọa tổng giám đốc, nhưng lời nói của anh càng dọa người hơn đấy.”

Vẻ mặt của Long Tur Hạo lạnh lẽo đến dọa người, anh siết chặt bàn tay lại, phát ra tiếng răng rắc vang dội, trong lòng vừa lo lắng nhưng lại hận không thể băm Sophie thành từng mảnh nhỏ.

Hiểu Hiểu của anh nhất định đã bị Sophie mang đi, nhưng một mình cô ta không thể nào làm được, nhất định là có người giúp cô ta.

Mà người giúp cô ta nhất định là người thần bí kia.

Nghĩ đến người thần bí, đôi mắt sâu thẳm của anh lại thoáng vẻ phần hận, có một số việc nên giải quyết càng sớm càng tốt.

Phàm là người tổn thương Hiểu Hiểu của anh, bất kể là ai, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu.

Sau đó, Thẩm Thi Vi chạy tới liếc nhìn phòng của Sophie, rồi bà lại nhìn Long Tư Hạo hỏi: “Tư Hạo, cháu vào phòng của Sophie làm gì?”

Lạc Thụy cau mày nhìn về phía Thẩm Thi Vi: “Phu nhân, tổng giám đốc đang hoài nghi Sophie mang Tổng giám đốc phu nhân đi, bây giờ Sophie cũng không có ở trong phòng, không biết cô ta đã mang Tổng giám đốc phu nhân đi nơi nào rồi.”

Chương 929: Kinh khủng, núi tử vong

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nghe thấy sự kiện Lê Hiểu Mạn mất tích có liên quan tới Sophie, Thẩm Thi Vi lại căm ghét chính mình, đáng lẽ bà không nên quá nhân từ với Sophie.

Bà lập tức nói: “Dì sẽ lập tức cho người lục soát trang viện và điều tra hướng đi của Sophie.”

Lạc Thụy cảm kích nhìn Thẩm Thi Vi: “Làm phiền phu nhân.”

Thẩm Thi Vi nhíu chặt mày lại: “Hiểu Hiểu là con gái của dì, con bé mất tích, dì cũng rất lo lắng.”

Dứt lời, bà liền rời khỏi phòng, lập tức đi bảo người lục soát trang viện.

Mặc dù trước đó bà bị Knox cấm túc ở trong phòng, nhưng thân là nữ chủ nhân của nơi này, bà vẫn có quyền ra lệnh như vậy.

Hướng chi, bây giờ Knox cũng đang toàn lực điều tra chuyện này.

Sau khi Lạc Thụy thấy Thẩm Thi Vi rời khỏi đây, anh ta nhìn về phía Long Tư Hạo: “Tổng giám đốc, anh đừng quá lo lắng, Tổng giám đốc phu nhân nhất định sẽ là người tốt gặp chuyện may.”

Lúc này, Long Tư Hạo đang vô cùng hối hận chuyện bỏ qua cho

Sophie hết lần này đến lần khác, anh không nên để cho cô ta con đường sống.

Lăng Hàn Dạ nhìn về phía Long Tư Hạo, ánh mắt tràn đầy đồng tình, anh ta thở dài thật sâu: “Long thiếu, Lạc Thụy nói đúng đấy, anh đừng quá lo lắng, anh hãy suy nghĩ lạc quan lên, Hiểu Hiểu của anh nhất định sẽ không có việc gì, bây giờ chúng ta cứ chờ kết quả điều tra của Thẩm nữ sĩ đã, rồi xác định xem bước tiếp theo phải làm sao.”

Đây là lần đầu tiên thập đại thợ săn thấy thủ lĩnh Long Tư Hạo của bọn họ lo lắng cho một người phụ nữ như vậy, nên bọn họ đều vô cùng hiếu kỳ về phu nhân thủ lĩnh chưa từng gặp mặt kia.

Hoa hồng lửa là người nhiều chuyện nhất trong mười người, lại hay đấu võ mồm với Lạc Thụy đi tới bên cạnh Lạc Thụy, lấy tay chọt chọt cánh tay của anh ta, hạ thấp giọng hỏi: “Lạc Thụy, có thể khiến cho thủ lĩnh nhớ thương như vậy, có phải phu nhân của thủ lĩnh chúng ta rất đẹp hay không?”

Lạc Thụy nhìn hoa hồng lửa rồi gật đầu: “Đẹp, rất đẹp, tuy nhiên tổng giám đốc yêu Tổng giám đốc phu nhân như vậy, cũng không chỉ bởi vì cô ấy đẹp.”

“Vậy thì bởi vì cái gì?”

Lạc Thụy híp mắt cười nói: “Đợi đến khi tìm được Tổng giám đốc phu nhân, tôi sẽ từ từ nói cho cô.”

Mấy người kia đều không lên tiếng, bởi vì vào lúc này, bọn họ cảm thấy lựa chọn yên lặng là tốt nhất.

Trải qua lục soát, Lê Hiểu Mạn và Sophie đều không ở trong trang

viên, hơn nữa bọn họ còn điều tra được máy bay tư nhân của Knox thiếu mất một chiếc, người điều khiển máy bay cũng thiếu mất một.

Rất rõ ràng, Lê Hiểu Mạn rất có thể đã bị Sophie đưa lên máy bay trực thăng rời khỏi nơi này.

Lúc này, Lê Hiểu Mạn đang ở trên một chiếc máy bay trực thăng, ngoài phi công điều khiển máy bay, còn có Sophie và người thần bí hiện diện ở đó.

Mặc dù Lê Hiểu Mạn đang ngồi ở trên ghế sa lon, nhưng hai tay hai chân của cô đều bị trói lại, đồng thời miệng của cô cũng bị nhét đồ.

Người thần bí và Sophie thừa dịp lúc Long Tur Hạo và Knox phát sinh mâu thuẫn, sự chú ý của Knox đều đặt ở trên người Long Tur Hạo, bọn họ mang đưa Lê Hiểu Mạn đi.

Mà như thế nào thì Knox cũng không nghĩ ra chuyện con gái ruột Sophie của ông ta làm hỏng chuyện tốt của mình, cũng không phòng bị cô ta.

Ánh mắt người thần bí quét mắt nhìn Lê Hiểu Mạn lạnh như băng, sau đó anh ta lại nhìn về phía Sophie đang thưởng thức rượu vang: “Cô chuẩn bị đưa cô ta đi đến chỗ đó?”

Sophie buông ly rượu vang xuống, vẻ mặt tràn đầy thâm độc nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, lạnh lùng châm biếm: “Lê Hiểu Mạn, bây giờ chắc cô đang đặc biệt hận tôi đấy hả? A a... Cô hận đi, nhanh lên không thì cô không hận được bao lâu nữa đâu, cô sẽ sớm chết rất thảm, không phải cô rất yêu Tur Hạo sao? Vậy có phải là cô nên đi thử đến nơi mà Tur Hạo đã từng chịu khổ hay không? Tur Hạo đã từng tiếp nhận huấn luyện ở rừng rậm nguyên thủy, hẳn là cô đã biết.”

Người thần bí ở bên cạnh nghe thấy cô ta nói như vậy, anh ta lạnh mắt nhìn cô ta hỏi: “Cô muốn đưa cô ta vào trong rừng rậm nguyên thủy mà Long Tur Hạo đã từng ở để cho cô ta tự sinh tự diệt?”

Lê Hiểu Mạn nghe thấy lời của người thần bí, cô vùng vẫy hai tay bị trói, nhưng bởi vì người thần bí và Sophie trói rất chắc, nên cô không thể tự cởi dây trói được.

“Không... không...” Sophie lắc đầu, cô ta cười quỷ dị âm ngoan: “Tôi muốn đưa cô ta đến núi Mont Saint-Michel.”

Nghe thấy ba chữ “ Mont Saint-Michel”, vẻ mặt của người thần bí hơi kinh ngạc, anh ta băng lãnh nhìn cô ta, âm lãnh cười: “A a, quả nhiên là lòng dạ của cô đủ ác độc, cô ta là chị cùng mẹ khác ba với cô đấy, cô thật sự muốn đưa cô ta vào chỗ chết?”

Chữ “Chị” kia dường như là cấm kỵ của Sophie, cô ta vừa nghe thấy từ đó đã hung hãn nheo mắt lại, vẻ mặt đầy tức giận và âm ngoan: “Đừng có mà nói chữ chị với tôi, cô ta mà xứng làm chị của tôi sao? Tôi muốn cô ta chết đấy, còn muốn cô ta chết rất bi thảm nữa là khác.”

Lời nói vô tình ác lệ của Sophie làm Lê Hiểu Mạn thống hận cô ta đến trình độ cao nhất, Sophie đã không phải là người nữa rồi, bởi vì ngay cả chút lương tri của con người cô ta cũng không có, cô ta giống như là một zombie không có nhân cách, cái xác biết đi, còn sống chỉ khiến cho người người căm ghét.

Người phụ nữ ác độc giống như cô ta hẳn nên xuống địa ngục đi.

Nếu như đến bây giờ cô còn đồng tình với Sophie nữa, còn coi cô ta là em gái của cô nữa, vậy Lê Hiểu Mạn cô chỉ là một đứa ngu xuẩn.

Người thần bí lạnh nhạt quét mắt nhìn Lê Hiếu Mạn: “Nghe nói Mont Saint-Michel có rất nhiều dã thú, dù cô có ném cô ta ở chỗ nào đi nữa, cô ta cũng chỉ có một con đường chết.”

“Làm sao? Anh cảm thấy đau lòng cho cô ta?” Sophie nhìn về phía người thần bí, cô ta hơi nheo đôi mắt nhuộm đầy ác độc lại.

Người thần bí cong môi cười châm chọc: “Sao tôi có thể đau lòng cho cô ta được, muốn đối phó với cô ta thế nào đều là chuyện của cô, tôi chỉ hỏi mà thôi.”

Mont Saint-Michel nằm ở phía tây bắc dãy núi Jura, ngọn núi này là ‘Núi tử vong’ ‘Núi tà ác’ và ‘Núi quái thú’ trong truyền thuyết của dân bản xứ, phàm những nhà thám hiểm leo lên ngọn núi này đều gần như là không có ai sống sót.

Năm nào cũng đều có nhà thám hiểm chuyên nghiệp lập thành đội ngũ thám hiểm leo lên ngọn núi này, nhưng tất cả đều chết rất thê thảm, còn có rất nhiều nhà thám hiểm bị mất tích một cách ly kỳ, đến nay vẫn không tìm được thi thể.

Mười mấy năm trước, có nhóm ba mươi người tạo thành đội ngũ thám hiểm, sau đó chỉ còn hai người sống sót, nhưng mặc dù bọn họ có thể rời khỏi Mont Saint-Michel, nhưng đều đã bị hóa điên dại.

Năm ngày sau, một người trong đó đã bị chết một cách bí ẩn, toàn thân không có thương tích, còn một người khác thì một năm sau mới chết.

Lúc máy bay quanh quần giữa không trung của Mont Saint-Michel, phía dưới là một mảnh rừng cây đen thui, bởi vì bị sương mù dày đặc bao phủ, lại đang là buổi tối, nên bọn họ không nhìn được rõ lắm.

Sophie kéo Lê Hiếu Mạn, để cho phi công điều khiển mở buồng máy bay ra, cô ta chuẩn bị trực tiếp đẩy cô xuống thì bị người thần bí ngăn cản.

“Cô cứ đẩy cô ta xuống như vậy, thì không phải là cô ta sẽ bị té chết hay sao?”

Sophie lạnh lùng nhướn mày: “Vậy thì phải làm sao, anh đưa cô ta xuống?”

Người thần bí liếc nhìn Lê Hiếu Mạn bị cô ta giữ chặt, anh ta kéo cô trở lại buồng máy bay, rồi cầm dù tới.

Lê Hiếu Mạn nhìn chiếc dù trong tay anh ta, bởi vì miệng đang bị nhét vải, nên cô chỉ có thể hung hãn trợn mắt nhìn anh ta và Sophie.

Người thần bí nhìn Lê Hiếu Mạn rồi cười lạnh với cô, anh ta đưa tay ra lấy miếng vải trong miệng cô ra.

Sau khi miếng vải bị lấy đi, Lê Hiếu Mạn lạnh lùng nhìn người thần bí và Sophie, giọng mang hận ý: “Nếu như tôi có thể sống sót rời khỏi đây, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho các người đây.”

“Sống sót rời khỏi đây?” Người thần bí lạnh lùng giễu cợt, ánh mắt tràn đầy châm chọc: “Rời khỏi nơi này? Chỉ bằng cô? Đây là chuyện không thể nào, cô nhất định không biết phía dưới là nơi nào rồi, phía dưới là Mont Saint-Michel, nó có một cái tên rất kinh khủng, gọi là “Núi tử vong”, bên trong có rất nhiều dã thú, còn có những quái vật biến dị mà cô chưa từng thấy, tính tình của bọn chúng rất hung tàn, nên cô muốn rời khỏi Mont Saint-Michel một mình là chuyện hoàn toàn không có khả năng.”

Mặc dù tình trạng bây giờ của Lê Hiếu Mạn rất thảm hại, nhưng cô

không thể để thua khí thế và cốt khí.

Cô cong mũi cười nhạt: “Anh cho rằng nói như vậy là có thể hù dọa được tôi sao?”

Chương 930: Nguy hiểm, cự xà đánh tới

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Có phải là tôi hù dọa hay không, thì cô sẽ sớm biết thôi.” Người thần bí lạnh giọng nói xong rồi giúp Lê Hiểu Mạn mặc dù vào.

Sophie thấy người thần bí còn giúp Lê Hiểu Mạn mặc dù vào, vẻ mặt của cô ta đầy âm ngoan: “Anh như vậy thì có quá nhân từ với cô ta hay không?”

Người thần bí không đáp lại Sophie, mà tiếp tục cởi sợi dây đang buộc hai tay hai chân của Lê Hiểu Mạn ra, rồi kéo cô đến cửa máy bay lần nữa.

Nhất thời, gió mạnh thổi tới, Lê Hiểu Mạn biết người thần bí muốn đẩy cô xuống, cô nheo mắt lại, lạnh lùng hỏi: “Nếu tôi bị rơi xuống đây thì chắc chắn sẽ phải chết, trước khi tôi chết, cho dù anh có nói cho tôi biết anh là ai, thì cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến anh cả.”

Từ trước đến giờ, tâm tư của người thần bí đều rất kín đáo, cho dù biết Lê Hiểu Mạn chắc chắn sẽ chết, anh ta cũng sẽ không nói cho cô biết, đến tột cùng thì anh ta là ai.

Anh ta lạnh lùng lên tiếng: “Cho dù cô chắc chắn sẽ chết, tôi cũng sẽ không nói cho cô biết tôi là ai đâu, tôi muốn cô chết không được nhắm mắt.”

Dừng lại, anh ta lại nói: “Phía dưới rất kinh khủng, tuy nhiên tôi có thể

làm cho cô cảm thấy không còn kinh khủng nữa.”

Sau đó, anh ta dùng sức chém vào trên cổ của Lê Hiếu Mạn.

Anh ta lấy tay chém hai nhát, đợi sau khi Lê Hiếu Mạn ngất đi, anh ta mới cười quỷ quyết, nói một câu “Chúc cô may mắn, bái bai.”

Dứt lời, anh ta đẩy Lê Hiếu Mạn từ trên máy bay trực thăng xuống.

Lê Hiếu Mạn ngất đi thì rơi thẳng xuống chỗ sâu dưới đáy rừng rậm.

Sophie thấy Lê Hiếu Mạn rơi vào Mont Saint-Michel, cô ta nở nụ cười được như ý.

Lúc cô ta trở lại buồng máy bay chuẩn bị ngồi xuống, máy bay đột nhiên xảy ra trục trặc.

...

Hôm sau

Bởi vì khi rơi xuống đã có dù che chở, Lê Hiếu Mạn an toàn đáp xuống rừng cây ở Mont Saint-Michel.

Lúc cô tỉnh lại thì trời đã sáng.

Sương mù dày đặc lượn lờ bao phủ khắp rừng rậm, ngẩng đầu lên ngoài nhìn thấy mây mù, thì không thể nào nhìn thấy trời xanh mây trắng.

Lê Hiếu Mạn mở mắt ra thấy mây mù dày đặc, lượn lờ trôi nổi giữa rừng cây, thỉnh thoảng còn biến thành hình chó sói làm người ta sợ.

Nghĩ đến cái gì đó, cô đột nhiên ngồi dậy, hai tay hai chân đều bị sợi dây trói cô tối hôm qua siết đở, nhưng cô đã không còn để ý tới những thứ này nữa rồi.

Cô nhớ tối hôm qua người thần bí đã nói, nơi này là “Núi tử vong” có rất nhiều dã thú quái vật.

Cô cảnh giác quan sát bốn phía, chung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, ngay cả một ngọn gió nhẹ cũng không có, thế nhưng mây mù trên đỉnh đầu vẫn đang lượn lờ, rất là quỷ dị.

Mỗi một thân cây ở đây nhìn đều có trăm năm lịch sử, khắp nơi có thể thấy rễ cây có hình thù quái dị, hơi giống như những chiếc râu của con bạch tuột, xuyên qua lớp bề mặt cứng thẳng xuống đất, trùng điệp đan xen lẫn nhau giữa mặt đất, mỗi thân cây đều chiếm một diện tích rất lớn.

Mỗi thân cây lại có bảy chạc tám cành, không vươn thẳng lên trời cao, thì chính quấn chặt với những thân cây khác.

Bắt đầu từ hôm qua, Lê Hiếu Mạn đã không được ăn gì cả, lúc này cô đã đói đến rã cả ruột rồi.

Cô lấy một tay ôm bụng, đứng lên đi tới một cái cây to lớn, bẻ một cành cây tương đối lớn và chắc chắn, coi như là công cụ dùng để đối phó với chó sói mãnh thú bất cứ lúc nào.

Mặc dù cô chưa từng sinh tồn ở nơi hoang dã, nhưng cô vẫn phải ý thức được nguy cơ.

Cho dù chưa từng tới rừng cây nguyên thủy, nhưng cô đều đã nghe qua không ít chuyện kể trong rừng cây có bao nhiêu nguy hiểm.

Cô lấy sợi dây chuyền mặt nhẫn 12 ca ra mà Long Tur Hạo tự tay đeo vào cổ cho cô ra, nhìn chăm chăm vào nó, ánh mắt dần trở nên kiên định, cô sẽ không dễ dàng chịu thua như vậy đâu, càng sẽ không bỏ rơi sinh mạng của chính mình.

Vì Long Tur Hạo, vì Nghiên Nghiên, vì tiểu Long Dập, cô nhất định phải nghĩ biện pháp ra khỏi Mont Saint-Michel này.

Mặc kệ ngọn núi này lớn như thế nào, cô tin rằng nó luôn có điểm cuối.

Bởi vì không có điện thoại di động, không có la bàn, không có đồng hồ đeo tay, cô chỉ có thể dùng một số kiến thức thông thường để phân biệt phương hướng.

Nếu như dưới tình huống la bàn ở trong rừng cây không có, hơn nữa cũng không nhìn thấy được mặt trời, thì chỉ có thể lợi dụng hướng mọc thân cây vỏ cây để phân biệt phương hướng.

Bình thường, cành lá của mấy cây đại thụ đều tươi tốt ở phía nam, vỏ cây mịn hơn, phía bắc thì nhánh cây thưa thớt vỏ cây xù xì, hơn nữa phía nam nhiều ánh nắng, cành lá đều tươi tốt rậm rạp, phía bắc thì ẩm ướt, rêu xanh mọc dài.

Phía nam là hướng mặt trời, sau khi quan sát mấy cây đại thụ, cô chọn phía nam rồi đi về phía trước.

Khắp nơi đều tản mát luồng không khí quý dị.

Càng đi về phía trước, thì càng có nhiều cây cổ thụ rậm rạp, còn có rất nhiều loại thực vật có hình thù kỳ lạ mà cô chưa từng thấy bao giờ, hơn nữa còn mọc đầy gai nhọn.

Cô đang mặc váy đầm dài, hơn nữa còn không có ống tay áo, làn da bị gai nhọn đâm phải, cánh tay mịn màng trắng như tuyết của cô cũng đã xuất hiện những vết thương rỉ máu.

Nhưng cô chỉ cau mày lại, cố nhịn đau đớn đang truyền tới từ những vết thương trên hai cánh tay xuống.

Chỉ cần cô còn một hơi thở, thì cô nhất định phải rời khỏi nơi này, cho dù là bò cô cũng phải bò ra ngoài.

Chật vật đi trong rừng cây khoảng nửa giờ, thể lực của Lê Hiểu Mạn đã dần giảm xuống đến mức cô sắp không chống đỡ nổi nữa.

Cô nhìn xung quanh rừng cây, cứ tiếp tục đi như vậy thì không biết là phải đi tới khi nào, tuy hơi nổi giận, nhưng điều đó không đủ để cô buông tha cho quyền sống của mình.

Cô dừng lại rồi dựa vào một thân cây to để nghỉ ngơi.

Bụng càng ngày càng đói, cô nhìn quanh khắp nơi, trong rừng ngoài cây ngoài cỏ, thì không có bất kỳ thức ăn gì có thể làm no bụng.

Ngay lúc này, trong lùm cây trước mặt cách đó không xa truyền tới một tiếng động, giống như là có vật gì sắp nhảy ra.

Sau khi Lê Hiểu Mạn phát giác ra, cô nắm chặt cành cây lớn trong tay, cảnh giác xoay người chuẩn bị chạy.

Nhưng cô vừa mới nhấc chân lên, thì một con cự xà đã “Bay “ ra khỏi lùm cây đó.

Con rắn kia dài khoảng sáu mét, toàn thân đều là màu nâu u tối, lớp ngoài bao phủ một lớp vẩy độc, mắt rắn đỏ như máu lồi hẳn ra, vô

cùng kinh khủng.

Đây là lần đầu tiên Lê Hiểu Mạn thấy một con rắn khổng lồ như vậy, cô bị dọa đến nổi sắc mặt trắng bệch, thiếu chút nữa là hét thất thanh lên, khoảng khắc lúc cô thấy con cự xà kia, cô đã lập tức lấy tay bịt miệng mình lại, cắn chặt môi dưới, không để cho mình bị dọa mà kêu thành tiếng.

Cô sợ mình kêu thành tiếng, sẽ kích thích con rắn khổng lồ kia quay ra tấn công mình.

Một tay cô siết chặt cành gỗ trong tay, bởi vì sợ chọc giận con cự xà kia, cô cảnh giác từ từ lui về phía sau, rần cô đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, theo sắc mặt dần tái nhợt, trong lòng cô chưa bao giờ sợ hãi như lúc này.

Cô rất sợ con cự xà kia sẽ nhào tới nuốt lấy cô, cô không sợ chết, mà là sợ sau khi cô chết, Tư Hạo của cô sẽ thương tâm khổ sở, cô sợ Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập sẽ không có mẹ thương yêu.

Cô sợ tất cả những người mà cô quan tâm, những người quan tâm đến cô thương tâm đau buồn vì sự ra đi của cô.

Cô không muốn để cho bọn họ phải chịu đau buồn như vậy.

Mà rắn trời sinh là động vật đáng sợ có tính công kích tương đối mạnh, nhất là cự xà lớn như vậy, nó đi ra chắc chắn là do muốn tìm thức ăn.

Cho dù Lê Hiểu Mạn không muốn chọc giận nó, thế nhưng nó đã coi Lê Hiểu Mạn là thức ăn của nó, toàn bộ thân rắn dường như đang “Bay “ về phía trước, hung mãnh trườn về phía Lê Hiểu Mạn.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn bị dọa sợ trợn to hai mắt, không thể kèm chế, thất thanh kêu lên.

“A — —!”

Cự xà không bởi vì tiếng thét chói tai của cô mà ngừng trườn tấn công về phía cô, lúc nó cách Lê Hiếu Mạn không tới mười centimét, nó há to miệng, hàm trên hàm dưới giương ra thành góc 130° , chiếc lưỡi dài rẽ nhánh vươn ra ngoài từ cái miệng đang mở to, một đôi nanh độc vừa dài lại vừa thô đang nhỏ giọt nọc độc.

Chương 931: Ngạc nhiên, gặp Âu Dương Thần

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bộ dáng kia của nó như muốn nuốt trọn Lê Hiểu Mạn

Lê Hiểu Mạn sợ hãi, theo bản năng giơ thân cây lên chặn.

Nhưng chỉ nghe “rắc rắc” một tiếng, thân cây không tính là nhỏ bị con rắn lớn cắn gãy.

Thân cây trong tay gãy thành hai khúc, phía trên còn dịch nước miếng có độc của rắn, Lê Hiểu Mạn lật đật lui ra sau, nhưng đường không dễ đi, cô lại hết hoảng, hơn nữa còn chưa ăn, vừa rồi đi không ít, thể lực đã sớm hao tổn, vì vậy cô vô tình nửa ngã dưới đất.

Cô nằm dưới đất chưa kịp kêu đau, chưa kịp đứng lên, con rắn lại bò về phía cô lần nữa.

Sắc mặt cô trắng bệch, đã không còn cách nào khác, chỉ có thể giơ lên thân cây ngăn cản con rắn lớn.

Cô biết đây là châu chấu đá xe, nhưng cô căn bản không có năng lực đi đối phó con rắn lớn đó.

Tur Hạo, thật xin lỗi, em tận lực rồi.

Cô nhắm mắt, hai giọt nước mắt chảy xuống.

Đang lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên truyền đến hai tiếng súng “đùng đùng”, một bóng người nhanh chóng chạy tới, sau đó nắm cổ tay cô, kéo cả người cô lên, lăn qua một bên.

Bọn họ vừa lăn đi, con rắn kia liền ngã xuống chỗ vừa rời của Lê Hiếu Mạn.

Vì con rắn quá lớn, nên sau khi nó ngã xuống, Lê Hiếu Mạn cảm giác được đất cũng bị chấn động.

Nếu cô không nghe lầm, vừa rời cô nghe tiếng súng.

Cô nhanh chóng mở đôi mắt ướt át ra, rơi vào mắt cô là một khuôn mặt anh tuấn.

Nhìn khuôn mặt anh tuấn kia, Lê Hiếu Mạn trợn to hai mắt, kinh ngạc lên tiếng: “Âu! Dương! Thần!”

Cô nói từng chữ, khiếp sợ trong mắt cô được thay thế bằng mừng rỡ vì thoát khỏi nguy hiểm.

Người cứu cô chính là Âu Dương Thần, anh ta mặc đồ leo núi, ngang hông có một cây dao cong và kiếm lưỡi cong Thụy Sĩ, vừa nhìn liền biết là đến có chuẩn bị.

Mà trên người anh ta có mấy vết thương, máu đã khô, trên mặt anh ta cũng có vết máu, nhưng không biết là máu của anh ta hay là của dã thú hung mãnh trong rừng cây.

Mắt phương đẹp mắt mê người Âu Dương Thần nhìn người phụ nữ được anh ta cứu, một lúc sau, anh ta mới thu hồi ánh mắt kinh ngạc: “Nhà thiết kế Many? Tại sao là cô?”

Giọng anh ta rất nhạt nhẽo, không có phách lối và cuồng vọng giống trước đó đến công ty của Lê Hiếu Mạn tìm cô.

Sau đó anh ta đứng lên, thổi họng súng còn bốc khói trong tay cô, không vui nhìn Lê Hiếu Mạn ngồi dưới đất: “Vì cô mà tôi mất đi hai viên đạn.”

Gặp Âu Dương Thần ở đây, Lê Hiếu Mạn cảm thấy quá ngạc nhiên, cô ngây người nhìn anh ta một hồi, chắc chắn anh ta là Âu Dương Thần mới đứng lên.

Cô nhìn anh ta chăm chú, ánh mắt không che giấu được kinh ngạc và nghi ngờ: “Sao anh lại tới đây?”

“Câu hỏi hẳn tôi hỏi cô chứ?” Âu Dương Thần nheo mắt, quan sát cô từ trên xuống dưới, sau đó rút kiếm Thụy Sĩ bên hông ra, vẻ mặt lãnh đạm vén đám dài của Lê Hiếu Mạn: “Mặc như vậy không sợ rắn muốn chui vào trong à?”

“Biến thái.”

Lê Hiếu Mạn thấy anh ta vén đám cô, cô lập tức lui về sau một bước, trợn mắt nhìn anh ta giống như nhìn tên háo sắc.

Âu Dương Thần thu hồi cây kiếm, ánh mắt lãnh đạm quét qua cô, vô cùng không vui nói: “Đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, tôi sẽ hiểu thành là cô đang mời tôi hưởng dụng cô.”

Lê Hiếu Mạn tiếp tục lui về sau, khóe mắt liếc con rắn đã bị Âu Dương Thần đánh gục, ánh mắt chuyển lại trên mặt anh ta lần nữa, cô sẽ không xui xẻo mới thoát miệng rắn lại vào bụng sói chứ?

Âu Dương Thần nhìn cô từ từ lui về sau, nói câu “Tự bảo trọng”, liền

nhANH chóng đi về phía trước.

Mặc dù không tin tưởng Âu Dương Thần lắm, nhưng có thể gặp phải một người quen trong rừng cây, đối với Lê Hiểu Mạn mà nói, người quen này giống như cọng cỏ cứu mạng, cô phải giữ chặt.

Thấy anh ta đi tới, cô lập tức đuổi theo: “Âu tiên sinh, anh đi đâu? Có thể...”

“Không thể...” Âu Dương Thần xoay người, lạnh nhạt ngắt lời cô, tầm mắt lãnh đạm quét qua cô, nói: “Đừng theo tôi.”

Thấy Âu Dương Thần trực tiếp cự tuyệt, Lê Hiểu Mạn hít sâu một hơi, trong lúc nguy cấp, mặt mũi, tôn nghiêm cái gì đều không quan trọng.

Cô mặt dày một lần, cô xem nhẹ lời nói vừa rồi của Âu Dương Thần, tiếp tục nói: “Âu tiên sinh, tôi không biết tại sao anh xuất hiện ở đây, nhưng tôi thấy anh đến có chuẩn bị, chắc anh biết làm sao rời khỏi đây đúng không? Anh có thể dẫn tôi đi hay không?”

Âu Dương Thần đi tới trước mặt cô, nửa hí mắt, lấy ưu thế cao nhìn cô bằng nửa con mắt: “Nhà thiết kế Many, tôi nhớ cô rất thông minh.”

Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu nhìn anh ta, hơi rử mắt: “Thật ra tôi không hề thông minh, tôi... (thầm thì)...”

Đột nhiên vang lên một thanh âm làm Lê Hiểu Mạn ngậm miệng lại, một tay đè bụng đói sôi lột rột, sắc mặt vô cùng lúng túng nhìn Âu Dương Thần: “Xin lỗi, tôi... tôi... hôm qua tối nay tôi chưa ăn gì, cho nên...”

Âu Dương Thần liếc mắt cái bụng đói của cô, nghi hoặc hỏi: “Cô

không ở công ty của cô, tới đây làm gì?”

“Tôi bị người ta trói tới đây.” Lê Hiếu Mạn híp mắt, hai tay xuôi bên người siết lại, trong mắt lóe lên hận ý, cô đã nói, cô còn sống đi ra ngoài, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Sophie và người thần bí nữa.

Thu hận ý trong mắt cô vào mắt, Âu Dương Thần đột nhiên cầm tay cô, đưa cây súng lục màu đen và cây dao cho cô để cô phòng thân.

Sau khi đưa những cái đó cho cô, anh lại đưa la bàn đeo tay cho cô.

Ánh mắt trầm trầm nhìn cô: “Chúc cô may mắn.”

Lê Hiếu Mạn nhìn đồ Âu Dương Thần đưa cho cô: “Ý anh là muốn tôi tự tìm đường ra?”

Âu Dương Thần không trả lời cô, xoay người đi.

Lê Hiếu Mạn thấy vậy, kêu anh ta: “Này, chờ chút, một mình tôi căn bản không thể ra khỏi đây.”

Âu Dương Thần không vì lời cô nói mà dừng lại.

Bây giờ Lê Hiếu Mạn hoàn toàn coi Âu Dương Thần là cỏ cứu mạng, bây giờ bất kể anh ta là người tốt hay người xấu, chỉ bằng anh ta vừa cứu cô, anh ta tuyệt đối không xấu.

“Âu tiên sinh, chờ chút, Âu tiên sinh.”

Âu Dương Thần đi rất nhanh, Lê Hiếu Mạn căn bản không đuổi kịp anh ta, mắt thấy bóng người anh ta sắp biến mất khỏi tầm mắt cô, cô sốt ruột, liếc mắt cây súng trong tay, hướng không trung nả một phát

súng.

Lần đầu tiên cô nổ súng, theo tiếng “đùng” vang lên, cô bị dọa sợ, lập tức đưa tay che kín hai tai.

Mà một tiếng súng của cô thành công khiến Âu Dương Thần ngừng chân.&

Chương 932: Vào rồi không ra được

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh ta xoay người, đôi mắt phượng màu hổ phách tản ra tức giận nhìn người phụ nữ che hai tai, ba bước thành hai bước đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, ánh mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô giống như muốn cắn nuốt cô: “Nhà thiết kế Many, đây là rừng cây nguyên thủy, dã thú quái vật có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, đạn là vũ khí tự cứu tốt nhất, cô tùy tiện nổ súng như vậy, cô có biết sẽ tổn thất một cơ hội tự cứu không? Trong cây súng này vốn chỉ còn ba viên, cứu cô dùng hai viên, bây giờ còn lại một viên, cô còn tùy tiện lãng phí một viên đạn, cô muốn mấy dã thú kia ăn cô?”

Lê Hiểu Mạn thấy Âu Dương Thần vô cùng tức giận, cô biết tầm quan trọng của đạn ở trong rừng, giống như ở trong sa mạc, nước là quan trọng nhất.

Cô cau mày, mặt lộ vẻ lúng túng: “Xin lỗi, vừa rồi tôi nhất thời tình thế cấp bách mới nổ súng, tôi chỉ muốn anh dẫn tôi rời khỏi đây.”

Âu Dương Thần thu lại tức giận trên mặt, lãnh đạm liếc cô: “Tôi sẽ không dẫn cô đi ra.”

Lê Hiểu Mạn đang muốn hỏi tại sao, Âu Dương Thần lại nói tiếp: “Từ khi bắt đầu vào đây, tôi chưa từng nghĩ tới còn có thể sống được đi ra ngoài.”

Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt phượng dường như

chứa rất nhiều chuyện của anh ta, không hiểu anh ta là một đại minh tinh chạy tới đây làm gì.

Anh ta ở trong rừng và anh ta cô biết trước kia tưởng chừng như hai người.

Anh ta không cường vọng mà trở nên lãnh đạm, hơn nữa tựa như cát giấu rất nhiều chuyện trong lòng.

Nhìn ánh mắt của anh ta, cô luôn cảm thấy anh ta tới đây vì có chuyện gì phải đi hoàn thành.

Cô che giấu nghi ngờ và kinh ngạc trong mắt, dò xét hỏi: “Anh muốn ở đây cả đời sao?”

Âu Dương Thần không trả lời cô, mà xoay người nhìn về phía rừng cây xa xa, ánh mắt hướng về nơi đó.

Lê Hiểu Mạn không hiểu anh ta, nhưng cô cảm giác được, anh ta tạm thời không đi ra ngoài.

Nếu anh ta không muốn đi ra ngoài, cô cũng không thể ép buộc anh ta, dù sao cô và anh ta không có quan hệ gì, vèn vẹn chỉ gặp nhau mấy lần mà thôi, anh ta không cần phải dẫn cô đi ra ngoài.

Mặc dù biết một mình cô muốn đi ra ngoài là chuyện không thể nào, nhưng trong lòng cô đã quyết định, cô sẽ không làm khó Âu Dương Thần nữa.

Cô trả súng cho Âu Dương Thần, lại trả la bàn cho anh ta, chỉ giữ cây dao anh ta cho cô.

Sau đó cô ngược mắt, cười nhìn anh ta: “Nếu anh không muốn rời

khỏi đây, nhất định có mục đích của anh, tôi sẽ không làm người khác khó chịu, cũng không có quyền lợi yêu cầu anh từ bỏ mục đích của anh dẫn tôi rời đi, nơi này có bao nhiêu nguy hiểm, tôi không biết, nhưng chúc anh may mắn, bảo trọng.”

Dứt lời, cô xoay người đi, siết chặt cây dao trong tay, vì đó là vũ khí tự cứu duy nhất của cô.

Bất kể phía trước có bao nhiêu nguy hiểm, cô đều sẽ đi tiếp, đến khi sinh mạng chấm dứt, cho dù cuối cùng cô cũng không thể rời khỏi đây, cô cũng sẽ cố gắng.

Âu Dương Thần nhìn cô xoay người rời đi, thấy cô vô cùng gầy yếu nhỏ bé, tựa như có thể bị mãnh thú rừng rậm cắn nuốt bất cứ lúc nào, anh ta nheo mắt.

Là cái gì khiến cô từ bỏ muốn anh ta dẫn cô đi ra ngoài?

Thấy cô cho dù bị gai cây mận đâm cũng kiên trì đi tới trước, lòng anh ta kéo căng, câu môi chậm rãi nói: “Cô biết làm sao tìm được thức ăn không? Biết những thực vật có độc những thực vật không có độc không? Cô biết nên đi hướng nào không?”

Nghe thanh âm sau lưng, Lê Hiểu Mạn xoay người, mặt đầy mờ mịt, khẽ lắc đầu: “Không biết.”

“Vậy hãy đi cùng tôi.” Bỏ lại câu này, Âu Dương Thần liền đi hướng ngược lại cô, nhưng lần này anh ta đi rất chậm.

Lê Hiểu Mạn kịp phản ứng đuổi theo anh ta, hiếu kỳ và nghi ngờ cười nhạt hỏi: “Anh quyết định dẫn tôi đi ra ngoài?”

Âu Dương Thần liếc mắt cô cười chum chim, trực tiếp dội nước lạnh:

“Cô đừng vui mừng quá sớm, nơi này đã vào thì rất khó đi ra ngoài, lúc tới tôi vượt qua đầm sâu, ba vách đá, vượt núi băng đèo mới đến đây, không chỉ những thứ này, dọc đường đi còn gặp các dã thú tập kích, cô có kinh nghiệm vượt núi băng đèo không?”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh ta lắc đầu, ánh mắt âm đạm, cô chưa từng trải qua, nên Âu Dương Thần dẫn theo một người tay trái gà không chặt như cô vượt núi băng đèo, nhất định là một chuyện vô cùng gian khổ.

“Tôi sẽ trở thành phiên toái của anh đúng không?”

Âu Dương Thần không trả lời cô, đi thẳng tới trước mặt cây đại thụ hình thù kỳ quái không biết tên, cẩn thận quan sát cái cây kia, anh ta mới tìm một hòn đá gần đó, lấy ra cây dao.

Đầu tiên anh ta dùng sức ghim cây dao vào cây đại thụ, lại dùng đá gõ cán dao, đóng dao vào cây đại thụ, đến khi cây đại thụ kia có nước chảy ra, lại lấy một thân cây rỗng ruột cắm vào, nước bên trong liền chảy theo thân cây.

Thấy vậy, anh ta tiến lên uống, uống hai hớp, chắc chắn nước kia không có vấn đề, có thể uống, anh ta mới ngồi dậy, hái nhiều lá cây lớn, đầu tiên dùng nước chảy từ cây đại thụ kia rửa sách mới bắt đầu lấy nước.

Lê Hiểu Mạn đứng sau lưng anh ta, nhìn anh ta làm một loạt hành động, cô vô cùng kinh ngạc và không dám tin.

Âu Dương Thần hiện tại và Âu Dương Thần cô biết trước đó thật sự rất khác nhau, cô không thể nào liên hệ Âu Dương Thần phách lối cuồng vọng và Âu Dương Thần cẩn thận tỉ mỉ và dường như rất hiểu đạo lý sinh tồn trong rừng rậm này với nhau.

Âu Dương Thần thấy lấy đủ nước, liền ngồi dậy, cầm lá cây kia nhìn Lê Hiếu Mạn, nói: “Há miệng.”

Lê Hiếu Mạn liếc mắt lá cây trong tay anh ta, há miệng ra.

Âu Dương Thần từ từ đổ nước trong lá cây vào miệng cô.

Đây là lần đầu tiên Lê Hiếu Mạn uống nước từ cây, không cảm nhận được vị đắng, cũng không ngọt, nhàn nhạt, giải khát thì không có vấn đề.

Uống nước xong, Lê Hiếu Mạn cảm thấy cổ họng khô khốc tốt hơn nhiều.

Âu Dương Thần thấy hình như cô uống chưa đủ, lại xoay người lấy thêm một ít nước cho cô.

Lê Hiếu Mạn thấy thế, hơi ngượng ngùng, nói tự cô làm, Âu Dương Thần chỉ nói há miệng, cô liền ngoan ngoãn há miệng.

Uống ba lần liên tục, Âu Dương Thần mới rút cây dao và thân cây rỗng ruột ghim trong cây đại thụ ra.

Lê Hiếu Mạn lau miệng, mắt đầy cảm kích nhìn anh ta: “Cảm ơn.”

Âu Dương Thần hí mắt quan sát cô.

“Tôi có gì không đúng sao?” Lê Hiếu Mạn thấy anh ta nhìn mặt cô, cô không được tự nhiên.

Âu Dương Thần tiến lên một bước, nhìn cô bằng nửa con mắt, cong môi: “Không phải trước kia cô rất thông minh sao?”

Vấn đề này, anh ta đã hỏi lần thứ hai.

Lê Hiếu Mạn cũng ngược mắt nhìn anh ta: “Anh cũng không giống như trước.”

Âu Dương Thần không trả lời cô, ngẩng đầu nhìn đám mây mù dần tối đen trên đầu, rừng cây cũng dần tối, giống như trời sắp mưa.

Anh ta nhìn Lê Hiếu Mạn: “Có lẽ trời sắp mưa, tìm chỗ trú mưa trước đi.”

Lê Hiếu Mạn nhìn anh ta gật đầu, đi theo anh ta.

Âu Dương Thần lo sẽ có sấm chớp mưa bão, nóng lòng tìm chỗ trú mưa, tốc độ chạy hơi nhanh.

Chương 933: Cô quyết định nhảy hay không

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vừa rồi Lê Hiểu Mạn vừa uống nước, khôi phục chút thể lực, nhưng dù sao từ hôm qua tới hôm nay cô chưa ăn gì, đã sớm đói đến mức ngực dính sát vào lưng, lúc này đã không chạy nổi.

Mà mây mù trên đỉnh đầu bọn họ ngày càng thấp, giống như muốn đè xuống.

Vừa hay là ngày nắng, trong rừng sáng ngời, nhưng lúc này ngày càng mờ tối, giống như trời sắp tối.

Bốn phía đột nhiên nổi lên gió lớn, lá cây thổi xào xạt, nhiệt độ chợt giảm, cô chỉ mặc một áo đầm mỏng, lúc này bị thổi toàn thân phát lạnh.

Gió lớn thổi bay tóc, tung đầm cô, cô không thể không đè đầm lại, nhưng chỉ chốc lát, sức gió ngày càng lớn, hơn nữa còn là gió ngược, rất mạnh rất nhanh.

Cô thật sự không còn sức lực, liền ngừng lại, mà lúc này, bầu trời đột nhiên vang lên tiếng sấm đình tai nhức óc.

“Ầm ầm...”

Một tia sáng thoáng qua, sét đánh trúng một cây sau lưng Lê Hiểu Mạn, phát ra tiếng vang lớn.

Cây kia vô cùng thô chắc, lại bị sét đánh thành hai nửa, ngã xuống hai bên.

Mùi cháy khó ngửi tràn ngập trong mũi, Lê Hiếu Mạn nhíu mày, theo bản năng đưa tay bịt kín miệng mũi.

Âu Dương Thần xoay người thấy sắc mặt cô cực tệ, hơn nữa sét đánh sau lưng cô, anh ta bước nhanh tới, cởi áo khoác ra, trực tiếp mặc vào giúp cô, sau đó khom người ôm ngang cô lên, chạy nhanh về phía rừng cây.

Anh ta cởi áo khoác, mặc vào giúp cô, ôm cô chạy, không chút do dự, tốc độ cực kỳ nhanh và quả quyết.

Lê Hiếu Mạn phục hồi tinh thần lại, kinh ngạc nhìn anh ta: “Âu tiên sinh.”

Vì anh ta cởi áo khoác ra, trên người chỉ mặc áo thun trắng như tuyết, thế nhưng áo thun dính đầy vết máu, chứng tỏ trên người anh ta có rất nhiều vết thương.

Anh ta bị thương, Lê Hiếu Mạn không thể để anh ta ôm mình: “Âu tiên sinh, để tôi xuống...”

“Ầm ầm...”

Lại một tia sét đánh xuống cách chỗ bọn họ không xa.

Thấy thế, sắc mặt Lê Hiếu Mạn trắng bệch.

“Ầm ầm...”

Tiếng sét không ngừng vang, không ít cây đại thụ bị đánh gãy, tia chớp không ngừng đuổi theo sau lưng Âu Dương Thần, vô cùng nguy hiểm.

Có nhiều lần, sấm sét đánh tới sau lưng Âu Dương Thần không xa, nếu anh ta chạy chậm nửa giây thì sẽ bị sét đánh trúng.

Lại chạy ngược gió, dưới chân có gai đâm, phía sau có sấm sét truy đuổi, Âu Dương Thần ôm Lê Hiểu Mạn đã sớm cực kỳ mệt mỏi, nhưng anh ta không dám ngừng nửa giây, chỉ có thể chạy về trước, so tài chạy với tia chớp.

Đột nhiên mưa như thác lũ, giống như ngàn hà chín tầng mây thủng một lỗ lớn, mưa lớn rơi trúng người cũng đau.

Toàn thân Âu Dương Thần đều ướt đẫm, Lê Hiểu Mạn cũng không khá hơn chút nào, nhưng trong rừng cây này trừ cây vẫn là cây.

Nếu trú mưa dưới tàng cây, ắt sẽ bị sét đánh chết.

Nhưng mưa càng ngày càng lớn, không có khuynh hướng dừng lại, sấm sét sau lưng không ngừng, nếu không tìm chỗ trú mưa, sẽ bị sét đánh chết, không bị mưa xối chết, cũng sẽ mệt chết.

Ôm Lê Hiểu Mạn chạy nhanh, thể lực Âu Dương Thần cũng bắt đầu giảm đi, nước mắt làm mờ tầm mắt anh ta, ngay cả đường cũng không nhìn rõ.

Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn Âu Dương Thần, lo lắng nói: “Âu tiên sinh, anh thả tôi xuống đi, tôi sẽ liên lụy anh, anh trốn đi, không cần phải để ý tôi.”

Bây giờ Âu Dương Thần không có thời gian nói nhảm với cô, ngay

cả thời gian trả lời cô cũng không có.

Chạy hồi lâu, Âu Dương Thần đột nhiên dừng lại, vì anh ta thấy trước đó không xa có một vùng trũng, đó là vùng trũng sâu do vết nứt tạo thành.

Anh ta lập tức chạy tới, đôi mắt phượng màu hổ phách nhìn xuống, thấy bên trong tối đen, không biết bao sâu.

Vì chạy quá nhanh, anh ta thờ dốc, nhìn Lê Hiểu Mạn hỏi: “Cô quyết định, nhảy hay không?”

Phía sau tiếng sét không ngừng vang, tia chớp đuổi tới tận cùng, mưa càng nặng hạt, vùng trũng này dĩ nhiên là nơi trú mưa tốt nhất, nhưng bên trong nguy hiểm bao nhiêu, không cách nào đoán được.

Lê Hiểu Mạn nhìn vùng trũng đó, tối đen như động không đáy, sau đó cô cắn răng: “Nhảy.”

Lúc này cô không thể chú ý gì khác, sấm chớp mưa bão có tính hủy diệt này, cho dù bọn họ không bị đánh chết, cũng sẽ bị chết cháy, nhảy xuống đó có nguy hiểm hay không, cô cũng không biết, cô chỉ biết giờ khắc này, bọn họ trú mưa mới là quan trọng nhất.

Âu Dương Thần nghe cô nói nhảy, lập tức ôm cô nhảy xuống.

...

Dưới chân núi có một đội ngũ đang vào núi trú mưa.

Kỳ lạ chính là trong lòng núi mưa như thác lũ, tia chớp vang liên tục, nhưng dưới chân núi Sher chỉ mưa rơi lác đác.

Đội ngũ có chừng 200 người, ăn mặc đồng bộ, mặc đồ rằn ri, giày ống thấp, đeo túi leo núi, trang bị vô cùng đầy đủ, mỗi người đều có súng liên thanh, đạn dược đầy đủ.

Đội hình bọn họ chỉnh tề, giống như quân đội.

Những người này là thành viên nội bộ liên minh LR, đứng đầu chính là Long Tư Hạo.

Vì muốn vào núi, núi cao và dốc, bụi cây cỏ dại mọc um tùm, mặc quần áo khác sẽ tạo thành vết thương không cần thiết.

Cho nên hôm nay tất cả mặc đồng nhất.

Anh mặc quân phục màu đen, đai lưng màu đen, giày lính màu đen, trông dáng người anh càng anh tuấn, dáng vẻ uy vũ ngang ngược, nhìn qua giống như sếp bộ đội đặc chủng đặc biệt uy phong凛冽.

Tối qua điều tra ra Knox ít đi trực thăng và một phi công, anh liền đoán ra Hiếu Hiếu của anh bị Sophie dùng trực thăng bắt đi.

Chương 934: Vua sói gặp phải sói lớn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh lập tức kêu Lạc Thụy tra hoạt động của trực thăng Sophie lấy đi bắt Lê Hiểu Mạn, tra được điểm hạ cánh cuối cùng là gần núi Sher ở Pháp.

Sau khi anh phân tích tỉ mỉ, mới chắc chắn Hiểu Hiểu ở núi Sher.

Sophie luôn muốn hại Hiểu Hiểu của anh, hơn nữa hận không thể khiến Hiểu Hiểu của anh sống không bằng chết, cho nên cô ta bắt Hiểu Hiểu đi, với tính cách ác độc của cô ta, nhất định sẽ bắt cô đến một nơi rất nguy hiểm.

Núi Sher được gọi là “Núi tử vong”, đi vào không ra được, Sophie bắt Hiểu Hiểu tới đây, nhất định là muốn ném cô vào núi Sher, để cho cô tự sinh tự diệt.

Nếu trực thăng không bay qua núi Sher, có lẽ anh sẽ không nghi ngờ là ở đây.

Nhưng Sophie không chỉ bắt Hiểu Hiểu của anh tới đây, điểm hạ cánh cuối cùng của trực thăng ở gần núi Sher, anh liền xác định Hiểu Hiểu của anh ở núi Sher.

Núi Sher nguy hiểm trùng trùng, anh phải dùng tốc độ nhanh nhất tìm ra Hiểu Hiểu của anh.

Anh tin Hiểu Hiểu của anh nhất định sẽ cố gắng sống chờ anh đến cứu cô, bất kể thế nào, cho dù lật toàn bộ núi Sher, anh cũng phải tìm được cô.

Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ mặc trang phục giống nhau đi hai bên anh, phía sau bọn họ là chín thợ săn, còn một thợ săn tên Cohen có nhiệm vụ khác, tạm thời không đi cùng đội.

Lạc Thụy cầm bản đồ khu núi Sher không hoàn chỉnh trong tay.

Vì không có ai sau khi đi vào còn có thể sống sót đi ra, cho nên phần bản đồ này cũng không hoàn chỉnh.

Lăng Hàn Dạ thấy mưa nhỏ, nhưng có thể nghe được tiếng sét đing tai nhức óc trong lòng núi.

Anh ta tò mò nhìn mây mù tràn ngập, sau đó nhìn Long Tư Hạo:
“Long thiếu, anh chắc chắn bảo bố Hiểu Hiểu của anh ở chỗ này? Lỡ như chúng ta đi vào không tìm được người thì thế nào?”

Long Tư Hạo nheo mắt, ngoại trừ anh phân tích tỉ mỉ cho ra kết luận Hiểu Hiểu của anh sẽ ở núi Sher, anh còn có dự cảm Hiểu Hiểu của anh sẽ ở đây.

Vì mới đi vào núi Sher, còn có thể nhận tín hiệu.

Điện thoại anh đột nhiên vang lên, là thợ săn Cohen đứng thứ sáu trong top 10 thợ săn.

“Thủ lĩnh, tôi tìm chung quanh núi Sher theo phân phó của anh, tìm được chiếc trực thăng bắt Phu nhân đi, trực thăng bị hủy, dù dự bị hạ cánh mất đi hai cây, còn nữa, người điều khiển đã chết, nhưng trừ thi thể người điều khiển, không phát hiện ai khác.”

Nghe Cohen nói, Long Tư Hạo càng xác định Hiểu Hiểu của anh ở núi Sher, còn Sophie và người thần bí có ở núi Sher hay không, anh tạm thời không thể khẳng định.

Nghĩ tới Hiểu Hiểu của anh ở một mình trong núi Sher khắp nơi đều là nguy hiểm, anh đau lòng không thôi.

Sở dĩ bọn họ đi bộ vào núi là vì trong lòng núi đang sắp chớp mưa bão, dùng trực thăng tìm người sẽ rơi trực thăng, dãy núi Sher không hề nhỏ, có sơn cốc, có gò đất, núi non trùng trùng điệp điệp.

Hơn nữa núi Sher cây um tùm, mây mù lượn quanh, ngồi trực thăng căn bản không thấy người bên dưới.

Thay vì ở trên trực thăng lãng phí thời gian, anh thà đi bộ lục soát tìm.

Nguyên nhân thứ hai là vì anh không xác định vị trí cụ thể của Hiểu Hiểu anh, anh phải bắt đầu lục soát từ chân núi.

Anh nhíu chặt mày, Hiểu Hiểu của anh nhất định phải chờ anh đến cứu cô, nhất định phải chờ anh.

Đội ngũ đi tiếp một giờ mới tiến vào một phần bộ núi Sher, còn cách lòng núi một khoảng rất dài.

Trước mặt bọn họ có một dãy núi lớn, bọn họ cần vượt qua đó.

Nhưng ngay khi bọn họ chuẩn bị vượt qua núi non trùng điệp, bỗng truyền đến tiếng sói tru.

“Gầm....”

Lạc Thụy nghe tiếng, khuôn mặt khở sở: “Tổng giám đốc, không biết có chó sói sao?”

Lạc Thụy vừa dứt lời, trên đỉnh núi xuất hiện con sói lớn dài hai thước, ánh mắt xanh lục chiếu lấp lánh như hai viên đá quý, thoát ẩn thoát hiện, nó đứng trên cao nhìn xuống liên minh LR, giống như một vương giả.

Lăng Hàn Dạ thấy con sói kia, anh ta vỗ vai Lạc Thụy, tỏ ý anh ta nhìn lên đỉnh núi.

Lạc Thụy nhìn qua, trên đỉnh núi xuất hiện rất nhiều chó sói, nhưng nhỏ hơn con sói lớn kia rất nhiều.

“Má ơi!” Lạc Thụy thấy bầy sói kêu lên một tiếng, biểu tình sợ sệt nhìn Long Tur Hạo: “Tổng giám đốc, làm sao đây? Thật là nhiều sói nha! Bọn chúng dường như muốn ngăn cản chúng ta vượt qua dãy núi đó.”

Ánh mắt Long Tur Hạo lạnh thấu xương nhìn con sói lớn kia, trong mắt thoáng qua tia rét lạnh, đừng nói là sói lớn, cho dù phía trước là núi đao biển lửa anh cũng phải xông tới.

Chương 935: Mạnh mẽ, chiến thắng chó sói (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh nhất định phải tìm được Hiểu Hiểu của anh.

Bây giờ, điều anh sợ nhất là Hiểu Hiểu không thể chống đỡ được cho tới lúc anh tìm được cô, vì vậy anh phải dùng tốc độ nhanh nhất để tìm được cô.

Thần kinh của hai trăm thợ săn trong liên minh LR dần trở nên căng thẳng, bọn họ nhắc súng lên, nhìn chăm chú vào đàn chó sói đang càng ngày càng đến nhiều, bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu với bầy sói.

“Ngao ô...”

Đột nhiên, con sói khổng lồ kia lại ngẩng đầu lên tru một tiếng dài.

Thanh âm kia gần như muốn vang dội toàn bộ núi Mont Saint-Michel, nghe mà khiến người ta phải giật mình.

“Ngao ô...”

Lúc con sói khổng lồ đó tru lên tiếng thứ hai, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm, một thợ săn trong liên minh LR đứng ở phía sau cùng bị một con chó sói hung tàn đột nhiên nhào ra cắn đứt cổ, máu tươi chảy rờn rờn.

Theo tiếng kêu thảm thiết kia, rừng cây xung quanh dần lay động, đột nhiên một bầy sói lớn nhảy ra, trực tiếp nhào về phía các thợ săn LR đang cầm súng.

Bởi vì các thợ săn đều chăm chú nhìn bầy sói đông đúc ở phía trước, không ngờ rằng sẽ có bầy sói khác nhảy ra từ xung quanh rừng cây, bọn họ nhất thời bỏ qua, có mấy người bị những con sói kia nhào vào người té ngã xuống đất.

Lạc Thụy thấy xung quanh rừng cây đều có sói nhảy ra, đen, trắng, tro, có trên trăm con, vây quanh lấy bọn họ, anh ta mắng: “shit! Mấy con chó sói này lại chơi trò đánh lén, quá hèn hạ, tổng giám đốc, tôi sẽ bảo vệ anh.”

Sau đó anh ta lấy súng ra bảo hộ ở bên cạnh Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo thấy vậy, anh lập tức hạ lệnh cho tất cả các thành viên LR trèo lên cây.

Thân thủ của thập đại thợ săn bèn nhảy, di chuyển mấy bước đã leo lên trên cây, tập trung hỏa lực bắn về phía sói ác hung tàn.

Mà lúc này, đám sói đang tụ tập trên núi dần di chuyển, mấy giây sau bọn chúng đã nhào xuống, rồi nhảy đánh về phía các thợ săn.

Con sói khổng lồ dẫn đầu dài khoảng hai mét, vừa nhìn đã biết là vua sói.

Đôi mắt xanh u tối của nó tản ra là ánh sáng hung tàn khát máu, đột nhiên, nó nhảy xuống, gần như là chỉ trong giây lát, nó đã nhảy tới trước mặt ba người Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, sau đó trực tiếp đánh về phía bọn họ.

Lạc Thụy vốn đang đối phó với con chó sói có thân hình nhỏ hơn, nhận ra vua sói nhào tới, anh ta lập tức xoay người, bắn một phát súng về phía vua sói.

Thế nhưng vua sói chẳng những tránh được đạn, mà còn nhảy lên, trực tiếp nhảy qua đỉnh đầu của ba người Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, rồi sau đó lại nhanh chóng quay đầu nhào tới.

Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ thấy vậy, bọn họ đồng thời nổ súng, con vua sói kia không để ý đến chuyện bị trúng đạn nguy hiểm, nhảy lên nhào về phía bọn họ.

Mắt thấy vua sói đang nhào tới, Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy đều cùng nhanh nhẹn tránh né.

Sau khi vua sói tiếp đất, nó lại tru lên một tiếng.

“Ngao...”

Theo tiếng hú dài của nó, số lượng chó sói xung quanh lại không ngừng tăng lên, giống như là tất cả chó sói trong Mont Saint-Michel này đều chạy tới đây.

Từ đầu chỉ xấp xỉ trăm con, giờ đã tăng lên là xấp xỉ hai trăm con.

Long Tư Hạo thấy chó sói càng ngày càng nhiều, trong lòng anh lại cảm thấy lo lắng cho Lê Hiểu Mạn, bọn họ gặp chó sói, Hiểu Hiểu của anh nhất định cũng sẽ gặp nguy hiểm, vì vậy anh nhất định phải sớm tìm được cô.

Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ đang cùng đối phó với vua sói kia.

Vua sói đã bị trúng đạn, nhưng nó như không bị ảnh hưởng gì, phản

ứng còn rất bén nhọn.

Trên mu bàn tay của Lạc Thụy đã bị móng vuốt sắc bén của vua sói cào đến chảy máu.

Anh ta liếc mắt nhìn vết cào trên mu bàn tay, nắm chặt thành quyền, coi như là hôm nay anh ta đã gặp phải đối thủ.

Sau khi cào trúng Lạc Thụy, con vua sói kai hạ thấp mình, hạ thấp móng trước, lại tiếp tục tiến vào trạng thái công kích.

Nó há to miệng, lộ ra toàn bộ hàm răng sắc bén, nhìn cực kỳ hung ác.

Lăng Hàn Dạ liếc nhìn vết thương ở tay của Lạc Thụy, anh ta nheo mắt lại: “Thế nào rồi? Cậu không sao chứ?”

“Không sao.” Lạc Thụy nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, rồi chuẩn bị đánh nhau với con vua sói kia lần nữa, anh ta không tin, anh ta không đối phó nổi một con chó sói.

Mặc dù con chó sói này hơn lớn hơn con chó sói khác, nhưng nó vẫn chỉ là chó sói mà thôi.

Anh ta đang muốn nổ súng, lúc này, Long Tư Hạo kéo anh ta ra, anh quyết định tự mình đối phó với vua sói, hơn nữa còn dùng tốc độ nhanh nhất.

Vừa rồi anh đã quan sát rất kỹ, vua sói rất có linh tính, nó biết né tránh đạn, chỉ cần Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ vừa nổ súng, nó sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để công kích bọn họ.

Long Tư Hạo đứng ở trước mặt Lạc Thụy, cầm con dao Thụy Sĩ

trong tay, trầm giọng nói với Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy: “Hai cậu lui về phía sau.”

Lạc Thụy kinh ngạc hỏi: “Tổng giám đốc, anh muốn đối phó với con sói khổng lồ này một mình?”

Long Tư Hạo không quay đầu lại, anh lạnh lùng nhìn con sói khổng lồ kia, trầm giọng ra lệnh: “Lui về phía sau.”

Lăng Hàn Dạ liếc nhìn Long Tư Hạo, sau đó kéo Lạc Thụy lui về phía sau: “Tin tưởng Long thiếu, thân thủ của anh ấy tốt nhất liên minh LR này.”

Lạc Thụy theo Lăng Hàn Dạ lui về phía sau mấy bước: “Tổng giám đốc, anh là người giỏi nhất, tôi và Lăng thiếu đều rất coi trọng anh, dùng anh hãy dùng sức mạnh của mình để chiến thắng con sói này đi.”

Chương 936: Mạnh mẽ, chiến thắng chó sói (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vua sói mở to đôi mắt xanh u tối nhìn về phía Long Tur Hạo, nó đột nhiên nhảy lên, nhào về phía Long Tur Hạo.

Lúc con sói khổng lồ nhào tới, Long Tur Hạo đứng yên tại chỗ không né tránh, anh nhìn chăm chăm vào con sói chờ đúng lúc nó mở miệng.

Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ đứng ở một bên thấy anh không né không tránh, đang muốn lo lắng lên tiếng. Lúc vua sói cách Long Tur Hạo ở khoảng cách gần, anh đột nhiên nhảy lên, anh dùng tốc độ nhanh nhất của mình, nhắm con dao Thụy Sĩ trong tay đâm thẳng vào miệng của vua sói.

Lưỡi dao kia đủ dài, tốc độ của anh rất nhanh thủ pháp đủ chính xác, lúc vua sói cách anh nửa bước, anh đâm thẳng con dao trong tay mình vào trong miệng của nó, cắm thẳng vào cổ họng.

Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ thấy vậy, thiếu chút nữa là sợ ngây người.

Long thiếu chính là long thiếu à, ra tay một cái là gạo xay ra cám.

“Ngao ô... Ngao ô...”

Con vua sói kia gào lên, tỏ ra vô cùng tức giận và căm kình hơn.

Nó là vua sói, một tiếng rống của nó, kéo theo những con chó sói khác đều cúi kính bất an, công kích càng hung mãnh hơn.

Vua sói gào lên máu tươi trong miệng đã bắt đầu chảy ra, nhưng nó còn đang ra sức lắc lắc cái đầu sói lớn, dường như muốn bỏ con dao đang cắm trong cổ họng ra.

Thân hình của nó to lớn, tự nhiên là lực đạo không nhỏ, bởi vì nó tàn bạo lắc lắc, Long Tur Hạo thiếu chút nữa là không khống chế được con dao trong tay mình.

Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ, cùng với thập đại thợ săn thấy Long Tur Hạo chỉ dùng một dao đã khiến cho con vua sói kia hét thảm lên, trong lòng cực kỳ bội phục.

Lạc Thụy giơ ngón tay cái lên, mặt đầy sùng bái nói: “Tổng giám đốc, anh quá tuyệt vời, tổng giám đốc uy vũ.”

Các thợ săn khác thấy vậy, bọn họ lại càng tin phục Long Tur Hạo hơn, quả nhiên thủ lĩnh của bọn họ không phải là người bình thường! Quá dũng mãnh.

Long Tur Hạo không rút con dao Thụy Sĩ ra, nhưng anh buông cán dao ra, sau đó anh thừa dịp lúc con vua sói kia đang hất đầu hoảng loạn gầm to, tung người nhanh nhẹn nhảy lên trên lưng vua sói.

Một tay anh dùng lực nắm lấy tai của con sói, một cái tay khác nặng nề đâm vào trên đầu sói.

“Ngao... Ngao...”

Trong miệng vua sói kia có vướng dao, tiếng gào thét đã không còn dọa người giống trước như nữa, mà xen lẫn thống khổ.

Nó không ngừng rung lắc mình sói, muốn hất Long Tur Hạo xuống.

Long Tur Hạo lại lấy ra một thanh chủy thủ sắc bén đâm vào bụng sói của nó, một dao hai dao, giơ tay chém xuống, tốc độ cực nhanh.

Tiếng kêu gào của vua sói càng ngày càng thống khổ, đột nhiên nó nâng móng trước lên, ngửa toàn bộ mình sói ra phía sau.

Long Tur Hạo cầm chủy thủ trong tay, nhảy xuống từ trên người của nó, lúc cả người di chuyển, trong tay anh lại thêm một khẩu súng, nhắm ngay chính giữa đầu sói to lớn kia.

Vua sói bị thương, thấy Long Tur Hạo giơ súng lên, nó như sợ anh, gào khóc, lui chân sau về phía sau.

Long Tur Hạo thấy vậy, anh hơi hạ tầm mắt, không những không nổ súng mà còn thu súng lại.

Vua sói thấy Long Tur Hạo thu hồi súng, trong đôi mắt xanh u tối đã không còn tàn bạo và cuồng lệ giống như trước nữa.

Lạc Thụy thấy Long Tur Hạo không nổ súng, anh ta đi tới trước mặt anh: “Tổng giám đốc, để tôi tới đi, tôi thích nhất là loại chuyện xử tử này đấy.”

Sau đó, anh ta mỉm cười nhìn về phía vua sói: “Hắc hắc hắc, anh bạn nhỏ à, gia đã để cậu cào trầy da của gia rồi, bây giờ gia sẽ thưởng cho cậu một viên đạn để cậu ném thử xem.”

Bây giờ, vua sói tạm thời không có lực công kích, vẫn còn đang gào khóc.

Long Tư Hạo nhìn vua sói thật sâu, anh đưa tay bịt kín họng súng của Lạc Thụy: “Đừng nổ súng vội.”

Lạc Thụy hơi kinh ngạc nhìn anh: “Tổng giám đốc, đừng nói là anh định thả con sói biến dị đầu đàn hung ác này đi đấy chứ? Bản thân chó sói đã không phải là thứ tốt lành gì, mà con sói khổng lồ này lại càng không phải là thứ tốt lành gì.”

Lăng Hàn Dạ đi lên tới: “Điều đó cũng không nhất định, có lúc chó sói cũng sẽ trở thành bạn tốt của loại người mà.”

Lạc Thụy thu hồi súng lại, anh ta liếc nhìn vua sói kia, khoát tay nói: “Này, anh sói, tổng giám đốc của chúng tôi đã bỏ qua cho anh rồi, anh mau mang theo mấy sói con sói cháu của anh rút lui đi, nếu không phải nhìn vào phân thượng quốc gia hô hào người người đều có trách nhiệm bảo vệ động vật hoang dã, thì chúng tôi đã diệt hết toàn bộ tộc sói rồi.”

“Ngao...”

Vua sói kia giống như nghe hiểu lời nói của Lạc Thụy, nó từ từ bước hai bước, cong chân trước hướng về phía Long Tư Hạo, từ từ hạ người xuống, mà chân sau của nó cũng cong xuống giống trạng thái quỳ lạy.

Những con chó sói khác đều ngưng công kích liên minh LR.

Mà hành động này của vua sói khiến Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, thập đại thợ săn, các thành viên khác trong liên minh LR đều cực kỳ kinh ngạc.

Lạc Thụy trợn to hai mắt, đưa tay xoa xoa mắt mình: “Lăng thiếu, anh nói cho tôi biết đi, có phải là mắt của tôi xảy ra vấn đề hay không? Tại

sao tôi thấy vua sói quỳ lạy tổng giám đốc của chúng ta vậy.”

Chương 937: Anh là người tốt chính hiệu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Hàn Dạ liếc nhìn vua sói kia, anh ta đi tới trước mặt Long Tur Hạo, đưa tay vỗ xuống bả vai của anh: “Long thiếu, có anh ở đây, ngay cả vua sói to lớn hung tàn như vậy cũng đều bị anh thuần phục, xem ra con vua sói này vô cùng có linh tính, tôi đã nói rồi mà, có lúc sói và người cũng có thể trở thành bạn, anh nhanh đi lên cầm móng vuốt bắt tay anh bạn sói kia đi.”

Long Tur Hạo giật giật khóe miệng, anh rảo bước đi tới trước mặt vua sói đang bò lổm ngổm trên đất kia, anh đưa tay nắm lấy cán dao dài đang đâm vào trong miệng vua sói kia, một tay khác khế vuốt đầu sói của nó, rồi nhanh chóng rút dao dài đang đâm kia ra.

Sau khi rút con dao Thụy Sĩ kia ra, kia vua sói phun ra hai ngụm máu tươi, rồi nó đau đớn kêu gào.

Rồi nó lại hạ thấp đầu sói ở trước mặt Long Tur Hạo, tru lên một tiếng dài, mang bày sói của nó rời đi.

Trận đại chiến giữa người và chó sói đến đây là kết thúc.

Bởi vì đã được huấn luyện kỹ, trên tay lại có súng, hơn nữa Long Tur Hạo đã bảo bọn họ kịp thời trèo lên cây nên các thành viên trong liên minh LR của Long Tur Hạo cũng không phải chịu nhiều thương vong.

Có hai người bị cắn đứt cổ mà chết, hai mươi người bị thương,

những người khác thì không bị thương tích gì.

Bọn họ nghỉ ngơi năm phút, rồi chia làm bốn đội, hướng đông tây nam bắc lên đường tìm kiếm.

Ba đội là do chín người trong thập đại thợ săn dẫn đầu, cứ ba thợ săn mang theo một đội, mỗi đội khoảng chừng năm mươi người, còn dư lại một đội là Long Tư Hạo tự mình mang.

Ngoài anh ra, còn có Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy.

...

Trong lòng núi, giông bão đã ngừng, hai người Lê Hiểu Mạn và Âu Dương nhảy vào trong hẻm núi tránh mưa đều bình yên vô sự.

Tuy hẻm núi này cách mặt đất khoảng mười mấy mét, nhưng địa chất dưới đáy mềm xốp, mọc đầy cỏ xanh mềm mại, cả một mảnh xanh u tối.

Không gian trong hẻm núi rất lớn, bốn phía mọc đầy thực vật, xanh tươi um tùm, hai bên vách núi đá cao chót vót đều có cái động không lớn lắm, bên trong có nước chảy ra.

Sau khi mưa tạnh hẳn, Âu Dương Thần đánh giá bốn phía xung quanh, sau khi xác định trong hẻm núi vô cùng an toàn, anh ta mới nhìn về phía Lê Hiểu Mạn đang lạnh run lấy bầy vì mắc mưa, anh ta nhíu chân mày lại: “Cô ở lại chỗ này, tôi đi lên tìm thức ăn.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn giương mắt nhìn về phía anh ta, cởi áo khoác trên người mình đưa cho anh ta: “Anh mặc cái này vào đi.”

Âu Dương Thần liếc mắt nhìn cái áo: “Cũng đã ướt rồi, có mặc hay

không cũng đều giống nhau, cô đừng có mà đi loạn, tôi sẽ nhanh chóng trở lại, tôi đã xem xét kỹ rồi, cô đợi ở chỗ này an toàn hơn so với đợi ở phía trên kia rất nhiều.”

Dứt lời, anh ta xông lên vách núi cao chót vót, lấy chủy thủ ra cắm vào vách đá, một tay khác thì nắm lấy cây cỏ mọc ở trên vách đá cao chót vót, để giữ cho thân thể ổn định không bị rơi xuống, sau đó anh ta di chuyển từng bước một, tận lực dùng tốc độ nhanh nhất để leo lên.

Dưới đáy, Lê Hiểu Mạn ngược mắt nhìn Âu Dương Thần đang dán người vào vách núi cao chót vót leo lên giống như con thằn lằn vậy, cô lo lắng nói: “Âu tiên sinh, anh phải cẩn thận đấy.”

Âu Dương Thần tiếp tục leo lên, anh ta không quay đầu lại, chỉ cong môi nói: “Nếu một tiếng sau còn chưa thấy tôi trở về được, cô phải nghĩ biện pháp phát tín hiệu cầu cứu, để cho người ta tới cứu cô.”

Lê Hiểu Mạn khẽ mím môi: “Tôi nghĩ anh nhất định sẽ trở lại, người tốt sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Bởi vì lời này, Âu Dương Thần đang gắng sức leo lên dừng lại quay đầu lại, anh ta nhìn xuống Lê Hiểu Mạn đang đứng dưới đất: “Cô cảm thấy tôi là người tốt?”

Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu với anh ta, cô khẽ nở nụ cười yếu ớt nói: “Người tốt chính hiệu.”

Cô và anh ta không có chút quan hệ nào, nhưng lúc gặp phải giông bão mưa rơi như thác đổ, anh ta không bỏ lại cô rồi tự thoát thân, mà ôm cô cùng chạy trong lúc nguy cấp như vậy.

Sau có sấm sét đuổi theo, nhưng anh ta vẫn bảo hộ cô ở trong ngực

mình, nếu anh ta làm như vậy còn chưa được tính là người tốt, vậy phải như thế nào thì mới được tính.

Anh ta đã cứu cô hai lần, một lần cứu cô khỏi cự xà, một lần là giữa cơn giông bão, cô rất cảm kích anh ta.

Nụ cười ấm áp của Lê Hiểu Mạn đập vào đôi mắt phượng quyển rũ của Âu Dương Thần, anh ta đưa tay ra khẽ vuốt dòng nước trên cái trán ướt nhẹ, rồi làm động tác hất tóc đẹp trai, tự hào nói: “Tôi đúng là người tốt, hơn nữa còn là một người tốt rất đẹp trai.”

Động tác hất tóc làm ra vẻ đẹp trai của anh ta thiếu chút nữa làm Lê Hiểu Mạn cười phốc ra tiếng, quả nhiên Âu Dương Thần vẫn là Âu Dương Thần, vẫn cái tính tình tự tin cuồng ngạo kia, chẳng qua là trước mắt biểu hiện không rõ ràng mà thôi.

“ Chờ tôi trở lại.”

Âu Dương thần bỏ lại lời này, rồi nhanh chóng leo lên, không đến một lúc sau, bóng người của anh ta đã biến mất ở trên miệng hẻm núi.

Lê Hiểu Mạn khẽ thở phào nhẹ nhõm, rồi cô ngồi xuống ở trên thảm cỏ mềm mại.

Lúc Bọn họ vừa mới bắt đầu xuống, hẻm núi này cực kỳ tối, gần như là đưa tay ra không nhìn thấy được năm ngón đầu, tuy nhiên bây giờ phía trên đã không còn giông bão nữa, trời đã nắng lên, ánh sáng mặt trời chiếu vào trong này cũng rất mạnh, ánh nắng rực rỡ.

Ánh mắt của cô rơi vào chiếc nhẫn kim cương hồng trên tay, mỗi khi nhớ đến Long Tư Hạo, cô lại lấy sợi dây chuyền mặt nhẫn kim cương hồng ra, chăm chú nhìn nó.

“Tur Hạo, chờ em, em nhất định sẽ sống sót đi ra.”

Cô nắm chặt chiếc nhẫn kim cương hồng ở trong lòng bàn tay, khép hờ hai mắt nghỉ ngơi một lát.

Bởi vì vừa mệt lại vừa đói, bất tri bất giác, cô đã ngủ mất.

Trong lúc mơ mơ màng màng, cô cảm giác được hơi ấm quanh thân, còn có mùi thơm của thịt nướng bay vào trong mũi của cô.

Dạ dày của cô bắt đầu kêu ùng ục, đói bụng đến nỗi không chịu được nữa, cô lập tức mở mắt ra, đột nhiên cái đùi thỏ nướng rơi vào trong mắt cô.

Chương 938: Nguyên nhân, bởi vì ông nội của anh ta (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đùi thỏ nướng hiện ra ngay trước mắt cô, mùi thơm cứ chui vào trong mũi, cô không khỏi trừng mắt nhìn, hơi không dám tin.

Có phải là cô đang nằm mơ hay không đây?

Hay là bởi vì cô quá đói nên đã xuất hiện ảo giác?

Âu Dương Thần thấy cô vừa tỉnh lại đã nhìn chăm chăm vào cái đùi thỏ nướng mà nuốt nước miếng ừng ực, anh ta cũng không lấy đi mất, nà trực tiếp nhét cái đùi thỏ nướng vào trong miệng của cô, sau đó anh ta buông tay ra, tiếp tục nướng thịt thỏ tiếp.

Lê Hiểu Mạn phục hồi lại tinh thần đưa tay lấy đùi thỏ nướng trên miệng mình ra, cô nhìn Âu Dương Thần ngồi ở trước một đống lửa, thỏ đang nướng đã thiếu đi một cái chân.

Không biết là anh ta đã trở lại được bao lâu rồi, quần áo trên người đã khô, tóc mái hơi dài trên trán che khuất một nửa tầm mắt, dáng vẻ anh ta đang nghiêm túc nướng thỏ, nhìn càng anh tuấn đẹp trai hơn.

Không đợi cô lên tiếng, giọng nói đầy truyền cảm của Âu Dương Thần đã vang lên: “Tôi đã trở lại khoảng một tiếng rồi, cái đùi thỏ trong tay cô được nướng trước, thịt đã chín, có thể ăn được rồi, không cần hỏi tôi tại sao lại biết nướng thịt thỏ, hàng năm tôi đều đi dã ngoại ở mấy nơi hoang dã mấy ngày, một năm ba lần.”

Lê Hiểu Mạn vốn đang muốn hỏi những vấn đề này, khi thấy Âu Dương Thần nói hết ra, cô há miệng rồi cũng không hỏi tiếp nữa, bởi vì đã quá đói rồi, cô nói một câu cảm ơn với Âu Dương Thần rồi bắt đầu chiến đấu với cái đùi thỏ nướng.

Quần áo trên người cô cũng đã khô, nhiệt độ trong hẻm núi cũng cao hơn so với nhiệt độ bên ngoài, lại đang ngồi ở trước đống lửa, nên cô cảm thấy rất ấm áp.

Sau khi Âu Dương Thần nướng thịt thỏ chín xong, anh ta lại cắt một cái đùi thỏ nướng khác đưa cho Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, cô khẽ lắc đầu nói: “Anh ăn đi, tôi ăn xong rồi.”

Âu Dương Thần cứng rắn nhét cái đùi thỏ nướng cho cô: “Ở chỗ này, ăn bữa nay thì cũng không biết bữa ăn sau là lúc nào, nghỉ ngơi một lát là lại phải lên đường, nếu như cô còn muốn có sức để rời khỏi nơi này, thì cô nhanh chóng ăn hết cái đùi này đi.”

Lê Hiểu Mạn rất muốn rời khỏi nơi này, vì vậy cô cố gắng ăn nốt cái đùi thỏ kia.

Con thỏ kia không hề nhỏ chút nào, cô chỉ ăn hai cái đùi thỏ, cũng đã cảm thấy rất no rồi.

Ăn no tinh thần nhanh chóng khôi phục lại, cô nhìn Âu Dương Thần đang dùng một chiếc lá cây cây để uống nước, tò mò hỏi: “Âu tiên sinh, tại sao anh lại tới nơi này?”

Nghe thấy câu hỏi của cô, đôi mắt của Âu Dương Thần thoáng trở nên buồn bã, sau đó anh ta xoay người đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, đưa nước vừa mới lấy cho cô: “ Vừa mới ăn xong, cô uống

nước đi.”

Lê Hiếu Mạn không nghĩ tới anh ta đi lấy nước cho mình, cô nhìn anh ta thật sâu, rồi nhận lấy: “Cám ơn.”

Nước ở đây uống ngon hơn so với nước trái cây mà cô đã uống trước đây rất nhiều, giống như là nước suối vậy, có hương vị mát lạnh trong veo.

Âu Dương Thần thấy cô uống xong, anh ta lại hỏi: “Còn muốn uống nữa không?”

Lê Hiếu Mạn ngượng ngùng đáp: “Không cần, cám ơn.”

Âu Dương Thần không đi lấy nước nữa, mà ngồi xuống, nhìn cô hỏi: “Cô thật sự muốn biết nguyên nhân tôi tới nơi này?”

Lê Hiếu Mạn khẽ gật đầu với anh ta, cô thật sự rất tò mò tại sao một ngôi sao như anh ta lại chạy tới nơi này làm gì?

Chẳng lẽ là trải nghiệm cuộc sống trong rừng rậm, vì để nâng cao khả năng diễn xuất trong sự nghiệp của anh ta?

Âu Dương Thần hơi hạ tầm mắt xuống, anh ta nặng nề nói: “Ông nội tôi đã mất tích ở chỗ này.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn chột cả kinh, cô nâng tầm mắt nhìn về phía khuôn mặt đang nhuốm đầy bi thương của anh ta.

Âu Dương Thần như đột nhiên chìm dần ở trong bi thương, anh ta tiếp tục nói: “Nơi này là Mont Saint-Michel, còn gọi là “ Núi từ vong”, những đội thám hiểm tới nơi này không phải là mất tích thì chính là chết một cách thê thảm, mười mấy năm trước ông nội tôi đã gia nhập

một đội thám hiểm hai mươi chín người tiến vào nơi này.”

Nghe đến chỗ này, Lê Hiếu Mạn liếc nhìn anh ta hỏi: “Vậy kết quả là...”

Ánh mắt của Âu Dương Thần rơi vào sợi dây chuyền mà Lê Hiếu Mạn đã tự mình thiết kế cho anh ta trên cổ kia, phía trên có bức tượng điêu khắc hình ông nội anh ta.

Anh ta nhìn bức tượng thủy tinh hình ông nội nói: “Cuối cùng chỉ có hai đội viên ra khỏi Mont Saint-Michel, nhưng bọn họ đều trở nên điên dại không còn nhận thức rõ nữa, ông nội của tôi và những hai bảy đội viên khác đều mất tích ở chỗ này.”

Ông nội của anh ta là tiến sĩ sinh hóa và bác sĩ y khoa, hơn nữa ông nội của anh ta còn biết thuật thôi miên, nên ông cũng có nghiên cứu về tâm lý học.

Cả cuộc đời này, người anh ta tôn kính nhất chính là ông nội của anh ta, ông nội của anh ta chính là thiên tài trong lòng anh ta.

Lê Hiếu Mạn nghe xong mà cảm thấy hết sức rung động, cô cau mày lại: “Vì vậy, anh đi vào nơi này là muốn biết nguyên nhân mất tích kỳ lạ của ông nội anh và những nhà thám hiểm khác.”

Âu Dương gật đầu với cô, ánh mắt dần trở nên thâm thúy hơn rất nhiều.

Chương 939: Nguyên nhân, bởi vì ông nội của anh ta (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh ta vốn đã sớm muốn đi vào nơi này tìm nguyên nhân ông nội anh ta mất tích, chẳng qua là mẹ của anh ta vẫn luôn không cho phép, sở dĩ anh ta bước vào cái vòng nghệ thuật này, cũng là vì muốn hoàn thành giấc mộng của mẹ anh ta.

Bởi vì bị bệnh nên mẹ của anh ta vừa mới qua đời không lâu, trước khi chết, bà mới bảo anh ta muốn làm cái gì thì đi làm ngay đi, nếu không muốn làm diễn viên thì không cần phải làm diễn viên nữa.

Từ lúc anh ta bắt đầu bước chân vào Mont Saint-Michel, anh ta đã không có ý định muốn quay trở lại, cũng đã chuẩn bị xong tinh thần có thể chết bất cứ lúc nào.

Nguyện vọng lớn nhất của ông nội anh ta chính là có thể đi vào Mont Saint-Michel, rồi có thể sống sót đi ra ngoài.

Anh ta muốn thay ông nội hoàn thành nguyện vọng này, nhưng anh ta biết Mont Saint-Michel nguy hiểm trùng trùng, muốn sống sót đi đến hết ngọn núi rồi đi ra ngoài, gần như là chuyện không thể nào.

Đọc theo đường đi, anh ta đã phải chịu nhiều trận tập kích của dã thú trong rừng rậm, anh ta có thể sống sót tiến vào lòng núi, đã coi như là một kỳ tích lớn rồi.

Bởi vì có không ít đội thám hiểm còn chưa tiến vào lòng núi, đã bị dã

thú tập kích hoặc những lý do khác không biết tên mà bỏ mạng.

Có những người chết đầu lia khỏi xác, có người thì bị đứt đoạn từng mảnh cơ thể, có người thì phòi cả lục phủ ngũ tạng ra..., tóm lại tình trạng tử vong đều cực kỳ thảm thiết kinh khủng.

Lê Hiểu Mạn không hỏi thêm gì nữa, cô chỉ cảm thấy mình đã gọi lên chuyện cũ bi thương của anh ta.

Bởi vì lại phải mang cô rời khỏi nơi này, anh ta đã buông tha cho chuyện tìm kiếm nguyên nhân ông nội anh ta và những nhà thám hiểm khác mất tích một cách ly kỳ, cô cảm thấy rất ngượng ngùng.

Bóng tối bao phủ rừng rậm tương đối sớm, bên ngoài trời ban ngày đã chuyển dần sang ban đêm.

Mà đi trong rừng cây vào ban đêm vô cùng nguy hiểm, nếu như gặp phải dã thú và mãnh thú thì chỉ có thể chịu bị tập kích.

Vì vậy, với lý do an toàn, Âu Dương Thần đã để Lê Hiểu Mạn ở trong hẻm núi nghỉ ngơi một đêm trước, đến sáng hôm sau mới đi ra ngoài.

Mặc dù trước kia ấn tượng của Lê Hiểu Mạn với Âu Dương Thần không được tốt lắm, cảm thấy anh ta là một người cuồng vọng phách lối lại tự cao tự đại, nhưng bây giờ cô đã thay đổi cách nhìn về anh ta.

Sau khi nghe anh ta giải thích chuyện có liên quan tới ông nội anh ta, cô lại cảm thấy thật ra thì anh ta cũng không phải là một người thực sự cuồng vọng tự cao tự đại.

Anh ta đã cứu cô hai lần, cô đã cảm thấy thoải mái yên tâm hơn về

anh ta rồi.

Vì để giành thể lực cho ngày mai, vì vậy cô đi ngủ thật sớm.

Ngủ đến nửa đêm, nhiệt độ trong hẻm núi dần hạ xuống, cô cảm thấy lạnh liền cuộn tròn người lại, ngày hôm sau lúc cô tỉnh lại thấy trên người mình đang đắp chiếc áo khoác của Âu Dương Thần, mà Âu Dương Thần lại đang nướng thịt thỏ.

Cô hơi kinh ngạc hỏi: “Anh tỉnh lúc nào vậy?”

Âu Dương Thần liếc mắt nhìn cô: “Tối hôm qua tôi không ngủ.”

Nghe thấy anh ta nói như vậy, Lê Hiểu Mạn liền hiểu, anh ta đã gác đêm, sợ ban đêm sẽ xuất hiện dã thú nguy hiểm gì.

Âu Dương Thần đưa thịt thỏ đã nướng xong đến trước mặt cô: “Hôm nay có thể sẽ phải vượt núi băng đèo, ăn hết đi còn lấy sức.”

Lê Hiểu Mạn nhìn miếng thịt thỏ nướng trong tay anh ta, mùi thơm giống như hôm qua, nhưng con thỏ trong tay anh ta hôm nay đã nhỏ hơn so với hôm qua rất nhiều.

“Tôi đã ăn rồi.”

Âu Dương Thần nói xong rồi đứng lên.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn đống lửa bên cạnh, đúng là nơi đó còn có mẩu xương thỏ còn thừa lại, tuy nhiên không có bao nhiêu xương, con thỏ nướng mà Âu Dương Thần ăn kia hẳn là còn nhỏ hơn so với con thỏ trên tay cô.

Âu Dương Thần quay đầu lại thấy cô nhú mày lại, ánh mắt rơi vào

trên đồng xương thỏ mà anh ta đã bỏ ra kia, anh ta cong môi dưới:
“Hôm nay thu hoạch không lớn, hai con thỏ đều rất nhỏ.”

Thật ra thì trời còn chưa sáng anh ta đã đi ra ngoài, mất ba giờ mới bắt được hai con thỏ không lớn lắm, nửa đường còn bị dã thú tập kích.

“Con thỏ kia của anh rất nhỏ, phải không? Anh là đàn ông, ăn ít như vậy chắc chắn là không thể đầy bụng được, anh ăn hai cái đùi thỏ này đi.” Lê Hiểu Mạn nhìn anh ta nói, đang muốn xé đùi thỏ ra đưa cho anh ta, đã bị Âu Dương Thần trực tiếp cự tuyệt.

“Không cần.” Anh ta liếc nhìn vóc dáng gầy yếu của cô, hơi cong môi dưới: “Cô là phụ nữ, xương cốt yếu ớt, lát nữa phải vượt núi băng đèo, cô không bổ sung thể lực cho tốt, thì không thể đi được đâu.”

Dừng lại, anh ta lại thản nhiên nói: “Tôi chỉ là vì mình mà thôi, tránh cho lát nữa cô không còn sức, tôi còn phải cõng cô.”

Lê Hiểu Mạn cảm kích nhìn anh ta, cô mỉm cười nói: “Tôi đồng ý với câu nói ngày hôm qua của anh, anh ta một người tốt rất đẹp trai.”

Chương 940: Giống như là cô đã sống một cuộc sống rất ngu ngốc vậy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Âu Dương Thần nhìn nụ cười tươi của cô, anh ta hơi dương môi dưới, đợi sau khi cô ăn xong, nghỉ ngơi một lát, anh ta dẫn cô leo lên vách đá cao chót vót kia.

Lê Hiểu Mạn không có kinh nghiệm leo leo núi hay mòm đá gì đó, vì vậy Âu Dương Thần phải dẫn cô đi lên, đây cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Anh ta phải giữ cho cơ thể ổn định để mình không bị rơi xuống, đồng thời còn phải giữ cho Lê Hiểu Mạn ổn định.

Vừa đi lên, anh ta vừa cầm chủy thủ của mình vào khe hở ở trên vách đá, rồi kéo Lê Hiểu Mạn tiến lên một bước, anh ta lại rút chủy thủ ra cắm vào vách đá cheo leo lần nữa, theo thứ tự tuần hoàn.

Bởi vì mang Lê Hiểu Mạn theo, trán của anh ta đã thấm ra một tầng mồ hôi, dần trượt xuống theo xương gò má.

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy dường như anh ta đã bắt đầu mệt mỏi, trong lòng rất lúng túng ngượng ngùng, cô ở trong rừng cây nguyên thủy này, chắc chắn là rất vô dụng, cái gì cũng không biết, nếu không nhờ có Âu Dương Thần, đừng nói là sống sót ra khỏi nơi này, mà ngay cả chuyện có thể lấp đầy bụng cũng một vấn đề rất lớn với cô.

Hơn nữa, Âu Dương Thần còn có mục đích tới đây, nhưng vì mang cô đi ra ngoài, anh ta đã phải buông tha cho mục đích của mình, điều này lại càng khiến cô cảm thấy rất lúng túng rất có lỗi.

Bây giờ, cô đang rất hối hận, trước kia lúc học đại học, cô nên đi theo mọi người đi dã ngoại mạo hiểm, trải nghiệm cuộc sống thiên nhiên hoang dã, bây giờ ở trong rừng cây này, cô chẳng có chút kinh nghiệm sinh tồn nào cả, giống như là cô đã sống một cuộc sống rất ngu ngốc vậy.

Bởi vì không hy vọng liên lụy đến Âu Dương Thần, cô nói: “Âu tiên sinh, anh cứ để tôi tự trèo đi, không cần phải kéo tôi.”

Âu Dương Thần không đáp lại cô, ngay cả nhìn cũng không nhìn cô, giống như không nghe thấy lời cô nói vậy, anh ta tiếp tục nắm chặt tay cô, kéo cô bước từng bước một leo lên vách núi cao chót vót này.

Khoảng nửa giờ sau, Âu Dương Thần mới mang Lê Hiểu Mạn leo lên lên khỏi hẻm núi.

Cho dù không góp sức gì, nhưng Lê Hiểu Mạn cũng cảm thấy rất mệt mỏi, khi leo lên, cô bắt đầu thở dốc.

Âu Dương Thần đã đầu đầy mồ hôi.

Nhiệt độ bên ngoài tương đối thấp, đột ngột đi lên, Lê Hiểu Mạn cảm thấy rất lạnh, cô khoanh hai tay ôm lấy người theo bản năng.

Âu Dương Thần thấy vậy, anh ta lại cởi áo khoác của mình ra rồi đưa cho cô lần nữa: “Mặc vào.”

Lê Hiểu Mạn nhìn áo khoác của anh ta, lúc ánh mắt nhìn đến cánh

tay của anh ta, cô mới phát hiện ra trên cánh tay của anh ta lại thêm một vết thương rất dài.

Vừa rồi cô không chú ý đến cánh tay của anh ta, vì vậy nên không phát hiện ra, bây giờ nhìn thấy, trong lòng cô rất kinh ngạc: “Tay của anh bị thương lúc nào vậy?”

Âu Dương Thần liếc mắt nhìn miệng vết thương trên cánh tay, anh ta thờ ơ nói: “Bị thương ở chỗ này là một chuyện rất bình thường.”

“Đã nghỉ ngơi tốt chưa?” Âu Dương Thần nhìn Lê Hiểu Mạn hỏi.

“Ừ.” Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu với anh ta, cô hơi nghi ngờ hỏi: “Tại sao anh lại đột nhiên thay đổi chủ ý muốn dẫn tôi đi ra ngoài?”

Âu Dương Thần nhìn cô thật sâu, thật ra thì ngay cả chính anh ta cũng không biết câu trả lời là gì.

Anh ta chỉ thấy cô một thân một mình đi lại trong rừng cây tràn đầy nguy hiểm này, nên muốn giúp cô, nảy ra ý định muốn mang cô ra ngoài.

Anh ta trả lời: “Không biết, có lẽ là bởi vì...”

Nói đến đây, anh ta đến gần cô mấy bước, mắt phượng nhìn cô từ trên xuống dưới, ánh mắt lưu chuyển ở trên mặt của cô: “Cô tự mình thiết kế cho tôi một sợi dây chuyền khiến tôi rất hài lòng, tôi không muốn nhìn cô chết ở chỗ này, vì vậy mới thay đổi chủ ý.”

Nói đến dây chuyền, Âu Dương Thần đưa tay sờ cổ của mình theo bản năng, tay anh ta chợt cứng đờ, sắc mặt bỗng thay đổi.

Thấy sắc mặt của anh ta hơi kỳ lạ, Lê Hiểu Mạn nhìn anh ta hỏi: “Sao

vậy?”

Âu Dương Thần hơi nhíu mày lại: “Không thấy dây chuyền đâu cả.”

Anh ta cố gắng hồi tưởng lại, tối hôm qua anh ta còn cầm sợi dây chuyền, sáng nay cũng vẫn còn, lúc anh ta đi bắt hai con thỏ trở lại hẻm đá thì không chú ý nữa, vì vậy chắc là sợi dây chuyền đã rơi trong hẻm đá hoặc là rơi lúc anh ta bắt thỏ, anh ta cũng không dám chắc.

Anh ta nhìn cô: “Để tôi đi tìm đã, cô cứ ở nơi này chờ tôi, tôi sẽ nhanh chóng đi lên”

Dứt lời, không đợi Lê Hiếu Mạn trả lời, anh ta đã tung người nhảy xuống.

Mặc dù anh ta là diễn viên kiêm ca sỹ, nhưng từ nhỏ anh ta đã theo ông nội của mình đến những nơi hoang dã thám hiểm và leo những ngọn núi cao chót vót, vì vậy, anh ta đã sớm có kinh nghiệm với những màn như thế này rồi.

Hơn nữa, bước vào giới showbiz chỉ là mơ ước của mẹ anh ta, cũng không phải là giấc mộng mà anh ta muốn, vì vậy những lúc rảnh rỗi anh ta thường rèn luyện thể lực.

Cha anh ta qua đời từ khi anh ta còn rất nhỏ, là ông nội và mẹ anh ta đã nuôi anh ta lớn khôn.

Chương 941: Giống như là cô đã sống một cuộc sống rất ngu ngốc vậy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn thấy anh ta đi xuống, cô rướn người nhìn xuống dưới, nhưng bởi vì đứng ở phía trên nên cô không thấy rõ gì cả.

Âu Dương Thần cũng không để cô phải chờ lâu, anh ta đi xuống không bao lâu đã quay trở về.

Nhìn sắc mặt của anh ta ngưng trọng, Lê Hiểu Mạn hỏi: “Không tìm được sao?”

“Anh để ý đến sợi dây chuyền kia như vậy là bởi vì ông nội anh?”

Lê Hiểu Mạn hỏi như vậy, là bởi vì để có thể thiết kế ra được sợi dây chuyền có thể chạm vào trái tim của anh ta, cô đã phải tìm hiểu về anh ta rất kỹ.

Những ngôi sao phát triển cả ở mảng điện ảnh phim truyền hình lẫn trên sân khấu ca nhạc giống như anh ta, người ta có thể tìm được rất nhiều thông tin cá nhân liên quan đến anh ta.

Trong thông tin cá nhân của anh ta có nhắc tới người anh ta tôn kính nhất chính là ông nội, người mà anh ta nhớ nhất cũng chính là ông nội của anh ta.

Vì vậy, lúc trước cô mới chạm khắc bức tượng ông nội anh ta làm mặt của sợi dây chuyền.

Âu Dương Thần nhìn cô thật sâu, anh ta nhớ tới chuyện để cô thiết kế sợi dây chuyền này, anh ta cong môi cười nói: “Dường như cô rất hiểu tôi.”

Anh ta nhìn chăm chăm vào cô, trong đôi mắt màu hổ phách như có gì đó đã biến hóa

Có một loại tình cảm mà anh ta vẫn chưa phát giác đã nảy sinh.

Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu nhìn anh ta: “Thật ra thì tôi cũng không hiểu lắm đâu, tôi chỉ xem qua một số thông tin liên quan tới hồ sơ cá nhân của anh, nếu không tìm thấy sợi dây chuyền kia, mà anh vẫn thích, chờ rời khỏi nơi này, tôi có thể giúp anh thiết kế một cái khác.”

Âu Dương Thần cười nhạt, rồi anh ta nheo mắt lại ngẩng đầu lên nhìn về phía trước mặt: “Không phải là tôi muốn dọa cô đâu, nhưng chúng ta có thể thuận lợi rời đi nơi này hay không, còn chưa thể nói trước được...”

Nói đến đây, anh ta dừng lại xoay đầu nhìn về phía cô, ánh mắt đã dần biến hóa, thêm chút màu sắc tươi sáng: “Đó là sợi dây chuyền đầu tiên đã chạm được vào trong trái tim tôi chỉ trong một khoảng khắc, vì vậy, tôi muốn tìm nó, cho tôi thêm nửa giờ nữa.”

Âu Dương Thần nói xong, anh ta bắt đầu đi dọc theo con đường rừng mà sáng nay anh ta sẵn bắt thỏ đi tìm.

Lê Hiểu Mạn cũng đi theo anh ta, giúp cùng tìm dây chuyền giúp anh ta.

Nhưng đã tìm nửa giờ rồi, vẫn không tìm được sợi dây chuyền kia.

Âu Dương Thần nói đã đi hết đoạn đường sáng nay anh ta đi rồi, không tiếp tục tìm nữa, mà mang cô đi về phía trước.

Đi về phía trước được nửa giờ, sương mù trong rừng cây càng ngày càng dày đặc, có mấy lần Âu Dương Thần và Lê Hiểu Mạn đều trở về đường cũ.

Mất thấy lạc đường, Âu Dương Thần lấy chủy thủ ra, làm ký hiệu ở trên cây.

Nhưng phương pháp này cũng không hữu hiệu, theo sương mù càng dày đặc hơn, đường phía trước càng ngày càng nhìn không rõ, hoàn toàn không thể nào phân biệt được phương hướng.

Đi vòng vòng vo vo khoảng một giờ, bọn họ vẫn lòng vòng quanh chỗ cũ.

Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu lên nhìn mây mù đang bao phủ ở trên đỉnh đầu của bọn họ và bốn phía xung quanh, cô nhíu mày lại: “Đừng nói là lại sắp có giông bão nữa chứ?”

Âu Dương Thần nhìn vào ký hiệu mà anh ta đã khắc trên cây, cũng nhíu mày lại, sắc mặt hơi ngưng trọng: “Chúng ta lạc đường rồi.”

Địa hình trong lòng ngọn núi này rất quý dị, mây mù di chuyển trên đỉnh đầu bọn họ như luôn đi theo bọn họ, đuổi đến tận cùng không buông tha.

Ngày hôm qua, mây mù trong rừng cây cũng không dày đặc như vậy, hôm nay Lê Hiểu Mạn đứng cách Âu Dương Thần hai mét, anh ta đã không nhìn thấy rõ cô rồi.

Nơi này được gọi là “ Núi tử vong”, khắp nơi đều tràn đầy nguy hiểm.

Âu Dương Thần có loại dự cảm, nguy hiểm lại sắp ập xuống trên người bọn họ.

Lê Hiểu Mạn nhìn về phía Âu Dương Thần đang cực kỳ ngưng trọng: “Nếu không, chúng ta chờ sương mù tan đi rồi tiếp tục di chuyển.”

“Tạm thời chỉ có thể như vậy.”

Âu Dương Thần nói với cô xong, rồi anh ta tựa người vào một thân cây lớn: “Thừa dịp này, cô nghỉ ngơi lấy sức đi.”

Bây giờ chuyện giữ được thể lực là quan trọng nhất, vì vậy Lê Hiểu Mạn gật đầu với anh ta, rồi dựa người vào một thân cây lớn ngồi xuống.

Cô ngẩng đầu lên nhìn mây mù đang lơ lửng trên đỉnh đầu, không thể nào nhìn thấy bầu trời, cũng không thấy được ánh mặt trời.

Nếu như không có mây mù dày đặc đang bao phủ trên đỉnh đầu cô, có lẽ bọn họ còn có thể dùng khói lửa để phát tín hiệu cầu cứu, nhưng mây mù dày đặc như vậy, bọn họ chắc chắn không thể dùng khói lửa được.

Nghĩ đến đây, cô nhìn Âu Dương Thần hỏi: “Anh không mang điện thoại di động sao?”

Âu Dương Thần nhướn mày: “Cô cảm thấy sẽ có tín hiệu điện thoại di động ở chỗ này sao?”

Chương 942: Kinh khủng, đã thú biết đứng lên

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn đang rất muốn rời khỏi nơi này, vì vậy cô liền quên mất cái vấn đề này, ở chỗ này làm sao có thể có sóng điện thoại được.

Xem ra là không có cách nào phát ra tín hiệu cầu cứu rồi.

Dùng khói làm tín hiệu không được, lợi dụng đồng lửa không được, lợi dụng ánh sáng cũng không được, mây mù trên đỉnh đầu bao phủ toàn bộ Mont Saint-Michel, giống như là ngăn cách Mont Saint-Michel với thế giới bên ngoài vậy, căn bản là không thể phát tín hiệu cầu cứu đi được.

Phương pháp duy nhất có thể rời khỏi nơi này, chính là bước từng bước một đi ra ngoài, hơn nữa còn phải tiêu hao rất nhiều sức lực và có thể gặp phải nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Lê Hiểu Mạn thấy đã nghỉ ngơi một lúc rồi rồi, sương mù dày đặc chẳng những không tản đi, mà ngược lại còn càng ngày càng dày thêm, trong lòng cô không khỏi lo lắng, mong rằng đừng phát sinh chuyện gì nguy hiểm.

Ngày hôm qua là giông bão, hôm nay lại là cái gì.

Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến tiếng chấn động, giống như là có vật khổng lồ gì đó đang tiến về phía bọn họ.

Âu Dương Thần đang dựa vào ở trên thân cây phát giác ra động tĩnh, anh ta lập tức đứng thẳng người dậy, trên mặt duy trì cảnh giác.

Tiếng chấn động càng ngày càng lớn, vật khổng lồ phát ra tiếng động này cách bọn họ càng ngày càng gần, bởi vì sương mù quá dày, ngoài chu vi hai mét thì không nhìn rõ thứ gì cả, vì vậy Âu Dương Thần và Lê Hiểu Mạn tạm thời không biết vật thể gì đang tiến về phía bọn họ.

Tiếng chấn động này rất giống tiếng bước chân do vật khổng lồ gì đó phát ra, từ tiếng bước chân phán đoán, ít nhất có bốn vật khổng lồ đang hướng về phía bọn họ.

Âu Dương Thần nắm chặt chủy thủ trong tay, rồi kéo Lê Hiểu Mạn ra sau lưng mình.

Theo tiếng bước chân càng ngày càng lớn, Lê Hiểu Mạn và Âu Dương Thần đều thấy rõ vật thể đang di chuyển về phía bọn họ là cái gì.

Là bốn dã thú có kích thước khổng lồ.

Không, hẳn nên gọi bọn chúng là quái thú, là dã thú biến dị có vóc dáng to lớn mà loài người chưa từng phát hiện ra.

Bốn con dã thú đều có kích thước như con tinh tinh khổng lồ vậy, thân cao khoảng hai đến ba mét, toàn thân đầy lông lá màu đen, hơn nữa lông còn rất dài, bọn chúng đứng như người vậy, bàn chân vô cùng to lớn, một bàn chân có ba ngón chân, mỗi ngón chân đều dài giống như móng chân người vậy, các ngón chân đều có hình dáng cong, móc chắc mót lấy mặt đất.

Bàn tay của chúng nó cũng to lớn giống bàn chân vậy, điều khác biệt

chính là, những chiếc móng tay dài và nhọn vô cùng sắc bén, những chiếc móng tay này uốn cong về phía lòng bàn tay giống như những chiếc móc câu bạc vậy.

Sau lưng bọn chúng là cái đuôi rất to, đầu rất lớn, đôi mắt to, con người đen thui, không có tròng mắt trắng, hai lỗ tai lớn xù lông ở trên đỉnh đầu, nhưng lại rất nhỏ, trong miệng mọc đầy nanh sói nhọn hoắt sắc bén, có bốn chiếc tương đối dài, hai cái ở hàm trên hai cái ở hàm dưới, hơn nữa bốn chiếc răng nanh giống nanh sói hơi cong cong.

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy này dã thú dáng vóc to lớn có thể đứng lên, thân thể giống như tinh tinh, đầu không biết giống như cái gì, sắc mặt của cô dần trở nên trắng bệch, nếu bảo trong lòng không sợ hãi chút nào thì chắc chắn là không phải.

Dã thú kinh khủng như vậy, chỉ một con đã rất khó giải quyết rồi, vậy mà bây giờ còn đột ngột xuất hiện bốn con, xem ra cô và Âu Dương Thần...

Cô đè nén khẩn trương và sợ hãi trong lòng xuống, thấp giọng hỏi Âu Dương Thần: “Bọn chúng... Bọn chúng là quái vật gì?”

Âu Dương Thần nhìn chăm chăm vào bốn con dã thú đang tạm thời không có động tĩnh gì, trong lòng cũng không cảm thấy lạ gì, lúc anh ta đi vào Mont Saint-Michel, anh ta đã gặp phải dã thú giống như vậy, nhưng lúc đó anh ta chỉ gặp phải một con.

Vết thương trên người anh ta cũng là do đối phó với con dã thú kia lưu lại.

Lúc ấy, anh ta có súng trong tay, nổ ba phát súng, đâm hơn mười dao, mới có thể giết chết con dã thú kia.

Anh ta hạ thấp giọng nói: “Tóm lại không phải là người, lát nữa tôi sẽ tận lực kéo sự chú ý của bọn chúng, cô hãy dùng tốc độ nhanh nhất để chạy trốn.”

“Cái gì?” Lê Hiểu Mạn trợn to mắt, lo lắng nhìn anh ta: “Vậy anh thì làm thế nào? Một mình anh có thể đối phó được sao?”

Âu Dương Thần cong môi dưới: “Đối phó thế nào là chuyện của tôi, nếu cô lưu lại thì cũng không thể giúp được tôi, tôi bảo cô chạy thì cô cứ chạy đi.”

Sau đó, anh ta nhét khẩu súng chỉ còn lại một viên đạn vào trong tay cô: “Cầm lấy.”

Lê Hiểu Mạn nhìn khẩu súng trong tay, vành mắt dần đỏ lên: “Âu Dương Thần.”

Lúc này, bốn con dã thú kia đã gầm lên, rồi nặng nề đạp bước chân, mỗi một bước chân đều lưu lại dấu chân xấu xí, mang theo chấn động nhích tới gần Lê Hiểu Mạn và Âu Dương Thần.

Thấy vậy, ánh mắt của Âu Dương Thần lạnh dần, anh ta gầm nhẹ lên: “Chạy.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn chần chừ, không cử động.

Âu Dương Thần thấy cô không cử động, anh ta tức giận hét lên: “Cô muốn lưu lại để liên lụy tôi hay sao? Chạy mau.”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh ta thật sâu, sau đó cô cắn răng xoay người chạy về phía sau.

Sau lưng cô truyền đến tiếng cái gì đó bị xé rách, còn có tiếng gào

thét của dã thú có vóc dáng to lớn kia.

Lê Hiểu Mạn gắng sức chạy về phía trước, cô dùng hai tay bịt kín hai lỗ tai, bởi vì sương mù rất dày, vì vậy có mấy lần thiếu chút nữa là cô ÷ụng vào thân cây.

Chạy một lát, cô ngừng lại, dùng sức thở dốc, một tay chống ở trên thân cây.

Tầm mắt của cô hướng xuống dưới, ở dưới gốc cây, cô bất ngờ phát hiện ra sợi dây chuyền của Âu Dương Thần.

Cô lập tức khom người nhặt sợi dây chuyền lên, phát hiện ra sợi dây chuyền hoàn hảo không sút mẻ tí gì, cô siết chặt sợi dây chuyền trong tay, sau đó xoay người nhìn về phía sau lưng.

Chương 943: Anh chậm mới liên lụy với tôi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô chạy được một lát không biết Âu Dương Thần như thế nào rồi.

Cô nhìn phía sau, đôi mắt đầy lo lắng, Âu Dương Thần cứu cô vài lần, nếu cô một người chạy đi thì quá phong ân phụ nghĩa rồi.

Cho dù cô rất muốn rời khỏi nơi này nhưng cô không thể ích kỉ chạy trốn một mình.

Xiết chặt vòng cô trong tay, cô lại ra sức chạy trở lại.

Không tệ, cô chạy vẫn chưa xa, chạy một quãng ngắn còn chưa lạc đường.

Nhưng lúc cô chạy tới chỗ cũ thì cô không thấy Âu Dương Thần và tung tích bốn con thú kia đâu.

Xung quanh, cây cối đều ngã, dưới mặt đất có rất nhiều máu, nơi này một bãi nơi kia một bãi, máu đỏ tươi, mùi hương nồng đậm.

Lê Hiểu Mạn không biết máu dưới đất rốt cuộc là của dã thú hay là của Âu Dương Thần, trong lòng cô vô cùng lo lắng.

“Âu Dương Thần... Âu Dương Thần...”

Cô gọi vài tiếng, không nghe thấy tiếng đáp lại, cô nhú mày, trong

mắt đầy lo lắng.

Cô tìm kiếm khắp con đường, nhìn thấy cây bị ngã liền chạy tới.

Ở trên lá cây sẽ có vết máu đọng.

Sương quá nhiều, cô không có cách nào nhìn xa, đột nhiên có tiếng rống truyền tới, nghe thấy âm thanh cô liền chạy tới.

Chạy lại gần thì thấy mặt, tay, cả người Âu Dương Thần đều lá máu, anh ta nắm con dao găm bị máu tươi nhuộm đỏ, máu còn theo lưỡi dao chảy xuống.

Lúc này anh ta đang dựa vào một cây cổ thụ to lớn, như đang dùng nó để chống đỡ thân thể muốn ngã xuống, đôi mắt tràn đầy sát khí nhìn bốn con thú.

Mà bốn con thú đều bị thương, có hai con cơ lớn có mấy miệng vết thương đang chảy máu.

Bốn con thú lại lán Âu Dương Thần, lộ ra hàm răng sắc bén.

Cây gậy trong tay cô ước chừng dài 2m.

Cô lập tức chạy tới dùng hết sức vung lên, sau đó ngay lúc bốn con thú dùng móng vuốt sắc bén đánh tới Âu Dương Thần, cô cầm gậy đứng trước mặt anh ta ngăn cản bốn con thú tập kích.

Âu Dương Thần thấy trước mặt mình đột nhiên có nhiều hơn một cây gậy gỗ, anh ta nhìn qua thấy Lê Hiểu Mạn quay trở lại, anh ta nhíu mày: “Cô quay lại... quay lại làm gì?”

Cây gậy gỗ dài không khác hai cánh tay là bao, Lê Hiểu Mạn cầm rất

chặt, cứ thế vung cây gậy lên, trán cô lấm tẩm mồ hôi, cô không có thời gian và sức lực để trả lời anh ta: “Bớt nói nhảm đi, im lặng cho tôi.”

Thấy Lê Hiểu Mạn cố hết sức ôm cây gậy, Âu Dương Thần không nói gì nữa mà né tránh sau đó chịu đựng cơn đau từ vết thương truyền tới, dùng tốc độ nhanh nhất đến trước người Lê Hiểu Mạn.

Bốn con thú thấy thế gầm lên, sau đó đánh tới.

Âu Dương Thần nhanh tay lẹ mắt túm lấy cây gậy trong tay Lê Hiểu Mạn, dùng sức đánh về phía bốn con vật.

Bốn con thú lùi ra sau, lập tức vung chưởng tới, dùng chân trước nắm lấy cây gậy.

Âu Dương Thần bị thương nặng, lại tổn nhiều sức như vậy lúc này đương nhiên không đủ sức như bốn con thú đó.

Cây gậy trong tay bị đoạt đi, rắc một tiếng thô bạo bẻ gãy.

Thấy vậy Âu Dương Thần kéo Lê Hiểu Mạn lùi ra sau.

Mà một con trong đó đột nhiên đánh tới.

Âu Dương Thần thấy trốn không kịp liền đẩy Lê Hiểu Mạn sang bên cạnh còn mình thì bị con thú nhào tới ngã xuống đất.

Con thú lớn như vậy nhào tới, lúc này Âu Dương Thần hộc máu.

Mà con thú lộ ra hàm răng của mình hung ác cắn Âu Dương Thần.

“Âu Dương Thần.”

Lê Hiểu Mạn thấy thế không kịp nghĩ nhiều giờ súng trong tay bắn một phát về phía con thú.

Ầm một tiếng, con thú đang muốn tập kích về phía cô dừng lại.

Mà con thú đang tập kích Âu Dương Thần bị bắn một phát vào đầu, phịch một tiếng ngã xuống nhưng vẫn chưa chết.

Ba con thú khác thấy vậy rống lên như muốn tìm viện binh.

“Âu Dương Thần, anh thế nào rồi?”

Lê Hiểu Mạn chạy tới chỗ Âu Dương Thần, đưa tay nâng anh ta lên.

Âu Dương Thần đưa tay lau vết máu nơi khoe môi mượn sức cô đứng lên.

Anh ta lung lay vài cái mới đứng vững.

Nhìn trên người anh ta đều là vết máu và vết thương, khoe mắt Lê Hiểu Mạn ẩm ướt.

Chờ một chút ba con thú gào thét đánh tới, Âu Dương Thần vội nói: “Mau ném súng ra.”

Nghe vậy Lê Hiểu Mạn cầm súng không đạn ném đi.

Ba con thú nhìn thấy cây súng bắn bị thương đồng loại của nó, trong mắt lộ ra vẻ hung ác.

Lập tức dùng sức giẫm xuống cây súng, bộ dáng hung ác như muốn băm thây vụn đoạn khẩu súng vậy.

Âu Dương Thần thấy lực chú ý của con thú đang đặt lên khẩu súng liền nhìn Lê Hiếu Mạn nói: “Chạy mau.”

Lê Hiếu Mạn gật đầu, đỡ anh ta, Âu Dương Thần nhìn cô nói: “Tôi không sao, tôi... vẫn còn chịu đựng được, cô chạy đi, đừng để tôi làm... liên lụy tới cô.”

Nghe anh ta nói, Lê Hiếu Mạn rơi nước mắt.

“Anh chạy chậm mới liên lụy tới tôi.” Lê Hiếu Mạn nhìn anh ta nói xong liền đỡ lấy anh ta, đồng thời chạy đi.

Cả người Âu Dương Thần đều là vết thương, vừa chạy, miệng vết thương bị gió thổi càng đau hơn.

Trước kia anh ta chưa từng bị thương nặng như vậy, miệng vết thương không ngừng chảy máu, mà sức lực anh ta hao hết, cho dù được Lê Hiếu Mạn đỡ nhưng lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Đột nhiên anh ta dừng lại, dựa vào thân cây thở hổn hển, đôi mắt phượng nhìn Lê Hiếu Mạn: “Đừng... đừng động đến tôi, cô chạy trước đi, tôi không còn sức nữa, nhân lúc... nhân lúc mấy con thú kia còn chưa đuổi theo, cô chạy mau đi.”

“Tôi chạy thì anh làm sao bây giờ?”

Âu Dương Thần ngược mắt nhìn cô, nhếch môi cười: “Dù sao người thân của tôi... đều không còn, tôi... vào đây... Liền không nghĩ còn có thể... Sống ra ngoài.”

“Âu tiên sinh, sao anh tiêu cực như vậy hả? Sự cuồng vọng và hung hãn của anh đi đâu hết rồi hả?”

Trong ấn tượng của Lê Hiếu Mạn, anh ta là người thích đùa bỡn tính tình, tính cách cổ quái, rất không cho người ta mặt mũi, anh ta tự đại làm cho người ta chán ghét nhưng mà lúc này đây giống như hai người khác vậy.

Âu Dương Thần nhắm mắt, ánh mắt mơ hồ, khoe môi nở nụ cười nhạt: “Thiết kế Many, mỗi người... đều có trong mình hai tính cách, có đôi khi... có đôi người chính là tính cách như vậy, có đôi khi có đôi việc cũng sẽ thay đổi thành một người khác, có đôi khi sẽ... dùng tính cách quỷ quái để ngụy trang bản thân, cô có hiểu không?”

Lê Hiếu Mạn nhìn anh ta: “Anh đừng nói nhiều như vậy, anh cứu tôi, tôi không thể mặc kệ anh, để tôi đỡ anh.”

Chương 944: Ông trời không tuyệt đường người sống

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ánh mắt Âu Dương Thần nhìn lên mặt cô, thấy sắc mặt cô kiên định như thế, anh ta không nói những lời ử rũ nữa mà đứng thẳng người, nhấc chân đi về phía trước.

Sương không còn nhiều như lúc nãy, đã có thể nhìn thấy rõ cây cối trên đường.

Lê Hiểu Mạn thấy anh ta đi đứng không vững, cô tiến lên đỡ lấy anh ta nhưng anh ta không chịu.

Anh ta nhìn cô, giọng nói có chút vô lực: “Tôi... bị thương, sức của cô... cần phải giữ gìn, một lát nữa.... Nếu lại gặp... chuyện gì nguy hiểm, sức của cô... là dùng để... chạy trốn, bởi vì đỡ tối... rất tốt sức lực của cô.”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn không biết nói sao cho tốt: “Âu Dương Thần, anh không nghĩ cho mình chút gì sao?”

Chỗ nào cũng nhĩ để cô chạy trốn và anh toàn, anh ta không nghĩ tới gì cho mình sao?

Âu Dương Thần thu hồi tầm mắt, chịu đựng cơn đau đớn trên người, cố gắng đi thật nhanh về phía trước mà không trả lời cô.

Lê Hiểu Mạn thấy Âu Dương Thần kiên trì không cho cô dìu, cô cũng

không kiên trì nữa.

Bởi vì Âu Dương Thần bị thương nên việc để lại kí hiệu dành cho Lê Hiếu Mạn.

Đi hơn một tiếng, sương dần dần tản hết.

Độ sức với bốn con thú xong, Âu Dương Thần vốn bị thương nặng, máu lại chảy không ngừng, đi được một đoạn đường như vậy, anh ta đã không còn sức, lung lay cả thân thể.

“Âu tiên sinh.”

Lê Hiếu Mạn lo lắng nhìn, vừa gọi anh ta một tiếng, liền nhìn thấy anh ta ngã nhào xuống đất.

Cô lập tức tiến lên đỡ lấy anh ta: “Âu tiên sinh, anh bị thương nặng như vậy, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi trước đi.”

Tầm mắt Âu Dương Thần có chút mơ hồ, anh ta cố gắng duy trì tỉnh táo: “Tôi không sao” sau đó gạt tay cô tiếp tục đi.

Anh ta vừa đi được hai bước cả người lại lảo đảo ngã xuống đất.

“Âu tiên sinh.”

Thấy Âu Dương Thần lại ngã xuống, Lê Hiếu Mạn tiến lên, chưa đỡ được anh ta thì xung quanh truyền đến tiếng đình tai nhức óc, giống như động đất vậy.

Nghe thấy âm thanh, Âu Dương Thần tỉnh táo hơn nhiều, anh ta ngẩng đầu nhìn đằng xa, mơ hồ nghe thấy có rất nhiều con thú lớn đang tiến gần họ.

Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu, nhìn một đàn thú khổng lồ chạy tới, cô há miệng thở dốc, mặt mày tái mét.

Vừa nãy là bốn mà bây giờ là một đàn.

Âu Dương Thần thấy Lê Hiểu Mạn còn đang thất thần thì đưa tay ra đẩy cô: “Nhanh... chạy mau.”

Lê Hiểu Mạn lấy lại tinh thần nhìn Âu Dương Thần: “Được, chạy, đương nhiên là chạy.”

Lập tức cô dùng tốc độ nhanh nhất đỡ Âu Dương Thần chạy.

“Cô.. Làm gì vậy?”

Hiện tại tình huống khẩn cấp, Lê Hiểu Mạn chẳng muốn nhiều lời với Âu Dương Thần, cô đặt đôi tay đầy máu của anh ta lên vai mình sau đó mang anh ta cùng chạy.

Dù sao cô cũng là đàn bà, sức lực không bằng đàn ông, mang theo Âu Dương Thần chạy đi có chút gắng sức.

Âu Dương Thần vẫn chống đỡ để bản thân không ngã xuống cũng cố gắng không đặt hết sức lực lên người cô.

Anh ta cúi đầu nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy cô rất gắng sức, lại vẫn kiên trì đỡ anh ta, trong lòng anh ta có chút rung động.

Anh ta đẩy cô ra dựa vào thân cây, có chút vô lực nói: “Cô đi... đi, đừng động vào tôi.”

Lê Hiểu Mạn thấy đám quái thú cách mình ngày càng gần, cô trừng

Âu Dương Thần: “Anh đừng có lè mề ở đây, anh có thể phối hợp với tôi một chút hay không? Anh cứ như thế cả anh và tôi đều không thoát nổi.”

Dứt lời cô kéo tay anh ta khoác lên vai mình, sau đó đỡ anh ta nhanh chóng chạy về phía trước.

Hiện tại cô không còn nhận ra phương hướng, chỉ tiến về phía trước, có đi đúng hướng hay không không còn quan trọng nữa, chuyện quan trọng trước mắt chính là tìm một nơi an toàn để trốn.

Phái sau tiếng bước chân của quái thú ngày càng lớn, Lê Hiểu Mạn không dám quay đầu xem bởi vì cô sợ nhìn rồi sẽ sợ, sau đó không còn nghị lực để trốn.

Âu Dương Thần không có sức lực, anh ta nhìn Lê Hiểu Mạn vừa gắng sức vừa mệt mỏi: “Cô đỡ tôi... Căn bản cô trốn không thoát, cùng với... chuyện cả hai chúng ta đều... chết trong miệng quái thú, không bằng tôi...”

Lê Hiểu Mạn trừng anh ta: “Âu Dương Thần, anh không thấy mình nói lời vô nghĩa hơi nhiều sao? Anh không muốn liên lụy tới tôi thì chống đỡ cho tôi, trốn không thoát cũng phải trốn, tôi tin ông trời không tuyệt đường người sống.

Dứt lời cô đỡ Âu Dương Thần chạy nhanh hơn, cô vẫn cắn răng chống đỡ, dù thế nào, không tới một khắc cuối cùng cô sẽ không buông tha, cô nhất định phải sống rời khỏi nơi này.

Âu Dương Thần bị sự kiên nghị của cô cuốn hút, không nói để cho cô không cần lo lắng cho mình nữa.

Vì có thể để cô thoải mái một chút, anh ta cố gắng đứng thẳng người

không dồn sức lên người cô.

Phía sau còn có thú dữ đuổi theo, hơn nữa tốc độ của chúng rất nhanh, mất chục con lên tiếng, lộ ra răng nanh thật khiết cho lòng người sợ run.

Nghe thấy âm thanh từ đằng sau, Lê Hiểu Mạn biết chúng cách cô và Âu Dương Thần ngày càng gần.

Trước mặt bọn họ đều là đường núi, cũng không dốc, nhưng vô cùng hẹp, mà phía đối diện là một ngọn núi, muốn qua đỉnh núi nhất định phải nhảy vào sơn cốc.

Trong cốc có nước chảy qua, xung quanh cây cối vô cùng rậm rạp.

Lê Hiểu Mạn quay đầu nhìn đám thú cách bọn họ vài chục mét, cô nhìn Âu Dương Thần: “Từ nơi này nhảy xuống anh không chết chứ?”

Âu Dương Thần cũng quay đầu nhìn đám dã thú ngày càng gần, anh ta không trả lời cô mà kéo cô nhảy vào sơn cốc.

Sau khi nhảy xuống, Âu Dương Thần hết sức rơi xuống, trên người đều là nước chảy qua và hoa cỏ màu xanh, trên đầu cây cối rậm rạp, cốc này rất nhỏ và fhepj, cây cối hai bên vừa lúc có thể che chở cho Lê Hiểu Mạn và anh ta.

Cho nên nơi này trở thành nơi ẩn nấp thật tốt.

Lê Hiểu Mạn thấy cô và Âu Dương Thần nhảy vào sơn cốc, đám dã thú hình như không phát hiện ra bọn họ nên thoáng yên tâm.

Cô cúi đầu nhìn Âu Dương Thần đã ngất đi liền nhẹ nhàng đỡ anh ta dậy.

Nằm trên hoa cỏ, nơi đó đều là máu của anh ta.

Lê Hiểu Mạn nhìn thoáng qua, cô nhíu mày, cẩn thận nhìn xung quanh, phía bên trái cô là một nơi rộng rãi, mà bên phải là ngày càng hẹp, cho nên đi bên trái là lựa chọn tốt.

Chờ tiếng gào thét không còn nữa, cô ngẩng đầu nhìn đám thú đã rời đi, cô nâng Âu Dương Thần lên, đi về phía tay trái của mình.

Đi được một hồi cô mới dừng lại.

Lúc này cô đã đỡ Âu Dương Thần tới một nơi rộng rãi trong cốc, cô không tiếp tục đi nữa mà đỡ anh ta tới một nơi không có nước để anh ta nằm trên cỏ.

Chương 945: Chữa ngựa chết thành ngựa sống

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô ngồi xuống đưa tay xoa xoa mồ hôi trên trán, lại nhìn Âu Dương Thần đang ngất đi, cô lắc anh ta hai lần thấy anh ta không phản ứng thì vô cùng lo lắng.

Nơi này có thể nhìn thấy chút ánh mặt trời, cho dù đỉnh đầu vẫn là mây bao phủ, nhưng có ánh mặt trời chiếu tới.

Cho nên nhiệt độ nơi này sẽ cao hơn một chút, thực vật xung quanh cũng tươi tốt hơn nhiều.

Thấy máy miệng vết thương trên người Âu Dương Thần đang chảy máu, trên người anh ta quần áo gần như bị dính máu, cô nhíu chặt mày nhìn xung quanh.

Tuy cô không sống cuộc sống dã ngoại nhưng một chút kiến thức bình thường vẫn phải biết tới, có rất nhiều thuốc cầm máu đều mọc ở hoang dã.

Thứ cầm máu khác cô không biết nhưng có một loại gọi là cây tử đằng trắng.

Loại cây này sống trong sơn cốc, gần cách khe rạch, có tác dụng ngưng máu vô cùng hiệu quả.

Lê Hiểu Mạn định dùng nước rửa sạch miệng vết thương cho anh ta

trước mới leo lên sơn cốc tìm tử đằng trắng cầm máu.

Cô cẩn thận tìm một tiếng đồng hồ mới phát hiện ra loại cây này.

Nhưng nó không mọc ở giữa sơn cốc mà ở trên vách núi.

Vì có thể hái được nó, cô không thể không cầm từng cây trên vách núi mà leo lên.

Cô cắn răng dùng hết sức leo đến chỗ cây tử đằng, lấy được nó, nắm chặt từng chút kéo ra.

Không tệ, khoảng cách so với đáy cốc không cao, độ nguy hiểm vẫn thấp hơn nhiều, cô tìm hơn 20ph mới thuận lợi đi xuống.

Âu Dương Thần đã tỉnh, hơn nữa còn ngồi dậy, sắc mặt trắng bệch, nhìn bệnh trạng có vẻ không tốt lắm.

Lê Hiểu Mạn thấy anh ta đã tỉnh liền nhanh chóng đi tới nhìn anh ta hỏi: “Hiện tại anh cảm thấy thế nào?”

Âu Dương Thần không trả lời cô mà nhìn cây thuốc trên tay cô: “Đó là... cái gì vậy?”

“Dùng để cầm máu.” Lê Hiểu Mạn ngồi xổm xuống, bóc vỏ, lấy ruột, kéo ta anh ta ra sau đó cho lên miệng vết thương.

Âu Dương Thần nheo mắt hỏi: “Có...tác dụng không, cô xác định... có thể cầm máu sao?”

Lê Hiểu Mạn nhú mày nhìn anh ta: “Hiện tại có thể chữa ngựa chết thành ngựa sống.”

Âu Dương Thần nhếch môi: “Cô cho tôi là... Ngựa chết sao?”

Lập tức anh ta nhìn miệng vết thương trên tay mình, phát hiện thế mà nó lại không đổ máu nữa rồi.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn cũng rơi vào vết thương trên tay anh ta, phát hiện không có chảy máu nữa, mới bắt đầu lột cây khác, lấy ruột bên trong đắp lên miệng vết thương khác cho anh ta.

Nhưng miệng vết thương của anh ta quá nhiều, cô hái không đủ, dùng hết số đó cô nhìn anh ta: “Tôi đi hái thêm một chút.”

Âu Dương Thần nhìn bóng lưng cô, nhíu mày: “Nhà thiết kế Many, tôi phát hiện... cô càng ngày càng... xinh đẹp.”

Lê Hiểu Mạn quay đầu nhìn anh ta: “Vốn tôi cũng chẳng xấu.”

Biết cây tử đằng trắng ở đâu, vừa có kinh nghiệm lúc này, lần này cô đi hái thuận lợi hơn nhiều.

Cô vốn định nhổ tận gốc, nhưng vì nó không cứng như đá nên dựa vào sức của cô kéo khong ra, cô đành hái ngọn sau đó leo xuống.

Ngày hôm qua Thẩm Thi Vi cũng đến núi Mont, lúc này đang ở ngoài lối vào, sắc mặt vô cùng lo lắng.

Ngoại trừ bà còn có Cohen đứng canh giữ, bởi vì không liên lạc được với Long Tư Hạo nên anh ta cũng rất lo.

Thẩm Thi Vi nhìn cửa vào ngọn núi, đang muốn đi vào trong đó.

Gần hai ngày rồi, Hiểu Hiểu của bà vẫn còn ở bên trong, một cô gái yêu đuối như cô nếu gặp mãnh thú thì làm sao bây giờ?

Chỉ cần nghĩ đến điểm này, trái tim bà đau đớn không thôi, bà thật không ngờ Sophie có thể ác độc đến như thế, lần này tới lần khác tổn thương chị mình như vậy.

Lần này thế mà lại ném chị gái mình tới núi Mont nó hận chị mình tới mức đẩy chị nó vào con đường chết sao?

Cohen là một người hiền hòa hay nói, thấy Thẩm Thi Vi lo lắng liền an ủi: “Phu nhân, bà không cần lo lắng, thủ lĩnh sẽ tìm được phu nhân nhà chúng tôi.”

Đối với chuyện của Lê Hiếu Mạn, Cohen và chín người thợ săn khác đều nghe Lạc Thụy nói.

Thẩm Thi Vi nhìn Cohen gật đầu, hai tay nắm chặt, nhắm mắt, bà không tin quỷ thần nhưng lúc bất lực nhất vẫn gửi gắm hy vọng vào thần linh.

Bà nhắm mắt trong lòng mặc niệm, khẩn cầu các thần linh và tổ tông Thẩm gia phù hộ cho con gái bà là Lê Hiếu Mạn nhất định phải bình an.

Ngoại trừ bà và Cohen ra thì có hơn hai mươi thành viên liên minh LR ở đó.

Bởi vì trong núi không ngừng xuất hiện mây mù cho nên thường có mưa lớn, cũng là nơi nguy hiểm mà máy bay phải lách qua.

Hai ngày trước Sophie và người thần bí mang Lê Hiếu Mạn tới đây, khi bọn họ ném Lê Hiếu Mạn rơi xuống núi thì trực thăng quay lại gặp chuyện ngoài ý muốn rơi xuống gần núi.

Mà người thần bí và Sophie sau khi gặp sự cố liền nhảy dù.

Hai người chỉ bị thương một ít, không có chuyện gì xảy ra, máy bay rơi, người lái máy bay đều chết.

Hai người không rời đi mà lúc này đang đứng ngoài lối vào, nhưng cách Thẩm Thi Vi và Cohen hơn 2m.

Bọn họ nhìn thấy ngoài lối vào có người canh giữ nên không tiến lên mà trốn sau một gốc cây.

Sophie nhìn Thẩm Thi Vi, thấy bà lo lắng nhìn ở lối vào, cô ta phẫn hận và ghen tỵ, nắm chặt hai tay lạnh lùng hỏi: “Chúng ta vẫn chờ ở đây bao lâu? Tư Hạo đã đi vào núi tìm Lê Hiểu Mạn, nhờ may con tiện nhân kia không chết còn được Tư Hạo tìm ra thì sao giờ? Không biết con tiện nhân đó gặp vận *** gì mà mỗi lần đều có thể thoát hiểm, tôi sợ lần này cô ta cũng như vậy.”

Người thần bí đứng bên cạnh cô ta, hẩn nhìn biểu tình âm độc của cô ta lại nhìn lối ra ngoài, đôi mắt nheo lại không nói gì.

Không nghe người thần bí trả lời, Sophie quay đầu nhìn hẩn ta: “Tôi đang hỏi anh đấy, nếu Lê Hiểu Mạn không chết mà được Tư Hạo cứu ra thì làm sao bây giờ?”

Ánh mắt tên thần bí nhìn cô ta: “Cô thật sự yêu Tư Hạo sao?”

Sophie có chút ngạc nhiên: “Anh hỏi vậy là có ý gì? Tôi đương nhiên là yêu Tư Hạo, tôi không thích anh ấy sao có thể hận Lê Hiểu Mạn như thế?”

Tên thần bí lạnh lùng cười nhạo: “Nơi này được gọi là núi tử vong, là bởi vì trong đó nguy hiểm trùng trùng, nếu cô thật sự yêu Tư Hạo thì

hiện tại cô lo lắng nhất phải là an toàn của anh ta mà không phải lo lắng Lê Hiếu Mạn có chết hay không. Cô không nghĩ nhớ may Long Tư Hạo không sống ra ngoài hay sao? Cô chẳng hề lo lắng cho sống chết của anh ta, vậy mà cũng gọi là yêu anh ta?”

Sophie bị nói á khẩu không nói được, trừng mắt nhìn tên thần bí không biết nên đáp lại thế nào.

Chương 946: Thế giới không thiếu cái lạ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Qua hồi lâu, cô ta mới lên tiếng: “Ai nói tôi không lo cho Tư Hạo, tôi cũng lo cho anh ấy, nhưng tôi tin tưởng anh ấy hơn, tôi tin anh ấy nhất định không có việc gì, anh ấy đã từng sống trong rừng rậm nguyên thủy, anh ấy sẽ không dễ dàng bị thương.”

Người thần bí nhìn cô ta, không trả lời.

Sophie thấy anh ta không trả lời, chưa từ bỏ ý định hỏi: “Anh nghĩ xong kế hoạch tiếp theo chưa? Lỡ như Lê Hiểu Mạn không chết, còn được Tư Hạo mang ra ngoài, vậy làm sao bây giờ? Chỉ cần cô ta sống thêm một ngày, tôi càng chán ghét cô ta. Bây giờ tôi thật hối hận, tôi nên trực tiếp một đao giết cô ta. Tôi thật sự không nghĩ tới, sao Tư Hạo có thể tìm tới đây? Sao anh ấy biết Lê Hiểu Mạn ở núi Sher?”

Người thần bí chằm chọc nhìn cô ta, giọng khinh bỏ: “Cô ngu như vậy, dĩ nhiên không nghĩ tới.”

“Anh...” Sophie thấy người thần bí rất khinh bỉ mình, cô ta hận không thể tát anh ta một cái, nhưng cô ta biết, cô ta không phải đối thủ của anh ta, hơn nữa hiện tại cô ta có rất nhiều chuyện cần anh ta hỗ trợ, bây giờ không phải lúc đắc tội anh ta.

Cô ta đè nén tức giận.

Người thần bí lạnh lùng nhìn cô ta đang nén giận, lên tiếng: “Người binh đoàn MX sẽ tới đây, đến lúc đó Long Tư Hạo bận đối phó binh đoàn MX, sẽ không rảnh lo cho Lê Hiểu Mạn nữa, cô còn cơ hội đối phó cô ta.”

“Binh đoàn MX?” Sophie nhìn người thần bí, mặt đầy nghi ngờ: “Đó là tổ chức gì?”

Người thần bí không trả lời, nheo mắt nhìn núi Sher, không biết đang suy nghĩ gì.

Binh đoàn MX là tổ chức thần bí giống như liên minh LR.

Chỉ có điểm khác nhau là liên minh LR có quan hệ mật thiết với Cục quốc an chính phủ, trên lý thuyết mà nói bọn họ thuộc về một tổ chức rất chính phái, nhưng không thuộc quản lý của chính phủ, người lãnh đạo tối cao của bọn họ chính là Long Tư Hạo.

Còn binh đoàn MX là một binh đoàn tự thành lập, thành viên căn bản đều là lính đánh thuê.

Cái gọi là lính đánh thuê chính là không để ý lợi ích quốc gia dân tộc và tất cả hậu quả mà được bất kỳ quốc gia hoặc dân tộc nào thuê làm binh sĩ.

Binh đoàn MX là quân đội riêng, không thuộc về quốc gia hoặc dân tộc nào, thủ lĩnh của bọn họ chỉ có một người.

...

Trong nước, thành phố K, Tập đoàn Hoắc thị, phòng làm việc Tổng giám đốc.

Hoắc thị vì buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới lần trước bị người tiêu dùng gây chuyện, cổ phiếu giảm mạnh, hầu như không làm thế nào tăng lại.

Ba bốn ngày gần đây Hoắc thị liên tục bị người tiêu dùng mua hàng giả kiện.

Người này đến người kia kiện, khiến Hoắc Nghiệp Hoàng và Hoắc Vân Hy đều mệt mỏi.

Danh tiếng Hoắc thị bị tổn hại nghiêm trọng, trực tiếp ảnh hưởng đến thành tích tiêu thụ của cả công ty.

Vì sản phẩm mới bị tiết lộ ra ngoài, Hoắc Nghiệp Hoàng điều tra, phát hiện một nhà thiết kế của Bộ thiết kế có tiếp xúc với VI nhưng lại không biết là ai, vì vậy thà giết lầm chứ không tha lầm, liên tục sa thải mấy nhà thiết kế ưu tú.

Những nhà thiết kế đó rời đi, biểu thị bọn họ sẽ mang đi một nhóm khách hàng.

Hoắc Nghiệp Hoàng hôm nay xào cái này, ngày mai xào cái đó, dẫn tới rất nhiều nhân viên và quản lý cấp cao, cổ đông của công ty đều bất mãn.

Đã có nhân viên tự động nghỉ việc.

Hiện tại rất nhiều chuyện của công ty đều là Hoắc Nghiệp Hoàng định đoạt, Tổng giám đốc Hoắc Vân Hy hiển nhiên thành chứng bày.

Hôm nay tòa nghỉ một ngày, không tiếp nhận vụ kiện của người dùng, anh ta một mực ngồi trong phòng làm việc, cầm hình Lê Hiếu Mạn trong tay, không biết đã nhìn bao lâu.

Trong mắt anh ta ngưng tụ nòng đậm nhớ nhung, Hoắc thị có nguy cơ lớn hơn nữa anh ta cũng không quan tâm, anh ta chỉ quan tâm cô.

Điện thoại anh ta đặt bên cạnh đột nhiên vang lên.

Điện thoại reo chùng mấy tiếng, anh ta mới dời mắt khỏi tấm hình, cầm điện thoại lên nhận.

Người bên kia điện thoại chỉ nói một câu, sắc mặt anh ta liền thay đổi.

“Cái gì? Mạn Mạn ở núi Sher?”

Anh ta từng nghe tới núi Sher, nơi đó được gọi là núi tử vong, không biết có bao nhiêu đội thám hiểm có đi mà không có về, không phải chết ở đó thì chính là mất tích lạ lùng.

“Được, tôi lập tức đến Pháp cùng ông.”

Hoắc Vân Hy cúp điện thoại, lập tức đứng dậy rời đi.

Anh ta đi Pháp, không nói Hoắc Nghiệp Hoảng một tiếng.

Anh ta để cục diện rối rắm của Hoắc thị lại cho Hoắc Nghiệp Hoảng thu dọn, còn anh ta chỉ quan tâm an nguy của Lê Hiểu Mạn.

...

Núi Sher.

“Tổng giám đốc, sắp tiến vào lòng núi rồi, nghe nói lòng núi là nguy

hiểm nhất, quái vật dã thú gì cũng có, còn có một vài quái thú loài người chưa từng phát hiện.”

Lăng Hàn Dạ nhìn anh ta: “Có thể có quái thú gì, tôi không tin còn có quái thú ba đầu sáu tay.”

Lạc Thụy nhướn mày: “Thế giới lớn, không thiếu cái lạ, nhất là nơi này, vì nơi này quá quý dị, người ở chu vi trăm dặm đều không dám tới săn thú, cho nên rất nhiều động vật hoang dã đều được bảo vệ, sói lớn cũng gặp rồi, còn không biết sẽ gặp con dã thú to lớn gì, đừng gặp rắn lớn là được.”

“Ngậm cái miệng mắm muối của anh lại, cẩn thận bị anh nói trúng, nếu thật sự gặp phải rắn, tự anh giải quyết, tôi và Long thiếu sẽ không giúp anh.”

Dứt lời, anh nhìn Long Tư Hạo, thấy anh vẫn nhíu mày, an ủi: “Long thiếu, đừng quá lo lắng, tôi tin người tốt sẽ có báo đáp tốt, bảo bối Hiểu Hiểu của anh nhất định có thể cát nhân thiên tương.”

Sau đó Lạc Thụy cũng nói theo: “Tôi có dự cảm, Tổng giám đốc phu nhân nhất định còn sống, đang chờ Tổng giám đốc đến cứu cô ấy.”

Long Tư Hạo nhìn phía trước, ra lệnh: “Trước khi trời tối phải tiến vào lòng núi.”

“Dạ.” Đám người sau lưng đồng loạt đáp.

...

Lại qua một người, vết thương Âu Dương Thần được bôi thuốc, máu ngừng chảy, bình phục cũng mau hơn.

Ngủ một đêm, một vài vết thương nhỏ đã bắt đầu kết vảy, nhưng vết thương lớn vẫn máu chảy đầm đề, miệng vết thương lớn, nhìn vô cùng dọa người.

Vết thương trên người anh ta đều là bị những móng vuốt sắc bén của dã thú quào trầy.

Có cái sâu, có cái cặn, có vết thương lớn, có vết thương nhỏ, toàn thân tổng cộng hai mươi mấy vết thương, trước ngực và trên lưng nhiều nhất.

Âu Dương Thần bị thương, đương nhiên không thể đi tìm thức ăn, trách nhiệm nặng nề này rơi lên người Lê Hiểu Mạn.

Cô không sẵn thú, chỉ có thể tìm xem có trái cây rừng gì có thể lót dạ hay không.

Cô đi dọc theo khe núi rộng lớn.

Dọc theo đường đi, cô cũng không nhìn thấy có trái cây gì có thể ăn lót dạ, nhưng càng đi tới trước, thực vật trong khe núi càng tươi tốt.

Đi hơn 10 phút nữa, cô ngửi thấy một mùi hôi thú khó ngửi, còn xen lẫn mùi máu tanh.

Mà cô càng đi tới, mùi hôi thú kia càng nặng, càng khiến người khác không chịu nổi.

Lê Hiểu Mạn ngừng lại, đưa tay bịt miệng mũi, chăm chú nhìn, thấy cách đó không xa có một cái hố to gần vách núi.

Mùi hôi thú gay mũi kia chính là từ hố đó.

Ngưng mắt nhìn cái hố to cách đó không xa, Lê Hiểu Mạn muốn tiến lên xem chỗ đó rốt cuộc có gì, tại sao phát ra mùi hôi khó ngửi kia, nhưng cô lại sợ nơi đó có gì nguy hiểm, không dám đi.

Chương 947: Kinh khủng, địa ngục trần gian

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mùi hôi kia rất giống mùi động vật chết thối rữa, nhưng dường như lại không giống xác động vật phát ra.

Quả thật cực kỳ khó ngửi, Lê Hiểu Mạn không cách nào đi tới nữa, cô xoay người, chuẩn bị rời đi, thấy Âu Dương Thần chống cây gậy đi tới.

Ngửi đượ mũi hôi thúi khó ngửi, Âu Dương Thần cũng bịt kín miệng mũi, chân mày nhíu chặt.

“Âu tiêu sinh, sao anh tới đây?” Lê Hiểu Mạn đi tới trước mặt Âu Dương Thần, nhìn anh ta, nói: “Nơi này thúi quá, chúng ta đi về trước.”

“Cô không muốn xem rốt cuộc là cái gì thúi như vậy sao?” Âu Dương Thần nhìn Lê Hiểu Mạn nói xong, liền đi tới hố to có đường kính ít nhất hai ba thước kia.

Tới càng gần, mùi hôi càng khó ngửi, gần như muốn làm người ta ngất xỉu.

Lê Hiểu Mạn vì không yên tâm anh ta, nên đi theo.

Cô nhíu mày, bịt kín mũi, tận lực nén giận.

Âu Dương Thần đi tới cách hố to một bước, nhìn vào trong hố, sắc mặt lập tức biến đổi.

Sau đó anh ta lấy tay bịt chặt miệng mũi, suýt chút nữa nôn ra.

“Âu tiên sinh, sao thế?”

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, vội vàng tiến lên.

“Đừng tới.” Âu Dương Thần thấy cô tiến lên, lập tức lên tiếng ngăn lại, nhưng Lê Hiểu Mạn đã bước tới bên cạnh anh ta.

Cô tò mò nghiêng đầu nhìn vào trong, vừa liếc mắt, vẻ mặt cô đại biến, hét lên một tiếng.

“A...”

Âu Dương Thần đưa tay che miệng, mắt cô, rất không thông cảm nói: “Đáng đời, ai bảo cô nhìn, tôi đã nhắc nhở cô đừng nhìn rồi.”

Sắc mặt Lê Hiểu Mạn trắng bệch, trong mắt lộ ra hoảng sợ, cô kéo tay anh ta xuống, sau đó quay đầu nhìn xuống hố.

Trong hố to có hơn 10 thi thể, đều là thi thể người, hơn nữa đã thối rữa, trên thi thể đầy rắn, con trùng, kiến.

Có thi thể mất đầu, có thi thể mất tứ chi, có thi thể không có nội tạng, có thi thể chỉ có nửa bên mặt...

Tóm lại, nhưng thi thể này không có cái nào hoàn chỉnh, tình trạng chết thê thảm kinh khủng.

Phòng chừng là đội thám hiểm nào đó gặp phải bất trắc.

Mà ở dưới thi thể thối rữa đều là hài cốt màu trắng.

Tất cả hài cốt đều đã vỡ, không có hài cốt hoàn chỉnh.

Hài cốt vỡ nát chung một chỗ, hài cốt nào của ai đã hoàn toàn không phân rõ.

Nơi này giống như một bãi tha ma.

Âu Dương Thần nhìn những hài cốt và thi thể thối rữa kia, cuối cùng biết mấy người vào núi Sher liền mất tích đã đi đâu, thì ra, bọn họ đều ở trong hố to này.

Nói không chừng ông nội anh ta cũng ở trong hố to này, chẳng qua nhiều hài cốt như vậy, anh ta không biết đâu mới là hài cốt của ông nội anh ta.

Đột nhiên, anh ta quỳ xuống, mặt hướng hố to kia, dập đầu ba cái, đôi mắt màu hổ phách lóe lên tia kiên định: “Ông nội, ông chờ con, con nhất định sẽ trở lại mang ông đi ra ngoài.”

Quỳ trước hố to đó hồi lâu, anh ta mới chịu đựng đau đớn từ từ đứng lên.

Anh ta nhìn Lê Hiểu Mạn, chỉ nói một chữ: “Đi.”

Dứt lời, anh ta liền chống gậy đi về trước.

Lê Hiểu Mạn không dám nhìn cái hố được gọi là địa ngục trần gia đó nữa, xoay người rời đi.

Cô quyết định, chờ cô thuận lợi ra ngoài, cô sẽ đi báo án, để cho cơ

quan tư pháp phái người tới mang những hài cốt này ra ngoài, sau đó hạ táng lập bia.

Khe núi này không hề sâu, vách núi đương nhiên cũng không cao, Lê Hiếu Mạn không cần Âu Dương Thần, tự mình leo lên, nhưng Âu Dương Thần vì bị thương toàn thân, nên rất vất vả, nhưng không ảnh hưởng đến anh ta, anh ta vẫn thuận lợi leo lên.

Sau khi đi lên còn phải vượt qua một dãy núi lớn.

Núi này hơi cao, hơn nữa sườn núi còn hơi dốc, không phải dễ leo lên.

Lê Hiếu Mạn thấy núi cao trùng điệp như vậy, chân cũng mềm nhũn.

Âu Dương Thần nhìn cô: “Lát nữa nhớ vịn chắc, nếu rơi xuống, tôi trực tiếp ném cô vào hố to vừa rồi.”

Lê Hiếu Mạn thấy Âu Dương Thần không giống như đang nói dối, lại nhìn dãy núi kia, tự cổ động cho mình.

Cô nhất định có thể, chỉ cần bay qua dãy núi này, cô cách đi ra ngoài lại gần một bước.

Vừa nghĩ đến điều này, trong lòng cô liền tràn đầy niềm tin và động lực.

Hai người nghỉ ngơi một lát, mới tiếp tục vượt qua núi non trùng điệp.

Âu Dương Thần vì bị thương cả người, thể lực không chống đỡ nổi, tốc độ đương nhiên chậm lại, mà Lê Hiếu Mạn vì không có kinh nghiệm vượt núi băng đèo nên càng khó khăn.

Có mấy lần suýt chút nữa tuột xuống, may là Âu Dương Thần nhanh tay lẹ mắt kéo cô lại, sau đó nắm chặt tay cô, từng bước từng bước leo lên.

Hai người mất hơn một giờ vượt qua dãy núi này.

Đường sau đó tương đối dễ đi, dưới chân không có gai đâm.

Nhưng sau khi bọn họ tiến vào bụi cây liền phát hiện không đúng, bốn phía như động đất, cả rừng lay động.

Cảm giác này Lê Hiểu Mạn và Âu Dương Thần đều rất quen thuộc, là thanh âm trước kia khi bọn họ gặp phải dã thú khổng lồ.

Âu Dương Thần cảnh giác nhìn chugn quanh, thấp giọng nói: “Nhất định là những dã thú kia lại tới, chạy mau.”

Bốn phía truyền tới tiếng bước chân dã thú ngày càng lớn, nghe tiếng, dường như có hơn mấy chục con.

Lê Hiểu Mạn không chút do dự, nghe Âu Dương Thần kêu chạy liền chạy.

Nhưng vừa rồi cô vượt qua dãy núi kia đã tiêu hao hết thể lực, cô chạy một lát liền hết hơi.

Cô ngừng lại, không ngừng thở hổn hển: “Không được, tôi... Tôi chạy hết nổi rồi.”

Âu Dương Thần thấy Lê Hiểu Mạn chạy hết nổi, không nói hai lên đi tới trước người cô, lưng hướng về phía cô, khom người xuống: “Lên đi, tôi cõng cô.”

Lê Hiểu Mạn thấy Âu Dương Thần bị thương toàn thân, hơn nữa vừa rồi vì giúp cô vượt qua dãy núi kia, anh ta cũng đã tiêu hao hết thể lực, bây giờ bất luận thế nào cô cũng không thể để anh ta cống cô.

Cô lắc đầu: “Ân tiên sinh, không cần, tôi...”

Âu Dương Thần lười nghe cô nói nhảm, kéo tay cô khoác lên vai anh ta, ép cô leo lên.

Lê Hiểu Mạn cả kinh: “Âu Dương Thần, để tôi xuống, anh bị thương, anh cống tôi như vậy, anh...”

Âu Dương Thần không trả lời cô, cống cô chạy về trước.

Vừa vượt qua núi non trùng điệp, vết thương trên người anh ta đều đã rách, máu rỉ ra, lúc này anh ta lại cống Lê Hiểu Mạn chạy, vết thương càng bị lôi xé ra, đau đớn ray rức làm trán và mặt anh ta đều chảy mồ hôi.

Nhưng bất kể đau đớn bao nhiêu, anh ta đều nhịn.

“Ân tiên sinh, anh thả tôi xuống đi.”

Lê Hiểu Mạn một mực kêu Âu Dương Thần thả cô xuống, nhưng anh ta không thả.

Cho dù anh ta dùng hết toàn lực chạy, chạy nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng tốc độ của những dã thú khổng lồ kia.

Anh ta vô cùng mệt mỏi, dừng lại nghỉ ngơi, dã thú khổng lồ từ bốn phương tám hướng chạy tới, thân hình còn to hơn hôm qua bọn họ gặp phải, số lượng cũng nhiều hơn.

Lê Hiếu Mạn nhìn dã thú chạy tới, sắc mặt càng ảm đạm như tờ giấy, xem ra lần này bọn họ không đi ra ngoài được.

Cô siết chặt hai tay, trong lòng bàn tay thấm ướt mồ hôi, cô sợ hãi.

Chương 948: Cảm ơn, em còn sống

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Âu Dương Thần cảnh giác nhìn những dã thú tiến tới bọn họ, từ từ thả Lê Hiểu Mạn xuống, thấp giọng nói: “Mau lên cây.”

Lê Hiểu Mạn nhìn cây sau lưng cô, không có hành động.

Âu Dương Thần cũng không lãng phí miệng lưỡi khuyên cô, trực tiếp ôm lấy cô, choc ô đứng trên rễ cây thô chắc, hí mắt thúc giục: “Leo lên, mau lên, không muốn liên lụy tôi thì leo lên.”

Lê Hiểu Mạn nghe vậy, đưa tay nắm chặt thân cây, leo lên đi.

Âu Dương Thần thấy cô ngoan ngoãn leo lên, khóe môi nở nụ cười, anh ta ngẩng đầu nhìn cô: “Nhà thiết kế Many, lát nữa lúc tôi vật lộn với bọn chúng, cô liền nhân cơ hội nhảy xuống, sau đó chạy trốn biết chưa?”

Những dã thú kia thấy Lê Hiểu Mạn lên cây, gầm lên, lộ ra răng nanh nhọn, cách Âu Dương Thần ngày càng gần.

Mấy chục dã thú tiến tới, Âu Dương Thần chỉ cảm thấy trước mắt anh ta tối dần.

Tay trái anh ta rút ra dao găm, tay phải nắm chặt mã tấu, chân trái chọt đạp thân cây sau lưng, mượn lực nhảy lên đá hai con dã thú đang tiến đến trước mặt anh ta.

Hai con dã thú bị anh ta đá trúng ngã ra sau, sau đó tức giận tấn công anh ta.

Âu Dương Thần thấy hai con dã thú nhào tới, không có né tránh, đợi bọn chúng đến gần, cây dao găm và mã tấu trong tay anh đồng thời đâm bụng bọn chúng.

Hai con dã thú cùng lúc phát ra tiếng gào thét, chọc giận những dã thú khác.

Con dã thú bị mã tấu đâm trúng dùng bàn tay to của nó bắt mã tấu, gắng gượng bẻ gãy.

Một nửa mã tấu cắm vào bụng dã thú, một nửa còn lại ở trong tay Âu Dương Thần.

Những dã thú khác vây quanh Âu Dương Thần, còn Âu Dương Thần ngẩng đầu nhìn Lê Hiểu Mạn, hô lớn: “Nhảy.”

Lê Hiểu Mạn thấy nhiều dã thú vây quanh một mình Âu Dương Thần như vậy, cô rất lo lắng: “Tôi...”

Thấy cô không nhảy, Âu Dương Thần tức giận: “Té tàn tật so với bị dã thú...”

Âu Dương Thần còn chưa dứt lời, một con dã thú tấn công anh ta, mà anh ta vì đặt tâm tư trên người Lê Hiểu Mạn, chưa kịp né tránh, bị dã thú nhào tới, cả người anh ta đụng cây sau lưng.

Mà Lê Hiểu Mạn vừa vịn đứng trên cây kia, cô không thể đứng vững mà ngã xuống.

Cũng may cây không cao lắm, mặc dù té đau, nhưng không đến nỗi chết người hoặc tàn tật.

Cô té xuống, thu hút sự chú ý của dã thú, có năm sáu con thú bước tới cô, dáng vẻ tàn bạo kia giống như muốn xé nát cô.

Lê Hiểu Mạn nằm dưới đất thấy thế, muốn đứng lên, nhưng toàn thân bị té đau, cô căn bản không có sức lực.

Đám dã thú kia hưng phấn nhào tới cô, đột nhiên vang lên tiếng súng.

“Đùng đùng đùng...”

Rất nhiều tiếng súng, hơn nữa còn có rất nhiều tiếng bước chân, giống như có rất nhiều người chạy đến.

Lê Hiểu Mạn lập tức giương mắt nhìn, thấy một bóng người quen thuộc nhanh chóng chạy tới cô.

Tầm mắt cô mơ hồ, sau khi thấy rõ người tới, cô kinh ngạc tròn to mắt, ánh mắt đầy không dám tin và mừng rỡ.”

“Tur... Tur Hạo.”

Long Tur Hạo vừa chạy vừa nổ súng dã thú tiến đến gần Lê Hiểu Mạn, tốc độ của anh cực nhanh, mấy giây đã chạy tới trước người Lê Hiểu Mạn, khom người bế cô lên, nhanh chóng vọt sang một bên.

Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ chạy tới, chắn trước người Long Tur Hạo và Lê Hiểu Mạn, nổ súng về phía những dã thú kia.

Lạc Thụy vừa nổ súng vừa nhìn những dã thú kia hỏi: “Này này này,

bọn mày là quái vật gì? Giống tinh tinh lại không giống, còn dài hơn, khổng lồ như vậy? Bọn mày ăn gì lớn lên? Con gián? Con giun? Con kiến?”

Lăng Hàn Dạ thấy Lạc Thụy bất kể lúc nào đều nhiều lời như vậy, anh co rút môi dưới: “Lạc Thụy, tôi xin anh, anh nói chuyện với mấy dã thú này, bọn chúng có thể nghe hiểu không? Tôi thấy những dã thú này chắc có biến dị gì, mới có thể khổng lồ như vậy, tôi đoán bọn chúng ăn thịt người lớn lén.”

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ, sau đó đưa mắt nhìn Long Tư Hạo.

Khuôn mặt tuấn mỹ lo lắng của anh rõ ràng trước mặt cô, nhưng cô vẫn giống như đang nằm mơ.

Tư Hạo của cô tới, Tư Hạo của cô lại tới thật.

“Tư Hạo...”

Cô thấp giọng kêu, nhớ tới Âu Dương Thần, lập tức lo lắng nhìn về phía bên kia.

Rất nhiều dã thú vây quanh Âu Dương Thần đã bị bắn trúng, đang gào thét, đổi hướng tàn bạo nhào tới các thợ săn LR.

Những dã thú kia vừa đi, Âu Dương Thần liền ngã xuống.

Trên mặt anh ta đều là máu, vết thương mới đang không ngừng chảy máu.

“Âu Dương Thần.” Lê Hiểu Mạn thấy anh ta ngã xuống, trong lòng lo lắng, cô ngược mắt nhìn Long Tư Hạo: “Tư Hạo, mau thả em xuống.”

Long Tư Hạo thấy cô mặt đầy lo âu, liếc nhìn Âu Dương Thần cả người đầy máu ngã dưới đất, liền thả cô xuống.

Vì vừa té từ trên cây xuống, toàn thân cô đều đau, cô vốn muốn đi tới Âu Dương Thần, nhưng vừa bước hai bước đã suýt chút nữa ngã xuống.

“Hiểu Hiểu.”

Long Tư Hạo thấy vậy, kịp thời đỡ cô.

Sau đó cô được Long Tư Hạo đỡ đi tới trước người Âu Dương Thần.

Nhìn anh ta cả người đầy máu, cô ngồi xồm xuống, đưa tay khế đẩy anh ta: “Âu Dương Thần, anh tỉnh lại đi, Âu Dương Thần...”

Dường như nghe được tiếng Lê Hiểu Mạn, Âu Dương Thần chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt vô lực nhìn cô.

Anh ta khế nhếch môi, lại đưa mắt nhìn Long Tư Hạo bên cạnh cô, nhưng nói với Lê Hiểu Mạn: “Nhà thiết kế Many, người cứu cô... tới rồi, tiếp theo... là cô dẫn tôi đi ra ngoài, nhất, nhất định phải... mang tôi đi ra ngoài, còn nữa, đừng để tôi... chết.”

Dứt lời, anh ta liền vô lực nhắm hai mắt, vì thấy có người tới, anh ta tựa như yên tâm, không lo Lê Hiểu Mạn sẽ gặp nguy hiểm nữa, nhanh chóng lâm vào hôn mê.

“Âu Dương Thần, Âu Dương Thần.” Lê Hiểu Mạn liên tục gọi Âu Dương Thần, sau đó nói: “Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ không để anh chết, tôi nhất định sẽ mang anh còn sống đi ra ngoài.”

Cô đứng lên cau mày nhìn Long Tư Hạo: “Tư Hạo, nhất định phải cứu sống Âu Dương Thần, nếu như không có anh ấy, em đã sớm chết rồi, anh ấy là ân nhân cứu mạng của em.”

Long Tư Hạo liếc nhìn Âu Dương Thần đã hôn mê, trong lòng có cảm kích: “Nếu là ân nhân cứu mạng của Hiểu Hiểu, đó chính là ân nhân cứu mạng của Long Tư Hạo anh, yên tâm, anh sẽ không để anh ta chết...”

Anh nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Lê Hiểu Mạn, ánh mắt phức tạp, có đau lòng, có lo âu, có kích động, có nhớ nhung, có mừng rỡ...

“Hiểu Hiểu, anh rốt cuộc tìm được em rồi.” Hai mắt anh vì tìm được cô mà ươn ướt, kích động ôm cô vào trong ngực: “Anh rất lo lắng cho em, may là em còn sống.”

Trong lòng anh trừ cảm ơn Âu Dương Thần ra, còn cảm ơn Hiểu Hiểu của anh.

Cảm ơn cô cố gắng sống đến khi anh tìm được cô.

Anh không cách nào tưởng tượng, nếu như không có cô, sinh mạng của anh phải tiếp tục như thế nào.

Vừa rồi lúc Lê Hiểu Mạn té từ trên cây xuống, anh vừa vịn tiến vào bụi cây, lúc ấy anh thật sự bị dọa hết hồn.

Mắt thấy có dã thú tập kích cô, anh còn chưa kịp mừng rỡ, đã lập tức chạy lên cứu cô.

Chương 949: Đến lượt cô ta xuống địa ngục

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nghĩ đến cái gì, Long Tur Hạo đột nhiên thả cô ra, lo lắng hỏi: “Hiểu Hiểu, vừa rồi em té từ trên xuống có bị thương ở đâu không?”

Ánh mắt anh lo lắng nhìn cánh tay cô.

Thấy trên cánh tay mịn màng trắng như tuyết của cô có rất nhiều vết thương bị gai đâm, anh đau lòng không thôi.

“Hiểu Hiểu.” Giờ phút này, anh thật sự hận không thể băm thây Sophie thành ngàn đoạn, người phụ nữ ác độc đó, đến lượt cô ta xuống địa ngục.

Lê Hiểu Mạn thấy anh mặt đầy lo âu, cô khẽ lắc đầu: “Tur Hạo, em không sao, em chỉ bị thương nhẹ thôi.”

So với Âu Dương Thần, những vết thương cô phải chịu đựng đúng là nhẹ, cuối cùng, bầy dã thú kia không tổn thương được cô.

Cô nhìn Âu Dương Thần hôn mê bất tỉnh, lại nhìn bầy dã thú kia.

Năm sáu chục con dã thú, bây giờ chỉ còn lại hơn 20 con, những con khác vì bị trúng đạn quá nhiều đã chết.

Các thợ săn của liên minh LR đang kịch chiến với hơn 20 con dã thú kia.

Mà hơn 20 con dã thú kia tuy bị bắn, nhưng vẫn gào thét nhào về phía các thợ săn bắn bọn chúng.

Bọn chúng hoàn toàn bị chọc giận.

Long Tư Hạo dẫn theo 50 người, lúc này đã có hơn 10 người bị dã thú quào trầy, tuy bọn họ có súng trong tay nhưng lại bị dã thú ép liên tục lui về sau.

Mấy chục con dã thú kia phát ra tiếng gào thét tựa như muốn hủy diệt trời đất, thanh âm điếc tai nhức óc làm người nghe sợ hãi run rẩy.

Các thợ săn LR cầm súng nghe tiếng gào thét này cũng không dám nổ súng.

Lê Hiểu Mạn nghe tiếng gào thét của bọn họ, trong lòng có dự cảm xấu, bọn chúng gào thét như vậy, rất có thể là viện binh.

“Tur Hạo.”

Lê Hiểu Mạn vừa muốn lên tiếng, Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ hết đạn đi tới.

Lạc Thụy nhìn Long Tư Hạo giơ súng trong tay: “Tổng giám đốc, hết đạn, bày dã thú này nhất định bị biến dị, một viên đạn không bắn chết bọn chúng, hại tôi lãng phí đạn.”

Súng trong tay Lăng Hàn Dạ cũng trống rỗng: “Tôi cũng hết đạn, chúng ta phải tốc chiến tốc thắng, sau đó rời khỏi đây.”

Dứt lời, anh nhìn Lạc Thụy: “Đi bắn tín hiệu.”

Lúc bọn họ vào núi đã nói, nếu như tìm được Lê Hiếu Mạn sẽ bắn tín hiệu.

Chín thợ săn trong ba đội kia thấy tín hiệu này, sẽ lập tức trở lại tụ họp với bọn họ.

Lạc Thụy nghe Lăng Hàn Dạ nói vậy, lập tức lấy súng bắn tín hiệu ra, leo lên thân cây bắn.

Một tiếng “Ầm” vang lên, một tia sáng màu đỏ chói mắt chọc thủng mây mù trên đỉnh đầu giống như pháo hoa nổ tung trên không trung.

Cohen ở dưới chân núi Sher thấy vậy, lập tức nhìn Thẩm Thi Vi nói: “Phu nhân, xin yên tâm, thủ lĩnh đã tìm được phu nhân của thủ lĩnh chúng tôi.”

Thẩm Thi Vi nghe thế, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, trong mắt đầy ý cười mừng rỡ, hốc mắt ươn ướt, hai tay khép lại, cảm ơn trời đất, Hiếu Hiếu của bà còn sống.

Sophie cách bọn họ không xa thấy trên núi Sher đột nhiên xuất hiện ánh lửa tựa như khói mù, cô ta nghi ngờ nhìn người thần bí hỏi: “Vừa rồi là cái gì?”

Người thần bí nheo mắt, nở nụ cười nhạt: “Đây là đạn tín hiệu của liên minh LR, có lẽ Long Tư Hạo tìm được Lê Hiếu Mạn rồi.”

“Cái gì?” Sophie nghe vậy, mặt đầy thất vọng và tức giận: “Con tiện nhân kia lại không chết, vậy chúng ta làm thế nào? Chẳng lẽ cứ để cô ta được Tư Hạo mang đi vậy ao? Vì muốn mang cô ta tới đây, tôi đích thân điều động trực thăng của ba tôi, anh ấy sớm muộn cũng biết là tôi làm, tôi phá hư kế hoạch của anh ấy, anh ấy sẽ không tha

thứ cho tôi, vì con tiện nhân Lê Hiếu Mạn kia mà tôi đắc tội ba tôi, nếu như Lê Hiếu Mạn không chết, tôi liền mất nhiều hơn được, tôi nhất định phải giết cô ta, nhất định phải giết cô ta.”

Cô ta nhìn người thần bí, hai tay giữ bả vai anh ta, bây giờ cô ta chỉ có thể ký thác hy vọng lên người người thần bí: “Anh có cách đúng không? Anh nhất định có cách.”

Chương 950: Ngay cả mẹ cũng muốn giết...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô hy sinh nhiều như vậy, ngay cả ba mình cũng đắc tội.

Cho nên Lê Hiếu Mạn phải chết, phải chết.

Người thần bí lạnh lùng nhìn Sophie, kéo tay cô xuống: “Cô muốn cứ giết người như vậy?”

Trong mắt Sophie lộ ra vẻ sát ý, vẻ mặt âm độc: “Một ngày cô ta chưa chết thì tôi không thể sống tốt được.”

Người thần bí nhìn cô, sau đó lấy ra một khẩu súng đưa cho cô.

Sophie cầm súng, nhìn anh hỏi: “Đây là...”

Người thần bí chưa trả lời anh, chỉ nhìn Trần Thi Vi.

Sophie nhìn Trần Thi Vi, sau đó như hiểu ra điều gì, cười lạnh: “Tôi biết phải làm gì rồi.”

Dứt lời, cô liền ra ngoài, các Trần Thi Vi chưa tới ba bước, hốc mắt ẩm ướt, kêu một tiếng: “Mẹ.”

Trần Thi Vi vốn đang nhìn núi, nghe tiếng gọi mẹ thì hơi ngạc nhiên nhưng không xoay người lại.

Sophie thấy bà không xoay người thì tiến lên phải trước một bước, liền bị năm thợ săn LR ngăn cản.

Thấy vậy, Sophie nhìn bóng lưng Trần Thi Vi, lần nữa nức nở nói: “Mẹ.”

Lần này, Trần Thi Vi xoay người lại.

Bà nhìn Sophie nhưng chỉ chớp mắt kinh ngạc sau đó liền tức giận: “Sophie, con còn dám xuất hiện, con tới làm gì? Chưa cảm thấy hại Hiếu Hiếu đủ rồi sao?”

Lúc trước, Trần Thi Vi nhìn thấy Sophie nhất định sẽ tiến lên cho cô cái tát, dạy dỗ cô.

Nhưng giờ, bà đã hoàn toàn tuyệt vọng với đứa con này, ngay cả lời trách móc cũng lười nói.

Vì Trần Thi Vi bà chỉ biết dạy dỗ con gái mình, àm Sophie không còn là con gái bà nữa.

Sophie thấy thái độ của mẹ đối với mình lạnh như băng thì nước mắt càng rơi mãnh liệt.

“Mẹ, con... Con biết giờ có nói gì mẹ cũng sẽ không tha thứ cho con, nhưng con chỉ muốn nói, con... Con sai rồi.”

Đột nhiên, cô quỳ xuống, không ngừng nhận lỗi: “Mẹ, con xin lỗi, con sai rồi, con thật sự biết sai rồi.”

Trần Thi Vi lười nhìn Sophie diễn trò, bà xoay người lại: “Khoa Ân, đuổi nó đi, tôi không muốn nhìn thấy nó nữa.”

Sophie nghe thấy Trầm Thi Vi nói xong thì vừa quỳ vừa bò đến chỗ bà, khóc nói: “Mẹ, mẹ, con sai thật rồi, mẹ đừng đuổi con đi, lần này con đắc tội với cha, ba nhất định sẽ giận con, không chừng còn đuổi con ra khỏi gia tộc Nox, mẹ, cho dù con có phạm lỗi lớn hơn nữa cũng là con của mẹ sinh ra, con không tốt, mẹ phải dạy lại con, đừng buông bỏ con, đừng không cần con.”

Lời của cô, Trầm Thi Vi hoàn toàn không có tâm tư đi nghe, giờ lực chú ý của bà trấn đặt tại người trên núi.

“Mẹ...”

Sophie như không muốn đánh động Trầm Thi Vi, vừa khóc vừa quỳ từng bước đến chỗ bà.

Năm thợ săn LR vì thấy cô biết Trầm Thi Vi, còn gọi Trầm Thi Vi là mẹ, nên không cản cô.

Trầm Thi Vi nhìn Sophie, vẻ mắt lạnh lùng và tức giận: “Đừng gọi tôi là mẹ, tôi không còn là mẹ cô nữa, ta không có loại con gái ác độc như cô, tôi nói lại lần nữa, biến đi, đừng bao giờ quay lại gia tộc Nox nữa.”

Dứt lời, bà liền lạnh lùng đẩy người Sophie ra: “Không cút thì tôi sẽ gọi cảnh sát bắt tội phạm bắt cóc là cô.”

“Tội phạm bắt cóc?”

Nghe được ba chữ này, Sophie dường như đã chịu đả kích rất lớn mà ngã ngồi trên mặt đất, sắc mặt tràn đầy bi thống, mẹ cô chưa từng gọi cô như vậy, đây là lần đầu tiên cô thấy mẹ mình nói mình là tội phạm bắt cóc.

Tâm tình cô trở nên kích động, trong mắt tràn đầy lửa giận: “Mẹ, sao mẹ có thể nói con như vậy?”

Đột nhiên cô đứng lên, đánh về phía Trần Thi Vi, súng trong tay hướng đến bụng Trần Thi Vi.

Cô như nổi điên lao vào Trần Thi Vi, cách Trần Thi Vi rất gần, mà Trần Thi Vi căn bản không kịp tránh, còn Khoa Ân thì chưa kịp ngăn lại.

Anh thấy Sophie gọi Trần Thi Vi là mẹ, hoàn toàn không nghĩ tới Sophie sẽ cầm súng chĩa vào Trần Thi Vi nên nhất thời buông lỏng cảnh giác.

“Phu nhân.” Khoa Ân lo lắng nhìn Trần Thi Vi, nếu như bà xảy ra chuyện gì, nhất định thủ lĩnh của bọn họ sẽ trọng phạt.

Hôn lễ lần trước, Sophie đã nổ súng làm Trần Thi Vi bị thương, lúc ấy Trần Thi Vi không truy cứu cô, nhưng thật trăm triệu lần không nghĩ tới, con gái mình thân sinh lại có thể chĩa súng vào người mình lần nữa.

Trần Thi Vi lạnh lùng nhìn Sophie: “Ngay cả tôi cô cũng muốn giết?”

“Mẹ, thật xin lỗi.” Sophie nhìn Trần Thi Vi nói xong thì nhìn về phía Khoa Ân và những thợ săn khác: “Lui hết lại, nếu ai dám tiến lên, tôi liền nổ súng.”

Lúc này, người thần bí đang ẩn nấp trong bóng tối vọt ra, tron tay cũng cầm súng nổ súng với các thành viên LR, sau đó nhanh chóng kèm cặp bên cạnh Sophie hướng ra bên ngoài.

“Đoàng đoàng đoàng...”

Từ tiếng súng, mấy thành viên thợ săn LR đã bị bắn ngay nhân trung.

Khoa Ân phản ứng nhanh nhất, lập tức nổ súng về phía người thần bí nhưng hắn đã tránh được.

Sophie thấy thợ săn LR phản ứng kịp đánh về phía người thần bí thì lạnh lùng hô: “Dừng tay cho tôi, nếu không tôi sẽ nổ súng.”

Khoa Ân nghe vậy thì sợ Sophie sẽ nổ súng thật với Trầm Thi Vi nên hạ lạnh ngừng bắn.

Tiếng súng dừng lại, người thần bí nhanh chóng vọt lên trước người Trầm Thi Vi: “Vào núi.”

Lời này hắn là đang nói với Sophie.

Sophie gật đầu, cùng người thần bí kèm hai bên Trầm Thi Vi vào núi.

Mà mới rồi người thần bí bảo cô ra ngoài trước, vốn là để phân tán sự chú ý của Khoa Ân và thợ săn LR, sau đó anh tái xuất hiện, có thể thuận lợi cùng cô vào núi.

Hắn nhìn được việc Trầm Thi Vi sẽ không ngờ con gái thân sinh sẽ chĩa súng về phía mình, nhất định sẽ buông lỏng cảnh giác với cô, nên mới để Sophie xuất hiện trước.

Khoa Ân thấy Trầm Thi Vi bị người thần bí và Sophie kèm hai bên tiến vào núi thì chỉ đành đứng ở lối vào, chờ họ vào hắn mới dẫn người đi vào.

Dưới chân núi một trăm thước về phía Tây, có một quân đội tư nhân đang nghỉ ngơi.

Mà quân đội này chính là binh đoàn MX đối thủ của liên minh LR.

Long Quân Triệt và Hoắc Vân Hy đang đứng trên gò đất, tay cầm ống nhòm nhìn về phía núi Hiết Nhĩ, cũng chính là thủ lĩnh thần bí của binh đoàn MX.

Ông để ống nhòm xuống, cười nói: “Toàn bộ người của liên minh LR đã vào núi cả rồi.”

Hoắc Vân Hy không có hứng thú chuyện liên minh LR, anh chỉ muốn biết Lê Hiểu Mạn thế nào rồi.

Anh nhìn Long Quân Triệt, lo lắng hỏi: “Núi Hiết Nhĩ quá nguy hiểm, tôi lo cho Mạn Mạn, tôi muốn vào núi tìm cô ấy.”

“Bây giờ không phải là lúc vào núi, tôi nghĩ Mạn Mạn an toàn, Long Tư Hạo hẳn đã tìm được cô ấy, nếu không họ sẽ không vô cớ bắn đạn tín hiệu.”

Chương 951: Nổ tung, một đao chém đầu

Hoắc Vân Hy nghe ông nói vậy nhưng trong lòng vẫn không yên, anh khó có lúc trở nên kiên định như vậy: “Hôm nay tôi nhất định phải vào núi, không nhìn thấy Mạn Mạn, tôi không yên tâm được.”

Về mặt Long Quân Triệt có hơi không vui: “Đừng quên chúng ta tới đây để đối phó với Long Tur Hạo.”

Hoắc Vân Hy nhìn về phía núi Hiết Nhĩ: “Tôi tới đây chỉ muốn xác định Mạn Mạn đã an toàn hay chưa.”

Lời của anh làm Long Quân Triệt hơi ngạc nhiên: “Cậu không muốn đối phó với Long Tur Hạo.”

Hoắc Vân Hy không đáp, anh chỉ nhìn về phía xa xa, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Một hồi lâu anh mới nhìn Long Quân Triệt hỏi: “Làm sao ông biết Mạn Mạn ở núi này? Là người thần bí nói cho ông?”

Long Quân Triệt không phủ nhận: “Là hấn.”

Hoắc Vân Hy nghi ngờ: “Rốt cuộc hấn là ai và nói cho ông biết vì lý do gì?”

Long Quân Triệt híp mắt, khóe môi vẽ ra nụ cười lạnh: “Tôi nghĩ hấn cô ý dẫn tôi tới đây, mục đích của hấn thì tôi không rõ lắm, cho dù thế nào, lần này tôi nhất định sẽ làm cho Long Tur Hạo thua thảm bại.”

“Nếu như hấn thua ông có giết hấn không?” Hoắc Vân Hy nhìn qt, không biết tại sao anh lại hỏi vấn đề này, nhưng anh tựa hồ như quan tâm đến sống chết của Long Tư Hạo.

Lúc trước, anh chỉ hận hấn không chết đi, nhưng giờ mong muốn này đã không còn mãnh liệt như trước, thậm chí anh còn không hy vọng hấn sẽ chết.

Trước kia, anh hận hấn đoạt Mạn Mạn của anh.

Thực ra, anh luôn không muốn hiể, nếu như ban đầu anh không làm cô bị tổn thương, không có chuyện anh không quý trọng cô, Mạn Mạn hấn sẽ không thất vọng cùng cực với anh để rồi yêu Long Tư Hạo.

Anh vẫn luôn không dám thừa nhận, là chính mình đã giao Lê Hiểu Mạn vào tay Long Tư Hạo.

Giờ nghĩ tới những việc từng làm với cô, anh luôn hận chính mình.

Anh không tin tưởng cô, cố ý để cô một mình, phản bội cô, phản bội cuộc hôn nhân của bọn họ, cho dù có bị bắt gặp, anh cũng không ăn năn, ngược lại còn khiến trái tim cô tổn thương hoàn toàn, khiến cho cô yêu người đàn ông khác.

Anh không nên trách Long Tư Hạo, người nên trách chính là bản thân mình đã không biết quý trọng.

Long Quân Triệt vì Hoắc Vân Hy hỏi mình có giết Long Tư Hạo không mà hai đầu lông mày thoáng qua chút do dự.

Ông im lặng không lên tiếng, tựa như đang suy nghĩ vấn đề này.

Hai người đều có tâm sự, Long Quân Triệt trầm ngâm trong chốc lát, trong lòng thay đổi chủ ý: “Để tôi suy nghĩ đã, hay là giờ vào núi có lẽ sẽ tốt hơn.”

Nửa giờ sau, Long Quân Triệt cùng với binh đoàn tiến vào núi.

Lúc này liên minh thợ săn LR còn đang đại chiến với dã thú, vốn chỉ có hơn mười con, nhưng lúc sau lại thêm vài chục con nữa.

Đạn còn không nhiều, vì không muốn tiêu hao đạn, nên họ chỉ có thể dùng lực đối phó.

Không ít người bị thương, Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy cũng gia nhập đội ngũ chiến đấu.

Lê Hiểu Mạn không nghĩ tới trong núi lại có nhiều dã thú như vậy, cộng lại phải trên trăm con, khó trách nơi này được gọi là núi chết, cô đoán những đoàn thám hiểm kia đều vì những dã thú khổng lồ này tập kích nên mới chết.

Lê Hiểu Mạn nhìn Âu Dương Thần ngất đi, vết thương trên miệng anh không ngừng chảy, cô rất lo lắng không biết ah sao rồi. Dù sao vừa rồi đó cũng là ân nhân cứu mạng của cô, cô không hy vọng anh sẽ chết.

Long Tư Hạo thấy cô lo lắng thì cười an ủi: “Hiểu Hiểu, đừng lo, người tốt nhất định sẽ trường mệnh.”

Nói đến đây, anh nhìn Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ cùng các thợ săn đang chiến đấu chống lại bọn dã thú thì sắc mặt ngưng trọng: “Hiểu Hiểu, anh đi giúp bọn họ, một mình em phải cẩn thận.”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh gật đầu: “Em biết rồi, anh cũng cẩn thận.”

Long Tư Hạo nhìn những dã thú kia, trong mắt lộ ra sát ý, suýt chút nữa bọn chúng đã làm Hiểu Hiểu bị thương.

Trong tay anh là một con dao Thụy Sĩ, anh đi tới bên cạnh Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ.

Lăng Hàn Dạ thấy Long Tư Hạo đi tới thì nhìn anh: “Những dã thú này không biết ăn gì mà lớn, rất khỏe, đâm mấy nhát vẫn chưa chết.”

Giọng Lạc Thụy truyền tới: “Tôi thấy bọn chúng là do da dày thoi, sớm biết sẽ gặp bọn thú này thì tôi đã mang nhiều đạn đi rồi.”

Nếu nhiều đạn, họ sớm đã giải quyết xong những dã thú này, nhưng giờ họ chỉ có thể dùng sức đối phó, hơn nữa những dã thú này rất lớn, khá khó đối phó.

Long Tư Hạo không lên tiếng, anh nheo chặt mắt, địch nhân cường đại đến mấy, cho dù là người hay thú, anh cũng luôn tìm được nhược điểm lớn nhất của bọn chúng, để rồi một nhát chí mạng.

“Mượn vai hai người một chút.”

Long Tư Hạo nói xong thì chống hai tay lên vai Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ, nhảy lên, vung dao cắt về phía cổ dã thú gần nhất.

Anh dùng toàn lực, một đao kia đâm thẳng vào cổ con thú.

Máu tươi lập tức chảy ra khỏi cổ dã thú.

Con thú gào thảm, sau đó Long Tư Hạo như Tu La Địa Ngục lạnh lẽo cầm chặt dao Thụy Sĩ cổ tay lại dùng lực, khí lực lớn đến mức gân xanh nổi lên, bổ xuống đầu dã thú.

Tiếng kêu của dã thú theo đó liền dừng lại.

Đầu dã thú lăn trên mặt đất, không có đầu nên máu tươi phun thẳng từ cổ ra ngoài.

Mà thân thể dã thú cũng ngã xuống đất, phát ra tiếng vang khổng lồ.

Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ thấy vậy thì há miệng, mắt trừng lớn.

Quả nhiên Long thiếu ra tay tàn bạo, đánh chết thẳng.

Trực tiếp cắt đầu so với đâm bốt đi rất nhiều việc, những dã thú này sức mạnh rất lớn, rất lợi hại, nhưng không có đầu cũng không thể sống tiếp được.

Lê Hiểu Mạn thấy một màn Long Tur Hạo chém đầu dã thú này thì kinh hãi không dứt, đôi mắt kinh ngạc nhìn anh.

Những dã thú khác thấy đồng bọn bị Long Tur Hạo chém đầu thì nổi điên, tất cả đều tập trung hung hăng lao vào phái Long Tur Hạo.

Lê Hiểu Mạn thấy tất cả đều hướng về phía Long Tur Hạo thì lo lắng: “Tur Hạo.”

Long Tur Hạo xoay người, cười một cái giúp cô an tâm.

Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy đồng thời tiến lên, đứng bên cạnh Long Tur Hạo.

“Long thiếu, cậu được lắm, cũng rất lợi hại, giờ đi chăm sóc Hiểu bảo bối của mình đi, còn lại cứ giao cho tôi và Lạc Thụy là được.”

“Hai người chắc chứ?” Long Tư Hạo híp mắt nhìn Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy.

Lạc Thụy trịnh trọng gật đầu, giơ ngón cái lên: “Tổng tài, tôi thật sự rất bội phục ngài, vừa ra tay thú liền chết, chúng tôi giờ đã biết phải đối phó với dã thú ra sao, tổng tài trước đưa phu nhân rời đi đi, hình ảnh kinh khủng đầy máu tanh này không nên để phu nhân nhìn thấy, nếu không tôi e là phu nhân sẽ gặp ác mộng mất.”

Long Tư Hạo hết sức tán thành lời này của Long Tư Hạo, Hiểu Hiểu của anh đúng là không thích hợp nhìn những thứ thế này.

Lúc này anh chặt đầu thú không biết có làm cô sợ hay không.

Chương 952: Long thiếu, tôi cần cảm giác an toàn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Những dã thú còn lại giao cho các người, nếu bọn chúng không tập kích nữa, chừa đường sống cho bọn chúng.”

Dứt lời, Long Tư Hạo liền đi về phía Lê Hiểu Mạn đang khiếp sợ đứng tại chỗ.

“Hiểu Hiểu.” Anh chăm chú nhìn cô: “Chúng ta rời khỏi nơi này trước.”

Sau đó anh khom người ôm ngang cô.

Lê Hiểu Mạn phục hồi tinh thần nhìn Âu Dương Thần: “Tur Hạo, Âu Dương Thần...”

“Sẽ có người mang anh ta đi.” Long Tư Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn nói xong, quay đầu nhìn thành viên liên minh LR ra hiệu, có người tiến lên đỡ Âu Dương Thần.

Vì phải chờ Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ và những người khác, Long Tư Hạo ôm Lê Hiểu Mạn đi cũng không nhanh.

Lê Hiểu Mạn ngược mắt, đau lòng nhìn Long Tư Hạo: “Tur Hạo, thả em xuống đi, anh ôm em như vậy, anh sẽ rất mệt.”

“Mệt rồi nói.”

Long Tư Hạo nói thế nào cũng không chịu thả Lê Hiếu Mạn xuống, vì anh biết Hiếu Hiếu của anh nhất định rất mệt mỏi.

Nửa giờ sau, Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ dẫn liên minh LR đuổi theo.

Khi Lê Hiếu Mạn hỏi bọn họ những dã thú kia bị giết rồi hay sao, Lạc Thụy nói vì những dã thú kia thấy thủ đoạn của bọn họ quá tàn nhẫn, cuối cùng bị hù chạy.

Vì vật lộn với dã thú, có mười mấy người bị thương, cộng thêm một Âu Dương Thần hôn mê, sau khi trời tối, đoàn người không tiếp tục đi mà tạm thời dừng lại nghỉ ngơi.

Vì núi Sher tương đối nguy hiểm, khó tránh khỏi không bị thương, nên liên minh LR đã chuẩn bị thuốc.

Có thuốc ngoài da, thuốc cầm máu, thuốc hạ sốt, vải thưa, thuốc cấp cứu...

Vết thương trên người Âu Dương Thần do Lạc Thụy đích thân xử lý, những người khác tự xử lý.

Còn vết thương bị gai đâm trên người Lê Hiếu Mạn, đương nhiên do Long Tư Hạo xử lý cho cô.

Long Tư Hạo thấy cánh tay, bắp chân cô đều đầy vết thương, anh sắp đau lòng muốn chết, lại hận không thể ngũ mã phân thân Sophie.

Cho dù nghiền nát hài cốt Sophie cũng không thỏa mối hận trong lòng anh.

“Hiếu Hiếu.” Anh đau lòng nhìn cô, hận không thể thay thế cô bị

thương.

Lê Hiểu Mạn thấy anh đau lòng không thôi, mím môi cười: “Tur Hạo, em hết đau rồi, anh cũng không cần đau lòng.”

Long Tur Hạo mặt đầy áy náy: “Sao anh có thể không đau lòng? Đều do anh không bảo vệ em cho tốt.”

Thấy Long Tur Hạo đau lòng áy náy, Lê Hiểu Mạn càng đau lòng hơn anh, cô đưa tay vuốt mặt anh: “Tur Hạo, em không cho phép anh đau lòng áy náy, anh không cần mỗi lần đều đổ trách nhiệm lên người anh, anh như vậy, em càng đau lòng hơn.”

“Long thiếu, chúc mừng anh nha, anh và bảo bối Hiểu Hiểu của anh tốt cuộc đoàn tụ, lại có thể ở chung một chỗ đến chán.” Người nói là Lăng Hàn Dạ, anh đi tới ngồi xuống bên cạnh Lê Hiểu Mạn: “Lê Hiểu Mạn tiểu thư, cô mất tích mấy ngày, Long thiếu lo lắng gần chết, ngày đêm không ngừng đi tìm cô, sau khi cô trở về, cô phải thưởng anh ấy thật tốt, còn thưởng thế nào, cái này...”

Không đợi Lăng Hàn Dạ nói xong, ánh mắt Long Tur Hạo khiếp người bắn về phía anh: “Tránh qua một bên, đừng ở đây làm trở ngại tôi và Hiểu Hiểu của tôi.”

Lăng Hàn Dạ nhướn mày, dứt khoát ngồi đó, khóe môi nhếch lên độ cong tà mị: “Long thiếu, đã ngoại hoang vu, lại không có lều vải, tôi sợ bóng tối, ngồi ở bên cạnh anh, tôi sẽ có cảm giác an toàn.”

Long Tur Hạo nhìn anh, ánh mắt lộ ra cảnh cáo: “Tránh hay là tàn, tự chọn.”

Lăng Hàn Dạ nhướn mày, không sợ chết nói: “Tôi cần cảm giác an toàn.”

Long Tư Hạo cười nguy hiểm, xoay cổ tay: “Được, tôi cho anh cảm giác an toàn.”

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo xoay cổ tay, dáng vẻ muốn đánh Lăng Hàn Dạ, cô đưa tay đè tay anh: “Tur Hạo, em đi xem Âu Dương Thần thế nào, anh và Hàn Dạ từ từ trò chuyện.”

Dứt lời, cô đứng dậy đi tới Âu Dương Thần.

Lúc này Âu Dương Thần vẫn còn hôn mê, Lạc Thụy cởi áo anh ta, đang giúp anh ta rửa vết thương.

Lê Hiểu Mạn đi tới, ngồi chồm hồm xuống giúp Lạc Thụy.

Lăng Hàn Dạ thấy Long Tư Hạo không ngăn cản Lê Hiểu Mạn đi quan tâm Âu Dương Thần, liếc nhìn anh hỏi: “Long thiếu, bảo bố Hiểu Hiểu của anh quan tâm người đàn ông khác như vậy, anh không ăn giấm sao?”

Long Tư Hạo câu môi, ánh mắt ôn nhu thâm tình nhìn Lê Hiểu Mạn: “Hiểu Hiểu quan tâm ân nhân cứu mạng của chúng tôi, tại sao tôi phải ghen?”

Đối với anh mà nói, Âu Dương Thần không chỉ là ân nhân cứu mạng của Lê Hiểu Mạn, mà còn là ân nhân cứu mạng của anh, nếu không phải Âu Dương Thần bảo vệ và giúp đỡ, Hiểu Hiểu của anh e là đã sớm chết trong miệng rắn và dã thú rồi.

Nếu Hiểu Hiểu của anh có bất trắc gì, anh cũng không thể sống tiếp, cho nên Âu Dương Thần cứu Hiểu Hiểu của anh, thì chẳng khác nào cứu anh, anh ta là ân nhân cứu mạng của bọn họ.

Anh cảm kích Âu Dương Thần hơn Hiểu Hiểu của anh, cho nên sao anh có thể ghen?

Nếu anh ngay cả chút khoan dung này cũng không có, vậy thì anh không đáng giá được Hiểu Hiểu của anh yêu.

Anh rất tin Hiểu Hiểu, sự quan tâm của cô dành cho Âu Dương Thần chỉ là cảm kích, không có gì khác.

Hôm nay, trước khi trời tối, Lê Hiểu Mạn đã kể đầu đuôi chuyện gặp phải Âu Dương Thần cho Long Tư Hạo, nên anh biết tất cả mọi chuyện, hoàn toàn biết tại sao Lê Hiểu Mạn quan tâm Âu Dương Thần như vậy.

Lăng Hàn Dạ thấy Long Tư Hạo mắt đầy ôn nhu thâm tình, đưa tay vỗ vai anh, thờ dãi: “Long thiếu, tôi cuối cùng đã biết tại sao bảo bối Hiểu Hiểu của anh lại quyết một lòng với anh rồi, anh quả nhiên là một người đàn ông tốt, nếu đổi lại là tôi, có lẽ tôi sẽ ghen đến mức làm ra rất nhiều hành động ngây thơ.”

Giống như khi anh thấy bên người Lâm Mạch Mạch có thêm một Ngụy Tử Đình, anh làm rất nhiều hành động ngây thơ.

Khi đối mặt với Lâm Mạch Mạch, anh nói những lời kích thích cô, không hề tôn trọng cô, khó trách Lâm Mạch Mạch ghét anh như thế.

Long Tư Hạo thấy Lăng Hàn Dạ lại lâm vào bi thương, anh đưa tay vỗ ngược lại vai anh, nhưng không nói gì.

Bây giờ Lăng Hàn Dạ đang bi thương, anh nói lời an ủi gì cũng sẽ không có tác dụng.

Lê Hiểu Mạn quay lại thấy Lăng Hàn Dạ bi thương, cô liền nghĩ tới

lời hôm ấy Lâm Mạch Mạch nói sau khi say rượu.

Cô không biết Lăng Hàn Dạ có biết Lâm Mạch Mạch từng có thai hay không, nhưng cô đoán hẳn Lăng Hàn Dạ chưa biết.

Hôm ấy Lâm Mạch Mạch say rượu, cô cảm thấy Mạch Mạch có lẽ cũng không hạnh phúc như bề ngoài.

Có lẽ giữa cậu ấy và Lăng Hàn Dạ còn có cơ hội xoay chuyển.

Thân là bạn tốt của cô ấy, cô vẫn hy vọng Mạch Mạch có thể tìm được hạnh phúc chân chính.

Nghĩ vậy, cô nhìn Lăng Hàn Dạ hỏi: “Hàn Dạ, anh biết Mạch Mạch đã từng mang thai không?”

“Cô ấy từng mang thai? Khi nào?” Lăng Hàn Dạ đang bi thương nghe Lâm Mạch Mạch từng mang thai, anh chợt ngẩng đầu nhìn Lê Hiểu Mạn, ánh mắt đầy kinh ngạc và không dám tin.

Chương 953: Đột nhiên bị tập kích

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Hiểu Mạn nhìn biểu tình của anh, biết anh không biết chuyện này, cô trả lời: “Khoảng năm năm trước, anh thật sự không biết?”

Lúc ấy Lâm Mạch Mạch ngủ, cũng không nói thời gian cụ thể, nhưng cô đoán là năm năm trước.

“Năm năm trước?” Lăng Hàn Dạ ưu tư chập chờn, bỗng đứng lên, nhìn Lê Hiểu Mạn chăm chú: “Cô nói năm năm trước cô ấy từng mang thai?”

Nhìn Lăng Hàn Dạ đang kích động, Lê Hiểu Mạn nhú mày: “Mạch Mạch nói đứa bé đã mất.”

“Cái gì?”

Sắc mặt Lăng Hàn Dạ đại biến, thân thể phát lạnh, lòng quặn đau, trực giác của anh nói cho anh, đứa bé nhất định là của anh, nhưng vừa nghĩ tới đứa bé đã mất, anh liền đau lòng không thôi.

Anh siết chặt hai tay, hốc mắt đỏ ửng nhìn Lê Hiểu Mạn hỏi: “Làm sao... mất rồi?”

Nhìn Lăng Hàn Dạ biểu tình đau khổ, Lê Hiểu Mạn nhú chặt mày hơn: “Mạch Mạch nói là anh hại chết, cậu ấy nói sẽ không tha thứ cho anh, tôi nghĩ đây là nguyên nhân Mạch Mạch cố ý muốn kết hôn

với Ngụy Tử Đình, có lẽ cậu ấy vì đứa bé mất mới rời đi.”

Long Tư Hạo nghe Lê Hiểu Mạn nói thế, cũng rất kinh ngạc: “Hiểu Hiểu, những chuyện nào em biết khi nào?”

“Chính là đêm tụ họp, Mạch Mạch uống say lỡ miệng nói.” Lê Hiểu Mạn nói, đưa mắt nhìn Lăng Hàn Dạ: “Tôi cảm thấy giữa hai người chắc có hiểu lầm gì, có lẽ Mạch Mạch cũng không phải thật sự yêu Ngụy Tử Đình, nếu như anh và cậu ấy nói chuyện rõ ràng, nói không chừng hai người có cơ hội tái hợp, còn nữa, tôi cảm thấy Bân Bân không phải con ruột của Mạch Mạch.”

Lúc này, Lăng Hàn Dạ thống khổ trước kia vì Lâm Mạch Mạch lạnh lùng nên luôn rất tiêu cực, thiếu chút nữa thì tâm ý nguội lạnh, giờ phút này nghe Lê Hiểu Mạn nói, lòng anh sống lại.

Anh không biết tại sao Lâm Mạch Mạch nói là anh hại chết đứa bé, nhưng chuyện này anh sẽ đi hỏi rõ Lâm Mạch Mạch.

Biết Lâm Mạch Mạch đã từng mang thai, tâm tư anh cực kỳ không ổn định, một khắc trước mừng rỡ, một khắc sau liền lâm vào nồng đậm đau thương.

Thu hồi suy nghĩ, anh nhìn Lê Hiểu Mạn, trong mắt lóe lên cảm kích: “Long phu nhân, cảm ơn cô nói cho tôi tin tức quan trọng như vậy.”

Bình thường Lăng Hàn Dạ cho người ta cảm giác tà mị ngang ngạnh, giờ phút này nghiêm trang nói cảm ơn, khiến Lê Hiểu Mạn không thích ứng.

Cô đang muốn nói không cần cảm ơn, thanh âm hài hước của Lăng Hàn Dạ liền vang lên.

“Long thiếu, bảo bối Hiểu Hiểu của anh thật đáng yêu, tôi rất cảm kích cô ấy, anh có để ý tôi hôn cô ấy một cái coi như cảm ơn không?”

Lê Hiểu Mạn nghe vậy, co rút môi dưới, biết Lăng Hàn Dạ nói đùa.

Anh giống Lâm Mạch Mạch, đều là người rất thích che giấu suy nghĩ và tình cảm chân thật của mình.

Cô biết Lăng Hàn Dạ ngoài mặt nói đùa, nhưng trong lòng anh nhất định rất thống khổ.

Long Tur Hạo nheo mắt, tung quả đấm: “Hôn một cái thử xem có hậu quả gì không!”

“Thử thì thử.” Lăng Hàn Dạ giống như không phải chỉ muốn khiêu chiến Long Tur Hạo, anh thật sự rạo bước đi về phía Lê Hiểu Mạn.

Nhưng anh mới đi hai bước đã bị Lạc Thụy xử lý vết thương cho Âu Dương Thần đi tới kéo lại.

“Lăng thiếu, anh đừng quấy rầy Tổng giám đốc và Tổng giám đốc phụ nhân chúng tôi nói chuyện yêu đương nữa, không có gì khổ bằng tương tư, bọn họ nhiều ngày không gặp mặt, vừa gặp có rất nhiều lời muốn nói, có rất nhiều chuyện phải làm, ví dụ như hôn hôn cái miệng nhỏ, cong cong cái lưỡi, kéo kéo tay nhỏ, sờ cái bắp chân...”

Lạc Thụy vừa nói vừa lôi Lăng Hàn Dạ đi.

Long Tur Hạo tiến lên, ôm Lê Hiểu Mạn vào trong ngực, cúi đầu hôn lên trán cô: “Nghỉ ngơi sớm đi.”

Sau đó hai người ngồi xuống gốc cây đại thụ, Lê Hiểu Mạn ngủ trong

ngực Long Tur Hạo, được anh ôm thật chặt.

Mấy ngày nay cô đều không ngủ ngon, giờ khắc này ở trong ngực Long Tur Hạo, cho dù ở nơi hoang dã, cô cũng ngủ rất nhanh, hơn nữa ngủ rất an ổn.

Môi cô một mực nở nụ cười nhạt, chỉ ở trong ngực anh, cô mới có thể yên tâm ngủ như vậy.

Có thành viên LR ở đây, ngày hôm sau không sợ thiếu thức ăn.

Lúc Lê Hiểu Mạn tỉnh lại, vẫn nằm trong ngực Long Tur Hạo.

Âu Dương Thần cũng đã tỉnh, đang phát huy sinh lực lớn mạnh của anh ta, chỉ huy Lạc Thụy làm cái này làm cái kia.

Một hồi anh ta muốn uống nước, một hồi muốn các thợ săn bắt gà rừng, một hồi muốn Lạc Thụy bóp chân cho anh ta.

Nếu Lạc Thụy không nguyện ý, anh ta liền tung một câu, anh ta cứu Lê Hiểu Mạn.

Lạc Thụy đành phải phục vụ đại phật gia này thật tốt, thay Tổng giám đốc nhà bọn họ trả nợ ân tình này, cũng yêu cầu Long Tur Hạo nể tình anh ta phục vụ Âu đại gia cực khổ, tăng lương cho anh ta.

Thỉnh cầu này Lê Hiểu Mạn đáp ứng thay Long Tur Hạo.

Đoàn người ăn sáng xong, nghỉ ngơi một hồi, tiếp tục đi về trước.

Vì có nhiều người, dọc theo đường đi có nguy hiểm gì đều có thể giải quyết.

Nửa đường gặp được một con trăn, Long Tư Hạo kéo Lê Hiếu Mạn đi, Lăng Hàn Dạ vỗ vai Lạc Thụy, nói chỉ là một côn trùng mà thôi, anh nhất định giải quyết được, sau đó dẫn thủ hạ rút lui.

Chỉ để lại Lạc Thụy, Âu Dương Thần và hai thợ săn đỡ anh ta.

Lúc Lạc Thụy đối phó con trăn kia, Âu Dương Thần và hai thợ săn đỡ anh ta đứng xem.

Đội Lạc Thụy giải quyết xong, anh ta Lạc Thụy đừng quên lấy mật rắn, rồi kêu hai thợ săn đỡ anh ta đi.

Thấy bọn họ từng người một đều rời đi, Lạc Thụy mặt đầy đau khổ, cuối cùng lấy mật rắn rời đi theo.

Đội ngũ đi được một ngày, đến trời tối liền năm phần sáu núi Sher, ngày hôm sau là có thể rời khỏi.

Long Tư Hạo sợ Lê Hiếu Mạn tiếp tục đi sẽ mệt mỏi, liền hạ lệnh nghỉ ngơi tại chỗ một đêm, sáng hôm sau tiếp tục đi.

Lúc cách cửa núi 1000 thước, Long Tư Hạo nhận ra không đúng, anh vừa kêu Lạc Thụy nói mọi người cẩn thận, thủ hạ anh liền bị tập kích.

Tiếng súng “đùng đùng” vang lên, các thợ săn lần lượt ngã xuống.

Thấy thế, Long Tư Hạo lập tức ra lệnh ẩn núp, nhanh chóng ôm lấy Lê Hiếu Mạn ra sau một cây đại thụ to lớn.

Còn Âu Dương Thần cũng được hai thành viên LR đỡ núp sau cây.

Lúc nguy cấp, anh ta theo bản năng nghĩ tới an toàn của Lê Hiếu

Mạn, khi anh ta nhìn qua, thấy Lê Hiểu Mạn được Long Tư Hạo che chở kỹ càng, anh ta bỗng nhiên có cảm giác rất khó chịu.

Vì trước khi Long Tư Hạo xuất hiện, đều là anh ta bảo vệ Lê Hiểu Mạn, một khi gặp nguy hiểm, anh ta liền nghĩ tới bảo vệ Lê Hiểu Mạn an toàn trước tiên, bây giờ nhiệm vụ này bị Long Tư Hạo cướp đi, trong lòng anh ta rất không thoải mái.

Cảm giác này giống như đồ anh ta yêu mến bị người khác đoạt đi.

Dọc theo đường đi, anh ta thấy Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo vô cùng thân mật, quan hệ hai người trông không tầm thường, anh ta từng hỏi Lạc Thụy quan hệ của Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo.

Chương 954: Hôm nay, đã đến lúc hiểu rõ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hiển nhiên Lạc Thụy ăn ngay nói thật, nói cho anh ta biết Lê Hiếu Mạn chính là phu nhân tổng giám đốc của bọn họ.

Vì biết được Lê Hiếu Mạn là vợ của Long Tur Hạo, cho nên dù anh ta có cảm thấy khó chịu thì cũng không tìm được lí do giành lấy Lê Hiếu Mạn đang được Long Tur Hạo ôm trong ngực.

Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ cũng nhanh chóng chạy vọt đến đứng hai bên trái phải của Long Tur Hạo.

Bởi vì súng đã hết đạn nên Lạc Thụy đành phải dùng phi đao, nhìn Long Tur Hạo nói: “Tổng giám đốc, anh chỉ cần phụ trách bảo vệ tổng tài phu nhân, còn những người kia sẽ do tôi và Lăng thiếu giải quyết.”

Nói xong, Lạc Thụy nhanh như một tia chớp lắt mình chạy biến ra bên ngoài, vừa chạy né đạn vừa ném phi đao.

“A a...”

Anh ta né người ba lần cũng phi đao ba lần, trúng ngay ba tên đánh lén.

Ngay sau đó anh ta trở lại bên cạnh Long Tur Hạo, có vẻ như nhận ra đám người đang tập kích kia không nổ súng về hướng tổng giám đốc và tổng tài phu nhân, mà là các thành viên khác của lên minh LR.

Mà điểm này, Long Tư Hạo và Lăng Hàn Dạ cũng nhìn ra.

Cả ba đều cảm thấy rất kì quái.

“Long thiếu, người đột nhiên tập kích chúng ta là ai? Cậu có nhìn ra hay không?” Bởi vì súng đã hết đạn cho nên trong tay Lăng Hàn Dạ cũng cầm phi đao giống Lạc Thụy, nghi ngờ hỏi.

Long Tư Hạo vẫn ôm chặt Lê Hiểu Mạn, để đầu cô tựa sát ngực anh, dùng tay bịt kín tai cô không để cho cô phải nghe thấy âm thanh khuếch đại của tiếng súng.

Nhìn thấy đám người phía dưới đều bị bắn thương, anh cau mày, lạnh lẽo nhìn về phía đám cỏ.

Hai giây sau, giọng anh buốt rét: “Long Quân Triệt, ông cho rằng chỉ bằng những người này là có thể đánh bại Long Tư Hạo tôi sao?”

Nghe thấy vậy, Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy đều nhìn anh sững sờ.

“Tổng giám đốc, sao anh biết đó là Long Quân Triệt?”

Lăng Hàn Dạ cũng rất nghi ngờ: “Đúng vậy, Long thiếu, sao cậu có thể khẳng định đó là Long Quân Triệt?”

Lê Hiểu Mạn đang bị anh bịt tai cũng nghe được anh nói người tập kích là Long Quân Triệt, rất kinh ngạc, đang muốn ngẩng đầu lên thì liền bị anh dùng hai tay chặn đầu cô lại, trầm giọng nói: “Hiểu Hiểu, không được phép ngẩng đầu lên, nguy hiểm lắm, ngoan ngoãn tựa vào ngực anh.”

“Tur Hạo.” Lê Hiểu Mạn giẫy giụa muốn ngẩng đầu lên, nhưng Long

Tur Hạo lại không cho.

Anh ôm cô rất chặt, tựa như muốn khám luôn cô lên ngực mình.

Đột nhiên, tiếng súng ngừng lại, ngay sau đó có một người rất hiền ngang đi ra khỏi bụi cỏ.

Trông thấy gương mặt đó, Long Tur Hạo, Lạc Thụy, và Lăng Hàn Dạ đều không lấy làm xa lạ, chính là Long Quân Triệt.

Ánh mắt Long Tur Hạo lạnh lẽo, đôi mắt đen mực nheo lại nguy hiểm: “Quả nhiên là ông.”

Long Quân Triệt cười lạnh, nhìn anh bằng ánh mắt rét buốt tràn ngập thù hận: “Đương nhiên là tôi, Long Tur Hạo, tôi đã đợi ngày này rất lâu rồi, cho nên hôm nay chúng ta cũng nên tự hiểu rõ cái gì cần làm.”

Nhìn vẻ mặt đặng đặng sát khí của Long Quân Triệt, Long Tur Hạo liền hiểu rõ: “Ông chính là thủ lĩnh của binh đoàn MX? Và những kẻ tập kích chúng tôi chính là lính đánh thuê của binh đoàn MX?”

Kẻ tập kích bọn họ chính là binh đoàn MX – quân đội riêng của Long Quân Triệt, bọn họ đã có mặt ở ngọn đồi Saint Michel này từ sớm, nhưng chỉ đi chừng 1000m thì dừng lại, không có tiếp tục di chuyển mà mai phục sâu trong cánh rừng, chỉ chờ để tập kích Long Tur Hạo và liên minh LR.

Long Quân Triệt vốn cho rằng Long Tur Hạo vì tìm Lê Hiểu Mạn mà sẽ dốc sạch vốn liếng, và ông ta chỉ cần lợi dụng cơ hội này mà một mẻ bắt hết liên minh LR, giờ phút này nhìn thấy bên cạnh Long Tur Hạo chỉ còn vài chục người, ông ta lạnh lùng nheo mắt, trào phúng hỏi: “Long Tur Hạo, toàn bộ liên minh LR của cậu cũng chỉ có vài

chục người như thế này sao? Xem ra tôi đã đánh giá cao thực lực của cậu.”

Lạc Thụy cũng học theo Long Quân Triệt cười lạnh: “Ha ha, liên minh LR của chúng tôi mới không có chùng này, ông chớ vội đắc ý, lát thôi bọn họ đến trợ giúp, ông cứ đợi mà xem toàn quân binh đoàn MX của ông bị diệt.”

Lê Hiểu Mạn đang nằm trong ngực Long Tur Hạo nghe thấy Long Quân Triệt nói muốn đối phó với chồng mình, cô càng thêm phần nộ.

Đột nhiên cô nhô đầu ra khỏi ngực anh, ánh mắt tràn đầy tức giận nhìn Long Quân Triệt.

Long Quân Triệt nhìn thẳng vào cái nhìn phần nộ của cô, tuy nhiên sau đó lại có chút không dám nhìn cô.

Lúc này, Lăng Hàn Dạ mới hỏi Long Quân Triệt: “Long Quân Triệt, Long thiếu của chúng tôi đã đắc tội gì ông, tại sao ông nhất mực phải đối đầu với cậu ấy?”

Ánh mắt Long Quân Triệt sắc lạnh tựa như muốn hủy diệt tất cả vạn vật: “Nợ cha con trả, ai bảo bố cậu ta đã hại chết Nhã Tâm.”

“Nhã Tâm?” Lạc Thụy nhìn về phía Long Tur Hạo: “Tổng giám đốc, đó là tên mẹ anh chứ?”

Ngay sau đó anh ta buồn bực nhìn về phía Long Quân Triệt: “Tôi nói này lão già Long Quân Triệt, mẹ của tổng giám đốc chúng tôi có bị ai hại chết thì mắc mớ gì đến ông, ông nhằm vào tổng giám đốc chúng tôi như vậy, ông là có ý gì?”

Chương 955: Hôm nay, đã đến lúc hiểu rõ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Quân Triệt lạnh lẽo nhìn Long Tư Hạo, câu môi cười tàn nhẫn: “Long Tư Hạo, có trách thì phải trách cậu là con trai Hoắc Thần Phong, có trách thì phải trách cậu trưởng thành quá giống Hoắc Thần Phong.”

Cho nên, nỗi hận thù của ông ta mới chuyển hết lên người Long Tư Hạo.

Nhưng ông ta lại quên mất đi một điều, Long Tư Hạo là con trai của Hoắc Thần Phong, và cũng là con trai của Long Nhã Tâm.

Ông ta hoàn toàn xem Long Tư Hạo là Hoắc Thần Phong mà đối xử, cho nên mới hận anh đến mức muốn chém anh thành trăm mảnh, chỉ cần nhớ đến cái chết của Long Nhã Tâm là do Hoắc Thần Phong làm, ông ta liền hận Long Tư Hạo thấu xương.

Người này giờ vẫn không lên tiếng – Lê Hiểu Mạn trông thấy ánh mắt ngập tràn thù hận của Long Quân Triệt, chân mày cau chặt, lạnh lùng hỏi: “Ông có thực sự yêu mẹ của Tư Hạo?”

Nghe thấy cô hỏi vậy, ánh mắt Long Quân Triệt lướt qua người cô ảm áp mấy phần: “Mạn Mạn, cô muốn nói gì?”

Lê Hiểu Mạn câu môi, lại hỏi tiếp: “Nếu như ông thực sự yêu mẹ của Tư Hạo, thì ông sẽ không làm tổn thương đứa con trai bà từng yêu

thương nhất lúc còn sống, Tur Hạo là Tur Hạo, bố anh ấy là bố anh ấy, ai nói mẹ Tur Hạo là do bố anh ấy hại chết? Đó là một bất trắc, cái chết của mẹ Tur Hạo là ngoài ý muốn.”

Long Tur Hạo cau mày, phần nộ nắm chặt tay thành quyền: “Nếu không phải bố cậu ta phụ lòng Nhã Tâm, thì cô ấy đã không xảy ra tại nạn xe.”

Lê Hiểu Mạn lạnh lẽo nhìn chằm chằm Long Quân Triệt: “Cho dù có là vậy, thì chuyện này cũng không liên quan đến Tur Hạo, ông quá cực đoan.”

Long Quân Triệt thừa nhận mình là người cực đoan, có điều Hoắc Thần Phong đã chết rồi cho nên nỗi hận đọng lại trong lòng ông ta chỉ có thể phát tiết trên người Long Tur Hạo.

Nếu như lúc trước Hoắc Thần Phong không ngang tàn chiếm cứ lấy tình yêu, hoặc là Nhã Tâm cưới ông ta, thì bà cũng đã không chết sớm như vậy.

Ông ta nhìn về phía Lê Hiểu Mạn: “Mạn Mạn, cô yên tâm, tôi sẽ không làm thương cô, nhưng Long Tur Hạo, tuyệt nhiên tôi không buông.”

Lê Hiểu Mạn không ngờ tới Long Quân Triệt lại là người hồ đồ đến mất khôn như vậy, cô đang tính lên tiếng thì Long Quân Triệt đã hạ lệnh nổ súng.

Và cũng như vậy, dưới sự chỉ huy của Long Quân Triệt, binh đoàn MX tiếp tục bắn phá các thành viên của liên minh LR.

Bởi trước đó vì phải đối phó với dã thú mà các thành viên của LR đã tổn không ít đạn, lúc này còn phải đối mặt với súng bắn phá của binh

đoàn Long Quân Triệt, cho nên dù bọn họ có trải qua huấn luyện đi nữa thì cũng khó tránh khỏi không trúng đạn.

Chương 956: Trận này không chiến không được

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mất thấy mấy chục người giờ chỉ còn sót lại vài người còn có thể đứng, Lạc Thụy đang tính lao ra liều mạng với binh đoàn MX, thì bỗng nhiên, từ xa vọng lại tiếng súng – thập đại sát thủ đưa người đến giúp.

Xích Xà, Bạch Sa, Hòa Mâm Côi, Uva, Conhen, Davy, Khuru Đặc, Đan Khắc, Yzeux, Hắc Ưng.. Tiểu Oa và Cohen dẫn đầu đoàn người, cả mười đều vừa đi vừa hướng về binh đoàn MX nổ súng, một người một súng, đường ngắm đặc biệt chuẩn.

Đằng sau bọn họ là hơn 140 thành viên LR.

Mặc dù binh đoàn MX nhiều người nhưng thập đại sát thủ mang theo binh đội đột nhiên xuất hiện, bất thành linh mất đi phản ứng, nhất thời hạ súng.

Hết chỗ nãy lại đến chỗ kia bị đánh bại, dẫn đến toàn bộ binh đoàn có chút rối loạn.

Lạc Thụy trông thấy binh đội trợ giúp đến bèn nhướng mày, nhìn về phía Hòa Mâm Côi: “Hoa Hồng tiểu thư, mọi người đến thật đúng giờ.”

“Là chúng tôi căn giờ chính xác.” Hòa Mâm Côi quăng một ánh mắt cho Lạc Thụy, vừa nổ súng, vừa chạy đến cạnh Lạc Thụy, không

nhìn người phía ngoài hỏi: “Có nhớ tôi hay không?”

Binh đoàn MX bị chín vị sát thủ tập trung hỏa lực đánh bắn mà trở nên luống cuống, cho nên nháo nhào núp sau đám cây.

Long Quân Triệt không cho rằng vẫn còn người của liên minh LR ẩn trong rừng cây, sau khi nhìn thấy thập đại sát thủ mang theo binh đội xuất hiện thì ông ta nhanh chóng lẩn mình đi sau binh đoàn MX.

Toàn bộ thành viên của liên minh LR đang bí mật nấp sau một gốc cây đại thụ lớn, lấy đại thụ làm lá chắn, vừa né đạn vừa nả đạn về phía binh đoàn MX.

Binh đoàn MX núp sau một thổ lũy(*), vị trí thổ lũy mọc rất nhiều cỏ dại cao hơn nửa người, bọn họ còn đang trốn trong bụi cỏ nằm sài người trên mặt đất bắn xạ kích thì lại có một làn đạn khác bắn ngược trở lại, cho nên lợi dụng thổ lũy làm yểm hộ.

(* Thổ lũy: Có thể hiểu nó như ‘Lũy tường của doanh trại quân đội’ nằm dưới mặt đất.

Bởi vì thổ lũy được làm từ bùn nén, cho nên khi bị làn đạn bắn thì liền bung ra biết bao nhiêu bụi bặm.

Hai bên cách nhau bảy, tám mét, đây là khoảng cách đặc biệt thích hợp để bắn chết đối phương.

Hoắc Vân Hi vẫn chưa xuất hiện, anh ta đang nấp sau thổ lũy liền nhìn thấy Lê Hiểu Mạn bị Long Tư Hạo ôm chặt trong người thì tính đi ra nhưng lại bị Long Quân Triệt ngăn lại.

Cảm thấy cuộc chiến càng lúc càng ác liệt cho nên lo lắng đạn không tròng sẽ làm thương Lê Hiểu Mạn, nếu không phải hai bên đều nả

súng không dứt thì anh ta đã sớm xông ra.

Anh ta đi về phía thổ lũy nhìn Long Quân Triệt nói: “Bảo bọn họ không được làm thương Lê Hiểu Mạn.”

Long Quân Triệt cũng không hi vọng Lê Hiểu Mạn bị thương, nhưng mà Long Tư Hạo lại đang ôm lấy cô, ông có muốn đối phó với Long Tư Hạo, căn bản cũng không có cơ hội.

Người đứng vị trí thứ sáu trong hàng ngũ thập đại sát thủ – Cohen, ban nãy tiến sâu vào trong ngọn núi tìm kiếm Thẩm Thi Vi thì liền đối đầu với các sát thủ khác.

Lúc này anh ta mới nhớ đến chuyện của Thẩm Thi Vi bèn nhanh chóng chạy đến trước mặt Long Tư Hạo.

Nhìn anh gật đầu: “Thủ lĩnh, phu nhân bị bắt cóc ở trên núi, tôi không tìm thấy bà ấy.”

Nghe vậy, khước mắt Long tư Hạo nhìn đến Lê Hiểu Mạn sau đó lạnh lùng nhìn Cohen, hỏi: “Sao bà ấy lại bị bắt cóc?”

Anh không cần hỏi cũng biết “phu nhân” mà Cohen nhắc đến chính là Thẩm Thi Vi.

Lê Hiểu Mạn không biết Cohen, nhưng trông thấy vẻ cung kính của anh ta khi nói chuyện cùng Long Tư Hạo, liền rõ ngay anh ta chính là thuộc hạ của Long Tư Hạo.

Thấy Lê Hiểu Mạn lo lắng, ánh mắt anh kiên định: “Hiểu Hiểu, đừng lo lắng, anh sẽ tìm được mẹ của em.”

“Thật... thật sự là mẹ tôi, sao bà ấy lại bị bắt cóc?” Cô nhìn Cohen

hỏi.

Cohen gật đầu, kể lại chuyện Thẩm Thi Vi bị cắt tóc cho cô nghe.

Bởi vì không biết Sophie và người bí ẩn, chỉ mô tả dáng vẻ đặc thù của bọn họ, sau khi nghe Cohen kể xong Lê Hiếu Mạn và Long Tư Hạo liền đoán ra kẻ bắt cóc Thẩm Thi Vi chính là Sophie và người bí ẩn.

Lê Hiếu Mạn thật không nghĩ Sophie phát điên đến mức ngay cả mẹ ruột mình cũng không tha.

Bây giờ Sophie là một kẻ điên, cô rất lo lắng cho an toàn của Thẩm Thi Vi.

Thấy cô tiếp tục lo lắng, anh an ủi: “Hiểu Hiểu, bọn họ bắt cóc mẹ em nhất định là muốn uy hiếp em hoặc anh, cho nên, bọn họ sẽ không làm thương bà.”

Lê Hiếu Mạn cau mày: “Nhưng Saint Michel này rất nguy hiểm.”

Lúc này, Lạc Thụy bỗng nhiên chạy đến, mặt mày có chút nghiêm nghị: “Tổng giám đốc, binh đoàn MX có quá nhiều người, chúng ta chỉ hơn một trăm người, nếu cứ tiếp tục chiến như vậy, cho dù chúng ta có bắn hết đạn cũng không đánh xong lĩnh đánh thuê của bên kia.”

Đám lính đánh thuê của binh đoàn MX đã được trải qua huấn luyện, đều là những quân nhân chân chính.

Hơn nữa bọn họ còn từ chiến trường mà sống ra, đương nhiên có kinh nghiệm tác chiến.

Mặc dù liên minh LR cũng được trải qua huấn luyện nghiêm ngặt,

mỗi một người ở đằng sau gốc cây đại thụ đều có năng lực chiến đấu rất mạnh mẽ nhưng bọn họ lại không có kinh nghiệm tác chiến, hơn nữa binh đoàn MX người đông súng lại đầy, liên minh LR đang nằm trong thế hạ phong, chỉ cần sơ ý một chút, thì bất cứ lúc nào toàn quân LR cũng đều có thể bị tiêu diệt.

Nghe vậy, Long Tư Hạo quét mắt nhìn về những người phía dưới, trông thấy không ít người bị đạn làm cho thương, ánh mắt anh rét buốt quét sang binh đoàn MX phía đối diện.

Ngay sau đó anh vừa quan sát kĩ địa thế Saint Michel vừa nhìn Lạc Thụy nói: “Lợi dụng nơi đây.”

“Vâng!” Lạc Thụy đáp lại, tiến đến gần Long Tư Hạo: “Tổng giám đốc có gì chỉ lệnh?”

Long Tư Hạo nói đơn giản kế hoạch tác chiến với anh ta, nghe xong Lạc Thụy liền hiểu rõ ràng, anh ta nhìn về phía Hỏa Mâm Côi, Cohen, Xích Xà, đám người Hắc Ưng, đưa tay làm vài động tác với bọn họ, bốn người Hỏa Mâm Côi liền hiểu anh ta muốn nói cái gì.

Chương 957: Anh dám bị thương, em sẽ tái giá (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngay sau đó cả năm người thừa lúc làn đạn bay tới tấp, Long Quân Triệt và Hoắc Vân Hi không chú ý lên vào, mượn các thành viên LR cùng cây đại thụ làm đà yểm trợ, từ cánh khác của rừng cây nhanh chóng vòng ra đằng sau của binh đoàn MX.

Vì không để cho Long Quân Triệt phát hiện ra bọn họ cho nên Long Tư Hạo quyết định tự anh sẽ ra quân làm mồi nhử thu hút sự chú ý của Long Quân Triệt.

Anh nhìn về phía Lăng Hàn Dạ: “Chăm sóc tốt vợ tôi, chỉ cần cô ấy thiếu một nửa sợi tóc, tôi liền hỏi tội cậu.”

“Vợ cậu thì cậu đi mà chăm sóc.” Lăng Hàn Dạ không muốn mua nợ, lắc mình một cái chạy đến một gốc cây, trực tiếp cướp lấy súng trường của một thành viên LR mà nả đạn, theo quán tính cánh tay bị dẹt lùi về vài li.

Tốc độ nhanh cộng với uy lực của súng trường rất lớn, phía đối diện không ngừng vọng lại tiếng kêu thảm thiết.

“A a...”

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo để cho Lăng Hàn Dạ chăm sóc cô, bèn lo lắng: “Tư Hạo, anh muốn Lăng Hàn Dạ chăm sóc em, anh là muốn làm gì?”

Long Tư Hạo cầm súng lục trong tay, lên nòng, cúi đầu hôn lên môi cô, mỉm cười nói: “Hiểu Hiểu, trận này anh và Long Quân Triệt không thể không chiến, ông ta bắt cóc anh hai lần, cũng đã đến lúc tính sổ lão rồi, nơi này hết sức nguy hiểm, trước tiên anh sẽ cho người đưa em về trước, nếu như Long Quân Triệt đã hứa không làm thương em, thì chắc chắn ông ta sẽ không làm em bị thương.”

Trong lòng anh rất nghi ngờ lời Long Quân Triệt nói sẽ không làm Lê Hiểu Mạn bị thương, nhưng bây giờ là thời khắc nguy cấp, anh cũng không dư thừa tâm tư để suy nghĩ nguyên nhân tại sao Long Quân Triệt không làm tổn thương Hiểu Hiểu của anh.

Đối với anh mà nói, chuyện quan trọng nhất trước mắt chính là đưa Hiểu Hiểu của anh ra khỏi đây.

Sau đó anh hạ lệnh cho tất cả mọi người lui về phía sau.

Sau khi tất cả mọi người đều lui về phía sau năm mét, ấn nút tốt xong, anh mới nhìn về phía Khâu Đặc và Uva, phân phó nói: “Mang phu nhân rời đi, phải bảo đảm sự an toàn của cô ấy.”

Dứt lời, anh nhìn về phía Âu Dương Thần, bởi vì thương tích của Âu Dương Thần quá nặng, cũng không thích hợp để ở lại.

Anh trầm giọng nói: “Anh là ân nhân cứu mạng của Hiểu Hiểu, tôi phải bảo đảm sự an toàn cho anh, anh cũng cùng rời đi đi.”

Âu Dương Thần quét mắt nhìn Lê Hiểu Mạn bên cạnh mình, dường như anh ta không có dị nghị gì với quyết định này.

nhưng Lê Hiểu Mạn thì lại bất đồng, cô có dị nghị rất lớn, cô không muốn tách khỏi anh, đặc biệt là trong tình cảnh nguy cấp như thế

này, cô càng không thể nào tách ra khỏi anh.

“Tur Hạo.” Cô nắm chặt lấy tay anh, vẻ mặt kiên định: “Em không đi, nếu phải đi thì cũng là em và anh cùng đi.”

Long Tur Hạo khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Hiểu Hiểu, em cứ yên tâm đi, anh sẽ không để cho mình bị thương, em ở chỗ này ngược lại sẽ khiến anh bị phân tâm, nghe lời anh, em rời khỏi chỗ này với Khâu Đặc và Uva trước đi, bọn họ đều là tinh anh của LR, có thể bảo đảm sự an toàn cho em.”

“Em không đi.” Lần này Lê Hiểu Mạn rất bướng bỉnh, cô đưa tay ra ôm chặt lấy Long Tur Hạo: “Em không đi, Tur Hạo, em không đi, em không muốn tách ra khỏi anh nữa đâu.”

Trước khi Long Tur Hạo tìm được cô, lúc cô và Âu Dương Thần lần lượt gặp phải tình cảnh nguy hiểm, cô cũng cho rằng mình sẽ không còn được gặp lại anh nữa, nhưng mỗi lần sau khi sống sót, trong lòng cô càng ngày càng kiên định một chuyện, chỉ cần có thể gặp lại anh, cô sẽ không bao giờ tách khỏi anh nữa đâu, không muốn giây nào phút nào cả.

Long Tur Hạo chăm chú nhìn Lê Hiểu Mạn đang ôm chặt lấy mình, anh dịu dàng mỉm cười cưng chiều nói: “Hiểu Hiểu, em đang ép anh phải đánh em ngất xỉu hay sao?”

Dứt lời, anh liền giơ tay lên.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, cô đi ra khỏi lồng ngực anh, cô vừa nhìn anh vừa cắn chặt môi dưới: “Em đi là được chứ gì, nhưng anh nhớ phải cẩn thận đấy, nếu như anh dám thiếu nửa cọng tóc, em sẽ tái giá.”

Long Tur Hạo giật giật khóe miệng: “Anh sẽ không để cho em có cơ

hội này.”

Dứt lời, anh lại nhìn về phía Khâu Đặc và Uva: “Bảo vệ phu nhân cho tốt.”

“Dạ!” Hai người lên tiếng đáp lại rồi mang Lê Hiếu Mạn rút lui về phía sau, chờ đợi thời cơ để rời đi, cùng rút lui theo bọn họ còn có Âu Dương Thần, cùng với mười thành viên của LR khác.

Lúc này, Lạc Thụy đã mang Hỏa Mâm Côi, Conhen, Xích Xà, Hắc Ưng thần không biết quý không hay xuất hiện ở trên thân cây ở trên đỉnh đầu của binh đoàn MX.

Năm người bọn họ đứng ở trên một thân cây, Lạc Thụy nhìn xuống dưới một tàng cây lấy không cao lắm có gò đất nổi lên thuận tiện cho việc ẩn núp, rồi nhìn binh đoàn lính đánh thuê MX đang bò lổm ngổm trên đất, anh ta nhìn về phía bốn người Hỏa Mâm Côi, Conhen, Xích Xà, Hắc Ưng, ra dấu động tác tay với bọn họ.

Sau khi bốn người hội ý xong, bọn họ nhìn anh ta rồi gật đầu, sau đó bọn họ hướng họng súng xuống dưới, nhắm ngay chuỗi lựu đạn chày mà binh đoàn lính đánh thuê MX đang treo ở bên hông.

Chương 958: Anh dám bị thương, em sẽ tái giá (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hỏa Mâm Côi nã một phát súng vào quả lựu đạn kia trước, nhưng quả lựu đạn kia không phát nổ, sau đó cô ta lại nã thêm một phát súng nữa, quả lựu đạn kia bị đạn bắn xuyên qua, gã lính đánh thuê kia cũng bị thương.

Phát hiện chuỗi lựu đạn chày bên hông khác thường, vẻ mặt của người đó hoảng hốt, lập tức ném lựu đạn ra.

Lựu đạn vừa bị ném bay lên không trung, Lạc Thụy thấy vậy, anh ta đã lập tức nổ súng bắn nó, theo tiếng “Bùm” vang lên, quả lựu đạn kia đột nhiên phát nổ, lượng nhiệt quang lớn làm nổ tung bốn phương tám hướng.

Mà lính đánh thuê đang bò lổm ngổm ở dưới đất vừa thấy có tiếng nổ thì nhanh chóng tản ra khắp nơi.

Lúc đám lính đánh thuê phản ứng lại giờ súng lên chuẩn bị bắn càn quét, năm người Lạc Thụy, Hỏa Mâm Côi, Conhen, Xích Xà, Hắc Ưng đã nhảy từ thân cây này đến thân cây kia, tốc độ nhảy vô cùng nhanh.

Một nhóm người nổ súng về phía bọn họ, bọn họ thành công dẫn dắt sự chú ý của binh đoàn MX.

Long Quân Triệt và Hoắc Vân Hy đứng ở sau gò đất thấy phía sau

bọn họ bị tập kích, ánh mắt của hai người đều đặt lên trên người của nhóm người đang nhảy từ cây này sang cây khác.

“Nơi này giao cho cậu.”

Long Quân Triệt nói với Hoắc Vân Hy xong, rồi nhìn về phía Long Tur Hạo bên kia.

Long Tur Hạo thấy bọn người Lạc Thụy đã thành công dẫn dắt một số hỏa lực của Long Quân Triệt, dưới sự che chở của Bạch Toa và Đái Duy, anh vòng từ phía sau thân cây đi ra ngoài, lấy tay làm điểm tựa, ngắm bắn chính xác các điểm phía trước mắt.

Đối diện truyền đến hết tiếng kêu thảm thiết này đến tiếng kêu thảm thiết khác.

Long Quân Triệt thấy vậy, dưới sự che chở của hai gã lính đánh thuê, ông ta lên gò đất, nhắm bắn về phía Long Tur Hạo.

“ Bùm “

Ông ta nã bắn một phát súng về phía Long Tur Hạo, đạn bay thẳng về phía Long Tur Hạo.

Long Tur Hạo đã trải qua cuộc sống mưa bom bão đạn, nên độ nhạy bén với súng đạn của anh cực cao, lúc viên đạn kia bay về phía anh chỉ cách anh có mấy cm, anh đã nhanh chóng nghiêng người tránh đạn.

Long Quân Triệt thấy anh tránh được, ánh mắt của ông ta dần lạnh lẽo, ông ta đang muốn nổ súng lần nữa, Long Tur Hạo đã nã một phát súng về phía ông ta.

Thấy vậy, ông ta cũng nhanh chóng tránh đạn.

Hai người vừa tránh đạn vừa nổ súng về phía đối phương, giống như là muốn quyết tử một trận với đối phương vậy.

Lăng Hàn Dạ thấy Long Tư Hạo trực tiếp đánh với Long Quân Triệt, anh ta hơi cảm thấy bận tâm, nhưng vào giờ phút quan trọng này, anh ta chỉ có thể để lo lắng ở trong lòng, thậm chí còn không thể kêu một tiếng bảo anh hãy cẩn thận, bởi vì làm như vậy lúc này chỉ khiến anh phân tâm mà thôi.

Liên minh LR ở phía sau rừng cây, Lê Hiếu Mạn đang được Khâu Đặc và Uva che chở rời khỏi đây thấy Long Tư Hạo và Long Quân Triệt đang đấu súng với nhau, trong lòng cô lo âu không dứt, cô đột ngột dừng bước chân lại không đi tiếp nữa.

Âu Dương Thần đang được hai thành viên của LR dìu đi ở phía sau thấy cô đột nhiên ngừng lại, ánh mắt của anh ta dừng lại ở trên người Long Tư Hạo.

Uva thấy Lê Hiếu Mạn không đi tiếp, cô nói: “Phu nhân, thừa dịp bây giờ người của binh đoàn MX không chú ý tới chúng ta, chúng ta nhanh rời khỏi đây thôi.”

Lê Hiếu Mạn nhìn về phía Uva có khuôn mặt trẻ con, cô kiên định nói: “Tôi sẽ không rời khỏi đây đâu.”

Dứt lời, cô nhìn về phía Âu Dương Thần: “Các người mang anh ta rời khỏi đây đi.”

Khâu Đặc hơi khó xử nói: “Phu nhân, thủ lĩnh muốn chúng tôi đưa cô ra khỏi núi an toàn, chúng tôi không thể cãi lại mệnh lệnh của anh ấy.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Khâu Đặc đang đeo bộ cung tên ở sau lưng: “Nếu anh đã gọi tôi là phu nhân của anh ấy, vậy anh có thể cãi lại mệnh lệnh của tôi hay sao?”

“Cái này...” Khâu Đặc bị hỏi mà hơi á khẩu, anh ta cẩn thận nhìn Lê Hiểu Mạn, khuôn mặt xinh đẹp, khí chất thanh nhã tinh tế, nhìn dường như rất nhu nhược, nhưng lại lộ ra khí chất bền bỉ ở tận trong xương tủy.

Trong câu hỏi vừa nãy của cô cũng ẩn giấu sự ngang ngược.

Không hổ là phu nhân của thủ lĩnh bọn họ, quả nhiên là không giống người thường, trước đây khi còn chưa gặp Lê Hiểu Mạn, thủ lĩnh phu nhân ở trong tưởng tượng của bọn họ chỉ là một bình hoa di động có dáng dấp xinh đẹp, nhưng hôm nay sau khi gặp Lê Hiểu Mạn, bọn họ đã có cái nhìn khác với Lê Hiểu Mạn.

Đối mặt mưa bom bão đạn, cô không kinh cũng không sợ, đây là điều mà những người phụ nữ khác đều phải chịu thua.

Nếu đối một người phụ nữ khác gặp phải tình cảnh giống vậy, sợ rằng họ đã sớm sợ hãi đến nổi toàn thân như nhũn ra.

Bọn họ không biết, sở dĩ bây giờ Lê Hiểu Mạn không cảm thấy sợ hãi khi đối mặt với mưa bom bão đạn này, đó là bởi vì mấy ngày qua cô đã sớm gặp nhiều nguy hiểm và bị nhiều dã thú tập kích ở trong rừng cây này, cô đã sợ đủ rồi.

Chương 959: Uy hiếp, Sophie trúng đạn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trải qua những chuyện ấy, nếu như cô vẫn còn yếu đuối như trước, vậy thì cô chẳng có tư cách gì để đứng ở bên cạnh Long Tư Hạo.

Từ sau khi biết Long Tư Hạo còn có một thân phận khác là thủ lĩnh của liên minh LR, thì cô đã biết mưa bom bão đạn không phải chỉ có trong mấy bộ phim truyền hình, mà trong thực tế cũng có.

Vì vậy cô đã sớm chuẩn bị kỹ càng, muốn cùng Long Tư Hạo đối mặt với những thứ này, vì vậy, lúc này cô không thể đi trước một mình được.

Lê Hiểu Mạn thấy Khâu Đặc không lên tiếng, cô lại nói: “Các người đưa vị Âu tiên sinh này rời khỏi đây trước đi.”

Âu Dương Thần vốn đang được hai người đỡ bồng đẩy người đỡ anh ta ra, anh ta đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, nhìn cô bằng nửa con mắt, anh ta mỉm cười nói: “Nhà thiết kế Many, tôi đã nói rồi, tôi muốn cô mang tôi sống sót đi ra ngoài, cô không đi vậy tôi cũng không đi.”

Lê Hiểu Mạn nhìn về phía anh ta, thấy anh ta không giống như là đang đùa giỡn, cô cau mày lại, cầm sợi dây chuyền kia ra đưa cho anh ta: “Âu tiên sinh, anh đừng quên, anh còn có một chuyện rất quan trọng phải làm, ông nội của anh vẫn chờ anh dẫn người tới đón ông ấy rời khỏi nơi này đây.”

Âu Dương Thần nhận lấy sợi dây chuyền, đôi mắt phượng thoáng vẻ nghi ngờ: “Tại sao sợi dây chuyền này lại ở chỗ cô?”

“Là do tôi nhặt được, anh đi nhanh đi.”

“Có đi hay không là chuyện của tôi.” Âu Dương Thần ngược mắt lên nhìn cô, rồi xoay người nâng hai cánh tay lên.

Hai thành viên trong liên minh LR hội ý với nhau xong, thì lập tức tiến lên, mỗi người đỡ một bên của anh ta.

Âu Dương Thần tùy ý chỉ một thân cây: “Đỡ tôi qua bên kia ngòi di.”

Hai ngày qua, hai thành viên của liên minh LR kia như biến thành tiểu thái giám thiếp thân của Âu Dương Thần vậy, sau khi nghe anh ta nói muốn đi qua bên kia ngòi, hai người lại đỡ đại gia qua đó.

Uva và Khâu Đặc thấy Lê Hiểu Mạn cố ý không rời đi, bọn họ cũng không khuyên nhủ cô nữa, mà bảo vệ ở bên cạnh cô.

Ở cách bọn họ không xa, còn có ba người đang ẩn núp.

Ba người này chính là người thần bí, Sophie và Thẩm Thi Vi.

Thẩm Thi Vi bị trói hai tay, trong miệng còn bị nhét một khối vải, bà vẫn chăm chú nhìn màn kịch chiến trước mặt, muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng không biết phía làm sao khi trong miệng bị nhét vải trắng, bà không thể phát ra được âm thanh nào cả.

Còn Sophie nhìn thấy Long Tư Hạo đang đứng giữa mưa bom bão đạn, cô ta rất là lo âu, cô ta nhìn về phía người thần bí đang ở bên cạnh hỏi: “Những người kia chính là người của binh đoàn MX mà anh nói? Tại sao bọn họ lại tới nơi này? Thân thủ của anh tốt như

vậy, nhanh đi giúp Tư Hạo một tay đi!”

Ngày đó, sau khi bọn họ mang Thẩm Thi Vi tiến vào Mont Saint-Michel bọn cũng không đi quá xa, mà nấp ở trong rừng cây chờ Long Tư Hạo xuất hiện.

Nhưng núi Mont Saint-Michel không hề nhỏ, Long Tư Hạo không đi qua địa điểm mà bọn họ chờ đợi, sau đó bọn họ nghe thấy tiếng súng nên đã chạy tới nơi này.

Phía trước không ngừng vang lên tiếng súng, người thần bí quan sát tình hình trước mặt, rồi mới quay đầu lại nhìn về phía Sophie: “Tôi đi hỗ trợ, các người chờ ở chỗ này đừng có mà đi loạn đấy.”

Dứt lời, anh ta cũng lấy súng ra, rồi nhanh chóng di chuyển về phía trước mặt.

Anh ta luôn núp ở trong bóng tối để nổ súng, hơn nữa là núp ở trên cây.

Thẩm Thi Vi thấy người thần bí rời đi, bà tức giận liếc nhìn Sophie, rồi đi về phía trước.

Mặc dù hai tay của bà đã bị trói, nhưng hai chân của bà lại không bị trói, mà sau khi người thần bí rời đi, thì sẽ không còn ai có thể ngăn bà lại.

Sophie thấy mẹ mình đi về phía trước, cô ta kéo bà lại: “Mẹ, mẹ định làm gì vậy? Trước mặt rất nguy hiểm.”

Thẩm Thi Vi lạnh lùng nhìn cô ta, bởi vì trong miệng đang bị nhét vải, nên bà không nói được gì.

Trái tim của bà đã hoàn toàn nguội lạnh, bị con gái ruột trối lại như vậy, Thẩm Thi Vi bà coi như là người mẹ vô dụng nhất trên đời này.

Sophie không dám nhìn vào mắt của Thẩm Thi Vi, cô ta cúi đầu xuống, cô ta biết mình đã làm chuyện đại nghịch bất đạo, nhưng cô ta không có biện pháp khác, cô ta không thể quay đầu lại được.

Bây giờ đã đến mức này rồi, cô ta chỉ có thể tiếp tục sai xuống.

Cô ta đã không còn con cờ có thể sử dụng, cha của cô ta chắc chắn sẽ không giúp cô ta, cô ta chỉ có thể lợi dụng mẹ của mình.

Cô ta tin rằng chỉ cần cô ta có mẹ ở trong tay, cô ta nhất định có thể khiến cho Lê Hiểu Mạn thỏa hiệp, nhất định có thể khiến cho Tư Hạo của cô ta thỏa hiệp.

Chuyện bây giờ đã phát triển đến nước này, cô ta phải dùng Thẩm Thi Vi để sống sót.

Chỉ khi nào sống sót cô ta mới có thể có xoay mình, mới có thể có cơ hội đối phó với Lê Hiểu Mạn.

Nghĩ đến Lê Hiểu Mạn, cô ta lại dò xét bốn phía, đột nhiên, ánh mắt của cô ta bắt gặp bóng dáng Lê Hiểu Mạn đang được Khâu Đặc và Uva bảo vệ cách đó không xa.

“Lê Hiểu Mạn, quả nhiên là cô chưa chết.”

Vừa nhìn thấy Lê Hiểu Mạn, cô ta lại như muốn nổi điên lên, đôi mắt dần đỏ ngầu lên, lộ ra nòng nặc sát ý và tàn nhẫn.

Thẩm Thi Vi nghe thấy ba chữ Lê Hiểu Mạn, tầm mắt của bà nhìn theo về phía đó.

Chương 960: Uy hiếp, Sophie trúng đạn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sophie nhìn về phía Thẩm Thi Vi, thấy bà đang nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, cô ta vốn như đang muốn nổi điên lại cực kỳ đố kỵ, rồi cô ta lại tràn đầy phần hận với Thẩm Thi Vi, chút áy náy trong lòng kia cũng đã bị hận ý của cô ta thay thế.

Giọng nói của cô ta lạnh buốt: “Có phải mẹ rất muốn được nhìn thấy con gái của mình hay không? Con sẽ mang mẹ đi đến chỗ cô ta chào hỏi.”

Dứt lời, cô ta liền kéo Thẩm Thi Vi đi về phía Lê Hiểu Mạn đang đứng.

Bọn họ còn chưa đến gần, Uva và Khâu Đặc đã phát hiện ra, sau đó bọn họ đồng loạt chĩa họng súng về phía các cô.

“Các người là ai?”

Tâm tư của Lê Hiểu Mạn vẫn luôn đặt ở trên người Long Tư Hạo, nghe thấy giọng nói của Khâu Đặc bên cạnh, cô mới quay đầu lại

Thấy Sophie cầm súng trong tay, bắt giữ Thẩm Thi Vi xuất hiện ở trước mặt cô, cô lập tức cả kinh, đôi mắt trợn to lên, cô lo lắng nhìn về phía Thẩm Thi Vi.

Giọng nói của cô tràn đầy tức giận và không dám tin: “Sophie, thì ra

là cô đã thật sự bắt mẹ đi, cô điên rồi sao? Mau thả mẹ ra.”

Thấy Thẩm Thi Vi bị trói hai tay, trong miệng còn bị nhét vải, Lê Hiếu Mạn cảm thấy cực kỳ đau lòng.

Sophie thâm độc cười phá lên, cô ta trợn to đôi mắt màu nâu nhạt, nhìn Lê Hiếu Mạn bằng ánh mắt hận không thể xé cô ra thành từng mảnh: “Tôi có điên, thì cũng là bị các người ép điên, Lê Hiếu Mạn, bây giờ mẹ đang ở trong tay tôi, nếu như cô không muốn bà ấy bị thương, tôi bảo cô làm gì thì cô phải làm như thế đó.”

Lê Hiếu Mạn chăm chú nhìn khẩu súng trong tay Sophie: “Tôi không tin cô sẽ làm mẹ bị thương.”

Cô không tin Sophie sẽ mất trí đến mức ngay cả mẹ ruột của mình cũng không buông tha.

Sophie nghe thấy lời này của cô, cô ta đột nhiên cười phá lên tựa như đã hóa điên vậy, còn cười ra nước mắt: “Lê Hiếu Mạn, tôi đã mất tất cả rồi, từ nhỏ cha tôi đã luôn rất nghiêm lệ với tôi, người mẹ thương tôi nhất đã không còn thương tôi nữa, người đàn ông mà tôi yêu cũng không yêu tôi, bây giờ tôi chỉ còn lại một con đường chết, nhưng tôi không muốn chết như vậy, tôi không cam lòng, Lê Hiếu Mạn, coi như tôi có chết, tôi cũng sẽ không để cho cô được hưởng cuộc sống tốt đẹp đâu, bây giờ cô lập tức tới đây, nếu không tôi sẽ nổ súng.”

Thẩm Thi Vi đang bị cô ta bắt giữ nghe thấy những lời của cô ta, bà nhắm hai mắt lại.

Loại cảm giác đau khổ khi bị chính con gái ruột của mình bắt giữ này không phải là cảm giác mà bất kỳ một người nào mẹ cũng có thể cảm nhận được.

Sophie đã làm tổn thương trái tim của bà sâu sắc, bà chỉ hận lúc trước không nên sinh cô ta ra.

Lê Hiểu Mạn cũng hết sức thất vọng với Sophie, cô thật sự không dám tin, trên đời này lại có một người con độc ác như vậy, Thẩm Thi Vi đã từng thương cô ta yêu cô ta như vậy, vậy mà cô ta lại làm ra chuyện đại nghịch bất đạo với bà như vậy.

Cô lạnh lùng nhìn cô ta: “ Sophie, tôi nói lại lần nữa, thả mẹ ra.”

Sophie lạnh lùng cong môi dưới, ánh mắt ác độc: “Lê Hiểu Mạn, tôi còn tưởng cô quan tâm đến sinh tử của mẹ ruột cô thế nào, thì ra cô cũng sợ chết như vậy, ngay cả tới đời bà ấy cô cũng không dám sao? Chỉ cần cô tới đây, tôi sẽ thả mẹ ra, tôi đếm ba tiếng.”

“Một “

“A...”

Pằng...”

Lại một tiếng súng vang lên, Sophie lại trúng một phát đạn ở sau lưng.

Khóe môi cô ta khẽ rỉ máu, tay hơi buông lỏng ra, súng trong tay liền rơi xuống đất, mà cả người cô ta cũng té ngã xuống đất.

Cô ta vẫn trợn to hai mắt, thân thể khẽ co rút.

Thấy Sophie đột nhiên bị trúng đạn ngã xuống, Lê Hiểu Mạn khiếp sợ nhìn về phía sau lưng cô ta, thấy Âu Dương Thần nghiêng người dựa vào trên một thân cây, khẩu súng anh ta đang cầm trong tay vẫn

còn đang bốc khói xanh.

Anh ta thối thối họng súng, hơi híp mắt phượng nhìn về phía Lê Hiếu Mạn đang kinh ngạc, anh ta đưa tay ra khẽ hất tóc mái lên: “Không cần phải cảm ơn tôi, tôi không thể nào ư nổi loại người cứ một câu mẹ hai câu mẹ, nhưng lại bắt giữ mẹ mình làm con tin.”

Âu Dương Thần là một người con rất hiếu thuận với mẹ, nếu không anh ta cũng sẽ không bởi vì ước mơ của mẹ mình mà tiến vào giới showbiz.

Khi anh ta nghe thấy Sophie cứ luôn miệng gọi Thẩm Thi Vi là mẹ, nhưng lại dùng chính mẹ của mình để uy hiếp Lê Hiếu Mạn, anh ta quả thực nhìn không được, trực tiếp đoạt một khẩu súng nhắm bắn hai phát vào sau lưng Sophie.

Anh ta không biết là hai phát súng kia có làm Sophie chết hay không, tuy nhiên trong lòng anh ta rất thư thái.

Sau đó, anh ta ném súng lại cho chủ nhân của nó, rồi lại phất phất tay: “Tới bóp bóp chân cho tôi.”

Hai người kia nghe thấy vậy, bọn họ lập tức tiến lên đỡ anh ta ngồi ở một bên, sau đó mỗi người bóp bóp một bên chân cho anh ta.

“Mẹ...”

Lê Hiếu Mạn thu hồi tầm mắt, cô nhìn về phía Thẩm Thi Vi, rồi lập tức chạy về phía bà.

Khâu Dặc và Uva cũng lập tức theo sau.

Chương 961: Con không có người cha như vậy

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhiệm vụ bây giờ của bọn họ là bảo vệ đảm bảo sự an toàn cho Lê Hiếu Mạn, vì vậy bọn họ không thể rời khỏi cô nửa bước được.

“Mẹ, mẹ thế nào rồi? Mẹ không sao chứ?” Lê Hiếu Mạn vừa lo lắng hỏi, vừa cởi sợi dây buộc hai tay ra giúp bà, cũng lấy miếng vải đang nhét ở trong miệng của bà ra.

Sau khi cởi sợi dây ra, Thẩm Thi Vi vẫn đứng yên tại chỗ, đôi mắt ươn ướt kia nhìn chăm chăm vào Sophie đã ngã xuống đất, bà vừa đau lòng nhưng lại cũng hận rèn sắt không thành thép.

Cho dù Sophie đã đối xử với bà như vậy, nhưng cuối cùng bà vẫn ngồi xuống, bởi vì bà là một người mẹ, mặc kệ con gái của bà có xấu xa như thế nào, ác độc như thế nào, cô ta cũng vẫn là miếng thịt đã rơi xuống từ trên người bà.

Mặc kệ cô ta đã làm bà thất vọng như thế nào, làm cho bà cảm thấy lạnh lẽo như thế nào, thì bà cũng không thể mặc kệ cô ta được, bởi vì bà là một người mẹ.

Do dù mẹ có thất vọng với con gái thế nào, cũng sẽ không hận cô ta.

Bà đỡ Sophie lên, bà chỉ nhìn cô ta rồi rơi lệ, chứ không nói ra bất cứ lời trách móc nào.

Trên lưng Sophie bị trúng hai phát đạn, bây giờ ý thức của cô ta đã hơi mơ hồ, cô ta thấy Thẩm Thi Vi chỉ đỡ cô ta, nhìn cô ta rồi rời lệ, nhưng không nói gì cả, cô ta cũng nhìn bà như vậy, hốc mắt dần ẩm ướt.

Cô ta không nói gì, cho đến khi cô ta nhắm hai mắt lại rơi vào trạng thái hôn mê.

Thẩm Thi Vi thấy cô ta hôn mê bất tỉnh, bà vẫn không lên tiếng, rồi bà đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, sau khi bà để Sophie xuống, thì liền đứng lên.

Vẻ mặt của bà hơi hốt hoảng, ánh mắt rơi vào trên người Lê Hiểu Mạn đã đến gần mình: “Hiểu Hiểu, con mau ngăn cản Tư Hạo và Long Quân Triệt lại đi, không thể để cho Tư Hạo làm Long Quân Triệt bị thương, cũng không thể để cho Long Quân Triệt làm Tư Hạo bị thương được.”

Lê Hiểu Mạn thấy vẻ mặt của Thẩm Thi Vi đột nhiên trở nên bối rối, cô đang muốn lên tiếng hỏi bà sao vậy, Thẩm Thi Vi đã nhờ cô nhìn Sophie giúp, rồi vội vàng chạy về phía Long Tư Hạo và Long Quân Triệt.

“Mẹ.”

Đôi bên bây giờ đều đang kịch chiến, Lê Hiểu Mạn thấy Thẩm Thi Vi xông ra, cô lo lắng rồi cũng xông ra ngoài theo, Khâu Đặc và Uva chạy theo ngay sau đó.

Sau khi Thẩm Thi Vi xông ra, bà liền hô to: “Dừng tay, đừng đánh nhau nữa, dừng tay lại.”

Tiếng hô to của Thẩm Thi Vi đã dẫn tới sự chú ý của Long Tư Hạo và

Long Quân Triệt đang đấu với nhau.

Hoắc Vân Hy nhìn thấy Lê Hiếu Mạn vọt ra, lo lắng cô sẽ bị trúng đạn, anh ta lập tức hạ lệnh cho người của quân đoàn MX dừng càn quét lại.

Ở trong quân đoàn MX, anh ta tương đương với chức Thiếu chủ, vì vậy tất cả mọi người trong binh đoàn MX đều nghe theo lệnh của anh ta.

Anh ta vừa ra lệnh, người của binh đoàn MX đã ngưng bắn, mà bọn họ dừng lại, người của liên minh LR cũng dừng lại theo.

Nhưng hai người Long Tư Hạo và Long Quân Triệt lại không dừng lại, hai người đều đã bị thương, nhưng Long Tư Hạo bị thương nhẹ, còn Long Quân Triệt thì lúc tránh đạn đã bị đạn quệt vào cánh tay, lúc này dòng máu đỏ tươi đã thấm ướt ống tay áo của anh ta.

Long Tư Hạo chỉ bị trầy da ở trên mu bàn tay, cũng không phải là vết thương nghiêm trọng.

Thẩm Thi Vi thấy Long Tư Hạo và Long Quân Triệt vẫn còn đang giao thủ với nhau, mắt thấy Long Quân Triệt đang đấm về phía Long Tư Hạo, bà hô lớn: “Dừng tay, hai người không thể đánh nữa, Long Quân Triệt, Hiếu Hiếu là con gái ruột của ông.”

Nghe thấy như vậy, Long Quân Triệt dừng quả đấm lại, ông ta chợt quay đầu nhìn về phía Thẩm Thi Vi, đôi mắt tràn đầy không dám tin: “bà vừa nói gì?”

Mà Lê Hiếu Mạn đang đuổi theo Thẩm Thi Vi cũng nghe thấy những lời này của bà, cô đột nhiên dừng bước chân lại, không dám tin nhìn Thẩm Thi Vi, cô là con gái của Long Quân Triệt, điều này sao có thể?

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiếu Mạn lao ra anh ta cũng chạy về phía cô nghe thấy như vậy, cũng cực kỳ kinh ngạc, anh ta sững sờ dừng bước.

Cũng bởi vì những lời này của Thẩm Thi Vi mà Long Tư Hạo chột giật mình, anh nhìn về phía Thẩm Thi Vi, đôi mắt tràn đầy kinh ngạc: “Aunt, dì đang nói gì vậy? Hiếu Hiếu là con gái của Long Quân Triệt?”

Đối mặt với ánh mắt chất vấn của tất cả mọi người, Thẩm Thi Vi biết mình không thể giấu nổi chuyện này nữa.

Bà quay đầu nhìn Lê Hiếu Mạn đã thay đổi sắc mặt, đi lên trước, kéo lấy tay cô, sau đó bà lại nhìn về phía Long Quân Triệt, tiếp tục nói: “Hiếu Hiếu là con gái ruột của ông, vì vậy, Tư Hạo chính là con rể của ông, nếu như ông làm thương tổn Tư Hạo, Hiếu Hiếu sẽ không tha thứ cho người cha ruột là ông đâu.”

Lê Hiếu Mạn ngẩng đầu lên nhìn về phía Long Quân Triệt, rồi cô rút tay ra khỏi lòng bàn tay của Thẩm Thi Vi: “Mẹ, mẹ đừng nên nói lung tung, ông ấy không phải là cha của con, ông ấy là người xấu làm tổn thương Tư Hạo, hãm hại con, con không có người cha như vậy.”

Chương 962: Shock, người đêm hôm đó là bà (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa. Thảm Thi Vi không nghĩ tới Long Tư Hạo và Long Quân Triệt sẽ có trận chiến ngày hôm nay, giờ phút này bà rất hối hận đã không sớm nói chân tướng của chuyện này ra.

Nếu như bà sớm nói ra, có lẽ cũng sẽ không có trận chiến ngày hôm nay.

Bà nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, hốc mắt ướt át, nghiêm túc nói: “Hiểu Hiểu, mẹ không lừa gạt con, ông ấy thật sự là cha ruột của con.”

Hốc mắt của Lê Hiểu Mạn dần đỏ lên, nước mắt thấm ướt khóe mắt của cô: “Con không tin, con không có cha, con không có người cha như vậy.”

Dứt lời, cô đi tới trước mặt Long Tư Hạo, cẩn thận kiểm tra vết thương trên người anh, lo lắng hỏi: “Tur Hạo, anh thế nào rồi? Có bị thương chỗ nào hay không?”

Khi nhìn thấy vết trầy da trên mu bàn tay của anh, ánh mắt của cô dần lạnh lẽo, cô quay đầu lại lạnh lùng nhìn về phía Long Quân Triệt, giọng nói tràn đầy tức giận và hận ý: “Ông bắt cóc Tur Hạo hết lần này đến lần khác, bây giờ lại muốn đưa Tur Hạo vào chỗ chết, chỉ cần Lê Hiểu Mạn tôi còn sống ngày nào, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ông đâu.”

“Hiểu Hiểu...” Thảm Thi Vi thấy Lê Hiểu Mạn nói chuyện với cha ruột của mình như vậy, bà chau mày lại: “Hiểu Hiểu, con hãy tin mẹ, ông

ấy thật sự là cha ruột của con...”

“Mẹ...” Lê Hiếu Mạn đột nhiên kêu lên, cắt đứt lời của Thẩm Thi Vi, đôi mắt của cô ướt đẫm nước mắt, giờ phút này trái tim của cô đang rất đau, bởi vì cha ruột của cô không chỉ làm thương tổn cô hết lần này tới lần khác, mà còn bắt cóc Tư Hạo cô yêu nhất.

Người thân nhất thiếu chút nữa là hại chết người cô yêu nhất, trong lòng cô rất khó chịu, cô đột nhiên cảm thấy, cô không có tư cách để Tư Hạo yêu cô nữa.

Cô là con gái của kẻ thù anh.

Cô không thể tiếp nhận nỗi người cha ruột này, đúng như lúc trước cô không thể tiếp nhận nỗi chuyện Thẩm Thi Vi là mẹ ruột của cô vậy.

Nhưng tổn thương mà lúc trước Thẩm Thi Vi mang đến cho cô còn kém xa so với người cha ruột này.

Cô khóc nhìn Thẩm Thi Vi: “Mẹ đừng nói ông ta là cha của con nữa, con không có người cha như vậy, ông ta đã từng bắt cóc Tư Hạo hai lần, thiếu chút nữa là ông ta đã hại chết Tư Hạo rồi, con sẽ không tha thứ cho ông ta, vĩnh viễn sẽ không.”

Thẩm Thi Vi không biết rõ chuyện mà Long Quân Triệt đã làm, bà cũng không nghĩ tới Long Quân Triệt là người của binh đoàn MX.

Khi bà nhìn thấy Long Quân Triệt và Long Tư Hạo đánh nhau, trong lòng bà chỉ muốn ngăn chuyện này lại, mà không đến quá nhiều chuyện khác.

Bà không biết tại sao Long Quân Triệt và Long Tư Hạo lại đánh nhau, cũng không ngờ rằng ông ta đã từng bắt cóc Long Tư Hạo.

Bà nhìn về phía Long Tư Hạo, vẻ mặt của anh bây giờ cực kỳ phức tạp: “Tư Hạo, lời Hiếu Hiếu nói có phải là thật hay không? Long Quân Triệt đã từng bắt cóc cháu?”

Long Tư Hạo không trả lời bà, bởi vì anh cũng bị chân tướng này làm cho sửng sốt.

Giờ phút này, cảm xúc của anh rất phức tạp, Long Quân Triệt đã từng bắt cóc anh hai lần, cũng thiếu chút nữa là đưa anh vào chỗ chết hai lần, qua nhiều năm như vậy, ông ta vẫn luôn đối nghịch với anh, anh không ngờ rằng ông ta lại là cha ruột của Hiếu Hiếu người mà anh thích nhất.

Từ người đang là kẻ thù của mình biến thành cha vợ của mình, điều này cũng khiến anh hơi không tiếp nhận nổi.

Mặc dù anh không tiếp nhận nổi chuyện này, nhưng nó không ảnh hưởng đến tình yêu mà anh dành cho Lê Hiếu Mạn.

Anh mặc kệ cô là con gái của ai, anh cũng vẫn yêu cô như trước.

Anh đau lòng nhìn Lê Hiếu Mạn đang không ngừng rơi lệ, anh đưa tay ra ôm chặt cô vào trong ngực.

Anh biết, bây giờ cô nhất định đang rất khó chịu rất thống khổ, những chuyện mà Long Quân Triệt đã làm tổn thương đến cô, còn quá đáng hơn so với Thẩm Thi Vi lúc trước rất nhiều, năm năm trước, Long Quân Triệt đã giá họa cho Hiếu Hiếu của anh tội giết người, làm hại cô thiếu chút nữa là phải ngồi tù.

Vì vậy, nhất định là lúc này Hiếu Hiếu của anh cũng không thể tiếp nhận nổi người cha Long Quân Triệt này.

Lê Hiểu Mạn ở trong ngực Long Tur Hạo, cô cực kỳ khó chịu thấp giọng khóc tỉ tê, cô thà rằng cả đời này đều không biết cha mình là ai, cũng không cần biết Long Quân Triệt là cha của mình.

Ông ta là kẻ thù của chồng cô, mà cô lại là con gái của kẻ thù chồng mình một cách khó hiểu, cô biết hẳn là Tur Hạo sẽ không vì vậy mà không thương cô nữa, nhưng cô không vượt qua nổi ngăn cách trong trái tim mình, cô cảm thấy cô rất có lỗi với anh, cảm thấy mình đã không còn tư cách để anh yêu nữa rồi.

Thẩm Thi Vi thấy Long Tur Hạo không trả lời, bà lại hơi không dám tin nhìn về phía Long Quân Triệt: “Ông thật sự đã từng bắt cóc Tur Hạo?”

Từ lúc Long Quân Triệt nghe thấy Thẩm Thi Vi nói Lê Hiểu Mạn là con gái của mình, ông ta đã hoàn toàn ngốc lảng ngay tại chỗ.

Vẻ mặt của ông ta cực kỳ khiếp sợ và không dám tin, cứ như vậy sững sờ nhìn Thẩm Thi Vi.

Mặc dù giữa ông ta và Thẩm Thi Vi không quá quen thuộc, ông ta cũng không biết gì nhiều về Thẩm Thi Vi, nhưng điều khác thường là đầu tiên ông ta còn không dám tin lời của Thẩm Thi Vi, rồi lại không có bao nhiêu hoài nghi.

Bà chỉ nói một câu kia, một câu “Hiểu Hiểu là con gái của ông” kia, dường như ông đã tin những lời này.

Chương 963: Shock, người đêm hôm đó là bà (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Không trách từ trước tới giờ ông ta vẫn luôn cảm thấy Lê Hiểu Mạn hơi thân thiết, khó trách lúc ông ta nhìn vào đôi mắt của Thẩm Thi Vi, ông ta sẽ luôn nhớ tới đôi mắt của người phụ nữ đã từng phát sinh tình một đêm với ông ta vào hai mươi mấy năm trước.

Vành mắt của ông ta cũng dần ẩm ướt, ông ta chăm chú nhìn Thẩm Thi Vi: “Người phụ nữ đêm hôm đó chính là bà?”

Thẩm Thi Vi rung rung nước mắt, cười khổ sở: “Ông cho rằng là Nhã Tâm phải không?”

Lời này của bà coi như là gián tiếp thừa nhận.

Long Quân Triệt nhìn chăm chăm vào Thẩm Thi Vi: “Thì ra thật sự là bà.”

Biết là Thẩm Thi Vi, giọng nói của ông ta mang theo một loại vui mừng.

Sau đó, ông ta lại hỏi: “Tại sao trước đây bà không nói cho tôi biết?”

Ông ta không trách móc Thẩm Thi Vi, mà chỉ không nghĩ ra tại sao bà phải gạt ông ta?

Tại sao bà không hy vọng ông ta biết Lê Hiểu Mạn là con gái ruột của

ông ta?

Thẩm Thi Vi che giấu nụ cười khổ nơi khóe miệng: “Nói thì thế nào, cho tới bây giờ ông vẫn chưa từng để Thẩm Thi Vi ở trong lòng.”

Giọng nói của bà rất bình thản, nhưng giờ khắc này, Long Quân Triệt lại bất ngờ nghe thấy trong lời nói của bà cất giấu bao nhiêu khổ sở.

Ông ta cau mày lại, không biết nên nói cái gì.

Ông ta nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, thấy cô đang được Long Tư Hạo ôm thật chặt ở trong ngực, khóc rất thương tâm khổ sở, trong lòng ông ta cũng vô cùng khó chịu tự trách.

Ông ta lại vẫn luôn làm tổn thương con gái ruột của mình, năm năm trước còn giá họa cho cô tội giết người, làm hại cô phải ngồi tù.

Bây giờ cô không chịu nhận ông ta, đều là do ông ta tự làm tự chịu, ông ta không phải là một người cha tốt, cô ta rất có lỗi với cô.

“Mạn Mạn.” Ông ta chật vật gọi tên cô, nhưng không biết nên làm thế nào để cầu xin sự tha thứ của cô.

Ông ta đã sai quá nhiều.

Cuối cùng, Long Tư Hạo không nói gì cả, anh chỉ ôm chặt lấy Lê Hiểu Mạn, dùng hành động để nói cho cô biết, mặc kệ cô là con gái của ai, anh cũng yêu cô, cả đời này đều không thay đổi.

Bởi vì mấy người đều không nói gì, bầu không khí vô cùng ngột ngạt.

Lúc này, Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ đến gần bọn họ.

Vừa rồi lúc đôi bên đều ngừng lại, hai người bọn họ liền đi tới, vẫn luôn đứng sau lưng Lê Hiểu Mạn và Thẩm Thi Vi cách bọn họ không xa.

Vì vậy, hai người đều nghe thấy lời mà Thẩm Thi Vi đã nói.

Lạc Thụy là người của trường phái vui vẻ, anh là người đầu tiên hóa giải bầu không khí ngột ngạt này, anh ta nhìn về phía Long Quân Triệt, ôm lấy hai cánh tay, nhưn mày cười nói: “Long Quân Triệt đại nhân, Tổng tài phu nhân của chúng tôi là con gái của ông, vậy tổng tài của chúng tôi chính là con rể của ông rồi, vì vậy, đều là người một nhà cả, trận chiến này còn đánh không? Tuy nhiên, nếu ông còn muốn đánh, chúng tôi...

Dứt lời, Lạc Thụy bẻ bẻ đốt ngón tay: “Tôi còn tưởng một mình chiến đấu cùng anh.”

Lăng Hàn Dạ nhìn Long Quân Triệt, biết ông ta là ba của Lê Hiểu Mạn, anh ta cũng rất ngoài ý muốn và vô cùng khiếp sợ.

Anh ta nhếch môi cười: “Lời của Lạc Thụy cũng là lời của tôi, nếu ông còn muốn đánh nữa thì tôi phụng bồi.”

Hoắc Vân Hy ở cách đó không xa cũng tiến lên, đầu tiên là nhìn Lê Hiểu Mạn trong ngực Long Tư Hạo, sau đó là nhìn Long Quân Triệt, trong lòng vẫn còn khiếp sợ.

“Không nghĩ tới ông lại là ba của Mạn Mạn, nếu tôi là ông, trận này tôi sẽ không đánh nữa.”

Long Quân Triệt nhìn Hoắc Vân Hy, phát hiện gần đây cậu ta thay đổi rất nhiều, hình như từ sau khi hôn lễ kết thúc, cậu ta liền thay đổi.

Trước kia cậu ta hận Long Tur Hạo đến thấu xương, cho nên cậu ta mới tiếp nhận mình huấn luyện.

Cậu ta chịu nhiều khổ sở mới chống cự đến được hôm nay.

Nhưng hiện tại hình như cậu ta đã từ bỏ ý nghĩ muốn cướp Lê Hiểu Mạn từ tay Long Tur Hạo, mà ông ta không cảm nhận được sự thù hận của anh ta đối với Long Tur Hạo nữa.

Đối với điểm này, ông ta vẫn không hiểu được, không biết vì sao cậu ta lại thay đổi suy nghĩ.

Ông ta nhìn Hoắc Vân Hy, không nói gì, ông ta chuyển sự hận thù đối với Hoắc Thần Phong lên người Long Tur Hạo, cho tới giờ vẫn luôn muốn hủy diệt anh, đột nhiên anh lại biến thành con rể của ông ta, trong chốc lát ông ta không cách nào quyết định được nên tiếp tục đánh hay là bắt tay giảng hòa.

Long Tur Hạo và ông ta đều giống nhau, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên báo thù hay là hai bên ngưng chiến.

Long Tur Hạo mang theo Lê Hiểu Mạn về phía liên minh LR.

Hai bên đều đang nghỉ ngơi xử lý vết thương.

Binh đoàn MX bên kia vì cố ý tới đánh cho nên mang đủ thuốc trị thương.

Nhưng liên minh LR lại chỉ vì đi tìm Lê Hiểu Mạn cho nên không nghĩ tới sẽ đánh nhau oanh liệt, nên không hề mang theo thuốc trị thương và bạc gạc này nọ.

Làm cho người của liên minh LR cảm thấy ngoài ý muốn là binh đoàn

phía MX lại tự mình phái người tặng thuốc và hỗ trợ băng bó.

Mà mười thợ săn cũng đang giúp đỡ nhân viên xử lý miệng vết thương.

Chương 964: Thủ lĩnh cũng dịu dàng ư?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tuy rằng bọn họ không phải là bác sĩ nhưng vì thân phận đặc thù, phải làm nhiệm vụ khác nhau, có đôi khi rất nguy hiểm, bị thương là không cách nào tránh khỏi cho nên có kinh nghiệm xử lý vết thương.

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn không kìm được nước mắt, anh đau lòng: “Hiểu Hiểu, em muốn khóc nát tim anh sao?”

Lê Hiểu Mạn duỗi tay lau nước mắt, thấy anh không vì biết Long Quân Triệt là ba ruột của cô mà có ảnh hưởng gì, cô đau lòng lại cảm thấy không phải với anh.

Cô biết anh làm như không có chuyện gì xảy ra là vì cô.

Hiện tại nhất định trong lòng anh cũng không chịu nổi, cô rất hiểu ht của cô, anh chưa bao giờ đi tổn thương người bên cạnh cô, nhất là người thân của cô.

Hiện tại Long Quân Triệt biến thành ba ruột của cô, ht của cô đương nhiên sẽ vì chuyện này mà từ bỏ việc báo thù của mình.

Chính Long Quân Triệt hai lần bắt cóc anh, suýt chút nữa hại chết anh, thù này kéo dài 15 năm trong lòng anh, không phải nói báo thù liền báo thù.

Muốn từ bỏ báo thù đối với ht của cô mà nói đúng là quyết định khó

khăn.

Vì cô, Long Tur Hạo của cô đã từ bỏ rất nhiều thứ.

Cho nên cô vẫn rất đau lòng anh.

“Tur Hạo.”

Cô nhào vào lòng anh, hai tay ôm chặt eo anh, giọng điệu đầy áy náy: “Thật xin lỗi, vì em mà lại khiến anh khó xử, còn muốn anh từ bỏ chuyện lấy lại câu trả lời cho mình.”

Long Tur Hạo thấy cô thương tâm vì chuyện đó, anh vô cùng rung động, hai tay càng ôm chặt cô hơn.

“Hiểu Hiểu, không cần thấy áy náy, vì em làm bất cứ chuyện gì anh cũng cam tâm tình nguyện.”

Vì cô anh có thể vứt bỏ tất cả, từ bỏ tất cả bao gồm cả báo thù.

Hiện tại cho dù anh muốn tìm Long Quân Triệt báo thù, anh cũng rất bận tâm chuyện ông ta là ba ruột của Hiểu Hiểu.

Anh biết Hiểu Hiểu của anh dù không tiếp nhận Long Quân Triệt nhưng một ngày nào đó sẽ tiếp nhận.

Nếu anh giết Long Quân Triệt thì sẽ thành kẻ thù giết ba cô, anh không muốn làm bất cứ chuyện gì xúc phạm tới Hiểu Hiểu của anh và người thân của cô.

Càng không muốn vì Long Quân Triệt chết đi mà khiến giữa anh và Hiểu Hiểu có ngăn cách.

Bởi vì anh quá yêu cô, cho nên muốn làm ông xã hoàn mỹ nhất trong cô, anh sẽ không để cho Long Quân Triệt biến thành vết tì tồn tại trong cảm nhận của cô về anh.

Vừa nãy anh còn có chút do dự nhưng hiện tại anh xác định trận này anh sẽ không đánh nữa.

Lê Hiểu Mạn đau lòng nhìn anh, duỗi tay vuốt ve mặt anh: “Tur Hạo, làm anh ủy khuất rồi.”

Lúc cô và Long Tur Hạo ngọt ngào rót mật, mùi thợ săn và Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ đều nhìn họ.

Hỏa Mân Côi đang băng bó cánh tay cho một người bị thương, cô ấy nhìn Long Tur Hạo một hồi mới nhìn Lạc Thụy: “Không nghĩ tới thủ lĩnh nhà chúng ta còn có lúc dịu dàng như vậy.”

Ở trong ấn tượng của cô, Long Tur Hạo là người thâm trầm lạnh nhạt, trên người luôn mang theo hơi thở lạnh lẽo muốn sống đứng lại gần làm cho mùi thợ săn bọn họ đều sợ hãi trong lòng.

Mười người bọn họ gia nhập sau khi liên minh LR được thành lập, lúc đó mười người bọn họ tới liên minh LR gây phiền toái, vì liên minh LR thành lập ở trong giới bọn họ có uy vọng rất lớn, Chính Phủ cũng trao thưởng hết cho liên minh LR, tiền thưởng của mười người bọn họ suýt thì chao đảo không chịu nổi.

Không có nhiệm vụ thì bọn họ không thể lấy được tiền thưởng, chẳng khác nào chặt đứt con đường sống của bọn họ, uổng cho một thân bản lĩnh của bọn họ cho nên bọn họ tới tìm liên minh LR.

Nhưng mười người không ai là đối thủ của Long Tur Hạo, thua ở trên tay anh.

Họ đều khâm phục anh cho nên mới gia nhập liên minh LR, trở thành thủ hạ của anh, cam tâm làm việc cho anh.

Giữa mười người Hỏa Môn Cô, Xích Xà, Hắc Ưng đều là sát thủ cấp thế giới, Bạch Sa, Uva và Cohen đều là đặc công cấp cao cục An Ninh, Davy, Khuru Đặc, Yzeus từng là bộ đội đặc chủng, mà Đan Khắc lại là lính đánh thuê.

Mười người có chung tính cách đó chính là độc ác và tàn nhẫn, giết người tuyệt không nương tay, hơn nữa thủ đoạn cực kì hung tàn.

Nhưng mà bọn họ sẽ không tùy tiện giết người, trước khi bọn họ gia nhập liên minh LR, giết người sẽ thu tiền rất cao, nhưng hiện tại bọn họ chỉ nghe lệnh Long Tur Hạo.

Trước khi Long Tur Hạo để lại cho bọn họ ấn tượng vô cùng lãnh mị, sâu không lường được, lúc này thấy anh dịu dàng với Lê Hiểu Mạn, tròn mắt bọn họ suyt chút nữa thì bò ra, trong lòng vô cùng chấn động.

Thì ra cái người thù lĩnh lạnh lùng sắp đóng băng kia của bọn họ cũng có một mặt dịu dàng như thế.

Ngay cả một người có tính cách lạnh lùng ít nói như Bạch Sa cũng không nhịn được nói với Hắc Ưng lạnh như băng ở bên cạnh: “Thì ra thủ lĩnh cũng dịu dàng.”

Hắc ưng để tóc dài, hơn nữa còn tết thành bím tóc, nhìn giống như một người lãnh khốc và hung ác, anh ta nhìn Long Tur Hạo: “Đàn ông đối với người phụ nữ mình yêu đều luôn dịu dàng.”

.....

Hiện tại tình huống không nguy cấp, mọi người trong liên minh LR đều yên lòng, cho nên trừ mười thợ săn, bọn họ cũng đều nhìn về phía thủ lĩnh của bọn họ cùng phu nhân thủ lĩnh, đối với vị phu nhân chưa từng thấy này ai cũng rất hiếu kì, vì bọn họ muốn biết thủ lĩnh bọn họ tâm phục khẩu phục sẽ yêu dạng đàn bà gì.

Ở trong cảm nhận của bọn họ, Long Tư Hạo là người có năng lực trác tuyệt, ưu tú, cho nên bọn họ cũng hy vọng phu nhân không phải là bình hoa xinh đẹp, nếu không thật không xứng với thủ lĩnh của bọn họ.

Chương 965: Tự Kiến quân của Knox (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiếu Mạn thấy có không ít ánh mắt đang nhìn mình, cô không được tự nhiên.

Ngoại trừ thành viên của liên minh LR nhìn mình thì còn có ánh mắt từ đầu tới cuối chưa rời khỏi mình là Hoắc Vân Hy.

Âu Dương Thần nhìn cô vài lần rồi nhắm mắt nghỉ ngơi, mà bên cạnh anh ta vẫn còn hai người đấm bóp chân cho anh ta.

Hiện tại Thẩm Thi Vi vẫn ở bên cạnh Sophie đang bị thương, thấy cô ta chảy rất nhiều máu, ngoại trừ bà thì không ai để ý đến cô ta cho nên trong lòng người làm mẹ như bà rất khó chịu.

Hiện tại Sophie như con chuột chạy qua đường, ai cũng kêu đánh, dù là bà cũng rất muốn đánh, chính là bà nhìn thấy cô ta máu chảy không ngừng, trong lòng vẫn không nhịn được lo lắng.

Bà muốn Long Tư Hạo nhìn mặt mũi của bà mà phái người đưa Sophie rời núi nhưng lại lo lắng bà làm vậy sẽ làm tổn thương con gái Hiếu Hiếu của bà.

Rốt cuộc Sophie cũng làm quá nhiều chuyện ác độc với cô, lần này tới lần khác làm hại cô, lúc này bà mà giúp đưa con gái đại nghịch bất đạo này, sợ rằng con gái Hiếu Hiếu sẽ thương tâm với người làm mẹ này.

Nhưng bà không có cách nào trơ mắt nhìn Sophie cứ thế mà mất máu quá nhiều rồi chết.

Lúc bà đang khó xử thì Lê Hiểu Mạn nhìn bà, thấy cô nhìn Sophie thì nhíu mày, cô đã từng nói, cô còn có thể sống thì sẽ không bỏ qua cho Sophie.

Hiện tại đúng là thời cô tốt để cô báo thù Sophie, nhưng cô biết nhất định mẹ sẽ không cho phép cô làm vậy.

Long Tư Hạo vừa mới quyết đầu với Long Quân Triệt, hai bên ngừng chiến, anh vẫn khuyên và an ủi cô, cho nên anh không để ý sau khi Sophie trúng đạn như thế nào.

Lúc này anh nhìn theo ánh mắt của cô liền thấy Sophie nằm trên đất.

“Sophie.”

Phút chốc anh lạnh lùng bước đi qua.

“Tư Hạo.”

Lê Hiểu Mạn thấy thế, cũng theo qua.

Long Tư Hạo cầm khẩu súng trong tay, trong mắt đầy sát ý, sau khi đến gần Sophie, thấy cô ta bị thương nhưng sát ý vẫn không lui đi.

Anh cầm chặt khẩu súng chỉ vào Sophie.

Thẩm Thi Vi thấy Long Tư Hạo muốn giết Sophie, bà nhìn Sophie đang ngất đi: “Tư Hạo, dì biết Sophie làm sai quá nhiều chuyện, nó không đáng được đồng tình và tha thứ, dì vẫn hy vọng cháu tha cho

nó một mạng.”

Long Tur Hạo không nhìn Thẩm Thi Vi mà nắm ngay tay phải của cô ta.

“Bùm.”

Không một chút do dự, anh bắt ngay một phát.

Sau đó anh lại chuyển mui súng vào đầu gối của cô ta.

“Bùm.”

Lại một phát nữa, hai phát súng liên tục vang lên, tay phải và đầu gối của cô ta đều chảy máu, nhưng cô ta đang bị hôn mê nên không hề có phản ứng gì..

Long Tur Hạo chỉ bắn hai phát súng liền xoay người đi về phía Lê Hiểu Mạn, anh kéo tay cô cười dịu dàng: “Nghiên Nghiên và Allen đang đợi chúng ta ở nhà, nghỉ một lúc chúng ta liền rời khỏi nơi này.”

Lê Hiểu Mạn chỉ nhìn thoáng qua Sophie, không nói gì mà gật đầu với Long Tur Hạo: “Em cũng nhớ chúng, hiện tại ai chăm sóc cho chúng vậy?”

“Hai đứa chúng nó đều tới...” Long Tur Hạo nhìn cô trả lời sau đó lại kéo cô đi về hướng khác.

Thẩm Thi Vi nhìn Sophie bị trúng hai phát súng trên tay và đùi, bà ngồi xổm xuống đè lại nơi vết thương không ngừng chảy máu, sắc mặt phức tạp nhìn cô ta: “Sophie, con có ngày hôm nay đều là con tự tìm lấy, Tur Hạo không giết con là đã nhân từ với con rồi, hy vọng sau này con có thể thay đổi suy nghĩ không cần làm chuyện ác độc nữa.”

Long Quân Triệt ở đối diện vẫn nhìn Thẩm Thi Vi, trong lòng có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi bà nhưng ông biết hiện tại không phải là lúc.

Hoắc Vân Hy thu hồi tầm mắt trên người Lê Hiểu Mạn, nhìn Long Quân Triệt hỏi: “Tiếp đến ông định thế nào?”

Long Quân Triệt nhìn Lê Hiểu Mạn, nghĩ đến cô lạnh nhạt và hận ông, trong lòng ông cảm thấy hụt hẫng.

Ông thật có lỗi với đứa con gái này, nếu ông lại làm tổn thương Long Tư Hạo thì ông nghĩ nhất định cô sẽ hận chết ông, càng không tha thứ cho ông.

Một lúc sau ông xoay người nhìn binh đoàn MX: “Chuẩn bị rời núi.”

Thấy ông ta không đánh nữa, Hoắc Vân Hy thở phào nhẹ nhõm nhìn ông ta hỏi: “Ông vì Mạn Mạn mà không đối nghịch với Long Tư Hạo nữa sao?”

Long Quân Triệt không trả lời mà hỏi lại: “Từ khi nào cậu từ bỏ ý định đoạt Mạn Mạn từ trong tay Long Tư Hạo?”

Lời này Hoắc Vân Hy cũng không đáp lại mà đi về phía Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo.

Đầu tiên là nhìn Long Tư Hạo.

Anh nhíu mày, cánh tay ôm Lê Hiểu Mạn càng chặt hơn.

Lê Hiểu Mạn nhìn theo ánh mắt anh nhìn qua Hoắc Vân Hy.

Thấy anh ta đi tới, cô cũng nhíu mày nhưng không nói gì.

Hoắc Vân Hy đứng trước mặt bọn họ, ánh mắt nhìn Lê Hiểu Mạn:
“Mạn Mạn, thấy em không sao là anh yên tâm rồi.”

Dứt lời anh ta nhìn Long Tư Hạo, trong mắt không còn tức giận và ghen tỵ như xưa mà là sự cảm kích: “Cảm ơn anh đã tìm được Mạn Mạn, hy vọng anh có thể bảo đảm an toàn cho cô ấy, để cô ấy hạnh phúc cả đời.”

Chương 966: Tự Kiến quân của Knox (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe anh ta nói, Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo đều kinh ngạc, lời này không giống người như Hoắc Vân Hy sẽ nói.

Anh ta đã bình thường trở lại sao?

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo đều kinh ngạc nhìn mình anh ta mới biết trước kia mình đáng hận bao nhiêu,

Anh ta cười vui vẻ: “Hai người không cần như vậy chứ?”

Anh ta lại nhìn Lê Hiểu Mạn: “Mạn Mạn, trước kia là anh có lỗi với em, còn tốt, em gặp được...”

Ngừng lại một chút anh ta mới cười, thản nhiên nói: “Còn tốt, em gặp được anh cả, có anh ấy chăm sóc em, anh yên tâm rồi.”

Lúc anh ta xưng một tiếng anh cả, Long Tư Hạo ngẩn ra, đôi mắt thâm sâu nhìn Hoắc Vân Hy, trong mắt đầy phức tạp.

Cậu ta chịu gọi anh một tiếng anh cả xem như hoàn toàn từ bỏ Hiểu Hiểu của anh sao?

Tuy bọn họ là an hem ruột nhưng lại không tình cảm sâu nặng như an hem khác, chuyện này từng làm cho anh cảm thấy tiếc nuối.

Trước kia Hoắc Vân Hy chưa bao giờ xem anh là anh cả mà anh cũng không thể nào xem cậu ta là em trai mình.

Lê Hiểu Mạn bị anh ta nói cho một câu mà kinh ngạc há hốc mồm, không biết phải nói gì liền nhìn Long Tur Hạo.

Không khí giữa ba người có chút xấu hổ, Hoắc Vân Hy biết mình đột nhiên thay đổi làm Long Tur Hạo và Lê Hiểu Mạn không thích ứng kịp, anh ta không nói gì nhiều mà chỉ nói một câu về thành phố K liền xoay người đi hướng ngược lại.

Long Tur Hạo thu hồi tầm mắt từ trên người Hoắc Vân Hy sau đó để Lạc Thụy hạ lệnh rời núi.

20 phút sau, binh đoàn MX và liên quan LR một trước một sau rời khỏi núi Mont.

Khiến bọn họ không nghĩ tới là dưới chân núi còn một đội Tự Kiến quân cường đại đang chờ họ.

Dưới chân núi bằng phẳng có ít nhất mười máy bay trực thăng đậu ở đó.

Lạc Thụy nhìn máy bay trực thăng thì nghi hoặc nhíu mày: “Tổng giám đốc, đám máy bay kia hình như không phải của chúng ta mà là...”

“Máy bay chiến đấu tư nhân của Knox.”

Long Tur Hạo nhìn một cái liền nhận ra, anh vừa dứt lời thì Knox và Frence từ một chiếc trực thăng kiểu mới có trọng tải lớn của Nga đi xuống.

Knox bước xuống, đám quân Tự Kiến quân của ông ta từ các máy bay khác cũng nhảy xuống.

Lần này bọn họ trang bị vô cùng hoàn mỹ, ngoại trừ súng máy tự động thì còn có súng lúc, súng máy, lựu đạn, có cả hỏa tiễn.

Đám vũ khí đó đều là Knox bị mật mua mấy năm qua, chính là để phòng ngừa gia tộc Knox bị người khác xâm lược.

Long Quân Triệt đi đằng trước thấy có người của quân Tự Kiến, ông ta vung tay lên, ý bảo binh đoàn MX không được tiến lên.

Hoắc Vân Hy nhìn xung quanh, cảnh giác hỏi: “Bọn họ là ai?”

Long Quân Triệt nheo mắt: “Nếu tôi đoán không sai, những người này chắc là Tự Kiến quân của Knox.”

Tuy ông ta và Knox chưa từng gặp nhau nhưng vì liên quan đến Long Tư Hạo, ông ta đã từng điều tra Knox, biết đến quân đội Tự Kiến của ông ta hơn nữa còn mua rất nhiều vũ khí quân sự tiên tiến.

Ông ta và Knox một không thù hai không oán, Knox lại bao vây binh đoàn của MX khiến cho ông ta cực kì khó hiểu.

Hoắc Vân Hy nhìn đám người Tự Kiến, ánh mắt lại nhìn Lê Hiểu Mạn.

Mà Lê Hiểu Mạn bị Long Tư Hạo gắt gao ôm vào lòng, ánh mắt của cô nhìn vào người Knox.

“Tư Hạo.”

Cô ngược mắt nhìn Long Tư Hạo, trong mắt đầy lo lắng.

Liên minh LR bị quân đoàn MX đánh lén, tổn thất nhiều thành viên và đạn dược, hiện tại lại bị Knox tập kích, liên minh LR nhất định không thể ngăn cản.

Long Tur Hạo ôm chặt Lê Hiểu Mạn, cho dù Knox có chuẩn bị mà đến, gương mặt tuấn mỹ của anh vẫn không hề hoảng sợ.

“Hiểu Hiểu.” Nhẹ giọng gọi một tiếng, ánh mắt dịu dàng của anh nhìn vào khuôn mặt lo lắng của Lê Hiểu Mạn, nhin không được đưa hai tay lên giữ lấy mặt cô, lại cúi đầu hôn lên môi cô, giọng nói cứng chieu: “Yên tâm đi, anh sẽ không để bọn họ tổn thương em chút nào, cho dù có hy sinh tất cả liên minh LR anh cũng bảo vệ em chu toàn.”

Dứt lời anh nhìn Lăng Hàn Dạ: “Mang Hiểu Hiểu rời đi trước đi.”

Lập tức anh ra lệnh cho mười thợ săn hộ tống theo.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tur Hạo muốn để cô rời đi trước nhưng lại rút hết tinh anh bên cạnh anh đi, trong lòng cô càng không muốn.

“Em không đi.” Cô trực tiếp bác bỏ, đôi mắt trong suốt nhìn chòng chọc Long Tur Hạo: “Tur Hạo, anh không cần như vậy có được không? Anh luôn tự quyết định cho em thứ em không muốn, em muốn đối mặt với tất cả nguy hiểm của anh.”

Long Tur Hạo nở nụ cười: “Hiểu Hiểu, lúc này không phải là lúc để bốc đồng, Nghiên Nghiên và Allen đang chờ em.”

Nhìn nụ cười dịu dàng của anh, Lê Hiểu Mạn tức giận nói: “Long Tur Hạo, em nói không đi là không đi, nếu anh còn ép em, hiện tại em liền chết trước mặt anh.”

Dứt lời cô muốn đoạt lấy cây súng trong tay Lạc Thụy để ép anh.

“Hiểu Hiểu.” Anh nhìn cô thật không biết làm sao: “Anh muốn tốt cho em.”

Chương 967: Chúng ta cùng sống cùng chết

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hốc mắt Lê Hiểu Mạn ẩm ướt, nhìn anh đau lòng không thôi: “Em biết anh muốn tốt cho em, nhưng đứng ở lập trường của em nghĩ thử xem, sao em có thể rời đi, em không thể làm được, lúc anh gặp nguy hiểm rời khỏi anh, nếu đổi lại là anh, em bảo anh rời đi anh sẽ đi sao?”

Long Tư Hạo lau nước mắt cho cô, ôm cô vào lòng: “Được rồi, là anh không tốt, anh không đứng ở lập trường của em mà suy nghĩ, chúng ta sẽ cùng sống cùng chết.”

Lê Hiểu Mạn gật đầu ôm chặt lấy anh.

“Thẩm Thi Vi ở sau lưng bọn họ, bà ấy nhìn bọn họ nói: “Tur Hạo, Hiểu Hiểu, mẹ sẽ không để Knox tổn thương hai đứa.”

Lúc này Knox đứng cách đó không xa giơ tay lên ý bảo quân Tự Kiến không cần tiến lên, để bọn họ đứng lại chờ mệnh lệnh tiếp theo của ông ta.

Ông ta lạnh lùng nhìn Long Tư Hạo, tiến lên mấy bước mới dừng lại.

Mà bên phải và bên trái ông ta đều có một lượng người bảo vệ đông nghịt.

Ông ta cười âm trầm: “Glen, không hổ là thủ lĩnh của LR, vậy mà có

thể sống sót khỏi núi Mont, thật sự để ta ngoài ý muốn mà.”

Nghe thấy âm thanh của Knox, Lê Hiếu Mạn từ trong lòng Long Tur Hạo ngồi dậy, quay đầu nhìn ông ta.

Ánh mắt Lê Hiếu Mạn lãnh đạm nhìn Knox phần nộ hỏi: “Knox, ông lại muốn làm gì nữa? Ông còn ép Tur Hạo cưới Sophie sao? Ông đừng quên ông đã đồng ý thả Hiếu Hiếu, ông lại dám lật lọng, thật khiến tôi thất vọng mà.”

Knox nhìn Thẩm Thi Vi, sắc mặt không còn âm trầm như lúc nãy: “Carry, tôi vẫn giữ câu nói đó, tôi không muốn tổn thương con gái của bà cũng không muốn tiếp tục bắt cô ấy nữa.”

Thẩm Thi Vi nhìn ông ta: “Vậy ông mang theo Tur Kiến quân đến đây làm gì?”

Ánh mắt Knox sắc bén nhìn Long Tur Hạo: “Glen, ta thay đổi chủ ý rồi, cậu có thể không cưới Sophie nhưng phải mang theo liên minh LR của cậu gia nhập gia tộc của ta, trở thành một phần trong gia tộc ta.”

“Để liên minh LR gia nhập gia tộc Knox của ông?” Lạc Thụy như nghe thấy chuyện đáng buồn cười, anh ta nhìn ông ta nói: “Tiên sinh Knox, ông nghĩ thật đẹp, vì muốn làm lớn mạnh gia tộc của ông mà ông không từ bất cứ thủ đoạn nào, để tôi trở thành thủ hạ của ông, không có cửa đâu.”

Dứt lời Lạc Thụy xoay người hỏi các thành viên liên minh LR sau lưng mình: “Các người có nguyện ý gia nhập gia tộc Knox không?”

Các thành viên liên minh LR đồng thanh: “Không muốn.”

Quay đầu lại, Lạc Thụy đặc ý lườm Knox: “Có nghe thấy không, liên minh LR không muốn.”

Khóe mắt Knox giật giật, ánh mắt ngoan độc: “Glenn, cậu không đồng ý với tôi cũng đừng trách tôi trở mặt hủy đi liên minh LR của cậu.”

Lúc này Long Quân Triệt đã tới, ánh mắt thâm thúy nhìn Knox: “Ông đối phó với liên minh LR thì liên quan gì tới tôi?”

Trước kia Knox và Long Quân Triệt chưa từng gặp mặt nhưng ông ta biết đến Long Quân Triệt là thủ lĩnh binh đoàn MX, hơn nữa cũng biết quan hệ giữa Long Quân Triệt, Thẩm Thi Vi và Lê Hiểu Mạn.

Hôm nay ông ta mang theo Tự Kiến quân của mình từ núi Mont sau đó vẫn mai phục dưới chân núi.

Sở dĩ ông ta không vào núi vì Long Tư Hạo rời núi thì ông ta sẽ tiến lên bao vây.

Ông ta phái người trông coi lối vào núi, chỉ cần Long Tư Hạo vừa xuất hiện thì người ông ta phái đi sẽ báo cáo.

Sở dĩ ông ta có thể biết thân phận cả Long Quân Triệt, cùng với quan hệ của ông ta và Thẩm Thi Vi, Lê Hiểu Mạn đều do người phái đi báo cáo.

Người ông ta phái đi thân thủ rất tốt, hơn nữa còn có thể hiểu tiếng trung, cho nên liên minh LR và binh đoàn MX đại chiến bao gồm cả phu nhân của ông ta là Thẩm Thi Vi nói Lê Hiểu Mạn là con gái của Long Quân Triệt, ông ta đều biết.

Cho dù chưa gặp qua Long Quân Triệt nhưng dựa vào nhãn lực và sự cơ trí của ông ta, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể kết luận ai là

thủ lĩnh binh đoàn MX.

Knox cười âm lãnh nhìn Thẩm Thi Vi, sau đó mới giấu đi sự thù địch nhìn Long Quân Triệt: “Tôi muốn đối phó liên minh LR đương nhiên không liên quan gì tới các người nhưng tôi không thể thả ông và đội ngũ của ông được.”

Long Quân Triệt muốn hỏi gì đó thì Thẩm Thi Vi đã lên tiếng.

“Knox, vì gia tộc của ông mà ông đã làm bao nhiêu chuyện sai trái? Ông để tôi phải hối hận vì lúc trước đã gả cho ông.”

Thẩm Thi Vi nói như vậy khiến Long Quân Triệt chú ý, đôi mắt ông ta hiện lên chút ngoài ý muốn, ông ta không nghĩ tới bà là phu nhân của Knox, không nghĩ tới bà đã lập gia đình rồi.

Ông ta nhìn Thẩm Thi Vi, trong mắt đầy cảm xúc phức tạp lạ thường.

Knox nghe Thẩm Thi Vi nói vậy, ánh mắt nhìn Long Quân Triệt càng thù địch hơn, nhưng chốc lát lại nhìn Thẩm Thi Vi: “Carry, bà phải là người hiểu tôi nhất mới đúng, làm gia tộc lớn mạnh, bảo vệ gia tộc, củng cố địa vị của tôi, đó là chuyện quan trọng nhất đời tôi, cho dù bà thất vọng đối với tôi tôi cũng sẽ không buông tha mục đích của mình...”

Nói đến đây ông ta cúi đầu nói thêm: “Bà qua đây, chỉ cần bà qua đây tôi có thể buông tha cho con gái của bà.”

Thẩm Thi Vi đang muốn cự tuyệt thì Long Tư Hạo đã lên tiếng: “Dì, trước hết đừng cự tuyệt.”

Dứt lời Long Tư Hạo nhìn Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ, hạ giọng nói: “Các người nghĩ cách kéo dài thời gian đi.”

Bởi vì hiện tại liên minh LR và binh đoàn MX đều bị Tự Kiến quân của Knox bao vây, bao nhiêu binh sĩ, hỏa tiễn súng máy đều nhắm vào bọn họ, bọn họ không thể tùy tiện hành động thiếu suy nghĩ được.

Một khi Knox hạ lệnh nổ súng thì liên minh LR và binh đoàn MX sẽ bị hỏa lực đánh cho thành tổ ong vò vẽ.

Hiện tại Long Tư Hạo lo lắng nhất là an toàn của Hiểu Hiểu nhà anh, cho nên anh phải bảo đảm cho cô an toàn, sau đó mới nghĩ cách lấy ít thắng nhiều để đả bại Knox, thắng trận này.

Tuy thế cục lúc này liên minh LR và binh đoàn MX đều đang rơi vào thế hạ phong nhưng anh sẽ không dễ dàng để thua, không tới giây phút cuối cùng ai cũng không thể nói mình mới là người chiến thắng.

Chương 968: Không sợ chúng tôi phản ông sao? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ vừa nghe Long Tur Hạo nói vậy, lập tức biết dụng ý của anh.

Lạc Thụy nhiều lời nhất, muốn trì hoãn Knox, anh ta có rất nhiều chuyện kể.

Anh ta đi tới, nhướng mày nhìn Knox: “Tôi nói này Knox tiên sinh, tôi thật không hiểu ông rốt cuộc có mấy nguyện vọng, chúng tôi phí sức ở chỗ này hồi lâu, ông rốt cuộc muốn thế nào? Tôi nói ông biết rõ Tổng giám đốc chúng tôi không thể nào cưới Sophie, ông càng muốn anh ấy cưới, ông biết rõ Tổng giám đốc chúng tôi không thể nào gia nhập liên minh LR vào gia tộc anh, anh càng muốn anh ấy gia nhập, sao ông cứ làm người ta chán ghét thế chứ? Sao ông ích kỷ như vậy? Sao ông có thể ép buộc người khác chứ?”

Lăng Hàn Dạ tiếp lời anh ta: “Đúng thế, ông ép buộc liên minh LR gia nhập gia tộc ông, ông không sợ liên minh LR chúng tôi nhân cơ hội phản ông sao?”

Knox lạnh lùng bật cười: “Tôi sẽ không cho các người cơ hội này.”

Nếu liên minh LR gia nhập gia tộc Knox của ông, ông sẽ không để cho bọn họ có thực lực phản ông.

Ai cũng không nghĩ tới, mục đích lớn nhất ông muốn liên minh LR gia

nhập gia tộc Knox chính là muốn liên minh LR tan rã.

Nếu Long Tur Hạo không chịu trở thành người nối nghiệp của ông, không chịu giúp ông phát triển gia tộc, vậy ông sẽ không để anh giữ gìn thực lực chống lại ông, ông phải phá tan thực lực của anh, tan rã toàn bộ liên minh LR.

“Knox tiên sinh, có ai từng nói cho ông ông rất tự phụ chưa?”

...

Lúc Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ thu hút sự chú ý của Knox, Long Tur Hạo nói với Thẩm Thi Vi tại sao anh muốn bà tạm thời đáp ứng và Xích Xà cùng Cohen dùng tốc độ nhanh nhất thay đổi giống các thành viên khác của LR, cùng với kế hoạch đối phó Knox.

Vì mấy thợ săn khác chặn Xích Xà và Cohen, Knox lại đang đặt sự chú ý lên người Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ, đương nhiên không phát hiện bọn họ đang làm gì.

Đến khi Knox nhận ra bọn họ đang kéo dài thời gian, bọn họ đã làm “chuẩn bị xong một vài công việc”.

“Carry.”

Thẩm Thi Vi thấy Knox không kiên nhẫn, lúc này mới kêu hai thành viên LR đỡ Sophie đã hôn mê đi về phía Knox theo bà.

Lúc cách Knox ba bước, bà ngừng lại: “Knox, bây giờ tôi tới rồi, mời ông thả con gái tôi ra.”

Knox nhìn Sophie bị hai thành viên LR đỡ, thấy trên người cô ta đều là máu, ông nheo mắt, nhìn Thẩm Thi Vi nói: “Carry, bà yên tâm,

chuyện tôi hứa với bà, tôi sẽ không lật lọng.”

Dứt lời, ông nhìn Long Tur Hạo: “Glen, cậu có thể dẫn Lê tiểu thư rời đi, nhưng trừ cô ta, những người khác không thể rời đi.”

Âu Dương Thần một mực không lên tiếng đẩy hai thành viên LR đỡ anh ta ra, mặt đầy khó chịu nhìn Knox: “Ông tên Knox phải không? Ông muốn đối phó với người của liên minh, không hề liên quan tới Âu Dương Thần tôi, tôi không cần ở lại chịu chết cùng người LR.”

Anh ta trực tiếp đi tới bên cạnh Lê Hiểu Mạn, duỗi tay dài, kéo Lê Hiểu Mạn lại gần anh ta, khom người công cô.

Anh ta làm liền một mạch, bá đạo lại ngang ngược, còn rất nhanh.

Lê Hiểu Mạn thấy Âu Dương Thần công cô, cô đang muốn lên tiếng, thanh âm Âu Dương Thần liền vang lên.

“Cô phải phụ trách bảo vệ tôi, tôi công cô, bọn họ mới không làm tôi bị thương.”

Nếu Knox đã đáp ứng bỏ qua cho Lê Hiểu Mạn, sẽ không nổ súng về phía cô, mà Âu Dương Thần muốn an toàn rời đi, ôm Lê Hiểu Mạn không phải là cách tốt nhất, công cô mới là cách tốt nhất.

Lê Hiểu Mạn nghe Âu Dương Thần nói, nhìn Long Tur Hạo.

Long Tur Hạo không vì hành động của Âu Dương Thần mà tức giận, anh híp mắt, đi tới Âu Dương Thần, dùng góc độ người khác không nhìn thấy, kín đáo đưa cây súng trong tay cho anh ta: “Đừng để Hiểu Hiểu của tôi bị thương, nếu không, tôi sẽ không bỏ qua cho anh.”

Dứt lời, anh nhìn Lê Hiểu Mạn, ôn nhu cười: “Hiểu Hiểu, chờ anh.”

Lê Hiểu Mạn biết dụng ý của Long Tư Hạo, không tùy hứng như vừa rồi, cô nhìn anh gật đầu: “Anh cẩn thận.”

Âu Dương Thần lười nghe cô và Long Tư Hạo nói nhảm một đống lời anh tình em nồng, cõng cô nghênh ngang rời khỏi vòng vây của quân đoàn tự thành lập của Knox.

Knox thấy thế, không hạ lệnh nổ súng, vì ông đã đáp ứng Thẩm Thi Vi chừa Lê Hiểu Mạn một đường sống, sẽ không nuốt lời.

Ông tương đối tự phụ, cho nên không cho rằng thả đi một Âu Dương Thần có thể phá hư chuyện gì của ông.

Long Tư Hạo thấy Âu Dương Thần an toàn dẫn Lê Hiểu Mạn ra khỏi vòng vây của Knox, tảng đá lớn trong lòng anh rốt cuộc rơi xuống.

Chỉ cần Hiểu Hiểu của anh an toàn, tiếp theo anh có thể không lo lắng gì mà đại chiến với Knox.

Anh sẽ khiến Knox hối hận vì tự phụ của ông.

Chỉ có hoàn toàn đánh bại Knox, ngăn cản ông mới không có người đi chia rẽ anh và Hiểu Hiểu của anh.

Thẩm Thi Vi đứng trước người Knox, bà thấy Lê Hiểu Mạn an toàn rời đi, lúc này mới kêu hai thành viên LR đỡ Sophie theo bà đi về phía trực thăng sau lưng Knox.

Chương 969: Không sợ chúng tôi phản ông sao? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thẩm Thi Vi tới, Knox bây giờ cũng hoàn toàn yên tâm, ánh mắt ông lạnh lẽo nhìn Long Tur Hạo: “Glen, tôi cho cậu thêm một cơ hội, cậu gia nhập liên minh LR của cậu vào gia tộc tôi, hay là chống lại tôi?”

Long Tur Hạo nở nụ cười lạnh lùng: “Tôi không thể nào để cho liên minh LR gia nhập gia tộc ông.”

“Ha ha... Xem ra cậu quyết tâm đại chiến với tôi một trận.” Knox cười âm lãnh, cơ hội ông đã cho, nếu không quý trọng, vậy thì không thể trách ông vô tình.

Ban đầu ông cũng không muốn liên minh LR tan rã, nếu Long Tur Hạo cưới con gái ông, nghe lời làm người nối nghiệp của ông, đảm nhiệm làm gia tộc Knox lớn mạnh, ông nhất định sẽ không đối địch với anh, càng không vây đánh anh như hôm nay.

Nhưng nếu anh không chịu làm việc cho Knox ông, vậy ông nhất định phải phá hủy thực lực của anh, ông sẽ không để cho người hiểu rất rõ thực lực của ông trở thành uy hiếp của ông.

Sự tồn tại của Long Tur Hạo và liên minh LR đối với Knox mà nói, chính là một uy hiếp rất lớn.

Cho nên, ông phải giải trừ uy hiếp này, cho dù cái giá là lấy tính mạng Long Tur Hạo.

Ông nheo mắt, biểu tình càng âm lãnh và hung ác, ông khoát tay, ra lệnh: “Bắn.”

Ông vừa hạ lệnh bắn, chiếc trực thăng ở sau lưng ông đột nhiên bay lên, nhưng bay ở dưới thấp, hơn nữa cửa máy bay đang mở.

Knox thấy thế, còn chưa hiểu rõ là chuyện gì, chiếc trực thăng kia bay qua đỉnh đầu ông, quanh quẩn trên không trung, phát ra tiếng vang to lớn.

Có hai người trong trực thăng, một người là Cohen, đang lái trực thăng, một người khác chính là thợ săn đứng đầu trong 10 thợ săn, Xích Xà.

Hai thành viên LR vừa rời đỡ Sophie đi theo Thẩm Thi Vi chính là bọn họ.

Bọn họ thay quần áo để có thể thuận lợi vượt mặt Knox.

Knox làm thế nào cũng không nghĩ ra, mục đích Long Tư Hạo nhờ Thẩm Thi Vi đáp ứng đến chính là để cho Cohen và Xích Xà có thể mượn cơ đỡ Sophie, nhân cơ hội trà trộn vào.

Sau đó, Knox và quân đoàn của ông đều tập trung chú ý Long Tư Hạo và liên minh LR cùng với binh đoàn MX, cho nên hai người bọn họ mới có thể thuận lợi lên trực thăng.

Xích Xà cầm hai quả bom trong tay, anh ta dùng răng cắn khoen bom, trực tiếp ném xuống.

Hướng anh ta ném chính là vị trí của Knox.

“Chủ nhân, cẩn thận bom.”

Knox thấy bom rơi xuống, vẻ mặt hoảng hốt, lập tức tránh.

Mà cho dù ông tránh nhanh hơn nữa, quả bom kia đều nổ “bùm”.

Luồng lửa to lớn đánh tới làm cả người ông bay ra hai thước.

“A a...”

Quân đoàn tự thành lập bảo vệ ông vì không tránh kịp mà bị bom nổ bay.

“Chủ nhân.”

France thấy thế, sắc mặt hoảng hốt, lập tức tiến lên đỡ Knox bị thương.

Lúc này, Xích Xà tiếp tục ném xuống một quả bom.

Quân đoàn tự thành lập thấy thế, lập tức tránh qua hai bên.

Lần này Knox có chuẩn bị, đạn dược và vũ khí đều ở trên trực thăng.

Trên trực thăng Cohen và Xích Xà ngồi vừa vặn có bom, nên hai người đều không sợ không đủ đạn dược.

“Bùm... Bùm...”

Liên tục ném bom xuống, quân đoàn của Knox vì phải tránh bom, hoàn toàn rối loạn vị trí.

Long Quân Triệt thấy thế, nhân cơ hội dẫn binh đoàn MX của ông ta

chấn trước mặt liên minh LR, hạ lệnh chia đạn dược cho liên minh LR.

Chờ quân đoàn tự thành lập phản ứng, nổ súng bắn trực thăng, liên minh LR và binh đoàn MX đã tập trung hỏa lực nổ súng càn quét.

Hơn nữa bọn họ vừa nổ súng càn quét vừa nhanh chóng tránh ra sau bãi cỏ bị núi che lấp không xa phía sau.

Trên đỉnh đầu có bom, đối diện có liên minh LR và binh đoàn MX bắn, quân đoàn của Knox nhất thời yếu thế, bị đánh đến thảm hại.

Lạc Thụy thấy quân đoàn của Knox bị đánh thảm hại, nhìn Long Tư Hạo giơ ngón tay cái lên: “Tổng giám đốc, anh quá tuyệt vời, nếu không phải anh nghĩ ra cách để Cohen và Xích Xà trà trộn vào đó, bây giờ chúng ta nhất định không thể xoay chuyển cục diện.”

Lúc này Knox bị thương được France và hơn 10 tên trong quân đoàn bảo vệ, ánh mắt ông lạnh lùng âm hiểm nhìn đội ngũ ông bị đánh thảm hại, lập tức hạ lệnh ném bom, dùng tên lửa tấn công.

Uy lực của tên lửa quá lớn, chỉ cần bắn một pháo đã có thể nổ chỗ núp của liên minh LR và binh đoàn MX.

Liên minh LR và binh đoàn MX bị phá hư chỗ núp, cục diện thay đổi, quân đoàn của Knox lại bắt đầu chiếm thế thượng phong.

Còn trực thăng của Cohen và Xích Xà cũng bị bắn, không thể không đáp xuống.

Thảm Thi Vi đứng cạnh chiếc trực thăng, hai mắt lo lắng nhìn trước mắt.

Bà không chỉ lo lắng cho Long Tư Hạo, còn lo lắng cho Long Quân Triệt.

Hai người bọn họ đều là người thân nhất của Lê Hiểu Mạn.

Nhưng bây giờ chỉ dựa vào một mình bà, không thể cứu được bọn họ.

Knox điên thật rồi, vì gia tộc của ông, ông đã đến mức không chừa thủ đoạn nào.

Hai bên giao chiến, dĩ nhiên tiếng súng không ngừng.

Lê Hiểu Mạn được Âu Dương Thần mang đi hơn trăm thuốc, nghe tiếng súng, cô ngừng lại, xoay người nhìn về phía sau, trong lòng lo âu không thôi, muốn chạy ngược lại.

Lúc cô xoay người chuẩn bị chạy ngược lại, Âu Dương Thần kéo cô.

“Nhà thiết kế Many, đang bắn nhau kịch liệt, cô trở lại là muốn chịu chết sao?”

Lê Hiểu Mạn không quay đầu: “Tôi không thể cứ thế rời đi.”

Âu Dương Thần nghịch cây súng trong tay, hí mắt tà mị nhìn cô: “Cô trở lại cũng không giúp được gì.”

Lê Hiểu Mạn xoay người nhìn Âu Dương Thần, trong mắt đầy lo lắng: “Âu tiên sinh, anh đi đi, tôi phải quay lại xem Tư Hạo.”

Âu Dương Thần sâu kín nhìn cô: “Nếu cô muốn quay lại chịu chết, tôi cũng không miễn cưỡng cô, cô bảo trọng.”

Dứt lời, anh ta liền xoay người đi về trước.

Lê Hiểu Mạn nhìn bóng lưng anh ta, cũng xoay người đi.

Nhưng cô chưa đi được mấy bước, cổ tay chợt bị giữ lại.

Cô giương mắt, thấy người kéo cô chính là Âu Dương Thần.

Cô nghi ngờ, đang muốn hỏi anh ta kéo cô làm gì, Âu Dương Thần lên tiếng trước.

“Tôi đổi ý, tôi không đi, quay lại giúp.”

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc: “Anh thật sự nguyện ý quay lại giúp Tư Hạo?”

Âu Dương Thần buông tay cô, híp mắt phượng nhìn cô: “Tôi có điều kiện.”

Lê Hiểu Mạn nhướn mày: “Điều kiện gì?”

“Tạm thời chưa nghĩ ra, chờ tôi có thể sống sót gặp cô rồi nói sai, cô muốn quay lại xem cuộc chiến thì được, nhưng đừng đứng quá gần.”

Âu Dương Thần nói xong, liệt vượt qua cô, nhanh chóng quay lại.

Nguyên nhân anh ta đột nhiên đổi ý, ngay cả chính anh ta cũng không biết, tóm lại, anh đổi ý.

Ba phía đại chiến càng đấu càng ác liệt.

Hiện tại Knox và quân đoàn của ông đều dồn sự chú ý lên liên minh LR và binh đoàn MX, không chú ý tới hơn mười chiếc trực thăng sau

bọn họ.

Không có quân đoàn trông chừng chiếc trực thăng bên cạnh.

Điều đó cũng cho Âu Dương Thần cơ hội, anh ta lên vào chiếc trực thăng đầu tiên.

Có ba chiếc trực thăng có đạn dược và vũ khí quân sự bên trong, mà chiếc trực thăng anh ta lên vào có tên lửa.

Anh ta cúi môi cười, vác tên lửa lên vai.

Chương 970: Đại chiến, càng đấu càng ác liệt

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiếng súng nổ nhau, súng lửa bắn tứ phía, binh đoàn MX cũng không còn nhiều đạn dược, chứ nói chi liên minh LR, mà quân đoàn tự thành lập nhiều đạn dược, cứ đánh tiếp như vậy không phải là cách.

“Tổng giám đốc, không được, không chống đỡ nổi nữa, đạn dược binh đoàn MX chi viện đã dùng hết, xem ra chỉ có thể dựa vào võ thuật.”

Anh ta vừa dứt lời, một quả bom bay tới cạnh anh ta, nếu không phải anh ta vừa vận nghiêng người, đã bị ném trúng.

Lạc Thụy kinh ngạc, hí mắt nhìn Hỏa Mân Côi bên cạnh, đưa tay ra: “Cho tôi mượn hai cây phi đao dùng một chút.”

“Hôn tôi một cái, tôi liền cho.” Hỏa Mân Côi kiều my nói, đưa mặt đến gần môi anh ta.

Lạc Thụy liếc cô ta, trực tiếp rút hai cây phi đao bên hông cô ta, nhìn hai tên cầm súng liên thanh bắn càn quét trước mặt, hai cổ tay chuyển động, đồng thời phóng ra, hai tên kia liền ngã xuống.

Long Tư Hạo một mực quan sát tình thế, Knox chiếm thế thượng phong kà vì bọn họ có đầy đủ đạn dược và vũ khí quân sự.

Còn phía bọn họ không chỉ không đủ đạn dược, hơn nữa chỉ có súng lục và súng trường tự động, thua Knox về mặt vũ khí.

“Đùng đùng.”

Lăng Hàn Dạ bắn hai phát xong, trong súng cũng hết đạn, anh vẻ mặt ngưng trọng nhìn Long Tư Hạo: “Long thiếu, tôi cũng hết đạn.”

Khuru Đặc ở bên cạnh anh đưa cho anh cây cung tên.

Lăng Hàn Dạ liếc mắt, giật giật khóe môi: “Muốn tôi bắn cung tên?”

Sau đó anh nhận lấy cung tên, híp mắt, kéo cung: “vèo” một cái, bắn mũi tên, nhưng không đủ lực, không bắn trúng người.

Lạc Thụy thấy thế, cố ý đá kích: “Lăng thiếu, anh không phải vì năm năm qua không vận động thể lực: “mũi tên” của anh rỉ sét chứ? Cách như vậy cũng bắn không trúng, sau này làm sao nổi dõng tông đường?”

Uy phong đàn ông của Lăng Hàn Dạ bị đá kích nghiêm trọng, anh đen mặt trợn mắt nhìn Lạc Thụy, sau đó rút ra ba mũi tên từ Khuru Đặc bên cạnh, kéo cung, ánh mắt sắc bén rơi vào quân đoàn đối diện.

Lạc Thụy thấy anh rút ba mũi tên một lần, há to miệng: “Lăng thiếu, anh muốn bắn ba mũi tên...”

Anh ta còn chưa nói hết lời, đã nghe “vèo vèo vèo”, Lăng Hàn Dạ bắn liên tục ba mũi tên.

Anh bắn liên tục ba lần, tốc độ rất nhanh, sau khi bắn ba mũi tên, giống như bắn cùng lúc.

Quân đoàn đối diện thấy ba mũi tên bay về phía bọn họ, không kịp tránh, liền bị bắn trúng.

Ba mũi tên bắn trúng ba người.

Lạc Thụy thấy thế, há miệng, nhìn Lăng Hàn Dạ giơ ngón tay cái lên: “Lăng thiếu, không tệ lắm, xem ra anh có hy vọng sinh ba.”

Chẳng qua mặc dù năng lực tác chiến của bọn họ mạnh đi nữa, hỏa lực của Knox quá mạnh, bọn họ lại không có đạn dược, muốn đánh thắng trận chiến này gần như là không thể nào.

Lăng Hàn Dạ nhìn Khuru Đặc, Hỏa Mân Côi, phi đao cũng sắp hết, anh cau mày nhìn Long Tur Hạo.

“Long thiếu, xem ra muốn đánh thắng trận chiến này là chuyện không thể nào, trừ phi có chi viện.”

Bọn họ có liên minh LR và binh đoàn MX chắn ở trước, cho nên coi như bọn họ an toàn, cũng không bị thương, nhưng trước mắt, đã có không ít thành viên LR và MX ngã xuống.

Long Tur Hạo lạnh lẽo nhìn Knox, tay bóp rắc rắc vang dội, ánh mắt cuồn cuộn gió bão tựa như muốn hủy diệt tất cả.

Knox cũng nhìn Long Tur Hạo, ánh mắt âm lãnh sắc bén, khóe môi nở nụ cười tự tin cuồng ngạo, tựa như nắm chắc phần thắng trong trận chiến này.

Ngay lúc này, sau lưng ông đột nhiên truyền đến tiếng nổ.

“A A...”

Quân đoàn tự thành lập bị nổ, lật đật chạy bốn phía.

Nghe tiếng, Knox xoay người, nhìn thấy Âu Dương Thần vừa rời đi quay lại, ông lập tức xoay người bắt Âu Dương Thần.

Lạc Thụy và 10 thợ săn nhìn qua, thấy người bắn tên lửa lại là Âu Dương Thần.

Lạc Thụy trợn to hai mắt, mặt đầy kinh ngạc: “Âu Dương Thần? Tại sao anh ta quay lại? Tổng giám đốc phu nhân đâu?”

Long Tư Hạo nhìn Âu Dương Thần, thấy anh ta quay lại, trong lòng anh lo lắng cho Hiểu Hiểu của anh, liền muốn tốc chiến tốc thắng.

Anh canh đúng thời cơ, thừa dịp quân đoàn của Knox đang hốt hoảng, lập tức hạ lệnh liên minh LR che chắn, Lạc Thụy dẫn 10 thợ săn xông lên.

Bên kia, Long Quân Triệt thấy thế, cũng lệnh binh đoàn MX nhân cơ hội xông lên.

Tiến vào cao điểm kịch chiến nhất, quân đoàn của Knox thấy liên minh LR và binh đoàn MX cùng xông tới, đang muốn giơ súng càn quét, lính đánh thuê của binh đoàn MX liền bắt chấp xông lên.

Mắt mỗi người đều lộ ra hung ác như sói, dùng tốc độ nhanh nhất cướp súng trong tay quân đoàn, dùng phương thức bạo lực nhất vặn gãy cổ và tay bọn họ.

Lạc Thụy thấy lính đánh thuê của binh đoàn MX hung tàn như vậy, không khỏi rùng mình.

Anh ta nhìn 10 thợ săn: “Các anh em, liên minh LR chúng ta không thể thua kém binh đoàn MX, so tài bọn họ một chút, xem ai quật ngã được nhiều người của quân đoàn nhất.”

Lời này của anh kích thích 10 thợ săn, cũng kích thích binh đoàn MX.

Binh đoàn MX ra tay hung hãn hơn, 10 thợ săn cũng không thua kém.

Hòa Mân Côi hất roi da, quần lấy súng trong tay ba tên lính, quăng ra ngoài, sau đó lại hất thêm một cái, siết cổ binh lính, đến khi tên kia sắp bị sặc mới ném ra ngoài.

Chương 971: Cục diện xoay chuyển

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mỗi lần cô ta hất roi, roi kia giống như sống lại, không tước vũ khí thì là siết cổ.

Thân thủ 10 thợ săn tài năng, cộng thêm binh đoàn MX tàn nhẫn, quân đoàn của Knox dần không chống đỡ được, cục diện lại hỗn loạn.

Liên minh LR, binh đoàn MX, quân đoàn của Knox lâm vào hỗn loạn.

Knox thấy thế, đang muốn lệnh rút lui, đột nhiên có hơn 10 chiếc trực thăng bay tới, lượn vòng trên không trung.

Trực thăng phát ra thanh âm to lớn làm tất cả mọi người đều dừng lại ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Trên trực thăng có dấu hiệu LR, nói rõ là người liên minh LR.

Trực thăng hạ cánh, Lạc Thụy và 10 thợ săn đều thấy rõ trong trực thăng đều là thành viên liên minh LR.

Lạc Thụy xoay người, thấy sắc mặt Knox rất khó coi, hí mắt cười: “Knox tiên sinh, đội chi viện chúng tôi đến rồi, ông chết chắc.”

Lần này Knox tới núi Sher vây đánh liên minh LR của Long Tư Hạo không điều động toàn bộ gia tộc, nên đội chi viện LR tới, ông không

thể đánh bại Long Tur Hạo nữa.

Huống chi bây giờ còn có một binh đoàn MX giúp liên minh LR, một mình ông không phải đối thủ của hai bên đó.

Hiện tại rút lui là quyết sách tốt nhất.

Trung Quốc có câu, lưu đắc thanh sơn tại, bất sàu một sài thiêu*, ông không thể ở đây để liên minh LR và binh đoàn MX đánh đổ chủ lực của ông.

(*) Giữ được thanh sơn, không lo củi không có củi đốt: Thời xưa, có một lão tiều phu có hai con trai, con lớn tên Thanh Sơn, con nhỏ tên Hồng Sơn, lúc lão tiều phu mất, phân đồi phía đông cho Thanh Sơn, đồi phía tây cho Hồng Sơn. Đồi phía tây cây cối tươi tốt, đốt củi rất tốt, Hồng Sơn rất chuyên cần, cả ngày cực khổ đốt củi, cuộc sống giàu sang, nhưng ba đến năm năm sau, cây đều bị đốn sạch, vì thế Hồng Sơn trồng nhiều cây trên đồi. Không ngờ một cơn mưa như thác đổ xuống toàn bộ cây trồng Hồng Sơn cực khổ trồng. Anh ta không có ăn, không thể làm gì khác hơn là đi đồi phía đông nhờ anh trai giúp. Thì ra đồi phía đông cây cối thưa thớt, nhưng Thanh Sơn rất biết tính toán, anh đốn cây chưa sinh trưởng, sau đó lại trồng lúa mới; anh khai hoang làm ruộng, nuôi trâu ngựa dưới đồi. Mấy năm trước, cuộc sống rất nghèo khó, sau lúa sinh trưởng, trâu bò thành đàn. Cơn mưa như thác đổ kia, vì trên đồi phía đông có cây cối che chắn, nên lúa ở dưới không bị tổn hại. Hồng Sơn thấy ở bên chỗ anh non xanh nước biếc, hưng vượng, vô cùng kỳ quái, liền hỏi anh nguyên nhân, anh thành khẩn nói cho anh ta: “Em đừng núi không nuôi núi, cuối cùng sẽ cùng đường, trước tiên trồng cây sau núi để ăn, mới có thể non nước xanh biếc!” Sau đó, mọi người đều khen Thanh Sơn: “Giữ được Thanh Sơn, không sợ không có củi đốt.”

France đứng cạnh ông lo lắng nói: “Chủ nhân, trận chiến này chúng

ta thua, vẫn nên rút lui.”

Knox nheo mắt, hạ lệnh toàn bộ rút lui.

Ông vừa ra lệnh, quân đoàn lập tức nhanh chóng lui về sau, rút lui lên trực thăng.

Lăng Hàn Dạ thấy thế, nhìn Long Tư Hạo, câu môi tà mị cười: “Long thiếu, Knox oai phong lâu như vậy, giờ đến lượt chúng ta, lần này nhất định phải đánh ông ta không thể trở mình.”

Long Tư Hạo híp mắt, ánh mắt thâm thúy nhìn thành viên LR tới chi viện: “Là ai liên lạc trụ sở chính chi viện?”

Vì lần này liên minh LR bị quân đoàn của Knox tập kích đột ngột, nên bọn họ căn bản không kịp liên lạc trụ sở chính chi viện, vì chờ được va, má đã sưng*.

(*) Ý chỉ cách chậm chạp không cứu được nguy cấp.

Cho dù sau khi liên minh LR bị tập kích, lập tức liên lạc trụ sở chính chi viện, nhất thời không đến kịp.

Nên người liên lạc chi viện đã liên lạc tổng bộ trước khi liên minh LR bị tập kích vào sáng sớm.

Nghĩ đến là ai có thể liên lạc, Long Tư Hạo rũ mắt, nhìn Lăng Hàn Dạ: “Tôi đi tìm Hiểu Hiểu, nơi này giao cho anh.”

Có chi viện, Knox cũng có ý rút lui, anh sẽ không lo liên minh LR bị Knox đánh bại, anh tin có Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy cùng với 10 thợ săn ở đây, bây giờ có dư sức đối phó Knox.

Hiện tại lo lắng nhất chính là Hiểu Hiểu của anh.

Vừa rồi là thời khắc nguy cấp, anh không thể không để cho cô rời đi trước.

Âu Dương Thần quay lại, anh lo lắng cô sẽ gặp nguy hiểm.

Lăng Hàn Dạ nghe anh nói vậy, đưa tay vỗ vạy anh, gật đầu nói: “Được, anh đi tìm Hiểu Hiểu của anh, nơi này giao cho tôi, tôi sẽ cho toàn quân Knox chết hết.”

Đội chi viện liên minh LR đã hạ cánh, mỗi người đều cầm súng liên thanh bao vây quân đoàn của Knox.

Cục diện xoay chuyển lần nữa, Knox hoàn toàn ở thế hạ phong.

Mà nơi này không phải lãnh địa của gia tộc Knox, nếu ông muốn thay đổi cục diện nữa là chuyện không thể nào.

Knox thấy bọn họ bị bao vây, ông mắt đầy hận thù nhìn Long Tư Hạo, không muốn cứ thế nhận thua.

Bây giờ Long Tư Hạo không có thời gian đi đối phó Knox, ánh mắt anh rơi vào trên người Âu Dương Thần, thấy một mình anh ta vật lộn ba tên lính, anh lập tức tiến lên, dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết ba tên lính kia.

Âu Dương Thần thấy anh vừa tới, một quyền hai chân liền giải quyết ba tên lính, đôi mắt phượng lóe lên kính nể, nhưng thoáng qua rồi biến mất.

Anh ta lãnh đạm liếc anh, một câu cảm ơn cũng không nói, xoay người đi.

“Anh bố trí Hiếu Hiếu ở đâu?” Long Tư Hạo nhanh chóng đi tới trước người anh ta, ánh mắt sắc bén nhìn anh ta.

Âu Dương Thần quay đầu đi, liếc anh: “Không phải anh đi cùng tôi là được sao?”

Dứt lời, anh ta đi trước.

Chương 972: Nên đến, trước sau cũng sẽ đến

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy cách đó không xa luôn chú ý Long Tư Hạo, thấy anh đi theo Âu Dương Thần, anh ta đang muốn đi theo, Long Quân Triệt liền kéo anh ta lại.

“Cậu đi theo làm gì?”

Hoắc Vân Hy nhìn Long Quân Triệt: “Tôi muốn đi xem Mạn Mạn thế nào?”

Trong giọng nói anh ta lộ ra lo âu đối với Lê Hiểu Mạn.

Thấy Long Tư Hạo và Âu Dương Thần đã đi xa, lúc này anh ta mới thư thái cười nói: “Có anh cả ở đây, tôi nghĩ cô ấy sẽ không gặp nguy hiểm.”

Long Quân Triệt nghe anh ta nói, buông anh ta ra, trong mắt thoáng qua tia phức tạp: “Cậu gọi cậu ta là anh cả, cậu không tính đối đầu Long Tư Hạo nữa?”

Hoắc Vân Hy trả lời: “Bây giờ đối với tôi mà nói, quan trọng nhất chính là hạnh phúc của Mạn Mạn, mà anh cả chính là hạnh phúc của cô ấy, tôi đã từng làm rất nhiều chuyện có lỗi với cô ấy, tôi không thể phá hủy hạnh phúc của cô ấy nữa.”

Âu Dương Thần đi theo đường cũ, nhưng lại không thấy Lê Hiểu

Mạn.

Long Tur Hạo không thấy Lê Hiểu Mạn, xoay người níu lấy cổ áo Âu Dương Thần, ánh mắt lạnh lẽo: “Hiểu Hiểu ở đâu?”

Âu Dương Thần thấy Long Tur Hạo níu cổ áo mình, trong lòng vô cùng không vui, nắm cổ tay anh: “Buông tay.”

Không nhìn thấy Lê Hiểu Mạn, Long Tur Hạo lo lắng, không cách nào bình tĩnh lại, mặt anh phủ băng sương, đường nét cứng rắn, ánh mắt lẫm liệt: “Tôi cho anh mang Hiểu Hiểu đi là muốn anh...”

Anh còn chưa dứt lời, điện thoại đột nhiên vang lên.

Vì đã ra khỏi núi Sher, nên điện thoại có tín hiệu.

Anh sững sốt, lúc điện thoại kêu tiếng thứ hai, mới buông Âu Dương Thần ra, lập tức nhận điện thoại.

Trong điện thoại truyền tới thanh âm khiến anh cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

“Muốn gặp Hiểu Hiểu của anh thì đi về trước 100 thước, anh sẽ một căn nhà gỗ nhỏ, nhớ, anh tới một mình.”

Sau khi cúp điện thoại, Long Tur Hạo lập tức chạy tới nơi đối phương nói.

Trong vòng 20km dưới chân núi Sher không có người ở, đi về trước 100 thước có căn nhà gỗ nhỏ, thiết kế tương đối cổ xưa, hơi hoang tàn.

Nhà gỗ bị cỏ dại cao đến nửa người và cây đại thụ xanh um tươi tốt

chung quanh che lấp.

Lê Hiếu Mạn đang ở trong nhà gỗ nhỏ, ngồi trên một cái ghế gỗ, hai tay hai chân đều bị trói.

Cô đang nghĩ cách tháo sợi dây trói hai tay cô ra, cửa nhà gỗ bị đẩy ra, người đàn ông gầy gò đi vào.

Người đàn ông mặc trang phục đen, trong tay còn cầm điện thoại, chính là người thần bí.

Thấy anh ta, Lê Hiếu Mạn ngưng giãy giụa, ánh mắt lạnh đi.

Ánh mắt người thần bí sắc bén nhìn cô, đi tới trước người cô, cười khiến người ta rợn cả tóc gáy: “Anh ta sẽ tới ngay.”

Lê Hiếu Mạn nheo mắt, không cần hỏi cô cũng biết người anh ta nói là Long Tư Hạo.

Bàn tay cô bị trói siết chặt lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn khuôn mặt đeo mặt nạ quý của người thần bí, muốn thấy rõ anh ta rốt cuộc là ai.

Người thần bí thấy cô nhìn chằm chằm mặt anh ta, anh ta cười âm lãnh: “Cô muốn biết tôi là ai như vậy?”

Lê Hiếu Mạn lạnh lùng: “Tôi dĩ nhiên muốn biết người hết lần này đến lần khác đưa tôi vào chỗ chết rốt cuộc là ai, anh bắt tôi đến đây lại muốn làm gì?”

Vừa rồi Âu Dương Thần đáp ứng quay lại trợ giúp, sau đó cô chuẩn bị quay lại, gặp phải người thần bí.

Lúc ấy chỉ có một mình cô, cô căn bản không thể trốn, mới bị người

thần bí bắt giữ tới nhà gỗ không người ở này.

Anh ta dùng sợi dây cột cô vào ghế gỗ vô cùng cũ kỹ, liền đi ra ngoài.

Người thần bí lạnh lùng cong môi, âm lãnh nói: “Nên đến trước sau cũng đến, có một số chuyện nên giải quyết rồi.”

“Có một số chuyện, quả thực nên giải quyết rồi.”

Thanh âm mát lạnh vang lên, cửa nhà gỗ bị đẩy ra, Long Tur Hạo về mặt âm trầm đứng ở cửa.

“Tur Hạo.”

Thấy Long Tur Hạo, Lê Hiểu Mạn lo lắng, cô vùng vẫy, đột nhiên một súng lục màu đen nhắm vào mi tâm cô.

Thanh âm uy hiếp truyền vào tai cô: “Đừng lộn xộn nữa, nếu không, tôi liền bắn bể đầu cô, để Tur Hạo cô thích nhất trơ mắt nhìn cô chết trước mặt anh ta.”

“Anh...”

Lê Hiểu Mạn không giãy giụa nữa, lo lắng không vơi đi, ngược lại tăng thêm.

Long Tur Hạo thấy người thần bí chia súng vào đầu Lê Hiểu Mạn, suýt chút nữa mất khống chế bắn người thần bí.

Nhưng anh đè nén lo âu, Lê Hiểu Mạn quá quan trọng với anh, anh không dám tùy tiện mạo hiểm.

Lỡ như tốc độ súng của anh không bằng người thần bí, Hiểu Hiểu

của anh liền...

Chương 973: Người thần bí, tháo mặt nạ xuống

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Người thần bí không giống như những người bình thường khác, hăthân thủ của anh ta có thể sánh ngang với anh, vì vậy, vào giờ phút quan trọng này, anh không thể phân tâm chút nào, nhất định phải dẫn dắt được sự chú ý của người thần bí, rồi mới nghĩ biện pháp cứu Hiếu Hiếu của anh.

Bây giờ anh phải giữ được sự tỉnh táo.

Anh đi vào nhà gỗ, tốc độ không nhanh không chậm, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía người thần bí: “Tôi tới rồi, cậu mau thả Hiếu Hiếu ra.”

Giọng của anh rất bình tĩnh, khiến cho người nghe không cảm nhận được bất cứ cảm xúc không ổn định nào trong anh.

Người thần bí thấy Long Tư Hạo không khẩn trương và lo âu quá độ, anh ta cong môi cười nói: “Tôi không dễ dàng thả cô ta ra như vậy đâu.”

Long Tư Hạo nguy hiểm nheo mắt lại, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn thẳng vào chiếc mặt nạ quý mà anh ta đang đeo: “Vậy cậu muốn thế nào?”

Anh giương súng trong tay lên, ngắm thẳng họng súng về phía người thần bí: “Cậu đã làm Hiếu Hiếu tổn thương hết lần này tới lần khác,

hôm nay nên có kết thúc rồi.”

Người thần bí thấy Long Tur Hạo chĩa họng súng về phía mình, anh ta khẽ cau mày lại, cười phá lên, nói: “Ha ha...Tôi không ngờ rằng có một ngày anh sẽ chĩa súng về phía tôi.”

Đôi mắt của Long Tur Hạo đỏ thẫm như máu, anh lạnh lùng nhìn người thần bí, nói: “Từ lúc cậu phản bội tôi, làm tổn thương Hiếu Hiếu, đáng lẽ cậu đã phải ngờ đến ngày này rồi.”

Mấy câu này đều là mấy câu anh nói cho người thần bí nghe, ngụ ý là anh đã biết anh ta là ai, mà người thần bí tự nhiên cũng đã hiểu.

Súng trong tay người thần bí vẫn để ở mi tâm của Lê Hiếu Mạn, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Long Tur Hạo, anh ta khẽ cười nói: “Xem ra tôi đoán không lầm, quả nhiên là anh đang hoài nghi thân phận của tôi.”

Dứt lời, người thần bí nhân dùng bàn tay không cầm súng kia tháo mặt nạ quý trên mặt mình xuống.

Khi mặt nạ quý rơi xuống đất, rốt cuộc thì Lê Hiếu Mạn và Long Tur Hạo cũng thấy rõ khuôn mặt không xa lạ gì của người thần bí kia.

“Ô Dịch, thật sự là anh?” Lê Hiếu Mạn đã sớm có hoài nghi người thần bí chính là Ô Dịch, lúc này thấy quả nhiên là anh ta, cô có sự kinh ngạc nho nhỏ, nhưng càng nhiều hơn chính là không dám tin cùng với căm hận.

Người thần bí là Ô Dịch, vậy mẹ Lê Tố Phương của cô chính là do Ô Dịch giết.

Người làm hại mẹ con cô và tiểu Long Dập tách ra năm năm, gặp

nhau mà không nhận ra nhau cũng chính là anh ta.

Cô siết chặt hai tay, minh triết nước trong con ngươi súc mẫn hận ý: “Tô Dịch, tôi và anh không thù không oán, tại sao anh lại giết chết mẹ tôi? Tại sao?”

“Ha a....” Tô Dịch lại khẽ mỉm cười, sau đó anh ta nhìn về phía Long Tư Hạo.

Mặc dù Long Tư Hạo đã sớm đoán được người thần bí chính là Tô Dịch, nhưng khi anh ta tháo mặt nạ xuống, khoảng khắc khi anh nhìn thấy rõ mặt của anh ta, anh vẫn cảm thấy bị đá kích không nhẹ.

Bị người anh em vào sinh ra tử mười lăm năm hãm hại và phản bội, dù là ai thì cũng sẽ bị đá kích, không thể tránh khỏi cảm giác khó chịu trong lòng.

Đôi mắt đỏ ngầu của Long Tư Hạo nhìn về phía Tô Dịch, ánh mắt tràn đầy lửa giận và hận thù, ánh mắt cực kỳ dọa người người: “Lý do của cậu là gì? Tại sao cậu lại làm tổn thương Hiểu Hiểu? Cậu biết rõ cô ấy còn quan trọng hơn so với sinh mạng của tôi mà, tại sao cậu phải làm cô ấy tổn thương?”

Tô Dịch bình thản nói: “Bởi vì tôi là người của Knox, ông ta để cho tôi ở lại bên cạnh anh, là vì muốn tôi thay ông ta giám sát nhất cử nhất động của anh, bao gồm cả chuyện ngăn cản anh chung một chỗ với những người phụ nữ khác, bởi vì ông ta muốn anh trở thành con rể của ông ta, sau đó thuận lý thành chương thừa kế gia tộc Knox.”

Long Tư Hạo cười nhạt: “Chỉ vì lý do này, mà cậu đã làm ra nhiều chuyện tổn thương đến Hiểu Hiểu như vậy?”

Người thần bí giương mắt nhìn anh thật sâu, anh ta vẫn giữ nguyên

nụ cười lịch sự như quá khứ: “Đúng, cũng chỉ vì lý do này.”

Ánh mắt Long Tư Hạo nhìn anh ta càng ngày càng trở nên sắc bén và rét lạnh: “Lê Tố Phương là do cậu tự tay giết, người hủy video giám sát là cậu, người trộm con trai của tôi và Hiểu Hiểu rồi làm chuyện trộm long tráo phụng là cậu, Trần Lan, Lý Tuyết, Trương Hồng đều là người mà cậu sắp xếp ở trong biệt thự.”

Dù Long Tư Hạo hỏi anh ta, nhưng anh dùng giọng khẳng định để nói.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh bao phủ bởi lớp sương mù và băng giá, nhưng đáy lòng của anh thật sự không dễ chịu chút nào.

Anh vẫn luôn coi Tô Dịch là anh em vào sinh ra tử để đối đãi, thế nhưng anh ta lại muốn đẩy Hiểu Hiểu của anh vào chỗ chết hết lần này đến lần khác.

Anh ta bị Knox thu mua, anh có thể không giết anh ta chuyện anh ta phản bội anh, nhưng anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho chuyện anh ta làm thương tổn đến Hiểu Hiểu của anh đâu.

Tô Dịch nhíu mày lại, anh ta thu hồi tất cả cảm xúc trong mắt lại, ánh mắt dần trở nên sâu không lường được: “Đúng vậy, tất cả mọi chuyện đều là do tôi làm, Lý Tuyết, Trần Lan, Trương Hồng đều là người do tôi sắp xếp, tất cả những chuyện mà bọn họ làm ở trong biệt thự kia đều là do tôi ra lệnh cho bọn họ làm, Lê Tố Phương là do tôi tự tay giết, sau đó giả họa cho anh, mục đích chính là vì để cho Lê Hiểu Mạn hiểu lầm anh, chẳng qua là tôi không nghĩ tới, cô ta lại lựa chọn tin tưởng anh.”

Nghe anh ta nói anh ta đã tự tay giết chết Lê Tố Phương, hận ý trong lòng Lê Hiểu Mạn với anh ta càng dâng trào mãnh liệt hơn, cô nở nụ

cười nhạt: “Anh tự cho rằng kế hoạch của anh không chệ vào đâu được, nhưng thật ra thì lại đầy rẫy sơ hở, vì đạt được mục đích của mình, anh nhẫn tâm sát hại người vô tội, mẹ tôi và anh không thù không oán, nhưng anh lại giết chết bà ấy, rốt cuộc thì anh có còn nhân tính hay không?”

Tô Dịch thờ ơ nhìn Lê Hiểu Mạn đang tràn đầy hận ý với anh ta, anh ta trực tiếp bỏ qua câu hỏi anh ta có còn nhân tính không của cô, nhìn cô hỏi: “Cô nói sơ hở là ở chỗ nào?”

Anh ta vẫn luôn không nghĩ ra được điểm sơ hở đó ở đâu, anh ta cảm thấy kế hoạch của anh ta đủ thiên y vô phùng(*), nhưng Lê Hiểu Mạn lại không trùng kế coi Long Tư Hạo là kẻ thù giết hại mẹ cô.

(*)天衣無縫 Thiên Y Vô Phùng

Nghĩa đen là áo tiên không một đường may.

Nghĩa bóng là những gì tự nhiên chưa có tác động của con người đều hoàn hảo và hoà hợp với tổng thể.

Lê Hiểu Mạn cười nhạt: “Chỗ sơ hở lớn nhất chính là đoạn video kia, nếu anh không để lại kia đoạn video Tư Hạo bóp cổ mẹ tôi, có lẽ tôi sẽ không nhìn ra được sơ hở, dùng câu thông minh quá sẽ bị thông minh hại ở trên người anh là thích hợp nhất, nếu như Tư Hạo thật sự là hung thủ, anh ấy sẽ xóa bỏ toàn bộ đoạn video, chứ sao có thể sẽ chỉ giữ lại mỗi đoạn video anh ấy bóp cổ mẹ tôi để tôi hiểu lầm anh ấy? Điều này nói rõ là có người đang cố ý hãm hại anh ấy, video bị hủy không phải là chuyện ngoài ý muốn, mà bởi vì, người phá hủy nó mới thật sự là hung thủ giết người, cũng chính là Tô Dịch anh.”

Chương 974: Hồi hận vì lúc trước đã cứu cậu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tô Dịch nghe cô nói xong, anh ta hơi khép mắt lại, anh ta đã cho rằng sau khi Lê Hiểu Mạn thấy đoạn video kia thì cô nhất định sẽ trúng kế, lại không nghĩ rằng cô có thể nhìn ra sơ hở từ trong đoạn video kia, xem ra tâm tư của cô còn tinh tế hơn so với sự tưởng tượng của anh ta rất nhiều.

Lê Hiểu Mạn tràn đầy hận ý nhìn Tô Dịch, mặc dù cô biết anh ta là người giết mẹ nuôi Lê Tố Phương của cô, nhưng cô không biết đến tột cùng là anh ta làm thế nào để giết chết mẹ cô mà thần không biết quỷ không hay.

Ngày mà mẹ cô xảy ra chuyện đó, sau khi Tư Hạo ra khỏi phòng bệnh của mẹ nuôi, anh Văn Bác chỉ nói mấy câu với bọn họ rồi đi vào, chỉ chút thời gian như vậy thôi, vậy mà anh ta lại có thể giết chết mẹ nuôi của cô, cô rất muốn biết đến tột cùng là anh ta đã làm như thế nào.

Cô lạnh giọng hỏi: “ Đến tột cùng thì anh đã giết mẹ tôi như thế nào? Tại sao anh có thể giết chết mẹ tôi ngay khi Tư Hạo vừa rời khỏi phòng bệnh rồi giá họa cho anh ấy?”

Long Tư Hạo vẫn luôn nhìn chăm chăm vào khẩu súng trong tay Tô Dịch, anh rất sợ Tô Dịch sẽ đột nhiên nổ súng, nhưng bây giờ Tô Dịch đang bắt giữ Hiểu Hiểu của anh làm con tin, mà anh vẫn không rõ mục đích anh ta dẫn anh tới đây. Anh hiểu rất rõ thân thủ của Tô

Dịch, nếu anh ta nổ súng, anh sẽ rất khó cứu Hiểu Hiểu từ trong tay anh ta ra được.

Vì vậy, bây giờ anh không thể hành động thiếu suy nghĩ, trước hết phải biết được mục đích thực sự của anh ta rồi lại nói tiếp.

Vấn đề mà Hiểu Hiểu hỏi, cũng chính là câu hỏi mà anh vẫn luôn muốn biết, anh cũng muốn biết Tô Dịch làm thế nào để giết chết Lê Tố Phương rồi giá họa đến trên đầu anh.

Năm năm trước, anh và Hiểu Hiểu chỉ vừa rời khỏi phòng bệnh của Lê Tố Phương có mấy phút, Lê Văn Bác đã gọi điện thoại nói Lê Tố Phương xảy ra chuyện, làm thế nào mà chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi Tô Dịch đã giết chết Lê Tố Phương lại không bị phát hiện, trừ phi anh ta vẫn luôn ẩn núp ở trong phòng bệnh của Lê Tố Phương.

Phòng bệnh lúc ấy Lê Tố Phương nằm là phòng bệnh bình thường, chỉ có một phòng vệ sinh, nếu như anh không đoán sai, nhất định là lúc ấy Tô Dịch đã núp ở trong phòng vệ sinh.

Ánh mắt của anh run lên, anh lạnh lùng nhìn anh ta: “Lúc ấy cậu trốn ở trong phòng vệ sinh của phòng bệnh?”

Tô Dịch thấy Long Tư Hạo đoán trúng, anh ta cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, bởi vì lấy sự cơ trí của anh, sớm muộn gì anh cũng sẽ đoán được.

Anh ta cũng không có ý định giấu giếm nữa, thừa nhận nói: “Đúng, lúc ấy tôi trốn ở trong phòng vệ sinh, anh vừa rời khỏi phòng bệnh của Lê Tố Phương, tôi đã giết bà ta, sau đó phá hủy video giám sát trong phòng bệnh của bệnh viện.”

Lê Hiếu Mạn thấy anh ta thừa nhận lúc ấy anh ta trốn ở trong phòng vệ sinh của phòng bệnh, cô hơi kinh ngạc và không dám tin: “Anh chui vào trong đấy từ lúc nào?”

Lúc ấy, không chỉ có một mình mẹ cô Lê Tố Phương ở trong phòng bệnh của bà, còn có cô, Tư Hạo, Lạc Thụy và Lê Văn Bác.

Cho dù sau đó cô, Lạc Thụy và Lê Văn Bác ra khỏi phòng bệnh của mẹ nuôi, thì vẫn còn có Tư Hạo ở trong đó, hơn nữa cửa phòng bệnh luôn đóng, nếu như Tô Dịch đi vào, Tư Hạo hẳn có thể phát hiện ra mới đúng.

Đến tột cùng thì anh ta chui vào như thế nào?

Tô dịch thấy hai người đều nghi hoặc về chuyện này, vì vậy anh ta nói cho bọn họ nghe chuyện anh chui vào phòng bệnh của Lê Tố Phương như thế nào.

Trước khi Lê Tố Phương vào bệnh viện, anh ta và Long Tư Hạo cùng đi Moldova, mục đích là để đối phó với Auguste.

Vừa về tới thành phố K, Long Tư Hạo nghe thấy chuyện Lê Tố Phương bị bệnh nằm viện, anh đã lập tức chạy tới bệnh viện cùng Lạc Thụy.

Còn anh ta thì một mình chạy tới bệnh viện, hơn nữa còn chạy đến trước khi Long Tư Hạo và Lạc Thụy đến bệnh viện.

Khi anh ta chạy tới phòng bệnh của Lê Tố Phương, chỉ có một mình Hạ Thanh Vinh canh giữ ở trong phòng bệnh của bà, mà bởi vì lo lắng cho Lê Tố Phương, nên Hạ Thanh Vinh đã đặt hết tất cả tâm tư ở trên người bà, vì vậy nên ông ta không biết anh ta đã lén lút đi vào phòng bệnh.

Lúc anh ta vừa mới trốn vào phòng vệ sinh, Lê Hiếu Mạn và Lê Văn Bác liền đẩy cửa phòng bệnh ra tiến vào.

Trong phòng vệ sinh có cửa sổ, nếu như có người tiến vào phòng vệ sinh, anh ta sẽ lập tức rời khỏi đó từ cửa sổ, nhưng không có ai tiến vào phòng vệ sinh, cũng không có ai phát hiện ra anh ta.

Sau đó, bởi vì Lê Tố Phương phản đối chuyện Long Tư Hạo và Lê Hiếu Mạn chung một chỗ, Long Tư Hạo muốn hỏi Lê Tố Phương lý do tại sao, nên đã bảo ba người Lê Hiếu Mạn, Lạc Thụy và Lê Văn Bác đi ra ngoài.

Lúc trong phòng bệnh chỉ còn lại Long Tư Hạo và Lê Tố Phương, hai người bọn họ xảy ra một số mâu thuẫn, anh ta trốn ở trong phòng vệ sinh biết tất cả.

Chờ Long Tư Hạo vừa rời khỏi phòng bệnh của Lê Tố Phương, anh ta liền ra khỏi phòng vệ sinh rồi bóp chết Lê Tố Phương.

Lê Hiếu Mạn nghe xong lời anh ta, nếu như hai tay hai chân của cô đều không bị trói, còn bị anh ta cầm súng uy hiếp, thì cô đã nhảy lên hung hăng cho anh ta mấy cái bạt tai rồi.

Long Tư Hạo nhìn Tô Dịch, trong ánh mắt tràn đầy căm hận: “Tôi thật sự hối hận vì lúc đó đã cứu cậu.”

Lê Hiếu Mạn nhìn về phía Long Tư Hạo, anh là người trọng tình trọng nghĩa, lại bị anh em vào sinh ra tử với mình nhiều năm như vậy hãm hại và phản bội, cô biết nhất định là trong lòng anh bây giờ đang rất khó chịu.

Nếu đổi lại là cô, cô nhất định sẽ rất thất vọng rất đau lòng.

Tô Dịch nhúu thật chặt mày lại, anh ta khế nở nụ cười khiến người ta không nhìn ra được cảm xúc của anh ta lúc này.

Anh ta đã sớm biết khi sự thật được vạch trần, Long Tur Hạo nhất định sẽ hận anh ta đến tận xương tủy, trong lòng anh ta cũng cảm thấy thoải mái gì, dẫu sao hai người cũng là anh em vào sinh ra tử nhiều năm như vậy, lúc trước nếu không phải là nhờ anh cứu, thì sẽ không có Tô Dịch của ngày hôm nay.

Nhưng anh đã làm nhiều chuyện sai lầm như vậy rồi, bây giờ đã thật sự không thể quay đầu lại được nữa.

Anh ta làm ra vẻ thờ ơ nói: “Bây giờ chuyện gì nên biết hay không nên biết các người đều đã biết cả rồi, các người còn có cái gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi, tôi sẽ trả lời hết mọi thắc mắc của các người.”

Bây giờ Long Tur Hạo chỉ quan tâm đến sự an toàn của Lê Hiểu Mạn, anh không muốn nói nhảm với anh ta nữa, chỉ cần súng trong tay Tô Dịch còn chỉ vào Hiểu Hiểu của anh một giây một phút nào, thì giây đó phút đó anh không thể nào an tâm được.

Mắt thấy Hiểu Hiểu của mình đang ở trong nguy hiểm, mà mình lại không thể cứu cô ấy, đây là một loại tra tấn rất thảm khốc với.

Đôi mắt của anh đỏ ngầu như máu, cả người đều tản ra khí tức hung ác như phải băm vằm Tô Dịch thành từng mảnh vậy.

Tô dịch tương đối hiểu con người của Long Tur Hạo, anh ta thấy dường như anh đã không thể nhịn được nữa, anh ta khế cười, giọng nói vẫn bình thản như cũ: “Tur Hạo, tôi và anh đã vào sinh ra tử đã nhiều năm như vậy, thân thủ của anh như thế nào tôi biết rất rõ, thân thủ của tôi như thế nào anh cũng rất rõ ràng, vì vậy, tốt nhất là anh

đừng có hành động thiếu suy nghĩ, nếu không, khoảng khắc lúc anh nổ súng giết tôi kia, tôi cũng có thể sẽ giết chết Hiểu Hiểu mà anh yêu nhất đấy, tốt nhất là anh đừng có mạo hiểm.”

Long Tur Hạo siết chặt tay cầm súng trong tay, tựa như muốn bóp vỡ tay cầm súng kia, mà ánh mắt anh nhìn Tô Dịch lóe lên ánh sáng rét lạnh như lưỡi kiếm sắc bén vậy.

Tô Dịch liếc nhìn Long Tur Hạo đang hận không thể bằm vằm mình thành từng mảnh nhỏ, anh ta hơi cụp mi mắt xuống, chậm rãi nói: “Anh không hiểu kỳ tại sao ngày hôm đó tôi phải chạy đến bệnh viện rồi trốn ở phòng vệ sinh hay sao? Anh không hiểu kỳ tại sao lúc Lê Tố Phương bị giết, bà ta có giấy giụa hay không sao?”

Lời này của Tô Dịch giống như là muốn tiết lộ thêm tin tức gì đó, Long Tur Hạo và Lê Hiểu Mạn đều hiểu.

Long Tur Hạo nheo mắt lại: “Cậu muốn nói cái gì?”

“Ha a...” Tô Dịch cười phá lên, anh ta giương mắt nhìn về phía Long Tur Hạo, ánh mắt lại tràn đầy đồng tình: “Tôi muốn nói là các người không muốn biết người chân chính đứng phía sau trù tính chuyện này là ai sao?”

Chương 975: Người chân chính đứng phía sau trù tính

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt của Long Tur Hạo càng ngày càng trở nên rét lạnh, đôi mắt thâm thúy chột híp lại, ánh mắt hàn liệt: “Người đứng sau màn trù tính chuyện này là ai?”

Thật ra thì trong lòng anh đã mơ hồ có câu trả lời, nhưng anh vẫn hơi không dám tin tưởng, muốn xác nhận lại.

Tô Dịch biết khi anh ta nói ra người kia, Long Tur Hạo nhất định sẽ bị đá kích một cách sâu sắc, tuy nhiên anh ta giấu tiếp cũng không có ý nghĩa gì, bởi vì sớm muộn gì anh cũng sẽ biết.

Anh ta cong môi nói: “Là ông nội của anh.”

Giọng nói của anh ta vẫn rất bình thản, đều đều, chỉ đang trần thuật một sự thật.

Nghe thấy người trù tính là Hoắc Nghiệp Hoảng, bàn tay không cầm súng của Long Tur Hạo dần siết chặt lại, đôi mắt của anh thoáng nhuộm đầy bi thương.

Lê Hiểu Mạn nghe thấy cái chết của mẹ nuôi mình có liên quan đến Hoắc Nghiệp Hoảng, trong lòng cô rất kinh ngạc, cô không dám tin nhìn anh ta: “Anh nói cái gì? Cái chết của mẹ nuôi tôi có liên quan đến ông nội của Tur Hạo, điều này sao có thể?”

Tuy cô biết Hoắc Nghiệp Hoằng không phải là một người ông tốt, nhưng cô không dám tin tưởng, ông ta vậy mà lại có liên quan đến cái chết của mẹ nuôi cô, cô nhớ sau khi mẹ nuôi cô chết, ông ta đã an ủi cô rất nhiều lần, còn giúp cô mua đất chôn cho mẹ nuôi cô, tổ chức tang sự cho bà.

Tô Dịch thấy cô không tin, anh ta bình thản nhìn về phía Long Tư Hạo đang tràn đầy cảm xúc phức tạp: “Tur Hạo, anh nhất định không nghĩ tới tất cả sự kiện đó đều là do một tay ông nội anh bày kế phải không, lần trước tôi đã nói với anh rồi, trước khi Lê Tố Phương nằm viện, ông nội anh đã gặp qua bà ta một lần, sau đó thì bà ta liền bị bệnh. Thật ra thì, lúc ấy bà ta cũng không phải thật sự bị tái phát bệnh ung thư bao tử, chẳng qua chỉ là viêm dạ dày cấp tính nhẹ mà thôi, căn bản không cần phải nằm viện, bà ta giả bộ bệnh.”

Lê Tố Phương đã có công dưỡng dục Lê Hiểu Mạn, cho dù bà đã làm sai chuyện gì, thế nhưng trong lòng Lê Hiểu Mạn địa vị của bà vẫn rất cao, nghe thấy Tô Dịch nói Lê Tố Phương như vậy, tự nhiên là trong lòng Lê Hiểu Mạn không vui.

Cô lạnh lùng nói, xen lẫn tức giận: “Đây là điều không thể nào, sao mẹ tôi có thể giả bộ bệnh được? Tôi không cho phép anh nói xấu mẹ tôi như vậy.”

Tô Dịch lạnh nhạt liếc nhìn Lê Hiểu Mạn: “Tôi không thêm nói xấu bà ta, bà ta giả bộ bệnh hoàn toàn là bị ông nội của Tur Hạo xúi giục, mà bà ta đột nhiên ngăn cản cô và Tur Hạo chung một chỗ, cũng là do ông nội của Tur Hạo bảo bà ta làm như vậy, trong tài khoản của bà ta thêm một số tiền rất lớn, là ông nội của Tur Hạo chuyển cho bà ta.”

Lê Hiểu Mạn thấy Tô Dịch khẳng định như vậy, cô nhíu chặt mày lại, trong mắt dần nhuốm đầy bi thương, trong lòng vô cùng khó chịu và đau lòng, cô thật sự không dám tin tưởng chuyện Lê Tố Phương đột

nhiên ngăn cản cô và Tư Hạo chung một chỗ, là bị Hoắc Nghiệp Hoằng xúi giục.

Ở trong ấn tượng của cô, mẹ cô vẫn luôn là người có nhân phẩm tốt, bà giản dị như vậy, chuyên cần cố gắng như vậy, tại sao lại làm chuyện như vậy?

Đoạn thời gian trước khi cô biết cô bị Lê Tô Phương đánh cắp từ Thẩm gia, mặc dù cô cảm thấy rất đau lòng với hành động đó của bà, nhưng trong lòng còn có thể thông cảm cho bà. Nhưng bà lại liên hiệp với Hoắc Nghiệp Hoằng ngăn cản cô và Tư Hạo chung một chỗ, bà đã thật sự khiến cho cô rất thất vọng rất thất vọng.

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn đang chìm đắm trong bi thương của chuyện năm năm trước, trong lòng anh rất đau đớn, anh rất hy vọng cô vĩnh viễn không bao giờ biết những chuyện này, ít nhất ở trong lòng của cô Lê Tố Phương vẫn là người mẹ tốt.

“Hiểu Hiểu.”

Anh đau lòng nhìn cô, rất muốn ôm cô vào trong ngực an ủi, nhưng đáng giận là súng của Tô Dịch đang chĩa thẳng vào cô, anh không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Anh lạnh lùng nhìn về phía Tô Dịch: “Làm sao cậu biết những chuyện này?”

Tô Dịch cười nhạt, nói đúng sự thật: “Bởi vì tôi cũng được coi là một con cò của ông nội anh, ông nội của anh đã từng không chỉ một lần âm thầm tới tìm tôi, thuyết phục tôi hợp tác với ông ta.”

Sau đó, anh ta lại tiếp tục nói ra tất cả mọi chuyện.

Cả sự kiện đều là Hoắc Nghiệp Hoảng bố trí toàn cục, Tô Dịch phối hợp với ông ta để hoàn thành.

Đầu tiên là Hoắc Nghiệp Hoảng uy hiếp Lê Tố Phương ép bà giả bộ bệnh, rồi bảo bà lợi dụng sự hiếu thuận của Lê Hiểu Mạn với bà ta để ép cô và Long Tư Hạo chia tay.

Bởi vì Lê Hiểu Mạn kiên quyết không chia tay với Long Tư Hạo, vì vậy Hoắc Nghiệp Hoảng đã nghĩ đến chuyện giết Lê Tố Phương để giá họa cho Long Tư Hạo chia rẽ bọn họ.

Kế hoạch giết người giá họa này, không chỉ mình Tô Dịch biết, mà Lê Tố Phương cũng biết.

Lúc Hoắc Nghiệp Hoảng nói với Lê Tố Phương kế hoạch giá họa này, ông ta bảo với bà là để bà nói chết giả, còn lúc Hoắc Nghiệp Hoảng nói cho Tô Dịch biết kế hoạch này, ông ta bảo Tô Dịch trực tiếp giết chết bà.

Vì vậy, làm thế nào Lê Tố Phương cũng không ngờ rằng, Hoắc Nghiệp Hoảng lại thật sự muốn giết chết bà.

Bọn họ vẫn luôn đang đợi một cơ hội, một kế hoạch để giá họa cho Long Tư Hạo.

Sau khi Long Tư Hạo về nước đến thăm Lê Tố Phương chính là một cơ hội rất tốt.

Hơn nữa, ở trong kế hoạch của Hoắc Nghiệp Hoảng, Lê Tố Phương còn phải cố ý kích thích khiến cho Long Tư Hạo giận lúc anh đến bệnh viện thăm bà.

Sau khi nghe xong, vành mắt của Lê Hiểu Mạn dần đỏ lên, cô không

nghĩ tới, vì chia rẽ cô và Tur Hạo, Hoắc Nghiệp Hoằng chẳng những uy hiếp mẹ cô, thiết kế giết chết mẹ cô, mà còn ngoan tâm giá họa chuyện này cho cháu trai ruột của mình.

Tại sao trên đời này lại có thể có người ông nội như vậy?

Rốt cuộc thì trái tim của ông ta được làm bằng cái gì, tại sao ông ta lại nhẫn tâm như vậy, vì đạt được mục đích mà không chừa thủ đoạn nào, đây rốt cuộc là ông lão mặt người dạ thú như thế nào.

Bây giờ cô rất hối hận vì đã từng coi Hoắc Nghiệp Hoằng làm ông nội ruột để đối đãi và tôn trọng.

Ngay cả cháu trai ruột của mình cũng tính toán, ông ta thật sự không xứng làm người.

Tur Hạo của cô biết chân tướng này, anh sẽ đau lòng biết bao yêu.

Cô nhìn về phía Long Tur Hạo, trong đôi mắt ngậm đầy nước mắt, cô đau lòng thay cho anh, đau lòng thay cho anh, có một người ông như vậy, trong lòng anh nhất định sẽ rất đau đớn đi.

Như Lê Hiểu Mạn suy nghĩ, sau khi nghe được toàn bộ chân tướng của sự kiện này, trong lòng Long Tur Hạo không chỉ đau buồn, mà càng nhiều hơn chính là trái tim đã nguội lạnh.

Bị ông nội ruột thiết kế hãm hại, trái tim anh đau như nhỏ máu vậy.

Mặc dù trong lòng có đau đớn thế nào đi nữa, nhưng anh vẫn không lộ chút đau đớn nào trên mặt, ánh mắt lạnh thấu xương của anh bắn về phía Tô Dịch: “Đến tột cùng thì ông ta đã làm thế nào để uy hiếp mẹ nuôi của Hiểu Hiểu?”

Vừa rồi Tô Dịch chưa nói điểm này, Lê Hiểu Mạn cũng rất muốn biết rốt cuộc thì Hoắc Nghiệp Hoằng đã làm thế nào để uy hiếp mẹ nuôi cô đáp ứng hợp tác với ông ta, còn phải đền mất một mạng.

Tô Dịch vẫn giữ nguyên vẻ bình thản: “Bởi vì ông ta biết một số bí mật của Lê Tố Phương, mà bí mật này vẫn luôn làm cho lương tâm của Lê Tố Phương bị cắn rứt.”

Lê Hiểu Mạn vừa nghe thấy Tô Dịch nói như vậy, cô đã hiểu: “Chuyện anh nói chính là chuyện bà ấy ôm tôi về?”

Tô Dịch hơi nâng tầm mắt: “Ừ.”

Theo như lời của Tô Dịch, Hoắc Nghiệp Hoằng đã dùng chuyện Lê Tố Phương trộm Lê Hiểu Mạn về để uy hiếp bà.

Sự kiện trộm trẻ năm đó cũng không vẻ vang gì, hơn nữa chuyện Lê Tố Phương trộm Lê Hiểu Mạn trở về, ngoài việc muốn cứu Lê Hiểu Mạn một mạng, và vấn đề tình cảm của bà với Hạ Thanh Vinh trở lại, thì còn có một nguyên nhân khác, bà đã bị người ta sai khiến, hơn nữa còn vì vậy mà nhận được một khoản tiền.

Vì vậy, lương tâm của Lê Tố Phương vẫn luôn bị cắn rứt và canh cánh về chuyện này.

Bà cảm thấy đây chuyện xấu xa nhất mà bà đã làm trong cuộc đời này.

Bà vẫn luôn cảm thấy áy náy, lương tâm bất an, từ khoảng khắc ôm Lê Hiểu Mạn đi, ngày nào lương tâm của bà cũng cảm thấy cắn rứt, bởi vì bà đã làm hại Lê Hiểu Mạn và mẹ ruột mình chia lìa.

Vì vậy, bà luôn đối xử với Lê Hiểu Mạn rất tốt, cho tới bây giờ đều

không để cô phải làm việc nhà, là vì muốn bồi thường cho cô, cũng là để cho trái tim của bà cảm thấy thoải mái hơn.

Chương 976: Đó là một lần duy nhất

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn rất hiếu thuận với bà, bà cũng sợ mất đi người con này, vì vậy, chuyện bà sợ nhất là một ngày nào đó Lê Hiểu Mạn sẽ biết chuyện này.

Hoắc Nghiệp Hoảng uy hiếp bà, nếu như bà không hợp tác với ông ta, ông ta sẽ nói chuyện này cho Lê Hiểu Mạn biết, vì không để Lê Hiểu Mạn biết chuyện này, bà mới đáp ứng Hoắc Nghiệp Hoảng chuyện giả bộ bệnh cùng với ép Lê Hiểu Mạn chia tay Long Tư Hạo.

Nhưng lý do bà đáp ứng Hoắc Nghiệp Hoảng không phải chỉ vì ông ta uy hiếp, mà còn một nguyên nhân khác là bà rất không tán thành Lê Hiểu Mạn gả vào nhà giàu có lần nữa, đặc biệt là Hoắc gia.

Trước đó, bà không biết Long Tư Hạo là người của Hoắc gia vẫn là cháu trai của Hoắc Nghiệp Hoảng, vì vậy bà mới không phản đối chuyện Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn chung một chỗ, nhưng sau khi bà biết Long Tư Hạo là con cháu của Hoắc gia. Hơn nữa, dưới sự uy hiếp của Hoắc Nghiệp Hoảng, bà liền không tán thành bọn họ chung một chỗ nữa.

Lê Hiểu Mạn cắn chặt môi, cô lạnh lùng nhìn về phía Tô Dịch lần nữa: “Năm năm trước, lúc tôi mang thai Nghiên Nghiên, thiếu chút nữa là xảy ra tai nạn xe cộ, cũng có liên quan đến anh, có đúng hay không?”

“Đúng.” Tô Dịch vẫn không nhanh không chậm thừa nhận: “Là tôi cho người đâm vào xe cô, sau khi cô sinh đứa trẻ xong, người xông vào phòng bệnh của cô cũng chính là tôi.”

Long Tư Hạo thấy Tô Dịch thừa nhận không chút đắn đo, nếu không phải vì Lê Hiểu Mạn vẫn còn ở trong tay anh ta, anh thật sự sẽ cho anh ta một phát súng cho hả giận.

Bây giờ Lê Hiểu Mạn cực kỳ căm ghét Tô Dịch, cô lạnh giọng hỏi: “Làm thế nào mà anh có thể trộm long tráo phượng Allen thành một bé gái đã chết? Anh đã thu mua cả ekip bác sỹ đỡ đẻ cho tôi lúc đó.”

Tô Dịch nhìn Lê Hiểu Mạn thật sâu, anh ta thừa nhận nói: “Cô đã đoán đúng rồi, là tôi thu mua bác sỹ và y tá đỡ đẻ cho cô, tất cả mọi chuyện phát sinh ngày đó đều là do tôi bày kế.”

Đầu tiên là anh ta phá hủy mộ của Lê Tố Phương, ngày hôm đó người gọi điện thoại nói cho Lê Hiểu Mạn biết mộ của Lê Tố Phương bị người ta đào không phải là Hoắc Nghiệp Hoằng, mà do anh ta bắt chước giọng nói của Hoắc Nghiệp Hoằng, mục đích chính là muốn lừa Lê Hiểu Mạn ra khỏi biệt thự Thủy Lộ Hồ.

Bọn họ gặp phải bất ngờ ở trên đường, là bởi vì anh ta núp ở ven đường dùng súng giảm thanh bắn hồng lốp xe, sau khi tài xế xuống xe, anh ta đã đánh tài xế ngất xỉu.

Sau đó anh ta đưa Lê Hiểu Mạn đã bị Lý Tuyết đánh thuốc mê ngất xỉu dẫn tới khách sạn quốc tế Đế Hoa, rồi lại thiết kế gọi Hoắc Vân Hy đến khách sạn.

Những ký giả đến khách sạn ngày đó đều là do anh ta sắp xếp, chờ Hoắc Vân Hy vừa tiến vào phòng mà Lê Hiểu Mạn đang ở xong, anh ta sẽ để cho những ký giả kia vọt vào trong phòng.

Lúc Hoắc Vân Hy ôm Lê Hiểu Mạn ra khỏi khách sạn, xe cứu thương đã tới nơi, thật ra thì xe cứu thương kia cũng là do anh ta gọi tới trước, mục đích chính là đưa Lê Hiểu Mạn đến đúng bệnh viện mà anh ta đã liên hệ trước đó.

Nhờ bác sỹ tìm giúp xác một bé gái vừa mới ra đời đã chết cũng không khó, sau khi Lê Hiểu Mạn sinh xong cô đã rơi vào hôn mê, nhờ vậy bọn họ mới có thể thuận lợi trộm long tráo phụng.

Nghe Tô Dịch nói xong, Lê Hiểu Mạn hận không thể tự tay giết chết Tô Dịch được.

Nghĩ đến sau tai anh ta có chữ Tư, cô lại lạnh lùng hỏi: “Tại sao chữ Tư sau mang tai của anh lại biến mất?”

Tô Dịch hơi bất ngờ, không có ai biết chuyện sau tai anh ta có chữ Tư, tại sao Lê Hiểu Mạn lại biết?

Anh ta nhìn chăm chăm vào cô rồi hỏi ngược lại: “Làm sao cô biết sau tai của tôi có chữ Tư?”

Lê Hiểu Mạn cũng đã từng hỏi Long Tư Hạo xem trên người Tô Dịch có hình xăm hay không, nhưng Long Tư Hạo cũng không phát hiện qua.

Lúc này, Long Tư Hạo nghe Lê Hiểu Mạn nhắc lại, trong lòng vẫn có một số nghi ngờ, nhưng bây giờ anh càng lo lắng cho cô nhiều hơn.

Vì vậy, anh vẫn đang tìm cơ hội muốn thừa dịp lúc Tô Dịch không chú ý để cứu Hiểu Hiểu, nhưng tính cảnh giác của Tô Dịch còn cao hơn so với anh nghĩ, anh tạm thời còn chưa tìm được cơ hội ra tay.

Lê Hiếu Mạn thấy Tô Dịch cảm thấy hơi bất ngờ, cô lạnh lùng nheo mắt lại: “Nếu không muốn ai biết, trừ phi mình đừng làm, chữ Tur sau tai anh là thế nào?”

Đối với điểm này, cô vẫn luôn không rõ, trước đó cô không biết Tô Dịch là người của Knox, không nghĩ ra chuyện này, bây giờ biết anh ta là người của Knox, cô càng không nghĩ được ra chuyện này.

Nếu Tô Dịch nghe theo mệnh lệnh của Knox, vậy chữ Tur sau mang tai anh ta là như thế nào.

Vấn đề này, Tô Dịch nhìn Lê Hiếu Mạn thật sâu, rồi mới hỏi: “Cô đã điều tra tôi?”

Lê Hiếu Mạn khẽ nâng tầm mắt lên: “Đúng vậy!”

Lúc ấy, cô đã nhờ Hàn Cẩm Hi giúp cô điều tra chuyện này.

Ánh mắt của Tô Dịch dần trở nên lạnh lùng hơn, sau đó anh ta mới lên tiếng: “Bởi vì đó là hình xăm dùng một lần.”

Theo như lời của anh ta, hình xăm sau tai anh ta là hình xăm dùng một lần, sau khi gặp nước thì nó sẽ biến mất.

Chính vì điều này mà lúc Lê Hiếu Mạn nhờ Hàn Cẩm Hi điều tra anh ta, chụp được bức ảnh sau mang tai anh ta có hình xăm, mà sau này thì không có.

Bởi vì lúc anh ta bị chụp ảnh, vừa vặn sau mang tai anh ta có xăm một chữ Tur, sau khi rửa sạch, tự nhiên hình xăm sẽ biến mất.

Sau đó, Tô Dịch nhìn về phía Long Tur Hạo, vẻ mặt vẫn nhàn nhạt, không có bất kỳ gợn sóng nào: “Tôi đã trả lời nhiều vấn đề của các

người như vậy, có phải các người cũng nên trả lời tôi mấy vấn đề hay không, anh bắt đầu hoài nghi tôi từ khi nào?”

Trước kia, lúc Long Tư Hạo đã nói với anh ta là anh hoài nghi Lạc Thụy là người thần bí, lúc ấy anh ta đã thật sự cho rằng anh đang hoài nghi Lạc Thụy, nhưng càng về sau anh ta mới phát giác ra người mà anh đang thực sự hoài nghi chính là anh ta.

Thật ra thì, trong lòng anh ta rất sợ bị anh biết chuyện anh ta chính là người thần bí, vì vậy anh ta vẫn luôn rất cẩn thận, tận lực không lộ ra bất cứ sơ hở gì ở trước mặt anh.

Nhưng anh quá thông minh, lại bảo anh ta đi điều tra người thần bí để thử thăm dò anh ta, buộc anh ta phải lộ ra chân tướng.

Lúc tháo mặt nạ xuống ở ngay trước mặt anh, áp lực trong lòng anh ta rất lớn, nhưng bây giờ, sau khi tháo mặt nạ xuống, bị anh biết anh ta chính là người thần bí, trong lòng anh ta lại bình tĩnh lạ thường.

Cái gì tới cũng sẽ tới.

Anh nói đúng, lúc anh ta lựa chọn phản bội anh, làm tổn thương Lê Hiểu Mạn, anh ta phải nên nghĩ đến kết quả ngày hôm nay.

Nhưng anh ta đã làm nhiều chuyện sai lầm như vậy, bây giờ quay đầu trở lại cũng đã quá muộn rồi, anh ta biết anh có thể tha thứ cho anh ta tội phản bội, nhưng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh ta chuyện anh ta làm Hiểu Hiểu của anh tổn thương hết lần này đến lần khác.

Long Tư Hạo thấy anh ta hỏi anh bắt đầu hoài nghi anh ta từ khi nào, anh hơi khép mắt lại, lạnh lùng nói: “Cậu không cần phải biết chuyện này, cái gì nên nói cậu cũng đã nói xong rồi, bây giờ cậu nên trả giá

cho những gì mình đã làm, thả Hiểu Hiểu ra.”

Súng trong tay Tô Dịch vẫn đặt ở huyệt Thái dương của Lê Hiểu Mạn, anh ta lịch sự mỉm cười, đôi mắt bình tĩnh không chút gợn sóng nào: “Muốn tôi thả cô ta ra, có thể, anh để súng xuống trước đi.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo lạnh lùng nhìn anh ta, anh chăm chú nhìn Lê Hiểu Mạn, rồi từ từ để súng xuống.

Lê Hiểu Mạn ngồi ở trên ghế gỗ bị trói cả hai tay hai chân thấy vậy, cô lo lắng nhìn anh, áy náy nói: “Tur Hạo, thật xin lỗi, em lại cho anh thêm phiền toái rồi.”

Cô thật sự hận mình đã quá yếu ớt, lúc người thần bí bắt cô tới nơi này, cô không có cách nào chạy thoát khỏi tay anh ta.

Bây giờ, cô đang là công cụ để Tô Dịch uy hiếp Tur Hạo.

Nếu Tô Dịch nói anh ta là người của Knox, lỡ như anh ta giúp Knox đối phó với Tur Hạo của cô, nếu như trong tay Tur Hạo không có súng, há chẳng phải là rất nguy hiểm hay sao.

Đều do cô, đều do cô, cô thật quá vô dụng, luôn tạo ra cho Tur Hạo thêm nhiều phiền toái như vậy, làm hại Tur Hạo của cô lo lắng cho cô như vậy.

Chương 977: Quyết liệt, một trận sinh tử

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe trong lời nói của cô là sự áy náy, It vẫn vô cùng đau lòng, ánh mắt anh nhìn cô càng dịu dàng mà thâm tình: “Hiểu Hiểu, nên nói xin lỗi là anh, vì anh mới có nhiều nguy hiểm đổ lên đầu em.”

Nếu không vì anh thì mẹ cô Lê Tố Phương sẽ không phải chết.

Nếu không phải anh thì cô sẽ không bị Knox bắt đến Pháp.

Nếu không vì anh thì sp sẽ không trói cô ném xuống núi Mont, nếu không nhờ có Âu Dương Thần thì Hiểu Hiểu của anh suýt chút nữa sẽ chết ở ngọn núi này rồi.

Từ khi cô gặp anh, cô luôn gặp nguy hiểm đều là do anh mang lại, thực sự nói xin lỗi phải là anh mới đúng, mà không phải là Hiểu Hiểu của anh.

Hiểu Hiểu của anh chưa từng tiếp thu bất cứ huấn luyện nào sao có thể là đối thủ của Tô Dịch.

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo, cô lắc đầu, hốc mắt ươn ướt: “Tu Hạo, anh không cần nói như thế, được anh yêu, có thể gả cho anh là may mắn và hạnh phúc lớn nhất trong đời em, nếu không có anh có lẽ trên đời này đã sớm không còn Lê Hiểu Mạn, anh mang tới cho em cảm động, là hạnh phúc và vui vẻ.”

Người thần bí thấy Lê Hiếu Mạn và Long Tur Hạo đến lúc này rồi còn có tâm tình nói những lời này, giống như hấn ta không tồn tại vậy, ánh mắt hấn ta lạnh lẽo.

“Các người nói đủ chưa?” giọng nói của hấn rất lạnh, giống như toát ra từ hầm băng vậy.

Long Tur Hạo thấy sắc mặt Tô Dịch trầm xuống, sợ anh ta đột nhiên nổ súng, anh đang muốn ra tay thì đột nhiên một viên đạn từ cửa sổ bắn vào, nghênh đón chính là Tô Dịch.

Tô Dịch thấy thế lắc người tránh đi.

“Hiếu Hiếu.”

Long Tur Hạo nhận lúc Tô Dịch tránh né thì nhanh chóng vọt tới cạnh cô, chắn cho cô.

Tô Dịch phản ứng lại thì Long Tur Hạo đã dùng tốc độ nhanh nhất cởi bỏ dây thừng trên người cô.

Đoàng Đoàng Đoàng...

Tiếng súng vang lên, không ngừng có đạn từ cửa sổ căn nhà gỗ bắn về phía Tô Dịch.

Tô Dịch vừa né vừa nổ súng.

Mà anh ta vì né tránh mà không bận tâm đến Lê Hiếu Mạn và Long Tur Hạo.

Chờ anh ta nhìn Long Tur Hạo và Lê Hiếu Mạn thì Long Tur Hạo đã cởi xong dây thừng trên người cô.

Anh ta nhíu mày, vừa muốn giơ súng về phía Long Tư Hạo thì Long Tư Hạo dùng tốc độ nhanh nhất bắn anh ta một phát súng.

Tiếng súng vang lên Đoàn một tiếng, một phát súng nhắm trúng ngực anh ta.

Tô Dịch nắm chặt súng trong tay, ngón trỏ vừa chạm đến cò súng còn chưa kịp bắn thì đã bị Long Tư Hạo bắn trúng.

Máu đỏ từ vết đạn tuôn ra, thời gian như yên lặng.

Tô Dịch nhìn vết thương trên ngực mình, ánh mắt không dám tin nhìn Long Tư Hạo, khóe môi nở nụ cười thê lương, đáy mắt quét xuống sự đau khổ: “Cậu thật sự bắn tôi.”

Lời nói lộ ra bi thương vô tận, anh em 15 năm vào hôm nay có lẽ tan thành mây khói.

Người bắn mình là người anh em vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần với mình, sao mà Long Tư Hạo không khó chịu, nhưng mà Tô Dịch phản bội anh, tổn thương Hiếu Hiếu của anh, vì an toàn của Hiếu Hiếu mà anh không thể không bắn anh ta, không thể không đòi một câu trả lời thỏa đáng cho Hiếu Hiếu của anh.

Hiện tại anh sẽ không bỏ qua cho anh ta cho dù đó là người từng vào sinh ra tử với anh.

Lê Hiếu Mạn thấy Tô Dịch trúng đạn, cô nhíu mày ngược mắt nhìn Long Tư Hạo, trong lòng thương anh, cô biết bắn Tô Dịch, anh nhất định cũng rất khổ sở.

Long Tư Hạo ôm lấy cô, súng trong tay vẫn nhắm về phía Tô Dịch,

mang theo cô từ từ lùi ra.

Lúc này cửa nhà gỗ bị đá văng, Âu Dương Thần xuất hiện ngoài cửa.

Long Tư Hạo không quay đầu nhưng biết người đá cửa là Âu Dương Thần.

Anh cúi đầu nhìn Long Tư Hạo, khóe môi nở nụ cười cứng chiều:
“Hiểu Hiểu, em và Âu Dương Thần đi trước đi.”

Lê Hiểu Mạn nghe vậy lập tức cự tuyệt: “Tur Hạo, em không rời đi, phải rời đi chúng ta cùng đi.”

Long Tư Hạo sớm biết cô sẽ không đồng ý, anh dịu dàng khuyên:
“Ngoan, đi trước đi, Tô Dịch lần này tới lần khác tổn thương em, anh và anh ta hôm nay phải tính xong món nợ này, đạn không có mắt, em ở đây anh sẽ lo lắng.”

“Vậy anh... ưm...”

Lê Hiểu Mạn vừa mở miệng thì anh đã cúi đầu hôn cô.

Tô Dịch thấy thế nhú mày, súng trong tay nhắm vào hai người nhưng vẫn không bắn.

Long Tư Hạo thấy anh ta không ra tay thì cúi đầu nhìn Lê Hiểu Mạn, đột nhiên giơ tay đánh vào gáy cô.

“Tur...”

Cảm giác cổ tê lên, Lê Hiểu Mạn chỉ nói một chữ Tur đã thấy mí mắt nặng nề, không chống đỡ được mà nhắm chặt, ngã vào lòng anh.

Long Tur Hạo nhìn cô sau đó giao cô cho Âu Dương Thần: “Mang cô ấy rời đi đi.”

Âu Dương Thần nhìn Lê Hiểu Mạn đã ngất đi: “Dựa vào đâu tôi phải nghe anh?”

Long Tur Hạo chẳng muốn nói lời vô nghĩa với anh ta: “Bảo vệ an toàn cho cô ấy.”

Âu Dương Thần thấy Lê Hiểu Mạn còn ngông cuồng hơn cả mình, anh ta nhìn Tô Dịch, hơi nhếch môi: “Anh bảo trọng, nếu anh có thể sống tôi sẽ bái anh làm thầy.”

Cúi đầu bỏ lại một chữ: “Anh.”

Dứt lời anh ta bế ngang Lê Hiểu Mạn đang ngất lên, xoay người rời khỏi căn nhà gỗ.

Long Tur Hạo thấy anh ta mang cô đi rồi, trong lòng thoáng yên tâm.

Anh đóng cửa nhà gỗ lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Tô Dịch: “Cậu suýt chút nữa thì hại chết Hiểu Hiểu, món nợ này tôi tính với cậu, hôm nay không phải cậu chết thì tôi mất mạng.”

Tuy anh nói thế nhưng vì Hiểu Hiểu của anh, tiểu Nghiên Nghiên và Long Dập, anh sẽ không để mình chết.

Anh nhất định có thể đánh bại Tô Dịch.

Tô Dịch lau vết máu nơi khóe môi, ánh mắt lãnh đạm nhìn anh: “Cậu muốn quyết đấu sinh tử với tôi?”

Long Tur Hạo nhìn anh ta, mặt mày lạnh lẽo: “Từ ngày cậu tồn

thương Hiểu Hiểu, cậu nên biết sẽ có ngày này.”

“Ha ha....” Tô Dịch cười lạnh, ánh mắt phức tạp nhìn Long Tư Hạo: “Nếu tôi chỉ phản bội cậu, không tổn thương Hiểu Hiểu của cậu, hôm nay có phải cậu sẽ không giết tôi không? Chúng ta có tình cảm anh em mười mấy năm chẳng bằng Lê Hiểu Mạn hay sao?”

“Đừng nói đến tình cảm anh em.” Ánh mắt Long Tư Hạo lạnh lẽo, trong mắt xẹt qua lệ khí, âm thanh trầm xuống: “Nếu cậu xem tôi là anh em của cậu thì cậu sẽ không bị Knox lấy lòng, trở thành gian tế của ông ta ở bên cạnh tôi, nếu cậu xem tôi là anh em thì cậu sẽ không tổn thương Hiểu Hiểu mà tôi yêu nhất, cậu nói đúng, nếu cậu phản bội tôi, tôi có thể không giết cậu, nhưng cậu tổn thương Hiểu Hiểu, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho cậu.”

Tô Dịch cười không nổi nữa, trong lòng cất giấu sự khổ sở, nhưng mà anh ta không thể nói nên lời.

Sai thì cũng đã sai rồi, cho dù có ngàn vạn lý do cũng là sai.

Hốc mắt anh ta ươn ướt, nhưng anh ta nhanh chóng khôi phục bộ dạng lịch sự và ôn hòa như trước: “Được rồi, vậy hôm nay tôi và cậu đánh nhau một hồi, quen cậu lâu như vậy tôi vẫn chưa chân chính giao thủ với cậu, tôi muốn biết thực lực của mình và cậu đến đâu.”

Chương 978: Cậu thắg, gắtt tô đđ

Nhóm dđch: Thắtt Liờn Hoa.

Long Tur Hạo khờng trả lời mà ánh mắt lạnh lẽo mang theo khát máu, tay trái anh xiết chặt, gân tay nổi lên, tay phải anh nắm chặt cây súng nhắm thẳng Tô Dđch.

Mà Tô Dđch đứng thẳng người, trong tay cầm súng nhắm Long Tur Hạo.

Ánh mắt anh ta thâm thúy lại trống rỗng, khóe môi nhếch lên nụ cười nhạt.

Hai người cầm súng trong tay cứ thế nhắm vào đỏi phương, ai cũng khờng nổ súng.

Khờng khí như có ngọn lửa bốc lên, mùi khói thuốc bốc lên khắp căn nhà gỗ nhỏ, có cảm giác như bão táp sắp tới.

Hai người đứng đỏi, ngón tay chạm vào cò súng.

“Ầm...Ầm....”

Hai tiếng súng vang lên, Long Tur Hạo và Tô Dđch đều bắn nhưng sau tiếng súng hai người đều tránh đđ.

Căn nhà gỗ khờng có gì để tránh, cũng chỉ có một cái ghế gỗ và bàn gỗ.

Long Tư Hạo nhanh chóng vọt sau bàn gỗ mà Tô Dịch lại chạy tới sau chiếc ghế.

Lập tức hai người nổ súng, đạn theo đó bay ra đục thành từng lỗ trên căn nhà.

“Đoàng Đoàng...”

Lại là hai tiếng súng vang lên, chiếc bàn trước mặt Long Tư Hạo vỡ vụn, mà chiếc ghế trước mặt Tô Dịch cũng như vậy.

Long Tư Hạo thấy thế đạp bàn về phía Tô Dịch, nhân lúc anh ta né tránh thì nhanh chóng bắn súng.

“Đoàng.”

Tô Dịch không kịp né dính ngay một phát súng trên bả vai.

Máu tươi từ vết thương chảy ra, anh ta nhú mày cắn răng nhanh chóng bắn Long Tư Hạo.

“Đoàng.” Long Tư Hạo thấy thế né tránh.

Lúc anh dí súng về phía Tô Dịch, Tô Dịch phun ra búng máu, quỳ trên mặt đất, hai vai rũ xuống, đầu cũng cúi.

“Cậu... thắng, giết chết tôi đi.”

Long Tư Hạo nhìn Tô Dịch quỳ dưới đất, đôi mắt đầy thị huyết, súng trong tay dí vào đầu Tô Dịch: “Tôi hỏi lại lần nữa, cậu phản bội tôi tổn thương Hiếu Hiếu là vì gì?”

Tô Dịch vẫn cúi đầu, máu nhiễm đỏ trước ngực anh ta, máu trên vai theo cánh tay nhỏ xuống đất.

Anh ta nhếch môi, nụ cười âm đạm mà bi thương: “Tôi đã nói... tôi là người của Knox, ông ta là... chủ nhân của tôi, tôi làm... tất cả đều là... nghe theo mệnh lệnh của ông ta.”

Long Tư Hạo lạnh lùng hỏi: “Là cậu thông tri cho Long Quân Triệt đến núi Mont, để ông ta mang theo người của mình tới núi Mont sao?”

Tô Dịch không phủ nhận: “Là tôi.”

Ngừng một chút, anh ta hỏi lại: “Sao cậu biết... là tôi?”

Long Tư Hạo không trả lời vấn đề này mà lạnh lẽo nhìn anh ta, trầm giọng hỏi: “Mục đích của cậu là gì?”

Tô Dịch cười nhẹ: “Thay... Knox... đánh bại... cậu.”

Nghe vậy Long Tư Hạo nắm chặt thành quyền, ánh mắt thâm trầm, trong mắt đầy phức tạp: “Nếu đã vậy vì sao cậu còn liên lạc với tổng bộ LR nhờ cứu viện?”

Lúc đối phó với Knox, đột nhiên xuất hiện bộ đội trợ giúp cho LR, cũng không phải Lạc Thụy hay Lăng Hàn Dạ, mười thợ săn liên hệ.

Mà có thể liên hệ tổn bộ ngoại trừ họ cũng chỉ còn lại Tô Dịch.

Nếu anh ta muốn giúp Knox đẩy anh vào chỗ chết thì sao anh ta có thể liên hệ liên minh LR tới giúp đỡ?

Vấn đề này Long Tư Hạo hỏi nhưng Tô Dịch không đáp mà chỉ

nhếch môi nở nụ cười nhưng không nói gì.

Đúng là anh ta thông tri cho Long Quân Triệt tới núi Mont, nhưng mục đích thật sự của anh ta không phải muốn Long Quân Triệt giết Long Tư Hạo mà giúp Long Tư Hạo giải quyết Long Quân Triệt, thay anh ta giải quyết một kẻ thù mạnh như binh đoàn MX.

Vốn kế hoạch của anh ta là kéo Long Quân Triệt tới núi Mont sau đó một lưới bắt gọn binh đoàn MX, nhưng anh ta biết Long Tư Hạo không mang nhiều người vào núi, sợ liên minh LR không phải là đối thủ của binh đoàn MX nên mới thông tri cho Long Quân Triệt tới núi Mont xong thì liên hệ tổng bộ LR để tiếp viện.

Nhưng anh ta không đoán được Knox cũng tới núi Mont, kế hoạch của anh ta bị Knox làm cho xáo trộn.

Suýt chút nữa liên minh LR và binh đoàn MX toàn quân bị diệt, không tòi, tiếp viện tới đúng lúc.

Long Tư Hạo thấy anh ta không trả lời thì ngón trỏ giữ lấy cò súng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tô Dịch, sau đó nhớ tới rất nhiều chuyện.

Anh và Tô Dịch quen nhau 15 năm, là anh em tốt cùng sinh ra tử, nhiều năm như vậy anh ta giúp anh không ít việc, anh có thể thành lập ra liên minh IR có không ít công lao của anh ta.

Anh, Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, ba người bọn họ trải qua vô số khảo nghiệm sinh tử, bọn họ so với anh em ruột còn thân hơn, đến giờ vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận được chuyện Tô Dịch là người thần bí.

Lúc này nếu giết anh ta thật, anh vẫn có chút chần chừ.

Mà lúc anh lơ lửng thì đột nhiên Tô Dịch ngẩng đầu bắn anh hai

phát.

Đoàng Đoàng...

Hai tiếng súng vang lên, Long Tư Hạo né không kịp bị bắn trúng ngực.

Máu đỏ trào ra, anh nhú mào, không dám tin nhìn Tô Dịch vừa bắn hai phát súng, khóe môi nở nụ cười lạnh: “Tôi thật không nên... nhân từ... với cậu.”

Chương 979: Kinh hãi, cậu điên rồi sao?

Gương mặt anh trắng bệch, giống như chổng đờ không nổi lùi ra sau hai bước.

Tô Dịch nhìn anh, ném súng trong tay, ánh mắt phức tạp và áy náy: “Tur Hạo, thật xin lỗi, nhưng tôi...không thể không...nổ súng bắn cậu.”

Cả người anh toát ra hơi thở lạnh lẽo, anh nhú mào giờ súng muốn bắn Tô Dịch nhưng đã không còn đạn.

Đôi mắt anh đầy khát máu, cười lạnh: “Cậu muốn...giết tôi?”

Tô Dịch không trả lời mà từ từ đứng lên: “Xong bắn súng rồi, nên so...đánh đấm chứ.”

Dứt lời dưới chân anh ta như sinh ra gió, một đá quét về phía Long Tur Hạo.

Long Tur Hạo thấy thế nghiêng người nhưng động tác quá mạnh khiến miệng vết thương bị động chạm, anh nhú chặt mào.

Sắc mặt của anh ngày càng kém, hai tay nắm chặt vung nắm đấm về phía Tô Dịch.

Dù bị đau nhưng tốc độ của anh vẫn không hề chậm, một cú này Tô Dịch không tránh nên bị đánh vào mặt.

Nhưng vết thương của anh ta không nặng bằng anh, anh ta lập tức

phản ứng đánh trả.

Hai người dùng tay chân đánh nhau, vốn thân thủ Long Tur Hạo tốt hơn Tô Dịch nhưng anh bị thương khá nặng, đang so hơn 10 chiêu thì bắt đầu kiệt sức, ánh mắt đỏ lên mơ hồ không rõ.

Anh và Tô Dịch đều trúng chiêu, Tô Dịch bị đánh mặt mũi bầm dập mà anh cũng chảy máu.

Một tay anh chóng lên tường, khoe môi cũng tràn ra máu.

Vẫn cố gắng duy trì tỉnh táo, trong đầu chỉ có một ý niệm anh tuyệt đối không thể chết, vì Hiếu Hiếu của anh, tiểu NghiênNghiên xinh đẹp và tiểu Long Dập nữa, anh tuyệt đối không thể chết.

Hiện tại Tô Dịch cũng hết sức chống ghe, ánh mắt vô lực nhìn Long Tur Hạo đang giống anh ta đang chống đỡ để không ngã xuống, sau đó dựa vào cửa: “Tur Hạo, cậu... đừng nghĩ rời khỏi... nơi này, tôi sẽ không để cho cậu...đi.”

Dứt lời anh ta cầm một quả lựu đạn ra.

Long Tur Hạo thấy thế, cả kinh: “Cậu...điên rồi sao?”

....

Dưới chân núi Mont, Knox, liên minh LR, binh đoàn MX ba bên chằm dứt đánh nhau.

Knox đại bại, tổn thất nghiêm trọng, mang theo thành viên bị thương rút về máy bay trực thăng đang dừng dưới chân núi.

Thẩm Thi Vi cũng bị ông ta mang đi.

Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ mang theo thành viên liên minh LR thanh lý chiến trận.

Mười thợ săn đã trải qua chiến đấu khổ cực nên đang nghỉ ngơi.

Về phần binh đoàn MX tạm thời vẫn chưa rời đi.

Hoắc Vân Hy vẫn nhìn ra xa cho nên là người đầu tiên thấy Lê Hiểu Mạn được Âu Dương Thần ôm về.

“Mạn Mạn.”

Thấy Lê Hiểu Mạn như ngất đi, anh ta chạy tới.

Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ thấy thế cũng nhanh chóng đi tới.

“Mạn Mạn làm sao vậy?” Hoắc Vân Hy đi tới trước mặt Âu Dương Thần lo lắng hỏi.

Lạc Thụy tiến lên, thấy Lê Hiểu Mạn nhắm mắt nhưng không thấy Long Tư Hạo đâu thì hỏi: “Âu Dương tiên sinh, phu nhân nhà chúng tôi làm sao vậy? Không phải anh làm gì cô ấy đấy chứ? Anh không cần nói cho tôi là cô ấy ngủ, tổng giám đốc nhà chúng tôi đâu? Tại sao anh lại ôm cô ấy mà không phải tổng giám đốc nhà chúng tôi?”

Long Quân Triệt nhìn Lê Hiểu Mạn trong ngực Âu Dương Thần, hai hàng lông mày nhíu chặt, trong lòng vô cùng lo lắng.

Lúc trước khi thăm Thi Vi nói cô là con gái của ông, vì lúc đó hai bên còn đang chiến đấu mà cô vẫn bài xích người ba là ông nên ông chưa có dịp trò chuyện với cô.

Thật ra nghe thăm Thi Vi nói cô là con gái mình, trong lòng ông ngoại trừ khiếp sợ thì còn có cả mừng rỡ, khó trách ông vẫn luôn cảm thấy thân thiết với cô, thì ra cô là con gái ông ta, dĩ nhiên là con gái ruột, giữa bọn họ có liên hệ máu mủ.

Ông ta định đánh thắng Knox xong mới sám hối với cô mong cô tha thứ.

Ông biết rõ mình không phải là người ba tốt, chưa một ngày làm nghĩa vụ của người ba, ngược lại còn làm tổn thương cô, ông cần đền bù cho cô thật tốt.

Âu Dương Thần nhìn Lạc Thụy đang lo lắng, đang muốn lên tiếng thì đột nhiên ngoài 200m có tiếng nổ cực mạnh.

“Đoàng...”

Nghe thấy tiếng nổ mạnh, Lạc Thụy có dự cảm không lành: “Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao có thể có tiếng nổ mạnh?”

Lập tức anh ta nhìn chăm chăm Âu Dương Thần hỏi: “ Tổng giám đốc ở đâu?”

Âu Dương Thần còn chưa kịp trả lời, Lê Hiểu Mạn bị anh ta ôm đột nhiên hô to một tiếng “Tur Hạo” liền mở mắt ra.

“ phu nhân...cô....” Lạc Thụy nhìn Lê Hiểu Mạn tỉnh lại thì gọi to Tur Hạo nên có chút kinh ngạc.

“Mạn Mạn, em làm sao vậy?” Bỗng nhiên Hoắc Vân Hy thấy cô tỉnh lại, lo lắng trong lòng mới vơi đi.

Lê Hiểu Mạn nhìn đám người đang quay vòng, khoongg nhìn thấy Tur

Hạo đâu, cô rời khỏi ngực Âu Dương Thần, tâm tình kích động hỏi: “các người có nghe thấy tiếng nổ không? Tur Hạo đâu? Tur Hạo đâu hả?”

Lập tức cô xoay người nhìn Âu Dương Thần, hai tay nắm tay anh ta hỏi: “Tur Hạo đi đâu rồi hả?”

Lạc Thụy cau mày: “Phu nhân, vấn đề này tôi cũng rất muốn hỏi.”

Nghe Lạc Thụy nói, Lê Hiểu Mạn thả Âu Dương Thần ra, co chân chạy về phía nhà gỗ.

Cô chạy rất nhanh, tóc bị gió thổi tán loạn, bởi vì chạy quá gấp mà cả người lão đảo may được đỡ kịp nên không ngã sấp xuống.

“Phu nhân.”

“Mạn Mạn.”

....

Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Hoắc Vân Hy, Long Quân Triệt, Âu Dương Thần và mười thợ săn đều đuổi theo.

Khoảng cách 200m không xa, Lê Hiểu Mạn chạy tới thì căn nhà gỗ đã bị nổ sập, hơn nữa còn có lửa và khói.

“Tur Hạo....”

nhìn căn nhà gỗ bị nổ tung, Lê Hiểu Mạn hoàn toàn bị dọa sợ, cô mở to hai mắt không thể tin nhìn căn nhà gỗ, nước mắt tràn mi.

Cô không ngừng lắc đầu: “Không...Tur Hạo...Không...Tur Hạo....”

Đột nhiên, cô kêu to lại chạy về phía nhà gỗ nhỏ.

“Phu nhân.”

“Mạn Mạn.”

....

Lạc Thụy, Hoắc Vân Hy, Long Quân Triệt, Lăng Hàn Dạ thấy thế, lập tức đuổi theo tiến đến.

“Tur Hạo, anh không có việc gì, anh không có việc gì.”

Lê Hiểu Mạn chạy tới, không để ý căn nhà gỗ đang cháy, cô liền xông vào.

“Phu nhân, cô định làm gì?”

Lạc Thụy nhanh tay lẹ mắt giữ chặt cô lại.

“Phu nhân, cô đừng xúc động, chỗ đó nguy hiểm.”

“Khụ...Khụ....” Bởi vì quá gần, Lê Hiểu Mạn bị ho sặc, cô ra sức giãy giụa khỏi Lạc Thụy, tầm mắt mơ hồ lo lắng: “Trợ lý Lạc, anh thả tôi ra, Tur Hạo bị đè ở dưới rồi, tôi muốn đi cứu Tur Hạo.”

Lê Hiểu Mạn kích động giãy giụa rất mạnh.

Chương 980: Tìm được điện thoại bị nổ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy nghe cô nói Long Tư Hạo ở bên trong nhà gỗ nhỏ sập đổ, vẻ mặt anh ta đại biến: “Tổng giám đốc bị đè ở dưới? Tổng giám đốc phu nhân, cô đừng hù tôi, lá gan tôi rất nhỏ, cô ngàn vạn lần đừng dọa tôi.”

“Buông tôi ra.” Bây giờ Lê Hiểu Mạn căn bản không có thời gian và tinh lực đi giải thích cho Lạc Thụy, cô chỉ muốn tìm Long Tư Hạo.

Cô vùng vẫy mấy cái cũng không hất tay Lạc Thụy ra được, dứt khoát cắn anh ta.

“A...”

Lạc Thụy thét lên, buông tay Lê Hiểu Mạn ra.

Lúc anh ta buông tay cô ra, Lê Hiểu Mạn lập tức xông vào.

“Mạn Mạn.”

Hoắc Vân Hy thấy thế, lập tức kéo tay cô, nhìn cô nói: “Mạn Mạn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh cả thế nào?”

“Buông tôi ra, buông tôi ra.”

Lê Hiểu Mạn lại vùng vẫy, đôi mắt rưng rưng lo lắng không thôi nhìn

Hoắc Vân Hy: “Buông tay ra, tôi phải đi cứu Tur Hạo, Tur Hạo bị đè ở dưới.”

Lăng Hàn Dạ nghe cô nói, nhìn về phía nhà gỗ kia, trong lòng cũng lo lắng.

Anh nhìn Lạc Thụy lo âu hỏi: “Chẳng lẽ Long thiếu thật sự bị đè ở dưới? Lập tức cứu người.”

Sau đó anh liền xông vào trước, dập lửa cứu người.

Lạc Thụy liên lạc liên minh LR tới dập lửa xong, liền cùng Long Quân Triệt, 10 thợ săn vọt tới.

Lê Hiểu Mạn thấy bọn họ đều đi dập lửa, di chuyển khúc gỗ bị cháy đen, nước mắt rơi xuống, kêu khóc: “Tur Hạo, anh nhất định đừng có chuyện gì, em xin anh, anh đừng có chuyện gì.”

Cô đã không thể không có Long Tur Hạo rồi, nếu mất đi anh, cô sẽ sống không bằng chết.

Tur Hạo của cô nhất định không có chuyện gì, nhất định không.

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn nước mắt rơi như mưa, sốt ruột không thôi, anh ta an ủi: “Mạn Mạn, anh cả nhất định không có chuyện gì.”

Lời của Hoắc Vân Hy, Lê Hiểu Mạn giống như không nghe thấy, trong mắt cô chỉ có căn nhà gỗ kia, trong lòng chỉ có Long Tur Hạo.

“Buông tôi ra.”

Cô giãy giụa lần nữa, ra sức hất tay Hoắc Vân Hy, xông lên.

Cô nhìn những khúc gỗ kia, bất kể phía trên có lửa hay không, cô trực tiếp dùng tay không cầm lấy vớt ra ngoài.

Cô tựa như không còn cảm giác được những khúc gỗ kia nóng phỏng tay nữa, cho dù tay cô bị nóng đỏ lên, đau vô cùng, cô cũng không dừng lại.

“Tur Hạo, anh không sao, anh nhất định không sao, anh không được bỏ lại em.”

Cô cực kỳ đau lòng, nước mắt như suối trào, không hề sợ đau mà di chuyển những khúc gỗ kia.

Hoắc Vân Hy thấy tay cô bị thương, anh ta vô cùng đau lòng, nhưng không tiến lên kéo cô.

Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ thấy tay Lê Hiểu Mạn đã bị thương, vẫn còn ra sức chuyển những khúc gỗ kia, hai người đều sốc.

“Tổng giám đốc phu nhân, nơi này có chúng tôi là được, tay cô bị thương rồi.”

Lạc Thụy đi tới trước người cô, muốn ngăn cản, kéo cô ra, nhưng Lê Hiểu Mạn không chịu đi.

Âu Dương Thần cách đó không xa nhìn cô một hồi, đi lên kéo mạnh cô.

Anh ta liếc mắt tay bị thương của cô, rất không khách sáo nói: “Cô có thể đừng ở đây cản trở nữa không, bọn họ còn phải chú ý cô, bọn họ lo lắng cho cô thêm một giây liền lãng phí một giây, nếu cô muốn bọn họ có thể nhanh chóng chuyển hết đống gỗ này ra, thì đừng ở đây

cản trở.”

Âu Dương Thần mặt đầy không vui nhìn cô nói sau, đẩy cô ra sau: “Đừng làm trở ngại tôi.”

Dứt lời, anh ta liền cúi người hỗ trợ dọn.

Lạc Thụy thấy anh ta vừa rồi nói chuyện với Tổng giám đốc phu nhân bọn họ như vậy, không khỏi nhìn thêm một lúc.

Âu Dương Thần nhận ra Lạc Thụy còn đứng ngây ngốc nhìn anh ta, anh ta ngẩng đầu lên, không vui nhìn Lạc Thụy: “Nhìn cái gì, còn cứu người hay không? Anh đây vốn đẹp trai, đáng dấp để nhìn đi nữa cũng là để cho phụ nữ nhìn.”

Lạc Thụy co rút khóe môi, xem như anh ta gặp phải người không bình thường.

Sau đó cúi người xuống tiếp tục chuyển gỗ.

Hoắc Vân Hy cũng đi giúp đỡ bọn họ.

Lê Hiểu Mạn vì lời Âu Dương Thần vừa nói, đứng tại chỗ nhìn bọn họ.

Âu Dương Thần nói đúng, cô không thể đi trở ngại bọn họ làm việc, không thể trễ nãi thời gian của bọn họ.

Cô đứng nhìn, cầu nguyện, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Thành viên liên minh LR cũng tới hỗ trợ.

Vì nhiều người, những khúc gỗ kia nhanh chóng được chuyển nơi

khác.

Sau khi dọn dẹp xong, nơi bị cháy đen nhánh, nhưng trống trơn, căn bản không có bóng người Long Tư Hạo, Tô Dịch cũng không.

Nhưng bọn họ tìm được hai cái điện thoại, một là của Long Tư Hạo, một của Tô Dịch.

Lạc Thụy đưa điện thoại cho Lê Hiểu Mạn, nhú chặt mày: “Tổng giám đốc phu nhân, không tìm được Tổng giám đốc, chỉ có điện thoại Tổng giám đốc.”

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn rơi vào điện thoại bị nổ hoàn toàn biến dạng kia, nước mắt đau thương rơi xuống lần nữa, cô đang muốn đưa tay lấy điện thoại kia, Lạc Thụy lại rút về.

“Tổng giám đốc phu nhân, điện thoại này rất nóng, cô khoan hãy đụng vào.”

Lạc Thụy cũng không cầm tay, mà dùng khúc gỗ kẹp.

Thanh âm cô khàn khàn, mang theo nồng đậm ghen ngào: “Tại sao chỉ có điện thoại? Tư Hạo đâu? Tư Hạo đâu? Tư Hạo đi đâu rồi?”

Lạc Thụy nhìn Lê Hiểu Mạn hai mắt sưng đỏ, thương tâm đau khổ, sắc mặt ngưng trọng: “Tổng giám đốc phu nhân, cô đừng lo lắng, có lẽ Tổng giám đốc không có ở đây.”

Lăng Hàn Dạ kẹp điện thoại của Tô Dịch đi tới, cau mày nhìn Lê Hiểu Mạn, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Còn nữa, tại sao có điện thoại của Tô thiếu ở đây? Anh ấy đến đây lúc nào? Tại sao lại nổ?”

Lê Hiểu Mạn khóc không thành tiếng: “Bởi vì Tô Dịch chính là người

thần bí.”

“Cái gì?”

Nghe lời cô, Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ đều rất kinh ngạc, không dám tin nhìn cô.

“Sao Tô thiếu lại là người thần bí?”

“Tổng giám đốc phu nhân, cô không nói giỡn chứ? Cô chắc chắn Tô Dịch là người thần bí?”

Long Quân Triệt cũng nghe Lê Hiểu Mạn nói, ông cũng không biết người thần bí là ai, nghe cô nói là Tô Dịch, ông cũng rất kinh ngạc.

Ông nhìn Lê Hiểu Mạn đang thương tâm, rất đau lòng, an ủi: “Mạn Mạn, đừng quá lo lắng, ba nghĩ Long Tư Hạo hẳn không chết.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn giương mắt nhìn Long Quân Triệt, đối với người ba ruột này, cô vẫn chưa tiếp nhận, nhưng bây giờ cô không có dư thừa tinh lực đi hận ông oán ông, hay chất vấn ông cái gì.

Cô chỉ nhìn ông một cái, liền đưa mắt nhìn nơi bị nổ đen nhánh kia.

Gỗ chung quanh đều được chuyển đi, anh đi đâu? Còn sống không?

Cô đột nhiên tiến lên, ngồi xuống trước nơi biến thành màu đen đó, nhìn mặt đất, nước mắt rơi lã chã.

“Tư Hạo, anh đi đâu? Anh còn sống có đúng không? Em nhất định sẽ tìm được anh, nhất định sẽ.”

Sau đó cô đứng dậy nhìn Lạc Thụy: “Trợ lý Lạc, Tư Hạo nhất định

còn chưa chết, anh cho tất cả mọi người đi tìm Tư Hạo, nhất định phải tìm được.”

Chương 981: Tôi sẽ chờ anh ấy trở lại

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Được, Tổng giám đốc phu nhân, cô đừng vội, tôi lập tức an bài.”

Lạc Thụy nhìn Lê Hiểu Mạn nói xong, liền nhìn 10 thợ săn, phân phó: “10 người dẫn một đội tìm lân cận, nhất định phải tìm được Tổng giám đốc.”

10 người lên tiếng đáp lại, lập tức dẫn người đi tìm Long Tư Hạo, còn Long Quân Triệt cũng ra lệnh cho người binh đoàn MX đi tìm giúp.

Lê Hiểu Mạn gấp rút, nên không chờ, tự mình đi tìm khắp nơi, đi theo cô có Long Quân Triệt, Hoắc Vân Hy, Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Âu Dương Thần.

Lạc Thụy luôn đi theo cô, vội xử lý vết thương trên tay cho cô, nhưng cô chỉ lo không ngừng tìm Long Tư Hạo, không để cho Lạc Thụy xử lý vết thương giúp cô.

Cô liên tục kêu Long Tư Hạo, kêu đến đau họng cũng không ngừng.

Đến trời tối, tất cả mọi người không tìm được Long Tư Hạo, cũng không tìm được Tô Dịch.

Mà Lê Hiểu Mạn vì kêu cả ngày, giọng khàn sắp nói không nên lời, cô khóc liên tục, đôi mắt sưng đỏ như quả hạch đào.

Lạc Thụy thấy trời tối, liền nói Lê Hiếu Mạn về trụ sở chính trước, nhưng cô lại không chịu, cho dù là trời tối, cô cũng phải tiếp tục tìm Long Tư Hạo.

Cuối cùng cô vì khóc quá lâu, lại quá mệt mỏi mà té xỉu, Lăng Hàn Dạ và Âu Dương Thần phụ trách đưa cô về trụ sở chính của LR.

Hoắc Vân Hy vốn muốn đi cùng, nhưng vì binh đoàn MX và liên minh LR vừa trải qua trận đại chiến, hai bên còn chưa chính thức giải hòa, nên Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ không thể đáp ứng để anh ta đi theo.

Sau khi trực thăng đưa Lê Hiếu Mạn trở về tổng bộ cất cánh, Lạc Thụy mới xoay người nhìn Hoắc Vân Hy và Long Quân Triệt.

“Cái đó... hai người vất vả rồi, cảm ơn các người giúp Tổng giám đốc chúng tôi.”

Dứt lời, Lạc Thụy nhìn Hoắc Vân Hy, lại đưa mắt nhìn Long Quân Triệt, vì bây giờ anh ta đã biết Long Quân Triệt là ba ruột Lê Hiếu Mạn, nên anh ta khá lịch sự với Long Quân Triệt.

“Long tiên sinh, tiếp theo ông định về nước hay là...”

Long Quân Triệt nhíu mày: “Đợi tìm được Long Tư Hạo rồi nói sau.”

Cho dù binh đoàn MX và liên minh LR muốn giải hòa, ông cũng phải ngồi xuống nói cùng Long Tư Hạo.

Trước kia ông muốn giết Long Tư Hạo, nhưng kể từ khi ông biết Lê Hiếu Mạn là con gái ông, tâm tình ông liền thay đổi.

Ông đã rất có lỗi với con gái ruột của ông, nếu ông đi đối phó Long

Tur Hạo nữa, thì càng có lỗi với cô, còn làm cô hận ông thêm.

Ông không hy vọng con gái ruột của ông coi ông là kẻ thù.

Ông nghĩ tới Lê Hiếu Mạn lạnh lùng và oán hận ông, ông cũng rất đau lòng.

Ông không mang binh đoàn MX rời đi, tạm thời ở lại giúp tìm Long Tur Hạo, coi như làm một chút bù đắp cho con gái ông.

...

Hôm sau, trụ sở chính liên minh LR.

Lê Hiếu Mạn bị đuổi về trụ sở chính. Hôm sau mới tỉnh.

Mở mắt ra, cô liền nhìn thấy hai khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ đầy lo lắng phóng đại trước mặt cô.

“Nghiên Nghiên, Allen.”

Lê Hiếu Mạn kinh ngạc, lập tức ngồi dậy.

Hai tay cô đều quấn vải, tối qua cô nói Lạc Thụy gọi bác sĩ xử lý vết thương.

Cô quan sát chung quanh, thấy là nơi xa lạ, liền hỏi: “Nghiên Nghiên, Allen, đây là đâu?”

Tiểu Nghiên Nghiên hí mắt, đau lòng nhìn mẹ sắc mặt tái nhợt tiều tụy, hơn nữa gầy đi rất nhiều, nước nở nói: “Mẹ, mẹ rốt cuộc trở lại, con rất nhớ mẹ.”

Sau đó bé nhào vào trong ngực Lê Hiếu Mạn, khóc: “Mẹ, có phải mẹ rất khổ không? Mẹ thật gầy, Nghiên Nghiên rất đau lòng.”

Tiểu Long Dập cũng đỏ mắt, nhào vào trong ngực Lê Hiếu Mạn: “Mẹ, con cũng rất nhớ mẹ.”

Nhìn hai đứa nhỏ trong ngực, hốc mắt Lê Hiếu Mạn ươn ướt: “Mẹ cũng nhớ hai con, Allen, Nghiên Nghiên, Allen, thật xin lỗi, là mẹ làm hai con lo lắng.”

Tiểu Nghiên Nghiên nằm trong ngực cô khóc một hồi, ngẩng đầu lên, chớp mắt ngăn lệ, hỏi: “Mẹ, tại sao mẹ trở lại nhưng daddy không trở lại? Daddy đi đâu? Đã nhiều ngày con không gặp daddy, con cũng rất nhớ daddy.”

Nghe cô nhắc tới Long Tư Hạo, Lê Hiếu Mạn liền đau lòng, cô nghĩ tới hôm qua đến trời tối cũng không tìm được Long Tư Hạo, nước mắt không khống chế được rơi xuống lần nữa.

Hôm qua kêu anh quá lâu, đến bây giờ cô vẫn đau họng.

Thanh âm cô vẫn khàn khàn: “Daddy của hai con... daddy...”

“Daddy sẽ mau trở lại.”

Một thanh âm cười mở vang lên, Lăng Hàn Dạ mỉm cười đi vào.

“Chào buổi sáng chú Lăng.”

“Chào buổi sáng chú Lăng.”

Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập đồng thời ngẩng đầu nhìn Lăng Hàn Dạ, lễ phép chào hỏi.

“Chào buổi sáng Nghiên Nghiên, Allen.” Lăng Hàn Dạ nhìn hai bé, tiếp tục nói: “Bữa sáng đã xong rồi, Nghiên Nghiên và Allen đi xuống ăn sáng cùng chị Tiểu Na hai đứa trước đi, chú và mẹ hai đứa nói mấy câu.”

Hai bé nghe vậy, liếc nhìn mẹ, liền đáp một tiếng, ngoan ngoãn nghe lời đi ra phòng ngủ.

Sau khi bọn nhỏ rời đi, Lăng Hàn Dạ đóng cửa phòng ngủ, đi tới trước người Lăng Hàn Dạ, nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, không khỏi cảm thấy đau lòng thay Long Tư Hạo.

Nếu để Long thiếu thấy Hiểu Hiểu của anh vì anh mà lập tức trở nên tiều tụy như vậy, anh nhất định sẽ đau lòng đến chết.

Thân là anh em vào sinh ra tử của Long Tư Hạo, lúc này, Lăng Hàn Dạ có nghĩa vụ giúp Long Tư Hạo khuyên giải và an ủi bảo bối Hiểu Hiểu của anh.

Anh nhẹ nhàng nói: “Long phu nhân, cô đừng lo lắng, tôi tin Long thiếu không có chuyện gì, vì anh ấy yêu cô như mạng, anh ấy biết đối với cô mà nói, anh ấy quan trọng bao nhiêu, cũng biết cô mất đi anh ấy sẽ khó vượt qua bao nhiêu, anh ấy yêu cô như vậy, không đành lòng cô thương tâm khổ sở, nên tôi tin anh ấy vì cô, vì Nghiên Nghiên và Allen, nhất định sẽ sống thật tốt trở lại, bây giờ cô không cần quá lo lắng.”

Hôm qua Lê Hiểu Mạn thấy nhà gỗ nổ, quá lo âu và thương tâm nên lập tức mất đi khả năng phán đoán, hôm nay cô nghĩ kỹ, Tư Hạo của cô yêu cô như vậy, nhất định không bỏ rơi cô.

Anh nhất định còn sống, nhất định.

Cô nhìn Lăng Hàn Dạ, ánh mắt cảm kích: “Hàn Dạ, cảm ơn anh, tôi sẽ không tiếp tục thương tâm nữa, tôi sẽ chờ anh ấy trở lại.”

Lăng Hàn Dạ tràn đầy vui mừng nhìn cô: “VẬY CŨNG TỐT, BỮA SÁNG XONG RỒI, CÔ ĐI RỬA MẶT CHẢI ĐẦU XUỐNG ĂN, CÒN NỮA, TÔI CẢM THẤY CHUYỆN NÀY KHOAN HÃY NÓI CHO NGHIÊN NGHIÊN VÀ ALLEN, TRÁNH CHO BỌN NHỎ LO LẮNG.”

Lê Hiểu Mạn gật đầu: “Tôi biết.”

Lăng Hàn Dạ nhìn cô, cười một tiếng liền đi ra.

Lê Hiểu Mạn nhìn Lăng Hàn Dạ đi ra, cảm thấy dường như anh thay đổi rất nhiều, thật ra anh cũng tốt, đợi khi tìm được Long Tư Hạo, trở lại thành phố K, cô sẽ giúp anh đi thăm dò ý của Lâm Mạch Mạch.

Cô rửa mặt chải đầu xong, ăn mặc chỉnh tề đi xuống lầu, trong phòng ăn đã bày một bàn thức ăn, Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập đều đã ngồi đó.

Huyền Huyền có lời

Long thiếu đi đâu rồi? Bảo bối bình tĩnh, tin tưởng Huyền Huyền, Huyền Huyền là mẹ ruột, phía sau còn kinh ngạc mừng rỡ.

Chương 982: Chú đẹp trai, thảo luận kỹ thuật diễn xuất

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trừ hai đứa nhỏ, còn có Lăng Hàn Dạ, Âu Dương Thần, Lăng Dinah.

Âu Dương Thần cũng ở đó, Lê Hiểu Mạn vào phòng ăn, anh ta chỉ nhìn lướt qua cô.

Lăng Dinah nhìn cô tỉ mỉ, giống như rất tùy ý hỏi một câu: “Cô không sao chứ?”

Lê Hiểu Mạn ngồi xuống cạnh Tiểu Nghiên Nghiên, cười nhìn Lăng Dinah: “Tôi không sao, cảm ơn cô quan tâm.”

Lăng Dinah bĩu môi: “Cô đừng nghĩ nhiều, tôi không có quan tâm cô, tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi, tôi sợ cô xảy ra chuyện gì, ảnh hưởng đến tâm tình anh Tư Hạo của tôi.”

Cô ta vừa nhắc tới Long Tư Hạo, hốc mắt Lê Hiểu Mạn liền đỏ lên, khóe mắt trong nháy mắt ươn ướt.

“Mẹ, mẹ sao thế?” Tiểu Long Dạ chu đáo, vừa nhìn liền phát hiện cô khác thường, lo lắng hỏi.

Lê Hiểu Mạn cười nhìn Tiểu Long Dạ: “Allen yên tâm, mẹ không sao.”

Tiểu Nghiên Nghiên cũng nhìn mẹ bé, thấy ánh mắt mẹ bé đỏ ửng,

giống như muốn khóc, bé nghi ngờ nhưng không nói ra.

Lăng Hàn Dạ nhìn Lê Hiểu Mạn, lại nhìn Lăng Dinah, trầm mặt: “Ăn không nói không được sao? Ăn cơm đi.”

Lăng Dinah nhìn anh, lại nhìn Lê Hiểu Mạn, cảm thấy hai người bọn họ là lạ, khiến cô ta cảm thấy kỳ quái chính là nếu Lê Hiểu Mạn về, sao anh Tư Hạo của cô vẫn chưa về?

Thật ra trong lòng cô ta rất muốn hỏi tại sao Lạc Thụy chưa về, nhưng cô ta không biết hỏi thế nào.

Trước kia cô ta luôn hỏi chuyện liên quan tới Long Tư Hạo, đều là muốn hỏi liền hỏi, thản nhiên không cảm thấy có gì, nhưng bây giờ cô ta muốn biết tình hình Lạc Thụy, tựa như có tật giật mình, không biết hỏi thế nào, luôn cảm thấy hơi không được tự nhiên.

Lê Hiểu Mạn vì lo lắng cho Long Tư Hạo, ăn không có khẩu vị, nên không ăn bao nhiêu.

Ăn nhiều nhất cũng chỉ có Âu Dương Thần, anh ta hoàn toàn không xem mình là khách.

Sau khi ăn xong, anh ta để chén đĩa xuống, trực tiếp đi lên lầu.

Lê Hiểu Mạn về phòng lập tức liên lạc Lạc Thụy, hỏi anh ta có tìm được Long Tư Hạo hay chưa, nhưng kết quả giống hôm qua, vẫn không có tin tức Long Tư Hạo.

Lạc Thụy và 10 thợ săn cùng với Long Quân Triệt, Hoắc Vân Hy mang binh đoàn MX tiến hành lục soát từ sáng sớm, nhưng vẫn không thấy ai.

Cúp điện thoại, Lê Hiểu Mạn sa sút tinh thần, nước mắt lại không ức chế được mà rơi xuống.

“Tur Hạo, anh rốt cuộc ở đâu?”

Cô cắn chặt môi dưới, tận lực không khóc thành tiếng, nhưng lại nhịn rất khó chịu.

Cô rất muốn tự lên núi Sher đi tìm, nhưng cô sợ Nghiên Nghiên và Long Dập lo lắng.

Lúc cô khóc không kìm nén được, một giọng nói đầy truyền cảm vang lên bên tai cô.

“Cô còn chưa chắc chắn anh ta sống hay chết, cô không cảm thấy bây giờ bắt đầu khóc hơi sớm quá sao?”

Nghe tiếng, Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu, thấy Âu Dương Thần khoanh hai tay, đang nghiêng người dựa vào cửa.

Cô đưa tay lau nước mắt, giọng hơi khàn: “Anh... làm sao...”

Không đợi Lê Hiểu Mạn nói xong, Âu Dương Thần ngắt lời cô: “Tôi đi ngang qua.”

Dứt lời, anh ta đi vào, đóng cửa phòng ngủ, đi thẳng tới, ngồi xuống trước người Lê Hiểu Mạn.

Anh ta híp mắt phượng nhìn cô một lát, vươn tay lau nước mắt cô.

Lê Hiểu Mạn sững sờ, sau đó liềm lui về sau: “Âu tiên sinh, anh có chuyện gì không? Thương thế của anh sao rồi?”

Âu Dương Thần liếc mắt cô lui về sau, dứt khoát hỏi: “Đây là đâu?”

Từ tối qua vào đây, anh ta liền nhận ra nơi này không tầm thường, càng nhận ra Long Tur Hạo không phải một người bình thường.

Mặc dù còn chưa quen thân với Âu Dương Thần, Lê Hiểu Mạn vẫn nói thật: “Nơi này là trụ sở chính của liên minh LR.”

Vì Lạc Thụy từng nói, trụ sở chính của Tur Hạo ở Marseille, Pháp.

Âu Dương Thần nhìn cô một hồi, không hỏi gì khác, đứng lên đi ra ngoài.

Đi tới cửa, anh ta ngừng lại, xoay người nhìn cô hai mắt sưng đỏ, cau mày nói: “Khóc lóc chỉ khiến cô càng mềm yếu, nhà thiết kế Many, tôi nghĩ cô hiểu ý tôi.”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh ta, không lên tiếng.

Âu Dương Thần cũng không đợi cô trả lời, xoay người mở cửa, bất ngờ thấy Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập đứng trước cửa.

Âu Dương Thần nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, rồi nhìn qua Tiểu Long Dập.

Hai đứa nhỏ một dáng dấp giống Lê Hiểu Mạn, một giống Long Tur Hạo, vừa nhìn liền biết ba mẹ bọn nhỏ là ai.

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn khuôn mặt anh tuấn của Âu Dương Thần, cảm thấy hơi quen: “Chú đẹp trai, chú nhìn có chút quen mắt nha, dường như cháu từng thấy chú ở đâu.”

Tiểu Long Dập ở bên cạnh bé nhìn Âu Dương Thần một lúc, liền kề

tai Tiểu Nghiên Nghiên nói gì.

Tiểu Nghiên Nghiên nghe Tiểu Long Dập nói xong, ánh mắt sáng lên: “Cháu nhớ ra rồi, chú đẹp trai, có phải chú từng diễn bộ phim ‘Yêu em tuyệt đối không buông tay’ không?”

Mặc dù Tiểu Nghiên Nghiên còn nhỏ, nhưng thích xem phim tình yêu, phim đô thị, vì bé vô cùng hứng thú với diễn xuất.

Âu Dương Thần nhìn Tiểu Nghiên Nghiên, nhếch môi, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Tiểu Nghiên Nghiên xem như anh ta thừa nhận, kéo anh ta tựa như quen thân: “Chú đẹp trai, cháu muốn thảo luận kỹ thuật diễn xuất với chú, chúng ta có thể đi trò chuyện riêng một chút không?”

Âu Dương Thần kinh ngạc nhìn tiểu nha đầu trước mặt: “Cháu muốn thảo luận kỹ thuật diễn xuất với chú?”

“Đúng vậy!” Tiểu Nghiên Nghiên nhướn mày, sau đó lại xụ mặt: “Chú đẹp trai không muốn sao?”

Âu Dương Thần thấy bé xụ mặt, nói: “Chú chưa nói không muốn.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Âu Dương Thần, ngọt ngào cười: “Vậy chú đẹp trai đồng ý.”

Dứt lời, Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Tiểu Long Dập: “Anh, em và chú đẹp trai đi thảo luận kỹ thuật diễn xuất, anh thay daddy bồi mẹ.”

Tiểu Long Dập gật đầu, em gái thân ái của bé kéo Âu Dương Thần đi, bé liền tiến vào phòng ngủ mẹ bé.

Bé nhỏ tuổi, nhưng bé giống Long Tur Hạo, tâm tư rất chu đáo tỉ mỉ.

Vừa rời ở phòng ăn, mẹ bé vừa nghe chị Tiểu Na nhắc ba bé, hốt mắt liền đỏ, bé phát hiện được.

Sau khi tiến vào, bé đi thẳng tới bên người Lê Hiểu Mạn, đôi mắt giống Long Tur Hạo như đúc lo lắng nhìn cô.

“Mẹ.”

Lê Hiểu Mạn đang sốt ruột vì không tìm được Long Tur Hạo, không biết Tiểu Long Dập đi vào.

Nghe tiếng, cô mới ngẩng đầu nhìn bé nhíu chặt mày nhỏ, hỏi: “Allen, sao thế?”

Tiểu Long Dập nhìn thẳng vào mẹ bé: “Mẹ, tại sao ba chưa về? Có phải ba xảy ra chuyện gì không?”

Chương 983: Long thiếu kiên quyết xuất viện

Lăng Đại Na

Lê Hiểu Mạn tận lực nở nụ cười: “Allen yên tâm, ba con không sao, chẳng qua ba có việc phải làm, sẽ mau về.”

Tiểu Long Dập không tin lời cô: “Mẹ, mẹ không hề biết nói dối, nước mắt mẹ bán đứng mẹ rồi.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Tiểu Long Dập thông minh tỉ mỉ như Long Tư Hạo, nước mắt vốn sắp ngừng lại trào ra: “Allen, con không được đoán lung tung.”

Tiểu Long Dập đưa tay lau nước mắt cho cô: “Mẹ, con biết mẹ cảm thấy con và em gái đều rất nhỏ, cho nên không nói thật cho tụi con, nhưng mẹ càng không nói, con và em gái càng nghĩ bậy...”

Nói đến đây, hốc mắt Tiểu Long Dập cũng ươn ướt: “Mẹ, con thật sự muốn biết ba thế nào. Con nhớ ba rồi.”

Lê Hiểu Mạn thấy hốc mắt bé cũng ướt át, đau lòng không thôi, ôm bé vào trong ngực: “Allen, con thật sự không cần lo lắng, ba con chẳng qua... Chẳng qua tạm thời mất tích, mẹ tin ba nhất định sẽ về, vì ba rất yêu rất yêu chúng ta, ba không bỏ chúng ta đi.”

Tiểu Long Dập ngược đầu nhỏ, nghi ngờ hỏi: “Tại sao mẹ không biết ba đi đâu?”

Lê Hiếu Mạn nhìn Tiểu Long Dập, biết bé rất hiểu chuyện, tin bé có thể chịu đựng tin tức Long Tư Hạo mất tích, cũng không lừa gạt bé, kể lại chuyện đã xảy ra cho bé nghe.

Cô kể xong, liền dặn dò bé: “Allen, bây giờ chú Lạc Thụy của con đang tìm ba, mẹ hy vọng chuyện này khoan hãy nói cho em gái, được không?”

Tiểu Long Dập tuy nhỏ, nhưng là một tiểu nam tử hán, nên cô mới nói cho bé, còn Tiểu Nghiên Nghiên là cô bé, năng lực chịu đựng nhất định thua Tiểu Long Dập, cô không muốn Tiểu Nghiên Nghiên quá lo lắng, liền dặn Tiểu Long Dập tạm thời không nói cho bé biết.

Tiểu Long Dập hiểu rõ dụng ý của mẹ bé, dùng sức gạt đầu: “Mẹ yên tâm, con sẽ không nói cho con gái.”

Sau đó bé an ủi ngược lại mẹ: “Mẹ, mẹ cũng đừng quá lo lắng, cũng đừng khóc, con biết ba nhất định sẽ trở lại, ở trong lòng con, ba vẫn luôn là người tài giỏi nhất.”

Bé rất sùng bái bà bé, sau khi bé trưởng thành, bé cũng phải lợi hại giống ba bé.

Thấy Tiểu Long Dập hiểu chuyện như vậy, Lê Hiếu Mạn rất vui vẻ yên tâm, cô cười nói: “Được, mẹ hứa với Allen, không khóc, mẹ cũng tin ba con nhất định sẽ trở lại, chúng ta chờ ba con trở lại.”

...

Mỗi ngày Lê Hiếu Mạn đều gọi Lạc Thụy hỏi tìm được Long Tư Hạo hay chưa mấy lần, nhưng đảo mắt đã hơn một tháng, vẫn không có tin tức Long Tư Hạo.

Hơn một tháng này, Lạc Thụy và 10 thợ săn, cùng với thành viên LR không về trụ sở chính, luôn tìm Long Tư Hạo.

Lăng Hàn Dạ hai ngày bay đến núi Sher một lần, chủ yếu thăm dò tình hình cụ thể từ Lạc Thụy.

Điều dưỡng hơn một tháng, vết thương Âu Dương Thần đã sớm lành.

Trụ sở chính có một sân luyện tập cực lớn, có thể luyện tập bắn súng, phi tiêu, phi đao, kiếm thuật, võ thuật... bên trong.

Sân luyện tập này là nơi top 10 thợ săn thích nhất trong trụ sở chính, Âu Dương Thần nhằm chám đi lang thang phát hiện sân luyện tập này, sau đó mỗi ngày trừ ăn ngủ ra, những lúc khác đều ở trong sân luyện tập.

Hơn một tháng trôi qua, Long Tư Hạo và Lạc Thụy không trở lại trụ sở chính, Lăng Dinah và Tiểu Nghiên Nghiên cũng bắt đầu nghi ngờ.

Lăng Dinah từng hỏi Lăng Hàn Dạ tại sao Long Tư Hạo chưa về trụ sở chính mấy lần, nhưng Lăng Hàn Dạ đều không nói thật cho cô ta, vì anh biết Lăng Dinah miệng lớn, nếu cô ta biết, Tiểu Nghiên Nghiên nhất định sẽ biết.

Tiểu Nghiên Nghiên cũng hỏi Lê Hiếu Mạn mấy lần, Lê Hiếu Mạn sợ bé lo lắng, chỉ nói Long Tư Hạo và Lạc Thụy có chuyện quan trọng phải làm, tạm thời không về được.

Tiểu Nghiên Nghiên cũng không tin lời mẹ bé lắm, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Mỗi lần Tiểu Nghiên Nghiên nói nhớ daddy, Lê Hiếu Mạn liền đau

lòng không thôi.

Hôm nay, ăn sáng xong, Tiểu Nghiên Nghiên lại hỏi cô khi nào daddy trở lại, không muốn Tiểu Nghiên Nghiên lo lắng, cô chỉ có thể nói cho bé, sẽ nhanh trở lại.

Tiểu Nghiên Nghiên nửa tin nửa ngờ: “Mẹ, có phải daddy xảy ra chuyện gì không?”

Ánh mắt Lê Hiếu Mạn nhu hòa: “Nghiên Nghiên đừng nghĩ bậy, daddy con rất khỏe, chẳng qua bận việc, tạm thời không về được, nhưng sẽ mau về.”

Tiểu Nghiên Nghiên xụ mặt, cúi đầu nhỏ: “20 ngày nay mẹ đều nói daddy sẽ nhanh chóng trở lại, nhưng daddy đến bây giờ vẫn chưa về, còn nữa, con gọi cho daddy, điện thoại daddy luôn không gọi được.”

Nghe Tiểu Nghiên Nghiên nói bé gọi cho Long Tur Hạo, Lê Hiếu Mạn kinh hãi, sau đó cười giải thích: “Nghiên Nghiên, đó là vì chỗ daddy con ở tín hiệu kém, con dĩ nhiên không gọi được.”

Tiểu Nghiên Nghiên nhú mày: “Mẹ, con cảm thấy mẹ đang nói dối, có phải daddy...”

“Em gái.”

Tiểu Long Dập đứng lúc đi vào, ngắt lời Tiểu Nghiên Nghiên, đi tới trước người bé, kéo bé: “Em gái chơi cùng anh có được không?”

“Nhưng em còn chuyện muốn hỏi mẹ.”

“Lát nữa hỏi lại.”

Tiểu Long Dật nói xong, cứng rắn kéo Tiểu Nghiên Nghiên ra ngoài.

Sau khi bọn họ rời đi, Lê Hiểu Mạn sa sút tinh thần ngã ngồi trên giường, nhìn dây chuyền trên cổ cô, trong mắt đầy lo âu.

Nước mắt lại làm ướt hốc mắt cô: “Tur Hạo, anh rốt cuộc ở đâu, anh mau trở lại có được không? Em rất nhớ rất nhớ anh, Tur Hạo, anh ở đâu?”

Cô nhớ nhung sâu đậm và lo lắng cho Long Tur Hạo, ở Pháp chờ anh trở lại, nhưng cô làm thế nào cũng không nghĩ tới, lúc này Long Tur Hạo đang ở thành phố K.

Trong phòng bệnh VIP, Long Tur Hạo ngồi trên giường bệnh, hai y tá đang làm kiểm tra cho anh.

Anh nhìn bác sĩ mặc áo blouse đứng bên ngoài, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng, thanh âm chìm lạnh hỏi: “Khi nào tôi có thể xuất viện?”

Bác sĩ nhìn anh, cung kính nói: “Long tổng, vết thương bị đạn bắn của anh đã không có gì đáng ngại, quan sát thêm hai ngày là có thể xuất viện.”

Long Tur Hạo nhíu chặt đôi mắt lãnh ngạo am tường: “Nếu không có gì đáng ngại nữa, hôm nay tôi muốn xuất viện.”

Giọng điệu anh không cho cự tuyệt, tuyệt đối không phải đang thương lượng cùng bác sĩ.

Bác sĩ liếc nhìn anh cao quý và ưu nhã hòa làm một thể, quanh thân tản ra hơi thở lạnh như băng, không dám nói thêm nữa câu khuyên anh ở bệnh viện quan sát thêm mấy ngày.

Nửa giờ sau, Long Tư Hạo cởi đồng phục bệnh nhân, đổi lại quần áo chính anh.

Áo sơ mi thương vụ màu đen, cà vạt mài bạc, quần tây Armani, cả người nhìn qua vẫn tuấn mỹ bất phàm, khí chất dâng trào, điều duy nhất khác trước kia chính là đôi mắt hẹp dài mê người kia của anh lúc này quá lãnh ngạo sắc bén, tựa như có thể đóng băng bất cứ lúc nào, khiến người khác không lạnh mà run.

Chương 984: Tin tức làm người ta kinh ngạc

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Quản gia Thành Thúc từ bên ngoài phòng bệnh đi tới: “Thiếu gia, thủ tục xuất viện đã xong cả rồi.”

Long Tư Hạo lãnh đạm nhìn Thành Thúc, đôi môi mỏng vẽ lên nụ cười lạnh, lướt qua Thành Thúc, sải bước ra khỏi phòng bệnh cao cấp.

Sau khi anh rời khỏi đây, Thành Thúc hơi nhú mày, cảm thấy thiếu gia của bọn họ không còn giống với thiếu gia lúc trước.

Ngồi vào sau xe Rolls-Royce, Long Tư Hạo liền lệnh cho tái xế lái xe tới TE.

Trong khoảng thời gian nằm trong viện này, mỗi ngày anh đều xem tin tức báo chí, cũng hiểu rõ Hoắc thị giờ đang trong tình cảnh thế nào.

Hoắc thị vì trước bị dân kiện lên tòa, thua kiện, nên phải bồi thường một số tiền lớn.

Danh dự của Hoắc thị bị tổn hại nghiêm trọng, ảnh hưởng trực tiếp tới tiêu thụ sản phẩm.

Bọn họ làm ra vàng thau lẫn lộn hạ giá để đẩy mạnh tiêu thụ nhưng tiêu thụ gạch vẫn không đi lên.

Biết việc Hoắc thị làm giả, tự nhiên người tiêu thụ sẽ không muốn mua trang sức ở Hoắc thị nữa.

Hoắc thị vì vậy mà mất đi một nhóm khách hàng lớn.

Năng suất tiêu thụ của Hoắc thị ngày càng giảm, lúc nào cũng trong tình trạng lỗ vốn.

Trong đó, mấy người giữ chức cao trong công ty đều nghỉ việc, mấy đại cổ đông thì muốn rút cổ phần, yêu cầu Hoắc thị trả cổ phần.

thảm nhất chính là Hoắc thị vướng vào vụ kiểm toán của chi cục thuế.

Vì Hoắc Vân Hy đi tới Marseilles còn chưa về nước, nên tổng thời gian này, Hoắc Nghiệp Hoành tự mình quản lý công ty.

Giờ Hoắc thị gặp phảo muôn trùng khó khă, tràn ngập nguy cơ phá sản.

Điều ông lo lắng nhất lúc này là việc kiểm toán của cục thuế, Hoắc thị từng trốn thuế, so với thuế ngạch là trên ba mươi phần trăm, nếu như bị tra ra được, tuổi già của Hoắc Nghiệp Hoành có lẽ sẽ phải trải qua trong tù.

Lúc này, ông ngồi trong phòng làm việc, tinh thần đã kém hơn trước rất nhiều, sắc mặt tiều tụy, mày nhú chặt, tâm sự nặng nề.

Ông vốn tưởng Hoắc thị có thể gắng gượng qua nguy cơ lần này, nhưng thật không nghĩ tới việc làm giả lần này lại khiến Hoắc thị chịu tổn thất nặng nề đến thế.

Nếu như trong buổi công bố không bị người tiêu dùng gây chuyện thì có lẽ Thoắc thị đã không bị tổn thất nặng như vậy. Lần này Hoắc thị đã bị hủy khi Hoắc Vân Hy trong buổi họp báo giám định thật giả kim cương với truyền thông và khách hàng.

Lần này họ đúng là tự lấy đá đập lên chân mình rồi.

“Ai!”

Ông sàu bi thờ dài trong phòng làm việc, điện thoại bên cạnh đột nhiên đổ chuông.

Ông nhìn điện thoại một lát mới nghe máy.

“Lão gia, đại thiếu gia đã xuất viện rồi, giờ đang tới TE.” Người gọi chính là quản gia ở Hoắc gia, Hoắc Nhiên Nghiêm.

Long Tur Hạo lúc trước đi Pháp, mặc dù bận xử lý chuyện của Hoắc thị, nhưng ông vẫn luôn cho người đi điều tra hành tung của Long Tur Hạo và Lê Hiểu Mạn.

Khi Long Tur Hạo trở lại thành phố K, ông vẫn cho người âm thầm giám thị anh.

Khi biết Long Tur Hạo vì bị súng bắn bị thương phải nằm viện, ông cũng qua bệnh viện, chỉ là không lần nào có thể nhìn thấy Long Tur Hạo.

Vì bên ngoài phòng bệnh của Long Tur Hạo có rất nhiều vệ sỹ, cho dù ông nói mình là ông nội của Long Tur Hạo, ông cũng không thể vào được bên trong.

Biết Long Tur Hạo xuất viện liền tới TE, cúp máy xong ông liền gọi

cho Hoắc Vân Hy.

Trong khoảng thời gian này, ông không chỉ một lần gọi cho Hoắc Vân Hy, mỗi lần ông đều nói Hoắc Vân Hy về nước, chỉ là Hoắc Vân Hy luôn nói mình có chuyện trọng yếu cần làm, nên chưa về được.

Ở nước Pháp xa xôi, Hoắc Vân Hy lúc này vẫn tìm Long Tư Hạo, bỏ họ đã liên hệ với cảnh sát địa phương hỗ trợ vào núi tìm nhưng vẫn không tìm được người.

Nhân điện thoại của Hoắc Nghiệp Hoàn, Hoắc Vân Hy không cần hỏi cũng biết mục đích gọi điện của ông là kêu anh mau về nước.

Nghe điện thoại, anh chỉ lãnh đạm đáp một tiếng: “Ông nội.”

Sau đó không đợi Hoắc Nghiệp Hoàn lên tiếng, anh liền nói: “Cháu có chuyện trọng yếu cần làm, tạm thời không trở về thành phố K được.”

Mỗi lần Hoắc Nghiệp Hoàn gọi điện liền nghe được đáp án này, trong lòng tự nhiên sẽ tức giận.

Sắc mặt ông trầm xuống: “Vân Hy, ta không quan tâm việc trọng yếu cả cháu là gì, lập tức trở về thành phố K, Hoắc thị giờ đứng trên bờ vực nguy cơ rồi, cháu phải nhanh trở lại nghĩ cách giải quyết với ta.”

Hoắc thị giờ gặp nguy cơ gì, trong khoảng thời gian này nghe Hoắc Nghiệp Hoàn nói chuyện điện thoại cũng biết ua, nhưng giờ tâm tư của anh hoàn toàn không đặt tại công ty, anh chỉ muốn tìm Long Tư Hạo, vì Lê Hiểu Mạn.

Anh và Long Tư Hạo là anh em cùng ba khác mẹ, nhưng anh chưa từng coi Long Tư Hạo như anh trai, trước kia anh rất lạnh lùng với

người anh này, hoàn toàn coi anh như một người xa lạ mà đối đãi, hiện giờ chỉ muốn vì người anh này mà làm chút chuyện.

Anh hy vọng hai người có thể có một ngày chân chính làm hòa, có thể sống chung giống như anh em.

Hoắc Nghiệp Hoàn hồi lâu chưa nghe Hoắc Vân Hy trả lời thì tiếp tục nói: “Vân Hy, Tư Hạo giờ đã về nước, cháu phải...”

“Ông vừa mới nói gì?” Vốn đang suy nghĩ, Hoắc Vân Hy nghe được lời này thì kinh ngạc, giống như không nghe rõ, dí sát điện thoại gần tai, kinh ngạc hỏi: “Ông nội vừa nói gì cơ?”

Nghe tiếng Hoắc Vân Hy kích động, Hoắc Nghiệp Hoàn hơi nghi ngờ: Ông nói Tư Hạo trở về nước, có vấn đề gì không? Một lúc nữa ông sẽ đến TE tìm nó, cháu về nước ngay đi.”

Hoắc Nghiệp Hoàn nói xong liền cúp điện thoại.

Hoắc Vân Hy cúp máy xong thì vẫn ngây ngốc tại chỗ, hồi tưởng lại lời của Hoắc Nghiệp Hoàn.

Anh ấy về nước từ lúc nào, tại sao bọn họ không biết?

Ông nội không thể vô duyên vô cớ lừa anh được, cho nên anh không hề nghi ngờ lời của ông.

Điều làm anh không giải thích được chính là, Long Tư Hạo về nước, tại sao không báo cho Mạn Mạn? Tại sao lại để bọn họ ở nước Pháp tìm người.

Anh cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng, liền quyết định trở về nước.

Sau đó anh gọi cho Long Quân Triệt, nói cho ông ta biết Long Tư Hạo có thể đã trở về thành phố K rồi, cũng nói mình đi trước xác nhận chuyện này.

Long Quân Triệt nghe Hoắc Vân Hy nói thì cũng rất kinh ngạc.

Nói chuyện điện thoại với Long Quân Triệt xong, Hoắc Vân Hy lập tức gọi cho Lạc Thụy.

Vì trong khoảng thời gian này, bọn họ đều trong núi tìm Long Tư Hạo, nên để tiện cho việc liên lạc khi tìm được người trước, Hoắc Vân Hy có số của Lạc Thụy.

Lạc Thụy nhận điện thoại của Hoắc Vân Hy nói Long Tư Hạo đã về thành phố K thì cũng kinh ngạc không dám tin giống Long Quân Triệt.

“Cái gì? Hoắc tổng, ngài nói rõ đi, tôi không nghe rõ, ngài mới nói gì?” Lạc Thụy dán chặt điện thoại vào tai, kinh ngạc không thôi hỏi.

Chương 985: Hoắc thị, lâm vào phá sản

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Giọng của Hoắc Vân Hy lần nữa truyền tới.

“Anh trai tôi có thể đã về thành phố K.”

“Hoắc tổng, ngài xác định anh trai ngài nói là tổng tài của chúng tôi chứ? Sao ngài biết tổng tài đã về thành phố K?”

Hoắc Vân Hy nghe ra Lạc Thụy cũng đã rất ngạc nhiên, liền nói chuyện điện thoại lúc nãy của Hoắc Nghiệp Hoàn nói cho Lạc Thụy biết.

Sau đó anh cúp máy.

Lạc Thụy nghe xong thì nhìn điện thoại hồi lâu, sau đó mới nghĩ muốn gọi cho Thành Thúc ở thành phố K xác nhận, nhưng lại không liên lạc được.

Trong lòng anh cảm thấy kỳ lạ, lập tức gọi báo chuyện Long Tư Hạo về thành phố K cho Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn nghe tin thì cũng kinh ngạc vô cùng, mà nhiều hơn là mừng rỡ không thôi.

Mặc dù tin tức không quá chắc chắn, nhưng Lê Hiểu Mạn lúc này liền quyết định trở về thành phố K.

Cô đơn giản nói tình huống cho Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long, sau đó cùng chúng về thành phố K.

Lăng Hàn Dạ nhận được điện thoại cũng muốn về thành phố K xác nhận, vậy nên quyết định trở về cùng Lê Hiếu Mạn.

Lăng Hàn Dạ quyết định về, vậy nên Lăng Dinah cũng đi theo anh.

Về phần Âu Dương Thần, tạm thời ở lại tổng bộ.

Hơn một tháng không thấy Long Tư Hạo, Lạc Thụy muốn trở về xác nhận một chút, vậy nên anh quyết định về K, để cho thập đại thợ săn ở lại núi Hiết Nhĩ chờ tin, để anh xác nhận lại rồi bảo cho bọn họ ở tổng bộ sau.

....

Thành phố K

Hoắc Nghiệp Hoàn cúp máy với Hoắc Vân Hy xong thì tự mình đi tới TE.

Lúc này ông đã đứng bên ngoài phòng làm việc của Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo đang xem phân tích báo cáo tiêu thụ quý gần nhất của TE, trong phòng còn có trưởng phòng tiêu thụ.

Thư ký gõ cửa phòng, sau khi được Long Tư Hạo cho phép mới đưa Hoắc Nghiệp Hoàn đi vào.

Thư ký vào xong thì cung kính nói: “Long tổng, Hoắc lão gia từ Hoắc thị tới.”

Long Tur Hạo đang xem báo cáo tựa như không nghe được lời của thư ký mà không có chút phản ứng nào, ánh mắt nhạy bén chưa hề rời khỏi bản báo cáo.

Mặc dù anh chỉ lẳng lặng xem báo cáo, nhưng sắc mặt lạnh lùng của anh cũng khiến trưởng phòng tiêu thụ nơm nớp lo sợ.

Thư ký thấy Long Tur Hạo không để ý đến thì thức thối lui ra ngoài, mà trưởng phòng tiêu thụ cũng lui ra ngoài.

Hoắc Nghiệp Hoàn chống quai trượng thấy từ khi ông vào, Long Tur Hạo ngay cả mặt cũng chưa ngẩng lên nhìn ông thì nhú chặt mày, sắc mặt khó coi, mang theo ưu thương nồng đậm.

“Tur Hạo, cháu không hoan nghênh ông nội tới sao? Ai!”

Hoắc Nghiệp Hoàn thở dài xong thì Long Tur Hạo mới đặt ánh mắt lên khuôn mặt buồn rầu già nua của ông.

Anh híp đôi mắt hẹp dài lãnh lệ của mình, sắc mặt lạnh lùng làm người ta không biết anh đang suy nghĩ điều gì, giọng nói trầm thấp mà lãnh đạm: “Tôi không vui mừng, không hoan nghênh ông cũng tới, ông có việc gì sao?”

Giọng của anh lãnh đạm giống như đang nói với ai đó xa lạ.

Hoắc Nghiệp Hoàn nghe cách nói chuyện xa cách của anh thì càng nhú chặt mày, sắc mặt thêm nghiêm trọng, trong mắt là ưu sầu dày đặc.

Trước kia anh lạnh lùng với ông, ít nhất vẫn còn gọi ông một tiếng ông nội, nhưng giờ....

Hoắc Nghiệp Hoàn thoáng chốc liền như đã già đi rất nhiều, ông chống quai trượng ngồi xuống: “Tur Hạo, ông nội nghe nói cháu bị súng bắn bị thương, tới thăm cháu một chút, giờ cháu thế nào rồi?”

Nghe thấy ông nhắc chuyện bị thương, ánh mắt Long Tur Hạo càng thêm lạnh lẽo: “Ông tới e là không phải chỉ để xem tôi thế nào rồi.”

Hoắc Nghiệp Hoàn cảm nhận được hơi thở lạnh băng xung quanh Long Tur Hạo: “Hoắc thị gần đây xảy ra chuyện gì, ta nghĩ cháu cũng biets.”

Long Tur Hạo lãnh mị cười: “Đương nhiên biết, Hoắc thị sắp phá sản rồi.”

Anh thân nhiên nói ra mấy chữ này, Hoắc Nghiệp Hoàn nghe mà trong lòng run rẩy.

Ông nắm chặt quai trượng, dù dùng cách gì, ông cũng tuyệt sẽ không để cho Hoắc thị sụp đổ.

Hoắc thị là tâm huyết của cả đời ông, nhất định ông phải làm cho Hoắc thị hồi sinh.

“Tur Hạo, cháu đã lâu chưa gặp ông nội, ai! Cháu không thể coi ta là ông nội mình như lúc trước sao? Ông nội nhớ khi còn nhỏ cháu đã rất thích ông nội.”

Long Tur Hạo lạnh lùng đưa mắt nhìn ông: “Ông nói đó là chuyện khi tôi còn bé, giờ không phải là hai mấy năm trước nữa.”

Hoắc Nghiệp Hoàn vì thái độ của Long Tur Hạo mà phải che đê giận dữ trong mắt, trầm mặc hồi lâu rồi mới mở miệng: “Tur Hạo, cháu.....,

được, chuyện còn bé không nói, ông nội hôm nay tới đây có một việc, ông nội hy vọng....”

Không đợi Hoắc Nghiệp Hoàn nói xong, Long Tur Hạo liền cắt lời: “Ông muốn tôi giúp ông giữ lại Hoắc thị?”

Hoắc Nghiệp Hoàn thấy Long Tur Hạo đã đoán được mục đích của mình thì vẻ mặt hơi lúng túng, sau đó cời nói: “Tur Hạo, cháu là cháu trai của ông nội, tương lai ông nội đi rồi thì Hoắc thị này tự nhiên sẽ là của cháu, cho nên...”

“Cháu trai của ông không chỉ có mình tôi.” Long Tur Hạo cắt ngang lời ông lần nữa, ánh mắt âm độ nhìn Hoắc Nghiệp Hoàn: “Tôi không có hứng thú với chuyện cứu vớt Hoắc thị.”

Thấy Long Tur Hạo trực tiếp cự tuyệt, Hoắc Nghiệp Hoàn cũng không mấy kinh ngạc, đôi mắt già nua ngày càng híp chặt, trên mặt lại là nụ cười lạnh: “Tur Hạo, nếu cháu không giúp Hoắc thị vượt qua khó khăn lần này, cháu nhất định sẽ hối hận.”

Long Tur Hạo ngưng mắt nhìn ông: “Không gì có thể uy hiếp tôi đâu.”

Hoắc Nghiệp Hoàn nhìn sắc mặt lạnh lùng của Long Tur Hạo thì cảm thấy anh đã thay đổi, so với trước kia thì càng thêm âm trầm, khiến người ta không thể đoán được suy nghĩ, càng ngày càng tuyệt tình.

Ông cười quỷ dị: “Ha ha, Tur Hạo, rồi sẽ có lúc cháu phải van cầu ông nội.”

Dứt lời, ông đứng lên nhìn Long Tur Hạo, sắc mặt trầm xuống vài phần: “Đồ giả ở Hoắc thị có liên quan đến Tur Hạo chứ?”

Ông đã điều tra sự việc này, nhưng không tra ra được gì.

Cẩn thận suy nghĩ lại, cảm thấy Hoắc thị chắc chắn bị người gài bẫy, mà người đối nghịch với Hoắc thị ông nghĩ đến cũng chỉ có Long Tư Hạo.

Đứa cháu này luôn trách ông năm đó hại chết mẹ nó, vậy nên rất có thể vì việc đó mà muốn trả thù.

Đáy mắt Long Tư Hạo lạnh lẽo: “Vu khống cũng cần có bằng chứng.”

Hoắc Nghiệp Hoàn lạnh nói: “Tur Hạo, ông nội có vu khống hay không thì trong lòng cháu rất rõ ràng, trừ cháu ra, ông nội không thể nghĩ thêm ai có cái bản lĩnh khiến Hoắc thị gục ngã. Mẹ cháu chết năm đó hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn, cháu hận ông nội nhiều năm như vậy cũng đã đủ rồi.”

Chương 986: May mắn, anh còn sống

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Từ Marseilles về thành phố K mất mười mấy giờ đồng hồ.

Lê Hiểu Mạn và Tiểu Nghiên Nghiên, Tiểu Long, Lăng Hàn Dạ, Lăng Dinah cùng nhau trở lại thành phố K.

Vừa về tới thành phố K, Lê Hiểu Mạn liền liên lạc với Thành Thúc, nhưng cũng giống như Lạc Thụy, đều không liên lạc được.

Vì quá muốn gặp Long Tư Hạo nên cô quyết định đưa theo Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long trực tiếp tới biệt thự Thủy Lộ.

Tài xế đưa họ về là do Lăng Hàn Dạ sắp xếp, mà Lăng Hàn Dạ và Lăng Dinah tạm thời không đến biệt thự, nên đợi Lê Hiểu Mạn về xác nhận xong mới quay về đó.

Lê Hiểu Mạn đưa hai đứa trẻ trở về biệt thự, chuẩn bị tiến vào thì bị ngăn lại.

Mà người ngăn xe bọn họ chính là vệ sỹ ở đây.

Vệ sỹ yêu cầu cô đưa giấy thông hành, không có giấy thông hành thì không được đi.

Tiểu Nghiên Nghiên nghe thấy vệ sỹ đòi giấy thông hành của Lê Hiểu Mạn thì thiếu chút nữa kinh ngạc đến cằm cũng rớt ra, bọn họ về nhà

mà còn cần giấy thông hành sao?

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn vệ sỹ lạnh lùng bên ngoài xe thì nhú mào: “Chú ơi, cháu với mẹ và anh về nhà vẫn cần giấy thông hành sao? Mọi người nhanh tránh ra đi, cháu còn phải về gặp ba nữa.”

Hai vệ sỹ không tránh đường, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lê Hiểu Mạn trong xe, như hoàn toàn không nhận ra cô: “Các người không có giấy thông hành thì không thể đi vào, nếu dám vào thì chỉ có một con đường chết.”

Vệ sỹ nói xong thì thủ thế, quay đầu bảo hai nhân viên nhắm súng về phía bọn họ.

Lê Hiểu Mạn ngồi trong xe thấy vậy thì nheo mắt, trước kia cô ra vào hồ đều không cần giấy thông hành. Cô đi một chuyến đến Pháp trở về toàn bộ nhân viên ở đây đổi không nói, lại còn muốn cô đưa giấy thông hành, chuyện này thật kỳ quái.

Cô không muốn về như thế này, đang nghĩ không biết phải làm sao thì phía sau có một chiếc Rolls-Royce chạy tới.

Mấy tên vệ sỹ thấy xe thì sắc mặt trở nên nghiêm túc hơn nữa.

“Các người mau tránh ra, Long tổng đã trở về rồi.”

Nghe vậy thì Lê Hiểu Mạn cả kinh, quay đầu nhìn chiếc xe rồi lập tức xuống xe.

“Mẹ.”

Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long cũng xuống xe.

Tài xế lái xe sang một bên.

Lê Hiếu Mạn đi trước vài bước, thấy mình cách chiếc xe ngày càng gần thì hốt mắt đã ươn ướt mấy phần, trong xe nhất định là Tư Hạo của cô, Tư hạo còn sống.

Như Lê Hiếu Mạn suy nghĩ, bên trong Rolls-Royce chính là Long Tư Hạo.

Anh ngồi trong xe nhìn thấy Lê Hiếu Mạn, Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long.

Thấy họ chặn phía trước mà không có ý rời đi, anh kêu tài xế dừng xe lại.

“Tư Hạo.”

Xe dừng lại, Lê Hiếu Mạn lập tức chạy lên phía trước.

Vệ sỹ thấy cô chạy tới chỗ Long Tư Hạo thì vốn muốn cản nhưng lại không thể ngăn cản.

“Ba.”

“Ba...”

Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long chạy đến.

“Tư Hạo.”

Lê Hiếu Mạn chạy tới bên cạnh xe Rolls-Royce, gõ cửa xe gọi Long Tư Hạo.

Long Tur Hạo ngừng mắt nhìn người phụ nữ đứng ngoài gọi tên mình, nheo mắt kêu tài xế hạ cửa xe xuống.

Cửa sổ hạ xuống, Long Tur Hạo nhìn rõ mặt Lê Hiếu Mạn.

Cách mới hơn một tháng nhưng nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ của Long Tur Hạo khiến hốc mắt Lê Hiếu Mạn trong nháy mắt liền ướt, cô che miệng, trong mắt là sự nhẹ nhõm: “Tur Hạo, anh thật sự còn sống, thật tốt quá, thật tốt quá.”

Cô muốn vào trong xe, nhào vào trong ngực anh, ôm anh thật chặt, nói cho anh biết cô nhớ anh thế nào, nhưng Long Tur Hạo lại chỉ bảo tài xế hạ cửa xe chứ không bảo mở xe.

Lê Hiếu Mạn mở cửa không được, ngược đôi mắt khó hiểu nhìn anh: “Tur Hạo....”

Vì quá nhớ Long Tur Hạo nên khi thấy Long Tur Hạo bình yên vô sự cô đã quá mừng rỡ nên không để ý một số chi tiết.

Lẽ thường, nếu như Long Tur Hạo còn sống, anh không thể nào không đi tìm cô, không liên lạc với cô, thứ hai, Long Tur Hạo thấy cô hẫng là nên xuống xe chạy về phía cô chứ không phải để cô chạy về phía mình.

Ánh mắt Lê Hiếu Mạn rơi vào gương mặt lạnh lùng của Long Tur Hạo, toàn thân cô run rẩy, ngây ngẩn cả người.

“Tur Hạo.”

Bàn tay thon dài của cô còn đang đặt trên cửa xe, đôi mắt ướt át nhìn Long Tur Hạo, đáy mắt xoẹt qua vẻ không dám tin.

Cô nhìn ánh mắt xa lạ lạnh lùng của anh tựa như cô là một người vô cùng xa lạ.

Tư Hạo chưa bao giờ nhìn cô xa lạ đến thế, cô không biết anh bị làm sao.

Long Tư Hạo u ám nhìn Lê Hiểu Mạn rưng rưng nước mắt, giọng nói lạnh lẽo: “Cô là ai?”

“Anh nói gì?”

Long Tư Hạo nói ba chữ làm Lê Hiểu Mạn giật mình sửng sốt, đôi mắt rưng rưng càng mở lớn, kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo, trong mắt là vẻ nghi ngờ: “Anh vừa mới nói gì? Anh hỏi...em...Em là ai?”

Long Tư Hạo đưa mắt nhìn bộ dạng kinh ngạc không thôi của cô vài giây, sau đó thu hồi ánh mắt: “Lái xe.”

Lời này anh nói với tài xế.

Lê Hiểu Mạn vừa nghe Long Tư Hạo bảo tài xế lái xe thì luống cuống, vội nhìn anh nói: “Tư Hạo, anh sao vậy? Em là Hiểu Hiểu của anh, là vợ của anh....”

Không đợi Lê Hiểu Mạn nói xong, Long Tư Hạo liền cắt ngang: “Nói tên.”

Lê Hiểu Mạn nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo của anh, không rõ vì sao anh lại quên mất cô, cô cắn môi rồi mới lên tiếng: “Em là Lê Hiểu Mạn.”

Cô rất đau lòng, vì sao Long Tư Hạo lại không nhớ cô?

Cô đã quen được anh dịu dàng, yêu chiều, thương yêu, anh lạnh

lòng như thế này, xa lạ như thế này hiển cô thật sự rất đau lòng.

“Cô là Lê Hiếu Mạn?” Long Tư Hạo vừa nghe cô nói tên mình là Lê Hiếu Mạn, đột nhiên nhớ ra điều gì, đôi mắt càng trở nên rét lạnh.

Anh dùng ánh mắt sắc bén nhìn cô: “Cô chính là Lê Hiếu Mạn?”

Lê Hiếu Mạn thấy ánh mắt Long Tư Hạo mang theo hận ý thì càng không rõ vì sao anh lại hận cô, ánh mắt anh dao găm đâm vào lòng cô.

Cô gật đầu đáp: “Vâng.”

Quanh người Long Tư Hạo tản ra hàn khí: “Nói như vậy có nghĩa cô là con của Long Quân Triệt?”

Lê Hiếu Mạn vì lời của anh mà ngạc nhiên, chuyện cô là con của Long Quân Triệt không phải cô không biết, lúc trước khi biết Long Quân Triệt chính là ba ruột của cô, anh cũng không làm ra vẻ phần hận đến thế.

Cô lo lắng nhìn anh hỏi: “Tur Hạo, có phải anh bị mất trí nhớ rồi không?”

Chương 987: Long thiếu, lăn ra đây cho tôi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô mở lớn mắt nhìn anh, chẳng lẽ Tur Hạo đã mất trí nhớ?

Lúc này, Tiểu Long luôn không lên tiếng ở bên cạnh nói: “Mẹ, con thấy ba hình như không phải bị mất trí nhớ, giống như bị tẩy não hơn.”

Nếu ba bị mất trí nhớ thì hẳn cái gì cũng không nhớ rõ, tại sao sau khi nghe tên mẹ lại có vẻ biết như vậy.

Tiểu Nghiên Nghiên vươn bàn tay bé nhỏ ra gõ cửa xe, kiễng mũi chân, chớp đôi mắt nhìn người biến thành một núi băng ở trong xe, Long Tur Hạo, nức nở nói: “Ba, ba làm sao vậy? Tại sao ba lại không nhớ mẹ? Con và anh trai có phải ba cũng không nhớ không? Ba mở cửa mở cửa đi, cha, ba mở cửa, cha, con rất nhớ cha, cha....”

Tiểu Nghiên Nghiên khóc lớn đập cửa xe, cứ một lần một lần gọi cha.

Long Tur Hạo vì tiếng khóc của cô bé mà trong lòng như thay đổi, nhú mày nhìn Tiểu Nghiên Nghiên.

Thấy nước mắt trên mặt cô bé, không hiểu sao trái tim của anh lại đau dữ dội.

Tiểu Nghiên Nghiên nước mắt ào ạt, ủy khuất lại thương tâm: “Cha, ba không nhớ Nghiên Nghiên sao? Huhu cha, ba đừng không nhớ

Nghiên Nghiên mà...”

Tiểu Long cũng đỏ mắt nhìn Long Tư Hạo ở trong xe, ủy khuất nói: “Cha, ba làm sao vậy? Tại sao ba lại không nhớ mẹ? Mẹ luôn tìm cha, luôn chờ cha, sao ba lại không nhớ chứ?”

Lê Hiểu Mạn ở một bên cũng nước mắt đầm mắt, cô cắn môi không để cho mình khóc thành tiếng.

Bị Long Tư Hạo quên đi, chuyện này so với giết cô còn khó chịu hơn.

Sao anh lại quên cô, tại sao chứ?

Long Tư Hạo nhìn Tiểu Long thì cũng rất kinh ngạc.

Tiểu Long rất giống anh, vừa nhìn liền biết chính là con của anh.

Nhưng trong trí nhớ anh không có con!

Chẳng lẽ anh thật sự mất trí nhớ?

Anh nhíu chặt lông mày, cố gắng hồi tưởng về Tiểu Long và Tiểu Nghiên Nghiên, và cả Lê Hiểu Mạn, nhưng càng nghĩ đầu anh càng đau dữ dội.

Sắc mặt anh nháy mắt liền trắng bệch, hai mắt nhắm lại, thoạt nhìn rất đau đớn.

Lê Hiểu Mạn thấy không đúng, trong mắt là lo lắng nồng đậm, vội hỏi: “Tur Hạo, anh sao vậy? Tur Hạo....”

Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long thấy ba bất thường thì cũng lo lắng hỏi.

Long Tư Hạo càng ngày càng đau, đầu như muốn nổ tung.

“Thiếu gia.” Tài xế thấy không ổn vội đóng cửa xe chạy về phía biệt thự.

“Tur Hạo....”

“Ba....”

“Ba.....”

Lê Hiểu Mạn, Tiểu Nghiên Nghiên, Tiểu Long ba người thấy vậy đang muốn đuổi theo thì bị vệ sỹ ngăn lại không cho bọn họ đi vào.

Tiểu Nghiên Nghiên dùng bàn tay nhỏ bé đẩy vệ sỹ, khóc hô: “Người xấu, chú tránh ra, cháu muốn vào tìm cha, chú đồ xấu xa tránh ra, ô ô... Cháu muốn gặp ba... Tránh ra....”

Cho dù Tiểu Nghiên Nghiên khóc đến thế nào, bọn họ vẫn như những bức tường thịt cản cô bé lại, không cho ba người họ vào.

Lê Hiểu Mạn rưng rưng trơ mắt nhìn Long Tư Hạo cách bọn họ ngày càng xa.

Cô ngồi xuống ôm Tiểu Nghiên Nghiên vào lòng, an ủi: “Nghiên Nghiên, đừng khóc, mẹ sẽ để con được gặp ba.”

Tiểu Nghiên Nghiên vừa khóc vừa nói: “Mẹ, có phải ba không quan tâm tới chúng ta nữa không? Tại sao ba lại đột nhiên không nhớ chúng ta nữa? Ba sẽ vứt bỏ chúng ta sao?”

“Nghiên Nghiên.” Lê Hiểu Mạn thay cô bé lau nước mắt: “Nghiên

Nghiên, ba không vứt bỏ chúng ta, có thể là ba không nhớ rõ chúng ta mà thôi, có điều Nghiên Nghiên yên tâm, mẹ sẽ nghĩ cách khiến ba nhớ ra chúng ta.”

Dứt lời, cô liền đứng lên, đưa mắt nhìn căn biệt thự khổng lồ, đáy mắt kiên định, nhất định cô muốn biết lý do vì sao Long Tư Hạo không nhớ rõ cô, cho dù là dùng cách gì, cô cũng phải làm cho th nhớ ra bọn họ.

Sau đó cô ôm Tiểu Nghiên Nghiên, Tiểu Long trở lại xe, kêu họ lái xe tới biệt thự Lăng gia.

Sau khi trở lại biệt thự, vì đầu thật sự quá đau, Long Tư Hạo liền kêu Thành Thúc gọi bác sỹ tới.

....

Sau khi trở về, Lăng Hàn Dạ và Lăng Dinah vẫn luôn đợi tin tức của Lê Hiểu Mạn.

Hai người vốn nghĩ Lê Hiểu Mạn sẽ gọi điện báo, vậy nên khi thấy Lê Hiểu Mạn đưa Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long tới, hai người đã rất kinh ngạc.

“Sao lại đích thân đến đây? Sao vậy? Long thiếu không có ở đó sao?” Lăng Hàn Dạ nhìn Lê Hiểu Mạn, Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long, ba người mắt ai cũng hồng hồng như đã khóc, anh lại hỏi tiếp: “Sao vậy? Long không có ở đây sao?”

“Chú Lăng, chị Tiểu Na, ba không nhớ rõ chúng ta nữa rồi.” Tiểu Nghiên Nghiên nhìn Lăng Hàn Dạ và Lăng Dinah, nói xong lại khóc lên.

Lăng Dinah thấy Tiểu Nghiên Nghiên khóc thương tâm thì đau lòng bế cô bé lên: “Tiểu khả ái, ngoan, đừng khóc, em khóc chị Tiểu Na cũng buồn lắm, em vừa nói gì? Anh Tư Hạo không nhớ rõ mọi người nữa á, sao có thể chứ?”

Cô nhìn Lê Hiếu Mạn hai mắt sưng đỏ, nghi ngờ hỏi: “Anh ấy thật sự không nhớ rõ mọi người?”

Cô không biết chuyện thuốc nổ nên với chuyện Long Tư Hạo đột nhiên "mất trí nhớ" này rất nghi ngờ.

Lăng Hàn Dạ cũng nghi hoặc hỏi Lê Hiếu Mạn: “Long thiếu thật sự không nhớ rõ ba người? Cậu ấy thật sự đã trở về thành phố K?”

Lúc này Lê Hiếu Mạn rất đau lòng, không muốn thừa nhận chuyện Long Tư Hạo không nhớ nhưng không thể không thừa nhận.

Cô nhìn Lăng Hàn Dạ gật đầu, đau lòng khiến nước mắt lại tràn ra, sau đó nói chuyện vừa gặp Long Tư Hạo cho Lăng Hàn Dạ.

Lăng Hàn Dạ thấy cô thương tâm khổ sở thì cũng không hỏi thêm gì nữa.

Anh lại gần cô, trên lập trường một người bạn vỗ vai cô an ủi: “Trước đừng đau lòng quá, tôi sẽ giúp cô tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra, cô và Nghiên Nghiên cùng Allen cứ ở tạm đây trước đã.”

Lê Hiếu Mạn nhìn anh nói cảm ơn, sau không nói gì nữa.

Đến bây giờ cô vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận sự thật là Long Tư Hạo đột nhiên không nhớ rõ cô, chuyện này cô cần thời gian để đón nhận.

Sở dĩ cô đưa Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long tới đây là vì muốn tìm hiểu rõ ràng chuyện Long Tư Hạo vì sao đột nhiên lại mất trí nhớ, như vậy có thể cô sẽ không chăm sóc tốt cho hai đứa, vậy nên đưa bọn trẻ tới Lăng gia, ở đây hai đứa sẽ được chăm sóc tốt.

Nhưng cô sẽ không để chúng phải ở Lăng gia quá lâu đâu.

Lăng Hàn Dạ kêu người giúp việc thu dọn hai gian phòng khách, sau đó tự mình lái xe tới biệt thự Thủy Lộ.

Nhưng khi anh đi thì vệ sỹ không ngăn cản anh, còn để anh trực tiếp đi vào.

Long Tư Hạo vì lúc trước đau đầu mà giờ đang nằm trong phòng ngủ nghỉ ngơi. Lăng Hàn Dạ đi lên thì tức giận gọi: “Long thiếu, cậu cũng thật được lắm, vợ con cậu ở nước Pháp chờ cậu thì cậu lén về thành phố K không nói với ai câu nào. Giờ ngay cả vợ cả con cậu cũng không muốn sao? Cậu lăn ra đây cho tôi.”

Chương 988: Sẽ không từ bỏ anh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Chú Thành luôn đi theo sau Lăng Hàn Dạ: “Lăng đại thiếu, Thiếu gia nghỉ ngơi, cậu khoan hãy kêu.”

Lăng Hàn Dạ coi như không nghe lời chú Thành, tiếp tục kêu: “Tên họ Long kia, anh không cần vợ con nữa sao? Anh còn là anh em của tôi hay không? Có người làm anh em như vậy sao? Chúng ta đều lo lắng cho anh, anh đã trở lại cuộc sống tiêu dao... Anh...”

Lúc đi tới lầu ba, anh ta thấy Long Tư Hạo đang đứng trước cửa phòng ngủ, đôi mắt hẹp dài nhìn anh ta chăm chăm: “Sao anh tới đây? Vợ con gì?”

Nghe anh nói, Lăng Hàn Dạ kinh ngạc, híp mắt nhìn anh: “Anh biết tôi?”

Long Tư Hạo thấy dáng vẻ kinh ngạc của anh ta, liếc anh ta: “Nói nhảm.”

Sau đó anh nghi hoặc nhìn anh ta: “Tại sao hỏi vậy?”

Anh vừa hỏi, Lăng Hàn Dạ lại sừng sốt, anh ta nhìn chăm chăm anh hồi lâu, mới đến gần anh, đưa tay sờ trán anh: “Long thiếu, anh không có bệnh chứ?”

Long Tư Hạo trầm mặt, kéo tay anh ta xuống, ánh mắt nhàn nhạt

quét qua: “Anh mới có bệnh, đến tìm tôi làm gì?”

Lăng Hàn Dạ nheo mắt: “Nghe vợ anh nói, anh không nhớ cô ấy, tôi tới xác nhận, Long thiếu, đừng nói với tôi anh thật sự mất trí nhớ.”

Long Tư Hạo không hiểu nhìn anh ta: “Ai là vợ tôi, tôi có vợ hồi nào?”

Lăng Hàn Dạ lại kinh ngạc, ánh mắt không dám tin nhìn anh: “Long thiếu, chẳng lẽ anh thật sự mất trí nhớ? Anh không nhớ bảo bối Hiểu Hiểu của anh?”

Long Tư Hạo càng nghe càng không rõ: “Bảo bối Hiểu Hiểu là ai?”

Thấy dáng vẻ anh hoàn toàn không rõ tình hình, Lăng Hàn Dạ rất muốn đánh ót anh một cái.

“Bảo bối Hiểu Hiểu của anh chính là Lê Hiểu Mạn, anh không nhớ thật sao?”

Vừa nghe anh ta nhắc tới Lê Hiểu Mạn, ánh mắt Long Tư Hạo chợt lóe, trở nên sắc bén băng lạnh: “Tôi dĩ nhiên nhớ cô ta, cô ta là con gái của Long Quân Triệt.”

Lăng Hàn Dạ thấy anh ta vừa nhắc tới Lê Hiểu Mạn, anh liền đổi sắc mặt, anh ta cũng phát hiện không đúng, lo lắng hỏi: “Long thiếu, đã xảy ra chuyện gì? Sao tôi vừa nhắc tới bảo bối Hiểu Hiểu, anh giống như rất hận cô ấy?”

Long Tư Hạo nheo mắt: “Cô ta là con gái kẻ thù tôi, chẳng lẽ tôi còn phải yêu cô ta?”

Lăng Hàn Dạ kinh ngạc: “Anh xem bảo bối Hiểu Hiểu anh thích nhất là con gái kẻ thù? Cô ấy đúng là con gái của Long Quân Triệt, nhưng

trước kia, anh cũng không vì thế mà thay đổi tình cảm với cô ấy, Long thiếu, hôm ấy rốt cuộc có chuyện gì? Sao anh đột nhiên trở nên khác thường vậy? Còn nữa, Tô Dịch đi đâu?”

Long Tư Hạo nheo mắt nhìn anh ta: “Anh ta và Lạc Thụy đi Marseille đối phó Knox rồi, anh không biết chuyện này?”

“Anh ta và Lạc Thụy đi Marseille đối phó Knox?” Lăng Hàn Dạ vì lời Long Tư Hạo mà kinh sợ lần nữa.

Hai mắt anh ta đầy lo lắng nhìn anh, phát hiện cái gì: “Long thiếu, dường như trí nhớ anh có chút vấn đề.”

Long Tư Hạo nheo mắt: “Anh cố ý chạy tới đây để nói với tôi mấy lời khó hiểu này? Tôi thấy trí nhớ có vấn đề là anh.”

Lăng Hàn Dạ thấy anh không tin, nói lần nữa: “Long thiếu, xin anh tin tôi, trí nhớ anh thật sự có vấn đề, Lê Hiểu Mạn đúng là con gái của Long Quân Triệt, nhưng cô ấy cũng là vợ anh, hai người đã lĩnh chứng, hai người còn có con, một trai một gái, con gái anh tên Long An Nghiên, con trai tên Long Dập.”

Lăng Hàn Dạ to gan hoài nghi, anh ta cảm thấy trí nhớ của Long Tư Hạo dường như bị người khác tạo lập lại hoặc sửa đổi, nên anh ta mới nói rõ ràng chuyện Lê Hiểu Mạn, Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập.

Nhưng mà thật sự có thể sửa đổi trí nhớ người sao? Khoa học kỹ thuật hiện tại, có lẽ có người có thể làm thế.

Long Tư Hạo hoàn toàn không có ấn tượng với lời Lăng Hàn Dạ nói, anh nheo mắt, ánh mắt lạnh lẽo: “Lê Hiểu Mạn là vợ tôi? Sao có thể? Tôi không thể nào cưới con gái kẻ thù.”

Dứt lời, anh đột nhiên nghĩ đến Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập, chân mày nhíu lại.

Nhĩ đến dáng vẻ ủy khuất thương tâm của Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập, anh lại đau lòng.

Lăng Hàn Dạ thấy anh vẫn không tin, sắc mặt ngưng trọng: “Long thiếu, nếu anh không tin có thể dẫn Nghiên Nghiên và Allen đi theo anh làm giám định DNA, quan trọng nhất là dẫn bảo bối Hiếu Hiếu của anh theo, anh không tin tôi, thì dùng khoa học chứng minh quan hệ các người.”

Long Tư Hạo thấy anh ta nói như đinh đóng sắt, không giống như nói dối, chân mày liền nhíu chặt lại.

Anh thử nghĩ chuyện liên quan tới Lê Hiếu Mạn, Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập lần nữa, nhưng vẫn không thể nhớ nổi, hơn nữa chỉ cần anh nghĩ sâu, đầu anh liền đau kịch liệt.

Anh không hiểu tại sao lại như vậy.

Anh xoa mi tâm: “Tôi không thoải mái lắm, anh tự nhiên.”

Dứt lời, anh xoay người vào phòng ngủ, đóng cửa lại.

Lăng Hàn Dạ đứng trước cửa một hồi, mới xoay người, vẻ mặt ngưng trọng rời đi.

Lúc anh ta xuống lầu, liền gọi cho Lạc Thụy, nói chuyện này với anh ta.

Long Tư Hạo vào phòng ngủ, ngồi xuống sofa, tay anh một mực xoa

mi tâm.

Nghỉ ngơi một hồi, anh mới bớt nhức đầu.

Anh đứng lên, đi tới trước cửa sổ sát đất, đưa tay kéo rèm cửa sổ, ánh mắt thâm thúy nhìn dưới lầu, không biết đang nghĩ gì.

Lăng Hàn Dạ trở lại biệt thự, đi lên phòng Lê Hiểu Mạn ở.

Thấy Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập cũng ở đây, anh ta bảo bọn nhỏ đi ra ngoài trước.

Sau đó anh mới nhìn Lê Hiểu Mạn nói đúng sự thật: “Tôi đi gặp Long thiếu rồi, anh ấy quả thực giống như mất trí nhớ, nhưng tôi cảm thấy anh ấy không chỉ đơn giản là mất trí nhớ, tôi cảm thấy trí nhớ anh ấy có chút vấn đề, bây giờ anh ấy không nhớ Nghiên Nghiên và Allen, hơn nữa, bây giờ cô ở trong mắt trong lòng anh ấy, chẳng qua là con gái Long Quân Triệt, chắc anh ấy nhớ Long Quân Triệt từng bắt cóc anh ấy, nên hận Long Quân Triệt, đồng thời hận cô.”

Lê Hiểu Mạn cũng cảm thấy trí nhớ của Long Tư Hạo có chút vấn đề, nghe Lăng Hàn Dạ nói thế, trong lòng cô càng chắc chắn.

Cô không khóc nữa, vì đó là biểu hiện mềm yếu, lúc này, cô phải kiên cường.

Cô nhất định phải nghĩ cách để Tư Hạo của cô khôi phục trí nhớ, cho dù Tư Hạo của cô không thể khôi phục trí nhớ, cho dù Tư Hạo của cô hận cô, xem cô là con gái kẻ thù anh, cô cũng phải cố gắng làm anh yêu cô lần nữa.

Lăng Hàn Dạ thấy cô không lên tiếng, liền hỏi: “Tiếp theo cô định làm gì?”

Mắt Lê Hiếu Mạn lóe lên kiên định: “Tôi sẽ không từ bỏ anh ấy, nếu không thể làm anh ấy khôi phục trí nhớ, tôi sẽ làm anh ấy yêu tôi lần nữa.”

Lăng Hàn Dạ thấy cô không còn mềm yếu, tán thưởng: “Không hổ là bảo bối Hiếu Hiếu của Long thiếu, cô quả nhiên rất khác biệt, cô rất kiên cường, tôi tin cô nhất định có thể đánh động Long thiếu lần nữa.”

Lê Hiếu Mạn nhìn anh ta mỉm cười: “Vậy Nghiên Nghiên và Allen tạm thời nhờ anh chăm sóc.”

Lăng Hàn Dạ gật đầu: “Tôi sẽ chăm sóc tốt bọn nhỏ.”

...

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Lê Hiếu Mạn đã thức dậy, sau đó tự lái xe đến biệt thự Thủy lộ.

Huyền Huyền có lời

Các bảo bối, Long thiếu theo đuổi Hiếu Hiếu lâu như vậy, hy sinh nhiều như vậy, bây giờ coi như cho Hiếu Hiếu một cơ hội, để cô ấy theo đuổi Long thiếu.

Chương 989: Chồng, bảo bọn họ đi ra ngoài

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vì không có giấy thông hành, cô chỉ có thể dừng xe ở đầu cầu, sau đó ngồi chờ xe Long Tur Hạo.

Nhưng xe Long Tur Hạo vẫn không xuất hiện, cô ngồi chờ đến 12 giờ trưa, mới nhìn thấy xe Long Tur Hạo lái tới.

“Tur Hạo.”

Trong lòng cô vui mừng, lập tức xuống xe.

Long Tur Hạo ngồi trong xe có thể nhìn thấy Lê Hiểu Mạn, hơn nữa anh đã nhìn thấy từ xa.

Thấy cô mặt đầy nụ cười và mong đợi đứng ở đầu cầu nhìn, anh lạnh lùng nheo mắt.

“Chạy nhanh lên.” Anh mặt không biểu tình, lạnh lùng phân phó tài xế lái nhanh.

“Tur Hạo.”

Lê Hiểu Mạn vẫy tay Long Tur Hạo, cô hy vọng anh có thể dừng xe một lát, nhưng chiếc xe Rolls Royce màu đen nhanh chóng chạy qua người cô.

“Tur...”

Lúc xe chạy ngang qua, Lê Hiếu Mạn vừa muốn kêu anh, xe Long Tur Hạo đã cách xa cô.

Trong mắt cô thoáng qua tia mắt mát, đứng ngây người tại chỗ một giây, lập tức ngồi vào xe, tăng tốc đuổi theo.

Nhưng mặc cho cô chạy nhanh hơn nữa, vẫn bị Rolls Royce của Long Tur Hạo bỏ xa ở sau.

Cô ngồi trong xe, hai tay nắm tay lái thật chặt, ánh mắt kiên định nhìn về trước, Tur Hạo, em nhất định sẽ đuổi kịp anh, em nhất định sẽ làm anh yên em lần nữa.

Mặc dù không đuổi kịp, nhưng cô đoán Long Tur Hạo đến công ty, liền lái xe đến TE.

Đậu xe xong, cô chạy thẳng vào cao ốc TE, tiếp tân đã đổi người, thấy cô liền ngăn lại hỏi.

Lê Hiếu Mạn nhìn tiếp tân lễ phép hỏi cô, câu môi nói: “Tôi muốn gặp Long tổng các người.”

“Tiểu thư, xin hỏi cô và Long tổng có hẹn trước không?”

Lê Hiếu Mạn hí mắt cười: “Có, hẹn rất lâu rồi.”

Dứt lời, cô canh đúng thời cơ, nhanh chóng chạy vào thang máy, tiếp tân không ngăn kịp liền tiến vào thang máy.

Cô trực tiếp lên tầng 30, không để ý thư ký ngăn cản, đẩy cửa phòng làm việc Tổng giám đốc ra, chạy vào.

Sau khi đi vào, cô lúng túng đứng tại chỗ, trong phòng làm việc Tổng giám đốc có người, không chỉ có một, liếc mắt có hơn 10 người, vừa nhìn liền biết là quản lý cấp cao của TE.

Thư ký mới tới, cũng không nhận ra Lê Hiếu Mạn, cô ta nhìn Long Tur Hạo, cúi thấp đầu: “Long tổng, tôi không ngăn được cô ấy, cô ấy kiên quyết vào.”

Hơn 10 quản lý cấp cao kia nhìn Lê Hiếu Mạn xông vào phòng làm việc, lại nhìn Long Tur Hạo sắc mặt lãnh mị dọa người, thờ mạnh cũng không dám.

Long Tur Hạo ngồi trên ghế trước bàn làm việc, ánh mắt lạnh lùng như dao nhìn Lê Hiếu Mạn xông vào phòng làm việc.

Bị ánh mắt lạnh lùng của Long Tur Hạo bao phủ, Lê Hiếu Mạn cảm thấy nhiệt độ chung quanh cô cũng giảm xuống mấy chục độ, cảm giác lạnh lẽo thấu xương từ trong lòng ra.

Trước kia Long Tur Hạo chưa từng dùng ánh mắt đó nhìn cô, giờ phút này, lòng cô đau thắt, đau đến mức cô muốn lớn tiếng khóc, đau đến mức cô muốn đi chất vấn Long Tur Hạo, tại sao anh phải dùng ánh mắt đó nhìn em? Tại sao?

Cô che giấu đau đớn trong lòng, cố gắng bức lui trước mắt sắp tràn ra, ngược mắt nhìn thẳng vào ánh mắt khiến lòng người ta phát rét của Long Tur Hạo, khẽ mỉm cười: “Chồng à, em có lời muốn nói với anh, có thể bảo bọn họ ra ngoài trước không?”

Cô vừa nói chữ “chồng”, bị chấn động không chỉ có thư ký và mấy quản lý, còn có Long Tur Hạo vẻ mặt lãnh mị.

Trên khuôn mặt lạnh như băng của anh vì chữ “chồng” kia mà xuất hiện dấu vết nứt nẻ.

Cô lại kêu anh là chồng?

“Chồng?” Long Tư Hạo nở nụ cười lạnh lẽo làm người ta nhìn không thấu: “Cô kêu tôi là chồng?”

Mặt Long Tư Hạo còn lạnh hơn vừa rồi, Lê Hiếu Mạn âm thầm hít thở sâu, coi thường biểu tình lạnh như băng của anh, ôn nhu cười một tiếng, trong mắt đều là nhu tình: “Phải, chồng, bây giờ có thể bảo bọn họ ra ngoài chưa?”

Tầm mắt hơn 10 quản lý cấp cao kia chuyển qua chuyển lại giữa Lê Hiếu Mạn và Long Tư Hạo, trước kia Lê Hiếu Mạn và Long Tư Hạo công khai cử hành hôn lễ, cho nên bọn họ đều biết Long Tư Hạo đã kết hôn.

Giờ phút này bọn họ cẩn thận quan sát Lê Hiếu Mạn, càng nhìn càng cảm thấy quen mắt, cảm thấy cô đúng là Tổng giám đốc phụ nhân của bọn họ.

Long Tư Hạo ngưng mắt nhìn Lê Hiếu Mạn, ánh mắt dần trở nên thâm trầm, sau đó anh liền bảo những người khác rời đi, Lê Hiếu Mạn ở lại.

Đợi những người khác rời đi hết, trong phòng làm việc chỉ còn lại Lê Hiếu Mạn và Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo ngồi trên ghế xoay bằng da màu đen, ánh mắt không mang theo bất kỳ tình cảm gì ngưng mắt nhìn cô: “Cô có lời gì muốn nói?”

Lê Hiểu Mạn đến gần anh, ánh mắt thâm tình nhìn khuôn mặt băng sương của anh: “Tur Hạo, anh thật sự không nhớ em chút nào sao?”

“Cô là con gái của Long Quân Triệt, sao tôi có thể không nhớ?” Long Tur Hạo nheo mắt: “Mục đích của cô đến đây rốt cuộc là gì?”

“Tur Hạo.” Lê Hiểu Mạn tận lực khinh thường Long Tur Hạo lạnh lùng, nhưng đối mặt với anh lạnh nhạt như vậy, tim cô thật sự rất đau.

Cô hít thở sâu, lo lắng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao anh không nhớ em? Long Quân Triệt là ba ruột em, nhưng em cũng là vợ anh mà!”

Nói ra những lời này, hốc mắt cô ửng đỏ, ánh mắt mang theo tia tố cáo nhìn anh: “Em luôn ở Pháp chờ anh, luôn lo lắng cho anh...”

“Cô nói cô là vợ tôi, tại sao tôi không nhớ chúng ta kết hôn khi nào?” Long Tur Hạo thu ỷ khuất và tố cáo trong mắt cô vào mắt, lãnh đạm hỏi.

Lê Hiểu Mạn vội vàng nói: “Chúng ta có giấy hôn thú, giấy hôn thú có thể chứng minh chúng ta là vợ chồng hợp pháp, còn nữa, chúng ta có hai con, anh không nhớ em, anh cũng không nhớ Nghiên Nghiên và Allen sao?”

Nghe cô nhắc tới Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dật, Long Tur Hạo liền nhớ bọn nhỏ, ánh mắt lạnh như băng trở nên thâm trầm.

Vừa nghĩ tới hai đứa nhỏ kia, lòng anh quặn đau giống như bị cái gì đâm trúng, trong lòng không khỏi sinh ra đau lòng và áy náy.

Lê Hiểu Mạn thấy anh lộ vẻ xúc động, tính dò xét hỏi: “Anh nhớ bọn nhỏ sao?”

Long Tur Hạo nhìn cô, ánh mắt vẫn lạnh băng không có nhiệt độ, môi mỏng khạc ra ba chữ: “Đi ra ngoài.”

Lê Hiểu Mạn sững sờ: “Tur Hạo.”

Cô không biết tại sao anh đột nhiên kêu cô đi ra ngoài, nhưng cô không thể nào cứ thế đi ra.

Long Tur Hạo thấy cô đứng bất động, ánh mắt âm trầm nheo lại: “Cô muốn bị ném ra?”

Lê Hiểu Mạn nở nụ cười nhạt, ngữ khí kiên định: “Tur Hạo, bắt đầu từ bây giờ, trừ phi em chết, nếu không, em sẽ không rời xa anh một bước, em nhất định phải làm cho anh khôi phục trí nhớ, nhất định phải làm cho anh nhớ lại em và con chúng ta, nhất định phải làm cho anh yêu em lần nữa.”

“Tôi yêu cô?” Long Tur Hạo lạnh lùng cười: “Tôi không thể nào yêu con gái của Long Quân...”

“Tổng giám đốc.”

Long Tur Hạo còn chưa dứt lời, cửa phòng làm việc Tổng giám đốc đột nhiên bị đẩy mạnh ra, Lạc Thụy vô cùng lo lắng vọt vào như gió.

Huyền Huyền có lời

Các bảo bối, cứ bình tĩnh, sẽ mau ấm áp lại, Long thiếu không nhớ Hiểu Hiểu chỉ là một khúc nhạc đệm ngắn thôi!

Chương 990: Cậu có muốn gần thêm chút nữa?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sai gả kinh hôn: Tổng giám đốc xin kiểm chế.

Nhìn thấy Lê Hiểu Mạn cũng có mặt ở đây, anh hí hí mắt nở nụ cười: “Tổng giám đốc phu nhân, cô cũng ở đây sao! Sao thế? Bệnh mất trí nhớ của tổng giám đốc đã được chữa khỏi?”

Lê Hiểu Mạn nhìn Lạc Thụy lắc đầu: “Vẫn chưa.”

Trông thấy viền mắt cô sưng húp, đầu mày Lạc Thụy cau chặt, bèn sai một bước thật dài đi đến trước bàn làm việc của Long Tư Hạo, hai tay chống lên bàn, nghiêng người về phía trước chỉ thiếu 1mm nữa là hôn luôn lên mặt Long Tư Hạo.

Anh ta nhìn thẳng vào mắt Long Tư Hạo: “Tổng giám đốc, tôi nghe Lăng thiếu nói anh bị mất trí nhớ, anh nói cho tôi biết chuyện này là thật sao? Nào, nhìn kĩ xem có nhớ ra tôi không? Chúng ta kề vai sát cánh nhiều năm như vậy, anh mà nói không quen biết tôi, tôi sẽ khóc đến chết cho anh xem.”

Dứt lời, Lạc Thụy đã nước mắt nước mũi như nhà có tang, miệng méo xệch, bắt chước tiểu Nghiên Nghiên không sai đi một li.

Long Tư Hạo nhìn người thiếu chút nữa là mũi chạm mũi với anh: “Cậu có muốn gần thêm chút nữa?”

Nghe vậy, Lạc Thụy đang tính nhích người về phía trước chút nữa thì bỗng thấy ánh mắt rét lạnh của Long Tư Hạo, cái kiểu nhìn như muốn đấm một phát cho nát luôn mặt anh ta.

Vô cùng thông minh, Lạc Thụy nhanh chóng đứng dậy.

Long Tư Hạo đứng dậy sau Lạc Thụy, ánh mắt rét lạnh quét qua người Lê Hiếu Mạn, đến thanh âm cũng buốt giá nốt: “Đưa cô ấy ra ngoài đi.”

“Cô ấy” trong lời anh nói tất nhiên là chỉ Lê Hiếu Mạn.

Anh nói “đưa” nhưng Lạc Thụy lại nghe ra không phải là đưa.

Lạc Thụy nhìn về phía Lê Hiếu Mạn rồi lại nhìn về phía Long Tư Hạo, tựa như bất đắc dĩ: “Tổng giám đốc, tại sao lại muốn đưa tổng giám đốc phu nhân đi? Sẽ không phải là anh không nhớ ra tổng giám đốc phu nhân chứ?”

Long Tư Hạo thấy Lạc Thụy cũng gọi Lê Hiếu Mạn là “tổng giám đốc phu nhân” thì đôi mắt hẹp dài của anh càng híp chặt, trong lòng cũng bắt đầu nghi ngờ về mối quan hệ của anh và Lê Hiếu Mạn.

Lẽ nào giống như bọn họ nói, trí nhớ anh thật sự xảy ra vấn đề.

Anh cưới con gái Long Quân Triệt, lại còn có một trai một gái với cô?”

Trong lòng anh bỗng dấy lên nhiều nghi hoặc, tựa như trí nhớ anh bắt đầu lộn xộn.

Anh muốn đi làm rõ kí ức, nhưng đầu đột nhiên đau dữ dội.

Anh chống hai tay lên bàn làm việc, cả gương mặt đẹp trai bởi vì khó chịu mà vắn vẹo.

“Tur Hạo, anh sao vậy?” Thấy thế, Lê Hiểu Mạn phát hoảng, vội vàng đi đến bên cạnh anh, nhìn hai hàng mày đang cau chặt của anh mà lo lắng không thôi, đỡ lấy một bên đầu anh: “Tur Hạo, có phải anh bị đau đầu không?”

Thế nhưng Long Tur Hạo không hề trả lời câu hỏi của cô chỉ nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng sau đó đẩy cô ra, đứng lên.

Bị anh đẩy ra bất thành linh nên Lê Hiểu Mạn có chút lảo đảo.

“Tổng giám đốc phu nhân.” Lạc Thụy vừa kịp kêu cô xong thì Lê Hiểu Mạn nhìn thấy bước chân anh có chút nghiêng ngả, cô nhanh chóng chạy lên phía trước, đưa tay dìu anh.

Long Tur Hạo lạnh lùng liếc cô, đang tính hất tay cô ra khỏi người mình thì cô đã đưa tay ôm lấy eo anh, trong một chớp mắt đã đỏ quạch, thút thít khóc: “Tur Hạo, đừng đẩy em ra nữa, nhé? Rốt cuộc là anh sao thế?”

Bị cô đột ngột ôm lấy, cả người Long Tur Hạo bỗng nhiên cứng ngắt, ngay khoảnh khắc cô ôm lấy anh, sâu thẳm trong trí nhớ lướt qua một hình ảnh mơ hồ đến không thể hình dung.

Chỉ là anh càng muốn bắt giữ lấy hình ảnh đó thì đầu anh càng đau.

Anh cup mắt nhìn người đang ôm chặt mình, cố gắng đè nén cơn đau, giọng có phần run: “Buông ra.”

“Em không.” Không chỉ không buông anh ra trái lại cô càng ôm anh chặt hơn, hiện tại cô hối hận đến điên rồi, nếu như lúc đó cô không

rời đi, thì sẽ không giống như bây giờ, không biết rốt cuộc anh đã xảy ra chuyện gì.

Lạc Thụy cũng bước đến, lo lắng hỏi: “Tổng giám đốc, đến cùng là anh đã xảy ra những gì?”

Long Tư Hạo không trả lời câu hỏi của anh ta, chỉ nâng tay vỗ trán, Lê Hiểu Mạn vẫn ôm chặt anh không buông, anh không có cách nào bước đi.

Cũng chả biết tại sao, lúc này anh thật sự không có cách nào đẩy được cô ra khỏi người mình.

Nhưng cơn đau đầu ngày càng trở nên dữ dội, anh nhất định phải ngồi xuống cái đã.

Giọng anh thêm phần vô lực: “Trước tiên cô nên buông tôi ra.”

Anh đưa tay lên chuẩn bị gỡ tay cô ra nhưng vẫn không có cách nào gỡ được tay cô ra khỏi người mình.

Anh không hiểu tại sao anh đột nhiên không thể đẩy cô ra.

Trông thấy động tác đưa tay lên nhưng lại hạ xuống của Long Tư Hạo, Lạc Thụy liền biết sâu trong tiềm thức của tổng giám đốc bọn họ không hoàn toàn quên đi tổng giám đốc phu nhân.

Ngay sau đó, anh ta nghiêm túc nhìn Lê Hiểu Mạn nói: “Tổng giám đốc phu nhân, trước tiên cô nên buông tổng giám đốc ra, có vẻ như ngài ấy đang rất khó chịu, cần phải đi khám bác sĩ.”

Nghe vậy, bởi vì lo lắng cho anh, Lê Hiểu Mạn nhanh chóng buông anh ra.

Chính tại giây phút cô buông anh ra, bước chân Long Tur Hạo bất ổn lướt nhanh qua người cô, trực tiếp đi ra khỏi phòng làm việc.

“Tur Hạo.”

“Tổng giám đốc.”

Lê Hiếu Mạn và Lạc Thụy cùng đuổi theo.

Cả hai đều không ngờ, mặc dù Long Tur Hạo đang không khỏe nhưng tốc độ vẫn nhanh hơn bọn họ.

Mãi cho đến khi cả hai đuổi theo anh ra khỏi tòa cao ốc thì Long Tur Hạo đã lên xe rời khỏi đó.

“Tur Hạo.”

Trơ mắt nhìn Long Tur Hạo rời đi, Lê Hiếu Mạn lo lắng không ngớt.

“Tổng giám đốc phu nhân, đừng quá lo lắng, tôi đi lái xe.” Nói xong, Lạc Thụy nhanh chóng lái xe đến cạnh cô.

Sau khi đi ra khỏi công ty, Long Tur Hạo bảo tài xế đưa anh về biệt thự ven hồ Thủy Lộ.

Nương theo anh, Lạc Thụy cũng đưa Lê Hiếu Mạn trở về biệt thự, nhưng điều kì lạ chính là lần này mấy gã vệ sĩ kia không còn ngăn cản Lạc Thụy nữa, không còn yêu cầu anh ta trình diện giấy thông hành, đã trực tiếp cho qua.

Mà điều đó cũng khiến Lê Hiếu Mạn cảm thấy kì quái, có điều lúc này toàn bộ tâm tư cô đều đặt trên người Long Tur Hạo, không đâu dư

thừa mà suy nghĩ về những điều này.

Mặc dù trễ hơn mười phút nhưng bọn họ vẫn đi vào biệt thự thuận lời, Lê Hiếu Mạn hỏi qua chú Thành biết được Long Tư Hạo đã trở về phòng ngủ, sau đó liền cùng với Lạc Thụy đi lên phòng ngủ trên lầu ba.

Vừa đến cửa phòng ngủ, hai người nhìn thấy một bác sĩ mặc áo blouse bước ra.

Đoán chừng vị bác sĩ kia khoảng năm mươi tuổi, là người Mỹ, xem ra là một bác sĩ có kinh nghiệm.

Lạc Thụy nhìn ông ấy, hỏi: “Xin hỏi ngài là...”

Vị bác sĩ người Mỹ không trả lời anh ta, chỉ nhìn anh ta gật đầu một cái sau đó đi thẳng xuống lầu.

Lạc Thụy híp mắt nhìn theo bóng lưng vị bác sĩ, đáy mắt lướt qua một tia nghi ngờ, từ đâu lòi ra một vị bác sĩ người Mỹ?”

Lê Hiếu Mạn muốn hỏi vị bác sĩ kia rốt cuộc là Long Tư Hạo đã xảy ra những chuyện gì nhưng còn chưa kịp mở miệng thì ông ta đã đi mất, bởi vì toàn bộ tâm trí đều đặt trên người Long Tư Hạo nên cô dứt khoát bước vào phòng ngủ.

Có vẻ như anh đang ngủ, cô chậm rãi bước lại gần giường thấy anh nhắm mắt, ngủ rất an ổn, bèn ngồi xuống bên cạnh anh, không đánh thức anh.

Lạc Thụy bước vào sau trông thấy anh ngủ, anh ta hơi ngạc nhiên: “Tổng giám đốc ngủ? Nhanh như vậy anh ấy đã có thể ngủ?”

Anh ta nói tiếp: “Tổng giám đốc phu nhân, nếu như tổng giám đốc đã ngủ thì tôi cũng không làm phiền anh ấy nữa, cô chăm sóc tốt cho tổng giám đốc, theo tôi thấy tổng giám đốc vẫn chưa hoàn toàn quên cô, tình cảm của anh ấy đối với cô vẫn còn.”

Chương 991: Em nhất định sẽ giúp anh lấy lại Long thị

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nhìn Lạc Thụy gật đầu, nắm chặt tay anh ánh mắt đầy kiên định: “Tôi sẽ tìm cách tìm hiểu rõ chuyện hôm đó.”

Nói xong, tựa như nhớ ra cái gì đó, lại nhìn Lạc Thụy nói: “Trợ lí Lạc, tôi có một chuyện hi vọng anh có thể để ý đến nó một chút.”

Lạc Thụy nghi ngờ hỏi: “Chuyện gì?”

Lê Hiểu Mạn cau mày: “Tình hình gần đây của Hoắc thị, trợ lí Lạc tốt nhất nên liên lạc với giám đốc Dư.”

“Được, vậy tôi ra ngoài trước.”

Đợi Lạc Thụy đi khuất, Lê Hiểu Mạn chăm chú nhìn Long Tư Hạo đang ngủ: “Tur Hạo, em nhất định sẽ giúp anh lấy lại Long thị.”

...

Cô vẫn luôn cạnh chăm sóc Long Tư Hạo. Sáng mai, thời điểm Long Tư Hạo tỉnh giấc liền thấy cô nằm nhoài trên người anh mà ngủ, hai tay ôm chặt lấy cổ anh, khoe môi mang theo nụ cười nhàn nhạt, ngủ rất an yên.

Từ sau kho mọi chuyện qua đi, một tháng này chưa có đêm nào cô ngon giấc, tối qua là đêm đầu tiên sau một tháng cô có thể ngủ an ổn,

an ổn đến mức cô không muốn tỉnh lại.

Quãng thời gian trước, bởi vì vẫn chưa có tin tức của Long Tur Hạo, hằng đêm cô gần như là khóc từ trong mơ, khóc đến tỉnh.

“Tur Hạo.”

Khóe môi cô buông ta hai tiếng, an yên cười vô cùng hạnh phúc.

Long Tur Hạo nheo mắt nhìn Lê Hiểu Mạn đang nằm nhoài trên người anh, hương thơm trên người cô lượn lờ quanh chóp mũi anh khiến cho anh có chút cảm giác thân quen.

Mùi hương đó kích thích thần kinh anh, khiến anh tạm thời quên đi cô là con gái Long Quân Triệt.

Giờ phút này, anh không còn bài xích cô đến gần anh.

Đôi mắt đen mực nhìn cô chăm chú, không hề đánh thức cô.

Lát sau, theo bản năng anh đang muốn đưa tay lên chạm lên gương mặt cô thì, Lê Hiểu Mạn từ từ mở mắt ra.

Bởi vì đang nhìn cô chăm chú cho nên lúc Lê Hiểu Mạn mở mắt ra liền chạm ngay ánh mắt sâu lắng của anh.

Chỉ cần mắt là có thể nhìn thấy anh, đây là chuyện hạnh phúc nhất đời cô.

“Tur Hạo.” Cô cười đến ngọt ngào, dịu dàng gọi anh.

Giọng Long Tur Hạo lạnh lùng: “Đứng dậy.”

Ánh mắt anh lãnh đạm, không nghe ra bất kì tình cảm gì trong đó, tựa với thanh âm vừa rồi của Lê Hiểu Mạn thì một người trên đời một người dưới vực.

Nhìn ánh mắt sắp hóa băng của anh, Lê Hiểu Mạn che kín đau thương trong lòng, dịu dàng nói: “Ừm, em đứng dậy.”

Nói xong cô liền đứng dậy, ngoái đầu nhìn anh nở nụ cười: “Hôm nay anh muốn đến công ty à? Em chuẩn bị quần áo giúp anh.”

Long Tư Hạo nhìn cô chăm chăm: “Sao cô vào được đây? Cô đến đây làm gì?”

Nói xong, anh bước vài bước về phía cô, u ám nhìn cô: “Là Long Quân Triệt bảo cô tiếp cận tôi?”

Bởi vì câu nói kia mà cả người Lê Hiểu Mạn run lên, cô cắn chặt môi thấp giọng nói: “Tur Hạo, tại sao phải gói ghém ông ta và em cùng nhau? Đến cùng thì ngày đó anh và Tô Dịch đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại phát nổ? Tô Dịch còn sống hay đã chết?”

Cô nói phát nổ, nhưng Long Tư Hạo lại không có ấn tượng về chuyện đó, anh nhìn cô bằng ánh mắt của một người điên – tự ý xông vào biệt thự của anh rồi nói một mớ lộn xộn không đầu không đuôi.

Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của anh, thật ra Lê Hiểu Mạn muốn nói với anh chuyện lấy lại kí ức vốn không dễ dàng nhưng lại không nói, cũng không hỏi gì thêm, chỉ nói: “Em giúp anh chuẩn bị, anh đi rửa mặt trước đi.”

Nói xong, cũng không đợi Long Tư Hạo trả lời, trực tiếp đi về phía tủ áo quần của bọn họ.

Có điều, lúc mở tủ áo quần ra, cô mới biết bên trong đó không còn quần áo của cô.

Toàn bộ tủ quần áo to lớn, chỉ có mỗi đồ của Long Tư Hạo.

Vậy áo quần của cô đã đi đâu? Bị ai ném đi rồi? Là Tư Hạo cho người ném đi sao?

Không, nhất định không phải là Tư Hạo, Tư Hạo của cô sẽ không bao giờ vứt đi áo quần của cô.

Cô sững sốt hồi lâu, như nhớ ra gì đó bỗng nhiên bới tung đồng áo quần bên trong lên.

Không có tìm ra, sắc mặt cô trở nên nhợt nhạt, lại chạy đi tìm ở nơi khác, sau đó là tủ đầu giường.

Long Tư Hạo thấy cô chạy đông chạy tây tìm kiếm, anh sai chân bước đến sau lưng cô: “Cô tìm cái gì?”

Lê Hiểu Mạn không trả lời Long Tư Hạo, mãi cho đến khi nhìn thấy một tờ giấy màu đỏ, mới bình tâm vui vẻ nhanh chóng lấy nó ra.

Trông thấy thứ cô đang cầm trong tay, anh lập tức đưa tay siết lấy cổ cô kéo cô lên cao.

“Tư Hạo.” Lê Hiểu Mạn hết hồn, tờ giấy màu đỏ trong tay cũng rơi luôn vào tay Long tư Hạo.

Nhìn thấy mấy chữ “Giấy chứng nhận kết hôn” trên đó thì, anh cũng hoảng đến hết hồn, theo bản năng lật tờ giấy được gấp đôi ra, lúc nhìn thấy tám hình chụp chung trên đó có cô và anh thì, anh sững

đến cứng người.

Bọn họ đúng là vợ chồng, vậy tại sao một chút ấn tượng anh cũng không có?

Như thế nào anh lại lấy con gái Long Quân Triệt?

Lê Hiểu Mạn trông thấy ánh mắt lom lom dòm tờ giấy lãnh chứng của cả hai thì hốc mắt bỗng ửng đỏ: “Tur Hạo, bây giờ anh đã tin chúng ta là vợ chồng chứ?”

— Huyền Huyền có lời —

Vờ kịch hôm nay có chút lạnh lùng, ngày mai nội dung vở kịch sẽ được xoay vần ha.

Chuyện Long thiếu “mất trí nhớ” là một khúc dạo ngắn, bảo bối của chúng ta nhất định phải cố gắng, coi như cho Hiểu Hiểu của chúng ta một cơ hội để biểu hiện.

Bây giờ nhất định là bảo bối của chúng ta muốn hỏi bao giờ Long thiếu mới nhớ ra cô ấy, Long thiếu sẽ khôi phục lại trí nhớ vào lúc bảo bối của chúng ta không ngờ tới nhất, vậy thì phải xem bảo bối của chúng ta có “mắt vàng chói lửa” nhận ra Long thiếu đã khôi phục lại trí nhớ hay là để anh ấy giả bộ trêu đùa Hiểu Hiểu đây.

Bỗng nhiên muốn nhanh chóng cứu ông ngoại ra.

Đếm ngược đến ngày “đại kết cục” ha!

Chương 992: Thái độ, đột nhiên chuyển biến

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo nhìn chăm chăm vào giấy chứng nhận kết hôn, ánh mắt rơi trên ảnh chụp của hai người, cảm thấy rung động, trong đầu hiện lên hình ảnh quen thuộc.

Trên ảnh chụp, bọn họ đều cười thật lòng, hơn nữa còn rất hạnh phúc.

Nhất là anh, ánh mắt của anh cực kỳ ôn nhu, cực kỳ rất thâm tình, giống như cưới được cô, anh liền có cả thế giới.

Anh sẽ kết hôn với cô, mà còn cười hạnh phúc như thế, chứng tỏ anh vô cùng yêu cô.

Bởi vì anh nhất định sẽ không cưới người mình không thích, tờ giấy đăng kí kết hôn này chính là minh chứng tốt nhất về việc anh yêu cô.

Anh vẫn nhìn chăm chăm vào tấm ảnh ấy, ánh mắt như thể dính vào đó, không dời ra được.

Lê Hiểu Mạn thấy anh vẫn nhìn giấy đăng kí kết hôn của họ thì thấp giọng gọi: “Tur Hạo.”

Nghe tiếng cô, Long Tur Hạo mới từ từ rời mắt khỏi giấy, ánh mắt nhìn cô bốt lạnh lùng, nói: “Không phải em nói muốn lấy quần áo giúp anh sao?”

Giờ phút này, giọng nói của anh dịu dàng hơn rất nhiều, không hề lạnh lẽo như trước.

Lê Hiểu Mạn thấy anh đột nhiên thay đổi thì có chút không phản ứng kịp.

Long Tư Hạo thấy cô sững sờ không phản ứng thì đến trước mặt cô, nhẹ nhàng tao nhã cởi cúc sơ mi ra.

Cởi áo sơmi, anh nói một câu “Anh đi tắm” rồi xoay người vào phòng.

Sau khi Lê Hiểu Mạn thấy anh vào nhà tắm thì mới phục hồi tinh thần đi tới chỗ tủ quần áo.

Cô chuẩn bị áo quần cho anh như ngày xưa, có sơ mi, quần tây, và cả cà vạt.

Nhân lúc Long Tư Hạo còn đang tắm, cô gấp quần áo chỉnh tề đặt lên giường, sau đó vào phòng bếp làm bữa sáng cho anh.

Vừa xuống lầu, cô vẫn nghĩ đến chuyện Tư Hạo đột nhiên chuyển biến thái độ, anh chỉ nhìn giấy chứng nhận kết hôn đã đổi thái độ với cô, chứng tỏ cô muốn anh phục hồi trí nhớ cũng không phải là chuyện quá khó.

Nghĩ đến điểm này, tâm trạng của cô tốt hơn rất nhiều, cô tin, cô nhất định có thể khiến Tư Hạo phục hồi trí nhớ.

Bây giờ cô có hai chuyện quan trọng phải làm, thứ nhất là tra ra nguyên nhân khiến Tư Hạo mất trí nhớ, để anh có thể phục hồi.

Thứ hai, là giúp Tư Hạo cướp lại Long thị, khiến Hoắc Nghiệp Hoảng

chịu trừng phạt.

Lúc Long Tur Hạo ra khỏi phòng tắm, Lê Hiểu Mạn không có ở đó nữa, nhưng anh thấy cô đã chuẩn bị xong quần áo cho anh đặt trên giường.

Anh sai bước tiến đến, nhìn bộ quần áo cô chuẩn bị cho anh, áo sơmi và cà vạt rất hợp nhau, mà còn là kiểu phối hợp anh thích.

Anh rất chú ý đến chuyện mặc quần áo, không bao giờ phối hợp lung tung, mỗi một chiếc sơ mi, một chiếc cà vạt, anh đều có tiêu chuẩn phối hợp riêng.

Cô cực kỳ hiểu anh, hiểu cuộc sống của anh.

Anh cầm cái cà vạt lên nhìn, khẽ cong môi.

Lê Hiểu Mạn vừa xuống đại sảnh thì gặp được chú Thành quản gia.

Chú Thành đang ra ngoài, cô nghĩ đến chuyện muốn hỏi ông, vì vậy liền gọi ông lại.

“Chú Thành, chờ chút, tôi có chuyện muốn hỏi chú.”

Chú Thành nghe tiếng, xoay người nhìn cô, cung kính hỏi: “Thiếu phu nhân có chuyện gì?”

Lê Hiểu Mạn nhìn ông, hỏi: “Tur Hạo về nước lúc nào thế?”

“Thiếu phu nhân cũng không biết thiếu gia về nước lúc nào sao?”
Chú Thành có chút kinh ngạc nhìn Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn lắc đầu: “Không biết.”

Cô lập tức thăm dò hỏi: “Chú cũng không biết Tư Hạo về lúc nào sao?”

Chú Thành cau chặt mày, khẽ lắc đầu: “Thiếu phu nhân, nửa tháng trước tôi nhân được điện thoại của bệnh viện mới biết thiếu gia đang ở tổng bệnh viện thành phố K, còn chuyện thiếu gia về nước lúc nào, tôi cũng không rõ lắm.”

Nghe chú Thành nói vậy, Lê Hiểu Mạn nheo mắt, sao chú Thành lại không biết Tư Hạo về nước lúc nào?”

Lúc ở Marseilles, rốt cuộc Tư Hạo của cô và Tô Dịch đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại phát nổ?

Tô Dịch rốt cuộc là sống hay chết?

Nghĩ đến chuyện tủ quần áo không có quần áo của cô, cô lại hỏi: “Chú Thành, quần áo của tôi đâu hết rồi?”

“Quần áo và đồ vệ sinh của Thiếu phu nhân đều ở trong phòng khách.”

Lê Hiểu Mạn có chút kinh ngạc: “Tại sao lại ở đó?”

“Là thiếu gia lúc còn ở bệnh viện gọi điện dặn dò tôi chuyển tất cả mọi thứ của thiếu phu nhân qua phòng khách.”

Chú Thành nhìn Lê Hiểu Mạn nói, trong lòng cũng vô cùng nghi ngờ, không hiểu tại sao thiếu gia lại dặn dò như vậy.

“Là Tư Hạo?”

Lê Hiếu Mạn nhăn mày, ánh mắt nghi ngờ, không phải Tur Hạo của cô nhớ ra cô sao? Tại sao lại để quản gia chuyển hết đồ của cô qua phòng khách?

Trong chuyện này có rất nhiều vấn đề, người gọi điện thoại nhất định không phải Tur Hạo của cô, mà là có người giả mạo Tur Hạo để chú Thành chuyển quần áo của cô qua phòng khách.

Còn mục đích của người đó, chắc chắn là vì không muốn Tur Hạo nhìn thấy đồ của cô mà nhớ ra cái gì.

Mà người kia nhất định là Tô Dịch, anh ta vẫn chưa chết.

Tur Hạo của cô mất trí nhớ có lẽ cũng không phải vì vụ nổ đó.

Không chừng vụ nổ đó còn đang che giấu chuyện gì.

Cho dù như thế nào, cô nhất định phải biết rõ tất cả.

Thu lại suy nghĩ, cô đi thẳng vào phòng bếp, tự mình làm bữa sáng cho Long Tur Hạo.

Long Tur Hạo ăn mặc chỉnh tề xuống lầu, nhìn quét qua đại sảnh, không thấy Lê Hiếu Mạn thì liền cau mày.

Bởi vì công ty còn có việc, anh liền ra khỏi nhà.

Lê Hiếu Mạn làm xong bữa sáng liền mang thẳng lên lầu, lúc lên ngã rẽ chỗ lầu hai, nữ giúp việc đang lau tay vịn cầu thang liền nghi ngờ nhìn cô: “Thiếu phu nhân muốn mang bữa sáng cho thiếu gia sao?”

Lê Hiếu Mạn nhìn cô gật gật đầu, sau đó vội vàng chạy lên lầu.

Nữ giúp việc lại nhìn cô nói: “Thiếu phu nhân, cô không cần lên nữa đâu, tôi vừa thấy thiếu gia xuống lầu ra khỏi đại sảnh rồi, hình như là muốn ra ngoài.”

“Cái gì?” Lê Hiểu Mạn xoay người nhìn nữ giúp việc hỏi: “Anh ấy đi lâu chưa?”

“Mới thôi.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn bưng mâm, sau đó vội vàng chạy xuống.

Bữa sáng, Long Tư Hạo có thói quen uống cà phê đen, cô đã pha cho anh rồi, bởi vì động tác xuống lầu quá nhanh, cho nên tách cà phê vãi ra không ít.

Nhưng Lê Hiểu Mạn muốn đuổi theo Long Tư Hạo, để anh ăn bữa sáng trước rồi mới đến công ty, thế là trong lòng quỳnh lên, mặc tạp dề bưng bữa sáng đuổi theo.

Long Tư Hạo ngồi vào chiếc xe xa hoa cách đại sảnh không xa, lúc Lê Hiểu Mạn đuổi ra tới thì vừa lúc xe khởi động.

“Tur Hạo, từ từ, ăn bữa sáng trước đã rồi hãy đi, Tur Hạo...”

Cô bưng bữa sáng, đuổi theo, thấy tách cà phê văng tung tóe vì chạy nhanh, cô liền nhíu mày, không dám chạy quá nhanh, nhưng cũng sợ không đuổi theo kịp.

Thấy chiếc xe cách cô càng ngày càng xa, cô càng cuống lên.

“Tur Hạo, dừng lại một lát đã, Tur Hạo...”

Hôm nay Long Tư Hạo tự mình lái xe, anh như thể nghe thấy tiếng

của Lê Hiếu Mạn, đưa mắt nhìn vào kính chiếu hậu.

Qua đó, anh có thể thấy rõ Lê Hiếu Mạn đang bung bữa sáng, mặc tạp dề đuổi theo đằng sau.

Trong lòng anh căng thẳng, lập tức dừng xe lại.

Lê Hiếu Mạn cách đó không xa thấy anh dừng lại thì vui vẻ, vội vàng chạy đến, nhưng cũng bởi vì chạy quá nhanh, nên vấp ngã xuống đất.

Chương 993: Cảm giác hạnh phúc, lại ngập tràn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“A...” Cô ngã sấp xuống đất, bữa sáng trong tay cô cũng bay ra ngoài.

Cái khay, tách cà phê đều vỡ vụn, bữa sáng cũng tung tóe trên đất.

Bữa sáng cô chuẩn bị tỉ mỉ cứ như vậy mà bị hỏng, cô rơi nước mắt, sao cô lại ngốc vậy chứ, sao có chút chuyện cũng không làm được vậy?

Trước khi cô ngã, Long Tư Hạo đã xuống xe, nhưng tốc độ của anh có nhanh thế nào, vẫn cứ chậm một bước, Lê Hiểu Mạn vẫn ngã sấp trên đất.

Nhìn cô quỳ rạp trên mặt đất, hai mắt đẫm lệ mông lung, anh liền cau mày, ánh mắt vô cùng đau lòng.

Ngoài cảm giác đau lòng, anh còn cực kì tức giận, giận mình chạy không đủ nhanh, không đỡ được cô.

Anh bước nhanh đến, ngồi xổm xuống đang định đỡ cô, thì Lê Hiểu Mạn đã chịu đau, đứng dậy chạy tới chỗ bữa sáng bị rơi.

Cô ngồi xổm xuống, nhặt mấy mảnh cốc vỡ ra, nhìn cà phê và bữa sáng của anh trên đất, cắn chặt môi, nước mắt càng chảy ra nhiều hơn.

Long Tur Hạo thấy thế, lập tức bước đến, kéo cô lên, thấy mặt cô đầy nước mắt thì vô thức đưa tay lau giúp cô, hỏi: “Khóc đau lòng như vậy, có phải là ngã rất đau không?”

Lê Hiểu Mạn khẽ lắc đầu, nức nở: “Bữa sáng mất rồi, là em ngu ngốc, có mỗi việc nhỏ như vậy cũng không làm được.”

Long Tur Hạo thấy cô khóc là vì làm rơi bữa sáng của anh trên đất thì rất rung động, ánh mắt ngập tràn tình cảm, sau đó cúi đầu hôn lên cánh môi của cô.

“Tur...” Lê Hiểu Mạn chợt ngẩn ra, không phải anh bị mất trí nhớ sao?

Long Tur Hạo rời khỏi môi cô thì thu tay ra, ôm cô vào lòng, vô thức nói: “Nha đầu ngốc, bữa sáng mất rồi còn có thể làm lại mà.”

Lê Hiểu Mạn lại ngẩn ra vì ba chữ “Nha đầu ngốc” của anh, cô trợn mắt: “Anh vừa gọi em là gì?”

"Nha đầu ngốc" là một trong những tên gọi thân mật mà Tur Hạo gọi cô, mỗi lần cô nghe anh nói 3 chữ đó, cô đều cảm thấy hạnh phúc ngập tràn.

Không phải Tur Hạo của cô mất trí nhớ sao? Không phải rất lạnh lùng với cô sao?

Sao có thể gọi cô là nha đầu ngốc?

Cô nhìn anh chăm chăm, dùng mắt dò hỏi.

Mà Long Tur Hạo thì lại nhìn vào cổ tay cô, thấy chỗ đó trầy da thì khẽ híp mắt lại, lập tức khom người bế cô lên, xoay người bước vào

đại sảnh.

Lê Hiểu Mạn thấy anh làm vậy, thì kinh hãi đến mức không phân biệt được đông tây nam bắc.

Long Tur Hạo xem xong giấy chứng nhận kết hôn thì khác trước quá nhiều.

Sao anh lại chuyển biến nhanh như vậy?

Giấy chứng nhận kết hôn có ma lực lớn đến vậy sao?

Vào đến đại sảnh, Long Tur Hạo đặt cô lên sofa, sau đó để quản gia vào phòng ngủ tầng 3 lấy hộp sơ cứu.

Nhưng thấy quản gia lớn tuổi đi quá chậm, anh liền nói với Lê Hiểu Mạn “Chờ anh nửa phút”, sau đó chạy thẳng lên lầu.

Lê Hiểu Mạn, nhóm người giúp việc trong đại sảnh và chú Thành quản gia mới đi đến lầu hai đều kinh ngạc há hốc miệng.

Lê Hiểu Mạn thần thờ, Tur Hạo của nàng phục hồi trí nhớ rồi phải không?

Nhưng trông bộ dạng anh thì không giống lắm.

Lúc cô còn đang xoắn quít chuyện Long Tur Hạo rốt cuộc đã khôi phục trí nhớ chưa thì Long Tur Hạo đã cầm hộp cấp cứu chạy xuống.

So với tốc độ chạy lên lầu, anh chỉ cần mười giây để chạy xuống.

Long Tur Hạo cầm hộp cấp cứu ngồi xuống cạnh Lê Hiểu Mạn đang há hốc miệng, mở hộp thuốc ra, sau đó lấy đồ xử lý vết thương cho

cô.

KHI thấy vết sẹp bồng trong tay cô, anh liền nhíu mày, nhìn cô hỏi: “Sao chỗ này lại bị thương? Bị thương lúc nào?”

Lê Hiếu Mạn khép miệng lại, nhìn vào tay, vết bồng này là bị lúc di chuyển những cột gỗ cháy ở vụ nổ lần trước.

Hơn một tháng, vết sẹp đã gần như khỏi hẳn, chỉ còn lại vết sẹp nhỏ, không nhìn kĩ thì căn bản sẽ không phát hiện ra được.

Cô đưa mắt nhìn Long Tur Hạo, mỉm cười: “Là em không cẩn thận bị bồng thôi, không sao nữa rồi.”

Dứt lời, cô cúi đầu, hỏi: “Tur Hạo, anh còn nhớ vụ nổ ở Marseilles không?”

Long Tur Hạo đang xử lý vết trầy cho cô, động tác vô cùng dịu dàng cẩn thận, rất giống trước đây.

Nghe Lê Hiếu Mạn hỏi, anh liền nhíu mày, nhìn cô: “Nổ gì? Em đến Marseilles rồi sao?”

Nghe anh nói, Lê Hiếu Mạn càng nhíu chặt mày, Tur Hạo hỏi vậy chứng tỏ anh vẫn chưa khôi phục trí nhớ, vậy tại sao anh lại yêu thương cô như thế?

Long Tur Hạo xử lý vết thương cho cô xong, thì quay sang nhìn cô.

Thấy sự mất mát trong mắt cô, anh liền nheo mắt, ánh mắt đột nhiên hiện lên vẻ đau lòng.

Anh ngồi xổm xuống, nhắc váy của cô lên, thấy đầu gối cũng xước

xát thì lại nhíu mày, xử lý vết thương cho cô.

Lê Hiếu Mạn nhìn anh, cảm thấy bọn họ như trở về ngày trước, nhất thời lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Long Tư Hạo xử lý xong, đang định đứng lên thì Lê Hiếu Mạn đã xán đến, hôn lên môi anh: “Cảm ơn ông xã.”

Long Tư Hạo khẽ run lên, anh mắt âm u nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn: “Anh đến công ty, hôm nay không nên đụng vào nước.”

Lê Hiếu Mạn chỉ ngây ngốc gật đầu: “Vâng!”

Lập tức, cô lại nghiêm túc hỏi: “Tư Hạo, trí nhớ của anh bây giờ vẫn chỉ giới hạn ở chuyện em là con gái Long Quân Triệt thôi sao?”

Ánh mắt Long Tư Hạo trở nên thâm thúy, đáy mắt như biển lớn mênh mông, khiến người ta không nhìn thấu.

Anh không trả lời vấn đề của Lê Hiếu Mạn, trong lòng thầm nghĩ đến nguyên nhân tại sao vừa nghe 3 chữ Lê Hiếu Mạn, anh liền nghĩ cô là con gái Long Quân Triệt, nhưng lại chẳng biết gì cả.

Trong lòng anh xác định, trí nhớ của anh không hề hoàn chỉnh, dường như anh đã mất 1 phần trí nhớ về cô rồi.

Vừa nhìn thấy cô té ngã trên đất, anh vô cùng đau lòng, thấy cô khóc vì không làm được bữa sáng cho anh, anh liền cảm thấy cực kỳ rung động, cực kỳ vui sướng, cực kỳ kích động.

Lúc cô ngã trên đất, anh liền biết, cô chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng anh.

KHI thấy tay cô bị thương, anh càng đau lòng không thôi, bởi vì thấy quản gia lấy thuốc quá chậm cho nên vô cùng sốt ruột, không chờ kịp liền tự chạy lên.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo không trả lời cô thì liền kéo, nhìn vào mắt anh: “Tur Hạo, em phải nói rõ ràng với anh, Long Quân Triệt là Long Quân Triệt, em là em, anh không thể vì quan hệ của em và Long Quân Triệt mà chán ghét em được.”

Chương 994: Chủ động, ôm hôn ở phòng khách (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo nhớ tới thái độ lạnh lùng của mình với cô ngày hôm qua, trong lòng anh cảm thấy rất áy náy, anh đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Thật xin lỗi, ngày hôm qua là anh không tốt, đã làm em thương tâm.”

Bởi vì anh nói xin lỗi, nên Lê Hiểu Mạn rất kinh hãi.

“Tur Hạo.”

Thấy cô lại kinh sợ, Long Tur Hạo phát hiện ra, vợ của anh cực kỳ dễ thương.

Anh thích cô lúc nào cũng lộ ra vẻ hi nộ ái ố ở trên mặt, như vậy thì anh có thể dễ dàng biết là cô đang vui hay buồn hơn.

“Anh đến công ty.”

Anh nói với cô xong, rồi nhìn về phía quả gia, dặn ông ta phân phó với phòng bếp chuẩn bị bữa sáng cho Lê Hiểu Mạn.

Thành Thúc nhận lệnh đi đến phòng bếp phân phó, rồi anh mới lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, nói lần nữa: “Hôm nay không nên đụng vào nước.”

Dứt lời, anh mới đứng dậy đi ra khỏi phòng khách.

“Tur Hạo.” Nhìn bóng lưng của anh, Lê Hiếu Mạn gọi anh lại.

Lúc Long Tur Hạo dừng bước xoay người lại, Lê Hiếu Mạn liền đứng dậy vọt tới trước mặt anh, cô vòng hai tay ôm lấy cổ anh, chủ động hôn lên đôi môi mỏng của anh.

Long Tur Hạo khẽ giật mình, anh chăm chú nhìn Lê Hiếu Mạn đang chủ động hôn mình, đáy lòng lại bị rung động một lần nữa, nửa giây sau, anh ôm chặt lấy cô theo bản năng, đáp lại nụ hôn của cô.

Hai người cứ ôm hôn nhau như vậy, làm cho những nữ giúp việc trong phòng khách đều ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Qua một lúc, môi của hai người mới tách ra.

Lần đầu tiên chủ động hôn Long Tur Hạo ở trong phòng khách, Lê Hiếu Mạn vẫn đủ ngượng ngùng, đặc biệt là còn có người giúp việc ở đây nữa chứ.

Cô đỏ mặt, nói một câu rồi xoay người từ từ đi lên tầng.

Bây giờ cô thật sự cảm thấy rất xấu hổ khi đứng ở trong phòng khách, cảm thấy rất lúng túng.

Sau khi cô đi lên tầng, Long Tur Hạo mới xoay người ra khỏi phòng khách.

Sau khi ngồi vào trong xe lần nữa, trên khuôn mặt đẹp trai của anh dần hiện lên nụ cười, ánh mắt trở nên nhu hòa.

...

Lê Hiểu Mạn vừa mới trở lại phòng ngủ, cô đã nhận được điện thoại Lạc Thụy gọi cho cô.

“Trợ lý Lạc, có chuyện gì không?”

“Tổng giám đốc phu nhân, không phải cô bảo tôi đi liên lạc với giám đốc Dur hay sao? Lại có tình huống mới.”

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại: “Tình huống mới gì?”

“Hoắc thị gặp rắc rối lớn trong buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới như vậy, khẳng định là danh dự đã bị tổn hại, cái này ảnh hưởng trực tiếp đến doanh số bán hàng của bọn họ, điều này còn chưa phải là thảm nhất, thảm nhất là có mấy đại cổ đông của Hoắc thị yêu cầu Hoắc thị mua lại cổ phần của bọn họ. Tuy nhiên, lần này Hoắc thị tổn thất nghiêm trọng như vậy, phỏng đoán là sẽ không có vốn để quay vòng mua lại cổ phần của mấy cổ đông kia. Còn nữa, Hoắc thị bị cục thuế cho vào danh sách điều tra, tôi phỏng đoán nhất định là Hoắc thị đã trốn không ít tiền thuế, nếu như bị tra ra được, Hoắc lão gia cũng chỉ có thể sống nốt quãng đời còn lại ở trong tù, Tổng giám đốc phu nhân, bây giờ là thời cơ tốt nhất để chúng ta ra tay.”

Lê Hiểu Mạn không nghĩ tới ngay cả ông trời cũng đang giúp bọn họ, cô cong môi nói: “Vậy thì phiền trợ lý Lạc lấy danh nghĩa của Tư Hạo để liên hệ với những cổ đông Hoắc thị kia, chúng ta sẽ thu mua cổ phần của bọn họ.”

Năm năm trước, vì hỗ trợ cô ly dị với Hoắc Vân Hy, Tư Hạo đã từng thu mua cổ phần của Hoắc thị một lần.

Lúc ấy, Tư Hạo đã là cổ đông lớn nhất của Hoắc thị, nhưng vì cô, anh đã lấy toàn bộ số cổ phần trong tay chuyển cho Hoắc Nghiệp Hoàng và Hoắc Vân Hy mà không nhận lấy một đồng tiền chuyển

nhượng nào, bỏ lỡ cơ hội đoạt lại Long thị tốt như vậy.

Vì vậy, lần này cô nhất định phải giúp Tur Hạo đoạt lại Long thị.

Trong điện thoại truyền tới giọng nói của Lạc Thụy: “Tổng giám đốc phu nhân yên tâm, tôi sẽ sớm làm xong chuyện này, đúng rồi, bây giờ tổng giám đốc thế nào?”

Lê Hiểu Mạn khẽ nở nụ cười vui vẻ: “Hôm nay Tur Hạo đã không còn lạnh lùng với tôi như hôm qua nữa, tôi nghĩ hẳn là Tur Hạo sẽ nhanh chóng nhớ lại tôi.”

Lạc Thụy ở đầu điện thoại bên kia nghe thấy như vậy, trong lòng cũng cao hứng theo: “Vậy thì tốt, tôi biết mà, tổng giám đốc nhà chúng tôi sẽ không tùy tiện quên Tổng giám đốc phu nhân như vậy đâu, dù sao anh ấy cũng đã yêu cô đến chết đi sống lại, cho dù là mất trí nhớ, cũng sẽ nhanh chóng nhớ lại Tổng giám đốc phu nhân cô là ai, vì vậy cô hoàn toàn không cần phải lo lắng.”

“Cám ơn anh, trợ lý Lạc.”

Lê Hiểu Mạn nói xong, nghĩ đến cái gì cô lại nói: “Trợ lý Lạc, tôi cảm thấy chúng mất trí nhớ của Tur Hạo có thể có liên quan đến vị bác sỹ người Mỹ kia, tôi hy vọng anh có thể giúp tôi điều tra vị bác sỹ người Mỹ kia, có lẽ chúng ta có thể biết được nguyên nhân vì sao Tur Hạo mất trí nhớ từ trong miệng của vị bác sỹ người Mỹ đó.”

“Tổng giám đốc phu nhân, chúng ta thật đúng là tâm linh tương thông, thật không dám giấu, tôi cũng hoài nghi vị bác sỹ người Mỹ đó có vấn đề. Tổng giám đốc phu nhân yên tâm, tôi sẽ sớm làm xong tất cả mọi chuyện mà cô giao phó, nếu Tổng giám đốc phu nhân không có chuyện gì khác, tôi liền cúp máy đây.”

“Được.”

Chương 995: Chủ động, ôm hôn ở phòng khách (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi cúp điện thoại của Lạc Thụy, Lê Hiểu Mạn cầm điện thoại di động muốn gọi điện thoại cho Thẩm Thi Vi đang ở nước Pháp xa xôi, nhưng cô lại không biết phương thức liên lạc với bà.

Sau khi chia tay ở chân núi Mont Saint-Michel, cô và mẹ vẫn chưa từng gặp lại nhau, trong lòng khó tránh khỏi sẽ nhớ và lo lắng cho bà.

Trận chiến dưới chân núi Mont Saint-Michel, Knox đã thua hoàn toàn, đội quân tư nhân của ông ta đã bị tổn thất nghiêm trọng, đã không còn năng lực tác chiến.

Knox đã không còn tạo thành uy hiếp gì nữa, nhưng cô hơi bận tâm sợ rằng Knox sẽ vì thất bại mà giận cá chém thớt lên trên người mẹ cô.

Trang viện lâu đài Phills, nước Pháp.

Lúc này, Knox đang xảy ra tranh cãi với Thẩm Thi Vi vì chuyện Thẩm Thi Vi muốn ly dị.

Trong trận đánh ở chân núi Mont Saint-Michel, lúc viện quân của liên minh LR ném lựu đạn, Knox đã bị thương, bây giờ còn chưa hoàn toàn khôi phục.

Lúc này, ông ta đang ở trong phòng ngủ của Thẩm Thi Vi, ông ta tức

giận nhìn bà: “Carry, tôi không đồng ý, tôi không thể nào ly dị với bà được.”

Khoảng khắc lúc Knox lợi dụng Lê Hiếu Mạn để uy hiếp Long Tư Hạo, tâm ý của Thẩm Thi Vi dành cho ông ta cũng đã nguội lạnh, bây giờ bà chỉ muốn nhanh chóng kết thúc đoạn hôn nhân với Knox mà bà không thể nào tiếp tục được nữa, sau đó trở lại thành phố K trong quốc nội đi tìm con gái Lê Hiếu Mạn của bà.

Bà đã thiếu nợ Lê Hiếu Mạn nhiều năm như vậy, bây giờ bà chỉ muốn dùng phần đời còn lại của mình để bù đắp cho cô mà thôi.

“Knox, tôi đã không thể nào tiếp tục được hôn nhân này nữa.”
Thẩm Thi Vi lạnh nhạt nhìn Knox: “Vào lúc ông làm tổn thương con gái của tôi, giam lỏng tôi ở trong phòng, ông đã chặt đứt quan hệ vợ chồng của chúng ta rồi.”

Knox hiếm khi áy náy nói: “Carry, là do tôi có lỗi với bà chuyện giam lỏng bà ở trong phòng, bà cũng biết mà, tôi làm như vậy cũng là vì cả gia tộc, tôi cũng không làm con gái của bà tổn thương.”

Thẩm Thi Vi thấy Knox dường như còn không biết ông ta đã làm sai điều gì, bà cũng lười nói với ông ta, bà không bảo ông ta ngồi xuống, mà trực tiếp bảo ông ta rời đi.

Knox nhìn thấy Thẩm Thi Vi thờ ơ với mình, khuôn mặt vốn luôn âm trầm lộ ra mấy phần bi thương: “Carry, với tôi mà nói, gia tộc và bà đều rất quan trọng, tôi không muốn mất đi một trong hai.”

Thẩm Thi Vi không quay đầu lại, bà lạnh lùng nói: “Bây giờ đối với tôi mà nói, thứ quan trọng nhất chỉ có con gái Hiếu Hiếu của tôi mà thôi.”

“Bà...”

Lời nói của bà như nhát dao đâm thẳng vào trái tim của Knox, vẻ mặt của ông ta càng buồn bã hơn vừa nãy: “Carry, bà thật sự không còn chút tình cảm nào với tôi sao?”

Thẩm Thi Vi quay người lại, lãnh đạm nhìn ông ta, đáp lại như chém đinh chặt sắt: “Không có.”

Đúng là bà không có tình cảm gì với Knox, tình cảm mà bà dành cho ông ta đã hoàn toàn nguội lạnh rồi.

Knox thấy bà đáp lại như chém đinh chặt sắt, không chút do dự nào, trong lòng ông ta càng bi thương càng đau đớn hơn, chẳng lẽ ông ta đã thật sự làm sai rồi sao?

Ông ta chỉ muốn bảo vệ gia tộc, ông ta chỉ là muốn trở thành một người lãnh đạo ưu tú, chỉ muốn làm cho gia tộc lớn mạnh lên, tất cả đều là sai lầm rồi sao?

Một lát sau, ánh mắt của ông ta lại trở nên âm trầm: “Carry, bà muốn ly dị với tôi không phải là bởi vì con gái bà, mà bởi vì Long Quân Triệt ba của cô ta, có đúng hay không?”

Nghe thấy ông ta nhắc tới Long Quân Triệt, Thẩm Thi Vi hơi kinh ngạc: “Làm sao ông biết...”

“Ha a...” Knox cười âm lãnh: “Tôi biết con gái của bà là con của bà và Long Quân Triệt, các người có quan hệ đặc thù, bà muốn ly dị với tôi rồi tái hợp lại với ông ta sao?”

Thẩm Thi Vi không nghĩ tới chuyện tái hợp lại Long Quân Triệt, bởi vì bà cảm thấy đó là chuyện không thể nào.

Người mà Long Quân Triệt yêu là Long Nhã Tâm, mà sau khi bà và Knox ly dị, bà chỉ nghĩ tới chuyện sẽ bù đắp cho con gái Hiểu Hiểu của bà, chăm sóc cho cô, chỉ như vậy vượt qua phần đời còn lại, bà không muốn liên quan gì đến Long Quân Triệt cả.

Bà nhìn vào khuôn mặt âm lãnh của Knox: “Hiểu Hiểu đúng là con gái của tôi và ông ấy, nhưng tôi và ông ấy không có bất kỳ quan hệ đặc thù nào cả, Knox, đến bây giờ ông vẫn chưa rõ hay sao? Tôi muốn ly dị với ông, là bởi vì tôi đã hoàn toàn thất vọng với ông, tôi đã không thể nào lại tiếp tục sống với ông được nữa.”

Knox nhìn bà, ông ta vốn còn muốn nói gì nữa, Thẩm Thi Vi đã trực tiếp đuổi người.

...

Sau khi Knox ra khỏi phòng ngủ của Thẩm Thi Vi, lúc ông ta đi ngang qua phòng ngủ của Sophie, ông ta dừng bước lại.

Bởi vì trên lưng Sophie trúng hai phát đạn, tay phải và đùi phải bị trúng một phát đạn, mà thể chất của cô ta vốn đã yếu đuối, nên cô ta phải nằm trên giường hơn một tháng, đến bây giờ vẫn chưa xuống giường được, nhìn cả người vô cùng tiều tụy và gầy gò.

“Nước... Nước...”

Cô ta nửa mở mắt ra, khuôn mặt gầy gò tái nhợt, yếu ớt kêu muốn uống nước.

Sau khi bảo mẫu canh giữ ở phòng cô ta nghe thấy thì lập tức rót ly nước cho cô ta.

Sau khi bảo mẫu dứt cho Sophie uống nước xong, đỡ cô ta ngồi dậy

tựa vào đầu giường, Knox mới đi vào.

Sau khi ông ta tiến vào thì bảo mẫu đi ra ngoài.

Sophie đã cực kỳ tiều tụy nhìn thấy Knox đến thăm mình, cô ta yếu ớt hô: “Ba... Ba, ba tới... thăm con.”

Hơn một tháng qua, đây là lần đầu tiên ba cô ta tới thăm cô ta, điều này khiến cô ta hơi kinh ngạc, nhưng cũng hơi sợ hãi.

Bởi vì cô ta đã phá hư kế hoạch của ông ta, vì vậy trong lòng cô ta rất sợ ông ta sẽ đuổi cô ta ra khỏi gia tộc Knox trong cơn tức giận.

Bây giờ cô ta đã chẳng còn gì cả, không thể lại bị đuổi ra ngoài được.

“Ba...” cô ta nức nở nói, muốn quỳ xuống nhận sai, nhưng lại không có khí lực.

Cô ta vô lực nói: “Ba, con không nên... phá hư... kế hoạch... của ba, con biết... con sai rồi, ba tha thứ... con.”

Vẻ mặt của Knox vẫn âm trầm như thường lệ: “Nếu như con không phải là con gái của ba, ba đã sớm giết chết con rồi.”

Sophie khóc: “Đúng... con xin lỗi ba.”

Nhìn Sophie, ánh mắt của Knox lại trở nên lạnh lẽo: “Người con có lỗi nhất chính là mẹ của con, Sophie, ba thật sự không ngờ rằng ngay cả mẹ mình con cũng bắt giữ và uy hiếp, lòng dạ của con còn độc ác hơn so với ba rất nhiều.”

Bị ba ruột của mình nói như vậy, Sophie rất đau lòng, nước mắt trào rơi càng mãnh liệt hơn: “Ba...”

Chương 996: Tối nay, bù đắp cho em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Bây giờ mẹ con muốn ly dị với ba, nếu con không làm tổn thương trái tim của bà ấy, có lẽ bà ấy sẽ bởi vì con mà ở lại gia tộc Knox...”

Sophie hơi không hiểu Knox nói gì, cô ta khóc lóc hỏi: “Ba, ba... có ý gì?”

Knox che giấu bi thương trong đáy mắt, ánh mắt trở nên âm lạnh: “Mẹ con không chút do dự ly dị với ba, cũng một phần do con, nếu con là một người con hiếu thuận, thì bà ấy sẽ nhìn vào phân thưởng của con mà ở lại.”

“Ba... ba... ba đang trách con?” Sophie không nghĩ tới bởi vì điều này mà ba cô ta tới trách cô ta.

Mẹ cô ta muốn ly dị với ông ta, thì có quan hệ gì tới cô ta.

“Con bắt giữ mẹ con, phá hư kế hoạch của ba, con phải bị trừng phạt.” Knox nói xong, rồi xoay người đi ra ngoài.

“Ba...” Sophie sợ Knox sẽ đuổi cô ta ra khỏi gia tộc Knox, thấy ông ta đi ra ngoài, cô ta rướn người hô lớn, nhưng lại không cẩn thận lăn xuống trên sàn nhà.

“A...”

Sau khi bị tể ngã cô ta kêu toáng lên, muốn đứng lên nhưng bởi vì tay phải và đùi phải đều không có tri giác, nên không thể nào bò dậy được.

Bởi vì tay phải và đùi phải của cô ta bị trúng đạn, mặc dù bây giờ vết thương đã lành, nhưng lại giống như là tàn phế vậy.

Cô ta nằm trên đất, trong mắt ngậm nước mắt, trơ mắt nhìn Knox đi ra khỏi phòng của mình: “Ba, con... con biết lỗi rồi.”

Sau đó, cô ta lại nghĩ đến Thẩm Thi Vi, thương tâm khóc: “Mẹ, mẹ, con... biết lỗi rồi, mẹ... tại sao mẹ... không tới thăm con, mẹ thật sự... không muốn con nữa sao? Con sai rồi... mẹ, con sai rồi...”

Từ sau khi trở lại gia tộc Knox, Thẩm Thi Vi không tới thăm cô ta lần nào, không nghe thấy không hỏi đến cô ta, không quan tâm đến sự sống chết của cô ta, cô ta chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện người mẹ đã từng yêu mình nhất bây giờ lại đối xử lạnh lùng với mình như vậy, trong lòng cô ta lại cực kỳ khó chịu.

Cô ta rất hy vọng mẹ của cô ta có thể tới thăm, cho dù là chỉ nhìn cô ta một cái, hỏi một câu quan tâm cô ta là được rồi.

Cô ta đã không còn gì cả, cô ta thật sự không muốn ngay cả tình yêu của mẹ cũng bị mất đi.

Cô ta hối hận, hối hận vì đã làm ra những chuyện đại nghịch bất đạo kia.

“Mẹ... hu hu... mẹ, con sai rồi... con hối hận, con... rất hối hận... xin lỗi mẹ... con sai rồi...”

Cô ta nằm trên đất, khóc rất lâu mà cũng không có ai đi vào đỡ cô ta

dậy, cô ta muốn lên giường, thử mấy lần cũng đều không có thể bò dậy nổi.

Cuối cùng, cô ta mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, không thể không buông tha, rồi dần chìm vào giấc ngủ ở trên sàn nhà.

Cô ta ngủ một ngày một đêm ở trên sàn nhà lạnh như băng, đến ngày hôm sau, mới có người hầu gái đi vào phòng ngủ của cô ta, đỡ cô ta đã sốt cao cả một buổi tối, sốt đến nổi mơ mơ màng màng lên giường.

Thẩm Thi Vi biết cô ta sốt cao, bà vẫn không tới thăm cô ta.

Bà đã hoàn toàn buông tha cho đứa con Sophie này rồi.

Sáng sớm hôm nay bà đã liên hệ với luật sư, chuẩn bị thông qua luật pháp để ly dị với Knox.

...

Thủy Lộ Hồ, thành phố K, quốc nội!

Tối hôm qua Long Tư Hạo trở về từ công ty tương đối trễ, thấy Lê Hiếu Mạn đã ngủ, anh không quấy rầy cô nữa, mà đi thẳng vào thư phòng xử lý chuyện công.

Gần đây công ty tương đối bận rộn, vì vậy sáng sớm hôm sau anh lại đến công ty sớm.

Lê Hiếu Mạn thức dậy biết anh chưa ăn sáng đã đến công ty ngay, vì vậy cô làm bữa ăn sáng, rồi tự mình lái xe đưa đến TE.

Hôm nay, lễ tân không cản cô lại, cô mang bữa sáng tình yêu cho

Long Tur Hạo đi thẳng đến phòng làm việc của anh.

Bởi vì hôm qua cô đã tới đây, hơn nữa còn gọi Long Tur Hạo là chồng, vì vậy hôm nay thư ký cũng không cản cô.

Lúc Lê Hiểu Mạn đi vào, Long Tur Hạo đang xem một phần văn kiện.

“Tur Hạo.”

Cô thấp giọng gọi tên anh, cô mang bữa sáng tự mình làm đi tới trước bàn làm việc của anh, đặt bữa sáng ở trước mặt anh, sau đó mở hộp giữ ấm ra, mùi thơm của bữa sáng nhất thời chui vào trong mũi Long Tur Hạo.

Vẻ mặt của anh hơi động, anh dời mắt khỏi tập văn kiện, nhìn vào trên bữa sáng mà Lê Hiểu Mạn đang đặt ở trước mặt anh.

Lê Hiểu Mạn mỉm cười nhìn anh, ánh mắt dịu dàng: “Tur Hạo, Thành Thúc nói anh chưa ăn sáng đã tới công ty, giờ anh ăn đi rồi lại tiếp tục làm việc.”

Dứt lời, cô đi tới bên cạnh Long Tur Hạo, giúp anh thu dọn lại văn kiện trên bàn làm việc.

Đợi cô thu dọn lại xong, Long Tur Hạo nhìn về phía cô, ánh mắt tràn đầy nhu tình: “Trước kia anh đối xử với em thế nào?”

“Anh rất muốn biết?” Lê Hiểu Mạn ngậm ý cười nhìn anh: “Trước khi mất trí nhớ anh đối xử với em rất tốt, mọi việc đều lấy em làm trung tâm, rất quan tâm, rất dịu dàng, rất cẩn thận, rất yêu em, rất cưng chiều em, anh khiến em cảm thấy em là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời này à, cho dù anh biết quan hệ giữa em và Long Quân Triệt, anh cũng không thay đổi tình cảm dành cho em, thậm chí anh

còn vì em mà buông tha cho chuyện tìm Long Quân Triệt báo thù...”

Nghe những lời này của cô xong, ánh mắt của Long Tư Hạo càng trở nên dịu dàng hơn, thì ra anh ở trong ấn tượng của cô lại tốt như vậy.

Anh cong cong khóe môi, nụ cười nở rộ trên môi anh: “Thì ra trước đây anh tốt như vậy.”

Dứt lời, anh kéo đầu ngón tay của Lê Hiểu Mạn, nắm chặt ở trong bàn tay mình, anh chăm chú nhìn cô nói: “Nếu như anh vẫn không thể khôi phục lại trí nhớ, em sẽ làm thế nào?”

Lê Hiểu Mạn kiên định nhìn anh: “Em sẽ làm cho anh yêu em lần nữa.”

Chương 997: Tối nay, bù đắp cho em (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhìn vẻ mặt kiên định của cô, trái tim của Long Tư Hạo lại bị rung chuyển, anh nhìn chăm chăm vào cô: “Nếu cả đời này anh đều không thể nào yêu em được, em lại sẽ như thế nào?”

Đôi mắt của Lê Hiểu Mạn dần bị bao phủ bởi một tầng hơi nước: “Nếu anh thật sự không thể nào yêu em thêm lần nữa, em cũng sẽ canh giữ ở bên cạnh anh, bởi anh đến già.”

Nói đến đây, cô nhào vào trong ngực anh, vòng hai tay lên ôm lấy cổ anh, lúc vùi mặt vào cần cổ của anh, cô nói: “Tur Hạo, em đã không thể rời bỏ anh, anh chính là linh hồn của em, không có anh, cho dù còn sống em cũng chỉ là cái xác biết đi, vì vậy, em phải ở bên cạnh anh, chỉ có ở bên cạnh anh, em mới có sinh mạng, mới có hi vọng ái ố.”

Những lời này của cô lại làm rung động trái tim Long Tư Hạo lần nữa.

Anh ôm chặt lấy cô, đôi mắt thâm chăm chú nhìn đôi mắt sáng động lòng người của cô, ánh mắt trở nên nóng bỏng: “Nha đầu ngốc, yên tâm, anh sẽ nhớ lại em, coi như là mất trí nhớ mười ngàn lần nữa, anh cũng sẽ yêu em mười ngàn lần nữa.”

“Tur Hạo.” Lê Hiểu Mạn ngược mắt lên nhìn anh, khóe mắt ánh lên lệ quang: “Anh nói thật?”

“Giả?” Long Tur Hạo cong môi cười, rồi anh cúi đầu xuống hôn lên đôi môi căng mọng của anh, giọng nói trầm thấp xen lẫn với cung chiều: “Tối hôm qua vắng vẻ em, tối nay anh nhất định sẽ bù đắp cho em thật tốt, được không?”

Từ “Bù đắp” trong miệng anh kết hợp với ánh mắt nóng bỏng thêm mập mờ của anh nữa, làm Lê Hiểu Mạn không khỏi nghĩ đến chuyện nào đó.

Vẻ mặt của cô dần trở nên xấu hổ, cô ra khỏi trong ngực anh, nhìn về phía bữa sáng đang đặt ở trên bàn làm việc của anh.

“Tur Hạo, anh ăn sáng trước đi, em tự mình làm, anh phải ăn hết đấy.”

Giọng của cô trở nên cứng rắn, sau đó cô đưa đĩa cho anh, cô dịu dàng đáng cười nói: “Tur Hạo, nếu hôm nay anh không ăn hết bữa sáng này, em sẽ...”

Long Tur Hạo chăm chú nhìn cô: “Em sẽ làm gì?”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh, cô cúi đầu lẩm bẩm nói: “Em còn có thể làm gì, em còn có thể đánh anh ngất xỉu rồi cưỡng ép đút cho anh sao?”

Long Tur Hạo dịu dàng nhìn cô, ánh mắt tràn đầy ý cười, sau đó anh bắt đầu ăn bữa sáng mà cô tự tay làm.

Anh ăn rất chậm, nhai kỹ nuốt chậm, rất lịch sự ưu nhã.

Lê Hiểu Mạn cảm thấy nhìn dáng vẻ anh ăn cơm, chính là một loại hưởng thụ thị giác.

Đợi Long Tư Hạo ăn xong, cô hơi cúi người xuống, chủ động hôn lên bờ môi mỏng của anh: “Cám ơn chồng.”

Cô chỉ điểm nhẹ ở trên môi của Long Tư Hạo rồi dời đi.

Mà sau khi môi của cô rời khỏi môi anh, ánh mắt của Long Tư Hạo vẫn luôn rời vào trên đôi môi của cô, hơi không hài lòng.

Ngày hôm qua lúc ở biệt thự, cô và anh đã hôn nhau rất lâu, nhưng hôm nay chỉ là hơi hợt điểm nhẹ.

Lê Hiểu Mạn không nhận ra được chút không hài lòng của anh kia, chăm chú thu dọn hộp giữ ấm lại.

Long Tư Hạo giống như là “Muốn tìm bất mãn”, anh nhìn cô, rồi đứng lên đi thẳng vào phòng nghỉ ngơi trong phòng làm việc.

Lê Hiểu Mạn thấy anh im lặng đi vào phòng nghỉ ngơi, cô hơi không hiểu gì.

Lúc này, bên ngoài phòng làm việc truyền đến tiếng gõ cửa và giọng nói của thư ký.

“Tổng giám đốc.”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn phòng nghỉ ngơi, sau đó cô đi tới trước cửa phòng làm việc, mở cửa ra, nhìn thư ký hỏi: “Chuyện gì?”

Thư ký nhìn cô, rồi lại nhìn vào trong phòng làm việc, không thấy Long Tư Hạo đâu, cô ấy mới đưa cho cô một lá thư nặc danh.

“Công ty nhận được một phong thư, là gửi cho tổng giám đốc, phiền

Tổng giám đốc phu nhân chuyển giao cho tổng giám đốc.”

Bởi vì ngày hôm qua Lê Hiếu Mạn gọi Long Tur Hạo là chồng, mà Long Tur Hạo cũng không chối, vì vậy cô ấy gọi cô là Tổng giám đốc phu nhân.

Lê Hiếu Mạn nhận lấy phong thư, cô nhìn vào nó, rồi nhìn thư ký nói: “Tôi sẽ đưa cho Tur Hạo.”

Sau đó, cô xoay người trở lại phòng làm việc, cô vẫn luôn nhìn chăm chăm vào phong thư này, trong lòng dâng lên rất nhiều nghi ngờ.

Bây giờ rất ít người viết thư, là ai đã gửi phong thư nặc danh này cho Tur Hạo?

Từ sự tò mò, cô mở phong thư ra, lại thấy trong thư chỉ có một câu, "Muốn biết tung tích của ông ngoại anh thì hãy đến ngọn núi sau Hoắc trạch."

Ngọn núi sau Hoắc trạch?

Nhìn hàng chữ trong thư, Lê Hiếu Mạn nheo mắt lại, cô nhớ quản gia Thành Thúc đã từng nói, không xác định được Long Đăng Thiên còn sống hay đã chết, Tur Hạo cũng vẫn luôn tìm kiếm ông ngoại của của anh mà không tìm được, tại sao ông ấy lại ở ngọn núi sau Hoắc trạch?

Tin tức này là thật hay giả, cô không xác định được, lá thư này là do ai viết, cô cũng không xác định, có phải là một cái bẫy hay không, cô càng không xác định được, vì vậy Tur Hạo của cô không thể đi.

Cô cất phong thư này đi, sau đó cầm hộp giữ ấm để ở trên bàn làm việc lên, không đợi Long Tur Hạo ra khỏi phòng nghỉ ngơi, cô đã rời

khởi văn phòng của anh.

Chương 998: Thư nặc danh được gửi đến

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi rời khỏi TE, Lê Hiểu Mạn trực tiếp lái xe đi Hoắc trạch.

Bởi vì bây giờ Lạc Thụy tương đối bận rộn, cô gọi điện thoại cho Lăng Hàn Dạ ở trên đường, nói chuyện phong thư nặc danh này cho anh ta biết, cũng hẹn với anh ta, chờ cô chắc chắn Long Đăng Thiên ở ngọn núi sau Hoắc trạch, anh ta lại dẫn người đi tiếp ứng cô.

Hoắc trạch nằm ở giữa sườn núi phía đông của thành phố K, phía sau chính là ngọn núi lớn.

Lúc Lê Hiểu Mạn lái xe cách Hoắc trạch chưa đến năm mươi mét cô đã xuống xe, sau đó đi lên phía sau núi bằng một con đường mòn khác.

Ngọn núi sau Hoắc trạch có cây xanh bóng mát, Hoắc gia đã xây dựng lương đình và lầu gỗ ở bên đó.

Lúc này, có một người đang đứng ở trong lương đình.

Lê Hiểu Mạn đến gần mới nhìn rõ người kia lại là quản gia Hoắc Nghiêm của Hoắc trạch.

Hoắc Nghiêm thấy đến người là Lê Hiểu Mạn, cũng rất kinh ngạc: “Lê tiểu thư, tại sao lại là cô?”

“Hoắc quản gia?”

Lê Hiểu Mạn chăm chú nhìn Hoắc Nghiêm đang đứng trong lương đình, ánh mắt cũng thoáng kinh ngạc: “Tại sao ông lại ở chỗ này?”

Sau đó cô lập tức hiểu ra: “Ông là người viết phong thư kia?”

“Cô đọc được lá thư đó?” Hoắc Nghiêm nghi hoặc nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy cô tới một mình, Long Tur Hạo không tới cùng, ông ta lại hỏi: “Đại thiếu gia không đi chung với cô sao?”

“Tur Hạo không đọc được lá thư này.”

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn nhìn Hoắc Nghiêm thật sâu, hỏi: “Hoắc quản gia, mục đích ông gửi thư nặc danh để gọi Tur Hạo tới nơi này là gì? Ông ngoại của Tur Hạo thật sự ở phía sau núi?”

Hoắc Nghiêm nhìn Lê Hiểu Mạn do dự một hồi lâu, rồi mới lên tiếng: “Ông ngoại của đại thiếu gia ở chỗ này đã hai mươi mấy năm rồi.”

“Cái gì?” Lê Hiểu Mạn nghe mà cực kỳ khiếp sợ.

Cô không tin hỏi lại: “Điều này sao có thể?”

Hoắc Nghiêm thấy cô không tin, ông ta nói: “Lê tiểu thư, tôi không lừa gạt cô đâu, ông ngoại của đại thiếu gia đúng là ở chỗ này...”

Dừng lại, ông ta lại tiếp tục nói: “Thực không dám giấu, Long Đăng Thiên đã bị bị lão gia nhốt ở sau ngọn núi này.”

Nghe Hoắc Nghiêm nói như vậy, Lê Hiểu Mạn càng kinh ngạc hơn, cô hơi không dám tin: “Ông ấy bị ông nội của Tur Hạo nhốt ở đây, điều mà ông nói đều là thật?”

“Những điều tôi nói đều là thật.” Hoắc Nghiêm ngưng trọng nói tiếp: “Hai mươi mấy năm trước, bởi vì cái chết của con gái duy nhất Long Nhã Tâm mà Long Đăng Thiên thương tâm quá độ phải vào bệnh viện, lão gia đã lén lút cho người trói ông ấy tới nơi này, vẫn luôn nhốt ở sau núi, hành hạ ông ấy suốt hai mươi mấy năm qua.”

Thấy Hoắc Nghiêm không giống như là nói láo, Lê Hiểu Mạn phần hận siết chặt hai tay lại, rốt cuộc thì ông lão Hoắc Nghiệp Hoằng đạo mạo nghiêm trang này còn làm ra bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý ở sau lưng đây?

Ông ta thiết kế hại chết mẹ nuôi Lê Tố Phương của cô, nhốt ông ngoại của Tư Hạo ở chỗ này hành hạ ông ấy hai mươi mấy năm, người độc ác và tàn bạo như vậy hẳn nên xuống địa ngục đi.

Nghĩ đến chuyện Long Đăng Thiên bị hành hạ lâu như vậy, cô lại cảm thấy đau lòng thay cho Tư Hạo của cô.

Cô ngược mắt lên nhìn về phía Hoắc Nghiêm: “Ông vẫn luôn biết ông ngoại của Tư Hạo bị ông nội của anh ấy nhốt ở chỗ này, tại sao bây giờ ông mới chịu nói ra? Mục đích ông viết thư nặc danh gửi cho Tư Hạo đến tột cùng là cái gì? Ông muốn dẫn anh ấy tới nơi này để đối phó với anh ấy sao?”

Hoắc Nghiêm áy náy nói: “Lê tiểu thư, cô hiểu lầm tôi rồi, tôi gọi Đại thiếu gia tới nơi này, chỉ là muốn để cậu ấy đi đón ông ngoại của cậu ấy, về phần tại sao tôi vẫn luôn thay lão gia giấu giếm chuyện Long Đăng Thiên ở phía sau núi, bởi vì tôi là người của lão gia, lão gia đối với người một nhà của tôi ân trọng như núi, tôi không thể phản bội ông ấy được.”

Vẻ mặt của Lê Hiểu Mạn dần lạnh lùng hơn: “Nếu ông không thể

phản bội ông ta, vậy tại sao bây giờ lại chịu nói ra?”

“Haizzzzz!”

Hoắc NghiêM thở dài thật sâu, vẻ mặt của ông ta trở nên ngưng trọng hơn rất nhiều: “Tôi thật sự không nhìn nổi hành động của lão gia nữa, nếu tôi không thông báo cho Đại thiếu gia tới đón ông ngoại của cậu ấy đi, có lẽ Long Đăng Thiên sẽ chết ở trong tay của lão gia mất.”

Ông ta ngẩng đầu lên nhìn Lê Hiểu Mạn, thở dài thêm lần nữa, tiếp tục nói: “Chuyện là như vậy, bởi vì chuyện dùng đá quý giả, Hoắc thị bị tổn thương rất nặng nề, đang gặp phải nguy cơ sắp phá sản, lão gia hy vọng Đại thiếu gia có thể nhìn vào phân thưởng cậu ấy là con cháu của Hoắc gia để giúp Hoắc thị vượt qua nguy cơ, nhưng Đại thiếu gia không chịu, lão gia muốn lợi dụng Long Đăng Thiên để uy hiếp thiếu gia. Hôm qua lão gia tới thăm Long Đăng Thiên, muốn Long Đăng Thiên khuyên Đại thiếu gia đáp ứng trọng chấn Hoắc thị, nhưng tính khí của Long Đăng Thiên quật cường không chịu đáp ứng, tôi biết lão gia đã dậy lên sát ý với ông ta. Lão gia đã làm rất nhiều chuyện sai lầm rồi, quan hệ giữa ông ấy và Đại thiếu gia cũng luôn không tốt, nếu ông ấy lợi dụng Long Đăng Thiên để uy hiếp thiếu gia nữa, hoặc là giết chết Long Đăng Thiên, thì quan hệ giữa hai ông cháu bọn họ sẽ trở nên càng cương hơn, tôi thật sự không hy vọng Đại thiếu gia và lão gia sẽ biến thành kẻ thù, càng không hy vọng lão gia lại tiếp tục sai nữa.”

Sở dĩ ông ta giấu giếm chuyện này lâu như vậy, ngoài trung thành với Hoắc Nghiệp Hoàng ra, còn một nguyên nhân khác, chính là sợ sau khi Long Tư Hạo biết chuyện này sẽ xích mích thành thù với Hoắc Nghiệp Hoàng.

Nhiều năm qua, ông ta vẫn luôn khuyên Hoắc Nghiệp Hoàng thả

Long Đăng Thiên, nhưng ông ta không chịu buông qua ông ấy.

Chương 999: Bốc lửa, lão đầu cố chấp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mắt thấy Hoắc Nghiệp Hoảng nổi lên sát ý với Long Đăng Thiên, ông ta biết phải nhanh nói chuyện này cho Long Tư Hạo, để anh đón Long Đăng Thiên đi, nếu không lão gia của bọn họ Hoắc Nghiệp Hoảng nhất định sẽ càng làm sai hơn.

Ông ta không hy vọng nhìn thấy Hoắc Nghiệp Hoảng ân nhân của ông ta chết ở trong tay cháu ruột của ông ta.

Lê Hiểu Mạn nhìn về phía Hoắc Nghiêm, thái độ của cô với ông ta đã hơi thay đổi.

Cô hơi áy náy nói: “Hoắc quản gia, xin lỗi, là tôi đã hiểu lầm ông, bây giờ ông có thể mang tôi đi gặp ông ngoại của Tư Hạo không?”

Hoắc Nghiêm nhìn cô rồi gật đầu, ông ta dẫn cô đi về phía sau lưng lưng đình.

Đi về trước thêm hai mươi mét nữa, cô thấy một cái lều gỗ, sau lưng nó là núi đá và cây cối.

Lê Hiểu Mạn cho rằng Long Đăng Thiên ở trong lều gỗ, Hoắc Nghiêm lại mang cô đi vòng qua sau lưng lều gỗ.

Hoắc Nghiêm đi ở phía trước, ông ta đi tới trước núi đá, đưa tay vén cây mây và dây leo phía trên phía trên núi đá ra, một hang đá liền

xuất hiện ở trước mắt Lê Hiếu Mạn.

Thấy vậy, Lê Hiếu Mạn kinh ngạc trợn to hai mắt, cô lập tức đi lên phía trước, không dám tin nhìn Hoắc Nghiêm: “Ông ngoại của Tư Hạo ở bên trong hang đá này?”

Hoắc Nghiêm nhíu chặt mày hơn, ông ta gật đầu thừa nhận.

Thấy ông ta gật đầu, Lê Hiếu Mạn siết chặt bàn tay hơn, Hoắc Nghiệp Hoảng lại nhốt một ông lão gần đất xa ở trong hang đá, ông ta thật quá kinh tởm.

Khó trách Tư Hạo vẫn luôn không tìm được ông ngoại của anh ấy, làm thế nào anh ấy cũng không nghĩ tới ông nội của mình lại nhốt ông ngoại của mình.

Hơn nữa, cái hang đá này nằm ở phía sau lầu gỗ, vừa vặn bị lầu gỗ chặn lại, ai cũng không ngờ rằng mặt sau này có một hang đá, bên trong sẽ có người.

Hơn nữa, phía sau ngọn núi này là địa bàn của Hoắc gia, người bình thường cũng không có khả năng tới nơi này, nên không ai phát hiện ra Long Đăng Thiên ở đây là điều hiển nhiên.

Hoắc Nghiêm thấy sắc mặt của Lê Hiếu Mạn lạnh hơn so với vừa nãy rất nhiều, ông ta ngưng trọng nói: “Lê tiểu thư, thừa dịp bây giờ không ai tới đây, chúng ta đi vào trước đi.”

“Được.” Lê Hiếu Mạn lên tiếng đáp lại, trước khi đi vào, cô gọi điện thoại cho Lăng Hàn Dạ, nói cho anh ta biết đúng là Long Đăng Thiên ở ngọn núi phía sau Hoắc trạch, nhờ anh ta tới tiếp ứng.

Sau đó, cô đi theo sau lưng Hoắc Nghiêm, tiến vào hang đá.

Trong hang đá tương đối u tối và ẩm ướt, lối vào hang đá này tương đối hẹp, chỉ để cho một người đi, càng đi vào sâu hơn thì lối đi càng trở nên rộng rãi.

Hang đá này không hoàn toàn do tự nhiên tạo thành, mà có người đã từng đào ở đây.

Đi khoảng năm phút, hang đá trở nên rộng rãi, cũng sáng hơn.

Đột nhiên, một tiếng mắng chửi già nua vang lên.

“Hoắc Nghiệp Hoảng, ông là con rùa con, kẻ tiểu nhân âm hiểm, con rùa đen khốn kiếp, ông lại dám nhốt Long Đằng Thiên tôi ở chỗ không có ánh mặt trời này, tôi nguyện rửa ông chết không được tử tế, không được chết yên ổn... ông là con rùa rút đầu...”

Mặc dù tiếng mắng chửi này khá già nua, nhưng vẫn rất mạnh mẽ, cực kỳ có lực, nói rõ thân thể của người mắng còn rất cường tráng.

Nghe thấy tiếng mắng chửi này Lê Hiếu Mạn chột giật mình, cô ngẩng đầu lên nhìn về phía phát ra tiếng động.

Một ông lão gầy trơ cả xương hai tay hai chân đều bị xích sắt khóa ở trên vách đá bên trong động.

Đầu của ông đã có đầy tóc bạc, râu màu muối tiêu, hốc mắt sâu hõm vào, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén có thần, lúc này trên khuôn mặt già nua tràn đầy tức giận, đang không ngừng lay động xích sắt khóa hai tay lại.

Trên y phục của ông có vết máu, giống như là vừa mới bị đánh mấy roi.

Nhìn Long Đăng Thiên đã bị hành hạ đến nỗi xương cốt gầy như que củi, già nua tiều tụy, Lê Hiểu Mạn cảm thấy vô cùng đau lòng thay cho Long Tư Hạo.

“Long lão gia.” Hoắc Nghiêm đi lên phía trước, tương đối cung kính nhìn Long Đăng Thiên.

“Phi, ông là tay sai của con rùa con Hoắc Nghiệp Hoảng đó, đừng gọi tôi là Long lão gia.” Thái độ của Long Đăng Thiên đối với Hoắc Nghiêm vô cùng kém, ánh mắt ông nhìn ông ta tràn đầy tức giận và căm hận: “Ông lại để cho ông tới làm gì? Ông hãy nhắn lại với Hoắc Nghiệp Hoảng là ông ta hãy chết tâm đi, cho dù ông ta có từng xẻo tôi, tôi cũng sẽ không đáp ứng giúp ông ta khuyên cháu ngoại ngoan của tôi đâu.”

Hoắc Nghiêm áy náy nói: “Long lão gia, những năm qua đã khiến ông phải chịu khổ chịu ủy khuất, hôm nay tôi tới đây là để đưa ông đi.”

“Đưa tôi đi? Ông coi Long Đăng Thiên tôi là thằng ngu hay sao?” Long Đăng Thiên lại tiếp tục nổi giận, vừa nhìn đã biết là ông lão nóng tính.

Ở trong hang đã nhiều năm như vậy, bị hành hạ nhiều năm như vậy, tính khí của ông tự nhiên là không thể nào tốt được.

Chương 1000: Bốc lửa, lão đầu cố chấp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ông chuyển ánh mắt phần hận từ trên người Hoắc Nghiêm dời đến trên người Lê Hiểu Mạn.

Sau khi ánh mắt sắc bén lại khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo lưu chuyển ở trên người Lê Hiểu Mạn mấy giây, ông ta mới tràn đầy lửa giận hỏi: “Đây là ai? Cháu gái của con rùa con Hoắc Nghiệp Hoảng?”

Hoắc Nghiêm nhìn Long Đăng Thiên giải thích: “Long lão gia, đây là vợ của cháu ngoại...”

Lê Hiểu Mạn nối tiếp lời của Hoắc Nghiêm, nhìn Long Đăng Thiên nói: “Ông ngoại, cháu là Lê Hiểu Mạn vợ hợp pháp của Tư Hạo, ông có thể gọi cháu là Hiểu Hiểu, cháu tới đón ông ra ngoài.”

“Cô là vợ của cháu ngoại ngoan của tôi?” Long Đăng Thiên lại quan sát Lê Hiểu Mạn từ trên xuống dưới, trong đôi mắt đã lổm sổm sâu tràn đầy kinh ngạc.

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Đăng Thiên gật đầu với ông ta, cô đi lên phía trước, khóe mắt dần trở nên ướt át: “Ông ngoại, Tư Hạo vẫn luôn tìm ông, bây giờ cháu sẽ mang ông rời khỏi nơi này, nếu anh ấy nhìn thấy ông, anh ấy nhất định sẽ rất vui mừng.”

Long Đăng Thiên nhìn Lê Hiểu Mạn một lúc, rồi lại đột nhiên mắng to: “Hoắc Nghiệp Hoảng, đồ rùa con rút đầu, ông nhốt lão tử ở chỗ này,

hại lão tử không được nhìn thấy cháu ngoại ngoan cưới vợ ngoan, ông...”

“Long lão gia, trước ông đừng mắng nữa, chờ đi ra ngoài rồi ông lại từ từ mắng tiếp.” Hoắc Nghiêm sợ Long Đăng Thiên mắng như vậy, sẽ dẫn tới sự chú ý của những người khác, liền cắt đứt lời của ông ta.

Cả trong lẫn ngoài hang đá đều không có vệ sỹ canh giữ, Hoắc Nghiệp Hoảng không sắp xếp vệ sỹ canh giữ ở nơi này, mục đích chính là vì không muốn dẫn tới sự chú ý và hoài nghi của người khác.

Nếu nơi này có nhiều vệ sỹ canh giữ, thì chẳng khác nào nó rõ tình huống trong đây, vì vậy Hoắc Nghiệp Hoảng không sắp xếp vệ sỹ canh giữ, nhưng sẽ có người tới nơi này đúng giờ để kiểm tra tình huống.

“Long lão gia, để tôi giúp ông mở khóa xích sắt ra trước đã.”

Cứ nửa năm khóa xích sắt lại thay đổi một lần, chìa khóa vẫn do Hoắc Nghiệp Hoảng giữ, gần đây vì Hoắc Nghiệp Hoảng bận rộn với chuyện của Hoắc thị, mới cho Hoắc Nghiêm có cơ hội trộm chìa khóa ra.

Ông ta đi lên phía trước, đang muốn mở khóa xích sắt ra, giọng nói tức giận của Long Đăng Thiên lại vang lên.

“Tôi không đi, Hoắc Nghiệp Hoảng không đến đập đầu nhận sai tự xưng là con rùa rút đầu ở trước mặt tôi, tôi sẽ không đi, ông bảo Hoắc Nghiệp Hoảng tới quỳ gối cầu xin tôi thì tôi mới đi ra ngoài.”

Nghe thấy Long Đăng Thiên nói như vậy, Lê Hiểu Mạn coi như là đã

phát hiện ra, ông ngoại của chồng cô là một ông lão có tính khí tương đối lập dị và nóng nảy.

Cô có thể nhìn ra được, ông ấy là người rất bướng bỉnh.

Cô lo lắng nhìn ông: “Ông ngoại, thừa dịp bây giờ không ai tới đây, cháu mang ông rời khỏi đây, nếu lão đầu họ Hoắc tới đây, ông sẽ không đi được nữa, cháu biết ông rất hận ông ta, chờ sau khi ông đi ra ngoài, ông sẽ có rất nhiều cơ hội để đối phó với ông ta, Tư Hạo cũng sẽ không bỏ qua cho ông ta.”

Long Đăng Thiên nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, thái độ vẫn kiên quyết: “Ông không đi, Hoắc Nghiệp Hoảng không đến đập đầu cầu xin ông, ông sẽ không đi ra.”

“Ông ngoại.”

“Ông nói không ra thì sẽ không đi ra, bảo Hoắc Nghiệp Hoảng tới cầu ông.”

Lê Hiểu Mạn thấy cả mềm lẫn cứng ông đều không ăn, không để cho Hoắc Nghiêm mở khóa, cô nhíu mày lại, làm thế nào cũng không ngờ rằng ông ngoại của Tư Hạo lại là một người cố chấp như vậy.

Ông có thể được coi là ông già lập dị!

Cô nhìn Hoắc Nghiêm, Hoắc Nghiêm lại nhìn cô không biết làm sao: “Lê tiểu thư, ông ngoại của đại thiếu gia vốn là như vậy, có vẻ ngang ngược, nếu ông ấy nói không đi thì nhất định sẽ không đi, cô phải nghĩ cách, tôi sợ muộn chút nữa thì có người tới đây, các người đi không được rồi.”

Lê Hiểu Mạn nghe vậy sốt ruột nhìn Long Đăng Thiên: “Ông ngoại,

hiện tại...”

Lê Hiếu Mạn còn chưa nói xong thì bị Long Đăng Thiên ngắt lời: “Cô đừng khuyên nữa, mau rời đi đi, về nói cho cháu ngoại ngoan của ta biết, để nói gọi Hoắc Nghiệp Hoằng tới quỳ xin ta ra ngoài.”

Hiện tại Long Đăng Thiên ở trong mắt Lê Hiếu Mạn không chỉ mỗi nóng nảy mà bản tính còn kỳ quái và kiêu ngạo.

Thật sự là ông gia ngang ngược mà.

Cô nhìn bộ dạng ngang ngược của ông ấy liền biết có khuyên cũng không được, đối phó với ông già như vậy cũng chỉ có thể dùng biện pháp khác rồi.

Cô nhíu mày nhìn vào một hòn đá, lập tức nhặt lên sau đó đi về phía Long Đăng Thiên.

Cô cầm hòn đá lên sau đó hỏi Long Đăng Thiên: “Ông ngoại, cháu hỏi ông lần nữa, ông có theo cháu ra ngoài hay không?”

Long Đăng Thiên thấy cô cầm hòn đá trong tay, ánh mắt sắc bén nheo lại: “Nha đầu, muốn đánh ngắt ta sao? Cô dám bắt kinh với ta, ta để cháu ngoại ngoan của ta bỏ cô.”

Lê Hiếu Mạn nhướn mày: “Ông không dám theo cháu ra ngoài cháu liền đánh chết chết ngoại của ông.”

Dứt lời cô cầm hòn đá dán lên bụng mình, nhíu mày nhìn Long Đăng Thiên: “Ông ngoại, mặc kệ ông có tin hay không, cháu nhất định phải nói với ông, trong bụng cháu đang mang là chất trai của ông, là con của cháu trai ngoan của ông, nếu cháu nện hòn đá này xuống sẽ có thể một xác hai mạng, đến lúc đó ông chẳng những không có chất

ngoại mà cháu dâu ngoại, cháu trai ngoại ngoan của ông sẽ vì chuyện ông ép chết vợ con anh ấy mà quyết liệt với ông ngoại này đấy.”

Chương 1001: Nha đầu, cô dám uy hiếp ta?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Đăng Thiên nghe cô nói, ánh mắt nhìn bụng cô, rất không tin cô mang thai nhưng lại sợ cô mang thai.

Ánh mắt ông ta sáng lên “Cô thật sự là vợ cháu trai ngoan của ta sao?”

Lê Hiểu Mạn mím môi cười: “Ông ngoại không tin cũng được, cháu không nói nhiều lời với ông, cháu đếm đến ba, có đồng ý theo cháu rời đi hay không thì do ông ngoại quyết định.”

“Nha đầu, cô dám uy hiếp tôi, cẩn thận tôi để Tư Hạo bỏ cô.” Long Đăng Thiên giận tái mặt, dựng râu tròng cô.

“Ông ngoại nói như vậy xem ra đã tin cháu là vợ của Tư Hạo, cháu uy hiếp ông đấy, ai bảo ông cứ ngang ngược như vậy, đó là ông ép cháu.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Đăng Thiên nói xong bắt đầu đếm: “Một...”

Đếm đến đây cô liền nâng hòn đá lên.

Thấy Long Đăng Thiên không đồng ý, cô nhắm mắt lại: “Hai...”

Lúc đếm đến hai, tảng đá trong tay cô hạ xuống, đập đúng bụng mình.

Long Đăng Thiên thấy cô không nói đùa liền nóng nảy kêu: “Nha đầu, chờ một chút.”

Nghe ông ấy nói chờ một chút, Lê Hiểu Mạn vẫn không dừng lại mà đập hòn đá vào bụng mình thật.

Long Đăng Thiên thấy thế thờ hốt hển cắn răng: “Được rồi, ta đồng ý, ta đồng ý theo cô rời khỏi cái nơi quỷ quái này.”

Thấy ông đồng ý, Lê Hiểu Mạn như thực hiện được mục đích nhếch môi cười, cô biết cách này có ích với ông già quỷ quái mà.

Ông mở miệng một tiếng cháu trai ngoại ngoan liền chứng minh ông rất thương yêu Tur Hạo, đương nhiên càng yêu con của anh, cô nhìn trúng điểm này mới dùng chiêu mang thai để ép.

Hoặc Nghiêm thấy cô nhanh chóng thu phục được ông già cổ quái Long Đăng Thiên, trong lòng càng phục cô.

Sau đó dùng chìa khóa mở cửa a.

“Ông ngoại.” Lê Hiểu Mạn tiến lên, ánh mắt nhìn vào cổ tay ông, thấy cổ tay quanh năm bị xiềng xích mà có vết thâm.

Long Tur Hạo từng đi lính, khỏe sắt không còn nữa cảm thấy thân thể thoải mái hơn nhiều, có thể tự do đi lại, tiện chân đá tay đá chân hoạt động gân cốt một chút.

Sau đó ông tiến lên nhưng chưa đi được mấy bước đã dừng lại, chân bị rút gân, cả người đều ngã xuống đất.

“Ông ngoại.”

Lê Hiếu Mạn thấy thế, đôi mắt đầy lo lắng, lập tức tiến lên ngồi xổm người muốn đỡ ông ấy dậy nhưng lại bị ngăn cản.

“Đừng... ta nói này nha đầu, đừng ngồi xổm. Cô đang mang thai chắt ngoại của ta đấy, như vậy sẽ không thoải mái, mau đứng lên.” Long Đăng Thiên tuy ngã đau nhưng vẫn chịu đựng không để Lê Hiếu Mạn đỡ mình.

Ông ấy bị hành hạ nhiều năm, cứ vài ngày Hoắc Nghiệp Hoảng lại cho người đánh ông mấy roi, ông đã sớm miễn dịch với đau đớn rồi, xương cốt rắn chắc, ngã một chút không tính là gì.

Lê Hiếu Mạn thấy Long Đăng Thiên cho rằng cô mang thai mà không để cô đỡ mình, cô cực kì xấu hổ nói: “Ông ngoại, thật ra cháu..”

“Ta cái gì mà ta? Mau đứng lên, cô đừng ngồi làm chắt trai ta không thoải mái.” Long Đăng Thiên trừng Lê Hiếu Mạn, vô cùng lo lắng cho cô.

Hoắc Nghiêm đi tới cạnh Long Đăng Thiên, nhìn ông một cái sau đó nhìn Lê Hiếu Mạn: “Lê tiểu thư, để tôi tới đỡ cho, cô đứng lên trước đi.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn không kiên trì đỡ Long Đăng Thiên nữa mà đứng lên.

“Long lão gia tử.”

Hoắc Nghiêm ngồi xổm xuống, vươn tay đỡ Long Đăng Thiên nhưng ông ấy không vui trừng lại: “Tự tôi đứng được, không cần con chó của Hoắc Nghiệp Hoảng đỡ.”

Lê Hiếu Mạn thấy Long Đăng Thiên nói Hoắc Nghiêm như vậy, cô nhíu mày, cô biết vì sao Long Đăng Thiên hận Hoắc Nghiêm như thế, đó là do Hoắc Nghiêm là quản gia của Hoắc Nghiệp Hoằng, bị hành hạ nhiều năm như thế đương nhiên sẽ hận luôn người đi theo cạnh Hoắc Nghiệp Hoằng.

Long Đăng Thiên không để Hoắc Nghiêm đỡ mình mà tự mình chống tay dưới đất, dùng sức đứng lên nhưng lần thứ hai vẫn không thành công.

Lần thứ ba đứng lên được nhưng lại ngã xuống, lần này còn bị trật eo.

“Ôi.”

Long Đăng thiên ôi một tiếng, đưa tay đỡ eo, gương mặt cực kì thống khổ.

Ông ấy không muốn nhận mình già nhưng lại không thể không thừa nhận ông ấy già thật, ngã một cái bò dậy cũng không nổi.

Lê Hiếu Mạn thấy ông bị trật eo có chút dờ khóc dờ cười.

Tư Hạo vì sao không nói cho cô biết ông ngoại anh là người kiêu ngạo và ngang ngược như thế?

“Ông ngoại đừng thể hiện nữa, ông đang làm phiền chúng cháu đấy, hiện tại đau eo rất thoải mái đúng không?”

Lê Hiếu Mạn nói xong liền cùng Hoắc Nghiêm đỡ Long Đăng Thiên đang đứng cũng không nổi dậy.

Lập tức mặc kệ Long Đăng Thiên nói thế nào cô và Hoắc Nghiêm

vấn đở ông ấy ra khỏi động.

Bởi vì gần động có bắt đầu có thu nhỏ diện tích, Hoắc Nghiêm đi đầu dẫn đường, nghiêng người một tay đở Long Đăng Thiên, Lê Hiếu Mạn đi theo phía sau vừa đi vừa đở.

Vốn cách cửa động không xa nhưng bọn họ đi mất hơn mười phút.

Ra ngoài, Lê Hiếu Mạn và Hoắc Nghiêm đở Long Đăng Thiên đi qua căn nhà gỗ chuẩn bị rời đi lại không may gặp phải Hoắc Nghiệp Hoảng.

Phía sau ông ta còn có hơn 10 vệ sĩ.

“Mạn Mạn, cháu...” Hoắc Nghiệp Hoảng thấy Lê Hiếu Mạn xuất hiện ở sau núi, trong mắt đầy kinh ngạc.

Lúc ánh mắt ông ta nhìn Long Đăng Thiên ở sau Hoắc Nghiêm thì sắc mặt âm trầm.

“Hoắc Nghiêm, có chuyện gì xảy ra? Sao Mạn Mạn lại tới đây? Là ai mang Long Đăng Thiên ra ngoài hả?”

Hoắc Nghiêm cúi đầu: “Lão gia, ngài không cần phạm thêm sai lầm nữa, Long lão gia là ông ngoại của Đại thiếu gia, người như vậy sẽ chỉ càng làm Đại thiếu gia hận người thêm thôi, tôi không hy vọng lão gia lại tiếp tục sai lầm.”

Chương 1002: Làm ông chết không tử tế

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sắc mặt Hoắc Nghiệp Hoảng nảy sinh ác độc, ông ta cầm một khẩu súng trong tay vệ sĩ chỉ vào ông ta: “Ông dám phản bội ta, ông không sợ ta giết ông sao?”

“Nếu lão gia giết tôi có thể thả Long lão gia cùng Lê tiểu thư, vậy lão gia liền giết đi.” Hoắc Nghiệp bày ra bộ dạng chịu chết.

Lê Hiểu Mạn nhìn Hoắc Nghiệp, lại lo lắng Hoắc Nghiệp Hoảng sẽ nổ súng, rốt cuộc Hoắc Nghiệp cũng giúp cô và Tư Hạo, nếu không nhờ ông ấy thông báo thì sao bọn họ có thể tưởng tượng được Long Đăng Thiên lại ở chỗ này.

Lúc này Long Đăng Thiên ở bên cạnh cô không vui lên tiếng: “Hoắc Nghiệp Hoảng, hiện tại tôi ra ngoài rồi, ông chờ đó, tôi nhất định làm cho ông thanh bại danh liệt, làm cho ông chết không tử tế.”

“Ông có thể sống mà rời đi rồi lại nói.” Hoắc Nghiệp Hoảng hung hăng nhíu mày sau đó nhìn Lê Hiểu Mạn: “Mạn Mạn, ông không muốn tổn thương cháu, thế mà cháu lại chạy tới đây mang Long Đăng Thiên đi, cháu thật làm cho ông thất vọng, vì sao cứ ép ông tổn thương cháu chứ?”

“Haha...” Lê Hiểu Mạn nhếch môi cười: “Ngại quá, làm ông Hoắc khó xử rồi.”

Vì Lê Tố Phương chết trong kế hoạch của Hoắc Nghiệp Hoằng, hiện tại trong lòng cô hận chết cái ông già Hoắc Nghiệp Hoằng ra về đạo mạo, già mà không kính này.

Ông ta giống Sophie, đều vì mục đích của mình mà hãm hại và lợi dụng người thân uy hiếp.

Bị Hoắc Nghiệp Hoằng bắt gặp cô muốn mang Long Đăng Thiên rời đi cũng không dễ rồi, trước đó cô đã gọi điện thoại cho Lăng Hàn Dạ, lát nữa anh ta sẽ tới tiếp ứng.

Hiện tại chuyện cô cần làm là kéo dài thời gian.

Cô lạnh lùng nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, giọng điệu hận thù: “Mẹ tôi chết có phải liên quan tới ông hay không?”

Hoắc Nghiệp Hoằng nghe cô nói thế thì kinh ngạc, trong mắt hiện lên sự tàn nhẫn: “Mạn Mạn, cháu đang nói gì vậy hả? Ông nghe không hiểu, sao mẹ cháu chết lại liên quan tới ta?”

Thấy Hoắc Nghiệp Hoằng còn giả vờ, Lê Hiểu Mạn nhưn mày: “Tô Dịch đã nói hết rồi, mẹ tôi đột nhiên nằm viện là ông ép bà ấy, bà ấy phản đối tôi và Tư Hạo ở bên nhau là ông ép, mẹ tôi chết là do một tay ông bày kế hoạch.”

Sắc mặt lúc này của ông ta còn âm trầm hơn: “Mạn Mạn, cháu bị lừa rồi, sao ta có thể lên kế hoạch giết chết mẹ cháu chứ? Cháu đừng quên mẹ cháu chết rồi, mộ của bà ấy à ta mua giúp, tang lễ là ta hỗ trợ làm đấy.”

“Haha...” Lê Hiểu Mạn cười lạnh: “Vậy càng chứng minh đó là kế hoạch của ông, ông đang che giấu tội của mình, để tôi nghĩ ông tốt thế nào, thật ra ông mới là hung thủ thật sự, tôi thật không nghĩ tới

vậy mà cháu trai ông cũng bị ông giá họa, tôi vẫn luôn không hiểu vì sao ông nhất định phải chia rẽ tôi và Tur Hạo? Lúc trước vì sao lại muốn gả tôi cho Hoắc Vân Hy?”

Hoắc Nghiệp Hoảng nắm chặt cây gậy trong tay: “Mạn Mạn, ta đã nói rồi, ta là vì tốt cho Tur Hạo và Vân Hy, ta ngăn cản hai anh em tương tàn mà thôi, còn có, cháu đã từng là em dâu của Tur Hạo, ta không cho phép các người lại bại hoại gia phong của Hoắc gia.”

“Chi vì thế mà ông hại mẹ tôi sao? Mẹ tôi và ông không thù không oán sao ông lại nhẫn tâm như thế?” Lê Hiểu Mạn xiết chặt tay, ánh mắt hận thù nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng.

Hoắc Nghiệp Hoảng nhíu mày: “Mạn Mạn, căn bản mẹ cháu chẳng tốt đẹp gì, vì tiền mà bà ta chuyện gì cũng làm, gồm cả chuyện trộm con nhà người khác, cháu là bà ta trộm từ Thẩm gia đấy.”

Lê Hiểu Mạn không nghĩ tới Hoắc Nghiệp Hoảng lại biết chuyện này, lúc này nghe ông ta nói ra, trong lòng có chút kinh ngạc, sau đó nghĩ đến cái gì liền hỏi: “Mẹ tôi mang tôi từ Thẩm gia đi có phải có liên quan tới ông hay không? Là ông sai mẹ tôi đi Thẩm gia ôm tôi đi có đúng không?”

Cô nhớ rõ cậu mình từng nói lúc đó cậu đánh bạc mắc nợ, cuối cùng mẹ cô quở trách cậu nói quá lời nói nếu không phải bà ấy vì trả nợ cho cậu cũng sẽ không nghe người ta sai sử...

Hiện tại cô vừa nghĩ tới, mẹ cô lúc đó nghe sai sử chắc chắn là Hoắc Nghiệp Hoảng sai mẹ đi Thẩm gia trộm cô.

Nếu chuyện này là Hoắc Nghiệp Hoảng sai sử vậy thì chứng minh ông ta không chỉ sớm biết cô không phải là con ruột của Lê Tố Phương mà còn biết cô là con gái của Thẩm Thi Vi.

Chứng lẽ ông ta quen biết Thẩm Thi Vi.

Đột nhiên cô cảm thấy chuyện này như có âm mưu gì đó.

Ánh mắt của cô sắc bén nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng: “Ông trả lời cho tôi biết có phải ông sai mẹ tôi đến Thẩm gia trộm tôi đi không?”

Hoắc Nghiệp Hoằng không trả lời cô mà ánh mắt sắc bén nhìn cô.

Nhìn cô một hồi mới hiền hòa nở nụ cười: “Mạn Mạn, sao ông có thể sai mẹ cháu ôm cháu từ Thẩm gia đi chứ?”

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhếch môi: “Nếu không phải là ông sai vậy sao ông lại biết chuyện này? Còn có, lúc trước vì sao ông cứ phải ép tôi lấy Hoắc Vân Hy? Rốt cuộc ông có mục đích gì?”

Ánh mắt Hoắc Nghiệp Hoằng từ ái: “Cháu và Vân Hy là thanh mai trúc mã, ông lại thích cháu, xem cháu như cháu gái của mình mới để cháu làm cháu dâu của ông, nhưng nếu cháu đã là vợ của Vân Hy thì không thể gả cho h, cho nên ông có thích cháu cũng không thể đồng ý chá và Tư Hạo ở bên nhau.”

Long Đăng Thiên ở bên cạnh từ lời nói của Lê Hiểu Mạn và Hoắc Nghiệp Hoằng cũng nghe ra ít manh mối, ông nhìn Lê Hiểu Mạn sau đó nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, ánh mắt đầy phẫn hận: “Hoắc Nghiệp Hoằng, ông đừng nói nhiều lời vô nghĩa, thả nha đầu này ra, ông bắt tôi về động đi, ông không tới cầu xin thì tôi sẽ không rời đi.”

Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn Long Đăng Thiên, ánh mắt âm ngoan: “Hừ, Long Đăng Thiên, ông muốn tôi tới cầu xin ông, nằm mơ đi.”

Dứt lời ông ta ra lệnh cho người bắt Long Đăng Thiên vào động.

Lê Hiếu Mạn thấy thế che trước mặt Long Đăng Thiên, híp mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng: “Hiện tại ông bắt ông ngoại của Tư Hạo chỉ vì muốn uy hiếp anh ấy thay ông trọng chấn Hoắc thị, ông thả ông ấy đi, tôi ở lại.”

Long Đăng Thiên đằng sau cô nghe cô nói thì thờ phì phò nhìn cô: “Cô ở lại làm cái gì? Cô đừng quên trong bụng cô còn có chất ngoại của tôi đấy, Long Đăng Thiên tôi còn chưa cần một nha dầu như cô tới bảo vệ.”

“Ông ngoại.” Lê Hiếu Mạn nhìn Long Đăng Thiên, trong mắt đầy lo lắng: “Hiện tại không phải là lúc cứng đầu.”

Chương 1003: Nói ra ân oán Hoắc Long

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy Lê Hiểu Mạn gọi Long Đăng Thiên là ông ngoại, ông ta nhíu mày: “Mạn Mạn, cháu và Long Đăng Thiên đừng nghĩ rời khỏi đây, ta sẽ không để cho các người rời đi, có cháu ở đây ta nghĩ Tư Hạo sẽ nhanh chóng đồng ý với ta trọng chấn Hoắc thị.”

Lê Hiểu Mạn quay đầu lạnh lùng nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng: “Hoắc lão gia, ông còn không biết vì sao Hoắc thị có ngày hôm nay sao?”

Hoắc Nghiệp Hoảng nghe cô nói vậy, khóe mắt giật tiaajt, ánh mắt lạnh xuống: ‘Mạn Mạn, cháu không cần nói cho ông nội chuyện này có liên quan tới cháu.’”

“Ha ha...” Lê Hiểu Mạn nhếch môi cười lạnh: “Để cho ông Hoắc thất vọng rồi, chuyện này thật đúng là có quan hệ với tôi, cái người tên Niko đó đúng là người tôi để trợ lý Lạc sắp xếp vào, quản lý chi tiêu Lục Kiến của Hoắc thị các người ham món lợi nhỏ hơn nữa còn nghĩ tiết kiệm được cho công ty mà mua bảo thạch giá thấp, bởi vì giá càng thấp mà ông ta đạt được lợi ích càng nhiều.”

Lúc này ánh mắt Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn Lê Hiểu Mạn không còn hòa ái nữa mà thay vào đó là sự phẫn nộ và lạnh lùng: “Thì ra là cháu thiết kế Hoắc thị, Mạn Mạn, ông nội xem thường cháu, không nghĩ tới cháu còn có năng lực này, tại sao cháu phải làm vậy chứ?”

Lê Hiểu Mạn nhếch môi cười, lạnh lùng nói: “Bởi vì tôi muốn giúp Tư

Hạo đoạt lại Long thị.”

Long Đăng Thiên nghe cô nói vậy, ánh mắt nhìn cô cháu dâu ngoại này thay đổi hơn nhiều.

Khi ông nghe cô từng gả cho cháu trai của Hoắc Nghiệp Hoảng thì tư tưởng có chút cũ kĩ rất không hài lòng đưa cháu dâu ngoại là cô.

Giờ phút này lại nghe cô nói vì cháu trai ngoại của mình mà muốn đoạt lại Long thị hơn nauwx còn làm cho Hoắc thị gặp nguy cơ lớn, trong lòng ông càng tán thưởng đưa cháu dâu này hơn.

Làm vợ của cháu trai Long Đăng Thiên thì tuyệt đối không phải là loại đàn bà cả ngày chỉ biết tô son điểm phấn.

Cháu dâu ngoại của ông nhất định phải ưu tú, nhất định phải gan dạ sáng suốt, ngạo khí, còn thông minh nữa.

Hoắc Nghiệp Hoảng và đám vệ sĩ bên cạnh ông ta nhìn Lê Hiểu Mạn, Long Đăng Thiên và Hoắc Nghiệp cho nên không phát hiện có một đám người ở cách đó không xa đang đi tới.

Những người này đang tới đón Lê Hiểu Mạn.

Mà người đến không chỉ là Lăng Hàn Dạ, còn có Long Tư Hạo và Lạc Thụy.

Long Tư Hạo và Lạc Thụy cũng đến là do Lăng Hàn Dạ thông báo.

Bọn họ đến đây vẫn không lại gần cho nên Lê Hiểu Mạn và Hoắc Nghiệp Hoảng nói chuyện đương nhiên mấy người sẽ nghe.

Mà nhóm người phía sau bọn họ là vệ sĩ của biệt thự ven hồ Thủy

Lộ.

Bởi vì đối phó với Hoắc Nghiệp Hoảng không cần đến liên minh LR và mười thợ săn cho nên Long Tur Hạo không triệu tập bọn họ trở lại.

Lạc Thụy nhìn thế cục trước mắt nghiêng đầu nhìn Long Tur Hạo ở bên cạnh: “Tổng giám đốc, có nghe thấy không, phu nhân vì giúp anh đoạt lại Long thị mới đối phó với Hoắc thị, phu nhân còn giúp anh tìm được ông ngoại, anh phải đối tốt với phu nhân, dù anh có mất trí nhớ cũng phải cưng chiều phu nhân như trước đây.”

Long Tur Hạo vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Lê Hiểu Mạn, đôi mắt đầy nóng bỏng.

Hoắc Nghiệp Hoảng nghe Lê Hiểu Mạn nói muốn giúp Long Tur Hạo đoạt lại Long thị thì ánh mắt trở nên ngoan độc “Mạn Mạn, trước kia ông nội uổng công thương cháu rồi, làm thế nào cũng không nghĩ tới thế mà cháu lại đối xử với ông nội như thế, cháu thật làm cho ông thất vọng rồi.”

Dứt lời ông ta phân phó: “Bắt đám người bọn họ lại.”

Ông ta vừa ra lệnh, đám vệ sĩ sau lưng còn chưa hành động thì nhóm người khác vọt tới che chắn trước mặt Lê Hiểu Mạn, Hoắc Nghiệp và Long Đăng Thiên.

“Ông Hoắc, chỉ mấy người này mà giám bắt ông ngoại và phu nhân của tổng giám đốc nhà chúng tôi sao? Không thể nào, một ông già đồng tuổi rồi đừng để ý công ty thế nào nữa, vẫn nên giao cho người trẻ tuổi đi thôi.” Người nói chuyện đích thực là Lạc Thụy, anh ta chen lách vào đám vệ sĩ sau lưng Hoắc Nghiệp Hoảng, mà đám vệ sĩ này anh cũng cầm súng nhưng vì không có mệnh lệnh của Hoắc Nghiệp Hoảng nên không dám nổ súng.

“Các người...” Nhìn nhóm Lạc Thụy đột nhiên xuất hiện, Hoắc Nghiệp Hoảng xoay người liền thấy được Long Tư Hạo và Lăng Hàn Dạ.

Hai người tỏa ra khí thế rất lớn, nghênh ngang đi tới hoàn toàn coi thường súng trong tay đám vệ sĩ của Hoắc Nghiệp Hoảng.

Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn Long Tư Hạo, vừa lúc nhìn vào ánh mắt không nhiệt độ của anh, nơi đó lóe lên ánh sáng làm ông ta sợ hãi.

“Tur Hạo... cháu... sao cháu lại ở đây?”

Long Tư Hạo không chút đổi sắc nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng đang ra vẻ trấn định, khóe môi nhếch lên vòng cung lạnh lẽo: “Tôi không đến sao có thể biết ông là người bắt đi ông ngoại của tôi?”

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy ánh mắt anh chưa bao giờ lạnh thấu xương như thế, trong lòng lạnh lẽo, nắm chặt cây gậy trong tay ra vẻ: “Tur Hạo, cháu muốn biết vì sao ông bắt Long Đăng Thiên không?”

Cả người Long Tư Hạo tỏa ra khí thế nguy hiểm làm cho người ta cảm giác áp bách, anh cười nhẹ lại làm cho người ta sồn gai ốc: “Xin lắng nghe.”

Ánh mắt sắc bén của Long Tư Hạo quá mức chấn nhiếp người, không hề có nhiệt độ, tình cảm, trên người mang theo hơi thở hủy diệt làm cho Hoắc Nghiệp Hoảng sinh ra vài phần sợ hãi.

Lúc này Long Tư Hạo thật như quỷ Satan từ địa ngục đi ra.

Hoắc Nghiệp Hoảng bi thương: “Chuyện phải kể tới hai nhà Hoắc Long trước kia...”

Nói xong, Hoắc Nghiệp Hoảng như đang kể về câu chuyện xưa, về gút mắt ân oán hai nhà Hoắc Long.

Từ lúc tổ tiên của ông ta và Long Đăng Thiên.

Long Hoắc hai nhà bạn bè lâu năm, đều là buôn bán nhỏ, gia cảnh không phải giàu có gì.

Nhưng mà gia cảnh của Long gia tốt hơn Hoắc gia một chút cho nên Long gia thường xuyên nâng đỡ cho Hoắc gia.

Tổ tiên của Long Đăng Thiên và Hoắc Nghiệp Hoảng lại là bạn học cùng trường, là đồng hương cho nên càng là bạn bè tốt.

Sau này hai người cùng tham gia thi cử và đạt được tú tài.

Nhưng sau đó một ngày trước khi thi Hương, tổ tiên của Long Đăng Thiên rủ tổ tiên Hoắc Nghiệp Hoảng đi du hồ một ngày, mục đích là để thả lỏng tâm tình, ngày hôm sau có thể thuận lợi thi cử,

Nhưng tổ tiên của Hoắc Nghiệp Hoảng lại bị phong hàn, hôm sau thi Hương vì sức khỏe không tốt mà cuối cùng không thể thuận lợi thi.

Mà tổ tiên của Long Đăng Thiên lại thuận lợi được cử nhân, hơn nữa còn là Giải nguyên đứng đầu.

Người đạt cử nhân có tư cách nhậm chức, tổ tiên của Long Đăng Thiên làm quan sau đó thi tiến sĩ, cống sĩ, quan càng cao mà tổ tiên của Hoắc Nghiệp Hoảng lại thi đậu tú tài vẫn không thể thi đậu cử nhân, sau đó ôm hận mà chết.

Đến chết cũng chỉ là một tú tài.

Ông ta thì không đậu cử nhân liền đổ lỗi cho tổ tiên Long Đăng Thiên, ông ta cho rằng nếu không phải một ngày trước khi thi tổ tiên của Long Đăng Thiên không mời ông ta đi du hồ thì ông ta sẽ không bị phong hàn cũng sẽ không phát huy thất thường lúc đi.

Ông ta cảm thấy tổ tiên của Long Đăng Thiên cướp đi vị trí thứ nhất của ông ta cho nên người đáng được vị trí giải nguyên đứng đầu là ông ta, người được làm quan cũng là ông ta.

Tổ tiên của Long Đăng Thiên làm quan đến đâu ông ta lại càng phần hận và ghen tỵ đến đó.

Chương 1004: Cực đoan, mỗi người đều có số mệnh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ân oán hai nhà Hoắc Long đến đây vì một chuyện nhỏ mà ra.

Trước khi chết, ông dặn con cháu Hoắc gia nhất định phải thay ông lấy lại công đạo, nhất định phải đoạt lại tất cả thuộc về Hoắc gia.

Còn ông cố Long Đăng Thiên trước khi chết lại dặn dò con cháu Long gia nhất định phải đối xử tử tế với con cháu Hoắc gia, vì trong lòng ông áy náy, cảm thấy năm đó là ông làm hại ông cố Hoắc Nghiệp Hoảng không thể thi đậu trạng nguyên, đến chết ông vẫn canh cánh trong lòng.

Long gia đến đời cha Long Đăng Thiên không còn làm quan, bắt đầu kinh doanh, mở cửa hàng trang sức.

Vì trước đó đã được dặn dò phải đối đãi tử tế với con cháu Hoắc gia, nên lúc ấy cha Long Đăng Thiên liền cho cha Hoắc Nghiệp Hoảng phụ trách quản lý chi nhánh trang sức Long gia.

Cha Hoắc Nghiệp Hoảng vì muốn lấy lại công đạo cho Hoắc gia, khi quản lý chi nhánh kiếm lời trung gian, bị Long gia phát hiện, đuổi ông ra khỏi cửa hàng.

Gia cảnh Hoắc gia vốn không giàu lắm, lại bị Long gia đuổi khỏi cửa hàng, sống cuộc sống nghèo khó, có khi không có bữa ăn.

Mà cha Hoắc Nghiệp Hoảng đổ tội lên Long gia.

Thù oán của Hoắc gia với Long gia tích càng sâu hơn.

Hoắc Nghiệp Hoảng từ nhỏ đã nghe cha và ông nội ông kể chuyện cũ này, trong lòng đối với Long gia cũng tràn đầy thù oán, thề nhất định phải đoạt lại tất cả thuộc về Hoắc gia.

Khi còn nhỏ ông đã sống cực khổ, cũng chỉ muốn có cuộc sống giàu có, danh lợi, quyền thế, tiền tài đều là thứ cả đời này ông theo đuổi.

Ông nội và cha của ông đều không thể khiến Long gia sa sút, đến thế hệ ông, ông vì có thể một bước lên trời, lúc ấy cưới một thiên kim danh gia vọng tộc, cũng chính là bà nội của Long Tư Hạo.

Bà nội Long Tư Hạo qua đời sớm, lại là con gái độc nhất, Hoắc Nghiệp Hoảng liền thuận lý thành chương thừa kế kinh doanh và tài sản của cha vợ ông.

Ông kinh doanh, Long Đăng Thiên đi quân đội.

Sau này, lúc cha ông chết, Long Đăng Thiên mời rời quân đội, tiếp nhận Long thị từ trong tay cha ông.

Lúc đó danh thị Long thị lớn hơn Hoắc thị, Hoắc Nghiệp Hoảng liền muốn thu mua Long thị, vì vậy sắp đặt kế hoạch đoạt Long thị.

Khi ấy ông và Long Đăng Thiên có chút giao tình, trước khi bị Hoắc Nghiệp Hoảng hành hạ, Long Đăng Thiên là một người có tính cách hào sảng ngay thẳng lại trượng nghĩa, đương nhiên sẽ không để ý chuyện Hoắc Nghiệp Hoảng đã từng làm gì.

Hoắc Nghiệp Hoảng chủ động kết thông gia thương mại với Long thị,

vừa vặn Hoắc Thần Phong và Long Nhã Tâm lưỡng tình tương duyệt, Long Đăng Thiên liền vui vẻ đáp ứng.

Nhưng Long Đăng Thiên không nghĩ tới Hoắc Nghiệp Hoảng có mục đích khác.

Hoắc Nghiệp Hoảng thúc đẩy Hoắc Thần Phong và Long Nhã Tâm kết hôn, sau đó lại ép Hoắc Thần Phong ly dị Long Nhã Tâm, hơn nữa còn buộc ông cưới Lý Tuyết Hà.

Mục đích của ông rất đơn giản, bức Long Nhã Tâm đến chết, vì ông biết, Long Đăng Thiên vô cùng yêu thương con gái Long Nhã Tâm này.

Long Nhã Tâm vừa chết, Long Đăng Thiên tất nhiên bị đả kích, hơn nữa ông còn biết Long Quân Triệt thích Long Nhã Tâm, nếu như Long Nhã Tâm gả cho Hoắc Thần Phong, vậy Long Quân Triệt dĩ nhiên cũng sẽ bị đả kích, Long thị không có tâm phúc, ông muốn đoạt đi Long thị càng dễ dàng hơn.

Sau khi ly dị, Long Nhã Tâm liền mang theo Long Tư Hạo trở về Long gia.

Hoắc Nghiệp Hoảng luôn hy vọng Hoắc Thần Phong có thể khai chi tán diệp cho Hoắc gia, nhưng Hoắc Thần Phong và Lý Tuyết Hà sau khi kết hôn một mực chia phòng ngủ, Hoắc Nghiệp Hoảng biết được liền bỏ thuốc ông và Lý Tuyết Hà.

Sau chuyện đó, Hoắc Thần Phong vô cùng hối hận, cảm thấy thật có lỗi với Long Nhã Tâm, luôn sống trong áy náy và thống khổ, thậm chí vì vậy mà mắc chứng uất ức.

Sau đó Long Nhã Tâm gặp tai nạn chết, lòng ông cũng chết theo.

Lúc Hoắc Vân Hy chưa tới năm tuổi, ông lựa chọn ngày giỗ của Long Nhã Tâm kết thúc sinh mạng mình.

Hoắc Nghiệp Hoằng vì Hoắc Thần Phong tự vận nên không công bố ra ngoài nguyên nhân cái chết của ông.

Ông cho người đi bắt Long Đăng Thiên, đoạt Long thị, liền đón Long Tư Hạo về Hoắc gia.

Long Tư Hạo vì cái chết của mẹ anh mà không gần gũi với người ông này, cuối cùng bị Hoắc Nghiệp Hoằng đưa ra nước ngoài.

Hoắc Nghiệp Hoằng nói xong, liền nhìn Long Tư Hạo vẻ mặt dọa người, mặt đầy oán hận: “Tư Hạo, bây giờ cháu đã biết tại sao ông nội bắt con phải đổi họ Hoắc, tại sao phải nhốt Long Đăng Thiên chưa? Long gia là kẻ thù của Hoắc gia, Long gia đoạt đi quyền lợi và tài sản Hoắc gia nên có, ông nội phải đòi lại.”

Long Đăng Thiên luôn trầm mặc tức giận nhìn ông: “Hoắc Nghiệp Hoằng, Hoắc gia vốn không giống Long gia, tổ tiên của ông không thi đậu trạng nguyên là ông ta không có năng lực, có liên quan gì tổ tiên Long gia chúng tôi?”

Hoắc Nghiệp Hoằng mặt đầy phẫn hận nhìn Long Đăng Thiên: “Tổ tiên tôi không thi đậu trạng nguyên, buồn bực đến chết, đều là Long gia các người làm hại.”

Lê Hiểu Mạn không nghĩ tới Hoắc Nghiệp Hoằng là một người cực đoan như vậy, càng không nghĩ tới Hoắc gia và Long gia còn có bất nguồn như thế, vì chút chuyện nhỏ đó mà ghi hận nhiều năm.

Mỗi người đều có số mệnh riêng, năm đó ông cố Hoắc Nghiệp Hoằng

không thi đậu trạng nguyên nói không chừng là ông chưa đủ khả năng, không liên quan đến ông bị cảm lạnh.

Long Tư Hạo nheo mắt lạnh lẽo nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng: “Cũng vì những chuyện đó, ông liền ghi hận nhiều năm, tính toán nhiều năm như vậy?”

Hoắc Nghiệp Hoảng cắn hận siết chặt cây gậy trong tay: “Tư Hạo, những chuyện đó còn chưa đủ sao? Nếu không phải tại Long gia, ông cố của ông nội cũng sẽ không buồn bực mà chết, danh vọng của Hoắc gia có lẽ sẽ lớn hơn bây giờ.”

Chương 1005: Tư Hạo, lo cho vợ cháu đi

Lạc Thụy sâu kín nhìn ông, nghi ngờ hỏi: “Vậy tại sao ông đồng ý Tổng giám đốc phu nhân chúng tôi và Hoắc Vân Hy kết hôn, ông lại muốn dùng mọi cách ngăn cản Tổng giám đốc phu nhân kết hôn với Tổng giám đốc chúng tôi?”

Hoắc Nghiệp Hoảng thu hồi cảm hận trong mắt, sắc mặt lại trở nên ngưng trọng bất đắc dĩ: “Tôi từng nói, tôi vì danh tiếng của Hoắc gia, cũng là vì ngăn cản hai anh em Tư Hạo và Vân Hy vì Mạn Mạn mà giết hại lẫn nhau, đời này tôi có lỗi với Thần Phong nhất, tôi không muốn thấy hai con trai nó xích mích thành thù.”

Mọi người đều không tin lời này của ông, nhưng đây thật sự là lý do ông ngăn cản Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn ở bên nhau.

Lăng Hàn Dạ nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, lại nhìn Long Tư Hạo: “Long thiếu, chuyện của Hoắc lão gia sớm muộn cũng phải giải quyết, bây giờ anh hãy dẫn ông ngoại và vợ anh về trước đi.”

Hoắc Nghiệp Hoảng nghe Lăng Hàn Dạ nói, trong lòng rất không vui và tức giận, nét mặt già nua băng bó, sắc mặt rất khó coi.

Ông bắt Long Đăng Thiên tới đây, sờ dĩ không trực tiếp giết ông ta là vì muốn hành hạ ông ta, vẫn chưa cho ông ta chết.

Cho nên mỗi lần sau khi Long Đăng Thiên bị roi đánh, Hoắc Nghiệp Hoảng liền gọi bác sĩ tới chữa trị cho ông ta.

Hiện tại Long Đăng Thiên là con cò ông dùng để uy hiếp Long Tư Hạo, nếu như ông ta bị Long Tư Hạo dẫn đi, ông không còn con cò giúp ông vực dậy Hoắc thị.

Tổn thất do vụ hàng giả gây ra khiến đồng vốn nội bộ Hoắc thị bắt đầu suy giảm, tiếp tục như vậy, Hoắc thị sớm muộn cũng phá sản.

Ông nhìn Long Tư Hạo, mặt đầy bi thương: “Tư Hạo, cháu nhất định phải đối nghịch với ông nội sao? Cháu đừng quên, cháu là con cháu Hoắc gia ta.”

Vì Long Tư Hạo có nhiều người, Hoắc Nghiệp Hoảng bây giờ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bởi vì ông biết, chỉ bằng mười mấy vệ sĩ của ông căn bản không phải đối thủ của người cháu này.

Long Đăng Thiên tức giận đùng đùng nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, hừ lạnh nói: “Hừ, cháu ngoại ngoan của tôi họ Long, là con cháu của Long gia tôi.”

Dứt lời, ông nhìn Long Tư Hạo, cẩn thận quan sát anh, thấy cháu ngoại ông dáng dấp phong thái hiên ngang, khí chất bất phàm, trong lòng ông rất an nhàn.

Hơn 20 năm, khi ông bị người của Hoắc Nghiệp Hoảng trói đi ở bệnh viện, cháu ngoại của ông vẫn là một đứa bé, bây giờ đã thành người trưởng thành.

Đôi mắt ông ươn ướt, mang theo kích động và mừng rỡ: “Tư Hạo, cháu ngoại ngoan của ông, con cũng lớn vậy rồi, mau qua đây để ông ngoại nhìn xem.”

Long Tur Hạo nhìn Long Đăng Thiên, ánh mắt cũng ươn ướt, anh rảo bước đi tới, đứng yên trước mặt Long Đăng Thiên.

Giờ phút này anh cũng kích động, mừng rỡ, anh luôn tìm ông ngoại của anh, những vẫn không có tin tức, anh cho là cả đời này anh sẽ không còn được gặp lại ông ngoại anh nữa.

“Ông ngoại.” Anh kêu một tiếng, mắt lại ướt thêm.

Lạc Thụy thấy Tổng giám đốc nhà anh ta rất cuộc gặp ông ngoại của anh, hốc mắt cũng ướt át, so với người trong cuộc còn kích động và mừng rỡ hơn.

“Tổng giám đốc, Long lão gia, tôi biết hai người nhiều năm không gặp, hôm nay gặp nhau nhất định có nhiều lời muốn nói, nhưng đây không phải là một nơi tốt, về trước rồi hãy nói.”

Sau đó anh ta đi lên đỡ Long Đăng Thiên, liếc Lê Hiểu Mạn bên cạnh, nhìn Long Tur Hạo nói: “Tổng giám đốc, tôi và Lăng thiếu đỡ ông ngoại của anh là được rồi, Tổng giám đốc phu nhân một mình chạy tới đây tìm ông ngoại anh, khẳng định mệt mỏi, anh ôm cô ấy đi, trước kia anh thích ôm Tổng giám đốc phu nhân nhất mà.”

Lăng Hàn Dạ cũng đi tới đỡ Long Đăng Thiên, nhướn mày nhìn Long Tur Hạo: “Lạc Thụy nói không sai, bảo bố Hiếu Hiếu của anh rất mệt mỏi, đi ôm cô ấy đi, ông ngoại của anh có tôi và Lạc Thụy đỡ rồi.”

Lê Hiểu Mạn nghe vậy, đi tới trước người Lăng Hàn Dạ: “Hay là để tôi đỡ cho.”

Long Đăng Thiên vừa nghe Lê Hiểu Mạn nói muốn đỡ ông, trực tiếp cự tuyệt: “Ông không muốn cháu đỡ.”

Ông cũng không cho Long Tư Hạo đỡ ông, nhìn anh nói: “Tư Hạo, cháu lo cho vợ cháu đi, ông ngoại không cần cháu đỡ.”

Ánh mắt thâm trầm của Long Tư Hạo rơi vào trên người Lê Hiểu Mạn, sau đó sải bước tới, khom người ôm ngang cô lên.

Chương 1006: Hạnh phúc đến mức cô cũng ghen tị

“Tur Hạo.”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, có chút thụ sủng nhược kinh, trước khi mất trí nhớ, Tur Hạo của cô ôm cô là rất bình thường, từ khi anh mất trí nhớ, anh đối với cô rất lạnh nhạt, thậm chí vì cô là con gái ruột của Long Quân Triệt mà con sinh lòng bài xích và chán ghét cô, nên sau khi mất trí nhớ, mỗi lần anh thay đổi thái độ với cô đều khiến cô kinh hãi, rung động, xúc động và hạnh phúc.

Long Tur Hạo nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cô, ôn nhu cười một tiếng, ôm cô đi ra ngoài.

Trước sau trái phải bọn họ đều có vệ sĩ chắn, Hoắc Nghiệp Hoảng cứ thế trơ mắt nhìn Long Tur Hạo ôm Lê Hiểu Mạn rời đi, Long Đăng Thiên được dẫn đi.

Khi bọn họ đi xa, Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn Hoắc Nghiệp, ánh mắt hung ác, mặt đầy tức giận: “Hoắc Nghiệp, nếu không phải nể tình ông đi theo tôi nhiều năm, chỉ bằng ông dám thả Long Đăng Thiên ra, tôi nhất định sẽ giết ông.”

Hoắc Nghiệp Hoảng cúi đầu, mặt đầy áy náy: “Lão gia, tôi thật xin lỗi ông, ông giết tôi đi.”

Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn ông ta hồi lâu, mới kêu vệ sĩ bên cạnh ném Hoắc Nghiệp vào hang đá kia, không cho phép ông ta bước ra ngoài một bước.

Biệt thự Thủy Lộ.

Vừa về tới biệt thự, Long Tư Hạo liền gọi đội chữa bệnh mang theo dụng cụ đến kiểm tra toàn thân cho Long Đăng Thiên.

Mặc dù trên người ông có rất nhiều vết thương, nhưng không nguy hại đến sinh mạng của ông.

Các chỉ tiêu thân thể vẫn bình thường, nội tạng cũng không có dấu hiệu suy kiệt gì, nhưng huyết áp hơi cao, có bệnh phong thấp.

Khi ở hang đá, vì bị đau eo, trở lại biệt thự luôn nằm trên giường, tiếp nhận kiểm tra.

Đội chữa bệnh rời đi, Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ cũng không quấy rầy, rời khỏi Thủy Lộ.

Long Tư Hạo và Long Đăng Thiên xa cách hơn 20 năm, sau khi đội chữa bệnh rời đi, anh luôn ngồi cạnh giường.

Trong mắt anh tràn đầy áy náy: “Ông ngoại, thật xin lỗi, cháu không tìm được ông, hại ông bị hành hạ chịu khổ nhiều năm như vậy.”

Nhìn Long Đăng Thiên gầy trơ xương như củi, áy náy trong lòng Long Tư Hạo ngày càng sâu, chiếm cứ cả người anh.

Anh cảm thấy mình không phải là một cháu ngoại tốt.

Nếu anh có thể tìm được ông ngoại của anh sớm hơn, ông ngoại anh cũng sẽ không bị hành hạ chịu khổ nhiều như vậy.

Tuy Hoắc Nghiệp Hoảng là ông nội ruột của anh, nhưng lần này, anh

sẽ không lưu tình nữa.

Long Đăng Thiên thấy anh mặt đầy áy náy: “Tur Hạo, cháu ngoại ngoan, ông ngoại không trách cháu, cháu không cần cảm thấy có lỗi với ông ngoại.”

Dứt lời, ông quan sát chung quanh, trên khuôn mặt tiều tụy lộ ra nụ cười: “Ông ngoại còn phải cảm ơn cháu thay Long gia giữ được nơi này.”

Thủy Lộ này là tổ nghiệp của Long gia, cho nên không thể bị người khác chiếm mất.

Khi ông bị Hoắc Nghiệp Hoằng bắt, ông chỉ lo Hoắc Nghiệp Hoằng sẽ nuốt trọn toàn bộ tổ nghiệp Long gia, mảnh đất này vô cùng đáng tiền, có thể bán với số tiền lớn.

Cũng may cháu ngoại ông thay Long gia giữ được nơi này, vậy sau này ông xuống hoàng tuyền, mới có mặt mũi đi gặp tổ tiên Long gia.

Long Tur Hạo nhìn bàn tay đầy nếp nhăn của ông, ánh mắt sâu thẳm thoáng qua đau lòng: “Ông ngoại, cháu họ Long, dĩ nhiên phải giúp Long gia giữ lại nơi này.”

Long Đăng Thiên mặt đầy vui vẻ yên tâm: “Tốt lắm, cháu không hổ là cháu ngoại ngoan của ông, không uổng công ông ngoại thương cháu khi cháu còn bé.”

Long Tur Hạo nghĩ tới Long Đăng Thiên bị nhốt trong hang đá, nhất định không được ăn no, liền hỏi: “Ông ngoại đói không? Cháu kêu người chuẩn bị đồ ăn.”

Lúc này, cửa phòng ngủ bị đẩy ra, mùi cơm truyền vào.

Long Đăng Thiên ở trong hang đá cơm nước kém không thôi, đã hơn 20 năm không ngửi được mùi thơm thức ăn.

Ông ngẩng đầu nhìn cửa phòng ngủ, thấy Lê Hiếu Mạn bưng đồ ăn đi vào, sau lưng cô còn hai nữ giúp việc, trong tay cũng bưng đồ ăn đầy đủ màu sắc mùi thơm.

Cô đến gần, mùi thơm bay vào mũi Long Đăng Thiên, ông có khẩu vị.

Long Tư Hạo thấy Lê Hiếu Mạn bưng đồ ăn vào, trong đôi mắt thâm tháy lóe lên xúc động, ánh mắt nhìn cô trở nên nhu hòa.

Lê Hiếu Mạn bưng đồ ăn đi tới bên người Long Đăng Thiên, đặt đồ ăn xuống, mới ân cần hỏi: “Ông ngoại, eo của ông đỡ hơn chút nào chưa?”

“Nha đầu có lòng, eo ông không sao.” Hiện tại Long Đăng Thiên rất ấn tượng với đứa cháu dâu này, đoan trang hiền lành, có khí chất, hơn nữa còn rất có bản lĩnh.

Có thể lật đổ Hoắc thị, chứng minh cháu dâu này của ông có trí tuệ có bản lĩnh.

Lê Hiếu Mạn cười nhìn Long Đăng Thiên: “Vậy thì tốt, ông ngoại đói bụng không? Cháu làm một ít thức ăn cho ông ngoại, cháu đút ông ngoại.”

Dứt lời, múc một chén canh xương bổ dưỡng trước, đang muốn đút cho Long Đăng Thiên, bị ông ngăn cản.

“Nha đầu, đừng xem ông ngoại là phế nhân, ông ngoại tuy lớn tuổi nhưng tay chân linh hoạt, để ông ngoại tự múc.”

Long Đăng Thiên rất cố chấp, nói tự mức liền tự mức, cho dù Long Tư Hạo khuyên cũng vô dụng.

Lê Hiểu Mạn cuối cùng không thể khuyên Long Đăng Thiên, đưa chén canh cho ông, nhìn ông ăn.

Vừa ăn vừa khen ngợi tay nghề của Lê Hiểu Mạn không tệ, nói cháu ngoại ông cưới vợ tốt.

Được ông tán dương, nhất là được người thân của người đàn ông mình yêu tán dương, là một chuyện rất vui vẻ.

Lê Hiểu Mạn được Long Đăng Thiên tán dương, trong lòng chỉ kém nở hoa, cô quay đầu nhìn Long Tư Hạo, thấy anh vừa rồi chỉ nhìn qua cô một lát liền không nhìn nữa, trong lòng cô có chút mất mát.

Long Đăng Thiên ăn xong, cô và hai nữ giúp việc dọn dẹp đi ra ngoài.

Sau khi đi ra ngoài, cô cau lại đôi mi thanh tú, trong lúc Long Đăng Thiên dùng cơm, Long Tư Hạo không nói câu nào với cô, cũng không nhìn cô một lần, không để cho cô giải thích, chút mất mát trong lòng cô biến thành đại mất mát.

Long Tư Hạo một mực bồi Long Đăng Thiên ở trong phòng ngủ, nghe ông kể hơn 20 năm qua bị hành hạ thế nào.

Càng nghe, anh càng căm ghét Hoắc Nghiệp Hoảng.

Đến khuya, Long Đăng Thiên mệt mỏi nên ngủ, anh mới đi lên phòng ngủ của anh ở lầu ba.

Long Đăng Thiên lớn tuổi, leo lên leo xuống không tốt, nên phòng

ngủ của ông ở lầu hai.

Mặc dù trong biệt thự có thang máy, nhưng theo tính cách cật mạnh của Long Đăng Thiên, ông quả quyết không đi thang máy, vì tránh cho ông leo lên leo xuống quá mệt mỏi, Long Tư Hạo mới an bài ông ở lầu hai.

Lúc Long Tư Hạo trở lại phòng ngủ, Lê Hiếu Mạn đang ngồi trên giường xem hình cưới của cô và Long Tư Hạo.

Mỗi một hình cô đều nhìn cực lâu, nhưng càng nhìn trong lòng cô càng khó chịu.

Trong hình, bọn họ rất hạnh phúc, hạnh phúc đến mức chính cô cũng rất ghen tị.

Mặc dù bây giờ Tư Hạo của cô đã thay đổi rất nhiều, nhưng cô vẫn hy vọng anh có thể nhanh chóng khôi phục toàn bộ trí nhớ.

Chương 1007: Bù đắp, em hiểu mà

Cô không hy vọng anh quên mất những chuyện bọn họ từng trải qua, vì đó là kỷ niệm chung của bọn họ, bất kể là vui hay là buồn, cô đều hy vọng anh có thể nhớ lại.

Cô vốn tưởng rằng cô có thể tiếp nhận anh mất trí nhớ, vốn tưởng rằng chỉ cần cô làm cho anh yêu cô một lần nữa là được rồi, nhưng giờ phút này, cô xem hình cưới hạnh phúc của bọn họ, cô mới phát hiện, cô thật sự không thể tiếp nhận anh không nhớ kỷ niệm của bọn họ.

Hốc mắt cô ửng đỏ, cắn chặt môi dưới, không để cho mình khó chịu khóc thành tiếng.

Cô biết con người không thể quá tham lam, Tư Hạo của cô đã rất tốt với cô, nhưng cô vẫn rất hy vọng anh có thể khôi phục trí nhớ.

Long Tư Hạo hiện tại không hoàn chỉnh, vì anh không có đầy đủ trí nhớ.

Long Tư Hạo tiến vào phòng ngủ, thấy cô xem hình cưới, hốc mắt ửng đỏ, anh nhíu mày, đi tới cô.

Nghe tiếng bước chân, Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu, thấy anh trở lại phòng ngủ, cô để hình cưới xuống, đứng lên, cười nhìn anh: “Em đi mở nước cho anh tắm.”

Dứt lời, cô xoay người chạy vào phòng tắm, cô rất sợ trễ một bước,

cô liền khóc lên.

Sau khi xem hình cưới hạnh phúc của bọn họ, cô thật hoài niệm Long Tư Hạo trước khi mất trí nhớ.

Thật hoài niệm ánh mắt ôn nhu của anh, thật hoài niệm cương chiều của anh, thật hoài niệm thói xấu của anh, tính phúc hắc của anh.

Đã rất lâu anh không có thâm tình cương chiều kêu cô Hiểu Hiểu nữa.

Mặc dù bây giờ anh không còn lạnh lùng với cô như trước, nhưng anh không kêu cô là Hiểu Hiểu, cũng không kêu cô là vợ nữa.

Cô không biết tối nay cô thế nào, có lẽ là vì xem hình cưới của bọn họ nên bị ảnh hưởng, tóm lại, cô vừa nghĩ tới Long Tư Hạo không khôi phục trí nhớ, cô liền khó chịu.

“Tur Hạo, khi nào anh mới có thể khôi phục trí nhớ?” Cô cắn chặt môi dưới, nước mắt vẫn trào ra.

Trong phòng tắm, cô không ngừng lau nước mắt, nhưng càng lau nước mắt càng mãnh liệt.

Cô rất muốn lớn tiếng khóc, nhưng cô cắn chặt môi.

Cô khóc đến mắt sưng đỏ, nhưng nước mắt vẫn không chịu buông tha cô.

Sau khi cô vào phòng tắm, Long Tư Hạo nhìn album cô đặt trên kệ.

Anh đi tới, đưa tay cầm lấy, khi anh mở ra, thấy bên trong là hình cưới của bọn họ, trái tim anh lại rung động lần nữa.

Hình cưới giống như hình trong giấy hôn thú, bọn họ đều cười rất hạnh phúc.

Mỗi một tấm hình, ánh mắt anh nhìn Lê Hiếu Mạn đều rất ôn nhu, rất cương chiều, tràn đầy nồng đậm yên thương.

Lúc xem hình, trong đầu anh không ngừng lóe lên từng chút một khi anh và Lê Hiếu Mạn chụp hình cưới.

Lúc chụp, mỗi tấm hình đẹp biểu dương hạnh phúc, đều là anh hoàn thành cùng cô.

Hoặc ôm, hoặc nắm, anh cùng cô, quá trình chụp hình cưới của bọn họ ghi chép lại hạnh phúc.

Anh nghiêm túc xem hình cưới, giống Lê Hiếu Mạn, mỗi một tấm, anh đều nhìn rất lâu.

Đến cuối cùng, hai mắt anh đều ươn ướt.

Lê Hiếu Mạn đi ra, anh còn xem hình cưới của bọn họ.

“Tur Hạo.” Thấy anh hốc mắt ươn ướt nhìn hình cưới bọn họ, Lê Hiếu Mạn kinh ngạc, cũng có đau lòng.

“Anh sao thế?” Lê Hiếu Mạn đến gần Long Tur Hạo, lo lắng nhìn anh.

Ánh mắt Long Tur Hạo từ hai mắt sưng đỏ dời đến môi dưới bị cô cắn rách.

Anh chợt đau lòng, trong mắt đầy áy náy và đau lòng, anh đặt album xuống, đưa tay ôm cô vào ngực.

“Thật xin lỗi.” Giọng anh mang theo áy náy, trong lòng nghĩ đến môi cô nhất định là vì chịu đựng không khóc mới cắn rách, anh liền vô cùng tự trách và đau lòng.

“Thật xin lỗi, là anh khiến em thương tâm.” Anh ôm chặt cô, trong lòng vô cùng khó chịu, cảm thấy mình giống như một tội nhân.

Lê Hiểu Mạn bị anh ôm chặt, nghe anh nói xin lỗi, ngược mắt, đau lòng nhìn anh: “Tur Hạo, sao anh biết em thương tâm, anh không cần áy náy tự trách, em đã không sao.”

Long Tur Hạo nhìn chăm chăm môi cô, đau lòng trào dâng: “Còn nói không sao, môi cũng cắn rách, nha đầu ngốc, em muốn anh đau lòng đến chết sao? Sau này khi muốn khóc thì dựa vào ngực anh, không cho phép chịu đựng một mình nữa.”

Lê Hiểu Mạn thấy mắt anh đầy đau lòng, phát hiện Tur Hạo của cô lại hơi khác, cô nhìn cuốn album kia.

Chẳng lẽ cuốn album kia kích thích Tur Hạo của cô nhớ ra gì đó sao?

Long Tur Hạo thấy cô nhìn cuốn album, anh đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cố định trước mắt anh, đau lòng hỏi: “Tại sao vừa rồi thương tâm như vậy? Vì anh mất trí nhớ?”

Lê Hiểu Mạn không muốn tạo thêm áp lực cho anh, khiến anh càng áy náy và tự trách, cô câu môi cười: “Mới không phải, là vì em...”

Cô cúi đầu, bất chợt phát hiện cô không thể nói dối.

Cô trộm liếc anh, chuyển đề tài: “Nước xong rồi, anh đi tắm trước đi.”

Dứt lời, cô ngồi xuống mép giường, cầm cuốn album lên.

Long Tư Hạo nhìn cô một lát, mới tiến vào phòng tắm.

Sau khi anh vào, Lê Hiếu Mạn vẫn nhìn chăm chăm cuốn album trong tay, Tư Hạo của cô xem hình xong lại khác, chứng minh muốn Tư Hạo của cô khôi phục trí nhớ cũng không khó.

Long Tư Hạo tắm xong, đi ra chỉ quần một cái khăn tắm, lồng ngực rộng lớn quyến rũ còn có giọt nước chưa lau khô, theo thân hình hoàn mỹ của anh chảy xuống khăn vào, mang theo cảm dỗ.

Lê Hiếu Mạn nhìn anh, đứng lên nói: “Trễ lắm rồi, em đi ngủ.”

Đồ cô đều ở phòng khách, Long Tư Hạo vẫn chưa hoàn toàn khôi phục trí nhớ, cô cảm thấy ngủ ở phòng khách thích hợp hơn.

Long Tư Hạo nghe cô nói, kinh ngạc nheo mắt: “Em vừa nói gì?”

Lê Hiếu Mạn liếc mắt khuôn mặt tuấn mỹ căng thẳng của anh: “Đồ của em đều ở phòng khách, em qua phòng khách ngủ, anh cũng đi ngủ sớm, ngủ ngon.”

Dứt lời, cô liền xoay người đi ra ngoài.

Long Tư Hạo thấy cô không phải nói đùa, anh nheo mắt: “Em đừng quên, chúng ta là vợ chồng hợp pháp, em nhất định phải chung chăn gối với anh.”

Lê Hiếu Mạn dừng bước, xoay người nhìn anh, đang muốn lên tiếng, Long Tư Hạo sải bước đến gần cô, kéo cô vào trong ngực, cúi đầu phủ lên môi cô.

Anh hôn cô n giây, rời khỏi môi cô, trong mắt dấy lên ngọn lửa Lê

Hiếu Mạn không thể quen thuộc hơn: “Anh đã nói rồi, tối nay phải bù đắp cho em thật tốt, cho nên, em hiểu mà.”

Ba chữ “em hiểu mà”, anh kè sát bên tai cô nói.

Hơi thở nóng bỏng của anh phun lên cổ, Lê Hiếu Mạn run rẩy, lập tức hiểu ba chữ “em hiểu mà” bao hàm cái gì.

Chương 1008: Lý do kỳ lạ của Hiểu Hiểu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Tur... Ừm... Em... Chờ... Ừm... ừm... Chờ...”

Nụ hôn nóng bỏng của Long Tur Hạo lại hạ xuống, Lê Hiểu Mạn không nói được lên câu.

Anh không cho Lê Hiểu Mạn có cơ hội nói YES hoặc NO, vừa hôn cô, vừa đem cô tới bên giường.

Lê Hiểu Mạn thấy đã sắp tới bên giường, cô đưa tay đẩy Long Tur Hạo ra.

“Tur Hạo, từ từ đã.”

Bị cô đẩy ra, Long Tur Hạo có chút khó hiểu, híp mắt nhìn cô chăm chăm: “Làm sao vậy?”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh nhíu mày: “Trước khi anh hoàn toàn lấy lại trí nhớ, chúng ta không thể thân thiết.”

Khuôn mặt tuần mỹ của Long Tur Hạo trầm xuống, nhìn chăm chăm vào cô: “Vì sao?”

Không thể cùng cô thân thiết, đây không phải muốn mạng anh sao?

Thấy Long Tur Hạo giận tái mặt, Lê Hiểu Mạn tiến lên, tay vòng lấy

ôm cổ anh: “Bởi vì anh không nhớ lại, sẽ không phải Long Tur Hạo trọn vẹn, thân thiết với anh lúc này, em sẽ cảm thấy được mình đang đội nón xanh cho Tur Hạo chưa mất trí nhớ ấy.”

Lý do kỳ quặc ấy của cô khiến Long Tur Hạo cắn môi: “Anh không ngại em ngoại tình với anh lúc anh mất trí nhớ.”

“Nhưng em để ý.” Lê Hiểu Mạn nhìn sâu vào Long Tur Hạo như ánh nắng cười, vẻ mặt nghiêm túc: “Tur Hạo, em nói thật với anh, em vốn nghĩ rằng mình chấp nhận được việc anh quên em, nhưng đến giờ em mới nhận ra, em thật sự không chấp nhận được việc anh đã quên em, anh đã từng nói, dù có uống canh Mạnh bà cũng sẽ không quên em, nhưng anh lại nuốt lời, anh không uống canh Mạnh bà cũng đã quên em.”

Mắt cô lại phiếm lệ, nhìn sâu vào anh: “Tur Hạo, em thật sự hy vọng anh có thể mau nhớ lại chuyện trước kia, em rất hy vọng Tur Hạo trước kia có thể trở về.”

Long Tur Hạo thấy cô lại ướm khóe mi, nhìn cô hỏi: “Anh bây giờ không tốt sao?”

Thật ra anh hiện tại cũng rất tốt, nhưng Lê Hiểu Mạn cố ý không cho anh mặt mũi gật đầu: “Không tốt.”

Thấy cô không nể mặt như vậy, Long Tur Hạo đen mặt, ôm cô vào lòng, khẽ hôn lên trán cô, ánh mắt nhìn cô càng thêm ôn nhu cưng chiều: “Đồ ngốc, anh không ngờ em chung thủy với anh đến mức độ này đấy, xem ra trước khi mất trí nhớ ở trong lòng em anh là tồn tại hoàn mỹ nhất nhĩ.”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh gật gật đầu, ánh mắt dừng trước ngực anh, thấy trước ngực anh có hai vết đạn, trái tim cô nảy lên kinh sợ, sắc

mặt biến đổi: “Tur Hạo, nơi này của anh sao lại bị thương vậy?”

Vừa rồi cô không chú ý, không nhìn vào ngực anh, giờ mới nhìn thấy.

Long Tur Hạo cúi xuống nhìn cô, cong môi hỏi: “Thật sự muốn biết anh bị thương thế nào?”

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy anh gật đầu.

Long Tur Hạo ôm cô đặt lên giường, còn anh đề lên người cô, ôm cô chặt không buông tay, cong môi nói: “Chừng nào em đồng ý thân thiết với anh thì lúc đó anh nói cho em biết.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nâng mắt trừng anh: “Tur Hạo, sao anh lại như vậy, em thật sự muốn biết anh bị thương như thế nào. Anh nói cho em biết được không?”

“Được, vậy chúng ta thân thiết trước.”

Dứt lời, anh xoay người, đặt cô ở dưới thân.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn đưa tay đẩy ngực anh, chuyển đề tài: “Tur Hạo, anh có muốn biết chuyện của chúng ta trước kia không?”

Tur Hạo của cô hiện tại thay đổi quá nhiều, không hề lạnh lùng với cô nữa, điều này chứng minh anh lấy lại trí nhớ cũng không phải chuyện khó khăn gì, chỉ cần tìm đúng phương pháp là được.

Cô hẳn nên nói với anh nhiều một chút về chuyện trước kia, kích thích anh, nói không chừng sẽ có được thu hoạch không tưởng.

Long Tur Hạo nhìn cô hơi híp mắt, lập tức từ trên người cô xoay người xuống dưới, ôm lấy cô cười ôn nhu: “Được, em nói đi.”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh một cái, đem dây chuyền trên cổ lấy xuống cho anh xem: “Tur Hạo, chiếc dây chuyền này là anh tặng em...”

Lập tức cô liền nói đến chuyện Long Tur Hạo mang chiếc dây chuyền kim cương 12 carat cầu hôn cô.

Long Tur Hạo nghe chuyện từng xảy ra của họ, trong đầu hiện lên từng hình ảnh theo lời cô kể.

...

Vì giúp Long Tur Hạo mau chóng khôi phục trí nhớ, Lê Hiểu Mạn nói suốt một đêm, đến khi trời gần sáng, cô mới không thể từ chối lời triệu hồi của thần ngủ mà ngủ thiếp đi.

Long Tur Hạo vẫn lẳng lặng nhìn khuôn mặt khi ngủ của cô, ánh mắt thâm tình, khóe môi nở nụ cười ôn nhu.

...

Lúc Lê Hiểu Mạn tỉnh lại, Long Tur Hạo đã rời khỏi giường, cô bị tiếng chuông di động đánh thức.

Điện thoại là Lạc Thụy gọi tới, cô cầm di động thấy là cậu ta gọi tới trực tiếp nghe máy.

“Trợ lý Lạc.”

“Phu nhân, cô bảo tôi điều tra về bác sĩ người Mĩ kia đã có kết quả, anh ta là nhà thôi miên cực kỳ nổi danh của Mĩ.”

“Nhà thôi miên?” Lê Hiểu Mạn híp mắt: “Anh ta có nói bệnh tình của

Tur Hạo ra sao không?”

Thanh âm mất mát của Lạc Thụy truyền đến: “Anh ta không chịu nói.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt, lập tức hỏi: “Tôi cho phép cậu lấy danh nghĩa Tur Hạo gặp mấy cổ đông của Hoắc thị lên thu mua cổ phần, chuyện này tiến hành thế nào rồi?”

“Đã có hai cổ đông đáp ứng chuyển cổ phần trên tay họ cho chúng ta, bây giờ Hoắc thị đang loạn thành một đoàn, Hoắc thị sắp tuyên bố phá sản tới nơi rồi, phu nhân tổng giám đốc, tôi không thể không nói, cô đúng là quá lợi hại, cô thành công gạt ngã Hoắc thị, tình huống của tổng giám đốc bây giờ thế nào rồi? Vẫn chưa nhớ lại sao?”

Lê Hiểu Mạn nghĩ đến chuyển biến của Long Tur Hạo, khóe môi mang theo ý cười: “Tình huống Tur Hạo có chuyển biến tốt, tôi nghĩ muốn Tur Hạo khôi phục trí nhớ cũng không phải chuyện quá khó, chỉ cần chúng ta tìm được phương pháp.”

“Vậy phu nhân tìm được cách giúp tổng giám đốc khôi phục trí nhớ chưa? Còn Tô Dịch nữa, cũng không biết anh ấy sống chết thế nào?”

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn lạnh lẽo: “Trợ lý Lạc, tôi nghĩ Tô Dịch hẳn còn sống, anh ta chắc đang trốn ở góc nào đó giám thị tất cả, Tur Hạo mất trí nhớ nói không chừng cũng có quan hệ với anh ta, Allen từng nói, ba nó như bị người ta tẩy não, tôi cảm thấy Allen nói rất đúng, Tur Hạo nhớ mọi người, nhưng không hề nhớ tôi, Nghiên Nghiên, Allen, hơn nữa sau khi anh ấy mất trí nhớ lần đầu tiên nghe thấy tên tôi phản ứng rất kịch liệt, tôi cảm thấy anh ấy hình như bị người ta nhồi nhét tư tưởng nào đó, mới có thể phản ứng kịch liệt như vậy sau khi nghe thấy tên tôi là Lê Hiểu Mạn.”

Lạc Thụy cũng đồng ý với lời nói của Lê Hiểu Mạn: “Vậy tiếp theo

phu nhân định làm thế nào?”

“Tôi muốn gặp nhà thôi miên người Mỹ kia, Trợ lý Lạc giúp tôi hẹn ngày đi.”

Chương 1009: Đêm nay, đến ta trong phòng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi cúp máy với Lạc Thụy, Lê Hiếu Mạn liền đi rửa mặt chải đầu, mặc chỉnh tề sau đó xuống lầu.

Long Tư Hạo hôm nay không đến công ty, ở cùng với Long Đăng Thiên.

Lúc này hai người đang ở sau hoa viên.

“Cháu ngoan, sáng nay ông ngoại đọc báo, Hoắc thị hiện tại tràn ngập nguy cơ, đây là thời cơ để cháu đánh bại Hoắc thị tốt nhất, ông ngoại hy vọng cháu đừng vì đó là ông nội mình mà lưu tình, ông ấy hại chết mẹ con, cướp đi Long thị, tuyệt đối không thể buông tha cho ông ta.” Long Đăng Thiên nhìn về phía Long Tư Hạo ngồi bên cạnh mình, đáy mắt lộ ra hận ý với Hoắc Nghiệp Hoảng, ông ta nhốt ông trong hang đá nhiều năm như vậy, dùng mọi cách tra tấn, còn đoạt Long thị, thù này ông phải báo.

Còn cái chết của đứa con gái duy nhất của ông cũng do ông ta gây ra, Long Đăng Thiên ông có thể sống tới hôm nay, còn sống rời khỏi hang đá, chứng minh ông trời đã cho ông một cơ hội báo thù, cho nên ông tuyệt sẽ không bỏ qua Hoắc Nghiệp Hoảng.

Biểu cảm của Long Tư Hạo vì nhắc tới Hoắc Nghiệp Hoảng mà trở nên trầm lãnh, đôi mắt đen nheo lại: “Ông ngoại yên tâm, cháu sẽ khiến ông ấy nhận lấy trừng phạt thích đáng.”

Long Đăng Thiên nhìn anh gật đầu, lại hỏi: “Vợ con sao vẫn chưa dậy?”

Nghe ông nhắc tới Lê Hiểu Mạn, ánh mắt Long Tư Hạo liền trở nên ôn nhu: “Cô ấy tối qua ngủ hơi muộn.”

Ý anh là Lê Hiểu Mạn vì tối qua kể anh nghe rất nhiều chuyện xảy ra giữa họ nên mới ngủ muộn, nhưng ông ngoại anh Long Đăng Thiên nghe lại ra ý tứ khác.

Long Đăng Thiên xụ mặt, thần sắc nghiêm túc, khiển trách: “Đã bao nhiêu rồi mà không biết tiết chế một chút? Con nhóc kia giờ có thể chịu được con gây sức ép à? Nếu ông không có chắt ngoại, mà cũng đừng trách ông trở mặt.”

Lời Long Đăng Thiên nói khiến Long Tư Hạo hơi ngơ ngác, đôi mắt sâu thẳm của anh nheo lại: “Ông ngoại nói tiết chế gì cơ?”

Long Đăng Thiên liếc Long Tư Hạo một cái, đứng lên, sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ: “Cháu ngoan, tuy cháu trưởng thành rồi, cũng đã cưới vợ, nhưng trong mắt ông ngoại, cháu vĩnh viễn chỉ là đứa cháu ngoan ngoãn nghe lời lúc nhỏ kia thôi, với ông ngoại còn ngưng ngưng cái gì.”

Long Tư Hạo ngưng mắt nhìn ông ngoại mình, suy nghĩ lại lời mình vừa nói, kết hợp lời ông ngoại mới hiểu ra ông đang nói cái gì.

Khóe môi anh co quắp: “Ông ngoại không nghĩ là Hiểu Hiểu cô ấy...”

Trong mắt Long Đăng Thiên tràn đầy nghiêm khắc trừng anh một cái: “Về sau khắc chế một chút, để ông biết mà lại gây sức ép với cháu dâu và chắt của ông thì cứ xác định ngủ phòng người hầu đi.”

Dứt lời, Long Đăng Thiên nghĩ nghĩ, còn nói thêm: “Không được, từ đêm nay bắt đầu không phép ngủ cùng vợ nữa, đến phòng ông ngoại ngủ, ông ngoại muốn đích thân coi chừng, chờ chắt ngoại ông ra đời, mà mới được về phòng.”

Long Tư Hạo nghe ông ngoại mình bắt đến phòng ông ngủ, khóe môi run rẩy: “Ông ngoại, cháu đâu còn là trẻ con nữa, Hiểu Hiểu cô ấy cũng không mang...”

Long Đăng Thiên không đợi anh nói hết, cắt lời anh: “Trong mắt ông ngoại vĩnh viễn chỉ là đứa nhỏ, đêm nay phải đến phòng ông ngủ.”

Long Đăng Thiên cực kỳ bá đạo nói xong liền xoay người thờ phì phì đi về phía đại sảnh.

Long Tư Hạo thấy ông ngoại không cho mình nói hết lời, anh hơi nhíu mày, ông ngoại vẫn luôn là cái tính này, cường ngạnh còn bá đạo.

Lập tức anh cũng đứng dậy đi về phía đại sảnh.

Lê Hiểu Mạn cũng đã ăn mặc chỉnh tề xuống lầu, đang ở đại sảnh hỏi chuyện gì đó với chú Thành quản gia.

Nhìn thấy Long Đăng Thiên tiến vào đại sảnh, cô cười đi lên đón: “Ông ngoại.”

Có lẽ vì tối hôm qua ngủ rất tốt, hôm nay khí sắc Long Đăng Thiên thoát nhìn tốt hơn ngày hôm qua nhiều.

Ánh mắt Long Đăng Thiên liền bay tới trên cái bụng bằng phẳng của Lê Hiểu Mạn: “Ngủ ngon?”

Lê Hiểu Mạn thấy Long Đăng Thiên nhìn bụng mình, biết ông đang nhìn cái gì, cô trong lòng xấu hổ ngượng ngùng: “Ngủ ngon.”

Suy nghĩ một lát, cô lại nói: “Ông ngoại, thật ra con không...”

“Ba, mẹ...”

Lời của cô còn chưa dứt, một thanh âm non nớt quen thuộc truyền tới, ngay sau đó một thân ảnh nho nhỏ tiến vào.

Nghe thấy tiếng nói đó, Lê Hiểu Mạn, Long Tư Hạo, Long Đăng Thiên đồng thời quay lại.

Tiến tới là Tiểu Nghiên Nghiên, theo sau là Tiểu Long Dập, Lăng Hàn Dạ cùng Lăng Đại Na.

Tiểu Nghiên Nghiên trực tiếp chạy tới trước mặt Long Tư Hạo, hai cánh tay nhỏ bé ôm lấy chân anh, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, đôi mắt nhỏ chứa ý cười nhìn anh: “Ba, con rất nhớ ba.”

Chương 1010: Tạm thời không mang họ Long (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tur Hạo rũ mắt nhìn tiểu Nghiên Nghiên đang ôm lấy hai chân anh, ánh mắt mỗi lúc càng dịu dàng.

Trông thấy ánh mắt bố nhìn nhóc nhưng lại không ôm nhóc, nhóc con mấp máy sau đó buông tay ra, nhìn về phía Lê Hiểu Mạn thờ phì phò: “Mẹ ơi, bố vẫn chưa khôi phục trí nhớ sao ạ? Nếu như bố... nếu như chú Long không có nhớ ra mẹ, cũng không nhớ ra con và anh trai, mẹ không cần chú ấy nữa... rất lâu rồi con không được gặp bố Hàn Cẩm Hi, con muốn đi tìm bố Hàn ạ.”

“Anh Tur Hạo, chuyện anh bị mất trí nhớ là thật? Vậy anh có nhớ em là ai không?” Lăng Dinah đi đến trước người Long Tur Hạo, mắt ầng ậc nước: “Anh Tur Hạo, anh nhìn thử anh có nhớ em là ai không?”

Lê Hiểu Mạn nhìn dáng vẻ thờ phì phò của con gái, lại nhìn về phía Lăng Hàn Dạ: “Sao các anh lại đến đây?”

Lăng Hàn Dạ liếc Long Tur Hạo, cong môi nói: “Tất nhiên là đến đưa bọn nhỏ đi bồi dưỡng tình cảm cùng ông cố.”

Bởi vì hôm nay anh ta sẽ đến biệt thự của Long Đăng Thiên cho nên muốn đưa tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập đi cùng, anh ta tin chắc Long Đăng Thiên nhìn thấy bọn nhóc sẽ rất vui mừng.

Đúng như Lăng Hàn Dạ nghĩ, nãy giờ ánh mắt Long Đăng Thiên như

có keo dán chặt lên người hai đứa nhóc, trong mắt dật đầy ngạc nhiên và vui mừng.

Ông ta chỉ tay về phía hai đứa nhóc, sau đó nhìn đến Long Tư Hạo, vừa mừng rỡ vừa kích động: “Cháu ngoan của ông, chuyện này... Đây là chặt cùng chặt gái của ông sao?”

Lăng Hàn Dạ bước về phía trước một bước, thay Long Tư Hạo trả lời: “Long lão gia tử(*), Nghiên Nghiên và Allen thực sự là chặt gái cùng chặt trai của cậu.”

(*) Nguyên văn của ‘Long lão gia tử’ là “龙老爷子”, đây là một cách gọi trang trọng, tương tự như từ ‘ông’ ở Việt Nam của chúng ta.

Dứt lời, anh ta nhìn về mặt không mấy vui mừng của tiểu Nghiên Nghiên: “Nghiên Nghiên, ông ấy chính là ông cố ngoại công(*), là bố của ông ngoại cháu.”

(*) Nguyên văn chính là “曾外祖父”, với “曾” nghĩa là ‘Cố’, còn “外祖父” là ‘Ngoại tổ phụ’ hay còn gọi là ‘Ngoại công’.

Nghe vậy, tiểu Nghiên Nghiên ngẩng đầu nhìn về phía Long Đăng Thiên, trông thấy mái tóc bạc phơ của ông, khóe mắt hăm sâu ý cười từ ái, xem ra ấn tượng đầu tiên của cô nhóc đối với ông cố ngoại cũng thật không tệ, ít ra vẫn tốt hơn so với lần trông thấy ông cố Hoắc.

Khóe môi nhỏ khẽ nhếch, nói: “Cố... Cố... Ông cố ngoại công? Khó đọc quá, con trực tiếp gọi ông là ông cố ngoại không được sao ạ?”

Nhóc con hơi chau mày, nhìn Long Đăng Thiên cười tươi rói: “Ông cố ngoại, con có thể gọi ông như vậy không ạ? Ông ngoại cũng là ông ngoại, vậy ông cố ngoại công không thể gọi là ông cố ngoại sao

ạ?”

Vừa nhìn liền biết tiểu Nghiên Nghiên là một nhóc con rất thông minh lanh lợi, Long Đăng Thiên vô cùng yêu thích, ông ta gật đầu tới gật đầu lui, cười hiền hòa: “Được, nhóc con, con muốn gọi thế nào thì cứ gọi.”

Ông ta còn cho rằng chặt trai chặt gái ông còn ở trong bụng, ông ta còn phải chờ mấy tháng mới được trông thấy bọn chúng cơ, lại không ngờ cháu rể cùng cháu gái ngoan của ông ta đã sinh bọn nhỏ ra đời rồi.

Sinh thời, ông ta có thể nhìn thấy chặt trai và chặt gái của mình, đã vô cùng vui mừng, vì vậy đối với chuyện chặt gái muốn gọi ông như thế nào ông liền chiều theo ý cô nhóc.

Ngay sau đó ông ta nhìn tiểu Nghiên Nghiên cười hỏi: “Nhóc con, cháu tên là Nghiên Nghiên?”

Trông thấy nụ cười hiền hòa của ông, tiểu Nghiên Nghiên gục gặt đầu: “Vâng ạ, ông cố ngoại, tên của con là Nghiên Nghiên, Long An Nghiên...”

Nói đến đây, tiểu Nghiên Nghiên dùng ánh mắt khó ở tròng bố nhóc, khẽ chau mày, thờ phì phò sau đó nói tiếp: “Ông cố ngoại ơi, là con nói sai, tên con không phải Long An Nghiên mà là Lê An Nghiên.

Trông thấy ánh mắt dòm bố lom lom của Long An Nghiên, Lê Hiểu Mạn lườm mắt cảnh cáo nhóc con: “Nghiêm Nghiêm, trước mặt ông cố ngoại công con không được nói lung tung.”

Cảm nhận được sự bất mãn của Lê Hiểu Mạn đối với mình, đầu mày Long Tư Hạo vặn xoắn, còn đang tính lên tiếng thì Lăng Hàn Dạ đã đi

đến bên cạnh anh, vỗ vỗ vai anh, thấp giọng nói: “Long thiếu, thấy không, tôi mới chỉ bảo cậu mất trí nhớ thì con gái anh đã không còn theo họ cậu nữa rồi.”

Long Tư Hạo nheo mắt nhìn tiểu Nghiên Nghiên, tất nhiên anh có biện pháp khiến nhóc con ngoan ngoãn đi theo họ Long.

Nghe thấy con bé hồi nói mình họ Long, hồi nói mình họ Lê, Long Đăng Thiên liền ngẩng đầu nhìn Long Tư Hạo, đanh mặt, chắc chắn là thằng nhãi này đã chọc giận chết gái của ông rồi, cho nên nhóc con mới nói tạm thời con bé không mang họ Long.

Tính cách con bé vô cùng hợp gu ông, có phần giống ông lại có phần nhõng nhẽo kiêu ngạo, mới bé tẹo như thế mà đã rất giống ông rồi.

Càng nhìn tiểu Nghiên Nghiên, ông ta càng yêu thích.

Chương 1011: Tạm thời không mang họ Long (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngay sau đó ánh mắt ông dời sang đứa chắt trai có gương mặt giống thằng cháu trai mình y sì đúc, cười hiền hòa: “Con gọi là Ngả... Ngả... Ái... Ái...”

Tên tiếng Anh của tiểu Long Dập là Allen (Ngả Luân), Long Đăng Thiên lớn tuổi, mà cái tên tiếng Anh này quá không thuận miệng ông, ông hết “Ngả” vào lại “Ngả” ra, dài như nửa ngày sau ông bèn đánh mặt nhìn về phía cháu ngoại của mình – Long Tư Hạo.

“Cháu trai, tên đó là do con đặt? Mau mau sửa lại cho ông, tên của chắt trai ta làm thế nào lại bám gót theo bọn trời Tây kia, đổi, đổi mau.”

Long Đăng Thiên tức tối thổi râu mép phù phù, mắt trừng lớn kiểu như muốn nói, hôm nay mà tên của tiểu Long Dập còn không đổi, thì đừng hòng ông bỏ qua.

Thấy lão gia tử lên tiếng, Long Tư Hạo cau mày, nhìn về phía Lê Hiểu Mạn.

Liếc thấy ánh mắt của Long Tư Hạo dòm mình lom lom, cô bèn nhìn về phía Long Đăng Thiên, nhìn vẻ bất mãn hiện rõ trên mặt ông, cô khẽ nhú mày.

Sau khi biết tiểu Long Dập, bọn họ luôn gọi thằng bé là Allen, đừng

như gọi mãi thành quen cho nên vẫn chưa từng đổi, bọn họ không nghĩ đến Long Đăng Thiên sẽ không thích tên tiếng Anh.

Cô đi đến trước người tiểu Long Dập, cúi người nói với cậu nhóc câu gì đó liền đứng lên.

Nghe xong, nhìn Long Đăng Thiên nở nụ cười lễ phép: “Ông ngoại, tên con là Long Lập Dương, ông ngoại có thể gọi con là Dương Dương, Dương Dương là nhũ danh bố đặt cho con ạ.”

“Dương Dương... Dương Dương...” Long Đăng Thiên khẽ lặp hai lần, cảm thấy rất thuận miệng, hơn nữa còn mang nghĩa Thái Dương (mặt trời), ý tứ không tệ, mặt mày ông dịu bớt đôi phần, khóe mắt cong cong nhìn tiểu Long Dập: “Dương Dương, lại đây, để ông cố ngoại nhìn con một chút.”

Tiểu Long Dập gật đầu đi về phía Long Đăng Thiên.

Long Đăng Thiên đánh giá trên dưới cậu nhóc, sau đó cười tươi như hoa: “Dương Dương, con quả thật giống hệt bố con, ông cố ngoại nhìn thấy con cứ như là nhìn thấy phiên bản thu bé của bố con lúc nhỏ.”

Long Đăng Thiên nhìn tiểu Long Dập nói liền nhớ lại cái ngày con gái ông ta Long Nhã Tâm đưa Long Tư Hạo về Long gia lần đầu.

Khi bé Long Tư Hạo giống hệt như tiểu Long Dập bây giờ, rất hiểu chuyện và ngoan ngoãn, cho nên, lần đầu tiên ông nhìn thấy Long Tư Hạo đã yêu thích đến không thôi.

Mà giờ phút này, bởi vì nhớ đến con gái mà khóe mắt ông khẽ ướt.

Tiểu Nghiên Nghiên trông mắt lóng mắt ông lấp lánh nước, quan tâm

hỏi: “Ông cố ngoại ơi, ông sao vậy ạ?”

“Không sao, ông cố ngoại không sao cả, Nghiên Nghiên, Dương Dương, nào đến đây, cùng ông cô ngoại về phòng của ông nào, ông cố ngoại có rất nhiều chuyện muốn nói với hai đứa.”

Ông đưa tay mình ra, nhìn tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập đầy hiền hòa.

Hai đứa nhóc gật đầu, mỗi đứa đều nắm lấy một bên tay Long Đăng Thiên, cùng ông trở về phòng.

Lúc lên bậc thang, hai nhóc con hết sức hiếu chuyện đỡ lấy ông.

Long Đăng Thiên nhìn hai đứa nhỏ, càng nhìn càng yêu thích không thôi.

Thấy một già hai trẻ đi lên lầu, Lăng Hàn Dạ liền rõ Long Đăng Thiên đã yêu thích tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập.

Như là nhớ ra chuyện gì, anh ta xoay người híp mắt nhìn Long Tư Hạo: “Long thiếu, có một chuyện tôi quên hỏi cậu? Rốt cuộc là cậu đã mất trí nhớ như thế nào? Hai đứa nhóc chính là con ruột của cậu cùng vợ mình, cậu có ấn tượng gì không?”

Lăng Dianh đứng khá gần với Long Tư Hạo, cô ta ôm lấy tay anh lay lay: “Anh Tư Hạo, anh trai em nói anh nhớ anh ấy là ai, vậy còn em, anh có nhớ ra em không?”

Long Tư Hạo rút tay mình ra khỏi tay cô ta, nhìn Lăng Hàn Dạ: “Có chuyện gì thì đến thư phòng tôi nói.”

Lăng Hàn Dạ nhếch nhếch mày, cùng anh đi lên lầu.

Nhìn bọn họ đi lên lầu, Lê Hiếu Mạn có chút ử rũ ngồi xuống sofa trong phòng khách, đầu mày khể chau, trên mặt viết đầy đủ một dòng “Tôi đang có tâm sự.”

Nhìn dáng vẻ mất mát của Lê Hiếu Mạn, Lăng Dinah bèn đi đến ngồi xuống cạnh cô: “Lê Hiếu Mạn, anh Tư Hạo thật sự bị mất trí nhớ?”

Lê Hiếu Mạn ngẩng đầu nhìn cô ta, gật nhẹ: “Ừm.”

Nếu đổi lại là trước đây, nhất định Lăng Dinah sẽ thừa cơ hội này mà khiêu khích cùng đả kích cô một chặp mới thôi, hoặc có thể cô ta còn nói ‘Trời ơi, quá tốt rồi, tôi có thể nhân cơ hội này mà cướp lại anh Tư Hạo’, nhưng bây giờ trông thấy dáng vẻ mất mát của Lê Hiếu Mạn, cô ta không còn có ý nghĩ đả kích cô nữa, trái lại còn cảm thấy rất thông cảm cho cô.

Lần đầu tiên cô ta mở miệng an ủi Lê Hiếu Mạn: “Mất trí nhớ thì mất trí nhớ, cũng chả phải chuyện gì lớn lao, chỉ cần anh Tư Hạo vẫn ở cạnh cô là được, hai người còn có cả đời thời gian, chỉ cần cô nỗ lực kiên trì, không biết chừng có một ngày anh Tư Hạo sẽ nhớ ra cô.”

Thấy Lăng Dinah an ủi mình, Lê Hiếu Mạn có chút ngạc nhiên, lại ngẩng đầu nhìn cô ta, khóe mắt nheo ý cười: “Cảm ơn cô, Dinah.”

Cô khách sáo như vậy khiến Lăng Dinah có hơi khó chịu, cô ta trừng lớn mắt nhìn cô: “Lê Hiếu Mạn, đừng trách tôi không nhắc nhở cô, hiện tại anh Tư Hạo đang mất trí nhớ, cho nên tôi vẫn có cơ hội cướp anh Tư Hạo với cô, tốt nhất là cô nên giữ anh ấy cho thật chặt, nếu ngày nào đó anh ấy bị tôi cướp đi, thì cô chỉ có đường biết khóc mà thôi.”

Nói xong, cô cũng không cho Lê Hiếu Mạn lên tiếng, nghi ngờ hỏi:

“Sao anh Tư Hạo bị mất trí nhớ?”

Chân mày Lê Hiểu Mạn vặn xoắn: “Tôi cũng không rõ.”

“Cô không rõ? Rồi cuộc anh Tư Hạo đã xảy ra chuyện gì khi tìm được cô?”

Chương 1012: Vợ, chồng em không hài lòng...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhìn dáng vẻ tò mò không thôi của Lăng Dinah, Lê Hiểu Mạn kể một lượt chuyện căn nhà nhỏ dưới chân núi Saint Michel bị nổ, cũng nói cho cô ta biết người bí ẩn chính là Tô Dịch.

Nghe Lê Hiểu Mạn nói căn nhà nhỏ bị nổ, trong lòng Lăng Dianh bỗng lo lắng không yên.

Nhưng lúc nghe đến cô nói người bí ẩn chính là Tô Dịch, ngoài khiếp sợ ra, Lăng Dinah còn hận anh ta đến nghiêng răng nghiêng lợi, bởi vì cô nhớ lại lần cô bị người bí ẩn bắt cóc.

Chuyện Tô Dịch là người bí ẩn, mà kẻ bắt cóc cô lại không phải là Tô Dịch.

Tô Dịch quá đáng hận, dám bắt cóc cô ta, còn dám chia súng vào đầu cô ta.

Đè xuống cơn giận, cô ta nhìn Lê Hiểu Mạn hỏi: “Anh Tư Hạo vì căn nhà nhỏ bị nổ tung mà mất trí nhớ sao?”

Lê Hiểu Mạn nhíu mày: “Chuyện Tư Hạo bị mất trí nhớ không đơn giản như vậy.”

Tư Hạo của cô bị mất trí nhớ, nhất định là có liên quan đến ông thầy thôi miên người Mỹ kia.

Lăng Dianh xiết chặt hai tay, oán hận hỏi: “Vậy Tô Dịch còn sống hay đã chết?”

Chuyện này vẫn chưa xác định rõ, nhưng Lê Hiểu Mạn cảm thấy anh ta chưa chết, anh ta còn thao túng chuyện gì đó sau lưng bọn họ.

“Có khả năng không chết.”

Nghe vậy, cả người Lăng Dinah phát nóng: “Tốt nhất là anh ta chớ dại mà xuất hiện, bằng không, nhất định tôi sẽ khiến anh ta phải đẹp mặt.”

“Em muốn ai đẹp mặt?”

Câu hỏi kia là của Lăng Hàn Dạ, anh ta vừa đi xuống lầu.

Lăng Dinah đứng dậy nhìn về phía Lăng Hàn Dạ, oán hận nói: “Nói Tô Dịch, em đã biết, kẻ lần trước giả gái chia súng vào em chính là anh ta.”

Nhắc tới Tô Dịch, đầu mày Lăng Hàn Dạ khế nhú, anh ta quen Tô Dịch mùi mấy năm, đến bây giờ vẫn không cách nào tin người bí ẩn lại chính là gã.

Anh ta không tài nào tìm ra lí do có thể khiến Tô Dịch làm việc cho Knox, tại sao gã muốn hãm hại Long thiếu?

Ban nãy ở trong thư phòng, anh ta có hỏi Long Tư Hạo hôm đó đã xảy ra những gì, nhưng anh lại không nhớ ra là có chuyện nổ tung.

Gói ghém tâm tư, anh ta nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, thấy cô buồn rầu, anh ta cong môi nở nụ cười: “Long thái thái, tôi nghĩ cô sẽ không vì

chút khó khăn còn con này mà gục ngã chứ? Tôi tin chắc một ngày nào đó Long thiếu rồi cũng sẽ nhớ ra, tôi thấy thái độ hiện tại của cậu ấy đối với cô có chuyển biến rất lớn, khả năng khôi phục trí nhớ ngày càng cao, còn nữa, hôm qua, lúc Long thiếu biết cô một mình đi đến Hoắc gia, bèn lập tức đuổi theo, xem ra, cậu ấy cũng rất lo lắng cho cô, lo lắng y như trước khi mất trí nhớ, suýt chút nữa là tôi còn cho rằng cậu ấy đã lấy lại trí nhớ nữa cơ.”

Lăng Dinah ngồi bên cạnh Lê Hiếu Mạn nghe thấy ngữ điệu dịu dàng an ủi cô của anh trai mình, cô ta trừng lớn mắt, âm thanh kéo dài: “An...h”.

Nghe âm thanh kéo dài của em gái mình, Lăng Hàn Dạ híп mắt nhìn Lăng Dinah: “Con nhóc kia, làm gì?”

Thấy anh trai nói chuyện với Lê Hiếu Mạn thì dịu dịu dàng dàng, còn nói với cô ta thì hóa lại đáng vẻ mọi ngày, cô bất mãn hờn, liếc anh ta: “Không làm gì cả, em lên nhìn anh Tư Hạo.”

Nói xong, đang tính đi lên lầu thì Lăng Hàn Dạ đã lồi ngược cô ta lại.

“Long thiếu có vợ cậu ấy nhìn, không cần đến em nhìn, theo anh về.” Nói xong, anh ta nhìn Lê Hiếu Mạn chào một tiếng, rồi kéo Lăng Dinah rời đi.

Ngay sau khi bọn họ đi khỏi, Lê Hiếu Mạn nhận được điện thoại của Lạc Thụy.

“Tổng tài phu nhân, tôi có một tin xấu muốn nói với cô.”

Lông mày Lê Hiếu Mạn khế vắn: “Tin gì xấu?”

“Chính là vị bác sĩ người Mỹ trước kia xem bệnh cho tổng giám đốc

đã chạy trốn.”

“Cái gì? Lê Hiếu Mạn có chút sừng, bèn hỏi: “Có biết ông ta chạy đi đâu không?”

Cô vẫn luôn nghi ngờ ông ta có vấn đề, đã vậy ông ta lại bỏ trốn, rất rõ ràng – chính xác ông ta có vấn đề.

Nghe ra ngữ khí lo lắng của cô, Lạc Thụy lên tiếng: “Tổng tài phu nhân yên tâm, tôi đã cho thập đại sát thủ đuổi theo ông ta, mười người bọn họ mà ra tay, thì vị bác sĩ kia có chạy đến chân trời góc bể cũng sẽ bị tìm ra, tôi rất có lòng tin sẽ nhanh thôi bọn họ tìm ra ông ta.”

Nghe Lạc Thụy nói như vậy, Lê Hiếu Mạn liền yên tâm.

Ngắt điện thoại của Lạc Thụy, cô đang tính lên lầu thì thấy Long Tư Hạo đi xuống.

“Tur Hạo.” Khẽ gọi một tiếng sau đó cô đứng yên tại chỗ.

Long Tư Hạo đứng trước người cô, nhìn cô sâu xa: “Anh muốn đến công ty.”

“Ừm.” Lê Hiếu Mạn gật đầu, hơi nhếch môi tiếp đó không nói gì thêm.

Anh nhìn cô thêm một lúc lại thấy cô im bật, anh nheo mắt: “Không còn gì khác muốn nói với anh?”

Lê Hiếu Mạn mím môi cười nhạt nhòa: “Về sớm một chút.”

“Vẫn không còn?”

Thấy Lê Hiếu Mạn chỉ nói bốn chữ đơn giản xong lại im thin thít, ánh mắt anh có phần u ám, trên gương mặt đẹp trai viết rõ mòn mọt mười chữ “Vợ à, chồng em đang rất không hài lòng.”

Chương 1013: Phúc hắc, anh thích hôn nude.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đột nhiên, anh khom lưng bế cô lên, sau đó xoay người chạy lên lầu.

Lê Hiểu Mạn phản ứng lại thì trợn mắt, vẻ mặt khó hiểu: “Tur Hạo, anh không đến công ty sao?”

Long Tur Hạo không trả lời cô mà ôm cô vào phòng ngủ, đá cửa phòng, rồi mới nhìn cô nói: “Hôm nay anh không đi.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc: “Tại sao?”

Long Tur Hạo ôm cô bước về phía chiếc giường, đặt ngang cô lên rồi mới khom người, nhìn cô chăm chú, khẽ nói: “Bởi vì em là vợ anh, là người phụ nữ anh muốn ở bên cả đời, thế nên lúc tâm trạng em không tốt, anh tất nhiên phải ở cạnh em rồi.”

Dứt lời, anh hôn lên trán cô, nhìn cô áy náy nói: “Có phải anh lại khiến em khổ sở rồi không?”

Lê Hiểu Mạn khẽ chau mày, sau đó nhìn anh cười nhẹ, lắc đầu: “Là do em.”

Là lòng cô không đủ mạnh mẽ, không thể chấp nhận chuyện anh mất trí nhớ.

Long Tur Hạo đưa tay lau nước mắt cho cô, ánh mắt dịu dàng:

“Chẳng trách lúc trước anh lại gọi em là nha đầu ngốc, em đúng là một nha đầu ngốc, ngốc khiến người ta thương tiếc. Nếu thấy khó chịu thì phải nói với anh, đừng làm ra vẻ không có chuyện gì như thế nữa. Trước mặt anh, em không cần che giấu bất cứ cảm xúc gì cả.”

“Tur Hạo.” Tur Hạo trước kia như thể đã trở lại, mắt Lê Hiểu Mạn ửng đỏ, cô vươn tay ôm lấy cổ anh: “Tur Hạo, thật sự không liên quan đến anh, là em không tốt, em không đủ mạnh mẽ, em không sao, thật sự không có việc gì đâu, anh đến công ty đi.”

Dứt lời, cô buông anh ra, nhìn thẳng vào đôi mắt của Long Tur Hạo.

Long Tur Hạo nhìn cô chăm chăm, ngón tay khẽ vuốt cánh môi mê người của cô: “Không đi, anh ở với em.”

Lê Hiểu Mạn vốn còn định nói tiếp nhưng Long Tur Hạo đã dè tay lên miệng cô, ngăn cô lại.

Ngón tay anh ấn chặt cánh môi cô, như mang theo luồng điện khiến tim cô đập nhanh, làm cô nhớ lại lúc bọn họ thân thiết, anh cũng khiến cô có cảm giác run rẩy như bị điện giật này.

Cô nghiêng, không nhìn vào mắt anh nữa, vẻ mặt cũng không được tự nhiên.

Ánh mắt Long Tur Hạo nhìn cô trở nên nóng bỏng hơn, anh khẽ cắn vành tai cô, thấp giọng nói: “Tính toán một chút, đã bao lâu chúng ta không thân thiết với nhau rồi?”

Nghe nói như thế, Lê Hiểu Mạn đỏ mặt: “Tur Hạo, tối qua em đã nói rồi mà, trước khi anh khôi phục trí nhớ, chúng ta không thể thân thiết.”

Long Tur Hạo cong môi dưới, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô: “Được, không thân thiết, vậy hôn môi.”

Dứt lời, anh nhanh chóng phủ lên môi cô, lấy tốc độ sét đánh ôm cô lên giường, đè xuống, sau đó cởi quần áo cô.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy liền đẩy anh: “Tur Hạo, không phải chỉ nói hôn môi thôi sao?”

Long Tur Hạo khẽ cười, cực kì phúc hắc: “Anh đang hôn đây.”

“Vậy anh cởi quần áo em làm gì?”

“Anh thích hôn nude...”

Môi Lê Hiểu Mạn giật giật, thật sự bị anh đánh bại, Long Tur Hạo phúc hắc dường như đã trở lại.

“Tur... Ừm...”

Cô vừa muốn lên tiếng, Long Tur Hạo đã áp môi xuống, anh cầm tay cô, đan mười ngón tay vào nhau, nụ hôn thâm nhập sâu dần, từ dịu dàng đến mãnh liệt.

...

Hai ngày sau, Long Tur Hạo vẫn không đến công ty mà đều xử lý công việc trong thư phòng.

Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Long Dập vẫn ở cùng Long Đăng Thiên, hai đứa trẻ như thể vẫn còn giận dữ Long Tur Hạo, hai ngày rồi cũng khờn thềm quan tâm đến anh.

Ở biệt thự hai ngày, nhưng hai đứa bé và Long Tư Hạo cơ bản không hề chạm mặt nhau.

Lúc ăn cơm, hai đứa lại về phòng, lúc Long Tư Hạo trở về thư phòng, bọn chúng mới đến nhà ăn ăn cơm.

Long Tư Hạo thấy hai đứa trẻ rất không hài lòng với anh thì biết bọn chúng giận dữ vì anh mất trí nhớ không nhớ ra chúng, anh có đi tìm, muốn giải thích cho hai đứa nghe, nhưng cả hai đứa trẻ đều đóng cửa không gặp.

Lê Hiểu Mạn nói giúp cũng không có tác dụng.

Lạc Thụy vẫn luôn báo cáo tình trạng Hoắc thị cho anh nghe, cho nên anh vẫn nói với Lê Hiểu Mạn chuyện Lạc Thụy lấy danh nghĩa của anh âm thầm thu mua cổ phiếu của Hoắc thị.

Lạc Thụy cứ báo cho Long Tư Hạo một lần, là anh lại quay sang báo lại cho Lê Hiểu Mạn.

Tình trạng Hoắc thị bây giờ còn thảm hơn mấy ngày trước, cách bờ vực phá sản không còn xa nữa rồi.

Bởi vì Hoắc thị hạ giá tiêu thụ, tổn thất không ít, gần đây vốn lưu động không đủ, đã có một nhà máy gia công bảo thạch bị đình công rồi.

Hoắc Nghiệp Hoảng vì gom góp quay vòng tài chính mà hai ngày vừa rồi cũng sút đầu mẻ trán, bởi vì danh dự bị ảnh hưởng, cho nên tìm ngân hàng vay bị cự tuyệt, tìm người hợp tác cũng bị cự tuyệt.

Lúc này ông đang ngồi trong trong văn phòng tổng giám đốc, vẻ mặt buồn rầu.

Cùng ở trong phòng làm việc còn có Hoắc Vân Hy, sắc mặt cũng không khá hơn là bao.

Anh ta và Hoắc Nghiệp Hoằng hình như đang tranh đó.

“Ông nội, con cảm thấy tình trạng bây giờ của Hoắc thị đã không còn cơ hội phục hồi nữa rồi, không bằng trực tiếp tuyên bố phá sản đi.”

Hoắc Nghiệp Hoằng trầm mặt xuống, ngữ khí kiên định: “Không được, Hoắc thị là tâm huyết cả đời của ông, ông sẽ tuyệt đối không để nó đóng cửa, Hoắc thị bây giờ còn chưa đến mức phải tuyên bố phá sản, ông cũng không tin Hoắc thị không thể vượt qua nguy cơ lần này.”

Chương 1014: Phúc hắc, anh thích hôn nude.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong mắt ông ta lộ ra vẻ độc ác, cho dù phải dùng bất cứ cách gì, ông cũng nhất định phải bảo vệ Hoắc thị.

Hoắc Vân Hy nghiêm mặt: “Hoắc thị muốn vượt qua nguy cơ lần này, thì nhất định phải có người đồng ý cho Hoắc thị vay.”

Nghe anh ta nói, Hoắc Nghiệp Hoảng nghĩ tới Long Tư Hạo, lập tức nheo mắt: “Tư Hạo có thể giúp Hoắc thị, chỉ cần nó đồng ý thôi.”

Vốn ông ta có con cờ Long Đăng Thiên, còn có thể lấy ra uy hiếp Long Tư Hạo, nhưng bây giờ Long Đăng Thiên đã được cứu đi, trong tay ông ta không còn quân cờ nào có thể uy hiếp Long Tư Hạo nữa, anh nhất định sẽ không giúp ông ta.

“Anh ấy sẽ không giúp Hoắc thị đâu.”

Hoắc Nghiệp Hoảng nghe Hoắc Vân Hy kêu Long Tư Hạo là anh thì hơi bất ngờ: “Con kêu Tư Hạo là gì?”

Hoắc Vân Hy không trả lời Hoắc Nghiệp Hoảng, mà chỉ nói 1 câu đi gom vốn rồi rời khỏi văn phòng.

Anh lái xe đến TE, vốn định để Long Tư Hạo nể mặt Hoắc Nghiệp Hoảng là ông nội mà mượn tiền cho Hoắc thị, nhưng Long Tư Hạo không có ở công ty, nên ông ta không gặp được.

Lúc ra khỏi TE ngồi vào xe, anh ta liền nghĩ đến việc tìm Long Quân Triệt hỗ trợ, thế là gọi cho ông.

Long Quân Triệt đã về nước, đang ở đài tưởng niệm An Khang.

Hoắc Vân Hy biết được liền lập tức lái xe đến đó.

Đài tưởng niệm An Khang, một người đàn ông đứng trước mộ Lê Tố Phương, chính là Long Quân Triệt.

Đối với Lê Tố Phương không hề quen biết này, trong lòng ông rất cảm kích, bởi vì bà đã nuôi nấng con gái thay ông.

Ông vẫn chưa biết chuyện Lê Tố Phương ôm Lê Hiểu Mạn đi khỏi tay Thẩm Thi Vi, biết, có lẽ ông đã không cảm kích Lê Tố Phương như thế rồi.

Hoắc Vân Hy lái xe đến đài tưởng niệm An Khang, sau khi xuống xe thì lập tức đi về chỗ mộ của Lê Tố Phương.

Khi đến gần, anh ta thấy Long Quân Triệt im lặng đứng trước mộ bà, liền hỏi: “Ông là vì Mạn Mạn nên mới đến thăm bà ấy sao?”

Trước mộ Lê Tố Phương có đặt một bó hoa, là Long Quân Triệt đưa tới, bày tỏ lòng biết ơn với công bà dưỡng dục Lê Hiểu Mạn.

Ông xoay người nhìn Hoắc Vân Hy: “Bà ấy nuôi Mạn Mạn lớn, tôi tất nhiên là phải cảm tạ, cậu đến tìm tôi có việc?”

Hoắc Vân Hy nhìn mộ Lê Tố Phương, sắc mặt nghiêm trọng: “Tình trạng Hoắc thị bây giờ thế nào, tôi nhớ là ông còn rõ hơn tôi đúng không?”

Long Quân Triệt vừa nghe anh ta nói vậy, liền biết ngay anh ta tìm tới làm gì: “Cậu tới là muốn tôi giúp Hoắc thị?”

Hoắc Vân Hy thừa nhận: “Đúng vậy, tôi tìm tới là hi vọng ông có thể cho Hoắc thị vay, đây có lẽ chẳng là việc khó gì với ông.”

“Với tôi mà nói thì quả thật không phải việc khó, nhưng tại sao tôi lại phải giúp Hoắc thị, giúp Hoắc Nghiệp Hoằng?” Long Quân Triệt nheo mắt lại, nhắc tới Hoắc thị và Hoắc Nghiệp Hoằng, ánh mắt liền trở nên lạnh lẽo hơn.

Hoắc Vân Hy thấy vừa nhắc tới ông nội, ông ta đã lạnh lùng như vậy thì liền hỏi: “Ông rất hận ông nội tôi? Vậy mục đích thật sự để lúc trước ông hợp tác với tôi là gì? Không chỉ là đối phó với anh tôi đúng không?”

Nhớ lại lúc ở núi Hiết Nghĩ, Long Quân Triệt nói bởi vì hận Hoắc Thần Phong mới đối phó với Long Tư Hạo, anh ta lại hỏi: “Có một việc tôi không thể hiểu nổi, tôi cũng là con trai Hoắc Thần Phong, vậy tại sao lúc trước ông lại chọn hợp tác với tôi? Ông hận anh tôi mà không hận tôi sao?”

Long Quân Triệt nheo mắt lại: “Cậu khác cậu ta, tôi vừa nhìn thấy cậu ta là sẽ nhớ tới ba cậu, cậu ta thật sự quá giống ba cậu rồi.”

Hoắc Vân Hy nhếch môi cười: “Mục đích chính của ông là muốn tôi và anh tôi anh em tương tàn đúng không?”

Trước kia, anh ta không hiểu mục đích của Long Quân Triệt, nhưng bây giờ đã rõ rồi, trước kia ông ta tìm anh hợp tác thứ nhất là vì muốn đối phó Long Tư Hạo, thứ hai là để anh và Long Tư Hạo anh em tương tàn.

Long Quân Triệt thấy anh ta đoán trúng, cũng không giấu diếm nữa, ông xoay người nhìn mộ Lê Tố Phương: “Tôi đúng thật kaf nghĩ như vậy.”

Hoắc Vân Hy thấy ông thừa nhận thì nheo mắt lại: “Nếu không phải tôi suy nghĩ cẩn thận, thì suýt chút nữa đã thành quân cờ của ông rồi.”

Long Quân Triệt xoay người nhìn anh ta: “Cậu thật sự nghĩ thông, không đối địch với Long Tư Hạo nữa sao?”

Hoắc Vân Hy cười thoải mái: “Tôi không có tư cách đối địch với anh ấy, anh ấy là người Mạn Mạn yêu nhất đời này, cũng là người duy nhất có thể khiến Mạn Mạn hạnh phúc, là trước kia tôi quá cực đoan, không phải là anh tôi cướp Mạn Mạn đi, mà là do tôi làm Mạn Mạn tổn thương, là tôi phụ cô ấy, cho nên cô ấy mới thương tâm tuyệt vọng, tôi căn bản không có quyền trách cứ anh ấy.”

Anh quay đầu nhìn Long Quân Triệt: “Ông cũng giống tôi, đều là người vô cùng cực đoan, dì Nhã Tâm cam tâm tình nguyện gả cho ba tôi, chỉ muốn ở cạnh ba tôi thì mới hạnh phúc, tôi cảm nhận được không phải ông hận ba tôi, mà là ông oán trách dì Nhã Tâm, oán trách dì ấy gả cho ba tôi.”

Hoắc Vân Hy nói những lời này khiến Long Quân Triệt cau mày, cảm xúc trở nên phức tạp, trầm mặc một lúc, ông mới nói: “Có lẽ ba cậu là người duy nhất có thể khiến Nhã Tâm hạnh phúc, nhưng ông ta lại phụ Nhã Tâm, nếu không phải tại ông ta, Nhã Tâm sẽ không gặp tai nạn, ba cậu và ông nội cậu đều là hung thủ hại chết Nhã Tâm.”

Chương 1015: Những người đứng xem cuối cùng bàng quan...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy thấy Long Quân Triệt vẫn cực kỳ cực đoan, thì lập lập trường của 1 người từng trải nói: “Chờ một ngày nào đó ông nghĩ thông, ông sẽ biết hôm nay mình cực đoan đến mức độ nào, ba tôi thật sự có lỗi với dì Nhã Tâm, nhưng ông ấy cũng phải đền mạng rồi.”

Dứt lời, mày anh ta cũng cau chặt hơn, không khỏi nhớ lại người cha mơ hồ trong trí nhớ, cảm giác vô cùng sâu não.

Con người ta từ nhỏ đã có ba mẹ yêu thương, còn anh ta thì không được hưởng thụ tình yêu của cha, mẹ thì chỉ để ý đến địa vị của mình tại Hoắc gia mà thôi.

Thu lại cảm giác mất mát bi thương, anh nhìn Long Quân Triệt âm ỉ cười: “Chỉ mong một ngày nào đó ông sẽ nghĩ thông suốt việc này, có lúc, nên bỏ xuống thì bỏ xuống, như vậy mới có thể sống vui vẻ hơn, tôi về đây.”

Lúc xoay người rời đi, Long Quân Triệt liền gọi anh ta lại.

“Tôi cố ý tiếp cận cậu là vì muốn lợi dụng cậu đối phó với anh cậu, để hai người chém giết lẫn nhau, cậu không hận tôi sao?”

Hoắc Vân Hy dừng bước, xoay người qua: “Ông là ba ruột của Mạn

Mạn, tôi sẽ không hận ông, còn nữa, tôi cũng không muốn hận một ai đó nữa, hận một người thật ra cũng mệt chết đi được, ngay từ lúc mất đi Mạn Mạn, tôi đã oán hận anh tôi, hận không thể giết anh ấy, nhưng bây giờ suy nghĩ cẩn thận, thì chỉ cần người tôi yêu hạnh phúc, tôi cũng sẽ hạnh phúc.”

Long Quân Triệt hỏi lại: “Nếu Long Tur Hạo cũng phụ Mạn Mạn giống ba cậu, hại chết Mạn Mạn, cậu có thể không hận anh cậu sao? Cậu không hận người đã hại chết người cậu yeei nhất sao?”

Vấn đề này, Hoắc Vân Hy chưa từng nghĩ ra, đổi lại là anh, nếu Long Tur Hạo cô phụ Lê Hiểu Mạn, lại còn hại chết cô, thì có lẽ anh cũng sẽ không thể tha thứ cho anh ấy được.

Vấn đề này anh không trả lời được.

Bởi vì có lẽ anh còn cực đoan hơn Long Quân Triệt nhiều.

Những người đứng xem cuối cùng vẫn là người đứng xem, không thể cảm động lây được, lấy góc độ của anh ta xem xét, thì Long Quân Triệt nên bỏ xuống, nhưng nếu đứng ở lập trường của Long Quân Triệt, thì chính anh ta cũng không thể không hận, không thể không oán.

Anh vốn muốn thuyết phục Long Quân Triệt buông bỏ thù hận, nhưng chính anh còn không làm được, vậy thì lấy gì thuyết phục người ta?

Long Quân Triệt thấy anh không đáp lời, nhếch môi nói: “Cậu cũng không làm được đúng không? Vậy nên nếu cậu muốn tôi buông bỏ thù hận, tôi không làm được, vì Mạn Mạn, tôi có thể không giết Long Tur Hạo, nhưng ông nội cậu, ông ta chính là đầu sỏ hại chết Nhã Tâm, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ông ta.”

Hoắc Vân Hy không khuyên Long Quân Triệt nữa, chỉ mong lúc đó ông có thể lưu lại cho ông nội anh một mạng.

Long Quân Triệt không đáp ứng cũng không cự tuyệt, lúc anh ta rời đi, ông lại đi đến trước mộ Long Nhã Tâm.

Trên bia mộ là ảnh chụp của bà, ông híp mắt lại, đáy mắt hiện lên cảm xúc phức tạp, Nhã Tâm, em nói anh có nên từ bỏ chuyện báo thù cho e không?

Rất lâu sau, anh nhìn mộ Long Nhã Tâm nói: “Con của em, Long Tư Hạo, anh có thể buông tha, nhưng tên Hoắc Nghiệp Hoằng ra về đạo mạo đó, anh tuyệt đối sẽ không!”

Dứt lời, ông căng mày, ánh mắt hiện lên sát ý.

Buổi tối, Hoắc trạch.

Bởi vì Hoắc Vân Hy không thể gom góp quay vòng tài chính, từ lúc về Hoắc trạch, Hoắc Nghiệp Hoằng liền lao thẳng về thư phòng, nhốt mình lại.

Trong tay ông ta cầm ảnh chụp của Hoắc Thần Phong, trong mắt là cảm xúc áy náy tưởng niệm, người ông có lỗi nhất trên đời này là nó.

Bởi vì ông ta tìm Long gia báo thù, lợi dụng con trai, cũng hại chết con trai mình.

Nếu Long Nhã Tâm không chết, Thần Phong của ông ta cũng sẽ không chết.

Nhưng từ nhỏ, ba và ông nội ông ta đã nói, nhất định phải đoạt lại mọi thứ của Hoắc gia, nói rằng ông nội ông đã phải chịu khổ đều vì

ông cố của Long Đăng Thiên.

Nếu cụ nội của ông ta không nhiễm phong hàn, nói không chừng ông ấy đã đỗ giải nguyên trong kỳ thi Hương, người làm quan lớn sẽ chính là cụ nội của ông ta, Hoắc gia bọn họ cũng có thể làm rạng rỡ tổ tiên từ đây, ông ta cha ông ta và cả ông nội của ông ta cũng sẽ không chịu nhiều khổ sở như vậy.

Nếu không phải vì cụ của Long Đăng Thiên, cụ nội của ông ta cũng sẽ không ôm hận mà chết, ông ta nhất định phải báo mối thù đã kéo dài mấy đời người.

Hoắc thị là tâm huyết cả đời của ông ta, ông ta tuyệt đối sẽ không thể trơ mắt nhìn nó cứ bị sụp đổ như vậy.

Ông ta thả bức ảnh của Hoắc Thần Phong lại trong ngăn kéo, ánh mắt dần trở nên ác độc, không biết lại đang tính toán cái gì.

Lúc này, bên ngoài cửa thư phòng của ông ta vang lên tiếng gõ cửa, giọng nói của Hoắc Vân Hy truyền vào.

“Ông nội.”

“Đi vào.” sau khi Hoắc Nghiệp Hoằng nói câu đi vào, ông ta thu hồi vẻ âm lãnh trên mặt lại, nhíu chặt lông mày trắng lại.

Hoắc Vân Hy đi vào thấy mặt mày của Hoắc Nghiệp Hoằng ủ dột.

“Haizzzz! Vân Hy, xem ra lần này Hoắc thị không vượt qua nỗi nguy cơ rồi.”

Chương 1016: Không bằng, tuyên bố phá sản (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy đi lên phía trước, cau mày nói: “Ông nội, không bằng chúng ta tuyên bố phá sản đi.”

Cảm xúc của Hoắc Nghiệp Hoảng lập tức trở nên kích động: “Không được, ông tuyệt đối sẽ không tuyên bố Hoắc thị phá sản, Hoắc thị chỉ tạm thời không thể quay vòng vốn, còn chưa tới mức phá sản.”

Hoắc Vân Hy nhíu chặt mày lại: “Ngân hàng đang thúc giục trả khoản nợ, hai nhà cung ứng cũng đang khẩn trương yêu cầu Hoắc thị thanh toán các khoản nợ, nếu không tuyên bố phá sản, công ty...”

Hoắc Nghiệp Hoảng cắt đứt lời của ông ta: “Chuyện này ông đã nghĩ đến biện pháp, tóm lại là ông tuyệt đối sẽ không để cho Hoắc thị tuyên bố phá sản, cháu đi ra ngoài trước đi.”

Hoắc Vân Hy chăm chú nhìn ông nội của mình, biết anh ta không khuyên được ông ta, vì vậy cũng không khuyên nữa.

Hoắc thị đã hết cứu được nữa rồi, trừ phi có người chịu rót một khoản vốn lớn vào Hoắc thị, mới có thể giúp Hoắc thị vận hành được bình thường, nhưng danh dự của Hoắc thị đã bị tổn hại, cho dù có rót vốn vào, cũng khó có thể trốn khỏi số phận bị phá sản.

Anh ta không nói gì nữa, xoay người đi ra khỏi thư phòng của Hoắc Nghiệp Hoảng.

Anh ta vừa mới trở về phòng, Lý Tuyết Hà đã vào trong phòng của anh ta.

“Vân Hy.”

Lý Tuyết Hà cầm năm bức hình trong tay, sau khi đi vào thì trực tiếp đóng cửa phòng của Hoắc Vân Hy lại.

Thấy vẻ mặt tươi cười của Lý Tuyết Hà, Hoắc Vân Hy cau mày lại: “Hôm nay con đã mệt lắm rồi, con muốn đi ngủ, có chuyện gì thì để ngày mai nói sau.”

Bây giờ anh ta không muốn nói gì với người mẹ này cả, trừ khi buộc phải nói.

Lý Tuyết Hà thấy thái độ của anh ta không lạnh không nóng, trong đầu rất không cao hứng, nhưng bà ta không thể hiện lên trên mặt.

Bà ta mỉm cười đi lên trước, lấy năm bức ảnh trong tay ra, lấy từng bức từng bức cho Hoắc Vân Hy nhìn: “Vân Hy, con nhìn mấy cô gái này xem, con thích ai nhất nào? Bọn họ đều xuất thân từ danh môn, có thể xứng với con.”

Hoắc Vân Hy nhìn cũng không thèm nhìn, anh ta lãnh đạm nói: “Lấy đi.”

Lý Tuyết Hà thấy ngay cả nhìn anh ta cũng không thèm nhìn đã bảo bà ta lấy đi, bà ta thể hiện rõ sự tức giận lên trên mặt: “Vân Hy, mẹ chọn suốt một ngày mới lựa ra được năm bức ảnh thuận mắt, ngay cả nhìn con cũng không thèm nhìn, con cũng quá không cho mẹ mặt mũi rồi đấy.”

Hoắc Vân Hy nhìn về mặt ủy khuất và tức giận của Lý Tuyết Hà, thật sự cảm thấy mẹ của anh ta càng sống càng xấu tính, tại sao mẹ của anh ta không giống như những người mẹ khác vậy, tại sao mẹ của anh ta lại là một người như vậy?

Anh ta không được hưởng tình thương của cha, giống vậy, anh ta cũng không được hưởng thụ tình thương của mẹ.

Anh ta nhăn mặt lại, lạnh nhạt nói: “Con sẽ không cưới bọn họ, mẹ lấy hết đi, bây giờ Hoắc thị đang đối mặt với nguy cơ phá sản, mẹ còn có tâm tình nhìn những thứ này.”

“Vân Hy, con hiểu lầm mẹ rồi, mẹ bảo con nhìn xem con thích ai, chính là vì Hoắc thị, bọn họ đều xuất thân từ danh môn, chỉ cần con cưới một người trong đó, có thể giúp Hoắc thị vượt qua nguy cơ.”

“Ha a...” Hoắc Vân Hy cười phá lên, ánh mắt anh ta nhìn Lý Tuyết Hà tràn đầy cảm xúc phức tạp: “Mẹ, mẹ bao nhiêu tuổi rồi? Tại sao đến bây giờ mà mẹ còn ngây thơ như vậy? nguy cơ của Hoắc thị lần này không phải chỉ cần một cuộc liên hôn kinh tế là có thể giải quyết được, coi như có thể, con cũng không có khả năng cưới bất kỳ một ai trong số bọn họ, đời này con không có ý định kết hôn nữa.”

“Cái gì?” Lý Tuyết Hà vừa nghe thấy vậy đã hoảng sợ trợn to hai mắt, sau đó bà ta lại lo lắng nhìn Hoắc Vân Hy: “Vân Hy, tại sao con không muốn kết hôn? Con không kết hôn, làm sao mẹ được ôm cháu trai?”

Nói đến đây, bà ta nghĩ đến cái gì đó, rồi sắc mặt trở nên phẫn nộ: “Vân Hy, đừng nói với mẹ, bởi vì con tiện nhân Lê Hiểu Mạn kia nên con mới không muốn kết hôn nữa, cô ta cũng đã là vợ của anh cả con rồi, con con nghĩ đến cô ta làm gì? Vì con tiện nhân kia, cả đời này con đều không lập gia đình, cái này không đáng giá chút nào.”

“Đủ rồi, con không cho phép mẹ nói Mạn Mạn như vậy.” Hoắc Vân Hy lãnh đạm nhìn mẹ mình Lý Tuyết Hà: “Có đáng giá hay không trong lòng con hiểu rõ, cả đời này mẹ đều không yêu ai cả, thì sao có thể hiểu được suy nghĩ của con?”

“Vân Hy, con nói chuyện với mẹ như vậy sao? Ai nói với con là mẹ không yêu ai cả?” Vẻ mặt của Lý Tuyết Hà tràn đầy ủy khuất, cảm thấy đứa con trai mà bà ta tận tâm khổ khổ nuôi lớn không hiểu bà chút nào, cũng không tôn trọng người mẹ này chút nàp.

Hoắc Vân Hy lạnh lùng cong môi dưới: “Mẹ yêu cha sao? Mẹ gả cho cha là vì cái gì? Là vì vị trí Thiếu phu nhân của Hoắc gia phải không?”

Lúc ấy, danh tiếng của Hoắc gia ở thành phố K đã không phải là nhỏ, có không ít thiên kim danh媛 đều muốn gả vào Hoắc gia, gả cho cha anh ta Hoắc Thần Phong.

Chương 1017: Không bằng, tuyên bố phá sản (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mặc dù anh ta cũng không nhớ chuyện lúc còn bé rõ lắm, nhưng ở trong trí nhớ của anh ta, mẹ anh ta chưa từng thương tâm vì cái chết của cha anh ta lấy một lần, càng không nhớ nhung cha anh ta.

Ở trong ấn tượng của anh ta, mặc kệ gia đình phát sinh chuyện gì, mẹ anh ta đều là ăn mặc trang điểm lộng lẫy, ấn tượng sâu sắc nhất là trong ngày giỗ đầu của cha anh ta, đêm hôm trước mẹ anh ta còn đi đánh bài với người ra cả đêm, ngày hôm sau là ngày giỗ của cha anh ta, lúc bà ta đến thì ông nội của anh ta đã mang anh ta quay trở về.

Lý Tuyết Hà bị một câu nói của Hoắc Vân Hy làm cho á khẩu không trả lời được, bà ta hoàn toàn không ngờ rằng con trai của bà ta sẽ hỏi bà ta có yêu Hoắc Thần Phong hay không.

Từ sau khi bà ta gả cho Hoắc Thần Phong, bọn họ vẫn luôn chia phòng ngủ, Hoắc Thần Phong cho bà ta ấn tượng là một người đàn ông ôn nhã lễ độ, nhưng lại để cho người ta khó mà đến gần.

Sau khi kết hôn đã bị chồng mình vắng vẻ, lúc ấy bà ta có oán hận cực lớn với Hoắc Thần Phong, sự dịu dàng và lịch thiệp của của Long Quân Triệt đã khiến bà ta nhanh chóng rơi vào lưới tình với ông ta.

Thu hồi suy nghĩ, bà ta ngược mắt lên nhìn Hoắc Vân Hy: “Vân Hy,

dĩ nhiên là mẹ yêu cha con, nếu mẹ không yêu ông ta thì sao mẹ có thể gả cho ông ta? Mẹ tuyệt đối sẽ không đồng ý chuyện cả đời này con không kết hôn nữa, mẹ sẽ đi thương lượng với ông nội con, ông nội con nhất định tán thành với phương pháp của mẹ, để con chọn một thiên kim danh môn rồi kết hôn.”

Dứt lời, Lý Tuyết Hà cầm ảnh ra khỏi phòng của Hoắc Vân Hy.

Sau khi bà ta rời khỏi phòng, Hoắc Vân Hy đưa tay xoa xoa mi tâm, chuyện của Hoắc thị, cộng thêm mẹ anh ta, làm anh ta cảm thấy rất mệt mỏi.

Anh ta rất muốn nghỉ ngơi, rất muốn đi đến một chỗ không người, lẳng lặng qua hết cả đời này.

Sau khi ra khỏi phòng của Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà đi đến thư phòng của Hoắc Nghiệp Hoằng, lúc đi tới cửa thư phòng, thấy cánh cửa thư phòng khép hờ, trong thư phòng của Hoắc Nghiệp Hoằng có hai vệ sĩ lãnh khốc mặc cả người âu phục đen, mà Hoắc Nghiệp Hoằng đang căn dặn bọn họ cái gì đó.

“Nhất định phải trói bọn họ đi.”

Lý Tuyết Hà đứng ngoài cửa phòng nghe thấy Hoắc Nghiệp Hoằng nói vậy, trong lòng bà ta hơi nghi ngờ, lão bất tử này lại muốn trói ai?

Lý Tuyết Hà đứng ngoài cửa phòng nghe thấy Hoắc Nghiệp Hoằng nói vậy, trong lòng bà ta hơi nghi ngờ, lão bất tử này lại muốn trói ai?

Lúc bà ta còn đang chìm đắm trong nghi ngờ, hai vệ sĩ kia nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng lại ông ta rồi xoay người đi ra khỏi thư phòng.

Lý Tuyết Hà ngẩng đầu lên thấy bọn họ đi ra, không thể không lập

tức tránh qua một bên.

Chờ sau khi bọn họ đi xa, bà ta mới thu hồi nghi ngờ trong lòng lại, tiến vào thư phòng.

Hoắc Nghiệp Hoảng vừa nhìn thấy bà ta thì sắc mặt đã không tốt: “Cô tới làm gì?”

Lý Tuyết Hà thấy sắc mặt của ông ta không tốt, bà ta mỉm cười đi lên trước, đưa năm bức ảnh mà bà ta ngàn chọn vạn lựa ra cho ông ta nhìn: “Cha, đây là người do con chọn lựa ra, bọn họ đều xuất từ danh môn, nếu Vân Hy kết hôn cùng với một người trong số bọn họ, nói không chừng có thể giúp Hoắc thị vượt qua nguy cơ.”

Hoắc Nghiệp Hoảng không thèm nhìn ảnh, sắc mặt âm trầm đáng sợ, hét: “Cút ra ngoài.”

Lý Tuyết Hà bị quát mà sợ hết hồn, bà ta cuống quýt nói: “Được rồi, con sẽ lập tức đi ra ngoài, con sẽ lập tức đi ra ngoài.”

Bà ta không dám nói thêm câu nào nữa, lập tức ra khỏi thư phòng của Hoắc Nghiệp Hoảng.

Sau khi ra ngoài bà ta vỗ vỗ ngực, đến khi trở về phòng của mình, bà ta không vui ngồi xuống.

“Lão bất tử, tôi để cho ông quát tôi, một ngày nào đó, tôi sẽ khiến ông trắng mắt ra, ông cứ chờ coi.”

Lý Tuyết Hà tràn đầy tức giận, nếu không phải vì sợ Hoắc Nghiệp Hoảng, bà ta thật sự đã dạy dỗ ông ta một trận rồi.

Bà ta giận dữ cầm điện thoại di động lên, muốn gọi cho Long Quân

Triệt, nhưng lại không biết số điện thoại của ông ta.

Lúc bà ta đang nghĩ biện pháp liên lạc với Long Quân Triệt, điện thoại di động của bà ta chợt reo lên, người gọi cho bà ta chính là Long Quân Triệt.

Đã một khoảng thời gian rất dài Long Quân Triệt không liên lạc với bà ta rồi, thấy ông ta gọi điện thoại đến, Lý Tuyết Hà vừa mừng rỡ lại vừa kích động.

Sau khi bà ta kết nối cuộc gọi, mừng rỡ nói: “Triệt, rốt cuộc thì anh cũng gọi điện thoại cho em, em còn tưởng rằng anh đã quên mất em rồi.”

Giọng nói của Long Quân Triệt trong điện thoại có chút nặng nề: “Anh có chuyện cần em hỗ trợ.”

Lý Tuyết Hà không hiểu gì hỏi: “Giúp cái gì?”

Giọng nói lạnh lùng của Long Quân Triệt truyền tới: “Để cho Hoắc Nghiệp Hoảng hoàn toàn thân bại danh liệt, đưa ông ta ra tòa án.”

Chương 1018: Đưa ông ta ra tòa

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Cái gì? Đưa cái lão bất tử đó ra tòa?” Lý Tuyết Hà nghe xong mà kinh ngạc không thôi, sau đó bà ta ủy khuất nói: “Triệt, bây giờ em không có địa vị gì ở Hoắc gia cả, em làm sao có thể giúp anh đưa Hoắc Nghiệp Hoảng ra tòa? Có phải mọi người đều ghét em hay không? Vân Hy như vậy, anh cũng như vậy, cha con hai người các anh...”

Long Quân Triệt ở đầu điện thoại bên kia nghe thấy bà ta nhắc tới chữ hai cha con, liền cắt đứt lời của bà ta: “Có vẻ em đã hiểu làm một số việc rồi.”

“Hiểu làm chuyện gì?” Lý Tuyết Hà hoàn toàn mơ hồ, đến bây giờ cũng không biết cha của con trai bà ta là ai.

Long Quân Triệt trầm mặc một lúc, vẫn quyết định chờ sau khi giải quyết xong chuyện của Hoắc Nghiệp Hoảng thì nói cho Lý Tuyết Hà biết bà ta vẫn luôn hiểu làm quan hệ giữa ông ta và Hoắc Vân Hy.

“Chờ đến khi anh làm cho Hoắc Nghiệp Hoảng thân bại danh liệt, anh sẽ nói cho em.”

Lý Tuyết Hà nghe ông ta nói như vậy, trong lòng hơi nghi ngờ, nhưng cũng không truy hỏi chuyện này nữa.

Nghĩ đến chuyện ông ta vừa mới nói, bà ta mới hỏi lại: “Rốt cuộc thì

anh muốn em giúp anh cái gì? Phải giúp thế nào?”

“Em thừa dịp lúc Hoắc Nghiệp Hoảng không có ở nhà, đi vào thư phòng của ông ta...”

...

Sau khi cúp điện thoại với Long Quân Triệt, Lý Tuyết Hà ra khỏi phòng ngủ của mình.

Lúc đi tới cửa thư phòng, bà ta thấy cửa thư phòng đang khép hờ, mà Hoắc Nghiệp Hoảng không có ở trong thư phòng.

Nghĩ đến chuyện Long Quân Triệt nhờ bà ta làm, bà ta nhân cơ hội tiến vào thư phòng, rồi đóng cửa thư phòng lại.

Thư phòng của Hoắc Nghiệp Hoảng ngoài ông ta ra, bình thường cũng không có người đi vào.

Sau khi Lý Tuyết Hà tiến vào, bà ta trực tiếp đi về phía kệ sách, tìm cái gì đó ở phía trên.

Bà ta lật tất cả các quyển sách trên giá sách một lần, giống như là không tìm được, bà ta lại đưa mắt nhìn về phía ngăn kéo không được khóa lại ở bàn đọc sách của Hoắc Nghiệp Hoảng.

Bình thường Hoắc Nghiệp Hoảng đều sẽ khóa ngăn kéo, chỉ ông ta mới có chìa khóa, tối nay không biết là vì chuyện gì, ông ta lại quên khóa.

Lý Tuyết Hà vui mừng trong lòng, lập tức đi lên trước, kéo ngăn kéo ra, lục soát ở bên trong.

Bên trong ngăn kéo được phân cách, ở tận cùng bên trong ngăn kéo có một ô vuông, bà ta tìm được một quyển sổ nhỏ.

Bà ta mở ra nhìn bên trong, sắc mặt thay đổi trong nháy mắt, bà ta kinh ngạc trợn to hai mắt, trong mắt lộ ra không dám tin.

Sau đó, bà ta đóng quyển sổ nhỏ lại, cười quý dị, sau khi thu dọn lại, bà ta nhanh chóng rời khỏi thư phòng của Hoắc Nghiệp Hoằng trở lại phòng ngủ của mình.

Cầm quyển sổ nhỏ trong tay, bà ta gọi cho Long Quân Triệt, nói cho ông ta biết, bà ta đã hoàn thành chuyện ông ta nhờ làm.

Tiểu khu Kim Lai

Bởi vì gần đây Lê Văn Bác phải chăm sóc cho cha anh ta Lê Chấn Hoa nên anh ta về tương đối sớm.

Lúc này, anh ta đang bận rộn ở trong phòng bếp.

Chân của Lê Chấn Hoa đã khỏi rồi, đi bộ đã không có vấn đề gì.

Ông đi vào phòng bếp, nhìn Lê Văn Bác đang bận rộn, chân mày nhíu chặt lại, tâm nguyện lớn nhất của ông ta chính là hy vọng con trai duy nhất của ông ta Lê Văn Bác có thể sớm kết hôn sinh con, thế nhưng mỗi ngày ngoại trừ chiếu cố ông ta, thì anh ta đến công ty, hoàn toàn không có tâm tư muốn kết hôn.

Gần đây Tương Y Y cũng không tới thăm ông, ông cũng không biết con trai mình và Tương Y Y thế nào rồi.

Khoảng thời gian Tương Y Y đến chăm sóc cho ông đó, ông nhìn ra được, nha đầu kia thích Văn Bác.

Hơn nữa, mặc dù nha đầu kia tuổi không lớn lắm, nhưng khéo tay, hiểu thuận hiểu chuyện, nếu như có thể trở thành con dâu của ông, có lẽ khi ngủ ông ta cũng sẽ cười tỉnh.

Haizzz! Ông thật sự không biết nên làm sao với đứa con trai này bây giờ.

Lê Chấn Hoa trầm thờ dài thật sâu ở trong đáy lòng, ông xoay người đi vào phòng khách.

Lúc này, ngoài cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Lê Chấn Hoa nghi ngờ hỏi: “Ai vậy?”

Ngoài cửa truyền tới một giọng nam: “Nhân viên an ninh.”

Nhân viên an ninh tới đây làm gì?

Lê Chấn Hoa nghi ngờ đi tới trước cửa, từ mắt mèo nhìn ra ngoài, thấy người đứng ở bên ngoài đúng là nhân viên an ninh của tòa nhà, mới mở cửa phòng ra.

Nhưng ông vừa mới mở cửa phòng, còn chưa kịp hỏi nhân viên an ninh tới có chuyện gì, đã thấy nhân viên kia đột nhiên rút một khẩu súng ra chĩa thẳng vào ông.

Lúc này, có năm vệ sỹ mặc cả người âu phục đen từ bên cạnh ngoài cửa phòng vọt vào.

“Cậu... cậu... các cậu là ai?” sắc mặt của Lê Chấn Hoa tái nhợt, ông kinh hoàng nhìn nhân viên kia, cùng với năm người vừa vọt ra.

Tên giả dạng nhân viên an ninh đang chĩa súng về phía Lê Chấn Hoa kai nghiêng đầu ra hiệu, năm người kia liền vọt vào trong phòng.

Lê Chấn Hoa thấy vậy, trong lòng hơi sợ hãi: “Các... các cậu muốn làm gì?”

Lê Văn Bác ở trong phòng bếp nghe thấy giọng nói của Lê Chấn Hoa hơi kỳ lạ, anh ta lập tức chạy ra.

Thấy cha mình bị người ta chĩa súng vào, anh ta cũng cả kinh, sắc mặt thay đổi: “Các người là ai, đừng thương tổn cha tôi.”

Lê Chấn Hoa thấy Lê Văn Bác đi ra, trong lòng rất lo âu: “Văn Bác, con ra đây làm gì? Mau vào đi.”

Một vệ sỹ trong đó chĩa súng về phía Lê Văn Bác, lạnh lùng nói: “Không muốn chết thì theo chúng tôi một chuyến.”

Lê Văn Bác siết chặt hai tay: “Rốt cuộc thì các người là ai?”

“Đi theo thì anh sẽ biết.” tên vệ sỹ chĩa súng thẳng về phía Lê Văn Bác lên tiếng, sau khi nói xong anh ta ra hiệu cho một vệ sỹ bên cạnh mình.

Tên vệ sỹ kia đi tới bên cạnh Lê Văn Bác, cầm súng chĩa vào sau lưng Lê Văn Bác, lạnh lùng nói: “Đi.”

Chương 1019: Kiểm chế, đến cực hạn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau lưng bị súng chĩa vào, Lê Văn Bác cũng không sợ, anh ta chỉ sợ cha mình sẽ bị thương tổn, vì vậy anh ta không dám phản kháng, chỉ có thể đi về phía trước theo lời bọn họ nói.

Lê Chấn Hoa cũng bị bắt ra khỏi phòng.

Xuống tầng dưới, có hai chiếc xe thương vụ đại chúng đậu ở chỗ đó, cách đó không xa còn có một chiếc Mercedes cao cấp, người ngồi trong xe nắm chặt quai trượng trong tay, biểu tình âm lãnh.

Lê Chấn Hoa bị đẩy vào trong một chiếc xe thương vụ đại chúng trước, sau đó là Lê Văn Bác.

Ngay lúc Lê Văn Bác bị đẩy vào trong xe, Tương Y Y cố ý đến thăm Lê Chấn Hoa vừa vặn nhìn thấy.

Cô ấy thấy Lê Văn Bác bị người ta chĩa súng vào người, cô ấy lo lắng gọi tên anh ta theo bản năng: “Anh Văn Bác.”

Nghe thấy giọng nói của Tương Y Y, Lê Văn Bác ngược mắt lên nhìn về phía cô ấy.

Tương Y Y vừa hô lên tự nhiên là dẫn tới sự chú ý của mấy vệ sỹ kia, bọn họ đều nhìn về cô ấy.

Bởi vì lo lắng cho Lê Văn Bác, Trương Y Y đi lên trước: “Các người là ai, tại sao lại muốn bắt anh Văn Bác.”

Lê Văn Bác thấy cô ấy tới, anh ta cau mày lại: “Đừng tới đây.”

“Anh Văn Bác, tại sao bọn họ muốn bắt anh?”

Sáu vệ sỹ thấy Trương Y Y và Lê Văn Bác có quen biết, sau khi đẩy Lê Văn Bác vào trong xe, có ba vệ sỹ đi về phía Trương Y Y.

Thấy vậy, Trương Y Y lui về phía sau một bước: “Các người... Các người muốn làm gì?”

Sau đó, cô ấy xoay người chạy đi, bởi vì chỉ có chạy đi, cô ấy mới có thể báo cảnh sát cứu Lê Văn Bác.

Nhưng cô ấy chỉ là một cô gái sao có thể chạy thoát khỏi ba người đàn ông, cô ấy không chạy được mấy bước, đã bị bọn họ bắt lại, sau đó cũng bị đẩy vào trong xe.

Lê Chấn Hoa bị đẩy vào trong một chiếc xe, mà Trương Y Y và Lê Văn Bác thì bị đẩy vào trong một chiếc xe khác.

Có ba vệ sỹ ngồi trong xe cùng bọn họ, trong tay bọn họ đều có súng.

Sau đó Lê Văn Bác và Trương Y Y đều bị chĩa súng.

Trương Y Y lo âu nhìn Lê Văn Bác bên cạnh mình: “Anh Văn Bác, anh thế nào rồi? Bọn họ có làm anh không?”

Lê Văn Bác áy náy nhìn Trương Y Y: “Là anh liên lụy em.”

Nếu không phải vì anh ta, cô ấy cũng sẽ không bị mấy tên vệ sỹ kia

bắt đi.

Tương Y Y mỉm cười nhìn Lê Văn Bác, cô ấy nhẹ nhàng nói: “Không sao cả, nếu ngại thì lần sau em khiến anh liên lụy.”

Thấy cô lạc quan như vậy, Lê Văn Bác nhíu mày lại, trong lòng lại cảm thấy áy náy.

Tương Y Y dời tầm mắt khỏi mặt của anh ta, cô ấy nhìn về phía tài xế đang lái xe: “Rốt cuộc thì các người là ai? Muốn dẫn chúng tôi đi đâu?”

“Im miệng, cô còn dám nói thêm câu nữa, tôi sẽ nổ súng.”

Sau lưng truyền đến tiếng uy hiếp hung ác của vệ sỹ, Tương Y Y ngậm miệng lại, nhìn về phía Lê Văn Bác.

Từ sau lần Lê Văn Bác nói cô ấy không phải là mẫu người mà anh ta thích, cô đã bị đả kích rất lớn, đoạn thời gian đó cô rất thương tâm rất khó chịu.

Tuy nhiên, bây giờ cô đã điều chỉnh xong, cô sẽ không dễ dàng buông bỏ Lê Văn Bác như vậy đâu, cô ấy nhất định phải theo đuổi được anh ta.

“Anh Văn Bác, em sợ.”

Nói xong lời này, cô ấy chủ động tựa đầu vào trên vai Lê Văn Bác, khóe miệng khẽ hiện ra nụ cười tinh nghịch.

Có lúc con gái nên chủ động một chút, đây là lời cô nghe được từ một khuê mật của cô.

Vì vậy, bây giờ cô sẽ chủ động hơn.

Bởi vì hành động này của cô mà Lê Văn Bác cảm thấy kinh ngạc, anh nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp.

...

Thủy Lộ Hồ

Bởi vì Lê Hiếu Mạn nói ngày nào Long Tư Hạo chưa khôi phục lại trí nhớ thì ngày đó cô sẽ không thân thiết với anh, vì vậy hai ngày qua, hai người nằm trên một cái giường cũng chỉ đơn thuần ngủ.

Lê Hiếu Mạn nhớ lại chuyện sáng sớm bị Long Tư Hạo đè ở trên giường, bá đạo dây dưa miệng lưỡi với cô hơn nửa giờ.

Giống như trước đây, Long Tư Hạo hôn cô đến nghẹt thở, mới chịu bỏ qua cho cô.

Sau khi được tự do, cô thở dốc từng hồi từng hồi một, hàng lông mi dài cũng rung động theo động tác thở hỗn hển của cô, mang theo phong tình quyến rũ.

Cũng bởi vì động tác thở hỗn hển của cô mà bộ ngực đầy đặn hơi rung động theo, hấp dẫn tầm mắt của Long Tư Hạo.

Lúc nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt của anh dần trở nên nóng bỏng, ánh mắt tràn đầy lửa tình.

Hai người có một đoạn thời gian không âu yếm, nên với Long Tư Hạo có nhu cầu mãnh liệt về phương diện kia mà nói, anh đã bị áp chế đến cực hạn rồi.

Lê Hiếu Mạn vô tình đối mặt với ánh mắt nóng bỏng tràn đầy lửa tình kia của anh, trong lòng không khỏi run lên, cô rĩ mi mắt xuống: “Tur Hạo, nên dậy rồi.”

Long Tur Hạo không lên tiếng đáp lại, anh cúi đầu xuống hôn lên môi cô, rồi mới xuống giường đi vào phòng tắm.

Sau khi anh đi vào một lát, Lê Hiếu Mạn mới xuống giường, trực tiếp đi vào phòng tắm.

Chương 1020: Kiểm chế, đến cực hạn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo đã rửa mặt xong, thấy cô đi vào, anh lấy kem đánh răng giúp cô, chuẩn bị ly nước súc miệng cho cô.

Sau khi cô đánh răng xong, anh lại lấy sữa rửa mặt cho cô, động tác dịu dàng tự mình rửa mặt giúp cô.

Anh hầu hạ rất chu đáo, Lê Hiểu Mạn không cần phải làm gì cả.

Cô vẫn nhìn anh, phát giác ra một chút xiu không đúng.

Sau khi ra khỏi phòng tắm, Long Tư Hạo đi đến tủ quần áo lấy quần áo, rồi vừa thay đồ vừa nói: “ Hôm nay anh phải đến công ty, em cứ đợi ở nhà, chờ chờng trở lại.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo thay quần áo, cô nheo mắt lại: “Tu Hạo, anh nhớ ra rồi, có đúng hay không?”

Cách anh nói chuyện bây giờ giống y như đúc với lúc chưa mất trí nhớ, lúc vừa rời ở trong phòng tắm, anh làm chuyện mà trước khi anh mất trí nhớ thường xuyên làm.

Trước khi anh mất trí nhớ anh luôn chăm sóc cô rất tỉ mỉ, rất nhiều chuyện anh không để cho cô làm, đều do anh tự tay làm, làm tất cả cho cô, nhỏ như lấy kem đánh răng cho cô, rửa mặt, mặc quần áo, đút cơm.

Mọi chuyện anh đều lấy cô làm trung tâm, cưng chiều cô lên đến tận trời.

Long Tư Hạo giống như nghe không hiểu, lúc anh cài nút áo kim cương lại, liếc nhìn cô hỏi: “Cái gì mà nhớ ra rồi?”

Lê Hiểu Mạn nhìn anh thật sâu: “Đương nhiên là...”

Cô còn chưa dứt lời, điện thoại di động của Long Tư Hạo đột nhiên vang lên.

“ Gì vậy?”

Long Tư Hạo cau mày hỏi cô xong, rồi đi tới trước giường, anh cầm điện thoại di động lên.

Trên màn hình hiển thị dãy số xa lạ, anh dừng hai giây, mới nhận.

Nhưng sau khi nhận điện thoại xong, anh híp đôi mắt thâm thúy lại, đôi mắt thoáng tràn đầy lệ khí, vẻ mặt dần trở nên lạnh lùng.

Lê Hiểu Mạn thấy vẻ mặt của anh thay đổi, cô hỏi: “Tur Hạo, sao vậy?”

Cô vừa nói xong, điện thoại di động của cô cũng vang lên.

Cô hơi nghi ngờ, sau đó đi lên trước cầm điện thoại di động lên nhận.

Trong điện thoại truyền tới giọng nói âm lãnh quen thuộc của Hoắc Nghiệp Hoảng.

“Mạn Mạn.”

“Hoắc lão gia, ông gọi điện thoại đến đây làm gì?” Nghe thấy giọng nói của Hoắc Nghiệp Hoảng, giọng nói của Lê Hiểu Mạn dần trở nên lạnh lùng.

“Mạn Mạn, bây giờ cậu của cháu, anh họ, còn có trợ lý nhỏ của cháu đều ở trong tay ông, nếu cháu muốn ông nội thả bọn họ ra, cháu hãy khuyên Tư Hạo đáp ứng giúp ông nội trọng chấn lại Hoắc thị, còn phải đầu tư một tỉ vào Hoắc thị.”

Lê Hiểu Mạn nghe thấy cậu mình, anh họ, và Tương Y Y đều ở trong tay của Hoắc Nghiệp Hoảng, trong lòng cô rất tức giận đồng thời cũng vô cùng lo âu, bây giờ Hoắc Nghiệp Hoảng đã hoàn toàn lộ ra cái đuôi hồ ly, cô sợ lão gia giả nhân giả nghĩa này sẽ làm bọn họ tổn thương.

Nhưng bảo cô khuyên Tư Hạo đáp ứng giúp ông ta trọng chấn Hoắc thị, còn phải đầu tư một tỉ vào Hoắc thị, đây là chuyện không thể nào.

Cô siết chặt tay lại, giọng nói lạnh như băng, mang theo tức giận: “Hoắc lão gia, mời ông thả người nhà của tôi ra, ông ép Tư Hạo như vậy, cùng bắt cóc và tống tiền có gì khác nhau?”

Giọng nói âm lãnh của Hoắc Nghiệp Hoảng truyền tới: “Mạn Mạn, ông nội đã không có cách nào khác, Hoắc thị là tâm huyết cả đời của ông nội, ông nội không thể trơ mắt nhìn nó biến mất như vậy được, với Tư Hạo mà nói, một tỉ tiền vốn không coi vào đâu cả, ông nội chỉ mượn Tư Hạo mà thôi, chờ công ty vận hành bình thường, ông nội sẽ tự trả lại cho nó, nó là cháu trai ruột của ông nội, công ty của ông nội gặp phải khó khăn lớn như vậy, theo lý mà nói nó phải giúp ông nội, hướng chi chuyện này là do một tay Mạn Mạn cháu tạo thành, cháu và Tư Hạo phải phụ trách. Ông nội cho cháu hai tiếng để khuyên Tư Hạo đáp ứng giúp ông nội trọng chấn Hoắc thị, nếu hai

giờ sau, các cháu còn không đáp ứng ông nội, cháu cũng đừng trách ông nội lòng dạ độc ác. Ông nội lớn tuổi rồi, thời gian còn dư lại cũng không nhiều, nếu các cháu cứ ép ông nội, chuyện gì ông nội cũng dám làm, Mạn Mạn, cháu là đứa bé hiếu thuận, cháu hãy suy nghĩ thật kỹ lời ông nội nói đi: “

Dứt lời, Hoắc Nghiệp Hoàng ở đầu bên kia đã cúp điện thoại.

Lê Hiểu Mạn cầm điện thoại di động, trong lòng vô cùng tức giận, làm thế nào cô cũng không nghĩ tới, vì Hoắc thị, Hoắc Nghiệp Hoàn bắt cậu của cô để tới uy hiếp cô, uy hiếp cháu trai ruột của ông ta.

Long Tur Hạo thấy vẻ mặt của cô tràn đầy lo lắng, anh lấy điện thoại di động trong tay cô đi, hai tay bưng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cố định ở trước mắt anh, anh ngưng mắt nhìn cô: “Yên tâm, anh sẽ không để cho người nhà của em xảy ra chuyện đâu.”

Nghe anh nói như vậy, Lê Hiểu Mạn cũng biết người vừa mới gọi điện thoại cho anh chính là Hoắc Nghiệp Hoàng, cũng biết vì sao sau khi nhận điện thoại xong vẻ mặt của anh liền thay đổi.

Cô lại phát giác ra có cái gì không đúng, giương mắt lên nhìn anh: “Tur Hạo, anh biết bọn họ là người nhà của em sao?”

Long Tur Hạo không trả lời cô, mà chỉ ôm cô vào trong ngực, an ủi: “Không cần lo lắng.”

Anh ôm cô thật chặt một lúc rồi buông lòng: “Cứ giao chuyện này cho anh xử lý, em ở nhà chờ tin tức tốt của anh là được.”

Chương 1021: An ủi, tin tưởng chồng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn lắc đầu: “Tur Hạo, anh muốn làm gì? Anh để em đi cùng anh đi, bây giờ người gặp nguy hiểm là người thân của em, em vẫn luôn coi Y Y là em gái mình, em không thể nào an tâm ngồi ở nhà chờ tin tức được.”

Long Tur Hạo dịu dàng cười nói: “Phải tin tưởng chồng.”

Lê Hiểu Mạn hơi bướng bỉnh lắc đầu, sau đó cô nhào vào trong ngực anh: “Tur Hạo, em hy vọng sau này bất kể có chuyện gì chúng ta cũng sẽ cùng nhau đối mặt, em không muốn để anh một mình xử lý tất cả mọi chuyện, huống chi lần này có liên quan đến người nhà của em, em càng không thể không làm gì ngồi ở nhà chờ được.”

Thấy cô kiên định như vậy, Long Tur Hạo đành phải thỏa hiệp: “Được, vậy anh gọi điện thoại cho Lạc Thụy trước.”

“Ừ.” Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu, không hỏi anh gọi điện thoại cho Lạc Thụy làm gì.

Sau khi Long Tur Hạo gọi cho Lạc Thụy, anh trực tiếp hỏi: “Chuyện thu mua cổ phần của Hoắc thị thế nào rồi?”

Lê Hiểu Mạn nghe câu đầu tiên anh hỏi Lạc Thụy là câu này, trong lòng hơi kinh ngạc, cô vẫn để Lạc Thụy âm thầm tiến hành chuyện thu mua cổ phần của Hoắc thị, Tur Hạo của cô hẳn không biết mới

phải chứ.

Chẳng lẽ Lạc Thụy nói cho anh biết?

Trong điện thoại truyền tới giọng nói của Lạc Thụy: “Tổng tài yên tâm, chuyện thu mua cổ phần coi như rất ok, bây giờ Hoắc thị tràn ngập nguy cơ, đối mặt với sự phá sản, mấy cổ đông kia chỉ mong có người có thể thu mua cổ phần của bọn họ mà thôi.”

Long Tư Hạo trầm giọng hỏi: “Cái gì gọi là coi như rất ok?”

“Cái đó, về số cổ phần đang thu mua của những cổ đông, bây giờ trong tay ông nội xấu xa của anh Hoắc lão đầu có 30% cổ phần, ngoài ông ta ra, Hoắc thị còn có một đại cổ đông nắm 20 % cổ phần trong tay, hẳn là người đó không dễ thu mua.”

Long Tư Hạo hơi nheo mắt lại: “Cậu nói Hoắc Vân Hy?”

“Tổng tài nói đúng, chính là em trai cùng cha khác mẹ Hoắc Vân Hy của anh, chúng ta vẫn chưa thu mua cổ phần trong tay cậu ta, tôi còn chưa nói với cậu ta chuyện này, không biết người ta có nguyện ý hay không.”

Long Tư Hạo nghe vậy, anh hơi cau mày lại, muốn cho Hoắc Nghiệp Hoảng thả người, trong tay anh phải có nhiều nhất số cổ phần là tiền đặt cược tốt nhất, 20% cổ phần trong tay Hoắc Vân Hy là rất máu chốt.

Lê Hiểu Mạn thấy anh nhíu mày lại, liền hỏi: “Tur Hạo, sao rồi?”

Sau đó, cô cầm lấy điện thoại di động từ trong tay của anh, hỏi: “Trợ lý Lạc, sao rồi? Chuyện thu mua cổ phần xảy ra vấn đề gì sao?”

“Tổng tài phu nhân, không có vấn đề lớn gì, chỉ là chúng ta còn chưa thu mua được số cổ phần trong tay Hoắc Vân Hy, nếu tổng tài muốn trở thành cổ đông lớn nhất của Hoắc thị, thì phải thu mua được cổ phần trong tay Hoắc Vân Hy, hoặc nói Hoắc Vân Hy chuyển 10% cổ phần cho tổng tài là được.”

Thì ra điểm mấu chốt ở Hoắc Vân Hy, Lê Hiểu Mạn cũng nhú mày lại, Hoắc Vân Hy có nguyện ý chuyển hay không, cô cũng không cầm chắc.

Cô ngược mắt lên nhìn về phía Long Tư Hạo, suy nghĩ thật kỹ rồi mới lên tiếng: “Tur Hạo, chúng ta chỉ có hai giờ, nếu không chúng ta chia nhau ra làm việc, anh đi đến Hoắc Trạch ổn định ông nội... Hoắc lão đầu trước, em đi nói chuyện với Hoắc Vân Hy.”

Bởi vì thân phận của Hoắc Nghiệp Hoảng khá đặc thù, cho dù ông ta có xấu xa thế nào đi nữa, cũng là ông nội của Long Tư Hạo, vì vậy anh không thể dùng võ lực để giải quyết đối phó với ông ta, như với Knox được.

Cô hiểu Tư Hạo, anh là người có tình có nghĩa, là một người rất hiếu thuận, sẽ không làm những chuyện trái với đạo đức luân lý.

Cho dù Hoắc Nghiệp Hoảng có làm nhiều chuyện xấu xa như vậy, anh cũng sẽ không giết ông ta.

Cháu trai giết ông nội, mặc kệ lý do là gì, đây cũng là chuyện trái với đạo đức luân thường, là chuyện trời đất không thể dung, vì vậy Tư Hạo sẽ dùng phương pháp khác để Hoắc Nghiệp Hoảng chịu quả báo trừng phạt.

Cô nghe thấy Tư Hạo hỏi Lạc Thụy chuyện thu mua cổ phần cũng biết mục đích của anh.

Nếu Tư Hạo có 60% cổ phần của Hoắc thị trở lên, anh có thể uy hiếp được Hoắc Nghiệp Hoằng, đến lúc đó bảo Hoắc Nghiệp Hoằng thả người sẽ dễ dàng hơn.

Vì vậy, bây giờ cổ phần trong tay Hoắc Vân Hy trở thành mấu chốt.

Long Tư Hạo nghe thấy cô nói muốn đi gặp Hoắc Vân Hy, dĩ nhiên là anh không đồng ý.

Anh đờ hai tay lên hai vai cô, chăm chú nhìn cô nói: “Để cho Lạc Thụy nói.”

Thấy anh không đồng ý, trong lòng Lê Hiểu Mạn biết đại khái tại sao.

Cô dịu dàng nói: “Tư Hạo, anh để em đi đi, Hoắc Vân Hy bây giờ không giống với trước kia, anh ta cũng đã chịu gọi anh là đại ca, nói rõ anh ta không ghi hận anh, chuyện anh ta sẽ đáp ứng em chuyển cổ phần cho anh có thể chắc chắn 50%, người mà Hoắc lão đầu bắt đi là người nhà của em, là em làm hại bọn họ bị bắt đi, em nhất định làm chút gì đó cho bọn họ, anh hãy để em đi đi.”

Hoắc Nghiệp Hoằng chỉ cho hai giờ, bọn họ không biết Hoắc Nghiệp Hoằng nhất Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, Tương Y Y ở nơi nào, lãng phí thời gian đi tìm, không bằng nghĩ biện pháp ép Hoắc Nghiệp Hoằng thả người.

Long Tư Hạo vốn không đồng ý Lê Hiểu Mạn đi gặp Hoắc Vân Hy, Lê Hiểu Mạn khuyên can mãi, hết mềm rồi lại cứng, anh mới miễn cưỡng đáp ứng để Lạc Thụy đi cùng cô.

Còn anh thì trực tiếp đi đến Hoắc Trạch, hơn nữa cùng đi còn có Lăng Hàn Dạ.

Hoắc Nghiệp Hoảng giống như là ngờ tới bọn họ sẽ đến Hoắc Trạch tìm người, vì vậy lúc bọn họ đến, ông ta đã ngồi sẵn ở trong phòng khách bình tĩnh chờ bọn họ.

Chương 1022: Chuyện chuyện nhượng cổ phần

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Các người tới chỉ sợ một chuyến tay không rồi, căn bản bọn họ không ở đây.” Hoắc Nghiệp Hoảng bình tĩnh nhìn Long Tư Hạo và Lăng Hàn Dạ: “Hiện tại bọn họ rất an toàn...”

Nói đến đây ông ta đưa mắt nhìn Long Tư Hạo: “Tư Hạo, chỉ cần cháu đồng ý giúp trọng chấn Hoắc thị và đưa Hoắc thị đi lên, đương nhiên ông sẽ thả bọn họ.”

Lăng Hàn Dạ nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng: “Hoắc lão gia tử, ông uy hiếp cháu trai mình như vậy không tốt lắm đâu.”

Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn Long Tư Hạo, ánh mắt tràn đầy thất vọng: “Tư Hạo, ông là ông nội của cháu, cháu là cháu nội của ông, chúng ta đều là người một nhà, ông không muốn uy hiếp cháu, uy hiếp Mạn Mạn nhưng cháu... haiz, ông là bị các cháu ép.”

Nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng ra vẻ đạo mạo, Lăng Hàn Dạ không phải không xem mặt mũi ông ta là ông nội của Long Tư Hạo, hơn nữa tuổi tác cũng lớn rồi, nếu không anh ta thật muốn tiến lên cho ông ta một đạp.

Ông già này so với người ông thích lái nhàu của anh ta còn đáng ghét hơn.

Người nhà của anh ta đều ở nước ngoài, sản nghiệp Lăng gia cơ

bản ở nước ngoài, anh ta không thích về đến nhà là bị quản nên mới ở lại trong nước, nhưng mấy ngày anh ta sẽ nhận được điện thoại của ông, bà, ba, mẹ giục anh ta kết hôn.

Nhất là ông bà, lái nhải xong phiên chết anh ta.

Long Tư Hạo nhíu mày ngồi xuống sofa, ánh mắt trầm tĩnh nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng: “Thả người ông bắt ra đi.”

Hoắc Nghiệp Hoảng cười lạnh lung: “Tư Hạo, cháu còn không hiểu ông sao? Cháu không đồng ý với ông thì ông không thể nào thả bọn họ ra, các người chỉ có 2h thôi, chỉ cần muộn một chút ông không gọi điện thoại thả người thì Mạn Mạn nhà cháu hoàn toàn biến mất trên đời này.”

Lăng Hàn Dạ tiến lên ngồi cạnh Long Tư Hạo, nhướn mày nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng: “Ông Hoắc à, giết người là phạm pháp, Long thiếu xem mặt mũi ông là ong nội mới không dùng vũ lực với ông, ông đừng làm khó cậu ấy.”

Haha...” Hoắc Nghiệp Hoảng cười lớn: “Hoắc thị là toàn bộ tâm huyết của ta, cả đời ta đều vì Hoắc thị, nếu Hoắc thị đóng cửa thì ta sống còn có ý nghĩa gì, ta đã sống đến từng này tuổi, giết người cùng lắm thì chết nhưng khổ là Mạn Mạn đấy.”

Vì Hoắc thị, Hoắc Nghiệp Hoảng đã làm rất nhiều chuyện sai, bức tử con dâu, hại chết con ruột, làm cho bạn bè xa lánh, ông ta trút hết toàn bộ tâm huyết cho Hoắc thị.

Tính mạng của ông ta liên kết với Hoắc thị, Hoắc thị không còn thì mạng ông ta cũng không còn.

Cho nên ông ta đương nghĩ tìm đường cứu cho mạng của mình.

Nghe Hoắc Nghiệp Hoảng nói, Lăng Hàn Dạ suýt chút nữa thì phun ra búng máu, trên đời này sao lại có người như ông ta chứ?

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy Long Tư Hạo và Lăng Hàn Dạ tới liền hỏi: “Sao Mạn Mạn không tới? Nó không lo tính mạng của cậu và anh họ mình sao?”

Lăng Hàn Dạ nhếch môi cười: “Ông Hoắc à, có Long thiếu và tôi tới là được rồi, Long phu nhân căn bản không cần tới.”

Lê Hiểu Mạn không tới, Hoắc Nghiệp Hoảng cảm thấy kỳ quái, nhưng không hỏi nhiều mà nhìn Long Tư Hạo: “Tur Hạo, ông nhắc cháu một câu, cháu chỉ có hơn 2h, hiện tại đã qua 45ph rồi.”

Lăng Hàn Dạ ở bên cạnh nói: “Ông Hoắc, ông gấp làm gì? Không phải còn hơn 1h sao? Ông không thể làm cho Long thiếu lo lắng thêm, ông không nghĩ tới ông bắt nhất ông ngoại cậu ấy hơn 20 năm còn hại chết ba mẹ cậu ấy, ông nói xem cậu ấy sẽ dễ dàng đồng ý sao?”

Hoắc Nghiệp Hoảng nghe Lăng Hàn Dạ nói vậy cũng không thúc giục: “Được rồi, ta cho hai người hơn 1h, Tur Hạo, ông nói rồi, thời gian tới cháu không đồng ý thì người nhà Mạn Mạn liền không còn, hơn nữa cháu còn gián tiếp hại chết người nhà con bé, cháu cảm thấy sau này nó còn yêu cháu sao?”

Long Tư Hạo mím môi không nói gì mà bóp chặt tay.

Cảm giác bị ông mình uy hiếp thật không dễ chịu, nếu không phải Hoắc Nghiệp Hoảng là ông nội anh thì anh sẽ không nhường nhịn ông ta lâu như thế.

Nếu là người khác thì anh đã sớm cho người ra tay rồi.

.....

Phòng làm việc của tổng giám đốc Hoắc thị.

Vì biết Hoắc Vân Hy đang ở công ty nên Lê Hiếu Mạn và Lạc Thụy đến công ty tìm anh ta.

Ngồi trong văn phòng, Hoắc Vân Hy bí sàu nhìn thấy Lê Hiếu Mạn phá lệ đến văn phòng tìm mình thì cực kì khiếp sợ.

“Mạn Mạn... em... sao lại tới đây?” anh ta tiến lên đến trước mặt cô, ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn cô, trong mắt đầy vui sướng.

Lạc Thụy đứng bên cạnh Lê Hiếu Mạn nhìn Hoắc Vân Hy nói: “Hoắc tổng, là thế này, phu nhân nhà chúng tôi có chuyện cần nói với anh, là số cổ phần trên tay anh... có thể chuyển 10% cổ phần cho tổng giám đốc nhà chúng tôi không? Đương nhiên là chúng tôi sẽ bồi thường.”

Lạc Thụy nói xong có chút ngại ngùng.

Hoắc Vân Hy nghe anh ta nói thì nhìn Lê Hiếu Mạn: “Mạn Mạn, ý em định là...”

Lê Hiếu Mạn nhíu mày gật đầu nhìn anh ta, nói thẳng: “Đúng thế, là mục đích tôi tới tìm anh, ông anh bắt cậu và anh họ còn cả Y Y đi rồi...”

“Cái gì? Ông bắt cậu và anh họ em đi rồi?” anh ta kinh ngạc, nhớ tới tối hôm qua ông có nói cách cứu Hoắc thị, không nghĩ tới thế mà lại đi bắt người thân của Mạn Mạn.

Anh ta vừa nghe liền biết ông đi bắt Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác là để uy hiếp Mạn Mạn.

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh ta gật đầu: “Chúng tôi không biết ông anh mang họ đi đâu, nhưng tôi tin tưởng nhất định không phải ở Hoắc gia, ông ta làm vậy sẽ không dễ dàng để chúng ta tìm được, ông ta cho tôi và Tư Hạo 2h, Tư Hạo xem ông ta là ông nội mới không muốn ra tay với ông ta, cho nên...”

Hoắc Vân Hy tiếp lời cô: “Cho nên các người muốn dùng cổ phần của Hoắc thị để trao đổi với ông ấy, ép ông ấy thả cậu và anh họ em?”

Lạc Thụy ở bên cạnh cười lấy lòng nhìn anh ta: “Ôi, Hoắc tổng thật thông minh, đoán một lần liền đúng, chính là như vậy, ông anh để ý Hoắc thị như thế, nếu chúng tôi có cổ phần trong tay thì có thể trao đổi với ông ta, ông cậu bắt nhân tổng giám đốc nhà chúng tôi lại không thể bắt nghĩa, hiếu thảo vẫn phải có. Nếu tổng giám đốc nhà chúng tôi dùng vũ lực thì không cẩn thận ông cậu mất mạng, tổng giám đốc nhà chúng tôi lại phải gánh tội giết ông mình, chuyện này ngàn vạn lần không thể. Cho cần mình một miếng mình cũng không thể cản lại chúng, ôi, so sánh sai rồi, Hoắc tổng không cần để ý.”

Hoắc Vân Hy nhìn Lạc Thụy sau đó dịu dàng nhìn Lê Hiểu Mạn: “Được, anh đồng ý đưa 20 % cổ phần trong tay giao hết cho anh cả.”

Thấy Hoắc Vân Hy dễ dàng đồng ý, Lạc Thụy và Lê Hiểu Mạn đều cảm thấy kinh ngạc.

Lạc Thụy phản ứng lại, nắm tay Hoắc Vân Hy, chỉ hận không thể nước mắt đầm đìa nhìn anh ta: “Hoắc tổng, anh làm tôi thấy anh thật tốt mà, thật cảm ơn anh quá, anh là người tốt.”

Thấy bộ dạng lừa tình đó của Lạc Thụy, Lê Hiểu Mạn không phải vì tình hình lúc này không thích hợp mà muốn cười ra tiếng.

Sau đó cô nhìn Hoắc Vân Hy: “Cảm ơn anh.”

Thấy co chân thành nói cảm ơn, hốc mắt Hoắc Vân Hy ẩm ướt, từ khi nào mà anh vẫn ngóng trông, trông đến một ngày cô có thể mở miệng cười với anh ta, trông một ngày cô không còn chán ghét với anh ta nữa.

— — Huyền Huyền có chuyện nói — —

Có ai muốn Hoắc Vân Hy chết không nhỉ. Thử một phát vào mi tâm xem chết không nhé.

Chương 1023: Trịnh trọng xin lỗi em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hai mắt anh ta thâm tình lại rung động nhìn cô chăm chăm: “Mạn Mạn, anh muốn nói chuyện với em vài câu không biết có thể cho anh 5ph đồng hồ hay không?”

Lạc Thụy nghe thấy nhưn mảy nhìn Hoắc Vân Hy, thay Lê Hiểu Mạn quyết định: “Có thể, đương nhiên là có thể, vậy tôi ra ngoài trước, hai người nói chuyện đi.”

Dứt lời Lạc Thụy xoay người rời khỏi văn phòng, còn tiện tay đóng cửa văn phòng lại.

Ra ngoài, anh ta nhắn tin cho Lăng Hàn Dạ, nói cho anh ta biết Hoắc Vân Hy đã đồng ý chuyển hết toàn bộ cổ phần trong tay cho tổng giám đốc nhà anh ta.

Trong văn phòng, Lê Hiểu Mạn nhìn Hoắc Vân Hy, thái độ vô cùng khách khí: “Hoắc tổng muốn nói cái gì?”

Hoắc Vân Hy nhíu mày, khuôn mặt dịu dàng nhìn cô: “Mạn Mạn, không cần khách khí với anh như thế, nếu có thể anh hy vọng em có thể gọi tên anh. Có một số lời anh giữ ở trong lòng rất lâu, rấy muốn nói cùng em nhưng vẫn không có cơ hội...”

Nói đến đây anh ta dừng lại, đôi mắt nhìn cô đầy áy náy.

“Mạn Mạn, là anh phụ lòng em, làm em thương tâm, hiện tại anh trịnh trọng xin lỗi em, thật xin lỗi.”

Nói xong anh ta cúi người 90 độ, trịnh trọng nói xin lỗi cô.

Anh ta từng vô số lần nói xin lỗi nhưng không bằng cái xin lỗi trịnh trọng và chân thành này.

Lúc Lê Hiểu Mạn nhìn thấy anh ta cúi người thì chấn động, cô theo bản năng lùi ra sau, nhìn anh ta đang cúi người: “Anh... đã là chuyện đã qua rồi, anh không cần xin lỗi tôi.”

Hoắc Vân Hy ngược mắt nhìn cô, nước mắt hối hận dâng đầy trong mắt: ‘Mạn Mạn, nếu hôm nay anh không trịnh trọng xin lỗi em thì cả đời này anh sẽ không tha thứ cho bản thân. Thật xin lỗi, là anh không hiểu em, không đủ tin tưởng em, không đủ quan tâm em, không đủ chăm sóc em, luôn hiểu lầm em nên mới làm em thất vọng tột độ với anh. Anh phạm vào sai lầm không nên phạm, là anh phản bội em, phản bội hôn nhân của chúng ta, làm em chịu nhiều ủy khuất, anh thật đáng chết.’

Thấy anh ta áy náy và tự trách như thế, giọng điệu Lê Hiểu Mạn nhẹ nhàng hơn: “Anh không cần chú ý chuyện quá khứ, đều đã qua rồi, tôi đã sớm không trách anh, không hận không oán anh.”

Hoắc Vân Hy rưng rưng nhìn cô đầy cảm kích: “Mạn Mạn, cảm ơn em, em không hận anh còn nguyện ý nghe lời anh nói.”

Thấy anh ta đột nhiên như vậy, Lê Hiểu Mạn có chút không thích ứng được, sau đó cô hỏi: “Anh thật sự không hận Tư Hạo, không đối chọi với Tư Hạo nữa sao?”

“Mạn Mạn, yên tâm đi, anh sẽ không đối chọi với anh cả nữa, trước

kia là anh quá cực đoan, anh không nên trách anh cả đoạt mất em, là vì anh tự tay đẩy em ra, so với anh cả thì anh quá kém, anh ấy là người yêu em nhất trên đời này, cũng là người duy nhất trên đời này có thể làm em hạnh phúc, chỉ có anh ấy mới có tư cách có được em, được tình yêu của em.”

Hoắc Vân Hy nói rất chân thành, đôi mắt ướt át gắt gao nhìn Lê Hiếu Mạn.

Anh ta thật sự sẽ không đối chọi với Long Tư Hạo nữa.

Lê Hiếu Mạn nghe anh ta nói lời này, thấy anh ta nghiêm túc như thế lại cực kì chân thành nên trong lòng cũng yên tâm

Hoắc Vân Hy có thể buông, có thể nghĩ thông suốt có thể không hận thù và đối chọi với Tư Hạo, cô liền an tâm rồi.

Cô nhìn anh ta nhẹ nhàng cười: “Cảm ơn.”

Hoắc Vân Hy nhìn nụ cười nhẹ trên mặt cô không nhịn được nhớ tới một số chuyện khi bọn họ còn nhỏ

Cô cười, nụ cười đó làm anh ta nhớ mong.

Dịu dàng, ấm áp và xinh đẹp như thế.

Đôi mắt anh ta rung rung tràn đầy ý cười, vừa vui sướng lại kích động.

Chỉ cần có thể nhìn cô cười với anh ta là chuyện cả đời này anh ta không cầu gì hơn.

Những ngày tháng sau này anh ta sẽ bảo vệ cô từ xa, đến khi anh ta

chết đi.

“Mạn Mạn.” Anh ta rơi nước mắt, âm thanh vì quá kích động mà có chút nghẹn ngào: “có thể để anh ôm em một lần được không, một lần cuối cùng.”

Thấy anh ta khóc, Lê Hiếu Mạn cũng đỏ mắt nhẹ nhàng gật đầu: “Có thể.”

Nghe cô nói thế, Hoắc Vân Hy vui sướng nhìn cô, tiến lên vòng tay ôm lấy cô.

Anh ta vô cùng cảm kích ôm lấy cô, đôi mắt rung rung chưa từng ngừng, ánh mắt đầy áy náy, âm thanh nghẹn ngào: “Mạn Mạn, cảm ơn, cảm ơn em.”

Đàn ông có thể khóc nhưng không dễ dàng rơi là bởi vì chưa tới mức tình thâm.

Ôm cô không tới 1ph thì anh ta buông cô ra, duy trì khoảng cách với cô: Mạn Mạn, trong thời gian ngắn anh không thể xem em là chị dâu của mình nhưng anh sẽ tôn trọng em như chị dâu của mình.”

Lê Hiếu Mạn nhìn Hoắc Vân Hy rung rung nước mắt liền mỉm cười: “Ngàn vạn lần đừng tôn trọng em là chị dâu, em sẽ cảm thấy lạ không được tự nhiên.”

Lúc này, Lạc Thụy đẩy cửa văn phòng đi đến, cười hỏi: “phu nhân, Hoắc tổng, các người nói xong chưa? Thời gian hơi gấp, tôi không thể không thúc giục hai người.”

Dứt lời, anh ta lại nhìn Hoắc Vân Hy, thấy hốc mắt anh ta hồng hồng, rung rung nước mắt, anh ta an ủi nói: “Hoắc tổng, đàn bà ở trên đời

này nhiều lắm, không có phu nhân, ven đường còn có rất nhiều hoa tươi, chỉ cần anh muốn hái một bông còn không phải đủ một cái sọt sao?”

Chương 1024: Trịnh trọng xin lỗi em (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy vì lời chọc cười của Lạc Thụy mà vô cùng hâm mộ anh cả Long Tư Hạo của mình vì bên cạnh anh có một người thú vị như Lạc Thụy, nhất định cuộc sống sẽ không nhàm chán.

Mà một người cô đơn, anh ta rất muốn dung nhập đến thế giới của bọn họ./

.....

Hoắc gia

Hoắc Nghiệp Hoảng vẫn nhìn thời gian, thấy hơn 20ph nữa liền nhìn Long Tư Hạo nói: ‘Tur Hạo, hiện tại chỉ còn hơn 20phm cháu nói cháu nghĩ thế nào rồi? Cháu tới chỗ ta hơn 1h, cháu vẫn chưa nghĩ kĩ sao?’

Lăng Hàn Dạ nhưn mày: “Ông Hoắc, ông đừng vội, không phải hơn hơn 20ph sao? Nói không chừng cuối cùng Long thiếu nghĩ thông suốt đấy.”

Hoắc Nghiệp Hoảng như nhìn thấu gì đó cười lạnh lẽo: “Tur Hạo, ta xem cháu đang kéo dài thời gian đúng không? Các người ở chỗ ta còn những người khác đi tìm cậu của Mạn Mạn.”

Sau đó ông ta hừ một tiếng: “Ta đã bắt họ đi thì không thể nào để

dàng để các người tìm được, các người muốn 2h tìm được bọn họ căn bản không thể nào.”

Sắc mặt Long Tur Hạo vô cùng lãnh đạm: “Ai nói tôi đang tìm bọn họ? Ông cảm thấy tôi sẽ lãng phí thời gian vào chuyện này sao?”

Hoắc Nghiệp Hoảng nhíu mày, ánh mắt sắc bén nhìn biểu tình khó đoán của Long Tur Hạo: “Tur Hạo, vậy cháu muốn kéo dài thời gian làm gì?”

Lăng Hàn Dạ nhếch môi cười, lãnh đạm nhìn ông ta: Ông Hoắc, ông cần gì gấp gáp như thế? Đến giờ chẳng phải ông biết con tin vẫn ở trong tay ông sao? Ông còn sợ cái gì chứ?”

Bởi vì Long Tur Hạo đến Hoắc gia nhưng vẫn không đồng ý đầu tư 100 triệu vào cũng chưa nói muốn giúp Hoắc thị vượt qua nguy cơ mà nói chưa nghĩ kĩ, mắt thấy còn hơn 20ph, Hoắc Nghiệp Hoảng bắt đầu không bình tĩnh.

Tuy Long Tur Hạo là cháu trai của ông ta nhưng ông ta vẫn không nhìn thấu suy nghĩ của anh.

Người cháu trai này của ông ta năng lực thế nào ông ta biết, tuyệt đối không thể khinh thường, nếu không ông ta cũng không muốn anh giúp trọng chấn Hoắc thị rồi.

Ông ta nắm chặt cây gậy trong tay, nhìn Long Tur Hạo, giọng điệu đầy uy hiếp: “Tur Hạo, người nhà Mạn Mạn đang ở trên tay ta, cháu nên nghĩ cho kĩ, đừng ép ông nội nóng nảy.”

Long Tur Hạo không trả lời ông ta nhưng trong lòng vẫn đang nghĩ sao Lê Hiểu Mạn còn chưa tới.

Mà sau khi Lê Hiếu Mạn và Hoắc Vân Hy đang ký hợp đồng chuyển nhượng cổ phần, lúc này đang trên đường đến Hoắc gia.

Ngoại trừ bọn họ còn có Lạc Thụy.

Vốn thời gian sắp không đủ, Lê Hiếu Mạn để lái xe lái nhanh một chút, Lạc Thụy và Hoắc Vân Hy bảo cô không cần lo lắng.

Lúc chỉ còn 10 phút thì Lê Hiếu Mạn, Hoắc Vân Hy, Lạc Thụy ba người chạy tới đại sảnh của Hoắc gia.

Thấy Lê Hiếu Mạn tới, Hoắc Vân Hy đang ở công ty cũng trở lại, Hoắc Nghiệp Hoảng nghi ngờ nhưng vẫn cười lạnh.

“Hahah...” ông ta nhìn Long Tư Hạo, gương mặt già nua trầm xuống: “Tur Hạo, cháu ở đây kéo dài thời gian chính là để Mạn Mạn đi tìm Vân Hy sao? Bảo nó về thuyết phục ta thả đám người Lê Chấn Hoa sao?”

Long Tư Hạo không trả lời ông ta mà nhìn Lạc Thụy ra hiệu.

Lạc Thụy hiểu ý đi tới trước người Hoắc Nghiệp Hoảng, cầm văn kiện trong tay đưa cho ông ta.

“Hoắc lão gia, trước hết mời ông nhìn một chút, có kinh hỉ ông không tưởng tượng được đâu, à... có thể là kinh hách đấy.”

Ánh mắt Hoắc Nghiệp Hoảng sắc bén nhìn Lạc Thụy đang tươi cười, nghi hoặc nhận lấy túi văn kiện mà Lạc Thụy đưa.

Ông ta nhíu mày mở văn kiện ra.

Lúc ông ta nhìn từng hợp đồng chuyển nhượng cổ phần trong đó thì

không thể tin, giận cả người phát run.

Sắc mặt ông ta thâm trầm nhìn Hoắc Vân Hy: “Vân Hy, cháu... cháu lại mang hết cổ phần công ty cho Tư Hạo, cháu... cháu muốn chọc giận chết ông nội sao?”

Hoắc Nghiệp Hoảng chưa từng chịu đã kích như thế, giận không kịp thở.

Hoắc Vân Hy nhìn ông ta, nhíu mày nói: “Ông nội, ông thả cậu của Mạn Mạn ra đi, không cần tiếp tục sai lầm nữa, nếu ông muốn cứu Hoắc thị thì tuyên bố phá sản đi, anh cả thu mua Hoắc thị đương nhiên sẽ để nó cái tử hòi sinh.”

Hoắc Nghiệp Hoảng xiết chặt hợp đồng trong tay, tức giận đặng đặng nói: “Không thể nào, ta tuyệt đối sẽ không tuyên bố phá sản, Hoắc thị là tâm huyết cả đời của ta, ta sẽ không để nó sụp đổ.”

Chương 1025: Tổng giám đốc mới là ông chủ thực sự

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy Hoắc Nghiệp Hoảng còn khăng khăng như vậy, Lạc Thụy nhìn ông ta nói: “Hoắc lão gia, hiện tại cổ đông của Hoắc thị chỉ còn mình ông và tổng giám đốc nhà chúng tôi, mà tổng giám đốc nhà chúng tôi là đại cổ đông, ông là cổ đông nhỏ, nếu ông không thả người nhà phu nhân nhà chúng tôi ra thì haha. Hoắc lão gia, ông đoán xem sẽ có hậu quả gì? Ông không sợ tổng giám đốc nhà chúng tôi tặng cổ phần trong tay cho người khác sao? Đến lúc đó Hoắc thị của ông liền rơi vào tay người khác rồi.”

“Các người dám uy hiếp ta?” Hoắc Nghiệp Hoảng giận quá không kiềm chế được nhìn đám người Long Tư Hạo, xiết chặt hai tay.

Năm năm trước đưa cháu trai Long Tư Hạo này cầm cổ phần Hoắc thị trong tay ép ông ta để Hoắc Vân Hy ly hôn với Lê Hiểu Mạn, hôm nay lại lấy cổ phần trong tay để bắt ông ta thả người nhà Lê Hiểu Mạn.

Được lắm, ông ta có đứa cháu ngoan.

Lăng Hàn Dạ đứng lên, một tay khoác vai Lạc Thụy, nhíu mày nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng: “Chúng ta chỉ học theo Hoắc lão gia thôi mà, ông làm người bề trên cứ thích uy hiếp người ta như thế, đương nhiên tiểu bối chúng tôi học theo rồi.”

Lạc Thụy tiếp lời anh ta, nhíu mày nói: “Hoắc lão gia, ông nghĩ kĩ

xem, ông trói người nhà phu nhân chúng tôi không phải vì Hoắc thị sao? Nếu ông không đồng ý thả người thì sẽ mất Hoắc thị, cho nên ông nhanh thả người đi thôi, tổng giám đốc cũng sẽ trả lại toàn bộ cổ phần công ty cho ông, nói không chừng còn có thể bơm thêm tiền cho Hoắc thị đấy.”

Hoắc Nghiệp Hoảng nghe anh ta nói vậy, nhíu mày nhìn Long Tư Hạo: “Tur Hạo, nếu ông nội đồng ý thả người thì cháu xác định trả lại cổ phần trong tay cháu cho ông nội sao?”

Long Tư Hạo đứng lên ánh mắt lạnh nhạt nhìn ông ta: “Ông vẫn nên gọi điện thoại thả người trước đi.”

Hoắc Nghiệp Hoảng vẫn còn do dự, Lạc Thụy thấy thế tiến lên túm lấy hợp đồng chuyển nhượng trên tay ông ta: “Hoắc lão gia, ông nên hiểu nếu so thực lực ông không bằng tổng giám đốc, tổng giám đốc mà dùng vũ lực thì Hoắc gia này đã thành bãi đất bằng rồi, hiện tại anh ấy đang cho ông bậc thang mà xuống đấy, ông còn không xuống thì Hoắc thị chỉ còn đóng cửa mà thôi, ông gấp cái gì, nếu ông đồng ý thả người tổng giám đốc sẽ trả lại cổ phần cho ông, Hoắc thị vẫn là của ông, nếu không ông sẽ mất Hoắc thị ngay lập tức, tuy là có pháp luật nhưng tổng giám đốc nhà chúng tôi là cổ đông lớn nhất, hiện tại anh ấy mới là ông chủ thực sự của Hoắc thị.”

Đối mặt với uy hiếp thẳng thừng của Lạc Thụy, trong lòng Hoắc Nghiệp Hoảng tức giận không thôi nhưng không thể nào phát tác.

Hiện nay trên tay Long Tư Hạo có cổ phần nhiều hơn ông ta, quyền lợi đương nhiên lớn hơn ông ta, nếu ông ta còn không thu hồi lại thì sao ông ta còn có quyền quyết định lớn nhất của Hoắc thị.

Công ty có quyết sách gì trên cơ bản là ông ta định đoạt.

Ông ta nhíu mày không thể không thỏa hiệp: “Được, ông đồng ý thả người.”

Thấy ông ta đồng ý, Lê Hiếu Mạn thở phào nhẹ nhõm, không tệ, bọn họ cực thắng.

Thật ra cô sợ nhất là Hoắc Nghiệp Hoảng không chịu thỏa hiệp, sợ ông ta muốn đồng quy vu tận.

Cô đi tới trước mặt Hoắc Nghiệp Hoảng hỏi: “Ông nhất người thân của tôi ở đâu hả?”

Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn Lê Hiếu Mạn, lập tức đẽvệ sĩ đưa điện thoại cho ông ta.

Ông ta gọi điện chỉ nói một câu thả bọn họ.

Lê Hiếu Mạn áp chế phần hận trong lòng lạnh giọng hỏi: “Ông bắt cậu của tôi ở đâu hả? Nếu bọn họ bị tổn thương một cọng tóc thì tôi sẽ không bỏ qua cho ông.”

Vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, vậy mà ông ta lại bắt người nhà ông để uy hiếp cô, Lê Hiếu Mạn càng hận Hoắc Nghiệp Hoảng hơn.

Nếu ông ta không phải là ông già tóc trắng, nếu ông ta không phải là ông nội của Long Tư Hạo, cô nhất định sẽ không khách khí với ông ta như vậy.

Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn Lê Hiếu Mạn đang tràn đầy hận thù, ông ta nhíu mày: “Mạn Mạn, cháu yên tâm đi, ông nội sẽ không làm tổn thương bọn họ, haix, ông nội có cách thì sẽ không làm như vậy, ông nội chỉ bất đắc dĩ mà thôi.”

Ông ta thở dài một hơi lập tức nói ra địa chỉ.

Ông ta cho người bắt Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác và Tường Y Y liền nhốt bọn họ trong một nhà kho ở xưởng khu Bắc Giao.

Nhà xưởng kia bỏ đi là Hoắc Nghiệp Hoảng từng đầu tư vào.

Nghe ông ta nói địa chỉ nhốt Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác và Tường Y Y, Lê Hiếu Mạn, Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy, còn có Hoắc Vân Hy đều cực kì kinh ngạc.

Chương 1026: Sẽ nhanh chóng có người đến bắt ông

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bọn họ không nghĩ tới Hoắc Nghiệp Hoằng sẽ nhốt Lê Chấn Hoa vào nhà kho công xưởng bỏ hoang.

Lạc Thụy híp mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, quơ quơ hợp đồng chuyển nhượng trong tay, cười nói: “Hoắc lão gia, khó tránh ông lật lọng, hợp đồng này tôi trước hết không cho ông, tôi chờ ở đây, chờ Tổng giám đốc thuận lợi cứu cậu Lê ra, tôi lại đưa hợp đồng cho ông.”

Dứt lời, anh ta nhìn Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn: “Tổng giám đốc, anh và Tổng giám đốc phu nhân mau đi đi, tôi ở đây đợi tin tốt của hai người.”

Vì phòng ngừa Hoắc Nghiệp Hoằng lật lọng, Lạc Thụy quyết định ở lại canh chừng ông.

Long Tư Hạo rảo bước đi tới bên người Lê Hiểu Mạn, ôm eo cô: “Hiểu Hiểu, chúng ta đi.”

Anh xưng hô với cô là Hiểu Hiểu, nhưng Lê Hiểu Mạn đang lo cho cậu, cũng không chú ý tới.

Lạc Thụy đứng cạnh bọn họ chú ý.

Hoắc Vân Hy thấy bọn họ muốn đi, liền nói: “Mạn Mạn, anh đi cùng

hai người.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn anh ta, không đáp ứng cũng không cự tuyệt, lúc này, eo cô bỗng đau, là Long Tư Hạo nhéo cô.

Cô cau mày, đối diện với anh, đang muốn lên tiếng, Long Tư Hạo đã ôm lấy cô đi ra ngoài.

Nhưng bọn họ đi chưa được mấy bước, nhìn thấy một người khiến bọn họ vô cùng bất ngờ bước vào.

Hai người đều giật mình: “Long Quân Triệt.”

Người tiến vào chính là Long Quân Triệt, ông ta thấy Lê Hiểu Mạn, Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy xuất hiện ở Hoắc Trạch, cũng không cảm thấy bất ngờ.

Ông ta nhìn Long Tư Hạo, biểu tình không nhìn ra vui giận: “Quả nhiên cậu còn sống, Mạn Mạn có thể yên tâm.”

Sau đó ông ta nhìn Lê Hiểu Mạn, đáy mắt lướt qua áy náy: “Mạn Mạn...”

Ông ta có rất nhiều lời muốn nói với Lê Hiểu Mạn, muốn nói xin lỗi cô, muốn chuộc tội, bù đắp cho cô, muốn cô tha thứ ông ta – người không xứng làm cha này, nhưng bây giờ ông ta còn vài chuyện khác phải làm, chỉ tạm thời ép lời muốn nói vào trong lòng.

Lê Hiểu Mạn vẫn không tiếp nhận Long Quân Triệt là cha, cũng không muốn nói chuyện với ông ta, cô dờn tầm mắt, không nhìn ông ta.

Long Quân Triệt thấy thái độ Lê Hiểu Mạn đối với ông ta vẫn giống

như ở núi Sher, không muốn để ý ông ta, trong lòng ông ta tràn đầy bi thương và mất mát.

Bị con gái ruột chán ghét như thế, trong lòng ông ta vô cùng khó chịu.

Ông ta đè nén khó chịu trong lòng, ánh mắt đầy tình thương của cha nhìn Lê Hiếu Mạn: “Mạn Mạn, chờ ba giải quyết xong một vài chuyện, ba sẽ chuộc tội và bù đắp cho con.”

Ánh mắt Lạc Thụy rơi vào trên người Long Quân Triệt, thấy ông ta tới Hoắc Trạch, biểu tình rất kinh ngạc: “Long Quân Triệt đại nhân, sao ông đến đây?”

Lăng Hàn Dạ cũng rất kinh ngạc, anh híp mắt, trực giác nói cho anh biết Long Quân Triệt đến Hoắc Trạch nhất định là có mục đích gì.

Hoắc Vân Hy biết ông ta luôn muốn tìm ông nội anh ta trả thù, thấy ông ta đến Hoắc Trạch, trong lòng anh có chút lo lắng.

Mặc dù ông nội của anh ta đáng hận, nhưng anh ta cũng không hy vọng ông chết.

Long Tư Hạo nhìn Long Quân Triệt, nheo mắt, tay ôm eo Lê Hiếu Mạn chột siết chặt, ánh mắt thâm trầm lộ ra tia lạnh lẽo.

Sau khi Long Quân Triệt vào phòng khách, Hoắc Nghiệp Hoàng liền đứng lên, trong mắt đầy kinh ngạc.

Long Quân Triệt thay đổi không nhiều, ông nhìn ông ta một lát, nhanh chóng nhận ra.

“Long Quân Triệt, là cậu, cậu trở về thành phố K lúc nào?” Hoắc Nghiệp Hoàng nhìn Long Quân Triệt, nhớ lại chuyện hơn 20 năm

trước.

Sau khi Long Nhã Tâm gả cho Hoắc Thần Phong, Long Quân Triệt và cha nuôi ông ta – Long Đăng Thiên xích mích.

Trong tức giận, ông ta rời khỏi Long gia.

Sau đó vì Long Nhã Tâm chết, ông ta sinh lòng hận ý với ông, cho người nhắn cho ông, nói ông ta nhất định sẽ trở lại trả thù cho Long Nhã Tâm.

Cho nên sau khi Long Quân Triệt mất tích, ông luôn cho người điều tra tung tích của ông ta, vì ông sợ có một ngày ông ta trở lại giúp Long Đăng Thiên đoạt lại Long thị, cũng sợ ông ta tìm ông trả thù cho Long Nhã Tâm.

Long Quân Triệt cũng là một người năng lực trác tuyệt, khi ông ta quản lý Long thị đã biểu lộ ra năng lực của ông ta.

Vì vậy, ông phải trừ đi ông ta, ông đã từng cho người ám sát ông ta, nhưng không thể thành công.

Ông điều tra Long Quân Triệt, lúc tra ra sau lưng ông ta có một thế lực rất lớn, một tổ chức lớn làm chỗ dựa cho ông ta, nên ông có mấy phần kiêng kỵ Long Quân Triệt.

Long Quân Triệt thấy Hoắc Nghiệp Hoảng nhận ra ông ta, câu môi cười lạnh như băng: “Không nghĩ tới tôi và bác Hoắc nhiều năm không gặp, ông vừa nhìn liền nhận ra tôi.”

Khóe mắt Hoắc Nghiệp Hoảng co giật, hung hãn híp mắt: “Cậu không thay đổi gì, sao tôi có thể không nhận ra, cậu tới làm gì?”

Ánh mắt Long Quân Triệt lạnh đi, cười khiến lòng người ta ngội lạnh: “Bác Hoắc đã quên tôi từng nhắc cho ông, tôi nói có một ngày tôi sẽ trở lại trả thù cho Nhã Tâm.”

Thấy ông ta nhắc tới Long Nhã Tâm và Long Đăng Thiên, Hoắc Nghiệp Hoảng liếc nhìn Long Tư Hạo, lạnh nhạt nói: “Long Nhã Tâm chết căn bản không liên quan tới tôi, đó là một bất ngờ, cho dù muốn báo thù, cũng là Tư Hạo tìm tôi báo thù, cậu có tư cách gì?”

Long Quân Triệt híp mắt: “Nhã Tâm là con gái duy nhất của cha nuôi tôi, tôi đương nhiên có tư cách tìm ông báo thù, ông hại chết Nhã Tâm, làm hại cha nuôi tôi mất tích, cướp đi Long thị, còn từng muốn giết tôi, hôm nay cuối cùng cũng đến ngày của ông.”

Lê Hiểu Mạn nghe Long Quân Triệt nói Hoắc Nghiệp Hoảng từng muốn giết ông ta, cô kinh ngạc, nhìn ông ta.

Hoắc Nghiệp Hoảng nghe ông ta nói ngày của ông cuối cùng cũng đến, ông hừ lạnh: “Hừ, Long Quân Triệt, ngày của tôi cuối cùng cũng đến gì? Cậu cho là nói vậy có thể hù được tôi?”

Ánh mắt Long Quân Triệt lạnh nhạt liếc ông: “Lát nữa sẽ có người tới bắt ông, tôi có hù được ông hay không, ông sẽ mau biết được.”

Nghe ông ta nói vậy, sắc mặt Hoắc Nghiệp Hoảng âm u dọa người: “Hoắc Nghiệp Hoảng tôi không làm gì trái pháp luật, ai dám tới bắt tôi?”

Lạc Thụy nghe ông nói, tốt bụng nhắc nhở: “Hoắc lão gia, chuyện ông làm trái pháp luật đúng là không ít, để tôi nói cho ông, ông nhất ông ngoại Tổng giám đốc chúng tôi hơn 20 năm, cái này vi phạm pháp luật, nếu Long lão gia chúng tôi đi tố cáo ông, ông phải đi ngồi tù, còn nữa, ông còn bắt cóc cậu, anh họ Tổng giám đốc phu nhân

chúng tôi và vị tiểu thư Y Y khái ái xinh đẹp kia, ông trái pháp luật, Hoắc lão gia, chúng tôi tâm địa hiền lành, không đi tố cáo ông, nếu không, ông ngồi tù cả đời cũng không đủ.”

Dứt lời, Lạc Thụy nhìn Long Quân Triệt, cười hỏi: “Long Quân Triệt đại nhân, ông nói có người muốn tới bắt Hoắc lão gia, là ai? Tại sao có người đến bắt ông ta?”

“Đương nhiên là người của đồn cảnh sát.” Nói câu này không phải Long Quân Triệt, mà là Lý Tuyết Hà luôn ở ngoài phòng khách.

Bà nở nụ cười châm chọc, quét mắt đoàn người trong phòng khách, ánh mắt khinh thường rơi vào trên người Hoắc Nghiệp Hoằng: “Ba, con thấy ba nên lập tức viết di chúc đi, đỡ cho lát nữa ba bị bắt đi, luật sư còn phải đi vào ngục tìm ba làm di chúc, phiền toái.”

Chương 1027: Hai người có quan hệ gì?

Mặc dù bà kêu Hoắc Nghiệp Hoằng là ba, nhưng trong giọng nói không có tôn trọng đối với ông như trước.

Trước kia Hoắc Nghiệp Hoằng ỷ vào mình là đương gia Hoắc gia, là cha chồng của bà, dạy dỗ bà, mắng bà, làm nhục bà trước mặt người giúp việc không chỉ một lần, hôm nay bà cảm thấy cuối cùng được hãnh diện một lần.

Hoắc Vân Hy thấy mẹ anh ta Lý Tuyết Hà không tôn trọng Hoắc Nghiệp Hoằng như vậy, anh ta nhú mày.

Mẹ anh ta luôn để ý hình tượng của mình, không tố chất và thái độ đúng đắn, có lúc, người mẹ này khiến anh ta rất thất vọng.

Anh ta thật hy vọng mẹ anh ta có thể có chút thái độ đúng đắn, tư chất.

Trừ Long Tư Hạo và Long Quân Trệt không bị thái độ của Lý Tuyết Hà đối với Hoắc Nghiệp Hoằng kinh động đến, Lê Hiểu Mạn, Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ đều bị thái độ của Lý Tuyết Hà kinh động.

Lạc Thụy nhú mày, Lý Tuyết Hà này sao đột nhiên to gan như vậy, dám nói chuyện Hoắc Nghiệp Hoằng như thế.

Lê Hiểu Mạn nhìn Lý Tuyết Hà mặt đầy kiêu ngạo và khinh thường, cũng cảm thấy bà to gan hơn rất nhiều, trước khi tuy Lý Tuyết Hà bất mãn với Hoắc Nghiệp Hoằng, nhưng ngoài mặt vẫn cung kính, không

dám bắt kính công khai với ông.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy Lý Tuyết Hà dám bắt kính với mình, trên mặt nổi lên tức giận, nhìn chằm chằm Lý Tuyết Hà, ánh mắt âm u đáng sợ: “Đại nghịch bất đạo, cô dám nói chuyện với tôi như vậy, không sợ tôi đuổi cô ra khỏi Hoắc gia?”

Lý Tuyết Hà cười lạnh, giọng châm chọc: “Vậy phải xem ba còn cơ hội này hay không?”

Nói xong, Lý Tuyết Hà lấy ra một tờ giấy, đưa chính diện cho Hoắc Nghiệp Hoảng nhìn, mặt đầy châm biếm và khinh thường: “Lão gia, ông thấy rõ đây là gì rồi chứ? Ông đã làm chuyện trái pháp luật, trong đây ghi chép rõ ràng, cuộc sống an nhàn của ông chấm dứt.”

Ánh mắt Hoắc Nghiệp Hoảng âm trầm rơi vào tờ giấy trên tay Lý Tuyết Hà, vì Lý Tuyết Hà cách xa ông, ông không thấy rõ tờ giấy có gì, nhưng trong lòng ông có dự cảm xấu.

“Trong tay cô là cái gì?”

Lý Tuyết Hà khinh thường cười một tiếng, giọng châm chọc: “Có thể khiến ông vĩnh viễn không trở mình được, còn thân bại danh liệt.”

Nghe thân bại danh liệt, Hoắc Nghiệp Hoảng tức giận hơn, đôi mắt sắc bén lộ ra nòng đăm cảnh cáo: “Lý Tuyết Hà, hôm nay cô ăn gan hùm rồi.”

Hoắc Vân Hy thấy thái độ hôm nay của mẹ anh ta đối với Hoắc Nghiệp Hoảng vô cùng tồi tệ, giống như nắm chuôi gươm của Hoắc Nghiệp Hoảng, anh ta tiến lên, đoạt lấy tờ giấy trong tay Lý Tuyết Hà.

“Vân Hy...” Lý Tuyết Hà thấy Hoắc Vân Hy đoạt tờ giấy, cũng không

đi đoạt lại, mà chuyển giọng nói: “Vân Hy, con nhìn cho rõ ông nội con đã làm chuyện gì trái pháp luật.”

Ánh mắt Hoắc Vân Hy rơi vào trên tờ giấy kia, thấy rõ nội dung, vẻ mặt kinh hãi, ánh mắt không dám tin nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng: “Ông nội, ông thật sự đã từng làm những chuyện này sao?”

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy Hoắc Vân Hy xem tờ giấy xong thì sắc mặt không đúng, cũng nhận ra có chuyện gì: “Vân Hy, đưa tờ giấy cho ông nội, ông nội làm cái gì?”

Hoắc Vân Hy đưa tờ giấy cho Hoắc Nghiệp Hoằng.

Hoắc Nghiệp Hoằng nhận lấy, xem xong trong nháy mắt sắc mặt đại biến, đôi mắt hung ác nheo lại, đáy mắt thoáng qua tia sát ý.

Trên khuôn mặt già nua của ông phủ một tầng khói mù đáng sợ, ánh mắt âm trầm nhìn Lý Tuyết Hà: “Tại sao cô có tờ giấy này? Cô làm sao có được?”

Ông trở nên kích động, tờ giấy ghi chép mỗi một đơn hàng buôn bán ma túy ông từng làm.

Phía trên ghi chép cặn kẽ mỗi một số tiền giao dịch, giao dịch với ai, địa điểm, thời gian, vv...

Ban đầu, Hoắc thị vừa khởi nghiệp vì không đủ vốn, suýt nữa phá sản, vì có thể vận chuyển đủ vốn cho Hoắc thị, nên ông mới bí quá hóa liều bán ma túy, đây đều là chuyện nhiều năm trước.

Tờ giấy này xem như là bằng chứng ông đã từng buôn ma túy.

Nếu cảnh sát có được tờ giấy này, Hoắc Nghiệp Hoằng ông hoàn

toàn xong rồi, ông không chỉ thân bại danh liệt, còn bị phán tử hình.

Vậy thì danh dự, quyền thế, danh tiếng mà ông quan tâm đều không còn.

Lý Tuyết Hà nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng tựa như muốn giết người, giễu cợt cười một tiếng: “Lão già, bình thường ông giả bộ đáng vẻ người được kính ngưỡng, đức cao vọng trọng, đúng là không nghĩ đến, ông lại là một trùm buôn ma túy, ghi chép không chỉ có một tờ này, tờ này là tờ copy từ tờ giấy tìm được trong ngăn kéo trong thư phòng ông, còn bản gốc đã giao cho cảnh sát rồi.”

“Cái gì? Cô... Cô...” Hoắc Nghiệp Hoảng bị bà chọc giận, nghĩ đến cảnh sát lấy được bản ghi chép đó, biết ông bán ma túy, ông liền không chịu nổi kích động mà huyết áp tăng vọt.

“Cô...” Ông tức giận không thôi, đưa tay chỉ Lý Tuyết Hà mặt đầy đắc ý, mắt đầy sát ý.

Lý Tuyết Hà thấy ông tức giận như muốn tắt hơi, được như ý cười một tiếng: “Lão già, ông tức chết là tốt nhất, đỡ cho cảnh sát phải bắt ông đi tử hình.”

Nhìn dáng vẻ được như ý của Lý Tuyết Hà, Hoắc Nghiệp Hoảng nòng đăm sát ý, đột nhiên lấy ra một khẩu súng nhắm Lý Tuyết Hà.

“A...”

Lý Tuyết Hà thấy thế, sợ hãi trợn to mắt, sắc mặt trắng bệch.

Lê Hiểu Mạn, Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, Hoắc Vân Hy thấy vậy, vẻ mặt cả kinh.

Bọn họ không nghĩ tới Hoắc Nghiệp Hoằng đột nhiên lấy súng ra.

Hoắc Vân Hy lo lắng nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng: “Ông nội, ông đừng bóp...”

Anh ta còn chưa nói chữ “cò”, Hoắc Nghiệp Hoằng đã nổ súng.

“A...”

Lý Tuyết Hà bị đẩy ngã vẫn chưa tỉnh hồn, thét chói tai, chờ bà phục hồi tinh thần, phát hiện bà không trúng đạn, ánh mắt rơi vào Long Quân Triệt cạnh bà.

Thấy sắc mặt ông ta không đúng, khoe môi có vết máu, vẻ mặt cả kinh, lập tức đứng lên, nhìn lưng ông ta, thấy trên lưng ông ta trúng đạn.

“Triệt, anh trúng đạn, anh thế nào? Anh đừng có chuyện gì nha!” Lý Tuyết Hà nhìn Long Quân Triệt, lo lắng khóc.

Long Quân Triệt ngăn đạn cho bà, bà gọi Long Quân Triệt, lo lắng cho ông ta, trừ Long Tư Hạo và Lạc Thụy, những người khác đều rất kinh ngạc, bao gồm Hoắc Nghiệp Hoằng.

Long Quân Triệt là cha ruột Lê Hiểu Mạn, mặc dù Lê Hiểu Mạn chưa chấp nhận người cha này, nhưng dù sao bọn họ chung dòng máu, thấy Long Quân Triệt trúng đạn, trong lòng cô vô cùng lo lắng.

Cô còn chưa hết lo lắng, lúc này thấy thái độ của Lý Tuyết Hà đối với Long Quân Triệt, cô lại nghi ngờ, Long Quân Triệt và Lý Tuyết Hà có quan hệ gì?

Lăng Hàn Dạ, Hoắc Vân Hy, Hoắc Nghiệp Hoằng cũng nghi ngờ.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy Long Quân Triệt che chở cho Lý Tuyết Hà, ông nheo mắt tràn đầy sát ý: “Cậu... Hai người có quan hệ gì? Tại sao cậu... đỡ đạn cho cô ta?”

Nghi vấn giống nhau, Hoắc Vân Hy cũng muốn hỏi, vừa rồi anh ta thấy Long Quân Triệt và mẹ anh ta một trước một sau xuất hiện, anh ta cũng nghi ngờ, lúc này lại thấy Long Quân Triệt đỡ đạn cho mẹ anh ta, mẹ anh ta gọi Long Quân Triệt là “Triệt”, anh ta càng nghi ngờ hơn.

Quan hệ giữa bọn họ không tầm thường, nhưng tại sao Long Quân Triệt và mẹ anh ta có quan hệ không bình thường?

Chương 1028: Không tin ông không động lòng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy và Long Tư Hạo năm năm trước từng thấy Long Quân Triệt và Lý Tuyết Hà ở chung một chỗ, nên biết bọn họ có quan hệ không tầm thường.

Lạc Thụy liếc nhìn Hoắc Vân Hy, lại nhìn Lê Hiểu Mạn, cau mày, lần này thăm rồi, Tổng giám đốc phu nhân bọn họ vốn không định nhận người cha này, lại thấy ông ta và người đàn bà xấu Lý Tuyết Hà có quan hệ, e là ấn tượng đối với Long Quân Triệt sẽ tệ hơn, càng không thể nhận ông ta.

Long Tư Hạo nheo mắt, đưa tay kéo Lê Hiểu Mạn, dùng hành động an ủi cô.

Lê Hiểu Mạn ngược mắt ôn nhu nhìn anh, nhíu mày, ánh mắt rơi vào trên người Hoắc Vân Hy lần nữa.

Thấy lưng ông ta nhuộm đỏ máu, bà siết chặt tay, đè nén lo lắng.

Lý Tuyết Hà thấy Long Quân Triệt không ngừng chảy máu, lo cho ông ta, cũng không để ý tới cái gì, dù sao Hoắc Nghiệp Hoảng không thể thoát khỏi ngục, bà cũng không sợ gì nữa.

Bà nhìn Hoắc Vân Hy, lo lắng hô: “Vân Hy, con còn đứng đó làm gì? Mau tới đây đỡ ba con đi!”

Ba?

Bà vừa nói xong, hù dọa mấy người.

Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn, Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Hoắc Vân Hy đều bị kinh sợ.

Chỉ có Hoắc Nghiệp Hoằng không bị kinh sợ, nhưng ánh mắt ông trở nên âm độc, sát ý lại nổi lên.

“Ba?” Lạc Thụy trợn to mắt nhìn Hoắc Vân Hy, đưa tay chỉ Long Quân Triệt: “Hoắc tổng, ông ta là ba anh à?”

Sau đó anh ta kinh hô: “Oh! My! God! Hoắc tổng và Tổng giám đốc phu nhân là anh em? Không thể nào.”

Đánh chết Lý Tuyết Hà anh ta cũng không tin.

Hoắc Vân Hy nhận được biểu tình kinh ngạc của Lạc Thụy, không dám tin nhìn Lý Tuyết Hà: “Mẹ nói gì? Long Quân Triệt là ba con? Điều này sao có thể?”

Anh ta theo bản năng nhìn Lê Hiểu Mạn, nếu Long Quân Triệt là ba anh ta, vậy chẳng phải bọn họ là anh em rồi sao?

Không, tuyệt đối không thể nào.

Lê Hiểu Mạn nheo mắt, không dám tin nhìn Lý Tuyết Hà, cô và Hoắc Vân Hy là anh em, tuyệt đối không thể nào.

Long Quân Triệt vốn không muốn làm sáng tỏ chuyện này trước mắt nhiều người, nhưng Lý Tuyết Hà nói thế, nếu ông ta không làm sáng tỏ, ông ta rất sợ con gái duy nhất Lê Hiểu Mạn sẽ hiểu làm cái gì.

Đàn bà duy nhất ông ta chạm vào trong đời này chỉ có mẹ ruột cô Thẩm Thi Vi.

Đối với Thẩm Thi Vi, tình cảm ông thiên ti vạn lữ phức tạp không rõ.

Mà ông ta cũng không muốn Lý Tuyết Hà tiếp tục hiểu lầm.

Ông ta hí mắt nhìn Lý Tuyết Hà, trong giọng nói lộ ra áy náy: “Bà... hiểu lầm, Hoắc Vân Hy không phải con trai... tôi, cậu ta là con trai của bà và Hoắc Thần Phong, đàn bà duy nhất đời này tôi chạm vào cũng chỉ có... Thẩm Thi Vi, mẹ ruột của Mạn Mạn.”

“Cái gì?”

Nghe lời này, Lý Tuyết Hà vốn đỡ ông ta đột nhiên buông ông ra, mặt đầy khiếp sợ và không tin, đưa tay chỉ Lê Hiếu Mạn: “Triệt, anh nói gì? Lê Hiếu Mạn là con gái anh? Vân Hy không phải con trai anh? Sao có thể? Sao Vân Hy không phải là con trai anh, nó là con trai anh mà!”

Sắc mặt Hoắc Nghiệp Hoảng vô cùng nhìn bà, thanh âm tràn đầy khinh bỉ: “Không biết xấu hổ, sao Thần Phong lại cưới đồ làm bạo hoại thuần phong mỹ tục như cô? Vân Hy là con trai của Thần Phong, không phải của Long Quân Triệt.”

Lý Tuyết Hà nghe ông nói vậy, hoàn toàn không rõ tình hình nhìn Long Quân Triệt: “Triệt, đây rốt cuộc là thế nào? Sao Vân Hy đột nhiên không phải con trai anh? Không phải trước kia anh luôn không phủ nhận sao? Em... Em và Hoắc Thần Phong luôn chia phòng ngủ, sao Vân Hy lại là con trai ông ta?”

Năm đó Lý Tuyết Hà và Hoắc Thần Phong kết hôn luôn chia phòng

ngủ, Hoắc Nghiệp Hoằng biết chuyện, bỏ thuốc hai người bọn họ.

Hoắc Thần Phong tỉnh lại rời đi, Lý Tuyết Hà tỉnh lại không nhớ chuyện đêm trước, trong ấn tượng của bà, bà chưa từng ngủ chung Hoắc Thần Phong.

Long Quân Triệt tiếp cận bà là vì đối phó Hoắc Nghiệp Hoằng, trả thù Hoắc Thần Phong.

Vì có thể để bà quyết một lòng giúp ông ta ở Hoắc gia giám sát nhất cử nhất động của Hoắc Nghiệp Hoằng, ông ta chuốc say Lý Tuyết Hà, chỉ nằm bên cạnh bà, tạo thành hiện trường giả bọn họ ngủ chung.

Lý Tuyết Hà tỉnh lại thấy Long Quân Triệt, lầm tưởng bọn họ xảy ra chuyện gì, sau đó bà mang thai, đương nhiên cho là con của ông ta, mà mỗi lần bà nói vậy, Long Quân Triệt đều không nói ra chân tướng.

Sở dĩ Hoắc Nghiệp Hoằng khẳng định Hoắc Vân Hy là con trai Hoắc Nghiệp Hoằng là vì Hoắc Vân Hy mới sinh, ông lên cầm tóc bọn họ đi làm giám định DNA.

Ông không tin tưởng Lý Tuyết Hà, lo đứa bé trong bụng bà không phải là con cháu Hoắc gia, cho nên mới lên đi giám định DNA.

Ông tuyệt đối không cho phép người không phải con cháu Hoắc gia vào cửa Hoắc gia.

Long Quân Triệt thấy Lý Tuyết Hà không tin, giải thích rõ ràng lúc trước ông ta làm sao để bà hiểu lầm giữa bọn họ từng phát sinh quan hệ, cũng nói cho bà, xưa nay ông ta chưa từng chạm vào bà.

Lý Tuyết Hà nghe xong vẫn không tin.

Bà vừa tức giận vừa bi thương, nhìn Long Quân Triệt, nức nở hô lớn: “Không thể nào, Vân Hy không thể nào là con trai của Hoắc Thần Phong, tôi và ông ta chưa từng ngủ chung.”

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy bà còn không tin, liền nói chuyện ông bỏ thuốc bà và Hoắc Thần Phong.

Lý Tuyết Hà nghe xong, tức giận nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng: “Ông bỏ thuốc tôi và Hoắc Thần Phong? Lão già này, ông bỏ thuốc tôi và Hoắc Thần Phong?”

Bà rất muốn xông tới dạy dỗ Hoắc Nghiệp Hoảng một trận, nhưng sợ súng trong tay ông.

Hai mắt bà đầy phẫn hận nhìn Long Quân Triệt: “Nếu ông đã sớm biết Hoắc Vân Hy không phải con trai ông, tại sao ông còn phải ngầm thừa nhận?”

Long Quân Triệt trúng đạn, sắc mặt cực kém, tái nhợt như giấy, ánh mắt ông ta nhìn Lý Tuyết Hà lộ ra tia áy náy.

Đời này ba người phụ nữ ông ta có lỗi nhất chính là Lê Hiểu Mạn, Thẩm Thi Vi và Lý Tuyết Hà.

Vì ông ta lợi dụng Lý Tuyết Hà, nên cảm thấy thật có lỗi với bà.

Ông ta nhìn Lý Tuyết Hà, không giấu diếm nữa: “Vì tôi khiến bà hiểu lầm Hoắc Vân Hy là con trai tôi, bà mới có thể quyết một lòng làm việc cho tôi, thay tôi giám sát nhất cử nhất động của Hoắc Nghiệp Hoảng. Tôi vẫn luôn lợi dụng bà, những lời tôi từng nói với bà đều là giả, xưa nay tôi chưa từng thật lòng với bà, hơn 20 năm, tôi đều lừa

gạt bà.”

Nghe lần này ông ta nói thật, Lý Tuyết Hà không tiếp nhận nổi lui về sau, khóc đến hư lớp trang điểm trên mặt: “Tôi không tin ông đều lừa gạt tôi, tôi không tin, tôi không tin ông không động lòng với tôi.”

Giọng Long Quân Triệt kiên quyết, không mang theo bất kỳ tình cảm nào: “Không có, cho tới nay tôi cũng chưa từng động lòng với bà, bà tin cũng được, không tin cũng được, xưa nay tôi chưa từng thật lòng với bà.”

Chương 1029: Chết cũng kéo ông ta theo chôn cùng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“A...”

Nghe ông ta nói tuyệt tình như vậy, Lý Tuyết Hà mất khống chế hô to, kêu khóc: “Hai mươi mấy năm ông lại chưa từng thật lòng với tôi, ha ha... nếu ông đều lừa gạt tôi, tại sao vừa rồi ông còn đỡ đạn cho tôi?”

Long Quân Triệt đưa tay lau máu tràn ra khóe môi: “Tôi lợi dụng bà nhiều năm, đỡ đạn cho bà, chẳng qua là muốn chuộc tội.”

“Ông... muốn chuộc tội? Chỉ vì ông lợi dụng tôi hai mươi mấy năm? Ha ha...” Lý Tuyết Hà cười lạnh, cả đời này bà chưa từng bị đá kích lớn như vậy, trong lòng đau buồn không thôi.

Bà chịu không nổi ngã ngồi dưới đất, không hình tượng khóc rống.

“Long Quân Triệt, ông lại dám gạt tôi lâu như vậy? Hai mươi mấy năm, ông chưa từng thật lòng với tôi? Ông lại dám gạt tôi lâu như vậy?”

Bị đá kích quá lớn, bà vừa khóc vừa thảm thì.

Bà luôn đặt tất cả tâm tư trên người Long Quân Triệt, đã nhiều năm, bà chú trọng lối ăn mặc, chú trọng bảo dưỡng, không muốn già đi, sợ ông ta chê.

Bà luôn cho rằng Hoắc Vân Hy là con trai ông ta, bà luôn lấy điều này làm niềm tự hào, cảm thấy bà sinh con trai cho ông ta, ông ta nhất định sẽ không vứt bỏ mẹ con bà.

Nhưng mà bây giờ, con trai không phải của ông ta, mà ông ta xưa này chưa từng thật lòng với bà.

Lý Tuyết Hà ngây ngốc bị lợi dụng hai mươi mấy năm, bà ngu ngốc đến mức ngay cả con trai mình là của ai cũng không biết.

Ánh mắt Hoắc Vân Hy phức tạp nhìn mẹ anh ta, lại nhìn Long Quân Triệt, siết chặt hai tay, anh ta thật sự không dám tin, mẹ anh ta và Long Quân Triệt lại...

Long Quân Triệt lợi dụng mẹ anh ta hơn 20 năm...

Trong lòng anh ta rất phức tạp, rất không có tư vị.

Sau đó hốc mắt anh ta đỏ lên nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng sắc mặt cũng không khá lắm, cười khổ nói: “Cuối cùng con cũng biết tại sao ba không thích con. Thì ra ba căn bản không muốn con, con là dư thừa, sự tồn tại của con vĩnh viễn là chứng cứ ba có lỗi với dì Nhã Tâm, không trách ba luôn không muốn thấy con, trốn tránh con. Ông nội, tại sao ông phải làm vậy? Tại sao phải bỏ thuốc ba con? Tại sao phải ép con ra đời?”

“Vân Hy...” Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn Hoắc Vân Hy, vẻ mặt không biết làm sao: “Vân Hy, ông nội cũng vì Hoắc gia thôi!”

Dứt lời, ông ta nheo mắt, ánh mắt lại trở nên ác độc, tràn đầy hận ý nhìn Long Quân Triệt, ông ta giao bản ghi chép đó cho cảnh sát, phá hủy ông, phá hủy Hoắc thị, ông sẽ không bỏ qua cho ông ta.

Ông chết cũng phải kéo ông ta theo chôn cùng.

Ông đột nhiên giơ súng lên, hướng Long Quân Triệt, nả một phát súng.

“Đừng...”

Long Quân Triệt vốn có thể tránh ra, nhưng Lý Tuyết Hà ở sau lưng ông ta, nếu ông ta tránh ra, Lý Tuyết Hà dĩ nhiên trúng đạn, ông ta chỉ có thể đứng tại chỗ tiếp nhận phát súng này.

Trước ngực ông ta trúng đạn một lần nữa, lão đảo lui về sau, miệng phun ra một đồng máu.

“Triệt...” Lý Tuyết Hà sau lưng thấy ông ta trúng đạn lần nữa, trong lòng lo lắng cho ông ta hơn là oán hận.

Lê Hiếu Mạn thấy thế, vẻ mặt đại biến, thiết chút nữa hô lên chữ “ba”.

Dù sao cũng là cha ruột cô, thấy ông ta trúng đạn, sao cô có thể thờ ơ?

Hốc mắt Hoắc Nghiệp Hoằng đỏ bừng, đáy mắt đầy sát ý, muốn ép Long Quân Triệt vào chỗ chết, giơ súng lên lần nữa.

Mắt thấy Hoắc Nghiệp Hoằng muốn bóp cò, Lê Hiếu Mạn hô to “Đừng”, theo bản năng xông tới.

“Hiểu Hiểu.”

Long Tư Hạo thấy cô đột nhiên xông ra, sắc mặt đại biến, lập tức vươn tay nhưng lại không thể kéo cô.

Mà Hoắc Nghiệp Hoằng cũng đã bóp cò.

“Đùng...”

Một tiếng súng vang lên, chỉ thấy một bóng người nhanh chóng vọt tới trước người Lê Hiểu Mạn, đỡ phát súng kia cho cô.

Bóng người này là Hoắc Vân Hy.

Anh ta đứng cách Hoắc Nghiệp Hoằng gần nhất, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, anh ta chặn trước người Lê Hiểu Mạn, mi tâm trúng đạn, máu tươi từ trên trán anh ta chảy xuống, từ từ nhiễm đỏ khuôn mặt tuấn tú và áo sơ mi trắng của anh.

Vừa rồi Hoắc Nghiệp Hoằng bắn quá nhanh, anh ta ngay cả hô to một tiếng cũng không kịp, trong lúc nguy hiểm nhanh chóng chặn trước người Lê Hiểu Mạn.

Thấy Hoắc Vân Hy trúng đạn, thời gian tựa như dừng lại ở thời khắc này.

Lê Hiểu Mạn, Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, Long Quân Triệt, Lý Tuyết Hà đều khiếp sợ nhìn anh ta đạn trúng mi tâm.

“Vân Hy, ông nội... ông nội không cố ý.”

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy ông bắn trúng cháu trai mình, ông lão đảo về sau, ngã ngồi trên sofa, súng rơi xuống đất.

Khi cây súng lục màu đen rơi xuống, thân hình cao lớn của Hoắc Vân Hy cũng ngã xuống.

Lý Tuyết Hà nhìn Hoắc Vân Hy hấp hối, khóc hô ta: “Không — —”

Bà bò dậy, chạy tới quỳ gối bên cạnh anh ta, đỡ anh ta dậy, kêu khóc: “Vân Hy, con đừng dọa mẹ, con không sao, con không sao, con không sao, Vân Hy, Vân Hy của mẹ... Vân Hy...”

Lý Tuyết Hà vừa nói vừa thất thanh khóc rống.

Lê Hiểu Mạn trợn to mắt nhìn Hoắc Vân Hy mặt đầy máu ở trước mặt cô, đưa tay che miệng, nước mắt tuôn ra.

Cô khóc lắc đầu: “Không... Anh sẽ không chết.... Anh không thể...”

Cô ngồi chồm hổm xuống, khóc nhìn Hoắc Vân Hy hơi thờ yếu ớt: “Hoắc Vân Hy, anh đừng chết, anh đừng chết.”

Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy nhìn Hoắc Vân Hy, chân mày cau lại, một phát súng trúng mi tâm, không đơn giản như trúng cánh tay hay là bắp chân, đó là phát súng trí mạng!

Sắc mặt hai người cũng cực kỳ ngưng trọng, tuy trước kia Hoắc Vân Hy khiến người ta chán ghét, nhưng bây giờ anh ta đã cải tà quy chính, biết sai có thể thay đổi, cực kỳ tốt, bọn họ cũng không hy vọng anh ta chết.

Lạc Thụy phục hồi tinh thần, lập tức gọi xe cứu thương.

Long Tư Hạo khiếp sợ nhìn Hoắc Vân Hy, thấy anh ta thoi thóp, anh đột nhiên bước nhanh tới, ngồi xổm bên người Hoắc Vân Hy.

Mặt Hoắc Vân Hy đầy máu, cạnh tai phải có vết thương, rất giống vết đạn.

Lê Hiếu Mạn nhìn anh ta, nước mắt rơi lã chã.

Long Tư Hạo nắm tay cô, ánh mắt rơi vào trên người Hoắc Vân Hy, đôi mắt thâm thúy cũng ươn ướt.

Vừa rồi Lê Hiếu Mạn xông về phía Long Quân Triệt, anh lật đật muốn kéo, lại không thể, mà Hoắc Nghiệp Hoảng vừa vặn nổ súng, trong lòng anh hoảng sợ vạn phần, thiếu chút nữa tim nhảy ra ngoài.

Nếu không có Hoắc Vân Hy, người trúng đạn nhất định là Hiếu Hiếu của anh.

Đối với người em trai này, anh rất cảm kích và rung động, mặc dù hai anh em bọn họ luôn có quan hệ không tốt, nhưng anh không hy vọng anh ta chết.

Nhất là anh ta còn cứu Hiếu Hiếu của anh.

Lê Hiếu Mạn khóc nhìn anh ta: “Hoắc Vân Hy, anh tỉnh lại đi, anh đừng chết... Nếu anh chết, cả đời này tôi đều sẽ thương tâm bất an, anh tỉnh lại đi, đừng chết...”

Chương 1030: Anh phải sống, sống trả nợ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy như nghe được lời của cô, khôi phục được chút ý thức. Anh mở mắt ra, thấy Lê Hiểu Mạn đầy lo lắng trước mặt, nước mắt rơi như mưa nhìn mình, anh cố mỉm cười, giọng nói vô lực.

“Mạn... Mạn, em... Em có sao không... có bị thương không?”

Lê Hiểu Mạn khóc lắc đầu: “Em không có, em không bị thương, em rất khỏe, là anh đã cứu em, Hoắc Vân Hy, anh đừng chết có được không? Anh đừng chết...”

Nghe cô nói mình không có chuyện gì, Hoắc Vân Hy khóc nhưng trong mắt anh là nụ cười: “Không sao... là tốt rồi. Mạn Mạn, anh... trước đây... anh không đối... tốt với em, anh... anh cuối cùng... đã trả được...cho em, anh... anh... có thể... an tâm... đi rồi.”

Lý Tuyết Hà khóc nhìn anh: “Vân Hy, con đang nói ngu ngốc gì vậy, mẹ không cho con nói như vậy, con sẽ không chết, con sẽ không. Con chết thì mẹ phải làm thế nào? Vân Hy... Vân Hy...”

Ánh mắt mỏng manh của Hoắc Vân Hy nhìn Lý Tuyết Hà đang dầm nước mắt: “Mẹ... đồng ý với con, đừng... làm người như trước kia nữa...”

Long Tư Hạo nước mắt đầm đìa gật đầu lia lịa: “Được được, mẹ đồng ý với con, Vân Hy, chuyện gì mẹ cũng đồng ý, chỉ cần con còn

sống, sau này con muốn mẹ làm người thế nào mẹ liền là người thế đó, mẹ sẽ không bao giờ... giống như trước nữa, mẹ sẽ làm người tốt, là người lương thiện, Vân Hy, mẹ chỉ cầu xin con đừng chết.”

Dứt lời, bà vừa khóc vừa nhìn Lê Hiếu Mạn, chân thành nói xin lỗi: “Mạn Mạn, thật xin lỗi, xin lỗi vì trước kia tôi không tốt, tôi phá hỏng chuyện của cô và Vân Hy, làm cho cô ủy khuất nhiều như vậy, tôi đáng chết, xin hãy tha thứ cho tôi. Vân Hy nghe cô nói nhất, nó nói vì cô sẽ không cưới nữa, thật lòng đối với cô, cô mau nói nó đừng chết đi.”

Nhìn Lê Hiếu Mạn nói xong, Long Tur Hạo lại nhìn về phía Hoắc Vân Hy: “Vân Hy, con đã nghe thấy chưa? Mẹ đã xin lỗi Mạn Mạn, sau này mẹ cũng sẽ làm người tốt, con phải hứa với mẹ không được chết, con nhất định phải cố gắng, mẹ xin con.”

Lê Hiếu Mạn thấy Hoắc Vân Hy dường như không chịu nổi nữa, cô đỡ anh: “Hoắc Vân Hy, nếu như anh chết, em sẽ không tha thứ cho anh, anh còn nợ em rất nhiều, anh chưa trả hết đâu, anh cho rằng ngăn cho em một viên đạn là có thể trả hết sao? Anh phải sống, sống để trả nợ.”

Cô nói như vậy là muốn kích thích ham muốn sống của Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy vô lực nhìn cô, cố mỉm cười: “Mạn Mạn, đời này... có lẽ, không được rồi, đợi... kiếp sau... anh... trả lại.”

Anh hơi lo lắng nhìn Long Tur Hạo: “Anh trai... Em vốn còn... muốn đợi... mọi chuyện xong xuôi... rồi sau này... thân thiết với anh hơn... thật tiếc... là không còn cơ hội nữa rồi.”

Long Tur Hạo nắm lấy bàn tay lạnh như băng của anh, nhìn anh

chăm chú: “Ai nói không còn cơ hội, chỉ cần em cố gắng sống thì sẽ có cơ hội thôi. Anh trai này cũng chỉ có mình em là em trai, em nhất định phải sống, chỉ cần em sống, muốn thân thiết bao nhiêu cũng được, anh trai đều sẽ cùng em làm.”

Mắt Long Tur Hạo cũng đã đắm lệt, với người em trai là Hoắc Vân Hy này, cho dù Hoắc Vân Hy có làm gì, cho tới giờ anh đều chưa từng muốn tổn thương cậu ấy thật sự, hay thậm chí là giết cậu ấy.

Cho tới giờ, anh luôn thủ hạ lưu tình với Hoắc Vân Hy.

Họ không thân thiết như những anh em khác, nhưng anh từng hy vọng họ cũng có thể giống như anh em ruột thịt vậy.

Hoắc Vân Hy nghe Long Tur Hạo tự xưng là anh trai thì nước mắt vui mừng liền rơi xuống: “Anh, anh... tha thứ cho em... không chán ghét đứa em trai... là em...”

Long Tur Hạo nắm chặt tay Hoắc Vân Hy, hai mắt rung rung: “Anh cho tới giờ chưa từng chán ghét em, chuyện trước kia qua cũng qua rồi, chỉ cần em còn sống, anh tin chúng ta sẽ là anh em tốt, em là em trai tốt, anh cũng sẽ làm một người anh trai thật tốt.”

Hoắc Vân Hy nghe anh nói vậy thì trong lòng lại càng khó chịu không thôi.

Anh từng hy vọng mình và Long Tur Hạo có thể thân thiết như những anh em khác, quan tâm lẫn nhau, coi như như người thân của mình.

Hơn nữa, khi còn nhỏ, thấy các bạn cùng lứa có anh trai quan tâm, anh đã rất hâm mộ những người đó.

Anh cũng hy vọng có một ngày, anh trai mình có thể quan tâm anh

như vậy, vào lúc khó khăn, anh có thể đi nhờ anh trai giúp đỡ.

Nhưng tâm nguyện khi còn nhỏ rốt cuộc đến lúc có thể được thực hiện thì sinh mạng của anh cũng đã sắp hết rồi.

Nước mắt và máu khiến tầm mắt anh mờ hồ.

Anh còn muốn bảo vệ cho Lê Hiểu Mạn đến khi bạc đầu, nhưng anh không làm được.

Anh có rất nhiều tiếc nuối, có rất nhiều chuyện chưa làm xong, nhưng anh không có cơ hội hoàn thành.

Anh hối hận vì mình tình ngộ quá muộn, khi mà nhân sinh của anh đã qua đi một nửa rồi anh mới muốn làm người tốt.

Nhưng ông trời không cho anh cơ hội.

Trước kia anh làm sai rất nhiều, để rồi bỏ lỡ quá nhiều cơ hội để làm người tốt.

Long Quân Triệt vẫn luôn nhìn Hoắc Vân Hy, thấy anh vì cứu con gái của mình là Lê Hiểu Mạn nên mới trúng đạn, trong lòng ông vừa cảm kích vì lo lắng.

Ông nhợt nhạt bước từng bước tới, nhìn anh nói: “Hoắc Vân Hy, cậu từng vì... có thể thắng anh trai của mình mà chịu đựng huấn luyện tàn khốc như vậy, bây giờ... cũng có thể...”

Hoắc Vân Hy ngày càng suy yếu, hô hấp gần như không còn. Anh nhắm hai mắt lại, giọng nhỏ như muỗi kêu, đứt quãng nói:

“Mạn... Mạn, anh trai, hai người... phải... hạnh phúc... mãi mãi.”

Nói xong hai chữ cuối, Hoắc Vân Hy không nói thêm được gì nữa.

“Vân Hy...” Thấy vậy, Lý Tuyết Hà kinh hoàng trừng lớn mắt, khàn giọng khóc: “Không... Vân Hy... Vân Hy... Con không được chết... Vân Hy...”

Sau đó bà đột nhiên đứng lên hô to: “Sao xe cứu thương còn chưa tới? Xe cứu thương sao còn chưa tới? Mau tới cứu Vân Hy đi!”

Sau đó ánh mắt bà dừng lại ở ghế sofa, nước mắt tuôn đầy mặt, đau lòng nhìn Hoắc Nghiệp Hoàn.

“Hoắc Nghiệp Hoàn.”

Bà nổi giận gầm lên, khóc lóc xông lên phía trước, trong mắt tràn ngập hận ý: “Sao ông lại ác như vậy? Vân Hy là cháu trai của ông, sao ông lại có thể nhẫn tâm nổ súng được chứ?”

Hoắc Nghiệp Hoàn bi thương không nói gì, chỉ rơi lệ.

Ông hại chết con ruột của mình, bây giờ là cháu trai mình, là ông trời đang trừng phạt Hoắc Nghiệp Hoàn ông sao?”

Ông vì Hoắc gia mà đòi lại công đạo cũng là sao rồi sao?

“ Vân Hy... Vân Hy...”

Ông đột nhiên gọi tên Hoắc Vân Hy, chống quai trượng đứng lên, đúng lúc đang định đi tới chỗ Hoắc Vân Hy thì có hai nhóm người đang tiến vào từ đại sảnh.

Một nhóm là bác sỹ y tá, một nhóm là cảnh sát.

Năm sáu cảnh sát đi tới trước người Hoắc Nghiệp Hoàn, trình giấy chứng nhận xong thì nói: “Ông Hoắc, ông là kẻ khả nghi buôn lậu thuốc phiện, đã có chứng cứ vô cùng xác thực, ông bị bắt.”

Hoắc Nghiệp Hoàn nghe vậy thì nhắm đôi mắt ngập nước lại, không phản kháng, run rẩy đưa tay ra.

Cảnh sát còng tay ông lại, áp giải ông rời đi.

Chương 1031: Hy vọng, xuất hiện kỳ tích

Trên xe cứu thương, bác sỹ đang toàn lực cứu giúp.

Long Quân Triệt vì trúng hai viên đạn mà đang ở trên một xe cứu thương khác, cũng lâm vào tình trạng hôn mê.

Long Tư Hạo, Lê Hiếu Mạn, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, Lý Tuyết Hà đều đi theo tới bệnh viện.

Ở bên ngoài phòng bệnh, mọi người lo lắng nhất là Hoắc Vân Hy, anh bị trúng vào mi tâm, dường như không còn cơ hội sống sót.

Dù biết Hoắc Vân Hy không thể sống được, nhưng trong lòng ai cũng mang theo hy vọng, hy vọng kỳ tích có thể xuất hiện.

Lê Hiếu Mạn lo lắng cho Hoắc Vân Hy, đồng thời cũng lo cho Long Quân Triệt.

Thương thế của ông cũng không nhẹ, cho dù ông đã từng làm gì, cô cũng không hy vọng ông sẽ chết như vậy.

Lúc này, cửa phòng cấp cứu của Long Quân Triệt mở ra, một y tá vội đi ra: “Ai là người nhà bệnh nhân? Bệnh nhân mất máu quá nhiều, cần truyền máu.”

Lê Hiếu Mạn nghe vậy vội nói với y tá: “Tôi, tôi là người nhà bệnh nhân.”

“Trước đi xét nghiệm máu với tôi đã.” Y tá nói xong liền vội đi tới phòng lấy máu.

Lê Hiếu Mạn đang muốn đi theo thì Long Tur Hạo liền giữ cô lại: “Hiểu Hiểu, để anh, anh là...”

Không đợi anh nói xong, Lê Hiếu Mạn liền vội nói: “Tur Hạo, để em đi, dù thế nào ông ấy cũng là cha ruột của em.”

Dứt lời, cô liền nhanh chóng đuổi theo y tá.

Lấy máu xong, cô sắc mặt nhợt nhạt thiếu chút nữa thì té xỉu đi ra ngoài, may mà có Long Tur Hạo luôn ở bên ngoài chờ kịp thời đỡ cô.

“Hiểu Hiểu.” Anh lo lắng gọi Hiểu Hiểu, nhưng Hiểu Hiểu không chú ý tới lời anh gọi.

“Anh đỡ em qua đây ngồi.”

Lê Hiếu Mạn gật đầu, vịn vào Long Tur Hạo ngồi xuống.

Cô vừa ngồi xuống thì di động liền đổ chuông.

Điện thoại phải đổ chuông vài lần cô mới nghe thấy.

Lấy điện thoại ra, không nhìn số cô đã lập tức nghe máy.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói lạnh lùng quen thuộc: “Cậu cô đang ở trong tay tôi, một giờ sau mà không đến nhà máy bỏ hoang ở Bắc Giao thì đến nhật xác người đi.”

Nói xong đối phương liền cúp máy.

Lê Hiếu Mạn nghe xong thì sắc mặt đại biến, thốt lên: “Ô Dịch.”

Long Tur Hạo, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, ba người vừa nghe cô nói Tô Dịch thì kinh ngạc nhìn cô.

Long Tur Hạo nhíu mày nhìn Lê Hiếu Mạn hỏi: “Hiếu Hiếu, vừa rồi là điện thoại của Tô Dịch gọi cho em? Cậu ta nói gì?”

Lê Hiếu Mạn lo lắng nhìn Long Tur Hạo: “Ô Dịch bảo em một giờ cho em một giờ đi tới nhà máy bỏ hoang ở Bắc giao, nếu không tới thì sẽ giết cậu của em.”

Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ nghe vậy lại càng thêm kinh ngạc.

Lạc Thụy nhíu mày hỏi: “Phu nhân, Tô Dịch thật sự nói như vậy sao? Cậu ta mất tích một thời gian sao đột nhiên lại xuất hiện như vậy?”

Lăng Hàn Dạ cũng cau mày, sắc mặt ngưng trọng: “Thật đúng là một đợt sóng gió vừa qua thì một đợt khác lại đến, Tô Dịch sao lại gây rắc rối vào đúng lúc này cơ chứ?”

Lê Hiếu Mạn trong lòng lo lắng, không thể để thêm ai bị thương nữa, cô không thể tiếp tục mất đi người thân, cô phải lập tức tới đó.

Đột nhiên, cô đứng lên muốn đi tới nhà máy ở Bắc Giao, lại bị Long Tur Hạo kéo lại: “Hiếu Hiếu, anh đi, em chờ ở đây.”

Ánh mắt Lê Hiếu Mạn kiên định, giọng nói đầy quyết tâm: “Tur hạo, em phải tự mình đi, em không thể để cho người thân của mình bị thương tổn thêm nữa.”

Long Tur Hạo thấy cô kiên quyết như vậy thì biết là không khuyên được nữa, đành đồng ý để cô đi.

Lúc rời bệnh viện, Lạc Thụy chào Lý Tuyết Hà và nói Hoắc Vân Hy nếu có gì xảy ra thì sẽ kịp báo cho bọn họ, đồng thời lưu lại số điện thoại.

Từ bệnh viện đi tới Bắc Giao vốn là hơn bốn mươi phút đồng hồ. Lê Hiểu Mạn luôn bảo Long Tư Hạo đi nhanh một chút, bọn họ chỉ mất hai mươi mấy phút đồng hồ đã đi tới Bắc Giao.

Bên ngoài nhà máy bỏ hoang là một đồng lộn xộn, bên trong còn tỏa ra mùi rất khó chịu.

Tô Dịch toàn thân mặc trang phục màu đen, đứng ở bên ngoài nhà máy, ánh mắt lãnh đạm nhìn Lê Hiểu Mạn, Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy, bốn người bước xuống từ trên xe.

Thấy bốn người, hắn không hề tỏ ra ngạc nhiên: “Các người cũng tới.”

Lạc Thụy nhìn Tô Dịch không đeo kính, trong đầu so sánh với Tô Dịch nho nhã bình thường, không thể liên tưởng được một người lịch sự nhã nhặn lại chính là người thần bí làm rất nhiều chuyện xấu kia.

Anh chớp mắt, đau lòng nhìn Tô Dịch: “Tô thiếu, tôi nói cậu đến đây làm gì vậy? Thương thế của cậu không làm tôi đau lòng sao? Cậu thật sự là như vậy sao? Không phải là ai mà lại chính là người thần bí kia, cậu làm tôi quá buồn rồi, tại sao lại phải là người thần bí chứ? Nox có cái gì tốt mà cậu phải giúp ông ta làm việc? Rốt cuộc là cậu muốn làm gì? Cậu đừng tiếp tục sai nữa, mau thả cậu của tổng giám đốc phu nhân ra đi.”

Lăng Hàn Dạ nhíu mày càng chặt, ánh mắt cũng rất đau lòng nhìn Tô Dịch: “Tô thiếu, chúng ta cùng nhau vào sinh ra tử đã nhiều năm như

vậy, là anh em cũng lâu như vậy, đến giờ tôi vẫn không tin được cậu chính là người thần bí, không chỉ có Long thiếu và Lạc Thụy đau lòng, tôi cũng rất đau lòng, cậu làm vậy để làm gì chứ?”

Tô Dịch nhìn Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ nhíu mày, miệng chứa ý cười nói: “Thật xin lỗi, khiến cho mấy người đau lòng, thất vọng đối với tôi.”

Lạc Thụy bi thương nhìn hắn: “Tôi thiếu, tôi van cậu, quay đầu là bờ, tôi không muốn phải giao thủ với cậu, thật sự thế này đúng là làm khó tôi, cậu mau thả người nhà phu nhân ra đi.”

Tô Dịch không muốn giao thủ với Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ, nếu như có thể quay lại, hắn cũng sẽ không làm nhiều chuyện sai lầm đến thế. Nhưng giờ, hắn muốn về cũng không thể về được nữa rồi.

Lạc Thụy hỏi Long Tư Hạo: “Tổng giám đốc, ngài đã khôi phục trí nhớ?”

Long Tư Hạo chưa trả lời Lạc Thụy, chỉ nhìn chăm chăm Tô Dịch hỏi: “Sao lại phải ở nơi này?”

Tô Dịch nghe anh hỏi thì hỏi ngược lại: “Anh chưa khôi phục trí nhớ sao?”

Sau đó ánh mắt Tô Dịch lại đặt lên Lê Hiểu Mạn bên cạnh anh, thấy khuôn mặt lo lắng của cô, hắn cười: “Cô yên tâm, bọn họ còn sống.”

Lê Hiểu Mạn tức giận nhìn Tô Dịch, giọng nói trong trẻo lạnh lùng: “Anh muốn như thế nào? Tại sao lại phải ở đây? Có phải anh và Hoắc lão đầu đã thông đồng với nhau?”

Cậu của cô bị Hoắc Nghiệp Hoàn nhốt ở đây, mà Tô Dịch giờ đang

ở đây, thật là trùng hợp.

Tô Dịch không trả lời Lê Hiểu Mạn mà hỏi: “Hoắc Nghiệp Hoành có phải đã bị cảnh sát bắt đi rồi không?”

Nghe được lời này, Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ giật mình.

Lăng Hàn Dạ nhíu mày: “Sao cậu biết? Chẳng lẽ việc ông Hoắc bị cảnh sát bắt đi có liên quan đến cậu?”

Tô Dịch lại nhìn về phái Long Tư Hạo không có bất kỳ biểu cảm gì trên mặt: “Đương nhiên có liên quan, Long Quân Triệt biết chuyện Hoắc Nghiệp Hoành buôn thuốc phiện, là bởi tôi nói cho ông ta biết.”

- -Huyền Huyền có lời muốn nói--

Tô Dịch lại định làm gì? Ngay mai có yêu sách, để cho nhóm bảo bối đi vào nội tâm của Tô Dịch, xem hẳn nghĩ thế nào.

Còn Hoắc Vân Hy sẽ sống hay chết?

Hắc hắc.. nhóm bảo bối cũng không hy vọng người chết, vậy nên rồi nhóm bảo bối sẽ hiểu thôi.

Chương 1032: Không có tiêu đề chương

Lạc Thụy nghe vậy liền lập tức hiểu ra: “Khó trách sao Long Quân Triệt lại biết được chuyện ông Hoắc buôn thuốc phiện, hóa ra là cậu nói cho ông ta biết, không nghĩ tới cậu và ông ta có qua lại, mục đích của cậu nói cho ông ấy là gì?”

Tô Dịch bình thản nói: “Tôi chỉ giúp các người để cho Hoắc Nghiệp Hoàn phải nhận trừng phạt đáng có mà thôi.”

Lạc Thụy nghi ngờ: “Thật có lòng tốt giúp chúng tôi như vậy thì trước đây sao lại làm việc cho Nox?”

Lê Hiểu Mạn giờ vô cùng lo lắng cho cậu mình, lạnh giọng hỏi: “Anh muốn thế nào mới bằng lòng thả cậu tôi ra?”

Ánh mắt Tô Dịch trở nên lạnh lẽo, đặt vào khẩu súng trên tay mình: “Nếu như tôi muốn cô chết trước mặt tôi và mấy người ở đây, có phải cô sẽ làm vậy không?”

Nghe được lời này của Tô Dịch, Lạc Thụy trừng mắt, không dám tin nhìn hắn: “Tô thiếu, cậu đang nói đùa sao? Trước kia nhả nhận không có ác độc như vậy, sao giờ lại biến thành người như thế này?”

Long Tư Hạo kéo Lê Hiểu Mạn ra phía sau mình, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tô Dịch: “Bảo Hiểu Hiểu chết đi, để xem cậu có bản lĩnh này không đã.”

Tô Dịch nhìn anh, ánh mắt bình thản: “Không nghĩ tới anh mất trí nhớ

rồi còn quan tâm cô ta như thế.”

Dứt lời, ánh mắt hấn lại đặt vào Lê Hiếu Mạn: “Nếu như cô không muốn cậu mình xảy ra chuyện gì, hãy đi vào cùng tôi.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn nhú mày, vì an toàn của cậu cô sẽ phải đi tới đó.

Cô đang định đi về phía Tô Dịch, cánh tay liền bị Long Tur Hạo kéo lại.

Anh nhìn cô: “Hiếu Hiếu, không được đi, nguy hiểm.”

Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy ở bệnh cạnh cũng rút súng nhắm vào Tô Dịch.

“Tô thiếu, mặc dù tôi rất không nỡ làm cậu bị thương, nhưng nếu cứ để thế này, thà rằng tôi nhắm mắt lại để nhắm cậu mấy phát, nhanh thả người đi. Một mình cậu, không phải là đối thủ của ba người tôi, tổng giám đốc và Lăng thiếu gia đâu.”

Tô Dịch cười nhìn Lạc Thụy: “Haha... Lạc Thụy, cậu cảm thấy tôi sẽ ngu ngốc đứng ở đây để các người đánh sao?”

Nói đến đây, hấn lấy ra một cái điều khiển bom hẹn giờ, sắc mặt lãnh đạm đi vài phần: “Ba người bên trong trên người một người có trói bom, nếu như các người đánh cược, vậy thì cứ nổ súng.”

Lăng Hàn Dạ có chút không dám tin Tô Dịch lại trở nên tàn nhẫn như vậy, nhìn anh em nhiều năm của mình, anh hy vọng Tô Dịch sẽ không tiếp tục sai lầm nữa.

Anh ngưng trọng nói: “Tô thiếu, cậu nhất định phải tiếp tục sai như

vậy sao? Tôi thật không hiểu cậu uy hiếp vợ Long thiếu là có mục đích gì? Cô ấy không thù không oán với cậu, cần gì phải làm vậy với cô ấy chứ?”

Lăng Hàn Dạ nói tới vấn đề này, Lê Hiểu Mạn thực ra cũng rất muốn biết, tại sao Tô Dịch lại hận cô, muốn nhắm vào cô như vậy?

Nghe Tô Dịch nói, cậu cô, anh họ, Y Y, trên người ba người họ có một người có bom trên người, hiện tại trong lòng cô vô cùng lo lắng.

Tô Dịch nhìn lướt qua mấy người, nói: “Trên người một trong số bọn họ đúng là có bom hẹn giờ, dù tôi không bấm thì rồi bom cũng sẽ nổ tung mà thôi. Nếu muốn bọn họ an toàn ra khỏi đây thì cứ như lời tôi nói mà làm.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Tô Dịch: “Được, tôi vào.”

Long Tur Hạo giữ chặt cô: “Anh không cho em đi vào.”

Dứt lời, anh lạnh lùng nhìn Tô Dịch, quanh người tản ra khí lạnh: “Rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

Tô Dịch không trả lời, chỉ bình thản nhìn Lê Hiểu Mạn.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn luôn đặt trên tay Tô Dịch, cô rất sợ hấn đột nhiên cho nổ, mà người bên trong, đều là người cô yêu quý, ai cũng sẽ bị thương.

Cô nhìn Tô Dịch, rồi ngược mắt nhìn Long Tur Hạo, mím môi cười: “Tur Hạo, để em vào đi.”

Cô dùng ánh mắt ám hiệu, đợi cô đi vào, anh ở ngoài nghĩ cách cứu cô.

Trực giác của cô cho biết Tô Dịch sẽ không lập tức giết cô, cho nên giờ cô vào sẽ tạm thời không có nguy hiểm gì.

Anh ta kêu cô đi vào nhất định là có mục đích gì đó.

Cô và Long Tư Hạo tâm linh tương thông, chỉ nhìn nhau cũng biết đối phương đang ám hiệu điều gì.

Thấy ánh mắt ám hiệu của cô, trong lòng Long Tư Hạo dù lo cho Lê Hiểu Mạn, cũng biết lúc này trước phải thỏa mãn Tô Dịch đã, sau đó nghĩ cách đối phó mới là tốt nhất.

Ba người bên trong rất quan trọng đối với Lê Hiểu Mạn, anh biết nếu một trong ba người gặp chuyện không may, Hiểu Hiểu của anh cũng sẽ không chịu được.

Anh thả tay cô, nhìn thật sâu vào mắt cô: “Chờ anh.”

Lê Hiểu Mạn gật đầu, xoay người không để ý đến Tô Dịch đi thẳng vào trong nhà máy bỏ hoang.

Vì đây là nhà máy bỏ hoang mới chỉ một thời gian nên bên trong có hơi cũ kỹ, mặt đất hỗn độn, có chỗ vẫn thấy các thùng đựng hàng.

Sau khi cô tiến vào, Tô Dịch nói với Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy: “Tốt nhất các người đừng có vào, nếu không tôi sẽ cho nổ bom.”

Dứt lời, hắn xoay người tiến vào.

Trong nhà máy có mùi khó chịu, sau khi Lê Hiểu Mạn đi vào liền nhíu chặt lông mày.

Sau đó, Tô Dịch đi tới chặn cô lại, giữ chặt cổ tay kéo cô quẹo trái quẹo phải một hồi liền vào kho hàng dưới đất, sau đó khóa cửa lại.

Kho hàng dưới đất này được đặt tại một vị í rất bí ẩn. Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy muốn tìm được cũng không dễ dàng.

Chỗ này tương đối rộng rãi, trên mặt đất có vài thùng đựng hàng bị đổ lộn xộn.

Lê Hiểu Mạn nhìn quanh thì thấy cậu mình.

Lúc này, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, Tưởng Y Y, ba người hai tay hai chân đều bị trói lại, dựa lưng vào tường, nghiêng đầu, hai mắt nhắm nghiền, tựa như đang hôn mê bất tỉnh.

“Cậu, anh Văn Bác, Y Y.”

Thấy ba người, đáy mắt Lê Hiểu Mạn xoẹt qua tia lo lắng, đang định xông lên phía trước thì Tô Dịch nắm lấy cổ tay cô, dùng sức hất cô ra.

“A...”

Lực của Tô Dịch quá lớn mà cô còn chưa chuẩn bị tốt, bị hất như vậy khiến cô phải lảo đảo lui lại vài bước mới đứng vững được.

Tô Dịch thấy cô như vậy thì cười nói: “Vậy cũng không ngã, xem ra tôi có hơi coi thường cô rồi.”

Lê Hiểu Mạn lạnh mắt nhìn hẳn: “Tuy tôi là phụ nữ, nhưng không có yếu đuối như anh nghĩ. Anh bảo tôi vào đây, rốt cuộc là muốn thế nào?”

Tô Dịch lạnh lùng nhìn ba người Lê Chấn Hoa, sau đó khế cười nói: “Chúng ta chơi trò chơi đi, nếu cô thắng, tôi sẽ tha cho cậu của cô, nếu cô thua, các người không được ra ngoài nữa.”

Lê Hiểu Mạn nghe vậy thì siết chặt hai tay: “Tô Dịch, có phải anh bị điên rồi không?”

Sắc mặt Tô Dịch lạnh như băng, nhìn đồng hồ, sau đó lên tiếng: “Tôi vừa nói rồi, trên người một trong số bọn họ có bom hẹn giờ. Hiện tại còn ba mươi mấy phút nữa, thời gian cũng không còn nhiều.”

Từ khi theo hấn đi vào cô đã nghe được tiếng bom tích tắc kêu, trong lòng cô rất căng thẳng, hai mắt tràn đầy hận ý và tức giận nói: “Rốt cuộc là anh muốn thế nào?”

Chương 1033: Nói ra, thật sự nổ tung

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tô Dịch lấy ra một cái kìm chuẩn bị sẵn đưa cho cô: “Nếu như cô có thể gỡ bom trước khi nó nổ thì tôi sẽ tha cho các người.”

Lê Hiểu Mạn nghe Tô Dịch nói xong thì cả kinh: “Anh bảo tôi dỡ bom?”

Cô không phải chuyên gia bom mìn, căn bản không biết gì về bom cả, sao có thể dỡ được. Tô Dịch hẳn là cố ý, cô không thể nào dỡ bom, tuyệt không thể nào.

Tô Dịch nhìn cô kinh ngạc thì cười hỏi: “Sao? Ngạc nhiên khi biết tôi cho cô chơi trò chơi này phải không?”

Dứt lời, hấn tiến lại gần, bắt lấy cổ tay Lê Hiểu Mạn, cười quỷ dị: “Tôi thay đổi chủ ý rồi, để cô đi gỡ bom bây giờ quá tiện cho cô rồi, đợi chỉ còn một phút cuối tôi sẽ cho cô đi gỡ bom, như vậy thì trò chơi sẽ càng kích thích hơn.”

“Anh...” Lê Hiểu Mạn giận dữ nói: “Buông tôi ra, Tô Dịch, anh điên rồi, đồ điên, nếu như cậu tôi xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh.”

“Ha ha...” Tô Dịch cười, hai mắt lạnh lùng: “Đến lúc đó hãy nói đi.”

Sau đó ánh mắt Tô Dịch càng trở nên lạnh lẽo nhìn Lê Hiểu Mạn: “Cô

lo lắng như vậy là bởi vì cảm thấy bản thân không gỡ được bom sao? Haha, cô không có bom gỡ bom này thì có tư cách gì ở bên cạnh Tur Hạo? Bên cạnh Tur Hạo không cần người không biết bảo vệ mình, đàn bà muốn Tur Hạo che chở ở khắp mọi nơi, anh ấy vì cô mà hy sinh nhiều thứ như vậy, cô đã vì anh ấy mà hy sinh điều gì chưa? Lê Hiểu Mạn, cô không xứng với anh ấy.”

Nghe được lời của Tô Dịch, Lê Hiểu Mạn kinh hãi nhìn hẩn hỏi: “Đây chính là lý do anh luôn nhắm vào tôi, nghĩ cách đưa tôi vào chỗ chết?”

“Đúng vậy.” Tô Dịch không chút do dự thừa nhận, sau đó lại nói: “Vốn dĩ tôi không ghét cô đâu, cũng không nghĩ muốn chia rẽ hai người, nhưng khi tôi thấy Tur Hạo thật lòng chân thành muốn vì cô mà hy sinh tất cả, cô lại làm anh ấy tổn thương, tôi bắt đầu chán ghét cô. Khi tôi thấy Tur Hạo vì cô gặp nguy hiểm mà lo lắng gấp gáp, tôi cảm thấy cô căn bản không hợp với Tur Hạo. cô quá yếu, yếu đến mức ngay cả năng lực tự vệ cũng không có. Tur Hạo ở bên cạnh cô thật quá mệt mỏi, cô cái gì cũng cần anh ấy vì cô làm, lần nào nguy hiểm cũng cần anh ấy đi cứu, cô không cảm thấy anh ấy sẽ rất mệt mỏi sao? Tur Hạo không phải người bình thường, cô ở bên cạnh anh ấy sẽ trở thành gánh nặng cho anh ấy.”

Lê Hiểu Mạn thừa nhận lúc trước ở bên cạnh Long Tur Hạo cô rất tùy hứng, không chỉ làm anh bị tổn thương một lần, hơn nữa, lần đó cô còn nói rất nhiều thứ làm anh đau lòng.

Thậm chí còn làm anh bị phỏng vì súp nóng, khiến anh vừa bị thương cả trong lẫn ngoài.

Cô biết trước kia mình thật quá quắt, Tur Hạo yêu cô như vậy, vậy mà cô lại luôn bốc đồng làm trái tim anh tổn thương.

Nhưng giờ, cô đã không bao giờ.. tùy hứng như vậy nữa, cô đang dùng cả sinh mệnh để yêu anh, dùng sự chân thành nhất đối xử với anh.

Cô nhìn Tô Dịch: “Anh đang quan tâm Tư Hạo? Anh đã quan tâm anh ấy như vậy, suy nghĩ vì anh ấy như vậy, vì sao anh muốn làm anh ấy mất trí nhớ? Lúc ở căn nhà gỗ nhỏ, tại sao lại phát nổ? Anh đã làm gì với Tư Hạo?”

Tô Dịch lạnh lùng cười: “Trận nổ đó chỉ là nguy trang mà thôi, làm phân tán sự chú ý của các người, chờ mấy người chỉ tập trung vào căn nhà đó thì tôi có thể thuận lợi đưa anh ấy về nước.”

Lê Hiểu Mạn giật tay hai cái vẫn không thể thoát khỏi tay Tô Dịch, trong mắt cô tràn ngập hận ý: “Buông, anh buông tôi ra.”

Cô giãy dụa càng nhiều thì Tô Dịch càng siết chặt lấy tay cô, cười lạnh: “Cô không muốn biết rốt cuộc ngày đó đã xảy ra chuyện gì sao? Cô không muốn biết tại sao tôi lại muốn Tư Hạo mất trí nhớ sao?”

Lê Hiểu Mạn không đáp lại, chỉ phẫn hận nhìn hắn bằng ánh mắt sắc bén.

Tô Dịch không nhìn cô, chỉ bình thường nói: “Nói thật cho cô biết, tôi ở dưới chân núi ngày đó sở dĩ muốn bắt cóc cô, lợi dụng cô dẫn Tư Hạo tới căn nhà gỗ đó, chính vì muốn làm anh ấy mất trí nhớ, ngày đó tôi đã chuẩn bị kỹ lắm rồi, cho bom nổ trước, tôi sẽ đưa Tư Hạo rời đi, hơn nữa, tôi đã liên hệ với trực thăng, lúc các người đang dập lửa thì tôi sẽ đưa Tư Hạo lên trực thăng, vậy nên một tháng trước, anh ấy đã về thành phố K rồi.”

Lê Hiểu Mạn sắc mặt lạnh băng: “Vậy nên, người trong biệt thự đều là anh đổi lại, thư ký trong công ty cũng do anh đổi lại, không liên lạc

được với quản gia cũng liên quan tới anh?”

“Đúng vậy.” Tô Dịch không chút do dự thừa nhận: “Bọn họ là do tôi lấy danh nghĩa Tư Hạo đổi đi, điện thoại của Thành Thúc cũng do tôi xử lý, đương nhiên các người không liên lạc được.”

Lê Hiểu Mạn không hiểu: “Nếu anh không muốn Tư Hạo nhớ tôi, tại sao lại chỉ đổi người không mấy liên quan bên cạnh? Tại sao đem đó lại để cho Lăng Hàn Dạ và trợ lý Lạc thuận lợi đi vào biệt thự? Anh không sợ bọn họ nhắc tới tôi trước mặt Tư Hạo sao? Không sợ bọn họ phá hỏng kế hoạch của anh sao?”

Tô Dịch nheo mắt: “Đó là bởi vì tôi để cho Long Tư Hạo bị mất trí nhớ chỉ là muốn anh ấy quên cô đi, vậy nên tôi giữ lại những người đó, chỉ thay đổi mấy tên râu ria bên cạnh.”

Ngừng một chút, hắn nói tiếp: “Mục đích của tôi chỉ là muốn nghiệm chứng xem Tư Hạo mất trí nhớ có còn có thể yêu cô không, cưng chiều, yêu thương, che chở cô như trước không? Tôi muốn xem anh ấy đối xử với người mình yêu sâu đậm thế nào, mà cô lúc đó đã yêu anh ấy sâu đậm rồi. Tôi muốn biết lúc Tư Hạo mất trí nhớ, thậm chí chán ghét cô, cô có còn như lúc trước trách cứ, oán giận anh ấy, hoặc là nghĩ cách khiến cho anh ấy khôi phục trí nhớ, thậm chí theo đuổi anh ấy không?”

Lê Hiểu Mạn như hiểu ra điều gì: “Anh cố ý muốn khảo nghiệm chúng tôi?”

Tô Dịch cười cười: “Không sai, đây chính là mục đích của tôi, chỉ là để khảo nghiệm các người.”

Lê Hiểu Mạn nheo mắt: “Vì cái gì?”

Ánh mắt Tô Dịch phức tạp: “Nếu cô không thông qua khảo nghiệm, cô sẽ không còn tư cách ở bên cạnh Tư Hạo nữa.”

Lê Hiểu Mạn cười lạnh: “Tôi thật không hiểu, nếu anh quan tâm Tư Hạo như vậy, thay anh ấy suy nghĩ đủ điều như thế, thậm chí còn vì tôi tùy hứng khiến Tư Hạo đau lòng mà ghi hận tôi, vậy tại sao lại muốn làm hại con của tôi và Tư Hạo? Không phải anh quan tâm Tư Hạo sao? Tại sao ban đầu lúc tôi mang thai lại nghĩ cách khiến tôi sinh non? Anh dám nói mấy món ăn và thứ nước hoa dụ tình kia không phải là anh bảo Trần Lan làm không?”

Tô Dịch híp mắt nhìn cô: “Đúng, những thứ đó là tôi làm, Lê Hiểu Mạn, cô cho rằng tôi ngu hay sao? Cô cho rằng tôi tin cô mang thai một trăm phần trăm hay sao? Tôi làm vậy chỉ là thử xem cô có mang thai thật không. Tư Hạo yêu cô như vậy, nếu cô thật sự mang thai, cho dù có ăn cũng sẽ không không để ý thân thể của cô, không để ý đứa con trong bụng của cô, hơn nữa lúc mang thai ba tháng là lúc nguy hiểm nhất, vậy mà anh ấy lại chẳng hề kiêng kị, điều này chẳng phải đã nói rõ rằng cô không mang thai hay sao?”

Chương 1034: Đâm cô, hiểu lầm

Nghe anh ta nói vậy, Lê Hiểu Mạn lại hiểu ra một chuyện: “Anh hiểu Tư Hạo nhỉ, hiểu hơn cả tôi, có lẽ còn hiểu anh ấy hơn bản thân anh ấy luôn, nếu nước hoa và đồ ăn kích dục là vì thử tôi có mang thai không, lúc tôi mang thai Nghiên Nghiên, vì sao anh còn cho người đụng tôi, hại tôi suýt nữa xảy ra tai nạn?”

Anh ta lạnh lùng nhìn Lê Hiểu Mạn, lạnh nhạt nói: “Cô nói xem, lúc cô mang thai Nghiên Nghiên, đúng là lúc Tư Hạo nhận trị liệu ở Mĩ, mà lúc đó cô làm gì? Khi sinh mạng Tư Hạo bị đe dọa, nhớ mong cô, cô lại ở cùng thằng đàn ông khác, cô không khiến anh ấy thất vọng sao?”

“Tôi ở cùng người đàn ông khác?” Lê Hiểu Mạn buồn cười nhìn anh ta: “Anh nói Hàn Cận Hi sao? Anh ấy chỉ đơn thuần chăm sóc tôi, tôi và anh ta căn bản không ở cùng nhau. “

Năm năm trước sau khi Lê Hiểu Mạn chạy khỏi khách sạn đụng phải Hàn Cận Hi, bị anh lấy dự án xây dựng làng du lịch ở đảo đánh cá làm lý do đưa cô tới đó, yêu cầu cô ở lại giám sát tiến độ công trình.

Ở đó hơn một tháng, cô phát hiện mình mang thai, hơn nửa từ tháng thứ hai mang thai phản ứng của cô rất mãnh liệt, nôn cực nhiều, chảy máu, thai không ổn định, chân sưng phù, Hàn Cận Hi thấy cô vất vả như vậy, động lòng trắc ẩn mới chăm sóc cô.

Sau đó Hàn Cận Hi đưa cô đi kiểm tra thai sản, thường xuyên đến nhà cậu cô thăm hỏi, thậm chí còn cùng cô đi học vài khóa cho phụ

nữ mang thai.

Lúc ấy Tô Dịch có cho người ta âm thầm giám thị Lê Hiếu Mạn, khi anh thấy ảnh Lê Hiếu Mạn thường xuyên qua lại với Long Quân Triệt, anh ta liền cảm thấy Lê Hiếu Mạn có lỗi với Long Tư Hạo.

Uổng cho Long Tư Hạo khi bệnh tình nguy kịch vẫn luôn nhớ đến cô, nghĩ về cô, luôn suy nghĩ vì cô, đưa tất cả tài sản cho cô, còn suýt nữa vì đi tìm cô mà mất mạng, còn cô sau khi rời xa anh không bao lâu lại đi tìm người đàn ông khác, còn mang thai.

Cho nên lúc ấy anh ta hoài nghi đứa nhỏ không phải của Long Tư Hạo, hiểu lầm nên cho người đụng cô.

Kết quả cô lại sinh non, ngày thứ ba sau khi cô sinh ra Nghiên Nghiên, anh ta xông vào phòng bệnh của cô chính là muốn mang Nghiên Nghiên đi, sau đó xác định bé thật ra có phải con của Long Tư Hạo hay không.

Sau đó anh ta điều tra một hồi mới xác định Tiểu Nghiên Nghiên là con gái Long Tư Hạo.

Từ đầu tới giờ anh ta chưa từng thực sự muốn giết Tiểu Nghiên Nghiên, cũng không thực sự muốn giết Tiểu Long Dập.

Sau đó Lê Hiếu Mạn mang theo Tiểu Nghiên Nghiên trở về thành phố K, anh ta cũng không muốn giết hai người.

Khi anh ta biết Lạc Thụy trộm đem tóc của Tiểu Nghiên Nghiên và Long Tư Hạo đi làm xét nghiệm DNA, đầu tiên anh ta đi tìm bác sĩ nọ, uy hiếp người đó đưa báo cáo giả cho Lạc Thụy.

Mục đích của anh ta rất đơn giản, chia rẽ bọn họ, bởi vì anh ta cảm

thấy Lê Hiểu Mạn căn bản không xứng với Long Tur Hạo.

Cô rất tùy hứng, cũng quá yếu đuối, không hợp với Long Tur Hạo, cô chỉ biết tạo thêm phiền toái cho anh, không giúp được anh cái gì.

Lúc trước anh ta trộm long tráo phụng đem Tiểu Long Dập đi mục tiêu duy nhất chỉ là muốn chặt đứt liên hệ duy nhất giữa cô và Long Tur Hạo.

Đem Tiểu Long Dập giao cho Sophie nuôi nấng là quyết định sai lầm nhất của anh ta, Sophie căn bản không phải một người mẹ tốt.

Sau khi thu lại tất cả suy nghĩ, Tô Dịch lạnh lùng nhìn cô: “Lê Hiểu Mạn, nếu cô có thể trả giá tương đương trong tình cảm với Tur Hạo, không tổn thương anh ấy, không tùy hứng, tôi cũng sẽ không chán ghét cô nhằm vào cô như thế, cũng sẽ không xen vào phá hoại chia rẽ hai người, tình cảm của cô đối với Tur Hạo kém xa tình yêu anh ấy dành cho cô, anh ấy yêu sâu đậm, mà cô yêu lại tùy hứng. Giá như trước kia cô có ôn nhu săn sóc được một chút, giá như khi xưa cô mạnh mẽ hơn một chút, Tur Hạo yêu cô có thể yêu thoải mái hơn một chút, anh ấy lúc nào cũng phải lo lắng cho an nguy của cô, phải băn khoăn tâm tình của cô, băn khoăn về người nhà cô, muốn thay cô chu toàn tất cả mọi mặt, tôi thật sự cảm thấy được anh ấy quá mệt mỏi.”

Nghe Tô Dịch nói vậy, Lê Hiểu Mạn không biết vì sao hốc mắt lại ươn ướt: “Tôi thừa nhận, trước kia tôi không tốt, luôn tùy hứng, tôi tổn thương Tur Hạo, tình cảm giành cho anh ấy kém xa so với anh ấy yêu tôi, nhưng tôi đã thay đổi, dùng tất cả sinh mạng mình để yêu Tur Hạo, tôi sẽ dùng cả đời mình bù lại cho anh ấy, tôi sẽ không để anh ấy tổn thương nữa, sẽ không tùy hứng nữa, nhưng trước kia tôi không tốt có thể trở thành lý do anh giết mẹ tôi sao? Cho dù anh muốn nhằm vào tôi, anh cũng còn cách khác mà, anh nhất định phải

giết chết mẹ tôi sao?”

Tô Dịch nhíu mày, ánh mắt hiện lên một tia áy náy: “Mẹ cô chết, tôi chỉ có thể nói xin lỗi.”

“Xin lỗi?” Lê Hiếu Mạn hai mắt đăm lẹ nhìn anh ta: “Anh chỉ nói một câu xin lỗi là xong sao? Tô Dịch, nếu muốn nhắm vào tôi thì anh cứ nhắm thẳng vào tôi đây này, xin anh buông tha người nhà tôi đi, cậu tôi bọn họ với anh không thù không oán, bọn họ vô tội, anh thả bọn họ đi, coi như tôi cầu xin anh.”

Tô Dịch nhìn cô lão đảo ngĩa xuống: “Trò chơi còn chưa chấm dứt, tôi không thể thả bọn họ, chẳng lẽ cô không muốn biết tôi vì sao lại vì chuyện cô từng tổn thương Tư Hạo mà chán ghét cô sao? Cô không muốn biết vì sao tôi quan tâm Tư Hạo đến thế sao?”

Lê Hiếu Mạn vì đang bị Tô Dịch nắm cổ tay, cô không giãy ra được, không thể đi cứu cậu mình, bởi vì sợ Tô Dịch đột nhiên ấn điều khiển từ xa kíp nổ bom, cô chỉ đành nghe theo lời anh ta hỏi: “Vì sao?”

Tô Dịch cười khẽ, nói: “Bởi vì Tư Hạo với tôi mà nói chính là người thân, người thân duy nhất, anh ấy là người duy nhất trên đời này thật sự quan tâm đến tôi, không coi tôi như súc sinh, là anh ấy khiến tôi biết hóa ra mình còn là một con người, là anh ấy khiến tôi nhạt lại tự tôn, sống như một con người. Sở dĩ tôi đồng ý ở Knox ở lại bên cạnh Tư Hạo làm gian tế và cơ sở ngầm của Knox, chính là muốn biết Knox thật ra muốn làm gì, tôi sợ ông ta tổn thương Tư Hạo...”

Nói đến đây, anh ta nhìn đồng hồ trên tay: “Còn thời gian, tôi kể một câu chuyện cho cô nghe, lúc tôi kể câu chuyện đó, tốt nhất cô đừng giãy dụa, nếu không, tôi sẽ kíp nổ bom, cùng lắm thì chúng ta đồng quy vu tận.”

Lập tức anh ta nghiêm túc nói: “Có một thằng bé, nó sinh ra ở nông thôn, trong nhà nghèo khó, chỗ nó ở không tránh được gió chướng che nổi mưa, ba nó sau khi sinh ra nó không lâu bị tai nạn lao động mà chết, nhưng bọn họ lại không nhận được bồi thường tương ứng. Sau đó mẹ nó phải chịu trách nhiệm gánh vác gia đình, thân thể mẹ nó vốn không tốt, bởi vì mệt nhọc quá độ mà một ngày nọ bất ngờ qua đời, dưới sự giúp đỡ của mọi người, đứa bé kia mới có thể làm hậu sự đơn giản đến không thể đơn giản hơn cho mẹ mình...”

Nói đến đây, Tô Dịch ngừng lại, đôi mắt đã ươn ướt vài phần, ký ức thống khổ thời thơ ấu khiến anh ta đến bây giờ nhớ tới lại trong lòng vẫn cảm thấy bi thống không thôi.

“Sau đó, đứa bé chỉ có sáu tuổi kia biến thành trẻ mồ côi, không nơi nương tựa, sáu tuổi nó đã phải ra ngoài tìm việc kiếm sống, vì nó phải nuôi sống bản thân, nó thường xuyên bị bạn cùng lứa tuổi bắt nạt đánh chửi, mắng nó là đứa con hoang không cha không mẹ. Cô căn bản không thể tưởng tượng đến đứa bé sáu tuổi kia bị ngược đãi, đánh chửi nhục mạ nhiều đến mức nào đâu, mỗi lần bị đánh, nó đều đau đến phát khóc đến tận hừng đông, ngày hôm sau ngay cả ngồi dậy cũng không nổi, nó chỉ có thể nằm, không người hỏi thăm. Một năm ba trăm sáu mươi năm ngày, trên người nó không ngày nào không bị thương, vết thương lớn vết thương nhỏ chồng chất, nếu không phải có người nhìn không nổi chạy tới ngăn cản, nó đã sớm bị đánh chết...”

Chương 1035: Cắt sai lập tức phát nổ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nói đến đây, trong mắt anh chứa đầy lệ: “Sau đó, nó không dám trở về, mặc kệ gió to mưa lớn cũng chỉ đành ngủ ven đường, trên cỏ, hoặc trong cống ngầm, thậm chí nó còn từng ngủ chuồng heo, nó đói bụng phải đi mò đống rác hoặc trộm trong ruộng người khác. Nó chỉ là thằng ăn mày không ai thương, để sống sót mà chẳng có chút tôn nghiêm nào. Sau đó, nó gặp được một “người tốt”: “người tốt” kia mời nó ăn một bữa tiệc lớn, mua quần áo mới cho nó, nó nghĩ cuối cùng mình không còn phải chịu đói nữa, không còn bị bắt nạt, nhưng nó không ngờ mình bị “người tốt” kia bán.”

“Nó bị bán cho một đôi vợ chồng, bọn họ có ba người con gái nhưng không có con trai nên mua nó. Năm đầu tiên, đôi vợ chồng kia đối xử với nó không tệ, để nó anh ăn no mặc ấm, còn đưa nó đến trường, nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, đôi vợ chồng kia cuối cùng cũng có con trai, vì thế đứa con nuôi kia không còn địa vị, bọn họ không còn đối xử tốt với nó nữa, cảm thấy sự tồn tại của nó trong nhà là dư thừa. “Các chị gái” bắt nạt nó, đôi vợ chồng kia cũng bắt đầu đánh chửi nó, thường xuyên phạt nó không được ăn cơm, việc nhà đều bắt nó làm, ngày nào nó cũng phải làm rất nhiều việc mới được đi ngủ, ngày hôm sau lại phải dậy sớm làm cơm sáng cho cả nhà.”

Đang nghe Tô Dịch nói đến đây, Lê Hiểu Mạn nhú mày, cô thật không ngờ Tô Dịch trước đây lại khổ như vậy, số mệnh anh ta đủ bi thảm.

Tuy anh nói thẳng bé đó, nhưng cô biết anh đang nói chính mình.

Tô Dịch liếc Lê Hiểu Mạn một cái, cũng không ngừng kể lại chuyện xưa của mình.

“Lúc nó mười lăm tuổi, nó bị kia đôi vợ chồng kia bán lại cho một nhóm người. Trong số đó, có rất nhiều đứa trẻ là cô nhi giống anh đều bị người ta lừa bán vào, nó và những người khác bị người phụ trách nhóm đó đưa đến gia tộc Knox. Sau đó mười mấy đứa bé đó lại bị đưa đến rừng rậm nguyên thủy huấn luyện một tháng, chỉ có kẻ sống sót mới có thể ở lại gia tộc Knox.”

“Có vài lần nó thiếu chút nữa đã chết trong rừng rậm, có một thiếu niên cứu nó vài lần, nó mới sống sót được, cậu bé kia chăm lo cho nó, giống như người thân của nó vậy, ngoài người mẹ đã chết, cậu bé kia chính là người đối xử với nó tốt nhất trên đời, những người khác đều chỉ biết đánh chửi nó, bán nó lấy tiền, khiến nó sống không có một chút tôn nghiêm.”

“Chưa từng có ai coi nó là người mà đối đãi, nó sống còn không bằng một con chó, chỉ có người đó mới coi nó là một người, là một sinh mạng mà đối đãi. Là thiếu niên kia cho nó biết hóa ra nó vẫn là người, hóa ra nó còn tự tôn, còn có tôn nghiêm. Nó sống mười lăm năm, nhận hết nhân tình ấm lạnh, xem thường, cười nhạo. Khi nó đói khát, không ai bố thí cho nó ăn, khi nó lạnh đến tay nứt nẻ, không ai cho nó quần áo, nó thậm chí ngay cả một nơi có chút ấm áp cũng không có mà đi, đến ngày đại tuyết, nó cũng chỉ có thể ngủ trong đám cỏ. Mà thiếu gia kia không hề quen biết nó, lại cứu nó, cho nên nó đem người nọ trở thành người thân nhất trên đời mà đối đãi, nó không cho phép có bất kỳ ai thương tổn người nọ, một chút cũng không cho phép, người đó là người nó muốn bảo vệ nhất trên đời này...”

Nói xong câu chuyện này, trên mặt Tô Dịch đã ướt nhẹ nước mắt, anh nhìn thời gian, lại nhìn Lê Hiếu Mạn nở nụ cười: “Chuyện tôi kể xong rồi, còn năm phút hai mươi giây, cô có thể đi phá bom rồi đấy, tôi nhắc cô một câu, bom kia có hai dây đỏ và xanh lộ ra ngoài, nếu cô cắt sai lập tức sẽ phát nổ.”

Dứt lời, anh liền buông Lê Hiếu Mạn ra, làm tư thế mời: “Mau bắt đầu đi, thời gian của cô không còn nhiều, có thể cứu bọn họ hay không phải dựa vào cô, cũng xem ông trời có giúp cô hay không, nếu cô khiến bom không nổ chứng minh cô và Tư Hạo là duyên trời định, từ nay về sau tôi không bao giờ chia rẽ hai người nữa, nếu bom không cẩn thận nổ mạnh, vậy chứng minh cô và Tư Hạo có duyên vô phận.”

“Anh...” Lê Hiếu Mạn còn định nói gì đó, nhưng giờ thời gian khẩn cấp, cô không có thời gian nói nhiều với anh ta.

“Tích tích tích...”

Nghe tiếng vang đòi mạng, Lê Hiếu Mạn lo lắng không thôi.

Cô cầm kim trong tay, lập tức vọt tới trước mặt ba người Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, Tương Y Y.

Cô ngồi xuống, đầu tiên xốc áo cậu mình - Lê Chấn Hoa lên, nhìn thấy trên người ông quả nhiên cột bom.

“Tích tích tích...”

Cô nhìn thời gian, chỉ còn năm phút đồng hồ.

Tay cầm kim của cô ướt mồ hôi, ánh mắt dừng trên hai sợi dây đỏ xanh trên quả bom.

Cô không phải chuyên gia phá bom, cũng không biết bom cột trên người cậu mình là loại gì, căn cứ thường thức bình thường, dây đỏ đại biểu cho nguy hiểm, không thể cắt, nhưng Tô Dịch không thể cho cô đơn giản dễ dàng như vậy, anh ta nhất định sẽ nhiều loạn cô.

Nhưng lỡ cô cắt dây xanh bom nổ thì làm sao bây giờ?

Dây đỏ dây xanh, thật ra nên cắt dây nào?

Lê Hiểu Mạn nắm chặt kìm, trán toát mồ hôi, theo sườn mặt thanh lệ của cô chảy xuống.

“Tích tích tích...”

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, đại não cô một mảnh hỗn loạn, hoàn toàn không biết nên cắt dây nào?

Nếu cắt sai, cô sẽ hại chết cậu mình, anh họ, còn cả Y Y, cả cô nữa, áp lực của cô cực kỳ lớn.

Mà lúc này, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, Trương Y Y đều đã tỉnh.

Mở mắt đầu tiên chính là Lê Văn Bác, theo sau là Trương Y Y, Lê Chấn Hoa tỉnh lại cuối cùng.

“Mạn Mạn.”

“Chị Hiểu Mạn...”

Lê Văn Bác và Trương Y Y kinh ngạc nhìn cô, thấy trên trán trên mặt cô đều đầy mồ hôi, hơn nữa sắc mặt tái nhợt, tay cầm kìm run run.

Chương 1036: Khẩn trương, vô cùng nguy hiểm

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ánh mắt hai người nhìn Lê Chấn Hoa, thấy bên eo của ông ấy có buộc bom, sắc mặt hai người thay đổi, lo lắng không thôi.

“Ba...”

“Chú Lê...”

Sau khi Lê Chấn Hoa tỉnh lại nhìn thấy Lê Hiểu Mạn nhưng vẫn chưa kịp hỏi làm sao cô lại ở đây thì ánh mắt đúng lúc nhìn xuống người mình.

Thấy trên người buộc bom, sắc mặt ông thay đổi.

“Bom, bom...”

Ông kinh hãi ra tiếng, nhìn thấy chỉ còn 4 phút, trong đầu ông chỉ có một ý niệm là để Lê Hiểu Mạn rời đi.

“Mạn Mạn, nhanh rời xa cậu một chút, bom... bom sắp nổ rồi.” Lê Chấn Hoa lo lắng nhìn Lê Hiểu Mạn, vội vàng kêu.

Hốc mắt Lê Hiểu Mạn đỏ lên, ánh mắt đầy kiên định. Hiểu Hiểu: “Cậu, cháu sẽ không mặc kệ cậu, càng không thể cách cậu thật xa.”

Lê Chấn Hoa thấy từng giây từng phút trôi qua, hai mắt ông ẩm ướt:

“đưa bé này, lúc này cháu còn như vậy làm gì? Nhanh cách xa cậu một chút, cháu đi mua, nhân lúc còn có thời gian.”

Sau đó ông mới nhìn khắp nơi, thấy Tô Dịch ở cách đó không xa, hơn nữa cửa còn đóng lại, ông nhìn Tô Dịch đầy tức giận: “Rốt cuộc anh là ai? Vì sao muốn nhốt chúng tôi ở đây? Anh mau thả Mạn Mạn ra.”

Dứt lời ông lại lo lắng nhìn Lê Hiếu Mạn: “Mạn Mạn, đừng đụng vào cậu, cháu cách xa cậu một chút đi, mau cách xa ra.”

Tường Y Y và Lê Văn Bác lo lắng nhìn Lê Hiếu Mạn.

“Chị Hiếu Mạn, bom sắp nổ rồi, chị mau tránh ra.”

“Mạn Mạn...”

Lê Văn Bác đang muốn khuyên cô thì cô đã ngắt lời: “Mọi người không cần nói nữa, em sẽ không mặc kệ mọi người.”

Dứt lời cô dùng kim cắt dây thừng cho Lê Văn Bác và Tường Y Y.

Cắt đứt đoạn dây cho hai người tốn rất nhiều thời gian, chỉ còn lại 2 phút 30 giây.

Cô lo lắng nhìn Lê Văn Bác và Tường Y Y: “Anh Bác, Y Y, các người né tránh nhanh đi.”

Căn phòng không nhỏ, dù bom có nổ mạnh, nếu trốn xa chưa chắc né được nhưng ít ra sẽ không sợ nổ chết.

“Mạn Mạn, anh không thể nào tránh đi, muốn tránh em và Tường tiểu thư tránh đi.” Lê Văn Bác nhìn Lê Hiếu Mạn sau đó lại nhìn Tường Y

Y: “Tưởng tiểu thư, nơi này nguy hiểm, cô mau tránh ra.”

Tưởng Y Y không vui nhìn Lê Văn Bác: “Anh Bác, anh không trốn dựa vào đâu bắt em trốn? Em muốn ở cùng chú Lê.”

Lập tức cô ngồi xuống, ánh mắt kiên định nhìn Lê Chấn Hoa: “Chú Lê, cháu không tránh, cháu ở đây cùng chú, chẳng qua là chết cùng mà thôi.”

Nghe cô nói vậy, Lê Văn Bác nhìn mày nhìn cô, có chút bối rối.

Lê Chấn Hoa thấy Lê Hiểu Mạn, Lê Văn Bác, Tưởng Y Y vẫn không lo né tránh mà thời gian còn 1 phút 20 giây, ông lo lắng nói: “Mạn Mạn, Văn Bác, Y Y, các con không cần để ý đến ta, ta nhiều tuổi rồi, nổ thì chết...”

“Cậu...” Lê Hiểu Mạn ngắt lời ông: “Cháu không cho cậu nói chết, cháu sẽ không để cậu bị nổ chết.”

Dứt lời cô cầm cây kim trong tay nhưng chậm chạp không chịu cắt đứt.

Lập tức cô dời cây kim ra.

Tưởng Y Y thấy cô không dám cắt, giọng nói đầy thoải mái: “Chị Hiểu Mạn, chị cắt đi, dù bom có nổ em cũng sẽ không trách chị, em tin tưởng anh Văn Bác và chú Lê cũng không trách chị đâu.”

Lê Hiểu Mạn rưng rưng nhìn cô ấy: “Y Y, không cần phải mạo hiểm cùng bọn chị.”

Tô Dịch thấy bốn người bọn họ thôi để cô đi, cô để tôi đi liền cười nhắc nhở: “Các người còn không tới 30 giây nữa là chết, nếu cứ dài

dòng máu thì chẳng còn ai sống, Lê Hiếu Mạn tôi nhắc nhở cô một lần nữa, cắt sai sẽ nổ, nhớ kỹ lời tôi nói, cắt sai sẽ nổ.”

Nhưng gặp phải chuyện quan trọng đều nhắc tới ba lần, Tô Dịch nhắc nhở cô cắt sai sẽ nổ mạnh.

Anh ta như ám chỉ cô làm thế nào bom mới không nổ.

Lê Hiếu Mạn suy nghĩ rất loạn, nghe anh ta nói đến ba lần, cô liền bản năng nghĩ không cắt sai sẽ không nổ.

Đúng thế nhưng làm sao mới không cắt sai đây?

Rốt cuộc là dây nào?

Cô nắm chặt cây kim trong tay, trong miệng lẩm bẩm: “Không cắt sai sẽ không nổ, không cắt sai sẽ không nổ.”

“Mạn Mạn.”

“Chị Hiếu Mạn...” thấy cô như vậy, Lê Văn Bác và Tưởng Y Y đều rất lo lắng.

“Àm...”

Lúc này bên ngoài cửa truyền đến tiếng súng, là Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy tới.

Bởi vì có mùi máu nhà máy vút đi, trên tầng có, dưới tầng có, bọn họ không biết tìm phòng ở đâu, mỗi một nơi đều tìm nên mất khá nhiều thời gian.

Nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng súng, Lê Hiếu Mạn kinh ngạc,

cô biết là Tur Hạo đến.

Chỉ là thất thần nửa giây, cô bắt đầu nhớ tới lời của Tô Dịch.

Hơn nữa nghe tiếng súng, Tô Dịch liền nhìn ra cửa.

Anh ta nhú mày, khoe môi nở nụ cười chua xót.

“Bùm bùm...”

Lại là tiếng súng vang, lập tức có tiếng đập cửa truyền đến.

Tuy là cửa sắt nhưng vì đã bị bỏ hoang từ lâu nên cửa đã gỉ sắt và hỏng cho nên không chịu đựng được ba người thô bạo với nó, không được vài cái đã bị đá văng.

Tô Dịch nhìn thấy Long Tur Hạo xông vào đầu tiên liền nhếch môi cười nói: “Tur Hạo, vợ cậu đang gỡ bom đấy, còn mười giây thôi, mười, chín...”

Lạc Thụy nghe vậy cả kinh: “Cái gì? Cậu để phu nhân phá bom? Tô Dịch, cậu quá độc ác rồi.”

Long Tur Hạo nghe Tô Dịch nói vậy, anh không nói gì mà nhìn Lê Hiểu Mạn.

“Hiểu Hiểu...”

“Bảy, sáu...” âm thanh của Tô Dịch vẫn đang vang lên.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tur Hạo nhìn cô, cô hoảng lên kêu: “Không cần qua đây.”

Chỉ còn 5 giây, Lê Hiếu Mạn căng thẳng, vô cùng khẩn trương, mồ hôi ướt đẫm hai má cô.

“Bốn...”

“Cắt sai sẽ nổ, cắt sai sẽ nổ...” Lê Hiếu Mạn nỉ non, đột nhiên hai mắt sáng lên, nghĩ tới gì đó, lúc còn 2 giây, cô liền cắt giây màu lam, dùng sức cắt đứt.

“Hiểu Hiểu...” Long Tư Hạo chạy đến trước mặt cô, thấy cô cắt đứt sợi dây màu lam thì sợ tới mức sắc mặt tái mét.

Lúc cô cắt đứt sợi dây, ngoại trừ Tô Dịch thì Lê Văn Bác, Tưởng Y Y, Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy đều ngưng trệ, mở to hai mắt, sợ hãi nhìn cây kìm trong tay cô.

“Tích...”

Lúc Lê Hiếu Mạn cắt xong, bom kêu một tiếng tích sau đó dừng lại.

Dây đứt nhưng bom không nổ, chứng minh cắt đúng rồi.

Gỡ bom thành công rồi.

Mấy người dờn mắt từ quả bom sang Lê Hiếu Mạn, nhìn cô tận 3s thì Tưởng Y Y mới kinh hỉ kêu lên.

“Chị Hiếu Mạn, bom không nổ, chị quá tuyệt, em càng ngày càng sùng bái chị, yêu chị chết mất.” Tưởng Y Y kích động ôm cổ cô, hôn lên má cô một cái.

Chương 1037: Long phu nhân, cô thật tuyệt

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cắt đứt sợi dây màu lam xong, Lê Hiểu Mạn nhắm chặt hai mắt, nghe Tưởng Y Y nói vậy cô mới mở mắt ra, thấy quả nhiên bom không nổ, không còn tiếng kêu, cô vui sướng ôm lấy Tưởng Y Y khóc rống lên.

“Y Y, chị thành công rồi, chị cắt đúng rồi, lúc này chị thật sợ, sợ sẽ cắt sai.”

Lạc Thụy tiến lên nhìn Long Tư Hạo, lại nhìn hai cô gái đang ôm nhau khóc lóc: “Tôi ói tiểu thư Y Y, cô ôm sai người rồi, cô đoạt thứ độc quyền của tổng giám đốc nhà chúng tôi rồi, cái ôm này là của tổng giám đốc nhà chúng tôi, ngoan, trước hết buông ra đã, tổng giám đốc nhà chúng tôi còn đang chờ ôm.”

Nghe Lạc Thụy nói, lúc này Tưởng Y Y mới xấu hổ buông Lê Hiểu Mạn ra, lập tức quay người ôm lấy Lê Văn Bác khóc nói: “Anh Văn Bác, vừa này em cũng rất sợ.”

Lúc Lê Hiểu Mạn cắt đứt sợi dây kia, trái tim Lê Văn Bác như nhảy vọt ra khỏi cổ họng, anh ta cũng khẩn trương và sợ hãi.

Hiện tại sống sót sau tai nạn đương nhiên anh ta cũng vui sướng không thôi.

Anh ta ôm lấy Tưởng Y Y, an ủi: “Không có việc gì, không có việc gì

rồi.”

“Hiếu Hiếu...”

Vừa nãy Long Tư Hạo cũng bị dọa sợ, anh tiến lên kéo cô đứng lên trực tiếp hôn cô.

Anh ôm chặt cô vào lòng, hôn cô thật sâu, chỉ có như vậy anh mới khóa lấp được trái tim vừa muốn nhảy ra khỏi cổ họng và bình tĩnh trở lại.

Anh lo lắng, may mắn, vui sướng tất cả đều hóa trong nụ hôn này.

Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ thật thê, hai người đều rơi nước mắt, đối với đôi vợ chồng trải qua hết khó khăn này đến khó khăn khác, bọn họ cảm thấy may mắn và kích động, vui thay cho bọn họ.

Lạc Thụy vỗ tay: “Tổng giám đốc, phu nhân, ý tứ chút là được, còn nhiều người đang nhìn đấy, bị người ta học mất kĩ thuật hôn thì không hay lắm.”

Nghe Lạc Thụy nói, Lăng Hàn Dạ không nhịn được giật giật khóe môi, quả nhiên ở đâu có Lạc Thụy nơi đó có sung sướng.

Lê Văn Bác nhìn Long Tư Hạo và Lê Hiếu Mạn, thấy bọn họ đang hôn nhau thì anh ta cúi đầu nhìn Tưởng Y Y đang ở trong lòng mình.

Mạn Mạn hạnh phúc như vậy cũng nên buông tay rồi.

Tưởng Y Y từ trong lòng anh ta ngồi dậy, nhớ tới gì đó liền nói: “Anh Văn Bác, còn chưa cởi dây thừng cho chú Lê.”

Lập tức hai mắt cô đắm nước mắt nhìn Lê Chấn Hoa, giọng nói đầy

xin lỗi: “Chú Lê, ngại quá, sao cháu lại quên chú đây, hiên tại cháu cởi dây trói cho chú.”

Lê Chấn Hoa cười nhìn cô: “Y Y, không sao, người trẻ tuổi mà, chú hiểu.”

Dứt lời ông nhìn Lê Văn Bác, cười đầy vui vẻ.

Ông vui là vì ông thấy con trai vừa ôm Tường Y Y, rớt cục cũng buông xuống.

Long Tư Hạo buông Lê Hiểu Mạn ra, đưa tay lau nước mắt và mồ hôi cho cô: “Hiểu Hiểu, em thật là tiểu xấu xa không hơn không kém, vừa nãy em hù chết anh.”

Lê Hiểu Mạn rung rung cười nhìn anh: “Em không sao, em cắt đúng dây rồi.”

Sau đó cô nhìn Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác và Tường Y Y đã cởi dây trói cho ông, đang đỡ ông đứng lên.

Cô tiến lên lo lắng hỏi: “Cậu, cậu thế nào rồi? Có bị thương ở đâu không?”

Lê Chấn Hoa cảm kích nhìn cô, cười nói: “Mạn Mạn yên tâm đi, cậu không sao, cảm ơn cháu đã cứu cậu.”

Lê Hiểu Mạn rơi nước mắt, áy náy nói: “Cậu, anh Văn Bác, Y Y, thật xin lỗi, làm Hiểu Mạn làm phiền các người.”

“Mạn Mạn, em không cần tự trách, không liên quan tới em, ba sẽ không trách em, hơn nữa em còn cứu mọi người.”

Tường Y Y cười nhìn Lê Hiếu Mạn: “Chị Hiếu Mạn, chú Lê nói đúng, không sao cả, chị không cần tự trách, không cần áy náy, muốn trách thì trách đám người bắt cóc ấy.”

“Người bắt mọi người đã bị trừng phạt rồi.’ Lạc Thụy tiến lên nhìn Tường Y Y nói, sau đó lại khoa trương nhìn Lê Hiếu Mạn: “Phu nhân, lạy chúa, cô quá tuyệt, tôi quá sùng bái cô rồi, cô không biết cách phá bom nhưng vẫn cắt đúng, tôi càng ngày càng phục cô như nước sông chảy mãi không dứt... ưm...”

Anh ta chưa nói xong thì Lăng Hàn Dạ đã tiến lên che cái miệng anh ta.

Lập tức nhìn Lê Hiếu Mạn, tràn đầy tán thưởng nói: “Long phu nhân, cô quá tuyệt rồi, tôi càng ngày càng sùng bái cô như nước sông cuộn cuộn, chảy mãi... ưm...”

Anh ta chưa nói xong thì Lạc Thụy đã bịt mồm anh ta lại.

Sau đó trừng mắt nhìn Lăng Hàn Dạ: “Lăng thiếu, không phải không cho tôi nói sao, anh cũng đừng có nói.”

Tô Dịch đứng cách xa bọn họ, cực kì hâm mộ không khí hài hòa của bọn họ.

Đã từng, anh ta, Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy, bốn người bọn họ ngồi cùng một chỗ vẫn nói cười như thế, không khí hòa hợp, vui vẻ.

Nhưng lúc này bọn họ đứng đó chọc nhau nhưng anh ta không có cách nào dung nhập vào bọn họ nữa.

Trong mắt bọn họ, Tô Dịch không còn là người anh em của họ nữa.

Nhưng chuyện cho tới cục diện hôm nay thì đều do anh ta tự chuốc lấy, không phải bọn họ từ bỏ người anh em là anh ta mà anh ta là người từ bỏ bọn họ trước.

Anh ta nhìn lh, trong mắt không còn chán ghét và hận thù nữa, ánh mắt anh ta lạnh nhạt, không còn tạp chất, đã trở về là Tô Dịch nho nhã và lịch sự ban đầu.

Anh ta lên tiếng: “Tôi muốn biết vì sao cô muốn cắt sợi lam mà không cắt sợi đỏ?”

Nghe thấy âm thanh của anh ta, mọi người đều nhìn qua.

Ánh mắt Long Tư Hạo lạnh lẽo thấm người, sắc mặt lạnh băng như bao phủ một lớp băng: “Tô Dịch, cậu hết lần này tới lần khác tổn thương Hiểu Hiểu, tôi sẽ không buông tha cho cậu nữa.”

Tô Dịch chỉ cười haha, không nói gì nhưng nước mắt lại rơi xuống.

Lê Hiểu Mạn nhìn anh ta, đôi mắt hận thù không rõ như trước mà trở nên phức tạp, cô nhếch môi nói: “Tôi vẫn nên cảm ơn anh, cảm ơn anh vẫn luôn nhắc tôi cắt sai sẽ nổ, nói như vậy chẳng khác gì nói không cắt sai sẽ không nổ, mà màu đỏ luôn là nguy hiểm, cắt màu đỏ thì chứng minh là cắt sai, cho nên tôi sẽ cắt màu xanh.”

Dứt lời cô nhíu mày, Tô Dịch lần này tới lần khsc ám chỉ cho cô như không muốn cô chết cũng không muốn ậu chết, anh ta đang thăm dò, thăm dò cô có đáng để ht yêu hay không.

Tô Dịch nghe cô nói xong thì bắt đầu thay đổi cách nhìn về cô: “Nói vậy chứng minh cô nghe hiểu ám chỉ của tôi, xem ra trước kia là tôi nhìn lầm về cô quả nhiên cô khác với những người đàn bà khác, khó

trách Tư Hạo lại yêu cô như thế, cô thắng rồi, cô và Tư Hạo là duyên phận ông trời định trước.”

Dứt lời anh ta giơ súng lên, sau đó bắn thẳng vào vùng đất trống một tiếng, nhân lúc mọi người lùi lại, anh ta nhanh chóng vọt tới một góc rộng của căn phòng.

Ở nơi đó có một thùng xăng, đó là anh ta đã chuẩn bị, hôm nay anh ta không định sống tiếp nữa.

Chương 1038: Tắm rửa, đừng dùng xăng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh mở nắp xong thì dội cả lên người.

Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ thấy thế thì gật mình, nhận thấy có điều không thích hợp liền vội vàng hỏi: “Ô thiếu, cậu muốn làm gì?”

Hai người đang định tiến lên thì Tô Dịch đã xả 1 phát súng xuống phía trước, cản hai người lại.

“Hai cậu đừng qua đây.”

Lạc Thụy đứng tại chỗ, nheo mắt nhìn Tô Dịch: “Ô thiếu, cậu muốn tắm sao? Tắm rửa không cần dùng xăng mà, hơn nữa cậu cũng chưa cởi quần áo, về nhà tắm không được sao? Đừng làm vậy trước công chúng, ngoan, về nhà tắm đi.”

Lăng Hàn Dạ nhíu mày nhìn Tô Dịch: “Ô thiếu, cậu đừng kích động như vậy.”

Long Tư Hạo thấy Tô Dịch tưới xăng lên người mình, trên mặt dù lạnh lùng, nhưng ánh mắt đã xao động.

Lê Hiểu Mạn đứng cạnh anh thấy Tô Dịch như thế thì cực kỳ kinh ngạc, cô hoàn toàn không ngờ anh lại làm đến mức này.

Cô cũng nhíu mày, tuy Tô Dịch cực kỳ đáng giận, giết mẹ cô, nhưng

cô cũng không muốn thấy anh ta tự sát như thế, chỉ cần anh đi tự thú, để pháp luật trừng phạt anh là được.

Ba người Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, Trương Y Y nhìn Tô Dịch cả người đầy xăng cũng vô cùng kinh ngạc, ba người cũng đều cau mày lại.

Bất kì một người lương thiện nào khi nhìn thấy một người tự đổ xăng vào mình cũng đều sẽ không nhịn được nhú mày.

Cho dù người kia có độc ác đến đâu, bọn họ cũng đều động lòng trắc ẩn.

Tô Dịch thấy Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ vẫn còn có thể lo lắng cho một người độc ác như mình thì khẽ cười, áy náy nhìn họ: “Lạc Thụy, Lăng thiếu, xin lỗi, mình làm sai quá nhiều, để các cậu phải thất vọng quá rồi. Mình rất may mắn khi được làm bạn với các cậu lâu vậy, mọi người bảo trọng, lúc Tư Hạo cần hai người hỗ trợ, mong hai người có thể cố hết sức.”

Lúc nói lời này, Tô Dịch đã rơm rớm nước mắt.

Hai mắt Lạc Thụy cũng ươn ướt: “Tô thiếu, cậu đừng như vậy, cậu làm người ta khóc rồi đây này. Cuộc đời này cậu chưa bao giờ nói nhiều như vậy cả, nếu cậu đã biết sai, thì quay đầu là bờ là được.”

Tô Dịch nhìn Lạc Thụy, cười khổ: “Lạc Thụy, không phải ai làm việc ác cũng có thể quay đầu, sai là sai, cho dù có biện minh thế nào cũng vẫn là sai.”

Lạc Thụy thấy anh ta dường như đã quyết tâm, nhưng vẫn khuyên nhủ: “Tô thiếu, cậu về nhà tắm rửa ngủ một giấc, sáng mai đến cục cảnh sát tự thú là được, cần gì phải kết thúc sinh mệnh của mình hế

này? Cùng lắm là ngồi tù mười mấy năm, đến lúc cậu ra, chúng ta vẫn là anh em.”

Tô Dịch cảm kích nhìn Lạc Thụy: “Cảm ơn cậu đến giờ vẫn coi mình là anh em, nếu kiếp sau có cơ hội, chúng ta lại là bạn bè.”

Lăng Hàn Dạ cau mày, sắc mặt nghiêm trọng nhìn Tô Dịch: “Tô thiếu, cậu đừng cố chấp như vậy, cậu biết sai rồi thì đi tự thú đi.”

Tô Dịch lắc đầu: “Mình sai quá nhiều, đâu phải chỉ tự thú là có thể chuộc lại?”

Lập tức, anh ta lại áy náy nhìn Long Tur Hạo: “Tur Hạo, mình biết bây giờ cậu rất hận mình, hận không thể để mình chết ngay lập tức, mình xin lỗi, thân là anh em của cậu, mình lại làm tổn thương người cậu yêu nhất, là mình sai, mình sẽ dùng cách chết bi thảm nhất để chuộc tội với cậu.”

Dứt lời, anh lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, áy náy: “Thực xin lỗi, tôi giết mẹ cô, là tôi hại cô và con trai ruột xa cách 5 năm, gặp lại mà không thể nhận nhau.”

Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác nghe Tô Dịch nói đã giết Lý Tuyết Hà thì đều nhìn anh, ánh mắt toát lên vẻ hận thù.

“Cậu nói là cậu giết chị tôi?” Lê Chấn Hoa tức giận nhìn Tô Dịch, sự cảm thông trong mắt biến mất.

Tô Dịch nhìn Lê Chấn Hoa vượt cằm: “Tôi tội ác ngập trời, thiếu các người, hôm nay tôi sẽ trả lại hết.”

Dứt lời, anh liền lấy bật lửa ra.

Ba người Lê Hiểu Mạn, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy thấy thế, liền cả kinh.

“Ô thiếu, đừng kích động.” Lạc Thụy nhìn chăm chăm Tô Dịch, vẻ mặt lo lắng.

Lăng Hàn Dạ cũng nói theo: “Ô thiếu, cậu nhất định phải lấy cách này trả nợ cho bọn mình sao? Cậu có biết nếu cậu cứ rời đi như vậy, bọn mình sẽ đau khổ cả đời không?”

Tô Dịch rung rung nước mắt, cười nhạt: “Lăng thiếu, mình phạm quá nhiều lỗi, mình chỉ có thể dùng cách chết bi thảm nhất để chuộc lỗi thôi, nếu có kiếp sau, chúng ta vẫn là huynh đệ.”

Lúc anh định bật lửa lên, Long Tư Hạo vẫn không lên tiếng nhìn anh nói: “Cậu cho rằng dùng cách chết bitharm nhất là có thể chuộc lại lỗi lầm của mình sao?”

Tô Dịch cười khổ: “Không chuộc hết, nhưng mình cũng chỉ có một cái mạng này, nếu có kiếp sau, mình nhất định sẽ trả tiếp, cậu hãy bảo trọng, mình chúc cậu và Lê Hiểu Mạn đầu bạc răng long, luôn luôn hạnh phúc.”

Dứt lời, anh lại nhìn sang Lê Hiểu Mạn: “Hi vọng cô có thể yêu Tư Hạo thật lòng, nếu cô có thể, hãy yêu cậu ấy bằng cả trái tim, cô cũng bảo trọng.”

Lê Hiểu Mạn nghe vậy, nhìn về phía anh, đành định lên tiếng thì anh ta đã bật lửa, vút về phía mình.

Ngọn lửa bùng lên, nuốt trọn lấy anh.

“Tư Hạo, Hàn Dạ, Lạc Thụy, các cậu bảo trọng.”

Thấy thế, Lê Hiếu Mạn trợn mắt, chữ “Đừng” còn chưa bật ra, ngọn lửa đã bao vây anh rồi.

“Ô thiếu.”

Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Long Tur Hạo thấy thế, sắc mặt cả kinh, đang muốn tiến lên thì nghe Tô Dịch hét lớn: “Đừng đến đây, trên người mình có thuốc nổ.”

“Oành.”

Lại là tiếng vang thật lớn, quả bom trên người anh nổ mạnh, ngọn lửa bắn ra bốn phía.

Ba người Long Tur Hạo, Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ phản ứng kịp, lập tức tránh ra.

Long Tur Hạo lao đến chỗ Lê Hiếu Mạn trước, ôm cô chạy ra khỏi phạm vi vụ nổ.

Mà Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ cũng lập tức mang theo Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, Tường Y Y ra khỏi đó.

Bởi vì bên trong nổ mạnh, nóc nhà kho bắt đầu sụp xuống.

Lạc Thụy thấy thế, lo lắng nhìn về phía Long Tur Hạo: “Tổng giám đốc, không được, mang tổng giám đốc phu nhân ra khỏi đây trước đi.”

Long Tur Hạo xiết chặt hai tay, nhìn nhà kho bị sụp, ôm Lê Hiếu Mạn chạy lên phía trên.

Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, Tường Y Y cũng

theo sau.

Sau khi bọn họ ra ngoài, chỉ vài giây sau, nhà kho dưới lòng đất liền sập xuống.

Nhìn phía dưới thoát ra khói đặc, Lạc Thụy rơm rớm nước mắt, khổ sở quỳ gối lên đất: “Ô thiếu, sao cậu lại muốn chọn cách như vậy để ra đi? Cậu chỉ cần ngồi tù mười mấy năm, sau khi ra ngoài chúng ta vẫn là bạn bè mà, sao cậu lại chọn cách chết bi thảm như vậy?”

Lạc Thụy bị thương không thôi, nước mắt rơi như mưa, Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ, Lê Hiểu Mạn cũng là lần đầu tiên thấy Lạc Thụy khóc lóc thương tâm như vậy.

Chương 1039: Sống khổ, chết càng khổ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Hàn Dạ cũng rơm rớm nước mắt, trong lòng vô cùng khó chịu, cho dù Tô Dịch có hư hỏng thì cậu ấy cũng đồng sinh cộng tử với họ mười mấy năm, giờ cậu ấy chết thảm như vậy, sao anh có thể không buồn đau khó chịu?

Anh khoác via Lạc Thụy, nói: “Lạc Thụy, đó là lựa chọn của cậu ấy, cậu đừng quá đau lòng, có lẽ cậu ấy cảm thấy nếu chết như vậy sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Lạc Thụy ngẩng đầu lên, nhìn nơi thoát ra khói đặc, sau đó lập tức cầm điện thoại, gọi cho 119, để đội cứu hỏa tới.

Long Tư Hạo ôm chặt Lê Hiểu Mạn, đôi mắt hẹp dài cũng rơm rớm nước mắt.

Tô Dịch đã chết, sẽ không có ai làm Hiểu Hiểu của anh nữa.

Nhưng anh cũng mất đi một một người anh em, mãi mãi.

Giống như Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy, trong lòng anh cũng vô cùng khó chịu.

Lê Hiểu Mạn dựa vào lòng anh, hai mắt đẫm lệ, khóc nức nở.

Tô Dịch thật ra đáng giận nhưng cũng rất đáng thương, hồi nhỏ chịu

rất nhiều khổ cực, suy nghĩ lộn xộn hết cho nên phạm phải lỗi không thể tha thứ, cuối cùng rơi vào kết cục bi thảm thế này.

Cô rất thông cảm cho anh, cũng cảm thấy đau khổ khi anh chết, anh lựa chọn cái chết như vậy, thực sự quá cực đoan rồi.

Anh sinh khổ, chết càng khổ hơn.

Cô chỉ mong kiếp sau anh có thể đầu thai vào một gia đình hạnh phúc, không phải chịu đói, không bị đánh, không bị người ta bán đi, cũng sẽ không bị chà đạp lên danh dự nữa.

Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác vừa nghe Tô Dịch nói là đã giết Lê Tố Phương, tuy trong lòng có thù hận nhưng bây giờ, cảm xúc đó cũng đã tiêu tan, trong lòng chỉ còn sự đồng cảm và thương tiếc với anh.

Tường Y Y cũng đỏ hốc mắt, tuy cô không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không thân quen với Tô Dịch nhưng thấy anh chết như vậy, trong lòng cô cũng khó chịu không thôi.

Cô không rõ rốt cuộc anh phạm phải lỗi lầm gì, mà phải dùng cách cực đoan như thế để kết thúc mạng sống.

Cô cũng cầu nguyện cho anh được đến thiên đường.

Sau khi đội cứu hỏa đến dập tắt lửa, dọn dẹp hiện trường thì nói với họ, Tô Dịch bị nổ tan xương nát thịt, hiện trường chỉ còn lại chút máu và da của anh mà thôi.

Lúc nghe đội cứu hỏa nói vậy, Lạc Thụy khóc nức lên, đau khổ không thôi.

Tuy Long Tư Hạo và Lăng Hàn Dạ không khóc lóc như Lạc Thụy,

nhưng trong lòng cũng khó chịu cực kì, đau đớn khôn thôi.

Anh ôm chặt Lê Hiếu Mạn, nước mắt trượt xuống khuôn mặt tuấn mã, anh nhắm hai mắt lại, không nhìn vào nơi vẫn đang tỏa ra khói đen nữa.

Mấy người đứng ngoài nhà kho rất lâu mới về bệnh viện.

Lý Tuyết Hà ngồi bên ngoài phòng cấp cứu khóc như mưa, giọng nói cũng đã khàn khàn.

Bà biết trước kia là bà có lỗi với Hoắc Vân Hy, trước kia bà chỉ quan tâm đến địa vị ở Hoắc gia, quan tâm đến tiền bạc, tất cả tâm tư đều đặt trên người Long Quân Triệt, xem nhẹ đứa con trai ruột này.

Bà không phải là một người mẹ tốt.

Lê Hiếu Mạn và Lạc Thụy thấy Lý Tuyết Hà khóc không thành tiếng thì đều cau mày lại.

Lê Hiếu Mạn đi tới trước người Lý Tuyết Hà, hai mắt nhắm lại nhìn bà, an ủi: “Đừng quá thương tâm, Hoắc Vân Hy nhất định sẽ sống sót, tôi tin ông trời chắc chắn sẽ không tàn nhẫn cướp đi tính mạng anh ấy như vậy đâu.”

Lý Tuyết Hà gương mặt nhìn Lê Hiếu Mạn, khóc gật đầu, thanh âm khàn khàn nói không ra hơi: “Mạn... Mạn Mạn, cảm ơn cháu.”

Lê Hiếu Mạn ngồi xuống cạnh bà, khẽ vỗ vai, nức nở: “Cháu nên cảm ơn dì mới đúng, Hoắc Vân Hy là vì cháu nên mạng sống mới bị... đe dọa, vậy mà dì không trách cháu, dì à, cho dù trước kia chúng ta có xảy ra chuyện gì không thoải mái thì cũng đã qua, chúng ta cùng cầu nguyện để xuất hiện kỳ tích, Hoắc Vân Hy nhất định sẽ sống sót.”

“Mạn Mạn...” Lý Tuyết Hà rơi lệ đầy mặt, ôm lấy cô, khóc giải thích: “Mạn Mạn, cháu lương thiện như vậy, hiền lành như vậy, thế mà trước kia dì cứ gây chuyện với cháu, xin lỗi, là dì làm cháu tổn thương, hãy tha thứ cho dì nhé?”

Lê Hiếu Mạn rưng rưng nước mắt khẽ cười nhìn bà: “Dì à, cháu nói rồi, những chuyện không thoải mái trước kia đều đã qua, cháu đã sớm không oán hận nữa rồi, chúng ta không so đo chuyện này nữa nhé?”

Lý Tuyết Hà nhìn Lê Hiếu Mạn gật đầu, giờ phút này vô cùng hối hận vì đã bỏ lỡ một đứa con dâu tốt như thế.

Lạc Thụy thấy Lý Tuyết Hà thay đổi lớn như vậy, tình ngộ hẳn ra thì vô cùng vui mừng.

Nếu ai làm sai cũng biết quay đầu làm lại như vậy thì thật tốt.

Chỉ là Tô Dịch...

Suy nghĩ đến Tô Dịch, lòng của anh liền bi thương không thôi, hốc mắt lại đỏ lên.

Nước mắt hai mấy năm của anh công lại cũng chẳng bằng một ngày hôm nay.

Anh đưa tay lau nước mắt, đi tới bên cạnh Lăng Hàn Dạ, đặt cằm lên vai anh: “Lăng thiếu, cho mình mượn vai khóc một lúc, đừng để ý mình là đàn ông, mình không ngại cậu tạm thời coi mình là phụ nữ đâu.”

Lăng Hàn Dạ cũng rưng rưng, anh đưa tay vỗ vai Lạc Thụy, an ủi:

“Ngốc, đừng khóc nữa.”

Lạc Thụy cắn môi, lập tức đứng lên, híp mắt nhìn Lăng Hàn Dạ:
“Minh đi tìm tổng giám đốc.”

Long Tư Hạo thấy Lạc Thụy chạy về phía mình, làm bộ dáng muốn
bỏ nhào vào lòng thì lập tức nhú mày, đứng thẳng tại chỗ, lờm anh
ta.

Chống lại ánh mắt kinh khủng đó, Lạc Thụy lập tức dừng chân, xoay
người, khóc nhìn Lê Chấn Hoa: “Cậu...”

Anh ta hô to, xông đến.

Lê Chấn Hoa thoải mái đưa hai tay nghênh đón, đến lúc Lạc Thụy ôm
lấy mình thì học Lăng Hàn Dạ, vỗ về an ủi anh ta: “Ngốc, đừng khóc
nữa.”

Lạc Thụy ngẩn ra, lại rời khỏi vòng tay Lê Chấn Hoa: “Mọi người cố
ý, cậu, không ngờ cậu cũng hư hỏng như vậy! Sao cậu có thể học
theo tên bại hoại Lăng thiếu đó chứ?”

Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn, Lý Tuyết Hà, Lăng Hàn Dạ, Lê Văn Bác,
Tường Y Y cười lắc đầu nhìn vẻ mặt tủi thân của anh, trong lòng lập
tức thoải mái hơn rất nhiều.

Quả nhiên, chỗ nào có Lạc Thụy, chỗ đó có vui vẻ.

Mấy người nhẹ nhàng cười, bi thương trong lòng cũng vơi đi, nhưng
sau khi nụ cười biến mất, mấy người lại rơi vào không khí sợ hãi,
đau buồn.

Cuộc phẫu thuật kéo dài một ngày, đến hai giờ, Long Quân Triệt bị

thương nhẹ nhất mới qua thời kì nguy hiểm, nhưng vẫn hôn mê.

Long Quân Triệt qua khỏi thời kì nguy hiểm, mọi người cũng an tâm.

Nhưng Hoắc Vân Hy vẫn khiến họ cực kì lo lắng.

Cửa phòng cấp cứu Hoắc Vân Hy vẫn đóng chặt, sáng đèn, mãi đến lúc bình minh, qua một ngày một đêm, Hoắc Vân Hy vẫn chưa được đẩy ra.

Lý Tuyết Hà thấy vậy, bởi vì thương tâm quá độ, lại quá lo lắng nên ngất xỉu, phải vào phòng truyền dịch.

Ở bên ngoài phòng cấp cứu một ngày một đêm, tinh thần Lê Hiểu Mạn đã ở trong sợ hãi và khẩn trương cao độ, lại thêm hôm qua truyền không ít máu cho Long Quân Triệt, chịu đến bình minh, thân thể cũng có chút không chịu đựng nổi.

Chương 1040: Sáng lập, kỳ tích của y học

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô hơi yếu ớt tựa vào trong ngực Long Tư Hạo, sắc mặt tái nhợt, trạng thái tinh thần nhìn không tốt lắm.

Long Tư Hạo nhìn cô, anh vô cùng đau lòng, nói muốn đưa cô trở về, nhưng cô lại không chịu, phải chờ Hoắc Vân Hy vượt qua giai đoạn nguy hiểm, cô mới có thể trở về.

Ngoài Lý Tuyết Hà đang nằm ở trong phòng bệnh, những người khác đều chờ ở bên ngoài phòng cấp cứu, đều không trở về.

Lại qua một ngày, đến khoảng 6 giờ chiều, đèn phòng cấp cứu Hoắc Vân Hy đang nằm mới tắt, sau đó bác sĩ đeo khẩu trang mặc áo blouse dài màu trắng mới mở cửa đi ra.

Thấy bác sĩ đi ra, mọi người lập tức vây quanh trước mặt bác sĩ, biểu tình trên mặt mọi người đều rất ngưng trọng, rất sợ bác sĩ nói ra những lời bọn họ không muốn nghe đến.

Lê Hiểu Mạn đang được Long Tư Hạo ôm siết chặt bàn tay lại, khẩn trương nhìn bác sĩ hỏi: “Bác... bác sĩ, anh... anh ta thế nào rồi?”

Bác sĩ nhìn về phía biểu tình ngưng trọng của mọi người, sau đó nói: “Bệnh nhân đã sáng tạo nên một kỳ tích trong y học.”

Lạc Thụy nghe nói như vậy, anh ta trợn to hai mắt, lắp bắp nói:

“Ông... ông... ông... ông nói vậy là có ý gì? Ý ông nói là Hoắc Vân Hy anh... anh... anh ta còn sống? Vượt qua giai đoạn nguy... nguy hiểm?”

Bác sỹ nhìn Lạc Thụy đang lấp ba lấp bắp, mỉm cười với anh ta, rồi gật đầu.

“Thật!”

Trong lòng Lạc Thụy cảm thấy rất vui mừng, anh ta đột nhiên xông lên trước, ôm lấy bác sỹ: “Thật sự là rất cảm ơn ông, ông chính là Hoa Đà tái thế, chúa Jesus tái thế... chờ đã, chúa Jesus là sao? Ông ấy cũng không phải là truyền kỳ trong giới y học.”

Dừng lại, Lạc Thụy lại tiếp tục nói: “Ông chính là Biển Thước tái sinh, cảm ơn ông đã cứu sống anh ta, nếu anh ta chết, Tổng tài phu nhân của chúng tôi sẽ cảm thấy áy náy suốt đời, rất cảm ơn, tên ông là gì? Nhà ở chỗ nào? Nhà có mấy người? Có con gái không? Bao lớn? Có đối tượng không? Đã kết hôn chưa? Thích mẫu đàn ông gì?”

Bác sỹ bị sự nhiệt tình quá mức của anh ta hù dọa: “Tiên... tiên sinh, anh đừng... đừng quá kích động, tôi chỉ có một đứa con trai, năm nay mới năm tuổi, còn rất bé vẫn chưa có đối tượng, tương lai lớn lên thích phụ nữ.”

Bởi vì đoạn nói chuyện giữa Lạc Thụy và bác sỹ mà đám người Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn, Lăng Hàn Dạ đều co rút khóe miệng.

Lê Chấn Hoa nhìn Lạc Thụy, kéo anh ta lại: “Lạc Thụy, cậu đừng hù dọa bác sỹ.”

Lê Hiểu Mạn nhìn về phía bác sỹ hỏi lần nữa: “Anh ta thật sự đã vượt qua được giai đoạn nguy hiểm?”

Bác sỹ nhìn biểu tình nghiêm túc của Lê Hiếu Mạn, ông cũng nghiêm túc nói: “Bệnh nhân bị bắn vào mi tâm, đạn ghim trúng phần hộp sọ cứng rồi bị vỡ thành ba mảnh, sau đó phần mảnh đạn bị vỡ bật ra khỏi hộp sọ, sượt qua lớp da dưới trán, rồi xuyên qua da gò má gần phần mang tai ra ngoài, vì vậy anh ta mới không lập tức chết ngay, anh ta đã sáng lập ra kỳ tích của y học. Anh ta rất may mắn, nếu viên đạn bắn vào mi tâm của anh ta nhưng không đụng vào phần cứng của hộp sọ rồi vỡ thành mấy mảnh, anh ta chắc chắn sẽ chết ngay lập tức.”

Nghe bác sỹ cẩn thận giải thích như vậy; mấy người Lê Hiếu Mạn, Long Tư Hạo, Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Lê Văn Bác, Lê Chấn Hoa, Tương Y Y đã hoàn toàn hiểu ra.

Thì ra là bởi vì sau khi viên đạn bắn vào mi tâm của Hoắc Vân Hy thì đụng phải phần cứng của hộp sọ rồi vỡ thành ba mảnh, rồi lại xuyên qua phần da tai phải ra ngoài.

Anh ta đúng là quá may mắn, may mắn trong bất hạnh.

Nghe bác sỹ nói xong, Lê Hiếu Mạn và Long Tư Hạo đều cùng nhớ lại bên phần da tai phải của Hoắc Vân Hy có vết thương giống như là bị đạn xuyên qua.

Lúc ấy hai người đều rất lo lắng, đều không có ngẫm nghĩ sao đạn bắn trúng mi tâm, mà bên cạnh tai phải lại có lỗ đạn, thì ra là viên đạn sượt dưới lớp da gò má của anh ta qua tai phải rồi bắn ra ngoài.

Nói như vậy là đạn đã không còn ở trong đầu của anh ta nữa.

Lạc Thụy nhìn bác sỹ hỏi: “ Ý của ông là viên đạn đã bắn ra ngoài, không còn ở trong đầu của Hoắc Vân Hy nữa, nên không cần phẫu

thuật mổ não lấy đạn ra?”

Bác sỹ nhìn Lạc Thụy rồi gật đầu: “Không cần phải phẫu thuật mổ não.”

Mấy người nghe vậy, cuối cùng thì tảng đá lớn trong lòng cũng đã rơi xuống.

Sau khi Lạc Thụy yên tâm, anh ta lại nhìn thầy thuốc hỏi: “Vậy anh ta đã tỉnh lại rồi sao?”

Bác sỹ cau mày lại, ngưng trọng nói: “Mặc dù bệnh nhân đã sáng tạo ra kỳ tích, vượt qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng bệnh nhân có thể tỉnh lại lúc nào còn phải xem tình huống chữa trị, không loại trừ trường hợp bệnh nhân sẽ tử vong ở trong quá trình chữa trị.”

“Cái gì?”

Tảng đá vừa rơi xuống trong lòng mọi người lại một lần nữa đè nặng, ý của bác sỹ là Hoắc Vân Hy vẫn có thể chết bất cứ lúc nào.

Bác sỹ thấy vẻ mặt của mọi người đều ngưng trọng lại, ông nói: “Mọi người cũng đừng quá lo lắng, bệnh nhân có thể sáng tạo ra kỳ tích, có lẽ sẽ còn có thể tiếp tục sáng tạo nên kỳ tích khác.”

“Bác sỹ nói đúng, nói không chừng Vân Hy sẽ còn sáng tạo thêm kỳ tích khác, các cháu đừng quá lo lắng.” Lê Chấn Hoa nói với mấy người xong, rồi lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, thấy sắc mặt của cô rất kém, ông đau lòng nói: “Mạn Mạn, bây giờ Vân Hy đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, cháu vẫn nên trở về nghỉ ngơi cho khỏe trước đi.”

Tương Y Y cũng lo lắng nhìn về phía Lê Hiểu Mạn: “Đúng vậy, chị Hiểu Mạn, chị nhìn lại chị đi, ngày hôm qua đã mất máu, đến bây giờ

cũng chưa ăn gì, lại ngủ không ngon giấc, chị nhanh đi về nghỉ ngơi cho thật khỏe đi.”

Lạc Thụy cũng nhìn Lê Hiếu Mạn khuyên nhủ: “Tổng tài phu nhân, cậu cậu cô và tiểu thư Y Y nói đúng đấy, cô và tổng tài mau trở về đi, nơi này có tôi là được.”

Lê Hiếu Mạn biết mọi người đều rất lo lắng cho mình, bây giờ Hoắc Vân Hy đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, cô cũng không muốn làm trái ý của mọi người nữa, vì vậy cô gật đầu nói: “Được.”

Long Tur Hạo thấy cuối cùng cô cũng đã đáp ứng đi về, anh khom người ôm ngang cô lên, rào bước rời đi.

Sau khi bọn họ rời đi, Lạc Thụy lại nhìn về phía Lăng Hàn Dạ: “Lăng thiếu, anh cũng trở về đi, khoảng thời gian này vì chuyện của tổng tài, hết bận rộn trước lại bận rộn sau, ngay cả chuyện chung thân đại sự của chính mình anh cũng đều không có thời gian chú ý.”

Nghe anh ta nhắc tới “Chung thân đại sự”, Lăng Hàn Dạ lại nghĩ tới Lâm Mạch Mạch, anh nhìn anh ta cong môi cười nói: “Vậy thì nhờ cậu ở chỗ này canh chừng vậy.”

Sau khi Lăng Hàn Dạ rời khỏi bệnh viện, Lạc Thụy bảo ba người Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, Tương Y Y cũng trở về.

Một mình anh ta trông chừng ở trong bệnh viện.

Anh ta cũng là người trọng tình trọng nghĩa, tốt bụng, nếu không, sau khi Tô Dịch chết trong vụ nổ, anh ta cũng sẽ không khóc lóc như vậy.

Mất đi người anh em Tô Dịch này là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng anh ta.

Không chỉ mình anh ta, Long Tur Hạo và Lăng Hàn Dạ đều cũng rất đau lòng.

Lúc anh ta trông nom Hoắc Vân Hy, sẽ hồi tưởng lại quá khứ bốn người anh ta, Long Tur Hạo, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch bọn họ cùng nhau trải qua mưa bom bão đạn, cùng ngồi chung một chỗ cười cười nói nói.

Một người an tĩnh như vậy, nhưng cái chết của anh ta lại khiến cho mọi người đều shock.

Tô Dịch, nếu anh ta không cực đoan quá mức, có lẽ kết cục của anh ta sẽ không thảm như vậy.

Qua mười ngày sau.

Trạng thái tinh thần của Lê Hiểu Mạn đã khôi phục hoàn toàn, Long Quân Triệt đã sớm tỉnh lại, Lý Tuyết Hà đang trông chừng và chăm sóc cho ông ta.

Hoắc Vân Hy còn chưa tỉnh lại, bị chuyển vào phòng ICU.

Mười ngày trước, Tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Long Dập đều đã bắt đầu đến trường học.

Bởi vì đã có bằng chứng xác thực chuyện Hoắc Nghiệp Hoảng bán ma túy, vụ án của ông ta bị hình sự câu lưu, rồi bị chuyển cho viện Kiểm sát điều tra tiếp.

Đồng thời, chuyện Hoắc thị trốn thuế đã bị chi cục thuế điều tra ra, vụ án liên quan tới chuyện ông ta trốn thuế lậu thuế cũng bị chuyển đến cơ quan tư pháp.

Chương 1041: Gia thế trong sạch hay không trong sạch

Không chỉ như vậy, chuyện ông ta nhốt Long Đăng Thiên đến hai mươi mấy năm, đã phạm vào tội giam giữ người phi pháp, sẽ bị phán ít nhất mười năm tù trở lên, mà chuyện ông ta bắt cóc ba người Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, Trương Y Y, đã phạm vào tội bắt cóc, cũng sẽ bị phán ít nhất mười năm trở lên.

Ông ta sẽ bị tòa án xét xử các tội danh: trốn thuế, mua bán ma túy trái phép, giam giữ người phi pháp, tội bắt cóc, tội nào cũng là tội rất nặng, nên khả năng ông ta bị tuyên án tử hình là cực lớn.

Bởi vì Hoắc Nghiệp Hoành đã bị công an hình sự bắt vì tội mua bán ma túy, khiến cho Hoắc thị bị ảnh hưởng to lớn lần nữa, cũng bởi vì không thể nào thanh toán được các khoản nợ cho các chủ nợ ngân hàng và nhà cung ứng, công ty đã phải nộp đơn xin phá sản lên tòa án.

Trong lúc nhất thời, Hoắc thị đã trở thành đề tài bàn tán của tất cả mọi người trong thành phố K.

Hoắc Nghiệp Hoành càng trở thành đối tượng cho mọi người thảo luận, có rất nhiều người lên tiếng mắng ông ta.

Bây giờ Hoắc thị và Hoắc Nghiệp Hoành đã rơi đến mức này, người cao hứng nhất không ai bằng chính là Long Đăng Thiên.

Lúc này, ông đang ngồi ở trong phòng khách dưới tầng đọc tờ báo trong tay, Long Tư Hạo ngồi đối diện với ông, thấy ông đang đọc báo,

nụ cười trên mặt chưa từng tiêu tán, trong mắt anh cũng dính mấy phần ý cười.

Long Đăng Thiên nhìn chăm chăm vào tờ báo, sau khi đặt tờ báo xuống, ông nhìn về phía Long Tư Hạo, cười nói: “Tư Hạo, cuối cùng thì con rùa rút đầu Hoắc Nghiệp Hoảng đó cũng đã bị giam vào ngục, Hoắc thị đã bị vỡ nợ, từ trước đến giờ ông ngoại chưa từng vui vẻ như thế này.”

Dứt lời, Long Đăng Thiên nhìn anh, rồi lại hỏi: “Cháu ngoại ngoan, vợ cháu đâu rồi? Con bé đã nghỉ ngơi tốt chưa? Thân thể thế nào rồi? Hoắc thị bị sụp đổ, con bé là người có công lao lớn nhất đấy.”

“Hiểu Hiểu đang ở trong phòng ạ.” Vừa nhắc tới Lê Hiểu Mạn, ánh mắt của anh lại trở nên dịu dàng.

Mặc dù thân thể của Lê Hiểu Mạn đã hoàn toàn hồi phục, nhưng anh vẫn để cô nằm ở trong phòng ngủ, giống như ở cũ vậy.

Long Tư Hạo nói với Long Đăng Thiên xong, nghĩ tới Long Quân Triệt, anh hơi do dự, rồi vẫn quyết định nói chuyện Long Quân Triệt chính là cha của Lê Hiểu Mạn cho ông ngoại của mình.

“Ông ngoại, có một việc cháu còn chưa nói cho ông.”

“Cháu ngoại ngoan còn có chuyện gì chưa nói cho ông ngoại.”

Long Tư Hạo hơi rũ mắt xuống: “Là chuyện liên quan tới cha mẹ của Hiểu Hiểu.”

Nghe thấy là chuyện liên quan tới cha mẹ của Lê Hiểu Mạn, Long Đăng Thiên dần trở nên hứng thú hơn nhiều, ông ta vẫn còn chưa biết gia đình của vợ cháu ngoại ông ta là gia đình thế nào, càng

không biết cha mẹ của cô ấy là ai.

Vợ của cháu ngoại ông có thể không xuất thân từ danh môn, nhưng gia thế nhất định phải trong sạch.

Ông tò mò hỏi: “Ba mẹ của nha đầu kia là ai? Máu chốt là gia thế trong sạch hay không trong sạch?”

Long Tư Hạo cong môi cười, anh nói đúng sự thật: “Mẹ đẻ của Hiểu Hiểu là Thẩm Thi Vi thiên kim của Thẩm gia lúc trước có danh vọng rất lớn ở thành phố K.”

“Thẩm Thi Vi?”

Ông ta biết Thẩm gia, nghe thấy danh tự "Thẩm Thi Vi" này, Long Đăng Thiên hơi có ấn tượng, ông nhớ hình như mình đã gặp bà ấy rồi, còn gặp không chỉ một lần.

Thẩm Thi Vi cho ông ta ấn tượng chính là đẹp, khí chất tốt, lễ phép, lúc ấy danh tiếng của bà ở thành phố K cực kỳ tốt.

Bây giờ, ông cẩn thận nhớ lại về Thẩm Thi Vi, mới phát hiện ra nhìn Lê Hiểu Mạn và Thẩm Thi Vi năm đó ông đã gặp thật đúng là có mấy phần giống nhau.

Ông đã lớn tuổi rồi, trí nhớ cũng không còn tốt nữa, lần đầu tiên lúc gặp Lê Hiểu Mạn, lại không nhìn ra cô và Thẩm Thi Vi lớn lên giống nhau.

Long Đăng Thiên vô cùng hài lòng với mẹ đẻ của Lê Hiểu Mạn.

Ông mỉm cười đầy từ ái nhìn Long Tư Hạo: “Khó trách dáng dấp của nha đầu kia vừa đẹp, khí chất lại rất tốt, làm cho người ta yêu thích,

thì ra là con gái của Thẩm Thi Vi. Cháu ngoại ngoan, trước kia ông ngoại đã gặp cô ấy mấy lần, khi đó ông ngoại vốn có ý định muốn để Quân Triệt cưới...”

Lúc ông nói đến có ý định muốn Long Quân triệt cưới Thẩm Thi Vi, ông đột nhiên ngừng lại, không khỏi nghĩ tới Long Quân Triệt.

Tuy Long Quân Triệt là con nuôi của ông, thế nhưng ông vẫn luôn coi Long Quân Triệt làm con trai ruột để đối đãi, nhưng Long Quân Triệt lại yêu em gái Long Nhã Tâm, cũng bởi vì ông ta và em gái ông ta căng thẳng với nhau mà sau này ông ta bỏ nhà ra đi.

Nghĩ đến Long Quân Triệt, nụ cười trên mặt ông bỗng biến mất, vẻ mặt dần đầy bi thương.

Long Tư Hạo thấy ông đột nhiên buồn bã, anh hỏi: “Ông ngoại, sao vậy?”

Thính giác của anh tương đối bén nhạy, anh nghe thấy rõ ông ngoại anh vừa mới nhắc tới Quân Triệt.

Cau mày lại, anh liền hỏi: “Vừa rồi ông ngoại muốn nói đến Long Quân Triệt sao?”

Từ sau khi Long Quân Triệt bỏ nhà ra đi trong cơn tức giận không trở lại nữa, Long Đăng Thiên tính khí không tốt cũng dặn Long gia từ trên xuống dưới đừng nhắc đến Long Quân Triệt nữa, vì vậy ông còn tưởng rằng Long Tư Hạo không biết có người tên Long Quân Triệt này, lúc này nghe thấy anh nhắc đến cái tên kia, ông vô cùng kinh ngạc.

“Cháu ngoại ngoan, sao... sao cháu biết Quân Triệt?”

“Ông ngoại.” Long Tư Hạo híp mắt lại, anh cong môi nói: “Long Quân Triệt đã trở lại thành phố K, bởi vì trúng hai phát súng, bây giờ ông ta vẫn còn đang nằm ở bệnh viện.”

“Cái gì?” Long Đăng Thiên cực kỳ kinh ngạc, trong đôi mắt sâu lõm vào vẫn lóe lên một tia lo lắng, biểu tình của ông hơi kích động: “Nó... nó thật sự đã trở lại? Sao nó lại bị đạn bắn trúng phải nằm ở bệnh viện? Cháu ngoại ngoan, rốt cuộc thì làm sao... làm sao cháu biết?”

Bởi vì Long Quân Triệt là cha ruột của Lê Hiểu Mạn, Long Quân Triệt đã từng đối nghịch với anh, anh quyết định không nói cho ông ngoại của anh biết chuyện ông ta bắt cóc anh, để tránh cho ông ngoại vì những chuyện kia mà giận cá chém thớt lên Long Quân Triệt, từ đó ảnh hưởng đến cái nhìn của ông ngoại với Hiểu Hiểu.

Anh sẽ tận lực kể những phương diện tốt của Long Quân Triệt ra.

Anh nói lần nữa: “Ông ngoại, thật ra thì chuyện người nắm quyền Hoắc thị buôn bán ma túy là do ông ấy vạch trần ra, là ông ấy tìm được chứng cứ trực tiếp giao cho cảnh sát, chính bởi vì như vậy, ông ấy đã chọc giận người nắm quyền của Hoắc thị, bị ông ta nổ súng bắn bị thương, lần này ông ấy trở về chính là vì muốn báo thù thay cho mẹ cháu và ông ngoại.”

Bởi vì trái tim anh đã tồn tại ngăn cách với Hoắc Nghiệp Hoảng, vì vậy anh đã không gọi ông ta là ông nội, cũng không gọi Hoắc lão đầu, mà trực tiếp gọi ông ta là người nắm quyền Hoắc thị.

Long Đăng Thiên nghe anh nói như vậy, trong đôi mắt già nua kia thoáng tràn đầy cảm xúc phức tạp: “Bây giờ nó thế nào rồi?”

“Đã tỉnh lại rồi.” Long Tư Hạo nói với Long Đăng Thiên xong, anh trầm ngâm trong chốc lát, mới lại nói tiếp: “Ông ngoại, ông ấy chính

là ba đẻ của Hiếu Hiếu.”

“Cái gì?” Nghe nói như vậy, Long Đăng Thiên cả kinh, ông đột nhiên bật dậy, tràn đầy khiếp sợ nhìn Long Tư Hạo: “Cháu ngoại ngoan, cháu... cháu không lừa gạt ông ngoại đấy chứ, vậy... Nha đầu kia thật sự là con gái của Quân Triệt?”

Long Tư Hạo đã đoán trước được phản ứng của Long Đăng Thiên, anh nói: “Cháu không lừa gạt ông ngoại, Hiếu Hiếu đúng là con gái ruột của ông ấy.”

Thấy anh xác nhận, Long Đăng Thiên lại ngã ngồi trên ghế sa lon, một bộ phùng mang trợn mắt nhìn Long Tư Hạo, ông trầm mặt xuống, đưa tay chỉ vào anh: “Nha đầu kia là con gái của Quân Triệt, đó chính là cháu gái của ông, cháu ngoại ngoan, cháu... cháu cưới em họ của mình, sao các cháu lại làm ầu như vậy.”

Nhìn Long Đăng Thiên cực kỳ kích động, Long Tư Hạo không hoảng sợ chút nào: “Ông ngoại, Hiếu Hiếu không phải là em họ ruột của cháu, giữa chúng cháu không có bất kỳ liên hệ máu mủ nào.”

Long Đăng Thiên trợn mắt nhìn anh, đen mặt nói: “Không có liên hệ máu mủ, cũng là em họ, ông vẫn luôn coi Quân Triệt là con trai ruột để đối đãi, con gái ruột của nó chính là cháu gái ruột của ông, cháu là cháu ngoại ruột của ông, các cháu chính là anh em họ.”

Mặc kệ Long Đăng Thiên tức giận như thế nào, Long Tư Hạo vẫn duy trì nụ cười tao nhã, bởi vì anh hoàn toàn nắm chắc phần thắng trong tay.

Chương 1042: Tiểu tử thúì, dám uy hiếp ông ngoại?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh chớp chớp mắt: “Không phải là ông ngoại không nhận cha đẻ của Hiểu Hiểu hay sao? Không phải là ông đã dặn Long gia từ trên xuống dưới không ai được nhắc đến tên ông ấy hay sao? Nếu ông ngoại đã không nhận ông ấy, thì ông ấy không phải là con trai của ông ngoại, vậy sao cháu và Hiểu Hiểu lại là anh em họ được? Nếu ông ngoại thích, ông ngoại hoàn toàn có thể coi Hiểu Hiểu là cháu gái ruột của ông ngoại để đổi đũa: “Cháu gái ruột” và cháu ngoại của ông vui kết lương duyên, đây chính là thân lại càng thêm thân, đây không phải là rất tốt sao?”

Nghe thấy những lời này của anh, Long Đăng Thiên vẫn phùng mang trợn mắt.

Long Tư Hạo ưu nhã vắt chéo hai chân thon, giọng nói thanh nhuận êm tai, anh bá đạo nói: “Ông ngoại, cháu đã nhận định Hiểu Hiểu rồi, vất vả lắm chúng cháu mới đi tới hôm nay, tốt nhất là lúc này ông ngoại đừng lấy những lý do không đâu để ngăn cản cháu và Hiểu Hiểu chung một chỗ, nếu không, cháu sẽ mang Hiểu Hiểu, Nghiên Nghiên, Dương Dương, biến mất ở trước mắt của ông, để cho ông vĩnh viễn cũng không tìm được.”

Dứt lời, anh đứng lên, cười nói: “Cháu đi xem vợ cháu đây, cũng không bồi ông ngoại nữa.”

Long Đăng Thiên trợn mắt nhìn Long Tư Hạo: “Tiểu tử thúì, cháu

dám uy hiếp ông ngoại?”

Long Tư Hạo mỉm cười nói: “Cháu uy hiếp ông ngoại, ông ngoại có thể làm gì được cháu?”

Nói xong lời này, anh liền xoay người đi thẳng lên tầng.

Long Đăng Thiên thì tiếp tục phùng mang trợn má, ai cũng không uy hiếp được Long Đăng Thiên ông, người duy nhất có thể uy hiếp được ông lại chính là cháu ngoại này của ông.

Ông đột nhiên nghĩ đến, ngoài cháu ngoại của ông ra, còn có vợ của cháu ngoại cũng có thể uy hiếp được ông.

Lúc Long Tư Hạo trở lại phòng ngủ, Lê Hiểu Mạn đang nhận một cú điện thoại, là Lạc Thụy gọi cho cô, liên quan tới chuyện của vị bác sỹ người Mỹ đó.

Thập đại thợ săn đã tìm được bác sỹ người Mỹ đó, bọn họ đang chạy về quốc nội, ngoài thập đại thợ săn ra, còn có Âu Dương Thần.

Ba ngày sau khi Lê Hiểu Mạn trở lại thành phố K quốc nội, anh ta và thập đại thợ săn, cùng với sự giúp đỡ của cảnh sát Pháp, đã đi vào núi Mont Saint-Michel đưa tất cả các hài cốt ở trong sơn cốc ra khỏi Mont Saint-Michel.

Trước mắt, các chuyên gia của nước Pháp bên kia đang lấy dùng phương thức xét nghiệm DNA để tìm ra hài cốt của ông nội Âu Dương Thần.

“Hiểu Hiểu.”

Thấy anh gọi cái tên này, Lê Hiểu Mạn khẽ chớp mắt, sau đó cô xoay

mình ngồi dậy, ánh mắt tràn đầy y cười nhìn anh.

Đợi sau khi anh đi tới cạnh giường, cô chủ động ôm lấy anh: “Anh vừa mới đi đâu vậy?”

Long Tur Hạo dùng hai tay khẽ bưng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, anh dịu dàng nhìn cô: “Anh trò chuyện với ông ngoại một lát, nhớ anh?”

“Vâng.” Lê Hiểu Mạn thoải mái gật đầu: “Tur Hạo, anh... trí nhớ của anh đã khôi phục rồi sao?”

Long Tur Hạo hơi cau mày lại: “Còn không có, nghe Dạ Hàn nói, em muốn theo đuổi anh, muốn cho anh yêu em lần nữa.”

Lê Hiểu Mạn gật đầu lần nữa: “Đúng vậy, vậy bây giờ anh yêu em không?”

Long Tur Hạo cong môi cười, anh nắm lấy cằm của cô, nhẹ nhàng điểm ở trên môi của cô: “Em cảm thấy thế nào?”

Lê Hiểu Mạn hơi suy tư, rồi nói: “Em sẽ tiếp tục cố gắng.”

Dứt lời, cô đang muốn xuống giường, Long Tur Hạo đã thuận thế áp cô ngã xuống giường.

Ánh mắt anh nhìn cô sáng quắc, đôi mắt sâu thẳm tựa như muốn phun ra lửa, giọng nói trầm thấp mang theo chút khàn khàn: “Hiểu Hiểu, đã rất lâu rồi chúng ta không âu yếm.”

“Ừ.” Lê Hiểu Mạn khẽ lên tiếng, nhướn mày nhìn anh: “Nhưng anh chưa khôi phục trí nhớ, chúng ta không thể thân thiết được, em tuyệt đối không thể phản bội lại Tur Hạo trước lúc mất trí nhớ được.”

Long Tư Hạo khẽ híp mắt lại, hôm nay anh không thể không ăn cô sạch sẽ được.

Đôi môi nóng bỏng của anh dán lên bờ môi căng mọng của cô: “Hiểu Hiểu, cho dù anh chưa khôi phục trí nhớ, nhưng chúng ta là vợ chồng, thân thiết là hợp pháp, thân là người chồng hợp pháp của em, ngày nào anh cũng cần phải làm hết chức trách của một người chồng. Anh đã vắng vẻ em lâu như vậy, không thể tiếp tục thờ ơ nữa, hơn nữa anh cũng không ngại em cấm sừng anh trước khi mất trí nhớ.”

Lê Hiểu Mạn vô tội chớp mắt nhìn: “Nhưng em ta để ý.”

Long Tư Hạo cong môi lên: “Anh không ngại.”

“Ông cũng để ý.”

Giọng nói đột nhiên vang lên, làm cả Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo đều giật mình.

Hai người co rút khoe môi, đồng thời quay đầu lại, thấy Long Đăng Thiên đang phùng mang trợn mắt đứng ở sau lưng bọn họ, mà cửa phòng ngủ đang mở rộng.

Vừa rồi lúc Long Tư Hạo đi vào chưa đóng cửa, vì vậy Long Đăng Thiên liền tiến vào.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo còn đề ở trên người mình, lại bị Long Đăng Thiên nhìn thấy, mặt cô “Bùm “ đỏ lên, cảm thấy rất xấu hổ.

“Ông ngoại.” Cô lên tiếng gọi, rồi lấy tay đẩy Long Tư Hạo ra.

Long Đăng Thiên nhìn Long Tur Hạo đang xụ mặt sắc: “Cháu ngoại ngoan, ông ngoại nói gì với cháu cháu đều quên rồi sao? Bây giờ là giai đoạn mấu chốt của nha đầu này, cháu nằm ở trên người con bé như vậy, nhớ cháu đê hồng chắt nhỏ của ông thì làm sao? Còn không mau đứng lên cho ông.”

Long Tur Hạo cau mày lại, bất đắc dĩ đứng lên.

Bây giờ anh muốn làm nóng người với Hiếu Hiếu của anh cũng không được, không phải bị hai nhóc con nhà mình quấy rầy, thì cũng bị ông ngoại quấy rầy.

Xem ra sau này anh muốn thân thiết với Hiếu Hiếu, thì phải đi khách sạn “Thuê phòng” rồi.

Long Đăng Thiên hung hăng trợn mắt nhìn anh: “Nếu cháu còn không thể không chế được nữa, thì tới phòng của ông ngủ ngay lập tức.”

Dứt lời, lúc ông nhìn về phía Lê Hiếu Mạn, sắc mặt lại trở nên từ ái: “Nha đầu, cháu cảm thấy thế nào? Bụng cháu có đau không? Tiểu tử thúì kia có đê lên cháu hay không?”

Lê Hiếu Mạn thấy Long Đăng Thiên hỏi như vậy, biết ông vẫn còn hiểu lầm cô mang thai, cô càng cảm thấy xấu hổ, cô giải thích: “Ông ngoại, thật ra thì cháu không...”

Không đợi Lê Hiếu Mạn nói xong, Long Tur Hạo đã tiếp lời của cô: “Thật ra thì Hiếu Hiếu không sao.”

“Tur Hạo.” Lê Hiếu Mạn thấy Long Tur Hạo không để cho cô nói cho Long Đăng Thiên biết cô không mang thai, trong lòng không hiểu gì nhìn anh.

Long Đăng Thiên liếc nhìn Long Tư Hạo, ánh mắt rơi vào cái bụng bằng phẳng của Lê Hiếu Mạn: “Không sao là tốt rồi.”

Mặc dù đã có Nghiên Nghiên và Dương Dương, nhưng ông không ngại có nhiều chất ngoại hơn nữa.

Ông cũng hy vọng Long gia có thể náo nhiệt hơn.

Long Tư Hạo nhìn ông, hỏi: “Ông ngoại tới có chuyện gì vậy ạ?”

Nụ cười trên mặt Long Đăng Thiên dần tiêu tan, ông nhăn trán nói: “Cháu ngoại ngoan, đã mấy thập niên rồi ông ngoại không gặp Quân Triệt, ông ngoại muốn đi thăm nó, không biết nó đang ở bệnh viện nào?”

Mặc dù hơn hai mươi năm trước, sau khi Long Quân Triệt căng thẳng với ông thì rời khỏi Long gia, ông đã vô cùng tức giận, thậm chí còn hạ lệnh không cho phép bất kỳ ai trên dưới Long gia nhắc đến tên ông ấy, nhưng chuyện đã qua nhiều năm rồi, cho dù trong lòng ông có nhiều oán hận hơn nữa, ngăn cách lớn hơn nữa thì cũng đều tan thành mây khói.

Ông đã lớn tuổi rồi, bây giờ có thể sống thêm ngày nào thì hay ngày ấy, không có được một cái hai mươi mấy năm nào nữa, bây giờ ông cũng đã nhìn thoáng hơn rồi, những chuyện đúng sai trước kia đều không quan trọng, làm cha cũng không thể ghi hận con trai đến chết.

Mặc dù Long Quân Triệt không phải là con ruột của ông, ông cũng vẫn coi nó là con ruột để đối đãi.

Bây giờ ông chỉ muốn an ổn cùng con cháu vượt qua tuổi già mà thôi.

Lê Hiếu Mạn nghe thấy ông nhắc tới hai chữ "Quân Triệt", tự nhiên liên tưởng đến Long Quân Triệt.

Chương 1043: Chồng, em sẽ tổ cáo

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Long Tư Hạo tràn đầy ý cười nhìn cô: “Hiểu Hiểu, ông ngoại đã biết quan hệ giữa em và Long Quân Triệt rồi.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn hơi kinh ngạc nhìn về phía Long Đăng Thiên.

Long Đăng Thiên mỉm cười gật đầu: “Nha đầu, ông ngoại đều đã biết cả rồi, ông ngoại vẫn luôn coi cha cháu làm con ruột để đối đãi, sau này, ông ngoại cũng đối đãi với cháu giống nhau cháu gái ruột.”

Lê Hiểu Mạn hơi lo lắng, cô cau mày lại: “Vậy cháu và Tư Hạo, ông ngoại không biết...”

Biết Lê Hiểu Mạn muốn hỏi cái gì, Long Đăng Thiên liếc nhìn Long Tư Hạo, rồi ông mới cười nói: “Cháu cứ yên tâm, mặc dù ông ngoại cố chấp, nhưng cũng coi như là người sáng suốt, cháu và Tư Hạo đã kết hôn rồi, đã có Nghiên Nghiên và Dương Dương, trong bụng còn có một đứa nữa, ông ngoại cũng không thể lấy gậy đánh uyên ương được.”

Nghe ông nói trong bụng còn có một đứa, Lê Hiểu Mạn lại muốn thú thực, nhưng bị Long Tư Hạo ngăn chặn lần nữa.

“Ông ngoại, ông cứ đi ra ngoài trước đi, cháu và Hiểu Hiểu thay quần áo rồi sẽ theo ông đến bệnh viện.”

“Được, ông ngoại đi ra ngoài trước.” Long Đăng Thiên gật đầu nói, đi bên ngoài được mấy bước, ông lại xoay người lại nhìn Long Tư Hạo cảnh cáo: “Cháu ngoại ngoan, ông ngoại nhắc lại cho cháu nghe thêm lần nữa, không được phép đè lên chắt ngoại nhỏ của ông nữa đâu.”

Dứt lời, ông nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, mỉm cười hòa ái để thân cận: “Nha đầu, nếu tiểu tử thúi kia còn dám làm bậy, cháu cứ nói cho ông ngoại, ông ngoại đi ra ngoài trước đây.”

“Vâng, được ạ.” Lê Hiểu Mạn gật đầu, sáng khoái đáp lại ông.

Chờ Long Đăng Thiên rời khỏi phòng, cô đưa tay vỗ vỗ bụng mình: “Chồng, đừng có đè em nữa, nếu không em sẽ tố cáo đấy.”

“Chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.” Long Tư Hạo dịu dàng cười với cô: “Để anh đi lấy quần áo cho em.”

...

Mười phút sau, chiếc Rolls Royce RV phiên bản giới hạn chậm rãi lái ra khỏi biệt thự.

Sắp đi thăm Long Quân Triệt, Lê Hiểu Mạn ngồi ở trong xe nhíu chặt mày lại, cô còn chưa tha thứ cho người cha này đâu.

Long Tư Hạo ngồi ở bên cạnh cô, thấy cô nhíu mày lại, biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì, anh đưa tay ra ôm cô vào trong ngực mình.

Bởi vì Long Đăng Thiên cũng ở trong xe, Lê Hiểu Mạn rất sợ người lớn tuổi có tư tưởng phong kiến, bọn họ cứ ôm ôm ấp ấp như vậy sẽ khiến Long Đăng Thiên không thích, cô đưa tay đẩy Long Tư Hạo ra, hạ thấp giọng nói: “Tư Hạo, ông ngoại vẫn còn ở đây.”

Bây giờ cô rất quan tâm đến cái nhìn của Long Đăng Thiên với cô, cô đã xem rất nhiều bộ phim truyền hình đề tài gia đình, cô lo lắng sợ làm gì sai, sẽ khiến cho Long Đăng Thiên không thích cô.

Cô nhỏ giọng nói bị Long Đăng Thiên tuy tuổi tác đã lớn nhưng thính giác vẫn còn rất nhạy bén nghe được, ông cười nói: “Nha đầu, cháu không cần cảm thấy xấu hổ khi Tư Hạo ôm cháu ở trước mặt ông ngoại đâu, tuy ông ngoại đã lớn tuổi, nhưng ông ngoại không phong kiến như vậy đâu, các cháu muốn ôm thì cứ ôm đi.”

Nghe nói như vậy, Lê Hiếu Mạn ngẩng đầu lên nhìn về phía Long Đăng Thiên, cô mỉm cười với ông: “Ông ngoại, ông thật sự là ông lão sáng suốt nhất mà cháu đã từng gặp đấy.”

Long Đăng Thiên hòa ái cười: “Vì vậy, nha đầu cứ thoải mái ở trước mặt ông ngoại đi, không cần phải lo lắng giống như con dâu mới gặp cha mẹ chồng đâu, cháu muốn nói cái gì, muốn làm cái gì, cứ làm tự nhiên, còn ông ngoại ấy à, chỉ thích người thành thật thôi.”

“ Vâng.” Lê Hiếu Mạn gật đầu, cảm thấy rất hạnh phúc, ông ngoại sáng suốt như vậy, chồng yêu mình như vậy, ông trời quá tốt với cô rồi.

Xe đã chạy đến cổng lớn, đang có một chiếc xe đỗ ở trạm gác đầu cổng, giống như là có người muốn đi vào, nhưng bị vệ sỹ ngăn cản.

Người bị vệ sỹ ngăn lại không cho vào nói phải có giấy thông hành chính là Thẩm Thi Vi.

Bà và Knox đã ly dị, bà cam tâm tình nguyện ra khỏi nhà mà không cần bất cứ tài sản gì.

Nhưng Knox cũng coi như là người có lương tâm, ông ta đã chuyển khoảng một nửa tài sản lên danh nghĩa của bà, chẳng qua là bà còn không biết.

Thẩm Thi Vi thấy vệ sỹ ngăn bà lại không cho vào, bà lạnh giọng nói: “Con gái tôi ở bên trong, để cho tôi vào.”

“Không được, không có giấy thông hành, bà không thể đi vào.” Vệ sỹ quả quyết cự tuyệt, kiên quyết không cho bà vào.

Khi chiếc Rolls Royce lái tới gần, Lê Hiểu Mạn Long Tư Hạo, cùng với Long Đăng Thiên ngồi ở bên trong đều thấy Thẩm Thi Vi đang bị vệ sỹ ngăn lại.

“Mẹ.” Lê Hiểu Mạn cả kinh, sau đó liền bảo tài xế dừng xe.

Xe dừng lại, cô lập tức đẩy cửa xe ra xuống xe, đi thẳng tới chỗ Thẩm Thi Vi.

“Mẹ...”

Nghe thấy giọng nói của cô, Thẩm Thi Vi mới nhìn về phía cô.

“Hiểu Hiểu.”

Hai vệ sỹ ngăn Thẩm Thi Vi lại thấy Thẩm Thi Vi thật sự quen biết với Thiếu phu nhân của bọn họ, hai người lập tức nói xin lỗi với Thẩm Thi Vi: “Phu nhân, thì ra bà thật sự là mẹ của Thiếu phu nhân nhà chúng tôi, thật xin lỗi, vừa rồi đã đắc tội.”

Thẩm Thi Vi mỉm cười nói với hai vệ sỹ đang xin lỗi mình: “Các cậu đều làm đúng chức trách của mình, tôi không trách các cậu.”

Hai vệ sỹ thấy Thẩm Thi Vi thấy thấu tình đạt lý như vậy đều lập tức tránh ra.

Lê Hiểu Mạn nhanh chóng đi tới trước mặt Thẩm Thi Vi, cô vừa mừng rỡ lại vừa kinh ngạc nhìn bà: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây? Mẹ không ở nước Pháp à?”

“Hiểu Hiểu.” Thẩm Thi Vi mỉm cười nhìn cô: “Mau để cho mẹ nhìn con thật kỹ nào, đã hơn một tháng rồi mẹ không được gặp con, mẹ nhớ con muốn chết đi được, con và Tư Hạo đều khỏe chứ?”

“Chúng con rất tốt.” Long Tư Hạo đi tới đáp lại bà.

“Vậy thì tốt.” Thẩm Thi Vi gật đầu, rồi bà lại dịu dàng nhìn về phía Lê Hiểu Mạn lần nữa: “Hiểu Hiểu, lần này mẹ trở về thành phố K sẽ không rời đi nữa, mẹ muốn chăm sóc cho con thật tốt, bù đắp cho con.”

Nghe bà nói không đi, trong lòng Lê Hiểu Mạn rất cao hứng nhưng đồng thời lại ý thức được cái gì: “Mẹ, mẹ và...”

Biết con gái muốn hỏi cái gì, Thẩm Thi Vi mỉm cười trả lời rất dứt khoát: “Mẹ và Knox đã ly dị rồi.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nắm lấy tay của Thẩm Thi Vi, cô hơi lo âu nhìn bà: “Mẹ, vậy mẹ... không sao chứ?”

Thẩm Thi Vi nhìn cô cười nói: “Yên tâm, mẹ không sao, con không cần phải lo lắng cho mẹ.”

Dứt lời, bà nhìn chiếc xe phía sau bọn họ: “Các con đang muốn đi ra ngoài?”

Bởi vì phải đến bệnh viện thăm Long Quân Triệt, Lê Hiểu Mạn nhíu mày lại, không biết có nên nói với bà hay không.

Long Tư Hạo nhìn cô, rồi mới lên tiếng: “Mẹ lên xe trước đi, ở trên xe, con sẽ nói tỉ mỉ cho mẹ nghe.”

Anh và Lê Hiểu Mạn đã là vợ chồng hợp pháp, mà Lê Hiểu Mạn cũng đã nhận nhau với Thẩm Thi Vi, vì vậy anh cũng đã đổi cách xưng hô với Thẩm Thi Vi thành mẹ.

Thẩm Thi Vi nghe thấy Long Tư Hạo gọi mình là mẹ, trong lòng bà rất cao hứng.

Bà mỉm cười nói: “Được, lên xe trước.”

Long Đăng Thiên ngồi ở trong xe, sau khi Thẩm Thi Vi lên xe thấy ông ta, nhìn thấy hơi quen mắt, nhưng lại không nhớ nổi là ai.

Mà Long Đăng Thiên thấy bà, sau khi cảm thấy quen mắt, thì chuyển mắt lên trên mặt so sánh bà tới tới lui lui với Lê Hiểu Mạn.

Long Tư Hạo đã sớm ngờ tới ông ngoại của mình thấy Thẩm Thi Vi nhất định sẽ kinh ngạc và nghi ngờ, vì vậy không chờ bọn họ lên tiếng hỏi, anh đã mở miệng giới thiệu trước, cũng nói tóm tắt cho Thẩm Thi Vi nghe chuyện của ông ngoại anh những năm qua đã đi đâu.

...

Bệnh viện

Long Quân Triệt đã tỉnh lại mấy ngày, ông ta đã được chuyển từ phòng ICU sang phòng bệnh thường, lúc này ông đang nằm ở trong

phòng bệnh VIP khá rộng rãi.

Ông đang truyền dịch, Lý Tuyết Hà phải chạy hai bên phòng bệnh, lúc này bà ta đang canh giữ ở bên cạnh ông ta.

Mặc dù Long Quân Triệt đã tỉnh lại rồi, nhưng thân thể còn rất yếu, sắc mặt cực kỳ kém.

Ông ta nằm ở trên giường bệnh, nửa ngủ nửa tỉnh.

Bên ngoài phòng bệnh vang lên tiếng gõ cửa, sau khi Lý Tuyết Hà nghe thấy, bà ta lập tức đứng dậy đi tới trước cửa phòng bệnh, mở cửa.

“Dì.”

Thấy Lê Hiểu Mạn, Long Tư Hạo đến, bà ta cười hỏi: “Các cháu tới đấy à, Quân Triệt vừa mới ngủ.”

Dứt lời, bà ta nhìn thấy Long Đăng Thiên và Thẩm Thi Vi ở phía sau.

Bà ta không quen biết Long Đăng Thiên, nhìn thấy ông ta, bà ta tự nhiên là không biết.

Bà ta cũng không biết Thẩm Thi Vi, nhưng lúc thấy bà và Lê Hiểu Mạn giống nhau, bà ta liền ý thức được cái gì đó.

Bà ta kinh ngạc nhìn Lê Hiểu Mạn hỏi: “Mạn Mạn, bà... bà ấy chính là mẹ cháu?”

Lê Hiểu Mạn nói: “ Vâng.”

Thấy cô gật đầu, Lý Tuyết Hà lão đảo lui về sau một bước.

“Dì.”

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, cô nhanh tay lôi bà ta lại, hai tay bà ta bắt được khung cửa mới đứng vững được.

Chương 1044: Yêu cô, mãi không buông tay

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi đứng vững, bà ta ngược mắt nhìn Thẩm Thi Vi, ánh mắt phức tạp, Long Quân Triệt nói đàn bà duy nhất đời này ông chạm vào chính là Thẩm Thi Vi, người đàn bà trước mặt bà ta bảo dưỡng cực tốt, khí chất hòa hợp, quanh thân tản ra hơi thở cao quý.

Nhìn bà, Lý Tuyết Hà thẹn không bằng, so với Thẩm Thi Vi, bà ta kém rất xa.

Bất kể là dung nhan, khí chất, bảo dưỡng, đều không bằng Thẩm Thi Vi.

Nhất là khí chất, bà ta không có khí chất cao quý đó

Lý Tuyết Hà thu hồi suy nghĩ, nhìn Long Đăng Thiên: “Mạn Mạn, vậy vị này là...”

“Là ông ngoại Tư Hạo.” Lê Hiểu Mạn nhìn Lý Tuyết Hà nói xong, liền quay đầu nhìn Thẩm Thi Vi và Long Đăng Thiên: “Mẹ, ông ngoại, hai người vào trước đi.”

Long Đăng Thiên liếc nhìn cô, đi vào trước.

Lúc tới, Long Tư Hạo kể sơ lược chuyện Long Quân Triệt trúng đạn cho Thẩm Thi Vi, sau khi Long Đăng Thiên tiến vào, bà cũng vào theo.

Long Đăng Thiên tiến vào phòng bệnh liền đi thẳng tới trước giường bệnh của Long Quân Triệt.

Hơn 20 năm không gặp Long Quân Triệt, lúc này gặp ông ta, ông ta còn trúng đạn, tâm tình Long Đăng Thiên vô cùng phức tạp.

“Cũng qua bao nhiêu năm rồi, sao con vẫn bộ dáng này, không thay đổi?”

Nghe thanh âm già nua này, Long Quân Triệt giật giật mí mắt, mở mắt ra.

Chiếu vào mắt ông ta là khuôn mặt già nua mang lại cảm giác quen thuộc của Long Đăng Thiên.

Ông ta há miệng, muốn thốt lên hai chữ hơn 20 năm ông ta không kêu, nhưng lại há miệng không nói được tiếng nào.

Ông ta cho là mình đang nằm mơ, nằm mơ thấy cha nuôi ông ta, Long Đăng Thiên.

Ông ta cũng tìm ông, chẳng qua luôn không có tin tức.

Long Đăng Thiên thấy Long Quân Triệt tỉnh lại, sửng sờ nhìn ông không nói lời nào, ông xụ mặt, lông mày trắng nhú lại: “Làm sao? Không nhớ lão già này là ai? Lão già đây không quên con, con lại quên lão già này trước.”

Nghe thanh âm chân thành này, lại thấy thần thái nói chuyện của ông giống hơn 20 năm trước như đúc, Long Quân Triệt chắc chắn ông ta không phải đang nằm mơ.

Hốc mắt ông ta ươn ướt, kích động không nói ra lời: “Ba...”

Nhìn Long Quân Triệt kích động không nói nên lời, Long Đăng Thiên cũng kích động, mắt cũng ươn ướt: “Ba cái gì? Không có lương tâm, lão tử nuôi lớn con, lúc này mới mấy chục năm không gặp, con không nhận ra lão tử nữa?”

Nghe giọng điệu quen thuộc, khóe mắt Long Quân Triệt ướt hơn, ông ta thật có lỗi với Long Đăng Thiên, năm ấy ông ta trách cứ ông đáp ứng gả Long Nhã Tâm cho Hoắc Thần Phong, tranh cãi với ông liền rời khỏi, không quay lại thăm ông.

Sau đó ông ta biết ông mất tích khó hiểu, ông ta rất thương tâm, rất áy náy.

Ông ta giùng giảng muốn ngồi dậy, Long Đăng Thiên cau mày, trợn mắt nhìn ông ta, giọng ngang ngược: “Nằm yên cho ba, ngồi dậy làm gì? Vết thương chưa lành thì đừng có lộn xộn.”

Long Quân Triệt không lộn xộn nữa, nằm yên, hai mắt ươn ướt nhìn Long Đăng Thiên, trong lòng khó chịu, kích động, đến bây giờ vẫn không nói nên lời.

Long Đăng Thiên thấy sắc mặt ông ta cực kém, nói: “Con nghỉ ngơi cho khỏe, ba đã trở lại, con có lời gì muốn nói, có gì muốn hỏi, chờ con khỏe lại, ba con chúng ta trò chuyện thật tốt.”

Long Quân Triệt nghe ông nói hai chữ “ba con”, thấy ông vẫn xem ông ta là con trai, lòng ông ta lại khó chịu, nghẹn ngào nói: “Ba, con... không nên... tranh cãi với ba.”

Long Đăng Thiên nước mắt rưng rưng, đưa tay vỗ ông ta: “Quân Triệt à, chuyện trước kia đều đã qua, ba không so đo nữa, con cũng

đừng lưu tâm. Hôm nay ba đến thăm con, nói chuyện với con một lát, ba không quấy rầy con, con dưỡng thương cho tốt, chờ khỏe rồi, con hãy về.”

Dứt lời, Long Đăng Thiên đứng lên, đi ra ngoài phòng bệnh.

“Ba...”

Long Quân Triệt thấy ông đi ra ngoài, muốn ngồi dậy, Thẩm Thi Vi ở trong phòng bệnh thấy thế, lập tức tiến lên.

“Ông bị thương, đừng lộn xộn nữa.”

Thấy Thẩm Thi Vi, Long Quân Triệt kinh ngạc: “Bà... Bà về nước hồi nào?”

Ông ta nhớ khi ở Pháp, bà và Knox đều trở về gia tộc Knox.

Thẩm Thi Vi ngồi xuống: “Hôm nay tôi mới về nước, nghe Tư Hạo nói ông bị trúng đạn, cho nên mới tới thăm ông, ông thế nào? Có khỏe không?”

Long Quân Triệt nằm xuống: “Tôi... Tôi rất khỏe, cảm ơn bà còn có thể đến thăm tôi.”

Thẩm Thi Vi nở nụ cười cao nhã: “Bất kể thế nào, ông vẫn là ba Hiếu Hiếu, ông bị thương, theo lý tôi nên đến thăm ông.”

...

Ngoài phòng bệnh, Long Đăng Thiên đi ra ngoài, Lê Hiếu Mạn cũng không đi vào, cô chỉ đứng trước cửa phòng nhìn một lát, nhìn Long Tư Hạo nói: “Tư Hạo, anh và ông ngoại về trước đi, em ở đây chờ

mẹ.”

Mặc dù hiện tại tất cả nguy hiểm đều đã được giải quyết, nhưng Long Tur Hạo vẫn không muốn rời khỏi Lê Hiểu Mạn một bước, nhưng để một mình ông ngoại trở về, anh cũng không yên tâm.

Lê Hiểu Mạn nhìn thấu tâm tư anh, nghĩ tới lời Tô Dịch nói.

Anh ta nói không sai, nếu cô không cho Tur Hạo của cô chút cảm giác an toàn, anh sẽ luôn không yên tâm cô.

Cô nhướn mày nhìn anh: “Tur Hạo, anh về cùng ông ngoại đi, không cần lo cho em, anh như vậy sẽ làm em cảm thấy em giống như một đứa trẻ không lớn, còn khiến em cảm thấy em vô dụng.”

Long Tur Hạo bảo vệ cô quá kỹ, không lúc nào không nghĩ tới phải bảo vệ cô, yêu thương cô, luôn không buông tay cô, anh sợ cô bị tổn thương.

Long Tur Hạo nghe cô nói vậy, ôn nhu nhìn cô: “Được, vậy anh và ông ngoại về trước.”

“Ừ.” Lê Hiểu Mạn lên tiếng, nụ cười dịu dàng đáng yêu,

Lê Hiểu Mạn chính là tâm can bảo bối của Long Tur Hạo, mặc dù anh đáp ứng đưa Long Đăng Thiên về trước, nhưng vẫn không yên tâm Lê Hiểu Mạn, vẫn không nỡ bỏ cô, anh gần như ba bước thành hai bước.

Lê Hiểu Mạn đứng tại chỗ nhìn hành động kia của Long Tur Hạo, cảm thấy Tur Hạo của cô bảo vệ cô quá mức.

Nhưng cảm giác được bảo vệ mãnh liệt này thật sự rất hạnh phúc.

Long Tư Hạo đưa Long Đăng Thiên về, lập tức chạy như gió lốc tới bệnh viện.

...

Bác sĩ người Mỹ đó bị 10 thợ săn mang về thành phố K, bao gồm Âu Dương Thần, đều ở nhà Lạc Thụy.

Hơn 10 giờ tối, Lạc Thụy gọi cho Lê Hiểu Mạn, nói cho cô, sau khi bọn họ tra hỏi, bác sĩ người Mỹ đó đã khai toàn bộ, Long Tư Hạo mất trí nhớ quả thật có liên quan tới ông ta.

Ông ta bị Tô Dịch xúi giục thôi miên anh, hơn nữa còn tuân theo lời Tô Dịch: “sửa đổi” trí nhớ của Long Tư Hạo.

Lê Hiểu Mạn nghe Lạc Thụy nói, bảo anh ta hôm sau mang bác sĩ người Mỹ đó đến Thủy Lộ.

Sáng sớm hôm sau, Lạc Thụy liền tuân theo Lê Hiểu Mạn, mang bác sĩ người Mỹ đó đến Thủy Lộ, còn có Âu Dương Thần đi cùng.

Hôm nay Lê Hiểu Mạn dậy cực kỳ sớm, Long Tư Hạo còn chưa tỉnh ngủ, cô đã thức dậy, vì hôm nay cô có một chuyện quan trọng phải làm.

Chương 1045: Cô muốn dùng sát chiêu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sáng sớm dưới lầu, Lạc Thụy, Âu Dương Thần và nhà thổi miên người Mỹ vào gặp cô.

Lê Hiểu Mạn thấy Âu Dương Thần cũng tới thì có chút kinh ngạc: “Âu tiên sinh, sao anh cũng tới đây?”

Âu Dương Thần nhìn đại sảnh xa hoa, khóe môi nhếch lên: “Thế nào? Không chào đón sao?”

Lê Hiểu Mạn hí mắt cười: “Đương nhiên là hoan nghênh, anh là ân nhân cứu mạng của tôi mà.”

“Biết tôi là ân nhân là tốt rồi, còn không mau đi pha trà?” Âu Dương Thần nhìn cô một cái liền ngồi xuống ghế.

Lê Hiểu Mạn nhìn anh ta một cái sau đó cầm ba cái chén đi pha trà.

Âu Dương Thần, Lạc Thụy và chuyên gia người Mỹ mỗi người một chén.

Chờ Lạc Thụy và chuyên gia thổi miên ngồi xuống, Lê Hiểu Mạn nhìn chuyên gia thổi miên mặt mũi bầm dập liền nhìn Lạc Thụy: “Trợ lý Lạc, mặt anh ta bị ai đánh vậy?”

Lạc Thụy nhún vai: “Dù sao không phải tôi.”

Dứt lời, anh ta lại tiếp tục nói: “Ông ta không chịu nói lời nói thật, bị Hòa Mân Côi tiểu thư thưởng mấy quyền.”

Lê Hiểu Mạn thấy chuyên gia người Mỹ cầm chén trà nãy giờ không nói gì liền hỏi Lạc Thụy: “Ông ta bị đánh cho mơ hồ rồi hả?”

Lạc Thụy nghe vậy, cười nói: “Ông ta là bị sợ rồi.”

Dứt lời, dứt lời anh ta vỗ vai chuyên gia người Mỹ dọa cho ông ta nháy dưng.

Lạc Thụy nhìn ông ta căng thẳng thì cười nói: “Này, nhà thôi miên Ried, đừng sợ, phu nhân nhà chúng tôi rất lương thiện, không thích dùng bạo lực đâu, cô ấy chỉ muốn biết thôi miên dẫn đến mất trí nhớ là thế nào, ông mau nói một chút cho phu nhân nhà chúng tôi đi.”

Chuyên gia thôi miên người Mỹ nhìn Lê Hiểu Mạn, im lặng một lúc mới nói: “Phu nhân, chồng cô Long tiên sinh bị thôi miên sâu nên bị mất trí nhớ nhưng trí nhớ của anh ta không hề bị mất đi.”

Lê Hiểu Mạn không hiểu thôi miên nên nghe không thông.

Lạc Thụy nhìn cô nói: “Phu nhân, vấn đề tôi giải thích một chút về thuật thôi miên cho cô thôi.”

Lập tức anh ta cẩn thận nói cho Lê Hiểu Mạn chuyện Long Tư Hạo bị thôi miên mất trí nhớ.

Theo lý thuyết mà nói thì thôi miên là hành vi tâm lý, nhà thôi miên thông qua ngôn ngữ, âm thanh, động tác, ánh mắt tâm lý đưa vào tiềm thức người bị thôi miên, làm thay đổi suy nghĩ và hành vi của người đó.

Một dạng thuật thôi miên có thể làm thay đổi tính tình một người khiến cho người đó từ bi thương biến thành vui vẻ.

Một nhà thôi miên đủ tiêu chuẩn có thể tạm thời làm cho người nào đó mất đi một phần trí nhớ.

ở trạng thái thôi miên sâu, nhà thôi miên có thể làm cho người bị thôi miên rơi vào trạng thái mất trí nhớ nhưng nó là một sự nghịch chuyển, nói cách khác trí nhớ không mất đi mà chỉ đặt sâu trong tiềm thức, tạm thời không lấy ra mà thôi, sau này vẫn có thể lấy trở lại giống như mở ra lệnh phong tỏa trí nhớ.

Nhưng không bài trừ khả năng có thể tự hồi phục trí nhớ.

Bởi vì người bị thôi miên gặp chuyện gì đó bị kích thích, nên trí nhớ bị chôn sâu sẽ tự sống lại.

Mà người bị thôi miên muốn nghĩ gì đó bị chôn sâu mà không có nhà thôi miên dẫn dắt sẽ thường bị đau đầu.

Nghe Lạc Thụy nói vậy, Lê Hiểu Mạn hoàn toàn hiểu rõ, trách không được Tư Hạo thường xuyên bị đau đầu.

Lập tức cô nhìn chuyên gia thôi miên Ried: “Là ông khiến Tư Hạo mất trí nhớ, hy vọng ông có thể để anh ấy khôi phục lại trí nhớ của mình.”

Dứt lời cô liền đứng lên.

Lạc Thụy đứng lên kéo ông ta: “Chuyên gia Ried, tổng giám đốc nhà chúng tôi nhờ ông rồi.”

Lập tức mấy người đi lên lầu ba.

Long Tư Hạo đã tỉnh, vừa rửa mặt xong đang từ trong nhà tắm ra ngoài.

Anh không thấy bóng dáng cô vợ bảo bối của mình đâu, lúc này thấy người lại còn mang theo ba người đàn ông tiến vào, anh trầm mắt: “Sáng sớm đã đi đâu hả?”

Lê Hiểu Mạn tiến lên cười giới thiệu với anh: “bên cạnh Lạc Thụy là Âu Dương Thần, là người cứu em, anh có ấn tượng không?”

Long Tư Hạo nhìn Âu Dương Thần, ánh mắt nhìn chuyên gia thôi miên người Mỹ thì ánh mắt híp lại: “Hiểu Hiểu, em để ông ta tới là...”

“Ông ta là một chuyên gia cao cấp thôi miên người Mỹ, là người đã thôi miên anh, ông ta tới đây là để làm anh khôi phục trí nhớ.”

Dứt lời cô nhìn chuyên gia thôi miên cười nói: “Chuyên gia Ried, Tư Hạo giao cho ông, hy vọng ông không làm tôi thất vọng.”

Nói xong cô không cho Long Tư Hạo có cơ hội nói chuyện liền bước ra ngoài.

Âu Dương Thần, Lạc Thụy cũng kéo nhau ra ngoài.

Âu Dương Thần khoanh hai tay nhìn Lê Hiểu Mạn và Lạc Thụy sau đó nhíu môi hỏi: “Không phải các người đều biết Long Tư Hạo đã khôi phục trí nhớ sao? Còn để chuyên gia thôi miên vào đó làm gì?”

Lạc Thụy nhìn anh ta nói: “Âu Dương tiên sinh, anh không hiểu rồi, phu nhân nhà chúng tôi đang tìm bậc thang cho tổng giám đốc, tổng giám đốc nhà chúng tôi giả vờ mất trí nhớ nhưng vẫn xấu hổ nhận

cho nên chuyên gia thôi miên đi vào làm bộ một chút để tổng giám đốc nhà chúng tôi thuận lý thành chương khôi phục trí nhớ mà thôi.”

Lạc Thụy cho rằng đến giờ Long Tư Hạo vẫn giả vờ mất trí là xấu hổ nhận.

Âu Dương Thần nhìn cánh cửa đang đóng liền nhíu mày: “Nhỡ may anh ta vẫn không chịu khôi phục trí nhớ thì các người làm sao?”

Lê Hiểu Mạn biết Hoắc Vân Hy đã qua cơn nguy hiểm hiện tại đang về biệt thự, lúc này đang nghỉ ngơi.

Chờ mấy hôm nữa trạng thái tinh thần của cô tốt lên, trong lòng bình tĩnh lại cũng đã phát hiện Long Tư Hạo khôi phục trí nhớ.

Chỉ là bọn họ ở bên cạnh dò xét anh nhưng mỗi lần anh vẫn không trực tiếp trả lời rốt cuộc anh đã nhớ lại hay chưa.

Cho nên cô để chuyên gia thôi miên đi vào là kiểm tra cho anh, nếu anh còn giả bộ thì cô đành dùng ‘sát chiêu’ rồi.

20 phút sau chuyên gia thôi miên đẩy cửa phòng đi ra.

Lê Hiểu Mạn nhìn ông ta sau đó đi vào phòng ngủ trực tiếp đến trước mặt Long Tư Hạo.

Cô nhìn anh: “Tur Hạo, nhớ ra chưa?”

Long Tư Hạo nhìn cô cười dịu dàng: “Vẫn chưa.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhíu mày: “Thật sao? Anh xác định vẫn chưa nhớ ra sao?”

Long Tur Hạo nhìn chuyên gia thối miên: “Hiểu Hiểu có thể hỏi ông ta.”

Lạc Thụy nhìn nhà thối miên hỏi: “Tổng giám đốc vẫn chưa khôi phục trí nhớ sao?”

Chuyên gia thối miên người Mỹ đang muốn nói thì Âu Dương Thần đã tiến lên.

“Tôi có biện pháp để cho anh ta khôi phục trí nhớ.”

Long Tur Hạo nghe anh ta nói liền nhíu mày: “Anh là nhà thối miên sao?”

Âu Dương Thần nhếch môi cười: “Là ông nội tôi nhưng mà tôi là chân truyền của ông ấy.”

“Oà.” Lạc Thụy khoa trương nhìn Âu Dương Thần: “Vậy anh nhanh chữa trị cho tổng giám đốc nhà chúng tôi đi.”

Âu Dương Thần như có ý cười: “Cách của tôi rất đơn giản, lấy độc trị độc.”

Lạc Thụy nhìn Long Tur Hạo liền hỏi: “Như thế nào là lấy độc trị độc?”

Âu Dương Thần bẻ bẻ cổ tay: “Đương nhiên là gõ đầu anh ta, gõ cho tới khi khôi phục trí nhớ mới thôi.”

“Gõ đầu?” Lạc Thụy trừng mắt, há to mồm, lại nhìn mắt Long Tur Hạo, lập tức giơ ngón tay cái lên: “Biện pháp này tốt, Âu tiên sinh mời, vì tổng giám đốc có thể nhanh chóng khôi phục trí nhớ, mời xuống tay không cần quá nhẹ, tôi sợ hiệu quả không quá rõ ràng.”

Âu Dương thần làm thủ thế ok với anh ta sau đó đi về phía Long Tur Hạo.

“Cô không ngại chứ?” anh ta đang hỏi Lê Hiếu Mạn.

Lê Hiếu Mạn đau lòng nhìn Long Tur Hạo: “Quá tàn nhẫn...”

Lập tức cô nhìn Âu Dương Thần, nói rất uyển chuyển: “Nhưng mà thử một lần thì tôi không ngại đâu.’

Dứt lời cô cười vô tội nhìn Long Tur Hạo: “Tur Hạo, anh không được phản kháng, phải tích cực trị liệu có biết không?”

Chương 1046: Kịch liệt

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo nghe Lê Hiểu Mạn nói, gương mặt tuần mỹ đen lại, đôi mắt đen như mực nhú chặt.

Dưới tình huống bình thường Hiểu Hiểucuar anh cực kì để ý, trừ khi cô biết anh giả vờ mất trí nhớ.

Hành động của anh kém vậy sao?

Xem ra gần đây anh biểu hiện quan tâm cô quá mức, thái độ thay đổi thật lớn mới khiến cô nhận ra là anh đã nhớ lại.

Anh diễn cũng diễn rồi nhưng sẽ không thích cô diễn.

Sau khi anh khôi phục trí nhớ, muốn anh không cưng chiều cô, yêu cô so với lên trời còn khó hơn.

Đôi mắt quyến rũ nhìn Âu Dương Thần, anh cúi đầu dịu dàng nhìn Lê Hiểu Mạn hơi cong môi: “Hiểu Hiểu, phương pháp bạo lực như vậy nói không chừng càng làm cho anh mất trí nhớ thêm đấy, không thể làm.”

Lê Hiểu Mạn nhú mày: “Vậy phải làm sao bây giờ? Anh không nhớ lại thì không phải là Tư Hạo đầy đủ.”

Âm thanh tràn đầy từ tính của Âu Dương Thần vang lên: “Tôi còn có cách khác.”

“Cái gì...”

Lê Hiểu Mạn đang muốn hỏi là biện pháp gì, Âu Dương Thần đột nhiên giữ chặt tay cô.

Anh ta kéo cô một cái, lập tức cô rơi vào lòng ngực anh ta.

Sau đó anh ta cúi người ép cô ngửa người ra sau.

“Kích thích.” Âu Dương Thần hơi nhếch môi, nói xong hai chữ kia, sau đó cúi đầu làm bộ như muốn hôn cô.

Thấy vậy Lê Hiểu Mạn mở to mắt, đôi mắt đầy kinh ngạc chổng vào ngực anh ta: “Âu tiên sinh, anh...”

“Cô không muốn ông xã cô nhớ lại sao?”

Lê Hiểu Mạn nghe xong liếc mắt nhìn Long Tur Hạo.

Lúc anh ánh mắt anh híp thành một đường, lộ ra hơi thở nguy hiểm, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao bắn về phía Âu Dương Thần, bộ dạng như muốn bằm anh ta thành vụn đoạn.

Thu hồi tầm mắt, Lê Hiểu Mạn nhìn Âu Dương Thần: “Muốn.”

Âu Dương Thần nhíu mày: “Vậy chúng ta bắt đầu đi.”

Lạc Thụỵ kinh ngạc, tiến lên chắn trước người Lê Hiểu Mạn và Âu Dương Thần sau đó nhìn Long Tur Hạo: “Tổng giám đốc, vì có thể làm anh mau nhớ lại mà phu nhân chỉ có thể hy sinh một chút, anh xem như phu nhân và Âu Dương tiên sinh đang đóng phim trên TV đi, Âu Dương tiên sinh vốn là diễn viên, nhìn một chút không sao.”

Long Tư Hạo trầm mặt, ánh mắt lóe lên, một cú đấm tung về phía Lạc Thụy.

“A...”

Lạc Thụy không tránh né đúng lúc, mặt trái bị đánh, một cú đấm này đủ làm anh ta sưng mặt.

Đau chết anh ta rồi.

“Hu hu... Tổng giám đốc, anh quá...”

“Cút.” Anh híp mắt phun ra một chữ.

Lạc Thụy thấy bọn họ vui đùa thái quá liền nhìn Âu Dương Thần: “Âu Dương tiên sinh, đừng đùa nữa, tổng giám đốc nhà tôi mà nóng giận là cực kỳ khủng bố.”

Dứt lời, anh ta trực tiếp lôi Âu Dương thần rời đi.

“Thình thịch...”

Chờ bên trong phòng ngủ chỉ còn lại Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo.

Ánh mắt Long Tư Hạo sâu xa nhìn cô: “Hiểu Hiểu, được đấy, em dám đứng trước mặt chồng em gần gũi với người đàn ông khác, xem anh thu thập em thế nào.”

Dứt lời anh cúi người ôm cô lên giường sau đó đè cô dưới người.

Sau đó trừng phạt cô, một lúc sau mới dờn khỏi môi cô, ánh mắt dịu dàng.

“Thực xin lỗi.”

Đột nhiên anh nói xin lỗi làm Lê Hiếu Mạn sợ run lên.

Ánh mắt anh nhìn vào đôi môi ướt át của cô: “Anh đã sớm nhớ ra rồi, là anh đang giả vờ.”

Thấy rõ cuộc anh cũng thừa nhận, Lê Hiếu Mạn nhìn anh sau đó quay đầu đi: “Sao anh không tiếp tục giả bộ nữa đi.”

Long Tur Hạo nâng mặt cô lại, cố định đỉnh đầu cô: “Anh giả vờ nữa chẳng phải em sẽ không ngừng nghĩ cách ép anh nhớ lại sao?”

Lê Hiếu Mạn nhếch môi cười: “Xem như anh thức thối, Âu Dương Thần diễn một chút, nếu anh còn dám tiếp tục giả vờ thì em sẽ dùng sát chiêu.”

Long Tur Hạo truy vấn: “Sát chiêu gì?”

Lê Hiếu Mạn nhíu mày cười đầy thần bí: “Không nói cho anh, từ lúc nào anh nhớ lại?”

Long Tur Hạo dịu dàng, nói chi tiết: “Lúc nhìn thấy giấy chứng nhận kết hôn của chúng ta, lúc đó anh nhớ lại, còn chân chính nhớ toàn bộ là lúc nhìn ảnh cưới của chúng ta.”

“Cho nên từ lúc đó anh vẫn giả vờ mất trí hả?” Lê Hiếu Mạn trừng anh, hai tay nắm lại đánh vào ngực anh: “Sao anh lại hư hỏng như thế hả?”

Long Tur Hạo nhếch môi cười: “Hiểu Hiểu, ông xã theo đuổi em lâu như vậy, ngược lại em không thể theo đuổi anh hay sao?”

“Đương nhiên là có thể.” Lê Hiểu Mạn ôm cổ anh, đôi môi nở nụ cười duyên dáng: “Cho dù hiện tại biết anh đã khôi phục trí nhớ thì em vẫn có thể theo đuổi anh.”

Long Tư Hạo mỉm cười: “Bà xã không giận nữa sao?”

Lê Hiểu Mạn thâm tình nhìn anh, gương mặt nở nụ cười hạnh phúc: “Không giận, em không nữa.”

Cô nói một câu như vậy làm cho Long Tư Hạo rung động mạnh, cúi đầu hôn cô: “Hiểu Hiểu, hiện tại chúng ta có thể thân thiết sao?”

Nhìn vào đôi mắt nóng rực của anh còn mang theo sự chờ mong, Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, biết anh cấm dục hơn 1 tháng, đau lòng anh đành đáp: “Có thể.”

Nghe cô nói có thể, Long Tư Hạo mỉm cười hôn cô.

Nhưng chỉ một chút anh đã rời khỏi môi cô sau đó ra ngoài đóng cửa thật tốt.

Anh làm vậy là sợ lát nữa có người tới quấy rầy.

Trở lại giường, anh không còn khắc chế nữa mà dùng tình cảm của anh mà hôn cô.

Lê Hiểu Mạn nhanh chóng bị anh cuốn hút, đáp lại anh sau đó lại triền miên cùng anh.

Kích thích mà kịch liệt như thế.

Long Tư Hạo vừa hôn cô vừa cởi đi quần áo cô.

Lê Hiểu Mạn tuy còn xấu hổ nhưng cũng vươn tay đỡ khuy áo anh.

Động tác của hai người có chút vội vàng, giống như khẩn cấp muốn đối phương vậy.

Nhiệt độ trong phòng ngủ tăng lên, Long Tư Hạo cảm giác hơn một tháng rồi cuộc cũng được xông pha thật khiến cho anh muốn thật lâu.

Cả người anh đều ra sức chiến đấu, giống như con ngựa hoang được cởi dây cương, thần tốc tiến vào.

Triền miên một ngày một đêm khiến cho Lê Hiểu Mạn hiểu ra một chuyện đàn ông tuyệt đối không thể đối, nhất là người đàn ông tinh lực kinh người như Long Tư Hạo, tuyệt đối không thể đối.

Anh lăn từ trên giường lăn đến phòng tắm, phòng tắm lăn lộn một hồi lại qua sofa, sofa xong lại quay lại giường.

Chuyển tới chuyển lui, lần này tới lần khác, hình dạng biến đổi khiến cho cô suýt chút nữa bị anh lăn cho tan xương nát thịt.

...

Một tháng sau.

Hoắc thị tuyên bố phá sản, Long Tư Hạo thu mua Hoắc thị trở thành người cầm quyền mới nhưng vẫn chưa đổi tên công ty.

Thương thế của Long Quân Triệt đã tốt, xuất viện, nay đang ở biệt thự ven hồ Thủy Lộ cùng ông cụ Long Đăng Thiên.

Thẩm Thi Vi cũng tới đây bồi thường cho cô, chăm sóc cô, đồng ý tới

biệt thự của cô.

Thẩm Thi Vi, Long Quân Triệt đều vào ở, biệt thự lập tức náo nhiệt hơn nhiều.

Chương 1047: Tòa án, tuyên án tử hình

Đây là cảnh tượng Long Đăng Thiên muốn nhìn thấy nhất, cho nên ngày nào ông ta cũng tươi cười.

Tâm tình tốt, ăn ngon, ngủ kỹ, đương nhiên thân thể tốt rồi.

Bây giờ khí sắc ông tốt hơn hẳn, mặt mày hồng hào, thoạt nhìn không còn gầy trơ xương như trước nữa.

Hoắc Vân Hy vẫn chưa tỉnh lại, luôn nằm trong phòng đặc biệt, Lý Tuyết Hà ở cạnh coi chừng một tắc cũng không rời.

Tòa án ngày hôm qua đã công khai thẩm tra xử lý vụ án Hoắc Nghiệp Hoảng buôn lậu thuốc phiện, trốn thuế, bắt cóc giam cầm người khác phi pháp.

Trên toà án, Hoắc Nghiệp Hoảng đều nhận hết tội.

Cân nhắc hình phạt, tòa án theo luật tuyên án tử hình.

Hoắc Nghiệp Hoảng bị giam một tháng thân thể đã không còn như xưa, sắc mặt tiều tụy, cả người gầy đi một vòng, hai mắt vô thần.

Sau khi ông nhận hình phạt bị áp tải đến ngục giam, đột nhiên huyết áp tăng cao, té xỉu trên mặt đất.

Cảnh sát lập tức đưa ông đến bệnh viện, trải qua một ngày một đêm cấp cứu, đến ngày hôm sau ông mới tỉnh lại.

Dù ông đã bị phán tử hình, nhưng trước khi ông thi hành án tử hình, sinh mạng của ông vẫn được pháp luật bảo hộ.

Nhưng dù ông đã tỉnh lại, nhưng trái tim suy kiệt, công năng thận suy giảm, mạch đập động mạch cảnh và động mạch cổ biến mất...

Ông đã hấp hối, chỉ còn lại chút hơi tàn.

Sau khi bị giam một tháng, không ai đến thăm ông, hôm nào ông cũng ngồi trong ngục giam ngóng trông, ngóng trông cháu trai mình tới thăm.

Nhưng Long Tư Hạo không đi, Hoắc Vân Hy không đi, Lê Hiểu Mạn cũng không đi, Lý Tuyết Hà lại càng không thể nào đi.

Ông hoàn toàn cảm nhận được tư vị người ta xa lánh.

Ông tính kế cả đời, đến cuối cùng lại mất đi tất cả, hai bàn tay trắng.

Trong ngục giam, không đợi được người thân tới thăm, ông bắt đầu tỉnh lại, ông đã làm sai rồi sao?

Ông không ngừng lão lệ tung hoành, hối hận việc trước kia mình làm.

Trước khi chết, ông yêu cầu gặp Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn, cả Hoắc Vân Hy lần cuối, cảnh sát thấy ông gần như hấp hối muốn gặp người thân lần cuối, xuất phát từ nhân tính liền đồng ý.

Sau đó cảnh sát liên hệ với Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn.

Hai người nghe thấy Hoắc Nghiệp Hoàng yêu cầu gặp mặt họ lần cuối cùng, hai người trầm tư một lát sau đó quyết định tới bệnh viện

gặp ông.

Mà Hoắc Vân Hy vì còn chưa tỉnh lại, không thể đến gặp Hoắc Nghiệp Hoảng lần cuối cùng, cảnh sát sợ kích thích ông, tạm thời không nói với ông chuyện này.

Trong phòng bệnh đặc biệt, Hoắc Nghiệp Hoảng gầy yếu đi nhiều đeo bình dưỡng khí, ở bên cạnh ông là điện tâm đồ.

Lúc Long Tur Hạo và Lê Hiếu Mạn mặc quần áo vô khuẩn đi vào liền nghe thấy tiếng điện tâm đồ kêu.

“Hai đứa... Đến đây.” Hoắc Nghiệp Hoảng dường như luôn lắng tai nghe, bọn họ vừa vào, ông đã biết.

Hai người dừng lại một chút, sau đó đồng thời tới trước giường ông.

Nhìn thấy Hoắc Nghiệp Hoảng đeo bình dưỡng khí, gầy yếu vô cùng, Lê Hiếu Mạn nhíu mày.

Hoắc Nghiệp Hoảng suy yếu mở mắt, lại như không còn sức lực mở mắt ra, chỉ mở hờ một nửa.

Ánh mắt âm đạm không chút ánh sáng của ông chứa đầy nước mắt, thanh âm già nua thỉnh thoảng vô lực: “Tur... Tur Hạo, Mạn Mạn, ông nội... cuối cùng đợi được... hai đứa, Vân Hy nó... sao nó... không đến? Có phải... nó...”

“Nó chưa chết.” Lời này là Long Tur Hạo nói, ánh mắt anh đạm mạc nhìn Hoắc Nghiệp Hoảng, ngoài mặt thoạt nhìn có vẻ không vì Hoắc Nghiệp Hoảng hấp hối mà có biểu cảm gì, nhưng trong lòng anh không hẳn vậy.

Dù sao cũng là ông nội ruột, không thể nào lúc nhìn thấy ông sắp chết vẫn còn thờ ơ.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy Long Tư Hạo nói vậy, đôi mắt già nua lại ươn ướt: “Được... May quá, ông nội... yên tâm rồi, Tư Hạo, ông nội... Không phải một người ông tốt, xin lỗi... ba mẹ con, cũng... xin lỗi Mạn Mạn... Vân Hy...”

Lê Hiểu Mạn nhìn ông, cảm xúc phức tạp, không biết nên nói gì, dù sao ông cũng là hung thủ sát hại mẹ nuôi cô.

Cô không lên tiếng, chỉ nhìn ông.

Ánh mắt suy yếu của Hoắc Nghiệp Hoảng chuyển tới trên mặt cô, chậm rãi vươn tay: “Mạn Mạn... Mạn... Mạn Mạn...”

Lê Hiểu Mạn không cầm tay ông, chỉ đi lên trước.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy Lê Hiểu Mạn không vươn tay ra, đôi mắt đẫm lệ của ông chột xẹt qua chút mất mát, nhíu mày, chậm rãi buông tay xuống: “Mạn Mạn, tha... tha thứ cho ông nội...”

Lê Hiểu Mạn không nói với ông, cô thật sự không thể tha thứ cho ông, nhưng nghĩ ngợi dăm chiêu một lúc mới nhìn ông hỏi: “Ngài có thể nói cho tôi biết, lúc trước vì sao nhất định phải gả tôi cho Hoắc Vân Hy không?”

Hoắc Nghiệp Hoảng lần này không giấu diếm nữa, dứt quãng nói ra lý do lúc trước ông để Lê Hiểu Mạn gả cho Hoắc Vân Hy.

Cả đời ông luôn bàn mưu tính kế, khiến Lê Hiểu Mạn gả cho Hoắc Vân Hy đã nằm trong kế hoạch đó từ lâu.

Năm đó, khi ông tra ra sau lưng Long Quân Triệt có một tổ chức rất lớn, ông liền một mực nghĩ cách có thể kiềm chế Long Quân Triệt.

Sau đó, khi ông biết Trầm Thi Vi mang thai, ông liền nghĩ ra một cách có thể khống chế Long Quân Triệt, đó chính là khống chế người phụ nữ của ông ta.

Lê Tố Phương lúc ấy đang ở Trầm gia, vì thế muốn Lê Tố Phương thay ông hoàn thành chuyện này.

Ông cố ý đi điều tra Lê Tố Phương, biết em trai bà là Lê Chấn Hoa vừa lúc thiếu tiền mua cổ phần.

Ông chính là lợi dụng điều này ép Lê Tố Phương đồng ý đến Trầm gia trộm ôm Lê Hiếu Mạn đi.

Đây cũng là lý do vì sao ông thường xuyên cho người đưa tiền đến nhà Lê Tố Phương.

Thứ nhất là cứu tế bọn họ, thứ hai là từ lúc Lê Hiếu Mạn còn nhỏ mau chóng có quan hệ tốt với cô, để cô coi Hoắc Nghiệp Hoảng ông như ông nội ruột mà đối đãi.

Sở dĩ ông biết Trầm Thi Vi mang thai con của Long Quân Triệt là vì ông luôn âm thầm điều tra hành tung của Long Quân Triệt.

Đợi khi biết Long Quân Triệt trở lại thành phố K, ông liền vẫn phái người giám thị. Long Quân Triệt có một đoạn thời gian suy sút, cả ngày say rượu, một ngày ông ta làm gì, gặp ai, ở chung với người nào ông đều biết cả.

Mà từ lúc Lê Hiếu Mạn còn rất nhỏ, ông đã muốn cho Lê Hiếu Mạn tiến vào Hoắc gia.

Bởi vì cô vào Hoắc gia dễ dàng sẽ bị ông khống chế, quan trọng nhất là ông muốn khiến Lê Hiểu Mạn về sau đứng ở bên này giúp mình.

Hơn nữa ông còn có thể dùng Lê Hiểu Mạn để uy hiếp Long Quân Triệt.

Kế hoạch của ông vốn tiến hành rất thuận lợi, tất cả mọi chuyện đều diễn ra như mong muốn của ông.

Lê Hiểu Mạn luôn tôn trọng hiếu thuận với người ông nội này, cũng bước vào Hoắc gia gả cho cháu trai Hoắc Vân Hy của ông.

Nhưng vì Hoắc Vân Hy tổn thương và không quý trọng, khiến Lê Hiểu Mạn ly hôn với anh ta.

Hơn nữa Long Tư Hạo về nước hoàn toàn phá hỏng kế hoạch ban đầu của ông.

Ông phản đối bọn họ cùng một chỗ, lý do thứ nhất chính là không muốn bọn họ huynh đệ tương tàn.

Ông cả đời thẹn với Hoắc Thần Phong, đây là điều duy nhất ông có thể làm cho người đó.

Một nguyên nhân khác chính là Long Tư Hạo tuy là cháu trai ông, nhưng không chịu sự khống chế của ông, Lê Hiểu Mạn ở cùng với anh, vậy ông cũng sẽ không khống chế được cô, ông cũng mất đi cơ hội có thể khống chế uy hiếp Long Quân Triệt.

Chuyện năm đó Long Quân Triệt phát ngôn bừa bãi muốn về báo thù vẫn là chuyện ông cực kỳ kiêng kỵ lo sợ trong lòng.

Cho nên mới khiến Lê Hiếu Mạn gả cho Hoắc Vân Hy, hơn nữa không đồng ý bọn họ ly hôn.

Sau khi nghe xong Lê Hiếu Mạn hoàn toàn không còn lời nào để nói với Hoắc Nghiệp Hoảng.

Chương 1048: Lãng thiếu, không đuổi theo vợ à?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô thật sự như thế nào cũng không ngờ ông bắt mẹ cô Lê Tố Phương trộm cô từ Trầm gia đi, hơn nữa còn khiến cô gả cho Hoắc Vân Hy, nguyên nhân thế nhưng chỉ là vì khống chế cô để kiềm chế Long Quân Triệt.

Cô sinh ra mới một tháng, Hoắc Nghiệp Hoảng đã bắt đầu tính kế cô.

Trước kia ông đối tốt với cô chỉ là vì tương lai ông có thể mang cô ra làm quân cờ uy hiếp Long Quân Triệt.

Giờ phút này cô cảm thấy chất vấn ông, trách cứ ông, đều đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Cô thật sự chẳng còn lời nào để nói với ông nữa.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy sau khi nghe xong Lê Hiểu Mạn chẳng nói gì, sắc mặt ông áy náy: “Mạn... Mạn Mạn, ông nội... xin lỗi con, ông nội... đối tốt với con... Là có... mục đích, nhưng ông nội... cũng thật sự... yêu quý con...”

Nghe ông nói những lời này, Lê Hiểu Mạn vẫn im lặng như cũ.

Hoắc Nghiệp Hoảng thấy thế, tự giác nhận ra lúc trước mình quá đáng, cô mới có thể thất vọng đau khổ như vậy.

Đôi mắt già nua đong đầy nước mắt, ánh mắt yếu ớt nhìn về phía Long Tur Hạo cũng luôn im lặng bên cạnh: “Tur... Tur Hạo..., ông nội... cả đời này... chỉ vì ham... thanh danh... tiền tài... địa vị, lại... xem nhẹ... tình thân, đến... già, mới có thể... rơi vào... kết cục... bạn bè... người thân... xa lánh...”

Dường như ông còn muốn nói gì đó, nhưng không còn sức lực nói thêm gì nữa, ông dừng lại, sau đó mới mệt mỏi chậm rãi nói: “Hai đứa... trở về... đi, ông nội... mệt mỏi.”

Ông lập tức nhắm chặt mắt, đôi tay nhăn nheo hạ xuống.

Thần Phong, ba xin lỗi, ba đến gặp con đây.

Hoắc Nghiệp Hoảng tim ngừng đập, ECG ở điện tâm đồ bên cạnh hiện lên một đường thẳng tắp, đồng phát ra tiếng cảnh báo.

Chỉ chốc lát sau, một đám bác sĩ và hộ sĩ vội vội vàng vàng chạy vào.

Một bác sĩ dùng áp tim nhấn vào ngực Hoắc Nghiệp Hoảng, dùng hết sức cứu chữa, nhưng qua nửa giờ cấp cứu, Hoắc Nghiệp Hoảng vẫn không có dấu hiệu sống lại.

Bác sĩ dừng lại, liền tuyên bố Hoắc Nghiệp Hoảng tử vong.

Nghe thấy bác sĩ tuyên bố tử vong, hốc mắt Lê Hiểu Mạn vẫn ươn ướt, cô tựa vào lòng Long Tur Hạo.

Mà Long Tur Hạo ôm chặt cô, ánh mắt dừng trên người Hoắc Nghiệp Hoảng nhắm chặt hai mắt mất đi nằm trên giường bệnh.

Đến khi chính mắt nhìn thấy bác sĩ dùng vải trắng đắp lên mặt Hoắc

Nghiệp Hoảng, khóe mắt anh vẫn ươn ướt.

Dù sao cũng là ông nội ruột, trong lòng anh vẫn sẽ đau đớn.

Lê Hiểu Mạn tựa vào lòng anh, mặc dù không khóc thành tiếng, nhưng nước mắt cô nước thấm ướt sơm anh.

Hoắc Nghiệp Hoảng tính kế cả đời, kết quả lại chẳng chiếm được gì.

...

Ba ngày sau, Long Tư Hạo làm lễ tang cho Hoắc Nghiệp Hoảng, mộ cũng xây ở nghĩa trang An Thái.

Tham gia lễ tang có Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn, Tiểu Nghiên Nghiên, Tiểu Long Dập, Lý Tuyết Hà, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, Tương Y Y, Lăng Hàn Dạ, Lăng Dinah, Lạc Thụy, Lâm Mạch Mạch, Ngụy Vũ Ân, cùng với Long Đăng Thiên, Long Quân Triệt, Trần Thi Vi.

Oán hận của Long Đăng Thiên đối với Hoắc Nghiệp Hoảng sau khi Hoắc Nghiệp Hoảng mất đã tan thành mây khói.

Có đôi khi ông mặc dù cố chấp, nhưng tính cách ngay thẳng, biết buông bỏ, giờ ông có thể nói là con cháu đầy cả sảnh đường.

Con nuôi Long Quân Triệt đã trở lại ở cùng ông, còn có cháu ngoại, cháu dâu, chất ngoại, chất gái ở cùng ông.

Ông bị Hoắc Nghiệp Hoảng tra tấn cả đời, nhưng đến già, con cháu đều ở bên cạnh, đời này ông cũng mãn nguyện rồi.

Cái gì oán, cái gì hận, cũng đành bỏ đi thôi.

Mỗi ngày ông đều ngậm kẹo đùa cháu, cuộc sống hưu nhàn, tràn ngập lạc thú.

Long Quân Triệt bây giờ cũng không còn oán hận gì Hoắc Nghiệp Hoảng nữa.

Lý Tuyết Hà hôm nay đến tham gia lễ tang, là thay mặt cho Hoắc Vân Hy tới đây, bà biết nếu con trai của mình khỏe mạnh, hôm nay nhất định sẽ đến, cho nên bà đến thay con.

Bà không thoát được như vậy, trong lòng vẫn có chút oán hận Hoắc Nghiệp Hoảng, nhưng trọng tâm cuộc sống về sau của cô không phải oán hận Hoắc Nghiệp Hoảng, giờ toàn bộ thể xác và tinh thần bà đều đặt trên người Hoắc Vân Hy.

Bà chỉ hy vọng con trai mình có thể sớm tỉnh lại.

Lâm Mạch Mạch hôm nay đến tham gia lễ tang, thuần túy là vì quan hệ với Lê Hiểu Mạn.

Hoắc Nghiệp Hoảng dù sai thế nào, ông ta cũng là ông nội Long Tư Hạo, mà Lê Hiểu Mạn là vợ hợp pháp của anh, tham gia lễ tang là phải.

Quan hệ Lâm Mạch Mạch và Lê Hiểu Mạn thân như chị em, cô là vì quan hệ này mà tới.

Sau khi lễ tang kết thúc, Lê Hiểu Mạn đang muốn để Lạc Thụy đưa cô và Ngụy Vũ Bân về, Lăng Hàn Dạ đã chủ động nhìn thấy Lâm Mạch Mạch, nói muốn đưa cô về.

Nhưng Lâm Mạch Mạch lấy lý do Ngụy Tử Đình sẽ đến đón mình mà từ chối Lăng Hàn Dạ đưa về.

Cuối cùng Lăng Hàn Dạ vẫn không đưa cô về được, trơ mắt nhìn cô mang theo Ngụy Vũ Bân ngồi vào xe Ngụy Tử Đình rời đi.

Lạc Thụy thấy anh đứng tại chỗ trơ mắt nhìn Lâm Mạch Mạch bị Ngụy Tử Đình đón đi, cậu đi tới vỗ vỗ vai anh: “Lăng thiếu, không đuổi theo vợ mình à?”

Lăng Hàn Dạ híp đôi mắt bi thương lại, quay người nhìn Lạc Thụy trả lời một câu, liền ngồi vào trong xe trực tiếp lái đi.

Anh vừa khởi động xe lái đi, Lăng Dinah đã đuổi theo.

“Anh hai... Anh hai, họ Lăng, ông lái xe đi tôi về thế nào hả?”

Lăng Dinah tức giận hô to, ánh mắt dừng trên người Lạc Thụy.

Cô bước tới, híp mắt tức giận trừng cậu ta: “Lạc gay, anh nói gì với anh tôi? Vì sao anh ấy không đợi tôi đã đi trước rồi?”

Lạc Thụy nhướn mày, nhìn Lăng Dinah từ trên xuống dưới.

Hôm nay là tới tham gia lễ tang, cô mặc coi như trang trọng, áo sơ mi phong cách Âu Mỹ và váy bó sát đến đùi, tôn lên dáng người của cô.

Dáng người cô tốt, khuôn mặt đẹp, còn là con lai, mặc kệ quần áo nào mặc trên người cô đều mặc ra hương vị quyến rũ.

Hôm nay cô quyến rũ mang theo thanh nhã, thật sự khiến mắt Lạc Thụy sáng lên.

Lăng Dinah thấy Lạc Thụy nhìn chằm chằm vào mình, cô không lùi mà đáp lại ngay: “Nhìn cái gì?”

Ngón trỏ và ngón cái Lạc Thụy vuốt cằm, nheo mắt lại: “Lăng Dinah tiểu thư, ngại quá, hôm nay tôi mới phát hiện, hóa ra cô cũng xinh phết nhỉ.”

“Giờ anh mới phát hiện ra?” Hai mắt Lăng Dinah phun lửa trừng cậu ta: “Lạc Thụy chết tiệt, mắt anh mù à? Từ trong bụng mẹ chui ra đến giờ tôi chưa từng xấu bao giờ.”

Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo đi tới nghe thấy vậy khóe miệng đều co quắp, hóng chuyện giữa đôi oan gia Lạc Thụy và Lăng Dinah này, cuộc sống nhất định sẽ sung sướng.

Lê Hiểu Mạn cười nhìn về phía Lạc Thụy: “Lạc đặc trợ, cậu đưa Đại Na về đi.”

Lạc Thụy không đồng ý cũng không từ chối, trực tiếp ngồi vào trong xe.

Lăng Dinah thấy thế, lập tức ngồi xuống.

Lạc Thụy liếc Lăng Dinah ngồi ở ghế phó lái, cong môi: “Tôi còn chưa nói đưa cô về.”

“Anh cũng chưa nói không đưa, anh đừng nhiều lời vô nghĩa như vậy nữa được không? Mau lái xe.”

Lạc Thụy nheo mắt nhìn Lăng Dinah: “Lăng Dinah tiểu thư, cô không ôn nhu, thực nữ được một chút à?”

“Tôi đã...” Lăng Dinah còn chưa nói dứt lời, lập tức đã thay đổi giọng điệu, ngữ khí mềm mại đi vài phần hỏi: “Anh thích ôn nhu hơn một chút?”

Chương 1049: Nha đầu ngốc, ông ngoại thật sự nhói tim

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy cười cười: “Dĩ nhiên.”

Ánh mắt Lăng Dinah có chút mất mát, mấp máy môi: “Anh chưa từng nghe qua câu ‘Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời’ sao?”

Trông thấy cô dấu môi tỏ vẻ oan ức, khóe môi anh ta hơi nhếch lên, cảm thấy Lăng Dinah càng ngày càng đáng yêu.”

“Ngồi vững vào, trước kia tôi từng là quán quân đua xe đăy, nhanh như thế nào, em biết đăy.”

Vừa dứt câu, anh ta liền khởi động xe, ló đầu ra chào hỏi với Lê Hiểu Mạn cùng Long Tư Hạo một tiếng sau đó chuyển bánh rời khỏi nghĩa trang An Khang.

...

Quay lại biệt thự, sau mấy ngày dính như sam với Lê Hiểu Mạn, Long Tư Hạo lại bắt đầu quay cuồng trong công việc.

Vì mới tiếp nhận Hoắc thị không lâu cho nên anh càng bận rộn hơn trước kia rất nhiều.

Gần như ngày nào cũng là đi sớm về trễ, nhiều khi lúc anh về Lê Hiểu Mạn đã đi ngủ.

Tình hình đó kéo dài tầm một tháng, sau đó Long Tư Hạo bay qua Mỹ công tác.

Chuyến công tác này gần nửa tháng, hằng ngày anh đều sẽ điện thoại cho cô, nhưng mà lần nào cũng không dài quá năm phút.

Mặc dù biết Long Tư Hạo rất bận rộn nên mới ít quan tâm đến cô nhưng cô vẫn cảm thấy mất mát rất nhiều.

Vài ngày nữa là đến sinh nhật cô rồi, cô sợ anh sẽ bận không thể về kịp.

Những lúc không có Long Tư Hạo ở cạnh, đêm nào cô cũng ôm tờ giấy kết hôn cùng album ảnh cưới của họ mới có thể đi ngủ.

Mấy ngày gần đây trông cô càng lúc càng phờ phạc.

Lúc này, cô đang ở trong phòng ngủ của mình, nhìn vào cuốn album để kể sầu.

Cửa phòng ngủ không khóa, Long Đăng Thiên nhìn thấy vẻ mặt ủ dột của cô bèn đi vào.

“Nha đầu à, gần đây trông cháu rất là không có tinh thần, cơ thể không khỏe sao? Nếu cảm thấy không khỏe cứ nói ra, bây giờ cháu còn đang mang thai...”

“Ông ngoại.” Nghe thấy hai từ “mang thai”, Lê Hiểu Mạn bỗng nhiên ngẩng đầu lên cắt đứt lời ông, cô không muốn Long Đăng Thiên lại tiếp tục hiểu lầm thêm.

Cô đặt cuốn album xuống, đi tới trước người Long Đăng Thiên, nhìn

ông đầy áy náy: “Ông ngoại, con xin lỗi, thật ra con không hề mang thai.”

“Cái gì?” Nghe xong câu nói kia của Lê Hiếu Mạn, ông nhìn cô với ánh mắt ngật kinh hoàng không thể nào tin nổi.

Cô cúi mào, nói thêm: “Ông ngoại, bởi vì cần phải đưa ông rời khỏi hang đá cho nên cháu mới bảo mình mang thai, thực ra cháu không có mang thai.”

“Không có mang thai?”

Long Đăng Thiên vẫn luôn ngóng trông đứa cháu thứ ba của ông chào đời, thì chợt thành linh Lê Hiếu Mạn nói cô không có mang thai, ông cảm thấy hụt hẫng nhìn đăm đăm vào cái bụng phẳng lì của Lê Hiếu Mạn.

“Không có mang thai...”

Nhìn thấy ông như vậy Lê Hiếu Mạn có hơi lo lắng, càng áy náy hơn: “Ông ngoại, cháu thật sự xin lỗi, con không hề có ý muốn lừa ông, lúc đó tình huống đặc biệt khẩn cấp con không nghĩ ra biện pháp nào khác, bèn dùng kế mang thai này để khiến ông thỏa hiệp, đồng ý rời khỏi hang đá cùng bọn cháu.”

Long Đăng Thiên vẫn một mực im lặng, dòm cái bụng phẳng lì của cô lom lom, phải đến gần mười phút sau, ông ta mới tỉnh táo lại.

Ông chỉ vào bụng cô hỏi: “Trong này thật sự không có chắt ngoại của ông?”

Lê Hiếu Mạn gật đầu, giọng chắc chắn: “Ông ngoại, cháu xin lỗi, thật sự không có.”

Nói xong, cô cau mày nói: “Là cháu đã khiến ông ngoại thất vọng rồi, nếu ông ngoại giận cháu...”

Long Đăng Thiên buông lời cắt đứt câu nói còn đang dang dở của cô, di ánh nhìn lên mặt cô: “Nha đầu ngốc, ông ngoại không hề giận cháu, chỉ là ông ngoại cảm thấy có chút nhói tim thôi, ông mong mọi biết bao nhiêu giờ nói một tiếng không có chắt ngoai liền không có, ông ngoại thật sự nhói tim đó.”

Nói xong, ông lại nhìn xuống bụng cô: “Không được, ông phải gọi điện cho Tư Hạo, bảo nói nhanh nhanh trở về rồi mau mà bù đắp tiểu chắt ngoai cho ông.”

Hết câu, ông xoay người đi được chừng hai bước, lại xoay người lại nhìn Lê Hiểu Mạn: “Nha đầu, ông ngoại là người hiểu chuyện, ông không giận con đâu, nhất định con không được áy náy đâu đấy.”

Cô nhìn Long Đăng Thiên đầy cảm ơn: “Ông ngoại, cảm ơn ngoại.”

Long Đăng Thiên nhìn cô nở nụ cười hiền hòa, sau đó đi ra ngoài.

Sau khi ông đi khỏi, Lê Hiểu Mạn nhớ lại câu nói “thật sự nhói tim” kia, không cần nghĩ cũng biết đó cái cụm từ kia là do tiểu Nghiên Nghiên dạy ông dùng.

Giờ ấy hả, đi học về là cô nhóc tốt tốt chạy đi tìm ông ngoại cơ.

Một già cùng hai đứa nhóc, chơi đùa đến không biết trời đất nằm hướng nào nữa.

Cô chán nản ngồi sụp xuống, đang tính lật cuốn album ra xem thì Long Quân Triệt gõ nhẹ hai tiếng, liền đi vào.

Lê Hiểu Mạn ngẩng lên.

Thấy người bước vào là Long Quân Triệt, khẽ cau mày, nhàn nhạt hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Long Quân Triệt trở lại biệt thự của Long Đăng Thiên cũng đã hơn hai tháng, tuy nói là hơn hai tháng nhưng hai ba con ngoài việc ngày ngày gặp mặt, sớm tối nhìn nhau trên bàn ăn thì cả hai rất ít lần nói chuyện.

Có đôi khi, Long Quân Triệt quan tâm cô hỏi han vài câu, cô sẽ đáp lại đôi ba câu.

Riêng quan hệ giữa tiểu Nghiên Nghiên, tiểu Long Dập và Long Quân Triệt thì có chiều hướng tốt lên, chỉ có quan hệ giữa cô và ông ta là đậm chân tại chỗ.

Hiện tại hai đứa nhóc nhìn thấy Long Quân Triệt là sẽ gọi là ông ngoại.

Long Quân Triệt thấy ông trở về biệt thự cũng lâu như vậy, nhưng thái độ của Lê Hiểu Mạn vẫn lạnh nhạt như cũ, điều này khiến ông không khỏi bi thương.

Giấu đi cái nhìn thâm tình, ông đi về phía trước, nhìn Lê Hiểu Mạn bằng ánh mắt ngập tràn yêu thương: “Mạn Mạn, bố đến là muốn nói với con vài câu, rất có khả năng mấy ngày nữa bố sẽ rời khỏi đây một quãng thời gian.”

Rời đi?

Nghe ông nói sẽ rời đi, Lê Hiểu Mạn khẽ chau mày nhưng rất nhanh

đã thờ ơ nhìn ông: “Ông có lời gì muốn nói với tôi?”

Long Quân Triệt có chút buồn, thanh âm cũng đôi phần áy náy: “Mạn Mạn, bố không là người bố tốt, không làm trọn trách nhiệm của một người bố, đã vậy còn tổn thương con, tổn thương Long Tư Hạo, bố có lỗi với hai đứa, có lỗi với mẹ con, con giận bố là việc đáng làm. Bố không cầu xin con tha thứ, nếu như bố rời đi, hi vọng con có thể thay bố chăm sóc ông ngoại con.”

Nói xong, Long Quân Triệt cũng xoay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Sau khi ông đi khỏi, lông mày cô vặn xoắn, có chút nghi ngờ, cô không hiểu những lời vừa rời của Long Quân Triệt là có ý gì?

Rời đi, ông ta muốn đi đâu?

...

Hai ngày sau, Long Tư Hạo vẫn chưa về, cũng đã lâu cô chưa gặp Lâm Mạch Mạch, bèn hẹn Lâm Mạch Mạch đến quán cà phê Kano trước kia thường đi gặp mặt.

Vì đến trước cho nên cô gọi một tách cà phê, trong lúc chờ Lâm Mạch Mạch tới, cà phê cũng đã được phục vụ mang lên, cô nâng tay trái chống mặt, chốc chốc lại nâng tay phải đảo tách cà phê, cả người hồn lạc phách bay, dáng vẻ phờ phạc.

Vừa bước vào Lâm Mạch Mạch đã chạm ngay dáng vẻ này của cô.

Lâm Mạch Mạch ngồi xuống, thân mật hỏi: “Mạn Mạn, sao thế? Cãi nhau với nam thần à?”

Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu lên nhìn thấy Lâm Mạch Mạch ngồi xuống,

bèn hỏi: “Muốn uống gì?”

Chương 1050: Người nào đó, trống vắng cô quạnh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lâm Mạch Mạch liếc cô: “Nhìn dáng vẻ này của cậu, có muốn cũng uống không trôi.”

Nói xong, cô lại hỏi tiếp: “Vừa rồi sao thế? Sao lại hồn bay phách lạc?”

“Nào có!” Lê Hiểu Mạn ngồi ngay ngắn, cười cười một cái sau đó gọi cho Lâm Mạch Mạch một tách cà phê.

Rồi cô mới nhìn lại Lâm Mạch Mạch hỏi: “Mạch Mạch, cậu và Hàn Dạ, hai người... Thật sự không còn khả năng?”

Gần đây cô nghe được ít chuyện về Lăng Hàn Dạ và Lâm Mạch Mạch từ miệng Lạc Thụy.

Anh ta nói Lâm Mạch Mạch cự tuyệt không muốn gặp Lăng Hàn Dạ, đến một tí xiu cơ hội cho Lăng Hàn Dạ biểu hiện cũng không có.

“Mạn Mạn, cậu xấu xa.” Lâm Mạch Mạch trừng lớn mắt nhìn cô sau đó gõ cái phốc lên trán Lê Hiểu Mạn, tặng cho cô một cái cốc rỗ đau.

Lê Hiểu Mạn đưa tay gõ chỗ vừa bị cốc: “Mình xấu xa chỗ nào?”

Sau khi phục vụ mang cà phê lên, Lâm Mạch Mạch cầm lên nhấp một ngụm, lờm cô: “Cậu có nghe qua ‘Thà rằng phá dỡ một tòa miếu,

cũng không hủy bỏ một mối nhân duyên' chưa? Cậu bây giờ chính là đang hủy bỏ một mối nhân duyên, kiên quyết muốn chia rẽ mình và Tử Đình.”

Lê Hiếu Mạn: “...”

Nhìn Lâm Mạch Mạch chốc sau Lê Hiếu Mạn mới nói: “Vừa nãy mình lỡ lời, không nói đến anh ta nữa, mặc dù hiện tại anh ta đã thay đổi rất nhiều, biết dịu dàng biết quan tâm hơn so với trước đây, lại còn chờ cậu năm băm, tìm cậu năm năm, tìm cậu năm năm, nghĩ đến cậu năm...”

Lâm Mạch Mạch sầm mặt: “Mạn Mạn, xong chưa?”

Lê Hiếu Mạn chột dưng, nhìn cô cười cười: “Sắp xong rồi.”

Cô nhớ lại chắc chắn là do gần đây Long Tư Hạo hay gọi điện cho Lạc Thụy cho nên cô mới bị nhiễm cái tính đông dài kia của anh ta.

Lâm Mạch Mạch nhìn cô cười một cái sau đó nâng tách cà phê lên hớp một ngụm, hỏi: “Đúng rồi, cậu còn chưa nói với mình, vừa rồi là làm sao? Có phải đã cãi nhau với nam thần?”

Nghe cô nhắc đến Long Tư Hạo, cả người Lê Hiếu Mạn hết như quả cà tím bị phủ băng, im như tờ.

Cô chậm rãi nâng mắt, lại trở về với dáng vẻ mát mẻ: “Anh ấy đi công tác rồi.”

Vừa nghe Lâm Mạch Mạch đã tỏ nguyên nhân: “Thật chả trách người nào đó cứ như quả cà, hóa ra là không có chỒNG ở cạnh cho nên liền cảm thấy trống vắng cô quạnh.”

Bị Lâm Mạch Mạch nói trúng nên Lê Hiếu Mạn có chút xấu hổ, trừng mắt cô: “Mạch Mạch, mình không hề cảm thấy trống vắng cô quạnh, chỉ là mình...”

Lâm Mạch Mạch đứng lên, đi đến ngồi cạnh Lê Hiếu Mạn, ôm lấy vai cô: “Con gái, con đừng có mà nói mấy lời dối lòng đó, con không tài nào gạt được mẹ đâu, được rồi, hôm nay mình sẽ thay chồng cậu bồi cậu một ngày.”

Vừa ra khỏi tiệm cà phê, Lê Hiếu Mạn lại gặp ngay một người quen đã lâu không gặp.

Người quen này là Hàn Cẩm Hi, dường như đã ba, bốn tháng bọn họ chưa hề gặp nhau.

Người đàn ông trước kia cứ thích lòe bộ đồ đỏ rực trên người hôm nay lại mặc một cây màu lam đen, kiểu tóc cũng có chút đổi, ngắn hơn trước kia một chút, càng lộ ra dáng vẻ kiên quyết ngang ngược.

Gương mặt được mệnh danh là “đẹp trai có một không hai” hôm nay có phần lãnh khốc hơn nhiều.

Hàn Cẩm Hi đã từng giúp đỡ Lê Hiếu Mạn rất nhiều, trông thấy anh ta, hiển nhiên phải chào hỏi: “Hàn tổng, thật là khéo.”

Lâm Mạch Mạch thấy Lê Hiếu Mạn gặp lại người quen, nói với cô một câu sau đó đi về phía trước.

Hàn Cẩm Hi chăm chú nhìn gương mặt mà anh ta chưa từng quên, khóe môi hơi cong: “Là rất khéo, không ngờ em vẫn còn nhớ tôi, còn nghĩ rằng em sớm đã quên tôi lên tận chín tầng mây.”

“Sao có thể chứ? Anh đã từng giúp em rất nhiều, sao em có thể quên

anh?” Lê Hiếu Mạn nhìn anh ta cười cười, khoảng thời gian năm năm không có Long Tur Hạo bên cạnh, nếu không phải anh ta giúp cô, cô hoàn toàn không thể thành lập được văn phòng, còn có Nghiên Nghiên, nếu không phải anh thật lòng yêu thương con bé như một người cha, con bé cũng không thể lớn lên vui vẻ như vậy.

Hàn Cẩm Hi nhìn cô chăm chú, một tia cảm tình khác lạ lướt nhanh qua đáy mắt: “Đoạn thời gian trước em đi đâu thế?”

Sau khi cô bị Knox đưa đến Pháp, anh ta gần như lật tung cả thế giới lên để tìm cô.

Anh ta rõ biết cô yêu Long Tur Hạo sâu đậm, vì vậy sau năm năm cô quay trở lại, anh ta bèn im lặng lui ra khỏi tầm mắt của cô, cứ như vậy nhìn cô từ phía sau.

Anh ta không cầu mong gì khác, nhưng tuyệt nhiên không cho phép cô biết mất khỏi tầm mắt của anh ta.

Mặc kệ là anh ta mỗi ngày đang ở đâu, cũng chỉ muốn xác định rằng cô đang sống ở đâu.

Vì vậy, chuyện Lê Hiếu Mạn không một lí do đã biến mất khỏi thành phố K, anh ta cũng mặc chuyện công mà bôn ba khắp nơi kiếm tìm cô, đặc biệt là khi anh ta biết Long Tur Hạo đang ở trong nước, hơn nữa còn đang bị thương nằm trong bệnh viện nhưng Lê Hiếu Mạn lại không ở trong nước thì anh ta rất lo lắng cô đã xảy ra chuyện.

Chỉ là lúc đó cô đang ở tổng bộ của liên minh LR, anh ta không thể đến tìm cô.

Mà trong lúc anh ta đang tìm kiếm Lê Hiếu Mạn thì bản thân lại xảy ra chuyện, hôn mê năm ngày, nằm viện một tháng tại Mỹ.

Đúng lúc này, Misce và một người phụ nữ khác đi về phía Hàn Cẩm Hi.

Cô nhìn người phụ nữ kia một lúc, sau khi đã nhìn rõ mới kinh ngạc nói: “Quý Vũ Tình.”

Quý Vũ Tình vẫn như trước kia, vẫn như cũ đem lại cho người khác cảm giác thanh khiết, váy vàng nhạt bên ngoài là áo choàng dài, hàng mày xinh đẹp mang theo vẻ ưu sầu.

Quý Vũ Tình cũng nhìn về phía cô, trông thấy cô, cô ta cũng rất kinh ngạc: “Lê tiểu thư.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Quý Vũ Tình một lúc, sau đó nhìn đến Hàn Cẩm Hi: “Hai người...”

Sau đó cô đi về phía trước một bước, híp mắt nhìn Hàn Cẩm Hi cười cười: “Hàn tổng, hai người đến với nhau từ khi nào? Bao giờ kết hôn nhớ nói với em một tiếng.”

Ánh mắt Hàn Cẩm HI sâu không thấy đáy: “Muốn nhận được thiệp mời của tôi, vậy em nên sống lâu hơn một chút.”

Lê Hiểu Mạn mơ hồ: “Ý anh là sao?”

Misce lên lời giải thích: “Ý của BOSS chính là cô phải chờ rất lâu, có khi phải đến hết thế kỉ.”

Nghe vậy, khóe môi Lê Hiểu Mạn giật giật: “Lâu vậy ư?”

Cô nhìn Quý Vũ Tình, rồi lại nhìn Hàn Cẩm Hi nói: “Em không quấy rầy hai người uống cà phê nữa, em đi trước, bye!”

Nói xong, cô đi băng qua Hàn Cẩm Hi, rời đi.

Hàn Cẩm Hi trông theo bóng dáng xinh đẹp của cô, đôi ngươi xanh lam sâu như đáy hồ chốc chốc hóa bi thương cùng mất mát.

Mãi cho đến khi bóng cô đã khuất khỏi tầm mắt của anh ta, anh ta liền cau chặt mày, cả trái tim cứ như bị lưỡi dao sắc nhọn cứa ngang cứa dọc.

Misce thấy anh ta bất thường, liền hỏi: “BOSS, ngài sao vậy?”

Quý Vũ Tình đứng cách anh ta ba bước nhìn thấy ánh mắt mãi dõi bóng Lê Hiểu Mạn, cô từ từ rũ mí, ánh mắt dật đầy ưu sầu.

Anh ta đứng hồi lâu trước cửa tiệm cà phê, sau đó mới đi về phía chiếc Lincoln.

Quý Vũ Tình thấy anh ta không vào Kano mà trực tiếp trở lại xe, cau chặt mày.

Chương 1051: Cô, đang nằm mơ sao?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mễ Tây nhìn cô, cung kính hỏi: “Phu nhân, cô muốn vào uống cà phê hay là về với boss ạ?”

Quý Vũ Tình che đi sự ưu thương nơi đáy mắt, ngẩng đầu nhìn Mễ Tây cười thanh nhã: “Mễ Tây, ở ngoài không cần gọi tôi là phu nhân, anh ấy không thích.”

“Anh ấy” trong miệng cô tất nhiên là chỉ Hàn Cẩm Hi.

Cô còn nhớ, một tháng trước khi cô đến Hàn gia lần đầu tiên, lúc người hầu gọi cô là phu nhân, Hàn Cẩm Hi đã tức giận thế nào.

Anh lệnh cho mọi người, không được gọi cô là phu nhân.

Tại Hàn gia, cô không phải là nữ chủ nhân, bởi vì cô không phải là người trong lòng anh, bởi vì, cô và anh cho tới bây giờ cũng vẫn chỉ là hai đường thẳng song song vĩnh viễn không bao giờ cắt nhau.

Hôn nhân của bọn họ vừa bắt đầu đã sai rồi.

Mà bọn họ lại không thể không sai đến một ngày nào đó chết đi.

Cô khẽ cười khổ, sau đó nụ cười dần biến mất, ẩn vào nơi sâu nhất tổng lòng cô.

Mẽ Tây khẽ nhíu mày, tuy không nói gì nhưng trong lòng đã có chút đồng cảm với Quý Vũ Tình.

Boss của bọn họ không phải là người dễ dàng rung động vì một người phụ nữ, mà boss của bọn họ nếu yêu thì sẽ yêu cả đời, cho nên Quý Vũ Tình nhất định sẽ sống cô đơn cả đời.

Mà boss bọn họ và Quý Vũ Tình lại bị ép kí khế ước cả đời, chết cũng không được ly hôn.

Mẽ Tây ngồi vào xe trước, lúc Quý Vũ Tình đến nơi, đang định kéo cửa xe ra thì Hàn Cẩm Hi đã để Mẽ Tây khởi động xe rời đi.

Mẽ Tây lại nhíu mày: “Boss, vậy phu nhân...”

Nghe hai chữ “Phu nhân”, mặt Hàn Cẩm Hi liền nhăn lại, ánh mắt lạnh lẽo gần như có thể giết người.

Quý Vũ Tình nhìn Hàn Cẩm Hi như vậy thì như thể bị ngã vào hầm băng, cả người đều bị cái lạnh bao phủ.

Cô hít sâu một hơi, che đi sự tủi thân và khổ sở trong mắt, sau đó mỉm cười, nói khẽ: “Mẽ Tây, không sao đâu, tôi sẽ gọi xe về, cô cứ lái xe đi.”

Mẽ Tây nhìn Hàn Cẩm Hi, thấy sắc mặt anh lạnh lùng thì không dám cãi lời, khởi động xe rời đi.

Quý Vũ Tình nhìn xe đi xa, hai mắt ngập tràn sương mù, đột nhiên cảm thấy, mình ở trong thế giới này thật sự quá dư thừa.

Cô ngược mắt lên trời, cô không có ba mẹ, không có anh chị em, không người yêu thương...

Nếu hôn nhân của họ nhất định phải có một người chết đi mới kết thúc, vậy thì, cô sẽ khiến nó kết thúc.

...

Buổi tối, Thủy Lộc Hồ.

Đã qua hai giờ đêm, Lê Hiếu Mạn vẫn chưa buồn ngủ, cô cầm lịch trong tay, khoanh vòng số hai mươi lại.

Ngày 20 chính là sinh nhật cô, nhưng ông xã của cô vẫn chưa về.

Anh từng nói sẽ ở bên cô qua từng sinh nhật, cô hi vọng anh sẽ về, bởi vì đây chính là ngày sinh nhật đầu tiên của cô sau khi bọn họ kết hôn.

Cô cả đêm không ngủ, trần trọc đến bình minh.

Cô đứng dậy gọi điện thoại cho Long Tư Hạo, nhưng không gọi được.

Mỗi lần Long Tư Hạo ít liên hệ với cô thì nhất định có biến.

Cô còn nhớ năm năm trước lúc Long Tư Hạo và cô ít liên lạc đi, chính là bởi vì anh sinh bệnh.

Sợ Long Tư Hạo gặp phải chuyện gì, cô liền gọi cho Lạc Thụy, xác nhận xem có phải anh đi công tác thật không.

Ở trong điện thoại, cô không tin Lạc Thụy mà đến tận chỗ ở tìm anh ta, giáp mặt hỏi Long Tư Hạo đi đâu, Lạc Thụy vẫn trả lời giống tổng điện thoại, Long Tư Hạo đi công tác.

Lạc Thụy thấy cô ỉu xìu thì hộ tống cô về biệt thự Thủy Lộc Hồ.

Sau khi trở về, cô lại ngồi trong phòng ngủ nhìn ảnh cưới của cô và Long Tư Hạo, trong mắt ngập tràn nhớ mong.

Dạo này cô đều không khóa cửa phòng ngủ, bởi vì cô sợ Long Tư Hạo đột nhiên trở về.

Lúc này, Long Đăng Thiên lại đi đến, trong tay còn bưng một bát canh.

“Nha đầu, mau tới uống cái này đi.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn đứng lên nhìn về phía ông, nhìn bát canh: “Ông ngoại, đây là...”

Long Đăng Thiên đau lòng nói: “Nha đầu, dạo này Tư Hạo không có thời gian ở bên cạnh con, để con phải tủi thân, con xem mình gầy thế nào rồi kìa, nhất định là dạo này ngủ không ngon, ông ngoại cố ý nấu canh xương cho con đấy, nha đầu nghe lời, mau uống đi.”

“Cảm ơn ông ngoại.” Lê Hiểu Mạn nhìn Long Đăng Thiên cảm ơn, sau đó nhận lấy bát canh, uống hết.

Long Đăng Thiên thấy cô ngoan ngoãn uống hết thì cười hiền lành: “Nha đầu, thời gian này con nghỉ ngơi không tốt, mau nằm xuống ngủ đi, ông ngoại không quấy rầy con nữa.”

Dứt lời, Long Đăng Thiên định xoay người đi ra thì nghĩ đến cái gì đó, cười nhìn cô: “Nha đầu này, con tuyệt đối không được trách Tư Hạo đâu đấy, chờ nó xong việc là nó có thể ở bên con nhiều hơn rồi.”

Lê Hiểu Mạn nhìn ông ngoại mình, hốc mắt ươn ướt: “Ông ngoại, ông yên tâm, con sẽ không trách Tur Hạo đâu.”

Long Đăng Thiên thấy cô hiểu chuyện như vậy thì vui mừng gật đầu: “Tur Hạo cưới được một cô dâu tốt đấy, nhịn vài ngày nữa thôi là Tur Hạo sẽ về, ông ngoại nhất định sẽ bắt nó một tấc không rời con.”

Nói xong lời này, Long Đăng Thiên liền rời khỏi phòng ngủ.

Lê Hiểu Mạn từ từ ngồi xuống giường, nhớ lại vừa rồi Long Đăng Thiên nói mấy ngày nữa Long Tur Hạo mời trở về thì nhíu mày.

Ngày mai đã là sinh nhật cô rồi, Tur Hạo của cô thật sự không về sao?

Cô khẽ thở dài một hơi, có lẽ là vì mấy ngày rồi không ngủ ngon nên cảm thấy có chút buồn ngủ.

...

Hôm sau.

Nắng sớm khẽ chiếu rọi, mặt trời bắt đầu mọc, phía đông nhuộm cả một màu đỏ thắm, khiến thành phố K có một sắc thái thơ mộng tuyệt đẹp.

Chim chóc hót vang, ca hát tựa như hôm nay sẽ có một đám cưới hoàng kim to lớn.

Trong căn phòng bố trí cực kì xinh đẹp, trên giường trải đầy hoa hồng, cô gái mặc áo cưới kim cương giá trị xa xỉ vẫn chìm trong giấc ngủ say.

Dưới ánh đèn thủy tinh xa hoa, áo cưới kim cương của cô tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Cô gái ấy giống như cô công chúa đẹp nhất trần đời, đang im lặng chờ đợi hoàng tử bước đến.

Một lát sau, ngoài cửa phòng truyền đến tiếng vang, đánh thức mỹ nhân đang ngủ say.

Cô như là không kịp chờ hoàng tử tới đón, chậm rãi mở mắt ra.

Đập vào mắt cô là đèn thủy tinh xa hoa, và trần nhà được trang trí vô cùng đẹp mắt, cô ngửi được mùi hoa, đôi mắt đẹp nhìn quanh phòng một vòng, sau đó ngồi bật dậy.

Cô nhìn chiếc váy cưới trên người mình, trợn mắt, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Phòng ngủ trang trí xinh đẹp mà thần thánh, cô mặc áo cưới, vậy cô đang nằm mơ sao? Sao cô mới ngủ một giấc mà đã mặc váy cưới thế này?

Mỹ nhân này chính là Lê Hiếu Mạn, cô đánh giá cẩn thận căn phòng một lần, ánh mắt kinh ngạc, đây không phải phòng ngủ của cô và Long Tư Hạo.

Đây là đâu? Sao cô lại ở đây?

Ngay lúc cô nghi hoặc, cửa phòng đã được đẩy ra.

“Mừng ngày sinh nhật của con, mừng ngày sinh nhật của con, mừng ngày sinh nhật của con, mừng ngày sinh nhật của con...”

Đột nhiên nghe thấy tiếng ca mừng sinh nhật, sắc mặt Lê Hiếu Mạn
cả kinh, lập tức quay đầu sang.

Chương 1052: Hôn lễ hoàng kim, chú rể đến rồi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thẩm Thi Vi khí chất cao quý đi đến, trong tay bà cầm một chiếc bánh ngọt tinh xảo, trên cắm nến sinh nhật.

Bà tươi cười, hát mừng sinh nhật.

“Mẹ.” Nhìn Thẩm Thi Vi cầm bánh sinh nhật bước vào, còn hát mừng sinh nhật, Lê Hiểu Mạn liền rung rung nước mắt.

Lúc này, lại có người cầm bánh sinh nhật bước vào.

Người vào là Long Quân Triệt, ông cũng đang tươi cười.

“Mạn Mạn, chúc con sinh nhật vui vẻ, chúc con sinh nhật vui vẻ...”

Tiếng ca êm tai vẫn tiếp tục, người tiếp theo là Lê Chấn Hoa, trên tay cũng là chiếc bánh ngọt xinh xắn.

“Cậu...” Nhìn Lê Chấn Hoa, hốc mắt Lê Hiểu Mạn càng đỏ lên.

Lập tức Lê Văn Bác, Tưởng Y Y, Lâm Mạch Mạch, Ngụy Vũ Ân, Lăng Dinah, Tiểu Nghiên Nghiên, Tiểu Dương Dương đều lục tục đi đến.

Sau khi mấy người tiến vào liền cùng hợp xướng hát mừng sinh nhật.

“Chúc bạn sinh nhật vui vẻ, chúc bạn sinh nhật vui vẻ, chúc bạn sinh nhật vui vẻ, chúc bạn sinh nhật vui vẻ, Happy birthday to you! Happy birthday to you...”

Nghe tiếng hát mừng sinh nhật, nhìn mấy người trước mặt, trong mắt Lê Hiểu Mạn đong đầy nước mắt: “Anh Văn Bác, Y Y, Mạch Mạch, Nghiên Nghiên, Dương Dương, mọi người... Cảm ơn mọi người.”

Cô còn tưởng rằng không ai nhớ rõ sinh nhật của mình, nhưng không ngờ tất cả bọn họ đều nhớ.

Thẩm Thi Vi thấy Lê Hiểu Mạn khóc thì bung bánh ngọt đến trước mặt cô, cười dịu dàng: “Mạn Mạn, sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn mẹ.”

“Mẹ, sinh nhật vui vẻ.” Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Dương Dương cùng tiến lên, gương mặt non nớt mang theo vẻ tươi cười, đồng thanh chúc mẹ mình sinh nhật vui vẻ.

Nhìn hai tiểu bảo bối trước mặt, Lê Hiểu Mạn suýt khóc: “”Cảm ơn Nghiên Nghiên, cảm ơn Dương Dương.”

Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Dương Dương nhìn nhau cười, đồng thanh nói: “Mẹ cúi đầu đi.”

Lê Hiểu Mạn nghe vậy, vừa cúi đầu, hai đứa trẻ đã hôn lên hai má của cô.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn cực kì hạnh phúc.

Lập tức, Long Quân Triệt, Lê Văn Bác, Tưởng Y Y, Lăng Dinah, Lâm

Mạch Mạch cũng đều đi lên, chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Tiểu Nghiên Nghiên chớp đôi mắt nhỏ nhắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nở nụ cười ngọt ngào: “Mẹ, thôi nến đi, thôi xong là có thể ăn bánh ngọt rồi.”

Dứt lời, bé nhìn quanh cô một vòng, nhướn mày nói: “Mẹ, để mẹ luôn trẻ mãi, con đề nghị mẹ thổi nến từ chỗ ông cậu, bởi vì ông cậu lớn nhất, đúng rồi, mẹ thổi tắt một ngọn nến thì hãy ước một điều nhé..!”

Lê Chấn Hoa cười nhìn tiểu quý Tiểu Nghiên Nghiên, nói: “Nghiên Nghiên nói rất đúng, cậu lớn tuổi, Mạn Mạn thổi của cậu trước, thổi của Nghiên Nghiên cuối cùng.”

Lập tức, mấy người dựa theo tuổi tác đứng theo trình tự trước mặt Lê Hiểu Mạn, để cô thổi nến.

Thấy nến trên tay họ đều đã tắt, Lê Hiểu Mạn rung rung nói: “Cảm ơn mọi người, đã cho con một ngày sinh nhật cảm động bất ngờ thế này.”

Có mấy ai được mặc váy cưới vào ngày sinh nhật chứ?

Nghĩ đến áo cưới, cô đột nhiên cảm thấy không đúng, ánh mắt lại đảo qua mấy người.

Long Quân Triệt, Lê Văn Bác mặc tây trang chỉnh tề, mẹ cô Thẩm Thi Vi cũng mặc lễ phục cực kỳ trang trọng cao nhã.

Lâm Mạch Mạch, Tường Y Y, Lăng Dinah đều mặc lễ phục phù dâu màu trắng thuần khiết.

Tiểu Dương Dương mặc tây trang nhỏ, Tiểu Nghiên Nghiên cũng mặc váy trắng nhỏ.

Cô thu lại ánh mắt, nhìn Thẩm Thi Vi hỏi: “Mẹ, hôm nay mọi người ăn mặc như vậy, không phải là đến mừng sinh nhật con đúng không?”

Sinh nhật cô cũng không cần mặc áo cưới mà.

Tối hôm qua xảy ra chuyện gì, bây giờ cô đang ở đâu?

Lập tức cô nghi ngờ hỏi: “Mẹ, đây là đâu? Sao chúng ta lại ở đây?”

Mấy người nhìn cô cười thần bí.

Tiểu Nghiên Nghiên che miệng cười trộm, lập tức nói: “Mẹ ngốc quá...! Hôm nay ba và mẹ cử hành hôn lễ, bọn con đương nhiên phải mặc đẹp rồi.”

Lê Hiểu Mạn nghe xong liền giật mình: “Cái gì? Hôm nay mẹ và ba con cử hành hôn lễ?”

Vậy sao cô chẳng biết gì cả thế?

Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, lần trước bọn họ cử hành hôn lễ là giả, lần này mới là thật.

Cô đưa mắt nhìn mọi người: “Mọi người đã biết hết rồi sao?”

Mấy người lại gật đầu, cười thần bí.

“Vậy sao mọi người không nói cho con biết?”

Tiểu Nghiên Nghiên cong môi, cười tươi: “Bởi vì đây là yêu cầu của

ba, trước hôm nay không thể nói cho mẹ biết.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn đang muốn hỏi gì đó thì Thẩm Thi Vi đã đi đến, cười nhìn cô: “Hiếu Hiếu, đây là biệt thự Nguyệt Hồ, là chỗ ở của mẹ. Hôm nay là ngày đại hỉ của con và Tư Hạo cho nên con phải được gả từ nhà mẹ đẻ đi, thế nên tối qua mới đưa con tới đây. Con đừng hỏi gì cả, chú rể sắp tới rồi, ăn chút bánh ngọt trước đã rồi trang điểm.”

Lập tức Thẩm Thi Vi cắt bánh ngọt ra, đút cho cô ăn.

Lê Hiếu Mạn ăn miếng bánh ngọt bà đút, hai tay mảnh khảnh hơi khẩn trương nắm chặt.

Cô không ngờ đây lại là lần kết hôn chính thức, lại còn dựa theo tục lệ, tuy cô và Long Tư Hạo đã đăng kí kết hôn, nhưng giờ phút này cô vẫn khẩn trương như thiếu nữ lần đầu tiên về nhà chồng.

Ăn bánh ngọt xong, Thẩm Thi Vi, Lăng Dinah, Tưởng Y Y, Lâm Mạch Mạch bắt đầu trang điểm lại cho cô.

Ba người Long Quân Triệt, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác đều đứng ngoài cửa phòng.

Vì phòng chú rể bất ngờ xông vào, cửa phòng cũng bị đóng chặt lại.

Lê Hiếu Mạn ngồi trang điểm trước gương, trong lòng vô cùng khẩn trương, Tư Hạo của cô xấu quá, muốn cử hành hôn lễ mà chẳng nói với cô tiếng nào.

Không phải anh đi công tác sao? Khờn phải mấy ngày nữa mới về được sao? Sao lại...

Lúc cô đang nghi ngờ thì cửa phonfd truyền đế tiếng đập cửa, sau đó truyền đến tiếng ho khan và tiếng ca.

“Khụ... khụ, tân nương tử ngoan ngoãn, mở cửa nào, chú rể tới rồi, mở cửa nhanh nha!”

Lạc Thụy cải biên bài “Chú thỏ ngoan ngoãn” khiến mọi người trong phòng không nhịn được bật cười.

Sau khi bốn người Thẩm Thi Vi, Lăng Dinah, Tưởng Y Y, Lâm Mạch Mạch thương lượng, Lăng Dinah được điều đi đối phó Lạc Thụy.

Cô đi đến trước cánh cửa đóng chặt, gõ cửa, ngẩn mặt lên, hát đáp: “Không mở ra là không mở.”

Dứt lời, cô lại chuyển giọng: “Họ Lạc bên ngoài kia, anh có hiểu qui định không vậy? Chưa kết hôn nhưng không thấy người khác kết hôn sao? Không cho lì xì thì không mở, chú rể đừng mong nhận được vợ yêu.”

Chương 1053: Hôn lễ long trọng, kết đôi là chuyện tốt

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Giọng Lãng Hàn Dạ kỳ quái truyền vào: “Cho, đương nhiên cho lì xì, chỉ là mấy người không mở cửa sao mà cho?”

Lê Hiểu Mạn thay đồ cô dâu xong, Trần Thi Vi hài lòng nhìn rồi từ từ hạ màn sa xuống.

Lê Hiểu Mạn nghĩ đến Long Tư Hạo còn đang ở ngoài cửa, trong lòng trở nên khẩn trương.

Trước kia, cô chưa từng kết hôn chính thức với hvh, hôn lễ vốn đã lược đi rất nhiều lễ tiết.

Kết hôn với Long Tư Hạo như thế này mới khiến cô có cảm giác như mình thực sự đi lấy chồng.

Lâm Mạch Mạch thấy cô lo lắng thì nói mấy câu đừng quá lo lắng, rồi đứng lên đi tới bên cạnh Lãng Dinah và Tường Y Y.

Cô nhướn mày, nhìn cửa nói: “Ai nói không mở cửa sẽ không đưa lì xì được? Cứ dứt qua khe cửa ấy.”

Vừa nghe xong, mấy người phía ngoài nhìn xuống phía dưới khe cửa. Lãng Hàn Dạ nhìn Long Tư Hạo hiên ngang tuấn mỹ bên cạnh, cười nói: “Long thiếu, cứ để tôi, tôi tới đưa cho mấy cô ấy.”

Dứt lời, anh đi về phía trước, cả người áp vào cửa, giọng dịu nhẹ:
“Mạch Mạch, vợ à, đừng nghịch nữa, mau mở cửa đi.”

Lâm Mạch Mạch nghe thấy Lăng Hàn Dạ gọi mình là vợ thì sừng sốt, sau đó mở lớn mắt hô: “Lăng Hàn Dạ, ai là... vợ của anh?”

Lăng Hàn Dạ tà mị cười: “Người nào vừa nói người đó là vợ của anh, mau mở cửa, bọn anh sẽ đưa tiền lì xì tận tay các em.”

“Không được.” Lăng Dinah từ chối, nói lớn: “Ai biết bọn em mở cửa rồi bọn anh có đưa tiền lì xì hay không? Trước cứ nhét lì xì đi, không đưa lì xì không mở cửa.”

“Không đưa lì xì không mở cửa, không đưa lì xì không mở cửa...”
Mấy người bên trong cùng nhau hô lên.

Lăng Dinah, Lâm Mạch Mạch, Tưởng Y Y, còn cả Tiểu Nghiên Nghiên, Tiểu Dương Dương, Ngụy Vũ Bân, ba đứa trẻ này nữa.

Long Tư Hạo bên ngoài nhìn chăm chăm cánh cửa phòng đóng chặt, từ đôi môi mỏng truyền ra giọng nói trầm thấp: “Nhanh nhét lì xì vào đi, đừng làm chậm trễ thời gian đón dâu của tôi.”

Lạc Thụy nhưóng mày nhìn anh: “Tổng giám đốc, giác quan thứ chín nói cho tôi biết, ba cô gái bên trong nhất định là cố ý làm khó ngài, sẽ không để cho ngài đón dâu dễ vậy đâu, trực giác nói cho tôi biết dù chúng ta nhét lì xì vào, mấy cô ấy cũng sẽ không mở cửa.”

Lăng Hàn Dạ giật giật môi: “Cậu còn có giác quan thứ chín nữa?”

“Đương nhiên...”

Long Tư Hạo thấy Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy không đưa lì xì ngay

còn thảo luận đến cả việc giác quan thứ chín thì hai mắt nheo lại nguy hiểm, hảo tâm nhắc nhở: “Hôm nay là ngày vui của tôi và Hiểu Hiểu.” Tổng giám đốc, anh đừng vội, cô dâu của anh bên trong không thoát được, để tôi nhét lì xì ngay đây.”

Dứt lời, anh ngồi xổm chuẩn bị nhét lì xì vào khe cửa phía dưới.

Vừa đưa lì xì anh vừa nói: “Các mỹ nữ bên trong cầm cho chắc lì xì, mỗi người một cái không nhiều hơn đâu.”

Lăng Hàn Dạ sau đó cũng ngồi xuống giúp Lạc Thụy gửi vào trong.

Mỗi một hồng bao được đút vào trong liền bị Tường Y Y nhanh chóng lấy từng cái một.

“Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám... Tám, sao mới tám? Chưa đủ, nữa đi nữa đi.” Tường Y Y đếm đếm bao lì xì, thấy chỉ có tám bao, kêu người tiếp tục nhét lì xì vào trong.

Lạc Thụy nói: “Tiểu thư thiện lương xinh đẹp hào phòng Y Y, bên trong có tám người, mỗi người một cái, tám hồng bao là đủ rồi, mau mở cửa đi.”

Lúc này, Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Dương Dương đi lên phía trước.

Tiểu Nghiên Nghiên vỗ vỗ cánh cửa: “Chú Lạc Thụy, hai người kết đôi là chuyện tốt, mỗi người một cái làm sao mà được?”

Sau đó cô bé lại ngọt ngào nói với Long Tư Hạo ở ngoài cửa: “Ba à, giá trị của mẹ chỉ tám bao lì xì thôi sao? Quá ít nha! Chỉ một chút như vậy không thể hiện được ba yêu mẹ như thế nào.”

Dứt lời, cô bé quay đầu nhìn Tiểu Dương Dương, chớp chớp mi:
“Anh, em nói đúng không?”

Tiểu Dương Dương tuy tuổi còn nhỏ nhưng luôn có khí chất cao nhã, làm người ta cảm giác sâu không lường được.

Cậu nhóc cười nói: “Ba, em nói đúng đó, chuyện tốt thành đôi, mỗi người một bao lì xì là không đủ đâu.”

Long Tư Hạo ở bên ngoài cười: “Bảo bối, ba lúc nào nói mỗi người chỉ một hồng bao chứ?”

Dứt lời, anh nhìn Khoa Ân và Khuru Đặc ở bên cạnh, bảo bọn họ tiến lên.

Họ nhìn anh khẽ gật đầu rồi lại gần cầm hồng bao đưa cho Lăng Hàn Dạ và Lạc Thụy, sau đó cũng ngồi xuống giúp đưa tiền vào trong.

Mấy người bên trong thấy lì xì tiếp tục được đưa vào thì kêu lên: “Oa oa oa oa...”

Tiểu Nghiên Nghiên vừa nhặt lì xì vừa cười hì hì: “Cha, con thấy được ba rất yêu mẹ, thật sự rất yêu, đừng ngừng nha, càng nhiều lì xì thì càng cho thấy ba yêu mẹ càng nhiều.”

Lê Hiểu Mạn nhìn lì xì liên tục được nhét vào thì định lên tiếng bảo Lâm Mạch Mạch để cho Long Tư Hạo vào, thì Trần Thi Vi đã làm dấu: “Hiểu Hiểu, nếu nhìn thấy Tư Hạo, trước đừng nói gì.”

Chương 1054: Hôn lễ, trong phòng có người đẹp

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn gật đầu, đôi môi đỏ mọng khẽ mím, không lên tiếng nữa.

Bên ngoài đốt mùi mấy bao lì xì vào rồi thì không đốt thêm nữa.

Hai tay Lăng Dinah đang cầm một chồng bao lì xì, dùng chân đá đá cửa: “Sao không cho vào nữa? Tiếp tục tiếp tục, vẫn chưa đủ.”

Lạc Thụy bên ngoài nghe cô nói chưa đủ thì kinh hãi trợn trừng mắt: “Vẫn chưa đủ? Trong phòng cộng thêm cô dâu và Trầm phu nhân mới là tám người, cũng đã có mùi mấy bao thêm vào rồi, sao lại chưa đủ được.”

Tiểu Dương Dương cười cười vô hại nói: “Không đủ, một người cũng chưa đủ.”

Lạc Thụy nhìn cánh cửa đóng chặt: “Tiểu tổng giám đốc à, cháu nghe lời nhất, đừng nghịch nữa, không phải nói chuyện tốt thành đôi sao? Mùi mấy bao là đủ phần cho mọi người rồi.”

Tiểu Dương Dương cười ưu nhã, đôi mắt hẹp dài nhỏ ánh lên vẻ sâu xa: “Hôm nay là ngày vui của ba và mẹ, không chỉ là chuyện kết đôi mà còn là chuyện muốn trăm năm hạnh phúc, vậy nên hẳn là một người một trăm bao lì xì, một trong cũng rất tốt á! Cha, các chú, mọi người thấy có đúng không?”

“Mỗi người một trăm bao?” Lạc Thụy lui về sau một bước: “Mấy người là sư tử mở miệng đó hả?”

Lăng Hàn Dạ vỗ vai Long Tư Hạo, giọng nói hàm chứa ý đồng cảm: “Long thiếu, sông dài sóng sau lấp sóng trước, cậu có nghĩ con của cậu còn thâm sâu hơn so với cậu không? Lúc trước cậu đắc tội gì với hai tiểu bảo bối, vẫn chưa dụ dỗ được hai đứa sao. Dương Dương thế này là muốn cậu phá sản chắc.”

Lạc Thụy nhìn Long Tư Hạo nói: “Tổng giám đốc, ngài thấy tôi nói không sai chứ. Đưa lì xì cũng không dễ mở cửa cho chúng ta như vậy đâu, tối qua ngài không nên đồng ý để Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Dương Dương ở lại biệt thự, rồi bây giờ trở thành hai tiểu trợ lý.”

v trong phòng nghe Tiểu Dương Dương nói muốn mỗi người một trăm bao lì xì thì đi ra phía trước, nhìn mấy người rồi hạ giọng nói: “Chuyện bao lì xì đã qua rồi.”

“Được rồi, phu nhân đã đau lòng cho con rể như vậy thì chuyện bao lì xì có thể cho qua rồi.” Lăng Dinah nhìn Trần Thi Vi nói xong thì hướng ra bên ngoài cửa hô: “Được rồi, không cần đưa lì xì nữa.”

Cô nói xong thì có tiếng Lạc Thụy truyền tới: “Lăng Dinah tiểu thư, dù cô ở trong, nhưng tôi cũng đang ngay mặt cửa, tôi có cảm giác hôm nay cô vô cùng xinh đẹp, mong cô có thể dùng ngón tay ngọc ngà cao quý của mình mở cửa ra một chút được không, cảm ơn.”

“Không bảo mấy người đưa lì xì nữa không có nghĩa là chúng tôi đồng ý mở cửa.” Người nói là Lâm Mạch Mạch, cô nhìn Lê Hiểu Mạn, nhướn mày cười nói: “Mạn Mạn, không ngại tở gây trở ngại một chút cho chồng cậu chứ?”

Không đợi cô trả lời, Lâm Mịch Mịch lại nói: “Mạn Mạn, chị đây cũng chỉ vì muốn tốt cho cưng, không thể để cho cậu dễ dàng bị nam thần đón đi như vậy được, nếu không sau này người ta sẽ không quý trọng cậu.”

Trần Thi Vi không nói gì, Lê Hiểu Mạn chỉ gật đầu cười, ý là cô không để tâm đâu.

Dù trên mặt là vậy nhưng trong lòng cô cũng nghĩ rồi, đợi Lâm Mịch Mịch kết hôn, cho dù chú rể là Lăng Hàn Dạ hay Ngụy Tử Đình, cô cũng phải làm cho chú rể khổ chút để trả thù thay Tư Hạo của cô mới được.

Lăng Hàn Dạ vừa dịu dàng vừa tà mị nói vào trong: “Vợ, không phải em không định làm khó sao? Sao giờ lại vậy? Long thiếu muốn thấy cô dâu lắm rồi, mọi người đừng đùa nữa, mau mở cửa đi.”

Lâm Mịch Mịch nghe Lăng Dinah thân nhiên gọi mình là vợ thì đè xuống lửa giận trong lòng, nói với Long Tư Hạo ở bên ngoài cửa phòng: “Chú rể, mau khen ngợi Mạn Mạn nhà chúng tôi một câu, nhưng lời này tuyệt không thể dùng xinh đẹp, dịu dàng, chân, thiện, mỹ, các từ ngữ hoa mỹ khen người được.”

Lạc Thụy ngoài cửa nghe vậy thì nói với Long Tư Hạo: “Tổng giám đốc, Lâm tiểu thư muốn ngài đặt câu ư? Ngài nói một câu đi.”

Long Tư Hạo quét mắt về phía Lăng Hàn Dạ: “Nữ nhân của cậu mà cậu không quản được à?”

Lăng Hàn Dạ nhìn cửa phòng đóng chặt thì bất đắc dĩ nhún vai, bộ dạng không làm được gì: “Long thiếu, vì để lưu lại ấn tượng tốt trong lòng vợ tương lai của mình, tôi đã quyết định phản chiến quy cô ấy

rồi, vậy nên cậu nhanh ca ngợi cô dâu của mình đi.”

Lâm Mạch Mạch nghe Lăng Hàn Dạ nói phản chiến quy cô thì đôi mắt sáng ánh lên vẻ phức tạp, hơi nhíu mày sau đó hô: “Nhanh lên một chút, dùng một câu để khen ngợi Mạn Mạn, không nói không mở cửa.”

Long Tư Hạo nheo mắt, nhìn chằm chằm cánh cửa, như muốn xuyên thủng một lỗ trên cửa vậy.

Nửa giây sau, đôi môi mỏng vẽ lên nụ cười mê người, ánh mắt dịu dàng mà yêu chiều, anh trầm giọng chậm rãi nói: “Phòng lý hữu giai nhân, tuyệt thế nhi độc lập, miếu cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc.*”

*Ở đây tác giả mượn lời bài thơ ‘Giai nhân ca’

Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cố khuynh nhân thành,

Tái cố khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri, khuynh thành dữ khuynh quốc,

Giai nhân nan tái đắc.

Dịch nghĩa:

Phương bắc có người giai nhân,

Đẹp tuyệt trần nhưng vẫn còn đơn độc.

Ngoảnh lại một lần thì làm nghiêng thành của người ta,

Ngoảnh lại hai lần thì làm nghiêng nước của người ta.

Há nào người không biết, về nghiêng thành nghiêng nước,

Người đẹp ấy đâu dễ gặp lại.

*Nhưng tác giả thay đôi Bắc Phương thành Phòng Lý, Nhất cố thành Miểu cố. Cho nên dịch ra là: Trong phòng có người giai nhân. Đẹp tuyệt trần nhưng vẫn còn đơn độc. Ngoảnh lại một giây thì làm nghiêng thành của người ta.”

Sau khi nghe xong, Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ đồng thời bật ngón cái về phía anh.

Lăng Hàn Dạ mỉm cười nhìn anh: “Long thiếu, được lắm, vậy mà cậu cũng có thể nghĩ ra được.”

Long Tư Hạo trầm giọng hỏi: “Vượt qua kiểm tra rồi chứ?”

Lâm Mạch Mạch không hài lòng lắm: “Anh thế này không hoàn toàn đúng thể lệ lắm.”

Long Tư Hạo đáp lại: “Cô cũng chưa nói là phải đúng từng ý, trong câu nói kia chưa từng xuất hiện chữ xinh đẹp, hay khen ngợi xinh đẹp nào.”

Lâm Mạch Mạch vốn định nói gì nữa, nhưng Long Tư Hạo đúng là đã vượt qua kiểm tra rồi, anh khen ngợi lh, cũng không sai quy định.

Lúc này, Tường Y Y vỗ nhẹ lên cửa phòng, cười hoạt bát: “Chồng em họ tương lai...”

Nghe được tiếng anh rể tương lai, Lạc Thụy hơi co rút khóe môi: “Y Y tiểu thư, cô và Lê Văn Bác tiên sinh hình như còn chưa kết hôn, sao đã gọi là chồng em họ tương lai rồi?”

Tường Y Y hơi nhướn lông mày: “Đúng vậy, vì tôi chưa kết hôn với anh Văn Bác cho nên tôi mới gọi là chồng em họ tương lai à.”

Lạc Thụy bưng tỉnh đại ngộ: “À! Hóa ra là như vậy! Y Y tiểu thư, suy nghĩ của cô thật quá đặc biệt, hóa ra anh rể tương lai là như vậy, người trẻ tuổi suy nghĩ thật mới mẻ! Tiểu thư Y Y xin mời tiếp tục, nhưng tôi phải nói trước, cửa ải này tổng giám đốc mà thông qua, mọi người phải mở cửa.”

Tường Y Y không đáp ứng lời Lạc Thụy mà tiếp tục lời lúc này: “Chồng em họ tương lai, mời hát một khúc “Hồi Thái Lang” để thể hiện tình cảm của mình với chị Hiếu Mạn.”

Mấy người bên ngoài nghe được lời Tường Y Y thì đều không nhịn được bật cười.

Lạc Thụy gõ cửa cười cười: “Tiểu thư Y Y, cô thật biết đùa, sao không bảo tổng giám đốc hát “Hỉ Dương Dương” nha?”

Anh thử nghĩ một chút về chuyện tổng giám đốc đại nhân vô cùng cao quý của bọn họ hát “Hỉ Dương Dương”...

Oa! Hình ảnh đó hẳn sẽ rất đẹp, đẹp đến mức anh không dám nhìn thẳng.

Long Tư Hạo nheo mắt, xem ra ba nữ nhân trong phòng đều đang

thu thập thiếu sót của bọn họ.

Anh quét mắt về phía Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy và Lê Văn Bác đứng cách đó không xa, như đang nói nữ nhân của mấy người nhiều chuyện quá đấy.

Chương 1055: Hôn lễ long trọng, mở khóa cửa

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này, giọng Tưởng Y Y lại truyền tới: “Đối nhân xử thế thì là Dương Dương, nhưng lập giả đình thì phải là Hôi Thái Lang, chồng em họ tương lai, anh có thể giống như Hôi Thái Lang dù mỗi ngày bị chèo đánh cũng sẽ không rời đi không?”

Long Tư Hạo ánh mắt kiên định, đáy mắt tràn đầy sự cứng chèo, cười nói: “Đương nhiên, cho dù Hiểu Hiểu mỗi ngày đánh tôi tàn bạo, tôi cũng sẽ không rời đi.”

“OK! Vậy xin mời chồng em họ tương lai bắt đầu hát.”

Lê Hiểu Mạn thấy Tưởng Y Y bảo Long Tư Hạo hát “Hôi Thái Lang” thật thì có chút đứng ngồi không yên, gọi một tiếng: “Y Y.”

Tưởng Y Y quay đầu nhìn cô: “Chị hm, chị lo lắng chồng mình bị bọn em làm khó sao?”

Khuôn mặt Lê Hiểu Mạn dưới lớp phấn hơi đỏ lên: “Chị đâu có, chị chỉ sợ mọi người náo nhiệt quá qua mất giờ lành mà thôi.”

Lâm Mạch Mạch nghiêng đầu nhìn cô: “Mạn Mạn còn nói chưa gấp vậy mà tứ thấy chú rể bên ngoài gấp lắm rồi đó.”

Dứt lời, cô nói với phía bên ngoài: “Chú rể, như vậy đi, không cần hát “Hôi Thái Lang” nữa, cứ hát một ca khúc “Trăng sáng đại biểu tâm ta”

mà mọi người đều nghe đều thuộc để diễn tả tình yêu của mình với Mạn Mạn đi, nếu như anh hát tốt, chúng tôi sẽ mở cửa, nếu không tốt thì hôm nay Mạn Mạn nhà chúng tôi sẽ không gả đi, anh về luyện giọng thêm là được...”

Lâm Mạch Mạch còn chưa nói xong, từ bên ngoài đã truyền đến tiếng ca gợi cảm, giàu từ tính, hàm chứa tình yêu thương.

“Em hỏi anh yêu em sâu đậm nhường nào, anh yêu em bao nhiêu, tình cảm của anh, chân thành như vậy, trắng sáng cho thể minh chứng cho trái tim anh...”

Lâm Mạch Mạch há hốc, lẳng lẳng nhìn cánh cửa, đồng thời bị giọng ca của Long Tư Hạo khuấy phục.

Không chỉ cô bị khuấy phục mà mấy người khác cũng vậy, chăm chăm nhìn cánh cửa đóng chặt.

“Một nụ hôn nhẹ nhàng, đánh động trái tim anh, một đoạn tình yêu sâu đậm, khiến anh nhớ tới giờ...”

Nghe đoạn hát của Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn từ từ đứng lên, đôi mắt ánh lệ trong suốt, dưới ánh đèn thủy tinh lấp lánh như kim cương.

Không phải là lần đầu tiên cô nghe anh hát, giọng của anh vẫn luôn trầm thấp gợi cảm, khiến cô say mê như vậy.

Cô rưng rưng nhìn cánh cửa, cho dù anh ở ngoài, cô vẫn cảm nhận được ánh mắt lửa nóng thâm tình của anh.

Cô mỉm cười hạnh phúc.

Tur Hạo của cô thật tốt, hôm nay anh bị gây khó như vậy cô thật đau lòng.

Còn nữa, nhiều ngày không thấy anh như vậy, cô thất ự rất nhớ anh.

Bây giờ, người gấp gáp không chỉ có chú rể, mà còn có cô.

Có điều, là cô dâu, cho dù trong lòng gấp gáp, cô vẫn phải giữ sự dè dặt, không thể chủ động yêu cầu chị em mở cửa cho chú rể được.

Ở ngoài cửa, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, Khuru Ân, Khâu Đặc, Lê Văn Bác, đợi mãi không thấy bên trong có động tĩnh gì, liền hạ giọng thương lượng cho người cạy mở khóa.

Khi bọn họ đang bàn bạc thì Âu Dương Thần tự như thần xuất hiện.

Anh cầm công cụ mở khóa trong tay, nhìn cánh cửa đóng chặt, lại nhìn đám người Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ: “Nhanh tránh qua một bên đi, nửa giờ rồi cũng chưa gọi người mở cửa nữa.”

Dứt lời, anh chen lên phía trước, ngồi xuống bắt đầu nạy khóa cửa.

Lạc Thụy thấy động tác của anh rất điêu luyện, híp mắt hỏi: “Âu tiên sinh, không phải trước kia cậu là người mở khóa đó chứ? Kỹ thuật này có thể sánh ngang với người mở khóa chuyên nghiệp rồi.”

Lăng Hàn Dạ bổ sung: “Tôi thấy trước kia có khi cậu ta làm nghề kẻ trộm cũng nên.”

Âu Dương Thần trong đầu phát hỏa, đưa đôi mắt hình viên đạn quét qua Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ, sau đó chuyên tâm mở khóa cửa.

mà Long Tur Hạo bên ngoài sớm đã hát xong lại thấy ba người bên

trong cố ý gây khó cho anh như bị điểm huyết mà không nói gì.

Người hồi phục lại trước hết là Tiểu Nghiên Nghiên, đôi tay bé nhỏ khép lại, vỗ vỗ khen ngợi: “Oa! Ba có thể hát rất hay nha, cha, có thể hát một đoạn nữa không? ba hát “Yêu anh hôn anh một cái, yêu anh ôm anh một cái” có được không?”

Tiểu Nghiên Nghiên cười nói xong, đang mong đợi ba hát tiếp thì thấy cửa phòng run lên một cái như muốn đổ xuống.

Sau đó, cô bé nói với ba người đang say mê đứng đó: “Chị Tiểu Na, Chị Y Y, dì Mạch Mạch, cửa sắp đổ rồi, mọi người mau tránh đi.”

Nghe thấy giọng Tiểu Nghiên Nghiên thì ba người hồi phục tinh thần, tựa như thấy động đất, cửa phòng run lên, ba người cùng lùi lại phía sau.

Lâm Mạch Mạch lùi lại thì trực tiếp đi tới người Lê Hiểu Mạn: “Mạn Mạn, cho mình mượn khuyên tai một chút.”

Sau đó cô tháo khuyên tai của mình xuống.

Lăng Dinah nhìn chằm chằm cánh cửa như muốn đổ xuống: “Lạc Thụy, các anh đang làm gì vậy?”

Cô vừa nói xong thì cửa phòng "sập" một cái liền đổ xuống.

Mấy người trong phòng thấy vậy thì kinh ngạc.

Âu Dương Thần quét mắt nhìn trong phòng, ném công cụ mở khóa trong tay đi, sau đó hướng về phía Long Tư Hạo: “Còn không mau đi ôm cô dâu đi kìa.”

“Cảm ơn.” Long Tur Hạo nói xong, tay cầm một bó hoa trắng ưu nhã tiến vào.

Lăng Dinah, Tưởng Y Y, Lâm Mạch Mạch nhìn thấy Long Tur Hạo đẹp trai cao quý như vương tử đi tới thì mở lớn mắt oa một tiếng nhỏ.

Long Tur Hạo nhan sắc quá đỉnh, trong nháy mắt đã hạ được ba nàng phù dâu.

Sau đó ba người đã kịp phản ứng đứng chắn trước người Lê Hiểu Mạn.

Long Tur Hạo nhìn ba cô gái ngăn trở Lê Hiểu Mạn, sau đó nhìn Lê Hiểu Mạn và Lạc Thụy đang vào: “Người của ai tự ôm đi.”

Lạc Thụy nghe vậy nhìn Lăng Dinah, cô đang mặc lễ phục màu trắng, trang điểm rất hợp với khuôn mặt tinh xảo của cô, vừa quyến rũ lại thanh nhã.

Đôi mắt anh xoẹt qua tia kính diễm, không thể không thừa nhận, hôm nay Lăng Dinah rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến anh nhìn không rời mắt được.

Thu hồi ánh mắt, anh cau mày nói: “Tổng giám đốc, chỗ đó hình như không có người phụ nữ của tôi.”

Lăng Dinah vừa nghe liền không vui, trừng mắt nhìn anh, quay đầu không thèm để ý anh nữa.

“Tôi lập tức ôm ngay.” Lăng Hàn Dạ nhìn Long Tur Hạo nói ổng, liền sải bước tới chỗ Lâm Mạch Mạch.

Lâm Mạch Mạch cũng mặc lễ phục trắng, vẻ ngoài tinh tế mỹ lệ, cả người thoạt nhìn thật ưu nhã mà gợi cảm.

Chương 1056: Hôn lễ long trọng, nghĩ muốn động phòng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hơn nữa khuôn mặt cô không cần quá nhiều phấn son, vẫn trang điểm nhạt như trước làm người ta có cảm giác tự nhiên, ngũ quan xinh đẹp.

Lăng Hàn Dạ vừa đi tới chỗ cô vừa quan sát, ánh mắt không dời đi chút nào.

Lâm Mạch Mạch thấy anh lại gần thì hai tay đưa ra hô: “Dừng lại, đừng tới đây.”

Thấy cô kêu ngừng, Lăng Hàn Dạ dừng bước, đôi mắt mê người nhìn cô: “Sao vậy vợ? Sao không cho anh ôm?”

Lâm Mạch Mạch nhìn anh rồi nhìn sang Long Tur Hạo, nhướng mi cười: “Chú rể, Mạn Mạn còn thiếu một khuyên tai, anh muốn đưa cô ấy đi ít nhất cũng phải tìm được chiếc khuyên còn lại chứ.”

Long Tur Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn, ánh mắt chỉ đặt vào Lê Hiểu Mạn, một thân trắng nõn, váy cưới tuyệt mỹ vô song, khiến người ta kinh diễm.

Mặc dù khuôn mặt cô bị màn sa che phủ, nhưng anh vẫn có thể nhìn qua màn sa để thấy gương mặt thanh lệ thoát tục mê người của cô.

Nghe Lâm Mạch Mạch nói, anh không khỏi dịch chuyển hướng mắt,

nhìn Lăng Hàn Dạ: “Khuyên tai trên tay vợ cậu, nhanh lấy cho tôi đi.”

Thấy Long Tur Hạo đoán được nhanh như vậy, Lâm Mạch Mạch siết chặt khuyên tai trên tay, chuẩn bị đưa cho người khác thì Lăng Hàn Dạ tiến lại gần cô.

Trần Thi Vi thấy các cô náo loạn hồi lâu thì nói: “Mạn Mạn, đưa cho Tur Hạo đi.”

Trần Thi Vi đã lên tiếng, Lâm Mạch Mạch đưa khuyên cho Long Tur Hạo, cười nói: “Chú rể, tự đeo cho Mạn Mạn đi, chúng tôi ra ngoài trước.”

Dứt lời, cô đi tới trước người Ngụy Vũ Bân, ôm lấy cậu bé sau đó ra thẳng ngoài.

Sau khi cô ra ngoài thì Lăng Hàn Dạ nhú mày, cũng bước ra theo.

Lạc Thụy, Lăng Dinah, Tưởng Y Y, Trần Thi Vi sau đó cũng ra ngoài theo.

Trong phòng chỉ còn Lê Hiểu Mạn và Long Tur Hạo.

Trên khuôn mặt Long Tur Hạo mang theo nụ cười cứng chiều, tựa như nắng ấm chiếu vào trái tim Lê Hiểu Mạn.

Nhìn ánh mắt thâm tình mị hoặc của anh, trong lòng Lê Hiểu Mạn rung động.

“Tur Hạo...”

Cô đưa tay nhắc áo cưới, đang muốn đi về phía anh, Long Tur Hạo liền ngăn cô lại.

“Hiểu Hiểu, đứng yên đợi anh, chờ anh lại chỗ em.”

Anh bước từng bước tới chỗ Lê Hiểu Mạn.

Khoảng cách giữa bọn họ dần ngắn lại, hô hấp cô hơi căng thẳng, trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

Cô mím môi cười, khuôn mặt dưới màn che càng trở nên xinh đẹp muôn phần.

Long Tur Hạo đi tới trước mặt cô thì ngừng lại, đột nhiên lẳng mạn quỳ một chân trên mặt đất, cầm đóa hoa xinh đẹp hướng về phía Lê Hiểu Mạn, giọng nói trầm thấp quyến rũ: “Hiểu Hiểu, ngày hôm qua đã không kịp nữa, ngày mai thì lại thật đáng tiếc, hôm nay, hãy gả cho anh nhé?”

Nhìn Long Tur Hạo, Lê Hiểu Mạn hạnh phúc cười khẽ, nhận lấy hoa, cười đáp: “Được.”

Long Tur Hạo cười nắm lấy tay cô, hôn lên tay cô rồi mới đứng dậy.

Sau đó anh bỏ màn che ra, cúi đầu hôn lên cánh môi ướt át của cô: “Hiểu Hiểu, hôm nay em rất xinh đẹp.”

Dứt lời, anh đeo khuyên tai cho cô, sau đó cúi người ôm ngang cô.

Lê Hiểu Mạn bám lấy cổ anh, ngược đôi mắt mê người nhìn anh: “Vậy trước hôm nay em không đẹp sao?”

Long Tur Hạo cương chiều nhìn cô, cười: “Đợi đến lúc động phòng anh sẽ nói lại cho em biết khi nào em đẹp nhất.”

Nghe anh nhắc tới động phòng, Lê Hiểu Mạn ngượng ngùng đỏ mặt, ở chung với anh lâu như vậy rồi, cũng sinh cho anh hai đứa rồi, vậy mà khi nghe đến chuyện thân mật của bọn họ, cô vẫn không nhận được đỏ mặt.

Long Tư Hạo tràn đầy thâm tình nhìn bộ dạng kiều mỹ động lòng người của cô, nếu không phải chưa hoàn thành hôn lễ, anh thật muốn động phòng với cô trước.

Hôm nay căn khu biệt thự đều trang hoàng vui vẻ, Trung Tây kết hợp, vừa có thảm đỏ chữ Hỷ, vừa có cổng vòm hoa.

Từ phòng cô dâu đi ra là thảm đỏ trải dài, dọc đến tận đại sảnh xa hoa và xe hoa vô cùng quý phái.

Trên mặt thảm trải đầy cánh hoa mào sắc đủ loại, trên tường là các chữ Hỷ được nhà cắt giấy nổi tiếng thế giới tạo ra.

Mỗi một phần chữ giấy đều có giá tiền khiến người ta kinh ngạc.

Lê Hiểu Mạn được Long Tư Hạo ôm xuống lầu giống như tham gia lễ hội triển lãm cắt giấy vậy.

Cô cảm động nhìn Long Tư Hạo, anh thật dụng tâm, ngay cả một tờ chữ Hỷ cũng dụng tâm đến thế.

Long Tư Hạo ôm cô dọc theo thảm đỏ đi vào đại sảnh qua cổng vòm hoa tươi, đồng thời đoàn phù dâu phù rể bắn pháo ruy băng.

“Bụp bụp...” Ruy băng bay trên không trung.

Lê Hiểu Mạn vốn đặt ánh mắt trên người Long Tư Hạo, nghe tiếng pháo mừng thì cô quay đầu lại, một giây sau liền kinh ngạc.

Ngoài đại sảnh đã có một hàng xe chinh tề đợi sẵn, kéo dài tới tận bên ngoài biệt thự, mà chiếc Rolls-Royce vô cùng khí phái dẫn đầu đoàn xe hoa.

Xe hoa mới trang trí rất đẹp, đầu xe được làm thành chữ LOVE từ hoa tươi, cùng với phong cách trang trí phương Tây, tạo ra cảm giác vừa nhiệt liệt vui mừng vừa lãng mạn.

Mui xe để một đôi búp bê vải đang mặc lễ phục, chú rể mặc Tây phục, cô dâu mặc váy cưới, tượng trưng cho đôi vợ chồng ngọt ngào hạnh phúc.

Phù rể Lạc Thụy đi tới: “Tổng giám đốc phu nhâ, xe hoa đẹp chứ? Tổng giám đốc tự mình trang trí đó.”

“Cái gì?” Lê Hiểu Mạn cả kinh, đôi mắt trong suốt nhìn Long Tư Hạo, đáy lòng kinh ngạc: “Anh.. tự mình trang trí xe hoa?”

Long Tư Hạo dịu dàng cười: “Hôn lễ của chúng ta, anh đương nhiên muốn tự mình làm.”

Dứt lời, anh ôm cô vào trong chiếc xe.”

Xe hoa được trang trí hết sức tỉ mỉ, Lê Hiểu Mạn nhìn một hồi thì cười thật hạnh phúc.

Cô còn tưởng anh ở đâu, hóa ra là đi chuẩn bị hôn lễ của bọn họ.

Anh muốn làm cho cô một ngạc nhiên, kinh hỉ, chuyện này thực sự làm cô rất cảm động.

Chương 1057: Hôn lễ hoàng kim, phát trực tiếp toàn cầu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mọi người lần lượt ngồi vào xe.

Khi xe hoa chậm rãi chạy ra khỏi biệt thự Nguyệt Hồ, Lê Hiếu Mạn ngồi trong xe lại kinh sợ.

Hai bên đường ngoài biệt thự đứng chật kín người, trong tay họ đều cầm một quả bóng in chữ chúc phúc và đầu bạc răng long, cảnh tượng khiến người ta vô cùng rung động.

Lê Hiếu Mạn trừng mắt, ngơ ngẩn nhìn nhóm người cầm bóng bay bên ngoài, kinh ngạc hỏi: “Tur Hạo, bọn họ...”

Long Tur Hạo nắm chặt tay cô, cong môi cười: “Bọn họ đang chúc phúc cho chúng ta đấy.”

Nghe vậy, Lê Hiếu Mạn cầm lại tay anh, không nói gì nữa mà dựa vào bờ vai to lớn vững vàng, đôi mắt ươn ướt.

Tur Hạo của cô chú tâm chuẩn bị hôn lễ cho họ như vậy, chứng minh anh cực kì yêu cô, cô cũng cực kì cực kì cảm động.

Lê Hiếu Mạn càng rung động hơn khi người dân cầm bóng bay hai bên đường vẫn cứ kéo dài mãi.

Cứ cách 50 mét là có người cầm rất nhiều bóng bay, nhìn như một

bó hoa tươi khổng lồ, cảnh tượng vô cùng hoành tráng, khiến người ta rung động.

Mà điều hoành tráng nhất không phải là người dân cầm bóng bay đứng hai bên đường, mà là đội xe sang trọng xếp hàng dài.

Tổng cộng có 199 chiếc xe, gồm 100 chiếc xe máy Harley phân khối lớn và 5 chiếc Rolls-Royce Phantom mở đường, 30 chiếc Rolls-Royce Ghost theo sau, tiếp đến là 30 chiếc Lamborghini, 20 chiếc Ferrari, Bentley và Land Rover đi sau cùng.

Còn có 300 vệ sĩ hộ tống dọc đường.

Đoàn xe xa hoa chia làm ba phần, hai bên là xe hộ tống, ở giữa là xe hoa, cùng đoàn xe phù dâu phù rể.

Hôn lễ hoàng kim thế này, gần như là hấp dẫn toàn bộ người dân thành phố K tới xem, thế nên dọc đường vô cùng náo nhiệt.

Không chỉ có thợ chụp trên mặt đất, mà còn có fly cam, hơn nữa hôn lễ này của hai người còn được phát trực tiếp toàn cầu.

Màn hình lớn bên ngoài các cao ốc trong thành phố cũng là hình ảnh hôn lễ hoàng kim lần này.

Một màn này thật sự khiến Lê Hiểu Mạn rung động không thôi.

Hôn lễ của họ cực kì long trọng, long trọng đến mức người dân nào trong thành phố K cũng có thể chứng kiến.

...

Đội xe sang trọng đi một vòng qua trung tâm thành phố đến nơi tổ

chức hôn lễ --- khách sạn thế kỉ LN gần ngoại ô.

Khách sạn thế kỉ này vừa được xây dựng xong, khách sạn vẫn còn chưa chính thức khai trương.

Mà khách sạn này chính là được sinh ra vì hôn lễ hoàng kim hôm nay, mới thì công mấy tháng trước, mới hoàn thành hôm qua.

Nơi chiếm diện tích lớn nhất chỗ này chính là quảng trường xanh hóa.

Lúc này quảng trường xanh hoá đã có rất nhiều khách khứa, xung quanh được trang trí cực kì đẹp mắt, thần thánh, tinh xảo.

Thảm đỏ được trải dài từ ngoài khách sạn vào đến tận trong.

Trên thảm đỏ, cứ cách một đoạn là có cổng vòm bằng hoa, tầng tầng lên cao, càng vào, cổng vòm càng cao lên.

Càng khiến người ta thán phục chính là pháo bông chào mừng đỏ thắm hai bên thảm đỏ.

Những quả pháo này được sắp xếp chỉnh tề, giống hệt như một quả pháo lớn, ống tròn hướng lên trên, cực kì đồ sộ thần thánh.

Trên quảng trường bày hơn trăm bàn tiệc, trang trí màu trắng duy mỹ mà thánh khiết, sau lưng mỗi chiếc ghế đều được trang trí nơ bướm đỏ tươi, khiến quảng trường tăng thêm vẻ vui mừng.

Xe hoa đến ngoài khách sạn liền dừng lại.

Hôn lễ hôm nay, bởi vì Lê Hiếu Mạn không hề biết trước cho nên vẫn cứ tưởng hôn lễ sẽ được tiến hành ở biệt thự Hồ Thủy Lộ.

Xe hoa dừng lại, cô ngồi trong xe nhìn mấy chữ “Khách sạn thế kỉ LN”, đôi mắt hiện lên sự nghi ngờ và kinh ngạc.

Cô chưa bao giờ nghe tên khách sạn này, kể cả chuyện nó được xây dựng lúc nào, cô cũng không hề biết.

Lúc ánh mắt kinh ngạc của cô rơi vào người Long Tư Hạo, anh chỉ sững nình nhìn cô cười thần bí, sau đó cửa xe được người mở ra.

Lập tức, anh ra ngoài rồi khom người bế cô ra.

Ngoài khách sạn cũng vây quanh không ít người, đoàn phù dâu phù rể đứng hai bên cạnh, Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Dương Dương thì được Thẩm Thi Vi và Long Quân Triệt nắm tay.

Long Tư Hạo ôm ra Lê Hiểu Mạn ra khỏi xe, sau đó đặt cô đứng trên thảm đỏ.

Lúc này, có người cầm cung tên lựa đồ bước đến.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn có chút kinh ngạc.

Lúc cô vẫn còn nghi ngờ tại sao lại lấy cung tên ra, Lạc Thụy đã đi tới giải thích: “Tổng giám đốc phu nhân, cô và tổng giám đốc phải cùng bắn tên, quy củ này là do ông ngoại của Long lão gia định ra, một tên bắn lên trời, trời ban thưởng lương duyên, cô dâu chú rể mới hạnh phúc vui vẻ. Mũi tên thứ hai, bắn song song, cô dâu chú rể mới trăm năm hòa hợp. Mũi tên thứ ba lại bắn lên trời, sinh sống mỹ mãn hạnh phúc. Bắn lên trời hai lần, là thiên trường địa cửu, hạnh phúc lâu dài.”

Nghe Lạc Thụy nói xong, Lê Hiểu Mạn liền hiểu ra.

Long Tư Hạo nhận lấy cung tên, cười nhìn Lê Hiếu Mạn: “Hiếu Hiếu chuẩn bị xong chưa?”

Lê Hiếu Mạn thật ra đang rất khẩn trương, vì có quá nhiều người đang nhìn cô như vậy.

Cô kìm nén sự khẩn trương trong lòng, cười nhẹ nhàng đáng yêu, gật đầu: “Uh`m.”

Thấy cô gật đầu, Long Tư Hạo ôm cô, cùng cô kéo cung, hướng kên bầu trời, sau đó buông tay.

Sau khi bắn xong, tiếng vỗ tay vang lên khắp quảng trường.

Lập tức, hai người lại bắn mũi tên thứ hai.

“A, ba mẹ tuyệt quá.” Tiểu Nghiên Nghiên được Thẩm Thi Vi nắm tay thấy ba mẹ mình bắn liên tục hai mũi tên thì cảm thấy cực kì hạnh phúc, cực kì lãng mạn.

Mũi tên thứ ba, Lê Hiếu Mạn được Long Tư Hạo dẫn dắt, lại bắn lên trời.

Nghi thức Bắn tên hoàn tất, cửa lớn khách sạn cũng được mở ra.

“Hiếu Hiếu.”

Long Tư Hạo nhìn Lê Hiếu Mạn ra hiệu, sau đó nâng tay lên, Lê Hiếu Mạn nhìn anh mỉm cười, khoác tay anh, sóng vai bước vào.

“Thình thịch thình thịch...”

Theo bước chân hai người, pháo mừng nổ vang, miệng pháo phun ra ruy băng đủ màu sắc.

Ruybăng phun ra bay khắp bầu trời, cực kì mỹ lệ, tân khách hai bên đều khen ngợi không thôi.

Lê Hiểu Mạn nhìn hàng pháo được sắp xếp chỉnh tề, liền sửng sờ.

Không phải chỉ mình cô là người đến đây lần đầu, bọn người Tiểu Nghiên Nghiên, Tiểu Dương Dương, Lâm Mạch Mạch, Lăng Dinah, Tưởng Y Y, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác cũng là lần đầu tiên tới.

Nhìn hiện trường hôn lễ thần thánh mà lãng mạn thế này, mọi người đều lú lợ.

Tưởng Y Y đi bên cạnh Lâm Mạch Mạch, hâm mộ nói: “Hâm mộ chị Hiểu Mạn quá, hôn lễ thật sự quá long trọng, quá lãng mạn, quá thần thánh!”

Chương 1058: Hôn lễ hoàng kim, thiên đường mộng ảo

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Dinah cũng hâm mộ nói: “Sau này lúc tôi kết hôn, tôi nhất định phải tổ chức một hôn lễ long trọng hơn thế này mới được.”

Tường Y Y tò mò nhìn về phía cô: “Cô muốn tự mình tổ chức hôn lễ sao? Không phải là chú rể à?”

Nghe cô nhắc tới chú rể, Lăng Dinah liền vô thức nhìn sang Lạc Thụy trong đoàn phù rể.

Mà Lạc Thụy lại cứ nhìn thẳng về phía trước, không thèm để ý cô một cái.

Lúc này anh đang nói chuyện với Lăng Hàn Dạ.

“Lăng thiếu, lần sau cậu cử hành hôn lễ, nhất định không được kém hơn thế này đâu đấy.”

Lăng Hàn Dạ nhếch môi cười: “Yên tâm, có Long thiếu tham khảo, mình nhất định sẽ cho vợ tương lai của mình một hôn lễ long trọng hơn nữa.”

Dứt lời, anh theo bản năng nhìn về phía Lâm Mạch Mạch.

Mà Lâm Mạch Mạch cũng nhìn thẳng về phía trước, không hề để ý đến anh.

Bởi vì Lâm Mạch Mạch hôm nay làm phù dâu, cho nên Ngụy Vũ Bản được Ngụy Tử Đình chăm sóc.

Đoàn phù dâu ngoài ba mỹ nhân Lâm Mạch Mạch, Tưởng Y Y, Lăng Dinah thì còn có Hỏa Mân Côi, Bạch Toa và Ô Toa.

Đoàn phù rể ngoài Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ thì còn có Cowan, Khâu Đặc, Đan Khắc và Y Trạch.

Pháo mừng phun ra xong,, Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo cũng đi qua từng cổng vom hoa bước vào đại sảnh hôn lễ.

Tiếng nhạc vang lên, cửa đại sảnh cũng bắt đầu mở ra.

Long Tư Hạo cười khế, nhìn chăm chú vào Lê Hiểu Mạn: “Hiểu Hiểu, lát nữa vào nhất định không được nháy mắt đâu đấy.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn tò mò nhìn anh gật gật đầu, sau đó keo tay anh đi vào.

Đi vào, cô lại kinh sợ một lần nữa.

Tất cả rung động trước đó đều không bằng một góc rung động mà đại sảnh mang đến cho cô.

Đại sảnh yến hội tràn ngập cảm giác thần thánh, mộng ảo và lãng mạn của thiên đường.

Hiện trường hôn lễ dùng tất cả 3000 chùm đèn huỳnh quang, treo 80 nghìn viên thủy tinh Swarovski cùng với 3000 con hạc trang trí, cảnh tượng mộng ảo như tiên cảnh, khiến người ta rung động không thoát ra được, sững sờ, như lạc vào cung điện thủy tinh xa hoa.

3000 chùm đèn huỳnh quang gắn lên trần nhà, rung rinh, Swarovski thủy tinh trang trí nhìn như mưa sao băng.

Ngẩng đầu là có thể nhìn thấy 3000 con hạc bên trên, cực kì duy mỹ mộng ảo.

Tân khách cũng cực kì rung động vì khung cảnh này, mọi người đều òa lên tán thưởng.

Tiểu Nghiên Nghiên, Tiểu Dương Dương, Lâm Mạch Mạch, Tưởng Y Y, Lăng Dinah cũng rung động không thôi.

“Trời ạ, đây có phải thiên đường không vậy?” Tưởng Y Y há to mồm, thán phục.

“Chỗ này còn giống thiên đường hơn cả thiên đường ấy chứ.” Lăng Dinah sững sờ nhìn đại sảnh hôn lễ, vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Lâm Mạch Mạch nhìn thấy nơi mộng ảo này thì mắt cũng ươn ướt, Mạn Mạn nhà cô thật sự vô cùng hạnh phúc, gả cho 1 nam thần chân chính.

Long Tư Hạo tốn tâm tư với buổi hôn lễ này như vậy, cũng đủ chứng minh anh thật lòng yêu Mạn Mạn, yêu đến mức có thể trả giá tất cả vì cô.

Tiểu Long Dập tay trong tay với Tiểu Nghiên Nghiên quay đầu nhìn về phía Long Tư Hạo, chớp mắt: “Ba, chỗ này đều do ba bố trí sao? Rất khá rất khá...”

Lê Hiểu Mạn rung động nhìn Long Tư Hạo, muốn hỏi có phải anh tự mình bố trí hôn lễ này không thì Lạc Thụy đi ra.

Anh cười nhìn Lê Hiếu Mạn, nói: “Tổng giám đốc phu nhân, đại sảnh hôn lễ này rất đẹp phải không? Là do đích thân tổng giám đốc thiết kế và bố trí đấy, 3000 trum đèn huỳnh quang, 80 nghìn viên thủy tinh Swarovski và 3000 con hạc giấy, do đích thân tổng giám đốc tự tay gấp đó, vì 3000 con hạc giấy này, tổng giám đốc thậm chí còn không được ngủ, phải dành rất nhiều đêm mới làm ra được.”

Nghe Lạc Thụy nói Long Tur Hạo vì gấp hạc giấy mà không được ngủ, hai mắt Lê Hiếu Mạn lập tức ươn ướt, trong lòng cảm động không thôi.

Cô rưng rưng nhìn anh, ánh mắt thâm tình mà cảm động, giọng điệu đau lòng: “Tur Hạo, anh... sao anh lại làm khổ mình như vậy? Muốn gấp hạc giấy sao không để em gấp cùng?”

Long Tur Hạo nhìn cô yêu chiều, cầm chặt bàn tay đi lụa trắng của cô, ôn nhu: “Bởi vì anh muốn cho em kinh hỉ, hôm nay là sinh nhật em, hôn lễ là món quà đầu tiên anh tặng em, em hài lòng không?”

Lê Hiếu Mạn nghe anh nói, hốc mắt càng ướt, thì ra anh chọn hôm nay để cử hành hôn lễ, là vì muốn biến hôn lễ của họ thành quà sinh nhật của cô.

Đây chính là món quà sinh nhật quý giá nhất đời này cô nhận được.

Đôi mắt đẹp đong đầy nước mắt hạnh phúc, cô cười nói: “Tur Hạo, em hài lòng, cực kì hài lòng, hôn lễ này là món quà sinh nhật thần kì nhất trong cuộc đời của em, Tur Hạo, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã bỏ tâm tư để chuẩn bị hôn lễ của chúng ta như vậy, cảm ơn anh đã tặng em món quà sinh nhật ý nghĩa thế này.”

Lạc Thụy thấy cô hai mắt đầm lệ mông lung, nhíu mày nói: “Tổng

giám đốc phu nhân, cô đừng cảm động vội, sau vẫn còn kinh hỉ nữa cơ, đúng rồi, tôi quên không nói cho tổng giám đốc phu nhân biết, trong 3000 con hạc giấy kia đều viết 1 câu, tổng giám đốc phu nhân muốn biết là gì không?”

Lê Hiếu Mạn đang định hỏi thì Lạc Thụy đã nói: “Là anh yêu em, My sunny girl, còn có, ưm...”

Lăng Hàn Dạ đứng bên cạnh không đợi anh nói xong đã che kín miệng anh lại: “Cậu còn nói nữa thì hôn lễ không cần cử hành nữa đâu.”

Dứt lời, anh lại nhìn Lê Hiếu Mạn nói: “Long phu nhân, Long thiếu rất thật lòng với cô, đời này cô nhất định không được phụ cậu ấy, cô có biết hiện trường hôn lễ có truyền thông của bao nhiêu quốc gia không? Hơn... ưm...”

“Anh...” Lăng Dinah đột nhiên lên tiếng cắt ngang anh mình: “Anh không để người khác nói, nhưng mình lại nói không ngừng, anh còn nói nữa thì hôn lễ không cần cử hành nữa đâu.”

Lăng Hàn Dạ thấy em gái mình còn chưa gả cho Lạc Thụy đã bắt đầu nói giúp cậu ta thì lờm cô một cái, nha đầu chết tiệt, chưa lập gia đình đã bênh người ta rồi.

Anh cũng không nói thêm nữa, đứng về chỗ mình.

Hôn lễ tiếp tục tiến hành, trong đại sảnh to lớn, tân khách đều đã ngồi xuống.

Long Đăng Thiên đi đến, dẫn đầu ngồi xuống, sau đó là đám người Long Quân Triệt, Thẩm Thi Vi, Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác.

Ngồi ở hàng đầu đều là dòng tộc Long thị, Hoắc thị, sau đó là người thân ở Lê gia.

Sau đó mới là tân khách tham gia hôn lễ.

Mà hiện trường hôn lễ có truyền thông của mấy chục quốc gia, Mỹ, Anh, Pháp, Hàn, Malaysia, New Zealand, Đan Mạch, Bỉ, Panama, vân vân.

Phóng viên của những quốc gia này đều là đặc biệt tìm tới.

Khúc ca vang trong hôn lên lại vang lên, Long Tư Hạo tự mình dẫn theo Lê Hiểu Mạn bước từng bước qua thảm đỏ đi đến lễ đài.

Tiểu Nghiên Nghiên và Tiểu Dương Dương nắm tay rắc hoa hồng đi phía trước, trên mặt hai đứa trẻ đều là vẻ hạnh phúc ngập tràn.

Chương 1059: Hôn lễ cả đời khó quên

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ba mẹ bọn họ tổ chức hôn lễ chính thức, bọn họ thật vui vẻ.

Bản nhạc hôn lễ chấm dứt, Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn cũng đã tới lễ đường.

Người chủ trì hôn lễ là MC chương trình radio X nổi tiếng.

Ngay lúc người chủ trì hôn lễ chuẩn bị đọc diễn văn, phía sau hai người truyền tới âm thanh quen thuộc.

“Đại ca, Mạn Mạn.”

Nghe thấy, Lê Hiểu Mạn run lên, không thể tin mình nghe thấy tiếng Hoắc Vân Hy.

Cô từ từ xoay người lại, thấy người gọi bọn họ quả nhiên là Hoắc Vân Hy.

Anh ta mặc âu phục màu hồng nhạt, áo sơmi trắng, ngồi trên xe lăn, được Lý Tuyết Hà đẩy tới.

Khuôn mặt tuấn tú của Hoắc Vân Hy mang theo tươi cười, ánh mắt ôn hòa nhìn bọn họ.

Nhìn Hoắc Vân Hy ngồi trên xe lăn cười nhìn bọn họ, Lê Hiểu Mạn

kinh ngạc lấy tay che miệng: “Hoắc... Hoắc Vân Hy, anh... anh tỉnh từ lúc nào vậy?”

Hoắc Vân Hy thanh âm ôn nhuận: “Ngày hôm qua.”

Dứt lời, anh nhìn về phía Long Tur Hạo: “Đại ca, xem ra em tới vừa kịp, không đến muộn hôn lễ của hai người chứ?”

Hôm qua Long Tur Hạo đã biết Hoắc Vân Hy tỉnh lại, cho nên nhìn thấy anh ta, anh cũng không quá ngạc nhiên.

Thấy cậu ấy có thể tỉnh lại, có thể tới tham gia hôn lễ của mình và Hiểu Hiểu, trong lòng anh đương nhiên vui vẻ.

Anh cong môi cười: “Không muộn, tới rất đúng lúc.”

Hoắc Vân Hy gật đầu, cười nhìn đôi tân nhân đẹp đôi đó, thật tình chúc phúc: “Đại ca, Mạn Mạn, chúc hai người vĩnh kết đồng tâm, trăm năm hảo hợp.”

Dứt lời, Hoắc Vân Hy liền bảo mẹ mình Lý Tuyết Hà đưa tới một bên dự hôn lễ.

Hôn lễ tiếp tục tiến hành, hai người đứng trước mọi người, thậm chí là toàn cầu đồng ý lời thề cả đời không xa không rời, đeo nhẫn cho nhau.

Đợi đến khi người chủ trì hôn lễ tuyên bố chú rể có thể hôn cô dâu, Long Tur Hạo mới nhẹ nhàng vén màn sa trên đầu Lê Hiểu Mạn, đôi mắt mị hoặc thâm tình nhìn cô, ánh mắt xao động, giờ phút này anh thật kích động, bởi vì bọn họ cuối cùng cũng hoàn thành hôn lễ.

Cuối cùng anh cũng có thể cho toàn bộ người trên thế giới này biết

Lê Hiểu Mạn là vợ của Long Tư Hạo anh.

“Hiểu Hiểu, anh yêu em, yêu cả đời này.”

“Tur Hạo, em cũng yêu anh, yêu cả đời.”

Giây phút Long Tư Hạo hôn Lê Hiểu Mạn, khách quý toàn trường đều đứng lên, nhiệt liệt vỗ tay.

Bọn họ cũng kích động không thôi.

Hoắc Vân Hy vốn ngồi trên xe lăn giờ cũng chật vật đứng dậy, trong mắt dâng đầy nước mắt, môi mang theo ý cười, nhiệt liệt vỗ tay.

Đại ca, Mạn Mạn, chúc hai người vĩnh viễn hạnh phúc.

Lúc này, lễ đường đột nhiên tối sầm xuống, cồng lễ đường cũng đóng lại.

Lúc tân khách ở hiện trường kinh ngạc, một gian phòng nghỉ ở cạnh lễ đường được mở ra, từng con bướm bay ra, mãi đến khi bướm bay kín lễ đường, cả phòng mới lại sags bùng lên.

Giây phút đèn sáng lên, chín trăm chín mươi chín con bướm ở lễ đường ảo mộng bay múa, giống như nhân gian tiên cảnh, khiến toàn bộ khách quý nhin không được ồ lên thành tiếng.

Không chỉ bọn họ ồ lên tiếng, bởi vì hôn lễ là trực tiếp phát sóng toàn cầu, cho nên những người khác không tham gia hôn lễ nhìn thấy khoảnh khắc chú rể hôn cô dâu, bướm bay đầy trời, cũng đều rung động cùng kinh sợ, reo lên.

Nghe thấy tiếng tân khách Lê Hiểu Mạn cũng mở mắt ra, đợi đến khi

nhìn thấy bướm bay đầy phòng, cô cũng mở to hai mắt, thiếu chút nữa hét lên.

Đẹp quá, đẹp quá, lễ đường quá đẹp, đây là hôn lễ đẹp nhất đời này cô từng gặp.

Duy mỹ, thần thánh, lãng mạn như thế thật sự khiến cô thực rung động, thực kinh hỉ, thực cảm động, cả đời này khó quên.

Đôi mắt cô ướt ướt, Tư Hạo của cô thật sự dốc lòng vì cô mà.

Hôn lễ bướm bướm là hôn lễ đẹp nhất, gần như là mơ ước của tất cả các cô gái khác.

Bướm bướm là loài côn trùng xinh đẹp nhất, được người ta gọi là “đóa hoa bay”: “quốc vương xinh đẹp của loài côn trùng”, là tượng trưng cho tình yêu và hạnh phúc.

Bướm bướm cũng là đại biểu cho sự trung trinh của côn trùng, nó thủy chung với người yêu, cả đời chỉ có một bầu bạn.

[Khụ khụ, tại đời bướm chết sớm quá thôi =.=]

Long Tư Hạo thấy khóe mắt cô lại ướt, bàn tay ấm áp nâng khuôn mặt cô: “Hiểu Hiểu, có hài lòng với hôn lễ hôm nay không? Có thể khiến em cả đời khó quên không nào?”

Lê Hiểu Mạn hai mắt rung rung thâm tình nhìn Long Tư Hạo, gật mạnh đầu, nước mắt hạnh phúc chảy xuống khuôn mặt cô: “Hài lòng, cực kỳ hài lòng, Tư Hạo, cảm ơn anh tổ chức hôn lễ long trọng, mộng ảo, tràn ngập kinh hỉ như vậy, em suốt đời khó quên.”

Nghe cô nói ‘suốt đời khó quên’, đôi mắt mị hoặc của Long Tư Hạo

cũng đã ươn ướt, ánh mắt tràn đầy ý cười, anh muốn chính là khiến cô cả đời khó quên.

“Hiểu Hiểu.” Anh thanh âm trầm thấp thanh nhuận khẽ gọi, môi mỏng khẽ đặt lên sau tai cô: “Anh còn một câu chưa nói với em.”

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn thâm tình nhìn anh: “Cái gì.”

Long Tư Hạo cong môi cười, chậm rãi nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn.” Lê Hiểu Mạn mím môi cười, nước mắt hạnh phúc lại chảy xuống, trong lòng cô vô cùng rung động, chủ động hôn lên môi anh.

Long Tư Hạo ôm chặt cô, ánh mắt mang theo ý cười: “Hiểu Hiểu, hôn lễ của chúng ta trực tiếp toàn cầu đấy, em chủ động hôn anh, toàn bộ thế giới đều biết rồi.”

Có hơn một nghìn phóng viên nổi tiếng ở mấy chục quốc gia tới, hôn lễ của bọn họ nhất định oanh động cả nước.

Trên mặt Lê Hiểu Mạn nhiễm vài phần ngượng ngùng, nhưng cô không rời khỏi môi Long Tư Hạo, mà vẫn nhắm mắt hôn anh, cô không sợ bị toàn bộ thế giới biết, cô chính là muốn khiến toàn bộ thế giới đều biết cô thương anh, cô hạnh phúc bao nhiêu.

“Oa! Thiệt nhiều bướm bướm xinh đẹp.”

“Ba và mẹ thật ân ái!” Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt, nhìn ba mẹ mình nói, sau đó ngẩng đầu kinh hỉ nhìn con bướm bay trên đầu, khuôn mặt phấn nộn nhỏ nhắn tràn đầy tươi cười.

“Oa! Thiệt nhiều bướm bướm xinh đẹp.”

Dứt lời, cô nhìn Tiểu Dương Dương cũng bị rung động bên cạnh:
“Anh hai, thiệt nhiều bướm, chúng ta bắt bướm đi.”

Tiểu Dương Dương ngẩng đầu, đôi mắt hẹp dài cũng mang theo ý cười nhìn con bướm bay qua đầu, vươn bàn tay nhỏ bé, giẫy tiếp theo, một con bướm màu sắc rực rỡ bay lên trên lưng bàn tay bé.

Thấy thế, bé mở to mắt, nghiêng đầu cười nhìn Tiểu Nghiên Nghiên nói: “Em, đừng bắt, như vậy sẽ làm bị thương đến chúng nó.”

Đoàn mỹ nữ phù dâu cũng không biết hôn lễ sẽ thả bướm, cho nên bọn họ cũng rung động.

Lăng Dinah mở to đôi mắt nâu nhạt, tràn ngập rung động nhìn bướm bướm bay, nhin không được khen ngợi nói: “Đẹp quá! Trời ạ, anh Tư Hạo có phải rất lãng mạn không? Vậy mà đem hôn lễ bướm bướm đang thịnh hành mấy năm gần đây mang vào hôn lễ của mình và vợ.”

Tương Y Y cũng vươn hai tay bắt bướm, hâm mộ nói: “Hôn lễ lãng mạn quá, thật hâm mộ chị Hiếu Mạn, hôn lễ bướm bướm còn lãng mạn hơn cả hôn lễ trên thảo nguyên, bờ biển, ca-nô ấy!”

Chương 1060: Hóa ra, anh ta là cận bã phóng đãng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lâm Mạch Mạch cũng bị một màn này rung động, đôi mắt cô hơi ướt nhìn Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo ôm nhau phía xa xa, thấy Mạn Mạn nhà mình hạnh phúc như vậy, trong lòng cô cũng vui vẻ thay cô ấy.

Hạnh phúc như vậy, cô hâm mộ nhưng cũng khát vọng.

“Mạch Mạch.”

Đúng lúc đó, phía sau vang lên thanh âm trầm thấp mị hoặc.

Ánh mắt cô hiện lên một tia phức tạp, làm như không nghe thấy bước tiếp, tay đã bị người phía sau giữ chặt.

Liếc bàn tay còn đẹp hơn tay con gái kia, sắc mặt cô lạnh đi vài phần: “Lãng Hàn Dạ, buông ra.”

Cô nói buông ra, người phía sau chẳng những không buông cô ra, ngược lại đột nhiên tiến lên, từ phía sau ôm lấy cô.

“Sao em biết là anh mà không phải Ngụy Tử Đình?”

Thanh âm trầm thấp tràn đầy tà khí mị hoặc của anh truyền vào trong tai Lâm Mạch Mạch, giống bàn chải kẽ cạo vào bên tai cô, khiến cô cảm thấy hơi ngứa, không thoải mái.

Cô lạnh lùng nhếch môi: “Giọng của hôn phu của tôi và một tên cận bã phóng đãng, sao có thể nhầm lẫn được?”

“Cận bã phóng đãng?” Lăng Hàn Dạ cúi đầu cười nhạo một tiếng: “Hóa ra Ngụy Tử Đình trong mắt em là cận bã phóng đãng?”

Lâm Mạch Mạch giãy dựa đẩy tay anh ra, xoay người ánh mắt khinh thường liếc anh một cái: “Lăng Hàn Dạ, kẻ cận bã phóng đãng mà tôi nói đến là anh.”

Lăng Hàn Dạ làm ra vẻ bưng tình đại ngộ, đột nhiên lại duỗi tay ôm cô vào lòng, thanh âm thấp mị hoặc: “Hóa ra là nói anh, vợ, từ này mới mẻ thật, lần đầu anh nghe thấy đấy, nhưng em nói anh phóng đãng anh thừa nhận, nói anh là cận bã, anh không đồng ý đâu.”

“Buông ra.” Lâm Mạch Mạch giãy dựa, mở to mắt trừng anh: “Lăng Hàn Dạ, đừng có gọi tôi là vợ, tôi nghe rất buồn...”

Lời cô còn chưa nói xong, đôi môi kiều diễm đã bị Lăng Hàn Dạ lấp kín.

Nụ hôn của anh mang theo dã tính, cùng cả nuốt.

Lâm Mạch Mạch giật mình một lúc, đang muốn giãy dựa, Lăng Hàn Dạ bỗng xoay người bế cô lên, tà tà cười, sau đó trực tiếp ôm cô vào phòng nghỉ trong lễ đường.

Bọn họ chân trước vừa mới đi đã thấy Ngụy Tử Đình ôm Ngụy Vũ Bân đuổi tới bên ngoài phòng nghỉ, nhưng cửa đã đóng lại.

Trong phòng, Lâm Mạch Mạch bị Lăng Hàn Dạ vây trên sofa, cô giãy dựa trừng Lăng Hàn Dạ, khuôn mặt kiều mị đầy giận dữ: “Lăng

Hàn Dạ, anh buông ra.”

Hai tay Lăng Hàn Dạ đè đôi tay đang giãy dụa của Lâm Mạch Mạch lại, đôi mắt nâu nhạt tràn ngập tà khí ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, ngữ khí hiểm khi lại nghiêm túc: “Lâm Mạch Mạch, năm năm trước anh không giữ được em, em bỏ đi năm năm, lòng anh đau năm năm, lần này bắt được anh sẽ không buông em ra nữa đâu.”

Lăng Hàn Dạ rất ít khi thổ lộ trước mặt Lâm Mạch Mạch như vậy, nghe được lời anh nói, Lâm Mạch Mạch run lên, trái tim vì bị tổn thương mà trở nên cứng rắn bỗng mềm đi đôi chút.

“Đau lòng? Anh mà cũng đau lòng?” Lâm Mạch Mạch giương mắt nhìn Lăng Hàn Dạ, khóe môi cong lên cười lạnh, cô không tin lời anh nói, bởi vì ngay từ đầu, anh cũng chỉ coi cô như một món đồ chơi.

Nhớ chuyện năm năm trước, đôi mắt cô hiện lên ưu thương.

Còn cả đứa nhỏ chưa từng ra đời của cô, cũng khiến cô bi thương.

Hốc mắt cô dần đỏ lên, nhưng vẫn không chảy nước mắt, cô không phải một người dễ dàng rơi lệ, dễ dàng khóc như vậy.

Cô áp chế tất cả cảm xúc trong lòng, tâm bình khí hòa nhìn Lăng Hàn Dạ nói: “Lăng thiếu, tôi thật vất vả mới tìm được hạnh phúc của mình, anh đừng đến phá hoại được không? Tuổi tôi cũng không còn nhỏ nữa, không dễ dàng gì tìm được một người đàn ông tốt.”

“Hạnh phúc?” Lăng Hàn Dạ nhìn chằm chằm hốc mắt đỏ lên của cô, cong môi cười: “Sao anh không cảm thấy em hạnh phúc chút nào?”

Dứt lời, anh hôn lên môi cô, mê hoặc nói: “Chỉ khi theo anh, em mới có được hạnh phúc và tính phúc.”

Lâm Mạch Mạch xiết chặt hai tay, thật muốn cho anh ta một đấm, bắt đắc dĩ hai tay cô bị anh đè lại, cô không nhúc nhích được.

Cô trừng mắt nhìn anh: “Tôi ở cùng ai cũng đều hạnh phúc, trừ anh ra.”

Nghe vậy, ánh mắt nóng bỏng của Lăng Hàn Dạ rút đi, mím môi nở nụ cười, buông cô ra.

Lâm Mạch Mạch thấy anh buông mình ra, cô lập tức đứng dậy, lập tức đi ra phía cửa.

Lúc tay cô chuẩn bị mở cửa ra, tiếng Lăng Hàn Dạ vang lên từ phía sau.

“Lâm Mạch Mạch, năm năm trước đứa nhỏ của em có phải của tôi không?”

Vấn đề này, trước kia anh từng hỏi không chỉ một lần, nhưng Lâm Mạch Mạch vẫn luôn không trả lời.

Lại nghe anh hỏi vậy, hốc mắt Lâm Mạch Mạch lập tức ươn ướt, cô vẫn không trả lời, theo đường tới nơi nghỉ ngơi bước đi.

Lăng Hàn Dạ vẫn đứng tại chỗ, trong lòng đau xót không thôi.

Qua một lúc lâu, anh mới đứng dậy, thân là bạn của chú rể, anh nên đi chặn rượu giúp.

...

Hôn lễ diễn ra đến tận mười hai giờ đêm mới chấm dứt, tới tới lui lui

kính rượu cả ngày, trở lại biệt thự, Lê Hiếu Mạn cả người mệt đến xụi lơ, toàn thân vô lực nằm trên giường tân hôn của mình Long Tư Hạo.

Tân phòng của bọn họ là phòng ngủ khi trước, là Long Đăng Thiên tự mình chỉ huy người sắp xếp, cho nên cả phòng đều đồ rực, không khí cực kỳ vui sướng.

Gối uyên ương đỏ thẫm, chăn uyên ương, ngay cả màn và thảm cũng đổi thành màu đỏ thẫm.

Lê Hiếu Mạn hôm nay không uống nhiều rượu, bởi vì có nhóm phù dâu, Hòa Mân Côi, Bạch Toa, Ô Oa ba người tửu lượng đều cực tốt, dù là con gái nhưng tửu lượng còn hơn đàn ông.

Long Tư Hạo hôm nay cũng bị chuốc không ít rượu, nếu không có Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy hỗ trợ chặn rượu, dù tửu lượng anh có khá cũng đã sớm uống đến gục.

Vì chuẩn bị cho hôn lễ, anh cả tháng gần như không ngủ đủ giấc, thật ra anh cũng mệt muốn chết, nhưng thoát nhìn tinh thần không tệ, còn muốn động phòng.

Thấy cô dâu của mình nằm trên giường không muốn nhúc nhích, anh cúi người, đau lòng hôn lên trán cô: “Hiếu Hiếu, mệt lắm phải không em?”

“Vâng.” Lê Hiếu Mạn không mở mắt, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Anh ôm em đi tắm.”

Thanh âm trầm thấp của Long Tư Hạo vang lên bên tai, Lê Hiếu Mạn lại lên tiếng, vẫn không mở mắt.

Long Tư Hạo cong môi cười, ôm cô bước vào phòng tắm.

Ở trong phòng tắm, tắm được một nửa, Long Tư Hạo không khống chế được nữa, trực tiếp ôm cô bắt đầu động phòng.

Bởi vì thấy Lê Hiểu Mạn thật sự quá mệt mỏi, anh đau lòng cô, ở phòng tắm muốn cô một lần, trở lại giường muốn cô hai lần, sau đó ôm cô ngủ.

Nhưng tuy chỉ có ba lượt, Lê Hiểu Mạn cũng bị anh lăn lộn giày vò một trận.

Lúc hai người ngủ đã là ba giờ sáng.

Đêm khuya, cả thế giới đều đang ngủ say, trên con đường đoàn xe đi qua hôm nay vẫn có một người đang đứng.

Đứng từ khi hôn lễ bắt đầu đến giờ.

Cô giống như hoá thạch, đứng tại chỗ, hai mắt nhìn chăm chăm màn hình LED lớn tối như mực trên tường tòa nhà đối diện.

Hôn lễ bên trong đã kết thúc từ lâu, nhưng cô vẫn nhìn chăm chăm nơi đó, cho dù không nhìn thấy gì.

Chương 1061: Léch thếch, khác xa với con người trước kia

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô ta chính là Sophie, Knox muốn trừng phạt cô ta cho nên tạm thời đuổi cô ta ra khỏi gia tộc.

Sau khi bị Knox đuổi đi, cô ta liền bay đến thành phố K.

Mà cô ta đến thành phố K cũng không phải một hai ngày, vừa bay đến thành phố K liền đến biệt thự Nguyệt Hồ tìm Thẩm Thi Vi, nhưng khéo thay Thẩm Thi Vi lại đến ở biệt thự ven hồ Thủy Lộ, cô ta không tìm được Thẩm Thi Vi cũng không vào được biệt thự Nguyệt Hồ.

Vì Thẩm Thi Vi không có ở trong biệt thự cho nên người giúp việc tạm thời trở lại.

Không một ai mở cửa cho cô ta, vì vậy cô ta không thể vào nhà.

Lúc cô bị Knox đuổi khỏi gia tộc, trên người không mang theo nhiều tiền, bây giờ trong túi không còn bao nhiêu đồng.

Hồi mới trở về cô ta thuê khách sạn ở được hai ngày, lúc này hoàn toàn không có nơi nào để đi, giống hết kẻ vô gia cư, đụng đâu ngủ đó.

Hôm qua đám cưới của Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo đã náo loạn cả

thành phố K, cho nên sau khi biết được tin tức này cô ta liền đứng trên đường phố nhìn chăm chăm vào màn hình lớn được gắn bên ngoài tòa cao ốc.

Trông thấy hôn lễ của bọn họ long trọng, đẹp đến xa hoa, trông thấy dáng vẻ hạnh phúc của Lê Hiểu Mạn, cô ta vừa khát khao lại vừa ganh tị, lại có hối hận lẫn đau thương.

Tại sao Lê Hiểu Mạn có thể hạnh phúc, nhưng cô ta lại không thể?

Chuyện cô ta yêu một người đàn ông là có lỗi sao?

Vì người đàn ông kia, cô ta đã phải trả giá nhiều như vậy, nhưng quay đầu, cô ta đã được những gì?

Đứa con trai cô ta nuôi năm năm đã không còn, người đàn ông cô ta yêu không còn, mẹ không còn, bố không còn, đến thân phận đại tiểu thư cũng không còn.

Hiện tại cô ta không còn gì cả, so với một tên ăn mày có khác cô ta chỗ nào?

Chỉ cần nghĩ đến cô ta liền chán nản, chôn mặt giữa hai đầu gối, khóc lớn.

“Mẹ ơi... mẹ... con sai rồi...”

Mọi người xung quanh thấy cô ta ngồi chồm hồm giữa phố khóc lớn chỉ nhìn qua một cái rồi lướt đi, không một ai tiến đến hỏi cô ta làm sao, thậm chí có người thấy cô ta ngồi ở đó còn nghĩ là ăn mày bèn tránh xa.

...

Đám cưới trôi qua được một tuần, nhưng mà tin tức đám cưới của bọn họ vẫn cứ sốt dẻo trên mọi nẻo đường của thành phố K.

Gần như toàn bộ phụ nữ tại thành phố K đều ao ước mình sẽ được gả cho một người đàn ông đẹp trai nhiều tiền lại lãng mạn thâm tình như Long Tur Hạo.

Hiện tại Long Tur Hạo chính là nam thần của tất cả phụ nữ trong thành phố K.

Sau hôn lễ đương nhiên sẽ là tuần trăng mật, trời vừa hửng sáng Long Tur Hạo đã đưa vợ đi hưởng tuần trăng mật.

Tiểu Nghiên Nghiên và tiểu Dương Dương vì phải đến trường cho nên không đi được, nhưng cho dù hai đứa nhóc không đi học thì anh cũng sẽ không đưa bọn nhỏ theo cùng.

Hai đứa nhóc kia mà đi theo ư, vậy thì còn quái gì là thế giới hai người của vợ chồng anh.

Vì không được đi cho nên nguyên ngày hôm nay mặt tiểu Nghiên Nghiên xị dài cả ra.

Có điều, trông qua tiểu Dương Dương bình tĩnh hơn cô nhiều, giống như có không đi chẳng nữa, cũng chả ảnh hưởng gì đến tâm trạng của cu cậu.

Hiện tại chú Thành phụ trách nhiệm vụ đưa đón hai đứa nhóc mỗi ngày, cho nên mỗi ngày đều đến trường sớm một giờ.

Bởi vì hai đứa nhóc không cho chú Thành đến tận lớp đón mình cho nên mỗi lần chú Thành đến sớm đều đỗ xe ở bên ngoài trường học,

chờ bọn nhỏ.

Tan học, tiểu Nghiên Nghiên mang theo gương mặt tan vỡ đi ra khỏi trường.

Trông thấy nhóc con ra tới chúc Thành nhanh chóng đi lên đón cô nhóc, nhận lấy cặp sách: “Tiểu thư Nghiên Nghiên, có vẻ như hôm nay cháu không vui?”

Tiểu Nghiên Nghiên rũ vai: “Ông nội quản gia ơi, bố và mẹ đi chơi không mang theo cháu cùng anh trai, thật ích kỉ mà! Hừ, sau này cháu không thèm thương bố mẹ nữa.”

Nói xong, nhóc con leo tót lên xe.

Chú Thành biết nhóc con đang dối, nhìn cô nhóc cười nói: “Tiểu thư Nghiên Nghiên, đợi đến khi thiếu gia và thiếu phu nhân đi tuần trăng mật trở về, cháu lại cùng bố mẹ đi là được.”

Tiểu Nghiên Nghiên cau mày: “Lần sau cháu cũng sẽ không đi, sao anh trai vẫn chưa ra ạ?”

“Tiểu thiếu gia sắp ra rồi.” Chú Thành nói xong liền hướng mắt về phía cửa trường học.

Lúc này, ngay cổng trường có một người phụ nữ lếch thếch đã thu hút sự chú ý của ông.

Người phụ nữ kia cao gầy, áo quần trên người đầy vết lấm lem, hết như cả tuần không tắm không thay áo quần.

Người phụ nữ kia chính là Sophie, cô ta ló đầu nhìn vào trường học, trong mắt ánh lên vẻ chờ mong.

Trong lúc chú Thành vẫn đang nghi ngờ thì tiểu Dương Dương đi ra khỏi cổng trường.

Cách đó không xa chú Thành thấy người phụ nữ lếch thếch đi về phía tiểu Dương Dương, lo lắng cô ta là kẻ xấu muốn hại tiểu Dương Dương, bèn lập tức gọi vệ sĩ đến, mà ông cũng nhanh chóng bước về phía đó.

Tiểu Dương Dương tuổi còn bé, nhưng trí nhớ lại không kém tí nào, vừa nghe qua giọng thì cậu nhóc đã biết người phụ nữ kia chính là Sophie.

“Allen, cuối cùng mẹ cũng được nhìn thấy con.”

Sophie khập khà khập khểnh bước tới gần tiểu Dương Dương, đương lúc cô ta duỗi tay ra ôm lấy cậu thì bị hai vệ sĩ kéo lại.

“Mấy người làm gì? Buông tôi ra, buông tôi ra...” Sophie giẫy dụa rống to, hung dữ giống như một mụ điên.

Bởi vì cô ta rống to cho nên liền thu hút ánh mắt của phụ huynh cùng bạn học, có vài người chậm rãi đi lại.

Tiểu Dương Dương híp mắt đánh giá trên dưới Sophie, có chút không tài nào tin nổi.

Trong ấn tượng cậu nhóc, Sophie rất chú trọng đến bề ngoài của mình, nhưng lúc này cô ta lại ăn mặt lôi thôi như vậy, quả thực khác xa với con người trước kia của cô ta.

Chú Thành thấy phụ huynh cùng bạn học bắt đầu xúm lại, thì nhìn tiểu Dương Dương nói: “Tiểu thiếu gia, chúng ta lên xe trước.”

Nói xong, ông nắm lấy tay tiểu Dương Dương, hướng về phía xe mà đi.

Mặc dù chú Thành là quản gia của Long gia, nhưng tiểu Nghiên Nghiên cùng tiểu Dương Dương vẫn rất kính trọng chú Thành.

Hai vệ sĩ giữ chặt Sophie cũng thả cô ta ra.

Trông thấy tiểu Dương Dương sắp ngồi vào xe, cô ta cuống quýt đuổi theo, nhưng lại bị té nằm nhoài ra đất.

Sophie la lớn, khóc to.

“Allen, mẹ không còn gì hết! Con không thể không cần mẹ, cho dù trước đây mẹ đối xử với con không tốt, nhưng mà mẹ cũng đã nuôi con lớn đến vậy, con không thể không cần mẹ.”

Nghe thấy âm thanh la lối của Sophie, tiểu Dương Dương không đi vào xe, xoay người cau mày nhìn người đang nằm nhoài trên mặt đất, đi về phía cô ta.

“Tiểu thiếu gia.” Thấy thế, chú Thành đi theo sau cậu nhóc.

Tiểu Dương Dương ngồi xổm trước người Sophie, sau đó móc ra một bọc tiền tiêu vặt, đưa cho Sophie.

Mặc dù trong nhà không thiếu tiền, nhưng tiểu Dương Dương vẫn luôn xài tiết kiệm, xưa nay không tiêu xài bậy bạ, cho nên số tiền tiêu vặt mọi ngày cậu nhóc có đều đưa cho cô ta.

Và lại, cậu nhóc còn có ý định nhờ mẹ giúp mình mở thẻ để bỏ tiền tiêu vặt của mình vào trong đó.

Trông thấy tiểu Dương Dương đưa tiền tiêu vặt cho mình, Sophie vô cùng kinh ngạc, ánh mắt phức tạp, viền mắt ửng đỏ, bỗng chốc nước mắt rơi xuống như mưa.

Chương 1062: Vui mừng, thật giống mang thai

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Chú Thành nhìn tiểu Nghiên Nghiên nói: “Tiểu thư Nghiên Nghiên, đây là tiểu thiếu gia giống Thiếu phu nhân, cả hai đều thiện lương.”

Tiểu Nghiên Nghiên cong môi, cười cười: “Ông nội quản gia ơi, vậy tính cách của con giống bố sao ạ?”

Chú Thành nhìn cô nhóc gật đầu: “Ngược lại, tính cách của tiểu thư Nghiên Nghiên rất giống với thiếu gia.”

Nhắc đến bố và mẹ, tiểu Nghiên Nghiên hệt như quả bóng da bị xì hơi: “Hừ hừ... cháu không thèm nhớ bố mẹ đâu.”

Chú Thành nhìn dáng vẻ hờn dỗi của cô nhóc: “Tiểu thư Nghiên Nghiên, thiếu gia và thiếu phu nhân sẽ trở về nhanh thôi.”

Tiểu Nghiên Nghiên mấp máy môi: “Cháu mới không thèm tin bố và mẹ sẽ trở về nhanh í.”

Sophie đang chật vật nằm trên mặt đất trông thấy chiếc xe từ từ lăn bánh, cô ta hét to muốn bò lên nhưng thử tới thử lui mấy lần cũng không tài nào nhích nổi thân mình.

Mắt cô ta ầng ậ nước, chỉ có thể trơ nhìn chiếc xe dần dần biến mất khỏi tầm nhìn của cô ta.

“Allen, mẹ có lỗi với con, mẹ biết mẹ sai rồi, mẹ biết sai rồi... Mẹ... sợ... sợ...”

Trong lúc cô ta còn đang hồi hận thì bỗng nhiên bệnh suyễn tái phát, nằm vật ra trên đất, tay trái luồn vào túi tìm thuốc nhưng tìm mãi vẫn không ra.

“Sợ... sợ...”

Cô ta vô cùng khó khăn nhếch từng chút về phía trước, ngửa người trên mặt đất, tầm nhìn bắt đầu mơ hồ.

Mà trong lúc tất cả mọi thứ đều trở nên mờ lung, cô ta như thấy bóng dáng của tiểu Dương Dương ở trong đó.

Cô ta đưa tay lên cao, gọi lớn: “Allen... Allen...”

Trong trí nhớ cô ta lúc này hiện ra ra hình ảnh những lúc bệnh suyễn tái phát, lúc cô ta phát bệnh thì tiểu Dương Dương giúp cô ta lấy nước, giúp cô ta uống thuốc.

Tiểu Dương Dương hiểu chuyện như vậy, hiểu thuận như vậy, vậy mà cô lại đánh mắng cậu nhóc, cô ta quả thật không phải người.

Cô ta không là người mẹ tốt, không phải người mẹ tốt.

Giờ phút này Sophie rất hối hận với những chuyện trước kia cô ta đã làm.

Đời này cô ta phải xin lỗi rất nhiều người, mẹ cô ta, Allen, còn có Lê Hiểu Mạn – người mà cô ta từng ghét, từng ganh tị, từng hận không thể chém cô ra thành muôn mảnh.

Cô ta chậm rãi khép mắt, cứ như vậy nằm nhoài trên mặt đất như chưa bao giờ có được yên tĩnh.

Hồi lâu sau, mới có người tốt bụng gọi xe cứu thương đưa cô ta tới bệnh viện.

Hai ngày sau, Thẩm Thi Vi nhận được tin cô ta đang ở bệnh viện liền đi tới đó.

Chính là bà ta xem Sophie là con gái ruột nên mới đến.

Trong phòng bệnh, mặt mày Sophie trắng bệch, không chút sắc tố, đang chuyền dịch, mũi cắm ống thở, thoạt nhìn cả người rất yếu ớt.

Thẩm Thi Vi nhìn thấy con gái như vậy, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Bà ngồi xuống bên cạnh cô ta, im lặng nhìn không lên tiếng.

Rất lâu sau, Sophie mới tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Thẩm Thi Vi ngồi cạnh mình thì Sophie kinh ngạc không thôi, một giây sau khóe mắt đã óng ánh nước.

“Mẹ... mẹ... cuối cùng mẹ cũng... đến gặp con.”

Thẩm Thi Vi vẫn tiếp tục nhìn cô ta, không nói gì.

Trông thấy mẹ không quan tâm đến mình, cô ta nhỏ giọng nức nở:

“Mẹ ơi... con... biết con sai rồi. Con thật sự... biết sai rồi.”

“Mẹ ơi... mẹ...”

Cô ta nhìn Thẩm Thi Vi yếu ớt: “Mẹ tha thứ... Con, mẹ, mẹ tha thứ

cho con...”

Sophie luôn miệng nói Thẩm Thi Vi hãy tha thứ cho cô ta nhưng Thẩm Thi Vi vẫn không nói năng gì hết, không mở miệng ra nói tha thứ cho cô ta.

Bà ở lại bệnh viện cho đến khi trời sẩm tối mới ra về.

Sau đó bà không đến bệnh viện nữa, chỉ trả đủ tiền thuốc cho cô ta.

Sophie ở trong bệnh viện ngày nào cũng ngóng Thẩm Thi Vi đến thăm, mong tiểu Dương Dương đến gặp cô ta, trong khi đó bệnh tình của cô ta ngày một nặng.

...

Một tháng sau, Lê Hiếu Mạn và Long Tư Hạo cũng chịu kết thúc tuần trăng mật trở về.

Long Quân Triệt không còn ở trong biệt thự ven hồ Thủy Lộ, sau khi hai người bọn họ đi tuần trăng mật ông ta liền đến cục cảnh sát tự thú.

Cái chết của mẹ Trương năm năm trước có liên quan đến ông ta, sau khi cảnh sát lấy lời khai kỹ càng và thu thập đầy đủ chứng cứ, liền khởi tố ông ta với tòa án, ông ta bị phán phạt tù mười lăm năm.

Sau khi Lê Hiếu Mạn trở về biết được tin này, đã cùng với Long Tư Hạo đến nhà tù thăm ông ta, lúc Lê Hiếu Mạn hỏi ông ta tại sao lại đi tự thú thì, ông ta nói rằng năm năm trước đã phạm phải sai lầm nên cần phải chuộc tội.

Ông nói, ông mong con gái mình có thể tha thứ cho ông.

Ông ta hi vọng mười lăm năm sau, lúc ông có thể đi ra ngoài, Lê Hiếu Mạn có thể nhận ông là bố.

Lúc đó, Lê Hiếu Mạn đã khóc khi nghe ông nói như vậy, cô không tha thứ cho ông, không nhận ông làm bố, nhưng tuyệt nhiên không mong phải ngồi tù.

Mười lăm năm sau, tuổi ông cũng cao thêm ít nhiều.

Lúc Lê Hiếu Mạn biết Long Quân Triệt muốn cô tha thứ cho ông mà đi tự thú để chuộc tội thì, cô cứ cảm thấy khó chịu không thôi.

Không chỉ mỗi cô là cảm thấy không dễ chịu, Long Đăng Thiên còn khổ sở hơn cả cô, ông và Long Quân Triệt đã hai mươi năm không gặp, lần này vất vả lắm mới được gặp lại nhau, ông còn chưa nhìn đủ thì ông già kia đã đi ngồi tù mất rồi.

Chờ đến mười lăm năm sau ông ta đi ra, có khi ông đây đã không còn trên trần đời nữa rồi.

Sau khi Thẩm Thi Vi nghe tin Long Quân Triệt bị phán ngồi tù mười lăm năm, cũng chả mấy dễ chịu gì.

Bà cũng đến thăm qua Long Quân Triệt, hỏi ông làm sao lại muốn đi tự thú, thì ông nói rằng ông đã nghĩ đến con gái mà đi chuộc tội.

...

Cũng vì Long Quân Triệt đi tù, mà biệt thự Thủy Lộ vốn náo nhiệt bỗng chốc trở nên im lìm.

Cả ngày Long Đăng Thiên đều mặt ủ mày chau, tiểu Nghiên Nghiên

và tiểu Dương Dương cũng vì ông ngoại phải ở trong tù mà không mấy vui vẻ.

Lê Hiểu Mạn cũng không khác họ là bao, sau khi biết được nguyên nhân Long Quân Triệt đi tự thú thì trên mặt cô cũng không còn nụ cười.

Hôm nay bữa sáng rất phong phú, Long Tư Hạo trông thấy cả nhà chả ai muốn ăn, là chính tay anh nấu nhưng không một ai cảm thấy đói bụng.

“Haiz!” Long Đăng Thiên chăm chăm nhìn bữa sáng phong phú trước mặt, thờ dài nói: “Cháu trai ơi! Xem qua bữa sáng cháu làm rất ngon nhưng ông ngoại lại không đói bụng.”

“Haiz!” Tiểu Nghiên Nghiên cũng đặt đũa xuống, gương mặt đỏ ửng: “Bố ơi, con cũng không muốn ăn, ông ngoại thật sự phải ngồi tù mười lăm năm sao? Bằng khoảng thời gian đó, khi ông ngoại đi ra con cũng đã lớn rồi, mà ông ngoại cũng già rồi, hu hu... Con không muốn không ngoại già rồi mới được đi ra chơi với con, khi đó không ngoại sẽ ngốc ngốc giống y như ông cố ngoại cho xem.”

Nghe vậy, khóe môi Long Đăng Thiên giật giật, thổi râu mép nói: “Nhóc con Nghiên Nghiên, ông cố ngoại ngốc ngốc bao giờ? Ông cố ngoại rất thông minh, ông cố ngoại mà không thông minh, thì làm sao bà nội mấy đứa có thể thông minh? Sao bố mấy đứa có thể thông minh? Cháu và Dương Dương có thể thông minh?”

Tiểu Nghiên Nghiên chớp chớp mắt: “Ông cố ngoại đang cướp công nè! Cháu và anh trai thông minh rõ ràng là nhờ công của bố mẹ mà.”

Long Đăng Thiên cứ như một đứa trẻ tranh hơn thua với tiểu Nghiên Nghiên: “Nhóc con Nghiên Nghiên kia, cháu và Dương Dương thông

minh chính là nhờ công của ông cố ngoại, cháu nghe ông cố ngoại nói này, cháu...”

Long Tư Hạo thấy ông ngoại anh hết một nhóc trai, anh không khỏi lắc đầu bật cười, sau đó rũ mắt nhìn Lê Hiểu Mạn có vẻ không khỏe, đau lòng nói: “Hiểu Hiểu, đừng suy nghĩ nghiều nữa, nên ăn sáng trước đã, anh đút em ăn.”

Nói xong, anh liền nâng chén cháo thịt gà lên, múc một muỗng thổi nguội rồi mới đưa đến miệng cô.

Khẩu vị Lê Hiểu Mạn không tởm nhìn thìa cháo thịt gà anh đưa đến, cô cảm thấy không muốn ăn, lắc đầu nói: “Tư Hạo, em không muốn ăn.”

“Không ăn sáng sao được, ngoan, chỉ ăn năm thìa thôi cũng được.” Long Tư Hạo mỉm cười, dụ dỗ.

Lê Hiểu Mạn ngửi thấy mùi thịt gà bỗng buồn nôn, nhưng nhìn thấy anh tự tay đút cho cô nên cũng gật gù, hé miệng ăn.

Muỗng đầu tiên cô còn có thể chịu đựng, nhưng đến muỗng thứ ba thì, vừa nuốt xuống tự dưng dạ dày cô muốn quay cuồng, tựa như có thứ gì đó muốn trào ra khỏi cổ họng.

Cô bèn đưa tay lên che miệng lại, đứng lên chạy về hướng toilet.

“Hiểu Hiểu...” Thấy vậy, Long Tư Hạo lập tức đứng dậy và đi theo cô.

“Mẹ làm sao vậy ạ?” Tiểu Nghiên Nghiên lo lắng hỏi, nhìn ra phía ngoài phòng ăn.

Lê Hiểu Mạn chạy vào toilet bên ngoài phòng khách ới ra chút ít thức

ăn xong cô trở lại phòng ngủ trên lầu ba súc miệng.

Đang lúc cô súc miệng thì Long Tư Hạo lo lắng nhìn cô hỏi: “Hiểu Hiểu, em sao vậy? Tại sao bỗng nhiên lại nôn...”

Nói đến chữ “nôn” này, tự dưng Long Tư Hạo dừng lại, híp mắt chăm chú nhìn vào bụng cô, bỗng mừng rỡ: “Hiểu Hiểu, em mang thai?”

“Mang thai?”

Động tác súc miệng của Lê Hiểu Mạn ngừng lại, ngơ ngác nhìn Long Tư Hạo, lại nhớ đến cái kia cũng lâu chưa đến thì phải.

Lẽ nào cô thật sự mang thai?

Long Tư Hạo thấy cô sửng sốt, bèn đi lên phía trước, mắt ngậm sủng nịnh nhìn cô chăm chú, cười tươi tắn, giọng đầy kiên định: “Hiểu Hiểu, cũng lâu rồi đi cả em không có đến thăm em, nhất định là em đã mang thai rồi, anh sắp làm bố tiếp rồi.”

Đối với chuyện họ hàng Lê Hiểu Mạn lúc nào đến, Long Tư Hạo vô cùng tỏ.

Anh tính toán thời gian, sau đó mới phát hiện Hiểu Hiểu của anh đã chậm kì nghỉ hơn mười ngày.

Chuyện bọn họ cùng nhau trước giờ đều không dùng biện pháp tránh thai, vì vậy, khả năng Hiểu Hiểu của anh mang thai là rất lớn.

“Em thật sự mang thai?” Lê Hiểu Mạn ngây ngốc nhìn Long Tư Hạo, mặc dù bọn họ đã có tiểu Nghiên Nghiên và Dương Dương nhưng cô vẫn muốn sinh thêm con cho anh.

Bởi vì sinh con cho anh đối với cô là chuyện vô cùng hạnh phúc.

Cô biết anh vẫn luôn tiếc nuối, anh muốn từ khi cô mang thai cho đến lúc cô lâm bồn anh sẽ luôn ở cạnh cô, nhưng lúc cô mang thai Nghiên Nghiên và Dương Dương, anh đều không thể ở bên cạnh, chăm sóc cô trong suốt quá trình.

Trước kia khi cô mang thai Dương Dương, bởi vì bị bệnh mà Long Tư Hạo không thể ở cạnh cô.

Mà khi cô mang thai Nghiên Nghiên, Long Tư Hạo cũng không ở cạnh cô.

Anh nhìn cô đầy dịu dàng: “Anh sẽ gọi ngay cho bác sĩ đến kiểm tra giúp em, xem có phải em thật sự mang thai hay không.”

Chương 1063: Ông xã, em yêu anh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn đặt bàn chải đánh răng trở lại chỗ cũ, nhìn Long Tur Hạo cười tươi: “Ông xã, em không đợi được nữa, chúng ta đi bệnh viện kiểm tra đi?”

Mặc dù còn chưa chắc chắn cô có mang thai hay không, nhưng cô vẫn mừng rỡ tựa như đây là lần đầu tiên mà mình mang thai.

Long Tur Hạo ngậm ý cười nhìn cô, thanh âm trầm thấp dễ nghe đáp: “Được, chúng ta đi bệnh viện, nhưng mà em nên lau miệng trước đi.”

Trông thấy miệng cô dính đầy kem đánh răng, Long Tur Hạo không khỏi cảm thấy buồn cười, Hiểu Hiểu của anh ngày càng thêm đáng yêu.

Rất nhanh chóng anh thay nước súc miệng đưa đến cho cô, rồi tiếp đó lấy khăn lau mặt nhẹ nhàng giúp cô lau sạch.

Lê Hiểu Mạn vui vẻ nhìn anh vì cô mà phục vụ, trong lòng ngập tràn hạnh phúc: “Ông xã, Tur Hạo, em yêu anh.”

Ánh mắt Long Tur Hạo dật đầy yêu chiều nhìn cô chăm chú: “Anh sẽ khiến em càng ngày càng yêu anh.”

“Được.” Cảm thấy lời nói anh mang theo thâm ý, Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn anh, hơi nghi ngờ.

Bắt được cái nhìn nghi ngờ của cô, Long Tur Hạo khẽ cười, sắt son thề: “Bé ngọc, yên tâm, ông xã sẽ nghĩ cách giúp bố em giảm bớt án phạt, sẽ không để ông ấy phải ngồi tù mười lăm năm.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn rút lại nghi ngờ, nhìn anh sâu xa: “Tur Hạo, anh thật sự có thể giúp ông ấy giảm án phạt sao?”

“Bé ngọc, không tin chồng em sao? Nhưng chúng ta cần làm là đến bệnh viện trước.”

Nói xong, Long Tur Hạo bế ngang người cô, sải bước đi ra khỏi phòng tắm.

Sau khi đến bệnh viện kiểm tra xong, Lê Hiểu Mạn chắc chắn đã mang thai.

Ngày hôm sau, Long Đăng Thiên nghe được tin tức tốt lành này, miệng ông ngoác tận đến mang tai, vui vẻ đến không khép lại được, tâm trạng cực kì tốt nên cũng có khẩu vị ăn cơm.

Lần này Lê Hiểu Mạn chắc chắn mang thai, Long Tur Hạo bị Long Đăng Thiên cưỡng chế cấm dục, bắt anh đến phòng ông mà ngủ.

Nhưng Long Tur Hạo giống như không nghe thấy câu nói đó, mỗi ngày đều đúng giờ về nhà bồi Lê Hiểu Mạn ăn cơm tối, mỗi đêm đúng giờ ôm Lê Hiểu Mạn lên giường ngủ.

Bởi vì Lê Hiểu Mạn đang mang thai, cho nên trước khi đi ngủ dù bọn họ có muốn vận động kịch liệt thì cũng chỉ dừng lại ở việc hôn môi mà thôi.

Bị cấm dục mấy ngày, cho nên đêm nay cả hai đều có chút mất

khống chế.

Sau một hồi hôn nhau đến kích tình, Long Tư Hạo vươn tay chồm người lên phía trên Lê Hiểu Mạn, hai tay chống đỡ hai bên người cô, cố gắng không để mình đè lên bụng cô.

“Hiểu Hiểu” Giọng anh khàn khàn, chăm chú nhìn cô đến nóng rẫy: “Làm sao bây giờ? Anh muốn em.”

Ánh mắt anh như mang theo ánh lửa bập bùng, Lê Hiểu Mạn cảm thấy cô sắp bị anh đốt cháy đến nơi rồi, chỗ nào cũng đều khô nóng.

Gò má ửng hồng, hai mắt kết tơ, ngón tay mảnh khảnh vẽ vòng tròn trên ngực anh, cánh môi nghịch ngợm nói. “Nước lạnh.”

“Cô nhóc xấu xa, chờ mười tháng sau tam bảo bối của chúng ta chào đời rồi thì xem anh trừng trị em thế nào?” Long Tư Hạo bắt lấy bàn tay đang làm loạn của cô, sủng nịnh nhìn cô nói xong, liền dứt khoát đứng dậy đi vào phòng tắm.

Cả người trần như nhộng chuẩn bị bước vào phòng tắm thì, Lê Hiểu Mạn nheo mắt nhìn anh, ánh mắt gắn lên trên đôi chân thon dài rồi di đến bờ hông đang vênh cao của anh.

Cô cong môi cười: “Ông xã, còn có một việc, em vẫn chưa nói với anh.”

“Việc gì?” Long Tư Hạo vừa nói xong thì anh quay người lại, rất vừa vặn cái nhìn của Lê Hiểu Mạn rơi ngay lên nơi đang dựng đứng của anh.

“Ah, lưu manh.” Lê Hiểu Mạn bắt lấy gối ném sập lên người anh.

Long Tư Hạo thuận tay tóm lấy, mỉm cười nhìn người phụ nữ đến nay vẫn không dám nhìn dáng vẻ trần như nhộng của anh: “Hiểu Hiểu, em cũng đã dùng nó qua bao lần rồi, sao còn thẹn thùng thế, hm?”

Nghe xong lời kia, mặt Lê Hiểu Mạn bỗng đỏ ửng, tóm lấy cái gối khác ném về phía anh: “Xấu xa, là ai dùng rồi?”

Long Tư Hạo nhướn mày, đậy mắt u tối cười cười: “Là một cô gái xấu xa dùng.”

– Hoàn chính văn –

Mời các bạn tiếp tục ủng hộ các truyện khác của nhóm dịch Thất Liên Hoa.

**Hello! Hoắc Thiếu Kiêu Ngạo

**Cô Vợ Hợp Đồng Bỏ Trốn Của Tổng Giám Đốc

**Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!

**Hệ Liệt - Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!

**Tổng Tài Ở Trên Tôi Ở Dưới

**Lệnh Vợ Số 1! Chồng Tổng Giám Đốc, Ở Trên Cao

**Sai Gả Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiểm Chế